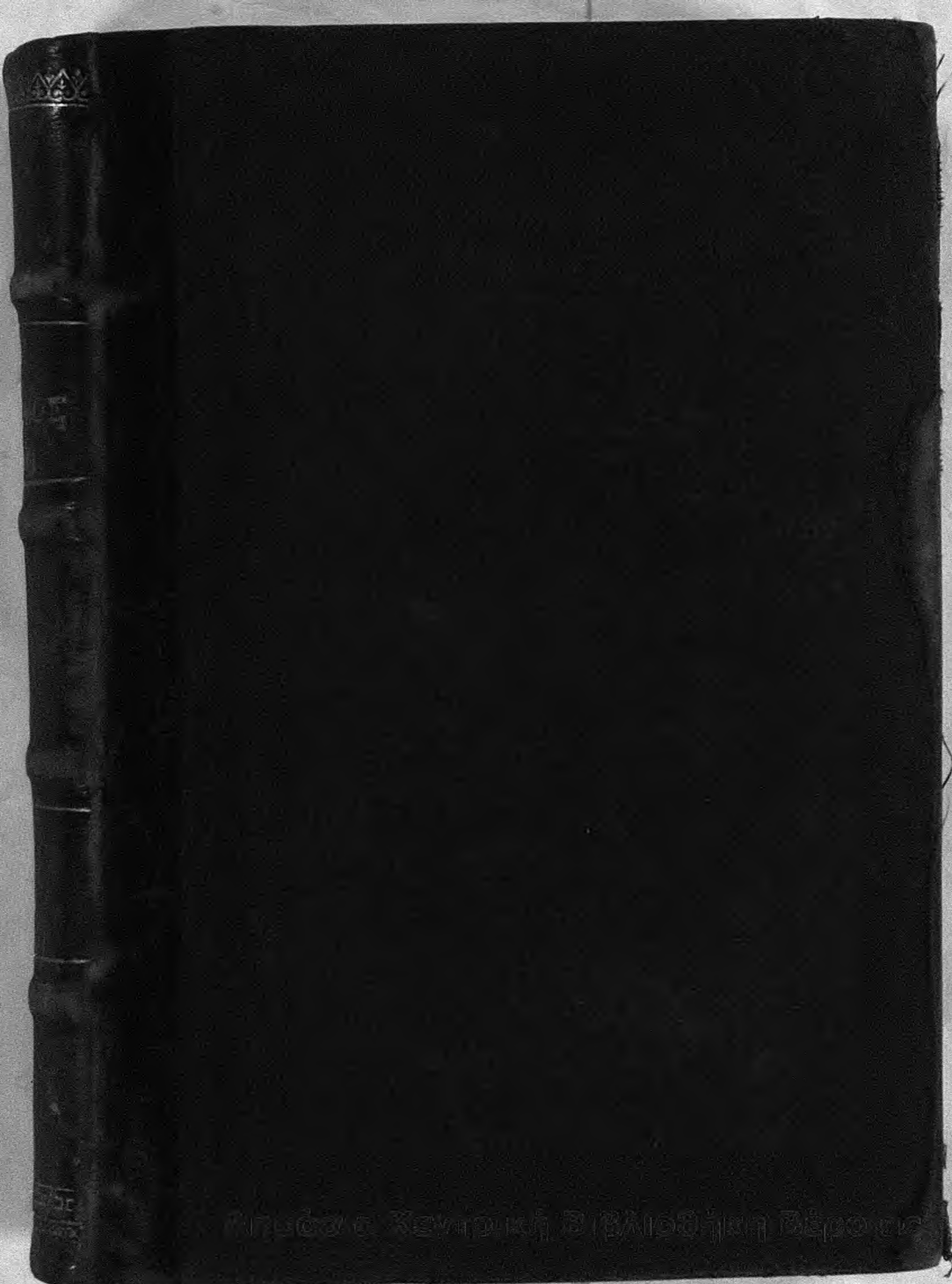
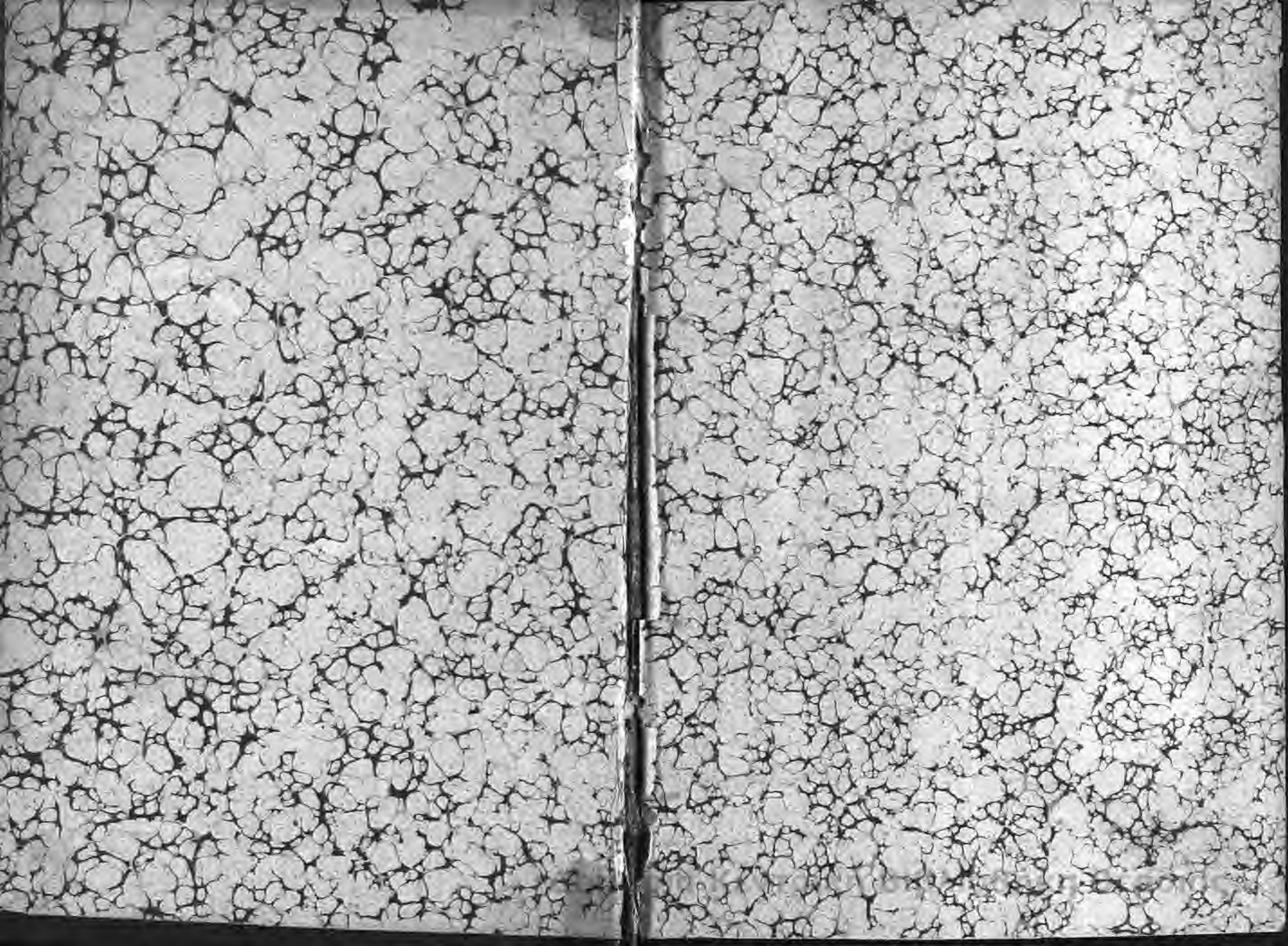

GRVED-00722

ΔΩΡΕΑ
20000 Ευρώ

ΑΡΙΘ.

ΠΟΙΟΣ

Αρ.

Ημ.

Μετ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΙΡΑΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθμός

54453

Ημερομηνία ε.σ.π. (αριθμ.)

27/87

Βαλτιονικός αριθμός

300 Νόμ.

020004 KETTER, BILLY JOAN; BLOOM

Дружески издана от Дружески издателски Дом

ΟΙ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕΤΑ
ΤΗΣ ΣΧΕΤΙΚΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΥΠΟ
Θ. Ν. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΩΝ

ΤΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΝΟΜΟΝ
ΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΗΝ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

ΚΑΙ ΤΗΝ

ΠΟΙΝΙΚΗΝ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΚΔΟΤΗ Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΩ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
14 ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ 14

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
100 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 100

1897

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ
συγγραφέως.

Βεννέλλης

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΕΟΜΕΝΟΙΣ

Ἐξαντληθείσης καὶ τῆς (κατὰ τὸ ἔτος 1886 γενομένης) πρώτης ἐκδόσεως τοῦ δευτέρου Τόμου τῶν **Δικαστικῶν Νόμων**, περιλαμβάνοντος τὴν **Ποινικὴν Δικονομίαν**, τὸν **Ποινικὸν Νόμον** καὶ τὴν **Ποινικὴν Διατέμνησιν** (ὡς ἐτροποποιήθησαν ἢ συνεπληρώθησαν διὰ τῶν μεταγενεστέρων σχετικῶν νόμων) μετὰ τῶν σχετικῶν ἐγκυκλίων τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς σχετικῆς νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἔτι δὲ μετὰ τῆς παραθέσεως περ' ἑκάστου ἄρθρου τῶν σχετικῶν ἁρθρῶν ἀπάντων τῶν δικαστικῶν νόμων καὶ τῶν ἁρθρῶν τῶν Γαλλικῶν καὶ Βαυαρικῶν νόμων, ἐξ ὧν ἐλήφθησαν, προσέθημεν εἰς τὴν παροῦσαν δευτέραν αὐτοῦ ἐκδοσιν, ἐν ᾗ οὐ μόνον περιλαμβάνονται αἱ εἰς τὰ κείμενα τῶν περιλαμβανομένων νόμων ἐπελθοῦσαι ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκδόσεως νεώτεραι νομοθετικαὶ μεταβολαὶ καὶ ἡ ἑκτοτε μέχρι σήμερον σχετικὴ πρὸς τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν νεωτέρα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἔτι δὲ πληρεστέρα παράθεσις τῶν σχετικῶν ἁρθρῶν τῶν Ἑλληνικῶν δικαστικῶν νόμων καὶ τῶν ἐξ ὧν ἐπήγασαν ἁρθρῶν τῶν ἀλλοδαπῶν νόμων καὶ νομοσχεδίων, προσέτι δὲ παράθεσις τῶν σχετικῶν ἁρθρῶν τῆς Στρατιωτικῆς Ποινικῆς νομοθεσίας (ΣΠΝ), καὶ πρὸς τοῦτοις πίναξ ἀλφαριθμητικὸς τῆς περιεχομένης ἐν

τῷ τόμῳ τούτῳ ὕλης, πολλῷ ἐκτενέστερος καὶ ἀναλυτικώτερος, ἀλλὰ καὶ πλείσται ὅσαι ἴδιαι τοῦ συγγραφέως σημειώσεις, δι' ὧν δαδουχοῦνται οἱ ἀναγνώσται εἰς τὴν κατανόησιν πολλῶν διατάξεων τῶν δημοσιευομένων νόμων.

Πεποίθαμεν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν ἀμείψει τοὺς καὶ εἰς τοῦ παρόντος τόμου τὴν δευτέραν ἐκδοσιν καταβληθέντας ὑπὸ τοῦ συγγραφέως καὶ ἡμῶν μόχθους, ἀξιοῦν ἧς ἀποδοχῆς εὐαρεστήθη νὰ ἀξιώσει καὶ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐκδοσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1897.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Καταστημάτων

Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἀντικείμενον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

1. Ἀντικείμενον τῆς ποινικῆς δικονομίας εἶναι ὅλα τὰ ἐντὸς τοῦ Κράτους (1) ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ ξένων (2) πραττόμενα πταίσματα, πλημμελήματα, καὶ κακουργήματα. Π. Ν. 2. Ποιν. 3.

(1) Ἰστέον ὅτι ὡς Κράτος θεωροῦνται καὶ οἱ τόποι, εἰς οὓς παρεκτείνεται ἡ κυριαρχία τοῦ Κράτους, δηλονότι τὰ παράλια μέχρι βελῆς πυροβόλου καὶ τὰ θαλασσοποροῦντα πολεμικὰ ἢ ἐμπορικὰ πλοῖα. Ἄλλ' ἴδε καὶ ὡς πρὸς τὰ ἐλλειμμενισμένα πλοῖα Συνθήκης μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας τῆς 27 Μαΐου 1833 ἀρθ. 23 καὶ προξενικοῦ νόμου ἡμετέρου ἀρθ. 123. Ἰδε ὑπὸ ἀρθ. 364 Π. Ν. καὶ ἀρθ. 12 τοῦ Ν. τῆς 30 Μαρτίου 1843 περὶ πειρατείας.

(2) Δυνάμει μὲν τοῦ Συντάγματος διατελεῖ παντελῶς ἀτιμώρητος ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ὡς ἐν γένει ἀνεύθυνος. (Ἰδε καὶ ἡμετέρου Ἑγγ. Συνταγμ. δικαίου § 116). Ἄλλα δυνάμει τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν (καθ' ὃ οὐδεμία κυριαρχία ὑπέκειται εἰς τὴν ἄλλην) διατελεῖ ἀτιμώρητος καὶ εἰς-δήποτε ξένος ἡγεμὼν παρεπιδημῶν ἐνταῦθα ἢ διερχόμενος ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῖς ἐν Ἑλλάδι ἀδικήμασιν αὐτοῦ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς κυριαρχίας τοῦ ἔθνους. οὗ ἡγεῖται. Ἀπολαύουσι δὲ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐτεροδικίας κατὰ τὰ κοινῶς παραδεδεγμένα οἱ πρέσβεις τῶν ἄλλων Ἐπικρατειῶν (διότι κατὰ νομικὸν πλάσμα θεωρεῖται ὁ πρέσβυς ὡς διατεθὼν ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἐδάφους), ἐπὶ δὲ αἱ οἰκογένειαι τῶν πρέσβων (ἐξ ἀκαταλήπτου φιλοπροσύνης πρὸς τοὺς πρέσβεις) καὶ οἱ τοῦ γραφείου τῆς πρεσβείας ὑπάλληλοι (ἅτε τοῦ γραφείου τῆς πρεσβείας θεωρουμένου ὡς τῆς ἀναγκαίας συμπληρώσεως τοῦ πρέσβους), ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἱ προσωπικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ πρέσβους (οἱ οἱ ὑπηρεταὶ) κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνῶμην. (Ἰδε περὶ ἐτεροδικίας ἡμετέρου Ὁδηγοῦ τῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων § 138 σελ. 363 καὶ ἐπ.).

2. Ξένοι τιμωρούνται ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ κατὰ τοὺς ἐγχώριους νόμους, ἕνεκα τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇπραχθέντων κακούργημάτων καὶ πλημμελημάτων, τότε μόνον, ὅταν — 1. ἐπραξαν ταῦτα κατὰ τινος Ἑλλήνης — 2. ἐπραξαν κακούργημα ἐσχάτης προδοσίας κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐνόθευσαν ἢ παρεποιήσαν ἑθνικὰ νομίσματα κυκλοφοροῦντα ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἢ τὴν σφραγίδα τοῦ Κράτους, ἢ συμμετέσχον τῶν πράξεων τούτων. — 3. «ἐπραξαν ληστείαν ἐν τῇ ὁρίσῳ χώρα, ἐὰν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐγκρίνῃ ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης νὰ παραγγεῖλῃ ἐπὶ τούτῳ ἀνακρίσιν» (1). — Ἡ τιμωρὴς αὕτη τότε μόνον γίνεται, ὅταν οἱ ἐνοχοὶ παραβῶσιν ἢ συλληφθῶσιν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ. Π. Ν. 123 ἔ. 234 ἔ. 261, 264. Ποιν. 4. 30. (Γαλλ. Ποιν. Δ. 5, 6).

Ν. Ὁ κατηγορούμενος, ὢν ξένος καὶ διαπράξας κλοπὴν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ ἐπικρ. καὶ πρὸς βλάβην Ὀθωμανῶν, δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἐὰν τὸ κλαπὲν πρᾶγμα ἡσφαλισθῇ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, διότι ἡ μὲν κλοπὴ θεωρεῖται ὡς τετελεσμένη πρὸ τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν κλαπέντων, ἡ δὲ ἐξασφάλις μάλιστα προϋποτίθεται προϋπαρξούσαν τὴν κλοπὴν. Ἡ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἀπόκρυψις ἢ ἐκποίησης ἀντικειμένων τῆς ἀξιοποιήσεως πράξεως ἀποτελεῖ συνέργειαν μὴ τιμωρητὴν. Ἄτε τῆς συνεργείας ἐφαρμακμένης ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἀξιοποιήσεως πράξεως, ἣν δὲν δύναται νὰ βεβαιώσῃσι τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια ὡς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τελεσθεῖσαν. Α. Π. ποιν. 13 τοῦ 44. — Ὁ κατηγορούμενος, καίτοι ἀλλοδαπός, ὑπάγεται εἰς τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια, ἐὰν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πράξεως διετέλει ἐν ἑλληνικῇ προξενικῇ ὑπηρεσίᾳ δυνάμει τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ ΤΨΔ' Νόμου τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856, καθ' ὃ οἱ προξενικοὶ ὑπάλληλοι ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς νόμους, καὶ ἀλλοδαποὶ ὄντες, ὁσάκις οἱ νόμοι ἢ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐδρεύουσιν, ἢ αἱ διπλωματικαὶ συμβάσεις δὲν ἐπιφέρουσι πρόσκομμα εἰς τοῦτο. Α. Π. ποιν. 157 τοῦ 73. Ἀρμόδιοι δὲ πρὸς τὸ ἀνακρίνειν καὶ ἐκδικάζειν εἰσὶν οἱ ἐν Σύρῳ ἀνακριτικοὶ καὶ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Νόμου τῆς 12 Δεκεμβρ. 1841, προκειμένου περὶ ἀδικήματος ἐν ἀλλοδαπῇπραχθέντος ὑπ' ἀλλοδαποῦ, μὴ οἰκοῦντος ἐν Ἑλλάδι. Α. Π. ποιν. 157 τοῦ 73. — Ἐὰν ἀλλοδαπὸς διεπράξῃ ἀδίκημα κατ' ἀλλοδαποῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, δὲν δύναται νὰ δικασθῇ ὑπὸ τῶν ἑλλ. δικαστηρίων· ἀλλὰ δικασθεὶς καὶ καταδικασθεὶς, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν, ἄτε τῆς μὲν ἀναρμοδιότητος ὡς λόγου ἀναίρεσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου δυνάμενης νὰ προταθῇ μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως, τοῦ δὲ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι κακῶς ἐσημειώθη εἰς αὐτὸν ὁ ἑλληνικὸς ποιν. νόμος, μὴ οὕτως καταδικωτέας τῆς πράξεως ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ὅντος ἀπαράδεκτου, καθ' ὅσον δὲν ὑπεβλήθη, εἰς

(1) Τὸ ἐντὸς εἰσαγωγικῶν δημοσιευόμενον ὑπ' ἀριθ. 3 ἐδάφιον παρενετίθη εἰς τὸ 2 ἄρθρον διὰ τοῦ ἐκδοθέντος νόμου ΑΧΙς' τῆς 22 Δεκεμβρίου 1887 «περὶ προσθήκης ἐδαφίου εἰς τὸ ἄρθρον 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας».

τά τῆς οὐσίας δικαστήρια καὶ χρήσις πραγματικῆς ἐξέτασεως, εἰς ἣν δὲν δύναται νὰ ἐπιλογωρῆσιν ὁ Ἄρειος Πάγις. Α. Π. ποιν. 147 τοῦ 76. (Ἀντιδοξί εἰκότως Κωνσταντίνουλος). — Θεωρεῖται ὁ ἀλλοδαπὸς διαπράξας τὸ ἀδικήμα καθ' ἡμεδαπὸν, ὅταν ἐπράχθῃ κατὰ τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Διὸ τιμωρεῖται ὁ ἐν ἀλλοδαπῇ ληστεύσας ταχυδρομικὸν κοιμίζοντα καὶ χρήματα ἡμεδαπῶν. Α. Π. ποιν. 47 τοῦ 83. Ἐπίσης δικάζεται ἀλλοδαπὸς κατηγορούμενος ἐπὶ πειράτῃ διαπραχθεὶς ἐπὶ τῆς ἐλευθέρας θαλάσσης, διότι αὐτὴ οὔτε ἀλλοδαπὴ οὔτε ἡμεδαπὴ εἶναι, ἀλλὰ διατελεῖ κοινὸν πάντων τῶν ἐθνῶν κτήμας, εἰς τὴν ἀπεριόριστον αὐτῶν χρῆσιν ὑποκείμενον. Α. Π. ποιν. 76 τοῦ 81. — Ἐάν ἡ ἐνώσις ἀλλοδαπῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἀδικημάτων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐνενοεῖ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, εἶναι ἀρμόδια τὰ ἄλλ. δικαστήρια πρὸς ἐκδόκασιν αὐτῶν, αὐτὴ τῆς ἐνώσεως ἀποτελούσης αὐτοτελῆ, ἀξιοποιεῖν πρᾶξιν κολληζομένην ἐν πάσῃ περιπτώσει πλὴν τῆς ἐν τῷ ἀρθ. 70 τοῦ ποιν. νόμου ἀναφερομένης. Α. Π. ποιν. 162 τοῦ 88. — Νέα ὑθαγενεῖα δὲν αποκτάται ἡ διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐν νόμοις τοῦ Κράτους, εἰς ὃ θέλει νὰ πολιτογραφηθῇ ὁ ἀλλοδαπὸς, ἐπιζωομένην διατυπώσεων· ὅθεν δὲν δύναται νὰ συνχρῆθῃ ἐκ μόνῃ τῆς σιωπῆς τῆς τῆς νεοσύστατης δημοκρατίας ἢ τῶν πράξεων ἐκείνων, εἰτιναί· καὶ οὐ κοιναὶ καὶ τοῖς εἰς ξένην ἐπικρατείαν διατρίβουσιν ἀλλοδαποῖς, ἀπαδεικνύουσι μᾶλλον νέαν κατοικίαν ἢ νέαν ὑθαγενεῖαν. Α. Π. ποιν. 88 τοῦ 47.

Ἐκ τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 2 τῆς ἀπὸ 8 Ἀπρ. τοῦ ἔτους 1836 συνθήκης μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοian τῶν ἀρθρῶν τούτων, προκύπτει, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις, ἣν ἑκατέρω τῶν ἐπικρατειῶν ἀνέλαβε τοῦ νὰ προληψάνῃ τὴν σύστασιν συμμοριῶν ἐνόπλων, αἰτίνας ἤθελον σχηματίζεσθαι ἐν ἑκατέρᾳ αὐτῶν, καὶ ἤθελον σκοπεῖ τὴν ἐξασκῆσιν τῆς ληστείας ἐν τῇ μιᾷ ἢ ἐτέρᾳ αὐτῶν καὶ καταδιώκει τοὺς ληστές, οἵτινες ἤθελον διαπράξαι μεθόχῃ, ἐργόμενοι ἐκ τοῦ ἄλλου κράτους, καὶ τὸ δικαίωμα νὰ καταδιώκῃ τὰ άτομα, αἵτινα ἤθελον συλληφθῇ ἐπὶ τῆς χώρας τῆς μιᾶς τῶν ἐπικρατειῶν καὶ αἵτινα ἤθελον ἀποτελεῖ μέρος συμμορίας τινός, σκοποῦν ἐχούσης τὴν εἰσπράξιν ληστείας ἐν τῇ ἄλλῃ ἐπικρατείᾳ ἢ ἤθελον ἀποπειραθῇ ἢ διαπραξί ληστείας ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ ταύτῃ, καθ' ἣν περιπτώσειν ἤθελον συλληφθῇ ἐν αὐτῇ, οὐ μόνον ἀφορᾷ εἰς τὰ άτομα, ἀπερ ἤθελον εἶναι ὑπόχκοι ἑκατέρας τῶν συμβαλλουσίων ἐπικρατειῶν, ἀλλὰ καὶ εἰσδεχόμενοι ἄλλῃ ἐπικρατείᾳ, ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπάγῃνται εἰς ἑκατέραν τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων. Ὅθεν τὰ ἐλλογιμὰ δικαστήρια διατελοῦσιν ἀρμόδια, κατὰ προσηκῆν τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ ἀρθρῷ τῆς ποιν. δικαν. ἀναφερομένων περιπτώσεων, νὰ δικάσῃ πᾶν ἀτομικὸν εἰσδεχόμενον ἐπικρατείας, ὅπερ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς συνθήκης ταύτης ἤθελον ἀποτελεῖ μέρος συμμορίας τινός, σκοπεῖν ἐχούσης τὴν εἰσπράξιν ληστείας εἴτε ἐν Ἑλλάδι· εἴτε ἐν Τουρκίᾳ ἢ ἤθελον ἀποπειραθῇ ἢ πράξῃ ληστείαν ἐν ἑκατέρᾳ τῶν ἐπικρατειῶν τούτων καὶ ἤθελε κρατηθῇ ἢ συλληφθῇ ἐν Ἑλλάδι. Α. Π. ποιν. 192 τοῦ 77. Τὸ ἀρθρὸν 2 τῆς ἀπὸ 8/20 Ἀπριλίου 1836 συμβάσεως μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, τῆς κυρωθείσης διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Μαΐου 1836 ΤΑΑ' νόμου, καθιερεῖ ἐπὶ τῶν τῆς ληστείας ἀδικημάτων τὴν δικαιοδικίαν τοῦ τόπου τῆς τοῦ ἐγκληματίου συλληψέως, δι' ἣς δικάζεται ἑκατέρω τῶν συμβαλλουσίων ἐπικρατειῶν νὰ καταδιώκῃ κατὰ νόμον πᾶν συλλαμβανόμενον ἐν τῇ χώρᾳ τῆς καὶ ἐπὶ ληστεία διαπραχθείσης ἐν τῇ χώρᾳ τῆς ἐτέρας κατηγορουμένου προσώπου· ἐν τῇ τοιαύτῃ δ' ἀμειδίωτος μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν ἐγκωμηνθεῖσι εἰσοῖσι σιωπηρῶς ἑνυπαρ-

χει ἡ ἀμοιβαία ἀναγνώρισις ὑπὸ τοῦ ἑτέρου αὐτῶν τῆς αὐθεντίας τῆς ποιν. ἀποράσεως τοῦ κράτους ἐκείνου, ὃ ἤθελεν ἐκδικάσει ἐπὶ τῇ βράσει καὶ ἐντὸς τῶν ὧρων τῆς συμβάσεως ἀδικημάτων ληστείας, διαπραχθείσης ἐν τῇ ἐμμέρῳ χώρᾳ, ὑπὸ τὸν θρόνον ὅμως πάντοτε, ὅτι ἡ καταγνώσθησα ποινὴ ἤθελεν ἐκτελεσθῆ, διότι οὕτω καὶ μόνον κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς συμβάσεως ἐπιτυχάνεται ὁ περὶ ἐξαλείψεως τῆς ληστείας ἐκατέρωθεν ἐπιδιωκόμενος σκοπός. Δ. Π. ποιν. 28 τοῦ 80. (Ἄλλ' ἡ σύμβασις αὕτη, ἀνανεωθείσα τὴν 29 Σεπτεμβρ. 1865, ἐπαυσεῖν ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς 31 Ἰουνίου 1880, τῆς Ὁθωμανικῆς Κυβερνήσεως δηλωσάσης τὴν περὶ παύσεως τῆς ἰσχύος ταύτης πρόθεσιν αὐτῆς συμπτῶνως τῷ ἀρθρῷ 7 τῆς συμβάσεως).

3. Ἑλλήνες δὲν παραδίδονται ποτὲ εἰς ξένους ἀρχὰς οὐδ' ἕνεκα τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ ἀξιοποιῶν πράξεων τῶν. — Ὑποβάλλονται δὲ εἰς δικὴν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ διὰ τὰ ἐν ἀλλοδαπῇπραχθέντα κακουργήματα καὶ πλημμελήματα, καὶ τιμωροῦνται κατὰ τοὺς ἐγχωρίους νόμους, ὡς ἂν ἤθελον γινεῖν ἐντοχοὶ τοιούτων ἀξιοποιῶν πράξεων ἐντὸς τοῦ Κράτους, πλην τῶν ὅσα θεμελίαι συνθῆκαι ἤθελον ὁρίσει ἰδίως περὶ τούτου. Ποιν. 1. 30. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 7).

4. Δι' ἰδιαιτέρου νόμου θέλει ἀποφασισθῇ κατὰ ποίας περιπτώσεις, καὶ τίνι τρόπῳ πρέπει νὰ γινεταὶ ἡ παράδοσις ξένων εἰς ξένους ἀρχὰς ἕνεκα τῶν ἐν ἀλλοδαπῇπραττομένων κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων (1). Ποιν. 2.

5. Ποινικὴ διαδικασία δὲν γίνεται, καὶ παύει, ἐὰν ᾗδη ἤρχισται, — 1. τελευτήσαντος τοῦ κατηγορουμένου· οἱ δὲ κληρονόμοι δὲν ὑποβάλλονται· 1) οὐδὲ εἰς χρηματικὰς ποινὰς ἢ πρόστιμα, οὐδὲ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων. — 2. γενομένης ἀμνηστίας. — 3. παραγραφείσης τῆς ἀξιοποιῶν πράξεως. — Κατὰ πᾶσαν τῆς ἀνακρίσεως καταστασιν ἡ παραγραφεὴ πρέπει νὰ βεβαιώνεται καὶ νὰ κηρύττεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου αὐτεπαγγέλτως. Π. Ν. 116 ἔ. Ποιν. 9. 251, 1. 548 ἔ. ΣΠΝ. 174. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 2).

1) καταδικάζονται!

(1) Συνωδὸς πρὸς τὸ ἀρθ. 4 ἐξεδόθη τῇ 4 Φεβρ. 1834 Διατ. περὶ ληστειῶν καὶ ἄλλων κακουργημάτων, πραττομένων παρ' ὑπηκόων Ἑλλήνων εἰς Τουρκίαν, καὶ περὶ ἀποδόσεως τῶν καταγευγόντων κακούργων. Ἀλλὰ τοῦτο ἐπαυσεῖν ἰσχύειν ἀπ' ἧς συνήθη ἡ σύμβασις τῆς 8 Ἀπριλίου 1836, (ἣν ἐκύρωσεν ὁ ΤΑΔ' νόμος), ἥτις ὅμως μὴ ἀνανεωθείσα ἐπαυσεῖν ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς 31 Ἰουνίου 1880. Οὐδεὶς δ' ἔτιτος μέχρι τοῦ νῦν ἐξεδόθη νόμος περὶ παραδόσεως ξένων ἕνεκα τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀδικημάτων αὐτῶν, πλην τοῦ νόμου ΝῆΗ τῆς 10 Μαΐου 1878, κυρώσαντος τὴν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας σύμβασιν περὶ ἀμοιβαίας ἀποδόσεως τῶν ἐγκληματιῶν.

Δημιῶσις Κεντρικὴ Βιβλιοθηκὴ Βέροιας

Ν. Τελευτήσαντος τοῦ εἰς βαθμὸν κακουργήματος καταγορευμένου πρωτατίου, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖν παραπομπή των εἰς βαθμὸν πλημμελήματος καταγορευμένων συναιτίων, διότι παύεται ἡ κατὰ τοῦ τελευτήσαντος ποινικὴ διαδικασία καὶ ἐπομένως ἡ παῦσις πρῶτον πρέπει νὰ διαταγῇ. Α. Π. ποιν. 197 τοῦ 65. — Τὸ ἀποφαίνεσθαι περὶ τῆς ὑπέρξεως καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἀμνηστίας ἀπόκειται εἰς τοὺς συνεδρους καὶ οὐκ εἰς τοὺς ἐνόρκους. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 56. — Ὁρεῖλοντος τοῦ δικαστηρίου καὶ αὐτοπαγγέλτως νὰ βεβαιῶι καὶ ἀπαγγέλλῃ κατὰ πᾶσαν τῆς ἀνακρίσεως κατάστασιν τὴν παραγραφὴν, ἐπεται, ὅτι τὴν περὶ παραγραφῆς πρότασιν τοῦ κατηγοροῦ ἢ καταγορευμένου δέον νὰ δαχῇται τὸ δικαστήριον μὲν τῆς καταδίκης, ὁθλονότι καὶ μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἐνοχῆς. Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 56, 47 τοῦ 79, 137 τοῦ 87. (Ἰδε καὶ ἀρθρ. 120 Π. Ν.).

6. Ἐὰν ὑπάρχωσιν 1) ἀπαιτήσεις ἱκανοποιήσεως, ἀποζημιώσεως, καὶ ἐξόδων ἕνεκα πταισματος, πλημμελήματος, ἢ κακουργήματος, περὶ τούτων ἀποφασίζει ἐπίσης, κατ' αἴτησιν τοῦ ἀδικηθέντος, τὸ ἀρμόδιον ποινικὸν δικαστήριον εἰς τὴν ποινικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν (1). — Ἄλλως δέ, τοιαῦτα πολιτικὰ ἀγῶγαι παραπέμπονται εἰς τὰ ἀρμόδια πολιτικὰ δικαστήρια. Ποιν. 7, 8, 12, 85, 302 ε, 346, 399, 452, 477, 1. ΣΠΝ. 40, 262. (Γαλλ. Ποιν. Δικ., 3).

1) Ἰδιωτικά:

Ν. Κατὰ τὰ ἀρθρα 6, 85, 302 καὶ ἐπ. 346 καὶ 452 τῆς ποιν. δικον. τὰ ποινικὰ δικαστήρια ἀποφαίνονται καὶ περὶ τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων δι' τῆς ἀποφάσεως καὶ περὶ τῆς ἀξιοποιοῦν πράξεως ἢ, ὁσάκις χρῆζονται διευκρινήσεως, καὶ ἀναπτύξεως, παραπέμπουσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον. Ὅθεν τὸ δικαστήριον, ὅπου, ἐκδόν τὴν καταδικαστικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν, διέταξε περαιτέρω ἀποδείξεις ὡς πρὸς τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις, ὑπερβαίνει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 56 τοῦ 49. Ἀλλὰ δὲν ὑπερβαίνει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἐὰν, προχωρήσας τῆς νοκτὸς ἀναβολῇ διὰ τῆς ποινικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως τὴν περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων δημοσίευσιν τῆς ἐριστικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως εἰς τὴν προσηγῇ συνεδρίασιν. Α. Π. 87 τοῦ 49. — Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ποινικῶν δικαστηρίων δὲν συγκαταρροῦνται εἰμὴ τα ἐν τῇ ποιν. δικ. ἀναπερόμενα ἐνδίκῃ μίση, μὴ ἐφαρμοζομένων κατὰ τοῦτο εἰς αὐτάς των διατάξεων τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 41. — Ἐκ τοῦ ἀρθρου 6 συνάγεται, ὅτι, ἐν ἡ ποιν. ἀπόφασιν ἵναὶ ἀθωωτικῇ, παραπέμπονται εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια αἱ ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις, ὅτε μὴ ὑπάρχοντες ἐνώπιον τοῦ ποιν. δικαστηρίου ἀδικηθέντος. Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 58, 166 τοῦ 76, 43 τοῦ 83. Ἡ ἀπόφασις δὲ λογίζεται ἀθωωτικῇ, ἕνεκεν αἰουδήποτε λόγου ἀθωουμένου τοῦ καταγορευμένου, εἴτε

(1) Ἀπαιτήσεις ἀπευθύνονται οὐ μόνον κατὰ τῶν διαπραξάντων τὸ ἀδίκημα ἢ τῶν κληρονόμων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν δυνάμει εἰδικῶν τοῦ νόμου ὁρισμῶν κηρυττομένων ὑπευθύνων ἐπὶ τοῖς ὑπὸ ἄλλων διαπραχθεῖσιν ἀδίκημασι. (Ἰδε Ποιν. νόμου ἀρ. 300, 303, 607, 610, 625).

δηλώνει διότι αναγορεύει αὐτὸν τὸν κατηγορούμενον αὐθὺν. εἴτε διότι θεωρεῖ τὴν πρᾶξιν ἀτιμωρητὴν λόγῳ παραγραφῆς, ἀμνηστίας κτλ. Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 58 καὶ πλεῖστοι ἄλλοι. (*18ε ἀρθ. 480). — Τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀρμοδίον ἔντος νὰ ἀπορρίπτηται ἐν τῇ ἀποφασίᾳ αὐτοῦ περὶ ἀποζημιώσεως μόνον ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἀδικηθέντος. ἔπεται, ὅτι ὁ πταίσμα- τοδίκης, κηρύττων παραγγεγραμμένας τὰς παραβάσεις τοῦ ποινολογικοῦ νόμου καὶ παύων διὰ τοῦτο πᾶσαν ποινικὴν καταδίωξιν τῶν ἐπὶ ταῖς παραβάσεσι ταύταις κατηγορουμένων, δὲν δύναται καὶ νὰ κηρύξῃ τὸν δημόσιον κατηγο- ρεν ὑπόλογον ἀπέναντι τοῦ δημοσίου διὰ τὴν ἐκ τῆς παραγραφῆς τοῦ πρω- τοκρίλλου ἐπιγενομένην εἰς αὐτὸ ζημίαν ἀνευ αἰτήσεως αὐτοῦ τοῦτου τοῦ δημοσίου. Α. Π. ποιν. 166 τοῦ 67. — Ἐκ τοῦ θ' ἀρθρου τῆς ποιν. δικιν. συνδυαζομένου πρὸς τὸ 302 αὐτῆς προκύπτει, ὅτι δύναται νὰ ἐγείρῃ ἀγω- γὴν ὁ διὰ τῆς ἀξιοποίνου πράξεως ἀδικηθεὶς ἐνεκα τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοῦ ἀπαιτησίων, ἄλλα τοῦτο εἶναι πρᾶξιν ὅς ἐκ τῆς προσβολῆς κηκτημένων αὐτοῦ δικαιωμάτων βλαβερὴς ἢ ζημιώδης καὶ ἐκ τῆς βλάβης ἢ ζημίας κτώ- μενος ἀληθὲς δικαίωμα εἰς ἀποζημίωσιν. Α. Π. ποιν. 76 τοῦ 67, 139 τοῦ 77, 63 τοῦ 78. Τοῦτε δὲ σημαίνει, ὅτι τις προσβλήθῃ εἴτε κατὰ τὸ πρό- σωπον καὶ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, εἴτε κατὰ τὴν ὑπόληψιν καὶ τιμὴν αὐτοῦ, κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 16 τοῦ 67. *Ὅθεν τὸ δικαίωμα, ὃ χορηγεῖται ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 6 τοῦ ἀδικηθέντι τοῦ νὰ παραστῇ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων καὶ νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν ἢ ἀποζημίωσιν προϋποτίθῃται ἀναγκαίως τὴν ὑπαρξίν θύο περιστατικῶν. 1) τὴν ὑπαρξίν ἀξιοποίνου πράξεως 2) τὴν ὑπαρξίν βλά- βης ὡς ὡς ἐπιβλαβὴς ἢ ἐκ τῆς διαπράξεως αὐτῆς εἰς τὸν ἀδικηθέντα ἢ ἄλλα πρόσωπα μετ' αὐτοῦ συνδεόμενα, ἀναγομένης εἴτε εἰς τὸ πρόσωπον, εἴτε εἰς τὴν περιουσίαν, εἴτε εἰς τὴν τιμὴν τῶν εἰρημίων προσώπων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὰς κλίσεις καὶ συμπαθείας αὐτῶν. *Ἐπεμένως ἡ λύσις, ὅτι ὑπόστα ὁ πατὴρ ἐκ τῆς δι' ἀδικήματος στερήσεως τέκνου, δὲν χορηγεῖ αὐτῷ δικαίωμα νὰ παραστῇ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων. Α. Π. ποιν. 213 τοῦ 77, 163 τοῦ 83. (*Ἀλλ' ὁ πατὴρ ἐκτρέφει τὸ τέκνον καὶ ἔχων τὸ δικαίωμα πε- νύμενος καὶ ἐν γῆρᾳ νὰ απαιτήσῃ διατροφήν καὶ περίθαλψιν, ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν). Κατ' ἀρχαιότητα δ' ἀποφάσεις τοῦ Α. Π. (εἰς 182 τοῦ 46, 49 τοῦ 47, 138 τοῦ 39, 106 τοῦ 61, 88 τοῦ 62, 104 τοῦ 66) χωρεῖ πολιτικὴ ἀγωγὴ καὶ λόγῳ προσβολῆς τῆς τιμῆς δυνάμει τῶν διατάξεων τῶν *Ρωμαϊκῶν νόμων (N. 7 § 6, 37 § 1 [47. 10 de injur. καὶ inst. § 10 [4. 4 de inj.]). Κατὰ δὲ τὰ Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 77, 98 τοῦ 80 αἱ τῷ ἀρθρῳ 6 συνδυαζομένου πρὸς τὸ ἀρθρ. 302 καὶ ἐπίμεινα τῆς Ποιν. Δικ. διατάξεις περὶ τῆς ἐπὶ ἱκανοποίησι πολιτικῆς ἀγω- γῆς τοῦ ἐκ τοῦ γενομένου ἀδικήματος ἀδικηθέντος χωρεῖσιν, ὅρακι ὁ πολι- τικὸς νόμος καθιερεῖ ὅπως τοῦτου ἔσται δικαίωμα πρὸς ἱκανοποίησιν. Ἀλλὰ τῶν περὶ ἀμειωτομερίων ποινικῶν ἀγωγῶν διατάξεων τοῦ *Ρωμαϊκοῦ νόμου μὴ ἱσομεσοῦν ταύτων. εἰ γοῦν εἴχουσιν κατὰ τοῦ κτείναντος τὸ τέκνον αὐτῶν ἀγωγὴν μόνον ἐπὶ ἀπαισίᾳ τοῦ διατρέοντος, ἐάν καὶ καθ' ὅσον ὁ δὲν ἔσται ἀπο- λειψθῇ, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ τέκνου αὐτῶν ἐπὶ ἔγγαγον αὐτοῖς ζημίαν περιουσίας, ὁδῶνται ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως. Οὐχὶ δὲ καὶ περὶ ἱκανοποιήσεως. ἀρ' οὐ ὁ ἀπαιτὸς νόμος δὲν διατάσσει πλεονεξίαν περὶ τῆς τελευταίας. Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 77, 98 τοῦ 80. Ἀλλὰ τοῦ υἱοῦ ἐπὶ δριμύντος κατὰ τὸν πατ' αὐτοῦ ἐκτρέφοντα *Ρωμαϊκὸν νόμον Ἀριαν. (3. 5 78) νὰ διατάσσῃ τὴν πα-

νόμιμον αὐτοῦ πατέρα, κέκτῃται δὲ πατὴρ δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ κτείναντος τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ στερησάντες οὕτως αὐτὸν τοῦ τῆς διατροφῆς δικαιώματος. Α. Π. ποιν. 26 τοῦ 80, 71 τοῦ 85, 91 τοῦ 84, 97 τοῦ 91. Τὸ αὐτὸ κέκτῃται δικαίωμα ἡ ἀπορροὴ μήτηρ κατὰ τοῦ φονέως τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 85 τοῦ 85. Ἐπίσης, εἰ καὶ αἱ διατάξεις τῶν βωμολικῶν νόμων αἱ χρηγοῦσαι δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἐν περιπτώσει προσβολῆς τιμῆς δι' οἰκισθῆναι παρὰ νόμου πράξεως, ἐπαυσαν ἰσχύουσαι παρ' ἡμῖν, ὡς καθιερούσαι ἰδιωτικὴν ποινὴν, εὖν ἦσαν δυνάμει τοῦ άρθρου 6 τῆς πενν. δικ. δυνάμει τις νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσιν διὰ τὴν ἐκ τῆς προσβολῆς τῆς τιμῆς προσγενομένην αὐτῷ ἥθικὴν βλάβην, δοῶν αὐτῇ δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ χρηματικῶς ἐπομένως καὶ κέρη ἀγασίαι, προσβληθεῖσα διὰ τὴν προσγενομένην αὐτῇ ἥθικὴν βλάβην, τὴν δυνάμεν νὰ ἀσκήσῃ ἐπιτροπὴν ἐπιβλαβὴ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 214 τοῦ 77, 144 τοῦ 85, 180 τοῦ 89. Ὡσαύτως κατὰ τὴν πολιτικὴν ἀπόφασιν 167 τοῦ 85 ἡ ἐν § 10 Εἰσαγγ. (4. 4) ἀναγραφομένη, ἱκανοποιήσεως διὰ χρηματικῆς δόσεως πενὴ ἰδιωτικῆ ἔστιν. ὅθεν καὶ κατηργημένη ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν ποινικοῦ νόμου (ἀρ. 705).—Εἰ καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 494 τοῦ Ἑμπ. Νόμου ἡ ἔκτασις τῶν θανείων ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τῶν συνδίκων, οὐδὲν ἦσαν οὐδεὶς νόμος ἀπαιρεῖ τὸ δικαίωμα εἰς ἕκαστον τῶν θανείων νὰ προλάβῃ πᾶσαν ἐκ τῆς ἀμελείας ἢ τῆς ἀπειρίας τῶν συνδίκων ἐνδεχομένην ζημίαν καὶ νὰ παρασταθῇ αὐτοτελῶς ἐπὶ δικαστηρίου πρὸς διεξαγωγὴν δίκης διαμερούσης τῆς ἐμάδος τοὺνναντιον μάλιστα ἐκ τοῦ άρθρου 588 τοῦ Ἑμπ. Νόμου, ἐπιτρέποντες παντὶ θανείῳ νὰ ὑποστηρίξῃ ἐνώπιον τῶν πληρωματιῶν τὴν ἐπὶ ἀπλῇ χρεωκοπίᾳ κατηγορίαν, τανύς, δηλοῦται ὡς πρὸς τοῦ νομοθέτου τοῦ ἐπιτρέψαι παντὶ θανείῳ τὸ δικαίωμα νὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τῶν πενν. δικαστηρίων ὡς πολιτικῶς ἐνάγων καὶ ὑποστηρίξῃ τὰ δικαιώματα τῆς ἐμάδος. Α. Π. ποιν. τοῦ 77. Ἐκ δὲ τῆς διατάξεως τοῦ άρθρου 600 τοῦ Ἑμπ. Νόμου, καθ' ἣν ἐν πάσαις ταῖς ἐπὶ χρεωκοπίᾳ ποινικαῖς δίκαις αἱ πολιτικαὶ ἀγωγαί, πλὴν τῶν κατὰ τῶν συναρτίων ἐγερμένων, περὶ τῶν διαλαμβάνει τὸ 598 ἀρ. τοῦ ποιν. νόμου, ἀποχωρίζονται, συναγεται, ὅτι εἰ πράκτορες ἢ εἰ σύνδικοι τῆς ἐμάδος τῶν θανείων δὲν δύνανται νὰ παρασταθῶσιν ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντες. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεται ὅτι, ἀνωμαλίᾳ ἐξετασθέντων τῶν πράκτορων, ὡς παραστάντων ὡς πολιτικῶς ἐναγόντων, ἐν ᾧ ὤφειλον νὰ ὀφειλῶσιν, ἀπορήπτουμένης ἐξ ὑπαρχῆς τῆς ἀγωγῆς αὐτῶν ὡς ἀπαρδέκτου, ἀτε εἰσαγωγίσθη: εἰς ἀναρμόδιον δικαστήριον, καθίσταται ἀναιρετὴ τῇ ἀπόφασιν. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 76. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 596 καὶ 590 τοῦ νόμου ΓΔΓ' περὶ πτωχεύσεως (οὗ ἡ ἰσχύς ἤρξατο ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1879) ἐπιτρέπεται παρὰ τὸν ἐν τῷ 303 ἄρθρῳ τῆς ποιν. δικον. κανὼν ταῖς συνδικαῖς πάντοτε ἡ παραστάσις αὐτῶν ὡς ἰδιωτῶν κατηγορῶν ἢ ὡς πολιτικῶς ἐναγόντων, ἥτις ὅμως περιορίζεται εἰς τὴν διῶσιν τῆς κατηγορίας, χωριζομένων τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων κατὰ τὸ ἄρθρον 606. Α. Π. ποιν. 100 τοῦ 80.—Κατὰ τὰ ἄρθρ. 382, 387 καὶ 273 τῆς πολιτ. δικον. τοῦ ἔρκου, ἐπακτοῦ ἢ δικαστικοῦ, ἀποτελοῦντες μεταξὺ τῶν διαδίκων κατὰ ἐντελὴ ἀπόδειξιν, ἀπαρδέκτου δὲ οὕσης διὰ τοῦτο πάσης ἀνταποδείξεως, καὶ αὐτῆς ἐπὶ τῆς περὶ νευδορκίας, ἐπεται, ὅτι ἀποκλείεται, δοθέντος τοῦ ἐπακτοῦ ἢ τοῦ δικαστοῦ, ἔρκου, πᾶν μίσον ἐπανόδου πρὸς τὸ ἦδη πολιτικῶς ἀπερασίοθεν ἀντικείμενον, ὅς ἐλάνθῃται ἡμεῖς ἀπὸ τοῦτο ζητηθῇ.

ὡς φέρ' εἰπεῖν ὡς ἀποζημιώσεις διὰ τὴν ἐκ τοῦ ψευδοῦς ὅρκου ἀπελθούσαν τῷ διαδίκῳ βλάβῃ, μόνον δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κοινωνίας ἐπεβόλαξεν ὁ νομοθέτης τὴν ποινικὴν τῆς ψευδορκίας καταδίωξιν. *Ὅθεν ὁ ἀντίδικος τοῦ ὁμολογούντος, καταδικαζομένου ἐπὶ ψευδορκίᾳ, μηδεμίαν δυνάμενος νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσιν, μὴ ἔχων ἐπομένως κατ' αὐτοῦ πολιτικὴν ἀγωγὴν ἐπὶ ἀποζημιώσει, δὲν δύναται ποσῶς νὰ παρασταθῇ κατὰ τὴν ποινικὴν ἐπὶ ψευδορκίᾳ δίκην ὡς πολιτικῶς ἐνάγων καὶ ἐπομένως οὔτε ἐνδίκον τι μέσον νὰ ἐξασκήσῃ κατὰ τῶν ἐν ταύτῃ ἐκδιδομένων βουλευμάτων καὶ ἀποφάσεων. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 51, 128 τοῦ 58, 3 τοῦ 59, 31 τοῦ 73.

7. Ὁ εἰσαγωγὼν ἅπαξ τοιαύτην ἀγωγὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον ἔνδον δύναται πλέον ἐπειτα, ἐξαίρουμένης μόνον τῆς νοθεύσεως τῶν ἐγγράφων, νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον ποινικοῦ δικαστηρίου ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ἢ ὡς ἰδιώτης κατηγοροῦ. Ποιν. 283 ἔ. 302 ἔ. 316 ἔ. 442. Πολ. 454. 459. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 250).

Ν. Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τῆς ποιν. δίκης, ὁ εἰσαγωγὼν ἅπαξ τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἀγωγὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον δὲν δύναται πλέον νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον ποινικοῦ δικαστηρίου ὡς πολιτικῶς ἐνάγων. Α. Π. ποιν. 119 τοῦ 64, 9 τοῦ 78. Ταῦτο δὲ ἀποτέλεσμα ἀναγκαιῶς ἐπέρχεται καὶ ὅταν ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ χροῖσται μείζονος διευκρινήσεως παραπεμπθῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, διότι καὶ τότε ἡ εἰς τὸ ἀρμόδιον πολ. δικαστήριον ὑποταγὴ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, πηγάζουσα ἐκ δικαστικῆς ἀποφάσεως, εἶναι πλήρης. *Ὅτι δὲ τοιαύτῃ ἡ ἔννοια τοῦ νόμου, ἐξάγεται ἀκροῦντως καὶ ἐκ τοῦ ἁρθρου 305 τῆς ποιν. δίκ. κατ' 2 αἱ ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις τοῦ ἀδικηθέντος εἶναι καὶ τότε ἀκόμη ἀπεράδεδτοι, ὅταν αἱ προτάσεις αὐτοῦ περιορίζονται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν καὶ καταδίωξιν τῆς δημοσίας κατηγορίας. Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 78. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον ποιν. δικαστηρίου ὡς πολιτικῶς ἐνάγων, οὐδὲ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς δημοσίας κατηγορίας δύναται, ὅθεν οὐδὲ τὰ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τῆς ποινικῆς δίκης δικαιώματα τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἔχει, οἷον εἶναι καὶ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρετως μέσον κατὰ βουλεύματος. Α. Π. ποιν. 119 τοῦ 64. *Ἀλλ' ἂν τυχὼν παρασταθῇ πλημμελῶς ὡς πολιτικῶς ἐνάγων, δὲν ἐπέρχεται ἀντίρρηση.

8. *Ὅταν ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ εἰσαχθῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ ἐνῶ γίνεται ἡ ποινικὴ διαδικασία, ἀναβάλλεται ἡ πολιτικὴ δίκη μέχρι τῆς ὁριστικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, κατὰ τοὺς περὶ τούτου ἰδιαιτέρους ὁρισμοὺς τῆς πολ. δικονομίας. Πολ. 11 ἔ. Ποιν. 6 ἔ. ΣΠΝ. 41. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 3 § 2).

Ν. *Ἐκ τοῦ 8 ἁρθρου τῆς ποιν. δίκης, καὶ τοῦ 333 τῆς πολ. δικονομίας συνάγεται, ὅτι ἀναστέλλεται ἡ πρὸδος τῆς ποινικῆς δίκης μόνον ὅτε ὑπάρ-

χει ἀλλήθως ἐκκρεμοδικία, δηλονότι πρόκειται νὰ συζητηθῇ ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου δίκη, καθ' ἣν ἀναφέρεται τὸ αὐτὸ πολιτικὸν ζήτημα, τὸ ὑποβληθὲν ἤδη τῷ πολιτικῷ δικαστηρίῳ. ἔθεν ἡ ἀπλὴ πρὸς τὸν ἀντίδικον κοινοποίησις τῆς ἀγωγῆς, καὶ μάλιστα ἡ μετὰ τὴν ἐσχάτην ἐκδίκασις τῆς ποινικῆς ὑποθέσεως, δὲν ἐπιφέρει τὴν ἐκκρεμοδικίαν. ἄτε μὴ εἰσηγμένῃς οὖσιν ἐπὶ τῆς δίκης εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτ. δικαστήριον. Δ. Π. ποιν. 49 τοῦ 47.—Ἡ ποινικὴ δίκη προηγείται συνήθως τῆς πολιτικῆς. ἐκτὸς ἐν ἡ ἀξιόποινος πράξις ἔχῃ βάσιν πολιτικὸν ἀντικείμενον· ἔθεν οἱ ἐκ συστάσεως ἐμφανισθέντες ἐνώπιον συμβουλευογράφου καὶ προκαλέσαντες τὴν σύνταξιν εἰκονικοῦ συμβουλίου παραιτήσαντες ἐν γνώσει ψευδῆ πρᾶγματα ὡς ἀληθῆ, δι' οὗ λ. γ. ἐ εἰς ἐπώλησε τῷ ἑτέρῳ αἵματι εἰς ἀπότισιν χρέους ἀνυπάρκτου, ἔνα περιποιήσωσιν εἰς ἑαυτοὺς ἀθέμιτον ἐκ τῆς περιουσίας τρίτου ὠρέλαιαν, ὁρθῶς εἰσαγόνται πρῶτον εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἐπὶ ἀπατη. Δ. Π. ποιν. 30 τοῦ 32.

9. Πολιτικὴ ἀγωγή, εὐνάται καὶ μετὰ θανάτου τοῦ κατήγορουμένου νὰ εἰσαχθῇ κατὰ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ καὶ τῶν διαδόχων τῶν δικαιωμάτων του. Ποιν. 5, 1. 548. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 2 § 2).

Ν. Κατὰ τὰς ἐν ταῖς ἀρθροῖς 9, 11 καὶ 12 τῆς ποιν. δικον. καθιερωμένας ἀρχάς, ἡ δημοσία καὶ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή εἶναι ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων μηδαμῶς συγκρουόμενοι· διὸ καὶ τὸ ἀρθρον 302 τῆς ποιν. δικον. συνδυάζει τὰς ἀρχαῖς ταύταις ἐπιτρέπει ἀδιακρίτως παντὶ ἀδικηθέντι ἐκ κολασίμου πράξεως νὰ παρίσταται ἐν πάσῃ στάσει τῆς ἐνεργομένης προανακρίσεως ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ἐνεκα τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοῦ ἀπαιτήσεων, ἔθεν ἐπιτετα, ὅτι ἡ εἰσαγωγή τῆς ποινικῆς δίκης οὐδέποτε ἀποκλείει τὸ δικαίωμα τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Δ. Π. ποιν. 182 τοῦ 46.

10. Ἡ παραγραφή τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς κρίνεται κατὰ τὸ πολιτικὸν δίκαιον. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 2 § 3).

11. Ἡ παραιτήσις τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ποινικῆς δίκης. Ποιν. 306, 343. Π. Ν. 116. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 4).

12. Ἡ ἀθώωτικὴ ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν ἐμποδίζει τὸν παθόντα τοῦ νὰ κάμῃ τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις του 1) ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου 1). Ποιν. 6, 7, 10.

1) τὴν ἐπιδιώξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων.

(1) Τὰ δικαστήρια κοινῶς παραδέχονται ἀπὸ πολλοῦ ὅτι τὸ μὲν ἀρθρον 12 τῆς ποιν. δικονομίας, ἀποδίδον ἀπλῶς εἰς τὸν κανονισμὸν τῆς ἐπιδιώξεως τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ὁρίζει ὅτι ἡ ἀθώωτικὴ ποινικὴ ἀπόφασις οὐδαμῶς ἀπαρτρέπει τὸν ἐνάγοντα

Ν. Τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ ποιν. δικαστηρίου μὴ εὐσεῖς ὑποχρεωτικῆς διὰ τὸν πολιτικὸν δικαστὴν. ὁσάκις τὸ ποινικὸν δικαστήριον δὲν λῶει ζήτημα ποινικὸν φέρον χαρακτῆρα προδικαστικοῦ ζητήματος ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ (ἀρθ. 12 ποιν. δικ. ἐν συνδ. πρὸς ἀρθ. 12 πολ. δικ.). ἐπεται ὅτι, καίπερ τῶν ἐνόρκων παραδεξαμένων ἔτι ὁ παθὼν ἐνόσησε τρεῖς-κοντα ἡμέρας, τὸ δικ. τῶν συνέδρων δύναται ἐν τῇ πολιτικῇ αὐτοῦ ἀποφάσει νὰ παραδεχθῇ ἔτι ἐνόσησε τρεῖς μῆνας. Δ. Π. ποιν. 29 τοῦ 88.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

**Περὶ τῶν κατὰ τὴν ποινικὴν διαδικασίαν
παριστάμενων ἀνθρώπων.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων

13. Ἡ ὑπεράταξ διεϋθύνσις τῶν περὶ τὴν ἀνακρίσιν ἐναπέ-
κειται, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐρετῶν, εἰς τὴν παρ' αὐτοῖς εἰσαγ-

νὰ ἐγείρῃ πολιτικὴν ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων. δὲν δύναται: δηλονότι ὁ ἐναγόμενος νὰ ἀντιτάξῃ τὸ ἀπαράδεκτον αὐτῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπλῶς ὅτι ἡβώωθη, διότι δυνατόν ἡ βάσις τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς νὰ ᾖ διάφορος τῆς βάσεως τῆς ἐκδικασθεῖσης ποινικῆς ἀγωγῆς ἢ διότι ἡ ἀθώωσις ἐπῆλθεν οὐχὶ διότι δὲν διέπραξε τὸ ἀδίκημα, ἀλλ' ἔνεκα ἄλλου λόγου ἀπαλλὰσσοντος αὐτὸν τῆς κατηγορίας (ἐνεκα λ. γ. παραγραφῆς τοῦ ἀδικήματος), ὡσαύτως δὲ ἡ ποινικὴ καταδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν ἐξαλείφει πάντα τὰ ἐπακολουθήματα τοῦ ἀδικήματος, οὐδὲ δύναται ὁ ἐναγόμενος νὰντιτάξῃ ὅτι μὴ εἰσαγαγὼν ὁ παθὼν τὰς πολιτικὰς αὐτοῦ ἀπαιτήσεις ἐνώπιον τοῦ ποιν. δικαστηρίου, ἀπέβαλεν ἐφεξῆς τὸ δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ αὐτὰς ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου· τὸ δὲ 12 ἀρθ. τῆς πολιτικῆς δικονομίας καθιερεῖ ἀπλῶς ὅτι, ἔπως ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐνὸς τῶν δύο δικαστηρίων (τοῦ ποινικοῦ ὃν λαδὴ ἡ τοῦ πολιτικοῦ) ἀποτελῇ δεδικασμένον διὰ τὸ ἔτερον, ἀνάγκη νὰ συντρέξωσιν οἱ ἐξῆς δύο ὅροι: 1) ἡ ἀπόφασις νὰ λύῃ τὸ προδικαστικὸν ζήτημα, τούτεστι τὸ ζήτημα, ἐξ οὗ ἤρτηται ἡ λύσις ἑκατέρας τῶν δίκων, καὶ 2) τὸ ζήτημα τοῦτο νὰ λύηται διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ὡς ἀρμόδιου εἰς λύσιν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἀπλῶς νὰ ἐξετάζηται. Οὕτω γέρ' εἰπεῖν ἡ ἀπόφασις τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου περὶ κύρους τοῦ πρώτου γάμου ἀποτελεῖ κατὰ τὸ 12 ἀρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας δεδικασμένον διὰ τὸ δικαστὸν τὴν ἐπὶ διγαμίᾳ κατηγορίαν ποινικὸν δικαστήριον, διότι μόνον ἀρμόδιον νὰποραίνηται περὶ τοῦ κύρους τοῦ πρώτου γάμου (ὅπερ ἀποτελεῖ προδικαστικὸν ζήτημα τῆς ἐπὶ διγαμίᾳ κατηγορίας) εἶναι τὸ πολιτικὸν δικαστήριον. Ἄλλ' ἡ ἀπόφασις τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου περὶ ἀποδόσεως κλοπιμαίων δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον διὰ τὸν ποινικὸν δικαστὴν, δικάζοντα τὴν ἐπὶ κλοπῇ κατηγορίαν, διότι τὸ πολιτικὸν δικαστήριον δὲν εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ περὶ κλοπῆς.

γελέα ἐντὸς τῆς περιφερείας του. Ὅργ. 103. Ποιν. 14 ἔ. ΣΠΝ. 66 ἔ. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 9).

14. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, πλήρες ἐν τῇ συμβουλίῳ συνεδριάζον, ἔχει τὸ δικαίωμα — 1. νὰ ἀπορῶται τὰς παρὰ τινος τῶν μελῶν του πρὸς αὐτὸ γινόμενας μηνύσεις, νὰ καλῇ ἐνώπιόν του τὸν εἰσαγγελέα, καὶ νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς αὐτὸν τὴν προαναχρίσιν 1) τῶν μηνυθέντων — 2. νὰ ζητῇ διὰ ξώσης, ὁσάκις κρίναι ἀναγκαῖον λέγον 2) παρὰ τοῦ εἰρημένου εἰσαγγελέως περὶ τῆς ἀρξάμενης προαναχρίσεως. Ποιν. 13. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 274 ἔ.).

1) τὴν εἰσαγωγὴν τῆς προαναχρίσεως 2) ὁσάκις κρίναι ἀναγκαῖον προσερικὰς πληροφορίας.

15. Εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέα — 1. ἀνήκει ἡ ἐπιτήρησις πάντων τῶν ἐπὶ τῆς ἀναχρίσεως (1) — 2. στέλλει καὶ καθ' ἑβδομάδα παρ' ἑκάστου τῶν παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέων καταλόγος τῶν εἰσαγγεληθέντων πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων — 3. στέλλουν κατὰ πᾶσαν τριμηνίαν οἱ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς ἐκθέσεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης ἐντὸς τῆς περιφερείας των. — Αὗται αἱ κατὰ τριμηνίαν ἐκθέσεις, μετὰ τῶν ἀναγκαίων παρατηρήσεων, ὑποβάλλονται παραχρῆμα ὑπὸ τῶν παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέων εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν (2). Ποιν. 13 17. Ὅργ. 97. 105. ἔ. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 279, 249).

16. Ἐκαστος παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς διευθύνει τὰ τῆς ἀναχρίσεως, ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν. — Ἐπομένως ἔχει οὗτος ἐντὸς τῆς περιφερείας του ὅσα καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεῖς δικαιώματα. — Ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν του διατελοῦσιν ὅλοι οἱ ἐντὸς τῆς περιφερείας του ἐπὶ τῆς ἀναχρίσεως ὑπάλληλοι (3). Κατὰ πᾶσαν ἑβδο-

(1) Ἀλλὰ κατ' ἀρθ. 43 Ποιν. Δικ. καὶ ἐπιλαμβάνονται ἀμέσως οἱ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεῖς τῆς προαναχρίσεως τῶν πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων τῶν κατὰ τοὺς ἀρθ. 3-6 τοῦ αὐθ. 36 ὑποκειμένων εἰς ἰδίαν τὴν

μάδα, έκαστος άστυνόμος, δημαρχικός παρέδρος ή δήμαρχος πέμπει πρὸς αὐτὸν κατάλογον περὶ τῶν εἰσαγγελομένων πταισμάτων, καὶ κατὰ πᾶσαν τριμηνίαν ἀπεῖλουν νὰ στέλλουν ἐκθεσιν τῆς καταστάσεως τῆς περὶ τὰ πταίσματα δικαιοσύνης. Ποιν. Γ3 ε. Ὁργ. 97. 103. 107. 108. 109

17. Ὑπὸ τὴν διεθύνειν καὶ κατὰ παραγγελίαν τοῦ 1) εἰσαγγελέως γίνεται ἡ προανάκρισις: — 1. ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ — 2. ὑπὸ τῶν εἰρηνοδικῶν — 3. ὑπὸ τοῦ δημάρχου, δημαρχικοῦ παρέδρου, ἢ ἀστυνόμου — 4. ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς, καί, ὅπου δὲν εὑρίσκονται ἀξιωματικοί, παρὰ τῶν ἐκεί διαικούντων ὑπαξιωματικῶν. (1) Ποιν. 13 ε. 135 ε. 183 ε. 204 ε. Ὁργ. 118. 119. Ἀστυν. Ν. 6. καὶ 84. ΣΠΝ. 76. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 9).

1) παρὰ πρωτοδικαίς

(1) Ὁρα Καν. Χωρ. 87 ε. 112 ε. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 137 Ποιν. Κατὰ δὲ τὸ Διάτ. 20 Ἰουλίου 1836 περὶ τῶν εἰς τὰ δάτη γινομένων ἀνομημάτων «καὶ οἱ δασονεμικοὶ ὑπάλληλοι θεωροῦνται ὡς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι, καὶ ὡς τοιοῦτοι διατελοῦν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελέως» (ἄρθρ. 3) «ὅθεν ἀπεῖλουν νίνερευνώσιν έκαστος ἐντὶς τῆς περιερείας τοῦ πᾶσαν πράξιν, ἀντιθαίνουσιν εἰς τὰς περὶ δασῶν διατάξεις. Πρέπει λοιπὸν νὰ συντάττουν τὰς ἀναγκίας ἐκθέσεις πρὸς βεβαίωσιν τοῦ εἴδους καὶ τῶν περιστάτικῶν τῶν τοιούτων πράξεων, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, καθ' ὃν αὐταὶ ἐπράχθησαν, καὶ τῶν ἀποδείξεων καὶ ἐνδείξεων, ὅσας ἔμπόρεσαν τυχερὴ νὰ συλλέξουν· νὰ καταστρώουν τὰ νενομισμένα πρωτοκόλλα, καὶ νὰ ἀναφέρωσι ῥητῶς ἐνταῦθα τὸ μέγεθος τῆς προξενηθείσης ζημίας· νὰ διώκωσι τὰ ἀρπαγέντα πράγματα μεχρι τοῦ τόπου, ὅπου μετεφέρθησαν, καὶ νὰ ἐνεργῶσι τὰ πρὸς κατασχέσιν αὐτῶν. Δὲν συγχωρεῖται: ἕκως εἰς αὐτοὺς νὰ εἰσερχώνται εἰς οἴκους, εἰς ἐργαστήσια, εἰς κτήρια καὶ παρακειμένους περιφράκτους αὐλὰς εἰμὴ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ παρέδρου αὐτοῦ, τοῦ ἀστυνόμου, τοῦ δημάρχου ἢ τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου. Ἡ περὶ τοῦτο συντακτικὴ ἐκθεσις πρέπει νὰ ὑπογράφηται παρ' ἐκείνου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ὁποίου ἔγινεν. — Οἱ δασονεμικοὶ ὑπάλληλοι ἀπεῖλουν προσέτι νὰ συλλαμβάνουν καὶ φέρουν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ δημάρχου τοὺς ἐπὶ αὐτοσώρῳ συλλαμβανόμενους. Καὶ πρὸς τοῦτο ἔχουσιν καὶ λαμβάνουν παρὰ τοῦ δημάρχου ἢ παρέδρου αὐτοῦ καὶ τῆς χωροφυλακῆς συνδρομήν, τὴν ὅποιαν δὲν δύναται οὗτος νὰ μὴ παρέξῃ» (ἄρθρον 4. — Ὁρα ἐπίσημ. Νόμου 15 Σεπτ. 1836 ἄρθρ. 7 καὶ τὰ ἀρροφύλλακα ἀπεῖλουν: νὰ βεβαιῶσι ἐντὶς ἐν τῇ συλλαττομένῃ, ὑπ' αὐτῶν περιερεία προξενηθείσαν ζημίαν καὶ καταγγελλῶσι τὸν ἔνοχον εἰς τὸν δημόσιον κατηγοροῦν ἢ παρέδρον ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ δύο μαρτύρων, ἀπεῖλονται νὰ συντάσσῃ ἐκθεσιν. Ὅσοι ἐπίσης ὕψιστον

Ν. Έκ τοῦ ἀρθ. 17 προκύπτει πασιδῶρως ὅτι οἱ ἀπλῆς χωροφύλακες δὲν συγκατατίθενται μεταξὺ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων. α. II. ποιν. 37 τοῦ 42.

κεῖ νόμου ἀρθ. 48, καθ' ὃ οἱ ὑγειονόμοι καὶ ἐπιστάται κατενομοθετήσαντες ἐνεργεῶσιν ἀνακριτικὰ καθήκοντα ὡς πρὸς τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ νομοκράτου τελούμενα ἀδικήματα. — Ἐπίσης ἐκ ἀρθ. 1 τοῦ νόμου XI^ς τῆς 13 Ἰουλίου 1877 καὶ ἀρθ. 4 καὶ 20 τοῦ νόμου ΛΟ^ς τῆς 29 Φεβρ. 1892, καθ' ὃ δὲ ἀνακριτικῶν τινῶν δικαιωμάτων περιβάλλονται αἱ τελωνιακαὶ ἀρχαί, αὐτοὶ δικαιοῦνται νὰ συντάσσωσι τὰ πρὸς βεβαίωσιν τοῦ λαθρεμπορίου πρωτόκολλα καὶ νὰ ἐκποιῶσι τὰ κατασχθέντα ἀντικείμενα τοῦ λαθρεμπορίου, ὡς καὶ τὰ μεταγωγικὰ μέσα· αὗται δὲ πάλιν αἱ τελωνιακαὶ ἀρχαί κατὰ τὸ ἀρθρον 4 τοῦ νόμου ΒΜΕ^ς τῆς 27 Ἰουλίου 1892 περὶ ἐλέγχου τοῦ ἐμπορίου τῆς στατίδος ὑποχρεοῦνται νὰ ἐπαγρυπνῶσι κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς στατίδος πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ βεβαίωσιν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἀναγραφόμενων ἀδικημάτων, ἐξουσιοδοτοῦνται κατὰ τοῦτο πρὸς ἀνακριτικὰς ὑπαλλήλους.

Ἐπίσης ἴδε ἀρθρον 123 τοῦ νόμου ΧΝ^ς τῆς 22 Δεκεμβρίου 1877 περὶ προξενικῶν ἀρχῶν, καθ' ὃ οἱ πρόξενoi ἀνακρίνουσιν ἀνευ παραγγέλλιας τοῦ ἐπισταγέως τὰς ἐν Ἑλληνικαῖς πλοίοις γενομένας ἀξιοποιεῖν πράξεις, καὶ ἀρθ. 200, καθ' ὃ οἱ ἐν Τουρκίᾳ πρόξενoi διατελοῦσιν ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν ἀνακριτικαί ὑπαλλήλοι ὡς πρὸς τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων διαπραττομένα κακούργηματα καὶ πλημμελήματα, ἔτι δὲ ἀρθ. 212 ὡς ἐτροποποιήθη δια τοῦ νόμου ΛΟ^ςΕ^ς, καθ' ὃ τὰ ἀνακριτικὰ καθήκοντα ἐν Κωνσταντινουπόλει μὲν ἐκπληροῦν αἱ μόνες ἑμμεσθες πάρεδρος δικαστοὶ, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ καὶ ἐν Σουλῶν, οἱ νεώτεροι τῶν παρέδρων δικαστῶν. Προσθετέον ὅτι ἡ ἀνακριτικὴ διαδικασία δυνάμει τῶν νόμων τούτων διεξάγεται διαφόρως ἐν μέρει ὑπὸ τῶν προξενίων καὶ διαφόρως ὑπὸ τῶν ἐμμεσθῶν παρέδρων δικαστῶν. Διαφορὰ δὲ τέλος εἶναι ἡ διαδικασία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ διεξαγόμενων ἀνακρίσεων δυνάμει τοῦ νόμου ΒΡΑΒ^ς τῆς 3 Ἰανουαρίου 1893 περὶ συστάσεως κακοουργητικῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ἰδε ἐπίσης ἀρθ. 11 καὶ 12 τοῦ νόμου ΑΡΟΒ^ς περὶ ἀσφαλείας καὶ ἀστυνομίας τῶν σιδηροδρόμων (καταχωρισθέντες ἐν παρόντι Τόμῳ ὑπὸ 421 ἀρθ. ποιν. νόμου), καθ' ὃ οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπαλλήλοι τοῦ σιδηροδρόμου δικαιοῦνται νὰ βεβαίωσι δι' ἐκθέσεως (ἐχρυσὴν τὴν κατὰ τὸ ἀρθ. 134 τῆς ποινικῆς δικον. ἀποδεικτικὴν τῶν ἐκθέσεων ἰσχύον) πᾶσαν παράδοσιν τῶν περὶ ἀσφαλείας τῶν σιδηροδρόμων νόμων ΑΡΚΒ^ς καὶ ΑΡΟΒ^ς. Ἰδε ἐπίσης ἀρθ. 2 καὶ ἀρθ. 12 τοῦ νόμου ΑΤΠ^ς περὶ τῶν ἀδικημάτων κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῶν οὐδεσυχίων καλωδίων (ἐν ἴδει ὑπὸ τὸ 421 ἀρθ. Ποινικοῦ Νόμου, καθ' ὃ δύνανται νὰ βεβαίωσι δι' ἐκθέσεως τὰ σχετικὰ ἀδικήματα οἱ κυβερνῶντες πολεμικὰ πλοία ἀδικημάτων καὶ λιμενάρχαι). Ἰδε ἐπίσης ἀρθ. 10 διατ. τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1836 περὶ ἐμπορικῆς ναυτιλίας, καθ' ὃ οἱ πλοίαρχοι τῶν ἐμπορικῶν πλοίων δικαιοῦνται νὰ κρατῶσιν εἰς ἀσφαλὴ τοῦλιν τοὺς ἐνὶ τῷ ἀδικημάτων, ἀκούοντες καὶ τὴν συμπεριφερικὴν γωνίαν τοῦ καυ-

18. Ὁ ἐπαρχὸς καὶ ὁ νομάρχης ἔχουν ὡσαύτως τὸ δικαίωμα τῆς βεβαιώσεως τῶν γενομένων ἀξιολογῶν πράξεων.— Ἐχουν ἐπομένως ὡς πρὸς τοῦτο τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων κατὰ τὰ ἀρθρα 153, 157 καὶ 159. ΣΠΝ. 68. 76, (1) (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 10 καὶ 279 § 2).

19. Ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων διατελοῦν οἱ κλητῆρες.— Ἐκαστος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἔχει προσέτι τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ τὴν ἐνοπλὸν δύναμιν, καὶ ἰδίως τὴν χωροφυλακὴν, καθόσον ἤθελε χρηθῇ ἀναγκαίᾳ ἢ συνδρομῇ τῆς πρὸς τὴν ἀνάκρισιν. (2) Ὅργ. 104. 153. Ποιν. 190.

(1) Συνάδει ἀρθ. 3 τοῦ Δ. τῆς 8 Δεκεμβρίου 1845 περὶ τῶν καθηκόντων τῶν νομαρχῶν.

(2) Καν. Χωρ. 11. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑπηρεσίας τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν διὰ τῆς χωροφυλακῆς, καθόσον ἀφορᾷ τὴν χρῆσιν τῆς δημοσίας ταύτης ἐνόπλου δυνάμεως, ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ μόνον δι' ἐπιστήμων ἐγγράφων αἰτήσεων. Τὰ ἐγγράφα ταῦτα δὲν πρέπει νὰ περιέχουν κατ' οὐδένα λόγον προστακτικὰς ἐκφράσεις, ὡς διατάττομεν, θέλομεν, ἐπιφορτίζομεν, προσκαλοῦμεν κτλ.

12. Αὗται αἱ αἰτήσεις θέλουν διευθυνεσθαι πάντοτε πρὸς τὸν διοικητὴν τῆς χωροφυλακῆς τοῦ τόπου, ὅπου πρέπει νὰ ἐκτελεσθῶν, καὶ, ὅταν ὁ διαληφθεὶς διοικητὴς ἀποποιῇται τὴν ἐνέργειάν των, πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὰς ἀμέσους διαταγὰς εὐρίσκεται ἐκεῖνος, ὅστις ἀπεποιῇται τὴν ἐκτέλεσιν τῆς αἰτήσεως.— Αἱ τοιαῦται ἐγγράφοι αἰτήσεις ἡμποροῦν νὰ ἐκδίδωνται καὶ νὰ ἐνεργῶνται εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ὅπου εὐρίσκεται ὁ ἐκδίδων καὶ οἱ ἐκτελοῦντες αὐτάς.

13. Ἐνοπλος δύναμις πρέπει νὰ ἐπιτρέπεται εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὸ τοιοῦτον δικαίωμα διὰ τῶν ἐνεστώτων νόμων, ἢ δι' ἐκδεδωμένων διαταγμάτων.

14. Αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡμπορεῖ νὰ προσκληθῇ ἡ χωροφυλακὴ, προσδιορίζονται διὰ τῶν νόμων καὶ κανονισμῶν, ἢ δι' ἰδιαιτέρων διαταγῶν ὑπηρεσίας.

15. Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ περιλαμβάνουν τὸν ἐπιτρέποντα τοῦτο νόμον, τὴν αἰτίαν, τὴν διαταγὴν, τὴν δίκην, ἢ τὰ διοικητικὰ ἐγγράφα, δυνάμει τῶν ὁποίων προσκαλεῖται ἡ χωροφυλακὴ.

16. Αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ ἡμποροῦν νὰ διαγράφουν μετρά, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ληφθῶν δὲν συγχερεῖται ὅμως εἰς αὐτάς κατ' οὐδένα τρόπον νὰ παρεμβάδινον εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἐκτελέσεις, τῶν ὁποίων ἡ διάταξις ἀπόκειται εἰς τὸν διοικητὴν τῆς χωροφυλακῆς.

17. Αἱ προσκλήσεις πρέπει νὰ γίνωνται ἐγγράφως, φέρουσαι τὴν ὑπογραφήν καὶ ἡμερομηνίαν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τύπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν κατηγόρων.

20. Ἡ καταδίωξις τῶν πταισμάτων, πλημμελημάτων, καὶ κακούργημάτων γίνεται συνήθως ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ πάντοτε διὰ κατηγορίας. Ποιν. 21 ἐ. 350, 367. Πολ. 166.

Ν. Κατ' ἐξαιρέσειν ἀπαιτούμενης τῆς ἐγκλήσεως τοῦ παθόντος πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀδικημάτων, οὐχὶ δὲ κατὰ κανόνα, ἐπεται, ὅτι δικαστὴς ἀποφηνάμενος, ὅτι ἀπαιτεῖται ἐγκλήσις εἰς καταδίωξιν πράξεως, περὶ ἧς δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος ὁρισμὸς ρητὸς τοῦ νόμου, ὑπερβαίνει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἐρ' ὡς ἡ ἄποφαις αὐτοῦ καθίσταται ἀναιρέτη. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 41, 169 τοῦ 46. — Ὁρίζονται τοῦ ἀρθ. 20 ὅτι ἡ καταδίωξις γίνεται πάντοτε διὰ κατηγορίας, ἐπεται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δικασθῇ καὶ καταδικασθῇ ὡς κατηγορούμενος ὁ κλητευθεὶς ὡς μάρτυς. Α. Π. ποιν. 41 τοῦ 41, 28 τοῦ 33.

21. Αἱ αὐτεπαγγέλτως ἐν ὀνόματι τῆς κυβερνήσεως κατηγοροῦσαι ἀρχαὶ εἶναι, εἰς μὲν τὸ δικαστήριον τῶν πταισματοδικῶν ὁ δήμαρχος, ὁ δημαρχικὸς πάρεδρος, ἡ ὁ ἀστυνομός. (1) εἰς δὲ τὸ τῶν πλημμελειῶν, ὁ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγ-

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

» Συμφώνως μὲ τὸν κανονισμὸν τῆς ὑπηρεσίας τῆς χωροφυλακῆς, καὶ « δυνάμει (τοῦ νόμου, ἀποφάσεως, κανονισμοῦ), παρακαλοῦμεν τὸν (βαθμὸν « καὶ διεκμενὴν) νὰ διατάξῃ, νὰ ἐνεργήσῃ . . . νὰ μεταβῇ εἰς . . . νὰ συλ- « λάβῃ κτλ. καὶ νὰ μᾶς γνωστοποιήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς αἰτήσεως, τὴν « ὅποιαν κάμνομεν ἐν ὀνόματι τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.»

Ἐκδοθέν. τὴν . . .

18. Ὄταν ἡ χωροφυλακὴ προσκαλῆται πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀρχῶν, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ διατάγματος, ἡ ὁποιοῦδήποτε μετρου, δὲν θέλει χρησιμεύει, εἰμὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐνεργείας τῆς αἰτήσεως, καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀπαιτούμενης ἀπαντήσεως, τυχούσης ἐναντιότητος ἢ ἐμποδίων.

19. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπασχόλησις τῆς χωροφυλακῆς ἀπὸ τὰς ἐργασίας ἢ τὰ χρεὴ τῆς εἰς μετακομίσεις ἐγγράφων πολιτικῶν ἢ στρατιωτικῶν ἀρχῶν. Ἀντίως ὅμως σημαντικὰ συμβάντα ἀπαιτοῦν τὴν κατεπείγουσαν ἐπίσημον κοινοποίησιν εἰδήσεως πρὸς τινα τῶν πολιτικῶν ἢ στρατιωτικῶν ἀρχῶν. ἡ ὅποια δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἰδοποιηθῇ ταχύτερον δι' ἄλλους ὁδοῦ, τότε ἡ χωροφυλακὴ χρεωστεῖ νὰ φέρῃ τὰ ἐγγράφα. Διὰ τὰς τοιαύτας ὁμοῦ ἐξαιρέσεις τῶν κανονισμένων θέλει γίνεσθαι πάντοτε ἀναφορὰ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἐσωτερικῶν γραμματεῖαν.

(1) Κατ' ἀρθ. 15 τοῦ νόμου ΒΡΞΒ' περὶ δασῶν (ὁ ἰδὲ ὑπὸ ἀρθ. 149 Ποιν.) ἐπὶ τῶν δασικῶν πταισματοδικῶν παραβάσεων ἐκπληροῦσι κατὰ τὴν συζήτησιν καθήκοντα δημοσίου κατηγόρου οἱ δασάρχαι, ἀνακληρούμενοι ὑπὸ τῶν δημάρχων καὶ ἀστυνομῶν.

γελούς, καὶ εἰς τὰ δικαστήρια τῶν κακουργιοδικῶν ὁ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῶν ἀρετῶν εἰσαγγελεύς, ἢ ὁ παρ' αὐτοῦ ὑποκατασταθεὶς εἰσαγγελεύς πρωτοδικῶν. Ὅργ. 31. 43. 103. Ποιν. 331. 371. 418.

22. Κατ' ἐξαιρεσιν, εἰς τὰς παρὰ τοῦ ποινικοῦ νόμου ἢ παρ' ἄλλων νόμων ῥητῶς ὁρισμέναις περιπτώσεσι δὲν γίνεται ποινικὴ καταδίωξις αὐτεπαγγέλτως παρὰ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἀλλὰ μόνον κατ' ἐγκλήσιν τοῦ ἀδικηθέντος. — Ὅσακις ἐξυφρίζεται διὰ πληρημελημάτων ἢ κακουργημάτων τοῦ τύπου τὸ ἄξιωμα συλλόγου τινός, (1) ἐνόρκου δικαστηρίου, ἢ συστήματος, (2) δὲν δύναται νὰ γενῇ κατὰ τὴν ἀδικοῦ (1), εἰμὴ κατ' ἀπέραιτον τοῦ συλλόγου ἢ τοῦ συστήματος. Ποιν. 23. 278 ε. 407. 458. Π. Ν. 116. 120. 192 § 2. 208. 273 ε. 278 ε. 286. 308 ε. 317. 322. 330 ε. 374 ε. 422 ε. 426. 434. 441. 445. 448. 689. 692 ε. Ν. περὶ ἐξυφρ. 10 ε. 27 ε. 36.

1) ἐγκλήσις

Ν. Ἡ περὶ ἀπαρθέκτου τῆς ποινικῆς καταδίωξεως δι' ἑλλειψιν ἐγκλήσεως ἀπόρριψις δὲν ἀπολύει τὸν κατηγορούμενον, ἀτε μὴ δικάζουσα κατ' εὐσίαν τὴν δημοσίαν ἀγωγὴν. Ὅθεν δύναται ἐκ νέου νὰ καταδιωχθῇ οὗτος ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει, εἰς μετὰ ταῦτα δοθῇ ἐγκαίρως ἐγκλήσις ὑπὸ τοῦ ἀδικηθέντος. Α. Π. ποιν. 20 τοῦ 43. — Ἄν ὁ παθὼν, ἀνατρίων ὀνομαστί ἐν τῇ μηχανῇ αὐτοῦ τὸν αὐτοῦργον καὶ τινὰς συναίτιους, ἀποσιωπᾷ καὶ συναίτιους διὰ τῆς ἀνακρίσεως ἀκολούθως ἀνακαλυφθέντας, τοῦτο δὲν δύναται νὰ παληλάτῃ αὐτοῦς τῆς νομίμου καταδίωξεως, ἀρκούντως καταδειχθείσης τῆς ἐπιθυμίας τοῦ παθόντος περὶ τῆς τιμωρίας τῶν μετασχόντων τῆς κολασίμου πράξεως. Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 56. Οὐδαμῶς κἂν ἀναγκάζον εἶναι νὰ κατονομαζῶνται ἐν τῇ ἐγκλήσει οἱ αὐτοῦργοι. Α. Π. ποιν. ΣΥΔ' τοῦ 38, ΤΜΓ' τοῦ 39. (Ἰπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα Α. Π. ποιν. 78 καὶ 101 τοῦ 66, 174 τοῦ 70). Ἀλλ' ὁσάκις καταγγέλλεται ὁ συναίτιος πρὸς καταδίωξιν, οὐχὶ δὲ ὁ αὐτοῦργος, δὲν καταδιώκεται ἡ πράξις. Α. Π. ποιν. 29 τοῦ 41. — Ἐπὶ τῶν κατ' ἐγκλήσιν καταδικωμένων ἀδικημάτων ἀπαιτεῖται μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 278 νὰ παραδίδεται ἡ ἐγκλήσις ὑπὸ τοῦ παθόντος τῷ εἰσαγγελεῖ, ἀλλὰ δὲν διαγράφεται ὑπὸ τῆς ποιν. ἡμῶν δικον. ὁ τύπος οὗτος ὡς μόνος παραδεκτός, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 132 δύναται νὰ δηλώσῃ τὴν περὶ τούτου θέλησιν αὐτοῦ ὁ παθὼν καὶ εἰς πάντας τοὺς λοιπούς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλους. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 61. Ὅθεν καὶ προερρηκῶς ἐνωπίον τοῦ εἰσαγγελέως. Α. Π. ποιν. 111 τοῦ 46, 137 τοῦ 78. Ἀλλὰ καὶ ἀπύρου εὐσεῖς τῆς δοθεί-

(1) Ποι. πολυμελοῦς τινος ἀντις, εἰς τὸν τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν.

σης μηχανοσίας, εκπληρεύται ἡ σκοπὸς τοῦ 22 άρθρου τῆς ποιν. δικον. διὰ τῆς ἐνωπίου τοῦ ἀνακριτοῦ μεταγεν. δηλώσεως τοῦ παθόντος, ὅτι θέλει νὰ καταδιώκῃ τὴν αὐτὴν πράξιν ἐγκλήμα, νομιμοποιεῖται παντελῶς τῶν ἐνεργηθέντων πρῶτερον. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 60, 86 τοῦ 68, 64 τοῦ 64.

Ἔτι δὲ καὶ μηδαμῶς δοθείσης ἐγκλήσεως, εἶναι ἀπορρώσας εἰς ἀναπλήρωσιν τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς ἢ ἐν τῇ ἐξέτασι αὐτοῦ δηλώσεις τοῦ παθόντος περὶ καταδιώξεως τοῦ ἀδικήσαντος. Α. Π. 111 τοῦ 46, 18 τοῦ 59, 83 τοῦ 61, 30 καὶ 43 τοῦ 69, 42 τοῦ 81. (Ἀμεισθητέσιμες ὅμως ἡ δοθείσης τῆς γνώμης ταύτης τοῦ νόμου ἀξιοῦντος νὰ παρέχεται ἡ πρώτη ὥθσις ὑπὲρ τοῦ παθόντος καὶ οὐκ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, προσκαλοῦντος τὸν παθόντα· πολλῶν μᾶλλον ἐγκλήσις δοθείσα μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς καταδιώξεως νομιμοποιεῖ τὴν προηγουμένην ἐξ ἐπαγγέλματος καταδίωξιν. Α. Π. ποιν. ΣΚΔ' τοῦ 38. Ἐάν ὅμως οὐδ' ἐγκλήσις ἐγένετο (ἐγκυρος ἡ ἀκυρος), οὐδ' ὁ παθὼν ἐν τῇ ἐξέτασει αὐτοῦ ἠτήσατο τὴν καταδίωξιν τῆς πράξεως, ἀπλῶς ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ τοῦ ἀνακριτοῦ δηλώσει τοὺς κατὰ τὴν πρᾶξιν παροντας, ὁ κατηγορούμενος δὲν νὰ θεωρῇ, μὴ ὑπαρχούσης κολασίμου πράξεως. Α. Π. ποιν. 47 τοῦ 76. Τὴν ἐγκλήσιν δὲ δὲν ἀναπληροῖ καὶ ἡ ἐνωπίου τοῦ δικαστηρίου ἐνόχως ἐξέτασις τοῦ παθόντος, ἐν δὲν βεβαιούται σύνταγμα, ὅτι ὁ παθὼν ἐξέτασε ἑαυτὸς τὴν θέλησιν αὐτοῦ περὶ καταδιώξεως τοῦ κατηγο. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 79. Ἔτι δὲ μᾶλλον δὲν ἀναπληροῖ τὴν ἐγκλήσιν ἡ ἑγερσις πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἔστω καὶ εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον εἰσαγωγμένη. Α. Π. ποιν. Γ'Σ' τοῦ 40. (Συμπῶναι ἡ Hélie. Διαφωνοῖ ὁ Mangin ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶναι μία καὶ ἀδιαίρετος). — Ἀπαιτούντος τοῦ νόμου (άρθρα 22, 23, 407 καὶ 458 τῆς ποιν. δικονομ., 116 καὶ 317 τοῦ ποιν. νόμου) αἵτησιν ἢ ἐγκλήσιν τοῦ παθόντος ἢ τῶν νομίμων αὐτοῦ ἀντιπροσώπων πρὸς καταδίωξιν ἀξιοποιῶν τινῶν πράξεων, μὴ καταδικασμένων ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀρκεῖ πρὸς καταδίωξιν ἢ ἐγκλήσις, ὡς ἐμὴ δ' ἀνάγκη νὰ σημειοῦται ἐν αὐτῇ καὶ ῥητὴ αἵτησις περὶ καταδίωξεως, ἀπὸ αὐτῇ ὑπονοουμένη. Α. Π. ποιν. ΓΙΗ' τοῦ 39, 35 τοῦ 49, 28 τοῦ 56. Διαφωνοῖ ἀπορ. ποιν. Α. Π. 70 τοῦ 47. (Προδίδως ἐσφαλμένην τὴν τελευταία ἀπόρασις, ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐγκλήσεως περιτράνας καταδιώξιν τὴν θέλησιν τοῦ παθόντος περὶ καταδίωξεως τοῦ ἐγκλημένου).

αὐτοῖς δοθεῖσας τυχὸν ἐγκλήσεις. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 43. — Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γίνηται μνεία ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει περὶ τῆς ἐγκλήσεως, μὴ διατάσσοντος τοῦ νόμου τὸ τοιοῦτον· ἀρκεῖ ὅτι ἀλλοθεν ἀποδείκνυται, ὅτι ὑπῆρξεν ἐγκλήσις. Α. Π. ποιν. 138 τοῦ 56. — Οὐδεμίαν διατάξιν τοῦ ΥΜ' νόμου περὶ βεβαιώσεως τῶν ἐπὶ τῶν ζῶων καὶ μελισσῶν φόρων ἐξηκώσας, ὅτι ἡ παράλειψις τῆς δηλώσεως ἢ ἡ ἐλλιπὴς δήλωσις τῶν ζῶων τιμωρεῖται κατ' ἐγκλήσιν τοῦ οἴκου. Ἐφόρου. μηδὲν δὲ ἀποσκοπούσης εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς ἀρχῆς ταύτης τῆς διατ. τοῦ ἀρθροῦ 10, καθ' ἣν μετὰ τὸ πέραν τῆς ἀπαριθμήσεως δεῖται ὁ ἔφορος νὰ παραπέμψῃ τῷ εἰσαγγελεῖ ἢ τῷ δημοσίῳ κατηγόρῳ τὰ πρωτόκολλα τὰ ἀπορῶντα εἰς ἀπαριθμῶσιν ζῶων μηδὲν ἢ ἐλλιπῶς δηλωθέντων, ἵνα ἐνεργήσῃ τὴν καταδίκην τῶν κτηνοτρόφων, ἅτε μόνον προτιθεμένης νὰ ἐπιβάλῃ τὸ καθήκον τοῦ καταγγέλλειν τὰς καταρῶνας εἰς κτηνοτρόφων, ἵνα εὐχερέστερον γνωμαριζόμεναι καταδικῶνται, ἔπεται, ὅτι τιμωρεῖται αὐτεπαγγέλτως. Α. Π. ποιν. 165 τοῦ 77. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 130 τοῦ 77 τοῦ νόμου ἐρῶντος, ὅτι μόνον ἐὰν μετ' ἀκριβοῦς ἐπεξεργασίαν τοῦ ἀποτελέσματος τῶν δηλώσεων γεννηθῶσιν ὑπόνοιαι, ὅτι οἱ κτηνοτρόφοι ἢ μελισσοκόμοι δὲν ἐδήλωσαν τὰ ζῶα ἢ μελίσσια αὐτῶν ἢ ἐδήλωσαν αὐτὰ ἐλλιπῶς ἐνεργεῖται ἀπαριθμῶσιν, καθ' ἣς τὸ πέραν παραπέμπει ὁ οἶκ. ἔφορος τῷ εἰσαγγελεῖ ἢ δημοσίῳ κατηγόρῳ τὰ ἀπορῶντα εἰς ἀπαριθμῶσιν ζῶων μὴ δηλωθέντων ἢ ἐλλιπῶς δηλωθέντων. ἔπεται, ὅτι μόνον κατ' ἐγκλήσιν τοῦ οἴκου. ἐφόρου καταδικῶνται. (Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 11 τοῦ νόμου ΧΞΘ' τῆς 14 Δεκ. 1877 ὁρίσθη, ὅτι οὐδεμίαν γίνεται ποινικὴ καταδίωξις κατὰ τῶν παραλειπόντων τὴν δηλῶσιν ζῶων κτηνοτρόφων). — Ἐκ τῶν ἀρθρῶν 3 — 5 τοῦ Διατ. τῆς 10 Ἰουλίου 1836. συνδυαζομένων πρὸς τὸ ἀρθρον 10 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκ. 1836. Διατ., καθ' ὃ χρῆσται ὁ ἀγροσύλας νὰ πιστοποιῇ παραυτίκα καὶ ἐξ εἰσαγγέλλματος τὴν εἰς δένδρουτείαν ἢ σπορὰ γεννομένην βλάβην, νὰ στέλλῃ δὲ τὸ περὶ ταύτου πρωτόκολλον τῷ ἀρμοδίῳ πταισματοδίκῃ. συνέγεται, ὅτι αἱ εἰς δένδρου. καὶ ἄσση βλάβαι ἀνακρίνονται καὶ καταδικῶνται ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς αὐτεπαγγέλτως. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 78. ("178 καὶ 317 Π. Ν.). — Ὁ ἀδικηθεὶς δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ἐξαιτούμενος χρηματικὴν ἀποζημίωσιν ἐπὶ τῇ ἐκ τοῦ ἀδικήματος ζημίᾳ. ἐν ᾧ δὲν ἐπῆλθεν ἡ κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον παραγραφὴ τῆς αξιώσεως αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἂν παρενράφῃ ὁ χρόνος, καθ' ὃν εἶδοντο νὰ δώσῃ ἐγκλήσιν. Α. Π. πολιτ. 146 τοῦ 66.

23. Ἀφοῦ ἅπασι ὁ ἀδικηθεὶς ἐμφανίσῃ ῥητὴν ἐγκλήσιν, κατὰ τὰς εἰς τὸ προηγούμενον ἀρθρον ἀναφερμένας περιπτώσεις, δὲν δύναται πλέον νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ποινικὴν διαδικασίαν καὶ τὴν τιμωρῶσιν τοῦ κατηγρομένου, ἀνακαλῶν τὴν ἐγκλήσιν. Ποιν. 22, 24, 279, Π. Ν. 116. (Ἀντίκειται ἐν μέρει Γαλλ. Ποιν. Δικονομία).

24. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν συγχωρεῖται εἰς τὸν ἀδικηθέντα νὰ εἰσαγάγῃ ὁ ἑῷος τὴν ποινικὴν δίαν, καὶ νὰ κατη-

γρήση ιδιωτικῶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὸν ἀδικήσαντα (1). — Παραιτούμενος ὁ ιδιώτης κατηγορὸς τῆς ἡδὴ εἰσαχθείσης δικῆς, υποβάλλεται εἰς ὅλα τὰ ἐξόδα καὶ τὰς ζημίας. Ἐν τοσούτῳ οἱ εἰσαγγελεῖς δύνανται νὰ ἐξακολουθήσωσιν αὐτεπαγγέλτως τὴν ἀνάκρισιν. Ποιν. 21. 280 ἐδ. 2. 283. 300 ἔ. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 63).

N. Κατὰ τὸ ἄρθρον 24 συνδυαζόμενον καὶ πρὸς τὰ ἄρθρα 278 — 281 καὶ 301 τῆς ποιν. δικον. ιδιωτικῆς κατηγορίας ἐκ μέρους τοῦ ἀδικηθέντος εἶναι ἀδιακρίτως δεκτὴ ἐπὶ παντὸς ἀδικήματος, αὐτεπαγγέλτως ἢ καὶ κατ' ἐγκλήσιν καταδιωκόμενου. Α. Π. ποιν. 189 τοῦ 74. — Καὶ ἂν ὑποσθῇ ὁρθὴ ἢ ὀρθά, ὅτι εἰσαχθείσης αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς δὲν ἐπιτρέπεται τῷ ἀδικηθέντι νὰ παρασταθῇ καὶ ὡς ιδιώτης κατηγορὸς, ἀναμεισθητῶς ὅμως δὲν ἀρκεῖ ἡ μὴ ἀποποίησις τῆς εἰσαγγελίας εἰς καταδίωξιν τοῦ ἀδικήσαντος, ἵνα παραλίπη τὴν ἐπίσης νόμιμον ἐνέργειαν τοῦ ἀδικηθέντος ὡς ιδιώτου κατηγοροῦ. Α. Π. ποιν. 189 τοῦ 74.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Κατηγορούμενοι, συνήγοροι, καὶ ἀντίκλητοι.

25. Κατηγορούμενοι καὶ ιδιώται κατηγοροὶ ἀρεῖλουν νὰ ἐμφανίζωνται αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὴν συζήτησιν δύνανται μολοντοῦτο νὰ διορίζωσι δικηγόρον τινὰ ὡς συνήγορον ἢ ἀντίκλητορά των, διὰ νὰ ἀγορεύῃ ἀντ' αὐτῶν κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν. (2) — Μόνον ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων, ὅσα δὲν τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν 1), ἀλλὰ μὲ ἀπλὴν χρηματικὴν ποινὴν ἢ πρόστιμον, συγχωρεῖται εἰς τὸν κατηγορούμενον νὰ παρίσταται διὰ συνηγόρου 2). ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἔχει τὴν ἐξου-

(1) Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὰ ἄρθρα 590 § 2 καὶ 596 § 2 τοῦ νέου νόμου περὶ πτωχεύσεως ἐπιτρέπεται τοῖς συνδίκοις ιδιωτικῆς κατηγορίας καὶ ἐπὶ ἀπλῆς ἢ δολίας χρεωκοπίας. Οὐκ ὁρθῶς ὁ Κωστής ὑποστηρίζει ὅτι ἐπιτρέπεται καὶ τοῖς δανεισταῖς τῆς πτωχεύσεως, παρορῶν τὸ τε γράμμα τοῦ νόμου καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεως τοῦ περὶ πτωχεύσεως νόμου.

(2) Δηλονότι ἡ διὰ συνηγόρου ὑπεράσπισις ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τὸν ἐμφανιζόμενον κατηγορούμενον, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν φυγοδικοῦντα ἢ δικαιζόμενον ἀρήμην. Κατ' ἐξαιρέσιν κατὰ τὸ ἄρθ. 463 γίνεται δεκτὴς ἐνώπιον τοῦ δικ. τῶν συνεδρῶν συνήγορος, προσερχόμενος ὅπως ὑπερασπίσῃ τὸν ἀπόντα κατηγορούμενον ἢ προσβίβη νόμιμα κωλύματα, καταστήσαντα ἀνεφικτὸν τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ.

σίαν νά διατάξῃ τήν προσωπικήν αὐτοῦ ἐμφάνισιν. Ποιν. 26, 336, 358. Ὅργ. 131. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 185).

1) ἡ μέ κράτησιν 2) δικηγόρου

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 25 προκύπτει ὅτι μόνον οἱ κατηγορούμενοι καί ἰδιῶται κατήγοροι ὀφείλουσι νά ἐμφανίζωνται αὐτοπροσώπως, οὐχί δὲ καί ὁ πολιτικῶς ἐνάγων. Α. Π. ποιν. 129 τοῦ 84.—Τῆς περὶ εἰδικῆς πληρεξουσίουτικῆς διατάξεως τοῦ 97 ἀρθ. 3 τῆς πολιτ. δικον. ἐφαρμοζομένης καί εἰς τὰς ποινικὰς ὑποθέσεις διὰ τὴν ἑλλειψίν ἐναντίου ὁρισμοῦ ἐν τῇ ποινικῇ δικονομίᾳ, ἐπεταί. Ἐστὶ ἡ ἐντολὴ τοῦ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 25 παριστῶντος τὸν κατηγορούμενον συνηγόρου ἢ ἀντικλήτου παύει ἀναγκαιῶς κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 102 τῆς πολιτ. δικον. ὅθεν ἡ ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ δημοσιεύσεις τῆς ἀποφάσεως δὲν ἔχει ἐπακολούθημα τὴν ἐναρξίν τῆς πρὸς ἀνείρεσιν προθεσμίας· αἱ δὲ διατάξεις τῶν ἀρθρων 406, 305 καὶ 359 τῆς ποιν. δικον. ὀρίζουσι εἰς 3 ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ἡμέρας τὴν πρὸς ἀνάιρεσιν προθεσμίαν, ὑποθέτουσι τὸν κατηγορούμενον παρόντα αὐτοπροσώπως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ· διότι ἄλλως τὸ δικαίωμα τῆς εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον προσφυγῆς ἤθελεν ἀποδῆ διὰ τοῦς περισταμένους διὰ συνηγόρου κατηγορουμένου ἐπισφαλές. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 44.

26. Εἰς δικὰς ἐπὶ κακουργήματι πρέπει ὁ κατηγορούμενος νά ἔχῃ ἐξ ἀνάγκης εἰς τὴν συνεδρίαν συνήγορόν τινα· καὶ ἐὰν τυχὸν δὲν ἔχῃ, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου διορίζει αὐτεπαγγέλτως τινὰ τῶν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ διατελούντων δικηγόρων. Ὅργ. 131, 140. Ποιν. 273, 423, 458, 6, 464, 527, 4, 509, 9. ΣΠΝ. 100, 103.

Ν. Ἄν ὑπάρχωσι πλείονες τοῦ ἐνὸς κατηγορούμενοι, μὴ ἔχοντες δικηγόρον, ἔρκει εἰς δικηγόρους ἐξ ἐπαγγέλματος δι' ἅπαντας. Α. Π. ποιν. 96 τοῦ 36. Ἀνάστα· δὲ καὶ νά διορισθῇ δικηγόρος ἐξ ἐπαγγέλματος ἐνὸς τῶν συγκατηγορουμένων ἢ ἄλλου συγκατηγορουμένου ὑπερασπιστής, ἔστω καὶ ἂν ἡ ὑπεράσπισις αὐτοῦ ᾖναι ἀντίθετος πρὸς τὴν τοῦ ἄλλου, ὁσάκις ἡ ἀντίθεσις δὲν προεβλήθη, ἀτε λόγου ἀναίρεσεως ἀποτελούσῃ μόνον τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως δικηγόρου. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 66. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 65 τοῦ 84 καὶ μὴ προεβλήσεως τῆς ἀντίθεσεως, ἐπέρχεται ἀνάιρεσις, ὅπου ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτῃ ἡ ἀντίθεσις καταφανής. (Ἴδε καὶ ἀρθ. 423).

27. Ἰδιῶται κατήγοροι καὶ 1) ἐνάγοντες, ἐὰν δὲν κατοικῶσιν εἰς τὴν καθέδραν τοῦ ἀνακριτικοῦ καὶ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, ὀφείλουσι νά διορίσωσιν αὐτόθι ἀντικλήτεον, ἢ τ ο ἱ ἐ π ἰ τ ρ ο π ο ν 2), πρὸς τὸν ὁποῖον γίνονται ὅλαι αἱ ἐπὶ τῆς διαδικασίας τυμπιπτουσαι δηλοποιήσεις καὶ ἄλλαι ἀνακοινώσεις.— Οἱ κατηγορούμενοι ἔχουν τὸ αὐτὸ δικαίωμα, χωρὶς νά ᾖναι ὅμως πρὸς τοῦτο ὑπόχρεοι. Ποιν. 248, 291, 304, 309.

1) πολιτικῶς 2) παρέλκει τὸ, ἦτοι ἐπίτροπον.

Ἄλλ' εἰς αὐτοὺς ἀθωωθῇ ἢ παύσῃ πρὸς καιρὸν ἢ κατ' αὐτοῦ περαιτέρω καταδικάζῃ. ἐκλείπει ἡ λέγων συναιτιότητος ὑπαγωγὴ τοῦ συναιτίου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἀρμόδιου δια τὸν πρωταίτιον ὅστις δὲν καταδικάζεται ἐπεί. Α. Π. ποιν. 161 τοῦ 84.—Καὶ οἱ δικασταὶ τοῦ τόπου, ἐνθα διαμένει πρὸς ὥραν, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ κατηγορ., εἶναι ἀρμόδιοι εἰς τὸ ἀποφασίσαι καὶ ἐκδικάζειν ἐπὶ πλημμελήμασι καὶ κακούργήμασι. Α. Π. ποιν. ἀπ. Β2' τοῦ 33, 149 τοῦ 67.—Ἐπὶ κακούργηματος ὑπὲρ συμμαχίας διαπραχθέντος, ἀρμόδιοι πρὸς τὸ ἀνακρίνειν εἰσὶ μόνον οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἡ πράξις ἐτελέσθη ἢ ἐν ᾧ κατοικεῖ ἡ διαμνέουσα πρὸς καιρὸς ὁ πρωταίτιος, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ τῆς κατοικίας ἢ διαμνέουσα παντὸς ἄλλου συναιτίου τῆς αὐτῆς πράξεως, ἅτε τῆς ὡς πρὸς τὸν πρωταίτιον ἀρμοδιότητος ἐκτεινομένης καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς συναιτίους ἢ συνενόχους κατὰ τὸ ἄρθρον 32. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 63.

30. Ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ κακούργημάτων, πραττομένων μὲν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, τιμωρητέων δὲ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἡ ἀρμοδιότης ἀκολουθεῖ τὸν τόπον τῆς τελευταίας κατοικίας ἢ ἐφημέρου διαμνέου τοῦ κατηγορουμένου. Ποιν. 2, 3.

31. Μεταξὺ πολλῶν συνεπιλαβομένων καὶ ἐπίσης ἀρμόδιων δικαστηρίων καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων προτιμάται ἡ πρότερον καλέσασα τὸν ἐγκαλούμενον ἢ διατάξασα τὴν συλλήκισιν αὐτοῦ ἀρχή. Ποιν. 59 ε. 158. Πολ. 23.

Ν. (Ὅρα ἄρθρον 29).

32. Ἡ ὡς πρὸς τὸν πρωταίτιον ἀρμοδιότης ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς συνενόχους καὶ συναιτίους.—Ἄνευ ἰδιαιτέρων λόγων, περὶ ὧν ἀποφασίζουσι τὰ δικαστήρια, δὲν πρέπει νὰ χωρίζεται ἡ περὶ πάντων τῶν συνενόχων καὶ συναιτίων ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ ἀνάκρισις καὶ συζήτησις 1). Ποιν. 45, 474, 512, Π. Ν. 56 ε.

1) ἀνάκρισις καὶ ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ συζήτησις.

Ν. Ἐκ τοῦ ἁρθ. 32 συνάγεται ὅτι, ἐὰν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πρόκειται νὰ δικασθῶσι δύο συναιτίοι παραπεμφθέντες δι' ἰδιαιτέρων βουλευμάτων, δύναται καὶ δεσθεῖν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἐπιλαμβανόμενον εὐτως ἀμφοτέρων τῶν ὑποθέσεων, νὰ διατάξῃ τῇ αἰτήσεϊ τῶν διαδίκων καὶ μετὰ πρότερον ἀμφοτέρων τῶν κατηγορουμένων ἀκρόασιν τὴν ἐνώσιν τῶν δίκων, πλην ἐὰν ἰσχυροὶ λόγοι προκαλῶσι τὸν χωρισμὸν. Τούτ' αὐτὸ δύναται νὰ διατάξῃ τὸ δικαστήριον, ἂν ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος κατηγορηθῇ ἐπὶ πλείοσι συναρτίαις ἀδικήμασι. Α. Π. ποιν. 96 τοῦ 67.—Καίτοι εὐσώδους εὐσεγίας τῆς τοῦ ἁρθ. 32 τῆς Ποιν. Δικον. διατάξεως, καθ' ἣν ἄνευ ἰδιαιτέρων λόγων, περὶ ὧν ἀποφασίζονται τὰ δικαστήρια, δὲν πρέπει νὰ χωρίζεται ἡ περὶ πάντων τῶν συνενόχων καὶ συναιτίων ἀνάκρισις καὶ ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ συζήτησις, εὐχ' ἤτις ἢ παραβίασις αὐτῆς δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν, ἅτε μὴ διατεταγ-

μὲν ἐπὶ ποινῇ καυρότητας. Δ. Π. ποιν. 16 τοῦ 69, 77 τοῦ 78. Ἀλλὰ κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ διαφοροῖς συναπείσι κακυργήμασι. περὶ τινων ἐκ τῶν ὁποίων δὲν παρέστησαν οἱ ἰδίως περὶ αὐτῶν καταθεσαντες μαρτυρες, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων συμμορφεῖται πρὸς τὸ 32 ἄρθρον, διαχωρίζον τὴν δίκην τῶν πράξεων τούτων ἀπὸ τῶν λοιπῶν καὶ μὴ ἀναβάλλον αὐτὴν δι' ἀπάσας τὰς πράξεις, διότι οὐδεμία ἐκ τοῦ χωρισμοῦ προσγίνεται βλάβη εἰς τὴν δικαιοσύνην ἢ τὸν κατηγορουμένον. Δ. Π. 3 τοῦ 52. Ἀλλ' ἐκ τοῦ ἁρτ. 32 δύναται μόνον νὰ παραγῇ ἔνστασις. προβληθεῖς ὑπὸ τοῦ κατῆγ. κατὰ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίου συζήτησιν· ἀλλ' οὐδαμῶς δύναται νὰ υποστηριχθῇ ἔνστασις τοῦ ἀναίρεσεῖντος πολιτικῶς ἐνάγοντος περὶ ἀναβολῆς τῆς συζήτησεως τῆς καὶ κατὰ τῶν ἐμφανισθέντων κατηγορουμένων ἀναίρεσεως αὐτοῦ, ὡς καὶ τούτων ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, μὴ κλητευθέντων τῶν ἀπολιπομένων ἀναίρεσιζέων κατῆγ., δεόν νὰ συνεδικασθῇ καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡ ἀναίρεσις αὐτῶν, ατε μὴ προκειμένου περὶ τῆς ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ συζήτησεως κατ' οὐσίαν τῆς δίκης. Δ. Π. ποιν. 69 τοῦ 82.—Ἐὰν ἀναφύσῃ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίου διαδικασίαν λόγος δικαιοῦντος τὸν χωρισμὸν τῆς ἀπὸ καινοῦ κατὰ τῶν συναπιτῶν εἰσαγγελίας διαδικασίας, δύναται τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ τὸν χωρισμὸν. Καὶ τοῦτο οὐ μόνον πρὸ τῆς κληρώσεως τῶν ἐνέρκων. Δ. Π. ποιν. 42 τοῦ 48· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κλήρωσιν. Δ. Π. ποιν. 11 τοῦ 48.—Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἁρτ. 32 καὶ 33 πρὸς τὸ ἄρθρον 421 τῆς Ποιν. Δικον. προκύπτει ὅτι, κατηγορηθεὶς τις ἐπὶ συνεργίᾳ κακυργήματος εἰς βαθμὴν πλημμελήματος καὶ παραπεμθεὶς διὰ βουλήματος ἐπιστοικῶ ἐνώπιον τῶν κακυεργειδικῶν ἵνα συνδικασθῇ μετὰ τῶν αὐτουργῶν τῆς αὐτῆς πράξεως, καταδικασθεὶς δ' ἐφ' ἡμῶν καὶ ἀνακοφῇ τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν, δὲν ἀραιεῖται εἰς τὰ ἐκ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ δικ. τῶν συνέδρων. ἀλλ' εἰσάγεται ἐκ νέου ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἵνα δικασθῇ περὶ τῆς ἀποδομένης αὐτῷ συνεργίας. Δ. Π. ποιν. 123 τοῦ 60, 198 τοῦ 73.—(186 καὶ ἄρθρον 29).

33. Συναφῇ πλημμελήματα καὶ κακυργήματα ἀνακρίνονται καὶ ἐκδικάζονται παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἐὰν τοῦτο δὲν φέρῃ βλάβην.—Τὸ δικαστήριον, ὅπερ δικάζει περὶ τοῦ βαρυτέρου κακυργήματος ἢ πλημμελήματος, εἶναι κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀρμοδίον καὶ δι' ἑλὰ τὰ λοιπὰ πλημμελήματα καὶ πταίσματα. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 226).

N. Μὴ μνημονεύοντες τοῦ ἁρτ. 33 τὰ πταίσματα, δὲν ἐφαρμόζονται οἱ τῆς συναρείας κανόνες, δοῦναι πρόκειται περὶ συνδρομῆς μόνον πταισμάτων Δ. Π. ποιν. 56 τοῦ 46· ἀλλ' ὁσάκις πταίσματα συντρέχουσιν μετὰ πλημμελημάτων, ἐφαρμόζονται οὗτοι δυνάμει τῆς δευτέρας παραγ. τοῦ ἁρτ. 33. Δ. Π. ποιν. 31 τοῦ 74.—Ἡ ἐκ τῆς συναρείας ἀρμοδιότης δὲν ἀποκλείεται, ὁσάκις μετὰ τὴν ἐκδίκασιν τοῦ βαρυτέρου ἀδικήματος ὁ ἐπὶ ἐλαφροτέρῳ συναφῇ ἀδικήματι καταδικασθεὶς ὡς συγέδικος καὶ συλληθεὶς ἢ ἐμφανισθεὶς ἔλαυσται πρόκειται νὰ εἰσαγῇ αὐτὸς εἰς δίκην. Δ. Π. ποιν. 123 τοῦ 68, 198 τοῦ 73. Διὸ καὶ πράξι, χαρακτηριθεῖσα ὡς πλημμελὴμα, συναφῇ ὅμως εὔσα πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν κατηγορουμένων πραγμὲν κακυργήμα, ἐπάγεται εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακυεργειδικῶν, εἰ καὶ ἡ πράξις τοῦ ἑτέρου τῶν

κατηγορουμένων ἐξεδικασθῇ ὀριστικῶς. Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 59. Contra 50 τοῦ 56, καθ' ἣν χωρισθεὶς τῆς δίκης ὑπάγεται εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον. (ἴδε καὶ ἀρθ. 5). — Τὸ διὰ τὴν πειρατεῖαν ἀρμόδιον Ἐφετεῖον δύναται νὰ δικάσῃ καὶ τὰ συναφῆ τῇ πειρατεῖᾳ ἐλαφρότερα ἀδικήματα, διότι τὸ ἀρμόδιον διὰ τὴν βαρυτέραν πράξιν δικαστήριον δικάζει καὶ τὰς ἐλαφρότερας. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 55. Ἄλλα καὶ ῥητῶς ὀρίζει τοῦτο τὸ 11 ἀρθ. τοῦ περὶ πειρατείας νόμου). — Ἐάν αἱ διαφόρου ἀρμοδιότητος πράξεις ὡς: συναφαίς, μία δὲ ἐξ αὐτῶν τιμωρῆται ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου, δικάζει περὶ ἀπασι τὰ στρατιωτικὸν δικαστήριον (ἀρθρον 47 ἐδ. 4 τῆς στρατ. ποιν. νομοθεσίας). ὅθεν βιαιοπραγαί κατ' ἀνωτέρων, ἀποτελοῦσαι στρατιωτικὸν ἀδικήμα (ἀρθ. 212 τοῦ στρατιωτ. νόμου), καὶ ἀπόπειρά ἀνατρέσεως, ἀποτελοῦσαι ἀδικήμα τοῦ κοινοῦ δικαίου ὡς πρὸς τὸν χωροφύλακα (ἀρθ. 46 τοῦ ποινικοῦ στρατ. νόμου), ὡς ὑπὸ πολλῶν πραγθεῖσαι συγχρόνως εἰσάγονται καθὼ συναφαίς εἰς τὸ στρατιωτικὸν δικαστήριον, κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 70, 186 τοῦ 71. (Ἄλλ' ἴδε καὶ ἀρθρα 36, 37, 38). — Ἐάν οὐδενὸς ἀντιλεγαντος εἰσῆχθησαν καχωρισμένως συναφαίς δικαί, ἢ ἐάν εἰσῆχθησαν ὁμοῦ δικαί, μὴ συναφαίς. δὲν ἐπέχρεται ἀκυρότης τις ἐκ τούτου, οἷδ' ἐπιτρέπεται νὰ προταθῶσιν αἱ ἐλλείψεις αὐτὰ ἐνωπίον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 52 τοῦ 48, 13 τοῦ 57, 11 τοῦ 86, 43 τοῦ 91. — Τα πταίσματα ὑπάγονται κατ' ἐξαιρέσιν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πλημμελειοδικῶν δυνάμει τῶν ἀρθ. 32 καὶ 373 ὅσακις εἰσάγονται ὡς συναφῆ πρὸς πλημμέλημα. ἄλλ' ἢ ἐξαιρέσει ἐκλείπει. ἅμα ἐκλείποντος τοῦ τῆς συναφαίς λόγου. Α. Π. ποιν. 124 τοῦ 67. Ἄλλα κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 58 εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ πλημμελειοδικείου ὑπάγονται δυνάμει τοῦ ἀρθ. 373 πάντα τὰ κατ' ἀμείσει κληθῆσιν ἢ ἐκ παραπομπῆς εἰσαχθέντα εἰς δίκην πλημμελήματα καὶ πταίσματα. — Μόνον μεταξὺ τῶν περὶ ὧν ὑπάρχει ἐκκρεμὴς κατηγορία ἀποποιῶνων πράξεων δύναται νὰ ὑπάρχῃ ὁ δεσμός τῆς συναφαίς. Ὅθεν ὅσακις εἶναι συναφαίς τὸ πλημμέλημα πρὸς κακούργημα, καθ' οὗ δὲν ἤρξαστο καταδικάζει, ἀρμόδιως ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐκδικάσεως αὐτοῦ τὸ πλημμελειοδικεῖον. Α. Π. ποιν. 57 τοῦ 69.

34. Ὡς συναφῆ θεωροῦνται τὰ πλημμελήματα, (1) ὅσακις πράττονται ὑπὸ πολλῶν, ἥτοι συγχρόνως, ἢ καὶ εἰς διαφόρους μὲν χρόνους καὶ τόπους, ἀλλὰ μετα προηγηθεῖσαν συμφωνίαν, ἢ ὅσακις πολλὰ πλημμελήματα ἐκτελεῶνται ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ εὐκόλυνθῇ ἄλλο πλημμέλημα, ἢ χάριν εὐστοχωτέρας ἐκτελέσεως ἢ ἀποκρύψεως αὐτοῦ. Ποιν. 33, 46. ΣΠΝ. 47 (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 227).

N. ἴδε ἀρθ. 109 π. N.

(1) Ἡ λέξις πλημμελήματα ἐνταῦθα ἐτέθη ἀντὶ τῆς λέξεως ἀδικήματα: ὅπως δὴ ποτε περιλαμβάνει προδήλως καὶ τὰ κακούργηματα, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀμείσει προηγουμένου ἀρθρου 33, καθ' ὃ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἐκδικάζονται οὐ μόνον τὰ συναφῆ πλημμελήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ συναφῆ κακούργηματα.

85. Τὸ ἀναρμοδίον τῶν δεκαετηρίων ἀπορριφθεὶς ἐξ ἀπο-
γέλυτος καὶ κατὰ πᾶσαν καταστάσιν τῆς δικῆς. (1) Συντ. 40.
Ποιν. 20, 333, 360, 1, 373, 407, 4, 477, 1.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ δικαιοδοσίας ἰδιαιτῶς αὐτῆς (2).

86. Ἰδιαιτέρως δικαιοδοσίαν ἔχουσι — 1. οἱ στρατιωτικοὶ
καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ὑπαλλήλοι, ἐπὶ στρατιωτικοῖς ἢ περὶ τὴν
ὁπηρεσίαν πληρμελήματα 1) (3) — 2. οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ

(1) Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ τούτου προδήλως προκύπτει ὅτι ἡ ἀναρμοδιότης ἀπο-
τελεῖ λόγον ἀναιρέσεως. Ἐν τούτοις ἐναντία ἡ νομολογία.

(2) Κατὰ δὲ τὸν τοῦ ἰδιαίτης δικαιοδοσίας οὕσης παντελῶς προνο-
μιακῆς δικαιοδοσίας ἀπολαμβάνουσι μόνον οἱ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ὑπηρεσίᾳ διατε-
λοῦντες (ἴτοι: οἱ Ἕλληνες στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοί, Ἕλληνες νομαρχοί
καὶ ὑπουργοί), οὐχὶ δὲ οἱ ἐν Ἑλλάδι τυγχόν διαπραξάντες ἀδίκημα ἀλλοδαποὶ
(στρατιωτικοὶ ναυτικοί, νομαρχοί, ὑπουργοί κατ'... οἱ τινες δικαζόμενοι παρ'
ἡμῖν ὑπόκεινται εἰς τὰ τακτικά ποινικά δικαστήρια.

(3) Λεπτομερέστερον φέρουσιν τὰ τῆς ἰδιαίτης δικαιοδοσίας τῶν στρα-
τιωτικῶν τὰ ἀρθ. 42 καὶ ἐπ. 60 καὶ ἐπ. τοῦ νόμου Φ7Β' τῆς 19 Μαΐου
1860 περὶ τῆς στρατ. ποιν. νομοθ. (ἀλλ' ἐκ τούτων μεταρρυθμίσθησαν τὰ
ἀρθ. 42 § 2, 43, 44, 45, 46 § 2, 60 διὰ τοῦ νόμου ΑΓΞΕ' τῆς 28 Μαΐου
1887). Κατὰ ταῦτα εἰς τὴν ἰδιαιτέρως δικαιοδοσίαν ὑπάρχοντι ἐν καιρῷ
εἰρήνης 1) οἱ πάντες βαθμοῦ ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοί, μουσικοὶ καὶ
στρατιῶται τοῦ στρατοῦ τῆς Ἑλλάς, οἱ μαθηταὶ τῶν στρατιωτικῶν σχολείων,
καὶ οἱ διὰ νόμου ἐξομοιούμενοι στρατιωτικοί 2) διὰ πάντα μὲν τὰ ὑπ' αὐ-
τῶν διαπραχθέντα κακούργηματα καὶ πληρμελήματα, ἐπὶ ὅσον διατελοῦσιν
ἐν ἐνεργείᾳ ἢ εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τοὺς ἑλέγχους τοῦ στρατοῦ ὡς παρόν-
τες (ὡς ὑπὸ τὰς σημαίας διατελοῦντες ἢ ὡς μὴπω θεωρηθέντες ὡς λιποτα-
κταί) ἢ εἶναι ἀπεσπασμένοι εἰς εἰδικὴν τινα στρατιωτικὴν ἢ πολιτικὴν ὑπηρε-
σίαν ἢ κρατοῦνται ἐν στρατιωτικῇ ἢ καινὰὶ φυλακαῖς ἢ νοσηλεύονται ἐν
στρατιωτικῇ ἢ πολιτικῇ νοσοκομείῳ ἢ θεραπευτηρίῳ. (Σημειώσωμεν ὅτι
ὡς παρόντες θεωροῦνται καὶ οἱ λαβόντες ἀδείαν ἀπουσίας καὶ φύλλον πορείας,
ἀλλ' ὁμοίως μένοντες ἐπὶ ἐν τῷ στρατῷ τοῦ ταχίματος αὐτῶν, ὡς ἐπίσης οἱ
καταδικασθέντες εἰς ποινὴν ἀποκλείουσιν αὐτοὺς τοῦ στρατοῦ πρὸ τῆς ἐκτι-
σεως αὐτῆς). 2) διὰ μόνον δὲ τὰ στρατιωτικά ἀδικήματα, ὅσακις εἶναι ἀπονο-
τες ἐπὶ ἀδείᾳ ἢ διατελοῦσιν ἐν διαθεσιμότητι ἢ ἐν ἀργίᾳ, ἢ δοκιμὴν ἀντε-
λοῦσιν ἐν ἀορίστῳ ἀδείᾳ ἀπὸ τῆς λήψεως διαταγῆς πορείας ἢ δοκιμὴν ἀπελ-
θῶσαν δι' οὐδὲν ποτε λόγον ἢ διαγράφωσαν τῆς παρὰ τῷ ἐνεργῷ στρατῷ ὑπηρε-
σίας αὐτῶν ἀλλὰ μόνον ἐπὶ πρὸς μὴνας ἀπὸ τῆς διαγραφῆς αὐτῶν 3) οἱ
εἰρηματικοὶ τοῦ πολέμου διὰ πάντα τὰ ὑπ' αὐτῶν διαπραχθέντα ἀδικήματα.
3) Οἱ λιποτακταὶ καὶ φυγόστρατοι διὰ μόνον τὰ στρατιωτικά ἀδικήματα.
(Προσθεταὶ δ' ἐπὶ εἰς τὰ στρατιωτικά ἀδικήματα ἐκτελέσθησαν διὰ τοῦ 152 ἀρθροῦ τοῦ

ναυτικοῦ, ναῦται, καὶ ὑπάλληλοι τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας, ἐπὶ ναυτικοῖς ἢ περὶ τὴν ὑπηρεσίαν πλ. χ. μ. μελ. ἡ. α. σ. 2). — 3. οἱ νομαρχαί, καὶ οἱ σύμβουλοι καὶ γραμματεῖς τῆς ἐπικρατείας. — 4. οἱ ἐπίσκοποι, ἀρχιεπίσκοποι (μητροπολίται), καὶ τὰ μέλη τῆς συνόδου κατὰ τοῦ παρ' αὐτῇ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου, τῶν παρῶν, καὶ τοῦ πρώτου γραμματέως. — 5. ὅλοι οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἀπὸ τῶν δικαστηρίων τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐμποροδικῶν καὶ ἀνωτέρω. — 6. ὁ πρόεδρος, ὁ βασιλικὸς ἐπίτροπος, ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου, καὶ οἱ ἐλεγκταί. Ποιν. 37, 38, 39, 40, 41, 42, 44. Ὁργ. 232, ΣΠΝ. 45, 48, 60, 61, 63, Ναυτ. Ποιν. νομοθ. 4.

1) 2) παραπτώματα:

Ν. Καὶ ὅτε εἰς τῶν κατηγορουμένων στρατιωτῶν εἶναι μὲν μαθητευόμενος τεχνίτης τοῦ ἐπλοστασίου, μὴ δοῦν ἐπὶ τὸν στρατιωτικὸν ἔρκεν, ἀλλ' αὐτὸν ἥττον ὡρεῖ τὴν στρατιωτικὴν στολήν, καταγεγραμμένους ὡν ἐν τοῖς ἐλέγχοις τῆς δυνάμεως τοῦ τῶν τεχνιτῶν λέγου καὶ ὑποκειμένους εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ τακτικοῦ στρατιώτου, ὑπάγεται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια, ἀπε μὴ προκειμένου περὶ τοῦ κύρους τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ πράξεων, ἐπερ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς τακτικῆς στρατιωτικῆς ἀκοδοσίας, ἀλλὰ περὶ κολασίμου πράξεως, ἣν ἐτέλεσεν ἐν τῷ χρόνῳ διατελεῖ ὡς στρατιώτης ὑπὸ τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν καὶ παρὰ τῷ στρατιωτικῷ σώματι αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 110 τοῦ 60. Ὑπάγεται δηλονότι εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια ὁ στρατιωτικὸς καὶ ἐν δὲν ἔδωκε τὸν ἔρκεν τῆς ὑπηρεσίας. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 94. — Εἰς τὴν ἰδιαιτέραν δικαιοδοσίαν ἐξακολουθεῦσιν ὑπαγόμενοι οἱ στρατ. καὶ δοῦναι ἢ καταδίδωσι ἐπὶ ἡλθε μετὰ τὴν ἀπαγόρησιν αὐτῶν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 88, 22 τοῦ 92. — Ἐκ τοῦ ἀρθ. 36 τῆς Ποιν. Δικ. καὶ εἰς μᾶλλον τοῦ 43 τοῦ στρατ. ποιν. νόμου, καθ' ὃ οἱ στρατιωτικοὶ καὶ οἱ τοῖς αὐτοῖς ἐξομοιούμενοι ὑπάγονται εἰς τὰ στρατοδικεῖον, ἐπ' ἔσον διατελοῦσιν ἐν ὑπηρεσίᾳ, προκύπτει ὅτι οἱ ἐν κανονικῇ ἀδείᾳ διατελοῦντες ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια διὰ τὰ κατὰ τὴν ἀδειαν αὐτῶν διαπραχθέντα ὑπ' αὐτῶν ἀδικήματα. Α. Π. ποιν. 62 τοῦ 87, 143 τοῦ 90. Ἐκ τοῦναντίου εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια ὑπάγονται οἱ στρατιωτικοὶ οἱ ἐγγεγραμμένοι ἐν τοῖς ἐλέγχοις τοῦ στρατοῦ ὡς παρόντες· τοιοῦτοι δὲ λογίζονται καὶ οἱ αὐτεγνωνίμως καταλιπόντες τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐκχερῆχθσαν ἢ ἐδύναντο νὰ κηρυχθῶσι λιπετάκται. Α. Π. ποιν. 108 τοῦ 87. Ἐπίσης

στρατελογικῷ νόμῳ καὶ οἱ ἀνυπότακτοι, ἥτοι οἱ μὴ ἀφικνούμενοι εἰς τὸν πρὸς ἐν ἔρκεν ἐκ τῶν αποτελούντων τὴν ἐτήσιον ἀπογραφὴν, τῶν ἐξέδρων καὶ τῶν ἐννοφερῶν). 4) Οἱ ἄνδρες τῆς χωροφυλακῆς διὰ πάντα τὰ ἀδικήματα τὰ διαπραχθέντα κατὰ στρατιωτικῷ οἰουδήποτε ὅπλου ἢ σώματος, εἰς δὲ τὰ στρατιωτικὰ ἀδικήματα.

λογίζονται ως παρόντες και οι καταδικασθέντες εις ποινήν αποκλείουσιν αὐτοὺς τοῦ στρατοῦ πρὸ τῆς ἐναρξίσεως τῆς ἐκτίσεως τῆς ποινῆς. Κατὰ δὲ τὰς ἐφαρμογὰς ἀπορ. 225 καὶ 226 τοῦ 84 καὶ μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐκτίσεως. — Ἡ τοῦ στρατοδικείου ἀρμοδιότης, ἐξαιρητικὴ οὖσα, περιορίζεται οὕτως εἰς τὰς ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἰδίως πραγματοποιέας ἀξιοποίνους πράξεις καὶ παύει, ὅταν μετέχῃσι τοῦτων καὶ ἄλλοι πολῖται, διότι τότε ἢ εἰς ἣν οὗτοι ὑπάγονται τακτικὴ δικαιοδοσία ὑπερίσχυει καὶ ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς μετ' αὐτῶν συμπεράξαντας στρατιωτικούς. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 46, 14 τοῦ 50. Κατὰ ταῦτα καὶ κατὰ τὸ ἀρθ. 60 τῆς στρατ. ποιν. νομοθ. συναίτιοι καὶ συνεργοὶ κακουργήματος ἢ πλημμελήματος, εἰ ὧν τινὲς μὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων, τινὲς δὲ εἰς τὴν τῶν πολιτῶν, ὑπάγονται ἀπαντες εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια. Α. Π. ποιν. 134 τοῦ 76, 164 τοῦ 90. Τοῦτο δὲ ἐφαρμόζεται, καὶ ὅτε ἡ κατὰ τινῶν ἐκ τῶν συναιτιῶν καταδίκη ἐπὶ ἄλλῳ βραδυτέρῳ, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐκδικάσεως οὐκ ἦτοεν τῶν λοιπῶν συναιτιῶν, καὶ τότε μόνον στερεῖται ἐφαρμογῆς, ὅταν εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἑτέραν τῶν δικαιοδοσιῶν ὑπαγόμενοι ἐτελεύτησαν ἢ ἀπὸ πλάγχσαν τῆς κατηγορίας. Α. Π. ποιν. 179 τοῦ 89, 143 τοῦ 90, 164 τοῦ 90, 22 τοῦ 92 κτλ. Ὅθεν κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 11 τοῦ 47 μέλλοντος τοῦ στρατιωτικοῦ, τοῦ ἐρημῶν δικασθέντος, νὰ δικασθῇ κατ' ἀνακοπήν καὶ μὴ ὑπαρχόντων πλέον ἐνεκα τῆς προηγουμένης ἀθώωσως αὐτῶν ἄλλων πολιτῶν συγκατηγορουμένων μετ' αὐτοῦ, ὡς ὑπῆρχεν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ παρ' ἐφαρμογῆς βουλεύματος, ὧν ἐνεκα, καίπερ θεωρηθεὶς ὡς στρατιωτικός, παρεπέμψθη εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια, δύναται νομίμως τὸ πλημμελειδικεῖον κατὰ τὴν προτάθεισάν ὅπ' αὐτοῦ ἵστασιν νὰ κηρύξῃ ἐαυτὸ ἀναρμόδιον, ὡς ἐκλιπόντος τοῦ λόγου τοῦ ἀδικαιρέτου τῆς δίκῃς. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 66, 32 τοῦ 79, 29 τοῦ 91 ἐπικρατεῖ ἡ κοινὴ ποινικὴ δικαιοδοσία καὶ ὅτε κατὰ τὸ στάδιον μὲν τῆς ἀνακρίσεως αὕτη ἐγένετο κατὰ τὸ τοῦ πολιτοῦ καὶ κατὰ τοῦ συγκατηγορουμένου αὐτοῦ στρατιώτου, κατὰ τὸ στάδιον δὲ τῆς ἐκδικάσεως δὲν ἐβρέθη ὁ πολίτης, ἵνα κληθεῖται καὶ συνδικηθῇ, ὅθεν καὶ ἐν ἐνεκα τῆς πυγοδικίας τοῦ συγκατηγορουμένου πολίτου εἰσῆλθῃ εἰς δίκην μόνος ὁ στρατιώτης, διότι τὸ γεγονός τοῦτο οὐδαμῶς μεταβάλλει τὴν ὡς πρὸς αὐτὸν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων. Ἀλλ' ἐδάκως στρατιωτικοὶ κατηγορήθησαν ὅτι μετ' ἀγνώστων συνέπραξαν τὸ ἀδικημα, ἀρμόδια εἶναι: τὰ στρατιωτικά δικαστήρια. Α. Π. ποιν. 178 τοῦ 80. (Σημειωτέον ἔτι: ὅτι ὡς ἐπεροπονήθη τὸ ἀρθ. 60 διὰ τοῦ νόμου ΑΥΞΕ', διὰ τὸ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 193—214 τοῦ στρατιωτικοῦ ποινικοῦ νόμου ἀναγραφόμενα ἀδικήματα ὑπάγονται οἱ στρατιωτικοὶ εἰς τὰ στρατιωτικά ποινικά δικαστήρια, καὶ ἐν ὅτι συνέπραξαν μετὰ πολιτῶν). — Τοῦ δ' ἀρθρου τοῦ Ὁργ. Δικ. κρίνοντος, ὅτι πᾶν δικαστήριον πρωτοδ. συγκαταί: ἐξ ἑνὸς προέδρου, τριῶν τοῦλάχιστον δικαστῶν, ἑνὸς ἐισαγγελέως, ἑνὸς γραμματέως καὶ 4 παρόδρων, ἔπεται, ὅτι εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 36 § 3 τῆς ποιν. δίκης, καθ' ἣν δικαιοδοσίαν ἰδιάζουσιν ἔχουσιν ὅλοι οἱ δικαστικοὶ ὑπαλλήλοι ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτεύουσας καὶ ἀνωτέρω, δὲν συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ ὑπεργραμματεῖς, ὅθεν οὗτοι δὲν ἔχουσιν ἰδιάζουσαν δικαιοδοσίαν. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐνισχύεται καὶ αἱ ἄλλαι διατάξεις τοῦ Δικαστ. Ὁργανισμοῦ, καθ' ἃς καὶ ἡ κατ' αὐτῶν παιδαγωγικὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται ὅπε τοῦ συμβούλου τοῦ παρ' αὐτὸ ἐτελεύτησε δικαστηρίου, ἐν ᾧ ἡ κατὰ τῶν γραμματέων ἐπιβά-

λαται ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου δικαστικοῦ συμβουλίου (ἀρθρ. 400), καὶ θαμνοὶ στερεῖνται οἱ ἀπογραμματοῖς. (ἀρθρ. 226), ἐν ᾧ εἰ πᾶνδρσι ἐν ἀναγκῇ ὄντας ἔχουσι τὸν τῶν δικαστῶν (ἀρθρ. 231). Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 68. Ἐν γένει δὲν ἔχουσιν ἰδιαιτὺσαν δικαιοδοσίαν εἰ παρὰ τοῖς δικαστηρίοις προσλαμβανόμενοι ἕκαστος ὡς ἀναπληρωταὶ εἰς ἐκπλήρωσιν δικαστικῶν καθηκόντων, ὅποιοι καὶ οἱ εἰς συμπλήρωσιν δικαστηρίου πρωτοδικῶν, ἐφετῶν, συνεδρῶν κτλ. προσλαμβανόμενοι δικηγόροι. Οὐδὲ προκύπτει ἐκ τοῦ ἀρθρ. 278 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων ἡ ἐξ ἄλλης τινος διατάξεως ὅτι οἱ κατὰ νόμον προσλαμβανόμενοι εἰς ἀναπλήρωσιν δικαστικοῦ λειτουργοῦ ὑπειστέχονται εἰς τὰ δικαιώματα τὰ παρομαρτεῦντα τῷ ἀξιώματι τοῦ ἀναπληρουμένου. Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 93. — Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 36 καθιερωμένη ἰδιαιτὺς δικαιοδοσία τῶν Νομαρχῶν, προσωπικὴ οὖσα, δὲν ἐπεκτείνεται καὶ ὑπὲρ τοῦ γραμματέως ἀναπληρουντος τὸν Νομάρχην. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 79. (*Ἴδε καὶ ἀρθ. 37).

37. Εἰς τὰ παρὰ τῶν στρατοδικῶν τιμωρητῶν στρατιωτικὰ παραπτώματα ὑπάγονται πάντα τὰ πταίσματα, πλημμελήματα καὶ κακουργήματα, ὅσα πράττει στρατιωτικῶς τις ἢ στρατιωτικῶς τις ὑπ᾿ ἄλλῃ ᾧ ἐν ἀναγκῇ ὄν, διατελὼν παρὰ τῇ στρατιωτικῇ αὐτοῦ σώματι ἢ ἐσέδρουσιν. (1) — Ἐπομένως εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἀνήκουσι μόνον τὰ κοινὰ κακουργήματα, πλημμελήματα, καὶ πταίσματα, τὰ πραττόμενα ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἀπόντων δι' ἀδείας, ἢ ὑπὸ λιποτακτῶν, Ποιν. 36, 39, 44, 477, 1.

Ν. Ἐκ τοῦ 37 ἀρθρου τῆς ποιν. δικον. καὶ τῶν διατάξεων τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστῶν στρατοδικῶν ὑπάγονται πάντα τὰ πλημμελήματα καὶ κακουργήματα (ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 42 καὶ 60 τῆς στρατ. νομοθ. ἀναφερουσμένων), ὅσα διαπράττουσιν οἱ στρατιῶται ἐπ' ὅσον διατελοῦσιν ἐν ἀναγκῇ καὶ εἶναι

(1) Σημειώσμεν ὅτι κατὰ τὸν μὲν περὶ ναυταπάτης καὶ πειρατείας νόμον δικάζονται ὑπὸ τῶν Ἑφετῶν εἰ ἐπὶ ναυταπάτῃ ἢ πειρατεία κατηγορουμένοι στρατιωτικοί. Ἐπίσης κατὰ τὸν νόμον τῆς 17 Μαΐου 1863 περὶ στρατιωτικῆς ποιν. νομοθεσίας εἰ κατηγοροῦνται ἐπὶ παραβάσει τῶν νόμων περὶ τελωνείων, δημοσίων ἢ δημοτικῶν ὁρῶν, δασῶν καὶ δημοσίων ὁδῶν (ἀρθ. 42). Ἐπίσης κατὰ τὸν Νόμον ΧΜΒ' περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν (ἀρθρ. 92) ἀρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν παραβάσεων τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, παρ' αὐτοῦ ὁποῖα καὶ ἐν διαπραχθῶσιν, εἴτε πολιτικοῦ εἴτε στρατιωτικοῦ, εἰς τὰ τακτικά ποινικά δικαστήρια. Ὡσαύτως κατὰ τὸν Νόμον ΔΚΗ' τῆς 18 Ἀπρ. 1880 περὶ στρατιωτικῶν καταλομάτων (ἀρθρ. 8) καὶ ποινικῇ παραβάσει τῶν αποτελούντων μέρος εἰς τὰ περὶ ᾧ πρόκειται ἀποσπάσματα (τὰ μεταβολικά) ὑπάγονται εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ ἐκδίκασιν τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων, ἐπ' ὅσον αὗται δὲν ἀποτελοῦσι παραβάν τῆς εἰς αὐτὰ ἀντεθεσίου ὑπηρεσίας, εἶναι δ' ἀδιέφορον ἐν ἑχθρῇ στρατίᾳ πρὸς αὐτήν· εἰ δὲ περὶ βαναυγικῶν τιμωρούνται ὑπὸ τῶν στρατ. δικαστῶν ἐν τῇ

ἐγγεγραμμένοι εἰς τοὺς ἐλέγχους τοῦ στρατοῦ ὡς παρόντες, εὐχὴ δὲ καὶ εἰ λησπιάται ὡς πρὸς τὰ κοινὰ ἀδικήματα αὐτῶν θεωρεῖται δὲ ὡς λησπιάτης εἰς τὸ εὐωτεριὸν ὁ στρατιώτης ὁ ἀπὼν ἐκ τοῦ σώματος ἢ τοῦ ἀποσπασματος αὐτοῦ ἀνευ ἀδείας μετὰ παρέλευσιν ἑξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς βεβαίωσης ἀπουσίας αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 84 τοῦ 70, 22 τοῦ 79.—Τοῦ εἰς ἀποστράτιον τιμωμένου ἀξιωματικοῦ ἐπανερχομένου εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον κατὰ τὸ ἀρθ. 14 τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμου, ἔπεται, ὅτι ὑπάγεται εὐτὸς εἰς τὴν ἀρμεδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων. Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 66. Ὡσαύτως ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμεδιότητα τῶν τακτικῶν ποιν. δικαστηρίων ὁ ἀποστράτης ἀξιωματικὸς καὶ διεκδικούμενος διεκδικήσεως τῶν μεταθετικῶν, ἢ τῆς ὑπερσίας ταύτης διδομένης ὑπὸ τῆς δικαιοκρατικῆς ἀρχῆς καὶ εἰς πολίτην. Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 66.—Ἀρμόδια πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῶν συνεγγεσάντων πολιταῖς εἰς τὴν τέλει ἀδικήματος στρατιωτικῶν εἰσι: τὰ τακτικά ποινικά δικαστήρια καὶ εὐχὴ τὰ στρατιωτικά (ἴδε καὶ 60 ἄρθρον τοῦ στρατιωτικοῦ ποινικοῦ νόμου). Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 66, 192 τοῦ 66. Δηλονότι οἱ συναίτιοι καὶ συνεγγεῖς κακοεργήματος ἢ πλημμελήματος ὑπαγόμενοι: οἱ μὲν εἰς τὴν τῶν στρατιωτικῶν, οἱ δὲ εἰς τὴν τῶν κοινῶν δικαστηρίων ἀρμεδιότητα, ὑπάγονται ἅπαντες εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια, ἐξαιρουμένων τῶν βεβαίως ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς ποιν. νομοθεσίας προβλεπομένων περιπτώσεων. Α. Π. ποιν. ἀπ. 13 τοῦ 68, 189 τοῦ 70, 240 τοῦ 71· ἀλλ' ἐὰν ἀθωωθῶσιν εἰ κατηγορούμενοι πολῖται, ὁ μετὰ τὴν ἀθώωσιν αὐτῶν κατηγορηθεὶς στρατιωτικὸς ὑπάγεται εἰς τὰ στρατιωτικά δικαστήρια. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 93. (ἴδε καὶ ἀρθ. 36). Ἐπίσης ὑπάγεται εἰς τὰ στρατιωτικά δικαστήρια ὁ μετ' ἀγνώστων κατηγορούμενος στρατιωτικὸς. Α. Π. ποιν. 140 τοῦ 92. Πρὸς τὸν δὲ εἰς τὴν στρατιωτικὴν διαδικασίαν προβαίνει κατὰ στρατιωτικῶν, ἐν ὧν δὲν ἐγείρονται ὑπόνοια: συμπτύχως μετὰ πολιτῶν. Α. Π. ποιν. 88 τοῦ 88. Ἐπίσης πρὸς τὸν δὲ εἰς στρατιωτικοὺς δὲν δύνανται νὰ στερηθῶσι τῶν φυσικῶν αὐτῶν δικαστῶν, ἔσταν οἱ συγκατηγορηθέντες πολῖται: ἀποθάνουσι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως ἢ ἀπελευθῶσι τῆς κατηγορίας. Α. Π. ποιν. 0Γ' τοῦ 36, 43 τοῦ 46, 52 τοῦ 56, 147 τοῦ 70, 109 τοῦ 60, 21 τοῦ 93. (ἴδε καὶ ἀρθ. 36). Σημειωτέον δὲ εἰς, δικάζοντα ἔνεκα συναιτιότητος ἢ συνεργείας στρατιωτικοῦς: τὰ τακτικά ποινικά δικαστήρια, ἐφαρμόζουσιν εἰς αὐτοὺς τὰς ποινὰς τῶν στρατιωτικῶν νόμων, κατὰ τὸ ἀρθρον 186 τῆς στρατιωτ. ποιν. νομοθεσίας. Α. Π. ποιν. 59 τοῦ 82. Ἀλλ' ἐπίσης θανόντες τοῦ στρατιωτικοῦ, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ στρατοδικεῖον ὁ ἔνεκα τῆς θέσεως αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια ὑπαγόμενος. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 90.—Ἀρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀδικημάτων εἰναι αὐτὰ τὰ δικαστήρια, ὧν ἐν τοῖς ἀκροατηρίοις τελοῦνται, ἔστω καὶ ἐὰν αὐτοὶ τυγχάνωσιν ὄντες στρατιωτικοὶ ἐν ἐνεργείᾳ. Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 58. Ἀλλὰ πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ὑπὸ στρατιωτικῶν ἐν ἐνεργείᾳ διαπραχθέντων ἀδικημάτων τοῦ τύπου δὲν εἶναι τὰ ὁρκωτά δικαστήρια, ἀλλὰ τὰ στρατοδικεῖα, αἵ ἐν αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος καθιερωμένης τῆς ἐκτάκτου διαδικασίας: τῶν στρατοδικίων καὶ ναυτοδικίων. Α. Π. ποιν. 101 τοῦ 91. (ἴδε καὶ ἀρθ. 36).

38. Εἰς τὰ τακτικά ποινικά δικαστήρια ὑπάγονται οἱ χωρὶς ἐνέκα τῶν κοινῶν κακοεργημάτων πλημμελῶντων.

καὶ πραιποζιτων, καὶ ἰδίως ἐκείνων 1), το ὅπερ πρῶ-
τους ἐν τῇ ἐναργεῖσιν ἐξ ἐπαγγέλματος 2) ὡς δι-
καστικῆς ἀστυνομίας 3) ὑπαλλήλοι. (1) ΣΠΝ. 46. 168 ε.

4) ἰδίως δὲ καὶ ἐκείνων, 2) περὶ τὴν ὑπηρεσίαν 3) βοηθητικοί

Ν. Κατὰ τὴν ἑστὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 38 τῆς ποινικῆς δικον. καὶ τοῦ
ἀρθροῦ 174 τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς ἕνεκα κοινῶν ἀδικημάτων οἱ
χωροφύλακες ὑπάγονται πάντοτε εἰς τὰ τακτικά ποιν. δικαστήρια, μόνον δ'
ὅσακις ἤθελον ποιεῖν ἀδίκημα ἀνατερόμενον ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν στρατιω-
τικὴν ὑπηρεσίαν ἢ πειθαρχίαν ὑποβάλλονται εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοδο-
σίαν. Δ. Π. ποιν. 43 τοῦ 30, 48 τοῦ 33. Προσθετέον, ὅτι κατὰ τὸ ἀρθ.
46 τῆς στρατ. ποιν. νομοθ. (μεταγενεστέρας πολὺ τῆς ποινικῆς δικονομίας)
οἱ εἰς τὴν χωροφυλακὴν ἀνηκόντες ὑπάγονται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστή-
ρια μόνον ὅσακις πρόκειται περὶ στρατιωτικῶν ἀδικημάτων κατὰ τὸ δεύτερον
τικῆμα τοῦ τετάρτου βιβλίου τῆς αὐτῆς νομοθεσίας. Δ. Π. ποιν. 124 καὶ 98
τοῦ 70. Ὅθεν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπόδρασιν καὶ τὴν ἀπόκρυψιν παντὸς συλλη-
φθέντος ἢ ἐμπιστευθέντος εἰς τὴν φύλαξιν αὐτῶν (ἀρθρ. 208 τῆς στρατ.
ποιν. νομοθεσίας). Δ. Π. ποιν. 106 τοῦ 79. Ἀλλὰ κατ' ἐξαιρέσειν ὑπάγον-
ται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια συμπράττοντες ματ' ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ
καὶ ἕνεκα μὴ στρατιωτικῶν ἐγκλημάτων δυνάμει τοῦ 61 ἀρθροῦ τῆς αὐτῆς
νομοθεσίας, κατ' ὃν δὲ, ὅταν πάντες οἱ κατηγο. ὡς ὑπαίτιοι καὶ συνεργοὶ κακουρ-
γῆματος ἢ πληγμελήματος ἦναι στρατιωτικοί, ἢ ἐξομοιώνται πρὸς στρατιω-
τικούς, εἰσάγονται πάντες εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια. Δ. Π. ποιν. 124
καὶ 98 τοῦ 70. (18ε καὶ ἀρθρ. 33). Ἀλλὰ κατὰ τὰς Δ. Π. ποιν. 32, 136
161, 166, 198, 199 τοῦ 71, 24 τοῦ 72, 148 τοῦ 73, (ἀς ἐπιδοκιμά-
ζομεν καὶ ἡμεῖς), τοῦ ἀρθ. 43 καὶ ἐπομένων τῆς ποιν. στρατιωτικῆς νομοθ.
ἀντικείμενον κύριον ἔχοντων τὸν κανονισμὸν τῆς δικαιοδοσίας ἢ ἀρμοδιό-
τητας, τοῦ ἀρθροῦ δὲ 43 μὴ περιλαμβανόντος εἰς τοὺς στρατιωτικούς ἢ
ἐξομοιούμενους στρατιωτικούς τοὺς χωροφύλακας, ἅτι περὶ τούτων διαλαμ-
βάνοντος ἄλλου ἀρθροῦ, τοῦ ἀρθροῦ 46, ὅπερ ἐρίζει, ὅτι αὐτοὶ μόνον ἐπὶ τοῖς
στρατιωτικοῖς αὐτῶν πληγμελήμασι καὶ κακουργήμασι (περὶ ὧν τὰ ἀρθρα
193 — 236 τῆς στρατ. ποιν. νομοθ.) ὑπάγονται εἰς τὰ στρατοδικεῖα, ἐπὶ
δὲ τοῖς ἄλλοις ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια κατὰ τὸ 38 ἀρθρ. τῆς
ποιν. δικον. ὅθεν οὐδὲ τοῦ ἀρθροῦ 61 τῆς στρατ. ποιν. νομοθ., ὅπερ ἐρίζει,
ὅτι συναίτιοι καὶ συνεργοὶ εἰσάγονται εἰς τὰ στρατ. δικαστήρια, ἐν ἀπαντί
ἦναι στρατιωτικοί, ἢ ἐξομοιώνται στρατιωτικοῖς, συμπεριλαμβανόντος τοὺς
χωροφύλακας, περὶ ὧν δὲ ἄλλου ἀρθροῦ προνόησεν ὁ νόμος, ἀλλ' ἄπλως
ἐννοούντος τοὺς τοῦ ἀρθρ. 43 στρατιωτικούς, ὅστινες δὲ ἂ τ ἡ ν θ ἔ σ ι ν
α ὕ τ ῶ ν κα τὰ τ ἡ ν ἐ κ τ ἔ λ ε σ ι ν τ ῆ ς π ρ ᾶ ξ ε ω ς ἐξαιροῦνται τῆς
στρατιωτικῆς δικαιοδοσίας, τοιούστ' κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀρθροῦ 44,
ἐπεται, ὅτι οἱ χωροφύλακες δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 46 περιλαμβανόμενοι εἰς τοὺς
ὄρους οὐχὶ τοῦ ἀρθροῦ 61 ἀλλὰ τοῦ ἀρθροῦ 60, κατ' ὃν συναίτιοι καὶ συνεργοὶ
ἀδικήματος, ὑπαγόμενοι τινὲς μὲν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν στρατιωτικῶν

(1) Ἐπίσης κατὰ τὸν νόμον τοῦ ΒΡΠΗ' τοῦ 1893 περὶ στρατιωτικῆς
ἀστυνομίας εἰς τὰ τακτικά ποινικά δικαστήρια ὑπάγονται καὶ οἱ ἐκ τῶν
στρατιωτικῶν διερχόμενοι ἀστυνόμοι.

δικαστηρίων, τινές δὲ εἰς τὴν τῶν κοινῶν, εἰσάγονται ἅπαντες εἰς τὰ κοινά. (Ἐπὶ τῷ νόμῳ ΑΓΞΕ' τοῦ 1887 μεταρρυθμισθέντος τοῦ αρθ. 46 τῆς στρατ. ποιν. νομοθ. ὑπῆχθησαν εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοσύνην οἱ ἐπὶ πλείονας πάντες τῆς χωροφυλακῆς οὐ μόνον διὰ τὰ στρατιωτικά αὐτῶν ἀδικήματα, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς αρθ. 128 § 4, 240, 250 καὶ 252 § 3 τῆς στρατ. ποιν. νομοθ., ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ κοινῶν ποιν. νόμου τιμωρούμενα, ὅπως ταῦτα διαπραττόνται κατὰ στρατιωτικῶν ὅθεν κατὰ τὰς ποινικάς αποφάσεις Α. Π. 36 καὶ 70 τοῦ 90 καὶ ὅπου διαπραττόνται κατ' ἄλλων χωροφυλακῶν ἀλλ' οὐκ ὅταν διαπραττόνται κατὰ ἀφέντων καὶ διαγραφέντων στρατιωτικῶν, ὅσοι καὶ πρὸ τῆς παρελευσεως τῆς τριμηνίου ποθεισμίας, διότι οἱ ἀφέντες καὶ διαγραφέντες δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι στρατιωτικοὶ κατὰ τὴν ὁρθὴν ποιν. ἀποφασιν Α. Π. 39 τοῦ 94).—Οἱ λοιποὶ τῆς χωροφυλακῆς, μὴ ὄντες χωροφυλάκες, ἀλλὰ στρατιωτικοὶ κεινόμενοι ὑπὸ πλείονας προσκολλημένοι εἰς τὸ σῶμα τῆς χωροφυλακῆς, ὑπέχονται εἰς τὰ στρατιωτικά δικαστήρια. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 42. Ἄλλα χωροφυλακῶν θεωρουμένων ὡς πρὸς τὴν ποινικὴν δικαιοδοσίαν πάντων τῶν ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ τῶν κατὰ τὸν ἀπὸ 28 Μαΐου 1887 ὀργανισμὸν τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν χωροφυλακὴν κατατασσουσιν, ἔπεται ὅτι πάντες οὗτοι ὑπάκουσι κατὰ τοῦτο εἰς τοὺς χωροφυλακὰς Α. Π. ποιν. 188 τοῦ 94.

39. Εἰς τὰ παρὰ τῶν ναυτοδικῶν τιμωρήσεια ναυτικά παραπτώματα ὑπάγονται ὅλα τὰ κακουργήματα, πλημμελήματα καὶ πταίσματα, τὰ παρὰ τῶν ἀξιώματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, τῶν ἀξιωματῶν, καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας ὅντες τοῦ πλοίου, εἰς λιμένα, ἢ εἰς ναυπήγιον πραττόμενα. (1) — "Ὅθεν

(1) Κατὰ τὸ ἀρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 5 Αὐγ. 1861 νόμου περὶ ναυτικῆς ποινικῆς νομοθεσίᾳ εἰς τὰ παρὰ τῶν ναυτοδικῶν τιμωρήσεια ἀδικήματα ὑπάγονται τὰ κακουργήματα καὶ πλημμελήματα τὰ διαπραττόμενα ὑπὸ τῶν ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ τεταγμένων ἀξιωματικῶν, ὑπαξιωματικῶν, ναυτῶν, ποδηγῶν, μηχανικῶν, θερμαστῶν, ὑπηρετῶν, μαγείρων, μουσικῶν, τυμπανιστῶν, στρατιωτῶν, παιδῶν, καὶ τῶν βαθυῶν ἀξιωματικῶν ἢ ὑπαξιωματικῶν ἐχόντων οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων, ἱατρῶν, φαρμακοποιῶν, ναυπηγῶν καὶ παντὸς ἄλλου διὰ νόμον ἐξορισμένου αὐτοῖς. ἐν δὲ διατελοῦσιν ἐν ἐνεργείᾳ ἢ εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τοὺς ἐλαγχοὺς τοῦ ναυτικοῦ ὡς παρόντες ἢ εἶναι ἀπεσπασμένοι εἰς εἰδικὴν τινα ναυτικὴν ὑπηρεσίαν, ἢ τὰ διαπραττόμενα ὑπὸ τῶν νεοσυλλεκτῶν, ἐθελοντῶν καὶ ἀντικραταστῶν, ἀρ' ἣς ἐλαβὼν στρατευομένου διαδοτήριον ἕως τῆς ὀριστικῆς αὐτῶν κατατάξεως, μόνον ὅμως ἐνεκα λιποταξίας, ἢ ἐν δὲ νοσηλεύοντα: ἐν νοσηροεῳφῇ ἢ παραπέμποντα: ὑπὸ δημοσίας δυνάμεως ἢ κρατοῦντα: ἐν δημοσίᾳ φυλακῇ ἢ τὰ διαπραττόμενα ὑπὸ αἰχμαλώτων ἢ ὑπὸ ἐπιστῶν πολεμικοῦ πλοίου ἢ ὑπὸ τῶν προσηγμένων εἰς τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν στρατιωτικῶν, ἢ τὰ διαπραττόμενα ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ναυστάθμῳ ἢ ἄλλῳ δημοσίῳ ναυτικῷ καταστήματι ἐκτισκόμενων, ὅταν ταῦτα προστάλλωσι τὴν ἀσφάλειαν ἢ τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ναυτικὴν ἢ τὰ διαπραττόμενα ὑπὸ τῶν λιμεναρχῶν, τῶν ὑπολιμεναρχῶν, τῶν ἐπιστάτων τῶν λιμένων καὶ παντὸς ἄλλου τῆς λιμενικῆς

εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων ὑπάγονται μόνον τὰ κοινὰ κακουργήματα, πλημμελήματα καὶ πταίματα, τὰ πραττόμενα ὑπὸ τινος ναυτικοῦ ἀξιομαρτυρικοῦ, ναύτου, ἢ ὑπαλλήλου τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας, ἀπόντος δι' ἀδείας, ἢ ὑπὸ λιποτακτῶν. Ποιν. 36 ἔ. 44. 477, 1.

Ν. Κατὰ τὸ ἔδαφ. ζ' τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ ἀπὸ 8 Αὐγ. 1861 περὶ ναυτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας ΧΝΘ' νόμου, εἰ λιμενάρχαι ὑπολειμενάρχαι κτλ. ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ναυτοδικείου, ὡς αἱ τὸ ὑπ' αὐτῶν παρθεὶν ἀδίκημα προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ ποιν. νόμου ὅθεν ὑπάγονται εἰς τὰ κοινὰ ποιν. δικαστήρια κατηγορούμενοι ἐπὶ ἐξυβρίσει, μὴ προβλεπόμενῃ εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 75 τοῦ 76.

40. Τὰ πταίσματα ἑλίων τῶν εἰς τὸ ἀρθρον 36 ἀριθ. 3—6 ἀναφερομένων ὑπαλλήλων ἀνακρίνονται καὶ ἐκδικάζονται ἀνεκκλητῶς ὑπὸ τῶν πλημμελειοδικῶν. Ὁργ. 232. Ποιν. 45. 352.

41. Τὰ πλημμελήματα τῶν εἰς τὸ ἀρθρον 36 ἀριθ. 3—6 εἰρηγμένων ὑπαλλήλων ἀνακρίνονται καὶ ἐκδικάζονται ἀνεκκλητῶς παρὰ τῶν ἐφετῶν.—Εἰς ἕκαστον δικαστήριον ἐφετῶν ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην νὰ παρευρίσκωνται πέντε δικασταί, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ προέδρου, ὁ εἰσαγγελεὺς, καὶ ὁ γραμματεὺς.—Ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν ἰσχύουσιν οἱ γενικαὶ ἔροι, καὶ ἰδίως αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρων 248—263, καὶ 364—408. Ποιν. 45. 161. 477. 479. 500. Ὁργ. 232.

Ν. Τοῦ ἀρθροῦ 41 ὁπῶς ὀρίζονται, ὅτι τὰ πλημμελήματα τῶν ἐν τῷ ἀρθρῳ 36 ἀρ. 3—6 διαλαμβανομένων ἀνωτέρων λειτουργῶν ἀνακρίνονται καὶ ἐκδικάζονται ἀνεκκλητῶς ὑπὸ τῶν ἐφετῶν, ἔπεται ὅτι τὸ κατὰ τινος ἐξ αὐτῶν ἐκδοθὲν βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν δὲν δύναται νὰ ἀνακεπῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Προστεθείτω, ὅτι καὶ κατὰ τὴν γενικὴν τοῦ ἀρθροῦ 13 ἀρχὴν ἡ ὑπεράστικὴ διεύθυνσις τῶν περὶ τὴν ἀνακρι-

ὑπηρεσίας ὑπαλλήλου, ἂν ταῦτα προβλέπωνται ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ ποινικοῦ νόμου, ἢ τὰ διαπραττόμενα ὑπὸ τῶν ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ τεταγμένων τῶν ἀπὸ τῶν τάξεων αὐτοῦ λιποτακτησάντων ἢ ἀδεία τῶν προϊσταμένων ἀπόντων καὶ παντὸς ἄλλου ἐλευθέρου μὲν ἐνεργοῦ ναυτικῆς ὑπηρεσίας, μισθοδοτουμένου ἕως ὑπὸ τοῦ δημοσίου, πρὸς δὲ τοῦτοις ὑπὸ τῶν ἀπεστασμένων εἰς εἰδικὴν τινα μὴ ναυτικὴν ὑπηρεσίαν, ἂν ταῦτα προβλέπωνται ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου. Ἐπάγονται δὲ τούναντιον εἰς τὰ κοινὰ ποινικὰ δικαστήρια καὶ εἰ ἀνωτέρω, κατηγορούμενοι ἐπὶ ναυταπάτῃ καὶ πειρατεία ἢ ἐπὶ ἐκλογικαῖς ἀδικήμασι ἢ ἐπ' ἀδικήματι ἐν τῷ ἀκρεατηρίῳ. (Ἴδε σημείωσιν ὑπὸ ἀρθ. 37).

σιν ἐναποκείται ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐφετῶν εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέα, ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν ἀνακριτικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν δι' ἀνακοπῆς τοῦ κατηγορουμένου· ἄλλως ἐκ τοῦ τελευταίου εἰς τοῦ 41 ἄρθρου καὶ τῶν ἄρθρων 263 καὶ 479 συνάγεται, ὅτι ἐνωπίον τοῦ Α. Π. δύναται νὰ γίνῃ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ 41 ἄρθρου ἀναίρεσις, ἀρὰ λόγῃ καὶ ἀνακοπῇ, διότι, ἂν ἐπιτρέπετο καὶ ἀνακοπῇ, ἤθελε προκύπτει τὸ αὐτεπὸν, ὅτι τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἐδύνάτο νὰ ἀναίρῃ τὸ ἐπ' ἀνακοπῇ ἐκδοθέν βούλευμα αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 41. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 45 τοῦ 49 ἐκ τῶν ἄρθρων 41 καὶ 42 προκύπτει, ὅτι ὁ νομοθέτης δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς ὑποδίκους ὑπαλλήλους τοῦ ἀρθ. 36 ἀριθ. 3—6 εἰμὴ μόνον τὸ ἐκτακτὸν μέσον τῆς ἀναίρεσως κατὰ τῶν βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν, δὲν ἔχουσι δὲ καὶ τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀνακοπῆς, ὅπερ οἱ λοιποὶ κατηγορούμενοι, διότι ἐξ ἐνδὸς μὲν δὲν ἔρριξται, ὅτι ἔχουσι καὶ οἱ ὑποδικοὶ ὑπαλλήλοι τοῦ 36 ἀρθ. δύο βαθμοὺς δικαιοδ., ὡς οἱ ἰδιῶται, ἐξ ἄλλου δὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου χρησιμεύει ὡς δευτεροβάθμιον δικαστήριον ἐν ταῖς ὑποθέσεσι τῶν ὑποδικῶν ὑπαλλήλων, ἅτε τοῦτο ἔχον κύριον ἔργον τὴν ἐπαγούνησιν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν κατωτέρων δικαστηρίων τήρησιν τῶν νομίμων τύπων τῆς διαδικασίας καὶ ὁρθὴν ἐφαρμογὴν τῶν τοῦ εὐριστάτου νόμου διατάξεων· ἄλλως οἱ ἀνώτεροι δικαστ. ὑπαλλήλοι, οἱ ἀνακρίνοντες ἀπ' εὐθείας τοὺς τοῦ 36 ἄρθρου ὑπαλλήλους, παρέχουσι διὰ τῆς θέσεως αὐτῶν πλείονας ἐγγυήσεις αὐτοῖς. Α. Π. ποιν. 45 τοῦ 49.

42. Τὰ δικαστήρια τῶν ἐφετῶν προανακρίνουσι τὰ κακουργήματα τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 36 ἀριθ. 3 — 6 εἰρημένων ὑπαλλήλων, μέχρι τῆς εἰς τὴν δημοσίαν συνεδρίαν παραπομπῆς τῆς δίκης, καὶ ἀποφασίζουσι περὶ τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς 1). — Τὰ δὲ δικαστήρια τῶν κακουργιδικῶν ἐκδικάζουσι τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν κατὰ τοὺς συνήθεις τόπους. Ποιν. 45. Ὅργ. 232.

1) κατηγορίας αὐτῆς

43. Εἰς τὴν κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα 41 καὶ 42 προανακρίσιν τὰ μὲν ἔργα τοῦ παρὰ Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελέως ἐκπληροῦ ὁ παρ' Ὑφεταῖς Εἰσαγγελεὺς, τὰ δὲ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐκπληροῦ ὁ πρόεδρος τῶν Ὑφετῶν ἢ, τοῦτου κωλυομένου, ὁ παρατῆς ὁλομελείας τοῦ συμβουλίου τῶν Ὑφετῶν ἐπιτετραμμένος ταῦτα Ὑφετῆς. Ἐχουσιν ὁμοῦ αὐτοὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτρέψωσι πράξεις τινὰς τῆς προανακρίσεως εἰς ἄλλους εἰσαγγελεῖς πρωτοδικῶν ἢ ἀνακριτάς. (1) Ποιν. 45. 183 ἔ.

(1) Τὸ ἄρθρον 43 δημοσιεύεται ἐν τῷ κειμένῳ ὡς μεταρρυθμισθὲν διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθέντος μοναρχικοῦ νόμου ΒΣΙΒ' τῆς 8 Φεβρ. 1894 «περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἄρθρου 43 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας».

44. ΟΙ λοιποί τῶν ἐκ τοῦ κλήρου, οἱ μὴ ἀναφερόμενοι εἰς τὸ ἄρθρον 36 ἀρ. 4, ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικά ποινικά δικαστήρια. — Δὲν ἐκτελεῖται ὁμῶς καθ' ὅποιουδήποτε κληρικοῦ οὐδεμια ποινὴ ἐπὶ κακουργήματι, πρὶν εἰδοποιηθῇ περὶ τούτου ἡ ὑπερτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, καὶ γίνῃ ἡ διαταχθῇ παρ' αὐτῆς ἡ καθαιρέσις. (1) — Ὁ τρόπος, καθ' ὃν γίνεται ἡ εἰδοποίησις, θέλει ὁρισθῇ 3: ἰδιαιτέρου διατάγματος. (2) — Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ δὲν δύναται ἐπ' οὐδεμιᾷ προκατεῖν νὰ ἀποποιηθῇ τὴν καθαιρέσιν, οὐδὲ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ὡς μέσον πρὸς τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινικῆς ἀποράσεως. — Ὅθεν τὸ πολὺ δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὴν εἰδοποίησιν, καὶ ἐὰν ἡ καθαιρέσις δὲν γίνῃ, ἐκτελεῖται ἡ ποινικὴ ἀπόρασις. Ποιν. 450.

(1) Συνάδει Νόμος καταστατικὸς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 9 Ἰουλίου 1832 (ἄρθρα ΚΕ' καὶ ΚΖ').

(2) Δ. 16 Ὀκτ. 1836 περὶ τῆς ἐπὶ κακουργήματι καταδίκης τῶν κληρικῶν, στρατιωτικῶν, καὶ ναυτικῶν.

1. Ἄμα κατασταθῇ ἀμετάκλητος ἡ κατὰ κληρικοῦ, στρατιωτικοῦ, ἢ ναυτικοῦ τινος ποινὴν κακουργήματος καταγινώσκουσα ἀπόφασις, ἡ ἀρμόδιος εἰσαγγελεὺς συντάττει εἰδοποίησιν, ἀποτεινομένην πρὸς τὴν ἱερὰν σύνοδον, ἢ πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν, ἢ τὴν ἐπὶ τῶν ναυτικῶν γραμματεῖαν τῆς ἐπικρατείας, καὶ τὴν παραδίδει ἢ τὴν στέλλει πρὸς ἕνα τῶν κλητῶν, τῶν ἐν τῇ ἑξέρᾳ τῶν εἰρημένων ἀρχῶν, δια νὰ γενῇ κατὰ τὰς ἐπιδόσεις.

2. Ἡ εἰδοποίησις πρέπει νὰ ᾖ καὶ προστηκόντως χρονολογημένη, ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ ἐσφραγισμένη μὲ τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ σφραγίδα· θέλει δὲ λαμβάνειν: — 1. τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸ ἄξιωμα, τὴν κατοικίαν, καὶ πᾶν ἄλλο οὐσιῶδες ἀπαιτούμενον πρὸς ἀκριθεῖς χαρακτηρισμὸν τοῦ καταδικασθέντος κληρικοῦ, στρατιωτικοῦ, ἢ ναυτικοῦ. — 2. τὴν καταγνωσθεῖσαν ποινὴν. — 3. πρόσκλησιν πρὸς τὴν ὑπερτάτην ἐκκλησιαστικὴν, ναυτικὴν, ἢ στρατιωτικὴν ἀρχήν, τοῦ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν διὰ τοῦ ἀρθροῦ 44 τῆς ποινικῆς διονομία, ἢ διὰ τοῦ σημερινοῦ νόμου, διατασσομένην καθαιρέσιν ἐντὸς τῆς ὁρισμένης προθεσμίας.

3. Ἡ εἰδοποίησις αὕτη ἐπιδίδεται, ἐπὶ μὲν κληρικῶν, εἰς τὸν πρόεδρον τῆς ἱερᾶς συνόδου, ἐπὶ δὲ στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν, εἰς τὴν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ἢ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν γραμματεῖα τῆς ἐπικρατείας, ἰδίαις χερσίν· οὗτοι δὲ χρεωστοῦν νὰ υπογράρουν τὴν τῆς ἐπιδόσεως ἀπόδειξιν, τὴν ὅποιαν ὁ κλητὴς ἀποστέλλει πρὸς τὸν παραγγελλόντα εἰσαγγελέα.

4. Ἡ ἱερὰ σύνοδος καὶ ἡ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ἢ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν γραμματεῖα, ἐκτελεσθεῖσης τῆς καθαιρέσεως, στέλλουν πρὸς τὸν εἰσαγγελέα τὴν εἰδοποίησιν, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινικῆς ἀποράσεως.

Ν. Ὁρίζοντες τοῦ ἄρθρου 44, ὅτι οἱ μὴ μνημονευόμενοι ἐν τῷ ἄρθρῳ 36 ἐδ. 4 τῆς ποιν. δικον. κληρικῶν ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικά ποιν. δικαστήρια, ἔπεται, ὅτι ὑπάγονται εἰς αὐτὰ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ἱερεῖς. Οὐδεὶς δὲ δύναται ἰσχυρισθῆναι, ὅτι ἀφαιρεῖ αὐτοὺς τῆς κοινῆς ποιν. διαδικασίας τὸ κανονίζον τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πεικικοῦ Διάταγμα τῆς 16 Σεπ. 1852, ὅπερ ὑπάγει καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς ἱερεῖς εἰς τὴν τῶν αξιωματικῶν ποινικὴν δικαιοδοσίαν, ἅτε προνοεῖν ἀπλῶς περὶ πειθαρχικῶν ποινῶν. ἡ δὲ νόμος ΝΟΒ' τῆς 8 Αὐγ. 1861. ὅστις ἐξομοίει τοὺς ἱερεῖς πρὸς λοχαγοὺς, ὑπολοχαγοὺς καὶ ἀνθυπασπιστάς, ἅτε κανονίζων τὰ περὶ συντάξεως ἀποστρατείας. Α. Π. ποιν. 174 τοῦ 76. Ὅθεν ἀπόρρσις, καθ' ἣν εἶναι ἀναγκάσια τὰ τακτικά ποινικά δικαστήρια εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐν τοῦ κλήρου κατηγερομένων ἐπὶ παραβάσει τοῦ ποινικοῦ νόμου, εἶναι ἀναρρετέα ὑπὲρ τοῦ νόμου ὡς ἀντικείμενη εἰς τὴν ἐκδίκασιν τοῦ ποιν. νόμου καὶ τὴν ἐν τῷ καταστ. νόμῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁμείαν δικονομικὴν περὶ ἀρμοδιότητος διάταξιν. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 69.

45. Ἡ ἀρμεδιότης τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 40 — 43 ἐξηρημένων δικαστηρίων καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων ἐκτείνεται καὶ εἰς ὅλους τοὺς συνενόχους καὶ συναίτιους. (1) ΠΝ. 56. ἐ. Ποιν. 32.

Ν. Ἐάν μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς καταδιώξεως ἐξέλθωσι οἱ λόχοι, δι' οὓς ἡ ἀρμοδιότης τῶν εἰς τὰ ἀρθ. 40—43 ἀναφερομένων ἐκτείνεται: καὶ εἰς τοὺς συνενόχους καὶ συναίτιους, ἀποθανόντος ἢ ἀθωωθέντος τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν διακρίσεως τῆς ἀνακρίσεως, ὁ κατηγερομένος παραπέμπεται εἰς τὸν φυσικὸν αὐτοῦ δικαστὴν. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 68. (Ἰπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα 97 τοῦ 63 καὶ πλεῖσταί ἄλλαι).

Δ. 16 Ὀκτωβρίου 1836. Περί προεπιδοποιήσεως εἰς τὰς ἀνηκούσας ἀρχὰς τῶν καταγινωσκόμενων ποινῶν παρὰ τοῦ κακουργολογικοῦ εἰς τοὺς στρατιωτικούς καὶ ναυτικούς.

1. Αἱ κατὰ παντὸς στρατιωτικοῦ τῆς ἑρπῆς ἢ τῆς θαλάσσης: παρὰ τῶν κακουργολογικῶν καταγινωσκόμεναι ἐπὶ κακουργήματι ποιναὶ δὲν θέλουσιν ἐκτελεῖσθαι, πρὶν εἰδωποιοθῇ περὶ τούτου ἡ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμματέα ἡ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν, καὶ γενῇ δι' αὐτῆς ἡ ἀπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ ἢ ναυτικοῦ αξιώματος καθαίρεσις τοῦ καταδικασθέντος.

2. Τῆς καθαίρεσεως ταύτης δὲν δύναται νὰ γενῇ ἀποποίησης, οὐδὲ νὰ χρησιμεύσῃ αὕτη πρὸς ἀναβολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινικῆς ἀποράσεως, ἀλλὰ πρέπει ἐντὸς εἰκοσι τοῦ πλείυ ἡμερῶν νὰ ἐνεργηθῇ ἡ καθαίρεσις: ὑποτίθεται δὲ πάντοτε ὅς γενομένη, ἡ δὲ ποινικὴ ἀπόφασις ἐκτελεῖται, ἀμὰ παρέλθον εἰκοσὶ ἡμέρας μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς.

Ὅρα καὶ ἀρθ. 60 καὶ 61 τοῦ Νόμου περὶ στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας.

(1) Διὰ τοῦ ἀρθ. 45 καθιεροῦται ἐιδικὴ ἐξαίρεσις τῆς γενικῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν ὑπερίσχυει ἡ τακτικὴ δικαιοδοσία. Ἡ αὕτη ἐξαίρεσις καθιεροῦται καὶ ἐν ἀρθ. 27 τοῦ νόμου περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν, ἐν ἀρθ. 60 § 2 τῆς στρατ. ποιν. νομοθεσίας καὶ ἐν ἀρθ. 11 τοῦ νόμου περὶ ναυτεπαιγνίου καὶ πεικατείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Κανονισμός τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων καὶ τῶν δικαστηρίων.

46. Ἐάν ᾖναι ἀμφισβητούμενη ἡ ἀρμοδιότης πλῶν ἐπίσης ἀρμοδίων καὶ μὴ ὑποκειμένων ἀλλήλοις δικαστηρίων (1) ἢ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων ὡς πρὸς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πταίσμα, πλημμελήμα ἢ κακούργημα, ἢ ὡς πρὸς συναφῆ πταίσματα, πλημμελήματα καὶ κακούργηματα, ὁ Ἄρειος Πάγος κανονίζει καὶ προσδιορίζει ταύτην κατ' αἵτησιν τοῦ κατηγορουμένου, τοῦ 1) ἐνάγοντος, τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως. Ποιν. 29 ἐ. 34. 50. 477 ἐ. Πολ. 29. ΣΠΝ. 65. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 526 καὶ 527).

1) πολιτικῶς

Ν. Προδῶλος συνάγεται ἐκ τοῦ 46 άρθρου, ὅτι ἡ καταρατικὴ ἢ ἀποφατικὴ σύγκρουσις τῆς ἀρμοδιότητος, ἣτις προκαλεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ Α. Π. κανονισμὸν αὐτῆς, ἀπαιτεῖται νὰ ᾖναι εἴτε μεταξὺ δικαστηρίων, εἴτε μεταξὺ ἀνακριτικῶν ἀρχῶν, οὐχὶ δὲ μεταξὺ δικαστηρίων καὶ ἀνακριτικῶν ἀρχῶν. Α. Π. ποιν. 53 τοῦ 43. Ὅθεν κανονίζει τὴν ἀρμοδιότητα καὶ ἐάν δύο συμβεβῶσι πλημμελειοδικῶν, ἐν διαφόροις ἑδραῖς πρωτοδικείων, κηρύξωσιν ἀναρμοδίας τὰς ἀνακριτικὰς ἀρχάς τῆς περιφέρειας αὐτῶν Α. Π. ποιν. 176 τοῦ 77. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 52 τοῦ 56 ὑπάρχει περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος καὶ ὅποτε ἡ ἀμφισβήτησις γίνεται μεταξὺ δικαστηρίου καὶ ἀνακριτικῆς ἀρχῆς. Ἐπίσης ὑπάρχει περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, ὡς ὅτις δύο πλημμελειοδικεῖα κηρύσσονται ἀναρμόδια. Ἰσχυριζόμενα ἑκάτερον ὅτι ἀρμόδιον εἶναι τὸ ἄλλο, ἢ ὡς ὅτις οἱ σύνεδροι παρέπεμψαν συναφῆς τὸ πλημμελήμα εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον, τοῦτο δ' ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀρμόδιον εἶναι τὸ κακούργιοδικεῖον. Α. Π.

(1) Τὸ ἀρθ. 527 τῆς Γαλλ. ποιν. δίκων. ἐξηγῶς ὀρίζει ὅτι τὸ Ἀνωτάτω κανονίζει τὴν ἀμφισβητούμενην ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων τῆς τε κοινῆς καὶ ἰδιοκράτου δικαιοδοσίας. Παρ' ἡμῖν αἱ λέξεις αὗται παρελθούσας, ἴσως ἐκ παραδρομῆς. Ἀλλ' οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι κατ' οὐδὲν ἡ παράλειψις αὐτῶν μεταβάλλει τὴν αὐτόσημον ἔννοιαν ἔχει τὸ ἡμέτερον ἀρθ. 46, οὐ μόνον διότι ἡ λέξις δικαστηρίων, γενικὴ οὖσα, περιλαμβάνει καὶ τὰ τῆς ἰδιοκράτου δικαιοδοσίας, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ προκειμένον περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος κεφάλαιον τῆς Ποιν. Δικονομίας κεῖται ἀκριβῶς μετὰ τὰ προηγούμενα κεφάλαια, πραγματευόμενα τὸ μὲν περὶ κοινῆς, τὸ δὲ περὶ ἰδιοκράτου δικαιοδοσίας. Ἐξ οὗ δηλοῦται ὅτι ἀναφέρεται εἰς ἀμφότερα.

Σημειωτέον κρίνομεν ὅτι ὁ Dalloz θεωρεῖ παρερρρησάσας τὰς λέξεις μὴ ὑποκειμένων ἀλλήλοις. Κατὰ τὸν Dalloz αἱ δίκαι πρέπει νὰ ὑπάγονται ἀντικῶς (καὶ οὐκ ἄν' ἔχ' ἐνδίκον μόνον) εἰς τὸ διότι τὰ δικαστήρια

ποιν. 73 τοῦ 89. Ἐπίσης δοθέντι Παισιματοδικεῖον καὶ Πλημμελειοδικεῖον ἐκκηρύχθησαν ἀναρμοδία εἰς ἐκδικασίν διαφορεῖ περ. βλαβῆς προξενηθείσης εἰς ἀκαλλιεργήτους βοσκησίμους γαῖας εἰσαγγελίας· ἐντὶ κατ' ἐρετὴν τῆς ἀπορίσεως τοῦ Παισιματοδικεῖου. Α. Π. ποιν. 156 τοῦ 84. Ἐπίσης δοθέντι τὸ μὲν Ἰπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἀπερίστατον ὅτι εἶναι ἀναρμοδίαι αἱ στρατιωτικαὶ ποινικαὶ ἀρχαί, τὸ δὲ Συμβ. τῶν Πλημμελειοδικῶν δὲ εἶναι ἀναρμοδίαι αἱ ἀνακριτικαὶ ἀρχαί. Α. Π. ποιν. 100 τοῦ 90. Ἀλλὰ δὲν ὀρίσταιται περίπτωσι κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος· δοθέντι πρόκειται μεταξὺ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐρετῶν καὶ τῆς τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, διότι ἡ δευτέρα ὑπόκειται τῇ πρώτῃ. Α. Π. ποιν. 204 τοῦ 77. Ἐπίσης δὲν ὑπάρχει περίπτωσι κανον. ἀρμοδιότητος, ὅτε ὁ κλητευθεὶς νὰ δικασθῇ κατ' ἀνακοπὴν ἐνωπίου τῶν πλημμελειοδικῶν αἰτεῖ ὅτι ὑπάγεται εἰς τὴν ἰδιαίτουσαν δικαιοδοσίαν τῶν ἐρετῶν, διαφωνῶν πρὸς τὸν παρὰ πλημμελειοδικτικῆς εἰσαγγελίας, διότι τοῦτ' ἐπείληθησαν τῆς ὑποθέσεως πολλὰ δικαστήρια, οὐδ' ἔχουσι ταῦτα ἀντιθέτως ἰδέας περὶ τοῦ ἀρμοδίου νὰ δικασθῇ τὴν ὑπόθεσιν δικαστήριον. Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 78. Ἐπίσης δὲν ὑπάρχει περίπτωσι, δοθέντι τὸ μὲν παισιματοδικεῖον ἐκκηρύχθη ἀναρμοδίον, ὡς τῆς πράξεως οὕσης πλημμελήματος, τὸ δὲ πλημμελειοδικεῖον ἀναρμοδίον ὡς τῆς πράξεως οὕσης πταισματος. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 54. Ἐπίσης ὅποτε τὸ πλημμελειοδικεῖον κηρυττόμενον ἀναρμοδίον παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον. Α. Π. ποιν. 104 τοῦ 42. Ἐπὶ δὲ μᾶλλον δὲν παρίσταται ἡ ἴσημις πρὸς κανονισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος περίπτωσι, ὅτε δὲν ὑπάρχει ἀκριστοτήτης τῆς ἀνακριτικῆς· διὰ βουλευματος ἀρμοδιότητος παρ' ἀρχῆς δικαιοκτικῆς ἢ ἀνακριτικῆς, ἀλλ' ἐπὶ τῇ παρατήρησι τοῦ Ἰπουργεῖου τῶν Στρατιωτικῶν περὶ τοῦ ὅτι διήθεν ἀρμοδία εἶναι ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια. Α. Π. ποιν. ἀπὸ 9 τοῦ 47. Ὡσαύτως δὲν παρίσταται περίπτωσι κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, ὅτε ἐνεργεῖται μὲν ἀνάκρισις ὑπὸ τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν κατὰ στρατιωτικὸν τίνος, συνεσταθῇ δὲ ἐντετατὴ ὑπὸ τοῦ Ἰπουργεῖου τῶν Στρατιωτικῶν ἀνακριτικῶν συμβούλιον ἵνα γνωμοδοτήσῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποδοθέντων εἰς αὐτὸν ἀν ὑπάρχῃ λόγος νὰ τεθῇ εἰς ἀπόταξιν ὁ ἀξιωματικός οὗτος, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ συμβούλιον τοῦτο δὲν ἐνεργεῖ ὡς δικαστικὴ ἀρχή, ἀνακρίνουσα πρὸς ἐπιβολὴν ποινῆς, ἀλλὰ γνωμοδοτεῖ μόνον εἰς τὴν ἀνωτέραν διοικητικὴν ἀρχήν, τὸν Ἰπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, πρὸς ἐνάταξιν κυβερνητικῆς ἐξουσίας κατὰ τὰ ἀρθρα 12 καὶ 13 τοῦ περ. κατὰστ. τῶν ἀξιωματικῶν νόμου· καὶ δύναται μὲν τὸ συμβούλιον τοῦτο, ἀν αἱ περὶ αὐτὸν καλεῖται νὰ γνωμοδοτήσῃ, πράξεις διατελώσιν ἐκκρεμῆς ἐνωπίου τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων, νάναθάλλῃ τὴν γνωμοδότησιν αὐτοῦ μέχρις ἐκδικήσεως αὐτῶν, ἀλλὰ τοῦτο ἔρχεται παντελῶς ἐκ τῆς κρίσεως αὐτοῦ, εὐδόκως ἀποτελοῦν κανονισμὸν ἀρμοδιότητος. Α. Π. ποιν. 57 τοῦ 63. Ἐπίσης δοθέντι εἰς ἐνὸς τὸ στρατοδικεῖον ἀπερρίκτο ἐκτὸς ἀναρμοδίας, εἰς ἄλλου δὲ ὁ παρὰ πρωτοδικαίαν εἰσαγγελίας νομίζει ἀρμοδία τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια, δὲν ὑπάρχει περίπτωσι κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ὁ ἐπικρατὴς τοῦ στρατοδικαίου θεωρεῖ ἀρμοδίαι τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια. Περίπτωσις κανονισμοῦ ἔθελον ὑπάρχει, ἐάν δ' εἰσαγγελεῖς πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίχης εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ στρατοδικαίου, διαφωνῶν πρὸς τὸν ἐπικρατὴν, ἔθελον ἀπειθῆναι αὐτῶν περὶ κανονισμοῦ.

Α. Π. ποιν. 8 τοῦ 43.—Κανονισμὸν ἀρμεδιότητος δυναμένῳ νὰ ζητήσῃσι μόνον τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ κατηγορουμένου, τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἰδιωτοῦ κατηγοροῦ, ἔπεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ κανονισμὸν ἀρμεδιότητος ἢ σύζυγος τοῦ παθόντος. Α. Π. ποιν. 61 τοῦ 77.—Κατάδελον ὅτι, πρὶν ἢ ἐπιλάβωνται τὰ δικαστήρια τῆς ἀνακρίσεως ἢ ἐκδικάσεως, δὲν χωρεῖ αἴτησις περὶ κανονισμοῦ ἀρμεδιότητος. Α. Π. ποιν. 91 τοῦ 77.

47. Ἡ περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀρμεδιότητος αἴτησις, ἣτις πρέπει νὰ ᾔγῃ βεβαιωμένη, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ εἰσαγγελέα, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἀνακρίνεται ἡ ὑπόθεσις συνοπτικῶς, καὶ κατ'εἰσήγησιν αὐτοῦ ἀποφασίζεται ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου. Πολ. 29. 30. 31.

Ν. Εἰ καὶ δὲν περιλαμβάνεται ἐν τῇ ποιν. δικον. ἀντίστοιχος πρὸς τὴν ἐν τῇ πολιτ. δικον. (ἀρθ. 31) διάταξις περὶ κλητεύσεως τῶν διαδίκων, εὐδὲν τῷ κώλῳ ὅπως ἐμφανισθῶσιν οὗτοι καὶ υποστηρίξωσι τὴν αὐτῶν αἴτησιν. Α. Π. τῆς 12 Ὀκτ. 36, 107 τοῦ 75.

48. Καθ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀνακρίσις 1) μέχρι τῆς ὀριστικῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφάσεως, τὰ κατώτερα δικαστήρια καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἀπέχοντι πάσης περαιτέρω διαδικασίας· πρὸς δὲ τοῦτο ὁ παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς, εὐθὺς μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς αἰτήσεως, εἰδοποιεῖ περὶ τούτου τοὺς ἐπιλαβόμενους τῆς δίκης ἀνακριτικούς ὑπαλλήλους ἢ δικαστάς. Εἰς τοὺς τελευταίους ἡ κοινοποίησις γίνεται διὰ τοῦ προέδρου 2). Πολ. 32. Ποιν. 49. 56. ΣΠΝ. 65.

1) αὐτῇ 2) αὐτῶν

49. Ἐὰν οἱ τῆς δίκης ἐπιλαβόμενοι δικασταὶ ἢ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλοι, καὶ τοὶ εἰδοποιηθέντες, προχωρῶσι περαιτέρω, καταδικάζονται εἰς τὴν πληρωμὴν ὅλων τῶν ἐντεῦθεν προερχομένων ζημιῶν καὶ ἐξόδων, ὑποβάλλόμενοι προσέτι καὶ εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν. Πολ. 33. Ποιν. 48. 68. Ὁργ. 292. 293. ΣΠΝ. 65.

50. Ἐὰν οἱ ἐξαιτούμενοι τὸν κανονισμὸν τῆς ἀρμεδιότητος, εἴτε κατηγορούμενοι εἶναι, εἴτε 1) ἐνάγοντες, εἴτε ἰδιῶται κατηγοροὶ, ἀπέτυχον, ὑποβάλλονται διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως εἰς χρηματικὴν ποινὴν πενήκοντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν, καὶ, ἐὰν αἱ αἰτήσεις τῶν ᾔγῃ παραλῶσι, καταδικάζονται προσέτι καὶ εἰς κατὰς μὴν ἄνω μέχρι τριῶν μηνῶν καὶ εἰς τὴν πύκνιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Ἐξαιρέσεις δικαστῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἀναγκρῆσεως
ὑπαλλήλων. (1)

§1. Πῶς πρόεδρος, εἰσαγγελεὺς, (2) δικαστὴς, πρέεδρος, ἡ γραμματεὺς κεκλημένους εἰς τὸ νὰ συνεργήσῃ πρὸς ἀνακριτὴν ἡ ἀπόρριψιν, δύναται νὰ ἐξαίρεθῃ ἡ αὐτὸς ἀπ' αὐτοῦ, ἡ ὑπὸ τῶν διαδίκων, ἐάν τις τῶν εἰρημένων (3) — 1. ἔχῃ ἔμμετον ἢ ἄμετον ἴδιον συμφέρον, ἂν καὶ πόρρωθεν, εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς ὑποθέσεως — 2. ἦναι συγγενὴς μὲ τὸν ἀδικηθέντα ἢ κατηγορούμενον εἰς ἀνιόντα ἢ κατιόντα βαθμὴν, ἢ μέχρι τοῦ τετάρτου ἐκ πλαγίου βαθμοῦ, συμπεριλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ, ἢ κηδεστῆς μέχρι τοῦ δευτέρου βαθμοῦ, ἢ συζυγος, ἂν καὶ χωρισμένους — 3.

(1) Σημειωτέον ὅτι ἐν τῷ προσδιορισμῷ τῶν λόγων τῆς ἐξαίρεσεως ἡ ποινικὴ ἡμῶν δικονομία εἶναι ἄγαν ἐλλειπὴς. Ἐν τῇ Πολιτικῇ δικονομίᾳ ἀναγράφεται εἰκότως ὡς λόγος ἐξαίρεσεως ὅτι ὁ δικαστὴν παρέστη ἡ παρασταθῆται ὡς μάρτυς ἢ πραγματογνωμῶν ἢ ὅτι ἔδωκε συμβουλὴν ὡς συγγενός. Ἡ Ποινικὴ δικονομία δὲν διαλαμβάνει τοιοῦτον λόγον ἐξαίρεσεως. Ἀλλὰ δύναται νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι δύναται τις ἐν τῇ αὐτῇ ὑπόθεσιν νὰ τογγῇ ἐνταυτῷ μάρτυς καὶ δικαστὴς ἢ δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν πεποίθησιν εὐσυνειδήτου ἐκπληρώσεως τοῦ δικαστικοῦ καθήκοντος ὁ διατελέσας ὑπερασπιστής· Εἰκότως ὁ μακαρίτης Πηλίκας ἐγνωμάτευσεν ὅτι αἱ περὶ λόγων ἐξαίρεσεως διατάξεις τῆς ποιν. δικον. συμπληρωτέαι διὰ τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

Παρατηρήσεως ἄξιον κρίνεται ὅτι ὁ ἐν Γενεῇ δικονομικὸς νόμος ἐκτείνει πρὸς πλεον τὰς ἐξαίρεσεις, καὶ ὅμως παρέγει προσέτι εἰς τὸ δικαστήριον τὴν αἰτίαν νὰ ἐξαίρῃ καὶ δι' εὐσυνείδητου ἄλλους λόγους προβληθέντας ἥθελε θεωρήσῃ τὸν δικαστὴν ἐξαίρετόν. Θεωροῦμεν ἄξιον ἐπιδοκιμασίας τὸν νόμον τῆς Γενεῆς. Ὁ δικαστὴς πρέπει νὰ ἐμπνέῃ εἰς τὰ διὰδικα μέρη τὴν πεποίθησιν ὅτι, ὄργανον τοῦ νόμου ἀπλοῦν, θέλει δικάσει παντελῶς ἀμερολήπτως.

(2) Φρονοῦμεν ὅτι εἰς τὴν λέξιν εἰσαγγελεὺς θεωρητέον περιλαμβανόμενους καὶ τοὺς δημοσίους κατηγοροῦς, ἀναπληροῦντας κατὰ τὸν νόμον τοὺς εἰσαγγελεῖς παρὰ τοῖς πραιποσβίτοις καὶ κατηγοροῦντας οὐχ ἥττον αὐτεπαγγέλτως ἐν ὄνματι τῆς κυβερνήσεως (Ποιν. Δικ. ἀρ. 21, 282, 331). Σιωπῶντας δὲ τοῦ νόμου περὶ τοῦ δικαστηρίου, εἰς ὃ ὑποβλητέαι αἱ περὶ ἐξαίρεσεως αὐτῶν αἰτήσεις, ὑποβλητέαι αὐταὶ εἰς τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, εἰς ὃ ὑποβάλλονται καὶ αἱ αἰτήσεις περὶ ἐξαίρεσεως τῶν πραι-

ἔχῃ μετὰ τοῦ ἀδικηθέντος ἢ τοῦ κατηγορουμένου ἰδιαιτέραν φι-
λίαν ἢ οἰκειότητα ἢ ἔχθραν 1). — 4. ἔγινε κατὰ τὴν ἀνα-
κρίσιν ἔνοχος ἀθεμίτου μελλήσεως ἢ ἄλλης ἀθεμίτου πράξεως·
— 5. ἔλαβε μετοχὴν ἢ συνέπραξεν ὡς μέλος ἄλλου δικαστη-
ρίου εἰς τὴν ἀνάκρισιν (1) ἢ ἀπόφασιν τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.
Ὁργ. 48. Πολ. 36 ε. Ποιν. 57. 363. 416. 478.

1) ἔριν ἢ ἔχθραν

Ν. Πρόδηλον ὅτι ὁ παριστάμενος ὡς παθὼν ἐκ τοῦ ἀδικήματος δικαστής
(εἴτε ἐξ ἐπαγγέλματος εἴτε κατ' ἐγκλήσιν καταδικαζομένης τῆς πράξεως)
ἐξαιρεῖται. Α. Π. ποιν. ΡΠΗ' τοῦ 38, ΚΓ' τοῦ 36. — Οὐδεμίαν βεβαιώσεως
ὑπαρχούσης, ὅτι ὁ εὖ ζητεῖται ἡ ἐξαίρεσις δικαστῆς δύναται νὰ χρησιμεύσῃ
ἀναγκάως ὡς μάρτυς ὑπερασπίσεως, ἢ ὅτι ἔχει μετὰ τοῦ ἰδιωτοῦ κατηγο-
ροῦ φιλίαν ἰδιαιτέραν ἢ οἰκειότητα, ἀποδίδεται ἡ περὶ ἐξαίρεσεως αἵτη-
σις. Α. Π. ποιν. 26 τοῦ 60. — Ὁ μεταξὺ συνυπαρξουσῶν ἀπλῇ συνήθης
σέβας δὲν χορηγεῖ λόγον εἰς ἐξαίρεσιν δικαστοῦ. Α. Π. ποιν. ΠΓΓ' τοῦ
39, 26 τοῦ 60, 213 τοῦ 75. — Ἐπίσης ἡ κατὰ τοῦ δικαστοῦ διατριβή.
Α. Π. ποιν. ΕΞ' τοῦ 37, 93 τοῦ 42. — Διὰ τῶν λέξεων ἀθεμίτου μελ-
λήσεως τὸ ἄρθρον 51 ἀριθ. 4 ἐννοεῖ τὴν ἐκ προθέσεως γεννημένην κατὰ
τὴν ἀνάκρισιν βραδύτητα πρὸς βλάβην ἢ ὠφέλειαν τοῦ ἀνακρινομένου ἢ ἄλλου
τρίτου, αἰε καὶ αὐτῆς τῆς λέξεως μελλήσεως τοιαύτην σημασίαν ἔχουσας,
ὡς δηλοῦνται καὶ ἐκ τοῦ ἀρθ. 36 ἀρ. 6 τῆς πολιτ. δικον. ὅπου ὁ νομοθέ-
της ἐποικίλοισι χρῆσιν τῆς λέξεως βραδύτητας. Α. Π. ποιν. 181 τοῦ 46.
— Τὸ ἄρθ. 51 ἐξαίρει τὸν «λαθὴντα μετοχὴν ἢ συμπράξαντα ὡς μέλος ἄλ-
λου δικαστηρίου εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἢ ἀπόφασιν τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως», ἀλλ'
οὐχὶ καὶ τὸν διατάξαντα ὡς εἰσαγγελέα τὴν συμπλήρωσιν τῆς κατὰ τοῦ
κατηγ. κατηγορίας καὶ τὴν ἐκδοσιν ἐντάλματος κατ' αὐτοῦ. Α. Π. ποιν.
39 τοῦ 71. Δὲν ἐξαιρεῖται ὅμως ὡς γραμματεὺς ὁ διατελέσας ἄλλοτε πλημ-
ρευοῦσις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 68 (Ἐφαλμένη
καταδίκη). Σημειώσαντες ὅτι, καὶ ἂν τις τῶν δικαστῶν ἦναι ἐξαίρετος ὡς
μετασχὼν τοῦ ἀνακρινέντος βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν πληγμμελειοδι-
κῶν (ἀρθ. 51 § 5), δύναται νὰ ἐξαίρεθῇ ἢ αὐτὸς ἀφ' ἐαυτοῦ συνειδίως τοιαύ-
την ἐξαίρεσεως αἰτίαν ἢ ὑπὸ τῶν διαδίκων κατὰ τοὺς ὅρισμους τοῦ ἀρθ. 52
καὶ ἐπομένων, ὅτε καὶ ὀφείλει αὐτὸς νάπεχῃ τῆς ἐν τῇ ὑπόθεσιν ταύτῃ
ἐκτελέσεως παντὸς δημοσίου ἔργου αὐτοῦ (ἀρθ. 56), ἀλλὰ, τοιαύτης ἐξαίρε-
σεως μὴ προταθῇ, κακῇ σύνθεσις τοῦ συμβουλίου τῶν ἐρετῶν δὲν δύνα-
ται νὰ ὑπάρῃ διὰ τῆς εἰς τὸ βουλ. τοῦ συμβουλίου τούτου συμπράξεως
τοιοῦτου δικαστοῦ. Α. Π. ποιν. 118 τοῦ 73. — Αἱ περὶ ἐξαίρεσεως διατάξεις,
οὔσαι τοῦ στενοῦ δικαίου, περιορίζεται εἰς τὰς ὁγδὼς ἐν τῷ νόμῳ ἐκπερα-
σμένας περιπτώσεις. Α. Π. ποιν. ΤΠς' τοῦ 1839. (Διαφωνοῦμεν, προνοῶν-
τες ὅτι ἡ ἀκριβὴς ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης ἐπιτάσσει τὴν κατάρτισιν ὅσον

(1) Λυπηρὸν ὅτι δὲν καθιερώθη ἡ ἐξαίρεσις καὶ τοῦ ἀνακρινέντος τὴν
ὑπόθεσιν δικαστοῦ δικαιουμένου ἔδῃ νὰ μετασχῇ τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑπο-
θέσεως.

ένεστι μάλλον ἀμεσότητος δικαστηρίου διὰ δικαίᾳ ἢ ἐξ ἀναλογίας ἐπεκτατοῦ τῶν περὶ ἐξαίρεσεως διατάξεων εἰς τὰς σχετικὰς περιπτώσεις).

52. Ἡ ἐξαίρεσις τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον εἰρηγμένων ὑπαλλήλων ἐκτελεῖται: 1) πάντοτε πρὶν τῆς ἐκουσίως ἐπιχειρήσει τὴν ὑπερᾶσπριν τῆς δυνάμεως 2), καὶ μάλιστα πρὸ πάσης ἄλλης ἐνστάσεως καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἐνεκῆς ἀναρμοδιότητος. — Δὲν συγχωρεῖται δὲ μετὰ ταῦτα, εἰμὴ μόνον ἔσταν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι τῆς ἐξαίρεσεως ἡ αἰτία μεταπειτα ἀνεφύη ἢ ἔρθασεν εἰς γνῶσιν τοῦ ἐξαίρουτος. Πολ. 39 ε. Ποιν. 51, 54.

1) προτείνεται 2) ἀναλόγῃ τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα.

53. Ἐκαστος τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 51 ἀναφερομένων ὑπαλλήλων, συνειδὼς αὐτῷ αἰτίαν τινα ἐξαίρεσεως, δεῖναι νὰ τὴν σανερώσῃ εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον τὸ δὲ συμβούλιον, ἀκούσαν τὴν γνώμην τοῦ εἰσαγγελέως, ἀποφασίζει, ἂν πρέπη νὰ κάμῃ ἀπογῆν, ἢ μὴ, τῶν δημοσίων ἐργῶν τοῦ. — Ἐὰν δὲ ἐξαίρουμενος ᾖ ἡμᾶς εἰρηνοδίκης, χρεωστὲς ν' ἀναβάλῃ τὴν δίκην, νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέα, καὶ νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπόφασιν τῶν πλημμελειοδικῶν. Πολ. 37. Ποιν. 55 ε. ΣΗΝ. 104 ε.

Ν. Τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 52 ἀρροῦται εἰς τὴν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐξαίρεσιν. ἔπεται ὅτι ὁ δικαστὴς δύναται νὰ προτείνῃ τὴν ἐξαίρεσιν αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν ἐναγίν τῆς δίκης. Θεωρεῖται δὲ πρῶτασις περὶ ἐξαίρεσεως καὶ ἡ ἀπλὴ δῆλωσις, ὅτι ὁπῆξε μεταρροστὴς ἱατρικῆς γνωμοδοτήσεως. Α. Π. ποιν. 08 τοῦ 48. — Διὰ τῶν λέξεων δικαστικὸν συμβούλιον δὲν ἐννοεῖ ἐνταῦθα ὁ νόμος τὸ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 247 καὶ 251 τῆς ποιν. δικον. προβλεπόμενον συμβούλιον, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον πλήρες ἐν συμβουλίῳ συνερχόμενον. Α. Π. ΓΜ' τοῦ 48, 112 τοῦ 64. — Ἀπόφασις τῶν συνεδρῶν ἀναφέρουσα ἀπλῶς, ὅτι ὁ ἐξαίρουμενος σύνεδρος ἀνεπλήρωθη ὑπὸ ἄλλου δικαστοῦ, καὶ μὴ βεβαιῶσα, ὅτι ἡ ἐξαίρεσις ἀπεραιώθη, δια δικαστικῆς τοῦ ἀρμοδίου συμβουλίου ἀποφάσεως, μὴτε ποιοῦσα ἐνταυτῷ μνηεῖον τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς χρονολογίας αὐτῆς, ἐστὶν ἀνααιρετέα. ἂν ἐνευ ἀποφάσεως ἀποσχόντος νὰ δικάσῃ τοῦ φυσικοῦ δικαστοῦ. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 58. — Τοῦ 53 ἄρθρου μὴ ἐπιτάσσοντος τὴν κλητευσιν τῶν διαδίκων καὶ τὴν εἰς αὐτοὺς ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου, ἔπεται, ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην οἱ κατηγορούμενοι θεωροῦνται: τρίτα πρόσωπα μὴ δικαιοῦμενα νὰ προσβάλωσιν αὐτὴν δι' ἐνδίκου πινὲς μέριον. Α. Π. ποιν. ΓΣΓ' τοῦ 40, 67 τοῦ 57.

54. Οἱ λόγοι τῆς ἐξαίρεσεως πρέπει νὰ περιλαμβάνωνται εἰς τὴν περὶ αὐτῆς αίτησιν καὶ νὰ ᾖναι: τοῦλάχιστον βεβαιῶ-

μένοι· ἄλλαι πέντων δὲ τῶν λόγων τούτων ἢ τῆς ἀναγκαιᾶς βεβαιώσεως, ἢ αἰτησις ἀποβάλλεται κατὰ πρότασιν τοῦ παρὰ τῷ ἁρμοδίῳ δικαστηρίῳ εἰσαγγελέως. Πολ. 41. 42. Ποιν. 52. 57.

Ν. Ἐὰν μὴ βεβαιωθῇ διὰ τῆς ἀναφορᾶς οἱ λόγοι περὶ ἰδιαιτέρας φιλίας τοῦ δικαστοῦ πρὸς τὸν μηνυτὴν τοῦ ἀναφερομένου καὶ ἔχθρας αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀναφερόμενον, ἀπορρίπτεται ἡ περὶ ἐξαιρέσεως αἰτησις. Δ. Π. ποιν. 151 τοῦ 92. (Φρονούμενόν ἐστι ἡ διὰ τῆς ἀναφορᾶς βεβαιώσις τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεως εἶναι σχεδὸν ἀδύνατος, διότι οὔτε περὶ τῆς ἰδιαιτέρας φιλίας, οὔτε περὶ τῆς ἔχθρας, οὔτε περὶ τοῦ ἀμέσου ἢ ἐμμέσου συμφέροντος δύναται νὰ ἔγῃ εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἔγγραφον ὃ αἰτούμενος τὴν ἐξαίρεσιν, ὅπερ ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν ἀναφορὰν δύναται νὰ βεβαιώσῃ τὸν λόγον τῆς ἐξαιρέσεως. Ἐπειδὴ ἐν τούτοις παράλογον εἶναι νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ νομοθέτης καθιέρωσεν ἀσκόπως διάταξιν ἀνεφάρμοστον ἀπ' αὐτῆς, νομίζομεν ὅτι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ λογικὴ ἐπιτάσσει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐφαρμοστέον τὸ ἀρθ. 258 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ὃ πρέπει νὰ προσάγωνται ἢ προτείνωνται ἀποδείξεις ἢ ἐνδείξεις πιθανολογεῖν τὴν ὑπαρξίν τῶν προτεινομένων λόγων, ὅθεν ἢ ἐν τῇ ἀναφορᾷ βεβαιώσις γίνεται διὰ τῆς ἐπισυνάψεως ἐνόρκων ἐξετάσεων μαρτύρων, αὐθιγμῆτος ἢ κατὰ πρόσκλησιν ἐμφανισθέντων ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου εἰρηνοδίκου, ἢ ἄλλως καὶ διὰ τῆς προτάσεως ὀνομάτων μαρτύρων, οὓς δὲν ᾔθελῃσι νὰ ἐξετάσῃ ὁ εἰρηνοδίκης).

55. Ἡ αἰτησις, προκειμένης μὲν ἐξαιρέσεως πταίσματος τοῦ δικου τινὸς 1), παραδίδεται πρὸς τὴν παρὰ τοῖς πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα· ὅταν δὲ πρόκειται νὰ ἐξαίρεθῇ τις τῶν πλημμελειοδικῶν, τῶν συνέδρων, τῶν ἐφετῶν, 2) ἢ τῶν δικαστῶν ἐκτάκτου τινὸς στρατιωτικῆς δίκης 3), πέμπεται εἰς τὴν παρ' ἐκάστῳ τῶν δικαστηρίων τούτων εἰσαγγελέα. Πολ. 42. Ποιν. 477.

1) μέλους πταισματοδικείου 2) τῶν ἁρισπαγίων, 3) στρατοδικείου.

56. Ἡ περὶ ἐξαιρέσεως αἰτησις, συνταχθεῖσα κατὰ τὸν προέποντα τύπον, καὶ παραδοθεῖσα ὅπου ἀνήκει, κατὰ πρῶτον μὲν κοινοποιεῖται εἰς τὸν ἐξαιρούμενον ὑπάλληλον 1), μετὰ δὲ ταῦτα, ἐπιμελεία τοῦ εἰσαγγελέως, φέρεται εἰς τὴν δημόσιον συνεδρίαν, ὅπου, ἀφοῦ ἀγορεύσουσι οἱ διάδικοι, ἂν τυχὸν ᾔναι παρόντες (τῶν ὁποίων μολοντοῦτο ἢ πρόσκλησις δὲν εἶναι ἀναγκαῖα) καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, γίνεται ἀπόφασις. — Ὁ ἐξαιρεθείς, ἀφ' ἧς στιγμῆς λάβῃ τὴν κοινοποίησιν, ἀπέχει τῆς ἐκτελέσεως τῶν δημοσίων ἔργων τοῦ ἄλλως καταδικάζεται εἰς ποινὴν πειθαρχικὴν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν ὅλων τῶν ζημιῶν καὶ τῶν ἐξόδων. Πολ. 43 ἔ. Ποιν. 48. 68. Ὁργ. 292.

1) διὰ νὰ ἐκφρασθῇ

57. Βεβαιωμένων ὄντων τῶν περὶ ἐξαίρεσεως λόγων, γίνεται δεκτὴ ἡ ἐξαίρεσις, καὶ διατάσσεται ὁ ἐξαίρεθεὶς νὰ ἀπέχῃ τῶν δημοσίων ἔργων. — Ἀλλως, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἦτοι ἀποβάλλεται ἡ αἴτησις, ἢ διατάσσεται ὁ ἐξαιρῶν νὰ φέρῃ ἀποδείξεις καλλιτέρας. — Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ὁ ἐξαιρῶν καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, καί, ἐὰν οἱ λόγοι τῆς ἐξαίρεσεως ᾔθελον ἀποδειχθῇ μὴ ἐχόμενοι ἀληθείας, εἰς χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν παραλόγου δὲ οὐσῆς τῆς ἐξαίρεσεως 1), καταδικάζεται προσέτι εἰς κράτησιν μιᾶς μέχρι τριῶν ἡμερῶν καὶ εἰς ἀπόδοσιν τῆς ζημίας. Π.λ. 45. Ποιν. 54. ΣΠΝ. 107.

1) Ἐὰν δ' ἐκ θρασύτητος προέβῃ εἰς τὴν περὶ ἐξαίρεσεως αἴτησιν.

Ν. Ὅσακις πρὸ πίσεως ἀποδείξεως τοῦ ἀληθοῦς ἢ μὴ τῶν λόγων τῆς ἐξαίρεσεως ὁ ἐξαιρῶν παρητήθη ἐπ' ἀκρατηρίου τὴν αἴτησιν αὐτοῦ καὶ τὸ δικαστήριον δὲν προέβῃ διὰ τοῦτο εἰς τὴν εξέτασιν τῶν λόγων τῆς ἐξαίρεσεως, δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ 57 ἄρθρου ἐδ. 2 τῆς ποινικῆς δικον. ὀριζομένην χρηματικὴν ποινὴν. Α. Π. ποιν. ἀπ. 57 τοῦ 65. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν περὶ ἐξαίρεσεως αἴτησιν αὐτοῦ ὁ παραιτηθεὶς. Α. Π. ποιν. 142 τοῦ 56, 100 τοῦ 65. Ἐπιβάλλεται δ' ἡ χρηματικὴ ποινὴ εἰς ἑκάστον τῶν ὑποβαλλόντων ἀνυποστάτους λόγους ἐξαίρεσεως ἰδιαιτέρως. Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 78. — Ὁ προτείνων τὴν αὐτοῦ ἐξαίρεσιν δικαστὴς δὲν ὑποβάλλεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν καὶ τὰς δαπάνας, ἀν ἀπορρίψῃ ἡ πρότασις αὐτοῦ, ἅτε τοῦ ἄρθρου 57 μόνον εἰς τοὺς ἐξαιροῦντας διαδίκους ἐφαρμοζομένου. Α. Π. ποιν. 142 τοῦ 65.

58. Τὸ 1) δικαστήριον, εἰς τὸ ὅποτον συνεδρεῖται ὁ ἐξαιρούμενος, ἀποφασίζει περὶ τῆς αἰτήσεως ἀνεκκλητήως, μὴ συνεδρευόντος 1) τοῦ ἐξαιρουμένου ὅθεν πρὸς ἐκδόσιν τῆς προκειμένης ἀποφάσεως πρέπει νὰ παραλάβῃ τὸ δικαστήριον τὸν ἀναπληρώσοντα, ἐὰν δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι ἐκ τῶν συγκροτούντων αὐτό. — Ἐὰν πρόκειται περὶ ἐξαίρεσεως πταισματοδίκου τινός, τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἀποφασίζει ἀνεκκλητήως, καὶ ἐνταῦτῃ, ἐὰν ἡ ἐξαίρεσις ᾔναι βάσιμος καὶ δὲν ὑπάρχῃ πλεόν ὁ ἀναπληρώτων, παραπέμπει τὴν δίκην τῆς κυρίας ὑποθέσεως εἰς ἄλλο δικαστήριον πταισματοδικῶν. Π.λ. 46. 47. Ὁργ. 27. Ποιν. 60. 61. 63. ΣΠΝ. 105.

1) πολυμελές 2) ἀλλ' ἐν ἀπουσίᾳ 3) μέλους τινός πταισματοδίκου.

59. Πῶς δικαστικῶς ὑπάλληλος, ὅστις σύννοιδεν ἑαυτῷ αἰτίαν τινὰ ἐξαιρέσεως, καὶ ἐξαιρούμενος ἀρνεῖται τὴν αἰτίαν ταύτην, καταδικάζεται πειθαρχικῶς εἰς πρόστιμον εἴκοσι μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν, εἰς τὴν ἀποζημιώσιν, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξοδῶν, παρεκτὸς τῆς μεγαλειτέρας ποινῆς κατὰ τὰ ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ ὥρισμένα. Πολ. 48. Ποιν. 53. 68. Π. Ν. 463. Ὁργ. 292. 293. ΣΠΝ. 106.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΘΟΝ

Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον.

60. Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον ἰσοβάθμον καὶ ὁμοειδὲς δύναται νὰ γίνῃ, ὅταν — 1. ἐξαιρῇται ἐλόκληρον δικαστήριον, ἢ τότε μέλη δικαστηρίου τινός, ὥστε τὰ ὑπόλοιπα δὲν συμπληροῦσι τὸν κατὰ νόμον πρὸς συζήτησιν τῆς δίκης ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν (1) — 2. δὲν ὑπάρχῃ ὁ κατὰ νόμον ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς δικαστῶν ἔνεκα νόσου ἢ ἄλλης αἰτίας — 3. ἦναι ὑποψία ὅτι κινδυνεύει ἡ δημοσία ἀσφάλεια ἐκ τῆς εἰς ὥρισμένον τινὰ τόπον συζητήσεως τῆς δίκης (2). Ποιν. 58, 61 ε. Πολ. 49. ΣΠΝ. 65. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 542).

Ν. Τὸ ἄρθρον 60 ἀριθ. 3 προβλέπει μόνον τὸν κίνδυνον τῆς διαταράξεως τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ἦν δύναται νὰ προκαλέσῃ πολλοὶ κάταικοι τῆς ἐν τῇ ἐδρεύῃ τοῦ δικαστηρίου πόλεως δι' αἰτίας προσωπικοῦ συμφέροντος ἢ συγγενικῶν ἢ φιλικῶν σχέσεων ἐν τῇ διαρκείᾳ τῆς συζητήσεως τῆς δίκης, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν κίνδυνον τῆς δραπέτευσως τῶν κατηγορουμένων. Α. Π. ποιν. ΑΕ' τοῦ 35. — Ἡ δημοσία ὑγεία περιλαμβάνεται εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν· ὅθεν καὶ νόσου ἐπιδημικῆς ἐνσκηψάσης ἐν ταῖς φυλακαῖς τῶν ὑποδικῶν, ἐπιτρέπεται ἡ παραπομπὴ τῶν δικῶν εἰς δικαστήριον ὁμοειδὲς καὶ ἰσοβάθμον. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 63. — Ἡ αἰτία, δι' ἧς κατηγορούμενός τις καλεῖ δικαστὴν ἢ ἐλόκληρον δικαστήριον, οὐ ἐνώπιον εἶναι ἐκκρεμῆς ἢ κατ' αὐτοῦ ἀρξαμένη ἀνάκρισις, νὰ μαρτυρήσῃ κατὰ τὴν ποινικὴν ταύτην δίκην, ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐξαίρεσιν τοῦ δικαστοῦ ἢ τοῦ δικαστηρίου, ἅτε ἀδυνάτου οὖσης τῆς ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ἐκπληρώσεως χρεῶν δικαστοῦ καὶ μάρτυρος· ὅθεν

(1) Ἰδὲ Α. περὶ ἐξαιρέσεως δικαστῶν ἢ ἐλόκληρων δικαστηρίων, ὑπὸ τὸ ἄρθρον 49, 1. Πολ. Δικ.

(2) Ἡ Γαλλικὴ δικονομία προνοεῖ καὶ περὶ παραπομπῆς ἀπὸ ἀνακριτοῦ εἰς ἀνακριτὴν. Ἀναγκὴ τῆς προνοίας ταύτης δὲν ὑπῆρχε παρ' ἡμῖν, διότι κατὰ τὸ ἄρθ. 118 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων ὁ πρόεδρος, κωλυομένου τοῦ ἡδὴ διορισθέντος ἀνακριτοῦ, διορίζει αὐτ' αὐτοῦ ἄλλον.

κανονιστὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ποιν. δικον. περί ἐξαίρεσως δικαστῶν καὶ παραπομπῆς ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο δικαστήριον. Α. Π. ποιν. 39 καὶ 65 τοῦ 41, 43 τοῦ 42, 51 τοῦ 43.—Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 60 καὶ 64 πρὸς τὸ ἄρθρ. 47 τῆς ποιν. δικον. προκύπτει ὅτι, ὁπόταν ἐξαίρωνται τοσαῦτα μέλη δικαστηρίου τινὸς, ὥστε τὰ ὑπόλοιπα δὲν συμπληροῦσι τὸν πρὸς συζήτησιν τῆς δίκης ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν, τήρητέα ἡ διαδικασία τῆς παραπομπῆς τῆς δίκης, διὸ ἡ περὶ τοῦτου αἵτησις ἀπευθύνεται εἰς τὸν παρὰ τῷ Α. Π. εἰσαγγελεῖα (καὶ οὐχὶ τὸν παρὰ πλημμελειοδίκαις) καὶ κατ' εἰσήγησιν αὐτοῦ συζητητέα ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 63 καὶ 65 τοῦ 87, 161 τοῦ 88. (*18ε καὶ ἄρθ. 61).

61. Ὁ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον 60 ἀριθ. 1 καὶ 2 ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχων, ὁσάκις τόσοι δικασταὶ ἐξηγρήθησαν, ὥστε νὰ ἐπεταὶ ἀναγκαιῶς τὸ νὰ ληρθῇ ἐκ τῶν παρέδρων ἢ ἄλλων ἀναπληρωτικῶν ὑπαλλήλων τὸ μεῖζον μέρος τῶν δικαζόντων. Πολ. 50. Ὁργ. 278.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 61 προκύπτει, ὅτι αἵτησις ἐξαίρεσως δύο ἐκ τῶν τεσσάρων δικαστῶν ὡς κληθέντων νὰ μαρτυρήσωσιν ὑπὲρ τῶν αἰτούντων ἐστὶν αἵτησις περὶ παραπομπῆς τῆς δίκης εἰς ἕτερον δικαστήριον δι' ἐξαίρεσιν δικαστῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 60 ἀριθ. 1, διότι, ὡς περ ἐπὶ αἰτήσεως περὶ ἐξαίρεσως πταισματοδίκου, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ὁ ἀναπληρώτων τὸν ἐξαίρουμένον, ἡ δίκη παραπέμπεται εἰς ἕτερον πταισματοδικεῖον, οὕτως ἀναγκαῖον ἐπακολουθήμα τῆς παραδοχῆς τῆς περὶ ἐξαίρεσως δύο ἐκ τῶν 4 δικαστῶν αἵτησεως ἐστὶν ἡ παραπομπὴ τῆς δίκης εἰς ἕτερον δικαστήριον· θεν ἡ αἵτησις αὕτη δὲν νάπυσταλῇ πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεῖα. Α. Π. ποιν. 126 τοῦ 71, 11 τοῦ 78. (*18ε καὶ ἄρθ. 60).

62. Πᾶς κατηγορούμενος, πολιτικῶς ἐνάγων, ιδιώτης κατήγορος, καὶ εἰσαγγελεὺς, ἐν ἐνὶ λόγῳ πᾶς διάδικος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ τὴν παραπομπήν, ἐξαίρουμένης τῆς διὰ λόγους δημοσίου ἀσφαλείας παραπομπῆς, ἥτις δὲν δύναται νὰ γίνῃ εἰμὴ μόνον κατὰ διαταγὴν τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας διὰ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεως. (1) — Ὅθεν κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην (ἄρθρ. 60 ἀριθ. 3) χρεωστοῦσιν οἱ εἰσαγγελεῖς νὰ πέμπωσιν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἑαυτοῦ μετὰ τοὺς λόγους καὶ τὰ πρὸς ὑποστήριξιν τούτων ἀπάντων συντείνοντα ἔγγραφα, εἰς ἣν ἀνή-

(1) Ὅρθως ὠρίσθη διὸ λόγῳ κινδύνου δημοσίου ἀσφαλείας δὲν δικαιούται νὰ ζητῇ παραπομπήν ὁ διάδικος. Διότι τῆς δημοσίου ἀσφαλείας νόμιμος φύλαξ εἶναι ἡ κυβέρνησις, καὶ εἰδικώτερον τὸ ἴπ. τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅπερ προκαλεῖ τὴν περὶ παραπομπῆς αἵτησιν διὰ τοῦ ἴπ. τῆς Δικαιοσύνης, ὡς ὁμολογῶν πρὸςταμένον τῶν εἰσαγγελικῶν ἀρχῶν.

και να εκδώσῃ τὰς παραιτέρω διαταγὰς. Πολ. 54. Ποιν. 477. ΣΠΝ. 65 (Γάλλ. Πολ. Δικ. 544).

63. Περί τῆς παραπομπῆς ἀποφασίζει ὁ Ἀρείος Πάγος, ἐκ τὸς ἐάν κατὰ τὰ ἄρθρα 55 καὶ 58 ζητηθῇ ἢ ἀπὸ τινος δικαστηρίου πταισματοδικῶν εἰς ἄλλο τοιοῦτον ἕνεκα ἐξαιρέσεως παραπομπῆς. — Εἰς τὴν σοφὴν κρίσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀντιτίθεται ἡ ἐκτίμησις τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 60 ἀριθ. 2 καὶ 3 διαλαμβανομένων λόγων τῆς παραπομπῆς, ἡ κατὰ τὴν περιπτῶσιν τοῦ ἁρθρου 60 ἀριθ. 1, τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 51 εἰρημένων λόγων. Πολ. 51. Ποιν. 64. 477. ΣΠΝ. 65.

64. Ἡ διαδικασία γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν καὶ ἡ περὶ 1) ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων κατὰ τὰ ἄρθρα 47 — 50. — Ἀποδελθούσης τῆς περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως, δύναται διὰ νέους λόγους (1) νὰ προταθῇ νέα αἰτήσις. Πολ. 52. 53. 55. ΣΠΝ. 65 (Γάλλ. Ποιν. Δικ. 551 καὶ 552).

1) κανονισμοῦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Ἀγωγή κατὰ δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν

65. Ὅστις νομίζει ἑαυτὸν ἡδικημένον ἕνεκα ἀρνήσεως ὑπηρεσίας, ἕνεκα θόλου, ἀπάτης, μεγάλης ἢ ἀτυγχάνουσης παραδρομῆς κλητῆρος τινος, δικαστικοῦ γραμματέως, ἀστυνόμου, δημάρχου, δημαρχικοῦ παριδρου, ἄξιωματικοῦ τῆς χωροφυλακῆς, εἰρηνοδίκου, ἀνακριτοῦ, εἰσαγγελέως, ἢ ἀντισαγγελέως, ἢ δικαστοῦ ποινικοῦ τινος δικαστηρίου, ἢ ἐλοκλήρου ποινικοῦ δικαστηρίου, (2) καθ' ὃν χρόνον οὗτοι ἐκτελοῦν ποινικὰ ἢ δικαστικὰ ἀστυνομικὰ ἔργα, ἔχει τὸ δικαίωμα, ἐάν χωρὶς τούτου δὲν ᾔθελεν ὑποφέρει τὴν βλάβην ταύτην, νὰ κινήσῃ πολιτικὴν ἀγωγὴν ἐπὶ ἀποζημιώσει ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, παρεκτὸς τῆς ἐπὶ πειθαρχικῇ ἢ ἄλλῃ ποινῇ παραιτέρω καταδικάζεως (3) Ὁργ. 141. 161. 172. 279. 292 ε. Π. Ν. 480 Πολ. 56.

(1) Δηλαδή «λόγους προκύψαντας ἑπειτα» κατὰ τὴν ὀρθοτέραν ἑκφρασιν τῆς Γαλλικῆς Δικονομίας.

(2) Εἰκότως ἐπρόκειτο ὁ μακαρίτης Σ. Πάλλας (ὁ ἡμερολόγιος τῶν παραδόσεων) ὅτι ὁ τυχὼν μειοψηφίας δικαστῆς δύναται νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τὴν κατὰ τοῦ δικαστηρίου ἀγωγὴν ὅτι αὐτὸς εἶχε ταχθῇ ὑπὲρ τῆς ἀντιθέτου γνώμης. ὁπλόνότι ἀπονομίζει εἰς τὸ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτοῦ δικαίωμα τὸ

66. Ἀρμόδια δικαστήρια εἶναι: — 1. τὸ τῶν πρωτοδικῶν εἰς ἀγωγὰς κατὰ κλητῆρων, γραμματέων τῶν πταισματοδικῶν, ἀστυνομῶν, δημάρχων, δημορχικῶν παρῆδρων, ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς, εἰρηνοδικῶν, καὶ τῶν παρῆδρων αὐτῶν. — 2. τὸ τῶν ἐφετῶν εἰς ἀγωγὰς κατ' εἰσαγγελέων, γραμματέων τῶν πλημμελειοδικῶν, ἢ καθ' ἐλεγκτήρου τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν. — 3. ὁ Ἀρείος Πάγος εἰς ἀγωγὰς κατὰ τινος δικαστηρίου τῶν συνῆδρων, τῆς στρατιωτικῆς δικῆς, ἢ τῶν ἐρετῶν, ἢ τινων δικαστῶν 4) τῶν δικαστηρίων τούτων. — 4. εἰς ἀγωγὰς κατὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου πράττονται: τὰ ἐν τῇ ποινικῇ δικονομίᾳ ὥρισμένα. Πολ. 58.

1) μελῶν

67. Ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν καὶ τὰς ἐρέσεις ἐφαρμόζονται τὰ διὰ τῆς πολιτικῆς δικονομίας διατεταγμένα. Πολ. 59 δ. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 42).

68. Κατὰ τὴν αὐτὴν τρόπον γίνεται ἡ διαδικασία καὶ ὅταν νόμος μὲν τις κηρύττῃ ὑπεύθυνόν τινα τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 65 εἰρημένων δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἢ ὁποιονδήποτε τῶν αὐτοῦ διαλαμβανομένων δικαστηρίων, εἰς δὲ τὴν ποινικὴν ἀπορρίψῃ παρελθῇ ἢ καταψῆρις. Ποιν. 49, 56, 59, 74, 87, 235, 499. Πολ. 66.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Διαδικασία εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὅρισμοί περὶ πάντων τῶν ποινικῶν δικαστηρίων.

Α'. Προανακρίσεις.

69. Τῆς προανακρίσεως σκοπὸς εἶναι ἡ συνάθροισις ὅλης τῆς ὕλης, ἣτις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἀπορριθῇ ἂν δύναται: νὰ γινῇ εἰσαγωγή εἰς δίκην. — Ὅθεν ἴδιον αὐτῆς εἶναι: ὅχι μόνον νὰ βεβαιώσῃ τὸ ἄντινομον 1) τῆς παραβάσεως ποινικῶς τιμῶς ὄρου, καὶ τὴν ποινικὴν ἰδιότητα τοῦ ἀντινομίου 2) τοῦτου, ἀλλὰ καὶ νὰ συλλέξῃ τὰς ἀποδείξεις καὶ παραίτησι τῶν

κατὰ τινος ἀνθρώπου ὑπόνειαν ἐνδείξεις καὶ ἀποδείξεις. Ποιν. 70. ΣΠΝ. 66 (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 42. 8).

1) τὸ γεγονός 2) γεγονότος.

70. Κατὰ τὴν προανάκρισιν γίνεται πᾶν ὅτι δύναται νὰ συντείνῃ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἐξετάζεται καὶ βεβαιούται ἐξ ἐπαγγέλματος ὅχι μόνον ἡ ἐνσχή, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀθωότης τοῦ κατηγορουμένου.

71. Ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς προανακρίσεως εἶναι ἀδιαφορῶς, ἀρκεῖ μόνον νὰ ᾔναι κατάλληλος. — Ὅθεν δύναται αὕτη νὰ γίνῃ ἐν καιρῷ νυκτός, καθὼς καὶ τὰς κυριακάς καὶ τὰς ἐορτάς. — Πρὸς ἐπιχειρησιν ὅμως τῶν συνήθων ἀνακριτικῶν πράξεων πρέπει ἕκαστος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως νὰ ἔχῃ ὠρισμένον κατὰστημα. Ποιν. 170. 223. Ὅργ. 250.

72. Ἡ προανάκρισις γίνεται μὲν ἐγγράφως, ὅχι δὲ καὶ δημοσίως, ἀλλ' ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνδὲς δικαστικοῦ γραμματέως, ἢ δημάρχου, δημαρχικοῦ παρέδρου, ἢ ἀτυνόμενου, ἢ, ἐν ἑλλείψει αὐτῶν, ἐνώπιον δύο μαρτύρων. (1) — Ὅθεν πρέπει νὰ συντάσσεται ἐκθέσις περὶ πάσης ἀνακριτικῆς πράξεως. Ὅργ. 122. Ποιν. 74. 77. 79. 183. 303. Πελ. 133. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 42).

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθρων 72—74 τῆς ποιν. δικον. συνάγεται ὅτι, ἵνα ἔχῃ ἰσχὺν ἀποδείξεως ἐκθέσις ἀνακριτικῆ, δεῖν νὰ συντάσσεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἐπὶ παρουσίᾳ δικαστικοῦ γραμματέως ἢ δημάρχου, δημαρχικοῦ

(1) Ὅρα καὶ Καν. Χωρ. 96, 97, καὶ 106 ὅπ' ἄρθρ. 107 Ποιν.

Ἐπειδὴ δὲν ἤρτηται ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου τὸ παραλαμβάνειν μάρτυρας, γνωσκόντας γράμματα (διότι ἐνδεχόμενον νὰ ἐλλείπωσι τοιοῦτοι ἐν ᾧ τόπῳ καὶ χρόνῳ ἐνεργεῖται ἡ προανάκρισις), δεκτοὶ εἶναι οἱ ἐκτελεῖς καὶ ἀγράμματοι μάρτυρες.

Σημειώσεως: ἄξιον κρίνεται προσέτι ἐνταῦθα ὅτι, ἐνῷ κατὰ τὸν νόμον ὁ ἀνακριτὴς ἐνεργεῖ τὴν προανάκρισιν ἐπὶ παρουσίᾳ δικαστικοῦ γραμματέως, παρ' ἧμιν ἀνακρίνται τινες ἐξ ἀσθηγώστων φυγοπονίας καταλιμπανουσὶν αὐτὴν τὴν διεξαγωγὴν αὐτῆς εἰς τοὺς συμπράττοντας δικαστικούς γραμματεῖς, γραφεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀμαθεῖς καὶ ἀξέστους, οὗ ἕνεκα πολλὰκις τὰ κατατιθέμενα παραμυρρίζονται ἐν ταῖς ἀνακριτικαῖς ἐκθέσεσι, ἐκ τούτου δὲ προέρχεται ὅτι ἐνίοτε ἐκλαμβάνονται κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν ὡς ψευδομάρτυρες οἱ ἐξετασθέντες διὰ τὴν ἀντίφασιν τοῦ περιεχομένου τῆς σχετικῆς ἀνακριτικῆς ἐκθέσεως πρὸς τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου κατάθεσιν αὐτῶν. Καὶ διὰ τὸ τὰ Ἐκτελεῖς, εἰς ἃ εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ ἀνακρίσις ἐπιπορεύσιν τῶν ἀνα-

παρεδρου ή αστυνομου. ή, εν ελλείψει αὐτῶν, παρόντων δύο μαρτύρων, καὶ μόνον ἂν αποδῶναι αἰθυσιας ή εὐρεσις τοιούτων, δυναται καὶ δεῖλκει νά συντάσσῃ τήν έκθεσιν αὐτοῦ καὶ ἀνευ αὐτῶν ἄλλὰ δέν τότε ῥητῶς νά μνημονεύηται ἐν τῇ έκθεσι το αἰθυσιας τῶς εὐρεσεως αὐτῶν. Ὅθεν ἀνευ τῆς μνείας τούτης εἶναι ἄκυρος ή έκθεσις καὶ ή εἰς αὐτήν στηριχθεῖσα καταδικαστική ἀπόφασις. Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 48. — Τε ἄρθρον 72 προδήλως θέλει νά υποσημάνῃ τὸν δημαρχον, δημαρχικόν παρεδρον ή αστυνόμεν τοῦ δήμου, ἐν οὗ τῇ περιφερείᾳ ενεργεῖται ή προανάκρισις, Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 56. — Ὅσακις ή έκθεσις φέρεῖ ἐπὶ υπογράφῃ ὑπὸ τοῦ ἀνακρίνοντος καὶ δύο μαρτύρων, ἐμφαίνεται ὅτι ἐλείπον τὰ ἐν τῷ ἀρθ. 72 ἀνατερόμενα πρόσωπα· οὐδὲν δ' ἄρθρον ἀπαιτεῖ νά γίνηται ῥητῇ μνεία ἐν τῇ έκθεσι περὶ τῆς ἐλλείψεως τῶν ἐτέρων ἐν αὐτῷ ἀνατερομένων προσώπων. Α. Π. ποιν. 85 τοῦ 68.

73. Ἐκαστῇ έκθεσις πρέπει νά υπογράφεται παρὰ τῶν ἐξετασθέντων ή παρόντων διαδίκων καὶ μαρτύρων, (1) παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως, καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως, ή παρ' ἄλλων ἐκ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 72 εἰρηγμένων ὑπαλλήλων. ή, ἐν ἐλλείψει αὐτῶν, παρὰ τῶν προσκληθέντων 1) μαρτύρων. — Οἱ μαρτυρες οὗτοι πρέπει νά ἔχωσιν ἡλικίαν τοῦλάχιστον δεκαοκτὼ ἐτῶν, νά ἦναι ἄρρενες, καὶ νά μὴ ἔχωσι συμερεον εἰς τὴν έκδασιν τῆς υποθέσεως. — Ἐὰν εἰ διαδίκαι 2) δέν δυνανται ή δέν θέλωσι νά υπογράψωσι, γίνεται μνεία τούτου εἰς τὴν έκθεσιν. Ὅργ. 126. Π. Ν. 28. 4. Πολ. 133. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 42).

1) προσκληθέντων δύο 2) ή εἰ μαρτυρες.

Ν. Κατὰ τὴν 3 § τοῦ 73 ἄρθρου δ' ἀνακριτῆς δεῖλκει μόνον νά ποιήσῃ καὶ μνείαν τοῦ ὅτι δέν ἤθελον ή δέν ἐδυνήθη δ' μαρτυς νά υπογράψῃ, οὐχὶ δὲ νά μνημονεύσῃ καὶ ὅτι ἀνεγνωσθήτ μεγαλοφωνῶς ἐνώπιον αὐτοῦ, διότι ή μνεία αὕτη δέν διατάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 142 τοῦ 55. — Τοῦ ἀρθ. 73 ἀπαιτοῦντες νά υπογράφῃται μόνον ή έκθεσις ὑπὸ τῶν μαρτύρων, ἔπεται ὅτι δέν εἶναι ἀπαραίτητως ἀναγκαῖον νά σημειώηται ἐν τῇ κεφαλίδι τῆς έκθέσεως, Α. Π. ποιν. 75 τοῦ 62.

74. Ἐὰν ἐλλείπῃ τι ἐκ τῶν ἀπαιτουμένων τούτων, ή έκθεσις δέν ἔχει ἰσχὺν ἀποδειξεως, καὶ πᾶς δημόσιος ὑπαλλήλος, ὅστις ἀντιδαινει εἰς τὰ ἀνωτέρω διατεταγμένα, υποβάλλεται πειθαρχικῶς εἰς πρόστιμον δέκα μέχρις ἐκατὸν 1) δραχμῶν, εἰς τὴν ἀποζημίωσιν, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα. — Δι αὐταὶ ποινὰὶ ἐφαρ-

(1) Ἐνταῦθα καταδῆλως ή λέξις « μαρτύρων » ἐμφαίνει τοὺς ἐξεταζομένους μαρτυρας τῆς δίκης καὶ οὐχὶ τοὺς προσλαβανμένους κατὰ τὸ ἀρθ. 72 εἰς ἀναπληρωσιν δικαστικοῦ γραμματέως ή δημαρχικοῦ ἀρχοντος.

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

4

μόζονται· καὶ ὅταν εἰς ἀνακριτικὴν τινὰ πράξιν 2) δὲν συνετάχθῃ ἐκθέσις. — Μόνον ἐν ἐλλείψει δικαστικῆς γραμματέως ἢ ἄλλου τινὸς ὑπαλλήλου ἐκ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 72 ἀναφερομένων καὶ μαρτύρων, ἢ, ἂν δὲν δύνανται νὰ εὐρεθῶσι τοιοῦτοι, ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ ἀνακριτὴς 3), καὶ εἶναι μάλιστα ὑπόχρεως, νὰ συντάτῃ καὶ μόνος τοῦ τὴν ἐκθεσιν (1).
 *Οργ. 292 ε. Ποιν. 134. Πολ. 133 ε. (Γάλλ. Ποιν. Δικ., 42).

1) διακοσίων 2) περὶ ἀνακριτικῆς τινος πράξεως 3) ὁ ἀνακριτικὸς ὑπαλλήλος,

N. Ὁρίζοντος τοῦ ἄρθρου 74, ὅτι ἡ ἑλλειψὶς τινος τῶν ἐν τοῖς ἄρθρ. 71 — 73 ὁρισμένων διατυπώσεων καθίστησιν ἀνίσχυρον τὴν ἀνακριτικὴν ἐκθεσιν, ἔπεται, ὅτι ἐφαρμόζεται τοῦτο εἰς τὰς δημοτρόπως καὶ δημοχρόνως ἐν μιᾷ συναρτῇ συντασσόμενας ἐκθέσεις, ὅτε καὶ αἱ γινόμεναι τυχὸν μεταβολαὶ ἢ προσθήκαι ἐν τῷ περιθωρίῳ ἀποτελοῦσι μετὰ τοῦ καιμένου τὴν αὐτὴν ἐκθεσιν, βεβαιούμεναι δια τοῦτο διὰ μόνης τῆς ὑπογραφῆς τῶν κατὰ νόμον παρισταμένων· ὅθεν, ὅτε καθίσταται ἀναγκαῖον νὰ ἐπέλθωσιν αἱ προσθήκαι μετὰ τὴν ὁλοσχερῇ ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκθέσεως, δεῖν νὰ γίνωνται αὗται διὰ νέας ἐκθέσεως κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, ὅπως ἔχουσιν ἀποδεικτικὸν κύρος. Δ. Π. ποιν. 39 τοῦ 31. — Ἡ ἀκυρότης τῆς ἐκθέσεως δύναται νὰ προταθῇ οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως. Δ. Π. ποιν. 2 τοῦ 31. Ἀλλὰ μόνον ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας, οὐχὶ δὲ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Δ. Π. ποιν. 111 τοῦ 46, 157 τοῦ 66. (Διαφωνοῦσι Γάλλοι συγγραφεῖς). (*17ε καὶ ἀρθ. 121 Ποιν. Νόμου).

75. Ἡ προανάκρισις ἀποπεραίνεται, ὅταν ἡ ὑπόθεσις εἰσαχθῇ διὰ νὰ συζητηθῇ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ
 1) ἡ διὰ τινος βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου.

1) διὰ κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον,

N. Ἀπορρινωμένου τοῦ ἄρθρου 75, ὅτι ἡ προανάκρισις περαίνεται διὰ τοῦ περι παραπομπῆς βουλευμάτος, ἔπεται, ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐνέργεια νέων προανακριτικῶν πράξεων· τὸ δὲ ἄρθρον 76 ἐπιτρέπει μόνον τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου παραστῆσιν νέων μαρτύρων

(1) Αὐτόδηλον ὅτι ἡ οὕτω συνεταχθεῖσα ἀνακριτικὴ ἐκθεσις εἶναι ἄκυρος, εἰ μὴ ἀναφέρῃ ὅτι δὲν κατέστη ἐρικτὴ ἡ εὐρεσις μαρτύρων. Ἡ παραδοχὴ τῆς ἐναντίας γνώμης ἀγεί εἰς τὸ ἀποποιεῖν νὰ δεγθῶμεν ὅτι τὸ πᾶν καταλείπεται εἰς τὴν αὐθαρεσίαν τοῦ ἀνακριτοῦ, δυναμένου κατὰ βούλησιν νὰ προσλαμβάνῃ ἢ μὴ μάρτυρας. Ὁ λόγος ὅτι δὲν ἔχει μεγάλῃν πρακτικὴν ἔννοιαν ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἀνακρίνοντος νὰ βεβαιῇ τὴν μὴ εὐρεσιν μαρτύρων (διότι δυνατόν δῆθεν καὶ εὐρίσκων νὰ βεβαιῇ τὸ ἐναντίον), δὲν εἶναι ἰσχυρός, διότι, ἂν τῷ ὄντι εὐρέθησαν μάρτυρες καὶ δὲν παρελήφθησαν, δύναται, βεβαιῶν τὸ ἐναντίον, νὰ καταδιωχθῇ ἐπὶ πλαιογραφίᾳ.

καὶ νέων αποδείξεων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νέαν προανακρίσιν πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησεως. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 42.

Β'. Διαδικασία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

76. Ἡ κατηγορητικὴ διαδικασία ἀρχεται ἀπὸ τῆς ὑπόθεσεως εἰσαχθῆ εἰς τὸ ἀκροατήριον. — Παρεκτὸς τῶν ἐν τῇ προανακρίσει μαρτύρων καὶ ἀποδείξεων, δύνανται νὰ παρασταθῶσιν ἐπὶ τῆς δημοσίας συνεδριάσεως νέοι μαρτυρὲς καὶ νέοι ἀποδείξεις. Ποιν. 106.

77. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως, γίνεται δημοσίᾳ εἰς ὅλα τὰ ποινικὰ δικαστήρια (1) θόεν καὶ καθεὶς δύναται νὰ παρευρίσκηται ἀκωλύτως εἰς τὰς συζητήσεις. — Μόνον ἡ ἀμείνων πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως γνωμένη διασκευὴ δὲν εἶναι δημοσία. θόεν τὸ δικαστήριον, θέλον νὰ διασκευθῇ, δύναται ὅ αὐτὸ νὰ ἀποχωρῇ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς συνεδριάσεως, ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς ἀκροατὰς καὶ τοὺς διαδίκους. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 153).

Ν. Ὅσακις ἐκ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως δὲν προκύπτει ἀδυστάκτως, ὅτι καὶ ἡ περὶ ἐναγῆς ἀπόφασις ἀπηγγέλλη δημοσίως, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρέτα, διότι ἡ δημοσιότης τῆς συζητήσεως καὶ τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως διατάχθη πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δικαιοσύνης, ἐπομένως ἡ μὴ τήρησις αὐτῆς ἐπιφέρει ἀναιρέσιν. Α. Π. ποιν. ΣΥ' τοῦ 39, ΤΥ" τοῦ 39, 53 τοῦ 46. — Τοῦ μὲν ἄρθρου 77 ὀρίζοντος, ὅτι ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις γίνεται δημοσίως, ἐξαιρετικῶς δὲ τοῦ ἄρθρου 78 ἐπιτρέποντος εἰς τὸ δικαστήριον τὴν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησιν μετὰ χηλιολογημένην ἀπόφασιν κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ περιστάσεις, τοῦ δὲ ἄρθρου 424 ὀρίζοντος, ὅτι ἡ συζήτησις ἀρχεται μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουλεύματος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τὴν δια συνοπτικῆς ἀκριβοείας διασημῶσιν ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτιάσεων, ἔπεται, ὅτι μόνον μετὰ τὴν ἐνέργειαν πάντων τούτων δύναται νὰ διαταχθῇ ἡ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησις τῆς δίκης παρὰ τοῖς κακούργοις δίκαις ἐπομένως εἰάν ἐκλείσθησαν αἱ θύραι πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ προέδρου διασημῶσεως τῶν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτιάσεων, ἡ τε περὶ τούτου ἀπόφασις καὶ ἡ κατ'ὸν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ τῶν συνεδρῶν δικαστηρίου ἀναιρέσις. Α. Π. ποιν. ἀπ. 122 τοῦ 58, 65 τοῦ 68, 29 τοῦ 53, 176 τοῦ 73, 125 τοῦ 74. Ἀντιθέτως ἀποφ. 99 τοῦ 92, καθ' ἣν πᾶσα ἡ ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασία (πλὴν τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως) δύναται νὰ γίνῃ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν μετὰ χηλιολογημένην ἀπόφασιν. — Ἐπίσης ἀναιρέτα ἡ

(1) Ἴδε ἄρθρα 92 καὶ 93 τοῦ Συντ. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 78 Ποιν. Δικ.

ἀποφασίς, δοῶναι αἱ θύραι ἔνευχθησαν μὲν μετὰ τὴν ἀπεπαράτασιν τῆς περὶ ἀποδείξεως διαδικασίας, καὶ τὴν ἀγύρεσιν τοῦ εἰσαγγελλοῦ καὶ τοῦ συνηγίου, ἀλλ' ἐξεδόθη ἀπόφασις ἐν τῷ μεταξὺ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, δι' ἧς ἀπερρίβη πρότασις τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 82 τοῦ 60, 78 τοῦ 89, 17 τοῦ 78. Δηλονότι ἡ μυστικότης τῆς συνεδριάσεως καὶ ἡ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησις δὲν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως, διότι αὕτη πρέπει πάντοτε δημοσίως ν' ἀπαγγέλληται· εἶναι δὲ ἀδιαφορὸν τὸ εἶδος τῆς ἀποφάσεως. ἂν δηλαδὴ ᾗται ἐριστική ἢ παρεμπιπτούσα, ὅτε τοῦ 93 ἄρθρου τοῦ Συντ. ἐρρίζηδον, ἔτι πᾶσα ἀπόφασις ἀπαγγελλεῖται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει. Α. Π. ποιν. 60 τοῦ 51. Ἐν γένει, δὲ ἡ δημοσιότης παραβιάζεται. δοῶναι ἡ μυστικότης δὲν περιορίζεται ἐντὸς τῆς κυρίας συζητήσεως, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ καὶ κατὰ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν καὶ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 45. "Οὐκ ἔστι οὖν τοῦ προέδρου ὑποβαλλομένη τοῖς ἐνόμοις συνοπτικὴ ἀνακεφαλαίωσις τῆς ἤδη γενομένης συζητήσεως δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν κατ' ἐξαίρεσιν διατασσομένην μὴ δημοσιότητα τῆς συζητήσεως. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 74. Ἐπομένως ἡ περαιτέρω διαδικασία ἀπὸ τῆς ἀνακεφαλαιώσεως τοῦ προέδρου γίνεται δημοσίᾳ, ὅτε κατὰ τὸ ἄρθρον 427 τότε περαιομένης τῆς συζητήσεως. Α. Π. ποιν. 128 τοῦ 74, 27 τοῦ 76. (Σημειωτέον ὅτι πρὸς τὴν ἀνακεφαλαίωσιν, καταργηθεῖσαν ἤδη, ἰσοδυναμεῖ ἡ θέσις καὶ ἀνάπτυξις τῶν ζητημάτων). Ἀλλ' ἡ ἐλλειψὶς δημοσιότητος κατὰ τὴν συζητήσιν καὶ τὴν ἀπαγγελίαν παρεμπιπτοῦσα; ἀποφάσεως περὶ ἀναβολῆς ἐπὶ τοῦ παραδεδεγμένου τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ὡς εὐδαμνίαν δυναμένη νὰ ἐπιφέρει βλάβην εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν φύσεως καὶ μὴ ἀπ' αὐτῆς ἐξοικωμένην ποινικὴν δίκην, δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 89 τοῦ 69. — Τοῦ ἄρθρου 77 ἀπαγορεύοντος τὴν δημοσίαν διάσκεψιν, δὲν ἀποκλείεται ἡ ἐπὶ ἀκρόατηρίου ἐπὶ τῶν δικαστικῶν ἑδρῶν μυστικὴ διάσκεψις. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 30, 10 τοῦ 31, 1 καὶ 23 τοῦ 32. — Τῶν πρακτικῶν ῥητῶς βεβαιούντων, «ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν ἀπὸγγεῖλε τὴν ἀπόφασιν δημοσίως», ἐπεται, ὅτι ἡ δημοσιότης διατηρήθη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, μὴ προταγμένης ἀντιθέτου ἀποδείξεως. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 43. Ἐπίσης ἐν ἀρχῇ τῶν πρακτικῶν ἀναφερομένου, ὅτι ἡ συζήτησις ἐγένετο δημοσίᾳ, ἐπεται, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐν αὐτοῖς ἀναφερόμεναι ἐπὶ ἀκρόατηρίῳ τῆς διαδικασίας πράξεις θεωρεῖται ὡς δημοσίᾳ γενομένηαι. Α. Π. ποιν. 176 τοῦ 46, 30 τοῦ 47 κτλ. Ἄρα ἐπεται ὅτι ἡ δημοσιότης ἐξηκολούθησεν καὶ μετὰ τὰς πρὸς ἀναφυγὴν διακοπὰς. Α. Π. ποιν. 176 τοῦ 48, 30 καὶ 81 τοῦ 52, 24 τοῦ 33, 24 τοῦ 66, 163 τοῦ 92· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τὴν διακομὴν τῶν ἐνόρκων. Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 47, 3 τοῦ 50, 115 καὶ 117 τοῦ 53, 61 καὶ 63 τοῦ 66· ἐπομένως θεωρεῖται ὡς δημοσίᾳ γενομένη καὶ ἡ ἀπαγγελία τῆς καταδικ. ἀποφάσεως, ἐπ' ὅσον εὐδαμνίᾳ τῶν πρακτικῶν ἀναφέρεται. ἔτι ἐκλείσθησαν αἱ θύραι τοῦ δικατηρίου. Α. Π. ποιν. 163 τοῦ 72, 140 καὶ 130 τοῦ 73, 163 τοῦ 92· ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 138 τοῦ 63 ἐκ τοῦ ἔτι κατὰ τὰ πρακτικά ἡ συνεδρίασις ἤρξατο δημοσίως καὶ ὁ πρόεδρος ἀνεγνώ δημοσίως τὰ τοῖς ἐνόμοις ὑποβληθέντα ζητήματα, δὲν ἐπεται ἔτι διατήρησις δημοσιῶς ἡ συζήτησις καὶ μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς συζητήσεως, δοῶναι αὕτη διεκόπη, καὶ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 184 τοῦ 65 ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὰ πρακτικά ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίως, δὲν ἐπεται ὅτι ἡ δημο-

σιότους διήρκεσε μέχρι τοῦ πέρατος τῆς δίκης. ὅταν οἱ δικασταὶ ἀπῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκεύων καὶ ἐπανελθόντες ἔπειτα ἀπήγγειλαν τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν. ὅθεν περὶ τοῦτου ἀπαιτεῖται ἡ ἀντιμνηστική. — Ἡ ἐλλείψις τῆς ἀκοροσείας τοῦ εἰσαγγελέως ἐν τῷ ζήτηματι τῆς δημοσιότητος ἢ μὴ τῆς συζήτησεως ἐπιφέρει ἀκυρότητα, εἰν διεξαχθῇ ἡ συζήτης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰν διεξαχθῇ δημοσίως. Α. Π. ποιν. ἀπ. 73 τοῦ 62. — Ἐὰν ὁ Πταισματοδίκης συνεδριάσῃ ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος πρὸς σκοπὸν αὐτοψίας, δὲν παραβιάζεται ἡ δημοσιότης τῆς διαδικασίας, ὡς δυναμένου νὰ παραστῇ ὡς ἄκρατος κατ' αὐτὴν παντὶς βουλομένου. Α. Π. ποιν. 162 τοῦ 92.

78. Ὅταν ἡ δημοσία συζήτησις ἤθελεν εἰσθαι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν καὶ εἰς τὴν χρηστοθήειαν, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ κἀμνη τὴν συζήτησιν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ ἕνεκα τούτου τοὺς ἀκροατάς. — Κατὰ τὴν περιπτῶσιν ταύτην ὅπως χρεωστεῖ τὸ δικαστήριον, ἀρᾷ ἀκροσῇ τοὺς δικαζομένους καὶ τὸν εἰσαγγελέα, ἢ, ἂν ᾖναι πταισματοδικοὶν δικαστήριον, τὸν δήμαρχον, τὸν δημαρχικὸν πρέσβρον, ἢ τὸν ἀστυνόμενον, νὰ ἐκδώσῃ περὶ τούτου αἰτιολογημένον βούλευμα 1), καὶ νὰ τὸ ἀπαγγεῖλῃ ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει. — Τοῦ τοιαύτου βουλεύματος 2), οἱ δικαζόμενοι καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ αἰτήσωσι τὴν ἀναίρεσιν, χωρὶς μολοντοῦτο νὰ ἐμποδισθῇ ἐντεῦθεν ἡ περὶ τῆς κυρίας ὑποθέσεως συζήτησις. Δὲν δύναται ὅμως πώποτε τὸ δικαστήριον νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς δικαζομένους καὶ τοὺς συνηγέρους ἢ ἀντιλήπτορας αὐτῶν. — Ἡ δὲ ἀπόφασις 3) ἀπαγγελλεται πάντοτε ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει. (1) Πολ. 163. Ποιν. 360, 3, 407, 5, 458, 8, 498.

1) αἰτιολογημένην ἀπόφασιν 2) τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως 3) αὐτὴ

N. Ἡ τοῦ 78 ἀρθροῦ διάταξις δι' ἧς ἐπιτρέπεται ἡ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησις ὁπότε ἡ δημοσία συζήτησις προσκρούει εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν καὶ τὴν χρηστοθήειαν, ὡς διάταξις δυνατική, ἀπὸ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου ἀρτῶσα τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν, οὐδένα παρέχει λόγον ἀναίρεσεως διὰ τὴν δημοσίαν γενομένην συζήτησιν ἐν τῇ ἐκδικάσει ἀδικήματος προσβάλλοντος τὴν δημοσίαν αἰδῶ. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 61, 31 τοῦ 91.

(1) Συντ. ἀρθρ. 92. « Αἱ συνεδριάσεις τῶν δικαστηρίων εἶναι δημοσίαι, ἐκτός εἰς τὴν ἡ δημοσιότης ἤθελεν εἰσθαι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν καὶ τὴν χρηστοθήειαν, ὡς διάταξις δυνατική, ἀπὸ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου ἀρτῶσα τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν, οὐδένα παρέχει λόγον ἀναίρεσεως διὰ τὴν δημοσίαν γενομένην συζήτησιν ἐν τῇ ἐκδικάσει ἀδικήματος προσβάλλοντος τὴν δημοσίαν αἰδῶ. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 61, 31 τοῦ 91. » Συντ. ἀρθρον 93 « Πᾶσα ἀπόφασις πρέπει νὰ ᾖναι χρολογημένη καὶ νὰ παγγελλῇται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει. ».

“Ετι δὲ ἔστιν παρέχει λόγον ἀναίρεσως ἢ προσώπων τινῶν μὴ μεταχρόντων τῆς δίκης παραμυθὴ ἐν τῷ ἀκυρωτήριῳ, διαταχθεὶς τῆς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησεως. Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 69, ἅτε τῶν ἀρθρῶν 360, 407 καὶ 408 ἀναγκασθόντων ὡς λόγον ἀναίρεσως μόνον τὴν μὴ τέρησιν τῆς δημοσιότητας, ὁσάκις αὕτη εἶναι ἀναγκαῖα, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν δημοσιότητα κατὰ τὴν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησιν. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 78, 84 τοῦ 81, 48 τοῦ 94. — Δυνητικῆς οὐσῆς τῆς τοῦ 78 ἀρθρ. διατάξεως, ἔπεται, ὅτι ἡ ἐκτίμηση τῶν περιστάσεων, ὧν ἕνεκα δύναται ἡ δημοσιότης νὰ ᾖ ἢ μὴ ἐπιβεβηῇ εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν ἢ τὰ χρηστά ἦδη, ἀνήκουσα ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ δικαστήριον, οὐ ἐνωπιον πρόκειται νὰ συζητηθῇ ἢ ὑπόθεσις, διαφεύγει τὴν κρίσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 63. “Οθεν καὶ τοῦ δικαστηρίου μὴ διατάξαντος ἀντεπαγγέλτως τὴν συζήτησιν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν δὲν ἐπαρκεῖται ἀναίρεσις, εἰσέτι καὶ ἂν ἡ ἢ συζητηθεῖσα ὑπόθεσις, διότι ἡ τοιαύτη συζήτησις, ἐξαιρέσις οὖσα τοῦ γενικοῦ κανόνος τῆς δημοσιότητας, ἐπαρκεῖται, ὁσάκις τὸ δικαστήριον πείθεται. Ὅτι ὑπάρχει ἡ περίστασις τῆς ἐπαρκοῦς αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 60. “Ἀλλως τὸ δικαστήριον δὲν εἶναι ὑπόχρεον, ἀλλ’ ἔχει τὸ δικαίωμα, ἂν κρίνῃ ἀνγκαῖον, νὰ προκαλέσῃ τὴν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησιν. Α. Π. ποιν. 10 τοῦ 58. Ἀλλοιότι εἰς τὴν κυριαρχικὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου ἀπένεστι παντελῶς ἡ ὑπάρξις τῶν πρὸς τοῦτο νομίμων προσόντων τῆς βλάβης τῶν ἡθῶν ἢ τῆς δημοσίας ταξείας. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 63. — Ὁρίζοντο τοῦ ἀρθροῦ 81, ὅτι πᾶσα ἀπόφασις δέον νὰ ᾖ ἐκτελεσθῇ, ἔπεται, ὅτι δέον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρωτέας νὰ ἐκτίθενται αἱ λόγαι δι’ οὓς τὸ δικαστ. θεωρεῖ πρέπουσαν τὴν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησιν. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 42. Οὐδαμῶς δ’ ἐφαρκεῖ εἰς τὴν ἀνευ βλητῆς ἀποφάσεως κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησιν ὅτι ἐν τῇ ἐριστικῇ ἀποφάσει περιέχεται διάταξις περὶ τῆς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συνεδριάσεως. Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 49. — Τοῦ ἀρθρ. 78 ἐρρίζοντος ὅτι καὶ ὅταν διαταχθῇ ἡ συζήτησις κατηγορίας τινὸς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συζήτησεως ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις, ὡς καὶ ἡ ἐριστικὴ, πρέπει ν’ ἀπαγγέλλωνται ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἔπεται, ὅτι, μὴ ἐξαγορευόμεναι ἐκ τῶν πρακτικῶν, δεῖ διαταχθῇ νὰ ἀνοιγῶσιν αἱ θύραι τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποφάσεων, καθίστανται αὗται ἀναίρεται ὡς παραβιασθεῖς τῆς δημοσιότητας. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 57, 7 τοῦ 61, 121 τοῦ 68, 18 τοῦ 69, 7 τοῦ 70, 26 τοῦ 71, 47 τοῦ 87. “Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 59 τοῦ 69 ἡ ἐν μὴ δημοσίᾳ συνεδρίασις δημοσιεύσις ἀποφάσεων σκεπτικῆς μόνον πρὸς τὴν ποιντικὴν ἀγωγὴν δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα καὶ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως. Δὲν ἀναπληροῦν δὲ τὴν τῶν πρακτικῶν σιωπὴν περὶ ἀνοίξεως τῶν θυρῶν ἡ ἐν τῇ ἀποφάσει ἀμείβη, ὅτι τὸ δικαστήριον συνεδρίασε δημοσίᾳ καὶ ὅτι ἡ ἀπόφασις ἐδημοσιεύθη, διότι κατὰ τὸν νόμον τὰ πρακτικά δέον νὰ περιέγῃσιν ἐν λεπτομερεῖα τὰ τῷ γινόμενῳ διαδικασίας (ἀρθρ. 79 καὶ 343 Ποιν. Δικ.). Α. Π. ποιν. 101 τοῦ 77. (Ἰδὲ καὶ ἀρθρ. 77). — Τοῦ ἀρθρ. 78 ἐρρίζοντος ὅτι οὐδέποτε τὸ δικαστήριον δύναται ν’ ἀπομακρύνῃ τινὲς δικαστῆρας, ἔπεται, ὅτι, ἐὰν διαταχθῇ ὅπως καὶ στιγμιαίως ἡ ἀπομακρυνσίς τινος τῶν κατηγορουμένων, ἢ διαδικασίας εἶναι ἀκυρὸς. Α. Π. ποιν. ΡΑΓ’ τοῦ 37.

μελλοντοῦτο πρέπει νὰ συντάσσεται ἐκθεσίς περὶ τῆς συζητήσεως, καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτὴ νὰ ἐκτιθεταὶ ἐγγράφως. Ποιν. 72. 345.

80. Τὰ παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου συντασσόμενα πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως πρέπει νὰ περιέχουν συντόμως τὰς προτάσεις καὶ αἰτήσεις τῶν δικαζομένων καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, τὰς μαρτυρίας, ἐὰν οἱ μάρτυρες δὲν εἶχον ἀκουσθῇ εἰς τὴν προανάκρισιν, τὰς μεταξὺ τῶν μαρτυριῶν τῶν προσκυθέντων ἤδη μαρτύρων διαφοράς, τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποφάσεως, καὶ ἐν γένει ὅ,τι λόγου ἄξιον συνέβη, διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως. Πολ. 175. Ποιν. 345. 390. Ὁργ. 126, 1.

Ν. Νόμιμον ἀποδεῖξιν περὶ τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συμβάντων ἀποτελοῦσι μόνον τὰ πρακτικὰ μέχρι τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ προειδοῦς αὐτῶν Δ. Π. ποιν. 46 τοῦ 64 καὶ πλείστα ἄλλα. — Οὐδὲν τὸ 80 ἄρθρον ἀπογορεύει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὸ νὰ λιθογραφῶνται προηγουμένως ἐκεῖνα τὰ μέρη τῶν πρακτικῶν, ἅτινα ἀφορῶσιν εἰς τοὺς συνηθείς καὶ ἐν πάσαις ταῖς δίκαις τῆς τῆς αὐτοῦ τύπου. Δ. Π. ποιν. ἀπ. 6 καὶ 65 τοῦ 65, 38 τοῦ 63, 68 τοῦ 71, ἄλλ' οὐδὲ τὸ νὰ ἐκτυπῶνται. Δ. Π. ποιν. ἀπ. 141 τοῦ 66, 110 καὶ 119 τοῦ 68, 68 τοῦ 71, 16 τοῦ 80, 10 τοῦ 87. Ὅθεν τοῦτο δὲν εἶναι λόγος τῆς στέρσεως τῶν πρακτικῶν τῆς ἀποδεικτικῆς αὐτῶν ἰσχύος, ἐὰν τὸ περιεχόμενον αὐτῶν βεβαιεῖται διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ γραμματέως καὶ τῶν εἰς τὴν ἀπόφασιν συμπράξαντων δικαστῶν συνωδὰ πρὸς τὸ 88 ἄρθρον. Δ. Π. ποιν. 141 τοῦ 66, 119 τοῦ 68, 169 τοῦ 69, 16 τοῦ 80. — Ἡ μὴ κατὰ λέξιν ἐν τοῖς πρακτικοῖς σημειώσεις τῶν ὑπὸ τῶν μαρτύρων κατατιθέμενων, ἀλλὰ κατὰ περίληψιν, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως συνωδὰ πρὸς τὸ ἄρθρον 458. Διὸ καὶ ἀρκεῖ ἡ εἰς τὴν ἐν τῇ ἀνακρίσει ἐξέτασιν αὐτῶν παραπομπή, Δ. Π. ποιν. 32 τοῦ 50, 67 τοῦ 51, 106 τοῦ 52, 36 τοῦ 54, 29 τοῦ 60, 89 τοῦ 69. Ὅθεν ἐν τοῖς πρακτικοῖς σημειοῦνται μόνον αἱ διαφοραὶ αἱ ἀναρτηνόμεναι μεταξὺ τῶν ἐν τῇ προανάκρισει καὶ τῶν ἐν τῇ δημοσίᾳ συζήτησει καταθέσεων τῶν μαρτύρων καὶ οὐχὶ ἀλλόκληται αἱ καταθέσεις αὐτῶν. Δ. Π. ποιν. 83 τοῦ 66, 55 τοῦ 67, 21 τοῦ 63, 90 τοῦ 62, 48 τοῦ 56, 36 τοῦ 54, 42 τοῦ 68, 41 τοῦ 69. Ἄλλ' οὐδ' ἀναγκαῖον νὰ σημειῶνται ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῶν συνεδριάσεων τοῦ κεινοῦργιοδικείου ἐν ἐκτάσει καὶ ἀνεπτυγμένως αἱ γενόμεναι πρὸς ἑκάστον μάρτυρα ἐρωτήσεις καὶ παρατηρήσεις, ὅτε τῆς πεποιθήσεως τῶν ἐνόρκων μὴ μορφομένης ἐκ τῶν πρακτικῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς δημοσίας ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων καὶ τῆς γενομένης προδικτικῆς συζητήσεως. Δ. Π. 42 τοῦ 48, 83 τοῦ 50, 159 τοῦ 56, ἄλλ' οὐδ' οἱ λόγοι ἢ τὰ ἐπιχειρήματα, εἰς ἃ ἀπαιτῶνται οἱ ποινικοὶ καὶ ἐκτετατοὶ τῶν δικηγορῶν καὶ τοῦ εἰσαγγε-

68. Έπίσης καί ἡ ἐπαρμένη παραπομπή εἰς κατάθεσιν ληφθεῖσαν κατὰ τὴν προδικασίαν. Α. Π. ποιν. 10 τοῦ 70.

81. Ἡ ἀπόφασις πρέπει νὰ ᾖ καὶ αἰτιολογημένη(1) καὶ νὰ περιέχῃ τὸ ἐφαρμοζόμενον ἄρθρον τοῦ νόμου. (2) Πολ. 182. Ποιν. 92, 349, 360, 5, 397, 407, 10, 458, 18. Π. Ν. 18.

Ν. Κατὰ τὸ 81 ἄρθρον τῆς ποιν. δικ. (οὗ αἱ διατάξεις εἶναι δημοσίαις τάξεως ὡς ἀφορῶσι εἰς τὰ οὐκ ἐκ τῆς συστατικῆς τῶν ἀποφάσεων, πᾶσα ποινικὴ ἀπόφασις δεόν νὰ ᾖ καὶ αἰτιολογημένη, περιλαμβανούσα δηλ. τοὺς παύσαντας τὸ δικαστήριον λόγους, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπραῖεν ἢ οὐ τὴν ἀποδομένην αὐτῷ πρᾶξιν ὅθεν, ἂν βεβαίωσι μόνον τὴν ὑπαρξίν τοῦ τῆς κατηγορίας ἀντικειμένου, μὴ ἐκτιθεῖσθαι ἅμα τοὺς λόγους τῆς περὶ τοῦτου πεποιθήσεως τοῦ δικαστηρίου, εἶναι ἀναίρετα. Α. Π. ποιν. 88 τοῦ 42. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 108 τοῦ 77 τὸ ἄρθρον 81 τῆς ποιν. δικον. καὶ τὸ ἄρθρον 93 τοῦ Συντ. σκοποῦσι νὰ παραγορεύσωσι καὶ καταδικάσωσιν εἰς ἀκυρότητα τὰς μὴ περιέχουσας ἀπολύτως αἰτιολογίαν τινα ἀποφάσεις, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς περιλαμβανούσας αἰτιολογίας ἀτελεῖς ἢ ἀλλοιπὰς. Δὲν ἐφαρμόζεται δὲ ἐπὶ τῶν ποιν. ἀποφάσεων, πολλῶς δ' ἤσαν ἐπὶ βουλευμάτων (ἐν οἷς ἀρκεῖ μόνον νὰ ποταπίντῃται αἰτιολογημένως τὸ συμβούλιον, ὅτι ὑπάρρουσιν ἀπογορεύσαι κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἀποδείξεις ἐνοχλῆς εἰς παραπομπὴν αὐτοῦ), ἢ περὶ ἀνατιτολογητοῦ διατάξεως τοῦ ἄρθρου 507 § 6 τῆς πολιτ. δικον. διότι οὐδαμῶς τῶν περὶ ἀναίρεσεως σχετικῶν διατάξεων τῆς ποιν. δικον., διαγράφεται, τοιοῦτος λόγος ἀναίρεσεως ὡς ἐν τῇ πολιτ. δικον. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 77 τὸ ἀνατιτολογητόν, ἐν τῇ ποιν. δικαιοσύνῃ δὲν ἀπαιτεῖται καὶ ἀναίρεσιν, εἰμὲν ἐν τῇ περιστάσει τῆς παντελοῦς ἀλλοιψείας αἰτιολογικοῦ, ἀπὸ τοῦ ἄρθρου 81 μὴ απαιτοῦντος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, ἵνα αἱ ἀποφάσεις τῶν ποινικῶν δικαστηρίων ὡς αἰτιολογημέναι, τοῦ δὲ ἄρθρου 93 τοῦ Συντ. ἀφαιρῶντος αἰτιολογίαν ἁπλῶς τῶν ἀποφάσεων, ὅθεν ἀρκεῖ, ἵνα τὸ ἐν τῇ ἀπόφασι διατακτικὸν στηρίξηται εἰς αἰτιολογημένον σχεπτικόν δὲν ἀποτελεῖ δὲ ἀνατιτολογητόν, ἐπὶ βουλευμάτων μάλιστα, τὸ ὅτι τὸ δικαστ. δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἀντασιν ἢ πρότασιν ἢ ἐγγράφον τοῦ κατηγορ. ὡς ἐν τῇ πολιτικῇ διαδικασίᾳ. Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 77. Κατὰ δὲ τὴν ποιν. ἀπ. 52 τοῦ 51 ἀφαιρῶντος τοῦ ἄρθρου 81, ὅτι ἡ ποιν. ἀπόφασις δεόν νὰ ᾖ καὶ αἰτιολογημένη, ἐπεται ὅτι ἐπὶ πάσης προτάσεως, θέμα ἐχούσης τὴν καταδικήν ἢ ἀποκρίσιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀπαιτεῖται αἰτιολογία. Α. Π. ποιν. 52 τοῦ 51. Ὅθεν δηλοῦντων τῶν πρακτικῶν, ὅτι ἡ ὑπεράσπισις προτείναεν, ὅτι ὁ παθὼν ἱκανοποιήθη πρὸ πάσης ἐξετάσεως καὶ ἐπομένως ὁ ἐπὶ κλοπῇ κατηγορούμενος εἶναι ἀθώος, τὸ δικαστήριον μηδὲν λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν πρότασιν ταύτην ἐχρυσαν ἐπὶ τὴν τυχόν τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὸ ἄρθρον 278 τοῦ ποινικοῦ νόμου, οὐδ' αἰτιολογεῖν ἐπομένως τὴν

(1) Ὅδε ἄρθρον 93 τοῦ Συντ. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 78 Ποιν. Δικον.

(2) Ἐν τῇ πρακτικῇ ἐπεκράτησεν οὐ μόνον νὰ ἀντιγράφηται αὐτελεστὶ τὸ ἐπιβállον τὴν ποινὴν ἄρθρον ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, δι' ὧν κανονίζεται τὸ μέτρον τῆς καταγνώσεως ἐν ἐκάστῃ εἰδικῇ περιπτώσει ποινῆς.

ἀπορρίψιν, παραθέλει τὴν εὐσιώδη διατάξιν τοῦ 81 ἄρθρου, ἐξ οὗ ἀναίρεται ἡ ἀπόρασις αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 31. Κατὰ τὴν ἀπ. ΤΟΥ τοῦ 39 ὡς αἰτιολογία δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ἡ ἀπλὴ ἐκθεσις τοῦ πράγματος, ἐπ' ᾧ κατηγορεῖται τις, ἀλλ' ὁ δικαστὴς δεῖται νὰ ἐκθέσῃ καὶ τοὺς λόγους, δι' οὓς θεωρεῖ ἀξιόπαινον τὴν πράξιν. Α. Π. ποιν. ΤΟΥ τοῦ 39. Κατὰ δὲ τὰς 17 τοῦ 47, 20 τοῦ 48 τῶν ἄρθρων 81, 92 καὶ 397 τῆς ποινικῆς δικονομ. διατασσόντων ἐπιτακτικῶς, ὅτι ἐν τῇ ἀποράσει δεόν νὰ ἐκτίθενται οἱ λόγοι, ὧν ἕνεκα τὸ δικαστήριον θεωρεῖ τὴν πράξιν ἀξιόπαινον καὶ τὸν πράξαντα ἐνοχον, ἔπεται, ὅτι τὸ δικαστήριον μὴ ἀποδεχθὲν νὰ ἐξετάσῃ, πρῶτον τοῦ κατηγορουμένου, ἥτις ἀληθεύουσα ἀναίρει τὸν ἐγκληματικὸν χαρακτῆρα τῆς πράξεως καὶ καταδεικνύουσι τὴν ἀθωότητα αὐτοῦ, μηδὲν δὲ ἐπιφέρειν λόγον τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ περὶ τοῦ ὅτι ἡ πράξις αὕτη εἶναι ἀπλὴ πρόστασις, παραθέλει τόπον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διαταγμένου. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 47, 20 τοῦ 48. Ἐπίσης κατὰ τὴν ἀπορρίψιν 77 τοῦ 43 ἐκ τοῦ ἄρθρου 81, συνδυαζομένου πρὸς τὰ ἄρθρα 363, 372, 400 καὶ 401 τῆς ποινικῆς δικονομικῆς συναρτάται, ὅτι τὸ ποινικὸν δικαστήριον δεῖται νὰ ἐκδίδῃ ἡτιτολογημένην ἀπόρασιν ἐπὶ πάσῃ προτάσει τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου. Ὅθεν ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δικαίως ἐκλαμβάνεται, ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν ἔδωκεν ἀκρίβειαν εἰς τὸν εἰσαγγελέαν ἢ κατηγορουμένον, καὶ ἐπομένως εἶναι ἀναίρετέα ἡ ἀπόρασις. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 43. Ὅντων δὲ καὶ τῶν βουλευμάτων ἀποράσεων κατὰ τὸ ἄρθρον 249 τῆς ποιν. δικον., ἡ διατάξις τῶν ἄρθρων 81, 92 καὶ 397 περὶ αἰτιολογίας τῶν ἀποράσεων (ἥτις, ὡς εὐσιώδης καὶ παρέχουσα ἀπαραίτητους ἐγγυήσεις κατὰ τοῦ αὐθαίρετου, περιεληφθῇ κατωπιν ἐπιτακτικῶς καὶ ἐν τῷ Συντάγματι) ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ βουλευματα. Ὅθεν βούλευμα παραλείπον ὀντέως νὰ ἐκτιμῆσθαι εἴτε δι' ἰδίῳ αὐτοῦ λόγον εἴτε διὰ δι' ἡ τῆς παραλογῆς τῶν σκέψεων τοῦ πρωτοδικικοῦ βουλεύματος ἢ τῆς προτάσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστῇ, εἰσαγγελέως τῆς πράξιν τοῦ κατηγορουμένου ὑπὲρ τοῦ πρᾶγματικόν καὶ τὸν νομικόν αὐτῆς χαρακτῆρα εἶναι ἀναίρετον. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 62. — Ἄν ἡ αἰτιολογία ἔναι ἐσφαλμένη, τὸ ἐσφαλμένον αὐτῆς δὲν παρέχει λόγον εἰς ἀναίρεσιν, δοῦναι δὲ διατακτικόν συνάδει τῷ νόμῳ. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 38. — Ἀπαιτῶν ὁ νομοθέτης τὴν εἰς τὴν ποινικὴν ἀπόρασιν παραθεσιν τοῦ ἐφαρμοζομένου ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου, καὶ τὴν τοῦ ἄρθρου τοῦ περιεχοτος τὴν ἐφαρμοζομένην ποινὴν, ἵνα καταρτίζηται ἐκ τῆς παραθέσεως αὐτοῦ, ὅτι ὁ δικαστὴς ἐφαρμόσῃ τὴν νόμιμον ποινὴν ἢ μὴ παραθεσις δὲ αὐτοῦ ἐπιφέρει ἐλλόγιμος κατὰ τὰ ἄρθρα 263, 360, 401 καὶ 458 τῆς ποινικῆς δικον. ἀναίρεσιν· ἀλλ' εὐδόμως ἀναγκαῖα ἡ παραθεσις ἄρθρου, ἀπορώντος οὐχὶ εἰς ἐφαρμογὴν ποινῆς, ἀλλὰ τὴν διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ἐκτέλεσιν καὶ τὴν ἀπότρεξιν τῶν δαπανῶν καὶ τελῶν. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 50. Ἀλλὰ δὲν νὰ παρατίθενται πάντα τὰ σχετικὰ ἄρθρα πρὸς τὴν ἐφαρμοζομένην ποινὴν, ὅθεν καὶ τὰ ἄρθρα τοῦ ποιν. νόμου τὰ περιεχοντα τὸ μέτρον τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς. Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 70. Ἐφαρμόζων οὐχ ἥττον καὶ τὸ περὶ συστάσεως ἄρθρον 37, προκειμένης συστάσεως. Α. Π. ποιν. 172 τοῦ 70. Ἐπίσης κληρυσθέντες τινὲς ἐνόχου ἀποπέρας ἀναίρεσις μετὰ τῶν ἐλαφροτικῶν περιπτώσεων τῶν ἐδ. 2 καὶ 3 τοῦ ἀρθ. 293 τοῦ ποιν. νόμου, ἀναγκαῖα ἡ παραθεσις παρὼν τῶν περιπτώσεων αὐτῶν, ἐπερχομένης ἄλλως ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 90. Ἀλλ' εὐδο-

λως ἀναγκαία ἡ παράθεσις τοῦ ἄρθρου, καθ' ἃ ἡ πράξις, ἥς ἐκπυρύχθη ἔνοχος ὁ κατηγορουμένος, καταδικασμένη εἰς ἐπαγγέλματος, ὑπόκειται εἰς πενταετὴ παραγραφήν. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 73. Οὐδὲν ἄλλως ἐπίσης ἀναγκαία ἡ παράθεσις τοῦ ἄρθρου 396 τοῦ Ἑμπ. Ν. κηρυττομένου τινὸς ἔνοχου ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ, διότι τὸ 396 ἄρθ. οὔτε τὴν ἐρισμὸν τῆς δολίας χρεωκοπίας διώκειν, οὔτε τὴν ποινὴν τῆς πράξεως ταύτης προσδιορίζει. ἀλλ' ἀπλῶς ἐρίκει. Ἐπὶ δ' ἔνοχος ἀδικημάτων τινος δολίας χρεωκοπίας τιμωρεῖται διὰ τῶν ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ ὁρισμένων ποινῶν περὶ δολίας χρεωκοπίας. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 77. Τὸ δὲ βούλευμα τῶν Ἑρετῶν, ἀπορρίπτον ἀπλῶς καὶ καθαρῶς τὴν κατὰ τοῦ βουλευματος τῶν πλημμελειοδικῶν ἀνακοπὴν τοῦ κατηγορουμένου, δὲν εἶναι ἀληθὺς βούλευμα παραπομπῆς τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ ποιν. δικαστήριον, ὅθεν ἢ μὴ ἐν αὐτῷ παράθεσις τῶν ἄρθρων τοῦ ποινικοῦ νόμου, ὧν ἐπὶ παραβάσει παρεμπέσθη ἵνα δικασθῇ, δὲν γοηγεῖ λόγον εἰς ἀναιρέσιν. Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 48, 236 τοῦ 71, 134 τοῦ 72. Προσθετόν ἐστι ἐν τῇ ἀποφάσει δέον νὰ παρατίθεται τὸ εἰς τὴν κατηγορουμένην πρᾶξιν ἀκριβῶς ἐφαρμοζόμενον ὅθεν κατηγορουμένου τινός, ἔτι βέβαιον νέμει τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπὶ ξένων γατρῶν κατὰ παράβασιν τοῦ 696 ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου, παραπέμποντος ὡς πρὸς τὴν ἐπιδελιτέαν ποινὴν εἰς τὰς περὶ τῶν ἄγρων καὶ λευκῶν ἰδιαιτέρας διατάξεις. δέον νὰ παρατεθῇ τὸ ἄρθ. 14 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκ. 1836 περὶ δονδροστευτῶν νόμου, καὶ τὰ ἄρθρα 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 νόμου, οὐχὶ δὲ μόνον τὸ 696 ἄρθ. Α. Π. ποιν. ΡΥΒ' τοῦ 38. Ἐπίσης ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ὁ διαποδῶς ἦν τιμωρεῖ τὸ ἄρθρον 487 § α. τοῦ ποιν. νόμου, οὐχ ἥττον δὲ τὸ 24, παραβάσει καθήκοντος, τιμωρεῖται μὲν κατὰ τὰ ἄρθρα ταῦτα, ἀλλὰ δύναται τοῦ ἄρθ. 489 τοῦ αὐτοῦ νόμου, διότι εἰ δικαστικὸς κλητὴρ δὲν εἶναι δημόσιος ὑπάλληλος, ἀλλὰ δημόσιος ὑπηρετῇ. Ὅθεν ἐν τῇ ποινικῇ καταδικαστικῇ ἐπὶ τοιοῦτῳ ἀδικηματι ἀποφάσει δέον νὰ παρατίθεται καὶ τὸ ἄρθρον 489 ἄλλως ἐπὶ ὀφείτῃ ἀναιρέσει. Α. Π. ποιν. 132 τοῦ 73.—Ἡ παράθεσις τοῦ προσήκοντος ἄρθρου τοῦ Π. Ν. συνίσταται οὐχὶ εἰς τὴν ἀπλὴν μνείαν αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς τὴν ἐξ ὁλοκληρῶν καταχώρισιν αὐτοῦ ἐν τῇ ἀποφάσει. Α. Π. ποιν. 7, 8, 20 καὶ 13 τοῦ 33. Σκοπὸς δὲ τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι ἡ πρόληψις τῆς αὐθαίρετης ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ τοῖς καταδικασθεῖσι παρὰ τὴν μέσων τῆς βεβαιώσεως, ἐπὶ ἡ κατ' αὐτῶν ἀπαγγελθεῖσα ποινὴ εἶναι ἡ τοῦ νόμου καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς αἰτήσεως τῆς διορθώσεως τῆς ἄλλῃν τυχόν ποινῶν ἐπιβαλοῦσης ἀποφάσεως. Ὅθεν ὁ εἰκαεὶς τόπος τῆς παραθέσεως τοῦ ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ Νόμου εἶναι ἡ περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς ἀποφάσις, οὐχὶ δὲ ἡ προηγουμένη αὐτῆς ἀπόφασις περὶ ἔνοχης τοῦ κατηγορουμένου, περὶ ἣς τὰ δικαστήρια ἀποφαίνονται κατὰ τὴν ἐνδίκωχον αὐτῶν πεποιθήσιν. Α. Π. ποιν. 90' τοῦ 36, ΣΚΑ' καὶ ΣΕΑ' τοῦ 38. Ὅθεν ἂν μόνον παραλειθῶσι λέξεις τινές, ἐκπληροῦται ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ὡς ἂν ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης οὐδεμία προκύπτει ἀδεατότης ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προσήκοντος ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. ΥΝΖ' τοῦ 40. Δὲν ἐκπληροῦται ὅμως οὕτως, ὡς ἂν δὲν παρατίθεται τὸ ἀντικρὸν εἰς τὴν περίπτωσιν μέρος τοῦ ἐφαρμοζομένου ἄρθρου ὅθεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καθισταμένη ἀναιρετέα τῆς ἀποφάσεως, ἐφαρμόζει ὁ Ἄρειος Πάγος τὸ προσήκον ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 41. Ἄρα καὶ δηλονότι ἡ παράθεσις μόνου τοῦ σχετικοῦ μέρους τοῦ ἐφαρμοζομένου ἄρθρου.

Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 92. Ἄλλ' εἶναι περιττὴ ἡ παραθεσις, ὁσῶς τοῦτο παρετίθη εἰς προγενεστέραν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀδικήματος διαλαμβάνουσιν. Α. Π. ποιν. 26 τοῦ 92. Ἄλλ' ἡ μὴ ἀνάγνωσις ὑπὸ τοῦ πρεσβ. κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀπόφασος ἀφ' ἑνὸς τοῦ Ποινικοῦ νόμου δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 87. Σημειώτεον ὅτι τὰ ἀναγόμενα εἰς τὰ ἐπακολουθήματα τῆς καταδικῆς ἢ τὰς δικαστικὰς δαπάνας ἀρθεὶ οὐδαμῶς ἀναγκαῖον νὰ ἀντιγραφῶνται, ἀποχωρῶνς τῆς ἀπλῆς μνείας αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 30, 39 τοῦ 38, 117 τοῦ 33, 30 τοῦ 94. (Σύμφωνος καὶ Γαλλικῆ νομολογία).—Τῆς διαστολῆς τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων εἰς δύο διακεκριμένα μέρη, τὸ ἀπορῶν δηλονότι εἰς τὴν ἐνοχλὴν τοῦ ἐγκαλουμένου καὶ τὸ περὶ τῆς ἐφαρμοστίας ποινῆς, συμβαίνει ὅς τις μόνον ἐν τῇ ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν κακουργιοδικῶν διαδικασίᾳ, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἀρθρῶν 396, 397, 449 καὶ 458 τῆς ποιν. δικον., εὐχὴ δὲ καὶ ἐν τῇ ἐνώπιον τῶν πταισματοδικῶν, ἐπεται, ὅτι ἐν τῇ ἀπόφασιν αὐτῶν, δι' ἧς κηρύττεται ἔνοχος καὶ ἐφαρμόζεται ἅμα εἰς αὐτὸν ἡ ποινὴ, δεῖν νὰ περιέχεται τὸ ἐφαρμοζόμενον ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 43.

82. Πᾶσα ἀπόφασις πρέπει συγχρόνως νὰ ἀναφέρῃ ρητῶς τὴν εἰς τὰ ἔξοδα καταψήφισιν τοῦ νικωμένου, καθ' ὅσον ταῦτα δὲν ἐπροξενήθησαν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀντιδικοῦ ἢ τινος ἄλλου, ἀδικαίως ἂν ὁ νικηθεὶς ᾔνοιε ὁ κατηγερούμενος, ὁ πολιτικῶς ὑπεύθυνος, ὁ ἐνάγων, ἢ ὁ ἰδιώτης κατήγορος. — Εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ἐκκαθαρίζονται τὰ ἔξοδα. (1) Π. Ν. 30, 32, 34. Ποιν. 346.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθρου 82 συνδυαζομένου πρὸς τὰ 6, 24, 27, 301, 306, 324 καὶ 480 — 489 τῆς ποιν. δικον., προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν δικαστ. δαπάνην ὑπεβάλλονται μόνον οἱ διάδικαι (πολιτικῶς ἐνάγων κτλ.), οἵτινες, ἀναγκασίως καλούμενοι εἰς τὴν δίκην, ὑπόκεινται μόνον καὶ εἰς τὰ ἐπακολουθήματα αὐτῆς, εὐχὴ δὲ καὶ ὁ ἀπλὸς καταμνηστὴς, ὅστω καὶ ἂν ᾔθωλῃ ὁ κατήγ. Α. Π. ποιν. ΤΞΔ' τοῦ 39, 38 τοῦ 31, 21 τοῦ 33.—Κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ 82 ἀρθρου τῆς ποιν. δικον., τὸ δικαστήριον δύναται νὰ καταψηφίσῃ τὰς δαπάνας εἰς τὸν κατήγ. καὶ ἂν εἴη ἀπελύθη, ὁσῶς παρείσις τῶν δαπανῶν ὑπῆρξεν αὐτῷ ὡς προκαλέσας διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πράξεως τὴν προηγηθεῖσαν ἀνάγκην. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 30, Ἄλλα κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. 11 τοῦ 43, 36 τοῦ 63, 55 τοῦ 66, 44 τοῦ 67, 89 τοῦ 86 κτλ., ὁ ἀπολυθεὶς τῆς κατηγορίας ὡς μὴ νενικημένος δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δαπάνην.

83. Εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν πρέπει νὰ ἀναφέρεται ρητῶς καὶ ἡ εἰς τὸν ἰδιοκτητήματα ἀπόδοσις τῶν βραβευθέντων, ἢ ἄλ-

(1) Ἄλλ' ἴδε καὶ τὸ ἄρθρον 19 Δι.ατ. ἐκκαθαρίσεως, δι' οὗ διαγράφεται ἴδιος τρόπος ἐκκαθαρίσεως. Περὶ δὲ ἐκκαθαρίσεως καὶ βεβαιώσεως ποινικῶν ἔξοδων ἐν ταῖς δίκαις κακουργιοδικαίου ἴδε καὶ ἐγκύκλιον ὑπὸ ἀρθ. 453.

λως εἰς τὸν πράκτελλον τῆς Εἰκογραφίας εὐρισκομένων πειστηρίων ἐγγράφων 1), (1) καθὼς καὶ ἡ δήμευσις, ὅταν αὕτη διατάσσεται παρὰ τῶν νόμων (2). Π. Ν. 20. Ποιν. 90. 346. 474.

1) ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς ἀνακρίσεως εὐρισκομένων πειστηρίων,

Ν. Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἄνοχος οὐδαμῶς προκύπτει ὅτι κύριος τῶν πειστηρίων εἶναι ὁ παθὼν. Ἐπίσης δ' ἐκ τοῦ ὅτι εἶναι ἀθώος, οὐδαμῶς συνάγεται ὅτι εἶναι τῶν πειστηρίων ὁ ἰδιοκτήτης. Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 44, 39 τοῦ 87.—Ἐπαρχοὺς κατὰσχέσεις τρίτου ἐπὶ τῶν πειστηρίων καὶ ἐπιλημμένων ὄντων τοῦ ἀρμοδίου πρὸς ἐκδικασιν αὐτῆς δικαστηρίου πρωτοδικῶν, τὸ ποινικὸν δικαστήριον δὲν δικαιούται νὰ ἐξετάσῃ ἂν καλῶς ἢ κακῶς ἐγένετο ἡ εἰρημένη κατὰσχέσις καὶ νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 46.—Ἀθωωθέντες τοῦ κατηγορουμένου τῆς ἀπειδομένης αὐτῷ πράξεως (εἶον τῆς ἐν γνώσει πωλήσεως ἐσθαρμένων ἐσθιδιμῶν), δὲν ἐπιτρέπεται ἡ δήμευσις τῶν ἐσθαρμένων πραγμάτων, ὧν ἡ κατασχευὴ ἢ ἡ πώλησις ἀποδίδεται αὐτῷ, αὐτὸς πρὸς τιμωρίαν τοῦ ἀνοχοῦ ἐπιτασσόμενη ὑπὸ τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 111 τοῦ 39. (Κατὰ τοὺς συγγραφεῖς (Hélie n° 1249 καὶ λοιποὺς) καὶ δι' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως δύνανται νὰ διαταχθῇ ἡ δήμευσις πραγμάτων, μὴ ὑπαγομένων διὰ τὸ ἐπικινδύνον αὐτῶν εἰς τὴν ἰδιωτικὴν κτῆσιν, ὅποια τὰ παρακαταχρηζόμενα νομίσματα, τὰ παραπαινημένα ἀποδεικτικὰ δημοσίου χρέους, τὰ νεοθεωμένα μέτρα ἢ σταθμά, τὰ μνημολογημένα ἐνδύματα κτλ. (18ς Π. Ν. ἀρθ. 248, 260, 400, 372 κτλ.).

(1) Ἄλλ' ἐξαιρετικῶς κατὰ μὲν τὸ ἀρθ. 601 τοῦ Ἑμπ. νόμου ἐν δίκαις περὶ ἀξιοποιῶν πράξεων διαπραγμαθειῶν ὑπὸ ἄλλων ἢ τοῦ πτωχεύσαντος, τὸ δικαστήριον, καὶ ἀθωωτικῆς οὕσης τῆς ἀποφάσεως, διατάσσει ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν εἰς τὴν ὁμάδα τῶν δανειστῶν ἀπόδοσιν ἀπάντων τῶν ἀραιγεθέντων πραγμάτων, ἀξιών καὶ ἀπαιτήσεων· κατὰ δὲ τὸ ἀρθ. 10 τοῦ νόμου ΠΡΝΓ' τοῦ 1893 τὰ φέροντα παραπεινημένον σῆμα ἢ σῆμα δολίως ἀπομνηθὲν ἐμπορεύματα, ὡς καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀδικήματος χρησιμεύοντα ἐργαλεῖα καὶ ὀλικά, δύνανται νὰ ἐπιδικασθῶσιν αὐτούσια ὑπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου εἰς τὸν ζημιωθέντα, ἂν κύριος αὐτῶν ᾖ καὶ ὁ καταδικασθεὶς, ὁ δὲ ζημιωθεὶς ἤγειρεν ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου ἀγωγὴν ἐπὶ ἀποζημιώσει καὶ ἀποδέχεται ταῦτα ἀπέναντι τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῆς ζημίας.

(2) Τὰς περιπτώσεις καὶ τὰ ἀντικείμενα τῆς δημεύσεως οὐρίζουσι τὰ ἀρθρα 246, 243, 260, 264, 268, 400, 448, 460, 466, 500, 519, 561, 564, 572, 574, 582, 583, 600, 621, 622, 665, 667, 670, 686, 702 τοῦ Ποινικοῦ νόμου καὶ ἀρθ. 40 τοῦ περὶ τύπου νόμου. Ὅθεν μόνον κατὰ τὰς περιπτώσεις ταύτας καὶ μόνον τῶν ἀντικειμένων τούτων ἐπιτρέπεται ἡ δήμευσις. — Διατάσσεται δὲ ἡ δήμευσις πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου, πλὴν ὁρισμένων τινῶν περιπτώσεων, προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ νόμου. Οὕτω τὰ πρὸς πωροδοκίαν ὑπαλλήλων ἢ ἐνόρκων δῶρα κατατίθενται εἰς τὸ ταμεῖον τῶν πτωχῶν (Ποιν. νόμου 460), τὰ παρὰ νόμῳ μεταπωληθέντα δίδονται εἰς τὸν ζημιωθέντα (Ποιν. νόμου 432), ἡ αἴα τῶν ἐξελθουσῶν τοῦ Κράτους ἀρχαιοτήτων καταναλίσκονται πρὸς ὄφελος τοῦ μουσείου (Ποιν. νόμου 702).

84. Ἐν τῇ δημοσίᾳ συνεδριάσει ἀπαγγέλλεται μόνον ἡ καταδικὴ ἢ ἡ ἀθώωσις, δὲν δύναται ὁμοίως νὰ φηθῇ, ὅτι δὲν εἴμπορεῖ πλέον νὰ γενῇ περαιτέρω καταδικωθῆς 1). — Ὅταν ἡ ἐν τῷ ἀντετακτικῷ ἀπαγγελλομένη καταδικαστικὴ ἢ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις κατασταθῇ ἀμετακλήτως 2), δὲν συζητεῖται πλέον ἢ εἰς τὴν δεδικασμένην πράξιν ἐπικυρώσεως, ἐξαιρουμένων τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 502 περὶ ἐπικυρώσεως τῆς ἀνακριτέως ἐρισθέντων. Ποιν. 251—253, 346 ἔ. 398, 500. ΣΠΝ. 131.

1) νὰ διαταχθῇ ἀπλῶς ἡ παῦσις τῆς περαιτέρω καταδικω-
ξεως 2) τελεσιδικίαι.

Ν. Τὸ πλημμελειοδικεῖον δεῖλται νὰ παγγείλῃ τὴν καταδικὴν ἢ ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου. τοῦ νόμου μὴ παραδεχόμενον ἄλλον τινὰ ἰδιαιτέρον τύπον εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ποινικῶν δικίων. Α. Π. ποιν. 10 τοῦ 41, 43 τοῦ 46 καὶ 70 τοῦ 56. Ὅσακις δ' ἀνακύονται περιπτώσεις ἀναστολῆς τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς (εἰς τὴν περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐγκλήσιν, δὲν ὑπάρξῃ δὲ τοιαύτη), τὰ πλημμελειοδικεῖα μὴ δυνάμενα νὰ προσωποποι-
σιν εἰς τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς, ἀποβαίνουν αὐτὴν ἀπλῶς ἀπαράδεκτον, ἀλλὰ δὲν δύναται καὶ νὰ ἀπολύσῃ τὸν κατηγορούμενον, διότι δὲν δικαιοῦσι κατ' οὐσίαν τὴν ἀγωγὴν, ἀθροὶ δὲ μόνον ὁ δυνάμενος καὶ νὰ καταδικάσῃ. Α. Π. ποιν. 20 καὶ 68 τοῦ 43, 32 τοῦ 66, 101 τοῦ 73. — Ὅφειλόν ὁ ποινικὸς δικαστὴς κατὰ τὸ ἄρθρον 81 νὰ περιορισθῇ εἰς μόνην τὴν ἀπαγγελίαν τῆς καταδικῆς ἢ τῆς ἀθώωσης τοῦ κατηγορουμένου, ἔπειτα ὅτι, δὲν δύναται οὐκ τῇ ἀθώωσει τοῦ κατηγορουμένου νὰ κινήσῃ διὰ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀπερασείας αὐτοῦ ζητῶς καὶ ἀπολύτως ἀνεπίδεκτον ἐκτέλεσεως τὴν ἀστυνομικὴν διατάξιν, ἣν ὡς παραβιάσεισαν ἡ κατηγορία ἐπικαλέσθῃ. ἔθεν πράτ-
των τούτου ὑπερβαίνει τα τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ καθήκοντα. Α. Π. ποιν. 160 τοῦ 67. — Ἐκ τοῦ ἄρθρου 84, συνδυαζομένου πρὸς τὸ ἄρθρ. 346, δηλοῦται ὅτι ἐπιτρέπεται μὲν τῷ δικαστηρίῳ νὰ καταδικάσῃ τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ ἐπιχειρήσει ἢ παραλείψει ἔργων ἀπγορευμένων ἢ ἐπιτασσόμενων (Π. Ν. 389, 398 καὶ ἐπ., 621, 620 καὶ ἐπ.), ἀλλ' οὐκ καὶ νὰ διατάξῃ τὴν παραλείψιν τῶν ἐπιχειρουμένων ἢ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραλειφθέντων ἔργων μόνον ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ δικαιοῦται νὰ διατάξῃ τὴν ἐπισκυσὴν ἢ κατεδαφί-
σιν τῶν παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ ποιν. νόμου γινομένων εἰσδομῶν. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 60, 76 τοῦ 63. (Ἀντικείμεται Γαλλικῇ νομολογίᾳ). — Ὅσακις δι' ἀπορίσεως ἀπερῶνται τὸ ποιν. δικαστήριον ὅτι δὲν διεπράχθη τὸ ἀδίκ-
ημα, ἐπ' ᾧ ἀπαγγέλλῃ κατὰ τινος κατηγορία, ἢ δὲν φέρει ἀξιώσιμον γαρ-
τῆρα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐισαχθῇ ἐπ' αὐτῷ ἕτερος εἰς δίκην. Α. Π. ποιν. 113 τοῦ 32, 24 τοῦ 70 (Ὁμορροεὶ Κωνσταντῇ). Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀπορ. 139 τοῦ 59, 193 τοῦ 73 ἐπιτιέπεται, μὴ γνωρῶσις τῆς ἐνστάσεως τοῦ δεδικασ-
μένου. Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 39, 193 τοῦ 73. (Ὁμορροεὶ Κωνσταντῇ-
πούλου).

85. Εἰς πᾶσαν ποινικὴν ἀπόφασιν ἀπερασίζονται ἐνταύτῳ καὶ αἱ 1) ἱερωτικαὶ ἀπειρήσεις. — Ἐχει δὲ τὸ ποινικὸν δικα-
στήριον τὸ δικαίωμα νὰ παραπέμψῃ τὴν περὶ τούτου περαιτέρω

συζητήσων εἰς τὸ ἀρμοδίον πολιτικὸν δικαστήριον, ἂν αἱ ἰδιω-
τικαὶ ἀπαιτήσεις δὲν ἐξεκαθαρισθῶσαν, ἀλλὰ γρηγορῶς 2) διευ-
κρινήσεως καὶ ἀναπτύξεως. Ποιν. 302 ε. 346.

1) γενόμενα: 2) μειζονος

Ν. Ὡς ἐκ τοῦ 85 ἄρθρου προκύπτει, τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἔχει μόνον ἀρμοδιότητα νὰ συνδικάζῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ὅταν κηρύξῃ τὸν κατηγο. Ἐνσχον. Α. Π. ποιν. 47 τοῦ 44, 91 τοῦ 83, 219 τοῦ 94. Ὅθεν ἀθωωθέντος τοῦ κατηγορουμένου, οὐδαμῶς λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ. Α. Π. ποιν. 138 τοῦ 64. Ἐπίσης κηρυχθέντος μὲν ἐνόχου τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλ' ἀπορριπθέντος εἴτα ὅτι τὸ ἀδίκημα παραγράφ. Α. Π. 9 τοῦ 58. Ἄν δὲ τὸ 346 ἄρθρον διαλαμβάνῃ, ὅτι, ἀποδειχθείσης μὲν ἀλλὰ μὴ εὐθὺς καλασίμου τῆς πράξεως, ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος καί, γενομένης αἰτήσεως, ἐκδίδεται κατὰ τὸ ἄρθρον 86 ἀπόφασις περὶ τῶν ἰδιω-
τικῶν ἀπαιτησέων, τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς εἰς τὸ 86 ἄρθρον παραπομ-
πῆς αὐτοῦ δηλοῦται, ἀφορᾷ εἰς μόνας τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀθωω-
θέντος κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 47 τοῦ 44. — Ἀνατρεθείσης τῆς ἀπο-
φάσεως, δι' ἧς παρεπέμφθη ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον
ὡς ἀνεκαθάριστος, καὶ παραπεμφθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς ἕτερον ποινικὸν
δικαστήριον δύναται νὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ αὖθις ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ.
Α. Π. ποιν. 149 τοῦ 72.

86. Ὁ κατηγορούμενος, ὡς ἀθωωθῇ, δύναται, ὑπὸ τὴν εἰς
τὸ ἄρθρον 85 ἐκτεθέντα περιορισμὸν, νὰ παραστήσῃ ἐνώπιον
τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου τὰς περὶ ἀποζημιώσεως, ἐκανοποιή-
σεως, καὶ ἐξόδων ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεις του. Ποιν. 302. 346.
448. 480. 500.

Ν. Τοῦ ἄρθ. 302 εδ. 3 μηδεμῶς ἀπαιτοῦνται τὴν τοῦ μηνυτοῦ παρου-
σίαν, ἐπειτα ὅτι καὶ ὁ μὴ παρὼν ἐν τῇ δίκῃ μηνυτῆς δύναται νὰ ὑπο-
χρεωθῇ εἰς ἀποζημιώσεις. Α. Π. ποιν. ΤΚΗ' τοῦ 39 (Κακίτζι εἰκότως τὴν
γνώμην ταύτην Κωνσταντοπούλου).

87. Δημόσιοι ὑπάλληλοι καταδικάζονται εἰς ἀποζημιώσεις
καὶ εἰς τὰ ἐξούα μόνον κατὰ τὰς παρὰ τῶν νόμων ῥητῶς ὀρι-
ζομένης περιπτώσεις (ἄρθρ. 65 καὶ 68). (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 358).

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 87 προκύπτει ὅτι οὐδέποτε ὁ εἰσαγγελεὺς ἢ οἱ λοιποὶ
ἀναγκαστικοὶ ὑπάλληλοι ὀφίστανται τὴν δαπάνην, ἀθωωθέντων τῶν κατηγο-
ρουμένων· ὅθεν αὕτη βαρύνει αἰετοῦ τὸ δημόσιον. Α. Π. ποιν. 154 τοῦ 65.

88. Τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως καὶ ἡ ἀπόφασις ὁμοῦ
μὲ τὰς εἰς τὸ περιθώριον παρατηρήσεις καὶ μεταβολὰς ὑπο-
γράφονται ἐντὸς 24 ὥρων παρὰ πάντων τῶν εἰς τὴν συζήτησιν
παρευρεθέντων καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν συμπράξαντων δικαστῶν,
καὶ παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ προστίμῳ ἐκα-
τὸν μέγιστον διακοσίων δρακμῶν ἐπιβαλλομένῳ εἰς τὸν κρατούν-
τα.

τέα τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ κατὰ 1) τῶν παραβαινόντων τὴν διατάξιν ταύτην ὑπαλλήλων. — Ἡ αὐτὴ ποινὴ καταγινώσκεται, καὶ ἐταν δὲν συντάσσονται 2) πρακτικά, ἢ δὲν ἐντιθεταὶ ἐγγράφως ἡ ποινικὴ ἀπόφασις. Π.δ. 174. Ὁργ. 126, 1. 261. 270. 292 ε. Ποιν. 345. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 164 καὶ 196).

1) κατὰ πάντων 2) παντάπασι

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 261 καὶ 270 τοῦ Ὁργ. π.δ. Δικ. καὶ τοῦ ἀρθ. 88 τῆς ποιν. δικον. ἐξάγεται, ὅτι προκρίνεται τῆς συντάξεως τοῦ περὶ τῆς ἀποφάσεως ἐγγράφου ἢ ἀπόφασις τῶν δικαστῶν. μετ' ἣν συντάσσεται τὸ περὶ αὐτῆς ἐγγράφον καὶ τὰ πρακτικά, κωλυμένου δὲ τινος τῶν ποινικῶν δικαστῶν νὰ ὑπογράψῃ, ἀρκεῖ νὰ γένηται μνηεὶς τοῦτου ὑπὸ τῶν λοιπῶν δικαστῶν παρὰ τῇ ὑπογραφῇ αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 231 τοῦ 71, ἄλλως δὲν παρέχουσιν ἀπόδειξιν οὕτε περὶ τῆς νομίμου συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου, οὔτε περὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 80, 41 τοῦ 81, 30 τοῦ 76. Κατὰ δὲ τὰς Α. Π. ποιν. 71 καὶ 73 τοῦ 83 καὶ 249 τοῦ 73 ὅσακις οὐδεμία περὶ τῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ἐγερθῇ ἀμφισβησία, ἰσχύει αὕτη, καὶ περ ἐλλειπούσης τῆς ὑπογραφῆς ἐνὸς τῶν δικαστῶν ἢ τοῦ γραμματέως. Ὅντων δὲ καὶ τῶν βουλευμάτων ἀποφάσεων κατὰ τὸ ἀρθ. 249 τῆς ποιν. δικον., ὅθεν καὶ τοῦ κύρους αὐτῶν κρινόμενου κατὰ τὰς περὶ κύρους τῶν ἀποφάσεων γενικὰς διατάξεις, ὁπότε, ὅτι τὰ περιέχον τὴν βεβαίωσιν τοῦ κωλύματος τῆς ὑπογραφῆς ἐνὸς δικαστοῦ ὑπὸ τῶν λοιπῶν βουλευμάτων οὐδὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀκυρον. Α. Π. ποιν. 231 τοῦ 71. — Ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ βεβαιούται ἐκάστη τῶν ἐν τῇ περιθωρίῳ προσηκῶν διὰ τῆς ὑπογρ. τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ γραμματέως, ἀλλὰ μόνον ἐν συνόλῳ αἱ ἐν τῇ περιθωρίῳ τῶν πρακτικῶν παρατηρήσεις καὶ μεταβολαί. Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 74. — Δὲν ἀπαγορεύεται νὰ συντάσσωνται πρὸ τῆς συνεδριάσεως χειρογράτως ἢ ἐντύπως μέρη τῶν πρακτικῶν διαλαμβάνοντα τὰς κοινὰς καὶ ἐν πάσῃ δίκῃ τηρητέας διατυπώσεις, οὐδ' ἔχει τι ἄτοπον, ἀφοῦ διὰ τοῦ ἐπακολουθοῦντος ἐλέγχου τῆς ἀκριβείας αὐτῶν καὶ τῆς ἐπεργομένης συμπληρώσεως καὶ ὑπογραφῆς αὐτῶν ἐπιβεβαιούται ἡ τήρησις τῶν διαλαμβανομένων διατυπώσεων. Α. Π. ποιν. 106 τοῦ 87.

89. Οἱ εἰσαγγελεῖς χρεωστῶν νὰ ἐξετάζωσι κατὰ πῶσαν τριμηνίαν τὰ γραφεῖα τῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν δικαστηρίων, νὰ βεβαιώσωσι πῶσαν παράβασιν δι' ἐκθέσεις, καὶ νὰ προκαλῶσι τὴν τιμώρησιν. Ὁργ. 96 ε. 211. Π.δ. 192. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 164 καὶ 196).

90. Μετὰ τὴν ἀποπερατωσιν τῆς συζητήσεως κατατίθενται ὁ λ. α. αἱ π. ρ. αἱ εἰς 1) παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου, καὶ φυλάττονται ὑπ' αὐτοῦ. — Ὡσαύτως ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου χρεωστῆται νὰ φυλάττῃ τὰ πρακτικά τῶν συνε-

ερίστατων καὶ τὰ πρωτότυπα τῶν ἀποφάσεων, καὶ νὰ διδῇ εἰς τὴν εἰσαγγελίᾳ καὶ εἰς τοὺς διαδίκους τὰ ζητούμενα ἀντίγραφα αὐτῶν. — Ὁ αὐτὸς εἶναι καὶ εὐλαΐ τῶν εἰς τὸ δικαστήριον παρακατατιθεμένων ἀποδεικτικῶν καὶ ἄλλων πειστηρίων ἐγγράφων 2). Ὁργ. 126, 2. 260, Ποιν. 83, 277.

1) Ὅλα τὰ ἐγγράφα 2) παρὶλκει τὸ ἐγγράφον.

91. Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας, τὰ πρακτικὰ καὶ τὰ πρωτότυπα τῶν ἀποφάσεων πρέπει κατὰ μῆνα, καθὼς καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, νὰ συρράπτονται, νὰ ἀριθμῶνται κατὰ σελίδας, καὶ νὰ μονογραφῶνται· ἄλλως, ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς ζημίας, καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 260 τοῦ δικαστικοῦ ὁργανισμοῦ. Πολ., 189. Ὁργ. 260, 262 ἐ. Ποιν. 349.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Π ε ρ ῖ Ἀ π ο δ ε ῖ ξ ε ω ς .

Α'. Γενικοὶ ὅρισμοί.

92. Οἱ δικασταὶ δὲν εἶναι ἡναγκασμένοι νὰ παρακολουθῶσι νομικοὺς κανόνας ἀποδείξεων, ἀλλὰ μᾶλλον πρέπει νὰ αποφασίσωσι κατ' ἴδιαν πεποιθῶσιν, ἀκούοντες πρὸς τοῦτο τὴν φωνήν τῆς συνειδήσεώς των, καὶ ἐδηγούμενοι ἀπὸ τὴν ἐκ τῶν συζητήσεων προκύπτουσαν ἀπροσωπώληπτον κρίσιν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων 1), περὶ τοῦ ἀξιοπιστοῦ τῶν μαρτύρων, καὶ περὶ τοῦ ἐχεγγύσου τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων. — Ὁρεῖλαιον δὲ νὰ ἐκθετῶσι τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεώς των εἰς τὴν ἀπόφασιν. Πολ. 256. Ποιν. 81, 107, 111, 131, 527.

1) γεγενότων,

Ν. Τῆς κρίσεως τοῦ καταλληλοτέρου ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἐκ τούτου προκύπτουσῶν ἐνδείξεων ἀριεμένης εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπεται, ὅτι τὸ δικαστήριον, πεισθὲν ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, ὅτι ὁ κατηγο. ἔκασεν ἐκ προθέσεως ὕλας δυσώδεις καὶ θειώδεις ἐπιτηδείας πρὸς τὴν ἐκ τῶν μεταξοκωλήκων τοῦ παθόντος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ διορίσῃ πρὸς τοῦτο πραγματογνώμονας. Α. Π. ποιν. 10 τοῦ 34. Ἐπίσης τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων περὶ τῆς ἐνοικιάσεως τῶν δημοτικῶν σφῶν, καὶ ἂν ἐγγράφοι ὑπῆρξαν περὶ τούτων ἀποδείξεις ὡς πρὸς ὠρισμένους ἐνοικιαστάς. Α. Π. ποιν. 192 τοῦ 70. (Ἴδε καὶ

ἀδρον 93). — Πρὸς ἀποδείξιν τῆς διαρκείας τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος τοῦ αὐτοῦ ὁ νόμος διατάττει ὡς ἑξῆς: μέσον τὴν ἱατρικὴν αὐτοψίαν· ἐπομένως ἀπόκειται εἰς τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ ἢ μὴ, καθ' ὅσον θεωρεῖ αὐτὴν χρησίμην. Δ. Π. ΤΘΒ' τοῦ 39.

93. Τα κυριότερα ἀποδείξεις μέσα εἰς τὴν ποινικὴν δικαιοσύνην εἶναι: — 1. ἐνδείξεις. — 2. δικαστικὴ αὐτοψία. — 3. γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων. — 4. ὁ γ γ ρ α ρ α 1). — 5. ἐμψόχια τοῦ κατηγορουμένου. — 6. μάρτυρες. Πελ. 252, Ποιν. 95 ε. 144 ε. 133 ε.

1) Ὑπομνήματα.

Ν. Τασομένης καὶ τῆς δικαστικῆς αὐτοψίας ἐν τοῖς κυριότεροις ἀποδεικτικῇς μέσοις, ἔπεται ἐπὶ τὸ ποιν. δικαστήριον δύναται νὰ σχηματίσῃ πεποιθήσιν περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ κατηγο. ἢ τοῦ μάρτυρος ἐκ τῆς σωματικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως, ἢ τοιαύτης, δ' ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου διαπεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Δ. Π. ποιν. 200 τοῦ 73, 67 τοῦ 74, 126 τοῦ 77 κτλ. (*1δε καὶ ἀρθ. 122). — Τοῦ 20 ἀρθροῦ τοῦ Συντ. διαλαμβάνονται, ἐπὶ τὸ ἀπόβηκον τῶν ἐπιστολῶν εἶναι ἀπολύτως ἀπαράβιαστον, ἔπεται, ἐπὶ δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ, ὡς μέσον ἀποδείξεως τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου. Δ. Π. ποιν. 89 τοῦ 71, 117 τοῦ 78, 92 τοῦ 89. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Δ. Π. ποιν. 114 τοῦ 77, 120 καὶ 169 τοῦ 93, 76 τοῦ 94 ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 20 τοῦ Συντ. κείται ἀπλῶς ὡς καλὴν κατὰ τῆς ἐνδεχομένης καταχρήσεως τῆς ἐκτελ. ἐξουσίας ἐπὶ τῆς ὑπ' αὐτῆς διὰ τῶν δημοσίων ταχυδρομίων διαβιβαζομένης ἰδιωτικῆς ἀλληλογραφίας. Κατὰ δὲ τὴν Δ. Π. ποιν. 128 τοῦ 83 καὶ ἀληθῆς ὑποτιθεμένη ἡ παραβίασις τῆς καθιερούσης τὸ ἀπαράβιαστον τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν διατάξεως τοῦ Συντάγματος, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ὡς ἀναγομένη εἰς παραβίασιν δικονομικῆς περὶ ἀποδείξεως διατάξεως καὶ μὴ ἀποτελούσα βεβήλην ἐφαρμογὴν ἢ ἐφαλμμένην ἐρμηνείαν τοῦ ποινικοῦ νόμου. (Ἀλλὰ τὸ Σύνταγμα εἶναι ὁ θεμέλιος νόμος· τῆς πολιτείας, κατ' ἀκολουθίαν τὸ παρὰ τὴν διάταξιν αὐτοῦ γενόμενον εἶναι ἀκυρον καὶ ἀνίσχυρον καὶ χρεὶς ἔχει πᾶν δικαστήριον ἐν τῇ κύκλῳ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ νὰ χρηστῇ αὐτὸ τοιοῦτο. (*1δε καὶ ἀρθ. 172).

94. Εἰς τὴν ποινικὴν διαδικασίαν συγχωρεῖται ἐν γένει πᾶν εἶδος ἀποδεικτικῶν μέσων. — Ἐξαιρέσις τοῦ γενικοῦ κανόνος ὡς πρὸς τὴν παραδοχὴν τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως τότε μόνον γίνεται, ὅταν ἡ βασις τοῦ πταίσματος, τοῦ πλημμελήματος ἢ τοῦ κακουργήματος ᾖναι ἰδιωτικῆς τῆς ὑποχρέσεως. — Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ ἀπόδειξις τῆς ἰδιωτικῆς ὑποχρέσεως, ἥτις προηγείται τῆς ἀξιοποίνου πράξεως, κρίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ δικαίου πρὸς ἀπόδειξιν δι' αὐτῆς τῆς ἀξιοποίνου πράξεως συγχωρεῖται ἐπίσης πᾶν ἀποδεικτικὸν μέσον. Ποιν. 93, 315. Πελ. 252, 300 ε.

Ν. τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1836 Β. Α. περὶ τῶν εἰς τὰ δαση ἀνομημάτων (ἀρθρ. 3, 4, καὶ δ) ἐπιβάλλοντος μὲν τοῖς δασονομικοῖς ὑπαλλήλοις τὸ χρεὶς τοῦ ἐρευνᾶν ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν τὰ δασικά ἀνομήματα καὶ συντάττειν τὰς προσηκουσὰς ἐκθέσεις, ἀλλ' οὐδὲμῶς ἀπαγορευόντος τοῦ δικαστηρίου κα' ἐξετάζῃ καὶ μάρτυρας πρὸς ἀποδείξιν, ἔπεται ὅτι ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῶν ἀνομημάτων τούτων τὸ ἀρθρὸν 94, εὐ ἢ παραδίδοις ἀπαγὶ ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 53. — Λαβόντος ὑπ' ἑξὶν τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου μαρτυρίας παρὰ τὸ ἀρθρὸν 94 τῆς ποιν. δικον. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθρ. 300 τῆς πολ. δικον., το ἐπὶ τούτῳ παράπονον περιστρεφόμενον εἰς παραδίδοις διατάξεως τῆς ποιν. δικον. καὶ συγ' τοῦ ποιν. νόμου, εἰς οὐδεμίαν ὑπᾶγεται τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθροῦ 263 τῆς ποιν. δικον., δι' αἱ συγχαρτῆται ἀναίρεσις κατὰ βουλεύματος, δύναται δὲ μόνον ὁ κατηγορούμενος νὰ προτείνῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὸ ἀπαράδεκτον τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως. Α. Π. ποιν. ἀπ. 14 τοῦ 68 καὶ ἑτέρα κλεισται ἀποράσεις. **CONTRA** Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 39 καθ' ἣν, ἐὰν τὸ δικ. τῶν συνόδων παραδέχεται τὸ μέσον τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ἀποτελοῦσης τὴν βάσιν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως ἰδιωτικῆς ὑπογρῶσεως, χωρὶς νάπορασις προτέρον ἐὰν εἴη προκύβει ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἡ ἀπόρασις αὐτοῦ εἶναι ἀναίρετα. (18ε καὶ ἀρθρὸν 263). — Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἀρθ. 94 πρὸς τὰ ἀρθ. 400 καὶ 420 προκύπτει ὅτι ὁ δικαστὴς τῆς οὐσίας εἶναι ἀρμόδιος νάποραίνεσθαι καὶ περὶ πάντων τῶν ἐν τῇ δικῇ παρεμπιπτόντων ζητημάτων καὶ ἐνατάσεων. Α. Π. ποιν. 111 τοῦ 49, 64 τοῦ 69, 139 τοῦ 60, 96 τοῦ 67. Ὅθεν, ἐὰν ἐγερθεῖς καταγῶρις ἐπὶ διαγμῇ, ἀναρῶν τὸ ζήτημα περὶ ὑπάρξεως ἢ τοῦ κύρους τοῦ πρώτου ἢ δευτέρου γάμου, ἀρμόδιον ἀπορνησθαι περὶ τούτου εἶναι τὸ ποινικὸν δικαστήριον. Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 60, 96 τοῦ 67. (Μόνον ἐπὶ τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀπαγωγῆς καὶ τοῦ ἀδικήματος τοῦ δι' ἀπάτης ἢ βίας τελεσθέντος γάμου δὲν ἐπιτρέπεται ἡ καταδίωξις τοῦ ἐνδῶκου πρὶν ἢ ὁ γάμος κηρυχθῇ ἀκυρὸς ὑπὸ τοῦ ἀρμόδιου δικαστηρίου κατὰ τὰ ἀρθ. 333, 359 καὶ 360 τοῦ Ποιν. Ν.). Ἀλλ' ὅσκις τὸ προδικαστικὸν ζήτημα εἶναι ἐκκρεμὲς ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, ἀναβλητέα ἡ ἀπόρασις τοῦ ποιν. δικαστηρίου ἕως τῆς ὑπ' αὐτοῦ λύσεως τοῦ ζητήματος. Α. Π. ποιν. ΓΠ' τοῦ 41, 5 τοῦ 47, 1 τοῦ 49, 49 τοῦ 47. — Ὅριζοντες τοῦ ἀρθ. 94 ὅτι, ἐταν ἔννομος βάσις τῆς ἀξιοποίνου πράξεως ᾗναι σύμβασις τοῦ αἰσικῶ δικαίου, ἡ ἀποδείξις αὐτῆς ὡς ἀποτελοῦσης ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως γίνεται κατὰ τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ αἰσικῶ δικαίου, ἔπεται ὅτι καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου, ἀποτελοῦσα ἀποδεικτικὴν λύσιν, βυθμίζεται ὑπὸ τῶν περὶ αὐτῆς διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Α. Π. ποιν. 120 τοῦ 88. Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων ὅσκις ἐπὶ τῆς ἀποδεικτικῆς ἰδιωτικῆς ὑπογρῶσεως δὲν ἐπιτρέπεται τούτο. Α. Π. ποιν. 76 τοῦ 89. — Τοῦ ποιν. δικαστ. ὄντος κατὰ τὸ ἀρθ. 94 ἀρμόδιου, καὶ ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δικαζόμενης ἀξιοποίνου πράξεως εἶναι ἰδιωτικῇ ὑπογρῶσεως, νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς, ἔπεται, ὅτι πολλὰ μᾶλλον εἶναι ἀρμόδιον, ὅτε πρᾶνται περὶ τῆς ἀποδείξεως ἐνὸς ἀπλοῦ πραγματικοῦ γεγονότος, εἴαν εἶναι τὸ ἂν ἡ κατηγορ. τοῦ κτηματος ἐκεῖτο πράγματι περὶ τῷ κατηγ. ἢ οὐ, καθ' ἣν ἐποχὴν κατηγορεῖται ὅτι αὐθαίρετως δῆθεν ἐνέγκησεν ἢ ἐνόμειεν, ὅτι εἶναι δικαίον. Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 47. (18ε καὶ ἀρθρ. 400).

Β'. Ἐνδεξιεις.

95. Ἐνδεξιεις εἶναι πᾶν ὅ, τι ἔχει 1) φυσικὴν συνάφειαν μετὰ τινος ἀξιοποιήτου πράξεως, ὥστε νὰ εἰσπορῇ τις ἐντεῦθεν νὰ συμπαρανῇ λογικῶς περὶ αὐτῆς ταύτης τῆς πράξεως ἢ περὶ τοῦ πράξαντος, ἢ περὶ τῶν λόγων τοῦ καταλογισμού, ἢ περὶ τῆς ἀθωότητος ἀνθρώπου τινός. — Ἡ ἀκριδὴς ἐκτίμησις τοιούτων διδομένων ἀρνεῖται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου. Πολ. 272, 276. Ποιν. 93.

1) ἐνδεξιεις εἶναι γεγονότα ἔχοντα

Γ'. Αὐτοψία

96. Ὡς δικαστικὴ αὐτοψία θεωρεῖται πᾶσα δικαστικὴ πράξις, δι' ἧς ὁ δικαστὴς ἢ ὁ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος πείθεται 1) περὶ τῆς ὑπάρξεως τινῶν πραγμάτων 2) δι' ἰδίας ἀντίληψως, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ᾔναι ἡ αἰσθησις, δι' ἧς ἔγινεν ἡ ἀντίληψις αὐτή. Ποιν. 93. Πολ. 277.

1) πληροφρεῖται 2) γεγονότων

97. Ἡ αὐτοψία δύναται νὰ γενῇ εἰς ἀνθρώπους ἢ πράγματα, εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς κολασίμου πράξεως, ἢ εἰς ὠρισμένον τινὰ τόπον πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ χωρίου. — Περὶ τῆς αὐτοψίας πρέπει πάντοτε νὰ συντάσσεται ἀκριδὴς καὶ περιεκτικὴ ἐκθέσις κατὰ τὸν νόμιμον τυπὸν. Ποιν. 72, 73.

Δ'. Πραγματογνώμονες.

98. Ἐὰν ἡ αὐτοψία ἀπαιτῇ γνώσεις καὶ πείρας, ἰδίως δὲ ἱατρικὰς, χειρουργικὰς, χημικὰς, καὶ παρομοίας ἄλλας, τὰς ὁποίας οἱ δικασταὶ ἢ οἱ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι, ὡς τοιοῦτοι, δὲν ἔχουν συνήθως, προσκαλεῖνται τότε κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς καὶ πλείονας ἐμπειροτέχναι. Πολ. 278. 291. Ποιν. 93, 157.

99. Πᾶς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος καὶ τὸ δικαστήριον αὐτὸ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διορίξῃ πραγματογνώμονας, καθ' ὅσον δι' ὠρισμένας τινὰς δικαστικὰς παρατηρήσεις δὲν ὑπάρχουν τοιοῦτοι δημῳσιῳς 1) διορισμένοι παρὰ τῆς κυβερνήσεως (1).

1) καθὼς δημόσιοι ὑπάλληλοι

(1) Ὁρᾷ Δ. τῆς 30 Ὀκτωβρίου 1833 περὶ συστάσεως ἱατρῶν κατὰ νομ.

Ν. Οι Ιατροί (κτηνίατροι κτλ.), επιμαρτυροῦν καὶ μαρτυροῦνται ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 2 τοῦ Διατ. τῆς 17 Δεκ. 1834 νὰ ὑπηρετῶσιν εἰς ἐκτελεστικὰς ὑποθέσεις, θύναται νὰ καταδικωθῶσιν ἐπὶ ἀπειθείᾳ, ἀποποιούμενοι τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων πραγματοποιήσεως. Α. Π. ποιν. 25 τοῦ 69, 63 τοῦ 65.

100. Οἱ πραγματοποιήμονες θύνανται νὰ ἐξαίρωνται παρὰ τῶν διαδικίων διὰ τε τοὺς αὐτοὺς λόγους, δι' οὓς καὶ οἱ μάρτυρες (ἀρθ. 114), καὶ προσέτι: ἂν ἔχωσιν ἔμμεσον ἢ ἄμεσον ἰδιωτικὸν συμφέρον, ἢ ἂν ἢ ἐνεστῶσα κατὰστασις 1) τοῦ εἰς αὐτοφάν προκειμένου ἀνθρώπου ἢ πράγματος παρ' ἧς ὁ δὲ συμπράξῃς ὡς αὐτῶν 2), ἰδίως δὲ ἂν ὡς ἱατροὶ ἐδωκαν εἰς τὸν ἀποθανόντα τὴν ἀπὸ τῆς τέχνης τῶν βοήθειαν κτλ. Πολ. 295. Π. Ν. 33. Ποιν. 132.

1) κατὰ τὴν γένεσιν τῆς ἐνεστῶσης καταστάσεως 2) συνέπραξιν

101. Πρὶν οἱ πραγματοποιήμονες ἀναλαβεῖν τὰς ἐργασίας, ἐκκρίνοντα ἐνώπιον τῶν δημοσίων ἀπ' αὐτῶν, παρὰ τῶν ἐποικων διωρίσθησαν, ἐκτός ἂν ἐράπαξ ὠρκίσθησαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοιαύτων ἐργῶν. Πολ. 288. 297. Ποιν. 133.

μετὰ καὶ περὶ τῶν καθήκοντων αὐτῶν. καθ' ὃ «χρεὶ τοῦ ἱατροῦ τοῦ νομοῦ ἰδιαιτέρα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς νομαρχίας εἶναι. . . .») νὰ καμῇ τὰς δικαστικοῖς ἐξετάσεις εἰς ὅλας τὰς ἐντὶ τῆς ἐπαρχίας τῆς καθένης τοῦ νομοῦ περιπτώσεις. Ὅσακις προσκληθῇ ἰδίως ἐκ μέρους τοῦ δικαστηρίου, νὰ διδῇ τὴν περὶ τούτου γνώμην του. Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἱατροῦ τοῦ νομοῦ, τὸ δικαστήριον ἐπιφορτίζει τὴν ἐργασίαν ταύτην εἰς ἄλλον ἐριστόμενον ἐπὶ τούτῳ ἱατρὸν ἢ χειρουργόν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει εἰς δικαστικαῖς περιπτώσεις καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας» (ἀρθ. 3). Ὅρα καὶ Διατ. τῆς 17 Δεκ. 1836 περὶ νοθεύσεως χαρτοσήμου, καθ' ὃ, ὑπαρχούσης ἀμφιβολίας περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, τὸ ἀριστερὸν δικαστήριον ἀποστέλλουσι τὸν σφραγιστὸν χάρτην εἰς τὸ σφραγιστήριον, εὐ ἢ ὑπηρεσία εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἐξετάσῃ καὶ γνωμοδοτήσῃ περὶ τούτου.

Ὅρα ἐπίσης ἀρθ. 3 τοῦ νόμου ΒΜΕ' τῆς 27 Ἰουλίου 1892, καθ' ὃ κατὰ τὴν βεβαίωσιν τῶν περὶ τὸ ἐμπόριον τῆς σταπιδος ἀδικημάτων, οἱ πραγματοποιήμονες λαμβάνονται ἐκ καταλόγου εἰδικῶν δι' ἕκαστον τελωνεῖον ἢ ὑποτελωνεῖον ἢ ὄρμον σταπιδοφόρου ἐπαρχίας περιέχοντος τὰ ὀνόματα 3 σταπιδοκτημόνων καὶ 5 σταπιδεμπόρων, καταρτιζόμενον κατ' ἔτος ἐντὸς τοῦ Ἰουνίου ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν τῆς περιφέρειας, εἰς τὴν ὑπάγονται τὰ τελωνεῖα ἢ ὑποτελωνεῖα ἢ ὄρμοι. Μόνον δ' ἐν ἑλλείψει ἢ ἐν ἀνεπαρκείᾳ τοιαύτων ἐφαρμόζονται αἱ κοιναὶ διατάξεις. Ὅρα ἐπίσης ἀρθ. 10 νόμου Α'ΦΚε' τῆς 27 Μαΐου 1887 περὶ ποινικοδοκίμης, καθ' ὃ ἀνατίθεται ἡ ἐκτίμησις τῶν ἡγμένων εἰς πραγματοποιήσεως, διερχομένων ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν κατ' ἐκτίμησιν τοῦ νομάρχου ἀπὸ 2 - 4 ἐν ἑκάστῳ δήμῳ

Ν. Μὴ ὀρίζοντες τοῦ ἄρθ. 101 τὸν τύπον τοῦ δοτέου ὅρκου, ἐπαρμολογεῖς ἐξ ἀναλογίας ἢ διατάξεις τοῦ ἄρθ. 121. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 36. (Ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ ἄρθ. 44 τῆς Ποιν. Δικον. βεβαιοῦσιν « ἐν τιμῇ καὶ συνειδήσει »). — Καὶ μὴ ὀμψάντος τὸν τοῦ πραγματογνώμονος ὅρκον τοῦ ἱατροῦ, εἰς ὃν ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τὸ χρέος νὰ ἐπισκερθῇ τὸν ἀπόντα μάρτυρα καὶ γνωμοδοτήσῃ ἂν πάσχων ἀδυνατῇ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσως, ἐὰν μετὰ τοῦτο ὁ μάρτυς ἀνεφανίσθῃ εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ ἐξητάσθῃ κατὰ τὸν νόμον. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 68. — Μὴ διατασσομένης ἐξ ἑνὸς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ὀρκίσεως τῶν πραγματογνωμένων ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 101 τῆς ποιν. δικον., ἐξ ἄλλου δὲ τοῦ 438 ἄρθρου ῥητῶς συμπεριλαμβανόντος ἐν τοῖς λόγοις ἀναίρεσως τὴν παράλειψιν τῆς ὀρκίσεως τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 116 καὶ 121 — 124 ὀρκιστέων μαρτύρων καὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 133 ὀρκιστέων διεκμηνέων, μὴ δυνατῆς δὲ οὕσης, τῆς ἐξομολώσεως τῶν πραγματογνωμένων πρὸς τοὺς μάρτυρας, διότι οὗτοι ἐν μέρει μόνον εἰσὶ μάρτυρες καὶ ἐν μέρει κριταί, καθὼς ἀντιλαμβανόμενοι γεγονότων τινῶν καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξάγοντες συμπεράσματα, ἐπεται, ὅτι ἢ μὴ ὀρκίσεις τῶν πραγματογνωμένων δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 48, 74 τοῦ 54, 9 τοῦ 70, 183 τοῦ 73, 83 καὶ 165 τοῦ 76. (Ἰδε καὶ ἄρθ. 438). Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 52 ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἱατρικῆς αὐτοβίβας μνείαν, ἐπεὶ ὁ ἱατρός ὀρκίσθη.

102. Ὁ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως χρεωστεῖ νὰ προτείνῃ ὠρισμένως εἰς τοὺς πραγματογνώμονας τὰ ζητήματα, περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται κυρίως ν' ἀπαντήσωσι, καὶ νὰ προσπαθήσῃ ὥστε νὰ μὴ παραβλέψωσιν οὗτοι μηδὲν τῶν πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀπαιτούμενων 1), καὶ νὰ δώσωσιν ἀκριβῆ καὶ ὁλοσχερῆ 2) γνώμην. (1) — Αὐτοὶ δὲ οὗτοι οἱ πραγματογνώμονες δὲν περιορίζονται εἰς μόνον τὰ παρὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως προταθέντα αὐτοῖς ζητήματα, ἐὰν ὡς ἐκ τῆς τέχνης ἢ ἐπιστήμης τῶν νομίζουσιν ἄξια λόγου καὶ ἄλλα ζητήματα.

1) χρησίμων 2) βάσιμον καὶ ἐξαντλοῦσαν τὸ ζήτημα

103. Ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμένων πρέπει, ἐξαιρουμένων τῶν ἐκτιμήσεων, νὰ ᾔηται αἰτιολογημένη. — Ἐκθέτοντες οὗτοι τὴν γνώμην τῶν ὀφείλου νὰ μὴ παρενδύωσι ψευδῆ πράγματα, νὰ ἀποφεύγουν τὰς ἀντιφάσεις καὶ τὰς ἀορίστους ἐκφράσεις καὶ ἄλλας ἐλλείψεις, δυναμένους νὰ διεγείρουν ὑπό-

(1) Δηλώνει οἱ πραγματογνώμονες δὲν περιορίζονται εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ τεθέντα αὐτοῖς ζητήματα, ἀλλ' ἂν ὑπάρχῃ ἀνάγκη (ὡς αὐτοὶ διὰ τῶν εἰδικῶν αὐτῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων δύνανται νὰ ἐκτιμήσωσι), δύνανται καὶ προσθέσωσιν ἑτι θεωροῦσιν ἀναγκαῖον.

νοιαν προσωπολήπιας ἢ ἀνεπιτηδείότητος. Πολ. 286. Ποιν. 106. (Βαυαρ. Ποιν. Δικ. 264)

104. Ἐάν ἐπὶ τῶν ἐκτιμήσεων αἱ πραγματογνώμονες διαφωνῶσι περὶ τὴν ποσότητα, λαμβάνεται τότε ὡς βάσις ἡ ἐλαχίστη ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν προβληθεισῶν 1) ποσοτήτων. (1)

1) διαφόρων

105. Ἐάν ἐκτὸς τῶν ἐκτιμήσεων πολλοὶ πραγματογνώμονες προσκληθέντες νὰ γνωμοδοτήσωσι δὲν συμφωνῶσι μετ' ἀλλήλων, τῶν πλειόνων ἡ ψῆφος νικᾷ. — Ἀλλῶς δέ, προστίθενται εἰς τοὺς προλαβόντας καὶ ἄλλοι δύο πραγματογνώμονες, οἵτινες, συνδιασκεψάμενοι μετ' αὐτῶν περὶ τοῦ πράγματος καὶ αὐθις μετ' ἀκριβείας, ἐκδίδουσι νέαν περὶ τούτου γνωμοδότησιν. — Ἐάν δὲ καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν ὑπάρχῃ πλειονοψηφία ὑπὲρ τινος γνώμης, εἶναι τότε ἀποδεκτέα ἡ μᾶλλον ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου.

106. Ἐάν ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων ᾖ ναὶ ἀόριστος, ἀτελής, καὶ ἀναιτιολόγητος, πρέπει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τοὺς ἰδίους, διὰ νὰ ἀναπληρώσουν τὰς ἐλλείψεις ταύτας. Ποιν. 103.

107. Ἐάν ἡ ἀπόφασις τοῦ πράγματος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τινος ζητήματος, πρὸς λύσιν τοῦ ἐποίου ἀπαιτεῖται ἰδιαιτέρα πείρα, ἢ γνώσις ἰδιαζούσης τέχνης ἢ ἐπιστήμης, διορίζονται τοῦλάχιστον δύο ἐμπειροτέχναι. — Ἀρτίου ὄντος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πραγματογνωμόνων, ἐάν δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσωσι πρὸς ἀλλήλους, προστίθεται παρὰ τῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες τοὺς διώρισαν, καὶ εἰς ἐπικριτής. — Τότε νικᾷ ἡ ψῆφος τῶν πλειόνων, ὡς ἂν ᾗτο περιττὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν πραγματογνωμόνων. — Ἡ ἀπόφασις, ἡ ἢ γνωμοδότησις, ἐάν συνετάχθῃ κατὰ τοὺς διατεταγμένους τύπους, εἶναι κατ' ἀνάγκην ἀποδεκτὴ εἰς 1) τὰ δικαστήρια, καὶ ἀποτελεῖ ὡς πρὸς τὸ προκειμένον 2) ζήτημα τελείαν ἀπόδειξιν. Πολ. 256. 298. Ποιν. 92 108. 109.

1) ὑποχρεωτικὴ διὰ 2) προδικαστικὴν

(1) Ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδόσει περιληπτικά αἱ περὶ τὴν ἐκτίμησιν γνώμαι ἀπάντων.

Ν. Κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀρθ. 107 ἡ γνωμοδότησις εἶναι ὑποχρεωτικὴ ὡς πρὸς τὰ ζητήματα. περὶ ὧν οὐδαμῶς δύναται ναπορήνηται τις ἀνευ τῶν γνώσεων τῆς ἰδιαίτουσας τέχνης ἢ ἐπιστήμης. περὶ ὧν μόνον ἀποκλειστικῶς εἰ κάτεχαι αὐτῶν δύναται ναπορήνηται. Δ. Π. ποιν. 8 τοῦ 53.

108. Τὰ ἔργα τῶν πραγματογνωμόνων, ἐκτὸς τῆς εἰς τὸ ἀρθρον 107 ἀναφερομένης περιπτώσεως, εἰσπορῶν νὰ διευθύνωνται παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως εἰς τὴν περιπτῶσιν δὲ ταύτην, ἡ περὶ τούτου συνταπτομένη ἐκθεσις πρέπει νὰ υπογράφεται παρ' αὐτοῦ, παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, ἢ ἄλλου τινὸς τῶν εἰς τὸ ἀρθρον 60 1) διαλαμτανομένων ὑπαλλήλων. ἢ τῶν δύο μαρτύρων (ἀρθρον 73), καὶ παρ' ὧν τῶν πραγματογνωμόνων.

1) γρ. 72

109. Συναινέσει τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως εἰσπορῶν οἱ πραγματογνώμονες νὰ ἐπιχειρῶσι καὶ καθ' ἑαυτοὺς τὰς ἐργασίας τῶν. Τότε δὲ οἱ ἐμπειροτέχνηαι χρεωστοῦν νὰ ἐκθέτωσιν ἐγγράφως τὴν γνωμοδότησιν τῶν, νὰ τὴν υπογράψωσι καὶ νὰ τὴν παραδίδωσιν εἰς τὸν διορίσαντα αὐτοὺς ἀνακριτικὸν ὑπαλλήλου, ὅστις ἐπιθέσταιτο συντόμως ὑπὸ τὸ ἐγγράφον τοῦτο τὴν παράδοσιν, τὴν υπογράφει μετὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, καὶ 1) τῶν δύο μαρτύρων — Εἰς τὴν περιπτῶσιν τοῦ 107 ἀρθρου οἱ πραγματογνώμονες ἐνεργεῖν πάντοτε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

1) ἡ

Ν. Τοῦ ἀρθ. 109 ὁρίζοντες ὅτι ἡ ἐκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων υπογράφεται καὶ ὑπὸ τοῦ διορίσαντος αὐτοὺς ἀνακριτικῶ ὑπαλλήλου. ἔπεται, ὅτι ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου συνεδριάζοντος ἐκθεσις αὐτῶν, ὅρακις ὑπ' αὐτοῦ καλεῖνται πρὸς γνωμοδότησιν, δύναται νὰ ᾖναι προφορικῇ. Δ. Π. ποιν. 41 τοῦ 54 καὶ ἑτέραί.

110. Οἱ ἐμπειροτέχνηαι, εἴαν δὲν δύναται νὰ χρησιμεύωσι συγχρόνως καὶ ὡς μάρτυρες, δὲν προσκαλεῖνται συνήθως εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀλλὰ μόνον ἀναγινώσκειται ἡ περὶ τῶν ἔργων αὐτῶν συνταχθεῖσα ἐκθεσις. Ποιν. 393.

Ε'. Ὁμολογία.

111. Ὁ ἐνώπιόν τινος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ γενομένη καὶ μὲ τὴν συνήθη περὶ

ραν 1) καὶ τὰς λοιπὰς ἀποδείξεις συμφωνοῦσα ὁμολογία ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν. (1) Δὲν πρέπει δὲ νὰ ἀπαιτῇται ῥητὴς μήτε εἰς τὴν προανάκρισιν μήτε ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ ἡ ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ μόνον νὰ ἀνακρινόμενται εἰς αὐτὸ παριστάμενον 2) οἱ λόγοι τῆς κατηγορίας, καὶ νὰ προσκαλῇται νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τοὺτους, καὶ νὰ ἐκθῇ τῆς ὑπερασπίσεως τὰ μέσα καὶ τὰς περὶ τούτων ἀποδείξεις· ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν πρέπει νὰ ὑποβάλλεται αὐτός εἰς ἐρωτήσεις ζητητικὰς 3) Πολ. 264. Ποιν. 93. 126. 127. 472.

1) τὰς ἄλλας πληροφορίας 2) ἐξεταζόμενον 3) καὶ πρέπει ἐν γένει ν' ἀποφεύγεται πᾶσα ζητητικὴ ἐρώτησις.

N. Ἡ ἐξέτασις τοῦ μηνυμένου δὲν θεωρεῖται ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς προδικασίας. Ἄρα ἡ μὴ ὑπάρχουσα ἡ ἀκυρὸς ἐν τῇ ἀνακρίσει ἐξέτασις αὐτοῦ δὲν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν, νομιμοποιουμένην διὰ τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος τοῦ εἰσαγγελέως. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 36. (Καταδύλως ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀντίκειται εἰς τὰ 111 ἀρθ. καὶ τὰ 197, καὶ ὁ ὑποχρεωτικῶς κλητεύεται ὁ κατηγορούμενος πρὸς ἀκρόασιν. Ὁμογενώμενος ἡμῖν Γαλλικὴ νομολογία καὶ Faustin Hélie).

ς'. Μάρτυρες.

112. Ἐκαστος, ἄνευ διαστολῆς τάξεως καὶ γένους, ὑποχρεοῦται συνήθως ζητούμενος νὰ μαρτυρῇ ἐπὶ δικαστηρίου περὶ παντὸς πράγματος, τοῦ ὁποίου ἀντελάβετο διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ αἰσθησέων. — Ἐξαίρουνται μόνον οἱ εἰς τὰ ἀρθρα 113 — 115 ἀναφερόμενοι. Πολ. 313. Ποιν. 93. ΣΠΝ. 85.

N. Δι' εἰδικῶν διατάξεων τῆς Ποιν. Δικ. διαγραφομένων τῶν λόγων, δι' οὓς ἐν ποινικῇ δίκῃ εἶναι ἐξαιρετέοι οἱ μάρτυρες, οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν εἰς τὰ περὶ ἐξαιρέσεως μαρτύρων αἱ τῆς πολιτικῆς δικον. διατάξεις. Α. Π. ποιν. 41 τοῦ 77. — Τὸ ἀρθ. 112 δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων ὡς μαρτύρων. Α. Π. ποιν. ΡΑΓ' τοῦ 37, 26 τοῦ 58, 73 καὶ 141 τοῦ 69, 472 τοῦ 72. (Δύνανται βεβαίως νὰ ἐξετασθῶσι ὡς μάρτυρες καὶ οἱ ἀθωωθέντες ἢ δὴ ἡ καταδικασθέντες συγκατηγορούμενοι Ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται τις φυσικῶς νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μαρτυρήσῃ περὶ γεγονότων. δυνάμενων νὰ ἐνοχοποιήσωσιν αὐτὸν ὡς συναίτιον ἀδικήματος. Τὴν γνώμην ταύτην ἀναγράφει ῥητῶς ἡ Γερμανικὴ ποιν. δικονομία).

(1) Εἰκότως ὑπεστηρίχθη ὑπὸ πολλῶν ἡ ἐξοθέλις τοῦ ἐδαιρίου τοῦτο τοῦ νόμου, ὡς διεγείροντος πολλὰκις τὸν ζῆλον χυδαίων ἀνακριτικῶν ὁργάνων εἰς τὴν βίαιαν ἀπόσπασιν ὁμολογίας περὶ τῆς ἐνοχῆς.

113. Παράφρονες, μαινόμενοι, καὶ βλάκες δὲν ἐξετάζονται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως, μῆτε εἰς τὴν προανάκρισιν, μῆτε ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ. Πολ. 321, 2, 322. ΣΠΝ. 85.

114. Ἀνιόντες καὶ κατιόντες συγγενεῖς, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, πατριοὶ, μητριοὶ, καὶ προγονοί, ἀνὴρ καὶ γυνή, πενθερός καὶ πενθερά, γυναικαδελφοὶ καὶ γυναικαδελφαί, ἀνδραδελφοὶ καὶ ἀνδραδελφαί, γαμβρός ἐπ' ἀδελφῇ, ἢ νόμφη ἐπ' ἀδελφῷ τοῦ κατηγορουμένου (1) δὲν ἐξετάζονται εἰς τὴν ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν προσκαλοῦνται παντάπασι. ἄλλ' ἐὰν οὗτοι ἐξετάσθησαν ἄνευ ἐναντιώσεως τοῦ εἰσαγγελέως, ἢ τοῦ κατηγορουμένου, ἢ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἢ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, ἢ δικηγ. 1) δὲν θεωρεῖται ὡς ἄκυρος. — Πρὸς διασάφησιν τῆς ὑποθέσεως 2) οἱ εἰρημένο: ἐξετάζονται 3) εἰς τὴν προανάκρισιν Ποιν. 123. Πολ. 324, 657. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 156 καὶ 322).

1) διαδικασία 2) ἀνακρίσεως 3) δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν

N. Πολλῶν ὄντων τῶν κατηγορουμένων, ἐν μὲ καὶ τῇ αὐτῇ δίκῃ σύναμα καὶ ἀδιαίρετος δικαζομένων, δὲν ἐξετάζεται ὁ μάρτυς, καὶ ἐν ἐνδῇ τοῦτων μόνον ἔθελεν εἶσθαι συγγενής. Α. Π. ποιν. 85 τοῦ 43, 42 τοῦ 61, 194 τοῦ 72. Ὅθεν, ἐν ἐξέτασθῇ, ἡ ἀπόρριψις ἀναιρεῖται. Α. Π. ποιν. 59 τοῦ 46. Ἐξετάζεται ὁμοῦς ὁ μάρτυς, ὁ συγγενής κατηγορουμένου τινός, ὁσάκις δὲν ὑπάρχει σύστασις ἢ συναιτιότης μεταξὺ τοῦ κατηγορουμένου πρὸς ἐν συγγενεῖς ὁ μάρτυς, καὶ τοῦ κατηγ. οὐ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς καλεῖται ὁ μάρτυς. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 43, 17 τοῦ 73, 2 τοῦ 83, 132 τοῦ 74. — Μὴ χρησιμομένης ἀκύρου τῆς διαδικασίας, ἐὰν ἐξετασθῇ συγγενής τις τοῦ κατηγορουμένου εἰς βαθμὸν ἐξαίρεσεως ἄνευ ἐναντιώσεως τοῦ εἰσαγγελέως κτλ. ἔπεται, ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν ὑποχρεοῦται εἰκοθεν νὰ ποδάλῃ τοιοῦτον συγγενῇ μάρτυρα τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 59, 169 τοῦ 83· καὶ μάλιστα ὅταν ὁ κατήγορος καὶ ὁ κατηγορούμενος ζητήσωσι νὰ ἐξετασθῇ. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 59. Contra Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 52, καθ' ἣν τὸναντικτὸν ὑποχρεοῦται, ἅτε τοῦ νόμου ἀπαγορεύοντος ἀπολύτως τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ. — Ἡ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ μάρτυρος ἐναντιώσις γίνεται ἐγκρίτως μέχρι τῆς ἐξέτασεως αὐτοῦ, δηλονότι καὶ μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὁδὸν τοῦ μαρτυρικοῦ ὅρκου, ἥτις οὐδαμῶς ἰσχύει νὰ καταστήσῃ ἀπαράδεκτον τὸ εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ ἐναντιώσεως δικαίωμα, ὅπερ ἀπένειμεν εἰς τὸν διδίκον ὁ νόμος. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 83. — Οἱ συγκατηγορούμενοι δύνανται νὰ ἐξε-

(1) Διαλυομένης τῆς κηδετείας διὰ τῆς λύσεως τοῦ γάμου, ἐξαφανιζομένου ἐπομένως τοῦ λόγου, οὐ ἔνακα ὁ νόμος ἀπηγόρευσε τὴν ἐξέτασιν τῶν κηδεστῶν (γυναικαδέλφου κτλ.), ἔπεται ὅτι ἐξετάζονται.

τασθῶσιν ὡς μάρτυρες κατ' ἀλλήλων. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 73, 10 τοῦ 77, 52 τοῦ 78. (Ἀποδοκιμάζομεν τὴν νομολογίαν ταύτην ὡς ἀντικειμένην εἰς τὴν διάταξιν, καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου ἀπομάκρυνσις τῶν κατηγορουμένων μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς δίκης, καὶ τὴν διάταξιν, καθ' ἣν ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀρκεσθῇ). — Ἄν ὁ μάρτυς ἀποβληθῇ ὡς συγγενής, δὲν ἐκδίδεται περὶ τούτου ἀπόφασις, πλὴν εἰάν ἀμφισβητηθῇ τὸ νόμιμον τῆς ἐξετάσεως. Α. Π. ποιν. 140 τοῦ 86.

115. Δὲν ἐξετάζονται οὔτε εἰς τὴν προανάκρισιν οὔτε ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. — 1. οἱ ἐκ τῷ κλήρου ὡς πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα γνωρίζουν ὡς ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως. — 2. συνήγοροι ἢ δικαστικοὶ ἀντιλήπτορες ὡς πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα διεπιστεύθησαν εἰς αὐτοὺς ὡς συνηγόρους καὶ ἀντιλήπτορας. — 3. δημόσιοι ὑπάλληλοι ὡς πρὸς τὰ μυστικὰ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας τῶν, καθ' ὅσον ἡ κυδέρνησις δὲν συγχωρεῖ τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν. Πολ. 321, 3. 324, 4. ΣΠΝ. 85.

Ν. Τῆς ποινικῆς δικονομίας μηδὲν διαλαμβάνουσι περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἀποδεικτέον ὅτι ὁ ἱερεὺς ἔμαθε τὰ γνωστὰ αὐτῷ ἐξ ἐξομολογήσεως, ἐφαρμοστέον τὸ ἀντιστοιχοῦν ἄρθρον 321 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικ., ὃ ἀρκεῖται εἰς τὴν ἀπλὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἱερέως ὅτι μαρτυρῶν ἤθελε παραδίδοι τὰ ἀπόρρητα τῆς ἐξομολογήσεως. Α. Π. ποιν. 46 τοῦ 74. — Ἄν μαρτυρήσῃ συνήγορος ἢ ἀντιλήπτορας (ἄρα καὶ ἱερεὺς) τὰ ἐμπιστευτικῶς ἀνακινωθέντα αὐτοῖς, δὲν ἐπέρχεται ἀνάγκη. Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 89.

116. Ἄνευ βασιλικῆς συνευδοκίσεως δὲν προσκαλοῦνται ὡς μάρτυρες βασιλόπαιδες, ἀλλ' ὀρκίζονται καὶ ἐξετάζονται κατ' εἶκον, ἡ δὲ μαρτυρία τῶν ἀναγινώσκεται, γενομένης περὶ τούτου αἰτήσεως, ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Ποιν. 9. 117. 360, 4. 384. 407, 6. 431. 458, 14, 17. Πολ. 319. ΣΠΝ. 85. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 510, 512).

117. Ἐάν εἰς τὴν περιπτώσει τοῦ προηγουμένου ἁρθρου 116 συγχωρηθῇ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξέτασις, προσδιορίζεται εἰς τὸ αὐτὸ Βασίλ. διάταγμα καὶ ὁ τρόπος, καθ' ὃν οἱ εἰρηγμένοι βασιλόπαιδες προσκαλοῦνται καὶ ἐξετάζονται ἐν δημοσίᾳ συνεδρίᾳ. Ποιν. 116, (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 513).

118. Γραμματεῖς τῆς ἐπικρατείας, στρατάρχαι, εἰσαγγελεῖς, νομαρχαί, καὶ πρέσβεις, ἢ ἄλλοι εἰς ξένας αὐτὰς διπλωματικά πράγματα ἐπιτετραμμένοι πράκτορες ἢ πρόξενοι, προσκαλοῦνται καὶ ἐξετάζονται κατὰ τοὺς συνήθεις νομίμους τύπους, εἰάν πρέμῃται νὰ ληρθῇ ἡ μαρτυρία τῶν εἰς τὸν τόπον τοῦ διορισμοῦ

των, ἢ ὅπου κατὰ περιστάσιν διατρίβουσι. Πολ. 320. Ποιν. 149. ΣΠΝ. 85.

119. Οἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον 118 ἀναφερόμενοι δημόσιοι ὑπάλληλοι, εἰς ἀνάγκηται νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες κατὰ τινὰ προσάκρισιν, γινομένην ἐκτὸς τοῦ τόπου ἐν ᾧ καθεδρεύουσιν ἢ κατὰ σύμπτωσιν διατρίβουσιν, ἐξετάζονται ἐνθα διατρίβουσι, καὶ — 1. οἱ μὲν γραμματεῖς τῆς ἐπικρατείας, οἱ στραταρχαί, οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ νομάρχαι, παρὰ τῶν τακτικῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλων τοῦ τόπου ἢ τῆς ἐπαρχίας. — 2. οἱ δὲ πρέσβεις, ἢ ἄλλοι διπλωματικοὶ πράκτορες καὶ πρόξενοι, ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας διοριζομένων 1). — Ἡ ἐξέτασις γίνεται κατὰ τοὺς συνήθεις νομίμους τύπους, ἀλλ' ἐνόρκως, καὶ ἡ ἐκθεσις τῆς ἐξετάσεως πέμπεται σὺν α 2) εἰς τὰ δικαστήρια, ἢ εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλους, παρ' ὧν ἡ θ ε λ ε ζ η τ η θ ἢ 3). ΣΠΝ. 85.

1) ὑπάλληλων 2) καλῶς προπεφυλαγμένη 3) ἐξητήθη

120. Ἐὰν οἱ εἰς τὸ ἄρθρον 118 ἀναφερόμενοι δημόσιοι ὑπάλληλοι: πρέκηται νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως, γινομένης ἐκτὸς τοῦ τόπου ἐν ᾧ καθεδρεύουσιν ἢ κατὰ σύμπτωσιν διατρίβουσιν, — 1. εἰς μὲν τὰ δικαστήρια τῶν κακυργιοδικῶν προσκαλοῦνται καὶ ἐξετάζονται κατὰ τοὺς συνήθεις νομίμους τύπους· δύνανται ὅμως νὰ ἀπαλλαχθῶσι τῆς ἐμφανίσεως διὰ Βασιλ. διατάγματος· τότε δὲ ἡ ἐγγραφὸς αὐτῶν μαρτυρία ἀναγινώσκεται, γενομένης περὶ τούτου αἰτήσεως, ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. — 2. εἰς ἕλα τὰ λοιπὰ ποινικά δικαστήρια δὲν προσκαλοῦνται· νὰ ἐμφανισθῶσιν αὐτοπροσώπως, ἀναγινώσκονται· δέ, γενομένης περὶ τούτου αἰτήσεως, αἱ ἐγγραφαὶ αὐτῶν μαρτυρίαι, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Ποιν. 124. 336. 360, 4. 407, 6, 9. 431, 458, 14, 17.

121. Οἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθησόμενοι μάρτυρες χρεωστοῦν, πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις, νὰ ὀρκισθῶσι δημοσίως ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ὅτι θέλουν ὁμιλῆσαι ἀφόρως καὶ ἀπαθῶς, καὶ ὅτι θέλουν εἰπεῖ ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν. — Ἐὰν ὁ μάρτυς πρεσβύη ὀρησκείαν τινὰ ἀνεγνώρισμένην παρὰ

τῆς κυβερνήσεως, ἥ καὶ μόνον ἀνεκτὴν, παρα τῇ ἀπορίᾳ νενόμισται ἡ εἰθιῖστα βέλαιερός τις τοῦ ἐρκίζεσθαι πρόπος, ἔχει κῶρος καὶ οὗτος εἰς τὴν ποινικὴν δίκην (1). Πολ. 335. 373. 384. Π. Ν. 268 ε. 365. ΣΠΝ. 85.

Σημ. Ὁ τύπος τοῦ Ὀθωμανικοῦ ἔρκου ἔχει οὕτως «Βιλαχί, Μπιλαχί, Τελαχί, μπουγιούν νουνιὰ γιάρουν ἀγρέτ». Ὁ δὲ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ «Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ διαγαγὼν ἡμᾶς διὰ ἔρηρᾶς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. ὅτι οὐ ψεύδεται, εἰ δὲ καὶ ψευδόμενος εὐρεθῶ, δὴν μοι Κύριος ὁ Θεὸς τὴν λέπραν τοῦ Γιεζῆ καὶ τοῦ Ἀρμᾶ, ἢ λί τοῦ ἱερέως τὴν καταδίκην καὶ ἀνελίζτω ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς καὶ καταπιέτωμε ζῶντα ὡς τὸν Δαθὴν καὶ Ἀδερῶν.

Ν. Ἐκ τῶν πρακτικῶν δέον νὰ συνάγῃται οὐ μόνον ὅτι ὁ μάρτυς ὠρκίσθη κατὰ τὸν νόμον ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἀλλ' ὅτι καὶ ὡμοσεν ὁλοσχερῶς τὸν διὰ τοῦ ἔρκου 121 ὠρισμένον διὰ τὸν μάρτυρα ἔρκιν. ἦ, ὅπερ τὸ αὐτὸ, ὅτι ὠρκίσθη κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δίκον. Ἀλλως ἐπέρχεται ἀναίρεσις συνηθῆ πρὸς τὸ 438 ἀρ. 14 τῆς ποιν. δίκον. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 31. 2 τοῦ 34, 39 τοῦ 36, 72 τοῦ 63, 31, 100 καὶ 146 τοῦ 66, 135 τοῦ 67, 72 τοῦ 73, 81 τοῦ 79, 173 τοῦ 84, 493 τοῦ 87, 123 τοῦ 89, 23 τοῦ 94. Κατὰ τὴν ἀπόρασιν μάλιστα 23 τοῦ 90 καὶ ἡ ἀπλὴ μνεία ὅτι ὠρκίσθη ὁ μάρτυς κατὰ τὸ 121 ἄρθρον ἀρκεῖ, διότι ῥητικὸς αὐτοῦ διατάσσοντος ὅτι οἱ μάρτυρες ὠρκίζονται ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, πρὸδῳλον ὅτι ὠρκίσθη ἐπ' αὐτοῦ. Contra Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 80, 61 τοῦ 94. Ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται νῦν ἀπερνοῦνται καὶ αὗται τοῦ ἔρκου αἱ λέξεις ἐν τοῖς πρακτικῶς, διότι ταῦτα δέξαι τὸ μνημονευθὲν ἄρθρον. Α. Π. ποιν. 12 τοῦ 67, 27 τοῦ 91. Ὅθεν ἡ πρῆπει νὰ σημαιοῦται ὁ ἔρκος ἐν τοῖς πρακτικῶς ἀπαρῶντως ὡς ἔχει ἐν τῷ ἄρθρῳ 121, ἦ, ὅπερ ἰσοδύναμον, νὰ γίνῃται σημείωσις ἐν αὐτοῖς, ὅτι ὁ μάρτυς ὠρκίσθη κατὰ τὸ 121 ἄρθρ. τῆς ποιν. δίκον. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 76. Ὅθεν εἰ σημαιοῦται ὁ ἔρκος αὐταῖς λέξεσι, ἐλλείπει δὲ λέξις τις, μάλιστα δὲ λέξις καθιερωμένη ὡς ἀπαραίτητος τοῦ ἔρκου ἔρως (οὗτα ἡ λέξις ἔλπιν τὴν ἀληθειαν), ἀναίρεται καθιστάται ἡ ἀπόφασις. Α. Π. 64 τοῦ 67, 131 τοῦ 70, 79 τοῦ 76. ἔστω καὶ ἐάν γίνῃται ἄμψ παραπομπὴ εἰς τὸ ἄρθρ. 121. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 70, 12 τοῦ 67. Κατὰ δὲ τὰς Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 44, 40 τοῦ 47, 84 τοῦ 32, 87 τοῦ 37 (ἂς θεωροῦμεν ὁρθοτάτας) καὶ ἡ ἀπλὴ ἐν τοῖς πρακτικῶς μνεία, ὅτι ὠρκίσθη κατὰ τὸν νόμον, ἀρκεῖ, διότι ἄλλον νόμον ἰσχύοντα καὶ διατάσσοντα τὰ τῆς ὁμοδοσίας τῶν μαρτύρων ἐν τῇ ποινικῇ δικαιοσύνῃ, δὲν ἔχομεν, κατὰ δὲ τὰς Α. Π. ποιν. 1 καὶ 12 τοῦ 47, 31 τοῦ 48 ἀρκεῖ ἡ μνεία ὅτι ὠρκίσθη κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 3 τοῦ 45 ὁ νόμος ἀπαιτεῖ μὲν τὴν ἔρκωσιν τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ δὲν διατάσσει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν μνείαν τῶν ἐν τῷ νόμῳ λειζων τοῦ ἔρκου. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἡ μνεία ὅτι ὁ μάρτυς ὠρκίσθη. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 50 ἢ ἡ μνεία ὅτι ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 43, 2 καὶ 33 τοῦ 34, 137 τοῦ 39, 31 τοῦ 66, διότι οὕτως αὐτὸ

(1) Ὁρμ Α. 18 Ἰουνίου 1836 ὅπ' ἄρθρ. 66. Π. Δ.

ποδείκνυσιν ὅτι ἐτηρβή ὁ τύπος τοῦ ἀρθ. 121.—Ἡ παράλειψις τῶν λέξεων ἀπρόσως καὶ ἀπαθῶς δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα, ὡς μὴ οὐσιώδης. Α. Π. ποιν. 3 τοῦ 44. Contra Α. Π. ποιν. 27, 138, καὶ 146 τοῦ 66. καθ' ὅς ἐπιφέρει ἀκυρότητα ὡς οὐσιώδης. Ἐπιφέρει ἐπίσης ἀκυρότητα ἡ παράλειψις τῶν λέξεων ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 67. Ἀλλὰ δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα ἡ εἰς τὸν τύπον τοῦ ὅρκου προσθήκη εἰς δ, τ, ρωτηθῶ, ἀπὸ ἰσθύναντος τῆ φράσεως περὶ ὅσων ἐξετάσθω. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 66.—Οἱ ἱερεῖς ἐξεταζόμενοι ὡς μάρτυρες ὁρκίζονται μὲν ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθρον ΚΓ' τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἵεν οὐχ ἦσαν ἐν τῇ ὁρκίσει αὐτῶν νὰ ἐτηρβή, ὁ ἐσωτερικὸς τύπος τοῦ ὅρκου, ὁ ἐπιβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ 121 ἀρθροῦ τῆς ποιν. δικονομίας, ἵτοι ὅτι ἐλευσιν ἐμιλήσαι ἀπρόσως καὶ ἀπαθῶς κτλ., καὶ νὰ συνάγῃται τοῦτο ἐκ τῶν πρακτικῶν. Ἄλλως ἐπέρχεται ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. ἀπ. 64 τοῦ 65, 27 καὶ 138 τοῦ 66, 64 τοῦ 67, 139 τοῦ 69, 237 τοῦ 73, 91 τοῦ 79, 108 τοῦ 82, 127 τοῦ 88, 64 τοῦ 89, 35 καὶ 133 τοῦ 92· ἀλλ' οὐχ ἦσαν προποποιηθέντες τοῦ ἀρθροῦ 121 ὡς πρὸς τὸν τύπον τῆς τῶν ἱερῶν ὁρκοδοσίας, ἀντικατασταθέντες διὰ τοῦ τύπου τούτου διὰ τῆς ἐριζομένης ἐν τῷ ἄρθρῳ ΚΓ' τοῦ καταστ. νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διαβεβαίωσης, ἵπεται, ὅτι ἀναίρεσις εἶναι κατὰ τὸ εἰδ. 6 τοῦ ἀρθ. 407 καὶ εἰδ. 14 τοῦ ἀρθ. 488 ἀπόφασις στηριζομένη εἰς τὴν κατάθεσιν μάρτυρος, ὅστις, ἱερεὺς ἢ ἱεροδιακόνος ὢν, δὲν ὠρκίσθη συμφώνως πρὸς τὴν προμνησθεῖσαν διατ. τοῦ καταστατικοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ 121 ἀρθ. τῆς Ποιν. Δικ. Α. Π. ποιν. 6 τοῦ 74, 17 τοῦ 94. Ἐάν δὲ τὴν λέξιν «ὁμόνως» ἡ «ὁρκίζομαι» ἀντικατέστησεν ἡ λέξις «διαβεβαίω» ἐν τῷ ὅρκῳ τῶν κληρικῶν, ὁ ὅρκος γινόμενος οὐχ ἦσαν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον ΚΓ' τοῦ καταστ. Νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικον., εἰς οὐδεμίαν νόμου διάταξιν ἀντικείμενος, ἔγκυρός ἐστὶ. Α. Π. ποιν. 122 τοῦ 83. Ἄλλ' εἶναι ἀποκρίσιμα ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς βεβαίωσις, ὅτι ὁ ἱερεὺς θεὸς τὴν δεξιάν ἐπὶ τοῦ στήθεος αὐτοῦ ἔθηκε τὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. ΚΓ' τοῦ καταστ. νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν συνδ. πρὸς τὸ 121ον τῆς ποιν. δικον. διαβεβαίωσιν. Οὐδεμίαν δὲ ἀνάγκην νὰ βεβαιεῖται ἐν αὐτοῖς, ὅτι διαβεβαίωσεν ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ αὐτοῦ, διότι ἀκριβῶς ἐκφράζει τοῦτο ἡ παράθεσις τοῦ ἀρθ. 23 τοῦ καταστ. νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συνδ. πρὸς τὸ 121 τῆς ποιν. δικον. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 76.—Τοῦ 23 ἀρθροῦ τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰζόντος, ὅτι οἱ ἱερεῖς διαβεβαίωσιν ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ αὐτῶν, ἵπεται, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλος τις ἐξωτερικὸς τύπος κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην· ὅθεν οὐδὲ τὸ νὰ δίδεται ἡ διαβεβαίωσις προκειμένου τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Α. Π. ποιν. 122 τοῦ 66.—Τῶν πρακτικῶν διαλαμβανόντων, ὅτι μάρτυς Ἰσραηλῆτης ὠρκίσθη ἐπὶ τῇ παλαιᾷ διαθήκῃ, τὸν τῆς θεοσκείας αὐτοῦ νονομισμένον ὅρκον κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας, ὁ δοθεὶς ὅρκος θεωρεῖται ἰσχυρὸς· οὐδεμίαν δὲ τοῦ νόμου διάταξιν εἰρίζει, ὅτι ὁ ὅρκος τοῦ ἀλλοθρησκικοῦ δὲν νὰ ἐκτιθεταὶ ὁμοίως ἐν τοῖς πρακτικοῖς. Α. Π. ποιν. ἀπ. 101 τοῦ 64.—Ἀπαλλοττομένων κατὰ τὸ 23 ἀρθρον τοῦ ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1852 Νόμου μόνον τῶν ἀρχιερέων, ἱερῶν καὶ ἱεροδιακόνων τοῦ πυρηνήθεος ὅρκου, ἵπεται, ὅτι, ἂν μοναχοί, καθαιρεθείς τῆς ἱερωσύνης, διαβεβαίωσιν ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ αὐτοῦ, ἐπέρχεται ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 65 τοῦ 85.—Ὁ ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου δεθεὶς ὅρκος τότε λογίζεται νομίμως ἔρκος,

ὅτε ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιούται, ὅτι ἐρωτηθεὶς ὡμολόγησεν, ὅτι τὴν χριστιανὴν ὀρκίζομενος. Α. Π. ποιν. 29 καὶ 41 τοῦ 70, 19 τοῦ 71. Ἄλλα κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 192 τοῦ 71 ἡ παράβασις τοῦ ἀρθ. 125, καθ' ἣν δέον νὰ ἐρωτᾶται ὁ μάρτυς περὶ τῆς θρησκείας αὐτοῦ, δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσως; ὁσάκις δὲν ἀμφοτέρωται ὅτι ὁ ἐξετασθεὶς ὥρμησε τὸν προσήκοντα τῇ θρησκείᾳ αὐτοῦ ὄρκον. Α. Π. ποιν. 192 τοῦ 71. Ὅθεν μὴ προκύπτωντος ἐκ τῶν πρακτικῶν, οὔτε τοῦ ἀναίρεσθέντος ἰσχυρίζομενος, ὅτι ὁ μάρτυς διετέλει ἐν τῇ ἐξαιρετικῇ περιπτώσει τοῦ προσθεῖναι ἄλλην θρησκείαν παρὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐπικρατούσαν, νομίμως οὗτος θεωρεῖται ὀρκισθεὶς ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου τὸν ἐν ἀρθρῷ 124 τῆς ποιν. δικ. διαγραφόμενον ὄρκον· ἐν δὲ τα πρακτικῇ τῆς συνεδριάσεως δὲν μνημονεύσας τὴν θρησκείαν τοῦ μάρτυρος οὐδόλως ἐντεθεὶς προκύπτει λόγος ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. 66 τοῦ 71, 19 τοῦ 73, 194 τοῦ 77. (Ἰδὲ καὶ ἀρθ. 125). — Τοῦ Τουρκικοῦ θρησκευτικοῦ νόμου μὴ ἐπιτρέποντος τοῖς μάρτυσιν ὄρκον ὁμοιον πρὸς τὸν ἡμέτερον, ἀλλὰ καθιερούντος τὴν χρῆσιν ἀντὶ ἐπικλήσεως τοῦ θεοῦ Τουρκικῶν τινῶν φράσεων, ἀνταποκρινόμενων πρὸς τῆς ἡμετέρας γλώσσης τὸ «σήμερον κόσμος καὶ αὐριον δευτέρα παρουσία» καὶ «τοῦτο τὸ παίρνω εἰς τὴν ψυχὴν μου», ἐπεται ὅτι, ὅταν συνοδεύσας τὴν κατάθεσιν τοῦ Ὁθωμανοῦ μάρτυρος αἱ τοιαῦται φράσεις, ἐκπληροῦνται ἡ διάταξις τοῦ 121 ἀρθρου. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 49· ἄρκει μάλιστα νὰ κατέλθῃται ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὅτι ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ Κορανίου κατὰ τὸ ἀρθ. 121 τῆς Ποιν. Δικον., διότι εὐθεμεῖα διάταξις ὀρίζει, ὅτι, πρέπει νὰναφερῇται κατὰ λέξιν καὶ ὁ τύπος τοῦ ὄρκου. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 90. Κατὰ δὲ τὰς Α. Π. ποιν. 93 καὶ 101 τοῦ 64 ἔχει κύρος καὶ ὁ κατὰ τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν τύπος τοῦ ὄρκου, ὁσάκις δὲν ἐγένετο λόγος εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ὅτι κατὰ τὴν Ὁθωμανικὴν θρησκείαν κρατεῖ ἰδιαιτέρες τις ἄλλος τρόπος τοῦ ὀρκίσθαι, διότι πᾶσα τῶν τύπων τῆς διαδικαστικῆς παράβασις, περὶ ἧς δὲν διαλαμβάνει τὸ 453 ἀρθ., δύναται νὰ προσβληθῇ μόνον διαρκούσῃ τῆς συζητήσεως. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 73 τὸ κρίνεται περὶ τοῦ εἰσιστέμενου παρὰ τινι ἐπεροδόξῳ ὄρκου, ἔργον δὲ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, διατεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 73. — Προκειμένου περὶ βεβαιώσεως πειθαρχικοῦ παραπτώματος, πρὸς τὸν ἡ ἀνακαλυφθέντος κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίαν, ὁσάκις οἱ δικασταὶ δὲν ἀνταλήφθησαν τῶν περιστατικῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐνοχλήν ἐκείνου, ᾧ τὸ παράπτωμα τοῦτο ἀποδίδεται, δὲν εἶναι δὲ δυνατόν ἡ δὲ ἐγγράφου ἀποδείξει αὐτοῦ, ἀναγκαῖον ἐπομένως ἀποδείξει νὰ ἐξετασθῇ περὶ τούτων ὡς μάρτυρες οἱ ἀντικληθέντες τῶν περιστατικῶν τούτων· ἡ διεξαγωγὴ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως δέον νὰ τελεσθῇ καθ' ὅλους τοὺς νομίμους τύπους, τοὺς διὰ τὴν ἀξιοπιστίαν τῶν μαρτύρων φυλαττομένους ἐν τῇ διαδικασίᾳ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίῳ ἐξέτασιν αὐτῶν, ἐπομένως δέον οἱ μάρτυρες οὗτοι νὰ ὀρκίζωνται κατὰ τὸ ἀρθρ. 121 τῆς ποιν. δικον. Ἄλλως ἢ πειθαρχικὴ ἀπόφασις ἀναίρεται. Α. Π. ποιν. 106 τοῦ 74. — Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 407 ἀρθρου α. 6 τῆς ποιν. δικον. ἐπερχομένης ἀναίρεσως εἰν μὴ ὀρκισθῶσιν οἱ ἐξεταζόμενοι μάρτυρες, ἐπεται ὅτι πολλῶ μᾶλλον ἐπερχεται ἀναίρεσις, εἰν τὸ δικαστηρίον προῇ εἰς ἀπόφασιν, ἀρκισθὲν μόνον εἰς τὰς ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων, παραλίπῃ δὲ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίου ἐξέτασιν αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 20 τοῦ 35. — Ἐξετασθέντος τινὸς μάρτυρος ἀνωμολογῆσαι ἐκ τῶν ὁρε-

λόγων να δοκιμασθῶσι, δίδοι ἐπὶ τῇ προκαλήσει τοῦ συνεχροῦς ἢ τῆ κατηγορίας καὶ ἡ ὑπεράσπις νὰ ἐξετασθῇ ἀνωμοτί. ἐπέρχεται ἀναίρεσις τῆς κατηγορίας εἰς τοιαύτην παρανόμως δοθείσαν μαρτυρίαν ἀπόφασις. Α. Π. ποιν. 71 τοῦ 54. — Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἀρθ. 121 πρὸς τὰ 28, 14 τοῦ 434 ἀρθ. τῆς ποιν. δικον. προκύπτει, ὅτι ἡ διαδικασία δὲν ἔχει κύρος ἐὰν οἱ ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐξεταζόμενοι μάρτυρες δὲν δοκιμασθῶσι πρὶν ἢ ἀρῇται ἡ ἐξέτασις αὐτῶν, ἐξαιρέσεις δὲ γίνεται μόνον ἐὰν ὑπάρχωσι λόγοι κατὰ τὸ ἀρθ. 122, ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν νὰ ᾖται ἀποδεδειγμένος ὁ νόμιμος λόγος. δι' ἐν τὸ δικαστήριον ἐπέτρεψε νὰ ληθῇ ἀνωμοτί ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων. διότι ἄλλως δὲν ἀποδεικνύεται τῆς ἐξαιρέσεως ἡ νομιμότης καὶ ἡ μαρτυρία θεωρεῖται ἀκύρος, ὡς καὶ ἅπανα ἡ διαδικασία καὶ ἡ μετ' αὐτὴν ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ ποιν. δικαστηρίου. Α. Π. ποιν. 120 τοῦ 60. Ἐὰν οἱ μάρτυρες, ἐξετασθέντες διὰ χειραφίας κατὰ τὴν ἀνάγκησιν, ἐδοκίμασαν ἐπεὶ καὶ ἐνόρκως τὰ διὰ χειραφίας πρότερον ὑπ' αὐτῶν λεγόμενα, θεωροῦνται ὡς ἐνόρκως ἐξετασθέντες. Α. Π. ποιν. 35 τοῦ 37, 32 τοῦ 38.

122. Ἀνωμοτί ἐξετάζονται ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ καὶ εἰς τὴν προανάκρισιν. — 1. παῖδες νεώτεροι τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν. — 2. κατὰδικασμένοι ἐνεκα κακοουργήματος ἢ τινος τῶν ἐν τοῖς ἀρθοῖς 23 καὶ 23 τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀναφερομένων πλημμελημάτων. — 3. οἱ πολιτικῶς ἐνέχοντες. — Ἐὰν ὅμως οἱ εἰρηγμένοι ᾔθελον δοκιμαθῇ, μηδενὸς ἐναντιομένου, ἡ διαδικασία δὲν θεωρεῖται ὡς ἀκύρος Ποιν. 123. Π. Ν. 7 22. 302. Πολ. 324 8, 334. ΣΠΝ. 85.

Ν. Τὸ δικαστήριον, πειθόμενον διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ αὐτοματῶς ἐδωτατικῆς ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς φύσεως τοῦ μάρτυρος, ὅτι ἔχει συμπληρωμένον τὸ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, δικαιούται νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸν ἐνόρκως, εὐδίκως ἐν ὑπόθεσιν νὰ διατάξῃ δοκιμασίαν ἐμπειροτεχνῶν, ἀπὸ τοῦ δικαστοῦ κατὰ νόμον (ἀρθ. 244 τῆς πολ. δικον.) μόνον περὶ τῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν, περὶ ὧν τῆς ἀληθείας δὲν εἶναι δικανικῶς πεπεισμένος, ὑποχρεωμένου νὰ διατάξῃ ἀποδεῖξιν Α. Π. ποιν. 11 τοῦ 45, 20 καὶ 36 τοῦ 34, 7 τοῦ 33, 40 τοῦ 36, 80 τοῦ 77, 208 τοῦ 77. Ἀγνοοῦνται ἡ περὶ τῆς ἡλικίας τῶν μαρτύρων κρίσις ἀπὸκειται εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 38. (186 καὶ ἀρθ. 93) Ἄλλως τὸ ἀνεπαρκὲς γυρὸν ἢ ἀτέλεις τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ τὸ μὴ ἔρδην τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν ἀποδείξεων δὲν ἀποτελοῦσι λόγον πρὸς ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 82, ὡς ἐπίσης ἡ τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων παραβίασις. Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 82. Ἀλλ' ὅπως ἐξετασθῇ ὁ μάρτυς ἀνωμοτί, δὲν νὰ βεβαιωθῇ ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὅτι τὸ δικαστήριον ἐξέτιμωσε τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ὡς μὴ ὑπερβάσαν τὸ δεκάτον τετάρτον ἔτος, δίδοι ἄλλως ἐπέρχεται ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 30, 16 τοῦ 82. Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ νὰ ἐκδοθῇ ἰδιαιτέρως περὶ τούτου ἀπόφασις. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 38. — Ἀλλ' ἐν κατὰδικασμένοι ἐνεκα κακοουργήματος ἐξετασθῇ ἐνόρκως, καὶ περὶ τοῦ κατηγορουμένου ἀντιλέξαντος, ἐπέρχεται ἀκύρωσις. Α. Π. ποιν. 145 τοῦ 64, 153 τοῦ 76. Κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 71 τοῦ 66 δὲν ἐπέρχεται ἀκύρωσις, μὴ παραβίασιν τῆς κατὰδικαστικῆς ἀποφάσεως ἐν

ἢ προκοπῇ ἢ καταδίκη τοῦ μάρτυρος. — Ἄν πάλιν ἐξετασθῇ ἀνωμοσί μὴ καταδίκος, θεωρηθεὶς ἐκ πλάνης ὡς καταδίκος, ἐπέρχεται ἀκυρότης, πυνωδὴ πρὸς τὴν διάταξιν τῶν ἀρθρῶν 487 ἀριθ. 6 καὶ 488 ἀρ. 14, κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 120 τοῦ 60· δὲν ἐπέρχεται δὲ ἂν δὲν ἐγένετο ἀντίρρησης, κατὰ τας ποιν. ἀποφ. Α. Π. 53 τοῦ 67 καὶ 133 τοῦ 70. — Δὲν ἐρρίξεται ὁ μάρτυς, όταν τρέχῃ τὸ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ όταν συμπληρώσῃ τὴν ἡλικίαν τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν. Α. Π. ποιν. 58 τοῦ 50· διότι κατὰ τὸν νόμον (L. 48 ff 35, 1) νεώτεροι τοῦ 14 ἔτους παῖδες εἶναι· οἱ μὴ πληρώσαντες ἐλόκληρον τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 54 τοῦ 68. — Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 302—306 τῆς ποιν. δικον. καὶ ἰδίως ἐκ τῆς διατ. τοῦ ἀρθ. 7 προδήλως συνάγεται, ὅτι ὁ νεοθέτης, διατάσσων ἐν τῷ ἀρθρῷ 122 § 3 τῆς αὐτῆς δικον., ὅτι οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες ἀνωμοσί ἐξετάζονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ἐν τῇ προδικασίᾳ, ἐννοεῖ τοὺς ὡς τοιοῦτους ἤδη παρσταντας ἀνώπιον τοῦ ποιν. δικαστηρίου κατὰ τὸ προμνησθὲν ἀρθρον 302, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς ἤδη εἰσαγαγόντας πρὸ τῆς ποινικῆς δίκης ἀνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου τας περὶ ἀποζημιώσεις ἀπαιτήσεις αὐτῶν καὶ οὕτι ἐκ τῆς προμνησθείσης τοῦ ἀρθ. 7 διατάξεως σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι τὴν προσωρινίαν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ὁ νόμος ἀποδίδωσιν ἰδίᾳ εἰς τὸ ἐν τῇ ποιν. δίκῃ παριστάμενον ὡς ἐνάγοντα παθόντα, αἱ δ' ἐξαιρέσεις, αἵ καὶ ἡ ἐν τῷ ἀρθρῷ 122 § 3 καθιερωμένη, εἶναι στενῆς ἐρμηνείας, καὶ διότι ὁ εἰσαγαγὼν εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ εἶναι ξένος πρὸς τὴν ποινικὴν δίκην, ἐν ᾧ ὁ ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ ἐνάγων πολιτικῶς λαμβάνει μέρος ἐνεργὸν κατ' αὐτὴν συνεπίκουρος γινόμενος τῆς κατηγορίας· ὥστε ἀναγκαίως ὑποτίθεται, ὅτι καὶ ἡ μαρτυρία αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ᾖται τοιοῦτο ἀπαθὲς, εὐδὲ συμβιβάζεται· ἄλλως ἢ ἰδιότης αὐτοῦ τοῦ διαδίκου πρὸς τὴν τοῦ μάρτυρος, ὅπως δὲν ὑπάρχει κατὰ τὴν ἐναντίαν ὑπόθεσιν τῆς εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον εἰσαγωγῆς τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 53, 56 τοῦ 76, 41 τοῦ 77, 34 τοῦ 82. Ὅθεν πολιτικῶς ἐνάγων, ὑπαγόμενος εἰς τὴν διάταξιν ταύτην, εἶναι ὁ ἀνώπιον τοῦ ποιν. δικαστηρίου ἀπευθύνας πολιτικὴν ἀγωγὴν καὶ ὑποστηρίζων αὐτὴν κατὰ τὴν συζήτησιν. Α. Π. ποιν. 107 τοῦ 78. Οὐχὶ ἐπομένως ὁ ἀπλῶς δηλώσας πρότερον, ὅτι παρασταθῆσται ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ἢ κοινοποιήσας μὲν πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἀλλὰ μὴ παρασταθεὶς ὡς τοιοῦτος ἀνώπιον τοῦ ποιν. δικαστηρίου. Α. Π. ποιν. 127 τοῦ 67, 111 τοῦ 64 ἢ ὁ παραιτησάμενος αὐτὴν, καίπερ μὴ καταβαλὼν τὴν δαπάνην. Α. Π. 197 τοῦ 73, 123 τοῦ 77, ἢ ὁ οὐδαμῶς δηλώσας ἀνώπιον τοῦ ποιν. δικαστηρίου ὅτι παρίσταται ὡς πολιτικῶς ἐνάγων. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 51. — Τοῦ παριστάμενος ἀνῆλκεν ἐπιτροπῶν, κοινοῦντος πολιτικὴν ἀγωγὴν ἐν ἐνόματι αἰλλοῦ, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνωμοσί ἐξετασθῇ ὡς διεκδικεῦντος ἀλλότριον δικαίωμα. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 51, 6 τοῦ 75 καὶ ἂν ἐντὶ ἐπιτροπῇ ὁ πατήρ. Α. Π. ποιν. 96 τοῦ 85, πλὴν ἐάν επικαλεσθῇ ἰδίαν ζημίαν. Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 95. Contra Α. Π. ποιν. 138 τοῦ 46 καὶ 43 τοῦ 47. — Τοῦ ἀρθρου 122 ὁρίζοντες, ὅτι οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες ἐξετάζονται ἀνωμοσί καὶ μόνον δοῶναι ἀνεῖν ἐναντιώσεως τῶν διεκδικῶν ὅθεν ἐρριξθῇ, ἢ ἐρριξῇ δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα, ἐπὶται κατ' ἀντίθετον λέγον, ὅτι, γινόμενης ἐναντιώσεως, ἡ ἐρριξις ἐπάγει ἀκυρότητα. Α. Π. ποιν. ἀπ. 185 τοῦ 63, 50 τοῦ 67, 119 τοῦ 89. Ἀλλ' ἐπειτα

προσέτι ότι ἡ ἐρκισις αὐτῶν εἶναι ὁπωσδήποτε ἀπηγορευμένη καὶ ἐπερὶ τούτου ὁ πρέσβης καθήκον ἔχει νὰ μὴ προβαίνει εἰς τὴν ἐρκισιν αὐτῶν, ἀδιαφοροῦσαν διὰ τὴν παράλειψιν ταύτην τοῦ πρεσβήρου δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης. Δ. Π. ποιν. 163 τοῦ 83. Ἐκ τούτου προκύπτει, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἀνάγκωσις τῆς ἐνόρκως ληθείας καταθέσεως τοῦ παθόντος. ὅστις δι' ἀντιπροσωπευτοῦ παρίσταται ὡς πολιτικῶς ἐνάγων. Δ. Π. ποιν. 163 τοῦ 83. Τῶν συνδίκων περισταμένων ὡς πολιτικῶς ἐναγόντων κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος κατηγορουμένου ἐπὶ χρεωκοπίᾳ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐνόρκω ἐξέτασις. Δ. Π. ποιν. 68 τοῦ 60. — Τοῦ ἀρθ. 122 περιορίζοντος τὴν ἀνωμοτιὴν ἐξέτασιν εἰς μόνον τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν υἱὸν ἢ τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἢ ἄλλον συγγενῆ, ἔπεται ὅτι οὗτοι ἐξετάζονται ἐνόρκως, ἡ δὲ ἀνωμοτιὴ ἐξέτασις αὐτῶν καλίστησιν ἀκυρον τὴν διαδικασίαν. Δ. Π. ποιν. ἀπ. 83 τοῦ 62. 90 τοῦ 59. 45 τοῦ 65. 38 τοῦ 52. 166 τοῦ 93. Ἄλλ' ὁσάκις ὁ συγγενὴς ἀντιπροσωπεύει τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα ὡς ἐπίτροπος ἢ ὡς ἐνασπῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἀπαλλάσσεται τῆς ἐρκωδοσίας ὡς συνταξιζόμενος μετὰ τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα. Δ. Π. ποιν. 138 τοῦ 46 καὶ 33 τοῦ 47. *Contra* Δ. Π. ποιν. 64 τοῦ 31, καθ' ἣν ἐξετάζεται ἐνόρκως. — Τοῦ ἀρθ. 122 καθιερούοντος τὴν ἀνωμοτιὴν ἐξέτασιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἔπεται ὅτι δεόν νὰ προσηγηθῇ ἡ ἐκδίκασις πάσης κατὰ τῆς νομιμοποιήσεως αὐτοῦ ὑποβληθείσης τυχόν ἐνστάσεως ἐπομένως ὑποβαλλόντος τοῦ κατηγορουμένου φητὴν ἐνστάσιν περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς τοῦ ὡς ἐνάγοντος περισταμένου, στηριζόμενης εἰς τὸ ὅτι δὲν δικαιούται νὰ παρασταθῇ ὡς τοιοῦτος (ὡς μὴ ὢν λ. γ. πατὴρ τοῦ προευθέντος ἢ υἱὸς γυναικὸς τοῦ προευθέντος κτλ.), τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ προσβῇ εἰς τὴν ἀνωμοτιὴν αὐτοῦ ἐξέτασιν ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐπὶ τῇ ἐπιφυλάξει νὰ ἐκδικασθῇ τὴν ἐνστάσιν ταύτην. Δ. Π. 80 τοῦ 66. — Ἐκ τοῦ ἀρθ. 122 προκύπτει τὸ ὅτι, ἐὰν γίνῃ ἐναντιώσις ἡ ἐρκισις ἐπ' αἰετ ἀκυρότητα, ἔπεται ὅτι, ἐάντις ἐπισταθῇ ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσει ἡ ἀνάγκωσις τῶν κατὰ τὴν ἐρῆμην συνεδρίσιν πρακτικῶν, ἐν οἷς περιέχεται ἡ ἐνόρκω καταθέσις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, καίπερ ἐναντιωθέντος τοῦ κατηγορουμένου, (ἔτε προσήκον ἦτε νὰ διαταγῇ κατὰ τὸ ἀρθ. 340 ἡ ἐκ νέου ἐξέτασις αὐτοῦ ἀνωμοτί), ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναίρετα. Δ. Π. ποιν. 185 τοῦ 65. Ἐπιτρέπεται δὲ ἐναντιώσις εἰς τὴν ἐρκωδοσίαν καὶ μετὰ τὴν ἐναρξιν αὐτῆς. Δ. Π. ποιν. 92 τοῦ 65. Ἐπεὶ δὲ ἐναντιώσις καὶ εἰς ἀναγνώσιν τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐνόρκω ἐξέτασεως αὐτῶν, ἀν' ἐξητάσθησαν ἐνόρκως κατὰ τὴν προανακρίσιν. Δ. Π. ποιν. 99 τοῦ 59. — Ἐάν τις ἐξετασθῇ ἀνωμοτὶ ὡς καταδικασθεὶς ἐπὶ κακουργήματι, καὶ ἐπὶ τῇ ὑπόθεσιν ὅτι δὲν καταδικασθῇ πράγματι, δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις, διότι ἡ σχηματισθεῖσα πεποίησις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς τοῦ μάρτυρος καταδίκης δὲν παρέχει ἀφορμὴν εἰς ἀναίρεσιν. Ἀπορροστικῶς δὲ χρεῖα περὶ τῆς ἀνωμοτιὴν ἐξέτασεως τινος δὲν ὑπάρχει, ἀν' αὐτὴ ἐπὶ τῇ ἀντίρρησης κατὰ τῆς ἀνωμοτιὴν ἐξέτασεως παρὰ τῆς κατηγορίας ἢ τῆς ὑπερασπίσεως. Δ. Π. ποιν. 53 τοῦ 67. 133 τοῦ 70. *Contra* Δ. Π. ποιν. 71 τοῦ 54, καθ' ἣν ἐπέρχεται ἀναίρεσις δυνάμει τοῦ ἀρθ. 407 ἐδ. 6 καὶ 458 ἐδ. 14 ὁσάκις παραλείπεται ὅρκος, ἡ δὲ συναίνεσις περὶ τούτου τοῦ κατηγορουμένου εἶναι ἀδιάφορος. Ὁ δὲ καταδικασθεὶς ἐπὶ τινι πλημμελήματι τοῦ 22 ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου στερεῖται δυνάμει δικαστικῆς αποφάσεως καὶ προσκαίρεως τῶν δικαιωμάτων, περὶ ὧν τὸ 23 ἀρθ. τοῦ

αὐτοῦ νόμου διαλαμβάνει, ἐν οἷς καὶ ἡ ἱκανότης τοῦ μάρτυρος ἐνὸς κριτικῶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. Ὅθεν ἀνάγκη πρὸς τὴν ἀνωμοσίαν ἐξετάσιν τοῦ μάρτυρος νὰ ἐξετασθῇ οὐ μόνον ἂν οὗτος καταδικασθῇ, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐρρηχθῇ ὑπὸ τοῦ καταδικασάντος αὐτὸν δικαστηρίου τῶν δικαιωμάτων τοῦ 23 ἄρθρου καὶ ἂν διατελῇ ἐστερημένος ἐν τῇ ᾧ πρὸς προσέρχεται νὰ ἐξετασθῇ. Α. Π. ποιν. 6 τοῦ 36. — Τῆς διαδικασίας οὗσης ἀκύρου κατὰ τὸ ἄρθρ. 122, εἰν μάρτυς τις καταδικασθεὶς ἐπὶ κακούργηματι ἐξετασθῇ ἐνόρκως, καίτοι ἐναντιουμένου τοῦ κατηγορουμένου, ἔπεται, ὅτι ἡ παράβασις αὐτῆς, καθὼς παράβασις τύπου τῆς διαδικασίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου, δύναται νὰ ἀποδειχθῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἂν δι' ἑλλειψιν ἀποδείξεως ἐτελεσθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας καὶ ἀποδεδειγμένη οὖσα, ἐπιφέρει τὴν τῆς διαδικασίας ἀκύρωσιν. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 76. Ἀλλὰ μόνον οἱ καταδικασμένοι ἐνεκα κακούργηματος ἢ τινος τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀριζουμένων πλημμελημάτων, οὐχὶ δὲ οἱ ἀπλῶς παρεμυθόντες νὰ δικασθῶσι δυνάμει βουλευμάτων, ἐξετάζονται ἀνωμοσί. Α. Π. ποιν. 168 τοῦ 83. Δύνανται δὲ νὰ ἐξετασθῇ ἐνόρκως ὡς μάρτυς καὶ ὁ καταδικασμένος καθ' οὗ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν ἔχει εἰσέτι καταστῇ ἀμετάκλητος, ὑπολειπομένης ἐπὶ αὐτῇ προθεσμίας πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναίρεσως μέσου, κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 32. (Συνάδει καὶ ἀπορ. 38 τοῦ 1852 τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνεδρῶν, καθ' ἣν ἐξετάζεται ἀνωμοσί μόνον ὁ καταδικασμένος δι' ἀπορρώσεως τελεσιδικίου (καθ' ἣς δηλαδὴ δὲν συγχωρεῖται ἐνδίκον τι μέσον). Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 94 τοῦ 38 δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ἐνόρκως ὁ καταδικασθεὶς, ἔστω καὶ προσδελὼν δι' ἀναίρεσως τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, ἀτι δυνάμει τῶν ἄρθρων 21 καὶ 22 τοῦ ποιν. νόμου στερεούμενος πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ μάρτυρος ἐνόρκως, ἕως ὅτου αὐτὴ διατελῇ τὴν ἰσχύιν αὐτῆς. — Τῆς διαδικασίας οὗσης ἀκύρου κατὰ τὸ 122 ἄρθρ., εἰν, γενομένης ἀντιρρήσεως, ἐξετασθῶσιν ἐνόρκως παῖδες νεώτεροι τῶν 14 ἐτῶν (ἴδιε ἡ ἐνόρκως ἐξέτασις αὐτῶν συγχωρεῖται, ὅτι οὐδεὶς ἐναντιοῦται), ἔπεται, ὅτι ἀκύρος εἶναι καὶ ὅταν μετὰ προηγηθεὶσαν ἀντιρρήσιν ἀναγνωσθῇ ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξέτασις παίδος νεωτέρου τῶν 14 ἐτῶν ληρωθεὶς ἐνόρκως κατὰ τὴν ἀνάκρισιν, διὰ κατὰ τὸ 124 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς δικον. ἢ ἐπ' ἀκροατηρίου ἀνάγκῃς ἐνόρκου μαρτυρίας συγχωρεῖται ἐν αὐτῇ περιπτώσει ὁ μάρτυς δύναται νὰ ἐρκισθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 39.

123. Οἱ μέλλοντες νὰ ἀκουσθῶσιν ὡς μάρτυρες εἰς τὴν προανάκρισιν δίδουσι μόνον τὴν διὰ χειραφίας ὑπόσχεσιν, ὑπομνηστικόμενοι περὶ τοῦ ὅρκου, τὸν ὅποιον θέλουσι δώσει ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. — Οἱ εἰς τὰ ἄρθρα 114 καὶ 122 ἀναφερόμενοι ἀπαλλάττονται καὶ τῆς διὰ χειραφίας ὑποσχέσεως. Π. Ν. 270.

Ν. Ἐκ τῆς διατ. τοῦ ἄρθρου 123 δηλοῦται, ὅτι ἡ ψευδὴς κατάθεσις ἀποτελεῖ τὸ ἐγκλήμα τῆς ψευδομαρτυρίας μόνον κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσιν, καθ' ἣν ἀπαρτίζεται ἡ παρὰ τοῦ εἰς τὸ ἀναφέρεται ἡ κατάθεσις πράγματος ἀπόφασις, ἢ δὲ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ψευδὴς ἐξαμολόγησις δὲ προκαλεῖ ποινικὴν καταδίωξιν· τοῦτου δι' λόγος τὸ νὰ μὴ ἀντιγκλιώσεται ἡ ψευδοθέσις ἐν τῇ προανακρισί: μάρτυρος νὰ ἐπιμεινῶσιν εἰς τὸ ὄφθαι, πο-

θεωμάνει τὴν ἐπ. Λευτομαρτυρίαν καταλιπὼν ἐπὶ ματαίωσις τῆς σωτηρίας διατάξεως τῆς ἐν τῇ συζητήσει δριστηκῆς τῶν μαρτύρων καταθέσεως. Οὐδὲν ὡς δὲ ἀντίκεινται εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην τὰ ἀρθρὰ 270 καὶ 271 τοῦ ποιν. νόμου, διότι τὸ μὲν ἀρθρ. 270 ἀρρᾷ εἰς ὑποθέσεις πολιτικές, οὐχὶ δὲ ποινικάς, τὸ δὲ 271, μὴ ἀναφερόντων τὴν χειραγώγαν, προδήλως ἀρρᾷ εἰς ἄλλας περιπτώσεις. Δ. Π. ποιν. ΣΝΑ' τοῦ 38, ΑΘ' τοῦ 35. (Ἄλλ' ἐν ἔτει 1841 ἐξεδόθη, εἰδικὸς νόμος, δι' οὗ εἰς τὸ ἀρθρ. 270 τοῦ ποιν. νόμου προστέθη δεύτερον εἰσαγόμενον περὶ τιμωρῆσεως τῶν κατὰ τὴν ἀνακρίσιν Λευτομαρτυρούντων). — Ὁ μάρτυς ἐκ δευτέρου προσκαλούμενος πρὸς ἐξέτασιν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διὰ χειρῶντος ὑπόθεσιν ἢ τὸν ὅρκον. Δ. Π. ποιν. 92 τοῦ 69.

124. Ἡ κατὰ τὴν προανακρίσιν ἐνόρκιος ἐξέτασις συγχωρεῖται κατ' ἐξαιρέτην, ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἀρθρὰ 116, 119, καὶ 120 ὁρισμένων περιπτώσεων, καὶ ὅταν προσέτι ἐκ τῆς ἀναβολῆς ἐπικυχταί κινδυνὸς ἢ διὰ βαρεῖαν νόσον, ἢ διὰ τὸ βαρὺ γήρας τῶν μαρτύρων, ἢ ὅταν ἢ εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐμφανισθῇ αὐτῶν ἦτοι ἀνέριτος διὰ τὴν ἐν ἀλλοδαπῇ διατριβὴν των, ἢ δι' ἄλλα τοιαῦτα καλῶματα. (1) — Κατὰ τὰς περιπτώσεις ταύ-

(1) Ἐγκύκλιος τοῦ Ἱεροταγίου τῆς Δικαιοσύνης τῆς 20 Σεπτ. 1880.

Παρατηρήσατε βεβαίως, ὅτι πολλαὶς ἐπερχοῦνται ἀναβολαὶ τῶν δικῶν ἐνώπιον τῶν κακοηγηθικῶν καὶ τῶν πλημμελειοδικῶν ἕνεκα τῆς μὴ προσέλευσιν στρατιωτικῶν ὡς μαρτύρων, προέρχεται δὲ συνήθως ἡ ἀπουσία αὐτῶν εἴτε διότι αἱ ἀνάγκαι τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἢ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας δὲν ἐπιτρέπουσιν ἀπολύτως τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν κλητευομένων ἐκ τῶν θέσεων εἰς ἃς εὐρίσκονται, ὅσας μάλιστα τυγχάνουσιν ὑπηρετούντες εἰς τὰς μεθορίους ἐπαρχίας ἢ εἰς ἄλλα σημεῖα μακρυκείμενα τῶν δικαστηρίων ἐνώπιον τῶν ὁποίων προσκαλοῦνται, εἴτε διότι κατὰ τὸν μεσολαβόντα χρόνον μεταξὺ τῆς ἐπίδοσιν τῆς κλήσεως καὶ τῆς ἡμέρας τῆς δίκης δὲν καθίσταται ἐνικτὴ ἢ δι' ἄλλου ἀναπηρῶσις τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν, ἰδίως τῆς χωροφυλακῆς ἐν ταῖς ὑπομειραρχίαις ἢ τοῖς σταθμοῖς οὗς διακοῦσιν· οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ ἀνέριτος καθίσταται ἡ κλητευομένη, διότι οἱ ὡς μάρτυρες καλοῦμενοι καθ' ἓν χρόνον ζητοῦνται πρὸς κοινωποιήσιν τῶν κλήσεων δὲν ὑπηρετοῦσι πλέον ἐν τῷ στρατῷ ἢ τῇ Χωροφυλακῇ.

Ἐπειδὴ αἱ περιστάσεις αὗται ἀποτελοῦσι καλῶματα εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου προσέλευσιν οὐσιωδῶν πολλακῶν μαρτύρων καὶ ἐντεῦθεν παρεμποδίζεται ἡ πρόδοσις τῶν δικῶν καὶ ἡ ταχέια τῆς Ποινικῆς Δικαιοσύνης ἀπεννομή, προνοοῦμεν, ὅτι λίαν σκόπιμον εἶναι ὅπως αἱ μαρτυρίαι τῶν στρατιωτικῶν ἐν γένει λαμβάνωνται ἐν τῇ ἀνακρίσει ἐνόρκως, κατὰ τοὺς ὁρισμούς τῶν ἀρθρῶν 124 καὶ 125 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καὶ πρὸς τοῦτο παρεκκλόμεν ὅμως νὰ ἐπιστείλῃτε τὰ δέοντα πρὸς τοὺς ἀνακριτὰς καὶ τοὺς ἀνακριτικούς ὑπαλλήλους. Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τούτου, ἐν ᾧ διεκδικεῖται μαζῶν ἢ τε κανονικὴ λειτουργία τῆς Ποιν. Δικαιοσύνης καὶ ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία, οὐδεμία εἶναι δυνατόν νὰ ἀπείλῃ ζημία καὶ εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῶν πρὸς αὐτὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξέτασιν, καθόσον οἱ Εἰσαγγελεῖς

τας ἀναγινώσκειται, γενομένης περὶ τούτου αἰτήσεως, ἡ ἐγγράφος μαρτυρία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας τῆς διαδικασίας. Ποιν. 199. 360, 4. 384. 407, 6. 9. 431. 458, 14, 17.

Ν. Καὶ ἂν δὲν δρίζηται ἐν τῇ ἐκθέσει ὅτι ἡ ἑρκισις ἐγένετο ἔνεκα κωλυμάτων προκαλούντων αὐτὴν κατὰ τὸν νόμον, ἀρκεῖ ἡ ἐν τῇ ἐκθέσει μνεία αὐτῶν. Ἐπὶ τοῦ νομιμοποιηθῆ ἡ ἑρκισις, ἴστω καὶ ἂν δὲν ἀναφέρηται ὅτι, ἐγένετο ἔνεκεν ἐκείνων. Α. Π. ποιν. 82 τοῦ 68. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλλείψις μνείας τῶν κωλυμάτων δὲν βλάπτει, ὅσκις ἄλλοθεν προκύπτουσι. π. γ. ἐπελθόντος θανάτου τοῦ ἐνόρκως ἐξετασθέντος. Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 47. — Μὴ ἑρκισθέντος προσκλήντως, δηλονότι κατὰ τὸ ἄρθρον 121, ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου τοῦ μάρτυρος, οὐ ἐλήφθη ἡ μαρτυρία δυνάμει τοῦ 124 ἁρθρου, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάγνωσις τῆς καταθέσεως αὐτοῦ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Α. Π. ποιν. 124 τοῦ 68, 81 τοῦ 69. ἔαν δὲ ἐπιτραπῇ, ἴστω καὶ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ κατηγορουμένου, ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 69. Ἀλλ' ἂν ὁ ἀρμόδιος ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος προῖδῃ εἰς δευτέραν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας ἐπὶ τινων συμπληρωματικῶν παραστάσεων τῆς πρώτης αὐτῶν καταθέσεως, ἀναμνησας αὐτοῖς τὸν κατὰ τὴν πρώτην αὐτῶν κατάθεσιν δοθέντα σύμψηφον τῷ Νόμῳ ἔρκον, ἡ ἑρκισις αὕτη ἰσχύει διὰ πάσας τὰς ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ἐρωτήσεις, ἴστω καὶ ἂν δὲν ἐγένοντο πᾶσαι κατ' ἐπακολουθήσιν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ. Α. Π. ποιν. 92 τοῦ 69. — Ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατὰ τὴν προανακρίσιν ἐνόρκως γενομένης ἐξετάσεως μάρτυρος, καὶ ἂν διαταχθῇ ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ μὴ παρεχομένου τοῦ λόγου εἰς τὸν κατηγορ., ἀνευ δηλονότι τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως, δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις, διότι λόγος ἀναίρεσως ὑπάρχει μόνον ἐταν τὸ δικαστήριον ἀρνήθῃ τὸν λόγον εἰς τὸν κατηγοροῦμενον ζητήσαντα τοῦτον, καὶ διότι, καὶ ἂν ἡ μαρτυρία ἐλήφθῃ ἐν τῇ ἀνακρίσει, οὐδεμίαν τὴν ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 124 προβλεπομένων περιπτώσεων συντρέχουσαν, τοῦτο δύναται νὰ προταθῇ μόνον κατὰ τὴν συζήτησιν ὡς παράβασις τῆς διαδικασίας. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 60, 87 τοῦ 87. — Αἱ λέξεις ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας τῆς διαδικασίας ἀναφέρονται προφανῶς μόνον εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ ἁρθρου 70: τὸ ἀναγινώσκειται γενομένης αἰτήσεως ὅθεν ἡ παραβίασις τοῦ πρώτου μέρους τοῦ ἁρθρου δὲν ᾗρηγέτ' λόγον ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. 116 τοῦ 70. Ἀλλ' ἡ μὴ ἀνάγνωσις τῆς ἐνόρκου καταθέσεως ἐπιφέρει ἀκύρωσιν, ἔαν ἐλήφθῃ ἐν ἀπαράστοις νάναγνυσθῇ. Α. Π. ποιν. 88 τοῦ 66, 76 τοῦ 91. — Οὕτε τὸ 124 ἄρθρον, οὕτε ἄλλη τις διαταγὴ ἀπαταῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας τῆς διαδικασίας τὴν εἰς τὸν κατηγοροῦμενον κοινοποιήσιν τῶν κατὰ τὴν προδικασίαν ἐνόρκως ληφθεῖσων μαρτυριῶν, ὅσκις γενήσεται χρῆσις αὐτῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Α. Π. ποιν. 102 τοῦ 66, 87 τοῦ 87. — Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ ἐγκύρου ἢ ἀκύρου τῶν ἐν τῇ προανακρίσει ληφθεῖσων ἐνόρκων καταθέσεων τῶν μαρτύρων διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 161 τοῦ 83, 40 τοῦ 91.

125. Ὁ μάρτυς, πρὶν μαρτυρήσῃ, ἐρωτᾶται περὶ τοῦ ἀν-

δὲν θέλουσι βεβαίως παραλείπει νὰ κληταῖωσι καὶ τοὺς ἐνόρκως ἐξετασθέντας μάρτυρας, ἐταν ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξέτασις κρίνεται ἀναπόσπαστος.

ματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου, τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως, τῆς κα-
τοικίας, τῆς ἡλικίας, καὶ τῆς θρησκείας του.

Ν. Κατὰ τὸ 123 ἄρθρον ὁ μάρτυς ἐρωτᾶται καὶ περὶ τῆς θρησκείας αὐ-
τοῦ, ἵνα δώσῃ τὸν κατὰ τοὺς τύπους αὐτῆς ὅρκον. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν δια-
τάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 78, 174 τοῦ 78.
Ὅθεν ἂν μάρτυς τις προσκληθῇ, ἄνευ ἀντιζήτησός τινος, δώσῃ τὸν ἐπὶ
τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου νενομισμένον ὅρκον, ὑποτίθεται ἀναγκάως, ὅτι ὁ
τύπος αὗτος εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ πρεσβευόμενον ὑπ' αὐτοῦ ὁρῶσκειμα καὶ
ἐπομένως ὁ ὅρκος ὑποχρεωτικὸς ὡς πρὸς αὐτόν, ἵνα καταθέσῃ τὴν ἀλήθειαν.
Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 78, 194 τοῦ 77. Διαφωνεῖ Α. Π. ποιν. 29 καὶ 41
τοῦ 70, 19 τοῦ 71. (*18ε καὶ ἀρθ. 121).—Ἐκ τοῦ ἀρθρου 125 προκύπτει,
ὅτι δὲν εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον νὰ ἐρωτᾶται ὁ μάρτυς περὶ τῆς συγ-
γενείας αὐτοῦ πρὸς τὸν κατηγορούμενον. Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 47, 8 τοῦ 53.
—Μὴ ἐρίζοντος τοῦ ἀρθ. 125 ἀκυρότητα, ἔπεται ὅτι δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν
ἡ παράλειψις τῆς ἐρωτήσεως περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ μάρτυρος. Α. Π. ποιν.
111 τοῦ 46, 68 τοῦ 47.—Τῶν μαρτύρων μετὰ τὴν γνωστοποίησιν αὐτῶν
καθισταμένων κοινῶν μέσων ἀποδείξεως, ἡ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων
παραίτησις τοῦ μάρτυρος δὲν ἀρκεῖ νὰ παρακωλύσῃ τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ ἄνευ
τῆς συναίνεσώς καὶ τοῦ ἑτέρου διαδίκου. Α. Π. ποιν. 108 τοῦ 80, 91 τοῦ 81.

126. Οἱ μάρτυρες ἐξετάζονται καθεὶς χωριστά, καὶ εἰς τὴν
προανάκρισιν, (1) μὴ παρόντος τοῦ κατηγορουμένου.—Ὡσαύ-
τως καὶ ὁ κατηγορούμενος ἐξετάζεται ἐν ἀπουσίᾳ τῶν μαρτύ-
ρων, καὶ κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 111 διατεταγμένα.—Δύνανται
δὲ εἰ μάρτυρες, ὅταν τοῦτο ᾔνοι: ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον πρὸς
τὸν σκοπὸν τῆς δίκης, νὰ ἀντεξετάζωνται πρὸς τὸν κατηγο-
ρούμενον καὶ κατὰ τὴν προανάκρισιν αὐτήν (2).

Ν. Ἐὰν κατὰ τὴν σύνταξιν ἀνακριτικῆς ἐκθέσεως συμβῇ παραδρομή, ἐπι-
τρέπεται ἡ ἐν τῷ περιθωρίῳ διόρθωσις, ἀνάγκη δὲ νέας ἐκθέσεως, εἴαν μετὰ
τὸ πέρας παρερρηχθῇ ἡ παραδρομή. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 51.

127. Παραπειστικαὶ ἐρωτήσεις, καθ' ὅς ἐκτιθενται: 1) ἡ
ἐκλαμβάνονται ὡς ἀληθῆ πράγματα μῆπω ὁμολογηθέντα παρὰ
τοῦ κατηγορουμένου, ἢ μὴκέτι εἰρηγμένα παρὰ τοῦ μάρτυρος, ἢ
αἱ ὁποῖαι διὰ τὴν διττὴν αὐτῶν σημασίαν δύνανται νὰ παρεξη-
γηθῶσι, δὲν πρέπει μῆτε εἰς τὸν πρῶτον μῆτε εἰς τὸν δεύτερον
νὰ προβάλλωνται. ΣΠΝ. 85.

1) ὑποτίθενται:

(1) Ὅρθως ἐπεκράτησεν ἐν τῇ πρακτικῇ νὰ ἀναγινώσκῃται ἡ ἐκθεσις
εἰς τὸν μάρτυρα, ἵνα ἀποφαίνεται περὶ αὐτῆς ὁ μάρτυς.

(2) Ὅθεν ἡ κατ' ἀντιπαράστασιν πρὸς ἀλλήλους ἐξέτασις τῶν μαρτύρων
δὲν ἐπιτρέπεται κυρίως. Ἐν ταύταις ἐν τῇ παρ' ἡμῖν πρακτικῇ εἶναι καθι-
στωμένον ἀπὸ πολλοῦ τὸ ἐναντίον.

128. Οἱ μάρτυρες καὶ ἐμπειροτέχνη, εἰς τὴν ἀπαιτήσασιν, ἀποζημιώνονται κατὰ τὴν νόμιμον διατίμησιν, διὰ τὰ ἐξόδα τῆς ὁδοπορίας, τροφῆς, καὶ διὰ τὴν χρονотριβὴν των. — Τὸ ποσὸν προσδιορίζεται εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξέτασιν παρὰ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἢ παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ὅπου οἱ μάρτυρες ἐξετάζονται, ἐπομένως ἐν μὲν τῇ προανακρίσει παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως, ἐν δὲ τῇ ἀκροατηρίῳ παρὰ τοῦ πταισματοδίκου ἢ τοῦ προέδρου. (1) — Ἡ περὶ τῆς πληρωμῆς διαταγὴ σημειοῦται ὑπὸ τὴν πρόσκλησιν, εἰς ὑπάρχῃ πρόσκλησις ἐγγράφου· ἄλλως δέ, εἰς χωριστὸν φύλλον. Ποιν. Διατ. 23 ε. Διατ. περὶ ἐκκαθαρίσεως κτλ. 4. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 82).

129. Ἐάν τις τῶν κατηγορουμένων ἢ μαρτύρων ᾖ κωφός, ἢ ἄλαλος, ἢ κωφὸς καὶ ἄλαλος ἐνταύτῳ, ἀλλὰ ἡξέυρητὰ γράφει, τότε εἰς τὴν προανάκρισιν καὶ εἰς τὴν ἀκροατήριον εἶναι αἱ ἐρωτήσεις καὶ ἄλλαι παρατηρήσεις καταγράφονται παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, οἱ δὲ εἰρημένοι ἀπαντῶσιν εἰς αὐτὰς ἐγγράφως. — Εἰς τὴν ἀκροατήριον, γενομένης αἰτήσεως, ἀναγγιζόμεντα πάντα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Πολ. 341. Ποιν. 360, 4. 384. 407, 6, 9. 431. 458, 14, 17.

130. Ἐάν οἱ κωφοὶ ἢ οἱ ἄλαλοι, ἢ οἱ κωφοὶ ἐνταύτῳ καὶ ἄλαλοι κατηγορούμενοι, ἢ μάρτυρες, ᾖ ἀπείροι τοῦ γράφειν, διορίζεται ἕνεκα τούτων ἐρμηνεὺς, εἰς μὲν τὴν προανάκρισιν παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ (1), εἰς δὲ τὴν ἀκροατήριον παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου· εἰς ἕκαστὴν δὲ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ μάρτυρες χρεωστοῦν νὰ ὑπογράψωσι, πρέπει νὰ ὑπογράφεται ἢ ἐκθεοῖς καὶ παρὰ τοῦ ἐρμηνεύου. — Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ὅταν οἱ κατηγορούμενοι καὶ οἱ μάρτυρες δὲν ᾖ ἐγκρατεῖς τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης. Πολ. 340. 342. Ποιν. 133. 407, 7. ΣΠΝ. 85. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 332 καὶ 333).

1) ἀνακριτικῷ ὑπαλλήλῳ,

(1) Δ. 21 Σεπτ. 1837 περὶ ἀποζημιώσεως τῶν εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις προκαλουμένων μαρτύρων.

1. Ἐκαστος εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις προκαλθεὶς ἢ προσαχθεὶς μάρτυς εἶναι ὀφειλόμενος εἰς τὴν παρὰ τῆς ποιν. Διατ. ἐπισημασμένην ἀποζημίωσιν (ἀπὸ τοῦ λόγου τῶν ἐξόδων τῆς πορείας καὶ διαμονῆς του, καὶ εἰς τὴν διὰ λόγου ἀνακρίσεως τῆς θελήσεως τοῦ δὲν εἰσπόμενος νὰ ἐμφανισθῇ ἐγκρίτως, ἢ ἐμπιστευθεὶς νὰ ἐξετασθῇ παρὰ τῆς δικαστικῆς ἀφ' ἧς ἐκπορεύεται τῆς ἐπερώτησεως) νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐνταύτῳ ἀποζημίωσιν.

Ν. Ὁ διορισμός ἑρμηνεύως ἐνώπιον τῶν κακοεργηδικῶν πρέπει νά τελεσθῇ πρὸ τῆς κληρώσεως τῶν ἐνορκῶν. Δ. Π. ποιν. ΣΟς¹ τοῦ 38. Ἄλλ' ἐάν δ' ἄρτος δὲν ἀγνοῇ τοσοῦτον τὴν ἑλληνικὴν, ὥστε νά μὴ δύναται νάπαντήσῃ εἰς συντόμους ἐρωτήσεις, εἶαι αἱ περὶ ἐνόματος, κατοικίας αὐτοῦ, συγγενείας αὐτοῦ, δύναται μάλιστα νά νοῇ τὸν ἔρκον καὶ ἐρκισθῇ ἑλληνιστί, μόνον δ' ἐκτενέστερας ἀσχηγῆσεις ἀδυνατῇ νά ποιήσῃται ἑλληνιστί. ἴσχυει δ' ὁ διορισμός τοῦ ἑρμηνεύως καὶ μετὰ τὴν ἔρκειν αὐτοῦ τε καὶ τῶν λοιπῶν μαρτύρων. Δ. Π. ποιν. 66 τοῦ 55, 61 τοῦ 82. — Οὐδὲν ἄρτον τοῦ νόμου ὑπεχρεοῖ τὸν γραμματεῖα νά θεβαίῃ ὡρισμένως ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὅτι ὁ διερχόμενος ἑρμηνεύει πᾶν ἔ.τι ἐλήχθη καὶ ἀνεγνώσθη ἐν τῇ συζητήσει. διότι μόνον ἡ θεβαίωσις τῆς παρουσίας τοῦ διερχομένου παράγει τὴν νεκρὴν πρόληψιν. ἔτι οὗτος ἐξηπλήρωσεν ἐντελῶς τὰ ἐπιβαλλόμενα αὐτῷ καθήκοντα. Δ. Π. ποιν. ΣΟς¹ τοῦ 38. Ἀλλὰ κατὰ τὰ Δ. Π. ποιν. 66 τοῦ 45, 6 τοῦ 46, 47 τοῦ 59, ἂν τὰ πρακτικά δὲν ἐρίωσιν, ἔτι ὁ ἑρμηνεύς ὠρκισθῇ κατὰ τὸ 133 ἄρθρον, θεβαίωσας δηλονότι διὰ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ῥηθείας ἡ ἄλλη ταυτοδυναμία, ἔτι θέλει κάμει πιστὴν διερχομένου. ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναιρέσιν κατὰ δὲ τὴν 124 τοῦ 72. ἐάν ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτῃ, ὅτι ὁ ἑρμηνεύς ὠρκισθῇ μὲν, ὅτι ποιήσεται πιστὴν διερχομένου τῶν ἐρωτήσεων τοῦ προέδρου καὶ ἀπαντήσεων τῶν μαρτύρων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν ἐρωτήσεων τῶν λοιπῶν (δηλονότι δικαστῶν, εἰσαγγ., κατηγορουμένου καὶ τῶν συνηγῶν αὐτοῦ). ὁ ἑρμηνεύς θεωρεῖται ὡς ἐρκισθεὶς περιορισμένως, ὅτε ἀνεμειτῇ ἑρμηνεύσας πρὸς τοὺς μάρτυρας τὰς ἐρωτήσεις τῶν λοιπῶν καὶ τὰς σχετικὰς ἀπαντήσεις, ὅθεν δὲν ὠρκισθῇ προσήκοντως, ἐπεὶ ἐπάγει ἀναιρέσιν. Ἄλλα καὶ μόνον τοῦ ἑρμηνεύως μὴ ἑρμηνεύσαντος τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων πάντων εἰς τοὺς κατηγορουμένους, περιορίζεται τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἐξ οὗ ἐπέρχεται ἀναιρέσις. Δ. Π. ποιν. 6 τοῦ 46, 66 τοῦ 45. Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρ. 130 πρὸς τὰ ἄρθρ. 426 καὶ 427 τῆς ποιν. δικον. προκύπτει, ὅτι ὁ διερχόμενος δέον οὐ μόνον νά γνωρίζῃ τῷ κατηγορουμένῳ τὴν κατηγορίαν καὶ τὰ ὑπὸ τῶν μαρτύρων κατατιθέμενα, ἀλλὰ καὶ τῇ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἀνάπτυξιν τῆς κατηγορίας καὶ τὰ συμπεράσματα αὐτοῦ καὶ τὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους τεθέντα ζητήματα, διότι ἄλλως δὲν δύναται νά ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν προσήκοντως. Ὅθεν μὴ ἑρμηνεύσαντος τοῦ ἑρμηνεύως ταῦτα, ἡ ἀπόφασις ἀναιρέσις, ὡς περιορισθείσης τῆς ὑπερασπίσεως. Δ. Π. ποιν. 11 τοῦ 53, 97 τοῦ 53. Ὡσαύτως δέον νά ἑρμηνεύηται τοῖς μαρτυροῦν δ' ἔρκος, ἐν κατὰ νόμον δέον νά δώσωσιν, ὅθεν δέον νά ἐξάγῃται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ἔτι ἐγένετο αὐτοῖς ἡ ἑρμηνεία αὕτη: ἄλλως ὑποτίθεται, ὅτι δὲν εἶχον ἐρμήνευε ὡς πρὸς τὸ οὐσιώδες τοῦτο μέρος τῆς δίκης, τὸ τῆς ἐρκισθείας τοῦτο δὲ ἐπιφέρει ἀναιρέσιν. Δ. Π. ποιν. 89 τοῦ 58, 33 τοῦ 62. Ἀνάγκη δηλονότι διὰ τῶν πρακτικῶν νά θεβαίωται, ὅτι διερχομένου ὁ ἑρμηνεύς πρὸς τὸν μάρτυρα καὶ τὸν τύπον τοῦ ὅπ' αὐτοῦ δοθέντος ἔρκου· ἡ δὲ τῆς θεβαίωσιν ταύτης ἑλλειψις, ἀφαιρούσα τὴν περὶ τῆς εἰλικρινείας τῆς μαρτυρίας ἐγγύησιν, ἣν παρέχει ἡ ἀπόδειξις, ὅτι ὁ μαρτυρὸς ὠρκισθῇ ἐν γνῶντι τοῦ τύπου τοῦ δοθέντος ἔρκου, καθίστησι πλημμελεῖ τὴν ἔρκειν τοῦ μαρτυροῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀναιρέσις τὴν ἀπόφασιν. Δ. Π. ποιν. 33 τοῦ 62, 2 τοῦ 70. Ἀλλ' οὐδέμεις διὰ τῆς ἀπατεῖς νά διερχομένου τῷ μὴ εἰδῶτι τῇ ἑλλειψί, γὰρ ὅσον μάρτυρι τὸ παραπεμπτικὸν βούλευμα, ἡ τὸ ἐγκλητήριον αὐτοῦ, διότι αὐτὸ τὰ ἄρθρ. 424 καὶ 378 ἀπατεῖς: ναυαγισμὸς

ακωνται ταῦτα ἐνώπιον τῶν μαρτυρῶν. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 59. — Μὴ δια-
τάσσοντες τοῦ νόμου τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ παραμονὴν τοῦ ἐρμηνέως ἕως
τοῦ τέλους τῆς συζητήσεως, ἀτε, χρεῖαι ταχέως, δυναμένου τοῦ δικαστη-
ρίου νὰ διορίσῃ ἄλλον ἀντὶ τοῦ ἀναχωρήσαντος, ἐπεταί, ὅτι ἡ μὴ παρευρε-
σις αὐτοῦ ἕως τοῦ τέλους δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 42.
Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 80 ἡ τοῦ διερμηνέως λειτουργία μὴ
διαρκέσασα καθ' ἅπασαν τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδικασίαν, ἰδίως δὲ μὴ διερ-
μηνεύσεις: τῷ κατῆ. τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, μὴδὲ μετενευθείσης
τῆς ἀπαντήσεως τοῦτου διὰ τοῦ ἐρμηνέως εἰς τὴν τοῦ προέδρου ἐρώτησιν ἂν
ἔχῃ νὰ προσθέσῃ τι ὑπὲρ ἑαυτοῦ κατὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς, ἐπερχεται
ἀναίρεσις. — Ὁ πρόεδρος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐρωτᾷ τὸν ἐρμηνέα περὶ τῆς
πρὸς τοὺς μάρτυρας σχέσεως αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ κατῆ, ἔχει ὡς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς
τὸ δικαίωμα κατὰ τὸ ἄρθρον 132 νὰ προτείνῃ τὴν ἐξαίρεσιν αὐτοῦ, ἂν τοῦτον
ὑπάρχῃ τις τῶν λόγων ὧν ἕνεκα ἐξαίρουται οἱ πραγματογνωμονες. Α. Π.
ποιν. 83 τοῦ 71. — Τοῦ ἐρμηνέως χρησιμεύοντος μόνον εἰς τὴν ἐξέτασιν
τοῦ μὴ εἰδότες τὴν ἑλληνικὴν μάρτυροι, ὅστις οὐ μόνον οὐδεμία ἀνάγκη νὰ
γινώσκῃ τί κατέθεσαν οἱ πρὸ αὐτοῦ ἐξετασθέντες, ἀλλ' οὐδ' ἐπιτρέπεται κἂν
νὰ γινώσκῃ, δι' ὅπερ ῥητῶς ὁ νόμος διὰ τοῦ 383 ἄρθρου τῆς ποιν. δικον.
ὁρίζει, ὅτι οἱ μάρτυρες ἀποχωροῦσιν εἰς τὸ δι' αὐτοὺς παρεσκευασμένον δω-
μάτιον, ἐπεταί, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνηται ἐξ ἀρχῆς ἡ διαδικασία,
ἂν παραστήται ἀνάγκη διορίσθαι διερμηνέα εἰς ἐξέτασιν ἑνὸς ἢ πολλῶν
μαρτύρων. Α. Π. ποιν. ΣΤ' τοῦ 39. — Ἡ ἐν τῇ προδικασίᾳ ἑλλείψις διερ-
μηνέως κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀγνωστων τὴν ἑλληνικὴν μαρτύρων, μὴ
ἐπαναληφθεῖσα ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρετέως. Α. Π. 10
τοῦ 90. (ἴδε καὶ ἄρθρ. 131 καὶ 132).

131. Οἱ ἐρμηνεῖς οὗτοι δὲν πρέπει, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ
ῥῆναι ἐκ τῶν κατηγόρουμένων, συνηγόρων, μαρτύρων, ἢ δικα-
στών, οὐδὲ νὰ διορίζωνται συναίνεσει τοῦ κα-
τηγορουμένου ἢ τοῦ εἰσαγγελέως 1) Ποιν. 407, 7.

1) ἂν ῥηθῇ συναινέσει ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ εἰσαγγελεὺς.

Ν. Οὕτε ἡ ποινικὴ οὐτε ἡ πολιτικὴ δικονομία περιορίζουσι τὴν ἱκανο-
τητα τῶν διερμηνέων εἰς ὠρισμένην ἡλικίαν· ἀναγνωρίζεται δ' ἄλλως ἱκα-
νότης διερμηνέως εἰς τοὺς ὑπερβάντας τὸ δεκάτον τέτατον τῆς ἡλικίας ἔτος,
ἅτε οὐ μόνον δεκτικὴ οὕτως τῆς ἐνόρκου μαρτυρίας τῶν συμπληρωσάντων
τοῦτο, κατὰ τὰ ἄρθρα 122 καὶ 131 τῶν εἰρημένων δικον., ἀλλὰ καὶ ἐπι-
τροπευμένης μὲν αὐτοῖς τῆς αὐτοπροσώπου δικαστικῆς ἐκκοδοσίας εἰς ἰδίαις
ὑποθέσεσι κατὰ τὸ ἄρθρον 358 τῆς πολιτικῆς δικον., καταλογιζομένης δὲ
ἐντελῶς πάσης πράξεως αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π.
ποιν. 86 τοῦ 46. — Διερμηνεῖς δύνανται νὰ διορισθῶσι καὶ οἱ παρόντες ἐν
τῇ συζητήσει ἄχρι τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 33. Δύναται
δὲ νὰ διορισθῇ καὶ αὐτὸς ὁ κλητὴρ τοῦ ἀκροατηρίου ἢ ἄλλος κλητὴρ. Α. Π.
ποιν. 69 τοῦ 46.

132. Πᾶς δικαίως, ἐπομένως καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, ἔχει τὸ
δικαίον νὰ ἐξαίρῃ τὸν διορισθέντα ἐρμηνέα διὰ τοὺς αὐτοὺς

λόγους, δια τους οποίους δύνανται να εξαιρούνται οι πραγμα-
τογινώμενες (άρθρον 100). — Περι της εξαιρέσεως ταύτης, εις
μὲν τὴν προανακρίσιν ἀπορρατίζει ὁ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως, ἐν δὲ
τῇ ἀκροατηρίῳ ὅλον τὸ δικαστήριον.

Ν. Ἡ συγγένεια, ἀποτελοῦσα λόγον εξαιρέσεως τοῦ ἐρμηνέως, δύναται
καὶ πρέπει νὰ προτιθῇ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ ὑπὸ τῶν διαδίκων ἢ αὐτοῦ τοῦ
ἐρμηνέως· ἀλλ' οὐδεμία διάταξις ὑποχρεοῖ τὸν πρέσβην τοῦ δικαστηρίου νὰ
ἐρωτᾷ τὸν ἐρμηνέα, ἂν ἔχῃ συγγένειαν πρὸς τὸν κατήγ. ἢ τὸν παθόντα. Δ.
Π. ποιν. ΣΜΖ' τοῦ 38. Οὐδὲ δύναται νὰ ἀναγῇ ἢ παραλείψῃ τῆς ἐρωτη-
σεως ἂν συγγενεὺς πρὸς τοὺς κατηγορουμένους ἢ γινώσκῃ αὐτοὺς εἰς το εἰς.
9 τοῦ ἀρθ. 407 τῆς ποιν. δικαν. Δ. Π. ποιν. 61 τοῦ 82.

133. Προτὸν ἀρχισωπὶ τὸ ἔργον τῶν οἱ ἐρμηνεῖς, ὑποχρε-
οῦνται παρα τοῦ διορισαντος αὐτοὺς ὑπαλλήλου νὰ ἐρκισθῶσιν
ἐπὶ θέλουν κάμει πιστὴν διερμηνεύσιν. Ποιν. 101. 407. 7.
ΣΠΝ. 122.

Ν. Τὸ 133 ἄρθρον ἀπαιτεῖ νὰ ἐρκίζωνται οἱ ἐρμηνεῖς πρὸ τῆς ἀναρτίως
τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν· ἀλλ' οὐτε τὸ ἄρθρον τοῦτο, οὐδ' ἄλλη τοῦ νόμου δια-
τάξις ὑποχρεοῖ τὸν πρέσβην τῶν συνεδρῶν νὰ ἐρωτᾷ τοὺς ἐρμηνεῖς περὶ τοῦ
θερησκύματος αὐτῶν. Δ. Π. ποιν. ΣΜΖ' τοῦ 38. — Ὁ πρὸς ἐξέτασιν πολ-
λῶν μαρτυρῶν διορισθεὶς διερμηνεὺς ὑποχρεοῦται νὰ ἐρκισθῇ ἀπᾶς πρὸ τῆς
ἐναρτίως τοῦ ἐρμηνευτικοῦ αὐτοῦ ἔργου, οὐχὶ δὲ κατὰ πᾶσαν μάρτυρον ἐξε-
τάσιν. Δ. Π. ποιν. 20 τοῦ 63. Ἀλλ' ὁ ἐρκισθεὶς πρὸς ἐξέτασιν ἐνὸς προστῆ-
κον νὰ δώσῃ νέον ἔρκον, ἐπὶ τὸν ἀναρτῇ ἀνάγκη νέου διορισμοῦ. Δ. Π.
ποιν. 88 τοῦ 36, 32 τοῦ 63. Contra Σ' Δ. τοῦ 38. — Ὁ ἔρκος διερμην-
εύως ἐρκισθέντος ἀπλῶς νὰ μεταφράζῃ ἐρωτήσεις τοῦ πρέσβου πρὸς τὸν
μάρτυρα δὲν εἶναι ἐπαρκής, διότι καὶ ἄλλοι δικαιούνται νὰ πευθύνωσιν ἐρω-
τήσεις. Δ. Π. ποιν. 124 τοῦ 72. — Ὅσακις ἐρίζεται, ἐπὶ ὁ διερμηνεὺς ἐρκί-
σθῃ κατὰ νόμον ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἔχει κύρος ἢ διαδικασία. Δ. Π.
ποιν. 9 τοῦ 37. Ἀλλ' ὅσακις ἀπλῶς μνημονεύεται ἐπὶ ἐρκισθῇ κατὰ τὸν
νόμον, ἐπείγεται ἀναίρεσις. Δ. Π. ποιν. 47 τοῦ 39. (Ἐσταλμένη καθ' ἡμᾶς,
διότι ἐν τῇ ἐρκίσει κατὰ νόμον περιέχεται καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἐρκίσις).

Ζ'. Ἐκθέσεις καὶ ἄλλα ἔγγραφα 1.)

134. Ὅλοι αἱ κατὰ τοὺς προσήκοντας τύπους συντεταγμέ-
ναι ἐκθέσεις τῶν ὑπαλλήλων, ὅσοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ βε-
βαιώνωσι καὶ νὰ ἀνακρινώσι πταίσματα, πλημμελήματα, ἢ
κακουργήματα, ἔχουν ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τινι ἰσχύϊ ἀπο-
δειξίως μέχρις ὅτου ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον. — Ἡ ἀρνήσις τῶν
περιεχομένων δὲν ἀφαίρει μόνη τὴν περὶ τὴν ἀπόδειξιν ἰσχύϊ

των (1). — Ἀλλὰ ἔγγραφα θεωροῦνται ὡς ἀποδείξεις (2), ὅταν ἡ γνησιότης των ᾗ ἀναμφισβήτητος (2). Πολ. 134. 400. Ποιν. 73 ε. 92 ε. 93, 107. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 154).

1) ὑπομνήματα 2) ἀποδεικνύουν μόνον

Ν. Ἐπετρέπεται νὰ περυνθῶσιν εἰς τοὺς μάρτυρας ἐρωτήσεις καὶ κατὰ τοῦ περιεχομένου των ἐκθέσεων, ὡς συνέταξαν ἐπιτοπίως εἰ ἀνακριτικῶς ὑπαλλήλοι. Α. Π. ποιν. ἀπ. 79 τοῦ 67.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Προανακρίσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Προκαταρκτικὴ 1) ἀνάκρισις τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος καταδιωκτέων ἀξιοποίνων πράξεων.

Α'. Τῶν πταισμάτων.

1. Ἀνακριτικαὶ ἀρχαί.

135. Οἱ ἀρμόδιοι ἀστυνομικοὶ, ἡ δῆμαρχος, ἡ δημαρχικὴ παρέρρος (3) ἔχουσι δικαίωμα καὶ χρεωστέον (4), ἥτοι αὐτε-

(1) Ἴδε καὶ Κ. Ν. 88, ὑπ' ἀριθ. 137 Ποιν. καὶ Δ. ὑπ' ἀριθ. 189 Πολ.

(2) Ἀλλὰ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἀπόδειξιν ἐσφραγισμένοι ἐπιστολαί· Δὲ ἐσφραγισμένοι ἐπιστολαί, παραδιδόμεναι εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἢ ἄλλον οἰονδήποτε πρὸς μετακόμισιν, εἶναι κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Bentham οἰονεὶ παρακαταθήκη τις διδομένη αὐτῷ, ὅθεν ἡ ἀπροσφράγισις καὶ ἀνάγνωσις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ παραλαβόντος ἢ ἄλλου τρίτου (ἀνακριτοῦ κτλ.) εἶναι ἀθέμιτος, τιμωρουμένη διὰ τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ νόμου. Ἀλλ' ὅμως πολλοὶ τῶν νομοδιδασκάλων, ἐν οἷς καὶ ὁ Σ. Πήλικας, ἀπεφάναντο ὅτι τὸ ἀπόρρητον, ἱερὸν καθ' ἑαυτὸ, δέον νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὸ ἀνώτερον δικαίωμα τῆς ἀσφαλείας τῆς Πολιτείας. Ὅρισαντος ὅμως τοῦ νέου ἡμῶν Συντάγματος ὅτι «τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν εἶναι ἀπολύτως ἀπαρβίαστον», φρονούμεν ὅτι δυσχερῶς δύνανται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι χρησιμεύουσιν εἰς ἀπόδειξιν καὶ αὐταὶ αἱ ἀεσφραγισμέναι ἐπιστολαί, πλην εἰν παραδῶσθ αὐτάς ἐθελουσίως εἰ πρὸς τὸν ἐπεγράψοντα καὶ ἀπεστέλλοντα (ὅτε δὲν ὑπάρχει ἀπόρρητον). Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου Ἴδε καὶ Ἡμετέρου ἐγγ. Συντ. Δικαίου § 226.

(3) Σημειωτέον ὅτι διὰ τοῦ τῆς 20 Μαρτίου 1893 νόμου „ΒΡΠΗ“ ἀπηλλοθρήσαν οἱ δῆμαρχοι καὶ δημαρχικαὶ παρέρροι τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων.

(4) Κ. Ν. 218. Κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν χρεῶν τῆς ἐν γένει, καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὴν κοινὴν πίστιν τῶν εἰδοποιήσεων καὶ ἀνακοινῶν τῆς ὑπαικοσίας.

παγγέλτως, ἢ κατ' ἐγκλήσιν, ἢ κατὰ μήνυσιν, νὰ ἐνεργεῖν τὰ πρὸς βεβαίωσιν τῶν πταισμάτων. Ποιν. 17. 21. 29. 134, 156 ἔ. 282. 292. 334. Ὅργ. 31. Διατ. περὶ δημοτ. ἀστυνομ. 84.

1) Προεισαγωγικὴ

2. Ἐγγραφοὶ προανάκρισις.

136. Αἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἔθρῳ εἰρημένα ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ δύνανται, λαβοῦσαι μὴνυσιν προφορικὴν ἢ ἔγγραφον, ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως, νὰ συλλέγῃσι πληροφορίας περὶ τῆς ἀνακριτέας πράξεως καὶ περὶ τοῦ πράξαντος, νὰ ἐξετάζῃσι μάρτυρας καὶ κατηγορουμένους συνοπτικῶς, νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὸν τόπον διὰ νὰ παρατηρῶσιν αὐτόψῃ τὰ πράγματα, νὰ καταλαυθάνωσι τὰ πειστήρια ἔγγραφα 1), νὰ κάμνωσιν ἐπισκέψεις κατ' οἶκον, ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ συναθροίζωσι τὰς περὶ τῆς πράξεως καὶ τοῦ πράξαντος ἀναγκασίας 2) ἀποδείξεις. (1) — Περὶ πάντων τούτων πρέπει νὰ συντάσσεται ἐκθέσις ἀκριβής. Ποιν. 72 ἔ. 143. 152.

1) παρέλκει τὸ ἔγγραφο 2) ἀπαιτουμένης.

ἡ χωροφυλακὴ ἀπολαμβάνει τὰ αὐτὰ δικαιώματα. τὰ ὅποια καὶ οἱ λοιποὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι. — Κάθε παράπονον διευθυνόμενον ἐναντίον τῆς διαγωγῆς τινος τῶν χωροφυλάκων πρέπει νὰ ἐξετάζεται ἀμέσως κατ' ἀκρίβειαν, καὶ νὰ τιμωρῆται ὁ ἕνοχος κατὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων.

(1) Διατ. τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας

Μέρος τέταρτον, περὶ δικαστικῆς ἀστυνομίας.

Ἄρθρον 84. Ἡ δικαστικὴ ἀστυνομία, ἐνεργουμένη παρὰ τῶν δημάρχων, παρέδρων ἢ ἀστυνόμων, εἶναι ἐπιφορτισμένη νὰ ἐξετάζῃ τὰ ἐγκλήματα καὶ πλημμελήματα, νὰ συναῇ τὰς ἀποδείξεις καὶ ἐνδείξεις, νὰ ἐξακριβώσῃ τὰς περιστάσεις καὶ νὰ καταστρώσῃ τακτικὰ πρωτόκολλα περὶ τῶν αὐτουργῶν.

Ἄρθρ. 85. Οἱ ἀστυνομοὶ καὶ εἰς τοὺς δήμους, ὅπου δὲν ὑπάρχουν τοιοῦτοι, οἱ δημαρχοὶ, καὶ, εἰς ἑλλείψει αὐτῶν, οἱ παῖδες τῶν ἐξετάζοντων τὰς ἀστυνομικὰς παραβάσεις συμφώνως μὲ τὰ ἄρθρα 136 καὶ 188 τῆς ποινικῆς δικονομίας. — Λέγονται τὰς ἀναφορὰς, καταμηνύσεις καὶ τὰ παρόμοια, ὅσα ἀποβλέπουσι τὰς ἀστυνομικὰς παραβάσεις. — Σημειοῦνται εἰς τὰ πρωτόκολλα, τὰ ὅποια συνθέτουν ἐπὶ τούτῳ, τὴν φύσιν καὶ τὰς περιστάσεις τῶν παραβάσεων, τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον, ὅπου συμβαίνουν, τὰς ἐπιβαρυντικὰς ἀποδείξεις καὶ ἐνδείξεις ἐναντίον τῶν κατηγορουμένων καὶ ἐνόχων.

Ἄρθρ. 86. Ἐκτὸς τούτου κοινοποιεῖν ἄνευ ἀναβολῆς πρὸς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελεῖα ὅλα τὰ ἐγκλήματα καὶ πλημμελήματα, τὰ πραχθέντα εἰς τὴν δη-

137. Ἐπὶ παραθέσειν τῶν περὶ καταχρήσεως τοῦ τύπου καὶ τῆς βιβλιομπορίας ἑρῶν τοῦ ποινικοῦ νόμου, αἱ εἰς τὸ ἄρθρον 135 διαλαμβάνονται ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ χρεωστοῦν νὰ καταλαμβάνωσι 1) τὰ εἰς τὸ ἄρθρον 535 ἐδάφ. 2 καὶ ἄρθρον 536 ἐδάφ. 2 τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀναφερόμενα ἀντικείμενα, καὶ νὰ τὰ φυλάττωσι προσωρινῶς. — Ἡ εἰς τὸ ἄρθρον 542 ἐδάφ. 3 τοῦ ποινικοῦ νόμου διατεταχμένη προσωρινὴ παῦσις τοῦ ἐργολάβου 2) ἐφημερίδας τινός, ἢ περιοδικοῦ συγγραμματος, διατάσσεται παρ' αὐτοῦ προχειρῶς 3). — Περιπλέον χρεωστοῦσιν οὗτοι, κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ προηγηθέντος ἁρθρου 136, νὰ συλλέγωσι τὰ ὑπάρχοντα ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα 4), νὰ ἐξετάζωσι συνοπτικῶς τοὺς μαρτυρας, ὅσοι δύνανται νὰ δώσωσι πληροφορίας περὶ τοῦ γεγονότος, καθὼς καὶ τοὺς κατηγορούμενους, καὶ ταῦτα πάντα νὰ ὑποβάλλωσιν ὅσον τάχιστα εἰς τὸν παρὰ τοῖς πταισματοδικαῖς δημόσιον κατήγορον, ἢ νὰ εἰσαγώσωσιν αὐτοὶ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον. Ποιν. 332.

1) κατάσχωσιν ἀνυπερθέτως 2) ἀναστολὴ τῆς ἐπιχειρήσεως 3) προσωρινῶς 4) πειστήρια

138. Μάρτυρες καὶ κατηγορούμενοι δὲν κλητεύονται ἐπιστημῶς εἰς τὴν προανάκρισιν, ἀλλὰ καλεῶνται μόνον διὰ ζώτης. — Μὴ ἐμφανιζόμενοι δύνανται καὶ βιαίως νὰ ἀχθῶσι. Ποιν. 189.

139. Αἱ κατ' οἶκον ἑρευναὶ καὶ αἱ κατασχέσεις δύνανται νὰ γένωσι μόνον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἢ τοῦ δημαρχοῦ, ἢ τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου, ἢ ἄλλου τινὸς τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρί-

μὸν τῶν, συμφωνῶς μὲ τὸ ἄρθρον 149 τῆς ποιν. δικον. — Ἐπομένως ὅταν προσκαλῶνται, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὅταν πληροφορῶνται περὶ τοῦ πλημμελήματος, εἶναι ὑποχρεοὶ νὰ καταστῶνται πρωτόκολλον. συντείνον πρός ἐξακριβώσιν τῆς ἐπ' αὐτοῖς πράξεως, ἃν καὶ δὲν προηγέθησαν παρὰ ποιν. Τὰ πρωτόκολλα ταῦτα θελεῖν παραδίδεσθαι εἰς τοὺς εἰσαγγελεῖς.

Ἄρθρ. 87. Γνωστοποιεῖν τὰς συμβάσεις ἀστυνομικὰς παραβάσεις εἰς τὸν ἀνήκοντα εἰρηνοδίκην, καὶ ἐνεργεῖν τὴν καταδίωξιν καὶ τιμωρίαν αὐτῶν.

Ἄρθρ. 88. Καθ' ὅλας ταύτας τὰς ἐργασίας χρεωστοῦν νὰ συμμερφῶνται κατὰ πάντα μὲ τοὺς ἑρσιμούς· τῆς ποινικῆς δικονομίας, νὰ τοὺς ἐκπληρῶσιν ἀκριβῶς, καὶ ἐπὶ τούτῳ νὰ ἐξοικειῶνται· ὁλοκλήρως μὲ τοὺς λεπτομερεῖς κανονισμούς αὐτῶν. — Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρέπει νὰ γνωρίζωσι καλῶς καὶ τὸν κανονισμὸν τῆς γωσπουλικῆς, καὶ κατ' ἀνάγκην νὰ ἐνεσώψι τὴν

σεως· ἡ δὲ ἐπὶ τούτῳ συντασσόμενη ἐκθεσις συνοψίζεται καὶ παρ' αὐτῶν. (1) Ποιν. 72, 73, 173.

140. Εἰς πταίσματα τιμωρόμενα μὲ κράτησιν, δύνανται νὰ διοριζῶσι καὶ φυλακιστεῖς 1) οἱ ἀστυνομοί, οἱ δῆμαρχοι, καὶ οἱ παρῆδροι αὐτῶν, καθὼς καὶ ἕκαστος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρισεως, (2) ὅταν οἱ πράξαντες συλληθῶσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἄλλ' οἱ φυλακισθέντες 2) πρέπει νὰ ἐξετασθῶσι παραχρῆμα, καὶ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας τὸ πάλιν νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον, ἢ νὰ ἀπελυθῶσιν ἐκ τῆς φυλακῆς. Ποιν. 141, 159, 168, 207, 208.

1) ἐνεργῶσι καὶ συλλήψεις 2) συλληθέντες

141. Ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ προηγούμενου ἄρθρου 140, δύναται καὶ ὁ εἰρηνοδίκης νὰ διατάξῃ τὴν προσωρινὴν κράτησιν 1) εἰς τὴν περιπτῶσιν τῶν ἄρθρων 519, 524, 526, 528, 668, 664, 666, 673, 688, καὶ τῶν ἄρθρων 689, 693, καὶ 699 τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἐὰν ᾔται ὁ ὅτις ἐντεῦξεν μὲ ἄλλους συνεχεύς, ἢ ἂν ὑπάρχῃ μία τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 208 ἀρ. 2—4 ἀναφερομένων περιπτώσεων. — Τότε δὲ πράττονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 209 καὶ 236 2) ὠρισμένα, μὲ μὲνην τὴν διαστολήν. ὅτι τὰ ἐκτὸς περὶ τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, περὶ τοῦ συμβουλίου, καὶ τοῦ εἰσαγγελέως εἰρημένα,

(1) Συντ. ἄρθρον 12. «Ἡ κατοικία ἐκάστου εἶναι ἀσυλός. Οὐδεμίς κατ' εἶκον ἔρουν ἐνεργεῖται, εἰμὴ ὅταν καὶ ὅπως ὁ νόμος διατάσσῃ».

(2) Κ. Χ. 202. Ἐκαστον ὑποκείμενον συλληθὲν ἐπ' αὐτοφώρῳ παρὰ τῆς χωροφυλακῆς, κατὰ τὰς σημειωμένας περιπτώσεις εἰς τὸν ἀριθ. 117 τοῦ παρόντος κανονισμοῦ, κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐξεδόθη οὔτε ἐνταλμα συλλήψεως, οὔτε ἀπόφασις ἐπιθέσεως διορθωτικῆς ἢ ἐγκληματικῆς ποινῆς, δίδεται ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου· δὲν ἔμπορεῖ ὅμως νὰ διενθυθῇ εἰς κανὲν φυλακτήριον ἢ δεσμοτήριον, εἰμὴ κατὰ συνένπειαν διαταγῆς ἐκδιδομένης ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου.

223. Μόνον ὅταν δι' ἀπεισίαν τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου ὁ συλληθὲς ἐπ' αὐτοφώρῳ δὲν ἔμπορῇ νὰ ἐξετασθῇ ἀμέσως· συγγράφεται νὰ συλαχθῇ εἰς ἓν οἶκημα τῆς δημογεροντίας, ἕως ὅτου νὰ ἔμπερσῃ, νὰ ἐδωχθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, τὸ ὅποτον δὲν ἔμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ ὑπὲρ κανὲν πένδημα περισσότερον τῶν 24 ὥρων. Ὁ ἀξιωματικὸς, ὑπαξιωματικὸς, ἢ χωροφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἤθελε φυλάξῃ περισσότερον τὸν κατηγορούμενον, χωρὶς ἐν τὴν ἐδωχθῆσιν ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, θέλει θεωρεῖσθαι ὡς ἔνοχος ἀυθαγείᾳ συλλήψεως.

ἐφαρμόζονται ἐπίσης εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου τῶν πταισματοδικῶν, καὶ τὸν παρ' αὐτοῖς διωρι-
σμένον δημόσιον κατήγορον. — Ἡ ἐπὶ προσωρινῶν ἀπολύσεων
παρακατατιθεμένη 3) ἐγγύησις δὲν πρέπει εἰς τοιαύτας
περιπτώσεις νὰ ᾔναι κατωτέρα τῶν πενήκοντα δραχ. Ποιν.
240, 259.

1) φυλάκισιν 2) 200 ἐπ. καὶ 336 ἐπ. 3) παρέλκει.

142. Εἰς τὰς περὶ πταισμάτων δικας δὲν γίνεται περαιτέρω
ἐγγραφὴς προανάκρισις. — Ἀλλως δὲ 1) ἰσχύουσιν ὡς πρὸς
τὴν προανάκρισιν οἱ γενικοὶ ὅροι περὶ τῆς ἐπ' αὐτοφώρῳ προ-
ξέως (ἄρθρ. 168), τῆς κατ' οἶκον ἐρεύνης, τῆς κατασχέσεως
(ἄρθρ. 169—176), περὶ τῶν πρὸς κατὰπαυσιν τοῦ θορύβου μέ-
τρων (ἄρθρ. 176, 181, καὶ 182), καὶ περὶ τῆς προανακρίσεως
ἐν γένει (ἄρθρ. 69 καὶ 95) 2). Ποιν. 159, 207, 208.

1) κατὰ τὰ λοιπὰ 2) 69 ἐπ. καὶ 95 ἐπ.

143. Καὶ ἂντι ἐγγράφου προανακρίσεως ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ
ἀρμόδιος ἀστυνόμος, δημάρχος, ἢ δημοκριτὴς παρέδρος (1) τοῦ
νὰ καλῇ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τῶν
πταισματοδικῶν τοὺς κατηγορουμένους καὶ μάρτυρας. — Τοιαύτη
ἀπ' εὐθείας κλησις εἰς τὰς περὶ πταισμάτων δικας θεωρεῖται
μάλιστα ὡς κανὼν. — Τὸ αὐτὸ δίκαιον ἔχει καὶ ὁ 1) εἰσαγγε-
λεὺς, ἐάν δὲν ᾔθελε προτιμῆται νὰ προκαλέσῃ πρότερον ἐγγρά-
φον προανάκρισιν. Ποιν. 141, 292, 331.

1) παρὰ πρωτοδικαίς

144. Ἡ κλησις τοῦ κατηγορουμένου καὶ μάρτυρος γίνεται
διὰ τῶν παρὰ τοῖς εἰρηνοδικαῖς κλητήρων, ἐπιμελεία τοῦ ἀστυ-
νόμου, ἢ τοῦ δημάρχου, τοῦ δημοκριτοῦ παρέδρου, ἢ τοῦ εἰσαγγε-
λεῖως. Ποιν. 145, Ὁργ. 403.

145. Ἡ κλησις γίνεται ἐγγράφως 1) τοὐλάχιστον 24 ὥρας
πρὶν τῆς πρὸς ἐμφάνισιν ὠρισμένης δικασίμου ἡμέρας. — Τὸ
κλητήριον βούλευμα 2) πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ἐν γένει τὸ πται-
σμα, νὰ υπογράφεται παρὰ τοῦ ἀστυνόμου, δημάρχου, ἢ δη-

(1) Ἀλλὰ δυνάμει τοῦ νόμου ΒΡΠΗ' ἐπηλλέγησαν οἱ δημαρχοὶ καὶ οἱ
δημοκριτοὶ παρέδροι τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων.

μαρχικού παρέδρου, ἢ ἄλλου τινὸς τῶν καλούντων, καὶ νὰ ᾔται ἐσφραγισμένον μὲ τὴν ἐπίσημον σφραγίδα· αὕτη 3) πρέπει νὰ παραδίδεται εἰς τὸν προσκαλούμενον αὐτόν, ἢ νὰ ἀρνεῖται εἰς τὴν οἰκίαν του, Ποιν. 141, 152, 163, 293, 302.

1) καὶ ἐπιδίδεται 2) θέσπισμα 3) τοῦτο

Ν. Ἐκ τῶν ἀρθρῶν 145, 163 καὶ 190 τῆς ποιν. δικον. προκύπτει, ὅτι τὸ κλητῆριον θέσπισμα πρέπει νὰ ἐπιδίδεται εἰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ κατηγορουμένου, κατ' ἐξαιρέσειν δὲ μόνον συγχωρεῖται ἡ κατ' οἶκον ἐπίδοσις πρὸς τινα τῶν συνοίκων ἢ γειτόνων· ἐκ δὲ τῶν λέξεων κατ' οἶκον καὶ ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς τούτοις προθεσμίων δηλοῦται ἀποκρῶντως, ὅτι τὸ κλητῆριον θέσπισμα δὲν δύναται νὰ ἐπιδόθῃ εἰς τὴν κατὰ τὴν διάτ. τῆς πολιτικῆς δικον. μόνιμον κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου, ἀν αὐτὸς διατρίβῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Α. Π. ποιν. 160 τοῦ 77. — Ἐν τῷ νόμῳ δὲν ὀρίζεται, ὅτι τὸ κλητῆριον δέον νὰ περιέχῃ τὸ ἐφαρμοστέον ἄρθρον τοῦ νόμου, ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ὄντος ἔργου τοῦ δικαστοῦ· διό, ἐάν τὸ πταισματοδικεῖον ἀπολύσῃ τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ, πλάττει ἀκυρότητα μὴ ἀναιρεμένην ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅθεν ἀναιρετέα ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡ ἀπόρριξις αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 15 τοῦ 53, 187 τοῦ 77. Καὶ ἀν ἔτι τὸ κλητῆριον θέσπισμα ἀποσωπᾷ τὸ ἀδίκημα, ἐφ' ᾧ ἡ κατηγορία, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης, ἐάν τὸ βούλευμα, δι' οὗ ὁ κατηγορούμενος παρτέμεσθῃ, συνεπιδοθῇ αὐτῷ σὺν τῷ κλητῆριῳ θέσπισματι ἀναφερῶν αὐτό. Α. Π. ποιν. 46 τοῦ 46. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ΤΞΕ' τοῦ 40 ἀρτεῖται τὸ δικαστήριον νά πόσῃ νὰ δικάσῃ, ἐάν τὸ κλητῆριον μὴ φέρῃ τὴν ἐπίσημον σφραγίδα, κατὰ δὲ τὴν 171 τοῦ 46 ἡ ἑλλειψὶς τῆς ὑπογραφῆς τοῦ δημοσίου κατηγόρου ὡς ἑλλειψὶς τόπου οὐσιώδους ἐπιφέρει ἀναγκαστὴν τὴν ἀκυρότητα τοῦ ἐγγράφου, κατὰ τὰς 41 τοῦ 41 καὶ 28 τοῦ 53 δὲν δύναται νὰ δικασθῇ τις ὡς κατηγορούμενος, ἐάν ἐκλητεύθῃ ὡς μάρτυς καὶ ἐπομένως ἀναιρετέα ἡ καταδικαστικὰ ἀπόρριξις. Ἀλλ' ἡ μὴ σημείωσις ἐν τῷ κλητῆριῳ θέσπισματι τοῦ τόπου, ἐνθα ἐπράχθη τὸ πταίσμα, δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ, ὡς οὐδεμιᾷς διατάξεως ἐπιτασσούσης αὐτὴν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 61.

146. Περὶ τῆς παραδόσεως 1) χρεωστῇ ὁ κλητῆρς νὰ διδῇ ἀποδεικτικόν, ἐν ᾧ σημειοῦται ἀκριβῶς κατὰ ποίαν ἡμέραν καὶ ὥραν, πρὸς τινα, καὶ ποῦ ἐγένεν ἡ παράδοσις 2) Τὸ ἐγγράφον τοῦτο πρέπει νὰ χρονολογῆται καὶ νὰ ὑπογράφεται παρ' αὐτοῦ. Ποιν. 191.

1) ἐπιδόσεως 2) ἐπίδοσις.

Ν. Ἐάν συγχρόνως εἰς πλείονας ἐπεδόθησαν κλήσεις, ἡ βεβαίωσις τῆς ἐπίδοσεως δύναται νὰ γίνῃ καὶ δι' ἐνὸς ἐπιδότηριου. Α. Π. ποιν. 148 τοῦ 77.

147. Οἱ στρατιωτικοὶ κλητεύονται κατὰ τὸν εἰς τὸ ἄρθρ. 192 ὁρισμένον τρόπον.

148. Κατηγορούμενοι καὶ μαρτυρεῖς ἔχουσι προσετι τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφανίζονται ἀπὸ τὸν κλητῆρα 1) εἰς τὸ ἀκροατήριον.

1) ἐκουσίως ἀνεῦ κλήσεως.

Β'. Τῶν πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων.

α'. Μη νόσεις.

149. Ὅλας αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ ἄνευ ἐξαιρέσεως ὀφείλουσι νὰ ἀνακοινώνωσιν ἀμελλητὴ εἰς τὸν ἀρμόδιον 1) εἰσαγγελεῖα πᾶν ὅ,τι μαυθάνουσιν ἐκ μηνύσεων, ἢ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ἐκ φήμης, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον περὶ τινος πλημμελήματος ἢ κακουργήματος, ὅσον ἀφορᾷ τὰ κατὰ τὴν πρᾶξιν 2) ἢ τὸν πράξαντα αὐτόν. (1) Ποιν. 155 323. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 29).

1) παρὰ πρωτοδικαίς 2) τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος

(1) Καν. Χωροφ. 27. «Οἱ μοίραρχοι τῆς χωροφυλακῆς τοῦ νομοῦ εἰδοποιεῖν ἀμέσως τοὺς ἐπιτρόπους τῆς ἐπικρατείας εἰς τὰ βασιλικά δικαστήρια, καὶ, ἐν ἀπουσίᾳ ἢ ἀσθενείᾳ, τοὺς ἀντικαταστάλλοντας αὐτοὺς, περὶ συμβάντων, τὰ ὅποια ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των δίδουν αἰτίαν δικαστικῆς καταδίωξης. — Οἱ ἀξιωματικοὶ οὗτοι δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κάμουν ἀναφοράς ἀποφατικὰς, ὅτι π. χ. τὸ δεῖναι ἢ δεῖναι συμβᾶν δὲν ἡκολούθησε.»

Ν. ΒΡΕΒ' τῆς 13 Φεβρ. 1893 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ δασιῶν νόμων ἄρθρον 15 «Πᾶσα μηνύσις ἀφορῶσα εἰς ἀδίκημα περὶ τὰ δάση πέμπεται ὑπὸ τῆς παραλαβούσης αὐτὴν ἀρμοδίας ἀρχῆς ἀνυπερθέτως ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐγχειρίσεως πρὸς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελεῖα ἢ δημοσίον κατήγορον. — Τὰ ἀναγόμενα εἰς τὰ δάση πταίσματα καὶ πλημμελήματα εἰσάγονται δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελεῖα παρὰ πλημμελειοδικαίς ἢ τὸν δημοσίον κατήγορον ἐγχειρίσεως ἢ τῆς ὑπὸ τούτου παραλαβῆς τῆς μηνύσεως. — Τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, ἀλλὰ μόνον εἰς ὥρισμένην δικάσιμον οὐχὶ μακροτέραν τοῦ μηνός. — Οἱ δασάρχαι ἐν τῇ περιφερείᾳ των ἐκπληροῦσι καθήκοντα δημοσίου κατηγόρου ἐπὶ τῶν δασικῶν παραβάσεων τῶν χαρακτηριζομένων ὡς πταισμάτων. — Τὸν δασάρχην καλυόμενον δι' οἰονδήποτε λόγον πρὸς ἐκπλήρωσιν καθήκοντων δημοσίου κατηγόρου ἀναπληροῖ ὁ παρὰ τῷ ἀρμόδιῳ πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ὑποθέσεων πταισματοδικεῖω δημοσίος κατήγορος, τηρουμένων τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 332 § 6' καὶ γ' τῆς Ποιν. δίκης. Διατασσόμενον. — Ὁ ἀρμόδιος παρὰ πλημμελειοδικαίς εἰσαγγελεὺς ὑποβάλλει ἐντὸς μηνός πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργεῖον κατάλογον τῶν κατὰ τὴν λήξαν τριμηνίαν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ἐκδικασθέντων ἐρήμην ἢ κατ' ἀντιμωλίαν δασικῶν πταισμάτων καὶ πλημμελημάτων. Ὁ δὲ ἀρμόδιος παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεὺς ὑποβάλλει εἰς τὸ αὐτὸ Ὑπουργεῖον ἐντὸς τῆς αὐτῆς διορίας καταστάσιν τῶν τυχόν ἐκδικασθέντων κατὰ τὴν λήξαν τριμηνίαν κακουργημάτων, τῶν ἀναγομένων εἰς τὰ δάση».

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀθέτησις τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἀρθ. 149 ἀποτελεῖ τι-

150. Καὶ ἰδιῶται προσέτι χρεωστέων, λαβόντες ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γινῶσιν ἀξιοποιῶναι τινὸς πράξεως, νὰ ἀναγγέλλωσιν αὐτὴν ἐγγράφως ἢ διὰ ζώσης· κατὰ δὲ τὰς παρὰ τοῦ ποινικοῦ νόμου ὁρισμέναις περιπτώσεις εἶναι μάλιστα εἰς τοῦτο ὑπόχρεοι ἐπὶ ποινῇ. Π. Ν. 423 ἔ. 130. 242. 260. (Γαλλ. Ποιν. Δ. 30).

151. Εἰς τὰ πλημμελήματα καὶ κακουργήματα, ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἐποίων διαφέρει ἰδίως τὸ Κράτος, δύναται πᾶς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος, λαβὼν τὴν ἀδειαν τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέως, νὰ προσκαλέσῃ ἐπὶ ὑποσχέσει ἀμοιβῆς τὸ κοινὸν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ πράξαντος.

152. Ἡ μὲνυσίς γίνεται ἀμέσως πρὸς τὸν 1) εἰσαγγελεὰ, ἀλλ' ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ἀρμόδιους ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλους (1). — Γίνεται δὲ διὰ τοῦ μνηύοντος αὐτοῦ ἢ διὰ τινος πληρεξουσίου. — Τὸ ἐγγράφον τῆς πληρεξουσιότητος κατὰ χωρίζεται 2) εἰς τὴν ἐκθεσιν. Ποιν. 153 ἔ. 278. ΣΠΝ. 69. Πόλ. 93. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 31).

1) παρὰ πρωτοδικαίς 2) παραρτᾶται

Ν. Ὡς ἀρμόδιοι ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, εἰς τοὺς δύναται νὰ γίνη ἡ μὲνυσις, εὐδὲλως ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου μόνον αἱ τῆς περιφέρειαι τοῦ τόπου, ἐνθα διεπράχθη τὸ ἀδίκημα· ὅθεν ἀρμόδιοι πρὸς τοῦτο εἶναι καὶ αἱ ἀλlochou τοῦ Κράτους διατελοῦντες ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι. Δ. Π. ποιν. 161 τοῦ 72, 187 τοῦ 88.

153. Γενομένης προσφοριῆς μνηύσεως, ἔ 1) εἰσαγγελεὺς καὶ ἕκαστος τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 17 ἀναφερομένων ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλων ὑποχρεῦται, ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐρέταις εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συντάττῃ κατὰ τοὺς νομιμοὺς τύπους ἐκθεσιν περὶ τῆς μνηύσεως ταύτης. Ποιν. 18. 72. 73. 154. 184. 278. ΣΠΝ. 69. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 31).

1) παρὰ πρωτοδικαίς.

καθίσιν τῶν καθυκόντων τῆς ὑπηρεσίας, ἣν κολάζουσιν τὰ ἄρθρα 487 καὶ 488 τοῦ Π. Ν. Ὅσῳκις δὲ ἡθετήθη προσδιάξιν καθῆκον εἰς ἀρχὴν ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τοῦ κατηγορουμένου, τιμωροῦνται αἱ παραλιπεῖσαι τὴν μὲνυσιν ἀρχαὶ ὡς συνεργοὶ δυνάμει τοῦ ἄρθ. 72 § 7 τοῦ Π. Ν.

(1) Κ. Χ. 87—93. Ὅρα ὑπὸ τὸ 157 Ποιν.

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

7

Ν. Τοῦ ἄρθρου 133 ὁρίζονται, ὅτι ἡ μήνυσις γίνεται καὶ προφορικῶς ἐνώπιον τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 17 ἀναφερομένων ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων συντασσομένης ἐκθέσεως, ἔπεται, ὅτι ἡ ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἀλευθερά δηλώσις τοῦ παθόντος περὶ τιμωρίας τοῦ κατηγορουμένου περιέχει πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς ἐγκλησεως καὶ ἐπομένως ἰσοδυναμεῖ τῇ ἐγκλησεί. Δ. Π. ποιν. 111 τοῦ 46, 19 τοῦ 81, 112 τοῦ 84 ὅθεν καὶ ἀναπληροῦ τὴν ἐλλειψὶν τῆς μὴ ἐκφύρας ἐγγειρισθείσης ἐγγράφου μηνύσεως καὶ νομιμοποιεῖ τὰς ἐπὶ τῇ βάσει ἐκείνης ἀνακριτικὰς πράξεις. Δ. Π. ποιν. 42 τοῦ 81. (Ἴδε καὶ ἄρθρα 20 καὶ 22 Ποιν. Δικ. καὶ ἀρθ. 280, 322 καὶ 333 Π. Ν.).

154. Ἐάν γενῇ ἡ μήνυσις ἐγγράφως, μονογραφεῖται αὐτὴ κατὰ πᾶν οὐλλόν παρα τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως, καὶ συντάσσεται περὶ τῆς ἐγγειριστέως τῆς ἐκθέσεως, εἰς τὴν ὅποιαν προσαρτᾶται ἡ ἐγγειρισθεῖσα μήνυσις· αἱ δὲ μετῴσιτα 1) μεταβῶλαι καὶ προσθῆκαι δὲν γίνονται εἰς τὴν μήνυσιν αὐτὴν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐκθεσιν. Ποιν. 153, 278. ΣΠΝ, 69 (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 31).

1) αἱ δὲ ἐνδεχόμεναι

155. Ἐάν ἡ ἐγγράφος καὶ προφορικὴ μήνυσις ἐγίνεν εἰς ὑπαλλήλων ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἄλλον παρα τὸν εἰσαγγελέα, πρέπει νὰ περσθῇ παραγραφήμα εἰς τὸν ἀρμόδιον 1) εἰσαγγελέα. (1) Ποιν. 143, 157, 184. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 61).

1) παρα πρωτοδικαίος.

6'. Προεπιγραφικαὶ ἐργασίαι τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων.

156. Οἱ 1) εἰσαγγελεῖς, ἡτοί κατὰ μήνυσιν, ἡ καὶ αὐτεπαγγέλτως, ἔχουσι τὸ δικαίωμα καὶ ὀφείλουσι νὰ διευθύνωσι τὰς ἀναγκαίας προκλήσεις πρὸς τοὺς εἰρηνοδίκας, δημαρχοὺς, δημαρχικοὺς παρῆρους, ἡ ἀπυνόμους τῆς ἰδίας αὐτῶν ἡ ξένης περιφέρειας, ἡ καὶ πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς τῆς χωροφυλακῆς, καὶ πρὸς ἄλλους 2) εἰσαγγελεῖς πρὸς βεβαιωτὴν τῶν κατὰ τὴν πρᾶξιν 3) καὶ πρὸς συλλογὴν τῶν περὶ τοῦ πράξαντος ἀποδείξεων. (2) — Οἱ εἰσαγγελεῖς ἔχουσι προσέτι τὸ δικαίωμα

(1) Κ. Ν. 94. Ὅρα ὑπὸ τὸ ἄρθρον 137 Ποιν.

(2) Διὰ τοῦ ἄρθρου 124 τοῦ Προξενικοῦ Νόμου ΚΝε' τῆς 22 Δεκ. 1877, τοθέντος ἐν ἐνεργείᾳ τῇ 1 Ὀκτ. 1882, ἐπιτρέπεται τοῖς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἑλλήσι προξένοις νὰ ἐνεργῶσι πᾶσαν αἴτησιν ἡ παραγγελίαν τῶν εἰσαγγελέων, ἂν δὲν ἀντίκεινται εἰς τοῦτο διεθνή ἔθιμα ἡ συνήθεια. Ὅθεν οἱ εἰσαγγελεῖς ἔχουσι τὸ δικαίωμα καὶ ὀφείλουσι νὰ διευθύνωσι τὰς ἀναγκαίαις

να κἀνώνησι καὶ ἀμέσως ἐξετάσει τῆς, καὶ πρὸς τοῦτο νὰ ἐπιχειρῶσι πᾶς εἰς τὰ ἄρθρα 136—138, 157, καὶ 159 ἀναφερόμενης πράξεως. (1) Ποιν. 17, 29, 125, 158, 201, 262, 278, 279, 281, 285.

1) 2) παρὰ πρωτοδικαίς 3) τοῦ σώματος τοῦ ἐγκλημάτων.

157. Ἐάν ἐν τῇ ἀναβολῇ προερχεται κίνδυνος, ἢ ἐάν ὁ κακούργητος συνελήφθῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ, ὑποχρεοῦνται τότε πάντες οἱ ἀρμόδιοι ἐπὶ τῇ ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι, οἱ εἰς τὸ ἄρθρ. 17 ἀναφερόμενοι, εὐθὺς μετὰ τὴν εἰς τὸν 1) εἰσαγγελίαν γενομένην μῆνυσιν, καὶ χωρὶς νὰ προσμενῶσιν ἄλλην περὶ τούτου πρόσταλιν, νὰ ἐπιχειρῶσι τὰς εἰς τὰ ἄρθρα 136—138 καὶ 159 εἰρημένως πράξεις, ἢ διορίζοντες φυλακὰς, ἢ κατ' ἄλλην τρόπον νὰ ἀποκρίνωσι τὴν ἀνεκνευστὴν τῇ πράξεως καὶ τοῦ πράξαντος. (2)—Ἐάν ὑπάρχωσι μῆνυσις περὶ βίαιου θανάτου,

(1) Ἐν Γαλλίᾳ ὁ Εἰσαγγελεὺς δικαιούται νὰ ἀνακρίνῃ ἀπ' εὐθείας μόνον κατὰ τὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀδικήματα, ἐπὶ βίαιου θανάτου καὶ προετὶ θανάτου προκαλεῖ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ ὁ τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ τὸ ἀδίκημα, εὐκοδοσότης (Γαλλ. Ποιν. Δικ. ἀρθ. 32, 34, 46 καὶ 47). Ἀγόμενος ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ Γαλλικοῦ νόμου καὶ τῆς ἀρχῆς, εἰς ἣν ἐρεῖδεται ἐπίσημ· ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν, τοῦ χωρισμοῦ τῆς καταδικαστικῆς ἀρχῆς ἀπὸ τῆς ἀνακριτικῆς, ὑπεστήριξις καὶ ὁ Πύλικας τὴν γνώμην ὅτι τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάζωσιν ἀπ' εὐθείας ἔχουσι καὶ παρ' ἡμῶν οἱ Εἰσαγγελεῖς μόνον κατὰ τὰς ἐν τοῖς ῥητοῖς μνημονευομένοις ἀρθεῖσι (δὴλονότι 157 καὶ 159) περιπτώσεσι.

(2) Καν. Χωροφ. 87. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Π. χωροφυλακῆς μεταδίδουν ὡς ἐξεταστικοὶ ὑπάλληλοι εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς ἐπαρχίας των διὰ νὰ διεγνωνται τὰς καταμηνύσεις καὶ τὰ παράπονα, νὰ ἐξελέγχωσι τὰ πταίσματα καὶ ἐγκλήματα, καὶ νὰ συνάξωσι ὅλας τὰς ἀποδείξεις πρὸς ἀντίρρυσιν τῶν αὐτοφώρων. Διὰ νὰ περιοριζώμεθα ὁμοῦ ἐνταῦθα ἐντὸς τῆς περιφέρειας τῆς προσδιορισμένης ἐξουσίας διὰ τῶν δρισμῶν τῶν νόμων χρῆσταιν νὰ διακρίνουσι καλῶς τὴν ἔννοιαν τῶν λέξεων ἐγκλημα, πταίσμα, καὶ ἀπλή ἀστυνομικὴ παράβασις. — Ἡ ἔννοια καὶ τὰ διακρίνοντα τὰ διαληφθέντα τρία εἶδη ἀστυνομικῶν πράξεων εἶναι προσδιορισμένα εἰς τὸν ποινικὸν κώδικα.

88. Εἰς ἀστυνομικὰς παραβάσεις οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς δὲν ἔμπορουν νὰ δεχθῶν παράπονα καὶ αναφορὰς· εἰ ἐναντίας πρὸς νὰ παρατιμῶν τοὺς κατηγοροῦς· ἢ καταμηνύσας πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, πρὸς τὸν δημογέροντα, ἢ τοὺς συμβεβηθότες του, οἱ ὅποιοι θεωροῦνται ὡς ἐξεταστικοὶ ὑπάλληλοι πρὸς ἀποδοχὴν παρομοίων παραπόνων καὶ αναφορῶν.

89. Ἀντίως· αἱ παραβάσεις ὑπάγουνται εἰς διορθωτικὰς ἢ ἐγκληματικὰς ποινὰς, τότε οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς δεχόνται ὡς ἐξεταστικοὶ ὑπάλληλοι τὰ διευθυνόμενα πρὸς αὐτοὺς παράπονα, ἢ τὰς καταμηνύσεις

πληρώσεως, ἢ ἄλλῃς ὁποιασδήποτε βλάβης ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων, ὁ ἀνακριτὴς 2) δεξιλεῖ νὰ συμπαραλάβῃ ἰατρούς,

περὶ παρόντων πταισμάτων ἢ ἐγκλημάτων, μόνον ὅπως ἐκείνων, ὅσα ἀναγίνονται εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ἀρμεδιότητος τῶν συνθηκῶν χρῶν τῶν.

90. Καταμνηνύσει ἡμπερὺν νὰ γίνωνται ἐγγράφως ἢ προφορικῶς ἀπὸ τοῦ κατηγοροῦς ἢ καταμνηνυτάς. — Εἰς τὴν πρώτην καθὼς καὶ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν καταστρώνει ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς πρωτόκληλον περὶ τῆς ὅλης ὑποθέσεως, τὸ ὅποῖον ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν κατηγοροῦν ἢ καταμνηνυτὴν, ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸν τῆς χωροφυλακῆς, καὶ ἀπὸ δύο μαρτύρων. — Ὅταν ὁ κατηγορούμενος, ὁ καταμνηνυτὴς, ἢ ὁ πληρεξούσιος τῶν δὲν ἔμπορῶν ἢ δὲν θέλῃ νὰ ὑπογράψῃ, σημειώνεται τότε ῥητῶς εἰς τὸ πρωτόκληλον. — Τὸ ἐγγράφον τῆς πληρεξουσιότητος πρέπει νὰ ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν κατηγορίαν ἢ καταμνήνυσιν.

91. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς ἡμπερὺν νὰ ἀναδεχθῶν μίαν κατηγορίαν ἢ καταμνήνυσιν, ἥτις διευθύνεται δι' ἑνὸς πληρεξουσίου, μόνον ὅταν ὁ ἐπιτερὼν τὴν πληρεξουσιότητα ἀποδείξῃ ῥητῶς καὶ θετικῶς ὅτι ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ καταμνήνυσῃ τὸ πταίσμα, δια τοῦ ὅποῖον διευθύνῃ ἢ κατηγορίαν ἢ καταμνήνυσιν.

92. Ὅταν κατηγορία ἢ καταμνήνυσιν δοθῇ εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς χωροφυλακῆς ἐντελῶς συντεταγμένη, δὲν ἡμπερὶ πλέον μῆτε ὁ ἴδιος νὰ προσθέσῃ τι, μῆτε δι' ἄλλου νὰ κάμῃ προσθήκας, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς τὸ νὰ παρασημασίονῃ ἕκαστον φύλλον, νὰ ἐπισυναπτῇ αὐτὴν εἰς τὸ συναπτόμενον περὶ τῆς ἑλῆς ὑποθέσεως πρωτόκληλον, καὶ νὰ καταγράψῃ εἰς αὐτὴν τὰς τογυρῶς προσθήκας ἢ μεταβολάς. Ὅταν διευθυνθῇ κατηγορία ἢ καταμνήνυσιν ὑπογεγραμμένη, πληροπορεῖται ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, ἂν ἢ ὑπογράψῃ ἢναι πραγματικῶς ἐκεῖνη, τοῦ κατηγοροῦ, τοῦ καταμνηνυτοῦ, ἢ τοῦ πληρεξουσίου.

93. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, ὁ ὅποιος εἶναι προσκεκλημένος νὰ δεχθῇ κατηγορίαν ἢ καταμνήνυσιν, πρέπει νὰ ἐκθέσῃ τὸ πταίσμα σαφῶς μὲ ὅλα τὰ περιστατικά, τὰ ὅποια σμικρύνουν ἢ ἐπιβαρύνουν τὸ πταίσμα, καὶ ἡμπερὺν νὰ ἐδηγγραφεύν πρὸς ἀνέυρεσιν τῶν ἐνόχων ὑπογράψῃ ὁ ἴδιος καθὼς καὶ ὁ ἄλλος, τὴν κατηγορίαν ἢ καταμνήνυσιν, συμφῶνως μὲ τὸ ἀρθ. 90.

94. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς χρεωστοῦν νὰ διευθύνουν πρὸς τοὺς ἐπιτερῶν τῆς ἐπικρατείας τὰς ὁποίας ἀνεδέχθησαν κατηγορίας ἢ καταμνήνυσεις ὡς ἐξεταστικοὶ ὑπάλληλοι, καὶ ἢ ἀρμεδιότης αὐτῶν δὲν ἐκτείνεται ἐπικρατῆα. Πρωτομνηνὴν ἐξέτασιν ἡμπερὺν νὰ κάμουν, ὅταν πρόσῃται κίνδυνος εἰς τὴν ἀνάδοχον, ἢ ὅταν εἰς ἐπ' αὐτῶν πταίσματα, ἢ καὶ εἰς ἄλλα πταίσματα ἢ ἐγκλήματα, συμβάντα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν οἰκίαν τινός, προσκληθῶν ἀπὸ κάποιον αὐτῆς, πρὸς ἐξέτασιν τοῦ πταίσματος ἢ ἐγκλήματος.

95. Ἐπ' αὐτῶν πταίσματα εἶναι. — Ὅταν ἔν ἐγκλημα συμβῇ καὶ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴν, αμέσως μετὰ τὴν πράξιν — ὅταν ὁ κατηγορηθεὶς εἰρεθῇ καταδικαζόμενος ἀπὸ δημοσίους κραυγαί — ὅταν ὁ κατηγορούμενος συμβῇ τὸ πταίσμα, εὐρεθῇ μὲ ἐργαλεῖα, ὅπλα, σκεύη, ἐγγράφα, καὶ ἄλλα ἐκρηπτοιοιτικὰ εἶδη, τὰ ὅποια ὀλοποιεῦν, ἔτι αὐτὸς εἶναι αἰτιος ὁ συνένοχος τοῦ πταίσματος.

χειρογράφους, χηρικούς, και άλλους προσφόρους πραγματογνώμονας. — Η περί τούτων συντάταξη μένη έκθεσις πέρι-

96. Όταν συλλεχθῇ πλείους ἐπ' αὐτονομίᾳ μεταδίδουν ἀνυπερβάτως οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς ἐπιστοπίως δια νὰ συντάξουν περὶ αὐτοῦ πρωτοκόλλον, εἰς τὸ ὅποιον ἐκθέτουν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ τὴν θέσιν ὅπου συνέβη, καὶ σημειοῦναι ἐν ταύτῃ τὰς μαρτυρίας τῶν κατοίκων, τῶν γειτόνων, καθὼς καὶ τῶν συγγενῶν καὶ ὑπηρέτων, τελευταίων καὶ ἄλλων τῶν ὑποκειμένων, τὰ ὅποια ἡμπορεῖν νὰ δώσουν πληροφορίας. — Εἰδοποιεῖν αμέσως τὸν ἐπίτροπον τῆς ἐπικρατείας, ὅτι μεταδίδουν οἱ ἴδιοι ἐπιστοπίως. — Ἡμπορεῖν νὰ μεταχειρισθῶν πρὸς τοῦτο ἓνα γραφεῖ, τὸν δυνάμει νὰ ἐκπληρώσῃ καθὼς καὶ πιστῶς τὰ προκείμενα χρεῖα, περὶ τοῦ ὅποιου γίνεται ἀναφορά εἰς τὸ πρωτοκόλλον.

97. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς ὑπογράφουν τὰς δοθείσας μαρτυρίας, αἱ ὅποιαι προσυπογράφονται καὶ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὰς ἐχορήγησαν. — Όταν αὗτοι ἀποσιωπῶνται νὰ ὑπογράψουν, γίνεται περὶ τούτου ἀναφορά εἰς τὸ πρωτοκόλλον. — Ἡμπορεῖν νὰ απαγορεύσων εἰς τὸν καθένα νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἢ ἀπὸ τὸν τόπον, πρὸ τοῦ νὰ κλεισθῇ τὸ πρωτοκόλλον, διατάττον τὴν σύλληψιν τῶν παραδιδόντων τὴν παραγγελίαν ταύτην, καὶ τὴν ἀποστέλλῃν εἰς τὸ φυλακτήριον, δὲν ἡμπορεῖν ὅμως νὰ ἐπιβάλλουν εἰς αὐτοὺς καμμίαν ποινὴν, καὶ διευθύνουν ἀναφορὰν περὶ τούτου πρὸς τὸν ἐπίτροπον τῆς ἐπικρατείας. — Συγχρόνως ἀρραβεῖν ὅλα τὰ παρευρισκόμενα ὅπλα καὶ λοιπὰ, ὅσα ἡμπορεῖν νὰ συνεισφέρουν πρὸς ἀναζήτησιν καὶ ἀνακαλύψιν τῆς ἀληθείας· χρεωστοῦν νὰ δεκνύσων τὰ τοιαῦτα εἰς τὸν κατηγορουμένον, νὰ ζητοῦν ἐξηγήσεις ἀπὸ αὐτόν, νὰ ὑποβάλλουν τὸ πρωτοκόλλον πρὸς ὑπογραφήν, καὶ, εἰς περιπτώσει ἀποπειρήσεως, νὰ καμνούν ἀναφορὰν περὶ τούτου εἰς τὸ αὐτὸ πρωτοκόλλον.

98. Ἄν τὸ ἐγγράμμα ἴναι εὐσεως τοιαύτης, ὥστε ἡμπορεῖ νὰ ἀποδειχθῇ ὡς ἀγγρῶνον ἢ ἄλλων σκευῶν εὐρισκόμενων παρὰ τῷ κατηγορουμένῳ, τότε οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς παγαίνουσιν ἀνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, δια νὰ φροντίσων τὴν ἀναζήτησιν ἐκείνων τῶν αντικειμένων, τὰ ὅποια φαίνονται εἰς αὐτοὺς ἀναγκαῖα πρὸς ἀνακαλύψιν τῆς ἀληθείας· εἶναι ὅμως ἡγεῖως ἀπληροεπόμενον νὰ ἐμβαδύνουν εἰς τὰς οἰκίας δια νυκτός, κατὰ τὸ ἄρθρον 89 πρέπει νὰ περιορίζωνται εἰς τὸ νὰ λαμβάνουν τὰ προσδιορίσματα μόνον μέχρι εἰς τὸ ἄρθρον 90.

99. Όταν εὐρεθῶν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου ἄγγραφα, ἢ ἄλλα αντικείμενα, τὰ ὅποια ἡμπορεῖν νὰ χρησιμεύσουν πρὸς διέλεξιν ἢ ἀποκρίσιν, συντάττον πρωτοκόλλον, καὶ περιλαμβάνουν τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἢ τὰ ἄγγραφα. — Εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κλείσουν καὶ νὰ σφραγίσουν τὰ ἀρραβέντα ἀντικείμενα, καὶ ὅταν δὲν ἴναι ἐπιδικαστικῇ ἐπιγραφῇ, μετ' ἐλέγχου, θέτουνται ἐντὸς ἀγγείου ἢ σάκου, περὶ τὰ ὅποια δένουν λωρίδα χαρτοῦ καὶ τὰ σφραγίσουν μετ' ἐπὶ τῆς τῶν σφραγίδων, καθὼς καὶ μετ' ἐλέγχου τὸν κατηγορουμένον, ἂν τὸ ἐπιθυμῇ αὐτός, καὶ μετ' ὅσον ὥστε, ὡς περὶ παραδίδειν τῇ σφραγίδι, νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ ἀφαιρῇ τι ἀπὸ τὰ ἐν τῷ ἀγγεῖῳ ἢ σάκῳ εὐρισκόμενα ἀντικείμενα. — Ἄντις τὰ ἀντικείμενα ἴναι

πεται: 3) παραχρῆμα εἰς τὸν εἰσαγγελέα. Ποιν. 17 ἔ. 98 ἔ. 155 ἔ. 168. 184. 201 ἔ. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 59 καὶ 60).

1) παρὰ πρωτοδικαίς 2) ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος 3) αἱ περὶ τούτων συντατταμένα: ἐκθέσεις πεμπονται:

τούτου τοῦ ὅγκου, ὥστε νὰ μὴ ἡμποροῦν νὰ ἀφαιρεθοῦν ἀμέσως, θετοῦνται τότε ὑπο τὴν ἐπιστάσιαν ἐνὸς φύλακος, τὸν ὁποῖον ἐρρίκουν ἐπὶ τούτῳ.

100. Εἶναι ῥητῶς ἀπαγορευμένον εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς χωροφυλακῆς νὰ ἐμβθεῖναι εἰς ἄλλην οἰκίαν παρὰ ἐκείνην τοῦ κατηγορουμένου, ἐκτὸς εἰς ξενοδογεῖα, καπηλεῖα, ἢ ἄλλο ἀνοικτὸν δημόσιον οἶκημα. τῶν ὁποίων ἡ εἰσόδος εἶναι ἐπιτετραμμένη καὶ διὰ νυκτός, μόνον μέχρι τῆς ὥρας κατὰ τὴν ἐποίαν αὐτὰ τὰ μέρη πρέπει νὰ μένουν ἀνοικτὰ κατὰ τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις.

181. Ὅταν τύχῃ περίπτωσις εἰς ἀξιωματικοὺς τῆς χωροφυλακῆς νὰ ὑποπτεύουν ὅτι εἰς ἄλλο οἶκημα, παρὰ τὴν κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου, ἡμποροῦν νὰ εἰσέλθουν ἔγγραφα, ἢ ἀντικείμενα πρὸς ἐξέλεγχιν ἢ ἀθροισμὸν αὐτοῦ, εἰδοποιοῦν ἀμέσως περὶ τούτου τὸν ἐπίτροπον τῆς ἐπικρατείας.

102. Ὅταν ἡ οἰκία τοῦ κατηγορουμένου κηται ἐκτὸς τῆς ἐπαρχίας, ὅπου εἰς ἀξιωματικοὺς τῆς χωροφυλακῆς ἐκτελοῦν τὴν συνήθη των ὑπηρεσίαν, δὲν ἡμποροῦν τότε νὰ ἐνεργήσουν ἐκεῖ καμμίαν ἀναζητήσιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰδοποιήσουν περὶ τούτου τὸν ἐπίτροπον τῆς ἐπικρατείας.

103. Ὅλαι αἱ διαληθεύσαι ἐργασίαι ὑπηρεσίαι ἐκτελοῦνται παρουσίᾳ τοῦ κατηγορουμένου, ὅταν συλληφθῇ, ἢ παρόντος, ἐνὸς πληρεξουσίου. ὅταν ὁ κατηγορουμένος δὲν ἡμπαρὶ νὰ ᾖ παρών, ἢ δὲν θέλῃ νὰ ᾖ παρών.— Ἐπὶ τούτῳ δεικνύνται εἰς αὐτὸν τὰ ἀντικείμενα, ὥστε νὰ ἡμπορῇ νὰ τὰ ἀναγνωρίσῃ, νὰ τὰ ἀπαρνήσῃ, ἢ, ἂν πρόκηται αἰτία, νὰ προβάλλῃ τὰς ἀμυδροβίας· τὸν ὅταν ἀποπειρηθῇ τὴν ἐξομολόγησιν, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς κάμνει ἀναφορὰν περὶ τούτου εἰς τὸ πρωτόκολλον. — Ὅταν δὲν ᾖ παρών κανεὶς πληρεξούσιος, εἶναι ἀναπορεύτως ἀναγκαῖα ἡ παρουσίαι δύο μαρτύρων.

104. Εἰς πταίσμα ἢ ἐγκλήμα φωραθὲν ἐπ' αὐτοφώρῳ, οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς συλλαμβάνουν τὸν κατηγορούμενον· ἂν δὲν ᾖ παρών αὐτὸς, ἐκδίδουν διαταγὴν ἐμφανίσσεως· πρέπει νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφήν καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκδίδοντος τὴν διαταγὴν ἀξιωματικοῦ, καὶ νὰ περιγράψῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβέστερα τὸν κατηγορούμενον διὰ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ καὶ νὰ ἀποφύγῃ πᾶσαν ἀλλαγὴν.— Ἡ καταμνήσις ἢ κατηγορία δὲν δίδει αἰτίαν βασιμῶς ὑποφίας πρὸς ἐκδοσιν διαταγῆς ἐμφανίσσεως ἐναντίον κτηματίου τινός· ὁ τοιοῦτος ἡμπορεῖ νὰ φυλακισθῇ, ἂν ᾖ παρών, ἢ, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ νὰ ἐκδοθῇ διαταγὴ ἐμφανίσσεως, ὅταν αναρτῶν ἱσχυραὶ αἰτίαι ὑποφίας κατὰ τοῦ ὑποκειμένου. — Ὅταν ὁ κατηγορουμένος ᾖ παρών, πρέπει νὰ περιέχῃ ἡ διαταγὴ τῆς ἐμφανίσσεως τὴν παραγγελίαν μετὰ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ νὰ τὸν ἐδηγήσουν εὐπροσθεν τοῦ ἐπιτρόπου τῆς ἐπικρατείας.— Ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει τὸν βοηθητικὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν εξέτασιν μετὰ τὴν ἐκτέλεισιν τῆς πράξεως.— Διὰ τοὺς ἀγύμτους, ἀνεστίτους, καὶ ὑπεδίκτους, ἀρκεῖ ἡ κατηγορία ἢ ἡ μαρτοσία πρὸς σύλληψιν αὐτῶν, ἢ πρὸς ἐκδοσιν διαταγῆς ἐμφανίσσεως τῶν τοιούτων.

Ν. Ἐν τοῖς ἀνακριτικοῖς ὑπαλλήλοις συγκαταλεγόμενοι καὶ οἱ ἀνωμα-
τάρχει τῆς χωροφυλακῆς δύνανται ἀνευ προσκλήσεως νὰ ἐπιειρώσῃ τὰς ἐν

105. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς χρεωστῶν νὰ ἐξετάζωσι ἀμέσως
τοὺς ὀδηγηθέντας ἐμπροσθέν των.

106. Δι' ὅλας τὰς διαλαμβανόμενας ἐργασίας τῆς ὑπηρεσίας των εἰς τὰ
ἄρθρα 97, 98, 99, 103, 104 καὶ 105, ζητοῦν πρὸς βοήθειαν τὸν διευθυν-
τὴν τῆς ἀστυνομίας τοῦ τόπου, ἢ εἰς ἐλλείψιν αὐτοῦ, τὸν ἀστυνομικὸν ἢ τὸν
βοήθην του, ἢ, ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ, ὅσω κατεῖχουσιν κτηματίας τῆς ἐπιστοπικοῦ
κοινότητος. — Ἀνίσως δὲν ὑπερβῶσιν νὰ εὑρεῖν μαστορας, δὲν ἐμποδίζεται
ἡ σὺνταξις τοῦ πρωτόκολλου τούτου. — Ὑπογράφουν οἱ ἰδιοὶ τὰ πρωτόκολλα
των, προσυπογράφονται δὲ καὶ τὰ καλεσθέντα πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ. ὅταν
γιν. ἀδύνατον ἢ ἀποποιήθωσι αὐτοὶ νὰ ὑπογράψωσι, πρέπει νὰ γείνῃ ἰδιαί-
τερα ἀνέκδοτα περὶ τούτου εἰς τὸ πρωτόκολλον.

107. Ὅταν πεικνῆται λόγος περὶ ἐγκλήματος, τοῦ ὁποῦ ἡ εἰληγεῖς
ἵσταται ἰδιαίτερας γνώσεις, ὡς π. γ. εἰς διὰρρήξιν βαρεῖαν πληγῆν, βίαιον
θάνατον κτλ., τότε οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς πρέπει νὰ προσκαλοῦν
ἐκείνους, οἱ ὅποιοι διὰ τῶν ἐπιστημονικῶν των γνώσεων, διὰ τῆς τεχνικῆς
ἢ τοῦ επαγγέλματος των, εἶναι ἱκανοὶ νὰ κρίνουν περὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν
περιστάσεων τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἐπὶ τούτῳ τοῖς ἐκρίβουν ὅτι θέλουν κα-
κεῖ τὴν ἐκθεσὶν των καὶ θέλουν ὁμοῦ τὴν γνώμην των ἐν συνειδήσει καὶ
κατὰ ἐνστάθῃ δὲν πρέπει νὰ παραμείλῃσιν κανὲν τῶν ἀνω σημειωθέντων
μετρῶν, καὶ θέλουν φροντίζει τὴν σὺναξιν ὅλων των ἐνδείξεων, αἱ ὁποῖαι
ἵστασιν νὰ ὀδηγήτῃν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας.

108. Ὅσοις προσκλήθωσι ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς διὰ νὰ ἐξετά-
σωσι πταίσμα ἢ ἐγκλήματι, ἀν καὶ αὐτὸ ἐπ' αὐτοφώρῳ παρῇ, τὸ ὅπου
ὅμως συνέβη ἐντός οἰκίας, ἀκολουθοῦν εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ εἰληγεῖν αὐτοῦ
τοὺς αὐτοὺς τύπους, καὶ τούτο γίνεται εἰς πταίσμα ἢ ἐγκλήματι ἐπ' αὐτοφώρῳ.

109. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς ἀνεργεῖν τὰς πρὸς αὐτοὺς ζητη-
σεις. Ἐταν γίνωνται ἀπὸ τὸν ἰδιοκτητὴν τῆς οἰκίας, ἢ καὶ ἀπὸ ἑνὸς τῶν
πρωτίστων ἢ λοιπῶν ἐνοικιαστῶν.

110. Ἐπειδὴ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν παρ-
αταξιῶν δικαστικῶν ἐργασιῶν ἐμφανίζονται ὡς βοηθητικοὶ ἀστυνομικοὶ ὑπάλ-
ληλοι τοῦ ἐπιτρόπου τῆς ἐπικρατείας, χρεωστῶν αὐτοῦ, ἀν παρευρεθῇ ἐπιτο-
πως κατὰ τὴν ἐξακολουθήσιν των ἐργασιῶν, πρὸς εἰληγεῖν ἐνὸς πταίσμα-
τος ἢ ἐγκλήματος, συμπαῶνως μὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 94, νὰ ἐξακο-
λουθήσῃ αμέσως τὰς ἀνγκούσας ἐργασίας εἰς τὴν δικαστικὴν ἀστυνομίαν. —
Εὖθως δοῦν εἰδοποιήσῃ ὁ ἐπίτροπος τῆς ἐπικρατείας, ἡμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ
εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς χωροφυλακῆς τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς ἐξέτασεως, ἢ,
ἀνίσως τὴν ἤρχισεν ὁ ἰδιοὺς, ἡμπορεῖ νὰ ἐπιφορτίσῃ τὸν ἀξιωματικὸν μὲ ἑν
μὲρος των ἀντικειμένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ ἐργασιῶν.

111. Ἀλλὰ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς τελειώσων, συμπαῶνως μὲ
τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 94, τὰς ἐργασίας των προσωρινῶν ἐξετάσεων,
τὰς ὁποίας ἔχουν τὴν εἰσυσίν νὰ κάμωσι, χρεωστῶν νὰ παραδώσων ἀμέσως
εἰς τὸν ἐπίτροπον τῆς ἐπικρατείας τὰ πρωτόκολλα καὶ ὅλας τὰς παρ' αὐτῶν
γενόμενας ἐξετάσεις, ὅλα τὰ κατασχεθέντα ἔγγραφα καὶ ἀντικείμενα, ἢ τὸν

τοῖς ἀφροῖς 136—138 καὶ 159 ἀναφερομένης ἀνακριτικῆς πράξεις, ἐπικει-
μένου κινδύνου ἐκ τῆς ἀναβολῆς. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 50. Ὁφείλουσι δὲ
να συμμορφῶνται ἐνεργῶντες δικαστικὰ καθήκοντα πρὸς τὰς διατάξεις
τῆς ποινικῆς δικον. ἀφρ. 72 — 74) καὶ οὐχὶ πρὸς τὰς τοῦ κανονισμοῦ
τῆς χωροφυλακῆς. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 50.

158. Ἐὰν πολλοὶ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 17 ἀναφερομένων ἐπὶ
τῆς ἀνακριτέως ὑπαλλήλων ἦναι ἐπίσης ἀρμόδιοι, καθεὶς αὐτῶν
ἐπιλαχθέντα τῆς ἐξετάσεως 1), καὶ τὸ κατὰ τὸ ἀρ-
θρον 31 τακμήριον 2) ἀποσπάζει, τίς πρέπει νὰ ἐξακα-
λουθήσῃ τὴν προεξαγωγικὴν ἀνακρίσιν, ἐκτὸς ἂν ὁ εἰσαγγε-
λευς διεκταῇ ἄλλως, ἢ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ἐρευνίδα. Ποιν. 156.

1) ἀνακριτέως 2) ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 43 προτίμησις

159. Ἐπὶ τῶν πλημμελήματων καὶ κακούργηματων ὅλοι οἱ
εἰς τὰ ἄρθρα 15—18 εἰρημένοι ὑπαλλήλοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα
νὰ συλλαβῶσι: 1) τὸν πράξαντα, ἔαν οὗτος ἐλήρῃ ἐπ' αὐ-
τοῦ ὥρῃ· ἐντὸς δὲ εἰκοσιτεσσάρων ὥρῃν ὁ συλλαβισθῆις 2)

εἰδοποιῶν περὶ τῶν ληφθέντων μέτρων πρὸς φύλαξιν καὶ διατήρησιν τῶν
ἀντικειμένων τούτων.

112. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς, καθὼς ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν
τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας, κεῖνται ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἐπιστάσιν τῶν
ἐπιτροπῶν τῆς ἐπικρατείας.

113. Ἐπειδὴ ὁ πρωτόστος σκοπὸς τῆς βασιλικῆς χωροφυλακῆς εἶναι ἡ
ἀσφαλὴς διατήρησις τῆς εὐταξίας καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν νόμων, χρεωστῶν
οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ σώματος τούτου, ἐκτὸς τῶν ἐργασιῶν, τὰς ὁποίας ἐνερ-
γῶν ὡς βοηθητικοὶ ἀστυνομικοὶ ὑπαλλήλοι, νὰ πᾶν ἀνευ ἀναβολῆς
πρὸς τὸν ἐπίτροπον τῆς ἐπικρατείας τὰ πρωτόκολλα, τὰ ὁποία καταστρί-
νονται ἀπὸ τοῦ ἐνωμητάρχου καὶ χωροφυλάκα ἐν καιρῷ τῆς ὑπηρεσίας τῶν,
καὶ ἡμποροῦν νὰ χρησιμεύουσιν πρὸς ἐξέλεξιν ἐγκλημάτων ἢ πταισμάτων,
τῶν ὅποιων ἀνεκάνησαν ὑποψία. Εἰς αὐτὰ τὰ πρωτόκολλα ἐπισυνάπτονται
καὶ δοκι εἰδήσεις ἡμποροῦν νὰ συνεισφέρουσιν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ πρωται-
τίου ἢ τῶν συνενοχῶν. Ἐπίσης παραδίδουν εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνο-
μίας ἢ τὸν δημογέροντα τοῦ τόπου, ὅπου συμβαδίζουν ἀπλὰ παραδείσεις, τὰ
πρωτόκολλα καὶ τὰς εἰδήσεις, τὰ ὁποία ἀφορῶσι τοὺς κατηγορουμένους διὰ
τὰς παραβάσεις ταύτας.

Σημειωτέον ὅτι κατ' ἀφρ. 4 τοῦ νόμου „BME“ περὶ ἐλέγχου τοῦ ἀμφο-
ρίου τῆς σταθίδος (ὃν ζητήσιν ὑπὸ ἀφρ. 264 Π. Ν.) πλὴν τῶν ἐπιτετραμ-
μένων τὴν καταδίωξιν τῶν ἀδικημάτων καὶ αἱ τελωνιακὰ ὄργανα ἀφαιροῦσι
να ἐπαρρηθῶσι κατὰ τὴν πρόωσιν τῆς σταθίδος πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ με-
τὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν περὶ τὸ σταθιδεμπόριον κατὰ τὸν νόμον τούτων ἀδικημάτων
ἐνεργουμένων ὡς πρὸς τοὺς τοὺς ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους· θεωροῦνται δ' αἱ
ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τούτων ἀνακρίσεις ποινεπιδιοδικαίαι καὶ ἂν διεξαχθῶσιν

προτάγεται (1) εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ὅστις τὸν παραπεμπὸν τάχιστα μετὰ τῶν παρατηρήσεων τοῦ 3) εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ἢ τὸν ἀπολύει. (2) Ποιν. 142, 168, 184, 209, 213. ΣΠΝ. 70.

1) συλλαμβάνοντι 2) συλληφθεὶς 3) τῆς προτάσεώς του

Ν. Τοῦ μὲν ἀρθ. 137 χορηγοῦνται τὸ δικαίωμα καὶ ἐπιβάλλοντος τὴν ἀποκρίσιν εἰς τοὺς ἐν τῷ ἀρθ. 17 ἀναφερομένους ἀνακριτικούς ὑπαλλήλους· νὰ ἐπιχειρῶσι τὰς ἐν τοῖς ἀρθ. 136 — 138 καὶ 139 ἀνακριτικὰς πράξεις, ἀνὰ κ. τῆς ἀναβολῆς ἐπίκειται κίνδυνος, τοῦ δὲ ἀρθ. 139 καὶ τὸ δικαίωμα νὰ συλλαμβάνωσιν ἐν περιπτώσει κινδύνου τὸν πράξαντα καὶ ἀποστέλλωσιν ἐντὸς 24 ὥρων εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, ἔπεται ὅτι καὶ ὁ ἡμικρὸς δύναται νὰ συλλάβῃ τὸν κατηγορούμενον, ὁσάκις ἡ ἀναβολὴ ποτὶς καταδίδωσιν αὐτοῦ φέροι κίνδυνον εἰς τὴν ἀνάκρισιν δι' ἐνδεχόμενὴν συναντήσιν αὐτοῦ μετὰ τῶν ἄλλων συγκατηγορουμένων. Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 37. (Ἡ ἀπόρριψ ἀντίκειται εἰς τὰ τοῦ Συντ. τὸ γράμμα καὶ αὐτοῦ τοῦ 139 τῆς Ποιν. Δικ., καθ' ὃ δικαιοῦνται νὰ συλλαμβάνωσι μόνους τοὺς ἐπ' αὐτοφωρῇ ληφθέντας).

160. Ἡ προεισαγωγικὴ ἀνάκρισις, ἥτις πάντοτε εἶναι τυνοπικὴ, ἀποπεραινεται φερομένης τῆς δίκης ἀπ' εὐθείας 4) εἰς τὸ ἀκροατήριον, (3) ἢ ἀναφερομένης τοῦ 2) εἰσαγγελέως πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, ἢ πρὸς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον. Ποιν. 188 ἔ. 247 ἔ. 250, 4.

1) δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως 2) πρωτοδικαίως

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρων 94 καὶ 103 τοῦ Δικ. Ὁργ. καὶ τῶν ἀρθρων 17, 69, 70, 73, 149, 152 — 158, 160 καὶ 161 τῆς Ποιν. Δικ. συνάγεται ὅτι ἔπαρά τοις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεῦς ἔχει τὸ δικαίωμα πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀξιοποινῶν πράξεων νὰ ἐνεργῇ μετὰ πάσης ἐλευθερίας εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς προανακρίσεως, μεθ' ἣν δύναται ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ πταισμά-

(1) Ἀλλ' ἡ ἐντὸς 24 ὥρων προσαγωγὴ εἶναι πολλὰκις ἀνεφικτός διὰ τὴν ἀποστάσιν ἀπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς ἑδρας τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων. Διὰ τοῦτο ἐν τῇ πρακτικῇ ἀπολύονται οἱ ἐπὶ ἐλαφροῖς πλημμελήμασι συλληφθέντες αἷμα τῇ ἐξέτασει αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, μεθ' αὐτῶν παραπεμπόμενοι εἰς τὸν Εἰσαγγελέα.

(2) Κ. Χ. 104 ὅρα ὑπὸ τὸ ἀρθ. 137 Ποιν.

(3) Ἀλλ' ἴδε ἀρθ. 15 Νόμου ΒΡΕΒ' τοῦ 1893, καθ' ὃ τὰ αναγομένα εἰς τὰ δίκην πλημμελήματα εἰσάγονται αἰετοτε δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως ἐνωπιον τοῦ αρμοδίου δικαστηρίου ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς εἰς τὸν αρμοδίον εἰσαγγελέα ἡγειρίσεως τῆς μηνύσεως. Ἰδε ἐπίσης ἀρθ. 6 Νόμου περὶ σταφίδος ΒΜΕ' τοῦ 1892, καθ' ὃ ὁρθεῖται ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ εἰσάγῃ τὸν παραδίκην τῶν διατάξεων αὐτοῦ ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον, πλην ἐὰν θεωρῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀσφαρὴ πρὸς κατηγορίαν, ὅτε ὁρθεῖται νὰ εἰσαγῇ ἐν τῇ αὐτῇ ἰδιότητι τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον.

των είτε να εισαγγή ταῦτα εἰς τὸ ἀκροατήριον δι' ἀπ' εὐθείας κλήτευσεως ὑπὸ μόνους τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 161 περιορισμούς, εἴτε νὰ προκαλῇ τακτικὴν ἀνάκρισιν. ὅτε ἡ εἰσαγγελεὺς ἐνεργεῖ κατ' ἀκλουθίαν τῶν ἐπ' αὐτῆς ἐκδομένων βουλευμάτων. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 48. Ἐκ δὲ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 161, 186 καὶ 206 προκύπτει ὅτι ὁσάκις ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν εὕρισκε τὰς ἀμέσως συλλεγεῖσθαι ἀποδείξει ἀπαχρώσας εἰς τὴν στήριξιν κατηγορίας τινάς, δεξιλεῖ νὰ νανέρη τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἀνακριτὴν πρὸς ἐξακρίβωσιν αὐτῆς, ὅποτε καὶ μόνον τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, εἰς ὃ ὑποβάλλονται δι' ἐκείνου τὰ ἔγγραφα τῆς ἀνακρίσεως, δικαιούται νὰ παραπεμπῇ διὰ βουλευμάτων εἰς τὸ ἀκροατήριον. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 56. (Ἄρα μετὰ τὴν εἰς τὸ συμβούλιον εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως δὲν δύναται νὰ ἐπανεέλθῃ ὁ εἰσαγγελεὺς εἰς τὴν δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰσαγωγὴν τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ ἀκροατήριον). Ὁρισμένως δὲ ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ 161 ἄρθρου πρὸς τὸ 160 πασιφανῶς προκύπτει, ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα μετὰ συνεισφοράς τινος προεισαγωγικῆς ἀνάκρισιν, δυναμένην νὰ πείσῃ αὐτὸν κατὰ τὴν ἰδίαν κρίσιν περὶ τοῦ ἀξιοποίνου τῆς πράξεως καὶ περὶ τῆς ἐνοχίας τοῦ κατηγορουμένου, νὰ καλέσῃ ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον τὸν ἐπὶ πλημμεληματι ἢ πταισματι ὑποκειμένῳ εἰς τοὺς πλημμελειοδικὰς κατηγορουμένον, ὅσάκις εἶναι παρών. Α. Π. ποιν. ἀπ. 48 τοῦ 64, 96 τοῦ 68, 19 τοῦ 66, 142 τοῦ 70 (186 καὶ ἄρθ. 161). Ἀλλ' ἡ παρεμπνεῖα τῶν ἄρθρων τούτων ὑπὸ ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου πλημμελειοδικῶν δὲν γάρρηται ἀφορμὴν εἰς ἀναίρεσιν, πτε μὴ διατασσομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 66. — Τὸ δὲ χαρακτηρισθῆναι ὡς πλημμελημα ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον εἰσαγαγόντος αὐτό, δύναται τὸ πλημμελειοδικεῖον νὰ παραπέμψῃ εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον, ἂν εὕρισκῃ ὅτι ἔσται χαρακτηριστὴ κακούργηματος. Α. Π. ποιν. 96 τοῦ 68· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, περαιτέρω ἀρμοδίον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς κατηγορίας μόνον ἐστὶ τὸ κακούργιοδικεῖον, ὅπερ δύναται καὶ αὐτὸ, κρίναι περὶ τῆς ἰδίας ἀρμοδιότητος, ἀποφαίνεσθαι τυχόν ἐαυτὸ ἀναρμόδιον, ὅποτε ἀναγκαίως ἐπέρχεται ἡ λύσις τῆς ἀμφιβαλλομένης ἀρμοδιότητος διὰ τοῦ παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου προκλήτεου κανονισμοῦ· ὅθεν οὐδέπως δύναται μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν κατηγορίας τινος εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτης περὶ τοῦ ἀναρμόδιότητος αὐτοῦ καὶ τῆς παραπομπῆς εἰς τὸ ἀρμόδιον κακούργιοδικεῖον, νὰ ἐπιληφθῇ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν. Α. Π. ποιν. 187 τοῦ 69.

γ'. Ε λ η σ ι ς.

161. Ὁ 1) εἰσαγγελεὺς τότε μόνον ἔχει δικαίωμα νὰ καλῇ ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον, (1) ὅταν — 1. ὁ κατηγορούμενος

(1) Τὴν διατάξιν ταύτην ὑπὸ τὴν δευτέραν αὐτῇ ἐννεῖαν κατεπελεμνησμέν καὶ διὰ τῶν ἐν ἐτῇ 1877 ἐκδοθεισῶν Σκέψεων ἡμῶν περὶ τῶν ἐπενεχτέων μεταρρυθμίσεων εἰς τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν καὶ διὰ νομοσχεδίου, ὑποβληθέντος ὑπ' ἡμῶν πρὸς πλείστον ἐτῶν εἰς τὴν Βουλὴν, οὐ μόνον ἐστὶ δύναται νὰ πηλασπασίῃ ἀσκήπως τὴν ἐργασίαν

ἔχει παρίων (1) καὶ — 2. τὸ πλημμελημα ἢ τὸ πταίσμα ὑπο-
χρεῖται εἰς τοὺς πλημμελειοδικαίς. (2) Ποιν. 41. 186.

1) παρὰ πρωτοδικαίς

τῶν πλημμελειοδικαίων, εἰσπραγμένων ἐνώπιον αὐτῶν παντελῶς ἀνυπάρχων
ἐλληγμάτων, ἀλλὰ καὶ διότι δύνανται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον ἐπανεπίσταυ
καθοδικασίας χρηματικῆς ἢ πολιτικῆς. Ἀλλ' αὐτοῦτως ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα.

(1) Ὄταν ᾖναι ἀπὼν, ἐφαρμόζονται τὰ ἀρθρα 460 καὶ ἐπ.

(2) Ν. 30 Ἀπριλίου 1858. Περί τῆς τῶν πλημμελημάτων τοῦ τυποῦ
δικοδικασίας.

1. Τῶν πλημμελημάτων, ἕως κατὰ τὸ ἀρθρον 93 τοῦ Συντάγματος δι-
κάζονται ὑπὸ τῶν ἐνόρκων, ἢ προδικασία μετρί τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν
κακουργιστικῶν εἰσαγωγῆς αὐτῶν γίνεται κατὰ τὰς περὶ πλημμελημάτων
διατάξεις τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ περαιεῖται ἢ δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως
εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἢ διὰ βουλεύματος παραπομπῆς κατ' ἀμφοτέρους τὰς
περιπτώσεις συντάσσεται ἐγκλητήριον κατὰ τὸ ἀρθρον 265 τῆς ποιν. δικο-
νομίας, ὅπερ, ὡς καὶ ἡ πρὸς ἐμφάνισιν κλήσις, ἐπιδίδεται εἰς τὸν κατηγο-
ρούμενον κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀρθρῳ 163 τῆς ποιν. δικον. ὀριζομένην προθεσίμιν.

2. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατ' ἀντιμωλίαν διαδικασία γίνεται ὅπως καὶ
ἐπὶ κακουργημάτων, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς ποιν. δικονομίας. — Ἐὰν δὲ
κατὰ τὴν συζήτησιν ἀναφανῇ, ὅτι ἡ πρᾶξις ἔρεε χαρακτηριστικῶς κακουργηματος,
τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν διατάσσει τὴν προφυλάκισιν τοῦ κατηγορουμέ-
νου, καὶ ἀναβάλλει τὴν δίκην εἰς ἄλλην συνεδρίαν, ἵνα ὁ εἰσαγγελεὺς
συντάξῃ νέον ἐγκλητήριον, κοινοποιήσῃ αὐτό, τὸν κατάλογον τῶν μαρτύρων,
καὶ νέαν κλήσιν πρὸς τὸν κατηγορούμενον, καὶ παρέλθωσιν αἱ ἐπὶ κακουρ-
γημάτων προθεσίμαι κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ποιν. δικονομίας. — Ἐὰν δὲ ὁ
κατηγορούμενος ζητήσῃ τὴν πρὸς τὸν δίκης, τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ
παραδεχθῇ τὴν αὐτήσιν του ταύτην, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συζήτησιν τῆς
ἐποχέως.

3. Ἄν ὁ κατηγορούμενος προσκλήντως κλητευθεὶς ἤν ἐμφανισθῇ, δικάζε-
ται ἐρήμην ὑπὸ μόνον τῶν συνεδρῶν, ἀναγινωσκομένου τοῦ περὶ παραπομπῆς
βουλεύματος. ἂν ὑπάρχῃ, μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου, καὶ γινόμενης
τῆς περαιτέρω συζητήσεως κατὰ τὰ ἀρθρα 377—396 καὶ 398—404 τῆς
ποινικῆς δικονομίας. — Ἡ ἐπίδοσις τῆς ἐρήμην ἀπεράσεως καὶ ἡ κατὰ
τὴν ἀνακοπὴν διαδικασία γίνονται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 337—341 ὀρι-
σμένα, ἀλλ' ἡ ἀνακοπὴ γίνεται ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν κακουργιστι-
κῶν, κατὰ δὲ τὴν λήξιν τῆς συνεδρῶν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ἐρήμην ἀπεράσις,
ἡ ἀνακοπὴ γίνεται ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν πλημμελειοδικῶν τῆς
κατοικίας τοῦ ἀνακρίπτοντος, ἢ τῆς ἑδρας τοῦ λήξαντος κακουργιστικοῦ, ὃ
δὲ γραμματεὺς πέμπει τὴν ἐκθεσιν τῆς ἀνακρίσεως πρὸς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγ-
γελεὰ τῶν ἐρετῶν.

4. Ἡ κατ' ἀντιμωλίαν ἀπεράσις ἐκτελεῖται ὡς καὶ δημοσιευθῇ, ἢ δὲ κατ'
ἐρήμην, ὅμα καταστῇ τελειοδίκης κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζεται τὸ ἀρθρον
450 τῆς ποιν. δικονομίας.

5. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἐμφανισθεὶς ἐνώπιον τοῦ κακουργιστικοῦ ἀπο-

Ν. Λέγων ὁ νόμος «να καλῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον ἀμέσως», νοεῖ «να καλῇ ἄνευ προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως», κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 43. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 96 τοῦ 68 ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθ. 160 καὶ 161 προκύπτει ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς δύναται, ὅταν εἰς ὑπάρχουσιν αἱ πρόποθέσεις τοῦ νόμου κατὰ τὴν ἰδίαν κρίσιν, νὰ εἰσάγῃ ἀπ' αὐταῖς εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν πᾶσαν πρᾶξιν φέρουσαν κατ' αὐτὸν χαρακτηριστὴρα πλημμελήματος, τὸ δὲ πλημμελειοδικεῖον νὰ παραπέμψῃ εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον τὴν εἰσαχθεῖσαν εἰς τὸ ἀκροατήριον αὐτοῦ πρᾶξιν, ὅταν εὗρῃσκη ὅτι αὕτη φέρει χαρακτηριστὴρα κακούργηματος. (Ἐρρομένως ὑποστηρίζεται ἀντιθέτως γνώμη ὁ μακαρίτης Παπαχρήστος καὶ ὁ Νεοκλῆς Καρατζῆς). Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 56 ἡ ἐξέτασις τοῦ κατηγορουμένου δὲ θεωρεῖται ἀναγκαῖον στοιχεῖον τῆς προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως, κατὰ δὲ τὴν 49 τοῦ 50 ἐκθεσις ἱατρικὴ περὶ τραύματος ἀποτελεῖ ἀρκούσαν πρὸς ἀνάκρισιν, κατὰ δὲ τὴν 19 τοῦ 66 δὲν ἐπιτρέπεται μὲν ἡ ἄνευ προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως κλήσις εἰς τὸ ἀκροατήριον. ἀλλ' ἐπιτρέπεται οὐχ ἥττον μετὰ συνοπτικὴν προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν, δυναμένην κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ εἰσαγγελεῖος νὰ πείσῃ αὐτὸν ὅπωςδὴποτε περὶ τοῦ ἀξιολοποῦντος τῆς πράξεως καὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου. — Πλημμελήματα τοῦ τύπου καλούνται τὰ δ' ἐντύπων δημοσιεύσεων προχθέντα. ὅθεν ἡ μὴ καταχώρισις ἐπισήμου ἐπανορθώσεως συνωδᾷ πρὸς τὸ ἀρθ. 63 τοῦ περὶ τούτου νόμου, ἥτις τιμωρεῖται ὡς πταίσμα, δὲν ἀποτελεῖ πλημμελήμα. Α. Π. ποιν. 46 τοῦ 58. — Ἡ παραβίασις τῶν ἀρθρῶν 160 καὶ 161 τῆς Ποιν. Δικ. δὲν χαρακτηεῖ ἀφορ-

χωρήσῃ μετὰ τὴν κατὰ τὸ 71 ἀρθρον τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἐναρξιν τῆς κληρώσεως τῶν ἐνόρκων, ἢ διαδικασία ἐξακολουθεῖ ὥστανε ὁ κατηγορούμενος ἦτο παρών, καὶ ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνακοπήν.

6. Ἐὰν ἡ ἀνακοπὴ δὲν δύναται νὰ δικασθῇ κατὰ τὴν αὐτὴν σύνδον τῶν κακούργιοδικῶν, δικάζεται κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην ὑπὸ κακούργιοδικεῖου τῆς αὐτῆς περιφερείας, μετὰ προηγουμένην κλητεύσιν τοῦ ἀνακόπτοντος ἐν συνεδρίσιν προσδιοριζομένην ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελεῖος τῶν ἐρετῶν.

7. Ἡ τῆς ἀνακρίσεως αἴτησις γίνεται ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 406 τῆς ποιν. δικονομίας ἀναφερομένων, εἴτε παρὰ τῷ γραμματεῖ τῶν κακούργιοδικῶν, εἴτε κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ εἰρημένου ἀρθρου καὶ κατὰ τὰς αὐτῆς ὁρισμένους διατυπώσεις καὶ προθεσμίας, ἐπιτρέπεται δὲ καὶ κατὰ τῶν τελικοδικῶν ἐρρηκτὴν ἀποφάσεων. — Ὡς λόγοι ἀνακρίσεως ἰσχύουσιν οἱ ἐν τῷ ἀρθρῷ 458 πλην τοῦ δ' ἐδαφίου ἀναφερόμενοι, καὶ ἡ παράλειψις τῶν ἐν τῷ 1 ἀρθρῷ τοῦ παρόντος νόμου προθεσμῶν.

8. Τὰ ἐν τῷ παρόντι νόμῳ πλημμελήματα, εἴτε κατ' ἄμεσον κλήσιν, εἴτε ἐκ παραπομπῆς εἰσαχθέντα ἐνώπιον τοῦ κακούργιοδικεῖου, δικάζονται παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐν κατέστη ὥρμος ἡ δίκη μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς συνόδου.

9. Οἱ περὶ φυροδίκων καὶ ἀπόντων ὁρισμοὶ τῶν ἀρθρῶν 460 — 462 τῆς ποιν. δικονομίας ἰσχύουσιν καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν κακούργιοδικῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον δικαζομένων πλημμελημάτων, ἢ δὲ ἀνακοπῇ καὶ ἡ ἐρρηκτὴ δίκη γίνονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, ἐκρουμένῃ καὶ τῷ διατάξοντι τοῦ πρώτου ἀρθρου τοῦ παρόντος νόμου περὶ συντάξεως ἐγκλητηρίου.

μὴν εἰς ἀναίρεσιν, ἀτε μὴ διατασσόμενη ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητον τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 82 τοῦ 78. Ὅθεν καὶ ἡ ἔλλειψις προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως ἐπὶ πλημμελημάτων. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 64, 289 τοῦ 73.

162. Τὸ κλητήριον θέσπισμα πρέπει νὰ ἀναφέρῃ τὸ πλημμελημα καὶ τὸν κατηγορούμενον, νὰ φέρῃ τὴν ἐπίσημον σφραγίδα, καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ 1) εἰσαγγελέως. Ποιν. 145, 257, 274, 295, 314.

1) παρὰ πρωτοδικαίς

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθρου 162 ὀρίζονται γενικῶς, ὅτι τὸ κλητήριον θέσπισμα πρέπει νὰ ἀναφέρῃ τὸ πλημμελημα καὶ τὸν κατηγορούμενον, ἐξάγεται, ὅτι ἐν τῷ κλητηρίῳ θέσπισματι πρέπει νὰ ἀναφέρονται αἱ πράξεις κατὰ τὰς συνεδρῶσας αὐτὰς κυριωτέρας περιστάσεις, εἰς τὸς ποιν. 145, 257, 274, 295, 314. Ὅθεν εἶναι ἔλλειψις τὸ κλητήριον, ἐάν, ἀποδιδόμενης τῷ κατηγορουμένῳ παραβιάσεως τοῦ ἀρθ. 21 τοῦ περὶ ἐξουσίας νομοῦ, δὲν ὀρίζονται αἱ ἐνδεικτικαὶ λήξεις καὶ αἱ ἀπειλαί, εἰς ἃς ὑποβιβάζεται ἡ κατηγορία. Α. Π. ποιν. 55 τοῦ 86.—Ἡ ἐπιθεσις τῆς ἐπίσημου σφραγίδος ἐν τῷ κλητηρίῳ θέσπισματι δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 162 τῆς ποινικῆς δικονομίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Α. Π. ποιν. 197 τοῦ 73. Ἄρα δὲν ἀποτελεῖ αὕτη καθ' ἑαυτὴν λόγον ἀναίρεσεως. Τὴν παράλειψιν δ' αὐτῆς ὡς παράβασιν τύπου τῆς διαδικασίας ὀρεῖται ὁ κατῴχ. νὰ προτινῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσει συνφῶς τῇ ἐν τέλει τοῦ ἀρθ. 407 διατάξει. Α. Π. ποιν. 164 τοῦ 76. Διὲ τὸ πλημμελειοδικεῖον ὀρεῖται νὰ πόσῃ τῆς ἐκδικάσεως τοῦ πλημμελήματος, ἂν ἐλλείπῃ ἡ ἐπίσημος σφραγίς. Α. Π. ποιν. ΤΣΕ' τοῦ 40.—Τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Εἰσαγγελέως ὡς οὐσιασδους τύπου ἡ παράλειψις καθιστοῦν ἀκυρον τὸ κλητήριον θέσπισμα. Α. Π. ποιν. 171 τοῦ 46.

163. Ἡ παράδοσις 1) γίνεται ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἀρθρων 190 καὶ 192, καὶ εἰς μὲν τὸν κατηγορούμενον τοῦλάχιστον τρεῖς ἡμέρας, εἰς δὲ τοὺς μάρτυρας τοῦλάχιστον εἰκοσιτεσσάρων ὥρας πρὶν τῆς ἐν αὐτῇ τῇ προσκλήσεως πρὸς ἐμφανίσιν ὠρισμένης δικασίμου ἡμέρας.—Ἐάν κατηγορούμενοι καὶ μάρτυρες κατοικῶσιν εἰς ἄλλον τόπον παρὰ τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, τότε προστίθεται μία ἡμέρα διὰ πᾶσαν ἀπέστασιν τεσσάρων μυριαμέτρων. Ποιν. 145, 275, 295, 302, 407, 2, 489.

1) ἐπίδοσις

164. Ἐάν αἱ περὶ τῆς προθεσμίας διατάξεις τοῦ προηγούμενου ἀρθρου δὲν φυλαχθῶσι, τότε μόνον ἀκυροῦται ἡ διαδικασία, ἐάν ὁ κατηγορούμενος μὴ ἐμφανισθῇ εἰς δικάσθη κατ' ἐρή-

μην—τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ὅταν ὁ κατηγορούμενος ἐμφανισθεῖς δι' ἐμάρτυρήθη κατὰ τῆς περαιτέρω 1) διαδικασίας, καὶ μολοντοῦτο ἐδικάσθη. Ποιν. 407, 2.

1) ἐναντιώθη εἰς τὴν πρόσδον τῆς

N. Παραβίασθης τῆς διατάξεως περὶ τῆς 24 τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς δικασίμου κλητεύσεως τῶν μαρτύρων ἢ τῆς τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δικασίμου κλητεύσεως τῶν κατηγορουμένων, ἐπέρχεται ἡ ἀκύρωσις τῆς διαδικασίας, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἐδικάσθη, ἐρήμην ἢ ἐμφανισθεῖς δι' ἐμάρτυρήθη κατὰ τῆς περαιτέρω διαδικασίας ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐδικάσθη. *Ὅθεν ἐὰν δὲν συντρέχῃ τὸ ἕτερον τούτων, ἡ ἀκυρότης αὐτῆς καλύπτεται καὶ δὲν χωρεῖ κατ' ἀκολουθίαν ἀναίρεσις. Δ. Π. ποιν. 1 τοῦ 45. 33 τοῦ 87, 35 τοῦ 91.

δ'. Κοινοποίησις τῶν ἐγγράφων.

165. *Ἀφ' ἧς στιγμῆς γίνῃ ἡ κλήσις, συγχωρεῖται εἰς τὸν κατηγορούμενον ἢ εἰς τὸν συνήγορόν του νὰ λάβῃ γινῶσιν τῶν περὶ τὴν ἀνάκρισιν ἐγγράφων, παρόντος ὁμοῦ καὶ ἐνὸς δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, καὶ, χρεὶας καλούσης, νὰ λάβῃ ἀντίγραφα ἰδίᾳ δαπάνῃ διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἀπολογία 1) του. (1) Ποιν. 257. 273.

1) ὑπεράσπισιν

ε. Μάρτυρες ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου.

166. *Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ συνήγορός του εὕρισκῃ ἀναγκασίαν τὴν ἐξέτασιν νέων μαρτύρων περὶ τῆς καταδικωμένης ἀξιολογίης πράξεως ἢ περὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ κατηγορουμένου, δύναται νὰ παραστήσῃ τοὺς μάρτυρας τούτους δι' ἰδίων ἐξόδων εἰς τὴν δημοσίαν συνεδρίαν, ἢ νὰ ἀναφερθῇ περὶ τούτου δι' ἐγγράφου αἰτήσεως πρὸς τὸν εἰσαγγελεῖα, ἐκθέτων ἐν αὐτῇ τὰ δι' ἐκείνου μάρτυρες ἀποδειχθησόμενα. — *Ὁ εἰσαγγελεὺς, ἐὰν ᾤρονῃ τὴν ἐξέτασιν τῶν προεδρημένων μαρτύρων συντελεστικὴν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς ἀθωότητος,

(1) *Ἀντιτάσκει πρὸς τὸ ἀρθ. 165 τῆς Ποιν. Δικον. τὸ ἀρθ. 43 τῆς Ποινικῆς Διατιμῆσεως, καθ' ὃ ἐπὶ πλημμελημάτων τὸ δικαίωμα τοῦ κατηγορουμένου νὰ λάβῃ ἀντίγραφα ὑποβάλλεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεως. Δικαίως ὁμοῦ θεωρήθη, ἐν τῇ πρακτικῇ ἐπικρατέστερον τὸ ἀρθρον 165 τῆς ποινικῆς δικονομίας.

ἢ πρὸς ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, δεῖλται νὰ τοὺς καλέσῃ αὐτεπαγγέλτως· ἄλλως δέ, νὰ προκαλέσῃ τὴν κλήτευσιν τῶν δι' ἐξέδων τῶν κατηγορουμένων, κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἄρθροις 256 καὶ 257 1) ὁρισμένον τύπον. Ποιν. 76, 276, 314, 315. ΣΠΝ. 122.

1) 190 καὶ 191

N. Οἱ ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων ὑπὸ τε τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως καλούμενοι μάρτυρες, οὔτε ὡς ὄργανα τῆς κατηγορίας, οὔτε ὡς ὑπερασπισταὶ τοῦ κατηγορουμένου καλοῦνται, ἀλλ' ὡς κοινὰ εἰς τε τὸν κατήγορον καὶ τὸν κατηγορουμένον μέσα πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας. *Οἶθεν καὶ ἐν ᾧ εἰσαγ. ἡ ὁ κατηγορ. δηλώσῃ, ὅτι παραιτεῖται τὴν εξέτασιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κληθέντος, δύναται οὗτος νὰ εξέτασθῃ ὑπὸ τοῦ προέδρου κατ' αἵτησιν τοῦ ἐτέρου (τοῦ μὴ καλέσαντος αὐτόν) πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 32, 81 τοῦ 36, 152 τοῦ 94. *Ἐπίσης ἐν ᾧ εἰσαγ. ζητήσῃ νὰ μὴ εξέτασθῃ μάρτυς τις τῆς κατηγορίας, ὡς μὴ γνωστοποιηθέντες τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ εἰς τὸν κατηγορουμένον, δύναται οὗτος νὰ εξέτασθῃ ὡς μάρτυς ὑπερασπίσεως τῇ αἰτήσῃ τῆς ὑπερασπίσεως δυνάμει τοῦ 166 ἄρθρου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 33 τοῦ 66. *Ἐπίσης παραιτηθέντος τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, δύναται ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ ζητήσῃ τὴν εξέτασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ προσαχθέντων καὶ ἐμπροσθέντως γνωστοποιηθέντων τῷ κατήγορ. μαρτύρων. Α. Π. ποιν. 8 τοῦ 53. — Ἐκ τοῦ ἄρθρου 166 προκύπτει, ὅτι ἡ κλήτευσίς τῶν εξεταστέων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατ' αἵτησιν τοῦ κατηγ. μαρτύρων, ἐὰν μὴ παρασταθῇ παρ' αὐτοῦ, δεόν νὰ γίνηται διὰ τοῦ εἰσαγγελεως, εἴτε αὐτεπαγγέλτως, εἴτε διὰ τῆς ἐπιθεσεως τῆς ἐπιστημῆς σφραγίδος καὶ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ εἰς τὴν κλήσιν αὐτῶν. ὅπως θεωρηθῶσι νομίμως κλητευθέντες οἱ μάρτυρες οὗτοι καὶ, ἐν περιπτώσει τῆς μὴ ἐμφανίσεως αὐτῶν, ἐφαρμοσθῶσι κατ' αὐτῶν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 379 καὶ 380 τῆς ποινικῆς δικονομίας. Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 56.

γ'. Ἀναβολὴ τῆς δίκης. (1)

167. "Ο,τε εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ κατηγορούμενος ἔχουσιν τὴν δικαιώμα, ὑπαρχόντων οὐσιωδῶν λόγων, νὰ προτείνωσι τὴν εἰς ἄλλην συνεδρίαν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως. — Ἐὰν ἡ πρότασις αὕτη γίνῃ πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσεως, ἡ αἵτησις μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων ἀποδείξεων 1) ἐγγεγραφέα· εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα, καὶ, κατ' ἐκθεσιν αὐτοῦ, ἐξέτασθέντων 2)

(1) Ἀκαταλλήλως ἐν τῷ ἄρθ. 167 (ὅπερ εἶδει νάναφέρνηται ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ εἰς λόγους ἀναφερόμενος πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον) ἀναφέρονται λόγοι ἀναβολῆς σχετικοὶ πρὸς τὴν ἐναρξιν τῆς δίκης ἐπ' ἀκροατηρίου χάριν τῆς ἐνότητος.

τῶν παρόντων διαδίκων, γίνεται ἀνυπερθέτως περὶ τούτου αποφασίς ἐν τῷ συμβουλευῶ. — Ἄν δὲ ἡ αἵτησις προσηγέσθῃ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσιν, τὸ δικαστήριον, ἀκούσαν τὸν εἰσαγγελέα καὶ τοὺς λοιποὺς παρόντας διαδίκους, ἀποφασίζει πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως. (1) — Ἡ πρότασις εἶναι ἀπαράδεκτος, ἂν ἤδη ἤρχισεν ἡ συζήτησις. (2) — Ἐὰν ἡ περὶ τὴν παράδοσιν τῆς αἵτησεως βραδύτης προέρχεται ἐξ αἰτίας τοῦ προτειναντος, αὗτος καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν διὰ τῆς βραδύτητός του προξενηθέντων ἐξόδων, ἂν καὶ ἡ αἵτησις ἐγκριθῇ. Ὁργ. 135. Ποιν. 276. 379. 424.

1) βεβαιώσεων 2) ἀκουσθέντων

Ν. Ὅς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀρθρου 167 ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρον 420. ἡ στάθμισις τῶν λόγων τῆς ἀναβολῆς ἢ μὴ ἀναβολῆς ποινικῆς δίκης καὶ ἡ ἐκτιμῆσις τοῦ βασίμου ἢ μὴ τῆς ἐμφανίσεως μαρτύρων ἀνατίθεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ δικαστήριον τῆς εὐσίας. Ἐπομένως διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀσέλου Πάγου. Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 64, 111 τοῦ 64, 35 καὶ 83 τοῦ 66, 19 τοῦ 59, 16, 18 καὶ 43 τοῦ 63, 3 τοῦ 57, 90 καὶ 122 τοῦ 67, 62 τοῦ 46, 16 τοῦ 69, 163 τοῦ 69, ΥΓ' τοῦ 36, 96 τοῦ 39, 32 τοῦ 62, 89 τοῦ 42, 128 τοῦ 72, 215 τοῦ 73, 184 τοῦ 76, 23 τοῦ 75, 19 τοῦ 80, 17 καὶ 31 τοῦ 82, 75 τοῦ 83, 27 τοῦ 85, 48 τοῦ 87, 63 καὶ 66 τοῦ 89, 9 τοῦ 90, 43 τοῦ 91, 117 τοῦ 91, 103 τοῦ 92. Ἀλλ' ὅποτεν τὸ δικαστήριον, ἢ τῶς ὑποβληθείσης προτάσεως περὶ ἀναβολῆς τῆς συζήτησεως, οὐδαμῶς ἀπορήνῃται περὶ αὐτῆς, ἡ ἀπόφασις ἀναιρεῖται, ὡς μὴ δεθείσης τῆς κατὰ νόμον ἀκροάσεως εἰς τὴν ὑπεράσπισιν κατὰ παράδοσιν τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθ. 407 § 8. Α. Π. ποιν. 130 τοῦ 89. — Καὶ ὅταν ἀναβληθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστ. δι' ἀπόφασιν αὐτοῦ ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως εἰς ὁστέραν συνεδρίαν διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν μαρτύρου, ἀναγκαῖον τότε θεωρηθέντος, δὲν ὑποχρεῖται τὸ δικαστήριον νὰ ἀναβάλῃ ἐκ νέου τὴν συζήτησιν μὴ ἐμφανισθέντος καὶ αὐτοῦ τοῦ μαρτύρου τούτου, διότι προδικαστικῆς εὐσεως τῆς περὶ ἀναβολῆς ἀποφάσεως δύναται τὸ δικαστήριον νὰ πομακρυνθῇ αὐτῆς ἐκτιμῶν ἄλλως τὰ εἰς αὐτὸ ὑποβληθέντα περιστατικά. Α. Π. ποιν. 156 τοῦ 66. Οὐδ' ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἀνακληθῇ ἢ τῶς ἢ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις περὶ τῆς ἀναβολῆς πρὸς κλήτευσιν καὶ ἐμφάνισιν τοῦ τότε θεωρηθέντος ἀναγκαίου μαρτύρου. Α. Π. ποιν. 150 τοῦ 89. — Ἡ ἐκδίκασις τῆς περὶ ἀναβολῆς τῆς

(1) Κατ' ἄρθρον 13 τοῦ νόμου ΒΡΞΒ' (§ 136 ὑπ' ἄρθρ. 149 Ποιν.) κατὰ τὴν ἐκδίκασιν ἀδικημάτων ἀναγομένων εἰς τὰ δόση, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης μόνον εἰς ὁρισμένην δικαστικὴν οὐχὶ μακροτέραν τοῦ μηνός.

(2) Ἄν εἰ λόγῳ τῆς ἀναβολῆς ἀνεμύχσαν μετὰ τὴν ἐναρκίν τῆς συζήτησεως (ὡς ἁ. γ. ἀσθενήσαντες μάρτυρες μετ' αὐτῇ), δικαιολογεῖται καὶ μετέπειτα πρότασις περὶ ἀναβολῆς.

δίκης αίτησεως δύναται νά γίνη καί πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἀπαγγελίας τῆς κατηγορίας, τοῦ ἀρθροῦ 167 ἐπιτρέποντος τὴν ὑποβολὴν καὶ τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως. Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 67. — Ἡ περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης αἰτήσεις ἢ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἢ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἔχει καὶ ἕτερον πληρεξούσιον διωρισμένον μὴ παρόντα ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δὲν εἶναι νόμιμος, διότι κατὰ τὸν νόμον 32 Πανθ. (3. 3), πολλῶν ἄντων διωρισμένων πληρεξουσίων ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει, ἔχει ἕκαστος αὐτῶν δικαίωμα νά ὑπερασπίσῃ μόνος τὸν παλάτην αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 62. — Ὁρίζοντος τοῦ ἀρθ. 167 ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ κατηγ. ἔχουσι τὰ δικαιώματα νά ζητήσωσι τὴν ἀναβολήν, ἔπεται ὅτι καί, ἂν μὴ ἐρωτηθῶσιν ὁ εἰσαγγ. ἢ ὁ κατηγ. ὑπὸ τοῦ προέδρου ἂν θέλωσι τὴν ἀναβολήν, ὡς μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων κλητευθέντων ὑπ' αὐτῶν, δικαιοῦνται ἀφ' ἑαυτῶν νά ζητήσωσι τὴν ἀναβολήν· ὅθεν ἂν σιωπήσωσι, δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 95 τοῦ 90.

ζ'. Ἐπ' αὐτοφώρῳ πράξει.

168. Ἐπ' αὐτοφώρῳ πράξει ὑπάρχει, ὅταν — 1. τὸ κακούρηγμα ἢ πλημμέλημα ἦναι ἐν τῷ πράττεσθαι· ἢ ἐπράχθη ἀρτίως· — 2. ὁ κατηγορούμενος εὐρέθῃ ἐν καιρῷ τῆς καλασίμου πράξεως ἐγγύς τοῦ τόπου, ὅπου αὕτη ἐτελέσθη, μετὰ πράγματα, ἐργαλεῖα, ὅπλα, καὶ ἄλλα πειστήρια δεῖγματα 1). — 3. ὁ κατηγορούμενος κατεδιώχθη διὰ δημοσίου κραυγῆς. (1) Ποιν. 140. 159. 209. 240. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 41).

1) πειστήρια· ἢ

Ν. Τὸ ἀρθρον 63 τοῦ Συντ. διατάσσει, ὅτι ἡ πρὸς καταδίωξιν καὶ σύλληψιν τοῦ βουλευτοῦ, διαρκούσης τῆς βουλευτικῆς συνόδου, ἀδεία τῆς βουλῆς δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ τὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ κακούργήματα, ἀναφέρεται προδήλως εἰς τὸν περὶ αὐτοφώρων πράξεων ὁρισμὸν τοῦ ἀρθροῦ 168 τῆς ποιν. δικον. Α. Π. ποιν. 70 τοῦ 73.

η'. Κατ' οἶκον ἔρευνα, κατὰσχες, καὶ αὐτοψία.

169. Ἡ κατ' οἶκον ἔρευνα τότε μόνον γίνεται, ὅταν μετὰ λόγου δύναται νά ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ βεδαίωσις τῆς πράξεως, ἢ ἀνακάλυψις ἢ ἡ ἀπόδειξις τῶν ἐνόχων, ἢ τέλος ἡ ἀποκατάστασις τῆς προξενηθείσης ζημίας δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου ἡμπορεῖ νά κατορθωθῇ ἢ νά εὐκολυνθῇ. (2) Ποιν. 170 ἔ. 220. ΣΠΝ. 69. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 36).

1) εἰκάζεται:

(1) Ἰδὲ ἀρθ. 95 Καν. Χωροφ. ὑπὸ ἀρθ. 137 σελ. 100 ὑποσ.

(2) Ὅρα Συντάγματος· ἀρθρον 12 ὑπὸ τὸ ἀρθρον 139 Ποιν. Δικ. καὶ Κ. Χ. 98, 99, 101, 102, 103 ὑπὸ τὸ ἀρθ. 137 Ποιν.

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

8

Ν. Ὁρίζοντες τοῦ νόμου (αὐτάγατος παλαιοῦ ἄρθρ. 8. ποιν. ν. ἄρθρ. 469. κανον. χωροφ. ἄρθρ. 122 καὶ λ.), ὅτι οὐδεὶς δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρετὸς δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίαν πολίτου ἄκοντος αὐτοῦ ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ κατ' οἶκον ἔρευναν εἰμὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, δηλονότι κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 169 καὶ 173 τῆς ποιν. δίκου. καὶ τῶν ἄρθρ. 122 καὶ 123 τοῦ κανον. τῆς χωροφυλακῆς, ἅπερ ὀρίζουσι τὰς περιστάσεις καὶ τὸν τρόπον τῆς εἰς τὸν οἶκον πρὸς ἔρευναν εἰσόδου τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἔπεται, ὅτι ἡ παραβίασις τῶν διατάξεων τούτων ἐπισύρει τὴν διατακτομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 469 τοῦ ποιν. νόμου ποινὴν. Δ. Π. ποιν. 64 τοῦ 57. — Ἀποτελεῖσθαι δὲ καὶ τῆς περιτράκτου αὐτῆς μέρος τῆς οἰκίας κατὰ τὸ ἄρθρ. 380 τοῦ ποιν. νόμου, ἔπεται, ὅτι καὶ ἡ εἰς αὐτὴν εἰσόδος δύναται νὰ γίνῃ μόνον κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα τῆς ποιν. δίκου. καὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς· ἄλλως δὲ γινομένη, ἐκτίθησι τοὺς παραβάτας τῶν διατάξεων τούτων εἰς ποινικὴν καταδίωξιν. Δ. Π. ποιν. 64 τοῦ 57.

170. Ὅταν ὑπάρχωσι τὰ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρ. 169 εἰρημένα, εἰμπορεῖ ἢ κατ' οἶκον ἔρευνα νὰ γίνῃ εἰς ἰδιωτῶν οἰκίας — 1. ἐὰν τὸ ἀπαιτῇ ὁ κάτοικος τῆς οἰκίας* (1) — 2. ἐὰν ὁ κάτοικος ᾔναι βεβαίως 1) ὑποπτος ἐνὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 535 καὶ ἐπ., 673, 693, 701, καὶ 702 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὀριζομένων πταισμάτων, ἢ τινος πλημμελήματος ἢ κακουργήματος — 3. ἐὰν ὁ ὑποπτος 2), κατὰ τὰ τὸν χαρακτηρὰ καὶ τὴν διαγωγὴν του θεωρούμενος, δύναται νὰ νομιμῇ ὡς ἱκανὸς νὰ πράξῃ τοιοῦτό τι — 4. ἐὰν πρόκηται λόγος γενικῆς ἐρεύνης εἰς ὀλοκλήρους τόπους, πόλεις, ἢ χωρία, εἴτε ληρθέντος περὶ τούτου γενικοῦ μέτρου παρὰ τῆς ἀστυνομίας 3), εἴτε διότι ἡ ὑποβία κολασίμου τινὲς πράξεις δὲν ἀποβλέπει ὠρισμένον τινα, ἀλλ' ἐν γένει κάτοικον ἐπαρχίας ἢ τόπου τινός*

(1) Κ. Χ. 108, 109, ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 157 Ποιν.

122. Ὁ οἰκία ἐκάστου πολίτου εἶναι ἄσυλον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ ἡ χωροφυλακὴ, χωρὶς νὰ ἐνοχοποιηθῇ ὡς καταγεγραμμένη τὴν δύναμιν, ἐξαιρουμένων τῶν ἑξῆς περιπτώσεων — 1. ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας ἔμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς μίαν οἰκίαν, εἴταν προὔποτεθῇ, ὅτι ὁ νόμος συγχωρεῖ τοῦτο βεβαίως, ἢ εἴταν ἐπιφορτίζεται μὲ τὴν ἐπισκεψὶν οἰκίας τινὲς δι' ἐκδιδόμενης ἐπὶ τούτῳ ἰδιαιτέρας ἀδείας παρὰ τῆς ἀρμοδίου αρχῆς. — 2. ἐν καιρῷ τῆς νυκτὸς ἔμπορεῖ νὰ ἐμβῇ μόνον εἰς περιπτώσιν πυρκαϊᾶς, πλημμύρας, ἢ κραυγῆς ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας πρὸς βοήθειαν. Εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς περιπτώσεις χρεώσται νὰ περιμένῃ τὴν αὐγὴν, καὶ τότε λαμβάνει τὰ προσδιοριζόμενα μέτρα κατὰ τὸ ἄρθρ. 123. — Ὁ διάρκεια τῆς νυκτὸς προσδιορίζεται ὡς ἀκολουθῶν ἀπὸ 4 Ὀκτωβρίου μέχρι 31 Μαρτίου ἀπὸ τὰς 8 ὥρας τοῦ ἑσπέρας ἕως τὰς 6 τὸ πρωί. — Ἀπὸ 1 Ἀπριλίου μέχρι 30 Σεπτεμβρίου ἀπὸ τὰς 9 τὸ ἑσπέρας ἕως τὰς 8 τὸ πρωί.

—5. εάν υπάρχει ώρισμένη ύποψία, ότι κρύπτονται εις κατοικίαν τινά ύποπτοι καὶ φυγάδες άνθρωποι ἢ ύποπτα πράγματα. Π. Ν. 469. Ποιν. 220, 223. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 46)

1) ώρισμένως 2) ἢ εάν ὁ κάτοικος 3) άστυνομικοῦ μέτρου

171. Εἰς ξενοδοχεῖα καὶ ἄλλους δημοσίους οἴκους συγρωρεῖται ἡ εἴσοδος εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἐν παντὶ καιρῷ (1).

172. Εάν, γινομένης τῆς κατ' οἶκον ἐρεῦνης, εὑρεθῶσιν ύποπτα πράγματα, τυπωμένα ἢ χειρόγραφα ἔγγραφα, ἀφορώντα τὰ κατὰ τὴν πρᾶξιν 1), ἢ δυνάμενα νά χρησιμεύσουν εἰς ἐξελεγχξιν, σημειοῦνται ταῦτα ἀκριβῶς καὶ συλλαμβάνονται. (2)

—Κεκλεισμένα δοχεῖα ἀνοίγονται, χρειας καλοῦσης, καὶ μὲ βίαν, καί, ὅ,τι ύποπτον ἐν τούτοις εὑρεθῇ, συλλαμβάνεται 2) ὡσαύτως. Ποιν. 169, 176. ΣΠΝ. 69. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 37 καὶ 39).

1) τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος 2) καταλαμβάνεται

Ν. Τοῦ 20 ἄρθρου τοῦ Συντάγματος ἀπαγορεύοντες ἀπολύτως τὴν παραβίασιν τοῦ ἀποβήτου τῶν ἐπιστολῶν, παραβιάσιν δὲ τοῦ ἀποβήτου τῶν ἐπιστολῶν ἀποτελούσης προδήλως τῆς καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀποκαλύψεως τῶν διὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπιστευτικῶς διαμεβεδομένων σκέψεων καὶ διαλογισμῶν. ἔπεται ὅτι ἀπαγορεύεται αἰεποτε ἡ κατάσχεσις ἐπιστολῶν, εἴτε ἐπὶ τοῦ καταγορευμένου εὑρισκομένων, εἴτε καὶ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ἐνεργουμένης ἐρεῦνης. Α. Π. ποιν. 89 τοῦ 71, 117 τοῦ 78, 92 τοῦ 89. Contra Α. Π. ποιν. 248 τοῦ 71, 114 τοῦ 77, 120 καὶ 169 τοῦ 93, 76 τοῦ 94. καθ' ὅς ἡ ἐπιστολὴ, περιελθούσα εἰς τὴν ἐλευθέραν κατοχὴν τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται, ἀπόλλυσι τὴν ἰδιάζοντα αὐτῇ ὡς ἐπιστολῇ χαρακτῆρα. ἔθεν δὲν προστατεύεται ὑπὸ τοῦ ἀσφαλίζοντος τὸ ἀπόβήτον τῶν

(1) Κ. Χ. 100, ἔπερ ὅρα ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 157 Ποιν.

(2) Ἀλλὰ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 14 τοῦ Συντάγματος «ἀπαγορεύεται ἡ κατάσχεσις ἐφημερίδων καὶ ἄλλων ἐντύπων διατριβῶν, εἴτε πρὸ τῆς δημοσίεως, εἴτε καὶ μετ' αὐτήν. Ἐπιτρέπεται δὲ κατ' ἐξαιρέσιν ἡ κατάσχεσις μετὰ τὴν δημοσίευσιν ἑνικα προσβλῶν κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἢ τοῦ προσώπου τοῦ βασιλέως ἄλλ' ἐν τούτῳ περιπτώσει ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς κατασχέσεως ὑφίλει καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς νά ὑποβάλλῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, καὶ τοῦτο νά ἀποφανθῇ περὶ τῆς διατηρήσεως ἢ τῆς ἄρσεως τῆς κατασχέσεως, ἄλλως ἡ κατάσχεσις αἰρεται αὐτοδικαίως. Ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ βουλεύματος ἐπιτρέπεται εἰς μόνον τὸν δημοσιεύσαντα τὸ κατασχεθέν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα». («Ὅθεν ἡ κατάσχεσις οἰωνδήποτε ἄλλων ἐντύπων ἀπαγορεύεται παννύν). Κατὰ δὲ τὸ 20 ἄρθρον τοῦ Συντάγματος «τὸ ἀπόβήτον τῶν ἐπιστολῶν εἶναι ἀπολύτως ἀπαρβίαστον».

ἐπιστολῶν 20 ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς ἀπλοῦν ἔγγρα-
ρον καὶ κατ' ἀκολουθίαν δύναται νὰ κατασχεθῇ ὑπὸ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλ-
λήλων. (*18^α καὶ ἄρθ. 93, ὡς καὶ ἡμετέραν σημείωσιν ὑπὸ ἄρθ. 134).

173. Περί τῆς κατ' οἶκον ἐρεύνης καὶ τῆς κατασχέσεως συν-
τάσσεται κατὰ τοὺς νομίμους τύπους ἐκθεσις ἀκριδῆς, εἰς τὴν
ὁποίαν φανερόνεται ἡ αἰτία, ἥτις ἔδωκε νόμιμον ἀφορμὴν εἰς
τοιαύτην ἐρευναν. — Οἱ εἰς τὰ ἄρθρα 15 — 18 ἀναφερόμενοι
ὑπάλληλοι παραλαμβάνουσι μεθ' ἑαυτῶν, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸ ἄρ-
θρον 73 εἰρημένων, καὶ ἄλλον τινὰ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 17 ἀνα-
φερομένων ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες συνυπογράφουσιν
ὁμοῦ τὴν ἐκθεσιν. — Κατὰ πᾶσαν περιπτῶσιν οἱ ὑποπτοὶ καὶ
λοιποὶ διάδοχοι δύνανται νὰ προτέλθωσιν ἐλευθέρως, προσκα-
λοῦνται ἐπὶ τούτῳ νὰ παρευρεθῶσιν ἢ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ τῶν
ἀντικλήτων αὐτῶν (ἄρθρ. 27), καί, ἐὰν ᾔναι φυλακισμένοι,
προσάγονται ἐὰν δὲν παρευρέθησαν εἰς τὴν πρᾶξιν, υπογράφουν
καὶ αὐτοὶ ἐπίσης τὴν ἐκθεσιν, ἣ σημειοῦται ὁ λόγος, διὰ τὸν
ὁποῖον δὲν ὑπεγράφησαν (1) Ποιν. 72. 73. 139. 169. 303. 304.
ΣΠΝ. 69, (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 37 καὶ 39).

N (*Ορα ἄρθρον 169).

174. Κατασχέθεντα γράμματα, ἔγγραφα, ἢ ἄλλα κινητὰ
πράγματα τίθενται ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 172 ἀνα-
φερομένων εἰς περιχάλυμμα ἢ εἰς σάκκον ἢ εἰς ὅποιονδήποτε
ἄλλο δοχεῖον, καὶ σφραγίζονται μετὰ τὴν ἐπίσημον σφραγίδα·
συγχωρεῖται δὲ εἰς τοὺς ἔχοντας συμῆρον νὰ συνεπιθέσωσι τὴν
ἰδίαν αὐτῶν σφραγίδα, ἂν τὸ ζητήσουν. — Ἡ ἀποσφράγισις γι-
νεται ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν αὐτῶν, ἀλλ' ἂν τοῦ ἀποδειχθῇ 1)
τὸ ἀλύμνητον τῶν σφραγίδων. — Ἐὰν οἱ εἰρημένοι κωλύονται,
ἀναφέρεται ἡ αἰτία τῆς κωλύσεως ταύτης εἰς τὴν περί ἀπο-
σφράγισεως ἐκθεσιν. ΣΠΝ. 69, (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 38).

1) ἀλλὰ μόνον ἀφοῦ ἀναγνωρισθῇ

175. Περί αὐτοψίας, πραγματογνωμῶνων, ἀκροάσεως μαρ-
τύρων 1) κτλ. ἐφαρμόζονται τὰ περί προανακρίσεως ἐν γένει
ὠρισμένα (ἄρθρ. 69—75, 93—134).

1) καὶ κατηγορουμένων

(1) Κ. Χ. 403 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 167 Ποιν.

176. Γινομένης κατ' οἶκον ἐρεύνης, κατασχέσεως, ἢ αὐτοψίας, ὀφείλει ἕκαστος τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 15—18 ἀναφερομένων ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλων νὰ διορίζη φυλακὰς, νὰ κλείη ὁλοκλήρους κατοικίας ἢ μέρος αὐτῶν, ἢ νὰ λαμβάνη ἄλλα πρόσφορα μέτρα, ὥστε νὰ μὴ ὑπεξαίρεθῶσι, μεταβληθῶσιν, ἢ ὑπεξαχθῶσιν ἀντικειμενα ὁποιουδήποτε εἶδους, μὴδὲ νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἢ νὰ ὑπεκφύγῳσι τὰς ἐρεῦνας τοῦ ἀνθρώπου ὑποπτοί. — Κατὰ τὰς παραβάσεις τῶν τριούτων διατάξεων πράττεται ὅ,τι καὶ εἰς τοὺς θορύβους κατὰ τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 181 καὶ 182 ὥρισμένα.

θ'. Κατάσχσεις παρανόμων ἐγγράφων.

177. Ἐὰν ὁ εἰσαγγελεὺς εὗρε(ῃ) εἰς τὴν ἀνάγκην 1) νὰ κάμῃ δημοσίαν κατηγορίαν, ἡτοι αὐτεπαγγέλτως, ἢ κατ' ἐγκλήσιν τοῦ βλαβέντος, περὶ πλημμελήματος ἢ κακουργήματος ἀφορῶντος τὸν τύπον, διατάττει 2) ἀνυπερθέτως τὴν διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλων κατάσχσιν τοῦ ὡς παρανόμου ὑπολαμβανομένου ἐγγράφου. (1) — Ὁ πρὸς τοῦτο προσκλήθεις ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος ὀφείλει νὰ ἐκτελέσῃ ἀνευ ἀναβολῆς τὴν διαταγὴν 3) καὶ νὰ ἀποστείλῃ τὴν περὶ τοῦτου συνταχθισομένην ἐκθεσιν εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων. Ποιν. 178.

1) νομίσῃ ἀναγκαῖον 2) προκαλεῖ 3) αἵτησιν

178-180. (Παραλείπονται ὡς ἀνατραπέυσης τῆς ἰσχύος αὐτῶν διὰ τοῦ ἄρθ. 14 τοῦ Συντάγματος).

ι'. Θύρβοι καὶ ἀντιστάσεις.

181. Ἐὰν εἰς τόπον, ὅπου ἀνακριτικὸς τις ὑπάλληλος ἐπιχειρεῖ ἐπίσημόν τινα πράξιν τῆς ὑπηρεσίας 1), εἰς ἢ πλείοτεροι ἄνθρωποι ταραττοῦν καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐταξίαν, ἢ ἐναντιοῦνται εἰς τὰ ληφθέντα μέτρα, ἔχει ὁ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ τὴν

(1) Ἀλλ' ὅρα ἄρθρον 14 τοῦ Συντάγματος ὑπὸ τὸ ἄρθρον 172 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς κράτησιν ἀπαγωγὴν τοῦ θορυβοῦντος ἢ τοῦ ἀντιπράττοντος. — Περὶ τούτου ἐκδίδεται ἔνταλμα φυλακίσεως, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται μνηεῖα εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς ἀνακρίσεως. (1) Ποιν. 176. 350. 366. Πολ. 130. 165. ΣΠΝ. 109 ε. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 504).

1) προῖξιν τινα τῆς ἀρχῆς

N. Ἡ προῖξις, δι' ἧς ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος (ἢ ὁ πρόεδρος κατὰ τὸ ἄρθρον 366) ἐντέλλεται τὴν ἐνεκα θορύβου ἀπαγωγὴν τοῦ θορυβοῦντος εἰς κράτησιν, ἀναγομένην εἰς μέτρον ἀπλῶς ὑπὲρ τῆς εὐταξίας ληφθῆν ὑπὸ τοῦ διαχειριζομένου αὐτὴν, ὅθεν ἀστυνομικὴ διαταγὴ ἀπλῶς οὐσα, δὲν ὑπόκει- εἰς ἀναίρεσιν. τῶν ἁρθρῶν 479, 480 καὶ 477 ἐδ. 2 ἐπιτερόντων τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεων μόνον. Δ. Π. ποιν. 196 τοῦ 72.

182. Ἐάν ὁ θόρυβος ἢ ἡ ἐναντίωσις συνοδεύεται ἀπὸ ἄλλας βιαιοπραγίας, φερούσας χαρακτηριστὰ πταισματος, πλημμελήματος ἢ κακουργήματος, βεβαιοῦνται ταῦτα πάντα δι' ἐκθέσεως, ἥτις παραπέμπεται μετὰ τοῦ φυλακισθέντος εἰς τὸν παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ τῶν πταισματοδικῶν ἢ πλημμελειοδικῶν δημόσιον κατήγορον. Ποιν. 350. 367. Πολ. 131. 166. ΣΠΝ. 109 ε. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 509).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Διαδικασία ἐνώπιον τῶν ἀνακριτῶν.

A'. Συμπαραλαβὴ δικαστικοῦ γραμματέως.

183. Χωρὶς νὰ συμπαραλαβῇ δικαστικὸν γραμματέα προσηκόντως ὠρκισμένον, (2) δὲν δύναται ὁ ἀνακριτὴς νὰ ἐπιχειρήσῃ κάρμιν ἀνακριτικὴν προῖξιν. — Ὅλοι αἱ ἐκθέσεις καὶ τὰ λοιπὰ.

(1) K. N. 224. Ἐκαστον ἄτομον, τὸ ὁποῖον ἤθελεν ὑδρίσει ἢ ἀπειλήσει ἓνα στρατιωτικὸν τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς ἐν καιρῷ τῆς ἐκτελέσεως τῶν χρεῶν του, θέλει συλλαμβάνεσθαι καὶ ἔδωγείσθαι ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου τῆς ἐπαρχίας διὰ νὰ τιμωρηθῇ κατὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων.

(2) Μὴ ὑπάρχοντος δικαστικοῦ γραμματέως, δύναται νὰ προσληθῇ ὡς γραμματεὺς ἕτερος πολίτης, δυνάμενος νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντα γραμματέως, ὑποβαλλόμενος εἰς τὸν ὅρκον τοῦ γραμματέως; Ὁ μακαρίτης Πηλικας ἀπεκρίνετο καταφατικῶς, ἐρειδόμενος εἰς τὸν συνδυασμὸν τῶν ἁρθρῶν 183 καὶ 286 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων. Ῥητῶς ἐπιτρέπει τοῦτο ἡ Γαλλικὴ δικονομία.

ἀνακριτικὰ ἔγγραφα ὑπογράφονται παρ' ἀμφοτέρων ἐπὶ τῇ διὰ τοῦ ἄρθρου 74 ὥρισμένῃ ποινῇ. Ὅργ. 119. 122. Ποιν. 17, 1, 43 72. 407, 9. 458, 17. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 62).

Β. Καταδίωξις γινομένη αὐτεπαγγέλτως ἢ κατὰ πρότασιν.

184. Ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 153, 155, 157 καὶ 159 διαλαμβανομένων περιπτώσεων, δὲν δύναται ὁ ἀνακριτὴς νὰ ἐνεργῇ αὐτεπαγγέλτως, ἀλλὰ μόνον κατὰ παραγγελίαν 1) τοῦ εἰσαγγελέως. Ποιν. 160. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 61).

1) κατ' αἵτησιν (ἢ κατὰ πρότασιν)

185. Παράγγελαν 1) πρὸς τὸν ἀνακριτὴν δύναται νὰ κάμῃ ὁ εἰσαγγελεὺς κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς προανακρίσεως, ἐπομένως καὶ ἅμα λάβῃ τὴν πρώτην καταμήνυσιν. Ποιν. 160. 296.

1) Αἵτησιν

186. Τοιαύτη πρότασις ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελέως γίνεται 1) — 1. ἐὰν εὕρισκῃ τὰς ἀμέσως ἢ διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων συλλεγείσας ἀποδείξεις μὴ ἀρκούσας πρὸς στήριξιν κατηγορίας ἐναντίον ὥρισμένου ἀνθρώπου, καὶ νομίζῃ πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένην τὴν ἐπιβεβαιώσιν τῶν πληροφοριῶν, καθὼς καὶ τὴν τακτικὴν συνάθροισιν τῶν πρὸς ἐξακριβώσιν τῶν κατὰ τὴν πρᾶξιν 2) καὶ πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ ἐξέλεγχιν τῇ δικαιολόγησιν τοῦ πράξαντος δεδομένων ἀποδείξεων, καὶ τέλος τὴν τακτικὴν ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου. — 2. ἐὰν ὁ κατηγορούμενος πρόκηται νὰ φυλακισθῇ ἢ κατὰ τὸ ἄρθρ. 159 νὰ κρατηθῇ ἢ νὰ φυλαχθῇ 3). — 4. ἐπὶ κακουργημάτων. (ἄρθρ. 161 ἀριθμ. 2). (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 64).

1) ὁφείλει νὰ γίνεταί 2) τοῦ σώματος τοῦ ἐγκλημάτος 3) ἐὰν, ἐκτὸς τῆς ἐν τοῖς ἄρθροις 159 καὶ 210 περιπτώσεως, πρόκηται νὰ ἐκδοθῇ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου συλλήψεως, ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 228, φυλακίσεως ἐνταλμα.

Ν. Ἡ παράλειψις τῆς τακτικῆς ἀνακρίσεως δὲν δύναται νὰ ἐπενέγκῃ ἀναίρεσιν ἢτε μὴ διατασσομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, καὶ μάλιστα ὅτε μετριοῦται, ὅτι ὁ ἀνακριτὴς συνεπλήρωσε τὴν ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου ἐνεργηθεῖσαν ποινεπιδιοικητὴν ἀνάγκαισιν συμφωνῶς πρὸς τὸ ἄρθρον 188. Α. Π.

Γ'. Διαδικασία κατά παραγγελίαν.

187. Ἐὰν λάβῃ ὁ ἀνακριτὴς τὴν παραγγελίαν, ἐπιχειρεῖ ὅλας τὰς πρὸς ἐξακριβωσιν τῶν κατὰ τὴν πρᾶξιν 1) καὶ πρὸς συνάθροισιν τῶν περὶ τοῦ πράξαντος ἀποδείξεων ἀναγκαίας ἐργασίας, ἐξετάζει 2) κατ' ἰδίαν ἐγκρίσιν ἢ κατὰ παραγγελίαν τοῦ εἰσαγγελέως μάρτυρας καὶ κατηγορουμένους, ἐπισυνάπτει εἰς τὰ ἄρχεῖα 3) ὅλα τὰ ἀφορῶντα τὴν ἀνάκρισιν ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα 4), καὶ πρὸς τοῦτο κάμνει τὰς κατ' οἶκον ἐρεῦνας (1), κατασχέσεις, καὶ αὐτεψίας. Ποιν. 189.

1) τοῦ σώματος τοῦ ἐγκλήματος 2) τακτικῶς 3) τὴν δικογραφίαν 4) πειστήρια,

188. Ὁ ἀνακριτὴς ἔχει ὡς βάσιν τὰ προλαβόντα ἔγγραφα 1), καὶ ἐπομένως τότε μόνον ἐπιχειρεῖ ἐκ νέου τὰς ἤδη γενομένας ἀνακριτικὰς πράξεις, ὅταν αὗται ἦναι ἐλλιπεῖς, ἢ δὲν συνετάχθησιν κατὰ τοὺς προσήκοντας τύπους.

1) τὴν προλαβοῦσαν δικογραφίαν

189. Εἰς τὰς κατ' οἶκον ἐρεῦνας, εἰς τὰς κατασχέσεις, αὐτεψίας, ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων καὶ τῶν κατηγορουμένων, καὶ ἄλλας πράξεις τῆς προανακρίσεως ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 69 καὶ ἐπ., 95 καὶ ἐπ., καὶ 169 καὶ ἐπ. ὠρισμένα, καὶ ἰδίως τὰ περὶ τῶν μέτρων τῶν πρὸς κατάπαυσιν τῶν συμπιπτόντων θορύβων (ἄρθρ. 181 καὶ 182).—Ἐκτὸς τούτου ὁ ἀνακριτὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καλέσῃ ἐπισήμως 1) καὶ νὰ ἐξετάσῃ τοὺς μάρτυρας καὶ τοὺς κατηγορουμένους. Ποιν. 138.

1) κατὰ τοὺς τύπους

Δ' Κλησίς. 1)

190. Ἡ κλησίς 2) πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ἐν γένει τὴν εἰς ἀνάκρισιν προκειμένην κολάσιμον πρᾶξιν, νὰ φέρῃ τὴν ἐπίσημον σφραγίδα, καὶ νὰ ἦναι προσηκόντως ὑπογεγραμμένη (ἄρθρον 183).—Κατ' αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως (2) ἐγχειρίζεται ἡ κλη-

(1) Ὅρα καὶ Συντ. ἄρθρον 12 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 139 Ποιν. Δικ.

(2) Ἐν τῇ πρακτικῇ καθιερώθη, ὅτι ἀνατίθεται πλειστάκις ὑπὸ τῶν ἀνακριτῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς κλητῆρας ἢ ἐπίδοσις τῶν κλήσεων.

εις παρά κλητῆρος, χωροφύλακος, (1) ἢ ἄλλου τινὸς ἐκ τῆς ἐνέπλου θυναμείας εἴτε εἰς τὸν κλητεύμενον αὐτὸν, εἴτε κατ' εἶκον αὐτοῦ εἰς τινα τῶν συνοίκων ἢ γειτόνων εἰκοσιτέσσαρας τοῦλάχιστον ὥρας πρὶν τῆς πρὸς ἐμφάνισιν ὀρισμένης ἡμέρας. 3). Ποιν. 19. 162. 163. Ὁργ. 104. ΣΠΝ. 173. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 72).

1) 2) τὸ κλητῆριον θέσπισμα 3) πρόσθετος ἐὰν ὁ καλούμενος κατοικῇ ἀπωτέρω, τότε ἡ προθεσμία αὕτη ἐκτείνεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 163.

Ν. Ἐκ τῶν ἁρθρῶν 145, 163 καὶ 190 τῆς ποιν. δικον. προκύπτει, ὅτι ἡ κλήσις ἐπιδίδεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κατηγορουμένου, κατ' ἐξαιρέσιν δὲ μόνον ἐπιτρέπεται ἡ κατ' εἶκον ἐπίδοσις εἰς τινα τῶν συνοίκων ἢ γειτόνων ἐκ δὲ τῶν λέξεων κατ' εἶκον καὶ ἐκ τῶν προθεσμιῶν, τῶν ἐν τοῖς ἁρθροῖς τούτοις διαγραφόμενων, δηλοῦται ἀποχρώντως, ὅτι ἡ ἐν ποινικῇ δίκῃ ἐπιδιδόμενη κλήσις δὲν δύναται νὰ γένηται εἰς τὴν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν πολιτικῶν νόμων μόνιμον κατοικίαν τοῦ κατηγ., ἀν οὗτος ᾔνοι ἀπὸν. Α. Π. ποιν. ΤΚΔ' τοῦ 39. ΓΛΘ' τοῦ 40. Ὅθεν, εἰν ἔχει ἀπὸν. καὶ ἀν εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἐπιδοθῇ, ἡ ἐπίδοσις τυγχάνει οὕσα ἔκτος. Α. Π. ποιν. 74 τοῦ 43, 160 τοῦ 77. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 242 τοῦ 93 ἡ ἐπίδοσις τῆς ἐρήμου ἀποράσεως ἔχει κύρος, γινομένη εἰς τὸν πατέρα τοῦ συνοικοῦντος αὐτῷ κατηγορουμένου. καίπερ ἀποδιδυμένη εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.

191. Περὶ τῆς ἐγχειρίσεως 1) δεῖδει ὁ κλητῆρ, ὁ χωροφύλαξ, ἢ ἄλλος τὴν κλήσιν ἐπιτετραμμένος ἀποδεικτικὸν παρ' αὐτοῦ χρονολογημένον καὶ ὑπογεγραμμένον, ἐν ᾧ σημειοῦται ἀκριδῶς ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς παραδόσεως 2), ὁ ἀνθρώπος πρὸς ὃν, καὶ ὁ τόπος ἐνθα ἐνεχειρίσθη 3). Ποιν. 146. ΣΠΝ. 173.

1) 2) ἐπίδοσις 3) ἐπεδόθη

Ν. Ἐκ τῶν ἁρθρῶν 190 καὶ 191 προκύπτει ὅτι ἐν τοῖς ἀναγομένοις εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις ἐπιδοτηρίοις δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφή τῶν παραλαβανόντων. Α. Π. ποιν. 91 τοῦ 42 κτλ. (Ἀμφιβαλλομεν περὶ τοῦ ὅρθου τῆς νομολογίας. Ἀλλ' ἀν ἡ νομολογία θεωρηθῇ ὀρθή, ἀναγκασίον νὰ μεταβληθῇ ὁ νόμος. τασσομένων καὶ ἐν ταῖς ποινικαῖς ἐπιδόσεσι τῶν ἐν ταῖς ἀστικαῖς ἐγγυήσεων). — Τῆς ἐπίδοσεως τῶν κλητηρίων θεσπισμάτων καὶ τῶν ἄλλων ποινικῶν δικεγράφων ἀποδεικνυμένης δι' ἀποδεικτικὸν ὑπογεγραμμένον ἀπὸ μόνου τοῦ ἐνεργούντος τὴν ἐπίδοσιν, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἐπὶ ποινῇ ἀκρότητας νὰ συνταχθῶσι δύο διάφορα ἀποδεικτικά ἐπίδοσεως εἰς ἀπιδείξιν ἐπίδοσεως ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ τόπῳ τοῦ αὐτοῦ κλητηρίου ἢ δικεγράφου

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθηκὴ Παρίσι

(1) Κ. Χ. 29. Οἱ χωροφύλακες ἤμπορὸν νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς κομιστὰ δικαστικῶν διατάξεων μόνον εἰς περίπτωσιν κατεπείγουσας καὶ ἀναπορευ-

πρὸς δύο συγκατηγορουμένους. Δ. Π. ποιν. 11 τοῦ 46, 33 τοῦ 49, 13 τοῦ 51, 91 τοῦ 59, 98 τοῦ 66, 43 καὶ 64 τοῦ 68, 50 καὶ 142 τοῦ 73, 167 τοῦ 73, 117 τοῦ 92. — Ὅριζοντο: τοῦ νόμου ὅτι ἡ ἐπίδοσις ἀποδείκνυται δι' ἐπιδοτηρίου, ἔπεται ὅτι: δὲν ἐπιτρέπεται ἄλλο μέσον ἀποδείξεως. Δ. Π. ποιν. 34 καὶ 138 τοῦ 55, 52 τοῦ 69, 116 τοῦ 74. — Ἡ μὴ τήρησις τῆς διατάξεως, καθ' ἣν ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ μνημονευτέα καὶ ἡ ὥρα τῆς ἐπίδοσιν, δὲν παράγει λόγον ἀναίρεσως. Δ. Π. ποιν. 99 τοῦ 85.

192. Ἡ κλήτευσις ἀξιωματικοῦ, στρατιωτικοῦ ὑπαλλήλου, καὶ στρατιώτου ἐν ὑπηρεσίᾳ γίνεται δι' ἐγγράφου αἰτήσεως τοῦ εἰσαγγελέως πρὸς τὸν διοικητὴν τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας. — Ἡ κλήσις ἀξιωματικῶν, στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων, καὶ στρατιωτῶν ἐπὶ πλοίου τινὸς εὐρισκομένων, καθὼς καὶ ναυτικῶν ἀξιωματικῶν, ναυτῶν, καὶ ναυτικῶν ὑπαλλήλων, γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διὰ προσκλήσεως πρὸς τὸν πλοίαρχον ἢ τὸν τοποτηρητὴν του. (1) — Ἀξιωματικοί, στρατιῶται, ναῦται, ἢ στρατιωτικοί ἢ ναυτικοί ὑπαλλήλοι, δι' ἀδείας ἀπόντες, κλητεύονται: καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ μάρτυρες καὶ κατηγορούμενοι οἱ ἐκ τῆς τάξεως τῶν πολιτῶν. 1) Πολ. 145. Ποιν. 147. 163. 217.

1) Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὴν χωροφυλακὴν.

(1) Ἐγκ. τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμματείας τῆς 16 Αὐγ. 1837.

Ἡ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν γραμματεία, κατ' αἴτησιν ἡμῶν, εὐηρεστέθη νά ἐκδώσῃ τὰς πρὸς ἀκριβὴ ἐκτέλεσιν τοῦ ἀρθροῦ 192 ἔδωκ. δευτέρου τῆς ποιν. δικονομίας ἀναγκαίαις διατάξεις. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ διευθυνταὶ πλοίων ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νά ἐγκαταλείψωσιν ἀνευ ἀνωτέρας διαταγῆς το εἰς αὐτοὺς ἐμπιστευμένον πλοῖον, οὐδὲ νά ὑποκαθίστωσιν ἄλλον τινά εἰς τὴν θέσιν των, οὗτοι μόνον θέλουν καλεῖσθαι διὰ τῆς γραμματείας τῶν ναυτικῶν, καὶ οὐχὶ διὰ κλήσεων ἀπευθυνομένων κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτούς.

Ἐγκ. τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμ. τῆς ἐπικρ. τῆς 12 Μαΐου 1839.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμματεία ἐπιμένει νά θεωρῇ ἀναγκάζον τὴν διὰ τοῦ ἀρχηγείου τῆς χωροφυλακῆς κλήτευσιν τῶν τε μοιραρχῶν, καὶ τῶν διοικητῶν μοιραρχίας ἄλλων ἀξιωματικῶν, ἐκρίναιμεν προτιμότερον νά ἐνδωσωμεν ὁριστικῶς εἰς τὴν τοιαύτην τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς αἴτησιν, ὡς μὴ ἔχουσιν ἄλλο ἀτόπημα εἰμὴ μικράν τινα περὶ τὴν κλήτευσιν τῶν τοιούτων ὑπαλλήλων ἀναβολὴν, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ αἱ τῶν μοιραρχῶν κλητεύσεις εἶναι σπάνιαι. Ὡς πρὸς τὴν κλήτευσιν τῶν διοικητῶν μοιραρχίας, ὅσῳ εἶναι γνωστὸν εἰς τὸν καλοῦντα ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων τὸ τυχεῖον καὶ ἐφήμερον τοῦτο περιστατικόν, πρέπει νά γίνεται ἡ κλήσις διὰ τοῦ ἀρχηγείου τῆς χωροφυλακῆς ὡσαύτως, ἂν δὲ ὁ εἰσαγγελεὺς ἀγνοῶν, ὅτι ὁ καλούμενος εἶναι διοικητὴς μοιραρχίας, καλέσῃ αὐτὸν διὰ τοῦ μοιραρχοῦ, ἀνάγκη τότε εἰδοποιηθεῖς νά ἐπαναλάβῃ διὰ τοῦ ἀρχηγείου τὴν κλήτευσιν.

Ν. Ἐάν τις αξιωματικὸς ἢ στρατιώτης ἐν ὑπηρεσίᾳ κλητευθῇ ἀπ' εὐθείας καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας, δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, διότι κατὰ τὸ ἀρθ. 407 ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ τὰς κλήσεις προθεσμιῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ ἀταξία περὶ τὴν κλήτευσιν, εἶναι λόγος πρὸς ἀναίρεσιν. Δ. Π. ποιν. 110 τοῦ 84.

193. Ὅταν ὁ κατηγορούμενος, μὴ ὢν ὑποπτός φυγῆς, ᾗναι ἀπὼν καὶ ἀγνοῇται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς του, ἐκδίδεται κατ' αὐτοῦ, ἔάν κατὰ τὸ ἀρθρον 207 δὲν δύναται νὰ συλληφθῇ, κλητῆριον ἐπὶ κρίμα. (1) Ποιν. 197. 220. 224 ἐ. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 91, 92).

194. Τὸ κλητῆριον ἐπὶ κρίμα πρέπει νὰ ἀναφέρῃ, καθὼς καὶ πᾶσα ἄλλη κλήσις, τὸν κατηγορούμενον καὶ τὸ ἀδίκημα, νὰ ᾔται προσηκόντως ὑπογεγραμμένον, καὶ νὰ περιέχῃ τὴν διαταγὴν τοῦ νὰ ἐμφανισθῇ ὁ κλητευόμενος ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ. — Τὸ ἐπὶ κρίμα τοῦτο τοιχοκολλᾶται δι' ἐπιμελείας τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τε τὴν τελευταίαν κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου καὶ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ ἀνακριτοῦ κατὰ τὸν διὰ τὰς δημοσίας τοιχοκολλήσεις προσδιωρισμένον τόπον· δύναται δὲ τοῦτο, ἂν διατάξῃ τὸ συμβούλιον, νὰ κοινοποιηθῇ προσέτι καὶ δι' ἑνὸς ἢ καὶ πλειόνων δημοσίων φύλλων. Ποιν. 145. 190. 222. 460 ἐ.

195. Ὁ κλητευόμενος μάρτυς, ὅστις, χωρὶς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐμφάνισίν του διὰ τῆς δηλώσεως καὶ ἀποδείξεως ἀποχρώντων λόγων, ἀπειθεῖ καὶ δὲν ἐμφανίζεται, καταδικάζεται, κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ εἰσαγγελέως, παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ (2) εἰς πρόστιμον πέντε μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν διὰ τῆς μὴ ἐμφανισέως του προξενηθέντων ἐξόδων.

(1) Τῶν ἀρθ. 136 καὶ 137 ὁριζόντων εἰδικῶς ὡς πράξεις δικαιῶνται οἱ λοιποὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι νὰ ἐπιχειρήσωσιν, ἔπεται ὅτι δύναται νὰ ἐκδώσῃ κλητῆριον ἐπὶ κρίμα μόνον ὁ ἀνακριτής, ὅστις κατὰ τὸ ἀρθ. 222 δύναται νὰ ἐκδώσῃ καὶ κατασχετῆριον.

(2) Ἄρα οἱ λοιποὶ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι δὲν δύνανται νὰ ἐπιδώλωσι ποινὴν εἰς τοὺς ἀπειθοῦντας μάρτυρας, οὐδ' αὐτοὶ οἱ κατ' ἐντολὴν τοῦ ἀνακριτοῦ ἐξετάζοντες εἰρηνοδίκα. Σημειωτέον ὅτι, τοῦ νόμου σιωπῶντος, ἡ πρακτικὴ (κατὰ τὰ ἐν Γαλλίᾳ) καθιέρωσεν ὅτι ἡ ἐπιβολὴ τῆς ποινῆς γίνεται διὰ πράξεως τοῦ ἀνακριτοῦ, κοινοποιουμένης πρὸς τὸν καταδικασθέντα μετὰ νέας κλήσεως πρὸς ἐμφάνισιν.

—Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑπόκεινται καὶ οἱ ἐμφανισθέντες μὲν, ἀρνούμενοι δὲ ἄνευ νόμιμου λόγου τὴν μαρτυρίαν των, προσεπιφυλαττομένης καὶ τῆς ἐτι μείζονος ποινῆς, ἐὰν ἐπιμένουν ἰσχυρογνωμόνως εἰς τὴν ἀρνήσιν, κατὰ τὰ ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ ὠρισμένα. Ποιν. 196 ἔ. 334, 380 ἔ. Πολ. 314. Π. Ν. 267. ΣΠΝ. 86. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 80).

196. Ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς μάρτυς ἐμφανισθῇ ἔπειτα (1) καὶ δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν προτερὰν τοῦ μὴ ἐμφάνισιν, ἀποδεικνύων ὅτι εἶχε νόμιμον κώλυμα καὶ δὲν ἤδυνατο ἐν καιρῷ νὰ δικαιολογηθῇ, ἀναιρεῖται ἡ καταδίκη παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ. Ποιν. 335, 357, 382. ΣΠΝ. 86. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 81).

197. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος κλητευθεὶς δὲν ἐνεφανίσθῃ, ἐκδίδει ὁ ἀνακριτὴς, μὴ προκείμενης τῆς περιπτώσεως τοῦ κλητηρίου ἐπικριματος (ἄρθρ. 194), ἐντάλμα συλλήψεως, καὶ διατάττει τὴν διὰ βίας προσαγωγὴν τοῦ. — Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ γίνῃ καὶ περὶ μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων, μὴ ἂν αἰρουμένης 1) καὶ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 195 ποινῆς. Ποιν. 220, 234, 381. ΣΠΝ. 86. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 91 καὶ 92).

1) ἐπιφυλαττομένης

Ε'. Ἐκθεσίς.

198. Ἡ περὶ τῆς ἐξετάσεως μαρτυρὸς τινος ἡ κατηγορουμένου συντασσομένη ἐκθεσίς ὑπογράφεται, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 183 ἀναφερομένων, καὶ παρὰ τοῦ μάρτυρος καὶ τοῦ κατηγορουμένου, ἢ τοῦλάχιστον ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ ὁ λόγος, δι' ὃν δὲν ἠδυνήθησαν ἢ δὲν ἠθέλησαν αὐτοὶ νὰ υπογράψωσι τὴν ἐξιμολογήσιν των 1). (2)

1) καταθέσιν των.

ς'. Ἐξετάσεις κατ' οἶκον.

199. Ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 110 ἀναφερομένων, ὀφείλει ὡσαύτως ὁ ἀνακριτὴς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κατοικίαν καὶ παντὸς

(1) Πρόδθηλον ὅτι ὁ καταδικασθεὶς ὑποβάλλει τὰ δικαιολογήματα αὐτοῦ προφορικῶς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρὸς ἐξέτασιν ἐμφανίσεως αὐτοῦ.

(2) Ἡ ἐνώπιον τῶν προξενικῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν ἔννοχος ἐξέτασις τῶν μαρτύρων γίνεται παρόντος τοῦ κατηγορουμένου κατ' ἄρθρ. 204 τοῦ προξενικοῦ νόμου.

ἄλλου εξετασθησόμενου, όταν διὰ τῆς μαρτυρίας ἱατροῦ ἡ δημοσίῳ τινὸς ἀρχῆς ᾗναι ἀποδεδιγμένον, ὅτι ὁ εξετασθησόμενος αὐτός ἐνεκα ἡλικίας, ἀσθενείας, ἢ ἄλλου λόγου ἀδυνατεῖ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον (ἄρθρ. 124). (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 83).

200. Ἐάν ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ εξεταζόμενος ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῇ, πράττονται κατ' αὐτοῦ ὅσα καὶ κατὰ τῶν ἀπειθῶν μαρτύρων καὶ κατηγορουμένων, προσεπιφυλαττομένης καὶ τῆς περαιτέρω καταδιώξεως ἐνεκα χρήσεως ψευδοῦς 1) μαρτυρικοῦ. — Οἱ ἐκδέντες τὸ ψευδές 2) μαρτυρικὸν ἱατροὶ καὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι καταδιώκονται κατὰ τὰ ἐν τῇ ποινικῇ νόμῳ περὶ ψευδομαρτυρίας 3) ὥρισμένα. Ποιν. 195. Π. Ν. 249. ΣΠΝ. 85. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 86).

1) πλαστοῦ 2) πλαστὸν 3) πλαστοῦ μαρτυρικοῦ.

Ζ'. Παραγγελίαι καὶ πρόσκλησις πρὸς ἄλλους ἀνακριτάς.

201. Τὴν εξέτασιν τῶν μαρτύρων, τὴν αὐτοψίαν, τὴν κατ' οἶκον ἔρευναν, τὴν κατάσχασιν, ἢ ἄλλην τινὰ ἀνακριτικὴν πρᾶξιν δύναται ὁ ἀνακριτὴς νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τινὰ εἰρηνοδίκην τῆς περιφέρειας του. Ὅργ. 120. Ποιν. 17. 156. 203.

202. Ἐάν ἡ κατάσχασις, ἡ κατ' οἶκον ἔρευνα, ἡ αὐτοψία, ἡ εξέτασις τῶν μαρτύρων, ἢ ἄλλη πρᾶξις ἀνακριτικὴ πρόκηται νὰ γίνῃ εἰς ἄλλην περιφέρειαν, προσκαλεῖται ἐπὶ τοῦτου ὁ ἀρμόδιος ἀνακριτὴς, ὅστις ἔχει ἐπίσης τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ πρᾶγμα εἰς εἰρηνοδίκην τινὰ τῆς περιφέρειας του. Ὅργ. 120. Ποιν. 203 ε.

203. Ἐκαστος τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 201 καὶ 202 προτεκκλημένων καὶ τὴν ἀνάκρισιν ἐπιτετραμμένων ἀνακριτῶν καὶ εἰρηνοδικῶν δρεῖλαι νὰ περὶ τὴν ἀνακρίσεως ἐκθεσιν ἀμέσως πρὸς τὸν ἀρμόδιον ἀνακριτὴν.

Η'. Προσέλευσις τοῦ εἰσαγγελέως.

204. Περὶ πάσης ἀνακριτικῆς πρᾶξεως προεξοικειεῖται ὁ εἰσαγγελεὺς διὰ νὰ δινηθῇ νὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτήν, ἢ νὰ κἀμῃ τὰς τυχόν ἐγκριθείσας 1) περαιτέρω προτάσεις. (1) — Κατὰ

(1) Ὅρα καὶ ἄρθ. 296, καθ' ὃ παρίσταται κατὰ τὴν ἀνάκρισιν καὶ ὁσάκις ἡ κατηγορία εἰσάγεται ὑπὸ ἰδιώτου κατηγοροῦ. — Δικαιούται δὲ παρίστασθαι καὶ ὁ παρ' ἑαυτοῦ εἰσαγγελεὺς ὡς ἑνὶ τῶν ὑποστάτων ἐπιβλεψὼν τῶν

τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 202 ὁ προσκλήθεις ἀνακριτὴς δεφεῖ-
λει νὰ εἰδοποιῇ τὸν εἰσαγγελεὰ τῆς περιφερείας του.

1) κατ' αὐτὸν ἀναγκάσας

205. Ὁ εἰσαγγελεὺς δύναται νὰ παραγγεῖλῃ τινὰ τῶν εἰς τὸ
ἄρθρον 17 ἀναφερομένων ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων νὰ
παρευρεθῇ ἀντ' αὐτοῦ εἰς ἀνακριτικὴν τινὰ πρᾶξιν. — "Ἐκαστος
τούτων τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων ἔχει 1) τὸ δικαίωμα
νὰ κάμῃ παρατηρήσεις, νὰ ἀποτεινῇ ἐρωτήσεις πρὸς τε τὸν μάρ-
τυρα καὶ τὸν κατηγορούμενον, καὶ νὰ κάμῃ τὰς ἀνηκούσας προ-
τάσεις διὰ ζώσης ἢ ἐγγράφως. Περί τούτων πάντων γίνεται
μυσία εἰς τὴν ἔκθεσιν. Ποιν. 72. 73.

1) τότε

8'. Τέλος τῆς προανακρίσεως 1)

206. Τοιαύτη προανάκρισις δύναται νὰ κηρυχθῇ ὡς τελειω-
μένη μόνον παρὰ τοῦ συμβουλίου τῶν ἀρμολίων πλημμελειοδι-
κῶν. — Πρὸς τοῦτο τὸ τέλος παραδίδονται ἀνυπερθέτως μετὰ τὴν
τελευταίαν ἀνακριτικὴν πρᾶξιν τὰ ἐγγράφα εἰς τὸν εἰσαγγελεὰ
διὰ νὰ ὑποβάλλῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸ συμβούλιον πρότασιν
περὶ προσωρινῆς ἀναβολῆς 2) τῆς διαδικασίας, ἢ περὶ παρα-
πομπῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἢ περὶ ἀπολύσεως 3) τοῦ κατη-
γορουμένου. (1) Ποιν. 84. 274 ε. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 129 καὶ 61).

1) διαδικασίας ταύτης. 2) παύσεως 3) ἀθώωσης

N. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 160, 186 καὶ 206 συνάγεται, ὅτι, μὴ
εὑρίσκων ὁ εἰσαγγελεὺς τὰς ἀμέσως συλληχθείσας ἀποδείξεις ἀποχωρῶσας εἰς
τὴν στήριξιν κατηγορίας, δεφεῖλει νὰ ἀνενέγκῃ τὴν ὑπόθεσιν τῷ ἀνακριτῇ.
ὅτε μόνον τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν δύναται νὰ παραπέμπῃ διὰ
βουλεύματος εἰς τὸ ἀκροατήριον ὅθεν ἐπιληφθέντος ἅπαξ τοῦ ἀνακριτοῦ κατὰ
παραγγελίαν τοῦ εἰσαγγελέως τῆς ἀνακρίσεως, ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν δύναται νὰ
εἰσαγάγῃ ἐφεξῆς τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον δι' ἀμέσου κλήσεως. Δ. Π.
ποιν. 25 τοῦ 86.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

1) Φυλακαὶ ὑποδίκων.

A'. Περιπτώσεις τῆς φυλακίσεως.

207. Ὅσοι κατοικοῦν τακτικῶς ἐντὸς τοῦ βασιλείου, καὶ

(1) Ἐὰν ὁ εἰσαγγελεὺς ἀμελήσῃ τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ τούτου, ὑπὸκει-
ται καταδίκῃς οὐ μόνον εἰς ἀποζημίωσιν ἀλλὰ καὶ εἰς πειθαρχικὴν ποινήν.

έχοντες 2) ικανά ακίνητα κτήματα, ἢ μετερχόμενοι 3) βιομηχανίαν, εἶναι καταστημένοι ἐν αὐτῷ 4), φυλακίζονται 5) μόνον ἐπὶ κακουργήματι, ἐπὶ δὲ πλημμελήματι· εἰς μόνους τὰς ἐν τῷ ἐπομένῳ ἄρθρῳ 208 ὠρισμένας περιπτώσεις. (1) Ποιν. 140 ἔ. 159. 208. 237. 269. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 91).

1) φυλάκισις καὶ φυλακαὶ ὑποδίκων 2) ἔχουν 3) μετέρχονται 4) παρέλκει τό, εἶναι καταστημένοι ἐν αὐτῷ 5) διαρκύσης τῆς προδικασίας

208. Ἐπὶ πλημμελήματι διατάσσεται 1) φυλάκισις. — 1. κατ' ἀνθρώπων, εἴ τινας κατεδικάσθησαν 2) ἤδη ἅπαξ ἕνεκα πλημμελήματος ἢ κακουργήματος. — 2. κατὰ ἀγυρτῶν. (2) — 3. κατὰ ξένων. (3) — 4. κατ' ἐκείνων, εἴτινες, ἀρξάμενης τῆς ἀνα-

(1) Σημειωτέον ὅτι ἐξεδόθη «περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως ἐν τῇ καταγινωσκομένῃ ποινῇ» ὁ νόμος Β' 14 τῆς 11 Ἰουλίου 1892 ὅμων ὡς ἔπεται :

1. Ὁ χρόνος τῆς προφυλακίσεως ὑπολογίζεται ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος εἰς φυλάκισιν, εἰρηκτὴν ἢ πρόσκαιρα δεσμὰ. Τὸ δικαστήριον ἐν τῇ ἀποφάσει, τῇ καταγινωσκούσῃ τὴν ποινὴν, προσδιορίζει τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ καταδικασθεὶς διετέλεσεν ἐν προφυλακίῃ· ἐφ' ἣ πράξει κατεδικάσθη, ἀφαίρει τοῦτον ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς καὶ ὀρίζει τὸν χρόνον τῆς διαρκείας αὐτῆς. Ἐντεῦθεν ὁμοῦ δὲν μεταβάλλεται τὸ εἶδος τῆς ποινῆς. — Ἐὰν ὁ χρόνος τῆς προφυλακίσεως ᾖ ἴσος πρὸς τὴν ἐπιβληθείσαν ποινὴν ἢ μείζων ταύτης, ὁ καταδικασθεὶς ἀπολύεται.

2. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος θεωρῇ ἐσφαλμένως γενόμενον τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως αὐτοῦ, δύναται νὰ αἰτήσῃται ἀκριβέστερον αὐτοῦ ὑπολογισμὸν δι' αἰτήσεως εἰσαγομένης ἀνυπερβίτως διὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, προκειμένου μὲν περὶ πλημμελήματος, εἰς τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον, προκειμένου δὲ περὶ κακουργήματος, εἰς τὸ δικάσαν πρῶτον οὐκ ἐπὶ τῇ ἐκδίκασιν, εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπῆγετο τὸ δικάσαν κακουργιοδικεῖον. Τὰ δικαστήρια ταῦτα ἐξετάζουσι τὴν αἴτησιν ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ ἂν δὲν παραστή ὁ κατηγορούμενος. Ἡ διαδικασία διεξάγεται ἐφ' ἀπλῶ χάρτου.

(2) Ἀγύρται θεωρητέοι οἱ κατὰ τὸ ἄρθ. 664 τοῦ Ποιν. νόμου ἀγύρται, ἧτοι· οἱ ἐν τῇ χώρᾳ περιπλανώμενοι ἀνευ ὠρισμένης κατοικίας καὶ ἀσχολίας, παρεχούσης τὰ πρὸς τροφήν.

(3) Ἐγκ. τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμματείας τῆς 24 Ἰουλίου 1837.

Μολοντί οἱ πρῶτοι μὴ ἔχοντες διπλωματικὸν χαρακτῆρα ὑπόκεινται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν δικαστηρίων τοῦ τόπου, ἐν ᾧ διατελοῦσι διαμένοντες, μολαταῦτα, ἐπειδὴ συγγραφεῖς τινος τοῦ ἐθνικοῦ δικαίου, οἷον ὁ Βάτιλ (βιβλ. Β'. Κεφ. Β'. § 34) καὶ ὁ Μάρτενς (τόμ. Δ'. σελ. 178)

κρίσεως, αὐτογνωμόνως ἀπομακρύνονται ἢ προσπαθοῦν ν.
μακρυνθῶν.—5. κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἐπὶ κακουργήματι
ὑποπτοὶ ὡς συναιτίοι· ἂν καὶ μόνον κατὰ βαθμὸν πλημ.
τος, καθ' ὅσον εἶναι φόβος ἐντεῦξέως μετ' ἄλλων συναιτί.
6. κατὰ τῶν ὑπόπτων ἐνδὲς τῶν ἐν τοῖς ἄρθρ. 133, 212
219, 236, 239, 241, 244, 245, 373, 388, 398, 504
407, 410, 412, καὶ 421 τοῦ ποινικοῦ νέμου ἀναφερ.
πλημμελημάτων, καθ' ὅσον εἶναι κινδυνος ἐντεῦξέως μετ'
τινὲς συναιτίου. (1) Ποιν. 141, 236. (Γαλλ. Ποιν. Δικ.)

1) προσωρινῇ 2) ἐπιμωρήθησαν

ἀπονέμουν εἰς αὐτοὺς ἐν μέρει τὴν ἀπὸ τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν
σίαν, καὶ τοὺς θεωροῦσιν ὡς μὴ ὑποκειμένους εἰς κράτησιν ἢ φυ.
καθ' ὅσον δὲν κατέστησαν ἐνοχοὶ κακουργήματος. ἡ Α. Μ., εὐνοῦ.
κειμένη πρὸς τὰς φιλικὰς ξένας δυνάμεις, διέταξε νὰ παραγγείλω
καὶ τοὺς ὑφ' ὑμᾶς εἰσαγγελαῖς πρωτοδικῶν νὰ διαγέτε, ἐωσοῦ ἐκδοθ.
χῶς περὶ τούτου σαφὲς νεαρὸς νόμος, σύμφωνα μὲ τὰς γνώμας τῶν
νῶν δικαιογράφων, καθ' ὅσον ἡ φυλάκισις ἀπόκειται εἰς ὑμᾶς, νὰ
δὲ συμφώνου· γνωμοδοτήσεις εἰς τὰ δικαστήρια, ὁσάκις πρόκειται
τικῆς αἰτήσεως νὰ καταψηρισθῇ κράτησις κατὰ προξένου τινὸς μὴ
ὑπάρχου.

Ἐγκύκλιος τῆς αὐτῆς γραμμ. τῆς 18 Φεβρουαρίου 1839.

Ἡ γραμματεία τῶν ἐξωτερικῶν θεωρεῖ ἀναγκαῖον νὰ γυνῇ π.
εἰσαγγελαῖς τῶν μερῶν ἐκείνων, ὅπου ξένοι ὑπάρχουσιν, ἡ ἐξῆς παρ.
Ἵσακις αὐτοὶ μέλλουν νὰ διατάξουν ἢ προκαλέσουν προφυλάκισιν
προσαγωγῇ, ἢ τὴν διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ἐκτέλεσιν δικαστικ.
φασίως, προξένου, ὑποπροξένου, ἢ προξενικοῦ τινος πράκτορος, νὰ εἰ.
προηγούμενος ἡμᾶς διὰ νὰ γίνετα· προειδοποίησις εἰς τὸν ἀμύδιον
βουν, καὶ νάναμένωσι τὴν ἰδικὴν μας ἀπάντησιν πρὶν διατάξουν τ.
λέσουν τὸ προκαείμενον μέτρον.

Σημειώτεον δτι νεώτεροι συγγραφεῖς (οἷον Carnazza Limaγι
καὶ ἕτεροι) ἀμφοισθετοῦσιν εἰκότως καὶ αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῆς εἰ.
τῶν διπλωματικῶν ἀπεσταλμένων, παραδεχόμενοι δτι εἰς τὰ ἐν τ.
τείχ, παρ' ἣ εἰσι διαπεπιστευμένοι, διαπραττόμενα ὑπ' αὐτῶν ἀδ.
ἐκτείνεται ἡ ἐγγώριος ποινικὴ δικαιοδοσία, πλὴν τῶν ἀναγομένων
διπλωματικῇ αὐτῶν ὑπηρεσίαν (*18 καὶ Ἡμέτερον Ὁδηγὸν τῶν δ.
καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων σελ. 363 καὶ ἐπ.).

(1) Πολλὸ εὐρὺς ὁ κύκλος τῶν περιστάσεων, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται
φυλάκισις. Ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ ἀπὸ ἐτῶν περιωρίσθη πολὺ. Ἡ
πλημμελημάτων ἀνάγκη νὰ ἐξοβελισθῇ γενικῶς· ἐπὶ δὲ κακουργημ.
καθιερωθῇ τοῦλάχιστον δτι τὸ συμβούλιον δύναται ἐπ' ἐγγυήσει
τάσσει τὴν ἀποφυλάκισιν. Ἐπὶ ματαίῳ ἀγωνιζόμεθα ἀπὸ πολυετί.
τῆς περιστολῆς τῆς προφυλάκισεως, οὐ μόνον προσβαλλούσης ἀδικ.
τως τὴν προσωπικὴν εἰλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ παραγούσης πλησμονὴν φυ.

Ν. Τὸ δικαίωμα τοῦ προφυλακίζειν τοὺς ἄλλοδαποὺς ἐπὶ πλημμελήμασι δὲν εἶναι διάταξις τοῦ ἀστικού ἀλλὰ τοῦ δημοσίου δικαίου, ὡς κανονίζουσα οἵσιν τοῦ προσώπου πρὸς τὴν πολιτείαν, διώκουσαν τὴν τιμωρῆσιν τῶν ἀδικημάτων θύον καὶ ὁ ἄλλοδαπός, ὁ τῶν ἀστικῶν μόνον δικαίων ἀπολαύσας ἐπὶ τῇ περὶ πολιτογράφησης αἰτήσει αὐτοῦ (κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας διατάγματος), ὑπόκειται εἰς προφυλάκισιν. Δ. Π. ποιν. 116 τοῦ 53. (Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία, οὕσα πολὺ ἱερωτέρα τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων, προσήκον νὰ ᾖται μᾶλλον σεβαστῇ. Κακῶς ὑπολαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία ὡς δημοσίον δικαίωμα, ἐν ᾧ δημοσία δικαιώματα εἶναι μόνον τὰ δικαιώματα, δι' ὧν μετεγεί τις τῆς κυβερνήσεως καὶ διοικήσεως, εἶεν τὸ τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι).

Β'. Ἐντάλμα συλλήψεως.

209. Οὐδὲ εἰς τὴν περιπτωσιν τῶν ἁρθρῶν 207 καὶ 208 δοῦναι τις νὰ φυλάκισθῇ 1) χωρὶς ἐντάλμα συλλήψεως. — Τότε μόνον δὲν εἶναι πρὸς φυλάκισιν 2) ἀναγκαῖον τὸ ἐντάλμα τῆς συλλήψεως, ἐταν ὁ κατηγορούμενος — 1. ἐλήθῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἢ — 2. συνελήθῃ φεύγων, ἢ πρὸς τὸ φεύγειν ἐρμώμενος — 3. συνελήθῃ ἐπὶ διακέρουτῃ διαταγθεὶς παρὰ τῆς ἀρχῆς· ἢ — 4. ἐμφανίζεται ὁ ἴδιος. — Εἰς ταῦτα περιπτώσεις εἶχει ἕκαστος ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος (1) τὸ δικαίωμα νὰ φυλάκισθῇ 3) χωρὶς ἐντάλμα συλλήψεως, καὶ νὰ ἔχηται ἐπὶ τούτου, χρεὶας καλοῦσθαι τὴν ἐνσπλην δύναμιν τοῦ αὐτοῦ δικαίωμα ἔχει καὶ ἕκαστος πολιτὴς, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν περιπτωσιν τῆς ἐπ' αὐτοφώρῳ λήψεως. Π. Ν. 99. 205. Ποιν.

1) Ε. Χ. 104 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 137 Ποιν. — Ὅρα καὶ Συντ. ἄρθρον 4, καθ' ὃ « ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία εἶναι ἀπαραβίαστον· οὐδεὶς καταδικάζεται, συλλαμβάνεται, φυλάκίζεται ἢ ἄλλως πῶς περιορίζεται, εἰμὴ ὅπου καὶ ὅπου ὁ νόμος ἐρέι.» καὶ ἄρθρον 5, καθ' ὃ « ἐξαιρεμένου τοῦ αὐτοφώρου ἐγκλήματος, οὐδεὶς συλλαμβάνεται, οὐδὲ φυλάκίζεται ἀνευ ἡτιςδήποτε δικαστικοῦ ἐντάλματος, τὸ ὅπουλον πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς συλλήψεως ἡ προφυλάξεως. Ὁ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ δι' ἐντάλματος συλλήψεως κρατηθεὶς προσάγεται ἀνευ ἀναβολῆς εἰς τὸν ἀρμόδιον ἀνακριτὴν, ὅστις δεῖται ἐντὸς τοῦ πολὺ τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς προσαγωγῆς τοῦ εἴτε ἀπελευθερῆ αὐτόν, εἴτε νὰ ἐκδώσῃ κατ' αὐτοῦ ἐντάλμα φυλάξεως· παρὲν τούτων τῶν τριῶν ἡμερῶν χωρὶς νὰ ἐκδῇ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐντάλμα φυλάξεως, πᾶς δεσμοφυλάξ ἢ ἄλλος ἐπιτετραμμένος τὴν κράτησιν τοῦ συλληφέντος, εἴτε πολιτικὸς ὑπάλληλος εἶναι εἴτε στρατιωτικὸς, δεῖται ἀπελύσει αὐτόν παρὰ τὸ ἐντάλμα. Οἱ παραβάται τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τιμω- Βέροικ

149, 141, 159, 168, 214. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 106. Γερμαν. Ποιν. Δικ. 127).

1) συνήθως νά συλληφθῇ 2) σύλληψιν 3) συλλήψεσιν

210. Ἐντάλμα συλλήψεως δύναται νά ἐκδοθῇ κατὰ μὲν τῶν ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβανομένων παρὰ παντός τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρισεως ὑπαλλήλων, (1) κατὰ δὲ παντός ἄλλου (2) μόνον παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ. — Ὅταν πρόκηται νά φυλακισθῇ 1) τις, διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως, υπογράφει τὸ ἐντάλμα τῆς συλλήψεως ἢ τῆς φυλακίσεως (3) ὁ πρόεδρος μετὰ τοῦ γραμματέως. Ποιν. 17, 214 ε. 182 ε. 197, 222, 321, 367 ε. 417, 517.

1) συλληφθῇ

211. Εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς, κατὰ τὸ ἄρθρον 207, δὲν συγχωρεῖται φυλάξεις, ἐκδίδεται κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἀπλὴ κλήσις ἢ κλητήριον ἐπίκριμα· εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην περιστασιν ἐντάλμα συλλήψεως. (4) Ποιν. 193, 197, ΣΠΝ. 90.

212. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος, ἡμα 1) λαδῶν τὴν κλήσιν, ἐμσаниθῇ εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ἐξετάζεται παραχρῆμα· ἐὰν δὲ ἐξεβῇ ἐντάλμα συλλήψεως, τὸ πολυέντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων. — Εἰς ἀμφοτέραις τὰς περιπτώσεις δύναται μετὰ τὴν ἐξέτασιν νά ἀπολυθῇ ὁ κατηγορούμενος ἢ, ἂν ὑπάρχῃ κατ' αὐτοῦ ὑπόψια, (5)

(1) Κ. Ν. 104 ὑπ' ἄρθρ. 157 Ποιν. καὶ 220 ὑπ' ἄρθρ. 322 Π. Ν. — Ὅρα καὶ Συντ. ἄρθρα 4 καὶ 5 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 209 Ποιν. Δικον.

(2) Ἐγκ. τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμμ. τῆς 30 Ἀπριλίου 1838.

(3) Ὅσας πρόκειται νά ἐκδοῦσιν ἐντάλματα συλλήψεως ἢ φυλακίσεως κατὰ ὑπαλλήλων μὴ ἐχόντων τὸν ἀναπληρώσαντα, πρέπει νά κοινοποιῶσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλοι· τὸ πᾶνμα ἐγκαίρως εἰς τὴν προϊσταμένην τοῦ κατηγορουμένου ὑπαλλήλου ἀρχὴν, κατὰ τὸ ἄρθρον 329 § 3, ἰδαν. 3 τῆς ποινικῆς δικονομίας, διὰ νά γίνεταί προνοία περὶ ἀναπληρώσεως· διότι, ἄλλως ἐγκαταλείπομένης κενῆς τῆς θέσεως, δύναται νά διακινδυνεύσῃ καὶ ἡ δημόσιος περιουσία, καί, τὸ χειρίστον, ἡ δημόσιος υἡγεία, ὁσάκις π. γ. ὡς συνήθως συμβαίνει, οἱ ὑποτελόντες εἶναι συγχρόνως καὶ ὑγειονόμοι.

(3) Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀρθ. 228 μόνος ὁ ἀνακριτὴς ἐκδίδωσιν ἐντάλμα φυλακίσεως κατὰ τοῦ συλληφθέντος.

(4) Ἐν τῇ πρακτικῇ καθιερώθη ὅτι, καὶ ἐν αἷς περιπτώσεσι συγχωρεῖται φυλακίσις, ὁ ἀνακριτὴς δύναται νά ἐκδῶσιν ἀπλὴν κλήσιν ἀντὶ ἐντάλματος συλλήψεως. Ἐπιδοκιμαστέα ἡ πρακτικὴ αὕτη, διότι ἀποποιεῖ τὴν συλλήψιν ἐπὶ τῇ βάσει ὑπονοούων, ὡς μόνον ἡ ἐξέτασις τοῦ κατηγορουμένου δύναται πολλὰκις νά ἀνατρέψῃ πρόβριζα.

(5) Ἡ περὶ τῆς ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ὑπόψια ἐκδόσεως ἐντάλματος φυλακίσεως διάταξις ἀντιβαίνει ὅντως τῷ ἄλλως ἐν πολλοῖς ἀριστῶν νομοθέτημα τῆς

νά έκδοθῇ 2) ἔνταλμα φυλακίσεως. Π. Ν. 471. Ποιν. 159, 213. ΣΠΝ. 84. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 93 καὶ 94).

1) παρέλκει: 2) κατὰ τὰ ἄρθρα 207, 208, καὶ 228.

Ν. Κατὰ τῆς εὐθαιρεσίας τοῦ ἀνακριτοῦ προστατεύεται ὁ κατηγορούμενος διὰ τοῦ ἀπενεμομένου αὐτῷ δικαιώματος νὰ ἀνακλήσῃ τὸ ἔνταλμα τῆς φυλακίσεως ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν (ἄρθ. 250 § 3). Α. Π. ποιν. 80 τοῦ 38.

213. Πάσης παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ διαταχθείσης φυλακίσεως 1) ἡ ἀπολύσεως κατηγορουμένου τινὸς προηγεῖται ἡ ἀκράτης τοῦ εἰσαγγελέως. Ποιν. 212, 228.

1) συλλήψεως

214. Τὸ ἔνταλμα τῆς συλλήψεως περιέχει: τὸ ὄνομα ἢ τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ φυλακισθρομένου 1), φέρει τὴν ἐπίσημον σφραγίδα καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐκδίδοντος ὑπαλλήλου καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως. Ποιν. 221, 225, 228, 229. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 95).

1) συλληθρομένου

215. Ἐνταλμα συλλήψεως ἢ φυλακίσεως, ἐκδομένον κατὰ τὸν προτῆκοντα τύπον, εἶναι ἐκτελεστὸν καθ' ὅλον τὸ Βασιλεῖον. Ὅλοι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί, καθ' ὅσον ἐκτείνεται ἡ ἀρμοδιότης των, φρεῖλουν, ἅμα ἐπιδειχθέντος αὐταῖς τοῦ ἐντάλματος, νὰ παρέχουν ἀνυπερθέτως χεῖρα βοήθειας. Ποιν. 219, 222, 231. ΣΠΝ. 90. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 98).

216. Ἡ ἐκτέλεσις γίνεται, ἐπιμελουμένου τοῦ εἰσαγγελέως, διὰ κλητῆρος, χωροφύλακος, (1) ἢ ἄλλου τινὸς ἐκ τῆς ἐνὸς πλοῦ δυνάμεως. Ὅργ. 103. Ποιν. 229. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 97).

(1) Κ. Χ. 28. Τὰ δικαστικὰ ἐντάλματα ἡμποροῦν νὰ γνωστοποιῶνται εἰς τοὺς ἐνόχους, καὶ νὰ ἐκτελῶνται διὰ τῆς χωροφυλακῆς.

140. Ὅσάκις παραδίδονται κατηγορούμενοι ἢ κατὰδικοι ἀπὸ ἐνωμοτίας εἰς ἐνωμοτίαν, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, ὁ ὁποῖος ἐκδίδει τὴν διαταγὴν τῆς παραπομπῆς, χρεωστῇ νὰ σημειώσῃ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν χωροφυλάκων ἐκ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ συνίσταται ἔνταλτῳ σημειῶναι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ὑπεφωτισμένου ἢ τοῦ χωροφύλακος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν δικαιοσύνην τοῦ ἀποσπάσματος, καὶ εἶναι ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν παράδοσιν τοῦ ὑποκειμένου εἰς τὸν συνήθη σταθμὸν τῆς ἐνωμοτίας. — Ὅταν οἱ κατηγορούμενοι ἢ οἱ κατὰδικοι μετατεθοῦν κατὰ συνέπειαν δικαστικῆς διαταγῆς, πρέπει νὰ ἐπισυνάπτεται πάντοτε εἰς τὴν διαταγὴν τῆς μεταθέσεως ἀντίγραφον τῆς προσκλήσεως τοῦ ἐκτελεστοῦ τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας μὲ σημείωσιν τῶν ἀναφερομένων ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα συναρπαστέλλονται· τὰ ἐγγράφα ταῦτα σφραγίζονται καὶ παραδίδονται εἰς τὴν διοικητὴν τοῦ ἀποσπάσματος. ὁ ὁποῖος

217. Ἐὰν ἀξιωματικὸς ὑπὸ ἀνάγκῃ διατρίβῃ εἰς τόπον,

σημαίνει τὴν παραλῆθην τῶν ἐπὶ τῆς διαταγῆς μὲ τὰς λέξεις. «Παρέλαβον τὴν διαταγὴν καὶ τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα ἐγγράφα.» Τὰ χαρακτηριστικά τῶν ὀδηγευμένων ἐπισυνάπτονται εἰς τὸ τέλος τῆς διαταγῆς.

142. Καθ' ἑκάστην νύκτα εἰ κατηγοροῦμενος ἢ κατάδικος πρέπει νὰ διανοκτερεύσῃ εἰς τὴν φυλακὴν. — Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος παραδίδει τοὺς κατηγορουμένους ἢ καταδίκους εἰς τὸν ἐπιστάτην τῆς εἰρκτῆς ἢ εἰς τὸν δεσμοφύλακα, καὶ ἐγγράφει δι' αὐτοῦ εἰς τὸ βιβλίον τοῦ δεσμοφυλίου ἐνωπίον τοῦ τὰς ληξείσας διαταγῆς, τὴν ἐπικύρωσιν τῆς παραδόσεως τῶν παραπεμπμένων εἰς τὸν δεσμοφύλακα, μὲ σημείωσιν τοῦ τύπου τῆς φυλακίσεως τῶν. — Το ὅλον πρέπει νὰ ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν χωροφύλακα, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακα, ὁ ὅποιος δίδει ἀντίγραφον αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἀποσπάσματος πρὸς ἀποστείαν του.

143. Ὅταν τύχῃ εἰς τὸν σταθμὸν τῆς ἐνωμοτίας νὰ μὴ ὑπάρχῃ εἰρκτὴ ἢ δεσμοφύλιον, οἱ κατηγοροῦμενοι ἢ κατάδικοι πρέπει νὰ τεθοῦν εἰς τὸ φυλακτήριον τοῦ καταλύματος τῆς χωροφυλακῆς, ὅπου φυλάττονται ἀπὸ τοῦ χωροφύλακα τοῦ σταθμοῦ μετὰ τοῦ μισομυῖ των τὴν ἐπαύριον ἢ τὴν προσδιορισμένην ἡμέραν πρὸς ἐντεύξιν τῶν ἐνωμοτιῶν ἂν ὅπως εἰ παραπεμπόμενοι ἦναι διαφόρου γένους, αἱ γυναῖκες παραδίδονται εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι φροντίζουσι διὰ τὴν ἐνοικισίαν των.

144. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος, ὁ ὅποιος φροντίζει τὴν διανοκτερεύσιν τῶν παραδεδεμένων εἰς αὐτόν, δίδει τὴν διαταγὴν τῆς παραδόσεως καὶ τὰ ἀναγερόμενα εἰς αὐτὴν ἐγγράφα εἰς τὸν δικαστὴν τῆς ἐνωμοτίας, ὁ ὅποιος τὰ περιλαμβάνει, καὶ εἶναι ὑποχρεωὸς νὰ καταχωρίσῃ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του τὰ ἐνόματα τῶν φυλακισμένων, τὸν ἀριθμὸν τῶν περιληφθέντων ἐγγράφων, καὶ τὸν τόπον εἰς τὸν ὅποιον θέλουν ἀποσταλῆ, καὶ ἑκαστὸς μὲν ὁποῖος τῆς παραδόσεως των. — Ἡ προσδιορισμένη καταχώρισις γίνεται παντοῦ ἐν παρουσίᾳ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἀποσπάσματος, ὁ ὅποιος συνάδει τῶν ἐπὶ φυλακῇ, ὑπογράφει ἐπὶ τοῦ βιβλίου μετὰ τοῦ δικαστοῦ τῆς ἐνωμοτίας, καὶ, ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ, μετὰ τοῦ ἐκτελούντος τὴν χεῖρ αὐτοῦ χωροφύλακος. — Ὅταν ἐν ἐλλείψει εἰρκτῆς ἢ δεσμοφυλίου ἐνοικισθεῖν οἱ κατηγοροῦμενοι ἢ κατάδικοι εἰς τὸ φυλακτήριον τῆς ἐνωμοτίας, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος, ὅστις ἐπαραμαρτυρεῖ τὴν ἐνοικισίαν ταύτην, καταχωρεῖ ἀπόδειξιν ταύτην εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του ἢ βιβλίον τῆς ὑπηρεσίας.

145. Παρομοίᾳ τῆς φυλάττεται εἰς ὅλας τὰς ἐνωμοτίας ἡ τελευταία συνεδρία λαμβάνει, μετὰ τὴν παραδίδειν τῶν κατηγορουμένων ἢ καταδίκων εἰς τὸν ὁρισμένον τόπον, γενικὴν ἀποδεικτικὴν περὶ τῶν παραδεδεμένων ὑποκειμένων, καθὼς καὶ τῶν ἀναγερομένων ἐγγράφων. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν των εἰς τὸν σταθμὸν, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος κάνει σημείωσιν τοῦ ἀποδεικτικοῦ ταύτου εἰς τὸ βιβλίον του, καὶ ἐνώνει τὸ ἀποδεικτικὸν μὲ ἄλλα ἐγγράφα ἀπερῶντα τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐνωμοτίας διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ τὰ καταπιδάλλῃ, γρεῖας τυχεύσης.

146. Ἀκόμα ὁ παραπεμπὸς τῶν κατηγορουμένων καταδίκων καὶ ἐκτελεῖται δι' ἐντεύξεως τῶν ἐνωμοτιῶν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδίας, ὁ ὅποιος φροντίζει τὴν παραδόσιν ἢ τὸ σημεῖον τῆς ἐνώσεως, ἀφ' οὗ πληροφωρηθῇ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν παραδεδεμένων ὑπὸ τὴν ἐπιστάτην τοῦ ὑποκειμένου ἀπὸ τῶν

δπου υπάρχει ἐφεδρεία, ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς προσκαλεῖται ἐπὶ τοῦτου 1) κατὰ τὰ ἄρθρ. 192, 20 καὶ 2) οἱ ἀξιωματικοὶ οὗτοι, κατὰ τὰ ἄρθρα 37 καὶ 39, ὑπόκεινται εἰς τὰ συνήθη ποινικὰ δικαστήρια. (1)

1) ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συλλήψεως των, 2) καὶ ἐάν

218. Εἰς ἅπαντα φυλακισθέντας 4) ἐπιδεικνύεται πρὸς τῆς φυλακισθεῶς του 2) τὸ περὶ συλλήψεως ἐντάλμα, καὶ διδεται πρὸς αὐτὸν ἀντίγραφον, ἂν τὸ ζητήσῃ. (2) ΣΠΝ. 90. (Γάλλ. Ποιν. Δικ. 97).

1) συλληφθέντα 2) συλλήψεως του

219. Ἐάν ὁ κατηγορούμενος διατρίβῃ εἰς ἄλλην δικαστικὴν περιφέρειαν, δύναται νὰ σταλῇ τὸ ἐντάλμα τῆς συλλήψεως εἰς τινὰ ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον τοῦ τόπου τῆς διατρίβης του, καὶ διατάσσεται οὗτος νὰ τὸ ἐκτελέσῃ, ἢ προσκαλεῖται ὁμῶς πρὸς τοῦτο ἡ χωροφυλακὴ ἢ ἄλλη ἐνόπλιος δύναμις. Ποιν. 215. 220 ἔ. Ὁργ. 103. ΣΠΝ. 90. (Γάλλ. Ποιν. Δικ. 98).

220. Ἐάν ὁ κατηγορούμενος, ἐναντίον τοῦ ὅποιου δύναται κατὰ τὰ ἄρθρα 207 καὶ 208 νὰ ἐκδοθῇ συλλήψεως ἐντάλμα, ᾗνα: ἀπὼν ἢ ἐρῶς, καὶ ἀγνοῖται ὁ τόπος τῆς διατρίβης του, καταδικάζεται οὗτος διὰ προσκλήσεως πρὸς ἄλλας ἀρχάς (ἄρθρ. 219), δι' ἐρεύνης κατ' εἶκον (ἄρθρ. 169), ἢ διὰ κατασχέτηριον ἐγγράφου. Ποιν. 193. 221. (Γάλλ. Ποιν. Δικ. 100).

ἀρχὴν τῆς νέας συνοδίας, καὶ μετὰ τὴν παράδοσιν ὅλων τῶν διαλαμβανόμενων ἐγγράφων εἰς τὴν διαταγὴν τῆς παραδόσεως, καταχωρεῖ ἀποδεικτικὸν παραλαβῆς περὶ τοῦ ὅλου εἰς τὸ βιβλίον τῆς υπηρεσίας. — Ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν παραπεμπθέντων ὑποκειμένων εἰς τὸν τόπον τῆς ἐντεύξεως, ἢ ἰδιαίτεροι περιστάσεις ἀπαιτοῦν ἀνίσχυσιν τῆς δυνάμεως, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος, ὅστις θέλει ἐξακολουθήσῃ τὴν παραπομπήν, ἢ μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἐκ τῶν παρόντων χωροφυλακῶν τὸν ἀναγκαῖον ἀριθμὸν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ὑπὸ συλλήψιν εὐρισκομένων.

(1) Σημειωτέον ὅτι δυνάμει τῶν ἁρθρῶν 70 καὶ 71 τῆς στρατ. ποινικῆς νομοθεσίας, τροποποιηθέντων ἐν μέρει τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθ. 217, ἡ σύλληψις τῶν ἐν ἐνέργειᾳ στρατιωτικῶν ἐνεκὰ μὲν αὐτοφώρου ἀδικήματος ἐνεργεῖται ὑπὸ παντός ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου, ὁ δὲ συλληφθεὶς παραδίδεται ἀνεὺ ἀναβολῆς εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἀρχήν, ἐνεκὰ δὲ ἀδικήματος μὴ αὐτοφώρου ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου αὐτοῦ, πρὸς ὃν στέλλεται ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τὸ ἐντάλμα πρὸς ἐκτέλεσιν.

(2) Κατὰ τὸ 5 ἁρθ. τοῦ Συντάγματος ἀναγκαίως πρέπει νὰ κοινοποιῖται

Γ'. Κατασχετήρια.

221. Τὰ κατασχετήρια ἰσοδυναμοῦν μὲ τὰ περὶ συλλήψεως ἐντάλματα. (1) — "Οθεν ἐκδίδονται 1) κατ' ἀπόντων καὶ 2) φυγάδων μόνον ὅταν ἐν γένει συγχωρῇται φυλάκισις (207 καὶ 208). — Πρέπει δὲ νὰ ᾔναι συντεταγμένα καθ' ἃ διατάττει τὸ ἄρθρον 214, καὶ ἐκτὸς τούτου νὰ περιέχουν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ ἀναστήματος, τῆς μορφῆς, τῆς γλώσσης, τοῦ ἐνδύματος, καὶ ἄλλων ἐξωτερικῶν διακριτικῶν σημείων τοῦ φυλακισθαιμένου, καὶ πρόσκλησιν πρὸς ὅλας τὰς πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἀρχὰς περὶ τοῦ κατασχέσεως 3) αὐτοῦ, ἅμα καταληφθέντος, καὶ περὶ παραδόσεως εἰς τὸν ἐκδόντα τὸ κατασχετήριον ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον. Ποιν. 207 ἔ. 220.

1) καὶ 2) ἢ 3) συλλήψεως

222. Ὁ δυνάμενος νὰ ἐκδώσῃ ἐντάλμα συλλήψεως (ἄρθρον 210) δύναται νὰ ἐκδώσῃ καὶ κατασχετήριον. — Ἡ ἐκτέλεσις γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθὼς καὶ ἐπὶ ἐντάλματων συλλήψεως κατὰ τὰ ἄρθρα 215 καὶ 219. — Τὰ κατασχετήρια τοιχοκολλῶνται εἰς τὰ διὰ τοῦ ἄρθρου 194 ὁρισμένα μέρη. — Δύνανται δὲ ταῦτα νὰ σταλοῦν ὡσαύτως καὶ διὰ πεζοδρόμου, καὶ, ἂν διατάξῃ τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, νὰ κοινοποιηθοῦν εἰς ἐν ἡ καὶ πλείονα περιοδικὰ φύλλα. Ποιν. 250.

Δ'. Εἶδος τῆς φυλακίσεως 1).

223. Φυλάκισις 2) δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ, ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ κατὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 216 ἀναφερομένων ὑπαλλήλων. — 1. κατὰ τὴν ἱερουργίαν, ἐντὸς οἰκοδομήματος ἀφωτισμένου εἰς τὴν θημέσιον λατρείαν. — 2. ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν, ἐκτὸς ἔαν ὁ κάτοικος τῆς οἰκίας τὸ ζήτησιν ῥητῶς, ἢ ἔαν συμπαραληρθῇ ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ δήμαρχος, ὁ πάρε-

(1) "Οθεν καὶ ὁ κατασχεθεὶς ὡς ὁ συλληφθεὶς δὲν δύναται νὰ κρατῇται προπεφυλακισμένος ἄνευ ἐντάλματος φυλακίσεως τοῦ ἀνακριτοῦ (Ποιν. Δικ. ἄρθ. 212, 225, 228) ἢ βουλευματος κυρεῦντος τὸ κατασχετήριον καὶ διατάσσοντος τὴν προφυλάκισιν μετὰ τὴν κατάσχισιν (Ποιν. Δικ. ἄρθ. 235, 239).

ἕως αὐτοῦ, ὁ ἀστυνόμος, ἢ ἄλλος τις τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἐπαλλήλων. Ποιν. 1006 ἔ. Ποιν. 170, 229. Ὅργ. 292 ἔ.

1) συλλήψεως 2) σύλληψις

224. Οἱ φυλακίζοντες 1) ὀφείλουν νὰ προσφέρωνται μὲ τὴν ἐνδεχομένην προσήκειαν πρὸς τὸν κατηγορούμενον, καὶ νὰ σέβωνται τὴν τιμὴν αὐτοῦ· ὅθεν ἄνευ ἀνάγκης δὲν πρέπει νὰ ἐπιφέρουν εἰς αὐτὸν βίαν, καὶ τότε μόνον νὰ τὸν δένουν, ὅταν ἀπειθῇ ἢ ᾔνοι κίνδυνος φυγῆς. Ποιν. 374. Π. Ν. 473. ΣΠΝ. 90.

1) συλλαμβάνοντες

225. Ἀμέσως μετὰ τὴν φυλάκισιν 1) φέρεται ὁ φυλακισθεὶς 2) ἐνώπιόν τινος τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 17 ἀναφερομένων ἀνακριτικῶν ἐπαλλήλων τοῦ τόπου, ἐρωτᾶται παρ' αὐτοῦ περὶ τοῦ χρόνου, τόπου, καὶ τρόπου τῆς φυλακίσεως 3), ἐπισκοπεῖται ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ, βεβαιοῦται ἡ τοῦ εἰς φυλάκισιν 4) προκειμένου μετὰ τοῦ ἤδη φυλακισθέντος 5) ταυτότητες, καὶ συντάσσεται περὶ τούτων ἀπάντων ἐκθεσις.—Ἐὰν ἡ ταυτότης δὲν εἴπωρῇ νὰ ἀποδειχθῇ ἢ ἐὰν τὸ ἐντάλμα τῆς συλλήψεως δὲν ἐξεδόθῃ κατὰ τὸν ἀπαιτούμενον τύπον (ἄρθρ. 214), ὁ φυλακισθεὶς 6) ἀπολύεται παραχρῆμα.—Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περιπτώσειν πέμπεται ὁ φυλακισθεὶς 7) μετὰ τῆς ἐκθέσεως εἰς τὴν αἰτούσαν ἀρχήν. Ποιν. 159, 229.

1) 4) σύλληψιν 2) 6) 7) συλληφθεὶς 3) συλλήψεως 5) συλληφθέντος.

226. Ὅλα τὰ παρὰ τῷ φυλακισθέντι 1) εὑρεθέντα ὑποπτα πράγματα ἀφαιροῦνται ἀπ' αὐτοῦ, καὶ παραδίδονται μετὰ τῆς ἐκθέσεως καὶ τοῦ φυλακισθέντος 2) εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελεῖα ἢ ἀνακριτὴν. Ποιν. 225.

1) συλληφθέντι 2) συλληφθέντος

227. Ὁ φυλακισθεὶς 1) ἐπιτηρεῖται ἐν τῇ φυλακῇ τῶν ὑποδικίων, ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις, ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ οἰκίᾳ, ἀλλὰ τότε δι' ἰδίων ἐξόδων, μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ φυλακίσεως ἐντάλματος (ἄρθρ. 228). Ποιν. 232. Π. Δ. 36. ΣΠΝ. 90.

1) συλληφθεὶς

Ε'. Ἐντάλμα φυλακίσεως.

228. Μόνον ὁ ἀνακριτὴς ἐκδίδει κατὰ τοῦ συλληφθέντος ἐντάλμα φυλακίσεως (ἄρθρ. 212, καὶ 227), ἀκούσας πρῶτον τὸν

εισαγγελέα· είναι δὲ ἀδιαφορον, ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐλήφθῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ ὄχι. — « Ἐάν, διαρκώσης τῆς ἀνακρίσεως, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ἀνακριτὴς πεισθῶσιν ὅτι ἐξέλιπεν ὁ λόγος, δι' ὃν διετάχθη κατὰ τὸ ἄρθρ. 212 ἢ προφυλάκισις, υποβάλλουσι πρὸς τὸ συμβούλιον αἰτήσιν περὶ προσωρινῆς ἀποφυλακίσεως τοῦ κατηγορουμένου. Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἀποφαινεται τὸ συμβούλιον ἀμετακλήτως. — Κατὰ τοῦ προσωρινῶς ἀποφυλακισθέντος δύναται νὰ ἐκδοθῇ ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει νέον ἐντάλμα συλλήψεως ἢ φυλάκισεως». (1) Ποιν. 213, 214, 215, 227.

Ν. Κατὰ μὲν τὸ 228 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικονομίας διαρκώσης τῆς προανακρίσεως ὁ ἀνακριτὴς ἐκδίδωσι τὸ περὶ φυλάκισεως ἐντάλμα, ἀλλ' ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου τούτου τοῖς ἄρθροις 230 καὶ 239 προκύπτει, ὅτι ὁ ἀνακριτὴς διαρκώσης τῆς προανακρίσεως ἐνεργεῖ τὴν προφυλάκισιν ὡς καὶ τὰς ἄλλας ἀνακριτικὰς πράξεις τὰς ὑποκειμένους εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖ δικαστ. πλημμελειοδικῶν ὑπὸ τὴν ἐλεγχον καὶ τὸ κύρος αὐτοῦ. διότι κατὰ μὲν τὸ 230 ἄρθρ. ὁ ἀνακριτὴς ὑποχρεοῦται νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνακριτικὴν πράξιν ἢ νὰ ἐκδώσῃ τὸ περὶ προφυλάκισεως ἐντάλμα, ὅταν τὸ συμβούλιον αὐτῶν, ἀρνούμενου ἢ διστάζοντος τοῦ ἀνακριτοῦ, διατάξῃ διαβουλεύματος τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀνακριτικῆς πράξεως ἢ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἐντάλματος, κατὰ δὲ τὸ 239 ἢ τοιαύτη προφυλάκισις διατηρεῖται διὰ μόνου τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου. Ἐντεῦθεν δὲ παρέπεται ἐξ ἑνὸς μὲν, ὅτι τὸ συμβ. τῶν πλημμελειοδικῶν ἔχει καὶ τὴν ἐξουσίαν νὰ διατάξῃ αὐτὴν τὴν προφυλάκισιν, ἣν ὁ ἀνακριτὴς παρέλιπε διστάζων ἢ πειθόμενος ὅτι ὁ κατηγογ. δὲν ὑπόκειται εἰς προφυλάκισιν διὰ τὴν ἀποδιδωμένην αὐτῷ πράξιν, ἐξ ἄλλου δὲ ὅτι ἡ περὶ προφυλάκισεως διάταξις τοῦ βουλευματος ἐπέχει τόσον ἐντάλματος, μὴ ὑποκειμένη εἰς ἀνακοπὴν δι' ὃν λόγον δὲν ὑπόκειται καὶ τὸ ἐπὶ δισταγμῶν ἐκδιδόμενον βούλευμα κατὰ τὸ 230 ἄρθρ. τῆς Ποινικῆς δικον. ὅθεν οὐδὲως ἢ κατὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευματος ἀνακοπὴ ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, ὡς πρὸς τὴν περὶ προφυλάκισεως διάταξιν, ὡς δηλοῦται καὶ ἐκ τοῦ 61 ἄρθρ. ὅπου ἐξαιρετικῶς ἀθροιστικῶς ἔντος τοῦ ἀριστοικοῦ βουλευματος ἀπαγορεύει τὴν ἀποφυλάκισιν ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν πρόθεσις. Δ. Π. ποιν. 9 τοῦ 71.

229. Τὸ περὶ φυλάκισεως ἐντάλμα ἐμπεριέχει, ἐκτὸς τῶν ἐν

(1) Τὰ δύο τελευταῖα ἐδάφια προστετέθησαν δυνάμει τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθέντος νόμου ΒΙΕ' τῆς 11 Ἰουλίου 1892 περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἄρθ. 228 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Σημειωτέον ὅτι ἐν τῷ Ὁθωμανικῷ Κράτει οἱ ἡμέτεροι πρόξεναι διατάσσουσιν ὡς ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι τὴν προφυλάκισιν τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ κακουργήματι ἢ καὶ τῶν ἐπὶ πλημμελήματι ἐν μόναις ταῖς περιπτώσεσι τῶν παραγράφων 1, 2, 4, ὁ καὶ 6 τοῦ ἄρθ. 208 τῆς Ποιν. Δικον. (Προξενικοῦ νόμου ἄρθ. 201).

τῷ ἄρθρῳ 214 εἰρημένων τύπων, καὶ ἀκριβῆ σημειώσιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος πλημμελήματος ἢ κακουργήματος καὶ τῆς 1) διατάξεως τοῦ ποινικοῦ νόμου. (1) — Ἡ ἐκτέλεσις γίνεται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 215 καὶ 223 καὶ ἐπὶ ἐπιμέλειᾳ τοῦ εἰσαγγελέως διὰ τοῦ προταγαγόντος τὸν κατηγορούμενον, ἢ δι' ὁποιοῦδήποτε ἐκτελεστοῦ ἐντάλματων συλλήψεως (ἄρθρον 216). Ὅργ. 103. Ποιν. 216, 218, 231. (Γαλλ. Ποιν. Δικον. 96 καὶ 97).

1) ἐφαρμοζομένης

ς'. Ὑποδικῶν φυλακαί.

230. Χάριν τῶν ἐξετάσεων 1) θέλουν κατασκευασθῇ ἰδιαιτέρας 2) φυλακαί πρὸς ὑποδοχὴν πάντων, ὅσοι ἐξ ἐντάλματος συλλήψεως ἢ φυλακίσεως εἶναι φυλακιστέοι. Ποιν. 227, 234.

1) τῆς ἀνακρίσεως 2) ἀνακριτικαί

231. Ὁ δεσμοφύλαξ ὀφείλει, ἐπιδειχθέντος αὐτῷ ἐντάλματος συλλήψεως ἢ φυλακίσεως, νὰ παραδεχθῇ τὸν συλληφθέντα. — Περὶ τῆς παραδοχῆς ἔχει διπλοῦν βιβλίον, ἐγγράφων εἰς μὲν τὸ ἐν τᾷ τῆς συλλήψεως ἐντάλματα, εἰς δὲ τὸ ἄλλο τὰ τῆς φυλακίσεως, καὶ βεβαίῳν ὑποκάτω τὴν παράδοσιν τοῦ συλληφθέντος. Ποιν. 215, 229, 232. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 107).

232. Ἐὰν κατὰ τινος παραληφθέντος εἰς φυλακὴν δι' ἐντάλματος συλλήψεως ἐκδοθῇ μετὰ ταῦτα ἐντάλμα φυλακίσεως, διαγράφεται ὁ φυλακισθεὶς 1) ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῆς συλλήψεως καὶ μεταγράφεται εἰς τὸ βιβλίον τῆς φυλακίσεως, ἢ δὲ ἀποδοχῇ τοῦ συλληφθέντος 2) βεβαιῶται καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει ὑπὸ τοῦ δεσμοφύλακος ἐν τῷ τῆς φυλακίσεως βιβλίῳ. Ποιν. 227, 231, 233.

1) συλληφθεὶς 2) φυλακισθέντος

233. Ὅπως καὶ ὅταν ὁ συλληφθεὶς 1) ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς, βεβαίῳ τὴν ἐξόδον αὐτοῦ ὁ ἀπολύων αὐτὸν ἢ ὁ ἀπάγων αὐτὸν πορρωτέρω,

1) φυλακισθεὶς

(1) Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι οὐσιώδης ὡς σκοποῦσα τὴν παρεμπόδισιν τῆς ἀπερισκέπτου ἐκδόσεως ἐντάλματων φυλακίσεως καὶ τὴν καθοδήγησιν τοῦ κατηγορουμένου εἰς παρασκευὴν τῆς ὑπερασπίσεως αὐτοῦ. Διὰ ἐντάλμα μὴ περιλαβὼν τοὺς ὁρισμένους δι' αὐτῆς τύπους εἶναι ἄκυρον, ὡς ἀπαφάντα ἐπανελημμένως καὶ τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας.

234. Κάνεις, ἐκτὸς τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν εὐταξίαν φυλακῶν ὑπαλλήλων, δὲν δύναται: νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν ὑπὸ κρίσιν ἔτι ὄντα φυλακισμένον, (1) εἰμὴ μόνον δι' ἀδείας ἀνακριτοῦ ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, (2) καὶ ἐπὶ παρουσία ἐνὸς ἐπιστάτου. — Κατὰ τὰ ἄλλα πράττονται: καὶ περὶ τῶν φυλακῶν τῶν ὑποδίκων δεσφ. ὁρίζει: τὸ ἄρθρον 552 καὶ ἐπ. Ποιν. 557. ΣΠΝ. 92.

Ζ'. Παραβάσεις τῶν περὶ τῆς συλλήψεως καὶ φυλακίσεως διατάξεων.

235. Πᾶσα παράβασις τῶν περὶ τῆς συλλήψεως καὶ φυλακίσεως κατηγορουμένου τινὸς διατεταγμένων συνεπιφέρει κατὰ κρίσιν εἰς ἀποζημιώσιν καὶ πληρωμὴν τῶν ἐξόδων· οἱ δὲ παραβάται ὑπαλλήλοι τιμωροῦνται: πειθαρχικῶς, ἐπιφυλαττομένης τῆς ὑπερτάτης ποινῆς, ἐὰν τυχὸν ἔγινε παράβασις διατάξεως τινος ποινικοῦ νόμου. Ὅργ. 292 ἐ. Π. Ν. 322, 328, 473. Ποιν. 6.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Προσωρινὴ δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσις.

Α'. Περιπτώσεις.

236. Ἡ προσωρινὴ ἀπόλυσις δὲν συγχωρεῖται: — 1. ἐπὶ καύργων 1) (3) — 2. ἐπὶ ἀγυρτῶν ἢ ἄλλως ἀγνώστων.

(1) Ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ ἄρθ. 234, καθ' ἃ δὲν δύναται τις νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν ὑπὸ κρίσιν, πρὸς τὸ ἄρθ. 273, καθ' ἃ μετὰ τὴν ἐπίκρισιν τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλεύματος συγκοινωνοῦσιν ἐλευθέρως ἀλλήλοις κατηγορούμενος καὶ ὁ συνήγορος αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι ἀπὸ τῆς παραπομπῆς ἢ συγκοινωνίας τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸν συνήγορον δεόν νὰ ᾖται ἡ ἐπιβεβαίωσις τῆς παρουσίας ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς.

(2) Πρόδηλον εἶναι ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς ὀρεῖται νὰ παρέχῃ τὴν ἀδείαν τὸν αἰτούμενον, δικαιούμενον μόνον νὰ ἐποπτεύῃ τίνες οἱ ζητούντες τὴν ἀδείαν. Ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι δικαιούται νὰ ἀρνήται ἀδείαν, καθιερούμεθα οὕτως τὴν παντελῆ ἀπομόνωσιν τοῦ ὑποδίκου, περὶ οὗ ἐν τούτοις κρατεῖ τὸ τεκμήριον τῆς ἀθωότητος, καὶ προσέτι ἐμποδίζομεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς προστατεύσεως τὰ οἰκογενειακά καὶ προσωπικά αὐτοῦ συμφέροντα.

(3) Συντάγματος ἄρθρον 6. «Ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων δύναται ἀπολύσθαι τῶν πλημμελειοδικῶν, τῇ αἰτήσῃ τοῦ προφυλακισθέντος».

ως ἐκ τοῦ βίου καὶ τοῦ χαρακτῆρος ἐπικινδύνων εἰς τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν ἀνθρώπων, καὶ ἰδιαιτέρως ἀνθρώπων καταδικασθέντων ἢ ἔνεκα βαρέων πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων — 3. ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες ἐπιτυχόντες πρότερον ἄλλης 2) ἀπολύσεως, μετεχειρίσθησαν κακῶς αὐτήν — 4. ὑπάρχοντος κινδύνου συνεννοήσεως. (1) — 5. ὑπαρχούσης βασιμῆς ὑποψίας, ἐπὶ, καταχρώμενος τὴν ἐλευθερίαν του, θέλει ἐξαφανίσει τὰ ἔχνη τῆς κολατιμῆς πράξεως, θέλει θέσει ἐκ μέσου τὰς ἀποδείξεις ἢ δυσκολέψει ἢ ματαιώσει τὴν ἀνάκρισιν.

1) κακουργημάτων 2) προσωρινῆς

Ν. *Ορα ἄρθρον 419 (ἐνθα ἡ νομολογία περὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων).

237. Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περιστάσιν τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, κατὰ ζήτησιν τοῦ συλληφθέντος 1) καὶ ἀκούσαν τὴν γνώμην τοῦ εἰσαγγελέως, δύναται, (2) ἐν ὅποιᾳ

ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπόλυσιν τοῦτου ἐπὶ ἐγγυήσει ὀριζομένη διὰ δικαστικοῦ βουλεύματος, καθ' οὗ ἐπιτρέπεται ἀνακοπή. Οὐδέποτε ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων τούτων ἡ προφυλάξις δύναται νὰ παραταθῇ πέραν τῶν δύο μηνῶν ἄνευ δικαστικοῦ βουλεύματος, ὑποκειμένου, καὶ τούτου εἰς ἀνακοπήν, οὐδὲ μετὰ τὸ βούλευμα πέραν τῶν τριῶν μηνῶν. (Εὐκαταῖον ἦθελεν εἶναι νὰ ἐπικρατῇ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἐγκλήματα ἡ διάταξις αὕτη τοῦ Συντάγματος).

(1) Ἐν τῇ ἐπικρατούσῃ ἄλλοτε ἐξεταστικῇ διαδικασίᾳ (ὅτε ἡ ἐμμελέγία ἀποτελεῖ τὴν βασιλίσσαν τῶν ἀποδείξεων) ἦσαν ἔλλογοι καὶ αἱ διατάξεις τοῦ 4 καὶ τοῦ 5 ἀριθμοῦ· ἀλλὰ νῦν, ὅτε ἡ ἐμμελέγία ἀποτελεῖ ἐν τῶν ἀποδεικτικῶν μόνον μέσων, οὐδένα λόγον ἔχουσιν αἱ διατάξεις αὗται (αἵτινες οὐδαμῶς νῦν σχεδὸν ἐπικρατοῦσι). Ἄλλως αἱ διατάξεις αὗται ἀνατροπεύουσιν ἐκ βάθρων τὸν θεσμὸν τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως, διότι αἰεποτε σχεδὸν δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ τις ὅτι βλέπει κίνδυνον συνεννοήσεως κτλ. — Εὐτυχῶς δὲν ἰσχύουσιν αὗται ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ (ὡς πρὸς τοὺς ἐκεῖ Ἕλληνας ὑπηκόους), διότι, ἐν ᾧ κατὰ τὸ ἄρθρον 202 τοῦ προέξινου νόμου ἡ δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσις ἀπαγορεύεται ἐν αἰς περιπτώσεσι καὶ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, κατὰ τὸ ἐν τῷ κειμένῳ ἄρθ. 236, δὲν ἀπαγορεύεται μόνον ὑπάρχοντος κινδύνου συνεννοήσεως.

(2) Περὶ τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως δύναιται (ἐχούσης ἀπαραλλάκτως καὶ ἐν τῇ Γαλλ. δικονομίᾳ), ἐπικράτησε διχογνωμία ἐν Γαλλίᾳ. Τὸ Ἀκυρωτικὸν παρέδιδετο τὴν γνώμην ὅτι τὸ δικαστήριον ὑποχρεοῦται νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόλυσιν· ταύτη δὲ συνετάχθη καὶ ὁ μακαρίτης Πήλικας, φρονῶν ὅτι τὰ δικαστήρια δὲν δικαιοῦνται νὰ ἀρνηθῶσι τὴν ἀπόλυσιν, ἀλλὰ νὰ προσδιορίσωσι μόνον τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως, διότι ἄλλως ἦθελεν ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἀπαγόρευσις ἐγγυήσεως, μὴ στηριζομένη εἰς τὸ γράμμα τοῦ νόμου, ἀλλ' εἰς μίαν γνώμην τοῦ δικαστοῦ, ἐν ᾧ τὸ 236 ἄρθρον ἀναφέρει πάσας

δήποτε καταστάσει τῆς προανακρίσεως, νὰ διατάξῃ τὴν δι' ἀξιοχρέου ἐγγυήσεως προσωρινὴν ἀπόλυσιν. — Προπεμπτήριον ἀ ἐγγυήσεως δὲν συγχωρεῖται, Πολ. 1005. Ποιν. 207. 238. 245. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 114).

1) φυλακισθέντος

N. Ὁ νόμος ὀρίζει, ὅτι ἡ δι' ἀξιοχρέου ἐγγυήσεως ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου δύναται νὰ διαταχθῇ ἐν πάσῃ στάσει τῆς προδικασίας, προφανερώς περιλαμβάνει καὶ τὴν μετὰ τὴν ἐκδосιν τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλεύματος ἕως τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου ὁριστικῆς συζητήσεως, ὅτε τελευτᾷ ἡ προδικασία. Δ. Π. ποιν. 129 τοῦ 57. (Ὁμοφρονοῦμεν καὶ ἡμεῖς). Ἀλλὰ κατὰ Δ. Π. ποιν. ΥἸΔ' τοῦ 40, 53 τοῦ 61, ὀρίζον τὸ ἀρθ. 237 ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεως περὶ ἀποφυλακίσεως ἐν ὁποιαδήποτε καταστάσει τῆς προανακρίσεως, προτίθεται νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτὴν μέχρι τῆς ἐκδόσεως ὁριστικοῦ βουλεύματος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον.

B'. Σκοπὸς τῆς ἐγγυήσεως.

238. Σκοπὸς τῆς ἐγγυήσεως εἶναι νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ὁ ἀπολυόμενος θέλει παρασταθῇ ἐν παντὶ καιρῷ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ θέλει ὑποβάλλει ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀπόφασιν. — Ὁ κατηγορούμενος δύναται νὰ ἀπολυθῇ καὶ ὑπὸ τὴν συμφωνίαν 1) ἄνευ ἀδείας τοῦ ἀνακριτοῦ δὲν θέλει ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου προσδιορισθέντα τόπον. Ποιν. 237. 245. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 124).

1) ὑπὸ τὸν περιοριστικὸν ὅρον

Γ'. Ἐγγυήσις.

239. Ἡ ἀσφάλεια δίδεται, καταβαλλομένης τῆς ταχθείσης ἐγγυητικῆς ποσότητος εἰς χρήματα ἢ εἰς πράγματα χρημάτων ἀντάξια, ἢ δι' ὑποθήκης ἀξιοχρέου, ἢ δι' ἐγγυήσεως ἀξιοπιστῶν ἀνθρώπων, ἐντὸς τοῦ Βασιλείου καθιδρυμένων. Ποιν. 237. 241. 242. 243. 246. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 118 καὶ 115).

Δ'. Διαδικασία περὶ ἐγγυοδοσίας.

240. Τὸ μέγεθος τῆς πρὸς ἐγγύησιν διδομένης ποσότητος

τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς αὕτη ἀπαγορεύεται. (Σημειωτέον ὅτι ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ διὰ τῶν νεωτέρων νόμων ἐπεξετάθη πολὺ ἡ δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσις).

τὸ ἀξιόχρεον τῆς προσφερομένης ἐγγυήσεως συζητεῖται μεταξὺ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, καί, διαφωινίας οὐσης, ἀποφασίζεται παρὰ τοῦ συμβουλίου. — Τὸ μέγεθος τῆς ἐγγυήσεως μετρεῖται κυρίως κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους τῆς εἰς τὴν προσαποτομένην κολάσιμον πρᾶξιν ἐπιβαλλομένης ποινῆς· λαμβάνονται ὅμως συγχρόνως ὑπ' ὄψιν ἡ τε ποσότης τῆς δοθησομένης ἀποζημιώσεως, καὶ τὰ ἐνδεχόμενα δικαστικά ἐξόδα. — Οὐδέποτε δὲ τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως εἶναι ἑλαττον τῶν τετρακοσίων δραχμῶν. Ποιν. 141. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 117 καὶ 119).

241. Ἡ ἐγγύησις δίδεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν· συντάσσεται δὲ ἐκθεσις περὶ αὐτῆς, ὑπογραφομένη παρὰ τοῦ κατηγορουμένου, τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ γραμματέως. Ποιν. 72, 239. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 120).

Β'. ΔΗΜΕΥΣΙΣ 1) τῆς ἐγγυήσεως.

242. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος, δραπετεύσας, δὲν ἐμφανισθῇ ἐκὼν αὐτῇς ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἢ δὲν ἐπαναγαγῇ αὐτὸν ὁ ἐγγυητὴς ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας, τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως, ἀφαιρουμένων τῶν τῆς ἀναχρίσεως ἐξόδων, τῆς χρηματικῆς ποινῆς καὶ τῆς ἀποζημιώσεως, ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τὴν κυδέρνησιν 2). — Μὴ ἐξαρκούσης δὲ τῆς ἐγγυήσεως εἰς ἑκτίσιν τῆς χρηματικῆς ποινῆς καὶ ἀποζημιώσεως, πράττονται τὰ ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ (ἄρθρ. 31) ὡρισμένα. Ποιν. 239, 244. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 121)

1) Κατάπτωσις 2) εἰς τὸ Κράτος.

243. Τὰ κατατεθέντα τυχὸν ἐνέχυρα καὶ τὰ ἐνεχυριασθέντα ἀκίνητα ἐκτίθενται, εἰς τὴν περίστασιν τοῦ ἁρθροῦ 242, ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς 1) πλειστηριασμόν, τὸ δὲ ἐκ τῆς πωλήσεως πλεονάσαν ἐπιστρέφεται εἰς τὸν κατηγορούμενον ἢ ἐγγυητήν. Ποιν. 239.

1) εἰς δικαστικὸν

244. Δημευθεῖσης 1) τῆς ἐγγυήσεως, ὁ ἐγγυητὴς ὑποχρεῖται νὰ πληρώσῃ τὴν ποσότητα τῆς ἐγγυήσεως ἀνευ τινός 2) δικαστικῆς μακρηγορίας· ἐπιφυλάττεται δὲ εἰς αὐτὸν τὸ

δικαίωμα τοῦ νὰ ἐνᾶξῃ τὸν κατηγορούμενον ἢ 3) τοὺς κληρονόμους του.

1) καταπεσόυσης 2) ἐνστάτῳς ἢ 3) καί.

ς'. Τέλος τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως καὶ ἐγγυήσεως.

245. Ὁ κατηγορούμενος ἀφαιρεῖται: τὴν προσωρινὴν αὐτοῦ ἐλευθερίαν καὶ φυλακίζεται: ἐκ νέου. — 1. ἐὰν ἄνθρωπος ἐυλόγων κωλυμάτων, καθιστώντων τὴν ἐμφάνισίν του ἀδύνατον, δὲν ἐμφανίζεται κλητευσθεὶς, ἢ φεύγῃ, ἢ ὁρμᾶται πρὸς τὸ φεύγειν, ἢ ἐὰν παραβαίνῃ τὴν ἐπιβληθεῖσαν εἰς αὐτὸν συμφωνίαν τοῦ νὰ μὴ καταλίπῃ ῥητόν τινα τόπον διαμονῆς ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ ἀνακριτοῦ. — 2. ἐὰν ἀναφανῇ κατ' αὐτοῦ νέα, σύλληψιν ἐπάγουσα, ὑπόψια 1) κακούργηματος ἢ πλημμελήματος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐκτείνεται ἡ δοθείσα ἐγγύησις. — 3. ἐὰν ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 236 ἀριθ. 5 ἀναφερομένη ὑπόψια διεγείρεται ἐκ νέου ἐυλόγως. — 4. καθ' ἣν στιγμὴν κοινοποιεῖται: 2) ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις. Ποιν. 238. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 123 καὶ 125).

1) ἄλλου 2) δημοσιεύεται.

246. Ἡ ποσότης τῆς ἐγγυήσεως καθίσταται ἐλευθέρα καὶ ἐγγυητῆς ἀπαλλάττεται τῆς ὑποχρέωσεως, ὅταν ὁ κατηγορούμενος φυλακισθῇ ἐκ νέου, κατὰ τὸ ἄρθρον 245, προσεπιφυλαττομένων ἐν τούτῳ καὶ τῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 242 ὁρισμένων. Πολ. 339. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 123).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἀποφάσεις τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου.

Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.

247. Διὰ νὰ ἔχουν κύρος αἱ ἀποφάσεις τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου, ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τριῶν δικαστῶν, περιλαμβανομένου τοῦ προέδρου καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ, καὶ ἡ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως. (1) Ποιν. 263, 1. 416. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 127 § 2).

(1) Ὑπερκόλλιος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τῆς 16 Νοεμβρίου 1884.

Μενθάνομεν μετὰ λύπης, ὅτι ἀσύγγνωστος ἀταξία ἐπικρατεῖ παρὰ τισι τῶν πλημμελειοδικείων κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν εἰσαγγελέων πρὸς τὰ συμ-

Ν. Διατάσσοντας ἡτῶς τοῦ άρθρου 247 νὰ περιλαμβάνηται εἰς τὴν συγκροτήσιν τοῦ συμβουλίου καὶ ὁ ἀνακριτὴς, ὅν ὁ νομοθέτης ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον μέλος τοῦ συμβουλίου, διότι, διευθύνων τὴν ἀνάκρισιν καὶ ἐξε-

δουσία ὑποβολῇ τῶν ποινικῶν δικογραφιῶν καὶ τὴν ὑπὸ τούτων ἔκδοσιν τῶν βουλευμάτων. Αἱ βεβαιωθεῖσαι ἑλλείψεις συνοψίζονται εἰς τὰς ἑξῆς:

α.) Κατὰ τὴν παράβασιν τῶν άρθρων 247, 248, 249 καὶ 262 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας τῶν ἐπιζήτων τὸν τρόπον τῆς συγκροτήσεως τῶν δικαστικῶν συμβουλίων καὶ τὴν ἐνώπιον αὐτῶν διαδικασίαν, ἐξ ὧν σαφῶς συναγεται ὅτι αὐτοπροσώπως ὀφείλουσιν οἱ εἰσαγγελεῖς νὰ παρίστανται ἐνώπιον τῶν συμβουλίων καὶ νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς αὐτὰ ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως τὰς προτάσεις αὐτῶν, συντασσομένου παραρτήμα καὶ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὑποβολῆς, πύπουσιν αὐτοὶ τὰς ποινικὰς δικογραφίας μετὰ τῶν προτάσεων τῶν εἰς τὰ γραφεῖα τῶν δικαστηρίων, ἐνθα διὰ πρακτικοῦ πιστοποιεῖται κατὰ τὴν ἐκαστοτὴ θέλησιν τοῦ πρεσβεζοντος ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ γραμματέως ἢ εἰς ἡμέραν πολλὰκις μεταγενεστέραν συγκροτήσεως τοῦ συμβουλίου καὶ ἢ εἰς αὐτὴ ὑποβολῇ τῶν προτάσεων. β.) Ἐν τῷ ἐπὶ μῆναι ἀποκλήρους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῶν προτάσεων καθυστερεῖτο ἡ ἔκδοσις βουλευμάτων, κατέστη ἀνέμετος ἡ ἀμεσὸς ἐξακριβωσις τοῦ ὑπαίτιου τῆς πράξεως ταύτης, τοῦ μὲν εἰσληγτοῦ διατεινομένου, ὅτι καὶ διασκέψις ἐγένετο καὶ αἱ δικογραφίαι πρὸ ἱκανοῦ χρόνου παρεδόθησαν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν γραμματέα μετὰ τῶν σχεδίων τῶν βουλευμάτων, τοῦ δὲ γραμματέως τουναντίον ἐπιβρίπτοντος τὴν ὑπαίτιότητά εἰς τοὺς εἰσληγτάς καὶ διατεινομένους, ὅτι μολὺν τὴν προτεραίαν τῆς ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἐπιθεωρήσεως τοῦ γραμμοῦ παρεδόθησαν αὐτῶν αἱ δικογραφίαι μετὰ τῶν σχεδίων τῶν βουλευμάτων πρὸς γραφὴν καὶ ἔκδοσιν αὐτῶν. Αἱ ἀταξίαι αὗται πρέπει νὰ ἐκλειψωσιν ὀριστικῶς πρὸς τοῦτο δὲ παρατηροῦμεν, α') ὅτι οἱ εἰσαγγελεῖς πρέπει νὰ ὑποβάλλωσιν αὐτοπροσώπως τὰς πρὸς τὰ συμβούλια προτάσεις αὐτῶν καὶ νὰ συντάσσεται παραρτήμα τὸ προσηκόν πρακτικόν. β') ὅτι ἅμα τῇ διασκέψῃ ἐπὶ τῶν προτάσεων τῶν εἰσαγγελέων πρέπει νὰ συντασσῇται καὶ ὑπογράφηται τὸ πρὶ αὐτῆς πρακτικόν, καὶ ἐν μὲν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ἀμέσως μετὰ τὴν διασκέψιν ἐγγειρίζεται ὑπὸ τοῦ εἰσληγτοῦ ἡ δικογραφία, πρὸς τὸν γραμματέα πρὸς καθαρὸν γραφὴν τοῦ βουλευματος, νὰ γίνηται ὁτιδήποτε παραδόσεως μνεία ἐν τέλει τοῦ πρακτικοῦ τῆς διασκέψεως, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ἀνεμετὸς ἐστὶν ἡ αὐθιρὸς παράδοσις τῆς δικογραφίας ὑπὸ τοῦ εἰσληγτοῦ ὀφείλοντος τυχὸν νὰ συντάξῃ καὶ σχεδίων τοῦ βουλευματος, νὰ σημειωταὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆς τοιαύτης παραδόσεως ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ τῆς διανομῆς τῶν δικογραφιῶν πρὸς τοὺς εἰσληγτάς τῶν βουλευμάτων ἐν ἐπὶ τούτῳ στήλῃ, εἰ, ἢ, θέλει ὑπογράφεσθαι ὁ παραλαμβάνων γραμματέας. Οὕτως ἐν ἀμεσότητι ταῖς περιπτώσεσι βεβαιοῦται ἀσφαλῶς ἡ ἡμέρα τῆς παραδόσεως καὶ πρόχειρος καθίσταται ἡ ἐξακριβωσις τοῦ ὑπαίτιου τῆς πράξεως. Ὅσακις τὸ βούλευμα εἶναι ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀντίθετον πρὸς τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, ὁ γραμματέας ὀφείλει, ἅμα τῇ ἔκδοσιν αὐτοῦ, νὰ εἰδοποιῇ τὸν εἰσαγγελέα, εἰς ὃν ἀπόκειται νὰ κάμῃ ἢ μὴ χρῆσιν ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνακοπῆς. Τοιαύτη εἰδοποίησις πρέπει νὰ γίνηται ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῷ εἰσαγγελεῖ καὶ ὅταν τὸ βούλευμα ᾖ ἐντελὲς συμφωνον πρὸς τὴν πρότασιν, ἐν τῷ εἰδῶθι ῥητὴ ὑπὸ

τάτων αὐτοπροσώπως τοὺς μάρτυρας, δύναται νὰ γινώσκῃ ὑπὲρ πάντα ἄλλον τὴν βαρὺτητα τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ τὸ ἀληθές· ἐξαγόμενον τὴν ἀνακρίσεως, ἔπεται, ὅτι, μὴ προσληφθέντες εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τοῦ ἀνακριτοῦ, οὐδὲ βεβαιουμένου ὅτι ἐκωλύετο, ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου, ἐπάγουσα ἀναίρεσιν. Δ. Π. ποιν. 17 τοῦ 61, 45 τοῦ 66. Ἀλλὰ καὶ μὴ βεβαιούμενον τὸ κώλυμα εἰκάζεται ὁσάκις ἀντὶ τοῦ τῆς ὑποθέσεως ἀνακριτοῦ προσελήφθῃ ἑτέρος ἀνακριτὴς. Δ. Π. ποιν. 115 τοῦ 90. Contra Δ. Π. ποιν. 11 τοῦ 42, 128 τοῦ 69, 6 τοῦ 87, καθ' ἃς κατὰ τὸ ἀρθ. 247 δὲν ἐπιβάλλεται ἀναγκαιῶς νὰ ἀποτελῇ μέρος τοῦ συμβουλίου ὁ ἀνακριτὴς, ἀλλ' ἐπιτρέπεται τοῦτο κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ ἀνακριτὴς ἀποκλείεται νὰ μετέσχῃ τῇ τοῦ δικαστηρίου συνθέσει, ὡς κατὰ τὸ ἀρθ. 416 τῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν. (Συντασσόμεθα αὐταῖς καὶ ἡμεῖς). — Ἡ πρόκλησις δικαστοῦ, ἐκπληρώσαντος ἔργα εἰσαγγελείας εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον ἢ εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν, διότι κατ' ἀρχὴν τὸ αἰθίου δικαιοσύνης δὲν ἐπιτρέπεται εἰς καὶ ἡ αὐτὴ νὰ ᾖ κατήγορος καὶ δικαστὴς ἐν τῇ αὐτῇ ὑπόθεσιν. Δ. Π. ποιν. 47 τοῦ 48. 98 τοῦ 31. Contra Δ. Π. ποιν. 75 τοῦ 32. (Ἐσφαλμένη καθ' ἡμᾶς).

248. Αἱ συνεδριάσεις δὲν εἶναι δημόσιαι, ἀλλ' ἐ ἰδιώτης καὶ κατήγορος εἰσέρχεται εἰς αὐτάς· (1) διὸ καὶ πρέπει νὰ εἰδοποιῶνται εἰκοσιτέσσαρες τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως. — Ἡ εἰδοποιήσις αὕτη δύναται νὰ γινῇ προσφορικῶς ἢ ἐγγράφως διὰ κλητῆρος· καὶ ἀν μὲν ὁ ἰδιώτης κατήγορος ᾖ παρὼν εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, πρὸς αὐτὸν τοῦτον, ἄλλως δὲ

τοῦ εἰσαγγελείας παραγγελία. Ἐν δὲ τῇ εὐρετηρίῳ τῶν βουλευμάτων κειμένη ἀναγκαίαν τὴν προσθηκὴν στήλη· εἰς ἣν νὰ σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τοῦ ἐγγράφου, δι' οὗ ὁ γραμματεὺς ἀποστέλλει τὴν σχετικὴν δικογραφίαν μετ' ἀντιγράφων τοῦ βουλευματος πρὸς τὸν εἰσαγγελέαν ἑπὶ καὶ κατὰ τοῦτο καθίσταται εὐγενὴς ὁ ἐλεγχος κατὰ τὰς ἐπιθεωρήσεις τῶν δικαστικῶν γραφείων. Κατὰ τὰς ἐπιθεωρήσεις τῶν δικαστικῶν γραφείων ἀξιούμεν, ὅπως ἀκριβῶς ἐξετάζητε, ἀν τηρῶνται ἀκριβῶς τὰ ἐπιστελλόμενα διὰ τῆς παρουσίας καὶ ἐνεργήσεως εἰς τὰ καθήκον ὑμῶν ἀναγίνεται πρὸς βεβαίωσιν καὶ καταβίωσιν τῶν ὑπαιτιῶν οἰκισθῆναι ἐλλείψεως.

(1) Ὁ νόμος ἐπιτρέπων εἰς τὸν ἰδιώτην κατήγορον τὴν εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ συμβουλίου εἰσόδον καὶ μηδὲν περὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἢ τοῦ κατηγορουμένου ἀναφέρων ἐνόησε κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου *inclusio unius est exclusio alterius* νὰ ἀποκλείσῃ τοὺς τελευταίους. Τὸ δὲ ἀρθ. 260 ὀρίζον ὅτι ἔχουσι τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ὁ πολιτικῶς ἐνάγων καὶ ὁ κατηγορούμενος, εἴτε παρεμύθησαν εἰς τὴν συζήτησιν εἴτε μὴ, προέβητο νὰ καταδείξῃ ἀπλῶς τὰ δικαιοσύμενα εἰς ἀνακοπὴν πρόσωπα, ἢ δὲ ἔκφρασις «εἴτε παρεμύθησαν εἰς τὴν συζήτησιν» ἀναφέρεται εἰς τὰ πρόσωπα τὰ ἔχοντα κατὰ τὸ ἀρθ. 241 τὸ δικαίωμα τῆς εἰσόδου.

ὅς τὸν παρ' αὐτοῦ ἕνεκα τοιούτων κοινοποιήσεων εἰς τὸν τό-
ν τῶν συνεδριάσεων διωρισμένον πληρεξούσιον. — Ἐάν ὁ
ἰδιώτης κατήγορος δὲν διώρισε πληρεξούσιον, δὲν εἶναι ἀναγ-
γία ἢ πρόσκλησις (ἄρθρ. 291). Ποιν. 27. 77. 304.

Ν. Ὁ ἰδιώτης κατήγορος κατὰ τὸν νόμον (ἄρθ. 248) εἰδοποιεῖται εἰκο-
σίσαρας τοὐλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως. Ἀλλὰ καὶ ὁ εἰσαγγε-
λὴς ἀκούεται κατὰ τὴν ἐπ' ἀκρεατηρίου συζήτησιν ὑπὲρ τοῦ νόμου (ἄρθρα
401 καὶ 404). Ἐπὶ καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου δι' ἐγγράφων προτάσεων.
Ἐὰς ἀμφοτέροι· δικαιοῦνται νὰ ἀκούωνται ἐν τῷ συμβουλίῳ. Ἀλλ' εἴαν ὁ
ἰδιώτης κατήγορος μὴ ἐμφανισθῇ, ἢ ὑπόθεσις κατ' ἀνάγκην ὑποβλητέα ἀνε-
στάσεων αὐτοῦ. Ὅθεν δὲν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ παρουσία τοῦ ἰδιώτου
κατήγορου πρὸς νόμιμον σύγκλησιν τοῦ συμβουλίου. Δ. Π. ποιν. 61 τοῦ 70.
(μεταφραστὴς Κωνσταντόπουλος).

249. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου λέγονται
συμβουλίσματα. — Ἐκδίδονται δὲ διὰ τῆς ψήρου τῶν πλειόνων,
ἢ πάντοτε μετὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ πα-
ντός ἰδιώτου κατήγορου, ἀποχωρησάντων ὁμοίως αὐτῶν.

Γ'. Ἀρμοδιότης τοῦ συμβουλίου.

α'. Ἐν γένει.

250. Τὸ συμβούλιον, κατὰ πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ
ἰδιώτου κατήγορου, τοῦ κατηγορουμένου, τοῦ πολιτικῶς ἐγ-
κλησίου (1), ἢ καὶ κατ' αἶτησιν τοῦ ἀνακριτοῦ, ἀποφα-
ζει. — 1. ὅταν ὁ ἀνακριτὴς νομίζῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐνδώσῃ
εἰς τινὰ πρότασιν τῶν εἰρημένων. — 2. ὅταν πρόκειται νὰ κα-
τασταθῇ δύσκολόν τι ἀντικείμενον ἐν τῇ προανακρίσει π. χ. κατὰ-
στάσεις κτλ. — 3. περὶ ὧν τῶν μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐν τῇ
προανακρίσει διαφορῶν. — 4. περὶ τῆς ἀποπερατώσεως ἢ ἐξα-
ντλήσεως τῆς προανακρίσεως. (1) Ποιν. 160. 178. 222. 254.
58. 255. 298. ΣΠΝ. 99.

1) ἐνάγοντος

Ν. Τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, ὅν ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ περὶ πα-
ντῶν ἐν τῇ προανακρίσει ἀναφαισίων διαφορῶν τῶν διαδίκων κατὰ τὸ
β. 250, εἶναι καταδήλως ἀρμόδιον καὶ νὰ δικάσῃ αἶτησιν τῶν φυλακι-
σθέντων περὶ ἀποφυλάξεως αὐτῶν. Δ. Π. ποιν. 80 τοῦ 58. (Δύναται δὲ
αἶτηθῇ ἢ ἀποφυλάκισις, εἴτε διότι τὸ ἐντάλμα τῆς φυλάξεως εἶναι

1) Ἀλλ' ὅρα καὶ ἄρθρον 6 τοῦ Συντ. ὑπὲρ τῶ ἀρθρ. 236 ποιν. δικ.

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

παράτυπον, εἴτε διότι ἢ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένη πρᾶξις δὲν εἶναι κατὰ τιμωρητὴν ἢ ἀποτελεῖ πλημμελήμα, μὴ ἐπάγον προφυλάκισιν).— Μὲν δηλοσίως συνεδριάζοντα δικαστήρια καὶ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 300 τοῦ Ὅργ. Δικ. ὁριζόμενα συμβούλια εἰσὶν ἀρμόδια νὰ δικάσωσι περὶ πειθαρχ. παραπτώματων, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 237 καὶ 247 τῆς π. δικονομίας συγκροτούμενα ποινικά συμβούλια τῶν πλημμελειοδικιῶν οὔτε τοῦ ἄρθρου 250, οὔτε ἄλλης τινὸς διατάξεως τῆς ποιν. δικον. χορσ. εἰς αὐτὰ ἀρμοδιότητα πειθαρχικὴν. Α. Π. ποιν. 25 τοῦ 61.

251. Τὸ συμβούλιον δύναται — 1. νὰ ἀποφαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν 1) — 2. νὰ παύσῃ τὴν περαιτέρω καταδίωξιν — 3. νὰ διατάτῃ τὴν περὶ ἀνάκρισιν. (1) — 4. νὰ ἀποφασίζῃ τὴν εἰς τὸ ἀχροατήριον αὐτοῦ ἢ ἄλλου δικαστηρίου ἀναπομπήν 3) τῆς δίκης. Π. Ν. 252, 256—260. (Γάλλ. Ποιν. Δικ. 128).

1) δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία 2) προσωρινῶς 3) π. πομπήν

δ'. Ἀπόφανσις ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν.

252. Τὸ συμβούλιον ἀποφαινεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία, ἐὰν ὑπάρχουν λόγοι ἀναιρουντες τὴν ποινὴν, ἐὰν ὑπάρχουν παντάπασιν ἐνδεῖξεις κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ἢ τὸ γεγονός δὲν ἐμπεριέχῃ ἀξιόποινον πρᾶξιν, ἢ ἐὰν ἦδῃ π. γράφῃ κτλ. (ἄρθ. 5). — * Ἄν ὁ κατηγορούμενος ἦτο φυλακισμένος, ἀπολύεται παραχρῆμα, ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ περὶ τῆς ἀνακ. προθεσμία. Ποιν. 95, 251, 4, 269. Π. Ν. 113—122. (Γ. Ποιν. Δικ. 128, 221 καὶ 229).

γ. Προσωρινή παύσις τῆς ἀνακρίσεως.

253. Ἡ περαιτέρω καταδίωξις παύεται πρὸς καιρόν, καὶ φυλακισμένος ἀπολύεται προσωρινῶς, ἐὰν ὑπάρχουν μὲν ἀπ. ξεις, ἀλλὰ δὲν ἦναι ἀπογρῶσαι, ὥστε νὰ ἐπιστηριχθῇ ἡ δ. αὐτᾶς κατηγορία. — Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δύναται ὁ κατηγορούμενος τότε μόνον νὰ καταδιωχθῇ ἐκ νέου ἐνεκα αὐτῆς πράξεως, ὅταν ἢ κατ' αὐτοῦ ὑπάρξῃσιν ἄλλα μὴ ἡ

(1) Ἐν τῷ δικαίωmati τοῦ διατάττειν περαιτέρω ἀνάκρισιν ἐγκλείται τὸ δικαίωμα τοῦ διατάττειν τακτικὴν ἀνάκρισιν, ἐν οὐδεμίᾳ τῇ μόνον π. σαγωγικῇ ἀνάκρισις ἐνεργῆται.

κρίθεῖσα ὑποφία ἐνισχυθῇ διὰ νέων ἀποδείξεων μὴ προϋποβληθέντων εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ δικαστηρίου. — Ὁ εἰσαγγελεὺς ὁμοῦς ἐρεῖται νὰ ὑποβάλῃ πρὸ τοῦ τῶς νέας ἀποδείξεις εἰς τὸ συμβούλιον, 1) καὶ νὰ περιμένῃ μέχρις οὗτο ἀποφασίσῃ αὐτό, ἂν ἐπιτρέπεται περαιτέρω καταδίωξις. Ποιν. 251, 2. 260. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 128 καὶ 248).

1) συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν.

N. Τὰ δικαστικὰ συμβούλια δύνανται νὰ ἀναλάβωσι κατὰ τὸ ἄρθρον 283 τὴν ἀνάκρισιν μόνον ὅταν εὐρεθῶσι νέαι ἀποδείξεις βαρυντικαί, δηλονότι ἐνισχύουσαι τὴν κατὰ τοῦ κατηγορηθέντος ὀνόνοιαν, οὐχὶ δ' ἐπομένως ὅταν οὗτος προτείνῃ ἀποδείξεις ὑπὲρ ἑαυτοῦ· πολλῶ δ' ἦντο ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει, ὅσκις παρέπεμψαν ἤδη τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκρατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, καταστήσαντα οὕτως ἑαυτὰ ἀναρμόδια ἐρεῖς· εἰς τὴν ἐκδικαστὴν αὐτῇ. Α. Π. ποιν. 12 τοῦ 35. Ὅθεν ὁ ὑπόδικος δύναται ἀπλῶς νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων κατὰ τοῦ βουλευματος, ὅπερ ἔπαυσε προσωρινῶς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀνάκρισιν, οὐχὶ δὲ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐπαναλήψιν τῆς ἀνακρίσεως τῇ αὐτῇ πράξει δύναται τοῦ ἁρθρου 253, ἐπιτρέψαντος ἐξαιρετικῶς μόνον τῇ εἰσαγγέλῃ τὴν πρόκλησιν τῇ ἐκ νέου ἐξετάσεως τῆς αὐτῆς πράξεως ὅποτε ἢ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ὑποφία ἐνισχυθῇ διὰ νέων ἀποδείξεων. Α. Π. ποιν. 147 τοῦ 72. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 93 δύναται καὶ ὁ κατηγορούμενος νὰ ζητήσῃ ἐπαναλήψιν τῆς ἀνακρίσεως, ὑποβάλλων νέας ἐνδείξεις ὑπὲρ ἑαυτοῦ. (Ἀποδεχόμεθα κατὰ πάντα τὴν γνώμην ταύτην, ὡς στηριζομένην εἰς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς Ποινικῆς ἡμῶν δικονομίας, καθιερούσης πᾶν νόμιμον δικαίωμα, τείνον εἰς τὴν ἀποτελεσματικωτέραν ὑπεράσπισιν). — Τὸ δικαίωμα τοῦ συμβουλίου νὰ διατάξῃ ἢ μὴ διατάξῃ περαιτέρω καταδίωξιν εἶναι ἀνεξάρτητον τῶν αἰτησίων τῶν μερῶν· ἐπομένως δύναται νὰ διατάξῃ, ἂν θεωρῇ αὐτὴν ἀναγκαίαν, καὶ τὰν ἀπάλιν, ἂν θεωρῇ αὐτὴν ἀσκοπον, αὐδαμῶς δεσμευόμενον ὑπὸ τῶν προτάσεων τοῦ εἰσαγγελεως τοῦ κατηγ. ἢ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἔχον ὡς πρὸς τοῦτο διακριτικὴν ἐξουσίαν μὴ ἐξαρτωμένην εἰμὴ ἐκ τῆς συνειδησεως τῶν μελῶν τοῦ Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 73.

δ'. Διαταγὴ πρὸς περαιτέρω ἀνάκρισιν.

254. Ἐάν διαταχθῇ πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς διαδικασίας περαιτέρω ἀνάκρισις, παραδίδονται τὰ ἐγγράφα ἀνυπερβητικῶς εἰς τὴν ἀνακριτὴν. Ποιν. 251, 3. 271.

ε'. Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ κατηγορουμένου.

255. Ἐάν ὁ κατηγορούμενος ᾔναι ἄπων ἢ συγκαρ, καὶ ἢ κληρονομία δὲν δύναται νὰ ἐγγειριθῇ εἰς αὐτὸν, ἀποπερατωθείσης τῆς διαδικασίας 1), τὸ συμβούλιον, κατὰ τὴν κατάστασιν τῆς

ἀνακρίσεως, παραπέμπει τὴν δίκην εἰς τὸ ἀνκροατήριον. ἢ τὴν ἀναδύλλαι προσωρινῶς, μέχρις οὗ κατασταθῇ δυνατὴ ἡ περαιτέρω καταδίωξις τῆς κατηγορίας. — Διαταχθεῖσης δὲ τινος κατασχέσεως, τὸ συμβούλιον ἀποφασιζέει περὶ τῆς διατηρήσεως αὐτῆς. Ποιν. 178, 193, 250, 460 §.

1) προανακρίσεως

Γ'. Ἀναπεμπῇ 1) εἰς ποινικὸν δικαστήριον.

256. Ἐάν ἡ δίκη παραπεμφθῇ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακουροδικῶν, ἀρχεταὶ ἡ περαιτέρω διαδικασία κατὰ τὸ ἄρθρον 264. Ποιν. 251, 4 270. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 133).

1) Παραπομπῇ

257. Ἀναπεμπομένης 1) δίκης τινὸς εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἡ κλήσις γίνεται ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως κατὰ τὰ ἄρθρα 162 καὶ ἐπ., καὶ οἱ κατηγορουμένοι μετὰ τῶν συνηγόρων αὐτῶν ἔχουσιν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναπομπῆς τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 165 ὥρισμα δικαιώματα. Ποιν. 258, 270, 373, 392, 407, 2. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 130).

1) Παραπεμπομένης

258. Παραπεμφθεῖτης δίκης τινὸς εἰς ἄλλο ἀρμόδιον δικαστήριον πλημμελειοδικῶν ἢ εἰς δικαστήριον πταισματοδικῶν, πέμπονται ἀνωπερθέτως τὰ τὴν ἀνάκρισιν ἀφορῶντα ἐγγράφα παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα, ἡ ἀστυνόμεον, δήμαρχον, ἢ δημαρχικὸν πάρεδρον. Ποιν. 257. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 129).

Ν. Τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, κηρύττει αὐτὸ ἀναρμόδιον (διὰ τὴν φύσιν τῆς κολασίμου πράξεως ἢ τὴν ιδιότητα τοῦ κατηγορουμένου), δεῖλται μὲν νὰ κηρύξῃ ἀκύρους καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν τῆς περιφέρειᾶς τοῦ ἐνεργηθείσης πράξεως (αἷον τὰ ἐκδοθέντα ἐντάλματα, τὰς κατασχέσεις τῶν πειστηρίων κτλ.). Ἀλλὰ δὲν δικαιούται νὰ παραπέμπῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατ' αὐτὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἢ τὴν κατ' αὐτὸ ἀρμόδιον ἀνακριτικὴν ἀρχήν, διότι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀνήκειν ἐ νόμος (46 Ποιν. Δικ.) εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον μόνον. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 58, 13 τοῦ 63. (Συμφωνεῖ Κωνσταντοπούλος. Διεφώνει Κωστής φρονῶν ὅτι δὲν στηρίζεται εἰς τὸ γράμμα τοῦ ἄρθ. 238).

Γ'. Ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου.

259. Ἐάν ὁ κατηγορουμένος ᾔνοι συλακισμένος, πρέπει νὰ ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον συγχρόνως καὶ περὶ τῆς ἀπολύσεως αὐτοῦ ἢ τῆς περαιτέρω διαδικασίας τῆς συλακίσεως κατὰ τὰ ἐν τῷ

ἄρθρῳ 207 καὶ ἐπ. ὠριτμένα. — Ἐὰν ἡ ἐνίκη παραπέμψη εἰς δικαστήριον πταισματοδικῶν, ἀπολύεται ὁ φυλακισμένος. ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 141 ὠριτμένων περιπτώσεων. Ποιν. 251 4, 270. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 129 καὶ 130 § 2).

Ν. Ἐκ τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθ. 259 προκύπτει ὅτι, ὅσκις ὁ κατηγορούμενος παραπέμψη ἐπὶ πλημμελίῳ, μὴ δικαιολογῶντι προσω-
λακισιν κατὰ τὰ ἐν ἄρθ. 207 ὠρισμένα, ἡ ἀποφυλάκισις αὐτοῦ διατάσσεται ἀναγκάτως ὑπὸ τοῦ συμβουλίου. Α. Π. ποιν. 161 τοῦ 63. — Τὸ ἄρθρον 259, χαρακτηρὶν τῷ συμβουλίῳ τὴν ἐξουσίαν νὰ διατάξῃ τὴν διαρκεῖαν τῆς προσωλα-
κίσεως δὲν ἀπαγορεύει αὐτῷ νὰ διατάσῃ καὶ τὴν προσωλάκισιν, ὅσκις δὲν διαταχθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ. Μὴ ἀπαγορευομένην δὲ τούτου βήτως, ἐπειταί
ἐπὶ ἑαυτὸ, διότι παράλογον ἦεν εἶναι νὰ σπερῇται τὸ δικαίωμα τοῦ
να φυλακίσῃ ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ παρατείνῃ τὴν φυλάκισιν. Α. Π. ποιν.
9 τοῦ 74. (Κατὰ Νικόλαον Φλογαίτην (οὗ τὰς σκέψεις συμπεριζόμεθα) ἐκ
τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθ. 259 προκύπτει α') ὅτι ἡ περὶ ἀποφυλάκισις
τῆς διαρκείας τῆς φυλάκισις ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου παρακολουθεῖ ὡς
ἀσπικτον ἐπακόλουθον τὴν εἰς τὸν χαρακτῆρα τῆς διωκομένης πράξεως
καὶ τὴν εἴδιν τῶν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας ἐνδείξεων ἀπορώσων
ἀπεικον. β') ὅτι τὸ συμβούλιον ἀπαραίτητως δεύει νὰ διατάξῃ τὴν
διαρκεῖαν τῆς φυλάκισις ἢ τὴν ἀποφυλάκισιν. ἐνταῦθεν δὲ γ') ὅτι τὸ
συμβούλιον δὲν ἀπεκδύεται τὴν κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος δικαιο-
δοσίαν αὐτοῦ, πρὶν ἢ ἀποφῇνται καὶ περὶ τῆς ἀποφυλάκισις τοῦ κατη-
γορουμένου, ἀπαραίτητως απαιτουμένης. Ὅθεν, παραλειφθείσης τυχὸν τῆς
περὶ ἀποφυλάκισις ἀποφάσεως ἐν τῷ βουλευματι, διατακτέα αὕτη δι' ἐ-
διακτέρου βουλευματος, οὐδαμῶς διὰ τούτου προσβαλλομένου τοῦ δεδίκασμε-
νου, ἢ καὶ μὴ μεταβαλλομένου μήτε τοῦ χαρακτῆρος τῆς πράξεως, μήτε τῆς
εἴδης τῶν ὑπαρχουσῶν ἐνδείξεων. Ἐξ ἄλλου προκύπτει ὅτι, ὅσκις ὁ κα-
τηγορούμενος δὲν ἐφυλακίσθη, τὰ συμβούλια ποῖται νάπρωτοι τοῦ διατά-
σσειν περὶ φυλάκισις, ἢ τοῦ νόμου μνημονεύοντες μόνον περὶ τοῦ πρ-
ατοῦ, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἦναι προσωλακισμένος. Ὁ συλλογισμὸς δὲ
ἐνταῦς ἐπισημαίνεται προσετι τὸν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 159 καὶ 228
τῆς Παιν. Δικονομίας, ἐξ ὧν τοῦ συνδυασμοῦ προκύπτει ὅτι ἡ φυλάκισις
ἐνεργεῖται ἢ ἀνευ ἐντάλματος φυλάκισις κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθ. 159 μνη-
μονευομένην περίπτωσιν ἢ δι' ἐντάλματος καθ' ἑλκεν τὰς λοιπὰς, ἐκδιδομέ-
νη ἢ ὑπὸ τοῦ προεδροῦ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις
360 καὶ 368 προνοουμένας περιπτώσεις, ἢ ὑπὸ μόνου τοῦ ἀνακριτοῦ καθ'
ἑλκεν τὰς ἄλλας οὐδεμία δὲ τοῦ νόμου διατάξις παρέχει εἰς τὰ συμβούλια
τὸ δικαίωμα τοῦ ἀπαγγέλλειν τὴν φυλάκισιν τοῦ κατηγορουμένου, ἐκτὸς
αὐ ἐνταῦθα ἀμφισβητήσας περὶ αὐτῆς μεταξὺ τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ
ἀνακριτοῦ διαρκούσης τῆς ἀνακρίσεως.

Δίκ. Ἀνακρίσεως, Βιβλίου Β' ἀνακρίσεως

260. Οἱ εἰσαγγελῆς, οἱ ἰδιωτικοὶ κατήγοροι, οἱ κατηγορο-
μενοὶ καὶ οἱ ἐπὶ τῷ ποινικῷ δικαστηρίῳ ὄντες, εἰς τὴν περιπτώσει

τοῦ ἄρθρου 251 ἀριθ. 1, 2, καὶ 4, τὸ δικαίωμα νὰ ἀνακόπτουν (1) τὰ βουλευμάτα τοῦ συμβουλίου, εἴτε παρευρεθέντες εἰς τὴν σύληψιν, εἴτε μὴ. (2) — Τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἔγγραφον παραδίδεται ἐντός εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς 1) ἐκδόσεως τοῦ βουλευμάτος εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν — Ἡ περὶ τούτου συνταχθεῖσα ἐκθεσις πρέπει νὰ περιέχῃ τοὺς λόγους τῆς ἀνακοπῆς, καὶ νὰ ᾖ υπογεγραμμένη ἀπὸ τὸ ἀνακόποντα καὶ τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου. Ποιν. 72, 73 261 ἐ. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 135).

1) ἡμέρας τῆς

Ν. Ὁ ἐξ ἀναλογίας τῶν ἄρθρων 143, 163 καὶ 190 τῆς Ποιν. Δικονομίας προδιόριζόντων ἐπίσης 24 ὥρων προθεσμίαν καὶ ἐν τούτοις διαταττόντων ὅτι αὕτη τελευτᾷ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπομένης ἡμέρας καὶ οὐχὶ τῆς ἐπομένης ὥρας μετὰ παρέλευσιν τῶν 24 ὥρων, γίνεται δὴλον, ὅτι αἱ 24 ὥραι τοῦ ἄρθ. 260 ὑπολογίζονται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευμάτος. Τούτο ἄλλως, δηλοῦται καὶ ἐκ τοῦ 263 ἄρθρου, ὅπερ διὰ τὴν αὐτὴν προθεσμίαν εἶρει ἀπλῶς « διαρκεῖ 24 ὥρας »· οὐδ' εἶναι δυνατόν νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ἐσκόπει ἐξαιρετικῶς ὁ νομοθέτης ἐν τῇ προθεσίμῃ τοῦ 260 ἄρθρου νὰ μεταβάλῃ τὸν γενικὸν δικονομικὸν περὶ ὑπολογισμοῦ τῶν προθεσμιῶν κανόνα. Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 42. Ἀλλ' ὅμως ἐνεκα τῆς παντελοῦς ἀγνοίας τῶν κατηγορουμένων περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευμάτος, ἡ περὶ εἰκοσιτεσσάρων προθεσμίας πρὸς ἀνακοπὴν διάταξις τοῦ νόμου δεῖν νὰ θεωρηθῇ ὡς πρὸς αὐτοὺς ἐρμηνευομένη ὡς καθιερούσα τὴν ἑναρξιν αὐτῆς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ βουλευμάτος, διότι ἄλλως καθίσταται ματαία ἡ εἰς αὐτοὺς παροχὴ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀνακόπτειν. Ὡς πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς ὅμως δεῖν τούναντιον νὰ ἐρμηνευθῇ ἀντιθέτως, διότι 1) μὲν οὗτοι, ἐπιφορτισμένοι ὑπὸ τοῦ νόμου τὴν διεξαγωγὴν τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων, δύνανται καὶ θεilloύσι νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν τῶν βουλευμάτων ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν, 2) δὲ οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου ὑποχρεοῖ ἄλλον πινὰ δικαστικὸν λειτουργὸν νὰ κοινοποιῇ τὰ βουλευμάτα τοῖς εἰσαγγελεῦσι. Α. Π. ποιν. ΣΜΕ' τοῦ 38. Ὅθεν μὴ γενομένης εἰς τὸν κατηγορούμενον τῆς κατ'

(1) Μὴ ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου τὴν προσωπικὴν τοῦ κατηγορουμένου παρουσίαν ἢ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίου συζήτησιν, ἐπιτεταῖ ὅτι κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν λοιπῶν ἐνδίκων πράξεων ὁ κατηγορούμενος δύναται νὰ παρασταθῇ διὰ πληρεξουσίου, τὸ δὲ ἄρθρον 260 οὐδὲνως προέβητο νὰ παχρὸς τὴν διὰ πληρεξουσίου χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσου. Ἡ πρακτικὴ μάλιστα παρεδέξατο ὅτι καὶ οἱ φυγέδικοι δύνανται νὰ ἀνακώψωσι διὰ πληρεξουσίου.

(2) Ἀλλ' ὅρα ὑπὸ τὸ ἄρθ. 236 Ποιν. Δικ. καὶ ἄρθ. 6 τοῦ Συντ. καθ' ἐπιταγήεται ἀνακοπὴ εἰς τὸν προφυλακισθέντα κατὰ τοῦ ἐπὶ τῇ αἰτίσῃ αὐτοῦ περὶ ἀπολύσεως δι' ἐγγυήσεως ἐκδοθέντος βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν.

νομον κοινοποιήσεως τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ἢ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία θεωρεῖται ὡς μὴ ἀρξάμενη. Α. Π. ποιν. ΤΝΡ' τοῦ 39, 46 τοῦ 42. Οἱ λόγοι εἰς ἀπαγορεύοντες τὴν ἐμπνευσίαν ταύτην τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὸν κατηγορούμενον, ἐφαρμόζονται ἐπίσης καὶ εἰς τὸν ἰδιώτην κατηγοροῦν, μὴ δυνάμενον καὶ τοῦτον νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευματος αὐτοῦ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως. Α. Π. ποιν. ΥΝΕ' τοῦ 1840. (Ἰδὲ καὶ ἄρθρον 263). Ὡσαύτως τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος μὴ καλουμένου εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν συμβ. μὴ δυνάμενου ἐπομένως νὰ πληροπορήται περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν βουλευμάτων, ἔπεται, ὅτι ἡ προθεσμία τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρων πρὸς ἀνακοπὴν ἢ πρὸς ἀναίρεσιν ἀρχεται ἀπὸ τῆς εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα γνωστοποιήσεως τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευματος· τούτο δὲ προκύπτει σαφῶς καὶ ἐκ τῶν ἀρθρῶν 304 καὶ 27 τῆς Ποιν. Δικ., καθ' ὅ ὑποχρεῖται ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, μὴ τυχὼν κατοικῶν ἐν τῇ καθέξῃ τοῦ πεινικτοῦ δικαστηρίου, νὰ διορίσῃ ἀντίκλητον, ὃ γίνονται αἱ ἐπὶ τῆς διαδικασίας συμπιπτούσαι δηλοποιήσεις καὶ ἄλλαι ἀνακοινώσεις. Α. Π. ποιν. 89 τοῦ 49, 20 τοῦ 53. Ὅθεν, ὡςἀκις κατοικεῖ ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου ἡ διορίσειν αὐτοῦ ἀντίκλητον, ἀρχεται ἡ τῆς ἀνακοπῆς προθεσμία ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ βουλευματος. ἄλλως δὲ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 48, 113 τοῦ 53. — Ἡ παθοῦσα, καίτοι ἀνήλικος, δύναται νὰ διορίσῃ πληρεξέουσιν, ὅπως ἀνακόψῃ, τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 74 τῆς Πολ. Δικον. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 59. — Τὰ ἄρθρα 260 καὶ 263 τῆς Ποιν. Δικ. διαλαμβάνοντα, ὅτι εἰ εἰσαγγελεῖς ἔχουσι τὸ δικαίωμα νάνακοπῶσιν ἢ νὰ προσβάλλωσι δι' ἀναίρεσιν τὰ βουλευματα, περιορίζουσι τὸ δικαίωμα τούτο εἰς μόνους τοὺς εἰσαγγελεῖς τοὺς παρὰ τοῖς δικαστηρίοις, ὧν τὰ συμβούλια ἐκδίδουσι τὰ βουλευματα. Ὅθεν εἰ παρὰ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελεῖς δὲν δικαιούνται νὰ αἰτήσωνται ἀναίρεσιν βουλευμάτων τῶν ἐφετῶν, ὅπερ ἄλλως προκύπτει καὶ ἐκ τῶν ἀρθρῶν 13 καὶ 16 τῆς Ποιν. Δικον. συνδυαζομένων ἀλλήλοις· κατ' ἐξαιρέσιν δὲ ὁ εἰσαγγελεὺς παρὰ τῷ Ἀρ. Πάγῳ δικαιούται νὰ ζητήῃ ἀναίρεσιν τῶν βουλευμάτων ἢ ἀποτάσειν τῶν κατωτέρων δικαστηρίων. Α. Π. ποιν. 136 τοῦ 66. — Ἐπιτρεπούμενης ἀνακοπῆς μόνον ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ ἀρθροῦ 281 ἀρ. 1, 2 καὶ 4, ἔπεται, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ κατὰ βούλευματος διατάξαντος ἁπλῶς τὴν προφυλάκισιν. Α. Π. ποιν. 147 τοῦ 57, 115 τοῦ 59, 17 τοῦ 61. Ὡσαύτως ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ κατὰ βουλευματος ἐπιτρέποντος ἐπανάληψιν καταδίωξης. Α. Π. ποιν. 29 τοῦ 87. Ἐπίσης κατὰ βουλευματος, ἀπορρίπτοντος ἐνστάσιν παρορρητῆς. Α. Π. ποιν. 134 τοῦ 92. Ἐπιτρέπεται ὅμως ἀνακοπὴ κατὰ βουλευματος, ὅπερ, αἶρον τὴν διαφωνίαν μεταξύ ἀνακριτοῦ καὶ εἰσαγγελεως, ἀποφαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀξίοποιος πρᾶξις. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 60. — Τοῦ ἰνδικου μισοῦ τῆς ἀνακοπῆς χορηγηθέντος τῷ τε εἰσαγγελεῖ καὶ τῷ κατηγορουμένῳ, δικαιούνται νάνακόψωσι τὸ βούλευμα ἑκάτερος· ἂν ἀνακόψῃ ἱκανῶς μόνον ὁ κατηγορούμενος, ἐμφαίνεται προδήλως, ὅτι ὁ μὲν εἰσαγγελεὺς συγκατετάθη εἰς αὐτό, ὁ δὲ κατηγορούμενος μὴ συγκατατεθείς ἀνέκοπεν, ἀποδίδων εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης αὐτοῦ· ἐκ τούτου συναγεται, ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν δικαιούται μὲν νὰ ἀρρίψῃ τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ τροπολογήσῃ τὸ πρωτόδικον βούλευμα ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἀνακόπτοντος. Διότι, τοῦ εἰσαγγελεως συγκατατεθέντος εἰς αὐτό, δὲν

ῥηλα· ῥηλαφῆ ἢ κατηγορούμενος, ἐν ᾧ δὲ ἀνακοπὴν αὐτός, εἶναι δὲ ἀποπονεῖ ὡς ὑπετέθη, ὅτι ὁ νόμος, καίτοι χρηρηγῆται ἐνδικῶν τε μίσην τῷ διαδίκῳ πρὸς αὐτόν, δύναται οὖν ἤτοι νὰ στρέφῃ αὐτὸ καὶ κατ' αὐτόν. Α. Π. ποιν. ΓΠΘ' τοῦ 40, 7 τοῦ 41. (Ἐπιδιοκιμάζομεν κατὰ πάντα τὰς ἀποράσεις ταύτας). Contra Α. Π. ποιν. 19 Δύγουστου τοῦ 38, 36 τοῦ 59, 108 τοῦ 66, 6 τοῦ 77, καθ' ὅς τὸ συμβούλιον τῶν Ἐρετῶν δύναται νὰ τροπολογήσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν τὸ πρωτόδικον βούλευμα. (Κωστής συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης, ἀλλ' ἔκιστα πειστικῶς). Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 185 τοῦ 64 τὸ τῆς παραπομπῆς βούλευμα, καίτοι προσβληθὲν δι' ἀνακοπῆς ὑπὸ τοῦ ἐνὸς μίσην ἐκ τῶν κατηγορουμένων, δύναται νὰ μεταρρυθμισθῇ διὰ τοῦ βουλευματος τῶν Ἐρετῶν καὶ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς κατηγορουμένους. — Οὐδενὸς νόμου κωλύοντος τὴν παραίτησιν τῆς ἀνακοπῆς, οὐσιώδους δὲ εὐσεβείας τῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου, καθ' ἣν ἕκαστος δικαιούται νὰ παραιτηθῇ ἐνδικῶν μίσην, οὐ ποιεῖται χρῆσιν, ἔπεται ὅτι δύναται ὁ κατηγορούμενος νὰ παραιτηθῇ τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ κατὰ βουλευματος ἢ ἀποράσεως. Α. Π. ποιν. 132 τοῦ 66, 124 τοῦ 55, 73 τοῦ 61. Ἐπίσης καὶ πολιτικῶς ἐνάγων. Α. Π. ποιν. τῆς 11 Μαρτίου 1838. Παραιτηθέντες δὲ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος τῆς ἀνακοπῆς, ἢ κατηγορίας ἀμείρει τοῦ δικαιοῦτος τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ συμβούλιον τῶν Ἐρετῶν, ὡς ἐξαφανίζομενον καὶ τῶν αποτελεσμάτων τῆς ἀνακοπῆς διὰ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς ἀνακοπῆς. Α. Π. ποιν. 129 τοῦ 89. (Σύμψυκτος: Hélie) — Ἀρμυδίου πρὸς σύνταξιν τῆς ἀνακοπῆς τυγχάνει προδίκως ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου, οὗ τὸ δικαστικὸν συμβούλιον ἐξεδωκε τὸ βούλευμα. Α. Π. ποιν. 54 τοῦ 72, 64 τοῦ 78. (Ἄλλ' ἂν ὁ κατηγορούμενος διατρέξῃ ἐν ταῖς φυλακαῖς τῶν ὑποδίκων ἑτέρας δικαστικῆς περιφερείας, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἡ ἔκθεσις τοῦ ἐκεί δικαστικοῦ γραμματεῖος σύνταχθεῖσα ἀνακοπῇ, διότι οὐδεὶς ὀφείλει εἶναι εἰς τὰ ἀδύνατα). (Προσθετόν ὅτι κατὰ τὴν γνώμην Νικολάου Φλογαίτου, τὴν χρῆσται καὶ ἡ πρακτικὴ, ἢ ἀρχή, καθ' ἣν ἐπὶ ἀστικῶν ὑποθέσεων ὁ δίκαιος δὲν δικαιούται νὰ προσβάλῃ ἀπόψεις, ἐκδοθεῖσαν συμφώνως πρὸς τὴν αἰτήσιν αὐτοῦ (διότι οὕτω προσβάλλει τὰς ἰδίας αὐτοῦ πράξεις), δὲν ἐκφυλάσσεται εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖ ἐπὶ ποινικῶν ὑποθέσεων, ὅστις, ἀρτίων νὰ διεκδικῇ τὸν νόμον καὶ τὴν δημοσίαν τάξιν, δὲν δύναται νὰ παραιτηθῇ ἀριστικῶς ἐνδικῶν μίσην, οὐδ' ἀπολείσται τοῦ δικαιοῦτος νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸ καὶ κατὰ βουλευματος, ἐκδοθέντος συνωδῆ πρὸς τὴν προηγουμένην αὐτοῦ πρότασιν).

261. Ἦσαν δικὰ τοῦ βουλευματος διεταχθῇ ἢ ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου, διαμένει οὗτος εἰς τὴν φυλακὴν διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας. Ποιν. 560. (Γαλλικ. Ποινικ. Δίκον. 135).

262. Ἡ ἀνακοπὴ ἔχει δύναμιν ἀναστρέλλουσαν, καὶ διεσφηνύεται πρὸς τὸ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Ἐρετῶν. — Εἰς τὸ συμβούλιον αὐτὸ πρέπει νὰ παρευρίσκωνται ἐπὶ τοῦτοι πάντες δικασταί, συμπεριλαμβανομένου τοῦ προέδρου, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ γραμματεὺς (1). — Ἡ δικανικὰ εἶναι ἀμείρη τῆς πρὸς τὸ

συμβουλίου τῶν πλῆγμαλειδικῶν (ἄρθρ. 248—259). Ποιν. 263. 267. 416.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθ. 260 καὶ 261 καὶ τοῦ ἄρθρου 250 προκύπτει ὅτι, ἐὰν διὰ τοῦ βουλευματος εἰσθῇ εἰς τὴν πράξιν χαρακτηρισμοί, επαγχομαινος τὴν προφυλάκισιν τοῦ κατηγορουμένου (καθ' οὗ δὲν εἶχεν ἐκδοθῇ ἐνταλμα προφυλάκισως), ἡ ἀνακοπὴ δὲν ἔχει δύναμιν ἀνασταλέλυσαν ὡς πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην, διότι ἡ περὶ προφυλάκισως ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου ἐκδίδεται εἰς τοὺς ὅρισμούς τοῦ ἄρθ. 250, ὅς ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο οὐτε ἀνακοπὴ ἐπιτρέπεται, οὐτε ἡ γενομένη ἀνακοπὴ δύναται νὰ ἔχῃ ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα. Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 71. — Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθ. 267 τῆς ποιν. δικ. ὁ παρ' ἐρεταις εἰσαγγελεὺς δύναται, ἂν θεωρῇ ἀτελῆ τὴν ἀνίκρισιν, νὰ προτείνῃ τὴν ἐξακολούθησιν αὐτῆς, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 262, 268, 271 καὶ 251 τὸ συμβούλιον τῶν ἐρετῶν δύναται νὰ διατάξῃ τὴν περαιτέρω ἀνίκρισιν, ἐπειτα, ὅτι καὶ ὁ κατηγορ., δικαιούται νὰ προτείνῃ μέρηρας καὶ ἐνωπίον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐρετῶν πρὸς ἀπόδειξιν περιστάσεων συντελούντων εἰς τὴν ὑπερασπίσιν αὐτοῦ, οὐ μόνον διότι κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς νομοθεσίας ἡμῶν ἡ κατηγορία δὲν πλεονεκτεῖ τῆς ὑπερασπίσεως, ἐπομένως εἴτι δικαίωμα ἔχει ἡ κατηγορία ἔχει καὶ ἡ ὑπερασπίσις, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἀνίκρισις δὲν θεωρεῖται παρ' ἡμῶν ἀποπεπρωμένη ἀρχὴ τῆς ἐκδόσεως τοῦ τελειωτικοῦ βουλευματος τῶν ἐρετῶν. Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 49. — Ὅριζοντες τοῦ ἄρθρου 262 ὅτι εἰς τὸ συμβούλιον πρέπει νὰ παρευρίσκωνται πέντε Ἑρέται, οὐχὶ δ' ὅτι προτιμῶνται οἱ ἀρχαιότεροι, ἐπειτα ὅτι δύναται νὰ μετασχωσὶ καὶ νεώτεροι. Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 89. δύναται δὲ νὰ μετασχωσὶ τοῦ συμβουλίου καὶ Ἑρέται ἄλλου τυχαίου. Α. Π. ποιν. 130 τοῦ 90. Οὐχ ἦττον καὶ οἱ ἔχοντες διακοπὰς, ἅτε τῶν δικαστῶν δικαίωμα μόνον ἀποχῆς χρηρουσῶν. Α. Π. ποιν. 214 τοῦ 75.

Ε'. Ἀναίρεσις.

263. Οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 260 ἀνασεραμενοι δι' ἄδικαι δύνανται νὰ ἔχρησιν τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ μόνον — 1. ἕνεκα μὴ προσήκουστος συνθεσεως τοῦ συμβουλίου κατὰ τὰ ἄρθρα 247 καὶ 262. — 2. ἕνεκα μὴ γενομένης παραθέσεως τοῦ ἀνηγκοντος ἄρθρου 1) τοῦ ποινικοῦ νόμου. — 3. ἕνεκα ψευδοῦς ἐρμηνείας ἢ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου. — Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία διάρκει εἰκοσιτέσσαρες ὥρες, ἀρχομένη, κατὰ μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 260 ἀπὸ τῆς παραλευσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, κατὰ δὲ τὴν τοῦ ἄρθρου 262 ἀπὸ τῆς 2) ἐκδόσεως τοῦ βουλευματος. (1) Ποιν. 477 ε.

1) παρέλκουσι 2) ἡμέρας τῆς

(1) Σημειωτέον ὅτι, εἰ καὶ οὐδαμοῦ τῆς Ποιν. Δικ. ὁρίζεται ὅτι ἡ αὕτη-

Ν. Ἐκ τῆς συμπαραλαβῆς τοῦ άρθρου 263 πρὸς τὰ άρθρα 360 § 6, 407 § 11 καὶ 438 § 19 τῆς ποιν. δικαν. προκύπτει, ὅτι τὰ δικαστικά βουλεύματα ὑπάκουται εἰς ἀναίρεσιν ὅταν ψευδὲς ἐμφανίζῃς ἢ ψευδὲς ἐφαρμογῇ μόνον τῶν διατάξεων τοῦ ποιν. νόμου, οὐχὶ δὲ καὶ διατάξεων τῆς ποιν. δικονομίας. Τὸ ἐπιχείρημα δὲ, ὅτι περιλαμβάνεται ἐν τῇ λέξει νόμου καὶ ἡ ποιν. δικονομία, ἀναιρεῖται α') ἐξ αὐτοῦ τοῦ άρθρου 263 ὁρίζοντος ἐν ἐδ. 1 ὡς λόγον ἀναίρεσως τὴν μὴ προσήκουσαν σύνθεσιν τοῦ δικ. συμβουλίου. Ἐπερ ἤθελε περιττεύει, ἐάν τὸ ἐδ. 3 τοῦ άρθρου περιλαμβάνει καὶ τὰς δικονομικὰς διατάξεις, β') ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἁρθροῖς 407 καὶ 438 διαταττομένων, καθ' ὅ καὶ αὐταὶ αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις δὲν ὑπάκουται εἰς ἀναίρεσιν διὰ πᾶσαν παραβίασιν δικονομικῶν διατυπώσεων· ἄτοπον δὲ νὰ ὑποταθῇ, ὅτι ἐνδεχόμενος ἠθέλησε νὰ περιβάλῃ διὰ πλείονων ἐγγυήσεων τὰ βουλευματα τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων. Α. Π. ποιν. 6 καὶ 10 τοῦ 35, 47 τοῦ 66, 116 καὶ 82 τοῦ 71, 17 τοῦ 72, 41 τοῦ 73, 13 καὶ 18 τοῦ 77, 75 τοῦ 78, 88 τοῦ 78, 59 τοῦ 80, 22 τοῦ 82, 81 τοῦ 82, 182 τοῦ 84, 38 τοῦ 87, 36 τοῦ 89, 134 τοῦ 89, 1 τοῦ 92. Ὅθεν καὶ τῆς παραβίασεως τοῦ δεδικασμένου ἀποτελοῦσιν παραβίασιν τοῦ 84 ἁρθρου τῆς ποιν. δικονομίας καὶ οὐχὶ τοῦ ποιν. νόμου, (οὗ τὰ ἄρθρα 81 καὶ 117 ὁρίζονται περὶ καταλογισμού τῶν πράξεων καὶ περὶ ἐξαλείψεως τοῦ ἀξιολογήσαντος τοῦ πράξαντος). Ἐπειτα ὅτι δὲν ἀποτελεῖ αὕτη λόγον ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. 183 τοῦ 77· ('Ἄλλ.' ἀντίθετος· ἀρθρ. 26 τοῦ 87 καὶ ἑτέρα μεταγενεστέρων· καθ' ὅς ἡ ἐκ τοῦ δεδικασμένου ἐνστάσις, ὡς ἀφροῦσα εἰς τὴν δημοσίαν ταξίν, οὐ μόνον δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐξετασθῇ, ὅθεν καὶ νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἀναίρεσεως, ἐκείδουμένη εἰς τὸ νομικὸν εἶλωμα non his in idem, κυρωθὲν καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 117 τοῦ Ποιν. νόμου). Ὅθεν δὲν ἀποτελεῖαι λόγον ἀναίρεσεως καὶ ἡ παραβίασις τοῦ καταστατικοῦ διατάγματος τῶν Μοναστηρίων, ἢ ἡ παραβίασις τοῦ νόμου περὶ συστάσεως τοῦ ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου. Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 78. Οὕτω ἐπίσης ἡ παραβίασις τῶν περὶ ἀποδείξεως κανόνων. Α. Π. ποιν. 58 τοῦ 35, 18 τοῦ 78· οὕτε ἡ παραβίασις τῶν περὶ προθεσμῶν διατάξεων τῆς ποιν. δικ. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 63, 89 τοῦ 66. Ἐπίσης ὁ λόγος, ὅτι τὸ Συμβούλιον τῶν ἐρετῶν ἐδείκνυσε τὴν θέσιν τοῦ κατηγο. ἀνευ ἀνακοπῆς τοῦ εἰσαγγ. μὴ ἀποτελῶν παραβίασιν τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλὰ τῶν ἁρθρων 260 καὶ 262 τῆς ποιν. δικ., δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 75 τοῦ 78. Ἐπίσης ὁ λόγος, ὅτι παρὰ νόμον· ἐγένετο δεκτὸς πρὸς παράστασιν ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἀνευ ἐνόμου συμφέροντος. Α. Π. ποιν. 145 τοῦ 83, 1 τοῦ 86. Ἐπίσης ὁ λόγος, ὅτι τὸ συμβούλιον ἐστηρίχθη εἰς μὴ ὑπαρξούσαν βυβλογίαν. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 86. Ἐπίσης ὁ λόγος, ὅτι παρελείθη ἐν τῷ βουλεύματι ἡ μνηστία τοῦ τέπου τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου. Α. Π. ποιν. 35 τοῦ 63. Ἀπαράδεκτοί εἰσιν ἐν γένει πάντες οἱ λόγοι ἀναίρεσεως· οἱ ἔχοντες ἀντικειμενικὸν τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς ἀνακοπῆς τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, τὴν ἑλλείπον

εἰς ἀναίρεσιν κατὰ βουλεύματος ἔχει ἀνασπείλουσιν δύναμιν. καθιερωθῇ κατὰ κανόνα ἐν τῇ πρακτικῇ ὁρθῶς, ὅτι δὲν εἰσαγέται ἡ ὑπόθεσις πρὸς ἐκδικασιν, πρὶν ἢ κεινοποιηθῇ τὸ βούλευμα τοῖς ἐν τῷ ἀρθ. 260 ἀναφερομένοις τοῖς ἀλλοῖς καὶ παρελθόν, ἢ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίᾳ ἢ ἐκδικασθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἢ γινόμενῃ αὐτοῖς ἀναίρεσιν ἐμπροθέσμως τοῦ βουλεύματος.

καίτοι συμπεριέχοντες αὐτοὺς, τὴν ἐπιτελεστέαν ἐκτίμησην τῶν προσαχθεῖσθαι ἀποδείξων καὶ καθόλου παραβάσεις δικονομικῶν διατάξεων. Α. Π. ποιν. 100 καὶ 116 τοῦ 64, 2 τοῦ 67, 37 τοῦ 68. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 82 τοῦ 51 τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐρετῶν μὴ προσδελθόντες ἐμπροθέσμως, ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἐξῆς ἢ μὴ παρέβητο τὸ συμβούλιον τὴν ἐρμηνείαν ταύτην ἢ ἐκείνην τοῦ νόμου. Ἐπίσης ἢ μὴ ἀκρόασις τοῦ εἰσαγγελίου δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Ἀλλως δὲ ἔστιν ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπὸς ὅπωςδήποτε λαβῇ τὸν λόγον, πληροῦται ἡ περὶ ἀκρόασις αὐτοῦ βέλησις τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. ΡΞΘ' τοῦ 37. Ἐπίσης δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν ὁ λόγος ὅτι ἀπεκλείσθη ὁ ἰδιώτης κατηγορῶν τῆς παραστάσεως αὐτοῦ εἰς τὴν κατὰ τοῦ κατηγορηθέντος ὑπ' αὐτοῦ κατηγορίαν. Α. Π. ποιν. 179 τοῦ 70. Ἐπίσης δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως ἡ κακὴ ἐκτίμηση καὶ παρερμηνεία πραγματικῶν περιστατικῶν, ὧν ἡ στάθμισις διαφεύγει τὴν ἐκτίμησην τοῦ Ἄρειου Πάγου. Α. Π. ποιν. 47 τοῦ 66, 37 τοῦ 68, 118 τοῦ 78, 39 τοῦ 79, 177 τοῦ 88, 1 τοῦ 89, 82 καὶ 139 καὶ 137 τοῦ 89, 42 τοῦ 90, 62 τοῦ 90. Ἐπίσης ἡ ἑλλειψὶς αἰτιολογικοῦ. Α. Π. ποιν. 61 τοῦ 70. Πᾶσι δ' ἤττον το ἑλλειψὶς ἢ ἀτελής τοῦ αἰτιολογικοῦ. Α. Π. ποιν. 157 τοῦ 89. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 3 τοῦ 62 ἡ ἑλλειψὶς αἰτιολογικοῦ καὶ τὴν μὴ ἐκτίμησην τῶν πραγματικῶν γεγονότων ὑπὸ τὸν νομικὸν τοῦ αἰτιολογικοῦ χαρακτῆρα ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 3 τοῦ 62. Ὅθεν κατὰ τὰ εἰρημένα μόνον ἡ τοῦ εὐαισθητικοῦ ποινικοῦ νόμου ψευδὴς ἐρμηνεία καὶ ἐκπεριποίησις καθίσταται ἀναίρεσις τὸ βούλευμα, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ παραβίασις δικονομικῶν διατάξεων, ἥτις δύναται νὰ προταθῇ εἰς τὸ ἀκρόασιον κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς οὐσίας. Α. Π. ποιν. 174 τοῦ 75, 174 τοῦ 76, ἢ ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 174 τοῦ 75. Ὅθεν καὶ τῶν ἀφῶρων τοῦ ποινικοῦ νόμου τῶν διαγραφόντων τὸν τρόπον τῆς πληρώσεως καὶ ἐξετάσεως τῶν μαρτυριῶν ἐν Τευρκίᾳ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἡγεμόνων προέδρων, προταγόντων κατὰ τὸν κανονισμὸν τοῦ τρόπου τῆς διαδικασίας τὰς διατάξεις τῆς ποινικῆς δικονομίας ἢ παραβάσεις δὲν ἵκται ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 175 τοῦ 76. Ἐπίσης εἰσὶν ἀπαράδεκτοι ὡς λόγοι ἀναίρεσεως, ὅτι δὲν ἐκινετοποίηθη τῷ κατηγορουμένῳ ἡ δόλως τοῦ ποινικοῦ ἐνάγοντος ἢ ὅτι ἐγνωστοποιήθη αὐτῷ τῷ εἰσαγγελεῖ ἀντὶ τοῦ ἀνακρίτου ἢ ὅτι αὐτῇ ἐγένετο μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀνακρίσεως, διότι οἱ λόγοι οὗτοι ἀφῶρων εἰς διατ. τῆς ποινικῆς δικονομίας καὶ οὐχὶ τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 36. — Το ζήτημα ἂν πᾶσι τις ἦναι πολιτικὸν ἀδίκημα ἢ οὐ ἀποτελεῖ κατὰ το ἄρθρον 93 τοῦ Συνταγματοῦ ζήτημα καθαρῶν ἀμεδιότητος, ὁδερμὴν πρὸς τὴν τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐρμηνείαν ἔχον σχετίζ. Α. Π. ποιν. 76 τοῦ 61. Τὸ παραπειματικὸν βούλευμα δὲν δύναται, ἀλλως ἢ ἐκπεριποίησις ἐριστικὸν ὡς πρὸς τὴν ἀμεδιότητα, ἀπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου, εἰς τὸ παραπέμπεται ὁ κατηγορ. δυνάμενος νὰ ἀπορνήθῃ περὶ τῆς ἀμεδιότητος καὶ αὐτοῦ, εὐδαμῶς ὑπὸ τοῦ βουλευματος δεσμευόμενον. Α. Π. ποιν. 76 τοῦ 61. Ἐπίσης τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν νομιμοποίησιν τοῦ παραστάτου ὡς ποινικῶς ἐνάγοντος καὶ τὰ ἐν τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ ἐν τῇ διαδικασίᾳ ποινικῇ ὑπερβίωσις καὶ τῇ ἐκδόσει δικαστικοῦ βουλευματος γενόμενα δὲν δύναται νὰ θεωροῦν ἀπορνήν εἰς ἀναίρεσιν τριτοῦ βουλευματος. Α. Π. ποιν. 153 τοῦ 84. Οὕτως τὰ περὶ νομιμοποιήσεως τοῦ ἀνακρίτου καὶ ὑπερβίωσις ποινικοῦς ἀνακρίσεως κατὰ βούλευματ' οὐκ ἀπὸ πλημμελειοδικῶν εἰς τὴν

δικαστικῆν ἐνώπιον τοῦ συμβ. τῶν ἐρετῶν ἀνεγέρματα καὶ ἀτελῆ ἢ ἐλλιπῆ τοῦχόν οὐτα δὲν ἀποτελοῦσι παραβάσεις διατάξεως τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 84. Ὡστόσο δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις κατὰ βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου τῶν ἐρετῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν ἐρετῶν ὡς εἰς νάκυρως τὸ βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν ὡς προῖόν κακῆς συνθέσεως τοῦ ἐκδόντος αὐτὸ συμβουλίου, διότι ἡ λέξις αὕτως ἀναφέρεται εἰς ἄλλο παρὰ τὸ προβαλλόμενον βούλευμα, εὐ μόνον ἡ κακὴ σύνθεσις ἐδυνάτω νάποτελίῃ λόγον ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 211 τοῦ 84. — Καὶ ἂν τὸ ποινικὸν δικαστήριον δὲν ἀνέβαλε τὴν ἐκδίκασιν τῆς ποινικῆς δίκης περὶ διγυμνίας, εὖτε ἀκραιμῶς ἤδη τῆς περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πρώτου γάμου ἐπιγῆγης ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, μέχρις οὗ ταῦτα ἀπορρύνονται πρότερον περὶ αὐτῆς, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως κατὰ τοῦ ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ ἐκδόντος βουλευματος. Α. Π. ποιν. 100 τοῦ 79. — Ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία ἢ ἐπιτροπῇ τοῦ ποιν. νόμου ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως τῶν βουλευμάτων. ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ διατακτικῷ ὅθεν περιέχοντος τοῦ διατακτικῷ ἅπαντας τοὺς ἔρους τοῦ ἀδικήματος, ἐπ' ᾧ διὰ τοῦ βουλευματος παραπέμπεται, καὶ ἐπομένως ὁρθοῦ ὄντος τοῦ διατακτικῷ, ἢ ἐσφαλμένη ἢ ἐλλιπὴς αἰτιολογία τούτου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 79. Ὅθεν ἐν τῷ διατακτικῷ κατεμένης κυρίως τῆς οὐσίας τοῦ βουλευματος, εἰ αὐτοῦ καὶ μόνου χρηθίζεται ἐν ψευδῇ ἐρμηνείᾳ ἢ κακῶς ἐρμηνεύῃ, ἢ ποιν. νόμος. Α. Π. ποιν. 95 τοῦ 84. — Ἐκ τῶν ἀρθρῶν 251 ἀριθ. 1, 2 καὶ 3, 260, 263 καὶ 479 τῆς ποιν. δικονομίας συνάγεται, ὅτι οἱ ἐν τῷ ἀρθρῷ 260 ἀναφερόμενοι διάδικοι, ἐν εἰς καὶ ἡ κατηγορούμενος, δὲν δύναται νὰ αἰτήσωνται τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου ἢ ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ ἀρθρῶν 251, δηλονότι ὅταν τὸ δικαστικὸν συμβούλιον 1) ἀπορρύνται, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία. 2) παύσῃ προσωρινῶς τὴν περαιτέρω καταδίωξιν καὶ 3) ἀπορραίσῃ τὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου δικαστηρίου παραπομπὴν τῆς δίκης. Ὅτι δὲ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας καὶ μόνας περιορίζεται τὸ δικαίωμα πρὸς ἀναίρεσιν δηλοῖ ἀκροῦντως οὐ μόνον τὸ ὅτι εὐδαίε λόγος ὑπάρχει, ἵνα ἐπιτραπῇ ἀδικαικῶς τὸ τῆς ἀναίρεσεως ἐνδικον μέσον κατὰ παντός βουλευματος, ἐν ᾧ τὴν ἀνακοπὴν περιορίζεται εἰς μόνας ταύτας τὰς περιπτώσεις, ἀλλὰ προσεῖται καὶ συναχθεὶς ὑπὲρ τοῦ περιορισμοῦ ὁ λόγος, ὅτι ἄλλως ἤθελε παραταίνεσθαι ἐπὶ πλὴν χρόνον ἡ προανακρίσις τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων, ὅπερ προτιμᾶται εἰς τὰς ἀρχαίς τῆς ποινικῆς δικονομίας· πρὸς δὲ ὅτι τὸ ἀρθρῶν 263 διαλαμβάνει ἐν τέλει ὅτι ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία τῶν 24 ὥρων ἄρχεται ὡς πρὸς τὰ βούλευματα ἀπὸ τῆς παραλευσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας. ὅπερ ἐμφανίζεται, ὅτι δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀναίρεσις μόνον τῶν εἰς ἀνακοπὴν ὑποκείμενων βουλευμάτων. Α. Π. ποιν. ἀπ. 21 τοῦ 45, 20 καὶ 83 τοῦ 47, 177 τοῦ 46, 83 τοῦ 63, 38 τοῦ 68, 136 τοῦ 87, 121 καὶ 134 τοῦ 92 καὶ. Ἐπομένως δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν βούλευμα ἐκδιδόμενον ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν ζητεῖται ἡ δι' ἐγγυήσεως προσωρινῇ ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 68, 100 τοῦ 69, 170 τοῦ 69, 12 τοῦ 71, 7 τοῦ 74, τοῦ βουλευματος ἐπαπαύσειον τὴν ἐπὶ τῶν ἐνώπιον τῆς ἀνακοπῆς πρὸς περαιτέρω ἀνακρίσιν. Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 69, 177 τοῦ 46 ἢ βούλευμα, δι' αὐτοῦ ἀρεῖται τῷ εἰσαγ. τὴν ἀδίκην τῆς ἐκ νέου καταδίωξεως τῇ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 30 ἢ ἀνέλεον ἀπορρύνοντα αὐτὸν

ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως κατὰ τοῦ ὅπου τοῦ ἀνακριτοῦ ἐκδοθέντες ἐντάλματα φυλάξεως τοῦ κατηγοροῦ. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 72 ἢ βούλευμα ἐπιτρέπον τὴν παραστασίν τινος ὡς ἰδιώτου κατηγοροῦ. Α. Π. ποιν. 209 τοῦ 72. ἢ βούλευμα ἐπιτρέπον ἀπλῶς τῷ δημοσίῳ κατηγορῶν νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀνακρίσειν πᾶς συμπλήρωσιν τῶν ὑπαρχουσῶν ἐλλείψεων. Α. Π. ποιν. 16 τοῦ 48, ἢ βούλευμα ἀπερρίπτει τὴν περὶ παραγραφῆς τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ἀποδιδομένης τῇ κατὰ πρᾶξιν προέσεως. Α. Π. ποιν. 180 τοῦ 14 ἢ βούλευμα ἀπορρίπτει ἐπὶ ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορ. ὅπως κηρυχθῇ ἀποπερασμένη ἢ κατ' αὐτοῦ ἀνάκρισις. Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 55. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 45, 17 τοῦ 61 καὶ ἄλλας τινὰς τὰ βουλευμάτων ὑποκινεῖται ἀνεφαίρετος εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακρίσεως μέσον. Ἀπὸ τοῦ ἀρθρου 263 μὴ περιερίλλοντος τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰς τρεῖς περιπτώσεις τοῦ ἀρθρου 281 ἀρθ. 1, 2 καὶ 4, καθιερωθέντος ἐπισμένως αὐτὴν γενικῶς. — Τοῦ ἀρθρου 480 ἀπακρυσθέντος τὴν χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῇ ἀνακρίσει μέσον κατ' ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων, οὐχὶ δὲ καὶ βουλευμάτων, τῆς διατάξεως δὲ πρῶτης εὐσεβείας τοῦ στενοῦ δικαίου καὶ μὴ δυναμένης νὰ ἐπιταθῇ εἰς περιπτώσεις ἁλλοδαπῶν τῶν περὶ ὧν ἡγεῖται προνοεῖ, ἐπειτα, ὅτι ἀθωωτικὸν βούλευμα θανάτου νὰ ἀναίρεθῇ, Α. Π. ποιν. 143 τοῦ 46, 20 τοῦ 53, 109 τοῦ 65, 17 τοῦ 48, 59 τοῦ 90. Ἐκ τῶν ἀρθρων ὠσαύτως 84, 398, 447, 502 καὶ 542 προκύπτει ἀπορίθμωτος, ὅτι ἀθωωτικὰς ἀποφάσεις ἐθεωρήσων ὁ νόμος μόνον τὰς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς δίκης δημοσίως ἀπαγγελλείσας. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 48, 143 τοῦ 46, (18ε καὶ ἀρθ. 480). — Ἀναίρεσιν ἀθωωτικῶν βουλευμάτων δὲν δύνανται νὰ αἰτήσωνται οἱ κατηγορούμενοί δι' ἐλλείπειν νομικοῦ συμφέροντος. Δὲν ἀποκλείονται ὅμως οἱ πολιτικῶς ἐνάγονται, ὡς καὶ οἱ ἰδιῶται κατηγοροὶ καὶ εἰσαγγελεῖς. Α. Π. ποιν. ΡΑΔ' τοῦ 37, 143 τοῦ 46, 58 τοῦ 75, 82 τοῦ 16. — Τοῦ 263 ἀρθρ. τῆς ποιν. δίκης, μὴ ἀνακρινόντος τὸ ἐνδίκον περὶ τῆς προδικασίας καὶ τῆς διαδικασίας ἐνώπιον τοῦ Α. Π., ἐπειτα, ὅτι αἱ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 474 καὶ ἐπ. τῆς ποιν. δίκης γενικαὶ περὶ ἀνακρίσεως διατάξεις εἶναι ἐφαρμοστέαι καὶ εἰς τὰ βουλευματα. Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 46, 17 τοῦ 48. Ὅθεν προκειμένου περὶ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐρετῶν ἢ αἰτήσις γίνεται ἐνώπιον τοῦ παρ' αὐτῷ γραμματέως. Ἐπομένως αἰτήσις ἀνακρίσεως ἐνώπιον γραμμ. ἄλλου δικαστῆ. μὴ ἐναγερμένου μάλιστα λόγου τινός. εὖ ἔνθα καθίστατο ἀδύνατον τῷ ἀνακρινόντι νὰ συμμερῶσθῃ πρὸς τὴν διαταγὴν ταύτην τοῦ νόμου. ἤτοι νὰ ἱζητήσῃ διὰ πληρεξουσίου τοῦ ἢ ἄλλως τὴν ἀναίρεσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμόδιου γραμματέως τοῦ ἐρετείου, θεωρεῖται ὡς μὴ εὔσφα. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 61. Ὅθεν καὶ αἰτήσις ἀνακρίσεως κατὰ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐρετῶν γενομένη ἐνώπιον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθῆναις ἐτάταις γραμματέως, μὴ ἐναγερμένου καὶ λόγου τινός. δι' ἐν καθίστατο ἀδύνατος ἢ πρὸς τὴν διαταγὴν ταύτην τοῦ νόμου συμμερῶσθαι. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 78. Ἐπίσης δι' αἰτήσις ἀνακρίσεως κατὰ βουλευματος τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐρετῶν γίνῃ κατὰ τὸν γραμματέα τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν χωρὶς καὶ νᾶναστῆται λόγος ἀποτρέψας τὴν ἀνακρίσειν νὰ συμμερῶσθῃ πρὸς τὴν διαταγὴν τοῦ νόμου, θεωρεῖται ὡς μὴ εὔσφα. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 61. Ἀλλὰ καὶ λόγος ἐναγερμένου, καθ' ὃν δὲν ἦν δυνατόν ἢ ἐμπόδισμος σύνταξις τῆς ἐκδόσεως

πως προωπτευστα ἀκυρότης τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 78. Ἀλλὰ διὰ τὸ κατὰ τύπους παραδεκτὸν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως δικαστικοῦ βουλεύματος δὲν ἀπαιτεῖται ἀπόδειξις ὅτι ἡ ἀναίρεσὶς διατελεῖ ἐν φυλακῇ, ὡς ἀπαιτεῖται διὰ τὸ κατὰ τύπους παραδεκτὸν αἰτήσεως ἀναίρεσως ἀπορίσεως δικαστικῆς, ἐπιβαλοῦσης ποινὴν φυλακίσσεως. Α. Π. ποιν. 138 τοῦ 84. — Ἐχὼν ὁ ἄδικος Πάγος ἐξουσίαν νάναιον τὰ βουλευματα τῶν κατωτέρων δικαστηρίων διὰ ψευδῆ ἐξηγησίαν ἢ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ ποιν. νόμου, τότε μόνον δύναται νὰ ἐπαμβῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν γεγονότων, πρὶν τὸ δικαστήριον τῆς εὐσείας παραδῇται ὡς ὑπάρχοντα καὶ νάπαρῃ ἂν ἀπαρτίτῃσι τὰ τῷ κατηγορουμένῳ ἀποδιδόμενον ἀδίκημα ἢ μὴ. ὅτε τὰ γεγονότα ταῦτα εἰδῶνται ὑπὸ τοῦ νόμου αὐτοῦ ὡς στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος ἀπαρτιστικά, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτε καταλείπονται ὑπ' αὐτοῦ ἀόριστα, δηλονότι, ὅτι ὁ νόμος δὲν ὁρίζει τίνα ἀλλὰ ποῖα γεγονότα ἀπαρτίτῃσι τὸ ἀδίκημα, διὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς ποιότητος εἴτε ἰδιότητος τῶν γεγονότων ἀπεδίνει: τότε πραγματικῇ ὁλῳ, εἰς τὰ τῆς εὐσείας δικαστήρια ἀπεκλειστικῶς ἀνήκουσα, αὐτὰ ἐν τειχῇ περιπτώσει δύναται νὰ ὑποπέσωσιν εἰς ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου μόνον ἐὰν τυγὼν ὑπαγάγῃσιν εἰς αὐτὸν γεγονότα μὴ ἔχοντα κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν κρίσιν τοῦ χαρακτηρὰς τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 82 τοῦ 59. — Τὸ εὐσιώδες μέρος τοῦ βουλεύματος εἶναι τὸ παραπεμπτικόν. Ὅθεν ἐν αὐτῷ περιέχονται σαφῶς πάντα τὰ ἀπαρτίτῃσι κατὰ τὸν νόμον τὰ τὰ ἀδικήματος στοιχεῖα γεγονότα καὶ δὲν παρίσταται ἐπομένως ἡ ἀνάγκη τῆς διαταρῆσεως αὐτῶν διὰ τοῦ αἰτιολογικοῦ τοῦ βουλεύματος, εἶναι ἀδιόρθον ἂν ἐν τῷ αἰτιολογικῷ ὑπάρχει ἀντιθέσις τις βεβαίωσις. Α. Π. ποιν. 141 τοῦ 83. — Ὁ πολιτικῶς ἀνάγων δύναται δυνάμει τῶν ἀρθ. 260 καὶ 263 νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀναίρεσιν παντὸς ὀριστικοῦ καὶ τελεσιδίκου βουλεύματος, παραπεμπτικοῦ ἢ ἀθωωτικοῦ. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 48, 20 τοῦ 53, 109 τοῦ 63, 55 τοῦ 75, 82 τοῦ 76. Ἀλλ' ὁ παθὼν ὁ εἰσαγωγὴν τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν εἰς τὰ ἀστικά δικαστήρια δὲν δύναται νὰ αἰτήσῃ αὐτήν, ὡς ἀπελάσας τὴν ἰδιότητα τοῦ πολιτικῶς ἀναγοντος. Α. Π. ποιν. 119 τοῦ 64. — Ὁ νόμος ὁρίζων, ὅτι ἡ πρὸς ἀναίρεσιν βουλεύματος προθεσμία διαρκεῖ εἰκοσιτεσσαρὶ ὥρας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλεύματος, ἔννοει, λογικῶς ἐρμηνεύμενος, ὅτι: ὡς πρὸς τοῦς κατηγ. ἡ προθεσμία αὕτη ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἐπιδόσεως τοῦ βουλεύματος, διότι ἐκτοτε μόνον οὗτοι λαμβάνουσι γνῶσιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ βουλεύματος. ἄλλως δὲ μεταίως ἤθελεν ἐπισταθῇ αὐτοῖς τὸ τῆς ἀναίρεσως δικαίωμα, ἐν ὃ νομοθέτης ἐνδοὶ διὰ τῶν λείπων ἐκδόσιν τοῦ βουλεύματος τὴν εἰς τὸ συμβούλιον ἀπόντος τοῦ κατηγ. γενομένην ἀπόδοσιν καὶ σύνταξιν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 77, 135 τοῦ 84. Ἐπίσης ὁ νομοθέτης χρητήσας προθεσίαν 24 ὥρων πρὸς ἀνεγξαὶν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναίρεσως, δὲν προτίθετο νὰ ἀποκλείσῃ τῆς χρήσεως τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου τὸν ἀδυνατοῦντα φυσικῶς νὰ χρησθῇται τούτῳ ἐν τῇ εἰκοσιτεταρῶρι διαστήματι: ὅθεν δέον νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι, ὁσάκις ὁ κατηγ. ροῦμενος δὲν εὕρισκται ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, ὅπου πρὸκειται νὰ γῇ ἡ ἀναίρεσις, ἀνάγκη νὰ ἐκτείνηται ἡ προθεσμία, ἀναλογισομένης τῆς ἀπερίσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 52 τοῦ 42, 36 τοῦ 62. — 18 καὶ ἀρθ. 260). — Ἡ διὰ τὴν αἰτήσιν ἀναίρεσως βουλεύματος, προθεσμία, ὅπου χρηματικὴ οὐσα διὰ τὸν εἰσαγγελέα, εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ διὰ τὸν ἱδρυτὴν κατηγ. ὅτε τοῦ ἰδίου κατηγ. ἐξισουμένου κατὰ τὰ δικαίωμα κα-

τας υποχρεώσεις πρὸς τὸν εἰσαγγελεῖα κατὰ τὰ ἀρθρὰ 292 — 301, 248, 334 καὶ 401 τῆς ποιν. δικον. Α. Π. ποιν. 20 τοῦ 47. (Ἄλλ' ἴδε καὶ ἀρθ. 260). — Ἡ δια τὴν αἴτησιν ἀναίρεσως προθεσμία ἀρχεται καὶ δια τὸν παθόντα πολιτικῶς ἐνάγοντα ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τοῦ βουλεύματος. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 86. Ἀλλὰ μόνον ὁσάκις οὗτος κατεκίει ἐν τῇ ἐδρᾷ τοῦ δικαστηρίου ἢ διωρίσεν ἀντίκλητον. Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 89. Ἀλλ' ὁ παθὼν ὁ μὴ διορίσας ἀντίκλητον δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀναίρεσιν ἐντὸς 24 μόνον ὥρων ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος. Διότι κατὰ τὸν νόμον (ἀρθρον 27 καὶ 304 ποιν. δικ.) ὁ μὴ διορίσας ἀντίκλητον οὐδὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ νόμιμον ἀποτέλεσμα διὰ τὴν μὴ κοινοποίησιν τῶν δικαστικῶν τῆς δίκης πράξεων. Α. Π. ποιν. 74 τοῦ 50, 36 τοῦ 61, 99 τοῦ 80, 30 τοῦ 89. — Σημειωτέον ὅτι ἥτοις ἐκ τοῦ ἀρθ. 263 προκύπτει ὅτι ἡ διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας γενομένη ἀναίρεσις εἶναι ἀπαράδεκτος. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 90, 56 τοῦ 62. Ἐπίσης, ὅτι, τῆς ἀνακοπῆς μὴ ἐπιδοθείσης πᾶσι τοῖς διαδίκοις ὁμοχρόνως, ὑπολογιστέα ἡ ἐναρξίς τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς ἐνὸς ἑκάστου κατ' ἰδίαν. Ἀλλ' εἰς μετὰ τὴν ὑπὸ τινος τῶν διαδίκων γενομένην ἀναίρεσιν ἕτερος ἀνέκοψε τὸ βούλευμα, ἡ ἀνακοπὴ μεταξὺ τὴν προγενεστέραν ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 186 τοῦ 64, 6 τοῦ 47. — Πᾶς διάδικος δύναται νὰ παραιτηθῇ ἀπολύτως τὰ ἐνδίκᾳ μέσα, ὧν ἐπιτήρησις γένηται, ὁσάκις δὲν προσβαλλοῦνται κεντημένα τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ δικαιώματα. Ὅθεν δύναται νὰ παραιτηθῇ καὶ τὴν αἴτησιν ἀναίρεσως αὐτοῦ κατὰ τὸ βούλευμα. Α. Π. ποιν. 121 τοῦ 83. (Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα καὶ εἰ Α. Π. ποιν. ἀπ. 73 τοῦ 61, 132 τοῦ 66). — Μόνον ἐπὶ παραπειπτικῶν βουλεύματιον απαιτεῖται κατὰ νόμον νὰ παρατίθεται ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τὸ προσήκον ἀρθρον τοῦ παραδικασθέντος ποιν. νόμου, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀθροιστικῶν. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 78, 63 τοῦ 90. Περιττὴ δὲ ἡ παράθεσις τοῦ ἀρθρου ἐν τῷ ἐπικυροῦντι τὸ πρωτόδικον βούλευμα βουλεύματι τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφεσίων, ὡς παρατεθειμένου ἤδη ἐν τῷ τῆς παραπομπῆς βουλεύματι. Α. Π. ποιν. 176 τοῦ 88.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Κατηγορίαι 1) καὶ παρόδοσις αὐτῆς.

Α'. Κατηγορία 2).

α'. Σχέδιον τοῦ εἰσαγγελεως.

264. Ἀναπεμφθεὶς 3) δίκης τινὸς ἀπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν πληρμμελειοδικῶν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακουργητοδικῶν, σχεδιάζει ὁ εἰσαγγελεὺς ἐντὸς πέντε ἡμερῶν τὴν κατηγορίαν καὶ ἀναπέμπει αὐτήν 4) μετὰ τῶν ἐγγράφων πρὸς τὸν πρὸς τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεῖα. Ποιν. 251, 4, 258, 360, 300, 421, 463. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 217).

1) 2) ἐγκλητήριον 3) παραπομπή 4) τὸ ἐγκλητήριον.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθρου 264 συναγεται ὅτι. παραπεμφθείσης δίκης τιμὴ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, συντάσσει ὁ εἰσαγγελεὺς ἐν καὶ μόνον κατηγορητήριον δι' ἑλous τοὺς συγχρόνως καταδικαζόμενους· καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ βουλεύματος παραπεμφθέντας κατηγορουμένους, ὅπερ ἐπομένως ἰσχύει δι' ἅπαντας τοὺς κατηγορουμένους· ἔθεν καὶ ἂν ἡ κατηγορία ἐξεδικάσθῃ ὡς πρὸς τινὰς μόνον ἐξ αὐτῶν ἢ ὡς πρὸς τινὰ κεφάλαια αὐτῆς, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ συνταχθῇ νέον. Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 70, 4 τοῦ 76. — Αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρων 264—267 τῆς ποιν. δίκου., ἀπερῶσαι εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἀναπεμπεῖ δίκην τινὰ εἰς τὸ δικ. τῶν κακουργιοδικῶν, διεποῦσαι· ἀρα ἐξαιρετικῶς τὰς εἰς τὰ κακουργιοδικεῖα ἀναπεμπόμενας δίκας, δὲν δύνανται νὰ ἐπεκταθῶσιν εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἀναπεμπόμενας εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν δίκας. Α. Π. ποιν. ἀπ. 198 τοῦ 66.

Ε'. Περιεχόμενον τῆς κατηγορίας 1).

265. Ἡ κατηγορία 1) πρέπει νὰ περιέχῃ—1. τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ κατηγορουμένου·—2. τὴν ὀφλυσιν τοῦ κακουργήματος, ἐνεκα τοῦ ὅποιου γίνεται ἡ κατηγορία, ἀναφερομένου συγχρόνως καὶ τοῦ ἀνήκοντος ἀρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου·—3. συνοπτικὴν ἐκθεσιν τῶν κυριωτέρων περιστατικῶν·—4. τὴν αἴτησιν τοῦ νὰ κηρυχθῇ ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος. ΣΠΝ. 100, (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 241).

1) τοῦ ἐγκλητηρίου 2) τὸ ἐγκλητήριο

Ν. Ἡ εἰς τὸ ἐγκλητήριο ἐγγράφον καταχωρίσις τῆς περιλήψεως τῶν ἐν τῇ προδικασίᾳ μαρτυριῶν ἱκανοποιεῖ τὴν διατάξιν τοῦ νόμου, οὐδαμῶς ἀπαιτουμένης τῆς καταχωρίσεως ὁλοκληρῶν τῶν μαρτυριῶν. Α. Π. ποιν. ἀπ. 95 τοῦ 36. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 70 τὸ ἀρθρον 265 ὀρίζει μὲν, ὅτι τὸ ἐγκλητήριο δὲν νὰ ἔχῃ καὶ συνοπτικὴν ἐκθεσιν τῶν εἰς αὐτὸ στηριζομένων ἢ κατηγορία κυριωτέρων περιστατικῶν, ἀναφερομένου συγχρόνως καὶ τοῦ ἀνήκοντος ἀρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλὰ ταῦτα δὲν διατάσσονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος· ἔθεν τὸ δικαστ. τῶν συνεδρῶν ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ δύναται, προβαλλούσης τῆς ὑπερασπίσεως, νὰ κρίνῃ ἂν ἀποκρινόμενος ἐξετάσθῃ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ τὰ κυριώτερα περιστατικά. Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 70. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα 53 τοῦ 88, 183 τοῦ 94. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 136 τοῦ 60 ἡ ἔλλειψις τοῦ καθ' ὃ τιμωρεῖται ἡ πράξις ἀρθρου τοῦ Ποινικοῦ νόμου οὐδαμῶς ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως. Ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τῆς ὑπογραφῆς τοῦ εἰσαγγελέως ἐκ τοῦ ἐγκλητηρίου καθίστησιν αὐτὸ πρὸς ὅλως ἄκυρον. Α. Π. ποιν. 116 τοῦ 74. Ἀντιθέτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 136 τοῦ 72 καὶ ἡ ἔλλειψις αὐτῆς δὲν παρέχει λόγον ἀναίρεσεως.

Γ'. Ἀναθεώρησις ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως.

266. Ὁ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεὺς ἐπιθεωρεῖ τὴν κατὰ

εγκρίσιν 1) εντός τριῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν παραλαβὴν τῶν ἐγγράφων, ἢ τὴν συντάττει ἐκ νεοῦ, τὴν υπογράφει, καὶ διατάττει τὴν εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐγγχειρῆσιν 2) αὐτῆς τε καὶ τοῦ περὶ ἀναπομπῆς 3) βουλευματος. Ποιν. 272.

1) ἐγκλητήριον 2) ἐπίδοσιν 3) παραπομπῆς

Ν. Τοῦ ἀρθρου 266 ὁρίζοντες ἡγῶμε, ὅτι τὸ πρὸς τὸν κατηγορούμενον ἐπιδιδόμενον ἐγκλητήριον πρέπει νὰ ᾖναι ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ παρ' ἐκείνῳ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, διότι διὰ τῆς ὑπογραφῆς ταύτης κυροῦται καὶ ἐπισημασιάζεται τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, ἔπειτα ὅτι, ἂν ἐλλείπῃ ἡ ὑπογραφή αὐτοῦ, θεωρεῖται μὴ ἐκπληρωθεῖσα ἡ διάταξις αὐτοῦ, καὶ ἂν ἐπεδόθῃ συγχρόνως καὶ τακτικῶς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα, δὲν ἀναπληρῇ δὲ τὴν ἐλλείψιν ταύτην ἢ ἐν τῇ αἰτίᾳ τοῦ ἐγκλητήριου σημάνσιν διὰ τῆς συρραφῆς τῆς ὑπογραφῆς, ἀπὸ ἀπλῶς συνεπίκουρος τῆς ὑπογραφῆς, εὐδ' ἢ διὰ κλητύου κατὰ παραγγελίαν τοῦ εἰσαγγελέως ἐπίδοσις, ἀπὸ τῆς παρουσίας τοῦ κλητῆρος καὶ καλυπτούσης τοῦ ἐπιδιδόμενου ἐγγράφου τὰς ἀκυρότητας, εὐδ' αὐτὴ ἢ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπικυρώσει αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, Δ. Π. ποιν. 177 τοῦ 74. — Ἐκ τῶν ἀρθρων 266 καὶ 272 συναγεται προφανῶς, ὅτι τὸ βούλευμα, τὸ ἐγκλητήριον, ἡ κλήσις καὶ ἡ κατάλογος τῶν μαρτύρων δεόν νὰ κοινοποιῶνται αὐτῇ τῇ κατῃ., ἵνα μᾶλλον περὶ τῶν κεινοεγγήματων πρόκειται καὶ παρασκευάζῃ τὰ μέσα τῶν ὑπερασπίσεως αὐτοῦ, καὶ εὐχὴ γένοιτο ἡ συγγενὴ αὐτῷ εὐσυν δὲ τῶν περὶ κεινοεγγήμων διατάξεων τῆς δημοσίας τάξεως, ἔπειτα, ὅτι καὶ αἱ παραμελήσεις ἢ παραλείψεις αὐτῶν δύνανται νὰ καλοσθῶσι καὶ διὰ τῆς συναινέσεως τῶν κατῃ., ὅθεν ἢ μὴ κοινοποιήσιν αὐτῶν κατὰ τὰς νομικὰς διατάξεις δίδωσιν ἀρρογίαν εἰς ἀναίρεσιν, Δ. Π. ποιν. 76 τοῦ 46. Εἰ δὲ δὴς ἢ πλείονες εἰ κατηγορούμενοι, δεόν νὰ μνημονεύηται ἡγῶμε, ἐν τοῖς ἐπιδοθήσεσι, ὅτι εἰς ἕκαστον ἰδίᾳ ἐπεδόθησαν, Δ. Π. ποιν. 53 τοῦ 41, 78 τοῦ 30. — Τοῦ ἀρθρου 266 ὁρίζοντες τὴν κοινοποίησιν μόνον τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευματος, ἔπειτα ὅτι, ἐν γενεμένῃ ἀνακοπῇ τοῦ πρωτοδικίου βουλευματος, ἐπικυρωθῇ τὸ βούλευμα τοῦτο ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐρετῶν, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ κοινοποιήθῃ εἰς τὸν κατηγορούμενον καὶ τὸ ἐπικυρωτικὸν βούλευμα, Δ. Π. ποιν. 165 τοῦ 63, 30 τοῦ 67, 9 τοῦ 70 κτλ. Πολλῶν δὲ πάλιν ἂν τὸ βούλευμα τοῦτο ἐπεδόθῃ ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ ἐτέρου συγκατηγορουμένου, Δ. Π. ποιν. 18 τοῦ 93. Ἐν δὲ καὶ μόνον δικαιεῖται νὰ ἀφίσχῃ ἢ εἰ ἐν δὲν ἐκοινοποιήθῃ τὸ ἐπικυρωτικὸν βούλευμα κατηγορούμενος, τὸ νὰ ἀφίσχῃ αὐτὸ ἀναβολῇ τῆς δίκης, ὅπως ἀσκήσῃ, ἂν θέλῃ, τὸ δικαίωμα τῆς ἢ ἀναίρεσεως αὐτοῦ προσβολῆς, Δ. Π. ποιν. 39 τοῦ 56, 84 τοῦ 71, 113 τοῦ 72. Τοῦναντίον, γενεμένης τῆς παραπομπῆς διὰ τοῦ βουλευματος τῶν Ἐρετῶν, τροποποιήσαντες τὸ τῶν πρωτοδικίων, ἀναγκαῖον νὰ κοινοποιήθῃ μόνον τὸ τῶν Ἐρετῶν, πλὴν ἂν τοῦτο τροποποιῇ μερικῶς μόνον τὸ ὑπὲρ τοῦ βουλευματος τῶν πλημμελειοδικίων παραπομπῇ, Δ. Π. ποιν. 166 τοῦ 63, 17 τοῦ 67, 17 τοῦ 70 κτλ. Ἐπειὶ τὸ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ διὰ τοῦ βουλευματος τῶν Ἐρετῶν ἀπαλλαγὴ τῆς κατηγορίας ἀλλων κατηγορουμένων, Δ. Π. ποιν. 86 τοῦ 47. Πεδόθησαν

δὲ δεῖ, ἂν τόπον βουλευμάτων ἐπέχῃ ἀπόφασις τοῦ πλημμελειοδικαίου, κηρυττομένου ἀναρμοδίου, προσήκον αὐτῇ μόνῃ νὰ κοινοποιηθῇ. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 70. Ἀνάγκη δὲ καταδήλως νὰ κοινοποιῇται πλῆρες ἀντίγραφον τοῦ βουλευματος καὶ τοῦ κατηγορητηρίου, ἐπερχομένης ἄλλως ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Α. Π. ποιν. 140 τοῦ 69, 134 τοῦ 74.

267. Ἐὰν ὁ παρὰ τοῖς ἐφετάις εἰσαγγελεὺς εὕρῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει κακούργημα, ἢ ὅτι τὸ κακούργημα δὲν ἐξακarakterισθῇ προσηκόντως, ἢ ὅτι ἡ κατηγορία δὲν εἶναι ἄλλως βάσιμος, ἢ δὲν ἀπεδείχθῃ εἰσαίτι κατὰ τὸ δέον, φέρει τὴν ὑπόθεσιν ἐντὶς τῆς αὐτῆς τριημέρου προθεσμίας εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν 1). Ποιν. 262, 272.

1) μετὰ τὰς ἀνηκούσας προτάσεις.

Ν. Τὸ ἄρθρον 267 δὲν ἐφαρμόζεται, ἐνάκις τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν ἀπεξεδύθη ἤδη τὴν ὑπόθεσιν, ἀπαρρίψαν προηγουμένως τὴν κατὰ τοῦ βουλευματος ἀνακοπὴν τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 93. — Ἐκ τοῦ λόγου, δι' ὃν ἐτέθησαν τὰ ἄρθρα 266 καὶ 267, τοῦ κινδύνου δηλαδὴ μὴ συμβαίνουσιν ἄτοποι παραπομπαί, προκύπτει ὅτι ἡ τριήμερος προθεσμία προσιδωρίσθη, ἵνα ὑποχρεωθῇ ὁ εἰσαγγελεὺς εἰς ταχύτεραν εἰσαγωγὴν, ἀλλ' ἐνόησαν ὅτι καὶ μετὰ τὴν λήξιν αὐτῆς δύναται νὰ εἰσαγῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 32. — Τὰ ἄρθρα 264—267 περιέχουσι διατάξεις ἀναγομένας εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἀναπέμπει δίκην τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν· ὅθεν αὗται, ἐξαιρετικαί οὖσαι, δὲν δύνανται νὰ ἐπικταθῶσιν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἀναπεμπόμενας εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν δίκας. Α. Π. ποιν. 198 τοῦ 66, 110 τοῦ 38. — Ὁ εἰσαγγελεὺς παρ' Ἐφετάις δύναται νὰ ὑποβάλῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν πρὸς διόρθωσιν, ὁσάκις ἡ παραπομπὴ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον γίνεται δι' ἀποράσεις πλημμελειοδικαίου, κηρυττομένου ἀναρμοδίου, διότι ἡ ἀπόφασις αὐτῇ ἰσοδυναμεῖ πρὸς βούλευμα παραπομπῆς. Α. Π. ποιν. 110 τοῦ 38. (Ἀντίθετος γνώμη, Ἐφεταίου Ναυπλίας).

Β'. Διαιδικασία ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν.

268. Εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ συμβουλίου τούτου ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 262 ὡρισμένα, εἰς δὲ τὴν διαδικασίαν τα ἐν τοῖς ἄρθροις 248—259 καὶ 263 τεταγμένα. Ποιν. 416, 476, 478, 479, 498, 500.

269. Ἐὰν τὸ συμβούλιον ἔπαυσε προσωρινῶς τὴν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου διαδικασίαν, ἡ ἀπερρήγασθαι ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, ἀπολύεται οὗτος ἀνυπερθέτως. Ποιν. 252, 253. (Γαλλ. Ποιν. Δικ., 229).

270. Παραπεμφθέντος τοῦ πράγματος ὡς ἀπλοῦ πλημμελήματος ἢ ὡς ἀπλοῦ πταισματος εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ τῶν πταισματοδικῶν, ἐὰν ἡ τυχέτης δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἀδικοῶς ἐνώπιον τοῦ 1) δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ πταισματοδικῶν, πρέπει νὰ σημειοῦται ἀκριδῶς δια τοῦ αὐτοῦ βουλεύματος τὸ δικαστήριον, πρὸς τὸ ὅποιον παρεπέμφθη, καὶ κατὰ πᾶσαν περιπτώσει νὰ διατασσονται τὰ δεόντα πρὸς ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορουμένου. Ποιν. 259. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 230).

1) ἀρμοδίου.

271. Διαταχθείσης τῆς περαιτέρω προανακρίσεως, πέμπονται ἀνυπερθετως τὰ ἐντολὰ ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐφετάις εἰσαγγελέως εἰς τὸν ἀρμοδίον ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλον ἢ εἰς τὸν ἐν τῷ βουλεύματι διαλαμβανόμενον. Ποιν. 254.

272. Ἐὰν ὑπάρχουν ἀποχρώσαι ἀποδείξεις πρὸς ὑποστήριξιν κατηγορίας τινός, καὶ πρόκειται κακούργημα ἀποχρώντως 1) χαρακτηριζόμενον, ἐπικυροῦται τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ γίνεται ἀνυπερθετως ἢ διαταχθεῖσα ἐν γέγρασις 2). — Ἐὰν δὲ τὸ κακούργημα ᾗτο μένον ψευδῶς χαρακτηρισμένον, χαρακτηρίζεται τοῦτο ὀρθῶς εἰς τὸ ἐκδοθησόμενον βούλευμα, ἀναπέμπεται ἢ ὑπόθεσις ἐκ νέου εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακούργιοδικῶν, διὰ νὰ διορθωθῇ 3) κατ' αὐτὸ ἐκ νέου ἐντός τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ βουλεύματος ἢ κατηγορίας, ἥτις 4) ἐν γέγρασις προσηκόντως εἰς τὸν κατηγορούμενον μετὰ τοῦ περὶ ἀναπομπῆς 5) βουλεύματος. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 234).

1) προσηκόντως 2) ἐπίδοσις 3) διορθοῦται 4) τὸ ἐγγλητήριον, τὸ ὅποιον 5) παραπομπῆς

Ν. Ὁρίζοντος τοῦ άρθρου 272 ὅτι, ἐὰν τὸ κακούργημα εἴη ψευδῶς χαρακτηρισθῇ, χαρακτηρίζεται ὀρθῶς εἰς τὸ ἐκδοθησόμενον βούλευμα καὶ ἀναπέμπεται ἐκ νέου ἢ ὑπόθεσις εἰς τὸ δικ. τῶν κακούργιοδικῶν, ἐπεὶ ὅτι, παραπεμφθέντος τυχὸν τοῦ ἐπὶ πειρατείας ἢ ναυταπάτης κατηγορουμένου εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον ἀντὶ νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ κατὰ τὸν ἐιδικὸν περὶ ναυταπάτης καὶ πειρατείας νόμον τῆς 30 Μαρτίου 1845 ἀρμόδιον τῶν ἐφετῶν δικαστηρίον, δύναται ὁ περὶ Ἐφετάς εἰσαγγελεὺς νὰ ζητήσῃ τὴν διόρθωσιν. Α. Π. πεν. 38 τοῦ 46. — Κατὰ τὸ ἄρθρον 272 τὸ συμβ. τῶν Ἐφετῶν δύναται μὲν νὰ διαβῇ τὰ διατακτικὰ τοῦ βουλεύματος τῶν πλημμελειομένων

ΔΕΛΤΙΟΝ

δικῶν δόσις τὸ ἀδίκημα δὲν ἐξακτινίσθη προσκόντως, οὐχ ἡτορὰδεκτος ἢ αἰτησις ἀναιρέσεως κατὰ βουλεύματος, δι' οὗ διωρθώθη τὸ διατακτικῶν προηγουμένου βουλεύματος τοῦ αὐτοῦ συμβουλίου ἔνομα τὸν ὄντος, διότι τοῦτο ὡς προπαρασκευαστικὸν δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνὰ Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 68. Ἄλλως ἐπιτρέπεται ἀείποτε ἢ διόρθωσις καθαρῶς ὕλικῶν ἢ γραφικῶν σφαλμάτων. Α. Π. ποιν. 70 τοῦ 68.

Γ'. Κοινοποιήσις τῶν ἐγγράφων.

273. Ἀμέσως μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς κατηγορίας 1) ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ συνήγορός του ἔχουν τὸ δικαίωμα λαμβάνουσαν γνῶσιν τῶν ἐγγράφων, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ ὠρισμένα, καὶ συγκοινωνῶσιν ἐλευθέρως μετ' ἀλλήλων. — τοῦτο ὁ πρῶτος τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν δὲν συνήγορον εἰς τὴν κατηγορούμενον κατ' αἴτησιν αὐτοῦ ἐξ ἐγγράμματος. Ποιν. 26. 423. Ὁργ. 131. 140. ΣΠΝ. 100. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 242).

1) ἐπίδοσιν τοῦ ἐγκλητηρίου

Α'. Παράδοσις τῆς κατηγορίας 1), τοῦ περὶ ἀναπομπῆς 2) βουλεύματος, καὶ τῆς κλήσεως.

274. Ἡ παράδοσις τῆς κατηγορίας 3) μετὰ τὴν ἀναπομπῆς 4) βουλεύματος καὶ ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν μαρτύρων γίνεται, ἐπιμελεια τοῦ παρὰ τοῖς ἐισαγγελέως ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποκατασταθέντος ἐισαγγελέως πρωτοδικῶν, κατὰ τοὺς ἐν τοῖς ἄρθροις 162 καὶ 190 ὠρισμένους τύπους. Ποιν. 275. 458, 2. 464. (Γαλλ. Δικ. 242).

1) 3) ἐπίδοσις τοῦ ἐγκλητηρίου 4) παραπομπῆς

Ν. Τὸ ἄρθρον 274, ἐπιτάσσει τὴν ἐμπρόθεσμον ἐπίδοσιν τοῦ περὶ ἀναπομπῆς βουλεύματος, ἐννοεῖ τὸ βούλευμα, δι' οὗ ὁ κατηγορούμενος πέμπεται εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κακουργιοδικῶν, ἵνα γινώσκῃ τὸ ἀδίκημα κατηγορεῖται καὶ παρασκευάσῃ τὴν ὑπεράσπισιν αὐτοῦ ὡς περὶ τῆς ἢ ἐπίδοσις τοῦ βουλεύματος τῶν ἐφετῶν, δόσις τοῦτο ὥσπερ ἐλτοτελῶς τὸ ἐπιδόθην τῷ κατηγορουμένῳ βούλευμα τοῦ συμβουλίου πλημμελειοδικῶν. Α. Π. ποιν. 84 καὶ 90 τοῦ 42, 130 τοῦ 50, 30 τοῦ 46, 84 τοῦ 71, 140 τοῦ 72, 50 τοῦ 73, 70 τοῦ 215 τοῦ 77, 19 τοῦ 82, 20 τοῦ 86, 116 τοῦ 87, 111 τοῦ 90. ὡς ἐπεται, ὅτι μόνον τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα πρέπει νὰ παραδοθῇ τῷ κατηγορουμένῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ δι

βούλευμα τούτου μετερρυθμίσθη ἐν μέρει. Α. Π. ποιν. ἐπ. 31 τοῦ 66. Ἄλλῃ ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 274 καὶ 275 πρὸς τὸ 458 ἐδ. 2 τῆς Ποιν. Δικ. συνάγεται, ὅτι μὴ μνημονευμένων ὡς ἐκδοθέντων ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ δικαστ. τῶν συνόδων ἐκδόσεισιν ἀποφάσει τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου, ὡς καὶ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, οὐδὲ προσαγομένης ἄλλης τινὸς περὶ τούτου ἀποδείξεως, ἀναίρετα καθίσταται ἡ ἀπόφασις. Α. Π. ποιν. ἐπ. 131 τοῦ 64, 53 τοῦ 84.—Οὐδεμίαν διατάξιν τῆς ποιν. δικ. ὁρίζουσας, ὅτι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας τὸ κατηγορητήριον ἢ τὸ βούλευμα τῆς παραπομπῆς καὶ τῆς κλήσεως τοῦ κατηγορουμένου πρέπει νὰ φέρῃ παραγγελίαν πρὸς ἐπίδοσιν, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ παρ' ἐρέταις εἰσαγγελέως ἢ τοῦ ὑποκατασταθέντος εἰσαγγελέως πρωτοδικῶν, ἔπεται, ὅτι δύνανται ἢ αὐτὰ ταῦτα τὰ πρόσωπα νὰ παραγγείλωσιν ἀπ' εὐθείας εἰς κλητήρα τὴν ἐπίδοσιν ἢ νὰ ἀναθέσωσι τὴν ἐνέργειαν ταύτην εἰς ἕτερον εἰσαγγελέα δια τῆς εἰς αὐτὸν ἀποστολῆς τῶν ἐπιδοσίων ἐγγράφων. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 66. Σημειωτέον ὅτι ἡ πρὸς τὸν κλητῆρα παραγγελία δύναται νὰ δοθῇ καὶ προφορικῶς. Α. Π. ποιν. 54 τοῦ 80.—Ἐκ τοῦ ἀρθ. 274 προκύπτει ὅτι πρέπει νὰ κοινοποιῶνται τὸ τε ἐγκλητήριον καὶ τὸ βούλευμα, ὅθεν, ἂν μὴ κοινοποιηθῶσιν ἀμφοτέρω ὁλοσχερῶς (ἂν δηλ. κοινοποιηθῇ τὸ ἕτερον μόνον ἢ κοινοποιηθῶσι μὲν ἀμφοτέρω, ἀλλ' ἐν ἀποσπασματι), ἡ διαδικασία ἀκυροῦται κατὰ τὸ ἀρθ. 458 § 2. Α. Π. ποιν. 148 τοῦ 69, 134 τοῦ 74. (Συμφωνεῖ δὲ Hélie).—Τοῦ νόμου ἀποσκοπούντες οὐχὶ εἰς τὴν ταυτόχρονον κοινοποίησιν τοῦ βουλευμάτος μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς τὴν προστασίαν τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως, ἔπεται ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοινοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ παρ' Ἐρέταις εἰσαγγελέως τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου, εἰν τὸ αὐτὸ βούλευμα εἶχεν ἤδη προηγουμένως κοινοποιηθῇ τῷ κατηγ. ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πλημμελειοδικῶν. Α. Π. ποιν. 88 τοῦ 68, 215 τοῦ 72.

275. Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένη παρὰ θεο-
ς 1) καὶ κλήσις, διὰ νὰ ἔχῃ νόμιμον κρατος, πρέπει νὰ γινῇ
πρὸς τὸν κατηγορούμενον ὀκτὼ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς
οὐχτησιν τῆς ὑποθέσεως ὁρισμένης δικαστικοῦ ἡμέρας.—Κατὰ
τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 163 ὁρισμένα. Ποιν.
274. 302. 458. 2.

1) ἐπίδοσις

Ν. Ἵνα ἔχῃ νόμιμον κρατος ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου, πρέπει νὰ
γίνηται ὀκτὼ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς οὐχτησιν τῆς ὑποθέσεως
ὁρισμένης· ἡ δὲ μὴ τήρησις τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπιφέρει ἀναίρεσιν κατὰ
τὸ ἄρθρον 458. Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 42, 49 τοῦ 43, 20 τοῦ 49, 17 τοῦ
75, 138 τοῦ 91. Αἱ δὲ χάριν ὑπερασπίσεως δοθείσαι αὐταὶ ἡμέραι δίδον
καὶ πληρεῖς νὰ ὦσι καὶ κατ' οὐδενὰ λόγον, οὐδὲ κατὰ ἐκτὴν συναίνεσιν
τοῦ κατηγορουμένου, νὰ μὴ ἐλάττωνται, οὐδὲως ἐπιτρέποντες τοῦτε τοῦ
ἀρθρου 275 ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἄρθρ. 164, τὸ ἐπιτρέπον τὴν συναίνεσιν τοῦ
κατηγορουμένου ἐλάττωσιν. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 43, 28 τοῦ 51. Ὅθεν, ἐάν
ἡ κλήσις ἢ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων ἐπιδεθῇ τῷ κατηγ. τὴν 30 Ὀκτω-

δρίου ὡραν 2 μ. μ. ἡ δὲ δίκη ᾗναι ὁρισμένη τὴν 7 Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, δὲν ἐκτελεῖται τοῦ νόμου ἡ διάταξις, ἅτε μὴ συμπληρωθεῖσιν τῶ ἑκτῶ ἡμερῶν τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 79. Εἰς τὴν προθεσμίαν δηλονότι τῶν ἑκτῶ ἡμερῶν δὲν ὑπολογίζεται οὔτε ἡ τῆς ἐπίδοσης τῶν ἐγγράφων τούτων ἡμέρα, οὔτε ἡ δικάσιμος. Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 81, 161 τοῦ 91. Ἡ δὲ ἐπὶ ἀκυρότητι ἑνστάσις δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς διαδικασίας, καὶ ἑπομένως καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς τῶ ἐνόρκων ἐτυμηγορίας. Α. Π. ποιν. 116 τοῦ 74. Ἄλλως· κατὰ τὸ ἀρθρ. 438 ἀρ. 2 ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσως μὴ τρηθεῖσας τῆς προμνησθεῖσαν προθεσμίας, διότι τοῦτο ἀφορᾷ εἰς τὴν τοῦ κατηγ. ὑπεράσπισιν. Α. Π. ποιν. 135 τοῦ 74. Ἐπεκτείνεται δὲ ἡ προθεσμία τῶν 8 ἡμερῶν λόγῳ ἀποστάσεως, προστιθεμένης κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 163 μίᾳ ἡμέρας διὰ πᾶσαν τεσσάρων μυριομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τόπου, ὅπου ἡ ἐπίδοσις ἐγένετο, μέχρι τοῦ τόπου, ἐνθα πρόκειται νὰ δικασθῇ ἡ ὑπόθεσις, κατὰ τὸ Α. Π. ποιν. 69 καὶ 103 τοῦ 66, 139 τοῦ 70 158 τοῦ 91, 26 τοῦ 95 ἐκτὸς εἰς εὐρείῃ τυχὼν οὗτος εἰς τὴν ἔδραν τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 60. Τούναντίον δὲν ἐπεκτείνεται κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. 98 καὶ 229 τοῦ 75. Σημειωτέον ὅτι, ἂν τὸ παραπεμπτικὸν βούλευμα ὑπὸκειται εἰς ἀνακοπὴν ἢ ἀναίρεσιν, ἡ ἑκταήμερος προθεσμία δὲν παρατείνεται. Ἐξαιρῶν τῆς προθεσμίας τῶν ἐνδικῶν τούτων μέσων, ὅθεν δύναται μὲν ὁ κατηγοροῦμενος νὰ μετακινήσῃ τὴν κλήτευσιν αὐτοῦ, ἀνακόπῃ ἢ αἰτούμενος ἀναίρεσιν, ἀλλ' ἂν μὴ πράττῃ τοῦτο, ἡ συζήτησις γινουμένη μετὰ τὴν ἑκταήμερον προθεσμίαν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως εἶναι ἐγκυρὰς. Α. Π. ποιν. 145 τοῦ 66, 159 τοῦ 70.—Ὅσακις ὁ ἐξετασθεὶς μάρτυς δὲν συνηγαγμένον ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ εἰσαγγελέως, δὲν βεβαιούται ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ γνωστοποιηθεὶς τῷ κατηγ. καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ εἰσαγγελέως περιλαμβανόμενος, ἅτε τοῦ κυρίου ὀνόματος ἐντελῶς διαφέροντος αὐτῷ δὲ σφριάζεται ἡ ἐτυμηγορία εἰς τὴν κατάθεσιν μάρτυρος μὴ γνωστοποιηθέντος τῷ κατηγ. ἑκτῶ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς συζήτησεως, παραβιάζεται τὸ ἀρθρ. 278 τῆς ποιν. δικον., ὅπερ ἐπάγει ἀναίρεσιν κατὰ τὰ ἀρθρα 438, 292 τῆς ποιν. δικον. Α. Π. ποιν. 211 τοῦ 72.—Τὰ ἀρθρα 275, 413 καὶ 458 συνδυαζόμενα διατάσσουσι μὲν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητι τὴν τοῦ καταλ. τῶν μαρτύρων πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἡμερῶν κοινοποίησιν, ἀλλ' οὐδόλως ἀπαιτοῦσι τὴν εἰς αὐτὸν γνωστοποίησιν καὶ τῶν περιττῶν ἐξετασθέντων· οἱ μάρτυρες γεγονότων, ὅτε αὐτοὶ δὲν ἐξητάσθησαν ἐν τῇ προανακρίσει. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 52. Ἀφορώσως ὁμοίως εἰς τὴν δημοσίαν ταξίν τῆς περὶ γνωστοποιήσεως εἰς τὸν κατηγ. κατὰ τὴν πρὸς τοῦτο τριτάτην προθεσμίαν τῶν ἐξετασθεσομένων μαρτύρων διατάξιος, τὸ δικαστ. δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ αὐτούς, καὶ τοι συναινέσαντος τοῦ τε εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγοροῦμένου καὶ παραιτηθέντος τοῦ τελευταίου πᾶσαν ἑνστάσιν ὡς πρὸς τὴν μὴ γνωστοποίησιν τινος ἐξ αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 136 τοῦ 76.—Δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ ἀρθρ. 278 πρὸ τῆς παρελήσεως ἑκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς τὸν κατηγοροῦν. κοινοποιήσεως τῆς κλήσεως νὰ δικασθῇ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀπαγορεύεται νὰ δικασθῇ ἐν μεταγενεστέρῃ τῆς προθεσμίας ταυτῆς συνιδιαισιν· ἂν δὲ δὲν ἐγνωστοποιήθῃ τῷ κατηγ. μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτῶν καὶ γνωστοποιηθεῖσαν αὐτῷ δικάσιμος, ὅτι ἡ κατ' αὐτοῦ δίκη ἀντεβλήθη καὶ προσδιωρίσθῃ δι' ἑτέραν ἡμέραν, τοῦτο χορηγῇ αὐτῷ τὸ δικαίωμα

να ζητήσῃ, ἀναβελθὴν πρὸς ἐμφάνισιν μαρτύρων ὑπερασπίσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν, ἀτε τῆς ὁκταήμερου προθεσμίας μὴ περιορισθείσης, ἀλλ' ἐκ τοῦναντίου ἐκταθείσης. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 56, 21 τοῦ 63. Διὰ ἀναβληθείσης τῆς δίκης διὰ τινὰ λόγον (οἷον διὰ τὴν ἑλλείψιν συνεδρῶν ἢ τὴν βραδείαν μεταγωγὴν τοῦ κατηγορουμένου ἢ τὴν παράτασιν ἄλλης προσηγουμένης δίκης ἢ ἄλλον τινὰ λόγον) δὲν ἀπαιτεῖται νὰ κλητευθῇ καὶ πάλιν ὁ κατηγορούμενος ὁκτὼ ἡμέρας πρότερον, ἀτε κλητευθεὶς ἄλλοτε κατὰ τὸν πρῶτον προσδιορισμὸν τῆς δίκης, εἰςποιούμενος δὲ ἐπαρκῶς ἤδη διὰ τῆς περὶ ἀναβολῆς ἀποφάσεως, ἐκδιδομένης ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. ΓΑΒ' τοῦ 40, 42 τοῦ 59, 68 τοῦ 69, 80 τοῦ 84, 37 τοῦ 92. Ἀλλ' ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 275 θεωρεῖται ἐκπληρωθεῖσα καὶ ἂν ἡ κοινοποιήσις τῶν ἐγγράφων ἐγένετο οὐχὶ τοῦλάχιστον 8 ἡμέρας πρὸ τῆς δικάσεως, ἂν ἡ συζήτησις ἀναβληθεῖσα ἐγένετο ἐν μεταγενεστέρᾳ συνεδρίᾳ, καθ' ἣν ἡ δεκαήμερος προθεσμία εἶχεν ἤδη παρέλθει. Α. Π. ποιν. 97 τοῦ 66, 230 τοῦ 84. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 73 ἐγκύρως συζητεῖται ἡ ὑπόθεσις καὶ πρὸ τῆς ἐν τῇ πρὸς ἐμφάνισιν κλήσει ὀριζομένης ἡμέρας, εἰν παρῆλθεν ἤδη ἡ ὁκταήμερος προθεσμία ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως.

276. Ὡς πρὸς τοὺς ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου μάρτυρας καὶ τὴν περὶ ἀναβολῆς τῆς συζήτησεως πρότασιν ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν δικαστηρίων τῶν κακουργησικῶν τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 166 καὶ 167 ὥρισμα.

Ε'. Μεταγωγὴ τῶν κατηγορουμένων, καὶ μετακόμισις τῶν πειστηρίων ἐγγράφων. 1)

277. Ὁ κατηγορούμενος, ἀμέσως μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν παράτασιν τῆς κατηγορίας 2) καὶ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος ἀπαγεται εἰς φυλακὴν ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως ἐν τῷ τόπῳ τῶν συνεδριάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργησικῶν. — Συγχρόνως πέμπονται τὰ ἀποδεικτικὰ καὶ πειστήρια ἐγγράφα 3) εἰς τὸν παρὰ τοῖς κακουργησικαῖς γραμματέα (ἀρθρ. 90). (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 243).

1) παρέλκει τό, ἐγγράφων. 2) τοῦ ἐγκλητηρίου 3) παρέλκει Ν. (ἴδε ἀρθ. 393).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Προανάκρισις κατὰ τὰς δι' ἐγκλήσεως καταδιωκομένης κολασίμους πράξεις.

Α'. Ἐπὶ κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων.

278. Ἐὰν ὁ ἀδικηθεὶς θέλῃ νὰ ἐγκαλέσῃ ἐπισήμως πρὸς καταδίωξιν πλημμελήματος ἢ κακουργήματος, παραδίδει τὴν

ἐγκλησιν εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα. Ποιν. 22. 152, 153, 154, 301, 305. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 63).

Ν. Ἀλλὰ καὶ μὴ παραδοθείσης τῆς ἐγκλήσεως εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης αὐτῆς, ἂν αὕτη ἐνεργήθῃ διαβιβασθεῖσα εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα. Α. Π. 221 καὶ 224 τοῦ 38, 64 τοῦ 31.

279. Ὁ εἰσαγγελεὺς βασανίζει ἐπιμελῶς τὴν ληφθεῖσαν ἐγκλησιν, καὶ, ἐὰν τὴν κρίνῃ ἐπιστηριζομένην εἰς τοὺς νόμους, πράττει κατὰ τὰ ἄρθρα 156 καὶ ἐπ. — Εἰ δὲ προκύψῃ ἐκ τῆς βασάνου τῆς ἐγκλήσεως ἡ ἐναντία πεποιθήσις, εἰδοποιεῖ περὶ τούτου ἀνυπερθέτως ὁ εἰσαγγελεὺς τὸν ἐγκαλοῦντα. Ποιν. 23, 280. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 64).

280. Ὁ ἐγκαλῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσφύγῃ εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέα κατὰ τοῦ βουλεύματος τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως. — Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν μένει εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα τὸ δικαίωμα νὰ παρασταθῇ ὡς ἰδιώτης κατήγορος. (1) Ποιν. 282, 283.

281. Τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 278 — 280 ὥρισμένα ἐφαρμόζονται ἰδίως καὶ τότε, ὅταν κατὰ τὰ ἄρθρα 22 καὶ 23 γίνεται εἰσαγωγή εἰς δίκην μόνον κατ' ἐγκλησιν. Π. Ν. 116, 120, 2, 192, 280, 286, 317, 322, 338, 377, 434, 444 ἐ. Ποιν. 407, 4, 458, 5, Ν. Ἐξ. 10—13, 27—30, 36.

Β'. Ἐπὶ πταισμάτων.

282. Οἱ ὅροι οὗτοι ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ πταίσματα, καὶ ἰδίως εἰς ἐκείνα, τὰ ὅποια καταδιώκονται μόνον κατ' αἵτησιν τοῦ βλαβέντος. — Ἡ ἐγκλησις γίνεται τότε παρὰ τῷ ἀτυνόμενῳ ἢ ἄλλῳ παρὰ τοῖς πταισματοδίκαις δημόσιῳ κατηγόρῳ. — Οὗτος ἐξετάζει τὴν ἐγκλησιν, ἡ δὲ κατ' αὐτοῦ προσφυγὴ διευθύνεται πρὸς τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέα. Ποιν. 135, 280. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 64).

(1) Τὸ ἄρθρ. 280, ἀπονέμον τῷ ἐγκαλοῦντι τὸ δικαίωμα νὰ παραστῇ ὡς ἰδιώτης κατήγορος, ἐπιβάλλει προφανῶς τῷ Εἰσαγγελεῖ τὴν ὑποχρέωσιν νᾶναγνωρίσῃ αὐτὸν ὡς τοιοῦτον. Ὅθεν, ἂν ὁ Εἰσαγγελεὺς φρονῇ ὅτι ὁ παριστάμενος δὲν ἔχει κατὰ νόμον δικαίωμα, ἀποφαίνεται περὶ τούτου κατὰ τὸ ἄρθρ. 280 τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν διὰ βουλεύματος, ὅπερ εἶναι ὑποχρεωτικὸν διὰ τε τὸν Εἰσαγγελέα καὶ τὸν παριστάμενον ὡς ἰδιώτην κατήγορον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΘΟΝ

Προανάκρισις ἐπὶ ἰδιωτικῶν κατηγοριῶν.

Α'. Ἐγγυοδοσίαι.

283. Πρὸς ἰδιωτικὴν κατηγορίαν (ἄρθρ. 24 καὶ 280) ἔχει ὁ ζημιώθεις 1) τότε μόνον τὸ δικαίωμα, ὅταν ἐγγυηθῇ 2) νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸ Κράτος καὶ πρὸς τὸν κατηγορούμενον ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ τὰς ζημίας, ἂν ἀπορρίφθῃ ἡ κατηγορία. — Ἀλλοδαποὶ καὶ ἄλλοι, οἵτινες δὲν ἔχουν ἀρκούντα ἀκίνητα κτήματα, ἃ δὲν μετέρχονται ἐπιτήδευσά τι, ἢ δὲν εἶναι εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, δεύλουν νὰ δώσουν πρὸς τοῦτο ἀξιώχρεων ἐγγυήσιν. (1) Ποιν. 7. 24. 280. 285. 286. 287. 288. 290. 305. 401. 426.

1) ἀδικηθεὶς 2) ἀναλαμβάνων.

N. Ἐκ τοῦ 283 ἄρθρ. προκύπτει, ὅτι οἱ ἡμεδαποί, οἱ ἔχοντες ἀρκούσαν περιουσίαν, δὲν ὑποχρεοῦνται μὲν εἰς ἐγγυήσιν. ὅπως παρασταθῶσιν ὡς ἰδιῶται κατηγοροί, δεύλουν ὅμως νὰναδεῦνται τὴν καταβολὴν τῶν δαπανῶν καὶ ζημιῶν, ὅταν δὲ μὴ ἀναλαβῶν αὐτὴν δὲν εἶναι δεκτός, καίπερ ἔχων ἀποκρῶσαν περιουσίαν. Ἐάν ὅμως ἐγένετο δεκτός, δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις, ἀτε μὴ ὀρίζοντος τοῦτο τοῦ νόμου. Δ. Π. ποιν. 49 τοῦ 75. — Ἐάν ὡσαύτως ἐγένετο δεκτός τις εἰς ἰδιωτικὴν κατηγορίαν, καίπερ μὴ προσενηγκίων ἀξιώχρεων ἐγγυήσιν, δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις, ἀτε μὴ ὀρίζοντος τοῦτο τοῦ νόμου. Δ. Π. ποιν. 138 τοῦ 92.

284. Τὸ ἐγγράφον, διὰ τοῦ ὁποῖου 1) ὁ θέλων νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιωτικῆς κατηγορίας βεβαιώνει, ὅτι ἀναλαμβάνει ὅλας τὰς ζημίας καὶ τὰ ἔξοδα, παρὰδίδεται 2) ὑπ' αὐτοῦ παρὰ τῷ εἰρηνοδίκῳ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς του, καὶ ἡ περὶ τοῦτου συνταχθεῖσα ἐκθεσις ὑπογράφεται παρὰ τοῦ ἰδίου, παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου, καὶ παρὰ τοῦ γραμματέως. — Εἰς ταυτὴν τὴν ἐκθεσιν βεβαιοῦται, ἂν εὐ-
τος ᾖ καὶ ἐκ τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀπηλλοτριμμένων τῆς ἐγγυήσεως ἀνθρώπων ἢ ὄχι. Ποιν. 72. 73. 283.

1) ἡ δηλώσις δι' ἧς 2) γίνεται.

(1) Ἀλλὰ κατ' ἄρθρον 9 τοῦ νόμου ΑΦΚς τοῦ 1887 περὶ ποινικοδομικῆς εἰς οὐδεμίαν ἐγγυήσιν ὑποβάλλεται ὁ ἰδιοκτήτης ἢ καλλιεργητής τοῦ ἐκ τῆς παρανόμου βοσκῆς ζημιωθέντος κτήματος καὶ κατ' ἄρθρον 14 τοῦ αὐτοῦ νόμου (ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου ΑΨΟ' περὶ βοσκῆς ζώων) ὁ ἰδιοκτήτης πομνίου παρανόμως κατασχθέντος ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἰδιωτικὴ κατηγορία.

285. Ἡ ἀσφάλεια δύναται νὰ δοθῇ εἴτε κατατιθεμένῃ περὶ ἐγγυήσεως ποσότητος εἰς χρήματα ἢ εἰς χρημάτων ἕξια πράγματα, εἴτε δι' ἀξιοχρέου ὑποθήκης, ἢ δι' ἐγγυήσεων ἀξιοπιστῶν ἀνθρώπων 1) ἐντὸς τοῦ Βασιλείου καθ' ὅν. Ποιν. 283. 286.

1) ἀξιοχρέων πολιτῶν

286. Ἡ ἐγγύησις δίδεται, κατὰ τὰς ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ τῶν πταισματοδικῶν ἰδιωτικᾶς κατηγορίας, παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ εἰρηνοδικοῦ. Τὸ μέγεθος τῆς πρὸς ἐγγύησιν ποσότητος καὶ τὸ ἀξιοχρεῶν τῆς προσφερομένης ἐγγυήσεως συζητᾶται τότε μεταξὺ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ καὶ τοῦ ἀστυνόμου, μάρχου, ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου, καί, ἐν διαφωνίᾳ, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτοῦ ὁ εἰρηνοδίκης. Ποιν. 288. 289.

287. Ἐπὶ ἰδιωτικῆς κατηγορίας ἐνεκα πλημμελήματος κακουργήματος δίδεται ἡ ἐγγύησις παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ εἰρηνοδικοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ἀφ' οὗ γίνῃ ἡ πρὸς ἐγγύησιν ποσότητος καὶ τοῦ ἀξιοχρέου τῆς προσφερομένης ἐγγυήσεως συζήτησις μεταξὺ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγοροῦ· ἐὰν δὲ οὗτοι διαφωνῶσιν, ἀποφασίζει περὶ αὐτοῦ τὸ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν. 41 288 ἔ.

288. Περὶ τῆς δοθείσης ἐγγυήσεως συντάσσεται ἐκφώνησις ἣτις πρέπει ἐκάστοτε νὰ ὑπογράφεται παρὰ τοῦ γραμματέως καὶ παρὰ τοῦ ἰδιώτου καὶ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ, τοῦ ἀστυνόμου, ἢ δημάρχου, ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως. Ποιν. 72 ἔ.

289. Τὸ μέγεθος τῆς πρὸς ἐγγύησιν ποσότητος μετρεῖται κατὰ λόγον τῆς ποινῆς καὶ τῶν ἐνδεχομένων ἐξόδων καὶ ἐπιβαρύνσεων οὐδέποτε δὲ ἡ ποσότης αὕτη εἶναι ἐλάσσων τῶν ἐκπεσόντων δαπανῶν. Ποιν. 286. ἔ.

290. Ἰδιωτικὴ κατηγορία ἐπιτρέπεται εἰς μόνον τὸν κατηγοροῦντα νὰ ἀποδείξῃ προσηκόντως, ὅτι θέλει ἐκπληρῶσαι τὰς ἐν τοῖς ἀρθροῖς 283—289 ὁρισμένas συμφωνίας.

1) ἐξεπλήρωσε

Β'. Περὶ ἀντικλήτων.

291. Ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ διορίσῃ προσέτι ὁ ἰδιώτης κατηγοροὺς ἀντικλήτον εἰς τὴν καθέδραν τοῦ ἀρμοδίου ἀνακριτικοῦ τε καὶ ποινικοῦ δικαστηρίου, ἐκτὸς ἂν κατοικῇ αὐτὸς ἐκεῖ (ἄρθρ. 27 καὶ 248). — Ὁ μὴ διορισμὸς ἀντικλήτου δὲν φέρει ἄλλην βλάβην εἰμὴ ὅτι ἐκ τῆς μὴ ἐγγχειρίσεως 1) ἐγγράφων τινῶν, καὶ ἐκ τῆς μὴ προσκλήσεως εἰς τινὰς πράξεις δὲν παράγονται ὑπὲρ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ νόμιμοι συνέπειαι. Ποιν. 304. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 68).

1) ἐπιδόσεως

Γ'. Ἰδιωτικὴ κατηγορία παρὰ τοῖς πταίσματοδίκαις.

292. Ὁ ἕνεκα πταίσματος ἰδιωτικῶς κατηγορῶν, ἂν θέλῃ νὰ ἐνεργήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπ' εὐθείας κλήσεως, δύναται νὰ πράξῃ κατὰ τὸ ἄρθρον 143 ἄνευ ἐγγράφου προανακρίσεως· εἰμφορεῖ δὲ καὶ πρὸ τούτου νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἀρμόδιον ἀστυνόμον, ἢ δημάρχον, ἢ δημορχικὸν παρέδρον εἰς τὸ νὰ κάμουν τὴν συνοπτικὴν προανάκρισιν (ἄρθρ. 135 — 142) Ποιν. 331. Ὁργ. 31.

293. Ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν μαρτύρων γίνεται ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ. ὅθεν τὸ κλητήριον ἐντάλμα 1) σχεδιάζεται καὶ υπογράφεται παρὰ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, γίνεται δὲ ἐκτελεστὴν μόνον διὰ τῆς συναπογραφῆς τοῦ ἀστυνόμου, δημάρχου, ἢ δημορχικοῦ παρέδρου, καὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς ἐπισήμου σφραγίδος. — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ διὰ τῶν ἀρθρῶν 145 — 147 ὥρισμένα, ἂν οἱ διάδικοι 2) δὲν προτιμήσωσι νὰ ἐμφανισθῶσιν ἑκουσίως. Ποιν. 299.

1) θέσπισμα 2) καὶ οἱ μάρτυρες

Δ'. Ἰδιωτικὴ κατηγορία παρὰ τοῖς πλημμελειοδίκαις.

294. Ὁ ἕνεκα πλημμελήματος ἰδιωτικῶς κατηγορῶν, ἂν θέλῃ νὰ κάμῃ ἀπ' εὐθείας πρόσκλησιν 1), προσκαλεῖ τοὺς ἀρμοδίους εἰρηγοδίκας καὶ ἀστυνόμους, δημάρχους, ἢ δημορχι-

κούς παρέδρους πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συνοπτικῆς προανακρίσεως, καὶ μετὰ τοῦτο 2) ἐνεργεῖ ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ εἰσαγγελέως κατὰ τὰ ἄρθρα 156 — 161· ἀλλὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ περιορίζονται εἰς ἀπλᾶς αἰτήσεις (1)

1) κλησιν 2) κατ' αὐτήν

295. Ἡ κλήσις τῶν ἐγκαλουμένων 1) καὶ μαρτύρων γίνεται ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, ὅστις ἀφείλει νὰ σχεδιάξῃ καὶ ὑπογράψῃ τὸ κλητήριον ἐγγράφον, τὸ ὁποῖον μόνον διὰ τῆς συνυπογραφῆς τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῆς ἐπιθέσεως τῆς ἐπισήμου σφραγίδος καθίσταται ἐκτελεστὸν. — Κατὰ τὰ ἄλλα ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 162 καὶ 163 ὥρισμένα. Ποιν. 300. 314. 407, 2.

1) κατηγορουμένων

296. Ἐὰν ὁ ἰδιώτης κατηγορὸς προτιμᾷ τὸ νὰ εἰσαγάγῃ πρῶτον τὴν δίκην εἰς τὸν ἀνακριτὴν, καὶ τοῦτο ἐπὶ κακούρηγμάτων καὶ φυλακίσεων πρέπει κατὰ τὸ ἄρθρον 186 νὰ γίνεται πάντοτε, ἔχει καὶ κατὰ ταύτην τὴν προανακρίσιν 1) ὅσα κατὰ τὰ ἄρθρα 184 — 263 ἔχει καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς δικαιώματα καὶ καθήκοντα, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι περιορίζονται ταῦτα εἰς ἀπλᾶς προτάσεις καὶ αἰτήσεις.

1) προδικασίαν

297. Ὅστις ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων 1) ἄφρονόντων τὸν τύπον θέλει νὰ ἀπαιτήσῃ ὡς ἰδιώτης κατηγορὸς τὴν κατάσχесιν παρανόμων συγγραμμάτων, εἰσάγει πάντοτε τὰς περὶ τούτου αἰτήσεις του εἰς τὸν ἀνακριτὴν, καὶ τὰς ὑποβάλλει εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου. — Ὁ ἀνακριτὴς διατάττει τὴν κατάσχесιν προσωρινῶς, ἐὰν κρίνῃ αὐτὴν σύμφωνον μὲ τὸν νόμον, καὶ ἀναφέρει ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν περὶ

(1) Ἐχόντες οἱ σύνδικοι ἐπὶ τῇ τῆς ἀπλῆς καὶ τῆς δολίας χρεωκοπίᾳ τὸ δικαίωμα εἰς καταδίωξιν αὐτῆς (Ἐμπ. νόμου ἄρθ. 590 καὶ 596), δικαιούνται νὰ ἐμφανισθῶσι καὶ ὡς ἰδιῶται κατηγοροί, ἐνεργοῦντες πάσαις τὰς πρὸς εἰσαγωγὴν καὶ ὑποστήριξιν τῆς ἰδιωτικῆς κατηγορίας νενομισμένας πράξεις, ἔτι δὲ ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντες, οὐδαμῶς ἀπαιτουμένης πρὸς τοῦτο ἀδείας τῶν δανειστών.

τοῦ πράγματος εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει περὶ τῆς ἐξακολουθήσεως αὐτῆς. (1) Ποιν. 178.

1) κακουργημάτων

298. Ἐὰν δὲν θελήσῃ ὁ ἀνακριτὴς ἢ ἄλλος ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν περὶ κατασχέσεως, αὐτοψίας, καὶ τῶν τοιούτων αἰτησὶν τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, ἀποφασίζει περὶ τούτου κατ' αἰτησὶν 1) τῶν διαδίκων τὸ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν. Ποιν. 250, 1.

1) τινός

299. Ἐὰν ἡ δίκη παρεπέμφθῃ ὑπὸ τοῦ συμβουλίου εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πταισματοδικῶν ἢ πλημμελειοδικῶν, γίνεται ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν μαρτύρων κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 293 καὶ 295 ὥρισμένα. Ποιν. 407, 2.

Ε'. Ἰδιωτικὴ κατηγορία παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις.

300. Ἀναπεμφθεῖσης 1) τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν, σχεδιάζει ὁ ἰδιώτης κατηγορὸς τὴν κατηγορίαν 2), καὶ πράττει ὅσα τὰ ἄρθρα 264—276 ἐπιβάλλουσιν εἰς τὸν εἰσαγγελέα, μὴ παραβλεπομένων τῶν δικαιῶν τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως. (2) — Ἐκτὸς δὲ τούτου, γίνονται ἐπιμέλεια καὶ δαπάνη τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ αἱ διατάγματα κοινοποιήσεις καὶ κλήσεις, τὰς ὁποίας προσπαθῶνται ἐκτελεσθῆναι ὁ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ παρ' αὐτοῦ ὑποκατασταθεὶς εἰσαγγελεὺς κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 295 ἀναφερόμενα. (3) Ποιν. 463. Ὁργ. 72.

1) Παραπεμφθεῖσης 2) τὸ ἐγκλητήριον,

1) Ἀλλ' ἔρα καὶ ἄρθρον 14 τοῦ Συντ. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 137 Ποιν. Ν. κατωτέρω τοῦ περὶ ἐξουρίσεων καὶ περὶ τύπου Νόμου.

(2) Ὁρθῶς φρενεῖ ὁ Κωνσταντόπουλος ὅτι τὰ προσεπιφυλαττόμενα ταῦτα δίκαια τοῦ παρ' Ἐφέταις εἰσαγγελέως εἶναι τὰ ἐν τῷ ἄρθρ. 267 ἀναγραφόμενα περὶ ὑποβολῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν πρὸς ἐρυθρότερον χαρακτηρισμὸν τοῦ κακουργήματος, ἅτε πάντων τῶν λοιπῶν δικαιωμάτων ὅπως ἀνατεθέντων εἰς τὸν ἰδιώτην κατηγορὸν.

(3) Ἰδε σημ. ὑπὸ ἄρθ. 294.

ς. Ἀνάκλησις τῆς ἰδιωτικῆς κατηγορίας.

301. Ὁ ἰδιώτης κατήγορος δύναται, προσεπιφυλαττομένων τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 24 εἰς τὸν εἰσαγγελέα ἀνηκόντων δικαιμάτων, νὰ παραιτήσῃ τὴν ἀπαξ γενομένην παρ' αὐτοῦ κατηγορίαν μέχρις οὗ γίνῃ ἡ κλήσις. Μετὰ ταῦτα ἡ ἀνάκλησις συγχωρεῖται.—Ὁ ἰδιώτης κατήγορος δεφίλει, γενομένης ἐγκλησέως τῆς ἀνακλήσεως, νὰ πληρώσῃ μόνος τὰς δαπάνας καὶ τὰς ζημίας, ὅσαι ἐγέναν μέχρ' τῆς παρ' τῆς ἀνακλήσεως ἀγγελοῦ.—Οὗτος διατηρεῖ προσέτι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μεταχειρισθῇ παρὰ τῷ ἄρμοδίῳ εἰσαγγελεῖ ἐγκλησιν (ἄρθρ. 278—282), ἐκ τῆς ἐάν, χρησάμενος ἤδη αὐτῇ, ἀπέτυχῃ. Ποιν. 243. 306. 342.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Προδικασία ἐπὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς.

302. Ὁ ζημιωθεὶς δύναται ἐν πάσῃ περιστάσει τῆς ἀνακρίσεως 1) νὰ παρίσταται ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ἔνεκα ἰδιωτικῶν αὐτοῦ ἀπαιτήσεων (ἄρθρ. 6 καὶ 85). Τὸ ἐγγράφον ὁμῶς τῶν ἀπαιτήσεων τούτων πρέπει νὰ ἐγχειρισθῇ 2) εἰς τὸν κατηγορούμενον τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκκλήσεως.—Εἰς τὴν σύνταξιν καὶ παράδοσιν 3) τοῦ ἐγγράφου τούτου 4) ἐφαρμόζονται: τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ διατεταγμένα.—Πᾶσα ἀπαίτησις μὴ γενομένη κατὰ αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου.—Ὁ ὁρισμὸς οὗτος δὲν ἰσχύει: ὁμῶς ὡς πρὸς τὸ ἐναντίον τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου ἢ τοῦ καταμνηντοῦ πολιτικοῦ ἀπαιτήσεις τοῦ κατηγορουμένου (ἄρθρ. 86). Ποιν. 7. 145. 146. 257. 275. 305. 402. 448. Πολ. 136. 138. 140. 494. 533. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 67).

1) ὁ ἀδικηθεὶς δύναται: εἰς πᾶσαν κατάστασιν τῆς προδικασίας 2) ἐπιδοθῇ 3) ἐπίδοσιν 4) τῆς ἀγωγῆς

N. Τὸ ἄρθρον 6 τῆς ποιν. δικ., ὡς καὶ τὰ ἄρθρα 85 καὶ 302, περιέχουσιν ἀπλῶς δικονομικὰς διατάξεις, αἵτινες προϋποτιθέσιν ὑφιστάμενον ἀστυνομικὸν ῥυθμίζοντα τὴν ἐν τῷ ἄρθρ. 6 ἀναφερομένην ἱκανοποίησιν διὰ χρηματικῆς δόσεως. Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 77, 98 τοῦ 80, 163 τοῦ 83. (Ὁμοίως καὶ ἄρθ. 6). Ὅθεν κατὰ τὸ Ῥωμ. Δ., ὅπερ ἰσχύει παρ' ἡμῖν, μὴ χωρὶς

χρηματικής απαιτήσεως διὰ τὰς ἀλλοθύναις. ἡ ὑπόσθη τοῦ ἑνὸς σωματο-
κῆς προσβολῆς (N. 7 ἐν τέλει Πανθ. 9. 3). κατὰ μέζονα δὲ λέγον, ἵτα αἱ
ἀλλοθύναις ἀναφέρονται εἰς ὅσιν ὅλιν, (διότι ἡ ἐν § 10 εἰρηγ. (4. 4)
ἀναγεγραμμένη ἱκανοποίησις διὰ χρηματικῆς δόσεως ἐστὶν ἰδιωτικὴ πρὸς τὴν
τοῦ "P. Δ. ἀνακευμένη διὰ πολιτικῆς ἀγωγῆς τοῦ παθόντος, ὡς τοιαύτη δὲ
κατηγγήθη ὑπὸ τοῦ 705 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου), δὲν χωρεῖ ἀγωγὴ λόγῳ
ἀλλοθύνων, ἐπιανεγθεῖσιν μάλιστα ὑπὸ προσβολῆς τῆς τιμῆς, ἐκτὸς ἐν ἐπὶ ἡ-
βαν ὁρισμένη θετικῇ ζήτησιν, χρηματικῆς ἐκτιμῆσεως δεκτικῇ. Δ. Π. ποιν. 163
τοῦ 83. 'Αλλ' ὑπείλοντο κατὰ τὸν παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα βωμολικὸν νό-
μον ('Αρμανόπ. (3. 5) 78) τοῦ υἱοῦ νὰ διατρέσῃ τοὺς ποινιμένους ἡγεῖς
αὐτοῦ, κτεκτ. οὗτοι δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ κτεκτ. τὸν ἐν
σχετικῇ εὐπορίᾳ διατελούντα υἱὸν καὶ στερήσαντος οὕτω τοῦ τῆς διατροφῆς
δικαιώματος. Δ. Π. ποιν. 26 τοῦ 80, 93 τοῦ 84, 74 καὶ 83 τοῦ 85, 97
τοῦ 91. ("18α καὶ ἄρθ. 6). Κατὰ δὲ τὴν Δ. Π. ποιν. 89 τοῦ 89 δικαιο-
μενος ὁ ποιν. δικαστὴς κατ' αἴτησιν τοῦ ἀδικηθέντος νὰ παραβῇται πρὸς
αὐτὸν εὐπορίᾳ ἱκανοποίησις, ἐὰν αὐτῇ συνδῇται τῇ κυρίᾳ πρά-
ξει καὶ ἦναι ἐπακολούθημα αὐτῆς, δύναται, τιμωρῶν τοὺς αὐτοεργεῖς τῆς
αὐτογνωμένως ἐνεργηθείσης ἀφαιρέσεως τῆς κατοχῆς κτήματος, νὰ διατάξῃ
πρὸς τὴν αἰτήσιν τοῦ παθόντος, τὴν ἀπόδοσιν εἰς αὐτὸν τῆς κατοχῆς
τοῦ κτήματος. — Ἡ ἀγωγὴ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, παρέμβαισις εἰς δίκην
μεταξὺ ἄλλων ἐκκρεμῆς οὖσα, συγχωρεῖται ἐν ᾧ ὡς ὁρίσται ἡ κυρία δίκη,
ἥτοι ἡ ποινικὴ. Ὅθεν δύναται καὶ ὁ μὴ παραταθείς ὡς πολιτικῶς ἐνάγων
κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν τῆς ποινικῆς δίκης ἐνώπιον ποινικοῦ δικαστη-
ρίου, νὰ παρασταθῇ κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως
τοῦ πρώτου ἐπιλαβομένου τῆς ἐκδικάσεως δικαστηρίου. Δ. Π. πολιτ. 2 τοῦ 37.
— Ὅριζοντο τοῦ νόμου, ὅτι τὸ ἐγγραφὸν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς δέον νὰ ἐπι-
δοθῇ τῷ κατηγορουμένῳ τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς εἰς τὸ ἀκροατή-
ριον κλήσεως, ὁρίζοντος δὲ προσέτι, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἐρήμην δικασθέντος
κατηγορουμένου δικάζεται ἐν τῇ ἀμέσῳ ἐπομένῃ συνεδρίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος
τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν δικαστηρίου καὶ ἐπομένως μὴ ἀπαιτοῦντος νέαν κλή-
σιν αὐτοῦ. ἔπειτα, ὅτι ἡ περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐπιδόσεως τῆς πολιτικῆς ἀγω-
γῆς διατάξις ἐννοεῖ τὴν πρὸ τῆς ἐρήμην δίκης γενομένην κλήσιν τοῦ κατηγ.,
ὅτι οὗτος ἔχει τὸ πλεονέκτημα, ἂν ἐκωλύθῃ νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν συζη-
τήσιν, νὰ ἀνακλήσῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν. Δ. Π.
ποιν. 68 τοῦ 37. 'Εκ τούτου δ' ἔπεται, ὅτι ὁ πολιτικῶς ἐνάγων κοινοποιῇ-
ται ἐμπροσθέντως τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ πρὸ τῆς πρώτης ἐπ' ἀκροατηρίου συζη-
τήσεως τῆς ὑποθέσεως, ἥτις ἐγένετο ἐρήμην τοῦ κατηγ., δὲν ἔχει ἀνάγκην
νὰ κοινοποιήσῃ νέαν ἀγωγὴν ἢ κλήσιν, ἵνα παραστῇ κατὰ τὴν ἐκ νέου
συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἀνακοπῆς τούτου κατὰ τῆς
ἐρήμην ἀποφάσεως. Δ. Π. ποιν. 162 τοῦ 84. 'Αλλ' οὐκ ἦντο ἐκ τοῦ
ἄρθρου 302 σαφὲς ἐξάγεται, ὅτι εἰς τὸν ἀδικηθέντα ἐπιτρέπεται νὰ παρί-
σταται ὡς πολιτικῶς ἐνάγων εἰς πᾶσαν κατάστασιν τῆς προανακρίσεως, καὶ
πρὶν ἢ κοινοποιήσῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ ὑποβάλῃ τῇ
ἀρμοδίᾳ ἀρχῇ ἐγγραφὸν δήλωσιν, ὅτι παρίσταται ὡς πολιτικῶς ἐνάγων. Δ.
Π. ποιν. 6 τοῦ 82, ἀποφ. ποινικῇ ἐπ. Ναυπλίας 61 τοῦ 46. — Ἐφαρμο-
ζομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 302 τῆς ποιν. δικ. εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν
τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐν τῇ πολιτ. δίκῃ, διατεταγμένων, ἔπεται, ὅτι τὸ ποιν.

δικαστήριον, τὸ ἐπιλαμβανόμενον αὐτῇ, καθ' ὅσον ἔχει, γινόμενος ἀντιστάσεως, νὰ ἐξετάσῃ ἐάν ἀγένητο ἡ ἐπίδοσις αὐτῆς κατὰ τοὺς ὑπὸ τῆς πολιτ. δικον. διαγεγραμμένους τύπους καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ διατάξῃ τὰς δεύσας ἀποδείξει, ἐν αἷς περιλαμβάνεται καὶ ὁ ὅρκος. Ἐθεν ἀμφοσθέντησαντος τοῦ κατηγ. τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ προσβαλλόντος ὡς πλαστοῦν τὸ ἐπιδοτήριον, καὶ ἐπαγαγόντος αὐτῷ ὅρκον, τὸ δικαστήριον τῶν συνίδρων δύναται ἢ νάναβῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀγωγῆς μέχρι οὗ διαβῇ τῇ ποινικῇ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ δίκη ἢ δοθέντος τοῦ ὅρκου νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. ποιν. 140 τοῦ 70, 28 τοῦ 93. Κατὰ δὲ τὰς Α. Π. ποιν. 24 καὶ 44 τοῦ 73, 163 τοῦ 89, 138 τοῦ 91 εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐφαρμοζομένων τῶν ἐν τῇ πολ. δικον. διατεταγμένων, ἔπεται, ὅτι απαιτούμενος ἀποδεικτικῶν δικ. κλητῆρος πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κεινοποιήσεως δικηγόρου, καὶ προσβαλλομένου τοῦτου ὡς πλαστοῦ, οὕδαμῶς δι' ἐπακτοῦ ὅρκου δύναται νάποδειχθῇ ἡ πλαστότης αὐτοῦ, ἀλλ' ἀνάγκη νάναβῃ τῇ συζήτησι τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἄχρι τέλους τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ τοῦ ἐπιδοτηρίου ποινικῆς διαδικασίας δυνάμει τῶν ἀρθρ. 434 καὶ 435 τῆς πολ. δικον. ἀποδιδεμένης τῆς πλαστογραφίας εἰς ὥρισμένον πρόσωπον καὶ μὴ προκειμένης ἀπωλείας ἐπιδοτηρίου. ἔτι δύναται νάποδειχθῇ καὶ δι' ὅρκου κατὰ τὸ ἀρθ. 351 τῆς πολ. δικον.— Κατ' οὐδεμίαν τῆς ποιν. δικον. διάταξιν ἀπαιτεῖται νὰ υποβῇ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἐγγράφους προτάσεις περὶ τῶν ἱδρυτικῶν αὐτοῦ ἀπαιτήσεων, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπὶ τῇ πολιτικῇ ἀγωγῇ. τῆς εἰσαγόμενης ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, τῆς διατ. τῶν ἀρθρῶν 380 καὶ 170 τῆς πολ. δικον. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 69, 10 τοῦ 70, 149 καὶ 163 τοῦ 72, 164 τοῦ 76. (ἴδε καὶ ἀρθ. 394). Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 244 τοῦ 77 οὕδαμῶς δρίζοντος τοῦ νόμου ὅτι καὶ εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ ποιν. δικαστ. διεξαγωγὴν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐφαρμόζονται αἱ τῆς πολ. δικον. διατάξεις, τὸ ποινικὸν δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ, ἵνα ἡ ἀπόδειξις λοχυρισμοῦ τινοῦ γίνῃ παραρτήμα.— Τοῦ 302 ἀρθ. δρίζοντος, ὅτι ἡ ἀγωγή ἐπιδίδεται τῷ κατηγ. τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰς τὸ ἀκρατῆριον κλήσεως, ἔπεται, ὅτι ὡς διὰ τὴν κλήσιν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ποιν. δίκης πρέπει νὰ προστίθεται προθεσμία κατὰ τὰς διατ. τῆς ποιν. δικ. (ἀρθ. 163) λόγῳ τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ κατηγορουμένου, οὕτω δέον νὰ προστίθεται καὶ διὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 60, 106 τοῦ 61, 69 καὶ 103 τοῦ 66, 83 τοῦ 83. Ὅθεν προκύπτοντες ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπισημειωτικῆς βεβαιώσεως τοῦ δικ. κλητῆρος, ὅτι ἡ ἀγωγή ἐπιδόθη τῷ κατηγρ. ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου, ἀπερίπτεά ἡ ἐναστασις περὶ τῆς μὴ νομίμου παραστάσεως τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως. Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 60, 83 τοῦ 83. Διαφωνοῦσιν αἱ Α. Π. ποιν. 98 καὶ 229 τοῦ 73, καθ' ὅς οὐδὲως ἀναγκαῖον νὰ προστίθεται προθεσμία διὰ τὴν κλήσιν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς πολιτ. ἀγωγῆς, ἂν μὴ δρίζοντες τοιοῦτό τι τοῦ νόμου. Ἐννοεῖται ὅτι διὰ τὸν κατηγορούμενον διατελῇ προπεφυλαχισμένος ἐν τῇ ἴδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, δὲν ἐπεκτείνεται ἡ προθεσμία λόγῳ ἀποστάσεως. Α. Π. ποιν. 174 τοῦ 92, 161 τοῦ 93. Ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε ἡ μὴ τήρησις τῆς προθεσμίας τῆς ἀποστάσεως ὡς πρὸς τὴν κεινοποιήσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς εἰς τὸν κατηγρ. δὲν ἀποτελεῖ κατὰ τὸν νόμον λόγον ἀναστάσεως διὰ τὸ ποινικὸν μέρος τῆς ἀποστάσεως. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 84. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν

ἄρθρων 302 καὶ 273 τῆς ποιν. δικον. καὶ 163 § 1 τῆς πολ. δικον. συνάγεται, ὅτι ἐπὶ κακοεργημάτων ἡ πολιτικὴ ἀγωγή πρέπον νὰ ἐγχειρίζηται τῷ κατηγορουμένῳ ἐκτὼ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ συζητήσεως, ἥτοι πρὸ ἐκτὼ πλήρων ἡμερῶν, ἀρχομένων δηλονότι τῶν ἐκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς κοινοποιήσεως καὶ μὴ υπολογιζομένης τῆς δικασίμου εἰς τὰς ἐκτὼ ἡμέρας. Ἐπομένως, μὴ τηρηθείσης τῆς προθ. ταύτης κατὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀγωγῆς, δὲν γίνεται δεκτὸς ὁ ἐγγείρας τὴν ἀγωγὴν ὡς πολιτικῶς ἐνάγων· ἡ δὲ τυχόν παραδοχὴ αὐτοῦ ἐπάγει ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 178 τοῦ 66. Ἐκ δὲ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρ. 302 καὶ τοῦ ἄρθ. 143 προκύπτει ὅτι ἐπὶ πταισμάτων ἡ πολιτικὴ ἀγωγή προσήκον νὰ ἐγχειρίζηται 24 ὥρας πρὸ τῆς πρὸς ἐμφάνισιν ὤρισμένης δικασίμου. Α. Π. ποιν. 194 τοῦ 66. — Ἡ ποινικὴ δικονομία, ἐπιτετέπυστα τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν καὶ παρὰ τοῖς πταισματοδίκαις, δὲν περιορίζει αὐτὴν οὔτε ὡς πρὸς τὸ εἶδος οὔτε ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπατήσεων. Α. Π. ποιν. 194 τοῦ 66. — Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρου 302, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐμφανισθῇ τίς ὡς πολιτικῶς ἐνάγων, ἂν μὴ πρότερον ὑπεβάλῃ τὰς ἰδιωτικὰς αὐτοῦ ἀπατήσεις δι' ἐγγράφου συντασσομένου καὶ παραδιδομένου κατὰ τὰς περὶ τούτου διατάξεις τῆς πολιτ. δικον., ἔπεται, ὅτι ἡ ἐνόπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ συζήτησιν διὰ πληρεξουσίου τοῦ ἀναίρεσίντος δηλώσεως, ὅτι λαμβάνει χαρακτῆρα πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἐρχομένη κατὰ τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆσιν, γενομένην ἐν τῷ χρόνῳ δὲν εἶχε τὴν ιδιότητα τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, καὶ μὴ δυναμένην νάναπληρωσθῇ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιζόμενα πρὸς κτήσιν τῆς ιδιότητος τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, καθίστασθιν ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἀναίρεσιν αἴτησιν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. πλ' τοῦ 86. — Κατὰ τὰς συνδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 302 καὶ ἐπειρ., 458 καὶ 477 τῆς ποιν. δικον., ἡ παραβίασις διατάξεως τινος ἀφορώσης εἰς τὴν ἐκδικασίν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, δὲν ἔσται ἐπιρροὴν τινα ὡς ἐκ τοῦ παραγομένου ἐξ αὐτῆς λόγου ἀναίρεσιν ἐπὶ τῇ περὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἐπιβληθείσης πολιτ. διατάξεως τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 206 τοῦ 73 κτλ. — Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθ. 302 πρὸς τὸ ἄρθρον 143 § 6 τῆς Πελ. δικον. προκύπτει, ὅτι δὲν ἐπιδίδεται νομίμως ἡ ἀγωγή διὰ τοιχοκολλησέως ἐν τῇ κτηνικῇ ἡμεδαπῇ, ὅστις διέτρεβεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἢ ἐπιδοτέα οὖσα εἰς τὸν εἰσαγγελέα. Α. Π. ποιν. 143 τοῦ 83. — Ἐκ τῶν ἄρθρων 303 καὶ 260 συνάγεται, ὅτι ἡ τοῦ ἀδικηθέντος παράστασις ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐν τῇ ἀναίρεσιν ἔχει οὐσιασθὲν ἐπιρροὴν εἰς τὴν ποινικὴν προδικασίαν καὶ εἰς τὴν πλημδικίαν τῶν βουλευμάτων. Ὅθεν ὁ κατηγορούμενος δικαιούται ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀναίρεσιν νὰ ἀμφισβητήσῃ εἰς τὸν παριστάμενον ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντα τὴν νομιμότητα τῆς ιδιότητος ταύτης, ὅπως ἀποκορύψῃ τὴν παρρησίαν αὐτοῦ, περὶ πάσης δὲ τοιαύτης διατάξεως εἶναι ἀδυστάκτος ἀρμόδιον νάπορασίῃ τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, εἰς ὃ ἐπιβάλλεται ἡ ἀνάγκη δι' ἐνέργειαν τῶν βλητῶν διατάξεων τοῦ 260 ἄρθρου τῆς ποιν. δικον. Ἐπομένως τὸ συμβούλιον τῶν ερετῶν δύναται νὰ ἀπορρήνῃται ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν τῆς πολιτικῆς ἐνάγοντος ἂν θεωρήσῃ αὐτὸν ἐστειρημένον τοῦ δικαιώματος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, οὗ δυνάμει ἀνέκοψε. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 62. Ἀλλ' ἡ ἐνδεχόμενη πλημμελής παράστασις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος κατὰ τὴν ποινικὴν δικον. δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, διότι δὲν ἀναγράφεται ὡς λόγος ἀναίρεσιν τῆς ποιν. ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 46 τοῦ 74, 421 τοῦ 88, 33 καὶ

καὶ 138 τοῦ 91, 128 καὶ 178 τοῦ 92, 62 τοῦ 94. — Τοῦ δοθέντος ὅρκου ἀποκλείοντος πᾶσαν ἀναποδείξιν κατὰ τὸ ἄρθρον 337 τῆς πολιτ. δικον. ἐπαταί, ὅτι καὶ ἀποδειχθέντος ἐν τῇ ποινικῇ καταδιώξει ψευδοῦς τοῦ γενομένου, περὶ αὐτοῦ ἐδόθη ὁ ὅρκος, τοῦτο ὡς πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀπτικῇ δίκῃ διάδικον, τὸν διὰ τῆς ψευδορκίας βλαπθέντα, λαγίζεται οὐδὲν ἥττον ἀληθὲς καὶ ἐπομένως οὐδὲν ἀπτικῷ δικαίῳ ὄφελος δύναται οὗτος νὰ παραγάγῃ ἐκ τῆς κατὰ τὴν ποινικὴν καταδιώξεως τοῦ ψευδορκικοῦ ἀποδείξεως τῆς ψευδορκίας. *Ὅθεν διὰ τῆς εἰδικῆς ταύτης διατ. περιορίζεται ὁ γενικὸς ὅρισμός τοῦ ἄρθρου 302 τῆς ποιν. δικον. Α. Π. 128 τοῦ 88, § τοῦ 89. — Δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν περὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς διατάξεων τῆς ποινικῆς δικον. ἡ διὰ πληρεξουσίου δικηγόρου παράστασις τοῦ ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος παρισταμένου ἀδικηθέντος. Α. Π. ποιν. 129 τοῦ 84. Δύναται δ' ἡ παθεῖσα ἀνήλικος καὶ νὰ διορίσῃ πληρεξούσιον ὡς πολιτικῶς ἐνάγουσα, ἵνα ἀνακόψῃ τὸ βρολευμα διὰ τὸ κατεπίγον (Πολ. Δικ. 74). Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 89. *Ἐπίσης ὁ κατηγορούμενος ἀνήλικος νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν κατὰ πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐγγελεύσει· κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ ὡς τοιοῦτον διὰ τὸ κατεπίγον κατὰ τὸ ἄρθ. 74 τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. ποιν. 183 τοῦ 89. — Ἐκ τοῦ ἄρθρου 302 § 3 προκύπτει ὅτι τὸ ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς συντάσσεται κατὰ τὰ ἐν τῇ Πολ. Δικ. ὀριζόμενα. Ἄλλὰ μὴ δυνατοῦ ὄντος τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ προσν διορισμοῦ τοῦ δικάσαντος αὐτὴν πολιτικῷ δικαστηρίῳ πρὸ τῆς ἐκδόσεως ὀριστικοῦ βουλεύματος, ἀποκρῶν προσδιορισμὸς θεωρεῖται, ὡς ὅτι κινεῖται ἡ ἀγωγή κατὰ τὴν διακρίσιν τῆς προανακρίσεως, ἢ ἐν τῇ ἀγωγῇ σημειώσῃ « παντὸς δικαστηρίου, εἰς ὃ ἤθελε παραπεμπθῇ ἡ προκειμένη δίκη. Α. Π. ποιν. 87 καὶ 140 τοῦ 86. Καταργηθέντος δ' ἀναρμοδίῳ τοῦ πλημμελειοδικείου, εἰς ὃ εἰσήχθη ἡ ἀγωγή, πρὸς εἰσαγωγὴν αὐτῆς εἰς τὸ καουργιοδικεῖον, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ κοινοποιηθῇ νέα ἀγωγή, ἀλλ' ἀπλὴ κλήσις πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 98.

303. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ ἀδικηθεὶς παρεστάθῃ ὡς πολιτικῶς διάδικος, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρευρίσκηται εἰς ἅπασαν κατασχέσιν, ἐγγυοδοσίαν, ἢ ἄλλαν ἀνακριτικὴν πρᾶξιν, ἐξαιρουμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων καὶ τῶν κατηγορουμένων, δια νὰ κάμῃ τὰς προτάσεις καὶ παρατηρήσεις του. — *Ὅθεν συμπαραλαμβάνεται ὁ πολιτικῶς ἐνάγων εἰς τὰς τοιαύτας ἀνακριτικὰς πράξεις. Ποιν. 72, 172, 173, 178.

304. Ἐπὶ τούτῳ διορίζει ὁ πολιτικῶς ἐνάγων εἰς τὴν καθέαν τὸ ἀνακριτικῷ καὶ ποινικῷ δικαστηρίῳ (ἄρθρ. 27) ἀντικλητον, τοῦ ὁποίου ὅμως ὁ μὴ διορισμὸς δὲν ἐπιφέρει ἀλλοτρίαν βλάβην παρὰ ὅτι ἐν τῇ μὴ ἐγγειρίσει 1) ἀνακριτικῶς τινος ἐγγράφου, ἢ ἐν τῇ μὴ προσκλήσει 2) δὲν παράγεται κἀνὲν νόμιμον ἀποτέλεσμα. Ποιν. 248, 291.

1) ἐπιδόσει 2) εἰς τὰς τοιαύτας ἀνακριτικὰς πράξεις

Ν. Στερουμένου τοῦ παραλείποντος τὸν διορισμὸν ἀντικλήτου τὸ δικαίωμα

ναι προβάλλη ἀντιρρήσεις κατὰ τῶν ἐνεργηθειῶν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ πράξεων ἢ ἀνασκήση τὰ χορηγούμενα αὐτῷ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐνδίκᾳ μέσα, ἐπαίεται ὅτι καὶ τὸ βούλευμα καθίσταται τελεσιδίκον μετὰ 24 ὥρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως, μὴ ὑπάρχοντες ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου ἀντικλήτου τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος. Α. Π. ποιν. 74 τοῦ 30, 36 τοῦ 61, 99 τοῦ 80, 30 τοῦ 89.

305. Δι' ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἰδιωτικάι ἀπαίτησεις τοῦ ἐγκυκαλοῦντος (ἄρθρ. 276) ἢ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ (ἄρθρ. 283), εἶναι, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως 1) τοῦ ἄρθρου 7, καὶ τότε ἀκόμῃ ἀπαράδεκτοι, ὅταν αἱ προτάσεις του περιορίζονται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν καὶ καταδίωξιν τῆς δημοσίου κατηγορίας. Ποιν. 302.

1) περιπτώσεως

306. Ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δύναται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, θάνατι μόνον νὰ ᾔναι πρὸ τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως, νὰ παραιτήσῃ τὴν ἀγωγὴν του (ἄρθρ. 11).—Ἀλλὰ τότε ὑποχρεῖται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν μέχρι τῆς περὶ τῆς παραίτησεως ἀγγελίας γενομένων ζημιῶν καὶ ἐξόδων. Ποιν. 301.

Ν. Οὐδαμῶς προαπαιτεῖται ὁ παραιτούμενος τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν νὰ προσενέγκῃ προκαταβολικῶς τὰς δικαστικὰς δαπάνας, ὡς ἐν ταῖς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων δίκαις, ἀτε ὑποχρεούμενος μόνον εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 38. (Εὐνόητον δ' ὅτι ὁ παραιτῆθεὶς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν δὲν ἀπώλλυσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ εἰς τὴν ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ἀστικοῦ δικαστηρίου, ἀτε τὸ δικαίωμα τοῦτο ἔχων καὶ δυνάμει τῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Προανάκρισις 1) ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως
τῆς προφορικῶς ἢ ἐγγράφως διαδιδομένης προσάψεως
ῥητῶν πράξεων.

Α'. Περὶ συκοφαντίας.

307. Ὅστις συκοφαντεῖ 2) προφορικῶς ἢ ἐγγράφως 3) ἄλλον τινά, προσάπτων 3) εἰς αὐτὸν ἐν γνώσει καὶ ψευδῶς κακοῦργημα, πλημμέλημα, ἢ πταῖσμα, (1) δύναται, ἐὰν εἰσαχθῇ

(1) Σημειωτέον ὅτι κατὰ μὲν τὸ ἄρθ. 307 δικάζεται ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ συκοφαντίᾳ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης ὁσάκις ἀπέδωκε τῷ καταγγέλαντι ἀδίκημα, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 28 καὶ 29 τοῦ περὶ ἐξουδένσεως νόμου καὶ ὁσάκις ἀπέδωκεν οὐ μόνον ἀδίκημα, ἀλλὰ καὶ πειθαρχικὴν παράβασιν.

κατ' αὐτοῦ ἀγωγή περὶ συκοφαντίας νὰ ἀπαιτήσῃ ὥστε μὴ εἰσαχθῇ εἰς δίκην πρὶν 4) ἀποδειχθῇ διὰ τῆς πρὶν τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ γενησομένης ἀνακρίσεως, ὅτι ἡ γένεσις μὲν πρόσφατος εἶναι ψευδής.—Ἡ παραγραφή διακόπτεται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως ταύτης, Π. Ν. 122. 335. 3 Ν. Ἐ. 28. 32.

1) προδικασία 2) κατηγορεῖται ὡς συκοφαντίας 3) προδικασία 4) τότε νὰ προβῇ ἡ κατ' αὐτοῦ δίκη, όταν

Ν. Ἐκ τῆς διατ. τοῦ ἀρθρου 307 τῆς ποιν. δικον., συνδυαζομένης πρὸς τὴν τοῦ ἀρθρου 32 τοῦ περὶ ἐξουδένσεως καὶ περὶ τύπου νόμου, σαφὲς προκύπτει, ὅτι ἡ ἀναστολή τῆς ἐπὶ συκοφαντίας κατηγορίας ἀναγκαιῶς ποιοῦνται ὅτι ἐκκρεμὴς ὅπως δὴ ποτε ὀρίσεται καταδίωξις ἐπὶ τῇ πράξει ὡς ψευδῆς πρόσφατος ἀποτελεῖ τὸ τῆς συκοφαντίας ἀντικείμενον, ἢ ὅτι εἰς δὴν ἡ ψευδὴς αὐτῇ πρόσφατος ἀποδίδεται εἰσαγομένη τῆς κατ' αὐτὴν ἐπὶ συκοφαντίας κατηγορίας ἐδήλωσεν ὅπως δὴ ποτε, ὅτι διὰ τῆς γενήσεως παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἀνακρίσεως καταδειχθήσεται, ὅτι ἡ πρόσφατος εἶναι ψευδής, ὅποτε καὶ ἀνάλογον δύναται νὰ ταχθῇ χρονικὸν διάστημα ὅπως προσηκόντως καταγγελλομένης τῆς ἀξιοποίνου πράξεως προκληθῇ αὐτὴ καὶ διεξαχθῇ ἡ πρὸς ἐξακρίβωσιν αὐτῆς ἀνάκρισις. Α. Π. ποιν. 69. 75. — Ἀναδελφείας τῆς κατὰ τοῦ κατηγορουμένου δίκης ἐπὶ συκοφαντίας οὐ διὰ τῆς νομίμου ἀνακρίσεως ἀποδειχθῇ ἢ μὴ τὸ ἀληθές τῆς αὐτοῦ προσφαισέως εἰς τὸν καταγγελλαντα αὐτὸν πράξεως, εἰάν, ἀνακριθεὶς τῆς πράξεως ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, κηρυχθῇ ἀθῶος ὁ εἰς δὴν ἀπέβη ἢ κολάσιμος πράξις. δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκ νέου ἐνώπιον τοῦ δικάζοντος ἐπὶ συκοφαντίας κατηγορουμένου ἀνάκρισις τῆς αὐτῆς πράξεως, διότι αὐτῆς ὀριστικῶς ἤδη ἀπεφάνητο τὸ ἀρμοδίον δικαστήριον. Α. Π. ποιν. 71. τοῦ 40. 50 τοῦ 42. Contra ἀπόφασις ποιν. 114 τοῦ 87, καθ' ἣν τὸ ἀποκριντικὸν βούλευμα ἀπαλλάσσει μὲν τὸν συκοφαντηθέντα πάσης κατηγορίας ἀλλὰ δὲν στερεῖ καὶ τὸν ἐπὶ συκοφαντίας κατηγορηθέντα νὰ ποδείξῃ τὴν ἀθῶοτητα τῆς γενομένης προσάψεως, ὅπως ἀποκρούσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν. (Ὁμοφρονεῖ εἰκότως Κωνσταντόπουλος).—Ἡ παραβίασις τῆς διατ. τοῦ ἀρθ. 307. δι' ἧς καθιερῶνται εἰδικὴ διαδικασία περὶ τοῦ τρόπου ἀποδείξεως τῆς προσωρικῶς ἢ ἐγγράφως γενομένης προσάψεως ζητῶν πράξεως εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθ. 407, δι' ἧς ἐπιτρέπεται ἀνάγκη ὑπάγεται. Α. Π. ποιν. 76 τοῦ 91.

Β'. Ἐπὶ ἄλλων ἐξουδένσεων τῆς τιμῆς.

308. Ἐάν τις, ἐκ τῆς τῆς περιπτώσεως τοῦ προηγούμενου ἀρθρου, κατηγορῇ τινα ἐνεκα ῥητῆς πράξεως, ἥτις, εἰάν ἡ ἀλήθεια, ἤθελεν ἐκθῆναι αὐτὸν εἰς τὸν ἐμπατηγμένον, τὸ μίσος τὴν περιφρόνησιν τοῦ κοινῶν, ἢ ἐναντίον τοῦ τοῦ κατὰ τὴν νομὴν ἐγκλήσειν καὶ ὑπὸ τῆς ἐν τοῖς ἐπαρμένοις

θροισ ἀναφερομένους συμφωνίας καταδίωξις ἀναβάλλεται προσωρινῶς 1), όταν ὁ τὴν τοιαύτην πράξιν προσάπτων θέλῃ, καθ' ὅσον τοῦτο ἐφεῖται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ποινικοῦ νόμου, νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν. Π. Ν. 148, 340. Ποιν. 309, 310. Ν. Ἑξ. 12—23.

1) ἡ ἐναντίον τούτου κατὰ γενομένην ἐγκλήσιν καταδίωξις ἀναβάλλεται προσωρινῶς ὑπὸ τοὺς ἐν ταῖς ἐπομένοις ἀρθροῖς ἀναφερομένους ὅρους,

309. Ὁ κατηγορούμενος κατὰ τὴν περίστασιν τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ ὀφείλει νὰ ἐγχειρίσῃ ἐντὸς ἑκτῶ ἡμερῶν μετὰ τὴν παράδοσιν 1) τῆς κλήσεως, ἢ, ἐὰν κατεδικάσθῃ ἐρήμην ἕνεκα μὴ ἐμφανίσεως, μετὰ τὴν γενομένην ἀνακοπὴν 2), εἰς τὸν παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ τῶν πρωτοδικῶν εἰσαγγελέα λεπτομερῆ σημειώσιν τῶν πράξεων 3), τῶν ὁποίων ἀναλαμβάνει τὴν ἀπόδειξιν, ἀντίγραφα τῶν περὶ αὐτῶν καθυποδλητέων ἐγγράφων, καὶ ἀκριθεῖς ὀνομασίαν τῶν ἐξετασθησμένων μαρτύρων, διεριζῶν ἐνταυτῷ ἀντίκλητον εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, ἐὰν ὁ ἴδιος δὲν ᾔναι παρὼν αὐτόθι. Ποιν. 27, 248, 291, 304, 310, 313.

1) ἐπίδοσιν 2) τὴν ἡμέραν τῆς γενομένης ἀνακοπῆς 3) γε-
γονότων,

310. Παρελθούσης τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ ὀρισθείσης ὁκατημέρου προθεσμίας ἢ μὴ ἐκπληρωθέντων τῶν διαγεγραμμένων καθηκόντων, εἶναι διόλου ἀπαράδεκτος ἡ ἀπόδειξις. — Ἡ εἰρημένη προθεσμία δὲν δύναται νὰ παραταθῇ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει. Ποιν. 309.

311. Ὁ εἰσαγγελεὺς διατάττει ἀμέσως τὴν πρὸς τὸν ἐγκα-
λοῦντα ἐγχειρίσιν 1) τῆς τε ἀναφορᾶς τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν ἐπισυνημμένων ἐγγράφων.

1) ἐπίδοσιν

312. Ὁ ἐγκαλῶν χρεωσταῖ ἀνυπερθέτως ἐντὸς ἑκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐγχειρίσεως 1) τῆς ἀναφορᾶς ὡσαύτως ἐπὶ ποινῇ ἀποβολῆς τῆς ἐνστάσεώς του 2) νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέα ἀντίγραφα τῶν ἐγγράφων καὶ τὰ ὄνόματα τῶν μαρτύρων, δι' ὧν μέλλει νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον. — Εἰς τὸν κατηγορούμενον γίνεται περὶ τούτου ἀνυπερθέτως κοινοποιήσις. Ποιν. 309.

1) ἐπίδοσιν 2) ἀποκλείσεως

313. Ἐάν αἱ προσαπτόμεναι πράξεις ᾗναι τοιαῦται, ὥστε νά συνεπάγουν κατὰ τὸν νόμον ποινὴν, γίνεται περὶ τούτου κατὰ τὸ ἄρθρ. 307 ἰδιαιτέρα ἀνάκρισις, καί, μέχρι τῆς ἀποπερατώσεώς της, ἀναστελλεται ἡ ἐξακολούθησις τῆς κατηγορίας. Ποιν. 308. 314.

314. Ἐάν αἱ προσαπτόμεναι πράξεις δὲν φέρουν τὸν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερόμενον χαρακτήρα, εἰσάγεται ἡ κατηγορία εἰς τὸ ἀκροατήριον. — Οἱ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κατηγορίας μάρτυρες προσκαλοῦνται ἐπιμελείᾳ τοῦ δημοσίου (ἄρθρ. 162 — 164) ἡ τοῦ ιδιώτου (ἄρθρ. 295) κατηγοροῦ, οἱ δὲ πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ἀνταπόδειξιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 308 κ. ἐπ. ἀναφερομένων πράξεων 1) προσκαλοῦνται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 166 διατεταγμένα. Ποιν. 388. 313.

1) γεγονότων

Γ'. Μάρτυρες περὶ τῆς ἠθικῆς διαγωγῆς.

315. Ὁ ἐγκαλῶν ἕνεκα ἐξυδρίσεως τῆς τιμῆς, γενομένης ἐν δημοσίᾳ συναθροίσει, ἡ ἐν δημοσίῳ τόπῳ, παρόντων πολλῶν ἀνθρώπων, ἡ δι' ἐγγράφου διαδοσθέντος εἰς τὸ κοινόν, ἡ δι' ἄλλης τινὸς πρὸς τὸ δημοσίον κοινοποιήσεως, ἔχει τὸ δικαίωμα νά ἀπαιτήσῃ τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων περὶ τῆς ἠθικῆς διαγωγῆς του. ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν κατηγορούμενον νά φέρῃ μάρτυρας πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κακῆς διαγωγῆς τοῦ ἐγκαλοῦντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Προανάκρισις 1) ἐπὶ νοθεύσεως ἐγγράφων.

316. Ὅταν πρόκηται νά καταδιωχθῇ νόθευσις δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου κατ' εἰσαγγελίαν 2) ἡ ἐγκληθῇ ἡ δι' ἰδιωτικῆς κατηγορίας, ἡ ἐξ ἐπαγγέλματος, ὑπογράφεται πρῶτον καὶ μονογραφεῖται τὸ ὡς ψευδὲς παριστάμενον ἐγγράφον παρὰ τοῦ καταμηνυόντος ἢ ἐγκαλοῦντος, παρὰ τοῦ δημοσίου ἢ ιδιώτου κατηγοροῦ, παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ, κατὰ δὲ τὴν πρώτην ἐπίδειξιν τοῦ ἐγγράφου καὶ παρὰ τοῦ κατηγορουμένου. Ποιν. 7. 321. ΣΠΝ. 94. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 448, 449 καὶ 450).

1) προδικασία 2) καταμήνυσιν

317. Ἐκχερμῆς 1) δίκη, ἔχουσα ἀντικείμενον τὸ ἐγγράφον

τοῦτο, ἀναβάλλεται πρὸς ὥραν, ἐκτὸς ἐάν, κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ πολιτικῷ δικαστηρίῳ, τὸ ἔγγραφον δὲν ᾔηται ἀναγκαῖον πρὸς ἀπόφασιν τῆς πολιτικῆς δίκης 2) Πολ. 455. Ποιν. 320.

1) πολιτικὴ 2) ὑποθέσεως

318. Εἰς τὴν διαδικασίαν ἐφαρμόζονται αἱ γενικαὶ περὶ διαδικασίας ἀρχαί. — Τὰ κυριώτερα ἀποδείξεως μέσα εἶναι, ἐκτὸς τῆς ὁμολογίας κτλ., μάρτυρες, οἱ ὁποῖον εἶδον τὸ ἔγγραφον συνταττόμενον ἢ συνυπέγραψαν αὐτό, καὶ δι' ἐμπειροτεχνῶν συμπαραβολὴ τοῦ ἐγγράφου πρὸς ἄλλα ἀναμφισβήτητα ἔγγραφα τοῦ αὐτοῦ συντάκτου. Πολ. 440. ΣΠΝ. 94 εἰ.

319. Τὰ πρὸς συμπαραλαβὴν ἔγγραφα προσάγονται 1) διὰ τοῦ ιδιώτου ἢ δημοσίου κατηγοροῦ, δι' ἐρεύνης κατ' οἶκον, διὰ κατασχέσεως κτλ., καί, ἐάν δὲν εὕρισκονται τοιαῦτα, ὑποχρεῖται ὁ κατηγορούμενος νὰ γράψῃ τι ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, πρὸς τὸ ὁποῖον συμπαραβάλλεται τὸ προκειμενον ἔγγραφον. — Καὶ τὰ πρὸς συμπαραλαβὴν ἔγγραφα μονογραφοῦνται καὶ ὑπογράφονται παρὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 316 ἀναφερομένων. — Κατὰ τὰ ἄλλα ἐφαρμόζονται: ἐνταῦθα αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 99 καὶ ἐπ. περὶ τοῦ τρόπου τοῦ πράττειν 2) τῶν ἐμπειροτεχνῶν γενικαὶ ἀρχαί. Πολ. 455. ΣΠΝ. 94 εἰ. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 453 καὶ 461).

1) προσκτῶνται 2) τῆς διαδικασίας

320. Ἐάν, διαρκούσης τῆς ποινικῆς διαδικασίας, προσβληθῇ ἔγγραφόν τι ἐν παρόδῳ ὡς πλαστογραφημένον, γίνεται περὶ τοῦτου διάσκησις 1) ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν καὶ εἰς πολιτικὰς δίκας. Ποιν. 317. Πολ. 457.

1) διαδικασία

321. Ἐάν φανῶσιν εἰς τὴν παρεμπίπτουσαν ταύτην δίκην ἐνδείξεις κατὰ ῥητῶν ἀνθρώπων, ἐκδίδεται παραχρῆμα κατὰ τῶν ὑπόπτων ἐντάλμα συλλήψεως καὶ γίνεται κατ' αὐτῶν ἀνάκρισις. — Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ κύρια διαδικασία ἀναβάλλεται ἢ ὄχι, καθ' ὅσον τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἶναι, κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ, ἀναγκαῖον πρὸς ἀπόφασιν τῆς κυρίας

Ν. Κατὰ τὰ ἄρθρα 320 καὶ 321 τῆς ποιν. δικ., συνδυαζόμενα ἀλλήλοις, ἐπὶ παρεμπιπτούσης ἐν ποινικῇ δίκῃ πλαστογραφίας, τότε μόνον τὸ ποινικὸν δικαστήριον δύναται κατὰ τὸ δοκοῦν νάναδάῃ τὴν κυρίαν δίκην, ὅταν ἐκ τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ γενομένης παρεμπιπτούσης διαδικασίας ἀναφανῶσιν ἐνδείξεις καθ' ὥρισμένον πρόσωπον ὡς αὐτουργοῦ τῆς πλαστογραφίας, ὅτε καὶ ἐκδίδεται κατ' αὐτοῦ συλλήψεως ἔνταλμα καὶ ἀνάκρισις ἐνεργεῖται· ἀλλ' ὅσῳκις ἡ πλαστογραφία τοῦ παρεμπιπτόντως καταγγεληθέντος ὡς πλαστοῦ ἐγγράφου δὲν ἀποδίδεται εἰς ὥρισμένον πρόσωπον, τότε κατὰ τὴν σαρῆ τοῦ 320 ἄρθ. διατάξιν ἡ διαδικασία προβαίνει ἐνώπιον τοῦ παρ' ᾧ δικάζεται ἡ κυρία δίκη ποινικοῦ δικαστηρίου, καθ' ὃν καὶ ἐν ταῖς πολιτικαῖς δίκαις τρέπον. Α. Π. ποιν. 12 τοῦ 75.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Προανάκρισις τῶν παρὰ τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων
περὶ τὴν ὑπηρεσίαν πραττομένων πλημμελημάτων
καὶ κακουργημάτων.

322-329 Κατηργήθησαν. (1)

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Διαδικασία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Παρὰ τοῖς πταισματοδίκαις. (2)

Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.

330. Διὰ τὰ ἔχῃ κύρος ἡ ἐν τινι δικαστηρίῳ πταισματοδικῶν

(1) Δι' ἐν τοῖς ἄρθροις 322-329 διατάξεις πραγματοποιούμεναι περὶ ἀδείας πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς δίκην τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων κατηργήθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1864, ὃ ζήτησον ὑπὸ τὸ ἄρθρον 28 Ποιν. Δικον.—Σημειωτέον ὅτι τανῦν δυνάμει τοῦ 63 ἄρθ. τοῦ Συντάγματος ἀπαιτεῖται μόνον ἀδεία τῆς Βουλῆς πρὸς καταδίωξιν βουλευτοῦ ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ βουλευτικὴ σύνθεσις, πλην εἰς πρὸς πρόκειται περὶ κακουργήματος ἐπ' αὐτοφώρῳ. Κατάδηλον δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ ὁ βουλευτὴς κτάται τὴν ἰδιότητα τοῦ βουλευτοῦ καὶ διατρεῖ αὐτὴν ἕως τοῦ πέρατος τῆς βουλευτικῆς περιόδου, πλην εἰς ἡ ἐκλογὴ ἀκυρωθῇ.

(2) Ἡ ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου διαδικασία διαφέρει τανῦν ἐν πολλοῖς, ὅσῳκις πρόκειται περὶ μὴ δηλώσεως ζήτων. Τὴν διαδικασίαν ταύτην ἀναγράφει ὁ νόμος ΒΠ' τῆς 5 Αὐγ. 1892 περὶ φερελ. τῶν ζήτων καὶ τῶν προϊόντων τῆς γῆς.

διάσκεψιν 1) ἀπαιτείται ἡ παρουσία εἰρηνοδίκου, (1) γραμματέως, καὶ δημοσίου κατηγόρου. Ὁργ. 39, 39, 100, 360, 2, Ἀστυνομ. Ν. 85.

1) συζήτης

Ν. Τοῦ ἄρθρου 330 ἀπαιτοῦντες μὲν τὴν παρουσίαν δημοσίου κατηγόρου ἐν τοῖς πταισματοδικείοις, μὴ προσδιορίζοντες ὅμως τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἀνατίθενται τὰ τοῦ δημοσίου κατηγόρου καθήκοντα, ἔπεται ὅτι ἀδιακρίτως δύναται ἐλαδῆποτε τῶν κατὰ τὸ 331 ἄρθρον δικαίωμα πρὸς κατηγορίαν ἐχούσων ἀρχῶν νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν δημοσίαν κατηγορίαν ἐνώπιον τῶν πταισματοδικείων, ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι ἀδιακρίτως δύναται νὰ ἐνεργήσῃ καὶ τὰ πρὸς βεβαίωσιν τῶν πταισμάτων. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 41. — Ὅσακις δὲν ἦτε παρὼν ὁ δημόσιος κατήγορος κατὰ τὴν συνεδρίαν πταισματοδικείου, οὗδ' ἀνεπληρώθη ὑπὸ τινος τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν του, ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις, ὡς ἐκδοθεῖσα ὑπὸ παρανόμως συντεθέντος πταισματοδικείου, εἶναι ἀναιρέτα. Α. Π. ποιν. 65 τοῦ 34.

II'. Κατήγορος.

331. Δικαίωμα πρὸς κατηγορίαν ἔχει, ἐκτὸς τοῦ ἑχέμεινεντος 1) (ἄρθρ. 292), ὁ κατὰ τὰ ἄρθρα 29 καὶ 32, καὶ 135 ἀρμόδιος ἀστυνόμενος ἢ δήμαρχος, ἢ δημορχικὸς πᾶρεδρος, καὶ ὁ ἀρμόδιος εἰσαγγελεὺς. (2) — Ὁ ἰδιώτης κατήγορος ἔχει κατὰ τὴν διάσκεψιν 2) τὰ αὐτὰ δικαίωματα καὶ καθήκοντα οἷα, κατὰ τὰ ἄρθρα 334—337 καὶ 344, καὶ ὁ δημόσιος κατήγορος. — Ἀλλὰ πρὶν ἀπαγγεῖλθῃ ἡ ἀπόφασις περὶ τινος ἰδιωτικῆς κατηγορίας, πρέπει προηγουμένως νὰ ἀκουσθῇ ὁ δημόσιος κατήγορος πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ νόμου. (3) — Καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνα-

(1) Τὸν εἰρηνοδίκην κωλυόμενον ἀναπληρῶσιν οἱ εἰρηνοδικασκοὶ πᾶρεδροι κατὰ τὴν ἐν τῷ διατάγματι τοῦ διορισμοῦ ὁρισθεῖσαν τάξιν (Ὁργ. Δικ. 27). Ἀλλὰ τανὺν ὑπάρχουσι μόνον εἰρηνοδικασκοὶ πᾶρεδροι ἐν αἷς πόλεσιν ἐλευθερίας πρωτοδικεῖα, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς κριτοδικείοις παρεδρεῖ ὁ γραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδικείου ἀναπληρῶν τὸν εἰρηνοδίκην ἀπόντα ἢ κωλυόμενον (Ν. ΝΣΓ' τῆς 31 Δεκ. 1877 ἄρθρ. 7 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΑΦΝΓ' τῆς 30 Ἰουνίου 1887). Ὅπου ὑπάρχει εἰδικὸς πταισματοδίκης, ἀναπληρῶνται οὗτος πάντοτε ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ πταισματοδικείου (Νόμου τῆς 22 Ἰουνίου 1882 ἄρθρ. 3).

(2) Ἀλλ' ἴδε ὑπὸ ἄρθρον 149 Ποιν. ἄρθρ. 15 νόμου ΒΡΞΒ' περὶ δασῶν, καὶ ἐπὶ τῶν δασικῶν παραβάσεων ἐκτελεροῦσι καθήκοντα δημοσίου κατηγόρου οἱ δασάρχαι, ἀναπληρούμενοι, ἂν κωλύωνται, ὑπὸ τοῦ τακτικοῦ δημοσίου κατηγόρου.

(3) Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ ἄρθρου 331, ὡς καὶ ἐκ τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 401, 426 καὶ 449, προκύπτει ὅτι, ὁσάκις ἀνακα-

γων ἔχει τὰ ἐν ταῖς ἀρθροῖς 336 καὶ 337 ἀναφερόμενα δικαιώματα καὶ καθήκοντα. Ποιν. 143. 332. 334. 354. Ἀστυν. Ν. 85. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 144).

1) ἀδικηθέντος 2) συζήτησιν

Ν. Ὁ παρὰ πλημμελειοδικαίς εἰσαγγελεὺς ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ παρισταθῆαι ὡς δημόσιος κατήγορος ἐνώπιον τῶν τῆς ἰδίας περιφέρειας πταισματοδικαίων κατὰ τὰ ἀρθρα 143 καὶ 331, πρὸς δὲ διευθύνειν τὰ τῆς ἀνακρισεως ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ κατὰ τὸ ἀρθρ. 16, ἔχει ἀναγκαιῶς καὶ τὸ δικαίωμα νάναβῃ τὴν ἐνέργειαν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης εἰς τὸν ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ πταισματοδικαίου δημόσιον κατήγορον, καίτοι διατελοῦντα δήμαρχον ἢ ἀστυνόμενον ἄλλου δήμου, ὅστις ὅμως ὑπάγεται εἰς τὸ αὐτὸ πταισματοδικεῖν. Δ. Π. ποιν. 147 τοῦ 66. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Δ. Π. ποιν. 43 τοῦ 51, τοῦ 29 ἀρθροῦ ὁρίζοντος, ὅτι πρὸς τὸ ἀνακρίνειν ἀρμόδιοι εἶναι οἱ κατὰ τὸν τόπον ἐν ᾧ συνέβη ἡ πρᾶξις ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, ἐν οἷς συγκαταλέγονται καὶ οἱ δημόσιοι κατήγοροι, ἔπεται, ὅτι ὁ παρισταμένος ὡς δημόσιος κατήγορος δήμαρχος ἢ δημαρχικὸς πάρεδρος δεῖν νὰ ἀνήκῃ τῷ δήμῳ, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν ἐτελέσθη τὸ ἀποδιδόμενον τῷ κατηγορουμένῳ πταίσμα. ὅθεν ὁ ἄλλου δήμου εἶναι ἀναρμόδιος καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀκυρωτὴς ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος αὐτοῦ διαδικασία. Δ. Π. ποιν. 43 τοῦ 51.

332. Ἐάν αἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῳ ἀναφερόμεναι ἀρχαὶ κωλύονται νομίμως τοῦ νὰ ἐκτελῶσι τὰ καθήκοντά των, ἐκπληροῦν τὰ τοῦ κατήγορου ὁ ἐν τῇ καθέδρᾳ τοῦ δικαστηρίου τῶν πταισματοδικῶν ἀστυνόμος, δήμαρχος, ἢ δημαρχικὸς πάρεδρος. — Εἰς τὴν περιπτῶσιν ταύτην τὰ ἐγγράφα πέμπονται εἰκοσιτέσσαρες τοῦλάχιστον 1) ὥρας μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς προανακρισεως 2) πρὸς τὸν δημοσίον κατήγορον διὰ νὰ κάμῃ τὰς ἀναγκαίας κλήσεις. — Ἐάν δὲ αἱ κλήσεις ᾗσαν ἤδη ἐκδεδομέναι παρὰ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῳ 331 ἀναφερομένων ὑπαλλήλων, πέμπονται τὰ ἐγγράφα μετὰ τῆς κλήσεως εἰκοσιτέσ-

θαι τὴν καταδίωξιν ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ὁ δημόσιος κατήγορος ἢ ὁ εἰσαγγελεὺς ἀκούεται μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου, ἀμοιρῶν πασῆς ἄλλης ἐξουσίας, δυνατόν δὲ μόνον νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴν, εἴαν παραιτήσῃται αὐτὴν ὁ ἰδιώτης κατήγορος. Ὁ Κωνσταντινούπολις φρονεῖ ὅτι, καὶ εἴαν ὁ ἰδιώτης κατήγορος τῇ ἡμέρᾳ τῇ παραδίεσκον, δικαιούται ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ ἀναλάβῃ τὴν κατηγορίαν ἀπελαύνων τὸν ἰδιώτην κατήγορον. Ἀλλ' ἡ γνώμη αὐτοῦ δὲν στηρίζεται, νομίζομεν, εἰς τὸν νόμον, ὅστις, καθορίσας τὰ δικαιώματα τῆς κατηγορίας ἀρχῇ λεπτομερῶς, οὐδὲν τοιοῦτο δικαίωμα ἀπένειμεν αὐτῇ, καὶ ὁρθῶς, διότι συνέβη εἶναι ἄξιος μείζονος πίστεως ὁ ἀδικηθεὶς, ὡς ἔχων προσωπικὸν συμφέρον εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ ἀδικήσαντος, ἢ ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅστις δύναται ἴσως νὰ καμφθῇ πως ὑπὸ συμπαιγνῶν ἢ πολιτικῶν ἀπαιτήσεων.

σας τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσεως, πρὸς τὴν κατηγορεύσαν ἀρχὴν. Ὅργ. 34.

1) τὸ πρῶτον 2) προδικασίας

Γ'. Ἀρμοδιότης.

333. Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων τῶν πταισματοδικῶν ὑπάγονται ὅλα τὰ πταίσματα τὰ πραχθέντα ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ εἰρηγοδικείου. (1) Ποιν. 29. 35. 360. 378. (Γαλλ. Ποιν. Δ.κ. 138—140).

(1) Ὅρα καὶ ἄρθρον 14 Διατ. 31 Δεκεμβρ. 1836 ὑπὲρ τὸ ἄρθρον 696 Π. Ν. (καθ' ὃ δικάζουσιν οἱ πταισματοδίκαι καὶ τὰς βλάβας εἰς σπαρτὰ ἢ δένδροφυτείας καὶ εἰς βαθμὴν πλημμελήματος), ἐπίσης ἄρθρ. 11 τοῦ αὐτοῦ Διατ. (καθ' ὃ δὲ μὴ συλλαβὸν τοὺς βλάψαντας φυτείας ἢ σποράς ἀγορεύλας τιμωρεῖται διὰ προστίμου), τὸν ΣΔ' τοῦ 1853 νόμον καὶ τὸ ἀπὸ 23 Μαρτίου 1839 Β. Δ. (ὑπάγοντας εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πταισματοδικῶν τὰς παραβάσεις τοῦ δικαιοῦματος τῆς ἀλιείας) ὑπὲρ τὰ ἄρθρα 448 καὶ 698 Π. Ν., ἄρθρα, 1. 2 καὶ 3 τοῦ Β. Δ. τῆς 11 Ἀπρ. 1833 (καθ' ὃ ὑπάγεται εἰς τὰ πταισματοδικεῖα ἡ παραβίασις τῶν περὶ ἀλυκῶν διατάξεων), ἄρθρον 9 τοῦ ὕγειονομικοῦ κανονισμοῦ ὑπὲρ τὸ ἄρθρον 570 τοῦ Π. Ν. καὶ Β. Δ. τῆς 15 Ὀκτ. 1836 περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας, ὡσαύτως κανονισμὸν τοῦ ἐν Κερκύρᾳ ὀρεανοτροφείου καὶ νόμον ΡΝ' (καθ' ὃν τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ πταισματοδικείου διὰ προστίμου δύο λιρῶν στερείνων αἱ ἐκθεσεὶ παίδων νομίμων). Ἐξ ἄλλου ὅρα ἄρθρον 6 ΣΑ' νόμου τοῦ 1867 περὶ ζωοκλοπῆς καὶ ζωοκτονίας ὑπὲρ τὸ ἄρθρον 693 Π. Ν. Ὅρα ἐπίσης νόμου ΒΠ' τῆς 5 Αὐγ. 1892 περὶ φορολογίας τῶν προέοντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων, καθ' ὃν δὲ δημαρχὸς ὀφείλει νὰ κλητεῖται μέχρι τῆς 20 Ἀπριλίου τὸ βραδύτερον τοὺς κτηνοτρόφους, τοὺς μετὰ μὴν ἢ ἑλλειπῶς δηλώσαντας τὰ ζῶα αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου (ἄρθρ. 108), συζητοῦνται δὲ αἱ καταγγελλθεῖσαι παραλείψεις δηλώσεων κατὰ τὴν ἐπιζομένην προθεσίαν (ἀρθ. 111), δὲν ἐπιτρέπεται δ' ἐνδίκον μέσον κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου (ἀρθ. 112). τὰ δ' ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα εἰσάγονται μὲν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἀλλ' ἐκ τούτων τὸ μὲν ἥμισυ ἀποδίδεται μετὰ τὴν εἰσπραξίν εἰς τὰ δημοτικά ταμεῖα, τὸ δ' ἄλλο ἥμισυ διανέμεται εἰς τὰ μέλη τὰ συντάξαντα τοὺς κατὰ τὸ ἀρθ. 102 πίνακας ἢ, ἐν εἰ κτηνοτρόφοι κατεδικάσθησαν κατ' ἀκολούθιον καταγγελίας, εἰς τὸν καταγγέλαντα (ἀρθ. 124).

Ν. ΧΝΣ' τῆς 22 Δεκ. 1877 περὶ ὀργανισμοῦ τῶν προξενικῶν ἀρχῶν.
Δικαιοδοσία αὐτῶν κλπ.

Ἄρθρον 186. Οἱ γενικοὶ πρόξενοι, πρόξενοι καὶ ὑποπρόξενοι δικάζουσιν ἀνικλήτως ὅλα τὰ παρ' Ἑλλήνων πραττόμενα ἐντὸς τῆς περιφέρειας αὐτῶν πταίσματα, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται τὰ ἐπιτόπια ἔθιμα ἢ αἱ συμβάσεις, κατὰ τὰ ἄρθρα 330 καὶ ἐπόμενα τῆς ποιν. δικονομίας, ἐξαίρεσις τῶν περὶ δημοσίου κατηγέρου ἐπιζομένων. — Ὅσακις δὲ νόμος ἐπιβάλλει ποινὴν κρατήσεως, δύναται νὰ νεντικαταστήσῃσιν αὐτὴν διὰ προστίμου μέχρι δραχμῶν διακοσίων.

Ν. Τῶν πταισμάτων δικαζομένων ὑπὸ τῶν πταισματοδίκων κατὰ τοὺς ἐν τοῖς ἄρθροις 334 καὶ ἐπομένους διαγραφομένους τύπους, κατὰ γενικὸν δὲ κανόνα (ἄρθρ. 400) τοῦ ἀρμοδίου ἐπὶ τῆς οὐσίας δικαστοῦ ὄντος καὶ ἀρμοδίου πρὸς ἐκδίκασιν τῶν σχετικῶν τῇ κυρίᾳ πράξει ἐναστάσεων καὶ μὴ ἀπορροσῶν εἰς ἀντικείμενα ἀποκλειστικῶς ὑπαγόμενα εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ἀναβαλλομένης δὲ μόνον τῆς ποινικῆς δίκης ἐξαιρετικῶς ὅπου ἐκ συμπίσεως προδικαστικὸν τι ζήτημα, ὅπερ κατὰ τὰς ῥητὰς διατάξεις τοῦ νόμου πρέπει νὰ δικασθῇ προηγουμένως ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου καὶ παραπομπομένης ἐν τοιαύτῃ μόνον περιπτώσει τῆς ἐκδίκασεως τοῦ ζητήματος τούτου εἰς τὸ ἀρμοδίον πολιτικὸν δικαστήριον, ἔπεται, ὅτι, εἰσαχθεὶς ἐνώπιον τοῦ πταισματοδίκου κατηγορίας ἐπὶ κλοπῇ κατὰ τινος συλληφθέντος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου φύλακος ἐν τῷ κεκαυμένῳ ἐθνικῷ εἰλαίῳ, ἐν ᾧ συνέβητε λαθραίως εἰλαίας, ὁ πταισματοδίκης δερεῖται νὰ δικάσῃ περὶ τούτου κατὰ τὰ καθήκοντα τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ νὰ παραπέμψῃ τὸ περὶ κυριότητος τοῦ εἰλαϊῶνος ζήτημα ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου. Α. Π. ποιν. 132 τοῦ 55. Ἐπίσης ἔπεται, ὅτι ὁ πταισματοδίκης δερεῖται νὰ ἐξετάσῃ κατὰ πόσον τὸ ζήτημα τῆς κατοχῆς τοῦ λαθραίου, ἐν ᾧ ἐδόσκῃσαν τὰ ἔωκα ἐπὶ βλάβῃ τοῦ καταγγελλαντος, ἦν προῦδεν ὁ κατηγορούμενος, συνδέεται πρὸς τὴν κατηγορίαν καὶ νάπονηνται περὶ τούτου, οὐχὶ δὲ νὰ παραπέμψῃ τὸ ζήτημα τῆς κατοχῆς εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον. Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 52. Ὅθεν καὶ ἀρμοδίας ὧν ὁ πταισματοδίκης κατὰ τὸ ἄρθρον 693 τοῦ ποιν. νόμου νὰ δικάσῃ κατηγορίαν ἐπὶ φθορᾷ ξένης ιδιοκτησίας δερεῖται νὰ ἐκτιμῇ τὰς ὑποβληθείσας αὐτῷ ἀποδείξεις καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ μαρμώσῃ τὴν πεποιθήσιν αὐτοῦ ἂν τὸ περὶ αὐτοῦ πρόκειται δένδρον ἢ δένδρα ἀνήκον εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τοῦ κατηγορηθέντος, ἅτε τοῦ ποινικοῦ δικαστοῦ δερεῖται νὰ ἐξετάσῃ πάντα τὰ κατὰ τὴν δίκην ἀναρρέοντα ζητήματα, ὅσοις εἰδικῶς τις νόμος δὲν διατάσσῃ τὸ ἐναντίον καὶ ἐκκρεμῇ πολιτικὴ δικὴ δὲν ὑπάρτεται, πρὸς μάρμωσιν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ περὶ τῆς ἀνοχῆς ἢ ἀβωότητος τοῦ κατηγορηθέντος. Α. Π. ποιν. 119 τοῦ 77. (Ἰδὲ καὶ ἀρθ. 400). — Τὰ πταίσματα ὑπάγονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου αὐτοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐξετελέσθησαν. Α. Π. ποιν. 50 τοῦ 66. 124 τοῦ 67, 51 τοῦ 85. Ἄν δὲ τὸ πταίσμα ἐξετελέσθῃ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ δύναται ὁ πταισματοδίκης νὰ ποισθῇ καὶ ἐκ καταθέσεων μαρτύρων. Α. Π. ποιν. 124 τοῦ 67, 51 τοῦ 85 κατ' ἐξίρεσιν δὲ τὰ πταίσματα ὑπάγονται εἰς τὴν τῶν πλημμελειοδικῶν, ὅτε κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 373 καὶ 34 τῆς ποιν. δίκου, εἰσάγονται νὰ δικασθῶσιν ὡς συναρτὴ πλημμελήματι, ἀλλ' ἡ ἐξίρεσις παύει πᾶσι ἐκτελούντες τοῦ τῆς συναρτίας λόγου, ὅπου τὰ ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν εἰσαχθέντα πταίσματα ἐκδικάζονται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πταισματοδίκου, ἵνα μὴ στερηθῇ ὁ κατηγορούμενος καὶ τοῦ δευτέρου βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας ἐν αἷς περιπτώσεσιν ἐπιτρέπεται ἔρεσις. Α. Π. ποιν. 124 τοῦ 67. — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 20, 331 — 337, καὶ 342 — 344 τῆς ποιν. δίκου, προκύπτει, ὅτι ὁ πταισματοδίκης δὲν δικαιούται νὰ ἀπληρῇ τὴν κατηγορίαν τινὲς καὶ νὰ δικάσῃ περὶ αὐτῆς, ἂν πρότερον ὁ ἰδιώτης ἢ δημόσιος κατηγορὸς δὲν εἰσαγωγῇ ἐπὶ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ, διότι αὐτοῖς ἐδόθη τὸ πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς δίκην τῶν πταισμάτων δικαίωμα· ὅθεν εὐδ' εἰσαχθεὶς δίκης τινὲς δύναται ὁ πταισματοδίκης νὰ διατάξῃ αὐτεπαγγέλτως ἢ κατ' αἵτησιν τῶν κατηγορουμένων

τὴν ἔνωσησιν αὐτῆς μετ' ἄλλων, ἃς ὁ κατηγορὸς δὲν εἰσάγει ἐνώπιον αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 107 τοῦ 60.—Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστ. τῶν πταισματοδικῶν ὑπάρχοντα κατὰ τὸ 14 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 31 Δεκ. 1836 Διατ. περὶ προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν καὶ αἱ βλάβαι εἰς σπαρτά ἢ δενδροφυτείας, εἰ προξενούμενας ὑπὸ βοσκόντων ἢ φερομένων νὰ βοσκῇσιν εἰς μὴ συγκεχωρημένον τόπον ἢ περιπλανωμένων ζώων, πρὸς δὲ αἱ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν προσγόμεναι, (δηλονότι καὶ αἱ ὑπ' ἀνθρώπων προξενούμεναι) εἴτε εἰς βαθμὴν πταισματος εἴτε εἰς βαθμὴν πλημμελήματος. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 88, 210 τοῦ 74, 87 τοῦ 83· μόνη δὲ διαφορὰ ὑπάρχει, ὅτι τὰ πταισματοδικεῖα τῆς ἐκ τῶν ζώων βλάβης δικάζουσιν ἀνεκκλήτως τὰ πταισματοδικεῖα, τὰ δὲ λοιπὰ ὡς καὶ τὰ πλημμελήματα δικάζουσιν εἰς πρῶτον μόνον βαθμὴν· ἀλλ' ἂν εἰσαχθῶσιν εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον, δικάζει αὐτὰ ἀρμοδίως καὶ τὸ πλημμελειοδικεῖον, διότι κατὰ τὸ 273 ἄρθρον τῆς ποιν. δικον. οἱ πλημμελειοδίκαι δύνανται νὰ δικάσωσι καὶ τὰ εἰς τὰ πταισματοδικεῖα ὑπαγόμενα ἀδικήματα. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 88, 42 τοῦ 79. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 88 προκειμένου περὶ βλάβης εἰς δένδρα, προξενηθείσης ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, εἰς βαθμὴν πλημμελήματος, τὸ πλημμελειοδικεῖον εἶναι ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ, διό, ἂν δικάσῃ, ἡ ἀπόφασίς αὐτοῦ ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. Καὶ ἐρεῖται μὲν ὁ ἀγροφύλαξ κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ διατ. τῆς 31 Δεκ. 1836 νὰ πιστοποιήσῃ καὶ ἐξέυρηγ τὴν εἰς τὰ σπαρτά ὑπὸ τῶν βοσκόντων ζώων ζημίαν καὶ τοὺς ὑπευθύνους αὐτῆς, πρὸς δὲ καὶ τὸν τόπον καὶ γένον τῆς πράξεως διὰ πρωτοκόλλου, ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἔπεται, ὅτι, μὴ συνταχθέντος τοιοῦτου πρωτοκόλλου, δὲν δύναται νὰ ποδελιχθῇ ἢ διὰ τοιαύτης παρανόμου βοσκῆς βλάβη τῶν σπαρτῶν ἢ ἢ διὰ τοιοῦτου πρωτοκόλλου μὴ ἀποδεικνυμένου τοῦ ποσού τῆς ζημίας καὶ δι' ἄλλων μέσων μὴ ἐξακριβωθέντες, ἡ ἀπόφασίς τοῦ πταισματοδικεῖου δὲν εἶναι ἀνεκκλήτος. Α. Π. ποιν. 218 καὶ 220 τοῦ 71.—

Δ'. Μ ἢ ἔ μ φ ἄ ν ι σ ι ε ς.

Δ. Τῶν μαρτύρων.

334. Ἐάν τις τῶν μαρτύρων κλητευθεῖς (ἄρθρ. 144 καὶ ἐπ.) δὲν ἐμφανισθῇ, ὑποβάλλεται κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ εἰς πρόστιμον πέντε μέχρι πενήτηκοντα δραχμ. καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν διὰ τῆς μὴ ἐμφανίσεώς του προξενηθέντων ἐξόδων 1).—Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑποβάλλονται καὶ οἱ ἐμφανισθέντες μὲν, ἀλλ' ἄνευ νόμιμου λόγου ἀποποιηθέντες τὴν μαρτυρίαν ἢ τὸν ὅρκον μάρτυρες, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς μεγαλύτερας ποινῆς ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 267 τοῦ ποινικοῦ νόμου.—Ὁ εἰρηνοδίκης δύναται προσέτι νὰ διατάξῃ τὴν διὰ βίας προσαγωγὴν τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος. Ποιν. 331, 381. Π. Ν. 267. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 157).

1) τῆς διαδικασίας

Ν. Ἀναβληθεὶς τῆς δίκης ἐξ αἰτίας μάρτυρος, οὐ θεωρεῖται ἀναγκαστὴς ἢ ἐξέτασις καὶ διετάχθη ἢ διὰ βίας προσαγωγῇ, δεόν οὗτος νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰς ἐκ τῆς ἀναβολῆς δαπάνας. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 53.

335. Ὁ καταδικασθεὶς μάρτυς δύναται, ἐντὸς 1) προθεσμίας δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν ἐγγχειρίσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, νὰ κάμῃ ἀνακοπὴν κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 337 ὠρισμένα 2). — Ἐὰν δὲ θυνηθῇ οὗτος νὰ δικαιολογήσῃ προσηκόντως κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 196 ὠρισμένα, τὴν προτέραν τοῦ μὴ ἐμφάνισιν, γίνεται δεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ, ἀκουσθέντος τοῦ δημοσίου κατηγόρου, καὶ καταργεῖται παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου ἡ γενομένη καταδίκη. (Γάλλ. Ποιν. Δικ. 158).

1) ἀνατρεπτικῆς 2) κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 337 ὠρισμένα, νὰ κάμῃ ἀνακοπὴν.

Ν. Ἡ ἀνακοπὴ τοῦ μάρτυρος, σιωπῶντος τοῦ νόμου, πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ τὰς γενικὰς περὶ ἀνακοπῶν διατάξεις ἐνώπιον τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως. φέρεται δὲ εἰς συζητησὶν τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Εἰσαγγελέως εἰς τὴν προσεχῆ συνεδρίαν. Α. Π. ποιν. 72 τοῦ 66.

δ. Τοῦ κατηγόρου μέρους.

1. Ἐν γένει.

336. «Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος κλητευθεὶς δὲν ἐμφανισθῇ οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔτε, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 25 διὰ πληρεξουσίου δικηγόρου, δικάζεται κατ' ἐρήμην. — Οἱ μάρτυρες ἐξετάζονται, αἱ λοιπαὶ ἀποδείξεις καθυποβάλλονται, καὶ, ἀκουσθείσης τῆς κατηγορίας, ἀπαγγέλλεται κατ' αὐτοῦ ἢ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις. — Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἐμφανισθῇ ἀποχωρήσῃ μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας, αἱ ἐνδιδέμεναι ἀποφάσεις λογίζονται ὡς κατ' ἀντιμωλίαν ἐκδοθεῖσαι. — Ὁ γραμματεὺς θρεῖλει ἐντὸς εἴκοσι τῶν βραδύτερον ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως νὰ πέμψῃ πρὸς τὸν κατήγορον ἀντίγραφον αὐτῆς καὶ ἀποσπάσματα περιέχοντα τὸ διατακτικόν, εἰς ἀριθμὸν ἴσον πρὸς ἐκεῖνον τῶν καταδικασθέντων, σύναμα δὲ νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς ἐπαρχίας, ἐν ᾧ ἐδρεύει τὸ δικαστήριον, πίνακα τῶν ἐξόδων τῆς κατ' ἐρήμην διαδικασίας, ἥτοι τῶν τελῶν τοῦ πρακτικοῦ, τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν ἐκθέσεων περὶ τῆς κλητεύσεως τῶν κατηγορουμένων.

πρὸς βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξίν. Ἐν τῷ ἀντιγράφῳ καὶ τοῖς ἀποσπάσμασι τῆς ἀποράσεως σημειοῦται ὁλογραφῶς τὸ ποσὸν τῶν ἐξόδων τούτων καὶ τὸ ταμεῖον, εἰς ὃ γενήσεται ἡ πληρωμὴ. (1) Ποιν. 337, 462. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 149).

337. « Ἐντὸς μηνὸς τὸ βραδύτερον δι' ἐπιμελείας τοῦ κατηγοροῦ ὁ κλητὴρ ἐγγχειρίζει εἰς τὸν καταδικασθέντα αὐτόν, ἢ ἀρίνει εἰς τὴν κατείκιαν τοῦ τῆν κατ' ἐρήμην ἀπόρασιν, ἥτις, ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς δὲν καμῇ ἀνακοπὴν, ἐκτελεῖται ». Ποιν. 335, 338, 339, 351, 462.

Ν. Τῶν ἀρθρῶν 337 καὶ 404 ἀρμόδιον πρὸς παραγγελίαν γνωστοποιήσεως ἀποράσεως πλημμελειοδικῶν ἢ πταισματοδικῶν ἀναγνωρίζοντων μόνον τὸν κατηγοροῦν (δημόσιον ἢ ἰδιωτικόν). ἔπεται, ὅτι ἡ καταγγελίαν ἄλλου εἰσδηήποτε (πολιτικῶς ἐνάγοντος ἢ μηχανοῦ κτλ.) γνωστοποιήσεις δὲν ἐπισέρει νόμιμα ἀποτελέσματα. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 49. (Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀρθ. 331 καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἔχει τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 336 καὶ 337 δικαιώματα καὶ καθήκοντα. ἀπὸ καὶ τὸ δικαίωμα νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐρήμην ἀποράσεως). — Ἡ εἰς τὴν εἰκίαν τοῦ κατηγορουμένου πρὸς σύνοικον αὐτοῦ ἐπίδοσις τοῦ ποινικοῦ δικηγράφου (ἀποράσεως ποινικῆς ἢ κλητηρίου θεσπίσματος) δὲν ἔχει κύρος, ἐὰν αὗτος διαμνηνῇ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, κατὰ τοῦ νόμου ἀξιούντος νὰ καταλημπάνηται τοῦτο εἰς τὴν κατείκιαν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 160 τοῦ 17. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 212 τοῦ 93 ἔχει αὕτη κύρος γενομένη πρὸς τὴν πατέρα τοῦ κατηγορουμένου. ὅστις συννοκεῖ μετ' αὐτοῦ ἕως τῆς εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν μεταβάσεως αὐτοῦ. (Ἴδε καὶ ἀρθ. 190).

2. Διαδικασία κατὰ τὴν ἀνακοπὴν. (2)

338. « Ἡ ἀνακοπὴ γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόρασιν δικαστηρίου ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδό-

(1) Δημοσιεύονται τὰ ἀρθρα 336, 337 καὶ 338, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ νόμου ΑΥΕΒ' τῆς 28 Μαΐου 1887 περὶ συμπληρώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως τῶν ἀρθ. 336, 337, 338 καὶ 341 τῆς Ποιν. Δικ.

(2) Εἶναι τῷ ὄντι ἀπορὸν διατὶ ὁ νόμος καθιέρωσεν ἐν τῇ ἀστικῇ καὶ τῇ ποινικῇ διαδικασίᾳ τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς, ἐξ οὗ προέρχεται συνήθιστα ἡ ἐπὶ παλὺ ἀναβολὴ τῆς ἀπονομῆς τοῦ δικαίου. Τῆς δικαιοσύνης ἡ προσήκουσα διεξαγωγὴ ἀπαιτεῖ νὰ ἀπονέμηται ὅσον ἐνέστι τάχιον καὶ ἐν ταύτῳ ἀκριβέστερον τὸ πρᾶγμα ἐκτίσῃ. Ὅθεν ἔνθεν μὲν βλαπτικαὶ αἱ μὴ ἀπαλλέγουσαι τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης διατάξεις, οἷαι αἱ περὶ τῆς ἀπ' εὐθείας κλήσεως τοῦ κατηγορουμένου, ἔνθεν δὲ αἱ ἐπὶ ματαίῳ παρατείνονται τὴν ἐκθασιν τῶν ὑποθέσεων, οἷαι αἱ περὶ ἀνακοπῆς. Τὸ ἐφ' ἡμῶν θεωροῦμεν, ὡς καὶ ἄλλοτε πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπεφηνάμεθα, ἀδικαιολόγητον παντελῶς τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀνακοπῆς. Τούναντίον θεωροῦμεν ἀναγκαϊότατον

σεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, κατατίθεται δὲ ὑπὸ τοῦ ἀνακοπτοντος γραμματίου τοῦ ταμίου ἢ τοῦ εἰσπράκτορος, ὅτι καταβλήθησαν παρ' αὐτοῦ, ἢ παρ' ἄλλου συγκαταδικασθέντος, τὰ ἐξοδα τῆς κατ' ἐρήμην διαδικασίας. Τὸ γραμματίον τοῦτο προσαρτᾶται εἰς τὴν περὶ ἀνακοπῆς ἐκθεσιν, ἐν ᾗ μνημονεύεται ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία αὐτοῦ». Ποιν. 336. 337. 339. 342. 462. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 151).

N. Ἐκ τοῦ ἀρθρου 338 προκύπτει, ὅτι ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ὁλοκλήρου τῆς ἀποφάσεως, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ, αἰτιολογικοῦ καὶ διατακτικοῦ. οὐχὶ δὲ μόνον μέρους αὐτῆς· ὅθεν ἂν κοινοποιηθῇ μόνον τὸ διατακτικόν, δὲν ἀρχεται ἡ προθεσμία τῆς ἀνακοπῆς. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 78. — Ὅσακις δὲ δικασθεὶς ἐρήμην ὑπὸ τοῦ δικτῶν πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθη εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος κακουργήματος, δύναται νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν, διότι τὸ πρὸς ἀνακοπὴν δικαίωμα, ἀπορρέον ἐκ τοῦ φυσικοῦ δικαίου, συγχωρεῖται ὁσάκις βῆται τοῦ νόμου διάταξις δὲν ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 51 τοῦ 66 καὶ 81 τοῦ 72. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 61 ὁ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ παρεπέμφθαι ὑπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου ἵνα δικασθῇ ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου δύναται προσερχόμενος εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον νὰ παραιτηθῇ τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πλημμελειοδικείου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν, ὅπου εἰσέλθῃ ἢ ὑπόβηται, πρὸ τῆς ἐναρξέως τῆς συζητήσεως, διότι ἡ ἐρήμην ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις καθίσταται ἄκυρος οὐχὶ διὰ μόνους τῆς ἀνακοπῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπερχομένης κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεως, ὅθεν ἐπιτρέπεται ἡ παραιτησις τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσου πρὸ τῆς συζητήσεως. — Πρὸ τῆς παραλεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τελεσιδικία καὶ ἀμετάκλητος ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, διό οὕτε ὁ εἰσαγγελεὺς, οὕτε ὁ ἰδιώτης κατήγορος δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 72 τοῦ 69. — Ἡ πενθήμερος πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν πλημμελειοδικῶν, δι' ὧν παρεπέμπεται ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 49, 77 τοῦ 53.

339. Γενομένης τῆς ἀνακοπῆς, ἐπάται εἰς τὴν προεχρῆ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίασιν ἢ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν τῆς

νὰ χρησιγηθῇ τοῖς εἰς φυλάκισιν ὑπερεξάμηνον καταδικαζομένοις ἐπὶ πλημμεληματι κατηγορουμένοις τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλώσιν τὴν τῶν πλημμελειοδικῶν ἀπόφασιν ἐνώπιον τῶν ἀρμεθίων Ἑρετῶν ἐπὶ τῇ καταβολῇ πεντηκονταδράχμου παραδόλου. Ἐνίοτε ἀγεί εἰς ἀδίκους καταδικας ἡ ἐλαττωματικὴ ὑπεράσπισις, ἥς τὰ σφάλματα δύναται νὰ ἐπανορθωθῇ κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἑρετείου διαδικασίαν, ἀλλὰ καὶ πλειστάκις ὁ πλημμελειοδίκης δικάζει ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ἰσχυρῶν ἢ ὑπὸ τὸ πρῶμα κομματικῶν ἢ προσωπικῶν παθῶν, ἐν ᾧ ὁ Ἑρετής, ἀπώτερον ὡς ἐπὶ τὸ πάλυ ἰστάμενος καὶ ἀπαθέστερος συνήθως ἐκ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνωτέρας αὐτοῦ θέσεως, εὐσυνειδητότερον συνήθως δύναται νὰ δικάζῃ.

δικης, ὅθεν ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις καθίσταται ἀκυρὸς, ἐξα-
ρμυμένων τῶν ἐξόδων τῆς κατ' ἐρήμην διαδικασίας, τὰ ὅποια
πληρύνονται ἀπὸ τὸν ἀνακόπτοντα. 1) Ποιν. 338, 462.

1) μένουσιν εἰς βάρος τοῦ ἀνακόπτοντος.

Ν. Ἐπομένως τῇ ἀνακοπῇ τῆς ἀποστολῆς ἀκυρώσεως τῆς ἀνακοπίσεως
ἀποφάσκει, ἔπειτα, ὅτι τὸ δικαστήριον ἐπεὶ δὲν ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς,
ναποβῆλθαι τὴν ἀγωγὴν τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος πολιτικῶς ἐνάγοντος κατὰ τὸ
342 ἀρθ. τῆς ποιν. δικον. Δ. Π. ποιν. 57 τοῦ 31, 135 τοῦ 65, 136 τοῦ
80. Ὅθεν, ἐν ἀπόσχη νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς πρῆς, σφραγίσ. ὑπερβαίνει τὰ
καθελκόντα αὐτοῦ. Ὡς περ ἐπάγει ἀναίρεσιν. Δ. Π. ποιν. 57 τοῦ 31. Ἐάν
ἐπίσης θεωρήσῃ ὡς ἱκανὴν καὶ τελεσιδικίαν ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν
τῇ ἀνακοπίσει ἐρμηνύσας ἀποφασί. παραδίδαι τὴν ἐπὶ ποινῇ ἀκούσας
εἰρημνὴν διατάξιν τοῦ 339 ἀρθ. τῆς ποιν. δικον. οὐδ' ἔχει ἐπιτροπὴν τὴν
πρωτοδικόν, ἀπὸ ἐξουσίας ἡ καταδικασθεὶς διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ νὰ κη-
ρυχθῇ μόνον αἰῶν. διατ. ἐν τῇ ἐκφράσει ταύτῃ περιέχεται καὶ ἡ ἀπὸ τῆς
πολιτικῆς ἀγωγῆς ἀπαλλαγὴ αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 135 τοῦ 65, πόλιτ. ἀπ.
210 τοῦ 66. — Τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως καθισταμένης ἀκύρου διὰ τῆς
ἀνακοπῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐξ ἀλλοτρίου συζητουμένης τῆς ἀποφάσεως ἐκ νέου
κατ' αὐτὴν, ἔπειτα, ὅτι οὐδὲν εἰς αὐτὴν ἡ δικαιοσύνη δύναται νὰ προστεθῇ
ἡ ἀνακοπὴν ὅθεν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιβάλῃ αὐτῇ καὶ βραχυτέραν
ποινὴν. Δ. Π. ποιν. 100 τοῦ 60, 146 τοῦ 66, 39 τοῦ 74, 103 τοῦ 74, 136
τοῦ 80, 11 τοῦ 82, 31 τοῦ 91. (Ἄλλα καταδίκης ἡ ἀκύρωσις αὐτῇ, κηρυ-
σσεται ἐν μόνῳ τῷ συμφερόντι τοῦ κατηγορουμένου, οὐ γὰρ ἐν ἀνταρξίᾳ τὸ ἐνδι-
κνὸν τῆς ἀνακοπῆς μέσον' δηλονότι ἡ ἐρμηνύσας ἀποφασίς ἀκυρῶται μόνον χάριν
αὐτοῦ. Ὅθεν ἀντίκειται πανταπασίην εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ νομοῦ ἡ κρίνωσις τῆς
τέλεως αὐτοῦ διὰ τῆς ἐπιβολῆς βραχυτέρας ποινῆς). Ὁρίζοντες ὅμως τοῦ ἀρθρου
31, ἐξαιρουμένης τῆς ἀκυρώσεως αἱ δαπάναι τῆς κατ' ἐρήμην διαδικασίας, ἔπει-
ται, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀνακληθῇ ἡ ἐρμηνύσας ἀποφασίς καὶ διὰ τὰς τῆς ἐρμηνύ-
σας δαπάναις, αἵτινες αἰετοῦ βαρύνουσι τὸν ἀνακόπτοντα. Δ. Π. ποιν. 31
τοῦ 38. — Ὁρίζοντες ὑπὸ τοῦ 339 ἀρθρου, ὅτι γενημένη ἀνακοπῇ, ἔπειτα
κατὰ τὴν προσηγυρῶσαν ἐπὶ ἀντιμωλίαν συζητήσιν, τῆς κατ' ἐρήμην
ἀποφάσεως καθισταμένης ἀκύρου, ἔπειτα, συνδυασμένου τούτου πρὸς τὰ ἀρθ.
349, 84 καὶ 340 ἀρθρα τῆς ποιν. δικον., ὅτι ἡ συζητήσιν πρέπει νὰ γίνῃ
κατὰ τὰς αὐτὰς διατυπώσεις, καθ' ὅς καὶ ἐν δὲν προϋπάρξεν ἐρμηνύσας δίκην,
πλὴν τῆς ἐν τοῦ 340 ἀρθ. προβλεπομένης ἐξαιρέσεως, καὶ νὰ παγγαλῇ ἐν
τῇ δημοσίᾳ συνεδρίσει ἡ καταδίκη ἡ ἀφώσις τοῦ κατηγορουμένου. Δ. Π.
ποιν. 72 τοῦ 46. — Ἡ ἀνακοπὴ τοῦ καταδικασθέντος καθίσταται ἀκυρὴ τῇ
ἀνακοπίσει ἐρμηνύσας ἀποφασίς καὶ ἐπιφέρει τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσιν
τῆς δίκης μόνον ὡς πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἐφ' ἣ καταδικάσθη ὁ ἀνακόπτων, οὐχ
ὡς καὶ ὡς πρὸς τὰς πράξεις, ἐν ἐκέρχῳ αἰῶν. ἀπὸ εἰς ἀνακοπὴν ὑποκει-
μένων μόνον τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ μόνον εἰς τὸν καταδικα-
σθέντα κατηγορουμένον τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσου. Δ. Π. ποιν. 138 τοῦ
64. — Ἐκ τῶν διατ. τοῦ ἀρθρου 339 καὶ 341 ἐξάγεται, ὅτι ἡ μετὰ τῇ
παραδοσί τῆς ἀνακοπῆς προσερχομένη συνεδρίασις εἶναι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ νομοῦ
προβλεπόμενη διὰ τῆς συζητήσιν τῆς ἀνακοπῆς, ὅθεν κληθεὶς διὰ τῆς διατάξεως τοῦ
παρατρεφ. κληθέντος τοῦ ἀνακόπτοντος, ὅστις κληθεὶς διὰ τῆς διατάξεως τοῦ

νόμου καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς ἐν τῇ νομίμῳ προθεσμίᾳ καθίσταται ἀπειθὴς Π. ποιν. ΣΠΑ' τοῦ 38, 42 τοῦ 42 κτλ. Ἀλλ' ἐάν, μὴ δικασθεὶς ἀνακοπῇ· κατὰ τὴν προσεγῆ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίσιν, κληθῇ δικασθεὶς ὁ ἀνακόπας ἀποφασίῃ πλημμελειοδικῶν, δὲν δύναται νὰ δοθῇ ὀλιγωτέρα τῶν τριῶν ἡμερῶν προθεσμία καὶ νὰ δικασθῇ ἰσχυρῶς παρελεύσεως τῶν τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς κλήσεως συνῶν τὰ ἀρτ. 163 καὶ 164 τῆς Ποιν. Δικ. Α. Π. ποιν. 70 τοῦ 50 καὶ 72 καὶ ἑτέροι. — Ὁ ἀνακόπων δύναται νὰ παραιτηθῇ τὴν ἀνακοπὴν δύναμι τῆς εὐσιώδους τοῦ δικαίου ἀρχῆς, καθ' ἣν ἕκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραιτητῇ ἐνδίκῳ μέσῳ. χορηγηθὲν αὐτῷ πρὸς ὠφέλειαν αὐτοῦ, ὁ νόμος δὲν κωλύει βητῶς τὴν παραίτησιν ταύτην. Α. Π. ποιν. ἀπ. τοῦ 66. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 61, τῶν ἐρήμην ἀποκαθιστομένων ἀκρίων διὰ τῆς ἐπερχομένης κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησης (εὐχὴ δὲ διὰ μόνης τῆς ἀνακοπῆς), δύναται νὰ παραιτηθῇ τις τὴν ἀνακοπὴν κατ' ἀποφάσεως πλημμελειοδικείου, κηρύττωντος ἑαυτὸ ἀναρμόδιον παραπέμψαντος τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, καὶ ἐνώπιον δικαστ. τῶν συνεδρίων, ὅπου ἡ ὑπόθεσις εἰσῆχθη, πρὶν ἀπαύτως πρὸς συζήτησιν.

340. Νέοι μάρτυρες εἶναι πάντοτε παραδεκτοί, οἱ δὲ παλαιότεροι δὲν ἐξετάζονται ἐκ νέου εἰμὴ ὅταν τὸ δικαστήριον αἰτησὶν τινος τῶν διαδικῶν, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, τὴν ἀπόκρισιν. — Ὅθεν αἱ περὶ τῶν μαρτύρων ἐκθέσεις ἀναγινώσκονται καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ ποινῇ ἀποφάσεως τῆς δίκης 1). Ποιν. 360, 407, 462.

1) Διαδικασία

Ν. Τὸ ἀρθρον 340 τῆς ποιν. δικον. ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητι κατὰ τὴν ἀντιμωλίαν συζήτησιν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς ἐκκλήσεως καθ' ἣν ἀπόντος τοῦ κατηγο. ἐξητάσθησαν μάρτυρες, ὧν αἱ καταθέσεις νέας ἐξετάσεως προδικεῖται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς βάσις τῆς καταδίκης. ἔχει ὁμοίως ἐφαρμογὴν ὡς πρὸς τὰ πρακτικά τῶν κατὰ τὴν ἀντιμωλίαν συζητήσεων, ἅπερ, περιέχοντα μαρτυρίας ληφθεῖσας ἐπὶ παλαιότητι τοῦ κατηγορουμένου, εἶναι προσέτι ὑπ' ὄψιν τοῦ δικαστηρίου καθ' ὅσον συζητήσεως ἔχει τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 84. — ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 340 τὸ νὰ προσκαλῶνται καὶ ἐξετάζονται κατὰ τὴν ἐπ' ἀνακοπῇ γενομένην συζήτησιν οἱ κατὰ τὴν ἐρήμην ἐξετάσεις μάρτυρες· ἀλλ' ὁ νομοθέτης ἐρμώμενος ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι κατὰ τὴν ἐπὶ ἀνακοπῇ ἐκκλήσεως ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ προφορικοῦ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου κασίτης ὑφισταμένη ἐγγύησις περὶ τὴν τῆς ἀληθείας ἀνακάλυψιν, καὶ κλητευθεὶς καὶ πύθῃ· εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν συζήτησιν οἱ μάρτυρες, ἀναγνωσθῶσι μόνον αἱ κατὰ τὴν ἐρήμην συζητήσιν καταθέσεις αὐτῶν μόνον ἐξαιρητικῶν περιστάσεων, ἃι ἀνέβησαν εἰς τὴν τοῦ δικαστηρίου ἀπόφασιν, ἀπήτησε διὰ τῆς προσεκτικῆς διατάξεως, ὅτι ἐν ταῖς περιπτώσεσιν αὐταῖς εἶναι ὑποχρεωτικὸν διὰ τὴν κατηγοροῦσαν ἀρχήν, ὅπως κλητευθῶσιν οἱ μάρτυρες ἐκ νέου καὶ πρὸς τοῦτο ἀπήτησε τὴν δικαστικὴν φανερὰν, ἐπὶ ποινῇ δὲ ἀκυρότητος διέταξε μόνον τὸ νὰ ἀναγινώσκωνται.

τὴν ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς συζήτησιν αἱ καταθέσεις τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ δίκῃ ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἂν κατ' ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου δὲν διαταχθῇ ἢ ἐκ νέου κλητεύσῃς αὐτῶν, πρὸς τὴν περίπτωσιν ταῦτίζεται καὶ ἡ ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς κατηγοροῦ ἀρχῆς κλητέυσσι αὐτῶν. Ὡς περ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα οὐδαμῶς ἀπαγορεύεται. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 75, 69 τοῦ 82, 2 τοῦ 88. Οὐδ' εἶναι μάλιστα ἀναγκαῖον νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις, ὡς οἱ μάρτυρες ἐκλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος ὡς μάρτυρες ὑποεπιστάσεως. Α. Π. ποιν. 154 τοῦ 91, 168 τοῦ 93. Διὸ καὶ ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἂν ἐξετασθῇ ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν δίκῃ μάρτυς ἐξετασθεὶς ἐν τῇ κατ' ἐρήμῳ, δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 90. Αὐτόδηλον δὲ ὅτι δύναται νὰ διαταχθῇ καὶ τινῶν μόνων μαρτύρων τῆς ἐρήμῳ δίκῃς ἢ νέα ἐξετάσις. Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 86. Ὡσαύτως ὅτι δύναται νὰ διαταχθῇ αὕτη μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν περὶ τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν ἐκθέσεων. Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 90. Ἄλλ' ἢ καταθέσεις αὗται τῶν ἐκ νέου κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξεταζομένων μαρτύρων δὲν ἀπαιτεῖται νά ἀναγνωσθῶσιν. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 59, 101 τοῦ 66, 202 τοῦ 77. Ἄλλ' ἂν τυγὼν ἀναγνωσθῶσι, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης. Α. Π. ποιν. 100 τοῦ 70. Πρόδηλον ὅμως ὅτι οἱ κατ' ἐπανάληψιν ἐξεταζόμενοι μάρτυρες προήκον νὰ ὀρκίζωνται, ἐπερχομένης ἄλλως ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Α. Π. ποιν. 190 τοῦ 65.—Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 340 προκύπτει πασιφανὲς, ὅτι, ἐάν ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν οὔτε οἱ προσετασθέντες κατὰ τὴν ἐρήμῳ δίκῃν μάρτυρες ἐξητάσθωσιν ἐκ νέου, οὔτε αἱ περὶ τῆς καταθέσεως αὐτῶν ἐκθέσεις ἀναγνώσθωσιν, ἀρκουθέντος τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς ἐρήμῳ δίκῃς, ἐν οἷς ὅμως δὲν ἐκτίθενται αἱ τῶν μαρτύρων τούτων καταθέσεις, σημαίοντο ἁπλῶς ὅτι κατέθηκαν ὅσα καὶ ἐν τῇ ἀνακρίσει, ἢ ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστ. εἶναι ἀναίρετα. Α. Π. ποιν. ἀρ. 98 τοῦ 64, 81 τοῦ 89.—Τῶν ἀποδείξεων προσαγομένων ἐν ταῖς ποινικαῖς δίκαις οὐχὶ ὑπὲρ μόνου τοῦ κατηγορουμένου ἢ μόνου τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ πρὸς εὐνοίαν τῆς ἀληθείας, ὅθεν τῆς παραιτήσεως ἀποδεικτικῶς τινος μέσου οὐδαμῶς παγούσης τὴν ὀριστικὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ, καὶ δυναμένου ἐπομένως τοῦ παραιτηθέντος νὰ κομίσῃ πάλιν τὰς παραιτηθείσας ἀποδείξεις ἢ καὶ νέας μέχρι τῆς τελεσιδίκου ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως. Ἐπειτα, ὅτι δύναται καὶ ἡ ἀπαγγελεὺς νὰ κλητεύσῃ ἐκ νέου τοὺς μάρτυρας, εἰς παρητήσῃ κατὰ τὴν ἐρήμῳ δίκῃν. Α. Π. ποιν. 45 τοῦ 58.

341. «Ὅταν ὁ ἀνακόπτων ἀπειθῆσας δὲν ἐμφανισθῇ οὐδ' εἰς ταύτην τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίᾳ, ἢ ἐάν κατὰ τὴν συνεκτικὴν τῆς ἀνακοπῆς δὲν κατετέθῃ τὸ περὶ καταβολῆς τῶν ἐξόδων τῆς κατ' ἐρήμῳ διαδικασίας γραμματικόν, κατὰ τὰ ἐριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 338 ἢ τοῦλάχιστον δὲν προσάγῃται τοῦτο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δίκῃς καὶ ὅμα τῇ ἐνάρξει αὐτῆς, ἀπορρίπτεται ἄνευ περαιτέρω συζήτησεως ἡ ἀνακοπή, καὶ ἡ κατ' ἐρήμῳ ἀπόφασις ἀναλαμβάνει οὕτω τὸ κύρος τῆς καὶ ἐκτελεῖται.—Ἄλλη ἀνακοπή εἶναι ἀπαράδεκτος.»(1) Ποιν. 351, 402,

(1) Απορρίθη κατὰ τὴν τροποποίησιν αὐτοῦ διὰ τοῦ νόμου ΔΥΕΒ' τῆς

Ν. Ἡ ἐκτίμησις τῶν γεγονότων, ἐξ ὧν τὸ της οὐσίας δικαστήριον συναγεί: ἐστὶ ἐξ ἀπειθείας καὶ οὐχὶ ἐξ ἀδυναμίας δὲν ἀνεφανίσθη ὁ ἀνακοπὴν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀνακοπῆς, διαφεύγει τὸν ἐλεγχὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 68. — Ἀπορρίψθαι τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἐρήμην καταδικασθέντος κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως δι' ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, δὲν ἐπιτρέπεται ἢ πρὸςπαγγέλτως καὶ ἀνευ αἰτήσεως τοῦ καταδικασθέντος ἀνάκλησις τῆς ἀπορρίψεως αὐτὴν ἀποφάσεως καὶ ἀκύρωσις τῆς διὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἐπιβληθείσης ποινῆς, ὅτε παραβιάζομενοι τῶν ἀρθρ. 403 καὶ 341 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου, τῆς καὶ ἐν τῷ ἀρθρῷ 180 τῆς πολιτ. δικον. καθιερωθείσης, ἐστὶ αἱ δριστεραὶ ἀποφάσεις δημοσιευθεῖσαι δὲν δύνανται νὰ ἀνακληθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀπαγγελλέντος αὐτὰς δικαστοῦ. Α. Π. ποιν. 12 τοῦ 71. — Ἡ ἀπείθεια τοῦ μὴ ἐμφανιζομένου ἀνακοπόντος εἰκάζεται κατὰ πρόληψιν τοῦ νόμου ἐξ αὐτῆς τῆς μὴ ἐμφανίσεως αὐτοῦ· ἔθεν δὲν ἀπαιτεῖται περὶ τούτου ἰδιαιτέρα αἰτιολογία. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 52, 133 τοῦ 86. Ἀλλ' ἐὰν βεβαιωθῇ, ἐστὶ εὐχὴ τὴν ἀπειθείαν, ἀλλ' ἐκ περιστάσεων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως αὐτοῦ ἀνάγκης ἀπελειθῇ, δύναται νὰ καταργηθῇ ἡ ἀπορρίψασα τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ ἀπόφασις, γινομένης ἀποδεκτῆς καὶ δευτέρας αὐτοῦ ἀνακοπῆς. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 65, 138 τοῦ 82. Ἡ παραδοχὴ δὲ τῆς δευτέρας αὐτοῦ ἀνακοπῆς· ἔχει καταδῆλως ὁ ἀπαιτούμενος ἡθέληεν ἔχει καὶ ἡ τῆς πρώτης, δηλονότι ἀνατρέπει ἀμφοτέρως τὰς προηγηθείσας ἐρήμην ἀποφάσεις καὶ ὡς πρὸς τὰς ποινικὰς καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀστικὰς αὐτῶν διατάξεις. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 93. Σημειώσωμεν ἐστὶ τὴν ἀπόφασιν, δι' ἣς ἐγένετο δεκτὴ ἡ δευτέρα ἀνακοπὴ, δύνανται νὰ ἀνακαλέσῃ τὸ δικαστήριον. Α. Π. ποιν. 159 τοῦ 83.

γ'. Τοῦ ἰδιοῦ κατηγόρου καὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

342. Ἐάν ὁ ἰδιώτης κατήγορος ἢ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δὲν ἐμφανισθῇ, ἀποβάλλεται κατ' ἐρήμην ἡ κατηγορία καὶ ἡ ἀγωγή του, καὶ καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. Ἀνακοπὴ κατὰ τοιαύτης ἐρήμην ἐκδιδομένης ἀποφάσεως εἶναι ἀπαράδεκτος. — 1) ἐνάγων δύναται 2) νὰ κάμῃ καὶ μετὰ τούτων τὰς πολιτικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων. Ποιν. 7, 338, 404.

1) πολιτικῶς 2) μολοντούτο

Ν. Τα ἀρθρα 342 καὶ 404 τῆς ποιν. δικον., καθ' ἃ, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος κατὰ τὴν ἐπ' ἀρχατηρίου συζήτησιν, ἀποβάλλεται ἡ ἀγωγή αὐτοῦ κατ' ἐρήμην χωρὶς νὰ ἔχῃ δικαίωμα ἀνακοπῆς, ἐφαρμόζονται δοῶς ἐκ πολιτικῶς ἐνάγων δὲν ἐμφανισθῇ ποῶς, μέχρι τοῦ χρόνου δηλονότι, καθ' ὃν τὸ δικαστ. ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, ὅπου καὶ μόνον ἐπαρchet ἡ βαρεία ἐπακολούθησις τῆς τελειωτικῆς αὐτοῦ ἀποδείξεως ἐκ τῆς ποινικῆς δίκης. Οὐδαμῶς ὅμως ἀπαγορεύεται αὐτῷ ὑπὸ διατά-

28 Μαΐου 1887 περὶ συμπληρώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως τῶν ἀρθρῶν 336, 337, 338 καὶ 341 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

ὥς τις τῆς ποινικῆς δικονομίας, ἥτοι βυθμίζει τὴν ἐκδίκασιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, νὰ παρστῇ μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς συζητήσεως, διότι ἐκ τῆς βραδυτέρας ταύτης μόνον οὕτως βλάπτεται, μὴ ἀσκήσας ἐξ ἀπαρχῆς τὰ εἰς τὴν ιδιότητά αὐτοῦ παρομαρτοῦντα δικαιώματα, εὐγὶ δὲ ὁ κατὰγ. δυνάμενος πάντοτε νὰ πρετείνῃ τὰς κατὰ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεις αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 163 τοῦ 84. Οὐδεμίαι διάταξεις ἀποκλείει τὴν βραδυτέραν παρὰστασιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἐξ ἧς μόνως οὕτως ζημιούται, μὴ ἀσκῶν ἀπ' ἀρχῆς τὰ εἰς τὴν ιδιότητά αὐτοῦ παρομαρτοῦντα δικαιώματα, μόνον δὲ ἐάν μηδελὼς ἐμμανισθῇ μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐκδικάζεται ἡ ἀγωγή αὐτοῦ, ἀποβῆλ-
μται διὰ παντός τῆς ποινικῆς διαδικασίας, Α. Π. ποιν. 84 τοῦ 83.

343. Ὁ δημόσιος κατήγορος ἔχει εἰς τὴν περιπτώσιν τοῦ παρρηγομένου ἄρθρου 342 τὸ δικαίωμα νὰ ἀναλάβῃ ἀντεπαγ-
γελῶς τὴν κατηγορίαν, ἥτοι ὁμῶς ἐπὶ τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ. —
Εἰς ὑπέρταρ τινὰ συνεδρίᾳσιν, προδικοριθρομένην ἐπὶ τοῦ-
τον. Δύναται δὲ προσέτι, ἐάν κριθῇ ἀναγκάσων, νὰ διεξαγάγῃ
πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως καὶ ἄλλαν ἐγγρά-
φον προανακρίσιν 1). Ποιν. 11, 304, 404.

1) καὶ ἐγγράφον προδικασίαν

Ε'. Διαδικασία κατ' ἀντιμωλίαν.

344. Ἐμμανισθέντων τῶν διαδίκων καὶ τῶν μαρτύρων, ἄρ-
ρεται ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτης. — Ἀναγκινώσκονται αἱ ἐκ-
θέσεις, καθυποβάλλονται αἱ λοιπαὶ ἀποδείξεις, καὶ ἐξετάζον-
ται 1) οἱ μάρτυρες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, μεθ' ὃ ἀπαγγέλλει
ἐν τῇ κατῆγορος τὴν κατηγορίαν του, ὁ πολιτικῶς ἐνάγων τὴν
ἀγωγήν του, καὶ ὁ κατηγορούμενος τὴν ἀπολογίαν του, ἔπειτα
ὁ ἡ ἀπόφασις. Ποιν. 331. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 153).

1) ἀκούονται:

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου 344 πρὸς τὰ ἄρθρα 20, 143, 145 καὶ 333
ἐκλύπει, ὅτι τότε μόνον ὁ πταισματοδίκης δύναται νὰ ἐπιληφθῇ καὶ δι-
εῖν περὶ τινος πταισματος, ὅταν προηγήθῃ τακτικῇ τοῦ κατηγορουμένου
ἀπολογίᾳ καὶ τηρηθῶσιν αἱ νόμιμοι πιθεσμίαι. Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 53. —
Ἡ παρὰβίασις τῆς διατάξεως, καθ' ἣν ὁ κατηγορούμενος ἀγορεύει τελευταῖος,
ἐπιφέρει ἀνάθεσιν, ἀτε μὴ δεξιζομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Α. Π.
ποιν. 113 τοῦ 59.

345. Εἰς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν (ἄρθ. 76—88)
οἱ ἴδιως εἰς τὴν ἐρκωμοσίαν, τὴν ἐξέτασιν καὶ ἐξαίρεσιν τῶν
μαρτύρων (ἄρθρ. 112—133), εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ κατηγορου-
μένου (ἄρθρ. 111), καὶ εἰς τὴν ἀπόδειξιν ἐν γένει (ἄρθρ.
114—131) ἐφαρμόζονται οἱ γενικοὶ ὅρισμοί. — Ὡσαύτως συν-

Ν. Ἡ ἐκτίμηση τῶν γεγονότων, ἐξ ὧν τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον συνάγει, ὅτι ἐξ ἀπειθείας καὶ οὐχὶ ἐξ ἀδυναμίας δὲν ἐνεφανίσθη ὁ ἀνακόπτης κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀνακοπῆς, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Δ. Π. ποιν. 7 τοῦ 68. — Ἀποβρίθναι τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἐρήμην καταδικασθέντος κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως δι' ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ρύτειαγγέλτως καὶ ἄνευ αἰτήσεως τοῦ καταδικασθέντος ἀνάκλησις τῆς ἀποβρίθης αὐτῇ ἀποφάσεως καὶ ἀκύρωσις τῆς διὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἐπιβληθείσης ποινῆς, ὡς παραβιάζομένων τῶν ἀρθρ. 403 καὶ 341 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου, τῆς καὶ ἐν τῷ ἀρθρῷ 180 τῆς πολιτ. δικον. καθιερωθείσης, ὅτι αἱ ὁριστικαὶ ἀποφάσεις δημοσιευθεῖσαι δὲν δύναται νὰ ἀνακληθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀπαγγελλαντος αὐτὰς δικαστοῦ. Δ. Π. ποιν. 72 τοῦ 74. — Ἡ ἀπειθεία τοῦ μὴ ἐμφανιζομένου ἀνακόπτητος εἰκάζεται κατὰ πρόληψιν τοῦ νόμου ἐξ αὐτῆς τῆς μὴ ἐμφανίσεως αὐτοῦ· ὅθεν δὲν ἀπαιτεῖται περὶ τοῦτου ἰδιαιτέρα αἰτιολογία. Δ. Π. ποιν. 103 τοῦ 52, 133 τοῦ 86. Ἀλλ' εἰς βεβαιωθῆ, ὅτι οὐχὶ ἐξ ἀπειθείας, ἀλλ' ἐκ περιστάσεων ἀνεξαρτήτων τῆς βολήσεως αὐτοῦ ἀνατίκται ἀπελείψθη, δύναται νὰ καταργηθῇ ἡ ἀποβρίθασα τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ ἀποφασί, γινομένης ἀποδεκτῆς καὶ δευτέρας αὐτοῦ ἀνακοπῆς. Δ. Π. ποιν. 133 τοῦ 65, 138 τοῦ 82. Ἡ παραδοχὴ δὲ τῆς δευτέρας αὐτοῦ ἀνακοπῆς ἔχει καταδελῶς ἢ ἀποτελέσματα ἡθελον ἔχει καὶ ἡ τῆς πρώτης, δηλονότι ἀντρέπει ἀμφοτέρως τὰς προηγηθείσας ἐρήμην ἀποφάσεις καὶ ὡς πρὸς τὰς ποινικὰς καὶ ὡς πρὸς τὰς πολιτικὰς αὐτῶν διατάξεις. Δ. Π. ποιν. 54 τοῦ 91. Σημειωτέον ὅτι τὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ δευτέρα ἀνακοπὴ, ὡναται νὰ ἀνακαλίσκῃ τὸ δικαστήριον. Δ. Π. ποιν. 134 τοῦ 85.

γ'. Τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ καὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

342. Ἐάν ὁ ἰδιώτης κατηγορὸς ἢ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δὲν ἐμφανίσθῃ, ἀποβάλλεται κατ' ἐρήμην ἢ κατηγορία καὶ ἡ ἀγωγή του, καὶ καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. Ἀνακοπὴ κατὰ τοιαύτης ἐρήμην ἐνδεδιομένης ἀποφάσεως εἶναι ἀπαράδεκτος. — Ὁ 1) ἐνάγων δύναται 2) νὰ κάμῃ καὶ μετὰ ταῦτα τὰς πολιτικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων. Ποιν. 7. 338. 404.

1) πολιτικῶς 2) μολοντούτο

Ν. Τὰ ἀρθρα 342 καὶ 404 τῆς ποιν. δικον., καθ' ἃ, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος κατὰ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίῳ συζήτησιν, ἀποβάλλεται ἡ ἀγωγή αὐτοῦ κατ' ἐρήμην χωρὶς νὰ ὀγγῃ δικαίωμα ἀνακοπῆς, ἐφαρμόζονται δοτικῶς ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δὲν ἐμφανίσθῃ ποσῶς, μέγχι τοῦ χρόνου δηλονότι, καθ' ὅν τὸ δικαστ. ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, ὅστις καὶ μόνον ἐπέρχεται ἡ βарея ἐπακολούθησις τῆς τελειωτικῆς αὐτοῦ ἀπόφ. λης ἐκ τῆς ποινικῆς δίκης. Οὐδαμῶς θυμῶς ἀπαγορεύεται αὐτῷ ὑπὲρ δικαιο

28 Μαΐου 1887 περὶ συμπληρώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως τῶν ἀρθρῶν 336, 337, 338 καὶ 344 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

εἰς τινος τῆς ποινικῆς δικονομίας, ἣς ὑποβιβάζει τὴν ἐκδίκασιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, νὰ παραστῇ μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς συζητήσεως, διότι ἐκ τῆς βραδύτητος ταύτης μόνον οὗτος βλάπτεται, μὴ ἀσκήσας ἐξ ὑπαρχῆς τὰ εἰς τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ παρομαρτοῦντα δικαιώματα, οὐχὶ δὲ ὁ κατηγ. δυνάμενος πάντοτε νὰ προτείνῃ τὰς κατὰ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεις αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 163 τοῦ 84. Οὐδεμίᾳ διατάξει ἀποκλείει τὴν βραδυτέραν παράστασιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἐξ ἣς μόνον οὗτος ζημιούται, μὴ ἀκούων ἀπ' ἀρχῆς τὰ εἰς τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ παρομαρτοῦντα δίκαια, μόνον δὲ ἐὰν μηδαμῶς ἐμπανισθῇ μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐκδικάζεται ἡ ἀγωγή αὐτοῦ, ἀποβάλλεται διὰ παντός τῆς ποινικῆς διαδικασίας. Α. Π. ποιν. 84 τοῦ 83.

343. Ὁ δημόσιος κατήγορος ἔχει εἰς τὴν περιπτώσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 342 τὸ δικαίωμα νὰ ἀναλάβῃ αὐτοπαγγέλτως τὴν κατηγορίαν, ἥτοι ἀμέσως ἐπὶ τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, ἢ εἰς ὑστέραν τινὰ συνεδρίαν, προσδιορισθεῖσαν ἐπὶ τοῦτου. Δύναται δὲ προσέτι, ἐὰν κριθῇ ἀναγκάστον, νὰ διεξαγάγῃ πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως καὶ ἄλλαν ἔγγραφον προανάκρισιν 1). Ποιν. 11. 301. 404.

1) καὶ ἔγγραφον προδικασίαν

Ε'. Διαδικασία κατ' ἀντιμωλίαν.

344. Ἐμπανισθέντων τῶν διαδίκων καὶ τῶν μαρτύρων, ἄρχεται ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτης. — Ἀναγινώσκονται αἱ ἐκθέσεις, καθυποβάλλονται αἱ λοιπαὶ ἀποδείξεις, καὶ ἐξετάζονται 1) οἱ μάρτυρες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, μεθ' ὃ ἀπαγγέλλει μὲν ὁ κατήγορος τὴν κατηγορίαν του, ὁ πολιτικῶς ἐνάγων τὴν ἀγωγὴν του, καὶ ὁ κατηγορούμενος τὴν ἀπόλογον του, ἔπειτα δὲ ἡ ἀπόφασις. Ποιν. 331. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 153).

1) ἀκούονται:

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου 344 πρὸς τὰ ἄρθρα 20, 143, 145 καὶ 333 προκύπτει, ὅτι τότε μόνον ὁ πταισματοδίκης δύναται νὰ ἐπιληφθῇ καὶ διὰ τὴν περὶ τινος πταίσματος, εἰς τὴν προηγηθῇ τακτικὴ τοῦ κατηγορουμένου κλητευσίς καὶ κληθῶσιν αἱ νόμιμοι προθεσμίας. Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 53. — Ἡ παραβίασις τῆς διατάξεως, καθ' ἣν ὁ κατηγορούμενος ἀγορεύει τελευταίος, εἰς ἐπιφέρει ἀνάφασιν, ἂν μὴ ὀριζομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Α. Π. ποιν. 115 τοῦ 59.

345. Εἰς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν (ἄρθ. 76—88) καὶ ὅπως εἰς τὴν ὁρκωμοσίαν, τὴν ἐξέτασιν καὶ ἐξαίρεσιν τῶν μαρτύρων (ἄρθρ. 112—133), εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου (ἄρθρ. 111), καὶ εἰς τὴν ἀπόδειξιν ἐν γένει (ἄρθρ. 92—134) ἐφαρμόζονται οἱ γενικοὶ ὅρισμοί. — Ὡσαύτως συν-

τάσσει καὶ υπογράφει προσηκόντως ὁ δικαστικὸς γραμματεὺς περὶ πάσης τῆς ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ προφορικῶς γενομένης συζητήσεως ἐκθεσίαν, ἐν ᾗ σημειοῦται συνοπτικῶς τὸ περιεχόμενον τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν ἐξομολογήσεων τῶν μαρτύρων καὶ τῶν κατηγορουμένων κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 79, 80 καὶ 88 ὡρισμένα.

Ν. Ἡ μὴ ὀρκισίς τῶν μαρτύρων δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὴν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικίων. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 58. (Κατὰ δὲ τὴν ἐφαρμογὴν, ὅτε τῆς μὴ ὀρκίσεως εὐθὺς προδήλως παραβάσεως τυποῦ περὶ τὴν δικαιοσύνην ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου).

ς'. Ἀπόφασις.

346. Καταδικασθέντος ἢ ἀθωωθέντος τοῦ κατηγορουμένου, ἀποφασίζεται τότε κατὰ τοὺς γενικοὺς ὁρισμοὺς τὸ περὶ τῶν ἐξόδων (ἄρθρ. 82 — 86), τῆς ἀποδόσεως, τῆς δαμνέσεως καὶ τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων. — Τὸ αὐτὸ πράττεται καὶ όταν ἡ πρᾶξις ἀπεδείχθῃ μὲν, δὲν ᾗναι δὲ κολάσιμος, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν ἀπολύεται 1) ὁ κατηγορούμενος, καὶ, γενομένης αἰτήσεως, ἐκδίδεται κατὰ τὸ ἄρθρον 86 ἀπόφασις περὶ τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων. Ποιν. 6. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 159 καὶ 161).

1) ὁθιωθεῖται:

Ν. Ἡ ἀρμοδιότης τῶν ποινικῶν δικαστηρίων πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδόσεως τῶν ὡς πειστηρίων τῆς κολασίμου πράξεως κατασχεθέντων πραγμάτων εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν ὑποβιβάζεται ὑπὸ τῆς ποιν. δικτ. διὰ τῶν ἄρθρων 82 — 83, 346, 399 καὶ 448 αὐτῆς. ὅθεν, εἰς ὡς πρὸς ἄλλα ἀντικείμενα ἢ περὶ ταύτης ἀπόφασις τοῦ ποιν. δικαστηρίου κρίνεται ὡς πρὸς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τὴν πολιτικὴν δικονομίαν, καθὼς εἰς πολιτικὴν ἀπαιτήσιν ἀφορῶσα, ὡς πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα οὕτως εἰς λόγους τῆς ἀναιρέσεως ἀναγκαιῶς δεῖν νὰ κριθῶσι κατὰ τὴν ποινικὴν δικονομίαν, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 360, 406, 438 καὶ 477 αὐτῆς, λόγον ἀναιρέσεως ἀποτελεῖ ἡ ἀναρμόδιον τοῦ πταισματοδικείου, δικήσαντος: ἀξιόποινον πρᾶξιν, μὴ ἀπολυθεῖσαν πταίσμα διαπραχθεῖν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ (ἄρθ. 360 εἰς. 1 καὶ 333) ἢ ἡ ὑπέρβασις τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐπεμβάντος εἰς ἀντικείμενα εἰς ἀνελκυστρίαν δικαιοδοσίαν ὑπαγόμενα (ἄρθ. 477), δὲν ἀναγράφεται ἢ ὡς λόγος ἀναιρέσεως καὶ ἡ ἀντίστροφος περίστασις, ὅτι τὸ πταισματοδικεῖον ἐκφυγῇ ἀναρμόδιον, ἐν ᾧ προέκειτο περὶ ἀντικειμένου ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ, ᾗτις δὲν ἀποτελεῖ παράβασιν διατάξεως ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τεθειμένης, ἵνα ὑπαχθῇ εἰς τὸ εἰς. 4 τοῦ ἄρθρου 360. Α. Π. ποιν. 223 τοῦ 81.

347. Ἐάν παρῆσθῃ δὲ ἐν ἡ 1) πρᾶξις ὡς ἀπλὸν πταίσμα,

δικαστήριον τῶν πταισματοδικῶν ἀποφαίνεται· ἑαυτὸ ἀναρ-
ρον, καὶ ἀναπέμπει 2) τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον
ἀ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέα. Ποιν. 156 378. (Γαλλ.
ν. Δικ. 160).

3) δεινότερα 2) παραπέμπει

4) Ἐάν παρестάθῃ, δεινότερα πράξις τοῦ ὡς ἀπλοῦ πταισματος εἰσαγ-
γῆς εἰς τὸ πταισματοδικεῖον, ἀποφαίνεται αὐτὸ ἑαυτὸ ἀναρμόδιον καὶ
πέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον παρὰ πρωτοδ. εἰσαγ., ὅστις κατὰ
60 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικ., καὶ ἂν ἡ πράξις χαρακτηρίζεται ὡς πλημ-
μα, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ εἰσαγάγῃ κατ' εὐθείαν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ
πλημμελειοδικεῖον, δυνάμενος, ἂν θέλῃ, νὰ ποταθῇ εἴτε εἰς τὸν ἀνακριτὴν,
εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, ὅπερ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὀφείλει νὰ
πέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκρατηρίον, ἂν ὑπάρχουσιν ἐνδείξεις, ἡ
φανθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν ἐν ἐλλείψει ἐνδείξεων.
Π. ποιν. 61 τοῦ 60. — Ἐκ τοῦ ἀρθρ. 347, συνδυαζομένου καὶ πρὸς τὸ
35, συνάγεται ἀριθμητικῶς ὅτι ὁσάκις ἡ εἰσαγγελία εἰς τὸ πταισματοδι-
κεῖον ἀξιόποινος πράξις παρίσταται ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ὡς φέρουσα χαρα-
κτὴρ πλημμελήματος, ὀφείλει τὸ πταισματοδικεῖον νὰ ποτήνηται ἑαυτὸ
ὡς ἀναρμόδιον, οὐδαμῶς δὲ δικαισθῆναι νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀποδεικτικὴν
καταίαν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δύναται νὰ προκύψῃ ἐξ αὐτῆς ὅτι ἡ πράξις
χαρακτηρὰ πταισματος. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 89.

48) Ἐάν τὸ πταίσμα δὲν ᾔναι προσηκόντως ἀποδεδειγμέ-
νῳ δύναται ὁ εἰρηνοδίκης νὰ διατάξῃ τὴν παράστασιν νέων
εἰξεων. Ποιν. 84, 309.

49) Δύνεται ὁ εἰρηνοδίκης, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ποινικὰ δικαστήρια, νὰ
ἀποφασίσῃ διατάσσουσιν κρείττονας ἀποδείξεις καὶ μετὰ τὰς ἀγορεύ-
σας διαδίκων. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 70, 34 τοῦ 72. Contra Α. Π.
51 τοῦ 41, 14 τοῦ 44, καθ' ἃς τὸ πλημμελειοδικεῖον, ἀποσυρθὲν μετὰ
ἀγορεύσεις εἰς διάσκεψιν, δὲν δύναται νὰ διατάξῃ τὴν παράστασιν νέων
εἰξεων. (Ἀλλὰ προδηλῶς ἐσφαλμένοι αἱ ἀποφάσεις αὗται). Προσθετέον
διαταγθεῖσιν νέων ἀποδείξεων, ἐν τῇ νέᾳ συζητήσει οὐ μόνον προσήκον
προσυχθῶσιν αὗται, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀρχικῶς προσυχθεῖσαι, μηδαμῶς ἐφαρ-
μόμενων ἐξ ἀναλογίας εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν τῶν περὶ ἐρημο-
ς διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 340 καὶ 358 τῆς Ποιν. Δικ. Α. Π. ποιν.
11 τοῦ 57.

49) Εἰς τὴν συντάξιν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποφά-
σεως, καθὼς καὶ εἰς τὴν παρακατάθεσιν τῶν ἐγγράφων, ἐφαρ-
μόνται τὰ ἐν τοῖς ἀρθρ. 81, 84 καὶ 88 — 91 ἐν γένει
γόμενα.

50) Διαχείρισις τῆς ἐν τοῖς δικαστηρίοις 1) εὐταξίας.

50. Οἱ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ συμβαίνοντες θόρυβοι, ἐάν φέρωσι

σημεία πταισματος, ἢ πλημμελημάτων, βεβαιούνται συνοπτικῶς παραχρῆμα, ἐκδικάζονται, καὶ ἡ περὶ τούτων ἀπόφασις ἐκτελεῖται παρ' αὐτοῦ. — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν ταῖς ἀρθροῖς 181 καὶ 182 ὠρισμένα. Ὁργ. 149. Ποιν. 209, 210, 336 ἐ. ΣΠΝ. 110 ἐ. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 504, 505, 506 καὶ 509).

1) τῷ δικαστηρίῳ

Ν. τοῦ ἀρθροῦ 350 μετὰ τῶν διατάσσοντες, ὅτι ἡ κατ' αὐτὸ ἐκδιδόμενη ἐπὶ θεωροῦ ἀπόφασις δὲν ὑπάκειται εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἐρέσεως μέσον, ὅπερ τοῦ κοινού δικαίου δὲν ἐφαρμόζεται πάντοτε ὡς ὅτις νόμος δὲν διατάσσει τοίναντιον, ἐπεται, ὅτι ἐπιτρέπεται ἔφεσις κατὰ τῆς ἐπὶ θεωροῦ ἀπόφασις τοῦ πταισματοδικαίου. Α. Π. ποιν. 58 τοῦ 68, 108 τοῦ 59, 181 τοῦ 73. — Τὰ συνεχόμενα πρὸς θεωρὸν ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ πταίσματα καὶ πλημμελήματα, μὴ τιμωρούμενα παραχρῆμα, παραγράφονται, μὴ ἐφαρμοζομένου εἰς αὐτὰ τοῦ ἐν τῷ ἀρθρῷ 121 τοῦ Ποιν. Νόμου ὀριζομένου χρόνου παραγραφῆς, τροποποιηθέντος κατὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς λέξεως παραχρῆμα τοῦ 330 ἀρθ. τῆς Ποιν. Δικον Α. Π. ποιν. 28 Ἰανουαρίου τοῦ 43 καὶ 13 τοῦ 47. (Εἰκότως κακίζει τὴν νομολογίαν ταύτην Κωνσταντόπουλος).

II'. Ἐκτέλεισις.

351. Πᾶσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἂν καὶ ἐξεδῶθῃ κατ' ἰδιωτικὴν ἀγωγὴν 1), τελεσιδικὸς καταστᾶσα, ἐκτελεῖται, ἐπιμείλεια τοῦ ἀστυνόμου, δημάρχου, ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου· τὸ δὲ πολιτικὸν αὐτῆς μέρος, ὡς ἐν ταῖς πολιτικαῖς δίκαις, ἐπιμείλεια τοῦ πολιτικοῦ διαδίκου. Ποιν. 337. 353. 544. Π. Ν. 17. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 165).

1) κατηγορίαν

Θ'. Ἐν δίκᾳ μέσα.

α'. Ἐν γένει.

352. Ἐκτὸς τῆς ἀνακοπῆς (ἀρθρον 337 — 341), ὑπάρχει καὶ τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἐρέσεως καὶ τῆς ἀντιρέσεως. Ποιν. 40. 353. 359. 479.

β'. Ἐφεσις.

353. Ἡ ἔφεσις συγχωρεῖται τότε μόνον, ἂν κατεγνώσθῃ: — 1. ποινὴ κρατήσεως — 2. πρόστιμον δέκα δραχμῶν καὶ ἐπείκεινα. — Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἀπορρίπτεται ἀνεκκλητῶς

Γ' Ἐφεσ. 1913 (Ν. 96).

τῶ δικαστηρίῳ τῶν πταισματοδικῶν. (1) Ποιν. 354 ἐ. 479.
(Γ' αλλ. Ποιν. Δ. κ. 472).

Ν. Ἐκ τῶν ἡξίων ἐάν καταγνώσθῃ συνάγεται ὅτι δὲν συγχωρεῖται ἔρεσις κατὰ τῶν προδικαστικῶν ἀποφάσεων, πλὴν ἐάν ἐπὶ ἡλθε καταδικῇ. Ἐτε σὺν τῇ καταδικαστικῇ συνεκκαλοῦνται καὶ αἱ προδικαστικαί. Α. Π. ποιν. 25 τοῦ 43.— Ἐκ τῆς διατ. τοῦ ἀρθροῦ 353 καὶ τῆς γενικῆς ἀρχῆς, ὅτι αἱ παραβάσεις τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ αἱ ἐπιβαλλόμεναι αὐταῖς ποιναὶ εἶναι πρωτόδικαί, προκύπτει, ὅτι τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσον συγχωρεῖται, ὅποτε ἕκαστος τῶν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφ. ἐπὶ τῷ αὐτῷ πταίσματι καταδικασθέντων καταδικασθῇ εἰς πρόστιμον δέκα δραχμῶν ἢ κράτησιν, οὐχὶ δ' ὅποτε καταδικάσθησαν πολλοὶ ὁμοῦ εἰς πρόστιμον ἀνωτερον τῶν δέκα δραχμῶν, ἢ ἀναλογία δ' ἑκάστου εἶναι ἥσων τῶν δέκα δραχμῶν. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 48, 31 τοῦ 50.— Ἐκ τῶν πταισμάτων δικασθέντων ὑπὸ τοῦ πταισματοδικείου τῷ πλημμελειοδικεῖν δὲν εἶναι ἀρμοδίον εἰρή, καθ' ὅσον γίνῃ ἔρεσις πρὸς αὐτό. Ὅθεν τὸ Πλημμελειοδικεῖον ὑπερβαίνει τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ καταγινώσκον ποινῶν ἐπὶ μεταρρυθμίσει διατάξεως τοῦ πταισματοδικείου. καθ' ἣς δὲν ἐγένετο ἔρεσις. Α. Π. ποιν. 132 τοῦ 69.— Ἐπιτερομένης τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς καταγινωσκούσης κράτησιν ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικίου ἐπὶ πταισμάτων, πολλὰ μᾶλλον ἐπιτρέπεται κατὰ τῆς ἐπὶ πλημμελημάτων (ἐξαίρετικῶς ἀνατεθέντων τῷ πταισματοδικῷ) ἀποφάσεως αὐτοῦ, τῆς καταγινωσκούσης φυλάκισιν, ὅσας κίς ρητῶς δὲν ἀπαγορεύεται. Ὅθεν ἐπιτρέπεται κατὰ τῆς ἀποφ. τοῦ πταισματοδικίου τῆς ἐπὶ τῶν πλημμελημάτων τῆς προενηνθείσης ἄλλως ἢ ὑπὸ ζῶων βλάβης δένδρων. ἀνατεθέντων εἰς τὸν πταισματοδικὸν διὰ τοῦ 14 ἀρθροῦ τοῦ Α. τῆς 31 Δεκ. 1836. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 41, 60 τοῦ 60 κτλ.— Καταδήλως ὁ νόμος, ἐπιτρέπων τὴν ἔρεσιν κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικίου, ὅταν καταγινωσθῇ κράτησις, ἐπιτρέπει κατὰ μείζονα λόγον αὐτὴν καταγινωσκουμένης φυλάκισις. ὅτε οὕτως βαρυτέρας ποινῆς τῆς κράτησεως, ἔκτος ἐἴν νόμος τις εἰδικὸς ἀπαγορεύῃ τὸ ἐνδίκον τοῦτο μέσον. Α. Π. ποιν. 60 τοῦ 40, 276 τοῦ 73. Ἐπίσης ἐπιτρέπεται φυσικῶς ἔρεσις καὶ κατὰ τῶν ἐπὶ ὁρῶν ἐν τῷ ἀκρατησίῳ καταδικασθέντων δι' ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν. Α. Π. ποιν. 58 τοῦ 68, 108 τοῦ 59, 181 τοῦ 73 — Τοῦ ἀρθροῦ 14 τοῦ Διατ. τῆς 31 Δεκ. 1836 λεγόντος, ὅτι κατὰ αὐτὴν διάταγμα δικάζονται καὶ αἱ εἰς σπαρτὰ ἢ δένδρουτείας ζημίαι. αἱ ὑπὸ ζῶων περιπλανώμενων βοσκόντων ἢ εἰς βοσκὴν τερομένων τελοῦμεναι, ἀπαρμεζομένων τῶν ποινῶν τοῦ ἀπὸ 31 Μαρτίου 1836 Διατ. ἢ περὶ τοῦ ἀνεκκλήτου τῶν πταισματοδικῶν ἀποφάσεων διάταξις τοῦ αὐτοῦ διατάγματος ὡς ποινικὴ περιορισταὶ ἀκριβῶς εἰς τοιαύτας ὁρισμένας βλάβας σπαρτῶν καὶ δένδρουτεϊῶν,

(1) Κατ' ἀρθρον 14 τοῦ Διατ. τῆς 31 Δεκ. 1836 (ἐ ζητητον ὑπὸ τῷ ἀρθρῳ 606 Π. Ν.) δικάζουσι τὰ πταισματοδικεῖα ἀνεκκλήτως καὶ τὰ πλημμελήματα τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν βλάβην ἢ σπαρτὰ εἰς δένδρουτείας, ὅσας κίς ταῦτα προεβνῶνται διὰ παράνομου βοσκῆς ζῶων. Κατὰ δὲ ἀρθ. 7 τοῦ νόμου ΑΥΠΔ καὶ πῶν πλημμελήματα σχετικὰ πρὸς παράνομον βοσκὴν ζῶων. Ὅσαύτως κατ' ἀρθρον 112 τοῦ νόμου ΒΠ' τῆς 5 Αὐγ. 1892 περὶ φορολογίας τῶν ζῶων δικάζουσι ἀνεκκλήτως τὰς κατὰ τῶν κτηνοτρόφων κατηγορίας ἐπὶ τῇ μὴ ἡλώσει ἢ τῇ ἀνακριθεὶ δηλώσει τῶν ζῶων αὐτῶν.

εὐδαμῶς ἐπιτροπευομένης τῆς ἐπεκτάσεως αὐτῆς εἰς ζῆμιαν χόρτου αὐτο-
κυρτοῦ, Α. Π. ποιν. 20 τοῦ 69. *Ὅθεν καὶ εἰς τὰς εἰς λιβάδια διὰ βοσκῆς
ζῶων βλάβας ἐφαρμόζεται ὁ γενικὸς κανὼν, καθ' ὃν ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν
αἱ ἐπιβαλλούσαι δεκάδραχμον πρόστιμον ἀποφάσεις, Α. Π. ποιν. ΥΚΓ' τοῦ
40, 40 τοῦ 61. Ἀντίθετος Α. Π. πολιτ. ἀπ. 2 τοῦ 36.—Διὰ τοῦ ἀπὸ 31
Δεκ. 1836 Διατ. περὶ προφυλάξεως τῶν δειδροφυτειῶν κτλ. ὁ νομοθέτης
προέβλετο νάπαρέρῃ τὴν εἰς σπαρτὰ ἢ δειδροφυτείας δυναμένην νὰ προεξηγήῃ
ὑπὸ ζῶων βοσκόντων ἢ πλανωμένων· ἀλλ' εἶναι παντελῶς ἀτοπον νὰ ὑπο-
τεθῇ, ὅτι δὲν συμπεριλαμβανένται εἰς τὸ κτλ., ὅπερ ἐπεται μετὰ τὴν λέξιν
«δειδροφυτείας», καὶ αἱ ἀμπελοὶ καὶ σταφιδάμπελοι, μείζονος ἀξίας φυτεύ-
ματα, ἢ συμπερίληψις δὲ καὶ τούτων καθίσταται δηλοτέρα ἐκ τῆς ἐν τοῖς
ἀρθροῖς 7 καὶ 12 τοῦ αὐτοῦ Διατ. ἡτοιῶς ἀπαντήσεως λέξεως φυτειῶν, εἰς
τὴν προφανῶς ἀνάγονται καὶ αἱ σταφιδάμπελοι· ἀρα καὶ εἰς τὰς ὑπὸ ζῶων
βοσκόντων προειρημέναις ταῖς ἀμπελοῖς βλάβας ἐφαρμόζονται αἱ ποιναὶ τοῦ
Δ. τῆς 13 Μαΐου 1836, Α. Π. ποιν. 25 τοῦ 53. — Ἀνατεθείσης εἰς τοὺς
πταισματοδίκας τῆς ἐκδικάσεως τῶν δι' ἀνθρωπίνης ἐνεργείας (καὶ οὐχὶ διὰ
βοσκῆς ζῶων) βλαβῶν εἰς σπαρτὰ ἢ φυτείας, ἐστὶν καὶ εἰς βιβλὸν πλημμε-
λήματος, κατέστη μὲν ὁ πταισματοδίκης ἀρμόδιος νὰ δικάζῃ καὶ δοῶσι αὐ-
ταὶ φέρουσι χαρακτῆρα πλημμελήματος· ἀλλ' ἡ ἀπόφασίς αὐτοῦ εἶναι ἐκ-
κλητὴ κατὰ τὸν γενικὸν τοῦ ἀρθ. 333 κανόνα, δοῶσι καταγνώσθῃ πρόστιμον
δεκάδραχμον ἢ ἄλλῃ βαρυτέρα ποινῇ, Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 41, 60 τοῦ 60,
21 τοῦ 72, 206 τοῦ 77, 42 τοῦ 79. (*Ἄλλ' ἀνεκκλητῶς δικάζει καὶ τότε
ὁ πταισματοδίκης ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν, Α. Π. ποιν. 132 τοῦ 83.

354. Ἡ ἔφεσις δύναται νὰ δοθῇ 1) παρὰ τοῦ καταδίκαι-
σθέντος, παρὰ τοῦ ἀπαιτινέμου, τοῦ δημάρχου, ἢ δημορχικοῦ
παρέδρου, ἐν γένει παρὰ παντὸς διαδίκου (ἀρθρ. 331 καὶ 357),
προσέτι δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγε-
λῆως, ἐὰν 2) οὗτος δὲν ἦτον διάδικος.

1) γίνῃ 2) καὶ ἐὰν

355. Ἡ περὶ ἐφέσεως αἵτησις γίνεται παρὰ τῷ γραμματέϊ
τοῦ εἰρηνοδίκαιου ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως
τῆς ἀποφάσεως.—Περὶ τῆς αἵτησεως ταύτης καὶ περὶ τῶν λό-
γων τῆς ἐφέσεως συντάσσεται ἐκθεσις ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ
γραμματεῖος καὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος, καί, ἐὰν οὗτος δὲν δύ-
ναι νὰ γράψῃ, ἀναφέρεται τὸ τοιοῦτον ἐν αὐτῇ. — Μετὰ τῆς
ἐκθέσεως ταύτης πέμπει 1) ὁ γραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδίκαιου καὶ
τὰ λοιπὰ ἔγγραφα πρὸς τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγε-
λῆα. Ποιν. 72 ἐ. 353, 356.

1) ἀνυπερθέτως

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 344, 355, 356, 394 καὶ 454 τῆς
ποιν. δικον. προκύπτει, ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἀπαγ-

γέλλονται ἅμα τῷ πέρατι τῆς συζήτησεως. Ἄλλ' ὁσάκις τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἰνάγκη νὰ γίνηται γνωστὴ τοῖς διαδίκαις ἡ ἡμέρα τῆς ἀπαγγελίας αὐτῶν. Ὡς ἀρξῆται ἡ προθεσμία τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων, διότι ἄλλως ἦτολόν ἀποκλειεῖσθαι παραλόγως τῆς χρήσεως αὐτῶν. Ὅθεν καὶ ἡ προθεσμία τῆς ἐφεσεως, μὴ δημοσιευθείσης τῆς τοῦ πταισματοδίκου ἀποφάσεως ἐν τῷ πέρατι τῆς συζήτησεως, ἀρχεται μόνον, ὅποτεν λαβῇ γνῶσιν αὐτῆς ὁ καταδικασθεὶς. Δ. Π. ποιν. 73 τοῦ 42.

356. Μόνος ὁ εἰσαγγελεὺς, καθ' ὅσον αὐτὸς δὲν ἦτο παρὼν εἰς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσιν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραδώσῃ, ἐντὸς τριακοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, τὴν ἐκκλήσιν τοῦ εἰς τὴν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν. — Ὅθεν ὁ ἀτυνόμενος, ἢ ἄλλος παρὰ τοῖς πταισματοδίκαις δημοσίως κατήγορος, πρέπει νὰ υποβάλλῃ κατὰ πᾶσαν ἐβδομάδα εἰς τὴν παρὰ τοῖς πταισματοδίκαις εἰσαγγελεῖα σύνεισιν τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν. Ποιν. 33δ. 359.

357. Ἡ ἐκκλήσις διευθύνεται πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ ἔχει ἀναστέλλουσαν δύναμιν. — Ἡ κλήτευσις τῶν καταδικασθέντων, τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου, τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, καὶ τῶν μαρτύρων, γίνεται ἐπιμέλεια τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως κατὰ τοὺς ἐν τοῖς ἄρθροις 162 καὶ 163 ὁρισμένους τύπους, καὶ ἐπιφέρει τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 379—383, 403, καὶ 404 ἀναφερομένας συνεπείας. — Ὁ δημοσίως κατήγορος δὲν κλητεύεται, ἀλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς παρίστησιν αὐτόν. Ποιν. 353 ε.

358. Ἡ συζήτησις ἀρχεται, ἀπαγγέλλοντες ἐντὸς τῶν δικαστῶν ἐκθεσιν ἐξηγμένην ἐκ τῶν ἐγγράφων. — Οἱ μάρτυρες δὲν ἐξετάζονται εἰρή θταν 1) ὁ εἰσαγγελεὺς ἢ τις τῶν διαδίκων τὴν ζήτησιν ὅθεν ἀναγινώσκονται καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αἱ τῶν μαρτυριῶν ἐκθέσεις· ἄλλως, ἡ διαδικασία εἶναι ἀκυρὰ. — Ἐξετασθέντων τῶν μαρτύρων καὶ ὑποβλήθεισων τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων, ἀγορεύει πρῶτον ὁ ἐκκαλὼν καὶ δευτερον ὁ κατὰ τοῦ ἐποίου γίνεται ἡ ἐκκλήσις, ἥ, ὅπου τοῦτο ἐφεῖται (ἄρθ. 25), ὁ ἐπίτροπὸς τοῦ 2). — Ἐὰν ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ᾔναι αὐτὸς αὐτὸς διάδικος, ἀγορεύει ἐσχατος πάντων. — Κατὰ τὰ λοιπὰ γίνεται ἡ συζήτησις καθ' ἃ ὀρίζεται τὰ ἄρθρα 363—408. Ποιν. 360. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 175 καὶ 176).

1) Μάρτυρες ἐξετάζονται μόνον ἐὰν 2) ὁ πληρεξούσιός του

Ν. Καὶ μὴ δοθέντος τῷ δικηγόρῳ τοῦ ἐρεταίνοντος τοῦ λόγου, ὅπως πρῶτος αὐτὸς ὑποστηρίξῃ τὴν ἔρεσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καλήσαντος πρῶτου τοῦ εἰσαγγελέως, ἀναίρεσις δὲν ἐπέρχεται, ἀπὸ τοῦ ἀρθροῦ 360 μὴ περιλαμβανόντος τὴν περίπτωσιν ταύτην. Α. Π. ποιν. 165 τοῦ 70. — Τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν δικάζον κατ' ἔρεσιν δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐκδώσῃ ἰδίαν ἀπίστασιν περὶ τῆς ἐνοχῆς καὶ ἰδίαν περὶ τῆς ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς, διότι δικάζει περὶ πταισματοδικῆς ὑποθέσεως. Α. Π. ποιν. ΤΑ' τοῦ 39. (Κωνσταντῆς πούλας ἀντιδοξεῖ, στυριζόμενος εἰς τὴν § 5 τοῦ ἀρθρ. 338, καθ' ἣν ἡ συζήτησις γίνεται κατὰ τὰ λοιπὰ καθ' ἃ δρίζονται τὰ ἀρθ. 363 — 408).

359. Ἐκαστος τῶν διαδίκων (ἀρθρ. 357), ἐπομένως καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσφύγῃ πρὸς ἀναίρεσιν κατὰ πάσης ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐπὶ πταίσματι ἀνεκκλητίως παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πταισματοδικῶν ἢ πλημμελειοδικῶν ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς· τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας ἔχει καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς. Ποιν. 352, 355, 361, 406, 478 ἐ. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 177 καὶ 372).

Ν. Ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν, ὑπάρχοντος ἰδιώτου κατηγόρου, διότι εἰς τοῦς διαδίκους ἐπιτρέπη τὸ δικαίωμα τῆς ἀναίρεσεως, ὃ δὲ εἰσαγγελεὺς δὲν εἶναι διάδικος. ὑπάρχοντος τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου. Α. Π. ποιν. ΣΕ' καὶ ΣΙΒ' τοῦ 38. — Ὁ παρσταθεὶς ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν ἢ τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ τοῦ πταισματοδίκου ἔχει συμφέρον καὶ ἐπομένως τὸ δικαίωμα νὰ παρσταθῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἵνα ἀντικρούσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀφάσεως αὐτῶν γενομένην διὰ τῆς ἀναίρεσεως προσβολήν, δυναμένην νὰ βλάψῃ, οὐσιαστικῶς τὰ κεκτημένα δικαιοῦματα αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 46. Ἀλλ' ἐπελευθύνῃς καταδίκης, οὐδὲν συμφέρον ἔχει ἐρεῖξῃ καὶ ἐπομένως οὐδὲ δικαίωμα νὰ προσβάλῃ τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν· ὅθεν δικαιοῦται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀναίρεσιν μόνον τοῦ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς αὐτοῦ ἀπαιτήσεαι ἀναγομένου μέρους αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 20 τοῦ 60. Ὅθεν καὶ ἂν τὸ ποιν. δικαστήριον μὴ προδῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς πολ. ἀγωγῆς ἢ ἀποδρίψῃ αὐτὴν ὡς ἀπαράδεκτον, εἶναι ἄσχετος ἡ ἀναίρεσις τοῦ πολιτικῶς ἐναγοντος. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 63, 103 τοῦ 58. Ἀλλὰ δύναται νὰ ζητήσῃ καὶ ὡς πρὸς τὴν ποιν. ἀγωγὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων δι' ἃν τὸ δικαστήριον ἀπεκδύεται τὴν ὑπὸθεσιν (κρυπτοόμενον λ. χ. ἀναρμόδιον ἢ παραβέβημεν ἀναστολὴν τινα τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς), διότι ἡ προσβολὴ τῶν τοιούτων ἀποφάσεων ἀποτελεῖ ὑπεράσπισιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Α. Π. ποιν. ΓΞΓ' τοῦ 40. — Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 359 προκύπτει ὅτι ὁ εἰσαγ. τῶν πλημμελειοδικῶν δύναται νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν μόνον διὰ τῆς ἢ ἀφάσεως τοῦ πταισματοδίκου ἢ τῶν πλημμελειοδικῶν ἐξεδότη ἀνεκκλητίως, ἐν πάσῃ δ' ἄλλῃ περιπτώσει μόνον ὁ παρὰ τῷ Α. Π. εἰσαγγελεὺς δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 11 τοῦ 50. — Τὰ περὶ ἐνάξεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν νομίμων προθεσμιῶν δρίζομενα ἐν τῇ πολ. δικον. ἐφαρμόζονται καὶ ἐν τῇ ποινικῇ διαδικασίᾳ. Ὅθεν καὶ ἡ πενθήμερος πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία λογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπίστασης τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀπο-

ράσεως. Α. Π. ποιν. 160 τοῦ 73, 31 τοῦ 76. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. 70 τοῦ 82, 13 τοῦ 83, 244 τοῦ 84, 1 τοῦ 85, 3 τοῦ 87, 173 τοῦ 88, 11 τοῦ 90, 3 τοῦ 93, 16 τοῦ 94, 9 τοῦ 99, ἀρχομένης τῆς προθεσμίας τῆς ἀναρέσεως ἐντὸς τῶν πέντε ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως ἡμερῶν ὑπολογίζεται καὶ ἡ ἡμέρα αὐτῆς τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως πλήρως ἀδιακρίτως κατὰ ποῖον χρονικὸν σημεῖον ἐντὸς αὐτῆς ἐξεδότη αὐτῇ, μὴ ἀπαιτοῦντες πλήρεις πέντε ἡμέρας τοῦ νόμου. — Ὁρίζοντες τοῦ νόμου δεῖ ἐπὶ τῶν κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν ἡ πενθήμερος προθεσμία ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως (ἐν ᾧ ἐπὶ τῶν κατ' ἐσχέρην καταδικαστικῶν ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως μετὰ παρέλευσιν τῆς κατ' ἀνακοπὴν προθεσμίας κατὰ τὸ ἀρθ. 338). Ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ κατηγορούμενος παρέστη διὰ πληρεξουσίου, ὅρασις τοῦτο ἐπιτρέπεται, ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 44. — Ὁ νόμος τίθει πενθήμερον προθεσμίαν προσβολῆς τῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν ταυτίαν ἀρχομένην ἀπ' ἧς περιέχεται εἰς γνώσιν τοῦ εἰσαγγελέως ἡ ἐκδόσις αὐτῇ, διότι ἄλλως ἤθελε παρασχεῖ αὐτῷ ἐνδίκων μέσων, οὗ ἡ γρηγορὰ ἀποδείξει κατὰ τὸ πλείστον ἀδύνατος διὰ τὴν ἀπόστασιν τῶν πλείστον πταισματοδικῶν τῆς ἑδρας τοῦ πληρημελειοδικείου. Α. Π. ποιν. 107 τοῦ 57, Σοφία Α. Π. ποιν. 181 τοῦ 46, σφαιριζομένη, εἰς τὸ γράμμα τοῦ νόμου. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 339, 406, 437, 473 πρὸς τὰ ἀρθρὰ 482 καὶ 483 προκύπτει, ὅτι τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως οὐδεὶς λόγον περιεχομένη, καὶ οἱ πρόσθετοι λόγοι, οἱ ἐν ταῖς προτάσεσι περιεχόμενοι, εἶναι ἀπαράδεκτοι ὡς διδόντες μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας. Α. Π. ποιν. 168 καὶ 196 τοῦ 74. Διότι οἱ λόγοι εἶναι στοιχείον εὐσεμίας καὶ ἔρος ἀπαραίτητος τῆς πρὸς ἀναίρεσεως αἰτήσεως, ἅτε τῶν ἐνδίκων μέσων ἀνηκόντων εἰς τὸ στενὸν δίκαιον καὶ ἐπομένως μὴ ὀρισταμένων εἶναι ὅτ' εὖς ἔρους καὶ διατυπώσεις ὁ νόμος ἐπιτρέπει αὐτά, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι ἡ μὴ περιλαμβανοῦσα λόγους ἀναίρεσεως αἰτήσις ἀναίρεσεως εἶναι πράξις ἀτελής, μὴ λαμβανομένη διὰ τοῦτο ὑπ' ἔρην. Α. Π. ποιν. 195 τοῦ 74. — Κατὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ ἀπὸ 31 Δεκ. 1836 Διατ. τὰ πταίσματα καὶ τὰ πληρημελειώματα τῆς ἐξ ἄλλων αἰτίων οὐκ ἐκ τῶν βλάβης τῶν σπαρτῶν ἢ τῶν δεινροτυπιῶν δικάζονται εἰς πρῶτον βαθμὸν ὑπὸ τοῦ πταισματοδικείου, ὑποκειμένης ἐπομένως εἰς ἔσριν τῆς κατ' αὐτῶν ἀποφάσεως τῶν πταισματοδικῶν, ἔπειτα, ὅτι καθίσταται ἀπαράδεκτος κατ' αὐτῆς αἰτήσις ἀναίρεσεως, ἡγενομένη κατ' ἣν ἡμέραν διαρκεῖ ἡ πρὸς ἔσριν προθεσμία. Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 72, διότι πᾶσα ἀπόφασις πταισματοδικίου καταγινωσκουσα ποινὴν κρατήσεως (ἢ ἐπὶ μᾶλλον φυλακίσεως) ἐστὶν ἐρέσιμος καὶ ὡς τοιαύτη δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀναίρεσεως πρὸ τῆς παρέλευσεως τῆς πρὸς ἔσριν προθεσμίας, διότι κατὰ τὸ ἀρθρὸν 479 αἰτήσις ἀναίρεσεως δίδεται ἡ γίνῃ μόνον κατὰ ἀνεκκλητῶν ἀποφάσεων, μὴ ἐπίδικτικῶν δηλονότι ἐκκλητῶν. Α. Π. ποιν. 256 τοῦ 73, ("ἴδε καὶ ἀρθ. 481). — Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀναίρεσις δύναται νὰ ζητηθῇ οὐ μόνον αὐτοπροσώπως ὑπὸ τοῦ διαδίκου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ νομίμου αὐτοῦ πληρεξουσίου, τοῦ ἔχοντος τὴν ἀπαιτούμενν ἐδικὴν ἐντολήν, διότι δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ διὰ πληρεξουσίου δικηγόρου ἐξάσκησις τῶν ἐνδίκων μέσων κατὰ τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων. Α. Π. ποιν. 57 τοῦ 83.

360. Ὡς ἐσχυροί πρὸς ἀναίρεσιν λόγος θεωρεῦνται μόνον ἐξῆς—1. τὸ ἀναρμόδιον κατὰ τὸ ἄρθρον 333.—2. ἡ μὴ πρὸς σήκουσα σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ ἄρθρον 330.—ἡ ἐναντίον τῶν ἐν ταῖς ἁρθροῖς 77 καὶ 78 διατεταγμένων παρὰ λειψθεῖσα δημοσιότης τῆς διαδικασίας.—4. παράβασις τῶν ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένων περὶ τὴν διαδικασίαν τύπων.—5. ἡ ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει γενομένη παράλειψις παραθέσεως τοῦ ἀνέκοντος ἁρθρου 1) τοῦ ποινικοῦ νόμου.—6. ψευδὴς ἐρμηνεία ἢ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ τοῦ ποινικοῦ νόμου.— Πᾶσα ἄλλη παρέγκλισις ἐν τῶν διαγεγραμμένων διαδικασίας τυπῶν δύναται νὰ προβληθῇ μόνον ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῶν πταισματοδικῶν, ἢ, ἐνεκα ἐφέσεως 2), παρὰ δικαστηρίου τῶν πληρμελειοδικῶν, Ποιν. 407, 458, 477, 490, 500, 510, Ὁργ. 100. (Γαλ. Ποιν. Δίκ. 190).

1) παρέγκλισις 2) κατ' ἐφεσιν

Ν. Λόγος ἀναίρεσεως ὑπάρχει δόκιμος τὸ πταισματοδικεῖον ἐπαλὰς ἀναρμόδιος καὶ καταδικάσεν ἐπ' ἀδικήματι μὴ ὑπαγομένῳ εἰς τὴν ἀρμοδίτητα αὐτοῦ· ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅτε ἀρμόδιον ὃν ἐκτρέψῃ ἀναρμόδιον, διὰ κατὰ νόμον δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως μὴ ἀνεκκλητήτου τελεσιδικίου. Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 90.—Ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν ἔχει ἀρμοδίτητα νὰ ἐλέγξῃ τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας γενομένην στάθμισιν τῶν ἀκρᾶσεων τῶν ἐγγράφων· ἀρκεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ δικ. τῆς οὐσίας παραδεχθῆναι ἐν τῇ πεποιθῆσει αὐτοῦ καὶ ληφθῆντα ὡς βάσις τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ νὰ τελώσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα στοιχεῖα εἰς ἐφαρμογὴν αὐτοῦ. Π. ποιν. 40 τοῦ 58 κτλ.—Δὲν ἀναγράφεται ἐν τοῖς λόγοις ἀναίρεσεως ἀκρᾶσεων πταισματοδικῶν ὁ λόγος ὅτι μετεβλήθη διὰ τῆς ἀποφάσεως ὁ τοῦ κλητηρίου χαρακτηρισμὸς τῆς πράξεως. Α. Π. ποιν. 113 τοῦ 89. Ἐπειδὴ ὁ λόγος εἶναι τὸ κλητήριον θέσπισμα τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ δὲν περιγράφει τὸ πταίσμα μετὰ τῶν ἐν τῷ νόμῳ στοιχείων αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 172 τοῦ 89.—Ἐκ τοῦ ἁρθρου 360 προκύπτει, ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ ἐνώπιον πταισματοδικεῖου διαφόρων τοῦ αὐτοῦ εἶδους πράξεων, ἀπορριπτομένων εἰς διαφόρους κατηγορουμένους, καὶ ἡ ταυτόχροτος αὐτῶν ἐκδίκασις, καίτοι ἅτακτος, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 56 τοῦ 60.—Τὸ ἁρθρ. 360 ἀναγράφοντες ὡς λόγον ἀναίρεσεως καὶ τὸ κατὰ τὸ ἁρθρον 333 ἀναρμόδιον δὲν περιλαμβάνει πάντας περιπτώσεις οὐκ ἀδύνατον ἀναρμόδιότητος, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀναγομένην εἰς ἀξιοποίησιν πρᾶξιν ἀνωτέρου βαθμοῦ τοῦ πταίσματος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἁρθρου τούτου συνδυαζομένου πρὸς τὸ 477 ἁρθρ. τῆς ποιν. δικον. Α. Π. ποιν. 110 τοῦ 79.—Ἡ ἐκδοσις ἀποφάσεως ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν αὐτῆς κατὰ τὸ ἁρθρον 360 ἁρθρ. 2 τῆς ποιν. δικον. καὶ 100 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 52.—Τοῦ ἁρθ. 360 ἀναγράφοντος ὡς λόγον ἀναίρεσεως τὴν ψευδῆ ἐρμηνείαν ἢ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῆς ποιν. δικον.

μίας, ἔπεται ὅτι ἡ ἀπόρριψις τῆς τοῦ δεδικασμένου ἐνστάσεως ὑπὸ τοῦ πταισματοδικικοῦ δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, ἀτε τὴν εἰς τὸ δεδικασμένον ἐπάνοδον ἀπαγορεύοντος ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας, (τοῦ ἄρθ. 84), οὐχὶ δὲ τοῦ ποινικοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 185 τοῦ 77, 117 τοῦ 83, 130 τοῦ 87. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 26 τοῦ 87 ἡ ἐνστάσις τοῦ δεδικασμένου παραβιάζουμένη προκαλεῖ ἀναίρεσιν, ὡς ἐρείδουμένη εἰς τὸν ποινικὸν νόμον (ἄρθ. 117). — Τῶν ἡμετέρων γενικῶν προξένων, προξένων καὶ ὑποπροξένων δικαζόντων ἐν ταῖς μὴ χριστιανικαῖς χώραις τὰ ὑφ' Ἑλλήνων πραιτόμενα πταίσματα ἐν συνεδρίασει μετὰ μόνου τοῦ γραμματέως (ἄρθ. 13 τοῦ περὶ ἁρμοδ. καὶ δικαιοδ. τῶν προξενικῶν ἀρχῶν νόμου), ἔπεται, ὅτι, ὁσάκις εἰς τούτων συνεδρίασεν ἄνευ γραμματέως προσλαθὼν ἀντὶ τούτου ὁὗς συνδικαστὰς, ὑπάγει κακὴ σύνθεσις, ἐπαγούσα ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 58. (*Ἴδε καὶ τὸν νεώτερον προξενικὸν νόμον τοῦ 1877). — (*Ἴδε καὶ ἄρθρα 346, 407 καὶ 458).

361. Ἡ περὶ ἀναίρεσως αἰτήσις γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου τῶν πταισματοδικικῶν, τῶν πλημμελειοδικικῶν, ἢ, ἐὰν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς ἔκαμε χρῆσιν τοῦ διὰ τοῦ ἄρθρου 359 δεδομένου εἰς αὐτὸν δικαίωματος, παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον καθ' ὃν καὶ ἡ περὶ ἐφέσεως αἰτήσις καὶ πέμπεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεῖα (ἄρθρ. 355).

Ν. Ὁρίζοντων ἑξῆς τῶν ἄρθρων 361, 406, 437 καὶ 482 ὅτι ὁ παρὰ τῷ Α. Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς αἰτεῖται τὴν ἀναίρεσιν ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἔπεται ὅτι αἰτήσις τοῦ Εἰσαγγελέως, μὴ γενομένη δι' ἐκθέσεως ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τῶν προτάσεων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, εἶναι ἀπαράδεκτος, καίπερ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀπλῶς γενομένη. Α. Π. ποιν. 210 τοῦ 38, 22 τοῦ 44, 71 τοῦ 50.

362. Ἡ τὴν περὶ ἀναίρεσως αἰτηρὶν ἀφορροῦσα συζήτησις γίνεται κατὰ τοὺς τύπους τοὺς διὰ τὸν Ἀρείον Πάγον προδωρισμένους (ἄρθρον 476 καὶ ἑπ.).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Διαδικασία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν πλημμελειοδικικῶν.

Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.

363. Διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἡ ἀπόφασις, ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία πέντε δικαστῶν, συμπεριλαμβανομένων τοῦ τε προέδρου καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅστις κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην συνεδριάζει ἐπίσης καὶ ψηφοφορεῖ. — Διὰ νὰ ἔχῃ δὲ κύρος ἡ συζήτησις, εἶναι ἐκτὸς τούτου ἀναγκαῖα ἡ παρουσία τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ

γραμματέως. Ὅργ. 29, 32, 33. Ποιν. 407, 3, 416. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 180).

Ν. Κατ' ἀρχήν τῆς ἀξίου δικαιοσύνης τὰ καθήκοντα τοῦ κατηγοροῦ δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὰ ἔργα τοῦ δικαστοῦ· τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην καθιεροῦν καὶ τὸ 27^{ον} ἀρθρον τοῦ Ὅργ. Δικ. καθ' ὃ τὰ δικαστικά ἔργα δὲν συμβιβάζονται ἄλλῃ ὑπηρεσίᾳ· θύεν δ' ἐκπληρώσαι ἔργα εἰσαγγελικά δὲν δύναται νὰ μετασχηλῶς δικαστὴς ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει. Α. Π. ποιν. 47 τοῦ 48. — Οὐδεμίαν διατάξεως τῆς ποιν. δικον. ἢ τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἀπαιτοῦσιν νὰ γίνῃται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως μνεία ἐν ταῖς ἀποράσεσι περὶ τοῦ κωλύματος, ὅσκις ἀντικαθίσταται κατὰ τοὺς νομίμους ὁρισμοὺς ἐν ἑκ τῶν μελῶν τοῦ δικαστηρίου ἢ καὶ ὁ πρόεδρος αὐτοῦ δι' ἄλλου εἰς τὴν ἐκπληρωσιν τῶν καθήκοντων αὐτοῦ· ἐπομένως ὑπάρχοντος τεκμηρίου κατὰ νόμον τῆς νομίμου συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου, ὅτε ἀπορᾷ τις διαλαμβάνει τοιαύτην ἀντικατάστασιν, ὥς οὐ προσδληθῇ δι' ἐναντίας ἀποδείξεως, ἔπεται. Ἐπὶ δύναται νὰ λάβῃ μέρος ἐγκύρως εἰς τὴν συγκρότησιν δικαστηρίου ἢ δικαστικοῦ συμβουλίου ὁ νεώτερος παρὲς ἀντὶ τοῦ ἀρχαιότερου, ἢ καὶ ἀντὶ δικαστοῦ, ἢ ὁ ἀρχαιότερος δικαστὴς ἀντὶ τοῦ προέδρου, ἔστω καὶ μὴ βεβαιουμένου κωλύματος. Α. Π. ποιν. 128 τοῦ 69, 147 τοῦ 88. — Οὗτε τοῦ εἰσαγγελέως, οὔτε τοῦ γραμματέως τὴν παρουσίαν ἀπαιτεῖ τὸ ἀρθ. 363 ὡς ἀναγκαίον στοιχεῖον τοῦ κύρους τῆς ἀποράσεως, θεωροῦν αὐτὴν ἀναγκαίαν μόνον διὰ τὸ κύρος τῆς συζητήσεως. Α. Π. ποιν. 192 τοῦ 70. — (*Ἴδε καὶ Ὅργ. Δικ. ἀρθρα 27, 122 καὶ 278).

Κ'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα.

α'. Τοῦ προέδρου.

1. Ἐν γένει.

364. Ὁ πρόεδρος, ὡς προϊστάμενος τοῦ δικαστηρίου, διευθύνει τὴν ἑλὴν διαδικασίαν, δίδει εἰς τοὺς βουλευμένους ἀγορεύειν τὴν ἐπὶ τούτῳ ἄδειαν, ἐξετάζει τοὺς μάρτυρας καὶ τοὺς κατηγορουμένους, καὶ ὁρμολογεῖ ἐπὶ τέλους τὴν ἀπόφασιν. Ὅργ. 83, 84.

Ν. Εἰ καὶ ἡ ἀκριβὴς τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως σύνταξις εἶναι κυρίως καθήκον τοῦ Γραμματέως (ἀρθ. 126 § 1 Ὅργ. Δικ. καὶ 343 § 2 Ποιν. Δικον.), οὐχ ἦντον ὁ πρόεδρος, ὅστις πᾶσαν τὴν εὐθύνην φερεῖ ἐπὶ τῇ ἀκριβοῇ διεξαγωγῇ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίας (ἀρθ. 364 καὶ ἐπ. ποιν. δικον.), ὁρμολογεῖ, ἀναθεωρῶν καὶ ὑπογράφων τὰ ὑπὸ τοῦ γραμματέως συντασσόμενα πρακτικά, νὰ διορθῇ τὰ ἡμαρτημένα, ἐφιστὰς ἰδίως τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν παραλείψεων, αἵτινες δύναται νὰ ἐπενέγκῃσι ματαίαν ἀκυρότητα τῇ διαδικασίᾳ. Α. Π. ποιν. 171 τοῦ 76. *Θεν καὶ οὗτος εὐθύνεται διὰ τας περὶ τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν παραδρομὰς, ἅτε ἄλλως κατὰ τὸ ἀρθρον 88 τῆς ποιν. δικον. ὑπογράφων ταῦτα σὺν τοῖς λοιποῖς εἰς τὴν συζήτησιν παρεμβεῖσι δικασταῖς, Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 77.

365. Ὁ πρόεδρος δεῖναι νὰ κατατάλλῃ πᾶσαν σπουδὴν πρὸς ἀνακλινύσιν τῆς ἀληθείας εἴτε κατὰ εἴτε ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου. μεταχειριζόμενος πρὸς τοῦτο ἔλα τὰ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου προβαλλόμενα μέτα· συγχρόνως χρεώσται νὰ ἀπορρίπτῃ ἔλας τὰς προτάσεις, αἵτινες, μὴ δυνατόναι νὰ παραγάγουν κἀνὲν λόγου ἄξιον ἀποτέλεσμα πρὸς τὴν ἐκπόσιν τῆς δίκης, εἰμποροῦν μόνον νὰ ἐπιφέρουν ἀνωρελὴ παρατασιν τῶν συζητήσεων. — Ἄν δὲ ὁ προτεινων δὲν εὐχαριστῇ, ἀπορροῖζει τὸ δικαστήριον. Ὅργ. 83. Ποιν. 372, 378, 392, 407, 417, 420, 458, 17. ΣΠΝ. 119. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 268 καὶ 270).

Ν. Ὅρα ἀρθρ. 417).

2. Ὡς πρὸς τὴν δικαστικὴν ἀστυνομίαν.

366. Καθῆκον τοῦ προέδρου εἶναι προπῆτι καὶ ἡ διαχειρισίς τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ εὐταξίας. Κατὰ τοῦτο ἔχει τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνακριτοῦ κατὰ τὰ ἀρθρα 181, 182, καὶ 189, καὶ ἀναφέρει τὰ γινόμενα εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως. Ποιν. 181, 350. Πελ. 130. ΣΠΝ. 109 ε. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 267).

Ν. Ἐκ τῶν ἀρθρων 366 καὶ 370 τῆς ποιν. δικον., τῶν κανονιζόντων τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἰδιαιτέυσαν δικαιοδοσίαν τοῦ προέδρου κατὰ τὴν ἀνάσκησιν τῆς ἀστυνομικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας, ἐξαγεται, ὅτι δὲν καθιερεῖ ὁ νόμος διάκρισιν μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν καὶ τῶν δικηγόρων, κλητῶν ἢ ἄλλων ἐκτελούντων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δημόσια καθήκοντα, ὅσους ἐκ τούτων εἶναι ὁ πρῆξας τοῦ θυροῦς· καθ' ἑαυτοῦ ποτε ἐπομένως θυροῦς οὐκ δύναται νὰ ἐκώστη ἐντάλμα φυλακίσεως ἐπὶ 24 ὥρας ὡς ἀνασκῶν πάντα τὰ ἀπενεμόμενα τῷ ἀνακριτῇ δικαιώματα κατὰ τὰ ἀρθρα 181, 182 καὶ 189. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 77. Ἀλλὰ σιωπῶντος τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὴν ἐξουσίαν τοῦ νάπο-ἐλῃ τινὰ ἐκ τῶν ἀκροατῶν ἢ δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου, δὲν δύναται τὸ δικαίωμα τοῦτο νὰ θεωρηθῇ ὡς περιλαμβανόμενον, καθὼ ἐλάττον, ἐν τῇ μείζονι ἐξουσίᾳ τοῦ διατάσσειν τὴν κράτησιν τοῦ θυροῦς, διότι ἐπὶ μέτρων προσβαλλόντων τὴν προσωπικὴν τοῦ πολίτου ἐλευθερίαν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκ συμπεράσματος ἐφαρμογὴ ἀνευ ἐκτὸς πρὶ τούτου διατάξεως. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 77.

367. Ἐάν ἐπὶ τοῦ θυροῦς ἢ τῆς ἀντιστάσεως συμβῶσι καὶ ἄλλα τινὰ φέροντα χαρακτηριστὰ πταισματος ἢ πλημμελήματος, βεβαιούνται παραχρῆμα συνεπτικῶς ἐκδικάζονται καὶ ἐκτελεῖται:

ἡ γενομένη ποινικὴ ἀπόφασις. Ὁργ. 149. Ποιν. 182, 209, 214, 350, 417, 420, 491. Πολ. 431, 466. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 181, 504 — 509). ΣΠΝ. 110 ε.

Ν. Ὁρίζοντες τοῦ άρθρου 367, ὅτι δικάζονται ἀμέσως τα ἐν αὐτῷ ἀναγερόμενα πλημμελήματα ἢ πταίσματα, ἐπεται, ὅτι ἐπὶ τοῖς τοιούτοις δὲν εἶναι ἐπεξεῖς ἀρμόδιον τὸ δικαστήριον νὰ δικάσῃ, καὶ ἐπομένως, ἐν δικάσει, ἐπέρχεται ἀνάγκη. Α. Π. ποιν. 13 τοῦ 47 (ὅπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα καὶ ἀπορ. Α. Π. τοῦ 43. Ὁμοίως ἀπερρήναι ἄλλοτε καὶ Ἑορτεῖον Ναυπηγικὸν συνωστὶ καὶ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Chassan. Κωνσταντίνουλος διαφωνεῖ). — Καὶ μὴ κατορθωθείτης τῆς συλλήψεως τοῦ θορυβήσαντος, ἢ καταδίκῃ αὐτοῦ θεωρεῖται ὡς κατ' ἀντινομίαν γενομένη, τοῦ άρθρου 367 ἡγεῖται ὅριζοντας, ὅτι ἐκτελεῖται παραχρῆμα ἡ ἀπόφασις. Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 38. (Ἀλλὰ προνοούμεν ὅτι ἡ παραχρῆμα ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως οὐδαμῶς αποκλείει τὸ παραδεκτὸν ἀνακοπῆς κατ' αὐτῇ). — Ἡ ἐκδίκασις τῶν ἐν τῷ άρθρῳ 367 διαλαμβανόμενων ἀδικημάτων γίνεται διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων, ὅθεν ἀνάγκη, νὰ ὀρίζονται, εἰς βεβαίωσιν τοῦ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ ἀδικήματος οἱ μάρτυρες καὶ, ἐν οὕτῳ ὥς καὶ μάρτυρες τῆς κυρίας δίκης, ἀνάγκη, νὰ δώσωσι νέαν ἑκκλήσιν. Α. Π. ποιν. 106 τοῦ 74.

368. Ἐάν τὸ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ παραχθέν ὁρμη σήματο κακουργήματος, βεβαιούται: μὲν αὐτό, ἢ δὲ περὶ τούτου ἐκθέσας καὶ ὁ πρῶτος, ὅστις συλλαμβάνεται παραχρῆμα, παραδίδονται εἰς τὸν παρὰ τῷ ἀρμόδιῳ δικαστηρίῳ τῶν πρωτοδικῶν εἰσαγγελέα, Ποιν. 210, 417. Ὁργ. 149.

369. Τα ἐν τῷ προηγουμένῳ άρθρῳ ὁρισμένα πράττονται καὶ ὅταν, διαρκούσης τῆς συζητήσεως, διεγερθῇ ὑπόψις κατὰ τινος μὲν τῶν μαρτύρων ὡς ψευδομάρτυρος, κατ' ἄλλου δὲ ὁρισμένου ἀνθρώπου ὡς πλαστογράφου (άρθρ. 321): ἐάν κατὰ ταύτην τὴν περιπτώσειν ἡ κυρία διαδικασία πρέπει νὰ ἀναδληθῇ ἢ ὄχι, τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐν γένει ἀπὸ τῆς ἀνάγκης τῶν μαρτύρων ἢ τοῦ πλαστογράφου, περὶ τῆς ὁποίας κρίνει τὸ ποινικὸν δικαστήριον. Ποιν. 420, 491, ΣΠΝ. 124. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 330).

Ν. Ὁ τὴν δικαστικὴν ἀστυνομίαν ἀνασκῶν πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου (τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ τῶν συνεδρίων) ἔχει τὸ δικαίωμα θυνάμει τῶν άρθρων 210, 366, 368, 369 καὶ 417 τῆς ποιν. δίκης, ἐγερθείσης ὑποψίας κατὰ τινος τῶν μαρτύρων, νὰ διατάξῃ αὐτοῦς (ἐπομένως οὐχὶ ἐλαχίστην τὸ δικαστήριον) τὴν σύλληψιν αὐτοῦ. Ἄν δὲ τὸ ἄρθρον 420, τὸ κανονίζον τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικ. τῶν συνεδρίων, μνηστὴν ποιεῖται καὶ τοῦ άρθρου 360, ὃ μνηστὴν αὐτῇ ἀνάγει εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ μνησθέντος άρθρου καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ προνοουμένην περίπτωσιν, περὶ τῆς κρίνει τὸ ποινικὸν δικαστήριον. ἤρουν τὴν τῆς ἀναβολῆς ἢ μὴ τῆς δίκης μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ψευδομάρτυρος. Α. Π. ποιν. 102 τοῦ 79. Ὅθεν ἡ περὶ συλλήψεως μάρτυρος ὡς ὑπόπτου ψευδομαρτυρίας κρίσις τοῦ προέδρου, αὐτὴ ἐνταῦς τῆς κυρίας

χρησὶς αὐτοῦ ἀποστείλας γινώσκουσα, καὶ τὸν ἐλεγγχον τοῦ Ἄρειου Πάγου δια-
 πορεύουσα, δὲν ἀποτελεῖ λόγον πρὸς ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 67, 1
 τοῦ 68, 176 τοῦ 74, 12 τοῦ 61. Συλληπθὲν ἀναγκασμένου δὲ μάρτυρος τινος ὡς
 ὑπόπτου ψευδομαρτυρίας, δύναται μὲν, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦται, τὸ δικαστή-
 ριον νὰ ἀναβάλῃ τὴν δίκην, ἢ δὲ κατὰ τοῦτο κρίσιν αὐτοῦ διαρρῆναι τὴν
 ἐλεγχον τοῦ Ἄρειου Πάγου. Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 37, 110 τοῦ 35, 177
 τοῦ 71, 97 τοῦ 82, 69 τοῦ 64, 2 καὶ 124 τοῦ 63, 83 τοῦ 85, 27 τοῦ
 87. Τὸ δικαστήριον ἀφαιρῶντι δύναται, ἐν ἐγκρίσει, νὰ πρῶθῃ καὶ αὐτεπαγ-
 γέλτως εἰς τὴν ἀναβολήν. Α. Π. ποιν. 60 καὶ 114 τοῦ 38. Ὅθεν οὐδ'
 ὑποχρεοῦται τὸ δικαστ. τῶν συνόδων νὰ δώσῃ αὐτοματῶς τὸν λόγον εἰς
 τοὺς συναγέρτας τῶν κατηγορουμένων ἢ καὶ νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν περὶ τοῦ
 ἐν πρῶθῃ ἢ ἐν ἀναβολῇ ἢ δίκῃ, ἐκτὸς ἐν ἐμεσολάβησιν αὐτοματῶς πρῶ-
 ταις τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 92 τοῦ 45, 29 τοῦ 83, 176 τοῦ
 74, 3 καὶ 124 τοῦ 63, 35 καὶ 146 τοῦ 66. Δὲν δύναται, ἐπομένως, νὰ
 θεωρηθῇ περιορισθὲν τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, μὴ διαταραχέσθαι τῆς
 ἀνεξαρτησίας τῆς δίκης, ἐνεκα τῆς συλλήψεως μάρτυρος τῆς ὑπερασπίσεως. Α. Π.
 ποιν. ἀπ. 1 τοῦ 68, 108 τοῦ 69, 12 τοῦ 61, 167 τοῦ 76, 84 τοῦ 85.
 — Δύναται δὲ ὁ πρῶεδρος, ἀνεῖν συζητήσεως νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψιν τοῦ
 ὑπόπτου ψευδομαρτυρίας. Α. Π. ποιν. 74 τοῦ 31, 12 τοῦ 61, 167 τοῦ 76.
 Οὐδεὶς δὲ νόμος ἀπαγορεύει τῷ πρῶδρῳ νὰ συναγάγῃ τὴν περὶ ψευδομαρ-
 τυρίας ὑπόνοιαν ἐξ ἐγγράφων μαρτυριῶν, λησθεσιῶν κατὰ προηγουμένην συ-
 ζητήσιν ἐνώπιον ἄλλου δικαστηρίου καὶ ἐν εἰς ἡ ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου
 ἐκείνου ἀντρεθῇ. Α. Π. ποιν. 74 τοῦ 31. Ἄν δὲ νομίμῃ, ὁ κατηγορουμένος
 εἴη ἔχει συμφέρον νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν μάρτυρα κατὰ τῆς διαγερθείσης ὑπό-
 νοίας, δύναται νὰ πράξῃ, τοῦτο ἀπερὸς κλητοῦ. Α. Π. ποιν. 12 τοῦ 61, 167
 τοῦ 76. — Τοῦ 369 άρθρου ἐκτείνοντες ὅτι, διαγερθείσης ὑπονοίας κατὰ μάρ-
 τυρος ὡς ψευδομάρτυρος, πρῶτονται τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 368 ὁρισθέντα, ἐπα-
 ρταί, ὅτι, δὲν δύναται, τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν νὰ καταδικάσῃ
 ἐν αὐτῇ ταύτῃ, τῇ δίκῃ ἀναπολογητὸν τὸν μάρτυρα ἐπὶ ψευδομαρτυρίας. Α.
 Π. ποιν. 18^ο τοῦ 35. — Τὸ ποινικὸν δικαστήριον, θεωροῦν ἐαυτὸ ἀναρμό-
 διον νὰ ἐπιληρθῇ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν περιστατικῶν, ὧν ἐπὶ τῇ βῆσιν ἐξη-
 γηθῇ ἐπὶ τοῦ εἰσαγγελέως ἢ συλλήψεως τῶν μαρτύρων ὡς ὑπόπτων ψευδο-
 μαρτυρίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἐκτίμησις αὕτη ἀντιτίθεται ἀποκλειστικῶς
 ἐπὶ τοῦ νόμου εἰς τὴν κρίσιν τοῦ πρῶδρου, ὅστις, εἰχέν ἤδη, ἀποφανθῇ περὶ
 τούτου, παραγνωρίζει τὴν ἀρμόδιότητα αὐτοῦ, ἐπειδὴ, τὸ ἄρθρον 363 ἐδ. 2
 ἐπιτρῆται πάντοτε τὴν εἰς τὸ δικαστήριον προσσυγχῆν, ὅθεν ἀναίρεται ἡ ἀπέ-
 στεισις. Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 47, 46 τοῦ 62. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. ποιν.
 114 τοῦ 85, 79 τοῦ 61 μόνος ὁ πρῶεδρος, ἔχει τὸ δικαίωμα ἐκ τοῦ νόμου
 τῆς ἐπὶ ψευδομαρτυρίας συλλήψεως. — Εἰς τὸν συλληπθέντα μάρτυρα δὲν δύ-
 νανται νὰ ἀπευθυνθῶσιν ἐρωτήσεις, διότι κατὰ τὴν σύλληψιν παύεται ὁ μαρ-
 τυρ ἀποτελῶν ἀποδεικτικὸν μέσον τῆς δίκης. Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 57, 173
 τοῦ 72. (Ἀντιθέματα εἰς τὴν γνώμην ταύτην, εἴτε εἰς οὐδεμίαν τοῦ νό-
 μου διατάξιν ἐρείδουμένην).

370. Ἐὰν ὁ αἰτίας τοῦ θορύβου ᾗτο δικηγόρος, κλητὴρ, ἢ
 ἄλλος ἐν τῷ ἀρχαιστῆριον ἐκτελέων θελήματα καθηκόντα, δύναται
 ὁ πρῶεδρος, κατὰ τὸ δοκῶν τῷ δικαστηρίῳ, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ

ἄρθρῳ 365 καὶ ἐπ. ἀναφερομένων ποινῶν, νὰ ὑποβληθῇ εἰσέτι καὶ εἰς πρόσκαιρον παύσιν τῆς ὑπηρεσίας ἐνὸς μέχρι ἑξ μηνῶν. Ὅργ. 132, 149, 292, 293, 299. Πολ. 169. Ποιν. 420, 491. ΣΠΝ. 110.

Ε'. Τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως.

371. Ὁ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεὺς παρעւρίσκαται ἀδιαιεπτῶς εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου διαδικασίαν, εἰσαγγέλλει ἐν αὐτῇ τὴν δημοσίαν κατηγορίαν, κἀμνει τὰς πρὸς διατήρησιν τῶν νόμων καὶ ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς κατηγορίας, καὶ ἰδίως πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς νομίμου ποινῆς ἀναγκαιᾶς προτάσεις, καὶ παρעւρίσκαται εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως. Ὅργ. 103. Ποιν. 21, 407, 418. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 273).

372. Τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν διασκέπτεται καὶ ἀποφασίζει περὶ ὧν τῶν ὑπὸ τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως ἐγγράφως ἐγγειρίζομένων ἢ εἰς ἐκθεσιν καταχωρισμένων αἰτήσεων. — Ἀποβληθεῖσιν δὲ τῶν αἰτήσεων, οὔτε ἡ συνέχεια τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίας διακόπτεται, οὔτε ἡ ἀπόφασις καὶ ἡ δημοσίευσίς αὐτῆς ἀναβάλλεται· μένει δὲ πάντοτε τὸ δικαίωμα τῆς μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως πρὸς ἀναίρεσιν προσφυγῆς. Ποιν. 365, 407, 418, 420, 458. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 278).

Ν. Ὡς ὁ εἰσαγγελεὺς, καὶ ὁ κατηγορούμενος δύναται νὰ αἰτησῇται ἀναίρεσιν ἀπασῶν τῶν κατὰ τῶν ἀποβληθεῖσιν τῷ δικαστηρίῳ αἰτήσεων αὐτοῦ ἐκδοθεῖσιν ἀποφάσεων σὺν τῇ ὀριστικῇ ἀπόφασιν· ὅθεν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοιαύτης οὐδ' ὁ κατηγορούμενος δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τῶν προδικαστικῶν ἀποφάσεων τοῦ πλημμελειοδικείου. Δ. Π. ποιν. 68 τοῦ 49, διότι ἡ διάταξις τοῦ 372 ἄρθρου, κατ' ἣν, ἀποβαλλομένων τῶν παρεμπιπτούσων αἰτήσεων τοῦ εἰσαγγελέως, οὐδαμῶς διακόπτεται ἡ συνέχεια τῆς διαδικασίας, ἀποκειμένης εἰς αὐτὸν τῆς μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν ἐν ἀναίρεσιν προσφυγῆς, ἀφορῶσα εἰς τὴν ταχέαν ἀποπεράτωσιν τῶν ποινικῶν δικῶν, ἐφαρμοστέα καὶ εἰς τὰς παρεμπιπτούσας αἰτήσεις τοῦ κατηγορουμένου. Δ. Π. ποιν. 57 τοῦ 42.

Γ'. Ἀρμοδιότης.

373. Ὅλα τὰ κατ' ἄμεσον κλήριν ἢ ἐκ παραπομπῆς εἰσαχθέντα εἰς δικὴν πλημμελήματα καὶ πταίσματα ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, δικα-

ζοντος αὐτὰ ἀνεκκλητῶς (1).—Ἐάν ἡ πράξις φέρῃ σημεῖα κα-
κουργήματος, ἀνεπέμπεται εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακουργη-
σάδων. Ποιν. 40, 333, 347, 407. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 182,
192 καὶ 193).

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 373 προδήλως συνάγεται ὅτι, εἰν ἡ διὰ τοῦ κατηγο-
ρητηρίου ἀποδιδυμένη τῷ κατηγο. πράξις ἀποτελῇ ἀπλὸν πεπαιγμένον παρα-
πτῶμα, ἀπελείπει τὸ πλημμελειοδικεῖον ἀπόδοσιν τῆς ἐκδικάσεως αὐτοῦ, ὡς
ὕπαγομένου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου κατὰ τὸ ἀρθ.
299 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 92.—Τοῦ μὲν 333 ἀρθρου
ὕπαγοντος τὰ πταίσματα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐν οὗ τῇ
περιορῆσιν ἐξετελέσθησαν, κατ' ἐξαιρέσιν δὲ τῶν ἀρθρων 373 καὶ 34 συνδυα-
ζομένων εἰς τὴν τῶν πλημμελειοδικῶν τὰ εἰσαγόμενα νὰ δικασθῶσιν ὡς
συναρτῇ πρὸς πρᾶξιν πλημμελήματος ἔπεται, ὅτι ἡ ἐξαιρέσις παύει ἀμα
ἐκλείποντος τοῦ τῆς συναρτίαις λόγου, διὸ τότε τὰ ἐνώπιον τῶν πλημμε-
λειοδικῶν εἰσαχθέντα πταίσματα ἐκδικάζονται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πταισματο-
δίκου, ἵνα μὴ στερεθῇ ὁ κατηγορούμενος καὶ τοῦ δευτέρου τῆς δικαιοδοσίας
βαθμοῦ, ὁσάκις ἐπιτραπεται τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσων. Α. Π. ποιν.
124 τοῦ 67. (Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα Α. Π. ποιν. 80 τοῦ 88. Διὸ εἰσα-
γομένου εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον καὶ πλημμελήματος, οὗ ἄρτως ὁ νόμος
ἀνέθηκε τὴν ἐκδικασιν εἰς τοῦς εἰρηνοδίκας, (ὡς παρ' εἰπεῖν ζημία εἰς
σπαρτά ἢ δανδροευτείας, κατὰ τὸ Δ. τῆς 31 Δεκ. 1836), τὸ πλημμελειο-
δικεῖον εἶναι ἀναρμόδιον. Α. Π. ποιν. 88 τοῦ 45, 82 τοῦ 64. Ὅθεν, ἂν
δικάσῃ τοιαύτην πρᾶξιν, ἡ ἀπόρριξις πρέπει νὰ αἰτηθῇ καὶ ἡ ὑπόθεσις νὰ
παραπεμφθῇ εἰς τὸ πταισματοδικεῖον. Α. Π. ποιν. 82 τοῦ 64. Κατὰ δὲ τὴν
Α. Π. ποιν. 51 τοῦ 58 (καταδήλως ἐσφαλμένῃ) τοῦ πλημμελειοδικείου
ἵκτες ἀρμοδίον νὰ δικάσῃ καὶ πταίσμα, εἰν τοιοῦτον εὑρεθῇ τὸ ὡς πλημ-
μῆμα εἰσαχθέν, ἔπεται ὅτι δικάζει ἀέτις τὸ εἰσαχθέν ἐνώπιον αὐτοῦ
πταίσμα. — Τὰ πλημμελειοδικεῖα καθιστάμενα ἀναρμόδια κατὰ τὸ ἀρθρον

(1) Ἀλλ' ἔρα καὶ ἀρθρον 14 Β. Δ. τῆς 31 Δεκ. 1836 περὶ δανδροευ-
τεῶν ὑπὸ τὸ ἀρθρον 696 Ποιν. Νόμου, ἀρθρον 93 Συντ. ὑπὸ τὸ ἀρθρον 419
Ποιν. Δικονομίας, ἀρθ. 6 τοῦ Ν. τῆς 27 Ἀπρ. 1867 περὶ ἱεροκλοπῆς καὶ
ἱεροκτονίας ὑπὸ τὸ ἀρθρον 693 Π. Ν., ἀρθρα 32 καὶ 33, 40 καὶ 41 Ποιν.
Δικ. καὶ 160 καὶ 161 Πολιτ. Δικ. — Κατὰ δὲ τὰ ἀρθρα 188, 189, 191
τοῦ προξενικοῦ νόμου τῆς 22 Δεκ. 1877 τὰ ἐν ταῖς μὴ χριστιανικαῖς ἡώ-
ραις τελούμενα ὑπὸ Ἑλλήνων κακουργήματα καὶ πλημμελήματα ὑπάνου-
ται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐν ταῖς ἀρθροις 29 καὶ 30 τῆς ποιν. Δικ. δια-
λεμειοδομένων ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων καὶ δικαστηρίων· ἀλλὰ τὰ ἐν Κων-
σταντινουπόλει, Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Σμύρνῃ, ἡμέτερα προξενικά δικαστήρια
δικάζουσι κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ποιν. Δικον. τὰ ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ αὐτῶν
ἢ ἐν πλοίοις φέρουσιν Ἑλληνικὴν σημαίαν διαπραττόμενα παρ' Ἑλλήνων
πλημμελήματα, ἐν ὅσον δὲν ἀντίκεινται τὰ ἐπιτόπια ἔθιμα ἢ αἱ διπλω-
ματικαὶ συμβάσεις, ἐκπληροῦσι δὲ εἰσαγγελικὰ καθήκοντα παρὰ τοῖς δικα-
στοῖς ταῖς ἐν μὲν Κωνστ. ἢ διευθυντῇ τοῦ προξενικοῦ γραφείου, ἐν
Ἀλεξανδρείᾳ δὲ καὶ Σμύρνῃ οἱ γενικοὶ πρόξενοι.

373 εἰς τὴν ἐκδίκασιν πράξεως, φερόμενος χαρακτηρὶς κακοῦργήματος. θεώ-
 λουσιν, ἀπορριπτόμενα αὐτὰ ἀναρμοδία, νὰ παραπέμπωσι τὴν ἐκδίκασιν
 αὐτῆς εἰς τὸ κακοῦργιοδικεῖον· ἀποκλείοντα· ἐπομένως τοῦ δικαιώματος τῆς
 κατ' ἐλοῖαν ἐξτάσεως εἰάν τις τῶν κατηγορουμένων ἀποδεικνύηται ἔνεγκος ὁ
 ἄλλος ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας. *Ὅθεν ἀπόφασις, δι' ἧς ὁ μὲν τῶν
 κατηγορουμένων παραπεμπτικὸν ἐνώπιον τῶν κακοῦργιοδικῶν διὰ τὸ ἀναρμό-
 διον τῶν πλημμελειοδικῶν, ὁ δὲ κηρύσσεται ἄθως, εἶναι ἀναιρέτα. Δ. Π.
 ποιν. 32 τοῦ 48. *Ἐτι μᾶλλον εἶναι ἀναιρέτα ἀπόφασις, δι' ἧς ἡ ἐκδίκασις
 ὑπὲρ τοῦ πλημμελειοδικείου πράξις, φέρουσα τὰ στοιχεῖα κακοῦργήματος. Δ.
 Π. 91 τοῦ 87. *Ἀλλ' οὐδαμῶς ἀναιρέτα εἶναι ἀπόφασις πλημμελειοδικείου
 ἔκασαντος μόνον ἀναρμοδιῶς ὡς ἐκ τοῦ τύπου, ἐνθα συνέρχῃ ἡ πράξις, καὶ
 τῆς κατεκίβης τοῦ κατηγορουμένου, ἀτε μὴ δικαιουμένου τοῦ κατηγορουμένου
 νὰ προσάλλῃ τοιοῦτον λόγον ἀναιρέσεως. Δ. Π. ποιν. 91 τοῦ 87.—*Ἐάν τὸ
 πλημμελειοδικεῖον παραπομπῇ εἰς τὸ κακοῦργιοδικεῖον, ἀνεῳρὸν σημεία κα-
 κοῦργήματος εἰς τὴν πράξιν, προσήκον νὰ κοινοποιῇται ἡ ἀπόφασις αὐτῇ,
 χρησιμεύουσα ὡς παραπεμπτικὸν βούλευμα. Δ. Π. ποιν. 17 τοῦ 70.—Τῶν
 ἀρθρῶν 20, 160 καὶ 373 τῆς ποιν. δικ. ἐριζόντων ἐστὶ τὰ δικαστήρια δὲν
 δύνανται νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς καταδικώσεως τῶν πλημμελημάτων αὐτεπαγ-
 γέλτως, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ κατηγορίᾳ εἰσαγόμενῃ κατ' ἐμῆσον κλήσιν ἢ διὰ
 βουλεύματος παραπομπῆς, τῶν δὲ 162 καὶ 257 ἐριζόντων, ἐστὶ τὸ κλητή-
 ριον ἑκπύρισμα πρέπει νὰναῦρη, τὸ ἐφ' ᾧ κατηγορεῖται τις ἀδίκημα, ὅπως
 θυνοῦν ἢ κατ' ἐκτ. καὶ ἐτοιμάσῃ, τὰ τῆς ὑπερασπίσεως μέσα, ἔπεται, ἐπὶ τῇ
 δικαστικῇ τῶν πλημμελειοδικῶν, καταδικάζον κατηγορουμένον ὡς ἔνοχον
 πλημμελήματος, ἐφ' ᾧ δὲν ἀνεκινώθῃ αὐτῷ κατηγορία. πρᾶττα ὑπερέβαιν
 τῶν καθήκοντων αὐτοῦ καὶ περιερίβῃ· τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, τὸ
 ἔνεκα ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ καθίσταται ἀναιρέτα. *Ἀν δὲ τὸ πλημμελειοδι-
 κεῖον καταδικάζον τὸν κατηγορουμένον ἐπὶ πλημμελήματι, ἐφ' ᾧ δὲν κατα-
 δικάζεται, θεωρήσῃ προσέτι αὐτὸν μὴ ἔνοχον τοῦ ἐφ' ᾧ κατηγορεῖται, ἢ ἀναι-
 ρεσι τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπάγει τὴν ἀπίλυσιν αὐτοῦ ἐκ τῶν φυλακῶν.
 Δ. Π. ποιν. ΡΟΖ' τοῦ 38, ΤΝς' τοῦ 39, ΤΟς' τοῦ 39, 70 τοῦ 46, 34
 τοῦ 38, 48 τοῦ 60, 78 τοῦ 66, 140 τοῦ 87, 151 τοῦ 89. Σημειώσιν
 ἔτι, ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρον 458 ἀποτελούσης λόγον ἀναιρέσεως τῆς μεταβολῆς
 τῆς κατηγορηθείσης πράξεως, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς παραδοχῆς ἐπιδαρυντικῶν πε-
 ριστοτικῶν, τοῦ δὲ ἀρθρου 373 μὴ ἀπαγορεύοντος νὰ χαρακτηρίσῃ ἄλλως
 τὸ πλημμελειοδικεῖον τὰς ἀποδιδόμενας τῷ κατηγορουμένῳ πράξεις. ἔπεται
 ὅτι ἢ ἐπὶ ἀπρομελετητῷ τραύματι κατηγορηθεὶς δύναται νὰ καταδικασθῇ
 ἐπὶ προμελετημένῳ. Δ. Π. ποιν. ΤΚ' τοῦ 39, 88 τοῦ 49, 19 τοῦ 30,
 62 τοῦ 87. *Ἐπίσης ἢ ἐπὶ φθορᾷ ξήνης ἰδιοκτησίας κατηγορηθεὶς δύναται
 νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ αὐτοδικίᾳ. Δ. Π. ποιν. 36 τοῦ 34· ἢ ἐπὶ ἀπάτῃ κατ' ἐ-
 γρήγην· ἰπποσταῖς φυλακῶν νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ δωροδοκίᾳ. Δ. Π. ποιν.
 51 τοῦ 39· ἢ ἐπὶ καταπίσει κατηγορηθεὶς ληξιαρχος· νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ
 παραβάσει καθήκοντος. Δ. Π. ποιν. 114 τοῦ 35· ἢ ἐπὶ τραύματι κατηγορη-
 θεὶς νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ ἀδίκῳ ἐπιβίσει. Δ. Π. ποιν. 14 τοῦ 60· ἢ ἐπὶ
 διαταρᾷ ἐκίκατ' ἐξήνης νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ αὐτοδικίᾳ. Δ. Π. ποιν. 164
 τοῦ 67· ἢ ἐπὶ κλοπῇ κατηγορηθεὶς νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ ὑπεξαίρεσι. Δ. Π.
 ποιν. 67 τοῦ 33· ἢ ἐπὶ ἐλευθέρῳσι πεφυλακισμένου δημόσιος ὑπάλληλου
 νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος. Δ. Π. ποιν. 151 τοῦ 89. *Ἀλλ'

δ καταγορηθείς ως ύπεστηρίξας διὰ τῆς συνδρομῆς αὐτοῦ τὴν ὑπὸ ἄλλων παράδοξιν τῆς περὶ τὸν γάμον πίστεως δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ ως ἐνεχὸς μοιχείας διὰ παραβάσεως τῆς ἰδίας αὐτοῦ γαμικῆς πίστεως. Α. Π. ποιν. 13 τοῦ 49. Ἀλλ' ἀντιθέτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 60 δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ συκοφαντίᾳ ὁ καταγορηθείς ἐπὶ ἐξουβρίσει. κατὰ δὲ τὰς ΤΝς' τοῦ 39 καὶ 70 τοῦ 46 δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ ἀπίτῃ ὁ καταγορηθείς ἐπὶ δωροδοκίᾳ, κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 58 δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ ως ἡ/ικὸς αὐτουργὸς προμελετηθέντων τραυμάτων ὁ ὡς φυσικὸς αὐτουργὸς ἀπρομελετήτων τραυμάτων συγκατηγορηθείς μετὰ ἄλλων. Ἀλλὰ κατὰ τὰς πλείους τῶν νεωτέρων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου μὴ διαλυζάνοντες τοῦ 407 ἀρθ. τῆς ποιν. δικ. ἐν τοῖς ἀναίρεσιν λόγους τὸν τοῦ 458 ἀρθρου λόγον, καθ' ὃν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις, εἰ κατεδικασθῇ ὁ κατηγογ. ἔνεκεν ἄλλου ἀδικήματος, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ, καὶ ἢ ἐπὶ πλημμελήματι πάντῃ διαφέρῃ τοῦ ἐφ' ᾧ καταγορεῖται τις καταδίκη δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν. (Ἴδε καὶ ἀρ. 407).

Α'. Ἐναρξεις τῆς ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου δίκης.

374. Ἀρχομένης τῆς συζήτησεως, οἱ τε κατηγοροῦμενοὶ καὶ οἱ συνήγοροι αὐτῶν, εἰ ἰδιῶται, κατήγοροι ἢ οἱ ἐνάγοντες, καὶ εἰ τούτων ἀντιλήπτορες ἢ ἐπίτροποι (ἀρθρον 25), ὡς καὶ οἱ ἀλητευθέντες μάρτυρες, καταλαμβάνουν τὰς εἰς αὐτοὺς προσδωρισμένης ἑδρας (1). Ὅσοι τῶν κατηγορουμένων εὐρίσκονται ἐν φυλακῇ, παρίστανται ἄνευ ἀλύσεων, φυλαττόμενοι ἀπλῶς (2). Ποιν. 222, 224. Ὁργ. 80, 258. ΣΠΝ. 112.

375. Ὁ πρόεδρος ἐρωτᾷ τὸν κατηγοροῦμενον περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου του, περὶ τῆς ἡλικίας, τῆς θρησκείας, τοῦ γενεθλίου τόπου, τῶν γονέων, τῆς τάξεως, τοῦ ἐπιτηδεύματος, καὶ τῆς κατοικίας του, καὶ τὴν παραγγέλλει νὰ προσέγγῃ εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ τὴν περὶ αὐτῆς συζήτησιν. Ποιν. 122. ΣΠΝ. 112.

Κ. Τὸ ἐπὶ παρελείφθη νὰ ἐρωτηθῇ ὁ κατηγοροῦμενος περὶ τοῦ ὀνόματος τῶν γονέων αὐτοῦ δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως, ἀτε μὴ ἐπιβαλλομένη ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότατος τῆς τοιαύτης ἐρώτησεως. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 76.

(1) Ἡ διὰ πληρεξουσίου παράστασις τοῦ κατηγορουμένου ἐπιτρέπεται κατ' ἀρθ. 25, ἐστάντις εἰς τὸ ἐφ' ᾧ καταγορεῖται πλημμελήμα ἐπιβάλλεται χρηματικὴ ποινὴ. Ἀλλ' ἐνώπιον τῶν προξενικῶν δικαστηρίων ἐπιτρέπεται ἐν γενεῇ, ἐστάντις δὲν διατελεῖ προπεφυλακισμένος. (Προξενικοῦ νόμου ἀρθ. 209).

(2) Ὁ κατηγοροῦμενος προσάγεται ἄνευ ἀλύσεων, ἵνα μὴ παρακωλύηται εἰς τὴν ἐλευθέραν αὐτοῦ ὑπερασπίσιν. Ἀλλ' ἢ παράβασις τῆς διατάξεως ταύτης δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως, ὡς μὴ ἀριθμουμένη ἐν τοῖς λόγοις ἀναίρεσεως.

376. Ὁ πρόεδρος ἐνθυμίζει ἐκτὸς τοῦτου τοὺς συνηγόμενους ὅτι χρειάζονται νὰ μὴ λήγῳσι τὴ ἀντιβαίνον εἰς τὴν συνείδησιν τῶν καὶ εἰς τὸ πρὸς τοὺς νόμους ἐφαλλόμενον τάξας καὶ νὰ φυλάττωσι τὴν προσήκουσαν κοσμιότητα καὶ μετριοσύνη τῶν ἐκφράσεων. Ὁργ. 146 ἔ. 216, 423, ΣΠΝ. 116.

Ν. Μὴ ὑποκειμένων εἰς ἔνδικοι μέσον τῶν πειθαρχικῶν ἀπελάσεων τῶν δικαστ. συμβουλίων, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθρῶν 146 καὶ 147 τοῦ Δικαστ. Ὁργανισμοῦ ἀπαγορευόντων τὴν εἰς τὸ ἱπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης παραπομπὴν αὐτῶν, ἐπίσης δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου ἀπαγγελλομένων ἐπιπλήξεων, ἐπεται πολλῶ μᾶλλον, ὅτι, καὶ ὅτε ἐπιπλήξεις ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, δὲν ὑπάγονται εἰς τὸ ἔνδικοι μέσον τῆς ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 70, 60 τοῦ 92. — (*18ε καὶ ἀρθρα 146 καὶ 147 Ὁργ. Δικ. καὶ 394, 417 καὶ 438 Ποιν. Δικ.).

377. Ἐπομένως ἀπαγγέλλει ὁ εἰσαγγελεὺς τὴν ἔννοίαν τῆς κατηγορίας μὲ συνοπτικὴν ἀκριβείαν καὶ ἐγγχειρίζει εἰς τὸν πρόεδρον τὴν κατάλογον τῶν κλητευθέντων μαρτύρων, αἵτινες καλοῦνται τότε κατ' ὄνομα παρὰ τοῦ κλητῆρος. Ποιν. 428, 464, ΣΠΝ. 116, 122.

Ν. Μὴ ἀπαιτοῦνται τοῦ ἀρθρου 377 τῆς Ποιν. Δικ. ἐπὶ πληρωματικῶν νὰ κοινοποιῇται πρῶτον τῷ κατηγορουμένῳ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων. ἐπιτρέπεται ἡ ἐξέτασις τῶν ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐναγόντος, καὶ τεθέντος ἐκτὸς τῆς δίκης, κλητευθέντων μαρτύρων, ἀπαιτήσαντος τὴν εξέτασιν αὐτῶν τοῦ εἰσαγγελέως ὡς μαρτύρων τῆς κατηγορίας, ἀφ' οὗ μάλιστα ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει τῷ δικαστηρίῳ νάρηθῃ τὴν εξέτασιν μαρτύρων ἐμφανισθέντων ἀνευ κλητεύσεως. Α. Π. ποιν. 202 τοῦ 77. — Ἡ ἐν τοῖς πρακτικαῖς ἀκρίβειαι σημείωσις τῆς κατοικίας τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ κατηγορουμένου ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐξαιρέτως τῆς ταυτότητος τοῦ προσώπου. Ὅθεν μὴ ὑποβληθεὶς ἐνστάσεως περὶ μὴ ταυτότητος μαρτύρων εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον τῆς εὐστάς, δὲν παράγεται λόγος ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 74.

Ε'. Ἐξέτασις μαρτύρων.

378. Ὁ πρόεδρος προσδιορίζει τὴν τάξιν, καθ' ἣν πρέπει νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ κατὰ μέρος μάρτυρες, καὶ νὰ ὑποβληθῶσιν αἱ λοιπαὶ ἀποδείξεις. — Ὁ αὐτὸς προσέχει ἐπιμελῶς ὥστε διὰ τῆς προσδιορισθεσμένης τάξεως νὰ σαφηνισθῶσι κατὰ τὸ δυνατόν τὰ περὶ τὴν πρᾶξιν καὶ ὅλα τὰ τὴν κατηγορίαν ἢ τὴν ὑπερασπιστὴν ἀφορῶντα περιστατικά, νὰ διασκηδασθῇ πᾶσα σύγχυσις καὶ νὰ προκύψῃ βεβαίαι ἐπὶ βασιμῶν ἀποδείξεων ἐστηρικτὴν πεποίθησιν περὶ τῶν δικασθησομένων πράξεων. Ποιν. 365, 393, 425, ΣΠΝ. 119 ἔ.

Ν. Τοῦ 378 ἀρθρου ἐκκρίνωντος ἀπὸ τῆς κρίσεως τοῦ προέδρου τὴν τάξιν τῆς ἐξέτασεως τῶν μαρτύρων, ἐπεται, ὅτι δύνανται νὰ ἐξετασθῶσι καὶ μαρτυρεῖ τῆς ὑπερασπίσεως πρὸς τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας. Α. Π. ποιν. γοφ. τοῦ 40, 183 τοῦ 88. Ὅθεν δύνανται νὰ ἐξετασθῇ καὶ μάρτυς ἐμφανισθεὶς μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ δυνάμει αὐτοῦ ἢ μετὰ τὴν ἀναγνώσιν τοῦ τῆς παραπομπῆς βουλεύματος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου, ἀπὸ ταύτης κυρίως χρησιμεύουσας πρὸς ἐρῆν ἀντίληψιν τῶν κατὰ τοῦ κατηγ. αἰτιάσεων καὶ οὕτω πρὸς γνῶσιν τῶν κλητευθέντων μαρτύρων κατὰ τὸ 424 ἀρθρον. Α. Π. ποιν. 70 τοῦ 71. — Ὁ γενόμενος κατὰ τὸ ἀρθρον 378 παρὰ τοῦ προέδρου προσδιορισμὸς τῆς τάξεως, καθ' ἣν πρέπει νὰ υποβληθῶσιν αἱ ἀποδείξεις, δὲν εἶναι ὑποχρεωτικός, διότι, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ᾔθελαν εὐχαριστήσθαι ἐκ τοῦ προσδιορισμοῦ τούτου, ἀπορρίπτεται ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ἐρητῆς παραγράφου τοῦ ἀρθ. 363, καθ' ἣν ὁ νομιζόμενος ὑπέβαλε τὴν ἀπορρίψιν πάσης προτάσεως εἰς τὴν κρίσιν ἐλαυ τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. ποιν. 129 τοῦ 46. — Ὁρίζοντος τοῦ νόμου ὅτι ὁ πρεσβρὸς πρέπει νὰ προσεγγ. ἐπιμελῶς, ὅπως διασκηδασθῇ πᾶσα σύγκυσις, ἐπεται ὅτι προσήκον νὰ ἐξεταζ. τους μαρτυρεῖ μετ' ἀπαθείας καὶ ηπιόχρητος· ἀλλ' οὗ ἤττον δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως ἢ χρῆσις πρὸς τὸν μάρτυρα ἀπειλῶν περὶ συλλήψεως κτλ. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 37. Δικαιούται δὲ ὁ πρεσβρὸς δυνάμει τοῦ ἀρθ. 390 καὶ νὰ προκαλῇ τὴν προσοχὴν τῶν μαρτύρων εἰς τὰς ἀντιφάσεις αὐτῶν πρὸς προηγουμένας καταθέσεις. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 90. — Μὴ προσαγγείσης ἀποτάσεως, χρηστεύσης τὸν μάρτυρα εἰς κατὰστασιν ἀπαγορεύσεως ὡς φρενοβλαβῆ, δύνανται οὗτος νὰ ἐξετασθῇ ἐγκυρῶς. Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 81. — Ἡ κατὰ παραδρομὴν τοῦ δικαστηρίου παραλειψὶς τῆς ἐξέτασεως μάρτυρος τῆς κατηγορίας δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν, ἀπὸ μὴ περιλαμβανόμενῃ ἐν τοῖς λόγοις τῶν ἀρθρων 360, 404 καὶ 438. Α. Π. ποιν. 96 τοῦ 71. — Ὡσαύτως ἢ μὴ ἐξετασθ. μάρτυρες, ἐσταλμένοις ἐκκληθέντες ὡς συγγενεὺς τῷ κατηγορουμένῳ. Α. Π. ποιν. 130 τοῦ 72. Ἐπίσης ἢ μὴ ἐξετασθ. μαρτυροὶ ὡς μὴ αὐτόπτοι. Α. Π. ποιν. 60 τοῦ 73. (Τὰς ἀπορρίψεις ταύτας θεωροῦμεν ἐσταλμένας, διότι ἡ αὐτογνώμων ἀποδείξ. μαρτύρων ἀποτελεῖ ὑπέρβασιν καθυκόντων, ἐπάγουσαν ἀναίρεσιν. ("Ἴδε καὶ ἀρθ. 438). — Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει νὰ κλητευθῶσι καὶ ἐξετασθῶσιν ἐπ' ἀκρατηρίου μάρτυρες τῆς κατηγορίας μὴ ἐξετασθέντες κατὰ τὴν προδικασίαν. Α. Π. ποιν. 64 καὶ 168 τοῦ 73. ("Ἴδε καὶ ἀρθρον 438).

379. Κλητευθέντος μάρτυρος τινος καὶ μὴ ἐμφανισθέντος, τὸ δικαστήριον δύνανται, πρὸς τὴν κρίσιν τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου, ἐνός(α) δὲν ἐξηγησθῇ εἰσέτι ὁ πρῶτος μαρτυρ. νὰ ἀνακαλῇ τὴν συζητήσιν τῆς κατηγορίας εἰς ὑπερὶν συνεδρίασιν. Ποιν. 167, 357, 413, 414, 420. ΣΗΝ. 120. (Γαλλ. Ποιν. Δι. 354).

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρων 438 αρ. 7, 423 καὶ 378 τῆς ποιν. δ.κον. συναγεται, ὅτι τὸ δικαστήριον ἀρεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ἀκρατησθῇ τῶν μαρτύρων τῆς το κατηγ. καὶ ὑπερασπίσεως τῶν νομίμως προταθέντων, ἐκ δὲ τῶν ἀρθρων 76, 166 καὶ 276 ὅτι τοῦς τῆς ὑπερασπίσεως δύνανται ἀνευ τινος διατυπώσεως νὰ παραστήσῃ, ἐν τῇ συνεδρίᾳ εἰς τὴν κατηγορουμένον· δὲν

κατὰ τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τοῦ ἀρθρου 379 δύναται νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ τούτου ἕως τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐξετάσεως τοῦ πρώτου μάρτυρος. Ἐπομένως, ἰὰν τὸ δικ. ἀρνηθῇ νὰ ἐξετάσῃ μάρτυρα ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι εἶδε νὰ προταθῇ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συζητήσεως καὶ πρὸ τῆς ὁρκισμοῦ τοῦ κληθέντος εἰς ἐξετάσιν ἀλλὰ μὴπω ἐξετασθέντος πρώτου μάρτυρος, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρέτα. Α. Π. ποιν. 70 τοῦ 60. — Κατὰ τὸ 379 ἀρθρον, συνδυαζόμενον τῷ ἀρθρῳ 80 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ., τὸ δικ. τῶν Συνέδρων δύναται, ὑπερχύσης αἰτίας, νὰ ἀναβάλῃ τὴν δίκην, οὐ μόνον εἰς ἑτέραν συνεδρίασιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλην σύνοδον τοῦ δικαστηρίου τῶν κικουργιδοδικῶν. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 44 κτλ. Ἐν γένει δὲ τὰ περὶ προέδου ἢ ἀναβολῆς τῆς δίκης ἐνεκα μὴ ἐμφανίσεως ἢ ἀπουσίας μαρτύρων τῆς κατηγορίας ἢ τῆς ὑπερασπίσεως ἀπόκλινεται εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, διαφεύγουσαν τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 83, 48 τοῦ 87 καὶ πλεῖστοι ἄλλαι. (Ἰδε ἀρθ. 167). Σημειωτέον ὅτι δικαιοῦνται οἱ διάδικοι καὶ νὰ παραιτηθῶσι τὴν ἐξετάσιν τῶν προσαχθέντων ὑπ' αὐτῶν μαρτύρων. Ἀλλ' ὅσῃκις ἡ παραίτησις δὲν ἀναφέρεται ῥητῶς εἰς τὴν ἐξετάσιν ὠρισμένου μάρτυρος, ἀλλ' εἶναι γενικὴ παραίτησις τῶν μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων, θεωρεῖται ὡς ἀπλὴ πρότασις περὶ προέδου τῆς δίκης, μὴ στερούσα τὸν παραιτησάμενον τοῦ δικαιώματος νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐξετάσιν τῶν μαρτύρων, ἐμφανισθέντων ἀκολουθῶς. Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 83, 47 τοῦ 86, 86 τοῦ 91, 57 τοῦ 92 (Ὁμοφωνοῦσι Dalloz καὶ Hélie). Δύναται δὲ ἡ παραίτησις νὰ ᾖ καὶ οὐ μόνον ῥητῇ, ἀλλὰ καὶ σιωπηλῇ, ὅπως συμβαίνει ὁσάκις δὲν ἐξετάζεται μάρτυς τις σιωπώντων ἢ μὴ ἀντιλεγόντων τῶν διαδίκων. Α. Π. ποιν. 183 τοῦ 73 ἡ παραιτούμενος τοῦ εἰσαγγελέως σιωπᾷ ἐ κατὰχρηστικῶς. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 52. Εἶναι δὲ ἱσχυρὰ ἡ γενομένη παραίτησις καὶ ἂν ἐγένετο διὰ πεπλανημένον πραγματικῶν ἢ νομικῶν λόγων. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 44.

380. Ἀποφασισθεὶς τῆς ἀναβολῆς, τὸ δικαστήριον καταδικάζει τὸν μὴ ἐμφανισθέντα μάρτυρα εἰς τὴν πληρωμὴν ὧν τῶν ἐκ τῆς βραδύτητος γενομένων ἐξόδων, καὶ διατάττει τὴν διὰ δικαστικῆς βίας προσαγωγὴν, ἰὰν οὗτος δὲν ἐδικαιολογήσῃ τὴν μὴ ἐμφάνισιν τοῦ δι' ἐγκαιροῦ δηλώσεως καὶ ἀποδείξεως νομίμων λόγων. Πολ. 314. Ποιν. 334, 331, 420. ΣΠΝ. 120. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 355).

381. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν, καὶ ἰὰν ἡ ἀναβολὴ δὲν ἐκηρύχῃ κατὰ τὸ ἀρθρον 380, καταδικάζεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἐ ἐξ ἀπειθείας μὴ ἐμφανισθεὶς μάρτυς, ἀκουσθέντος καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, εἰς χρηματικὴν ποινὴν δέκα μέχρι διακοσίων δραχμῶν, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐκ τῆς μὴ ἐμφανίσεως τοῦ προξενηθέντων ἐξόδων τῆς διαδικασίας. — Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν καταδικάζεται καὶ ὁ μάρτυς, ὅστις ἀνευ νομίμου αἰτίας ἀρνεῖται τὴν μαρτυρίαν ἢ τὴν ὁρκοδοσίαν.

ἐπιφυλαττεμένης καὶ τῆς περαιτέρω καταδικώσεως ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, εἰάν ἔγινε παράβασις τοῦ ἄρθρου 267 τοῦ ποινικοῦ νόμου. — Δύναται δὲ προσέτι τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν νὰ προσαγάγῃ δια τῆς βίας τὸν ἀπολιπόμενον. Ποιν. 197, 334, 357, 420, ΣΠΝ. 120 (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 355).

382. Ἐάν ὁ καταδικασθεὶς μάρτυς ἔκαμεν ἀνακοπὴν 1), καὶ ἠδυνήθη νὰ δικαιολογήσῃ τὴν προτίραν του μὴ ἐμφανίσαι κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 196 ὥρισμένα, τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἄκουσαν καὶ τὸν εἰσαγγελέα, ἀνατρέπει τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν. (1) Ποιν. 316, Ποιν. 357, 420. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 356).

1) κατὰ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 335 ὥρισμένας διατυπώσεις καὶ προθεσμίας.

[1] Ν. ΣΗ' 13 Ἀπριλίου 1867. Περὶ λιπολαστῶρων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν.

1. Κλητευθέντος μάρτυρος τινος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν καὶ μὴ ἐμφανισθέντος, τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν δύναται, προτείνοντας τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου, ἐνδὲν δὲν ἐξετασθῇ εἰσέτι ὁ πρῶτος μάρτυς ὃ ἀναβάλῃ τὴν συζήτησιν τῆς κατηγορίας εἰς ἑτέραν τινα συνεδρίαν.

2. Ἀποφασισθείσης τῆς ἀναβολῆς, τὸ δικαστήριον καταδικάζει τὸν μὴ ἐμφανισθέντα μάρτυρα εἰς φυλάκισιν μέχρι τριῶν μηνῶν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν ὧρων τῶν ἐκ τῆς μὴ ἐμφανίσεως του προξενηθέντων ἐξόδων, καὶ διατάσσει τὴν διὰ τῆς βίας προσαγωγὴν αὐτοῦ. Μὴ ἐγκατεθείσης ὅμως τῆς ἀναβολῆς, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθ. 381 καὶ ἐπ. τῆς ποινικῆς δικονομίας. Ἀνακοινεῖται ὡς ἐκτελεσθεῖσα διὰ τοῦ νόμου ΒΚ' τῆς 17 Ἰουλίου 1892 περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθ. 2 τοῦ νόμου ΣΗ'.

3. Ὁ εἰσαγγελεὺς ὁρεῖται, καίτοι διαταγθείσης τῆς διὰ βίας προσαγωγῆς τῶ μάρτυρος, νὰ κλητεῖται ἐκ νέου αὐτόν, ἐν δὲ καὶ πάλιν δὲν ἐμφανισθῇ ὅτις, ἢ δὲν προσαγῇ βιαίως, καταδικάζεται, εἴτε ἀναβληθῇ πάλιν ἡ δίκη εἴτε μὴ, κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, εἰς τὴν ποινὴν τῆς ὑποτροπῆς.

4. Ὁ καταδικασθεὶς μάρτυς δύναται ἐνδὲ ἀνατροπικῆς προθεσμίας 14 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτόν κοινοποιήσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως νὰ κάμῃ ἀνακοπὴν κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 338 τῆς ποινικῆς δικονομίας ὥρισμένα. Ἡ ἀνακοπὴ αὕτη εἰσάγεται παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν πρόκειται νὰ δικασθῇ ἡ κατὰ ὑπόθεσιν, καὶ γίνεται ἢ κατ' ἀντιωλήαν συζητήσις μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας ὑπόθεσεως, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 339, 341, καὶ 382 τῆς ποινικῆς δικονομίας ὥρισμένα. Ἄν ὅμως ὁ καταδικασθεὶς μάρτυς δὲν κάμῃ ἀνακοπὴν, ἡ ἀπόφασις ἐκτελεῖται.

Ν. Μὴ εἴσαντο· τοῦ νομοθέτου εἰδικωτέρον τι περὶ τῆς προθεσμίας ἀνακοπῆς τῶν ἐνεκέν τῆς μὴ ἐμφανίσσεως αὐτῶν καταδικασθέντων μαρτύρων, πρέπει αὕτη νὰ ὑπολογισθῇ κατὰ τὰς γενικάς περὶ προθεσμιῶν διατάξεις· ὅθεν καὶ ἡ πρὸς ἀνάγεισιν προθεσμία κατ' ἀποστάσεων καταδικαστικῶν καὶ ἐμφανισθέντων μαρτύρων ἀρχεῖται μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῶν λοιπῶν ἐνδίκων μέσων. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 43.

383. Πρὶν ἀρχίστῃ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, ὁ πρόεδρος ἐπιτάττει τοὺς μάρτυρας νὰ ἀποχωρήσωσιν εἰς τὸ δε' αὐτοῦ παρεσκευασμένον δωμάτιον, καί, ἂν κριθῇ ἀναγκάσιον, ἡ ἐξηκστὴ παρὰ τοῦ εἰσαγγελεῖος, τοῦ κατηγορουμένου, ἢ τοῦ συνηγροῦ αὐτοῦ, διατάττει τὰ πρὸς ἀποφυγὴν ἀθεμίτου ἐντεῦθενος προσφορὰ προσωλαδικτικῶν μέτρων. Ποιν. 365, 392, 401, 402, ΣΠΝ 122, (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 316).

Ν. Τοῦ άρθρου 383 ἐρρίζοντο, ὅτι οἱ μάρτυρες ἀποχωροῦσιν εἰς τὸ δε' αὐτοῦ παρεσκευασμένον δωμάτιον, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἀπαγορεύῃ τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων ἐνεκὰ τῶν κατ' αὐτοῦ ἀγαρῆσιμων ὑπονομιῶν δια τὴν μὴ ἀποχώρησιν αὐτοῦ ἀλλὰ παραμονὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πρὸς ἀκρόασιν τῶν προσεταξιζομένων μαρτύρων. Α. Π. ποιν. ἀπ. 135 τοῦ 66. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. ἀπ. 134 τοῦ 66 οὐχὶ μόνον τὸ δικαστήριον, ἀλλὰ καὶ ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν ὡς ἐρεῖλλον νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν σπουδὴν εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, δύναται νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐξέτασιν μάρτυρος, μὴ ἀποχωρήσαντος. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 105 τοῦ 51 δὲν ἀποτελεῖ λόγος ἐξαίρεσως κατὰ τοῦ παρευρεθέντος μάρτυρος εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἄλλων μαρτύρων ἡ τοιαύτη αὐτοῦ παύρεσις, ὡς μὴ ἀπαγορευομένη ἐπὶ πικρῇ ἀκυρότητος οὐδὲ παραδιδάσκουσα τὰ δικαιώματα τῆς ὑπερασπίσεως ἢ τῆς κατηγορίας, ἐλκετοῦσα δὲ μόνον κατὰ τὰς περιστάσεις τὸ ἀξιοπίστεον τοῦ μάρτυρος. (Ἐπιδοκιμαζομένη τὴν τελευταίαν γνώμην).—Ἡ παραμονὴ μαρτύρος ἢ μαρτύρων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἑτέρων μαρτύρων δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσως, ἀπὸ μὴ διατασσομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς εἰς ἰδιαιτέρον δωμάτιον ἀποχωρήσεως τῶν μαρτύρων. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 44, 73 τοῦ 47, 103 τοῦ 37, 101 τοῦ 66, 39 τοῦ 68, 248 τοῦ 73, 129 τοῦ 76, 98 καὶ 112 τοῦ 90.

384. Ὁ πρόεδρος καλεῖ τοὺς μάρτυρας ἀνὰ ἓνα καὶ τοὺς ἀρχίζει· 1) διὰ ζωῆς.—Δι' ἐν τῇ προανακηρύξει· 2) ἀναρθεῖσαι μαρτυρίαι δὲν ἀναγινώσκονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς άρθροις 116, 120, 124 καὶ 129 ἀναφερομένων περιπτώσεων. Ποιν. 121, 122, 394, 407, 431, ΣΠΝ 122 (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 317).

1) ἐξετάζει· 2) προδικάζει

5. Ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅστις ἤθελε παραθῇ τὰς διατάξεις τῶν ἀνωτέρω άρθρων, τιμωρεῖται πειθαρχικῶς παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης.

6. Πᾶσα ἄλλη διάταξις, ἀντιθέγουσα εἰς τὰς τῶν ἀνωτέρω άρθρων, καταργεῖται.

Ν. τοῦ 384 ἀπαγορεύοντες τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀνωμοτῶν ληθραίων μαρτυρῶν, ἐπίκειται ἔτι ἀναίρετες ἀπορροὶς πλημμελειοδικῶν, ἐρεϊζομένη εἰς ἐνωμοτικὸν καταθεσὶν μάρτυρος. Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 47. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 93 τοῦ 58 οἱ πλημμελειοδίκαι δὲν κωλύονται νὰ λαμβάνωσιν ὅπ' ἑαυτοῦ τὰ πρὸς προανακρίσεως ἐγγράφα, ἐν αἷς καὶ αἱ ἀνωμοτῶν ληθραίων μαρτυρίαι. Κατὰ δὲ τὴν 116 τοῦ 59 δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι τὰ πολλὰ ὡς ἀπλᾶς ἀδείξεις αἱ ἀκυρωθεῖσαι ἐνορκίαι καταθεσεῖς. Ἀλλ' ἂν ἐν ἐκθέσει βεβαιώσεως ἀδικήματος περιέχωνται καὶ πληροπορίαι μαρτύρων, δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 86, 80 καὶ 83 τοῦ 93. Ἐπίσης δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐγγράφων δημοσίων ἀρχῶν περὶ τοῦ κατεξιμένου ἀδικήματος. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 61.— Αἱ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐν τῇ προδικασίᾳ συντασσόμεναι ἐκθέσεις περὶ τῆς ἐπιδείξεως τῶν κατηγορουμένων πρὸς τοὺς μαρτύρας καὶ τῆς ὑπὸ τούτων ἀναγνωρίσεως αὐτῶν δὲν περιλαμβάνουσι μόνον γεγονόσιν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐξ ἰδίας ἀντίληψεως βεβαιωμένον, ἀλλὰ περιέχουσι κυρίως μαρτυρίαν περὶ τῆς ταυτότητος τῶν κατηγορουμένων· ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκρότητος. Α. Π. ποιν. 21 καὶ 75 τοῦ 49, 86 τοῦ 54. Ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις ἐγγράφων τῶν διαφόρων ἀρχῶν περὶ σχετικῶν πρὸς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἀδικημάτων (οἷον ἡ ἐκθεσις ταύτου περὶ ἰδιοποιήσεως χρημάτων) ἐπιτρέπεται. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 61. Ἐπίσης ἀναγνωστέα τὰ ἐγκλητήριον, καὶ ἂν περιέχωνται ἐν αὐτῷ ἐν περιλήψει καταθεσεῖς μαρτύρων. Α. Π. ποιν. 93 καὶ 96 τοῦ 36.— Ἡ ἐξέτασις συγκατηγορουμένου τινος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μαρτυρία· οὐδὲν δύναται νὰ ἀναγνωσθῇ ἢ ἐν τῇ προανακρίσει· ἐξέτασις αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 42. Ἰδὲ τὸ αὐτ. 431).— Ὡς ἐξέτασις μάρτυρος κατὰ τὴν ἀπολογίαν τοῦ κατηγορουμένου εἰς εὐδεμίαν ὑπάγεται τῶν παρεχουσῶν λόγον εἰς ἀναίρεσιν περιπτώσεων τοῦ 456, 458 τῆς Ποιν. Δικ. Α. Π. ποιν. ἀπ. 59 τοῦ 68. Ἄν ἐξ αὐτοῦ ᾖ καὶ μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως, εὐδὲ καὶ νόμιμον συμφέρον ἔχει νὰ παραινῇ/ῇ ἐπὶ τούτῳ, ὡς πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ ἐξετασθέντος, ὡς κατὰ τοῦτο κλητευθέντος. Α. Π. ποιν. 59 τοῦ 68. Ἐπίσης εἰς εὐδεμίαν τῶν παρεχουσῶν δικαίωμα εἰς ἀναίρεσιν περιπτώσεων ἀνάγεται ἡ ἀνευ νεαρῆς ἀποστάσεως τῶν διαδίκων ἐξέτασις μάρτυρος τῆς κατηγορίας, εὐ τὴν καταθέτην, μὴ εὐρεθέντος· παρόντος κατὰ τὴν ἐκκλήνησιν τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων, παρηγγίη, ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀνευ ἀντιρρήσεως τῆς ὑπερασπίσεως. Α. Π. ποιν. 80 τοῦ 92.— Ὁρίζοντο, τοῦ νόμου ἐστὶ διὰ τῶν ἐξεταζόντων εἰς μαρτύρας, ἐπεταὶ ἔτι, ἐμφανισθέντων τῶν μαρτύρων εἰς τὸ ἀκροατήριον, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀναγνωσθῶσιν αἱ ἐν τῇ προδικασίᾳ αὐτῶν καταθεσεῖς. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 49, 113 τοῦ 56, 82 τοῦ 93, 201 τοῦ 94· πλην ἐὰν ἐκ αὐτοῦ ἀντιτάσσουσιν πρὸς τὰ ἐν τῇ προδικασίᾳ κατατεθέντα, ὅτε, αὐτοῦ ἀντιδιακρῆσται παρ' αὐτῶν ὁ πρεσβρὸς, δικαιοῦται νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἐπὶ αὐτοῖς τὰ σχετικὰ χωρία τῆς ἐξέτασεως αὐτῶν. Α. Π. 69 καὶ 126 τοῦ 38. Ἀλλὰ καὶ τῆς διατάξεως ταύτης ἡ μὴ τήρησις δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 39.

385. (1) Μαρτυρὲς δὲν πρέπει νὰ διακρίπῃνται εἰς τὰς μαρτυρίας των, εὐδὲ συγχωρεῖται εἰς αὐτοὺς νὰ καυλῶσιν ἀκριβοῦς ἀπολογητικὰς εἰς τὰς μαρτυρίας των.— Κατὰ πᾶσαν μαρτυρίαν

ἔρωτᾷ ὁ πρόεδρος τὸν κατηγορούμενον ἢ τὸν συνήγορόν του, εἰ ἔχουν τι νὰ παρατηρήσουν, ἢ νὰ ὑπομνήσουν κατ' αὐτῆς. Π.Π. 386. ΣΠΝ. 122. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 319 καὶ 325).

N. Τοῦ ἄρθρου 386 παρέχοντες τῷ κατηγορούμενῳ τὸ δικαίωμα νάποτείνῃ ἀπ' αὐθείας τοῖς μάρτυσι τὰς θεωρούμενας ὑπ' αὐτοῦ ἀναγκαίαις ἢ ὑπερασπιστὶν αὐτοῦ ἐρωτήσεις, ὅθεν δυναμένου αὐτοῦ νὰ ἀσκήσῃ ἀκωλύτως ἀπ' ἐκείνου τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐπαίται, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ προέδρου παραδεχθεὶς διατ. τοῦ ἄρθρου 383, καθ' ἣν οὗτος καλεῖ τὸν κατηγορούμενον εἰς τοῦτο, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ λόγος ἀναίρεσιως. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 47, 102 καὶ 106 τοῦ 52, 8 τοῦ 53, 4 τοῦ 54, 80 τοῦ 56. (*18ε καὶ ἀρθρ. 386 καὶ 438).

386. Ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ συνήγορός του ἔχουν τὸ δικαίωμα—1. νὰ ἀπαγγεῖλωσι κατὰ τοῦ μάρτυρος αὐτοῦ ἢ κατὰ τῶν μαρτυριῶν του πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ὀρίσῃ ἀκριτέστερον τὸ ἀξιοπίστον αὐτῶν καὶ συντείνει πρὸς ὑπεράσπισίν του. — 2. νὰ ἀποτείνωσιν ἀπ' αὐθείας πρὸς τὸν μάρτυρα ἕλας τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν ἀναγκαίαις ἐρωτήσεις. (1) Ποιν. 385, 388 ε. ΣΠΝ. 122. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 319).

N. Εἰ καὶ ὁ νόμος ἐπιβάλλει διὰ τοῦ ἄρθρου 383 εἰς τὸν πρόεδρον τὸ καθήκον νὰ προσκαλῇ τὸν κατηγορούμενον νὰ ποιήσῃται χρῆσιν, ἂν θέλῃ, τοῦ δικαιώματος νάποτείνῃ ἐρωτήσεις πρὸς τοὺς μάρτυρας, δὲν διατίσκει ὁμως τοῦτο ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας· ἐξ ἐναντίας μάλιστα κατὰ τὰς διατ. τῶν ἄρθρων 407 § 8 καὶ 438 § 7 λόγος ἀναίρεσιως ὑπάρχει μόνον ἐπείκει δι' ἐδέχθῃ κατὰ νόμον ἀκροασίς εἰς τὸν κατηγορούμενον, δηλονότι ἀπέταν ζήτησαντος τοῦ κατῆγ. νὰ μετέλθῃ τὰ νόμιμα μέσα τῆς ὑπερασπίσεως τὸ δικαστήριον δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ παρεμποδίσῃ αὐτόν. Α. Π. ποιν. 110 τοῦ 46, 98 τοῦ 89. (*18ε καὶ ἀρθρα 383 καὶ 438). *Ὅθεν ἐπαίται ἀναγκάτως, ὅτι εἰν θέλοντες τοῦ κατῆγ. ἢ τοῦ συνήγορου αὐτοῦ νάποτείνῃ ἐρωτήσιν τὸ μάρτυρι σχετικὴν πρὸς τὸ αξιοπίστον τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἐπέρχεται ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 89 τοῦ 47. *Ἐπίσης εἰν μὴ ἐπιτραπῇ ἡ ἐξέτασις μάρτυρος ἢ μαρτύρων περὶ τοῦ αξιοπιστοῦ τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας. Α. Π. ποιν. 66 τοῦ 47. *Ἀλλὰ καὶ τὴν Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 46 νομίμως ἀπαγορεύεται ἡ ἐξέτασις μαρτύρων περὶ τῆς διαγωγῆς ἑτέρου μάρτυρος τῆς κατηγορίας, εἰν προσάπτονται αὐτοῖς πράξεις, μὴ ἀποδεικνυόμεναι παραχρῆμα, καὶ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 41, εἰν προσάπτονται πράξεις ἀόριστοι κατὰ χρόνον, τόπον κτλ., κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 162 τοῦ 66 ἡ ἀπαγόρευσις ἐρωτήσεων περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ παθόντος δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. (Πᾶσι αὗται αἱ ἀποφάσεις ἐσφαλμέναι καθ' ἡμᾶς). *Ἀναμνησκόμενος ὁμως ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρίων, ἔχων κατὰ τὰ ἀρθρα 365 καὶ 417 τῆς ποιν. δικον. τὸ καθήκον νὰ ἀποβρίπτῃ πάσης τῆς

(1) Ἐν Γαλλίᾳ ὁ δικηγόρος δὲν δύναται νὰ ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις ἀπ' αὐθείας πρὸς τοὺς μάρτυρας, ἀλλὰ μόνον διὰ τοῦ Προέδρου.

ἀνωφελέως προτάσεις τοῦ κατηγορουμένου, δύναται νὰ ἀπαγορεύσῃ τῷ συνηγμένῳ αὐτοῦ τὸ νὰ πειθύνῃ πρὸς τὸν μάρτυρα ὅπως ἀρίστον καὶ ἀσκόπων ἐρωτήσιν· ἡ δὲ τοιαύτη, περὶ τοῦ ἀνωφελούς τῆς ἐρωτήσεως κρίσις τοῦ προέδρου διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Δ. Π. ποιν. 134 τοῦ 66, 94 τοῦ 73, 114 τοῦ 89. Ἄρα εἰς τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου ἀπόκειται νὰ κρίνῃ ἂν ὑπάρχῃ περίπτωση ὅπου ἀπειθύνῃ τοιαύτη ἢ τοιαύτη ἐρώτησις πρὸς τὸν μάρτυρα· δύναται δὲ ὁ κατηγορούμενος, ἂν θεωρῇ μὴ ὀρθὴν τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν τοῦ προέδρου, νὰ προκαλέσῃ ἀπόρριπν τοῦ δικαστηρίου. Σιωπῆσαι δὲ δὲν ἔχει λόγον ἀναιρέσεως. Δ. Π. ποιν. ἀπ. 89 τοῦ 67, 108 τοῦ 87. (*Οἱ καὶ ἀρ. 425).

387. Ἐὰν κατὰ τὴν περιπτώσιν τοῦ προηγουμένου άρθρου ἐξυβρισθῇ ὁ μάρτυς ἢ προσεσθῶσιν εἰς αὐτὸν πράξεις μὴ δυνάμεναι νὰ ἀποδειχθῶσι παραχρῆμα, καταδικάζεται ὁ ἐνοχλῶν κατ' ἀπῆλπιν τοῦ μάρτυρος ἢ τοῦ εἰσαγγελέως ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγελίας μάρτος, εἰς κράτησιν μὲν μέχρι ἐκτὶς ἡμερῶν, καὶ, ἐὰν ᾔται ἤρῃ εἰς φυλακὴν, εἰς αὐστηροτέραν κράτησιν. — Ἡ παρὰ τοῦ δικαστηρίου καταγνωσθεῖσα ποινὴ ἐκτελεῖται παραχρῆμα ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς περαιτέρω καταδικώσεως πρὸς ἐκαστογῆν τῆς κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον ἢ τὸν δικαστικὸν ὀργανισμὸν ἐπιδεδιχητάς τυχόν ποινῆς. Ὅροι. 132, 147. ΣΠΝ. 122.

Ν. Δ1. προσάπτόμεναι τοῖς μάρτυσι πράξεις δὲν νὰ ὦσιν ὡρισμέναι κατὰ τὸν χρόνον, τὸν τόπον καὶ τὰ πρόσωπα. Δ. Π. ποιν. 67 τοῦ 41, 114 τοῦ 46, 66 τοῦ 47. Ἄλλ' ἐρωτήσεις πρὸς μάρτυρα ἀποβλέπουσα εἰς τὸ ἀπολογῆσαι ἐαυτὸν ἔνοχον ἀξιοποίνων πράξεως ἀπαγορεύεται κατὰ τὴν Δ. Π. ποιν. 8 τοῦ 34. Σημειωτέον ὅτι, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος δηλώσῃ, ὅτι, κατ' ἐντελὴν αὐτοῦ ἐγένετο ἡ πράξις ὑπὸ τοῦ δικηγόρου, τιμωρητὴς μόνον ὁ κατηγορούμενος δύναται τοῦ ἀρθ. 147 τοῦ Ὅριγ. τῶν δικαστηρίων. Δ. Π. ποιν. 74 τοῦ 94. — Ἐκ τοῦ άρθρου 387 πηγάζει καταδύλως ὅτι πλὴν τῆς ἐν αὐτῷ ποινῆς δύναται ὁ προσάψας νὰ καταδιωχθῇ ἀκολούθως καὶ ἐπὶ ἐξυβρίσει ἢ συκοφαντίᾳ. Δ. Π. ποιν. 74 τοῦ 94. Ἀντίκειται Δ. Π. ποιν. 32 τοῦ 76, καθ' ἣν ὁ δικηγόρος δὲν δύναται νὰ καταδιωχθῇ βραδύτερον (Προδύλως ἐτραχμένη).

388. Ὁ πρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν μάρτυρα ὅλας τὰς διασαφῆσεις, τὰς ὁποίας ὀρεῖται ἀναγκαίας καὶ ὠφελίμους πρὸς ἐρευναν καὶ διασαφήσιν τῆς ἀληθείας. — Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχουν ὁ εἰσαγγελεὺς, οἱ δικασταί, ὁ ἰδιώτης κατήγορος καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνόχων. Ποιν. 365, 386, 389, 425. Πολ. 337. ΣΠΝ. 122.

Ν. Δ2. προκύπτει ἐκ τοῦ συνδ. τῶν άρθρων 425, 378, 388 καὶ 390 τῆς ποιν. δίκον., τὸ τῶν συνεδρίων δικαστ. δικαιοῦται νὰ διατάξῃ τὴν ἀνάγνω-

σιν χωρίς τινός τῆς ἐν τῇ ἀνακρίσει καταθέσεως τοῦ μάρτυρος πρὸς διαπόλησιν τῆς συμφωνίας τῆς μεταξὺ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου καὶ τῆς ἐν τῇ ἀνακρίσει καταθέσεως αὐτοῦ, ὁ δὲ Ἄρειος Παγὸς δὲν ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ ἐπικρίνῃ τὴν κρίσιν ταύτην τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου. Δ. Π. ποιν. 69 καὶ 126 τοῦ 38. — Τοῦ ἀρθ. 388 ἐρρίζοντες ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς, οἱ δικασταί, ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, ὁ ἰδιώτης κατηγορὸς δικαιούνται νὰ ζητήσωσι διασαφήσεις παρὰ τῶν μαρτύρων, ἔπεται ὅτι δικαιούνται νὰ αἰτῶνται τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν τοῦ προέδρου· ὅθεν, ἂν μὴ ζητήσωσι τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν καὶ ἐνεκὰ τοῦτου μὴ ζητήσωσι διασαφήσεις, δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις. Δ. Π. ποιν. 48 τοῦ 46, 110 καὶ 117 τοῦ 53. Σημειωτέον ὅτι ὁ μάρτυς, εἴτε ὑπὸ τῆς κατηγορίας προσαχθεὶς, εἴτε ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, δύναται νὰ εἰσαπὼθῇ περὶ παντὸς θεμάτων σχετικοῦ πρὸς τὴν κατηγορίαν. Δ. Π. ποιν. 90 τοῦ 59, 30 τοῦ 73· ὡς καὶ περὶ παντὸς θεμάτων σχετικοῦ πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν. Δ. Π. ποιν. 84 τοῦ 92.

389. Ὁ πρόεδρος, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ οἱ δικασταί δύνανται κατὰ πᾶσαν καταστάσιν τῆς συζητήσεως νὰ ζητήσιν καὶ ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον τὰς ἀναγκαίας ἀνακρινώσεις περὶ τῶν αἰτιάσεων, τῶν περὶ ὑποψίας λόγων, καὶ τῶν γεγονότων, καὶ νὰ ἀποτεινόντων ἐπὶ τοῦτου ἐρωτήσεις πρὸς αὐτόν. — Ὁ ἰδιώτης κατηγορὸς καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δὲν δύνανται νὰ κἀρουν πρὸς τοῦτο ἀπ' εὐθείας ἐρωτήσεις, ἀλλὰ μόνον διὰ τοῦ προέδρου. Ποιν. 386, 425. ΣΠΝ. 122.

390. Ἐὰν οἱ ἐγκαλούμενοι ἢ οἱ μάρτυρες ἐξητάσθησαν ἤδη ἐν τῇ προανακρίσει περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ὁ πρόεδρος προκαλεῖ τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὰς παρατηρηθείσας ἀσυμφωνίας καὶ ἀντιφάσεις καὶ ζητεῖ περὶ τούτων διασαφήσεις. — Πρὸς τοῦτο ἀναγκινώσκονται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ἀνακρίσεως τὰ εἰς τὸ προκειμενον ἀναγόμενα χωρία καὶ ἐπιδεικνύονται εἰς αὐτοὺς. Ποιν. 80, 425. ΣΠΝ. 122.

391. Εἰς τὴν περικιτέρω ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ἐρασιζονται τὰ ἐν ταῖς ἀρθροῖς 110 — 132 ὁρισμένα. Ποιν. 464. ΣΠΝ. 122.

Ν. Ἐὰν κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν καταθέτῃ ὁ μάρτυς εἰς καὶ κατὰ τὴν προδικασίαν, ὁ γραμματεὺς σημειοῦται ἀπλῶς ἐν τοῖς πρακτικαῖς τὴν συμφωνίαν ταύτην· ἄλλως καταχωριεῖται ἐν τοῖς πρακτικαῖς εἰ ἀσυμφωνία. ἢ καὶ ἡ ὅλη μαρτυρία τοῦ κατὰ πρῶτον ἤδη ἐξεταζομένου. Δ. Π. ποιν. 62 τοῦ 43. Ὅθεν ἐν ταῖς πρακτικαῖς γίνεται ἡ ἐκθεσις τῶν ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ μαρτυρουμένων, εἰ μὲν ὁ μάρτυς δὲν ἐξητάσθῃ ἐν τῇ ἀνακρίσει· ἄλλ' ἢ ἑλλειψίς αὐτῆς· δὲν προσβάλλει τὸ τῆς ὑπερασπίσεως δικαίωμα κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν ἐνδίκων διαδικασίαν, ἅτε τῶν ἐνδίκων μαρτυρούντων τὴν πεποιθήσιν αὐτῶν ἐκ τῆς προφορικῆς ἐνώπιον αὐτῶν μαρτυρίας. Δ. Π. ποιν. 67 τοῦ 51.

1. "Εκαστος μάρτυς διακρίνεται μετὰ τὴν τελειωσιν τῆς ἐξετάσεως μέχρι τοῦ τέλους τῶν συζητήσεων εἰς τὸ ἀκροατήριον. ὁ πρόεδρος ὅμως ἔχει τὸ δικαίωμα, κατ' αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ κατηγορουμένου, ἢ τοῦ συνηγόρου του, ἢ καὶ αὐτοῦ καὶ ἄλλως, νὰ διατάξῃ νὰ ἀποχωρήσωσι τινες ἢ ὅλοι οἱ μάρτυρες, καὶ νὰ ἐξετασθῶσιν ἐν νέῳ ἤτοι κατὰ μόνους, ἢ ἐπὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων. — Ἐὰν ὁ πρόεδρος διατάξῃ νὰ ἐκτασθῇ αἴτησιν, ἀποφασίζει περὶ τοῦτου τὸ δικαστήριον. Ποιν. 383. 420, 464. ΣΠΝ. 122. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 320 καὶ

ὁ διάταξις τοῦ 392 ἄρθρου περὶ τῆς τοῦ μάρτυρος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῆς ἀφ' ἧς τοῦ τέλους τῆς συζητήσεως σκοπὸν ἔχει τὸ νὰ δύναται τὸ δικαστήριον ἐν ἀνάγκῃ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὰς τυχόν διασαφηνίσεις. ὅθεν ἡ ἀνάγκη μάρτυρος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐλλειψὶς σύσπιδος μόνον, ἐπὶ αὐτοῦ προφανῶς περιωρισθῆσαν τα περὶ ἐξετάσεως νόμιμα δικαιώματα. καὶ ἀπετέλεσεν ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀληθείας. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 188 καὶ τὴν 188 τοῦ 70 τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως μὴ ἀναφερόμενοι ἀπεχώρησαν οἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες, τεκμαίρεται, ὅτι παρέμεινεν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Α. Π. 188 τοῦ 70. τὸ ἄρθρ. 392 ἀπαγορεύει μὲν νὰ παραμείνωσιν οἱ μάρτυρες ἀφ' ἧς τῆς συζητήσεως, ἀλλὰ δὲν διατάσσει τοῦτο ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. ὅθεν ἐλλειψὶς αὕτη δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 183 τοῦ 88.

ς'. "Ἀλλὰ ἀποδείξεις.

3. "Ἐγγράφα ἀποδεικτικὰ ἀναγινώσκονται καὶ ὑποβάλλονται, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη ἀπόδειξις 1), εἰς τὸν κατηγορουμένον, διὰ νὰ τα ἀναγνώσῃ ἢ νὰ ἐξηγηθῇ περὶ αὐτῶν. — ὅθεν ἀναγκαῖον νὰ ἀναγνώσῃ τις τῶν μαρτύρων τὸ ἐγγράφον ἢ τὴν ἀπόδειξιν 2), ὁ πρόεδρος ἐπιδεικνύει ταῦτα τῶν διὰ νὰ ἐξηγηθῇ. Ποιν. 110. 378. 425. ΣΠΝ. 122. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 329).

4. πᾶν ἄλλο πειστήριον 2) ἢ τὸ πειστήριον

Τὸ ἄρθρον 393 τῆς ποιν. δικον., διαλαμβάνον περὶ τῆς πρὸς τὸν κατηγορουμένον ἀναγνώσεως καὶ ἐπιδείξεως τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, δὲν ποινὴν ἀκυρότητος. εἰ μὴ ἐκπληρωθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τοῦτου. Ποιν. 41 τοῦ 47, 80 τοῦ 36, 19 τοῦ 59, 90 τοῦ 62. ὅθεν τότε δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ παράλειψις αὕτη ὡς ἐπάγουσα ἀναίρεσιν, ὅταν ἡ ἀνάγκη ἀναγνώσεως καὶ ἐπιδείξεως τοιούτων ἐγγράφων, τὸ δικαστήριον ἀπορρίψῃ αὐτὴν ἐπὶ παραδίδοσι τοῦ τῆς ὑπερασπίσεως δικαιώματος τῆν Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 46, ἢ παραλίπῃ τοῦτο νάποσανθῇ, ὅτε ἐφαρμογὴν ὁ λόγος τοῦ εἰ. 7 τοῦ ἄρθρ. 458 ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρον ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

401. "Οθεν καὶ ἡ μὴ ἀποστολὴ τῶν πειστηρίων πρὸς τὸ κουργιοδικαίε γραμματεῖ, ὅπως ὑποβληθῶσιν εἰς τὸν κατηγορη-
ται μὲν νὰ χρησιμοποιῇ ὡς λόγος ἀναβολῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ
ρέσεως. Δ. Π. ποιν. 56 τοῦ 45, 48 τοῦ 46.—(Ἴδε καὶ ἀρ.

Ζ'. Τέλος τῆς διαδικασίας καὶ ἀπόφασις

394. Παραιωθείσης τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν ἐπι-
ἀκουσθέντος τοῦ κατηγορουμένου, ἀναπτύσσουν, ὁ
λαεὺς τὴν κατηγορίαν, ὁ δὲ πολιτικῶς ἐνάγων τὴν
ἀπαγγέλλοντες τὰ ἐκ τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν δια-
ηγμένα καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας κα-
νοντα πορίσματα, καὶ ἐπάγουν τὰς αἰτήσεις των.—
ἔπεται ἡ ἀπολογία τοῦ ἐγκαλουμένου ἢ τοῦ συν-
δὲ ὁ εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων θέλη
συγχωρεῖται τοῦτο εἰς αὐτόν, ἔχει ὅμως τότε ὁ κα-
καὶ ὁ συνήγορός του τὸ δικαίωμα νὰ ἀγορεύσῃ ἐ-
ραιτέρω ἀνάπτυξις δὲν συγχωρεῖται, ἀλλ' ἡ συ-
καὶ διαγινώσκεται ἡ ἀπόφασις. Ποιν. 400. 42
464. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 335).

N. Δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως νὰ ἐρωτᾶται ὁ κατηγο-
πέραις τῆς διαδικασίας, ἂν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ τι, ἅτε τοιοῦτο
σόντος τοῦ νόμου ἐπὶ πλημμελημάτων. Δ. Π. ποιν. 90 τοῦ
Οὐλ' ἀγορεύει ὁ κατηγορούμενος ἐκ δευτέρου, εἰάν μὴ ἀγορεύ-
ἢ ἄλλος τις ἀντίδικος αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 90 τοῦ 46. 'Αλ-
δὲ ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ἅπαξ μόνον ὁ κατηγορούμενος, μὴ π-
ρεύσῃ καὶ ἐκ δευτέρου, ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσως. Δ. Π. ποιν.
'Εάν ὁ συνήγορος παρεκτραπῇ τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ κατὰ
διατάξεων τοῦ 146 ἄρθρου τοῦ δικαστ. ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ
ποιν. δικαν. δύναται ὁ πρόεδρος νὰ ἀφαιρήσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν
ποιν. 17 τοῦ 78. (Ἴδε καὶ ἄρθρ. 417 καὶ 458). — Δὲν ἔ-
ποινῇ ἀκυρότητος ἢ μεσολάβησις νέας ποινικῆς διαδικασίας
ἀπόφασις τῆς προτέρας ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει παραιωθείση
Π. ποιν. 61 τοῦ 41.—'Εκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 378, 37
ἀγεται, ὅτι κατὰ τὴν διάνοιαν τοῦ νομοθέτου ἡ καταλλή-
ἀκράσεως τοῦ κατηγορουμένου εἶναι ἡ καθ' ἣν καλεῖται
μάρτυρας, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδαμοῦ ὀρίζεται βητικῶς ἡ τάξις τῆ
μένου ἐξετάσεως, τοῦ ἄρθρου 394 αἰνιττομένου μὲν τὴν με-
ἐξετάσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ μὴ βητικῶς ἐπιτάσσοντος αὐτήν, καὶ μὴ
ἀκυρότητος, ἔπεται, ὅτι ἡ διαδικασία δὲν ἀκυροῦται, εἰάν ὁ
μαρτύρων ἢ ἐν τῷ μεταξύ. Δ. Π. ποιν. 95 καὶ 96 τοῦ 39
'Εκ τοῦ 394 ἄρθρου συνάγεται ὅτι καὶ τὸ δικαίωμα, ὅπερ

396, 399 και 423 της ποιν. δικον. συνδυάζονται αλληλῶς ἔχει τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιβάλλῃ νέαν ἀποφασίν, δὲν δύναται νὰ ἀνερχθῇ ἢ κατὰ τὴν ἀρτίαν τῆς ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ συζητήσεως, πρὶν ἢ ἀποσυρθῇ εἰς διάγνωσιν ἢ ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 41, 14 τοῦ 44. Contra νεώτεροι ἀποφάσεις 14 τοῦ 70, 34 τοῦ 72, 132 τοῦ 93 (ὡς ἐπιδοκιμαζόμεναι), καθ' ὅς ἐν ἀσφ. σταθεὶ τῆς δίκης πρὸ τῆς ἐριτικῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ διατάσῃ κείτοντας ἀποδείξεις. — Μηδὲν ἐριζόντων τῶν ἀρθρῶν 394 καὶ 449 τῆς πολ. δικον. ὡς πρὸς τὴν ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων συζητήσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἔπεται, ὅτι οὐδεμία ἐπιβάλλεται ὑποχρέωσις εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγωντα τῆς καταθέσεως τῶν ἐγγράφων προτάσεων πρὸ 24 ὥρων. Α. Π. ποιν. 6 καὶ 43 τοῦ 67. Ἐκ τοῦναντίου συναγεται ἐκ τῶν ἀρθρῶν 394 καὶ 449 τῆς ποιν. εἰς τὴν οὐδόλως ἀντιστρατεύονται τὰ τὴν προδικασίαν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς κανονίζοντα ἀρθρα 302—306 τῆς ποιν. δικον. ὅτι ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δύναται καὶ προσωρικῶς νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἀγωγὴν ἀνευ ἐγγράφων προτάσεων. Α. Π. ποιν. 149 τοῦ 72, 163 τοῦ 72, 164 τοῦ 76. (Ὡς καὶ ἀρθρον 302). Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 64 ὁ λόγος, ὅτι ἐν ὑπεβλεπόμεναις ὁ πολιτικῶς ἐνάγων πρὸς ὑποστήριξιν τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ἀγωγῆς εἶναι ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου ὡς μὴ προβλεπόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 438 τῆς ποιν. δικον. — Καὶ μετὰ τὰς ἀγορεύσεις προτείνεται νὰ συμπληρωθῶσιν ἐλλειψαί τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, ὡς ἐν νῶ ἀναγνωσθῶσιν ἐγγράφα κτλ., ἀλλ' ἀναγκαῖον τότε νὰ ἐπιτραπῇ καὶ ὅτι ἐν τῷ λόγῳ τοῖς διαδικαίαις, ἵνα ἐπενέγκωσι τὰς παρατηρήσεις αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 118 τοῦ 52, 43 τοῦ 62. — Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συζητήσεως δύναται νὰ ἀνακληθῇ ἡ περὶ λήξεως αὐτῆς ἀπόφασις, καὶ νὰ διαταγῇ ἐπανάλυξις αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ τὰ μέσα τῆς κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως εἶναι ἴσα καὶ ὅτι συγχωρεῖται εἰς τὸν κατηγοροῦντα πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται καὶ τῷ κατηγορουμένῳ, ἔπεται ὅτι, ἂν ἀκυρωθῇ ἡ ἀνακεφαλαίωσις τοῦ προέδρου καὶ ἐπανέλθῃ εἰς συζητήσιν ἡ κατηγορία κατὰ προτάσιν τοῦ ἐπισταγγελέως χάριν ἐπιδείξεως νέων τινῶν πειστηρίων, ἀναγκαῖον νὰ ἀκυρωθῇ ἐκ νέου ἡ ἀνακεφαλαίωσις κατὰ πρότασιν τοῦ κατηγορουμένου, ἐὰν οὐκ αἰτίῳσι νὰ ἐρωτηθῇ ὁ γραμματεὺς περὶ τῆς προϋπάρξεως τῶν ἐπιδεικνόντων πειστηρίων. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 47.

395. Αἱ ἀποφάσεις γίνονται διὰ τῆς ὁφείτου τῶν πληκνόντων καὶ πάντοτε ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀκούσῃ πρῶτον τῶν ἐπιταγόμενων καὶ ἔκτους τοῦς ἐν τοῖς ἀρθροῖς 394 καὶ 401 ἀναφερομένους διαδικίους. (1) Πολ. 177. Ποιν. 407, 420, 458, 7, 464. Οὐγγ. 86. ΣΠΝ. 127.

(1) Οὐτε τὸ ἀρθρον 393 οὐτε τὸ ἀρθρ. 433, ἐρίζοντα τὰ τῆς κατατίσεως τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων ἀναγκασμοί, τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 177 τῆς Πολ. Δικ. καθιερούμενον ῥητὸς δικαίωμα τοῦ μειονελεγχόντος δικαστοῦ καίτοι τὴν καταχωρίσιν τῆς γνώμης αὐτοῦ ὡς λόγον ἀμφισβητίας. Ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀρθ. 86 τοῦ Ὁγγ. τῶν Δικαστηρίων, ἐφαρμολογούμενου εἰς πάντα τὰ εἶδη τῶν ἀποφάσεων, προδήλως συναγεται ὅτι ἐφαρμόζεται ἡ περὶ τοῦ δικαιοῦματος τοῦτοῦ διατάξις καὶ εἰς τὰς ποινικὰς ἀποφάσεις καὶ τὰ βουλευόμενα.

396. Πρώτον γίνεται ψηφοφορία περί τῶν ἐξῆς πρῶτον ἂν ὁ κατηγορούμενος ἦναι ἔνοχος τοῦ πλημμελήματος αὐτοῦτος, ἢ ὡς συναίτιος 1)· ἂν ἦναι ἔνοχος τοῦ τοῦ πλημμελήματος ἢ τῆς ἀποπειρας αὐτοῦ κτλ. — Ὁ ψηφοφορία περί τῶν παρὰ τοῦ προέδρου ἐν τῇ συμμαχικῶν ἐπιτημάτων, ἀφίλει ἕκαστος δικαστὴς ἔνοχος ἢ ἀθώος. — Τῆς ψηφοφορίας ταύτης γίνεται τῇ ἐκθέσει. Ὁργ. 84. 86. Πριν. 464. (Γαλλ. Ποιν.

1) πρόσθετος ἢ συναρξός.

397. Ἡ διαγνωσθεῖσα ἀπόφασις πρέπει νὰ περιεῖται ἄρθρον 92 τὰς αἰτίας 1) καὶ νὰ δημοσιεύεται ἐν τῇ τριμῇ καταδικασθέντος δὲ τοῦ ἐγκαλουμένου, γίνεται μετὰ ταῦτα κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν συζητήσεως τοῖς ἄρθροις 449 καὶ 450 ὁρισμένα περί τῆς ἐφαρμογῆς. — Ὁ εἰσαγγελεὺς κάμνει πρῶτος τὰς προτάσεις δύνανται ὁ κατηγορῶς ἢ ὁ συνήγορός του νὰ ἀναφέρουν τηρήσεις καὶ αἰτήσεις των, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπαγγέλλει ἀπόφασιν. Ποιν. 81. 403. 407. 10. ΣΠΝ. 128 ε.

1) αἰτιολογίας 2) ποινικῇ

N. Κατὰ τὸ ἄρθ. 397 πρῶτον ἀπαγγέλλεται ἡ περί ἔνοχης μετὰ ταῦτα, γενομένης συζητήσεως, ἀπαγγέλλεται ἡ ποινὴ, δικαστικὴ ἀπόφασις, ἐκ τούτου δὲ διατρανοῦται, ὅτι ἐκδίδονται κοινά καὶ αὐθόπαρκοι ἀποφάσεις. ἡ μὲν τῆς ἔνοχης ἢ δὲ ἕκαστη, δὲ αὐτῶν εἶναι αὐτοτελής, ὡς τοιαύτη δὲ πρέπει νὰ κατὰ τὸ 88 ἄρθρον τῆς ποιν. δικον. ὑπὸ τοῦ τῶν μετασχόντων τοῦ γραμματέως, μὴ ὑπογραφείσα δὲ εἶναι ἀναίρετα, ἀπὸ τῶν ἀποτελευσῶν κύριον συστατικὸν τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 251, 42 τοῦ 50, 52 τοῦ 39. Δύνανται ἑμὲς ἀμφοτέραι αἱ καταχωρισθῶσιν ὑπὸ ἑνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν. Α. Π. ποιν. Τουναντίον ἐν ταῖς πταισματικαῖς ὑποθέσεσι δι' ἑνὸς καὶ μόνου κηρύσσεται καὶ ἡ ἔνοχὴ καὶ ἐπιβάλλεται καὶ ἡ ποινὴ, ὡς πρὸς ἄρθ. 344. Α. Π. ποιν. 39 καὶ 84 τοῦ 43. — Ὡς προκύπτει ἐκ 92 καὶ 397 τῆς ποιν. δικον. αἱ αἰτιολογίαι ἀποτελοῦσιν ὁ ἕκαστος ἀποφάσεως ὡς αἰτιολογία δὲ δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ἡ τοῦ πράγματος, εὖ ἔνεκα κατηγορεῖται τις, ἀλλ' ὁ δικαστὴς ἀναφέρει καὶ τοὺς λόγους, δι' οὓς κρίνει τὴν πρᾶξιν ἀξιόποινον 98 τοῦ 42. Ὅθεν προκειμένου περί προσβολῆς διὰ δυσφημιῶν καὶ ἄλλων πράξεων δέον νὰ ἐκτίθενται οἱ λόγοι, δι' οὓς θεωροῦνται, ἐπ' αἷς καταδικάζεται ὁ γραφεύς, ὡς ἐμπαινεύσαι προσδοκῶν. Α. Π. ποιν. 98 τοῦ 42. Ἀναίρετα ἐπομένως ἀπόφα

στική, ἀπορίβλαστα ἀνευ αἰτιολογίας ἰσχυρισμοὺς, καθιστάντας τὴν πρᾶξιν μὴ τιμωρητὴν. Α. Π. ποιν. 20 τοῦ 48. Ἐπίσης ἀπόφασις διατάσσουσα τὴν πρόσδον τῆς δίκης, ἐν ᾧ συνέλθῃ μάρτυς, οὗ δὲν ἐθεωρήθῃ ἀναγκαίαι ἡ μαρτυρία ἀνευ αἰτιολογίας. Α. Π. ποιν. 59 τοῦ 48. Ἐπίσης ἀπόφασις μὴ λαβούσα ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμὸν περὶ ἀποδόσεως κλοπιμαίων. Α. Π. ποιν. 52 τοῦ 51.— Καὶ τὸ ποινικὸν δικαστήριον, ὡς πᾶν ἄλλο δικαστήριον, δὲν δύναται μὲν νὰ τροποποιήσῃ τὴν ἀπαγγελλθεῖσαν ὀριστικὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, δύναται ὅμως διὰ μεταγενεστέρως ἀποφάσεως νὰ διορθώσῃ τὰς καθαρῶς γραφικὰς πλάνας τὰς εἰς ἐκείνην παρεισφρησάσας καὶ ἀναγομένας εἴτε εἰς τὰς ἰδιότητας τῶν δικαζομένων, εἴτε εἰς τὴν χρονολογίαν τῶν δικαγραφιῶν, εἴτε εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἀδικήματος ἢ τῆς κατοικίας καὶ διαμονῆς τοῦ κατηγορουμένου, ἅτε κατ' οὐδὲν διὰ τῶν διορθώσεων τούτων προστιθὲν ἡ αἰτιολογία τῶν δικαιοματιῶν, ἀπερ' οἱ δικασθέντες ἐκτίσαντο διὰ τῆς ἀπαγγελλθείσης ἀποφάσεως, οὐδὲ προσβάλλον τὴν εὐσίαν αὐτῆς. Α. Π. ποιν. ἀπ. 70 τοῦ 68.

398. Καὶ αἱ ἀθροωτικά! (1) αὗται ἀποφάσεις ἀπαγγελλόμεναι ἀνυπερθέτως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ· ἄλλ' ἐκτελεῖσθαι μόνον κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 542 ὥριμένα. Ποιν. 84. 464

399. Περί τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ περαιτέρω διαδικασίας, περὶ τῆς ἀποδείξεως, περὶ τῆς διαγνώσεως καὶ συντάξεως τῶν αποφάσεων, περὶ τῶν ἐξόδων, τῆς ἀποδόσεως, τῆς θημεύσεως, τῆς παρακαταθέσεως καὶ φυλάξεως τῶν ἐγγράφων κτλ. ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 76—134, 345, 346, 348 καὶ 349 ὥριμένα. Ποιν. 6. 85 ἔ. 302 ἔ. 407. 425. 452. 464. 491. Π. Ν. 20. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 195).

II* Παραρμύπτοντα ζητήματα.

400. Ὅλοι οἱ κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν προκύβαντες διαταγμαὶ καὶ αἱ αὐτόθι γινόμεναι μετὰ συνοπτικὴν συζήτησιν προτάσεις ἀποφασίζονται παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ τοῦ ὀριστικῶς, ἢ, ἐάν τυχόν αἱ πρὶς τοῦτο ἀναγκαίαι ἀποδείξεις 1) δὲν ὑπάρχουν, μόνον προδικαστικῶς, 2) Ποιν. 407, 420, 425, 464.

1) ἰδίως 2) παραρμύπτουνται.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 400 δὲν προκύπτει, ὅτι ἀνεκτίθηται τὰ πέντε δικαστ.

(1) Κατὰ παραδοξὸν ἐννοίας φέρεται τὴν λέξιν ἀθροωτικά αὐτὴ ἀπο-

δεν νά παραδίδονται τὴν περί ἀναβολῆς πρότασιν ἐπὶ τῷ πείνεται πολιτικὸν ζήτημα, οὐ ἢ λύσις ἀνήκει εἰς τὴν ἀστυκὴν ἐκ τούναντιον προκύπτει, ὅτι ὀφείλουσι νά ἐξετάζωσιν εἰάν ὁ ποινὴ ἀναβολῆς στηρίζεται εἰς δικαιώματα καὶ πιθανολογήματα τῶν προτεινομένων γεγονότων, πρὸς δὲ ἂν τὰ γεγονότα ᾧ ἢ ἐκδόσις τῆς ποινικῆς δίκης ἤθελεν ἔντως ἀρτᾶσθαι ἐκ τῆς ἀνὴνθρωπον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 47 ποιν. δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον νά ἐκτιμῇ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ κατήματος ἐκεῖτο ἢ οὐ παρὰ τῷ κατηγορουμένῳ ἐνέργησιν ἢ ἐνέμειζεν ὅτι εἶχε δίκαια ἐπὶ τοῦ κατήματος τοῦ παραπτώματος τῆς ἐδίκασιν τοῦ παρεμπύπτοντος ζητήματος πολιτικὸν δικαστήριον ἐπὶ παραβιάσει τοῦ ἀρθροῦ 400, περὶ διατάξεις, ὅτι ἀπόφασις καθίσταται ἀναιρετέα. Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 47, 14 τοῦ 47, 22 τοῦ 47, 49 τοῦ 49, 32 τοῦ 59. καὶ κανὼνα ὁ δικαστὴς τοῦ ἀδικήματος εἶναι καὶ ὁ δικαστὴς ἀντιτροπὴν τῆς καταδικῆσεως προτεινομένων ἐνοστάσεων, ἐκ τῶν αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐρευνῆς ἀντικειμένων τῆς ἀποκλειστικότητος τῶν ἀστυκῶν δικαστηρίων. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 46, δὲ 11 ἀρθρον τῆς Πολ. Δικ. διαλαμβάνον, ὅτι, τῆς πολιτικῆς γούσης, προδικαστικὸν ζήτημα ἀπορῶν εἰς τὴν ποινικὴν δίκην εἰσφέρονται κατ' ἐξαιρέσιν πρῶτον τὰ πολιτικά δικαστήρια ἐπὶ ἀγωγῆς, δὲν προτίθεται νά καταστήσῃ ἀναρμόδια τὰ ποινικὰ ἐπιλαμβάνωνται τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπλῶς νά καθορισμένης ἐκκρεμοῦς ἀγωγῆς περὶ τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος πρῶτον τὸ πολιτικὸν δικαστήριον. Ἡ ἐναντία ἐρμηνεία οὐ λυεῖ τὴν τοιοῦτον ἀναγκάζειν ταχύτητα εἰς τῆς ποινικῆς λειτουργίαν, ἀλλ' ἀντίκειται καὶ εἰς τὸν δικονομικὸν καὶ δικαστὴς τῆς κυρίας ὑποθ. εἶναι καὶ δικαστὴς τοῦ παρεμπύπτοντος δικαίου (ῥητῶς τὸ ἐναντίον). τὴν δὲ κανὼνα τοῦτο ῥητῶς ἢ ποιν. ἡμῶν δικον. ἐν ἀρθρῳ 94. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 49. Τοτε δὲ κατὰ νόμον ἀναστέλλεται ἡ πρόδος τῆς ποινῆς πραγματικῶς ὑπάρχει ἐκκρεμοδίκη, δηλονότι ὅταν πρόκη ἀνὴνθρωπον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου δίκην, κατ' ἣν ἀναφέρεται τὸν ζήτημα, τὸ καθυποβλήθῃ ἤδη εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον ἀρθρ. 353 καὶ Ποιν. Δικ. ἀρθρ. 8). Ἡ δὲ ἀπλῆ κοινοποίησι τὴν ἐρήμην ἐδίκασιν τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ πλημμελειῶν ἐκκρεμοδικίαν, ὡς μὴπω εἰσηγμένης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀστυκὸν δικαστήριον. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 47. (18α καὶ ἀρθρον 407 τοῦ 40 καὶ διατάξεις εἶναι οὐσιώδεις, ὡς ἀπορῶσαι εἰς τὰ μέσοις καὶ τῆς ὑπερσπίσεως, ἐπομένως ἢ παραβιάσει αὐτῶν ποιν. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 48, 106 τοῦ 47. Ὅθεν ἂν τὸ δικαστήριον εἰς καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, μηδαμῶς διασκαπτόμενον περὶ τοῦ παραδικτοῦ ἢ ἀπαραδικτοῦ προτάσεως τοῦ ἀναιρετέου. Α. Π. ποιν. 106 τοῦ 47. ὅθεν καὶ ἂν τὸ δικαστήριον πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως περὶ ἐξαιρέσεως μάρτυρος, ἀντικειμένου, αὐτοῦ τῆς ἐκδόσεως ἐγγράφου ὑπελογημένης ποιν. 33 τοῦ 48.

Θ'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα ιδιώτου κατηγοροῦ.

401. Ὁ ιδιώτης κατηγορῶν ἔχει τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ αὐτὰς ὑποχρεώσεις, εἰς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς κατὰ τὰ ἄρθρα 25, 371, 372, 377, 379, 381 — 383, 392, 394, 397, καὶ 400. — Πρὶν ὅμως ἐκδοθῇ ἀπόφασις περὶ ιδιωτικῆς τινος κατηγορίας, ἐρωτᾶται ἡ γνώμη τοῦ εἰσαγγελεως 1) ὑπὲρ νόμου (1). Ποιν. 283 ε. 407, 8. 325, 458, 7. 464.

1) ἀκούεται ὁ εἰσαγγελεὺς

Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

402. Καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἔχει τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 365, 372, 379, 383, 392 καὶ 400 εἰς τὴν εἰσαγγελίαν ἀνατεθειμένα δικαιώματα καὶ καθήκοντα. Ποιν. 302 ε. 425, 464.

ΙΑ' Ἐρῆμη δίκη.

403. Ἐάν ὁ κατηγορούμενος κλητευθεὶς δὲν ἐνεφανισθῇ οὔτε προσώπως, οὔτε κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 25, δι' ἑνὸς τοῦ ἐν τῶν δικηγόρων, δικάζεται καὶ καταδικάζεται οὗτος ἐρήμην, ἐάν ἡ κλήσις ἔγινε κατὰ τοὺς νόμους τυπούς. — Ἐρήμης οὕσης τῆς δίκης, ἀπορρίπτεται ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει ἡ ἀξιολογία καὶ ἡ ἐφαρμοστέα ποινή κατὰ δὲ τὰ ἄλλα γίνεται ὡς ἐν ἀποφάσει κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 395 ὁρισμένα. — Εἰς τὴν περὶ τῶν ἐρήμην γενομένων ἀποφάσεων συζήτησιν καὶ ἐν κατ' αὐτῶν ἀνακοπήν 1) ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 336 — 341 ὁρισμένα (2) Ποιν. 357, 397, 407, 2 καὶ 462, 464, 479, 542. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 186).

1) Ὡς πρὸς τὴν ἐρήμην συζήτησιν καὶ τὴν ἀνακοπήν

Ν. Ὁρίζοντος τοῦ νόμου (ἄρθ. 336 καὶ 403, ὅτι δικαιοῦται ὁ ἐπὶ πλημμελῆματι ἢ ἐπὶ πταίσματι κατηγορούμενος νὰ δικασθῇ ἐρήμην, ἔπεται ὅτι καὶ νὰ δικασθῇ ἐρήμην, καίτοι παριστάμενος ὡς ἀκροατὴς κατὰ τὴν ἐρήμην. Α. Π. ποιν. Τρ' τοῦ 39. (*Ὅθεν καὶ ἂν διατελῇ ὑπὸ προφυλάκισιν). Ἐφαρμοζομένων εἰς τὰς ἐπὶ πλημμελήμασι δίκας τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 336

(1) Ἴδε ἡμετέραν σημείωσιν ὑπὸ τὸ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθ. 331.

(2) Σημειωτέον ὅτι τὰ ἄρθρα 336, 337, 338 καὶ 341 ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ νόμου ΑΥΞΒ', ὅστις περιλαμβάνει δύο καὶ μόνον ἄρθρα, τὸ 1ον (δὲν οὐ δρίζεται ὅτι τὰ ἄρθ. ταῦτα ἀντικαθίστανται) καὶ τὸ 2ον καθ' ὃ «αἱ διατάξεις τῶν νέων ἄρθρων (336, 337, 338 καὶ 341) ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ πλημμελημάτων κατὰ τὰ ὁριζόμενα τῷ τοῦ αὐτοῦ 403 τῆς Ποιν. Δικονομίας.»

— 341 ὁρισμένων, ἔπεται, ὅτι ἡ μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἀνακοπῆς συνεδρίασις εἶναι δυνάμει τοῦ νόμου προσδιορισμένη διὰ τῆσιν τῆς ἀνακοπῆς· ὅθεν περιττὴ πῖσα περαιτέρω κλήτευσίς πτοντος, ὅστις, μὴ ἐμφανισθεὶς ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπισημασίας, καθίσταται ἀπειθής. Α. Π. ποιν. ΣΠΑ' τοῦ 38, 42 τοῦ 39. Ἀλλ' ἐν κληθῇ διὰ κλήσεως ὁ ἀνακόψας, ἀνάγκη νὰ δοθῇ αὐτῷ ἀπὸ τῆς κλήσεως προθεσμία. Α. Π. 10 τοῦ 30, 12 τοῦ 36. (1^η 339).—Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 403 καὶ 339 τῆς Ποιν. Δικ. ται, ὅτι γενομένης ἀνακοπῆς κατ' ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, τῆθείσης, ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις καθίσταται ἄκυρος, καὶ ἐπομένως αὐτῆς αἵτησις ἀναίρεσεως ἀπαράδεκτος. Α. Π. ποιν. 256 τοῦ 73 τὰ ἄρθρα 341 καὶ 403 τῆς ποιν. δικον. εἰν δ' ἀνακόπτων ἀπειθῶν ἐμφανισθῇ, ἀποβάλλεται ἀνευ περαιτέρω συζητήσεως ἡ ἀνακοπὴ εἰν οὐχὶ εἰς ἀπειθείας ἀλλ' ἐκ περιστάσεων ανεξαρτήτων τῆς θελήσεως ἀπολείπει, δικαιούται νάνακόψῃ καὶ ἐκ δευτέρου, ὅπως ἐριστικῶς καταδικασθῇ ἀνευ ὑπερασπίσεως. Α. Π. ποιν. 138 τοῦ 82. Θανόντος δὲ τοῦ κατηγορουμένου τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς δικαιούνται νὰ ἐξασκήσωσιν οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ, εἰν ἡ ἐρήμους εἴγε δεχθῇ καὶ τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν, διότι πᾶσι μὲν ἀληθῶς νικῇ διαδικασία κατὰ τοῦ κατηγ. ἀποθανόντος, εἰ οὐ καὶ καταργουμένου μὴπω τελεσίδικοι ἀπορίσεις, ἀλλὰ προκειμένης ἀποφάσεως, τὸν τύπον τῆς τελεσίδικίας, διὰ τὴν ἀπλὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀποθανόντος ἐμφάνισιν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ, ἀναγκάως ἔσονται ὅτι δικαιούνται οἱ κληρονόμοι νὰ ἀνακόψωσιν τὴν ἀπόφασιν κατὰ τῆς δι' αὐτῆς ἐπιδικασθείσης πολιτικῆς ἀγωγῆς. Α. Π. ποιν. 138 (1^η 341 καὶ ἄρθ. 341).—Καὶ ὁσάκις τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐν τῇ δικῇ ἐκφύσειν ἐκυτὸ ἀναμείδιον καὶ παράπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς διον κακοουργιοδικεῖον, ἀνακοπὴ ἐπιτρέπεται τῷ κατηγορουμένῳ διότι οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου στερεῖ τὸν κατηγορούμενον τοῦ τῆς ἀνακοπῆς, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσται στενωπὸς πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ στηρίζεται ἀρχῇ, ὅτι οὐδεὶς δικάζεται ἀνευ ἀκροάσεως καὶ ἀπολογίας, τεκνύει ὅτι ὁ ἐρήμην δικασθεὶς ἀπελίπετο ἕνεκα νομίμου τινὸς λόγου. Α. Π. 161 τοῦ 66, 81 τοῦ 72.—Μετὰ τὴν περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασιν, τὸ ἐπιδικάσει καὶ εἰς τὴν περὶ τῆς ἐπιδλητέας ποινῆς, δι' ἧς δύναται δικάσει τὸν ἀνακόπτοντα καὶ εἰς βαρυτέραν ποινὴν τῆς διὰ τῆς ἐπιδλήσεως ἐπιδληθείσης, διότι, ἄκυρουμένης διὰ τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἐπιδλήσεως, τὰ δι' αὐτῆς γνόμενα θεωροῦνται ὡς μὴ ὑπάρχοντα καὶ λουθίαν τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐκτιμῇσιν τὴν πρᾶξιν, ὡς εἰ εἰσῆλθετο εἰς αὐτὰ. Α. Π. ποιν. 146 τοῦ 36, 100 τοῦ 60, 39 καὶ 71, 136 τοῦ 80, 11 τοῦ 82, 51 τοῦ 94. (Τὸ ἐπ' ἡμῖν διςτάμα διὰ τῆς ἀνακοπῆς ἀκυρώσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἀναγραφείαν, μόνον ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, οὐχὶ δὲ κατ' αὐτοῦ).

404. Εἰς τὴν μὴ ἐμφανισθῆναι τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 343 ὁρισμένα. Ποιν. 357, 425, 464.

IΒ'. Ἐκτελέσεις.

Ἡ ποινικὴ ἀπόφασις, καὶ ἂν δὲν 1) ἐξετάσθῃ κατ' ἰδίω-
κατηγόριαν, ἐκτελεῖται, ἅμα κατασταθῇ τελεσιδικίας, ἐπι-
τοῦ εἰσαγγελέως, (1) τὸ δὲ πολιτικὸν αὐτῆς μέρος ἐκτε-
λεῖται καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς δίκας, ἐπιμελεῖται τοῦ
αὐτοῦ διαδίκου. Ὅργ. 95, 102, Ποιν. 397, 398, 403,
79, 485, 542, Π. Ν. 17. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 197).
τελεσιτελεῖται δὲ δὲν

Ὁ κατάδικος δικαιούται νὰ ὑποβάλῃ ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ
λαοῦ ἐκτελέσεως τῆς αποφάσεως εἰς τὸ ἐκδόν αὐτὴν δικαστήριον.
ἐπιδείκνυται αὐτὸν ἀδικούμενον ἐκ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 46
118 τοῦ 70 (Ὁμογνωμόνως ἀποφαίνονται ἡ Γαλλικὴ νομολογία,
esau καὶ Dalloz. Κατὰ Trébutien αἱ ἀντιρρήσεις ὑποβληθεὶς εἰς
τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου, ἐνθα ἐκτελεῖται ἡ ἀπόφασις). — Δύνα-
ται ὑποβάλῃ ἀντιρρήσεις καὶ ὁ εἰς χρηματικὴν ποινὴν καταδικασθεὶς.
ποιν. 147 τοῦ 83.

II'. Ἀναίρεσις.

Ἐκτὸς τῆς ἀναίρεσιν (ἄρθρ. 403 καὶ 404), ἔχει καὶ
ποινικῶς ἀνάγκη καὶ 1) τὸ ἐνδίκον προσέτι μέρος τῆς ἀναι-
— Ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἴτησις δύναται νὰ γένῃ παρὰ
τῶν ἐν τοῖς ἄρθροισι 357 καὶ 359 ἀναφερομένων διαδι-
κασιῶν τὰς ἐν τοῖς ἄρθροισι 355, 359, καὶ 361 ὁρισμένους
ὥσεις καὶ προθεσμίας, παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστη-
ρίου πληρωμέλειοδικῶν ἢ τοῦ Ἀρείου Πάγου, Ποιν. 475,
481, 482, (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 177).

μόνον

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 406 καὶ 481 προκύπτει, ὅτι ἡ αἴτησις
ὡς γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἀντίγρα-
φὸν αὐτῆς πρέπει νὰ κοινοποιῇται ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδόντος καὶ κατὰ τὰς
διατυπώσεις πρὸς τὸν ἀναιρεσιδόντον. Α. Π. ποιν. 116 τοῦ 37
ὡς ὑπάρχει καὶ εἰς τὰ τέλη τοῦ χροτοσμήτου, δταν ὁ διαδίκος μὴ
ἔσθῃ τῶν τῆς πέντε πλεονεκτημάτων. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 36.

1. Ὡς ἰσχυροὶ λόγοι πρὸς ἀναίρεσιν εἶναι μόνον — 1. ἡ
ἀδικοῦ (ἄρθρ. 373) — 2. ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ τὰς

Σημειώσεων, ὅτι, ὁσάκις διὰ τῆς ποινικῆς αποφάσεως ἐπιβάλλεται
ἐκ στρατιωτικόν, ὁ ἀρμοδὸς εἰσαγγελεὺς περιορίζεται εἰς τὴν εἰς τὸ
ἐκδόν τῶν Στρατιωτικῶν ὑποβολὴν αὐτῆς· ἐκτελεῖται δ' αὕτη κατὰ
τὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῆς ἐπιμελείας τοῦ βασιλι-
κοῦ (ΣΠΝ. ἄρθ. 186 ἐδ. 2 καὶ 143).

κλήσεις προθεσμιῶν κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην (ἄρθρον 163, 164, 257, 295, 299, καὶ 403). — 3. μὴ προσήκουσα σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου (ἄρθρον 363). — 4. καταδίωξις ἐξ ἐπαγγέλματος, ἔπου μόνον κατ' ἐγκλησιν δύναται νὰ γενῇ καταδίωξις. — 5. μὴ δημοσιότης τῆς διαδικασίας (ἄρθρ. 77 καὶ 78). — 6. ἡ μὴ ὀρκισίς τινος τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντων, ἢ τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ἄρθρ. 384 ὑπ' ὅψιν ληρθέντων καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 116, 121—124 ὀρκιστέων μαρτύρων. — 7. ἐὰν ἐναντίον τῶν ἐν ταῖς ἄρθροις 130 καὶ 131 ὁρισμένων δὲν ἐδόθῃ ὁ προσήκων διαμετρεὺς εἰς τινὰ κωφόν, ἢ ἄλαλον, ἢ συγχρόνως κωφάλαλον, ἢ μὴ εἰδῆμενα τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, ἢ ἐδόθῃ μὲν, δὲν ὁρκισθῇ ὁμοίως προσηκόντως (ἄρθρον 133). — 8. ἐὰν δὲν ἐδόθῃ κατὰ νόμον ἀκρόασις εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα, εἰς τὸν ἰδιώτην κατήγορον, εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα, εἰς τὸν κατηγορούμενον, ἢ εἰς τὸν συνηγόρον του (ἄρθρον 394, 395, καὶ 401). — 9. παράβασις τοῦ ποινῶς περὶ τὴν διαδικασίαν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου (ἄρθρ. 116, 120, 124, 129, 131, 340, καὶ 403). — 10. παράλειψις τῆς ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει παραθέσεως τοῦ ἀνέχοντος ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου (ἄρθρ. 81, 367, καὶ 399). — 11. ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ ἢ ψευδὴς ἐρμηνεία τοῦ ποινικοῦ νόμου. — Πᾶσαν ἄλλαν παράβασιν τῶν διατεταγμένων τῆς διαδικασίας τύπων δύναται ὁ διάδικος νὰ μεταχειρ. θῇ 1) ὡς ἐνδίκον μέσον 2) μόνον κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν συζήτησιν (ἄρθρ. 400). Ὅργ. 100. Ποιν. 22, 281, 360, 372, 458, 473, 474, 477, 497, 498, 510, (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 539, 184, 299 § 3, 190, 519, 317, 332, 299 § 2, 163).

1) προτείνῃ 2) παρέλκουσιν αἱ λέξεις αὗται.

Ν. Ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ τὰς κλήσεις προθεσμιῶν κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην εἶναι λόγος ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ἐρήμην τοῦ κατηγ. ἐκδοθείσης καὶ τελεσιδικίου καταστάσεως ἀποφάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τῆς μετ' ἀνακοπῇ αὐτῆς ἐκδοθείσης κατ' ἀντιμωλίαν, διότι, γενομένης ἀνακοπῆς, ἀκυροῦται αὐτεδικαίως ἡ ἐρήμην ἀπόφασις. Ὁ λόγος δὲ οὗτος δύναται μόνον ὁποτελεῖσθαι ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησει, ὡς ἔχων μόνον ἐπὶ τῇ καταδίωξιν τῶν δαπανῶν τῆς ἐρήμην δίκης, Δ. Π. ποιν. 59 τοῦ 71, 77 καὶ 164 τοῦ 76, 240 τοῦ 94. Contra Δ. Π. ποιν. 160 τοῦ 77, καὶ τὴν ἀναιρέσιάν καὶ τὴν κατ' ἀντιμωλίαν ἀπόφασις, ὡς στηριχθεῖσα εἰς τὰς κατὰ

ἐρημὴν δικὰν κληθεῖσας καταθεοῖς. — Τῇ μὲν τυχούσῃ τῶν παρὰ τὰς
 ἀρχαίαις προθεσμίαις κατὰ τὴν ἐρημὴν δικὰν παρῶντος μετὰ τῶν ἡρώων
 ἀναίρεσιν. ἔπεται. ὅτι κατὰ μείζονα λόγον λόγον ἀναίρεσιν ἀποτέλει
 ἢ μὴ κλητεὴ ποσῶς ἢ κατηγορευόμενος. Α. Π. ποιν. 164 τοῦ 76. 110
 84 κτλ. Ἀλλ' ἐάν τις, καίπερ χωρὶς ἄλλῃ ἐν ἀνεργείᾳ διατελῶν, ἐκλή-
 ρηται ἐπ' εὐθείας καὶ οὐχὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 163 καὶ 192 διὰ τοῦ στρα-
 τικικοῦ διοικητοῦ τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας, τοῦτο δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐλ-
 λειπὴν κλητεύσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἀτάξιαν τῆς κλητεύσεως περιεχαι, μὴ
 ὑποκειμένην εἰς διάταξιν ἐπὶ ποινῇ ακυρότητος τεταγμένην. Α. Π. ποιν.
 110 τοῦ 84. — Ὁ λόγος, ὅτι δὲν διέταξε τὸ πλημμελειοδικεῖον τὴν διὰ βίας
 παραγωγὴν τῶν υπολειφθέντων ἤτοι μὴ ἐκφανισθέντων μαρτύρων τῆς
 παραπομπῆς, δὲν ὑπάγεται εἰς τινὰ τῶν περιπτώσεων τοῦ ἁρθροῦ 407 τῆς
 ποιν. δικον. Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 71. Ἐπίσης, δὲν ὑπάγεται εἰς τινὰ τῶν
 περιπτώσεων τοῦ ἁρθροῦ τούτου ὁ λόγος, ὅτι δὲν ἐφοργῆται τῷ κατῳγ. ἢ
 τῇ ἀποστάσει, προθεσμίᾳ, μὴ προταθείς ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικεῖου.
 Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 71. — Ὁ λόγος, ὅτι κανὼς ἐπετρέπη ἢ ἐξέτασε μαρτύ-
 ρον, ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος παραγθέντων ὡς μὴ γνωστοποιηθέντων τῷ
 κατηγορευμένῳ, δὲν εἶναι ἰσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν. ἄτε ἐκ, οὐδεμίαν τῶν περι-
 πτώσεων τοῦ ἁρθροῦ 487 ὑπαγόμενος. Α. Π. ποιν. 41 τοῦ 81. — Κατὰ τὴν ἀριθ.
 τοῦ 487 ἁρθροῦ λόγος ἀναίρεσιν εἶναι ἐάν γένηται καταδίκη ἐξ ἀπαγ-
 ῶματος ἐπὶ πράξει καταδικασμένη κατ' ἐγκλησιν, οὐχὶ δὲ καὶ τανάπαλιν,
 ὅπου εἴς τινος ἔσταν τὸ δικαστ. ἀρνήθῃ, νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν ὡς μὴ ὑπαρξούσης
 ἐγκλήσεως εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου προνοουμένας περιπτώσεις. — Ἐάν, ἀπο-
 ριζήσας δικαστοῦ καὶ καταλαβόντος τὴν κενωθείσαν δικαστικὴν εἴδαν ἐπὶ
 τῇ μὴ προσηγγέντων τῶν παρὰ τῶν ἀρθ. 375 καὶ 377 τῆς ποιν. δικον.
 παιτευμένων ἤτοι τῆς ἐξέτασιν περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ κατηγορευμένου
 καὶ τοῦ περὶ τῆς ἐννοίας τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας κτλ. πρὸς γνώσιν τοῦ
 δικαστοῦ, ἐξακολουθήσῃ κατὰ συνέχειαν ἢ συζητήσῃ, ἢ συμπράξῃ
 αὐτοῦ δικαστοῦ καθίσταται πλημμελὴς τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου καὶ
 περὶ αὐτοῦ ἀκυρὸν τὴν μετὰ τὴν πρόκλησιν αὐτοῦ γενομένην διαδικασίαν.
 ὁ γινώσκων νομίμως τίνα δικάζει καὶ περὶ τίνος πράττει. Α. Π. ποιν.
 102 τοῦ 60. — Κατὰ γενικὴν καὶ ἀναλλοιωτὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου, καθιερού-
 μενος καὶ διὰ τοῦ 276 ἁρθ. τοῦ Ὁγγ. δὲν δύναται τὸ αὐτὸ πρόσωπον νὰ
 εἶναι κατηγορὸς καὶ δικαστὴς ἐν τῇ αὐτῇ ὑπόθεσιν. Ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι
 δικαστὴς ὁ ἐκδούς καὶ ὑπογράφας κωλυομένων τῶν ἀρμεδιῶν, τὸ κλητε-
 ροῦν ὑποπίπτει κατὰ τοῦ κατηγορευμένου δὲν δύναται νὰ συνδικάσῃ αὐτὸν
 μετὰ τῶν ἄλλων πλημμελειοδικῶν, ἄλλως ἢ ἀπορρίπτεται καθίσταται ἀναίρε-
 τος. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 49. 98 τοῦ 34. — Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ
 138 ἀρ. 1, ἀπορριζήσας κατ' ἀνάλογίαν καὶ ἐπὶ τῶν πλημμελημάτων,
 καὶ ἢ μεταβολὴ τῆς κατηγορηθείσης κυρίως πράξεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν
 συνυποκαταστάσεων αὐτῆς περιστάσεων, παρέχει λαβὴν εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν.
 102 τοῦ 34. Ὅθεν δὲν παρέχει λαβὴν εἰς ἀναίρεσιν ἀπόφασις, δι' ἣν κατεδι-
 κάσθηται τις ἐκ τῆς ἐκ τοῦ ἐνεργηθέντος ὑπ' αὐτοῦ τραυματικῆς βαρυτέρας ἀσθε-
 νείας τοῦ παθόντος. Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 52. 119 τοῦ 59 ἢ ἐπὶ ἐλάσσονι
 κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ τραύματος ἐλαθισμῷ. Α. Π. ποιν. 104 τοῦ 33.
 Ἐπίσης ἀπόφασις, δι' ἣν ἐπὶ ἀπρεμελειότητι τραύματος κατηγορηθείς κατε-
 δικάσθη ἐπὶ προεμελειότητι. Α. Π. ποιν. 104 τοῦ 39. 88 τοῦ 49. 19 τοῦ

50, 62 τοῦ 37. Ἄλλ' ἢ καταδικῆναι τὸν ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 489 τοῦ ποιν. νόμου, ἐν ᾧ κατηγορεῖται ἐπὶ καταπίσει, ἀπορεῖ ἀναίρεσιν, διότι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως τῆς ἀποφ. δεῖται ἀκρόασις εἰς τὸν κατηγορούμενον, ἀλλὰ διὰ δίδοται ἀκρόασις δικαζομένου αὐτοῦ ἐπὶ ἄλλῃ πράξει. Α. Π. ποιν. 222 τοῦ 71. (Σύμφωνα καὶ αὐτὴ ἀποφ. ΡΟΖ' τοῦ 38, 70 τοῦ 46, 34 τοῦ 58. ΤΝΣ' καὶ ΤΟΣ' τοῦ 39, 70 τοῦ 46, 34 τοῦ 58, 78 τοῦ 66, 140 τοῦ 87. 131 τοῦ 89. καθ' ἃς, ἐὰν τὰ δικαστήρια ἐπιλαμβάνονται εἰς ἐπαγγέλματος τῆς ἐκδικαστικῆς ἀδικημάτων προκυβάντων ἐκ τῆς συζητήσεως, ὑπερβαίνουν τὴν ἀρμοδιότητά αὐτῶν, περιορίζεται δὲ καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως διὰ τῆς κατάδικης ἐπὶ πλημμελήματι, καθ' οὗ δὲν παρεσκευάσθη ὁ κατηγογ. νὰ ἀνταπείκῃ ὑπερασπίσιν. Τούναντιον κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. ἀποφάσεις 119 τοῦ 89, 129 τοῦ 75, 82 τοῦ 78, 31 τοῦ 81, 7 τοῦ 84, 66 τοῦ 85, 73 τοῦ 86, 37 καὶ 117 τοῦ 90, 15 τοῦ 91, ἡ μεταβολὴ τῆς βέβαιος τῆς κατηγορίας ἐπὶ ἀποφάσεως πλημμελειοδικῶν δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως, ἀτε τοῦ νόμου ἀναγράφονται τῶν μεταβολῶν τῆς κατηγορίας ὡς λόγον ἀναίρεσεως μόνον κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν συνόδων ἐν τῷ ἀρθρ. 438. Ὅθεν ἐ λέγει, ὅτι ὁ κατηγογ. ἐκλείπει διὰ τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος νὰ δικασθῇ ὡς ὑπερβάν τὸ ἥμισυ τοῦ κατεσχρημένου πλοίου, καταδικάσθῃ δὲ ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος, εἶναι ἀπαράδεκτος. Α. Π. ποιν. 129 τοῦ 75. Ἀπαράδεκτος ἐπίσης ὁ λόγος ὅτι εἰσαγγεῖς εἰς δίκην ἐπὶ καταπίσει καταδικάσθῃ ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 90 κτλ. (Ἰδὲ καὶ ἀρθ. 373).—Ὅτι ἐν τῷ ἀρθρ. 407 τῆς ποιν. δικονομ. διαγράφονται τοῦς λόγους πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν πλημμελειοδικῶν ἐρίζεται ὡς τοιοῦτος καὶ ἡ διὰ τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος μεταβολὴ τοῦ χρόνου τῆς πράξεως, τοῦ ἀναρρέσεως ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλεύματι, οὔτε ἀλλοτρίω τῆς δίκης, ἡ τοιαύτη μεταβολὴ ἀπαγορεύεται. Α. Π. ποιν. 82 τοῦ 77.—Ἐκ τῆς ἐν τῇ § 1 τοῦ διαγράφοντος τοῖς λόγους τῆς ἀναίρεσεως 487 ἀρθροῦ τῆς Ποιν. Δικ. παραβάσεως τοῦ ἀρθροῦ 373 (καθ' ἃ πάντα μὲν τὰ κατ' ἄμεισον κλήσιν ἢ ἐκ παραπομπῆς εἰσαγγέλλοντα εἰς δίκην πλημμελήματα καὶ πταίσματα ὑπαγομέναι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ἀλλ' ἐὰν ἡ πρᾶξι φέρῃ χαρακτηριστικὰ κακοουργήματος, παραπέμπεται εἰς τὸ δικαστ. τῶν κακοσυγδοικῶν), προκύπτει, ὅτι λόγος πρὸς ἀναίρεσιν ἀποφ. τῶν πλημμελειοδικῶν ἐστὶν οὐχὶ πᾶσα ἀναρμοδιότης, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς πράξεως, ὅταν αὕτη φέρῃ χαρακτηριστικὰ κακοουργήματος, καὶ διαγράφει μὲν ὁ νομικ. λόγος πρὸς ἀναίρεσιν καὶ τὴν ἐξ ἀναρμοδιότητος ὑπέρβασις καθήκοντων, ἀλλ' οὕτως δύναιται μόνον νὰ προβληθῇ ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελλῶς καὶ μετὰ κατὰ πρότασιν αὐτοῦ ἀναίρεται ἡ ἀπόφασις διὰ τοιαύτην ὑπέρβασις. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 79, 43 τοῦ 84, 79 τοῦ 85. Ὅθεν ἀναίρεσις χωρεῖ κατ' ἀποφάσεως πλημμελειοδικῶν, δικαστικῆς ἀναρμοδιᾶς ὑπόθεσιν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἐτέρου δικαστηρίου ὑπαγομένην, οὐχὶ δὲ κατ' ἀποφάσεως κρυπτῶς τε ἐκδόν αὐτὴν δικαστήριον ἀναρμοδίαν νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν ὡς ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν κακοσυγδοικῶν. Α. Π. ποιν. 16 τοῦ 72. Ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως, προδεδωκένον ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος, ἡ ἀναρμοδιότης τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑλλ. δικαστηρίου ὡς πλημμελειοδικείου δικάσαντος πλημμελήματα ἐν ἀλλοδαπῇ πράξει. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 84. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 91 εἶναι ἀναίρετικὸς λόγος ἀναρμοδιότητος ἡ ἀπόφασις τοῦ πλημμελειοδικείου δι'

ἐδικασθῇ παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου καὶ καταδικασθῇ στρατιωτικῶς, ἀπαμειβόμενος εἰς τὸ στρατοδικεῖον. (Ἰδε καὶ ἄρθρ. 477). — Ὁ λόγος, ὅτι ἀπὸς ἐγκρίσεως κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην ἢ κατὰ τινος κατηγορίας ἀπὸ τῆς αὐτοκατηγορουμένης αὐτοῦ, δὲν περιλαμβάνεται εἰς τοὺς ἐπάγοντας ἀναίρεσιν, ἀτε μὴ ἀπορῶν εἰς παράδοξιν τύπου διαδικαστικοῦ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου, οὔτε εἰς ψευδῇ ἐρημνείαν τοῦ ποιν. νόμου Α. Π. ποιν. 164 τοῦ 76. — Τῆς ἐκ τοῦ δεδικασμένου ἐνστάσεως ἐρειδομένης εἰς τὴν ἀγνωστον νομικὴν ἀξίωμα non his in idem, κυρούμενον καὶ διὰ τοῦ ἀρθ. 117 τοῦ ποιν. νόμου, ἔπεται, ὅτι ἀναίρεται ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, τοῦ παραλείποντος τὴν ἐξέτασιν τῆς ἐνστάσεως. Α. Π. ποιν. 26 τοῦ 87. Contra αἱ ἄλλαι ἀποφ. 183 τοῦ 77, 117 τοῦ 88, 130 τοῦ 87 περιλαμβάνει καθ' ἑμᾶς) καθ' ὅς ἡ ἐκ τοῦ δεδικασμένου ἐνστασις στηρίζεται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 84 τῆς ποιν. δίκης, οὐχὶ δὲ διάταξιν τοῦ ποιν. νόμου, οὐδὲν δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως. — Τοῦ 11 ἄρθρου τῆς πολ. δίκης, ὁρίζοντος, ὅτι ἔσταν ἡ πολ. δίκη περιλαμβανήν προβικαστικὸν ζήτημα ἀπορῶν εἰς τὴν κοινὴν διαδικασίαν ἀποφαίνονται κατ' ἐξαίρεσιν πρῶτα τὰ πολιτικὰ δικαστήρια περὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. ἔπεται ὅτι, ἔτε ἡ ἀθρόστη ἢ ἡ ἐνταχὲς τοῦ αὐτοῦ, ἐξαρτητο ἐκ τοῦ ζητήματος τῆς κυριότητος ἄλλων πραγμάτων, περὶ ὧν ἔν ὑπῆρχε κατηγορία ἐπὶ κλοπῇ, οὐ ἔνεκα ἐζητήσεν οὗτος τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐδικαστικῆς τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, μετὰ οὐ ἐδικασθῇ τὸ περὶ κυριότητος ζήτημα τῶν περὶ ὧν ἡ ἐκκρεμὴς πολιτικὴ δίκη, τὸ δὲ πλημμελειοδικεῖον ἀπερρίψε τὴν ἐνστάσιν τῆς ἀναβολῆς, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναίρετα, ὡς ἀπορῶντος τοῦ πλημμελειοδικείου τῆς ἐδικαστικῆς πολιτικοῦ ζητήματος. — Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται ἢ ποινικῇ δίκῃ, ἐν ᾧ τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν συνεδεσσε ἀμείως μετὰ τὴν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς, ἐξ' ἣς κατηγορεῖτο, θύεν δικάσαντος καθ' ὑπερβαίνον τῶν καθυκόντων αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 49. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 156, 160, 161 καὶ 186 τῆς ποιν. δίκης, προκύπτει, ὅτι δ εἰσαγγελέως δικαιοῦται νὰ καλῇ διὰ προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως ἀμείως εἰς τὸ δικαστήριον τὸν κατῃ., προκειμένου περὶ πλημμελημάτων ὑπαγομένων εἰς τὸν πλημμελειοδικεῖ. (Ὅθεν καὶ μὴ ἐξετασθέντος τοῦ κατηγορουμένου ἢ ἀνέμου; ἐξετασθέντος; (ἀνευ παραγγελίας τοῦ εἰσαγγελέως), ἡ ἀπόφασις δὲν ἀναίρεται, τῆς ἐξέτασεως τοῦ μηνυομένου μὴ θεωρουμένης ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἀναπερὺντου στοιχείου τῆς προβικασίας. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 86. — Ὅθεν νόμος ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν ἐν τῇ ἀποφ. μνησίαν τῆς ἡλικίας τοῦ κατηγορουμένου, ἐκτός ἂν ἐγερθῇ ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ ἀν αὐτοῦ κεικτῆται τὴν ἐντελοῦς καταλογισμοῦ ἐπιδικτικὴν ἡλικίαν, ὅτι τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἀποφάνηται περὶ τῆς ἀμφισβήτησεως ταύτης. Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 48. — Τὸ ἀρθ. 407 ἐδ. 8 τοῦ ποιν. νόμου διατάσσει σὺν τοῖς ἄλλοις ἵνα τὸ δικαστήριον, πρὶν ἢ ἀπαγγεῖλῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἀκούσῃ καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ κατῃ. ἢ τοῦ συνήγου τοῦ. Α. Π. 115 τοῦ 78.

408. Ἡ τὴν ἀναίρεσιν ἀπορῶσα διαδικασία γίνεται κατὰ τὰ
ἐν τῷ ἀριθμῷ 476 καὶ ἐπ. ὁρίσμενα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Διαδικασία ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου τῶν κακούργιοδικῶν. (1)

Α'. Σύνοσις τοῦ δικαστηρίου τῶν κακούργιοδικῶν.

409 - 411. (Κατηγγήθησαν διὰ τοῦ ἀρθρ. 59 τοῦ νόμου „ΒΚΗ“ τῆς 20 Ἰουλίου 1892 περὶ δικαστηρίου κακούργιοδικῶν).

412. (Κατέστη ἄχρηστος μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Ν. „ΒΚΗ“ περὶ δικ. κακούργιοδικῶν).

Β'. Διδικασία πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνεδριάσεως.

413. Ὁ κατάλογος τῶν κλητευθέντων μαρτύρων ἐγχειρίζεται εἰς τὴν ἐγκαλούμενον τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δημοσίου συνεδριάσεως ὑπὲρ τοῦ παρὰ τοῖς κακούργιοδικαῖς εἰσαγγελέως, ἢ παρὰ τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ, ἢ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἐὰν παρεστάθησαν τοιοῦτοι. Ποιν. 379, 458, 1.

Ν. Ἡ τῶν τριῶν ἡμερῶν προθεσμία δὲν παρατείνεται λόγῳ ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ νόμου μηδὲνως ἀξιοῦντος τοῦτο. Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 63. — Ἡ διαταξὶς τοῦ ἀρθρου 413, καθ' ἣν ὁ κατάλογος τῶν κλητευθέντων μαρτύρων ἐγχειρίζεται τῷ ἐγκαλούμένῳ τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως ὑπὸ τοῦ εἰσαγ. κτλ., καθιερωθεῖσα ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐξασφαλίσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως, ἀφορᾷ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν· ὅθεν καὶ αὐτεπαγγέλτως τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ ἐξετάσωσιν ἐν αὐτῇ ἐτηρήθῃ ἡ εὐ, καὶ συναινούντων ἐστὶ τῶν διαδίκων εἰς τὴν παράλειψιν αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 110 καὶ 52 τοῦ 46, 96 τοῦ 79, 39 τοῦ 82. Διὸ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ἢ ἐκ τῆς μὴ ἐμπροθέμου κοινοποιήσεως ἄκυρότης. Α. Π. ποιν. 116 τοῦ 51, 81 τοῦ 33, 112 τοῦ 37. Ἀνάγκη δὲ νὰ προκύπτῃ ἡ ἐμπρόθεμος κοινοποίησις ἐκ τῶν ἐπιδοτηρίων. Α. Π. ποιν.

(1) Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρον 1 τοῦ νόμου „ΒΡΑΕ“ τῆς 23 Ἰαν. 1893 ὑπὸ δικαστηρίου κακούργιοδικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, δικάζονται αἱ ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ τῆς Αἰγύπτου διαπραττόμεναι ἀθέμιτοι πράξεις, αἱ ὑπαγόμεναι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐν Ἑλλάδι κακούργιοδικῶν. Διέχεται δὲ ἡ ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασία καὶ ἐν τῷ κακούργιοδικίῳ Ἀλεξανδρείας, ὥς καὶ ἐν τοῖς ἡμεδαυτοῖς κατὰ τὰς ἐν τῷ κειμένῳ διατάξεις, προποιομένη μόνον κατὰ τοῦτο ὅτι δύναται τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐνόρκως ληρθεῖσων καταθέσεων τῶν μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων, ἐπίσης δὲ νὰ διατάξῃ τὴν ἄμεσον ἐπ' ἀκροατηρίου παραγωγὴν παντὸς νέου ἐγγράφου ἢ πιστηρίου, ὥς καὶ τὴν ἀνωμοσίαν ἐξέτασιν νέων μαρτύρων μὴ κληθέντων, ἐκδίδον πρὸς τοῦτο ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐντάλματα βίαιας παραγωγῆς.

του 48, 34 και 138 του 53, 124 και 131 του 64 και 116 του 65. ὅταν ἀπαγορεύεται ἡ δια τεκμηρίων ἀπόδειξις τῆς κοινοποιήσεως, Α. Π. ποιν. 34 του 53. Ὅθεν δὲν δύνανται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ἐξετασθῶσιν τῶ ἀκροατηρίῳ ἄλλοι μάρτυρες ἢ ἐκεῖνοι, ὧν τὰ ὀνόματα ἐγνωστοποιήσαν ἐμπροσθεν τοῦ κατηγορουμένου καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ προέδρου ἀνέβησαν ὑπὸ τοῦ κλητῆρος καὶ ἀπεχωρίσθησαν εἰς τὸ δι' αὐτοὺς παρασκευασμένον δωμάτιον. Α. Π. ποιν. 102 του 46, 96 του 79. Ἀλλὰ γνωστοποιήσεως νέας δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη, ὥσπερ διαταγθεισῶν κρεττόνων ἀποδείξεων ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἕτερος μάρτυς, μὴ περιεχόμενος τῷ κοινοποιηθέντι τῷ κατηγορουμένῳ καταλόγῳ, παρῆλθεν ἡ τριήμερος ἀδυστομία ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ κρεττόνων ἀποδ. ἀποφάσεως, ἧς δημοσιεύσας παρόντος τοῦ κατ'γ. ἀποτελεῖ προσήκουσαν γνωστοποίησιν. Α. Π. ποιν. 48 του 86, 176 του 95. Προσθετέον ὅτι ἀναπορεύοντες σύναρχοι τὸ ἐγκύριον τῆς διαδικασίας τῆς κατὰ τοιαύτην ἐλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως ἐγχειρίσεως εἰς τὸν κατ'γ. καταλόγου τῶν δι' ἐκάστην τῶν κρίσεων αὐτοῦ (ἐφ' αἷς κατηγορεῖται) κλητευθέντων μαρτύρων, ἔπεται ὅτι ἄλλοι μάρτυρες κλητευθέντες καὶ γνωστοποιηθέντες διὰ τὴν μίαν τῶν κρίσεων δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες καὶ διὰ τὴν ἑτέραν αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 114 του 84. Σημειωτέον ὅτι ἐὰν ἐκ γραφικῆς παραδρομῆς μεταβολὴ παρατετακῶν τινῶν τοῦ ὀνόματος ἢ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ μάρτυρος, ἢ οὐδεμίαν ἐπιμέλειαν ἀντιβολῶν περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ, κοινοποιηθέντων προσήκουσας τῶν λοιπῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ, δὲν καλῶς τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 89 του 52. Ἀλλὰ καὶ ἐν ὁ γνωστοποιηθείς ὡς μάρτυς κατηγορίας ἀνεκαλύφθη μετὰ ταῦτα, ὅτι δὲν ὀνομάζεται οὕτως, ἀλλ' ἄλλως, δὲν παύει λόγος ἀναίρεσεως ὅτι ἡ ταυτότης τοῦ ἐξετασθέντος πρὸς τὸν γνωστοποιηθέντα δὲν ἡμυσηθῆται. Α. Π. ποιν. 33 του 78. Ἐπίσης ἐν παρατετακῇ ἢ σημειώσεσι τῆς κατοικίας τοῦ μάρτυρος, ὥσπερ δὲν ἡγέρθη ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ταυτότητος. Α. Π. ποιν. 64 του 62, 93 του 68. Ἐπίσης ἐν γνωστοποιήσῃ μὲν ὡς μάρτυς ὑπὸ ἄλλο κύριον ὄνομα, ἐν δὲ τῷ πρακτικῷ ἀναφέρεται ὡς ἐξετασθείς ὑπὸ ἄλλο, ἀλλ' ἐκ τῆς μὴ γενομένης κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἀντιβολήσεως περικύπτει, ὅτι αὐτὸς οὗτος ὁ γνωστοποιηθείς ἐζητήσθῃ καὶ ἐκ γραφικῆς παραδρομῆς σημειώσῃ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὑπὸ ἄλλο κύριον ὄνομα, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 24 καὶ 229 του 71, 264 του 73, 121 του 78. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 130 του 78 ἐν γνωστοποιήσῃ μὲν ὑπὸ ἄλλο ἐπωνύμιον, ἐν τῷ πρακτικῷ δὲ ἀναφέρεται ἐξετασθείς ὑπὸ ἄλλο, ἀποκλείεται ἢ ἰδέα τῆς κατὰ γραφικὴν παραδρομὴν μνείας ἐν τοῖς πρακτικοῖς τοῦ ὀνόματος τούτου, ὅθεν ἀπέρχεται ἀναίρεσις. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 116 του 65 ἀποκρίθη, ὅτι ἡ παραμύθρσις τοῦ ὀνόματος τοῦ μάρτυρος ἀνάγκη νὰ προταθῇ ὡς ἐνστάσις εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν. Α. Π. ποιν. 116 του 65.—Ἄν ὑπάρχει νόμος διατάττων δευτέραν κοινοποίησιν τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων, ὥσπερ ἡ δίκη κακούργηματος ἀναβάλλεται ἔστω καὶ ἀπὸ αἰτίας εἰς ἄλλην συνέδρον κακούργησιν. Α. Π. ποιν. 30 του 41, 24 του 53, 68 του 77, 136 του 89, 138 του 91, ἡ συζητῆται ἐκ νέου κατὰ παραπομπὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 97 του 52. Ἀλλ' οὐδὲ λόγος τοιαύτης δευτέρας κοινοποιήσεως ὑπάρχει, διότι διὰ τῆς πρώτης κοινοποιήσεως (ὅτε κατὰ πρῶτον εἰσῆλθον ἡ ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν) ἐδόθη τῷ κατ'γ. ὁ ἀποχρῶν χρόνος πρὸς παρασκευὴν τῶν μέσων τῆς ὑπερασπίσεως, τοῦτο δὲ εἶναι ὁ

σκοπός τῆς διατάξεως τοῦ νόμου περὶ τῆς ἐμπροσθέντων κοινοποιήσεως τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων. Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 91. — Ἐκ τῶν συνδ. τῶν ἀρθρῶν 413 καὶ 431 συνάγεται, ὅτι αἱ ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνόρκως ληφθεῖσαι μαρτυρικαὶ καταθέσεις ἐγχειρίζονται τῷ προϊσταμένῳ τῶν ἐνόρκων μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ πάντων τῶν ἐγγράφων, μόνον δὲ οἱ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως διὰ τοῦ καταλόγου αὐτοῦ προτεινόμενοι μάρτυρες ἀνάγκη νὰ γνωστοποιῶνται τῷ κατηγ. 3 τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δημοσίας συνεδριάσεως· ὅθεν εὐδόκως παραβιάζεται τὸ 413 ἀρθρὸν, ἂν ὁ εἰσαγ. ἐν τῇ ἀγορεύσει αὐτοῦ ἀνέφερε καὶ ἄλλας ἐν τῇ προδικασίᾳ ληφθεῖσας ἐνόρκους μαρτυρίας καὶ ἂν αὐταὶ κατὰ τὸ ἀρθρὸν 431 παρεδόθησαν τοῖς ἐνόρκοις. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 57, 102 τοῦ 66, 83 τοῦ 70· ἀρα εὐδαμῶς ἀναγκαῖον νὰ γνωστοποιῶνται τῷ κατηγ. οἱ μάρτυρες, ὧν ἀναγνωσθῇσεται ἡ ἐνόρκος καταθέσις, διότι οὗτος ἔχων αὐτάς πρὸ ἐπιβαλμῶν καὶ γινώσκων ὅτι ἀναγνωσθῇσονται δύναται νὰ προνοήσῃ περὶ τῆς ἐαυτοῦ υπερασπίσεως σχετικῶς πρὸς αὐτάς. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 57, 102 τοῦ 66, 169 τοῦ 83, 87 τοῦ 87, 136 τοῦ 88, 81 τοῦ 92. — Ἡ ἐν τῷ πρὸς τὸν κατηγορούμενον κοινοποιήθησούμένη καταλόγῳ τῶν μαρτύρων σημειώσις τῆς κατεικίας αὐτῶν δὲν διατάσσεται μὲν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος· δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ οὐσιώδης, ἀκριβοποιημένη· τῆς ταυτότητος τοῦ μάρτυρος. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 62. — Τηρηθεῖσης τῆς νομίμου προθεσμίας περὶ τὴν ἐγχείρισιν τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων, ἂν μετὰ τὸν κατάλογον τοῦτον ἐνεχειρίσθῃ τῷ κατηγ. καὶ ἔτιτοι κατάλογος περιέχων ταῦτ' ἀνόμενα τῶν μαρτύρων καὶ ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τῆς κατεικίας αὐτῶν, ὡς πρὸς τὸν ὅποιον ὅμως δὲν ἐτηρήθῃ ἡ νομιμισμένη τριήμερος προθεσμία, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 237 τοῦ 84. — Οὐδεμίαν προσαγομένην νομίμου ἀποδείξεως, ἐπὶ ἐγνωστοποιήθησαν οἱ παρὰ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος κλητευσθέντες καὶ ἐξετασθέντες μάρτυρες, ἢ ἀπόφασις τυγχάνει ἀναίρετέα. Α. Π. ποιν. 53 τοῦ 81. — Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ὁρίζει, ὅτι δὲν νὰ συντάσσεται ἰδίᾳ ἐκθέσις περὶ τῆς εἰς ἕκαστον τῶν κατηγορουμένων ἐπιδόσεως τῶν πρὸς αὐτοὺς κληθέντων. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 83. — Ὅρίζεται τοῦ ἀρθροῦ 413, ὅτι ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων ἐγχειρίζεται ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς κακουργιοδίκαις εἰσαγγελέως, ἔπεται, ὅτι καὶ ὑπὸ τοῦ ὑποκαταστάτου τοῦ παρ' ἑξέταις εἰσαγγελέως παρὰ τοῖς κακουργιοδίκαις εἰσαγγελέως. Α. Π. ποιν. ἀπ. 64 τοῦ 68. Ἐγκυρὸς δὲ εἶναι ἡ ἐπίδοσις τοῦ καταλόγου ἔστω καὶ μὴ γεννημένη κατὰ παραγγελίαν τοῦ παρὰ κακουργιοδίκαις εἰσαγ. ὡς τοιοῦτου. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 68. — Οὐδὲν ὑποχρεῖ τὸν παρὰ κακουργιοδίκαις εἰσαγ. νὰ κλητεῦσθ' πάντας τοὺς γνωστοποιηθέντας τῷ κατηγ. μάρτυρας· δύναται κατ' ἀκρίβειαν νὰ μὴ κλητεῦσθ' ἐκείνους, ὧν τὴν μαρτυρίαν δὲν θεωρεῖ ἀναγκαῖαν εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἂν μὴ γνωστοποιήσῃ ἐγκαίρως τῷ κατηγ. τὴν τῶν μαρτύρων τούτων παραίτησιν, δικαιούται ὁ κατηγορούμενος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, ὅπως κλητεῦσθ' αὐτοῦς, ἂν θεωρῇ τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν συντελεστικὴν εἰς τὴν υπεράσπισιν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 68. — Οὐδεμία διάταξις τῆς Ποιν. Δικον. ἀπαιτεῖ τὴν γνωστοποίησιν καὶ ἐξέτασιν ἰδίων μαρτύρων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, δυνατόν τοῦ δικαστηρίου νὰ καταρτίσῃ τὴν περὶ παραδοχῆς ἢ περὶ ἀπορρίψεως αὐτῶν κρίσιν αὐτοῦ ἐκ τῶν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ κατηγ. προσαχθέντων ἀποδείξεων καὶ τῆς ἐν γένει συζητήσεως. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 90, 84 τοῦ 92.

414. Ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθέσεως πρέπει νὰ ἐγγειρίζεται ὁ κατάλογος οὗτος εἰς τὸν πρόεδρον τῶν κακουργιοδικῶν, καὶ συγχρόνως σημειοῦται, ἂν εἰ μάρτυρες δὲν ἔξιστασθῃσαν 1) εἰσέλθῃ ἐν τῇ προανακρίσει, τὸ δὲ ἐνὸς ἐκαστου αὐτῶν ἀποδεικνυόμενον. Ποιν. 76. 166. 379.

1) ἡκουσθησαν

Ν. Ὁ νόμος δὲν απαιτεῖ ὅπως ὁ εἰς τὸν κατάγ. ἐγγειριζόμενος κατάλογος τῶν μαρτύρων περιέχῃ τὸ δι' ἐκαστου αὐτῶν ἀποδεικνυόμενον. Δ. Π. ποιν. 59 τοῦ 58, 66 τοῦ 61, 76 τοῦ 71, 61 τοῦ 73. — Ἡ μὴ τήρησις τοῦ άρθρου 414 περὶ ἐγγειρίσεως τοῦ καταλόγου εἰς τὸν πρόεδρον πρὸ τριῶν ἡμερῶν δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Δ. Π. ποιν. 10 τοῦ 70, 144 τοῦ 83. (Ἵδε καὶ ἀρθ. 438).

Γ'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.

415. (Κατέστη ἄχρηστον μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ νόμου „ΒΚΗ“, Ἵδε ἄρθρον 4 καὶ ἐπ.)

416. (Κατηργήθη διὰ τοῦ 59 ἄρθρου τοῦ νόμου „ΒΚΗ“ περὶ δικαστηρίου κακουργιοδικῶν).

Δ'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ προέδρου.

417. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν πρὸ τῆς ἐναρξέως τῶν συζητήσεων ἐξάγει ἐκ τῆς κληρωτίδας, κατὰ τὰ ἐν τῷ δικαστικῷ ὀργανισμῷ ὥρισμα, τὰ ὀνόματα τῶν ἐνδίκων, καὶ ἐρκίζει αὐτούς. — Κατὰ τὰ λοιπά, καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τοὺς θεσμούς καὶ τὰς ἀντιστάσεις, ἐνεργοῦνται τὰ διὰ τῶν άρθρων 363—369 διατεταγμένα. Ποιν. 181. 209 ἔ. 350. Πολ. 130. Ὁργ. 69, ἔ. 78—83 ἔ.

Ν. Ἀνηκούσης τῆς διευθύνσεως τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδικασίας εἰς τὸν πρόεδρον τῶν συνεδρῶν, ἔπεται, ὅτι οὗτος ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ ἐξουσίαν νὰ προσφέρει τὸ μετρον τῶν ἀγορεύσεων τῶν συνηγόρων τοῦ κατηγορουμένου καὶ ναπορρίπτῃ πᾶσαν πρότασιν, δυναμένην νὰ ἐπενέγκῃ ἀνωφελεῖ μόνον παρατασὶν τῶν συζητήσεων· ἂν δὲ ὁ προτείνας αἰτήσῃ τινα, ἀπορρίψουσιν ὑπὸ τοῦ προέδρου, δὲν εὐχαριστῆται εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, δύναται νὰ ποταθῇ εἰς ἑλίκληρον τὸ δικαστ. τῶν συνεδρῶν, ἐπερ ἀποφαίνεται περὶ αὐτῆς ἱστορικῶς. Δ. Π. ποιν. 48 τοῦ 61. Ὅθεν δικαιούται νὰπορρίπτῃ πᾶσαν πρότασιν, ἥτις, μὴ δυναμένη νὰ παραγάγῃ ἄξιόν τι λόγον ἀποτέλεσμα πρὸς τὴν ἐκπόσιν τῆς δίκης, δύναται μόνον νὰ ἐπενέγκῃ, ἄσκοπον παρατασὶν τῆς συζητήσεως. Ἐθεν δικαιούται καὶ νὰ ἀποτρέψῃ τὸν συνηγόρον νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν περαιτέρω ἐξιστόρησιν περιστοτικῶν ἀνέκτων πρὸς τὰ κατὰ τὴν συζή-

τησιν αναπτύχθεντα. Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 74. Ὡσαύτως δὲ νάποτρέψῃ τὸν συνηγόρον νά ἐπαναλαμβάνῃ πολλάκις τὰ αὐτά, καί μάλιστα πράγματα ἀναγόμενα εἰς τὸ καθήκον τῶν ἐνόρκων. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 36. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 59 εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀνήκει ὁ ὀρισμὸς τῆς διαρκείας τῶν δικηγορικῶν ἀγορεύσεων. Ὅθεν καί ἂν ὁ πρεσβρὸς ἀφαιρέσῃ τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ δικηγόρου, καί τὸ δικ. τῶν συνέδρων ἐπιδοκιμάσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρεσβροῦ, ἀποταθέντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου, δὲν ἐπέρχεται ἀναιρέσις, ἅτε μὴ παραβιάζομένου τοῦ πρὸς ἀπολογίαν δικαιώματος. Α. Π. ποιν. 41 τοῦ 59. Ὅθεν ἀφαιρέσαντος τοῦ πρεσβροῦ τὸν λόγον ἀπὸ συνηγόρου τινός, δικαιούται ὁ κατηγορούμενος νάνενηθῇ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστ. ὅλου, τοῦτο δὲ μὴ πράξας δὲν ἔχει ἑπαίτα δικαίωμα παρπόνου, διότι αἱ ἀποφάσεις τοῦ πρεσβροῦ εἰς οὐδὲν ἐνδικον μίσον ὑποκείνται. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 76. Ὡσαύτως ὁ πρεσβρὸς δύναται νά ἀπαγορεύσῃ τὰς περὶ τῆς ἐπιδλητέας ποινῆς ἀναπτύξεις, ἅτε τοῦ νόμου ἀναβάντος τοῖς ἐνόρκοις μόνῃ τὴν λύσιν τοῦ περὶ ἐνοχῆς ζητήματος. Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 46. (*Ὁρα καὶ ἄρθρον 146 Ὁργ. Δικ., 394 καὶ 458 Ποιν. Δικ.). (Σημειωτέον ὅτι, ἔξισουμένης τῆς ὑπερασπίσεως πρὸς τὴν κατηγορίαν, δικαιούται ὁ πρεσβρὸς (καίπερ ἴσος ἄλλως κατὰ τὸν βαθμὸν πρὸς τὸν Εἰσαγγελεᾶ κατὰ τὸ ἀρθ. 224 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστ.) νά ἀπειθῇ μετὰ τῆς προσηκούσης ἀδρότητος παρατηρήσεις εἰς τὸν Εἰσαγγελεῆ, τυχόν παρεκτρέπομενον, ἔτι δὲ καὶ νά διακόψῃ αὐτόν, εἰάν κατὰ παραβάσιν τοῦ νόμου θελήσῃ νά ἀγορεύσῃ ἐπέκεινα τοῦ πρεπόντος (Ποιν. Δικ. ἄρθ. 394). Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δυνάμει δικαιούται ὁ πρεσβρὸς ἢ τὸ δικαστήριον νά ἐπιπλήξῃ αὐτόν (Ὁργ. Δικ. ἄρθ. 116).

**Ε'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ παρὰ τοῖς
κακούργιοδίκαις εἰσαγγελεῶς.**

418. Ὁ παρὰ τοῖς κακούργιοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐπαγρυπνεῖ πρὸς ἀκριβῆ διατήρησιν τῶν παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένων καὶ ἰδίως τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 45 — 80 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ὀρισμένων, καθυποβάλλει, ἅμα παρατηρηθείσης παραβάσεως, τινος, προτάσεις συμφώνους μὲ τὸν νόμον, καὶ ἐκτελεῖ ὡς πρὸς τὴν ἐξαίρεσιν ἐνόρκων τινῶν τὰ ἐν τῷ δικαστικῷ ὀργανισμῷ διαγραφόμενα δικαιώματα. — Κατὰ τὰ ἄλλα πράττονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 371 καὶ 372 διατεταγμένα. — Γενομένης ἰδιωτικῆς κατηγορίας, ἔχει ὁ ἰδιωτικὸς κατήγορος τὰ παρὰ τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ (ἄρθρ. 69, 71, 72, 73, καὶ 77) εἰς τὸν παρὰ τοῖς κακούργιοδίκαις εἰσαγγελεᾶ διδόμενα δικαιώματα. (Ὁργ. 103. Ποιν. 21. 300.)

Ν. Κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς ποινικῆς δικονομίας, πρὸς δὲ τὰς περὶ τῶν εἰσαγγελικῶν καθηκόντων διατάξεις αὐτῆς, ἰδίως τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 371 καὶ 418. ἔχων ὁ εἰσαγγελεὺς τὸ δικαίωμα νά ἀποτείνῃ πρὸς τὸ δικαστ. τὰς πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς κατηγορίας καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου

αναγκάσει προτάσεις, έχει καὶ τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ τὴν εἰς τὸ δομά-
τιον τῆς διαπύξεως ἐπάνοδον τῶν ἐνόρκων πρὸς συμπληρωσιν τῆς ἐτυμη-
γίας αὐτῶν· τὸ δὲ δικαστήριον διασκέπτεται· μὲν καὶ ἀποκρίνεται κατ'
ἴδαν κρίσιν περὶ τῶν εἰσαγγελικῶν προτάσεων, ἀλλ' οὐδὲως δύναται νὰ
ἀνιῇ αὐτῷ τὸ τῆς προτάσεως δικαίωμα, ὅπερ συντείνει οὐσιαστικῶς εἰς τὴν
ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς ποινικῆς διαδικασίας. Δ. Π. ποιν. ΣΜΖ τοῦ 38.

ς'. Ἀρμοδιότης.

419. Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέ-
δρων 2) ὑπάρχοντα· ἂ ν ε α κ λ γ η τ ω ς 2) *ἐκατὰ κακουργη-
ματα* (1). Ποιν. 421.

1) κακουργημάτων 2) εἰς πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὴν

Ν. Ὁ νόμος μὴ δείξων τίνα ἐκ τῶν τοῦ τύπου ἀδικημάτων ἀπορῶσιν εἰς
τὸν δημόσιον βίον τοῦ προσβαλλομένου (ἂ κατὰ τὸ Σύνταγμα δικάζονται
ὑπὸ τῶν ἐνόρκων) καὶ τίνα εἰς τὸν ἰδιωτικόν, εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν
τοῦ ἐπιζημιωομένου τῆς κατηγορίας δικαστηρίου ἀπῆκε τὴν ἐκτίμησιν ἐν
τῷ ὑπὸ κατηγορίαν ἄρθρῳ ἀπορᾶ εἰς τὸν ἰδιωτικόν ἢ δημόσιον βίον τοῦ
προσβαλλομένου, ὅσκις ἄλλως διὰ τῆς ἐκτιμήσεως δὲν προσβάλλεται· εἰδι-

(1) Σύμφωναν 94 ἄρθρον νέου Συντ. καθ' ὃ «τὸ ἐγκριτικὸν σύστημα δια-
τρεῖται». — Ἀλλ' ἔρα καὶ 95 ἄρθρον νέου Συντ. (ἀντιστοιχοῦν εἰς τοῦ
Συντ. τοῦ 1844 τὸ 93 ἄρθρον), καθ' ὃ «τὰ πολιτικά ἐγκλήματα δικάζον-
ται ὑπὸ τῶν ἐνόρκων» ὡσαύτως καὶ τὰ τοῦ τυπου, ὅσκις ταῦτα δὲν ἀπο-
ρῶσι τὸν ἰδιωτικὸν βίον, ὃ συναρᾶ ἐξεδόθη καὶ ἡ Ν. 30 Ἀπριλίου 1838
περὶ τῆς τῶν πλημμελημάτων τοῦ τυπου διαδικασίας, ἐν ἴδῃ ὑπὸ τὸ ἄρθρ.
161 ποιν. δικον. Εἰρησθῶ δὲ ὅτι τὸ μὲν ζήτημα πότε ἢ πρᾶξις ἀνάγεται
εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς πραγ-
ματικὸν ζήτημα. Ὅρθως δ' ἡ Ἀρείος Πάγος ἀπεφάντα (ἀπορ. ποιν. 41 τοῦ
62) ὅτι, ὅσκις τὸ ἀδικημα εἶναι μικτόν, προσβάλλον τὸν το ἰδιωτικὸν καὶ
τὸν δημόσιον βίον, ἀρμόδιον εἶναι δι' ἀμφοτέρω τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων.
Εἰρησθῶ προσέτι ὅτι ἀδικήματα τοῦ τυπου θεωροῦνται πάντα τὰ διὰ τὸ ὅ
τὸ π ο υ διαπραττόμενα, ὅθεν καὶ ἡ ψευδὴς διάδοσις διὰ τοῦ τυπου πνο-
μένη. — Ἀλλ' 168 καὶ ἄρθρον 97 τοῦ νέου Συντ. καθ' ὃ «τὰ περὶ στρατο-
νομικῶν, ναυτοδικειῶν, πειρατείας καὶ ναυταπάτης κανονίζονται δι' εἰδικῶν
νόμων, ὡς καὶ τὸ 11 ἄρθρον τοῦ Ν. τῆς 30 Μαρτίου 1845 περὶ ναυτα-
πάτης καὶ πειρατείας, καθ' ὃ «τὰ δικαστήρια τῶν ἐρετῶν δικάζουσι τοὺς
ἐπιτεργούς, συναιτίους καὶ συνεργούς τῶν κακουργημάτων τῆς πειρατείας
καὶ ναυταπάτης, καὶ τῶν συναρῶν αὐτοῖς ἄλλων κακουργημάτων καὶ πλημ-
μελημάτων». (Ὅρα τὸν Ν. τοῦτον ὑπὸ τὸ ἄρθρον 634 Π. Ν.). — Ση-
μασιώτερον ὅτι, ὅπαρμένον τῆς ἐκδικάσεως τῶν κακουργημάτων κατὰ τὸ ἀ-θ.
149 εἰς τὸ κακουργητοδικεῖον, ἔπεται ὅτι ὑπ' αὐτοῦ δικάζεται καὶ ἡ διαπραξὶς
κακουργήμα, εἰς ὃν ἔνεκα τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἰδιότητος (ὡς μὴ πληρω-
πέντος τὸ 14 ἔτος τῆς ὕληος αὐτοῦ) ἐπιβάλλεται κατ' ἐξαιρέσιν ποινὴ

κῶς ἄλλος τις νόμος. Α. Π. ποιν. 11 τοῦ 72. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 119 τοῦ 73 κατὰ πῶσον αἱ ὕβρεις προσβάλλουσι τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ ὡς πολίτου ἀπλῶς ἢ ὡς πολιτευομένου καὶ δημοσίου υπαλλήλου ἐπὶ τοῖς ἔργοις τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, δὲν διαπράττει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. — Τα ἐκλογικὰ ἀδικήματα τὸ μὲν ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τῶν νόμων, εἰς οὓς ἀντιστρατεύονται. (τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, νόμων κανονίζοντων καὶ προστατευόντων τὴν ἀσκήσιν τοῦ ματέγειν τὸ ἔθνος τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας καὶ τῆς διοικήσεως τῶν δήμων, τὸ δὲ ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῶν καὶ τῶν ὑποκινουσῶν αὐτὰ αἰτιῶν, ὡς τεινόντων εἰς τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ ἐξαγομένου τῶν ἐκλογῶν καὶ ἐπαγγέριον ἐχόντων τὰ πολιτικὰ συμφέροντα τῶν ὑποψηφίων καὶ τοῦ κόμματος, εἰς ᾧ ἀνῆκουσιν οὗτοι, φέρουσι νομικῶς τὸν χαρακτῆρα πολιτικοῦ ἀδικήματος. Α. Π. ποιν. 120 τοῦ 71, Σύμφωνοι καὶ αἱ 143 τοῦ 72, 68 τοῦ 73. 72 τοῦ 73, 109 τοῦ 73, 122 τοῦ 73, 238 τοῦ 73, 14 τοῦ 74, 48, 56 καὶ 75 τοῦ 74. (καθ' ἃς ἡ τῶν ἐκλογικῶν δικαιῶν παραβίασις ἀντίκειται εἰς τὴν κατὰ τὸ καθεστὼς μορφοσιν τῆς νομοθ. ἐξουσίας, οὕτω δὲ ἡ πολιτικὴ τάξις προσβάλλεται διὰ τῶν ἀδικημάτων τούτων), 39 τοῦ 73 (καθ' ἣν τὰ ἐκλογ. ἀδικήματα προσβάλλουσι τὴν ἐλευθερίαν καὶ κατὰ νόμον ἐκλογὴν τῶν μελῶν τοῦ βουλευτικοῦ σώματος, ἐξ οὗ προκύπτει νόθος ἀντιπροσωπεία ἐπὶ προσβολῇ τοῦ πολιτεύματος, ὅπερ, καίτοι κατὰ τὴν μορφήν διατηρούμενον, ἀμετάβλητον, πράγματι καὶ κατ' οὐσίαν ἀνατρέπεται, ὡς στηριζόμενον ἐπὶ βουλῇ, εἰκονικῇ, καὶ ἡ Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 69, καθ' ἣν πολιτικὰ ἐγκλήματα εἰσὶ τὰ κωλύοντα τὴν κατὰ τὸ πολίτευμα σχηματισμὸν τῆς πολιτείας, τούτοις τῶν πολιτικῶν ἐξουσιῶν, ὅθεν καὶ ἡ βίβη ἡ ἀπειλὴ παρεμπόδις τῆς ἐλευθερίας ἐκλογῆς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ. Ὅθεν κατὰ τὸ 95 ἄρθρον τοῦ Συντ. ἔθεν νὰ δικαζήται καὶ αὕτη ὑπὸ τῶν ἐγκωτῶν. Ἐργὸν δὲ ὁ Ἀρειος Πάγος τὴν ἀνωτάτην κατὰ τοὺς καθεστῶται νόμους περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων κανονιστικὴν ἐξουσίαν (ἀρθ. 46 καὶ ἐπ. 407 καὶ 477 τῆς ποιν. δικον. καὶ κύριον καθῆκον τὴν ἐρῆν ἑρμηνεῖαν καὶ ἐρῆν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου (ἀρθ. 407, εἰδ. 11 καὶ 458 εἰδ. 9), ἐπέκεινεν ἀντικρὺ τὰς δι' ὧν ἐκτελέσθησαν τὰς ἀμείδις ἀποφάσεις τῶν πλημμελειοδικείων, ὧν ἐζητήθη ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 69. Ὡσαύτως καὶ τὰ κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς ἀνομήματα, παραβιάζοντα τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πολίτου θελήσιν ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ καὶ διὰ νόθου ἀποτελέσματος προσβάλλοντα ἐμμέσως τὴν πολιτείαν, ἥς τὸ εἶ ἔχειν ἀνίσταται σπουδαίως ἐκ τῆς εὐπρεπούς τῶν δήμων διοικήσεως, συνδεσμένης ἀδιαβήτως πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν ἐκλογῆν, θεωρεῖται ὡς πολιτικὰ ἀδικήματα. Α. Π. ποιν. 110 τοῦ 72, 33 τοῦ 73. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 179 τοῦ 71 ὁσῶκις ἡ κατὰ τὰς ἐκλογὰς ἐπεμβολὴς ἐγγίνεται ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας ἀτόμου, ἀσχετῶς πρὸς πᾶν γεγονός, δι' οὗ σκοπεῖται ἡ τῶν καθεστῶτων ἀνατροπὴ ἢ ἡ προσβολὴ θεμελιακῆς τιμῆς τῆς πολιτικῆς βίας, τὸ ἐκλογικὸν ἀδικημὰ δὲν φέρει πολιτικὸν χαρακτῆρα. Ὡσαύτως κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. ἀποφ. 184 τοῦ 74, 209 τοῦ 74, πολιτικὰ ἀδικήματα εἰσὶ μόνον τὰ προσβάλλοντα τὰ καθεστῶτα καὶ τὰς βάσεις τῆς πολιτικῆς διοικήσεως. Ἐπίσης κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. ἀποφ. 169 τοῦ 74 πολιτικὰ ἀδικήματα θεωροῦνται τὰ κατὰ τῶν θεμελιακῶν βάσεων τῆς πολιτείας ἀπευθυνόμενα καὶ σκοπεύοντα τὴν ἀνατροπὴν ἢ ἐπωδήσιν μεταβολῇ

τος, ὅσον καθιέρωσιν αὐτὸ τὸ ἰσχύον πολιτικὸν Σύνταγμα· ἔθεν
 χαρακτήρ τοῦ πολιτικοῦ ἀδικήματος εἶναι τὸ νὰ προσβάλληται
 ἡ Κράτος κατὰ τὰ συστατικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα ἢ τὴν αὐτοῦ ἀπώ-
 λειψιν· τὰ δὲ ἐκλογικὰ ἀδικήματα διαπραττόμενα ὑπὸ ἐκ-
 λογικῶς ἀνταγωνιζομένων μερίδων πρὸς ἐπικράτησιν τῶν ὑπο-
 ῆς, ἀφορῶσιν εἰς τὸ προσωπικὸν συμφέρον τῶν ατόμων, κατ'
 ἕνα τὴν μεταβολὴν τῆς πολιτείας. Ὡσαύτως κατὰ τὰς Α. Π.
 76, 177, 178, 180, 181 τοῦ 73 πολιτικὰ ἀδικήματα εἶναι
 ἁμεσον καὶ κύριον ἔχοντα τὴν τοῦ καθεστώτος ἀνατροπὴν ἢ
 μεμλειωδὸς τινὸς βάσεως αὐτοῦ, τοῦ ἕνεκα καὶ ὥρισθη, ὑπὸ τῶν
 ἀμειωμένων ἢ ὑπὸ ἐνόρκων ἐκδίκασαι καὶ τῶν τοιούτων πλημ-
 ῶ μόνον διὰ τὸ ἀνεπηρέατον αὐτῶν ἀπὸ πάσης ἐπανεργείας· τῆς
 αἰτίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σχέσιν αὐτῶν πρὸς πολιτικὰς δοξασίας
 καὶ, τοῦ ἕνεκα ἢ ὑπὸ τῇ κοινῇ τοῦ ἔθνους συνειδήσει· διὰ τῶν
 αὐτῶν ἐκτιμητῆς αὐτῶν προσπεριωτέρα ἐλογίσθη, διὰ τὴν ἐξουσί-
 ῶν ὡρεσμένη τις πράξις ἐκ τοιούτων ἢ τοιούτων πολιτικῶν ἀρ-
 μμάτων ἀποβέβησαν ἢ καὶ τῶν ἐγκληματικῶν· τὰ δὲ ἐκλογικὰ
 ἐν ἔχουσιν κατὰ γενικὸν κανόνα τοιοῦτον χαρακτήρα. Διότι, τῆς
 αἰτίας ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας ὠρισμένων προσώπων ἐν τῇ ἐκλογῇ
 μενῇ, ἀπομικαὶ συμπάσαι· καὶ συμφέροντα ἢ ἐκλογικὰ σκε-
 οῦν αὐτὰ, εἰς τὴν δὲ πρῶτον μεταβολὴν μεμλειωδῶν τοῦ πολιτεύ-
 οῦ. Ὡσαύτως κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. 86, 87, 88, 89, 90 τοῦ
 92 αἱ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν ἐν γενεῇ τῶν ἐκλογῶν διαπραττο-
 ῶσεως τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἢ προσβολαὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ποιν.
 αὐτομένης ἐνασχίσεως τῶν δημοσίων ἐν γενεῇ δικαίων, μὴ
 καθ' ἑαυτὰς εἰς πράξιν τείνουσαν πρὸς ἀνατροπὴν ἢ μεταβολὴν
 τῶν ἢ μεμλειωδῶν τινὸς τοῦ πολιτεύματος· βάσεως δὲν ἀποτέ-
 ικα ἀδικήματα. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. ἀπ. 15 τοῦ
 ἀδικήματα εἶσι μόνον τὰ κατὰ τῆς πολιτείας ἀμεσῶς ἀπειθυ-
 ικαιομματα αὐτῆς ὡς τοιαύτης ἐν συνόλῳ ἢ κατὰ μέρος προσ-
 ῶ· δὲ τὰ ἐκλογικὰ. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα πᾶσαι αἱ νεώτεραι
 (Προφανῶς ἔρθη ἢ νεώτερα νομολογία ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐλ-
 κνημένην ἀρχαιότεραν νομολογίαν. Διὰ μακρῶν πραγματοῦται
 ἀκτῆρος τῶν πολιτικῶν ἀδικημάτων καὶ τὸ ἡμετέρον ἐγκριμένον
 καὶ § 94). — Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 32
 δικημάτων θεωρουμένων τῶν ἀφωρῶντων εἰς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ
 τῆς μεμλειανῆς πολιτικῆς καταστάσεως αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ
 ἢ πολ. ἀδικήμα πρᾶξις ἀπλῶς ἀντικειμένη εἰς τὸ πρὸς τὴν ἀρ-
 ῶν σίβη;

ὁ δικαστὴριον τῶν ἐνόρκων ἀπορρατίζει περὶ τοῦ πραγ-
 οῦ τῆς κατηγορίας, περὶ δὲ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ
 τοῦ ποινικοῦ νόμου τὸ δικαστὴριον τῶν συνέδρων,
 ἢ τοῖς ἄρθροις 450 καὶ 451 ἀναρῶνται ἐκτετατωμένως, — ἐκτετατω-
 ῶν τῶν συνέδρων ἀπορρατίζει πρὸς τὴν καὶ περὶ ὅλων
 τῶν συζήτητων προσηγοριῶν διαταγῶν καὶ πρὸς τὴν

πιπτόντων ζητημάτων, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν περίστασιν τῶν ἀρθρ. 365, 369, 370, 372, 379 — 382, 387, 392, καὶ 400.—Εἰς ὅλας τὰς περὶ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐκδιδομένης ἀποφάσεις ἐκαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 295 ὥρισμανα. Ποιν. 428, 434, 444, 458, 464,

1) παρέλκει:

N. Τὸ ζήτημα ἂν ἀπεδοθήσαν τὰ κλαπέντα πρὸ πάσης ἀνακριτικῆς πράξεως ἔχει ἐν αὐτῷ νομικὸν χαρακτήρα, ὅτε προκαλεῖται τὴν ἐξέτασιν ἐν προηγῆθῃ τῆς ἀποδόσεως ἀνακριτικῇ πράξει· καὶ ἀφορῶν εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως· ὅθεν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστ. τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 85 τοῦ 42, 54 τοῦ 43, 119 τοῦ 53, 110 τοῦ 56, 43 τοῦ 57, 18 καὶ 118 τοῦ 58, 46 τοῦ 61, 63 τοῦ 62, 178, 201 καὶ 202 τοῦ 63, 17 τοῦ 66, 92 τοῦ 67, 79 τοῦ 68, 29 τοῦ 79, 112 τοῦ 79, 98 τοῦ 78, 66 τοῦ 80, 170 καὶ 248 τοῦ 84, 148 τοῦ 91. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐρθεύσας ἀρχαιοτέρας ποιν. ἀποφάσεις Α. Π. 16 τοῦ 50, 64 τοῦ 47 τὸ περὶ ἀποδόσεως τῶν κλαπέντων ζήτημα ὑποβλήθειεν εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐνόρκων, ὅτε τῆς ἀποδόσεως καὶ τοῦ χρόνου αὐτῆς ὄντων καταδήλως πραγματικῶν γεγονότων. (Ἴδε καὶ ἀρθρον 378 Ποιν. Νόμου). Ἀλλὰ καὶ ἀναρμοδίως τυχὸν λυθέντος τοῦ ζητήματος τῆς ἀποδόσεως τῶν κλαπέντων, δὲν γίνεται δεκτὴ ἡ περὶ τούτου ἀναιρέσις τοῦ κατ'ἑ. ἀναιρέσεως λόγῳ ἀναρμοδιότητος μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Α. Π. εἰσαγγελίας δυνάμενης νὰ αἰτηθῇ. Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 64. (Ἴδε καὶ ἀρθρον 438).—Τῶν ἀρθρῶν 10 καὶ 64 τοῦ ἀπὸ 7 Ἀπρ. 1853 παγίου νόμου περὶ βεβαιώσεως τῶν ἐγγείων φόρων ἐρρίζοντων, ὅτι καθίσταται διοικητικῶς ἐκτελεστον τὸ στέλεχος τοῦ κατὰ τὰς αὐτῆς διαγραφομένης διατυπώσεως συνταχθέντος διπλοτύπου φορολογίας ἐλαίου ἢ ἐλαίων, ἔπεται, ὅτι δύναται νὰ καταδικωθῇ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ κατὰ τὸ ἀρθρον 255 τοῦ ποιν. νόμου ὁ ἐκδότης τούτων διπλοτύπων μόνον ὅταν ταῦτα φέρωσι τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους· ὅθεν περὶ τοῦ ἐγκύριου ἢ ἀκύρου αὐτῶν δέον νὰ ποταφίνηται τὸ δικαστ. τῶν συνέδρων καὶ οὐχὶ τὸ τῶν ἐνόρκων. Α. Π. ποιν. 94 τοῦ 74.—Τὸ γεγονός τῆς ὑφαίρεσεως πράγματος καθιερωμένου εἰς τὴν θείαν λατρείαν ἐκ τόπου ἀνερωμένου αὐτῇ εἶναι ἐπιβαρύνουσα ἰδιότης τῆς κλοπῆς· ὅθεν νομικῶς ὑποβάλλεται εἰς τοὺς ἐνόρκους. Α. Π. ποιν. 46 τοῦ 63.—Οὐσὲς ποταφικῶς καὶ ἀναποσπαστοῦ στοιχείου τῆς ἰδιοποιήσεως τῆς ἰδιότητος τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, δέον νὰ τεθῇ τοῖς ἐνόρκοις τὸ ζήτημα, ἂν ὁ κατηγορούμενος ᾖτε δημοσίος ὑπάλληλος, ἢτε τῶν ἐνόρκων ἀποπεινομένων περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας· μόνον δὲ ἂν ἡ ἰδιότης τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἀποτελῇ κατὰ νόμον ἐπιβαρυντικὴν περίπτωσιν ἐφ' ὥρισμένου ἀδικήματος, τὸ ζήτημα ἂν ᾖναι τις δημοσίος ὑπάλληλος, ὡς καθαρῶς νομικῶς ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστ. τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 193 τοῦ 77.—Τὸ ζήτημα ἂν ὁ γραμματεὺς τῆς δημοκράτίας ᾖναι δημοτικὸς ὑπάλληλος, καὶ ἂν τὸ βιβλίον τοῦ εἰρηνοδίκου ᾖναι δημοσίον ἢ ἰδιωτικόν, ὥςτε ὅλως νομικῶς ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 53.—Τὸ ζήτημα τῆς μέθης, τὸ τῆς ἀμύνης, τὸ τῆς προθέσεως ἀνθρωποκτονίας ἢ τοιαυτῶν, ἀφορῶντα εἰς ἐκτίμησιν πραγματικῶν γεγονότων

αποσπνται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστ. τῶν ἐνόρκων ὅθεν διατελεῖσθαι ἐλα-
ττωῦ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Ἀρείου Πάγου, Α. Π. ποιν. 47 τοῦ 63.—
Ὡσαύτως εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων καὶ οὐχὶ τῶν συνέδρων ἀπικεῖται
κατηγορηθῆ, ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐξέτελεσε τὴν πρῆξιν εἰς κατὰστασιν ἀναι-
του συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοῦ ἀποκλειούσης τὴν συνείδησιν τοῦ
ἐξιχνίου ἢ συνταρασσούσης τὸ λογικόν (κατὰ τὰ ἀρθρ. 86 καὶ 87). Α.
Π. ποιν. 25 τοῦ 49 καὶ λοιπαὶ ἀρχαιότεραι ἀποφάσεις. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α.
Π. ποιν. 52 τοῦ 91 τοῦ ἀρθρου 87 τοῦ ποιν. νόμου τινέντις κανὼν ἐπι-
μετρούσεως τῆς ποινῆς, εἰς τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν ἐπιμέτρησιν συνέδρον
ἀπικεῖται ἢ περὶ αὐτοῦ ἀπόφασις. — Ὡσαύτως τὸ περὶ τῆς ἡλικίας (κατὰ
τὰ ἀρθρ. 82, 84 τοῦ ποιν. νόμου) ζήτημα θεὸν να τίθεται εἰς τοὺς ἐνόρκους,
ὡς πραγματικὸν ὅθεν ἐπιβάλλεται ἡ ὑποχρέωσις τῷ προέδρῳ νὰ θέτῃ τὸ
ζήτημα τοῦτο τοῖς ἐνόρκοις, εἴτε πρῶτα ἐκ τοῦ ἀγκυλοῦρου ἀρθρ. 420
ποιν. δικ., εἴτε ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως (430), τοῦ νομοῦ
ἐπιτελεῖσθαι μόνον τὴν μεταβολὴν τῆς κατηγορηθείσης κυρίας πράξεως,
οὐχὶ καὶ τὴν τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν περιστάσεων (ἀρθρ. 438). Α.
Π. ποιν. 34 τοῦ 47, 168 τοῦ 46.—Τὸ ζήτημα ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐπι-
μαρτυρῇ καὶ ἄλλοτε καὶ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ κλοπαῖς εἰς βαθμὴν πλημμελήματος
ἵνα βλῇ ζήτημα νομικὸν καὶ καθὼς τοιοῦτον θεὸν ὑπάγεται εἰς τοὺς ἐνόρ-
κους, ἀλλὰ τοῦ συνέδρου, Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 53, 68 τοῦ 45, 4 τοῦ 56.
Ἡ ἀπόφασις δὲ τοῦ ζητήματος τοῦτου προκύπτει ἐκ δικαστικῶν ἀποφάσεων,
Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 54. Ὅθεν, ἂν τεθῇ τοιοῦτο ζήτημα ὑπὸ τῶν συνέδρων
τοῖς ἐνόρκοις, ἐπέρχεται ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν, Α. Π. ποιν. 1 τοῦ
53, 39 τοῦ 54.—Τὸ τῶν συνέδρων δικαστήριον δικάζει τὴν ἐνστάσιν τοῦ
δεδικασμένου, οὐχὶ δὲ τὸ τῶν ἐνόρκων, διότι αὕτη οὐδαμῶς ἀποτελεῖ μέρος
τῆς κατηγορίας, οὐδ' ἐπιβρῶν ἔχει εἰς τὴν καταλογισμὸν ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν
τῆς ποινῆς, ἀλλ' ἀποτελεῖ ζήτημα παρεμπύπτον τῆς καθ' αὐτὴν τῶν συνέδρων
δικαιοσύνης, ἀρμόδιον ὅντων ἐπομένως νὰ ἐκτιμῶσιν τὰ πραγματικὰ γε-
νοῦντα, εἰς αὐτοῖς τίθεται ἡ ἐνστάσις τοῦ δεδικασμένου, Α. Π. ποιν. 48 τοῦ
76. Τὸ τῶν συνέδρων ἐπίσχ. δικάζει τὸ ζήτημα τῆς ἀμνηστίας ἐν δη-
λόσει πλημμελοῦς ὁ κατηγορούμενος καὶ ἐν ἰδύονα νάμνηστευθῇ) καὶ
οὐχὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, διότι τὸ ζήτημα τῆς ἀμνηστίας θεὸν ἐνα-
ρμόδιον εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, Α. Π.
ποιν. 116 τοῦ 55, 108 τοῦ 56, 61 τοῦ 58.—Τοῦ ἀρθρου 420 ὁρίζονται,
εἰ τὰ ἀναφερόμενα παρεμπύπτοντα ζητήματα δικάζει τὸ δικαστήριον τῶν
συνέδρων, ἔπεται, ὅτι ἐκκλήρον τὸ τῶν συνέδρων δικαστήριον καὶ οὐχὶ μέ-
νει ἡ πρῆξις εἶναι ἀρμόδιον νὰπορνηται, ἂν ἡ ἐτυμηγορία ἢ ἀτελής ἢ
αντιφατικὴ καὶ ἐπομένως ἡζή τῆς ὑπὸ τῶν ἐνόρκων διερωτώμενη. Ὅθεν, ἂν
τοῦτο μόνος ὁ πρόεδρος παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δικαστήριον τῶν δια-
κρίσεων πρὸς διόρθωσιν ἢ συμπληρωσιν τῆς ἐτυμηγορίας, ἀπορριπτόμενος οὕτως
περὶ ζητήματος ἀνέχοντος εἰς τὴν ἀρμοδιότητα βλῶν τοῦ δικαστηρίου τῶν
συνέδρων, ἐπέρχεται ἀναίρεσις, Α. Π. ποιν. 104 τοῦ 38, 37 τοῦ 44, 49 τοῦ
51, 139 τοῦ 55, 69 τοῦ 62, 45 τοῦ 73. Ἐπέρχεται δὲ ἀναίρεσις, καὶ ἂν ἐπὶ
τὴν ἐνστάσιν εἰς τὴν τοῦ προέδρου πρῆξιν ὁ κατηγορούμενος τὴν ἀπαγγελ-
σὴν αὐτῆς τῆς ἀρμοδιότητος αναγομένην εἰς τὴν δημοσίαν ταῖν καὶ
ἐπομένως αὐτὴν προποιομένην ὑπὸ τῆς σιωπῆς τῶν διακρίσεων, Α. Π. ποιν.
139 τοῦ 55. Ὅθεν ἀνακύπτει τὸ ζήτημα αὐτῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων.

ἀνενυμμένων μὲν ἐξ ἑνὸς τὴν ἄμυναν, παραδεχομένων δ' ἐξ ἄλλου τοὺς δύο αὐτῆς βαθμούς, ἦναι πρὸς αὐτὴν ἀντιφατικῇ, δὲν δύναται ὁ πρῶτος τῶν συνεδρῶν, καίτοι συναινέσωντων τοῦ τε εἰσαγγελέως καὶ τῶν συνηγῶν τοῦ κατηγορουμένου, νάπορῶνθῃ μόνος περὶ τοῦ προκύψαντος ζητήματος καὶ τῆς παραπομπῆς τῶν ἐνόρκων, διότι δὲν δύναται νά οικειοποιηθῇ δικαίωμα εὐσεβῶς ἀνήκον εἰς ὅλον τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ 420 ἄρθρου τῆς ποιν. δικον. Δ. Π. ποιν. 19 τοῦ 31. Contra Δ. Π. ποιν. 5 τοῦ 70, καθ' ἣν ἡ ὑπὸ μόνου τοῦ πρῶτου παραπομπῇ πρὸς διόρθωσιν τῆς ἐτυμηγορίας· δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, ὡς μὴ περιλαμβανομένη ἐκτῶς ἐν τοῖς λόγοις τῆς ἀναίρεσεως. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀπ. 10 τοῦ 36 δύναται ὁ πρῶτος νά παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους πρὸς λύσιν παραλειφθέντος ζητήματος ἀμύνει, καὶ κατὰ τὴν 163 τοῦ 72 πρὸς διόρθωσιν γραφικοῦ σφαλματος περὶ λέγειν συμφωνῶν ἔντων τῶν διαδίκων. Σημειώτέον δὲ ὅτι οὐ μόνον αὐτοπαγγέλτως δύναται νά διατάξῃ τὸ δικ. τῶν συνεδρῶν τὴν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῶν ἐπαγεῶν τῶν ἐνόρκων, ἀτε δικαιούμενον νά ἐξετάσῃ ἂν ἡ ἐτυμηγορία δύναται χρησιμεῦσαι ὡς βάσις τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 4 τοῦ 32, 117 τοῦ 68· ἀλλὰ καὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν διαδίκων. Δ. Π. ποιν. ΣΞΖ' τοῦ 38 (Ἀλλὰ τὰ περὶ τοῦτου ἐκτενέστερον ὑπὸ τὸ ἄρθρον 429). — Ἐὰν αὐτὸ τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν ἀπορῶνθῃ εἰκόθεν, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐλαφρόντι καὶ περιστάσεις, ἀνεῖ τῆς περὶ τοῦτου θέσεως ἰδιαίτερου ζητήματος, ἡ ἀπόρριξις αὐτῶν εἶναι μὲν πλημμελής, ἀτε μόνον τοῦ δικαστ. τῶν ἐνόρκων δικαιούμενον νά ἀποσπῇται περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας, ἀλλ' ὡς ἀπορῶσα εἰς ὠφελείαν τοῦ κατηγ. δὲν δύναται νά προσβληθῇ ὑπ' αὐτοῦ, ἀτε μὴ ἔχοντας συμφέρον εἰς ταῦτα, διότι οὐδεὶς δύναται νά βαρύνῃ τὴν τύχην αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 62 τοῦ 43.

421. Ὁ παρὰ τοῖς κακουργιοδικαῖς εἰσαγγελέως ἐὰν ζωική ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν οὐδεμίαν ἄλλην κατηγορίαν εἰμὴ τὴν ἐν τῇ περὶ τῆς παραπομπῆς βουλευματι καὶ ἐν τῇ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ διαλομβανομένην (ἄρθρ. 264 καὶ ἐπ.). — Ἡ ἐν αὐτῇ ἐκτεθειμένη πρῶξις ἐκδικάζεται οὐδὲν ἥττον, ἐὰν καὶ ἤθελεν εἰσαχθῇ 1) εἰς τὸ ἀκροατήριον ὡς ἀπλόον πλημμέλημα ἢ πταῖσμα. Ποιν. 347, 419, 429, 458, (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 271).

1) ἀναφανῆ

N. Τὰ ἄρθρα 421 καὶ 438 § 1 τῆς ποιν. δικον. λέγοντα ὅτι ἐπὶ παντ ἀκροατήριον δὲν δύναται νά δικασθῇ ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου ἄλλη κατηγορία παρὰ τὴν ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλευματι καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ διαλομβανομένην, ἐννοοῦσι προφανῶς τὴν κυρίαν ἐγκληματικὴν πρῶξιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς τοχρὸν συνοδευούσας αὐτὴν ἐπιβαρυντικὰς ἢ ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις ἢ τὴν σημειώσιν τοῦ χρόνου, καθ' ἣν ἐπράχθη αὕτη· διότι ταῦτα, μὴ ἀποτελοῦντα τὴν κατηγορουμένην ἐγκληματικὴν πρῶξιν, δύνανται κατὰ τὰ ἄρθρα 429 καὶ 430 τῆς ποιν. δικον. νά προταθῶσι καὶ ἐκθεσθῶσι καὶ κατ' αὐτὴν τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων, ἐὰν ἐκ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίας ἀνακαλυφθῇ, ὅτι αἱ περιστάσεις αὗται ἢ ὁ τόπος καὶ ὁ

χρόνος ὅτε καὶ ὅπου ἐπράχθη ἡ ἀξιόποινος πράξις συνέβη, ἄλλως ἢ ὡς διαλαμβάνουσι τὸ βούλευμα καὶ τὸ κατηγορητήριον. Α. Π. ποιν. 123 τοῦ 68 καὶ πλεῖστοι ἄλλοι. (Ἰδε ἀρθ. 430 καὶ 438). *Ὅθεν ἀνάγκη νῆς καταδικάζει καὶ κατηγορίας ὑπὸσταται, ὅσας ἐκ τῆς συζητήσεως προκύπτει, δι' ἃ κατηγορούμενος διέπραξεν ἄλλο ἄδίκημα ἢ τὸ ἐπ' ᾧ κατηγορεῖται· ἀλλ' οὐχί· καὶ ὅπότεν τὸ διαπραχθὲν ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸ κατηγορητήριον ἀναφανῇ καὶ χαρακτηρισθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὰ στοιχεία αὐτοῦ ὡς ὑπαγομένου ἐν ἄλλῳ ποινικῷ χαρακτηρισμῷ ἢ ἐκείνῳ, εἰς ὃν ἡ κατηγορία ὑπὲρχαν αὐτό. Α. Π. ποιν. 3 τοῦ 63, *Ἐὰν μάλιστα ἐν τῷ διατακτικῷ τοῦ δι' αὐτοῦ παραπέμπεται βουλεύματος ἐπὶ ὁρισμένην πράξιν, καὶ ἐν τῷ ἐπιλόγιῳ τοῦ ἐγκλητηρίου παραλείπεται ἡ μὲν στοιχείου τινὸς τοῦ ἀδικήματος, δύναται ἢ ἑλλείψῃς αὕτη νὰ διορθωθῇ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνεδρίων, ἢτε μὴτοις ἐκ τῆς διορθώσεως ταύτης προκύπτουσιν μεταβολῆς τοῦ ἀδικήματος, καὶ νὰ τεθῇ τοῖς ἑνόμοις ζήτημα περὶ τῆς πράξεως περιέχον τὸ παραλείπον ἐν τῷ βουλεύματι στοιχείον τοῦ ἀδικήματος. Α. Π. ποιν. 156 τοῦ 89 καὶ. (Ἰδε καὶ ἀρθ. 429). *Ὅθεν ἂν ἐκ τῆς συζητήσεως προκύπτῃ περιστάσεις, δι' ὧν προσδιορίζεται ἀκραιότερον τὸ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἄδίκημα ἢ διορθοῦνται οἱ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ προσδιορισμοὶ αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἢ τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως, δύναται νὰ διορθωθῇ κατ' αὐτὰς τὰ τοῖς ἑνόμοις τιμωμένον κύριον ζήτημα ἢ καὶ νὰ τεθῇ ἐπιδοκνησιακὸν ζήτημα, περιλαμβανόν αὐτὰς μετὰ τῶν λοιπῶν στοιχείων τοῦ ἀδικήματος, ἢτε τοῦ ἀκραιότερου τούτου προσδιορισμοῦ κατ' εὐδὲν μεταβάλλοντος τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ πράξεως. Α. Π. ποιν. 89 τοῦ 60, 62 τοῦ 61, 72 τοῦ 64, 42 τοῦ 63 καὶ. (*Ὁμογνωμονοῦσι Γάλλοι συγγραφεῖς). *Ὅθεν δύναται νὰ διορθωθῇ κατὰ τὰ ἐκ τῆς συζητήσεως προκύψαντα ὁ τόπος τῆς πράξεως. Α. Π. ποιν. 104 τοῦ 71. *Ὡσαύτως ὁ χρόνος τῆς πράξεως. Α. Π. ποιν. 107 τοῦ 33, 89 τοῦ 60, 62 τοῦ 61, 72 τοῦ 64, 42 τοῦ 63, 123 τοῦ 68. *Ὡσαύτως τὸ ὄνομα τοῦ παθόντος. Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 36. *Ἀντιθέτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 74 τοῦ 43 ἐπιφέρει ἀναίρεσιν ἢ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ καὶ τοῖς ζητήμασι σημειώσῃ· ἔνος ὡς παθόντος κατὰ τὰ πορίσματα τῆς συζητήσεως ἀντὶ τριῶν σημειωμένων ἐν τῷ βουλεύματι καὶ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 48 ἐπιφέρει ἀναίρεσιν ὡς μεταβάλλουσα τὴν κατηγορίαν ἢ κατὰ τὴν καταγγελλέναν καὶ συνωθεῖ πρὸς τὰ ἐκ τῆς συζητήσεως προκύψαντα μεταβολῇ τοῦ ὀνόματος τοῦ παθόντος, εσφαλμένως ἀναπεριλαμβόν ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ καὶ ἐν τῷ βουλεύματι.

Ζ'. Διαδικασία ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου.

422. Οἱ ἑνόμοι, ὅμα προσδιοριζόμενοι διὰ τοῦ κλήρου καὶ ἱερισμοῦ, κλήνεται ἀπέναντι τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὴν διὰ τῆς κληρώσεως προσδιοριζομένην τάξιν. — Δι' ἑξῆς τῶν εἰρηκέντων χωρισμένον ἀπὸ τῶν τῶν διαδικῶν καὶ μερτῶν καὶ ἀπὸ τὸ διὰ τοῦ ἀκροατοῦ προσδιορισμένον μέρος. — Κατὰ τὰ ἄλλα πρᾶττοντα τὰ ἐν τοῖς ἑξῆσι 374 — 376 ὡς.

τῶν συνεδρῶν θάνατοι· νά ἐκτιμῶνται καί· κατὰ τὰς περιστάσεις· νά λάβῃ τὰ αναγκαῖα μέτρα εἰς διδωσιν αὐτῶν· ἔθεν. ἂν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ δὲν ἐπικρατῇται· ἔξ αὐτῆς ἡ ὑπερασπίσις, ἡ Ἄρειος Πάγος δὲν δικαιούται νά ἀναγκασθῇ. Δ. Π. ποιν. 163 τοῦ 92, 207 τοῦ 94· πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐν οὐδέλῳ ἀντέλεξεν ὁ κατηγορούμενος κατὰ τῆς ἀντικαταστάσεως. Δ. Π. ποιν. 23 καὶ 79 τοῦ 50. Κατὰ δὲ τὴν Δ. Π. ποιν. 33 τοῦ 71, ἀποχωρησάντος τοῦ συνηγόρου, καθ' ἣν στιγμήν προέκειτο νάναγκασθῇ ἡ ἐτυμηγορία. Δύνανται νά διορίσῃ ὁ πρόεδρος ἕτερον συνήγορον. Δὲν ὑποχρεούται δὲ ὁ πρόεδρος νά λάβῃ πρότερον τὴν συναίνεσιν τοῦ κατῆγ. περὶ τοῦ διοριζομένου προσώπου ὡς συνηγόρου, ἀπε μὴ διατάσσοντος τοῦτο τοῦ νόμου· δικαιούται ἑμὲς ὁ κατῆγ. ἂν ἐγγ' ἀντιρρήσεις ἐλλόγου· κατὰ τοῦ διορισμοῦ, νά ὑποβάλῃ αὐτῇ τῷ προεδρῷ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νά προσφύγῃ καὶ πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν. Δ. Π. ποιν. 33 τοῦ 77. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπουσία δικηγόρου κατὰ τὴν ἀναγκασίαν τῆς ἐτυμηγορίας ὑπὸ τοῦ προεσχημένου τῶν ἐνόρκων δὲν ἐπιφέρει μὲν ἀναίρεσιν κατὰ τὰς Δ. Π. ποιν. ἀποφ. 67 τοῦ 47, 82 τοῦ 37· ὑποφέρει δὲ κατὰ τὴν Δ. Π. ποιν. 24 τοῦ 44, ὁσάκις μόνον οὐδὲ μετὰ τὴν ἐπιγνώσιν ἐνεφανίσθῃ δικηγόρος, λαβὼν γινώσιν αὐτῆς καὶ ἐρωτηθεὶς ἂν ἐγγ' ἢ πρετείνῃ τι κατ' αὐτῆς. Ἀλλ' οὐδέλῳ ἀναγκασίῳ νά παρίσταται ὁ συνηγός· καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν τοῦ προέδρου δημοσιεύσιν τῆς ποιν. ἀποφ. Δ. Π. ποιν. 86 τοῦ 46, 75 τοῦ 51, 28 καὶ 42 τοῦ 82, 13 καὶ 58 τοῦ 60, 113 τοῦ 68. Ἐπιτρέπεται δὲ καὶ ὁ διὰ πλείονος τοῦ ἑνὸς κατηγορουμένου διορισμὸς τοῦ αὐτοῦ συνηγόρου, τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος ἀπλῶς τὴν διορισμένην συνήγορον. Δ. Π. ποιν. 96 τοῦ 39, 65 τοῦ 84. Ἐν τούτῳ δὲ δὲν περιλαμβάνεται τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἐκτὸς ἂν οἱ κατηγορουμένοι δηλώσωσι. Ἐπὶ τὸ συμφέρον αὐτῶν ἀπαιτεῖ τὸν διορισμὸν διαφόρων δικηγόρων. κατὰ τὰς Δ. Π. ποιν. 96 τοῦ 39, 39 τοῦ 66, κατὰ δὲ τὴν Δ. Π. ποιν. 65 τοῦ 84 ὁ διὰ πλείονος κατῆγ. διορισμὸς τοῦ αὐτοῦ συνηγόρου δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν, ἐπ' ὅσον δὲν βεβαιούται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ὑπῆρχε πληγὴ ἀντίθεσις συμφερόντων μεταξὺ τῶν κατηγορουμένων, ὥστε καθίστατο πανταπασιν ἀδύνατος ἡ διὰ τοῦ αὐτοῦ συνηγόρου διεξαγωγὴ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν κατηγορουμένων. Ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἡ παραίτησις ἑνὸς ἐκ τῶν πολλῶν συνηγόρων τῶν κατηγορουμένων, καὶ καθ' ὑπόδειξιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν, λόγῳ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ πάλαι. ἐνεσθῆτος συγγενείας, δὲν ἀποτελεῖ ἑλλείψιν συνηγόρου, ὑπαρχόντων ἐπὶ τῶν Δ. Π. ποιν. 128 τοῦ 83.

424. Μετὰ ταῦτα ἀναγινώσκει ὁ γραμματεὺς γωνονία τῇ αὐτῇ τῇ περὶ παραπομπῆς βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριον ἐγγράφον. — Τούτου γινομένου, ὁ πρόεδρος εὐχαριστεῖ μὲ συνοπτικὴν ἀρκείαν τὰς κατ' αὐτὸ τοῦ 1) γινομένας αἰτιάσεις, καὶ διατάττει τὴν ἐναγὴν τῆς συζητήσεως. Ποιν. 164, 464. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 313 καὶ 314).

1) κατὰ τοῦ κατηγορουμένου.

2) ἢ παραλείπει τῆς ἀναγνώσεως τοῦ τῆς παραπομπῆς βουλεύματος ἀντικεινὸν μὲν εἰς τὸν νόμον, ἀλλὰ δὲν ἀποτελεῖ λόγον εἰς ἀναίρεσιν. ἀπε μὴ περικυβανόμενῃ ὡς τοιαύτη ἐν τῷ ἀρθρῷ 438. Δ. Π. ποιν. ἀπ. 164

τοῦ 66, 174 τοῦ 74· ἀλλ' οὐδ' ἀντίκειται τῷ νόμῳ μεταβυμυσθέντος βουλευμάτος, ἅτε τοῦ 424 ἀρθροῦ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτος. Α. ("18ε καὶ ἀρθ. 458).—Τοῦ μὲν ἀρθροῦ 77 ὀρίζοντες, ὅτι ἡ συζήτησις γίνεται δημοσίως, ἐξαιρετικῶς δὲ τοῦ 78 τοῦ 80 εἰς τὸ δικαστήριον τὴν κακλεισμένων τῶν θυρῶν λογιζομένην ἀπόφασιν κατὰ τὰς ἐν αὐτῇ περιπτώσεις ὀρίζοντες, ὅτι ἡ συζήτησις ἀρχεται μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τὴν διὰ συνοπτικῆς ἀκριβεῆς τοῦ προέδρου τῶν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτιάσεων μετὰ τὴν ἐνέργειαν πάντων τούτων δύναται νὰ διατεταχθῇ τῶν θυρῶν συζήτησις τῆς δίκης παρὰ τοῖς κακούργοις ἐκλείσθησαν αἱ θύραι πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ προέδρου σαφῆς κατηγορουμένου αἰτιάσεων, ἢ τε περὶ τούτου ἀποφασίαι δικαστικῆς ἀποφασίαι τοῦ τῶν συνεδρῶν δικαστηρίου ἀνὰ π. 68 τοῦ 68, 29 τοῦ 33 καὶ ἕτεροι. Ἀλλὰ κατὰ τοῦ 92 μετὰ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ ἀκροατηρίου δύναται τὴν κατηγορίαν καὶ διατάσσει τὴν ἐναρξιν τῆς συζητήσεως καὶ συζητήσεως καὶ διαδικασίας οὓτων παντὶ προκύπτει: 1) ἐκ τοῦ ἀρθ. 378, ἐνθα καταδηλωτὶ γίνεται συζήτησις εἰς δηλώσειν τῆς ὅλης διαδικασίας 2) δημοσία συζήτησις ἤθελεν εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κακίαν καίως πρέπει νὰ γείνη κακλεισμένων τῶν θυρῶν πρὸς διαδικασίαν (πλὴν τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως), διὸ ἐλευθέρᾳ ἢ εἰσοδος εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ εἰσέλθῃ δὲ νὰ διαταραχθῇ ἡ τάξις κατὰ τὸ μεσελαδοῦν ἱκανὸν χρόνον τῆς παραγωγῆς τοῦ κατηγορουμένου μέχρι τῆς ἐναρξεν καὶ ὁ διάστημα ἐρωτᾶται ὁ κατῳγ. περὶ τῆς ταυτότητος ἢ κληρώσεως τῶν ἐνόρκων κτλ., ὥς καὶ κατὰ τὴν ἐκκένωσιν ("18ε καὶ ἀρθ. 77 καὶ 78). — Καὶ εἰάν παραλειπομένη ἡ ἐναρξεν τῆς συζητήσεως διατάξεως τοῦ προέδρου, δὲν διότι δὲν ἐμπεριέχεται ἡ τῆς διατυπώσεως ταύτης παρὰ τῆς ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 91 τοῦ 67.

425. Περί τῆς περαιτέρω συζητήσεως ἐνερῶς ἀρθροίς 378 — 393, 399 — 402, καὶ 404 ὁμοίως τοῦ ἀρθροῦ 388 καὶ 389 εἰς τοὺς δικαστὰς διδόντες ἔχουσι καὶ οἱ συνεδροὶ καὶ οἱ ἐνόρκοι (1). Ποιν.

(1) Ὅρα Ν. ΣΗ' ὑπὸ τὸ ἀρθρον 382 ποιν. περὶ τῆς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθ. 399 καὶ 348 ἀριθμοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν δικαιούται νὰ διατάσῃ τὴν πρὸς παραστάσιν νέων ἀποδείξεων περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθώου μένου. Ὁ Mittermaier δικαίως ἀποκαλεῖ τὸ δικαίωμα παραινέον τὰς ἀληθδόνας καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ παραδολαπτῆν πολλὰκις μεγάλᾳ ἠθικῇ καὶ οἰκονομικῇ

Ν. Εὖ καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 425 καὶ 393 τῆς Ποιν. δικον. ἀναγινωσκονται ἐπ' ἀκροατηρίου τὰ ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα. ἡ ἐκπλήρωσις ὅμως τῆς διατάξεως ταύτης δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἐπομένως τότε μόνον βλάπται ἡ παραβίασις τοῦ ἄρθρου τούτου νὰ ἐπενέγκῃ ἀναίρεσιν. ἐπὶ τὴν δ' κατηγορουμένους ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων τὴν ἀνάγνωσιν τοιούτων ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, καὶ τὸ δικαστήριον δὲν δώσῃ ἀρᾶσιν εἰς αὐτόν. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 46. Ὅθεν καὶ ἡ μὴ ἐπ' ἀκροατηρίου ἀνάγνωσις ἱατρικῆς ἐκθέσεως δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 83, 84 καὶ 107 τοῦ 83, ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἢ μὴ ἀνάγνωσις τῆς ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐκθέσει γνώμης τῆς μαινοφυρίας. Α. Π. ποιν. 101 τοῦ 83. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 100 τοῦ 82 δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν καὶ ὁ λόγος, ἐπὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱατρικῶν ἐκθέσεων, καίτοι ζητηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, αὐτὸ μὴ ἐπαγούσης ἀναίρεσιν τῆς παραβάσεως τῆς διατάξεως ταύτης. Α. Π. ποιν. 100 τοῦ 82. (Ἰδε καὶ ἄρθρ. 431 καὶ 434). — Ἐκ τοῦ ἄρθρου 425 (παρὰ τὸ ἀποκρινόμενος εἰς τὰ ἄρθρα 383), ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 423, 428 κλπ. τῆς Ποινικῆς δικον. συναγεται, ὅτι ἡ παρέυρεσις τῶν μαρτύρων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουλεύματος καὶ τοῦ κατηγορητηρίου ἐπιτρέπεται. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 44. — Δικαιούμενος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 388 νὰ ἀπειτησῇ πᾶσι τῶν μαρτύρων τὰς ἀναγκαίας διασφαλίσεις οἱ συνέδροι, οἱ ἑνορκοὶ καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, οὐδεμίαν ἀνάγκη νὰ προσκληθῶσιν εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ προέδρου. Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 46. Ἐπίσης καὶ οἱ κατηγορουμένοι ἢ οἱ συνηγοροὶ αὐτῶν ὡς δικαιούμενοι δυνάμει τοῦ ἄρθρου 386 νὰ ἀποτεινῶσιν ἐπ' εὐθείας πρὸς τοὺς μάρτυρας τὰς ἀναγκαίας ἐρωτήσεις καὶ ὡς οὐδεμιᾶς διατάξεως ἐπιβαλλούσης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῷ προέδρῳ τὸ ἐρωτᾶν κατὰ πάσαν μαρτυρίαν τὸν κατηγορουμένον ἢ τὸν συνηγορὸν αὐτοῦ ἂν ἔχωσι νὰ παρατηρήσωσιν ἢ νὰ ὑπομνήσωσι τι κατ' αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 84 καὶ 139 τοῦ 74, 84 τοῦ 86. Ἀν ὅμως δὲν ἐπέτρεβεν εἰς τὸν κατηγορουμένον ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων νὰ παυθῇ τῇ μαρτυρίᾳ ἐρώτησιν, δικαιούται αὐτὸς νὰ ενεργήσῃ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἔπως ἐπιτρέψῃ τὴν ἐρώτησιν ταύτην· ἀλλὰ καὶ ἀνενεργήσας δὲν ἔχει λόγον ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 78. Δικαιούται δὲ βεβαίως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ ἐνθῇ τὸ νὰ παυθῇ τῇ μαρτυρίᾳ ἐρωτήσεις, μὴ ἔχουσαι ἐπιβάρυν ἢ σχεσιν πρὸς τὴν κατηγορίαν. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 76. (Ἰδε καὶ ἄρθρ. 438). — Ὁ λόγος, ὅτι μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διετάζε νῆαν διὰ πεισματογεννοσύνης ἀποδείξιν, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως, αὐτὸ μὴ βλάπτοντας τοῦτο τοῦ ἄρθρου 458. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 81.

II'. Συζήτησις μετὰ τὸ τέλος τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας μέχρι τῆς ἀποφάνσεως τῶν ἐνόρκων.

426. Τελειωθείσης τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας, ἀναπύουσι δ' μὲν παρὰ τῆς κακουργιοδικαίας εἰσαγγελίας ἢ ἡ ἰδιώτης κατήγορος ἢ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων τὴν κατηγορίαν, ὁ δὲ

δικατεὺς ὅφελον εἶναι, εἰν ὥριζτο ὅτι μόνον τῇ αἰτήσει τοῦ κατηγορουμένου ἐπιτρέπεται ἡ ἀναβολή.

κατηγορούμενος ή ο συνήγορός του τήν ἀπολογία, κατά τὸ ἐν τῷ ἀρθρῷ 394 ὡρισμένα.—Καί ἰδιώτου δὲ κατηγοροῦντος, συγχωρεῖται εἰς τὴν παρὰ τοῖς κακοουργοδικαῖς εἰσαγγελίᾳ νὰ ἀγορεύῃ. Ποιν. 283 ε. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 335).

Ν. Μὴ ἀπαγορεύοντες τοῦ νόμου τήν ἐπικλήσιν ἐγγράφων μὴ ἀναγνωσθέντων κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως. Ἔπεται, ὅτι δύναται ὁ εἰσαγγελεὺς ή ὁ ἰδιώτης κατήγορος κτλ. νὰ ἐπικαλεσώμενοι τοιαῦτα. Α. Π. ποιν. 3 τοῦ 62, 132 τοῦ 70, 130 τοῦ 72, 132 τοῦ 73. (Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἐπιτρέπεται μὲν ή ἐπικλήσις ἐκθέσεων ή ἐγγράφων, ὧν ή ἀνάγνωσις δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλ' οὐχί καί ή φητῶς ἀπαγορευμένη ἀνάγνωσις ἀκρίτων ή ἀνωμαλίων καταθέσεων. Διὸ δοξάζομεν ὅτι, ἀν προβληθῇ ἀντίρρησης, τὸ δικαστήριον ὀρεῖται νὰ παγορεύσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τειούτων καταθέσεων.)—Ὁ πολιτικῶς ἀνάγων δύναται νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν συζήτησιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς κατηγορίας. Α. Π. ποιν. ΣΔΖ' τοῦ 38, δικαιούμενος νὰ ζητήσῃ, νὰ τεθῶσι καὶ ἐπιθεωρητικὰ ζητήματα. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 64. Στρίπολος ἀποδοκιμάζει εἰκότως τὴν νομολογίαν ταύτην, εὐ μόνον διατ. τὸ ἀρθρ. 426 παραπέμπει εἰς τὸ ἀρθρ. 394, ὅπερ χορηγεῖ τῷ πολιτικῶς ἀνάγοντι μόνον τὸ δικαίωμα νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διατ. πρὸς τὴν σκοπὸς τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς εἶναι ή αἴτησις ἀποζημιώσεως ἐπ' ή ὑπέστη ἐκ τοῦ ἀδικήματος (ζημία).—Μὴ διατάσσεται τοῦ νόμου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ δοθῇ αὐτοπαγγέλτως ὁ λόγος εἰς πάντας τοὺς συνηγούμενους τοῦ κατηγορουμένου, ἔπεται, ὅτι οὐδεμία ἀκυρότης ἐπερχεται, ἐάν καὶ εἰς μόνος ἐκ τῶν συνηγόντων ἀνάπτῃς τὴν ὑπεράσπισιν, ὃ δὲ πρῶτος χρώτης τὴν κατηγορουμένον ἂν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ τι ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Α. Π. ποιν. 13 καὶ 52 τοῦ 50. (Ἰδε καὶ ἀρθ. 458).

427. «Ἐάν, διατηρουμένων τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 394 ἀκριβέστερον ἐρισθέντων, ὁ κατηγορούμενος δὲν ἔχῃ νὰ φέρῃ τι πλέον ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὁ πρῶτος κηρύττει τὴν συζήτησιν τελειωμένην, ἀναμικνῆται τοὺς ἐνόρκους τὰ καθήκοντά των, καὶ τίθησι τὰ ζητήματα περὶ τῶν ὁποίων μέλλουσι νὰ δώσωσι τὴν ψῆφόν των. ἀναπτύσσων συγχρόνως τὴν νομικὴν ἐννοίαν ἐκάστου ζητήματος.» (2) Ποιν. 78, 435. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 336).

Ν. Οὐδεμία τοῦ νόμου διατάξις ἐπιτάσσει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ μὴ κλείηται ή συζήτησις, πρὶν ή ἐρωτηθῇ ὁ κατῃγ. πρῶτον ἂν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ ἄλλο τι εἰς τὴν ἰστορίαν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 72 τοῦ 47, 44 τοῦ 59. Οὐδεμία ἐπίσης διατάξις τοῦ νόμου ἐπιτάσσει νὰ προσκαλῆται φητῶς ὁ κατῃγ. ὑπὸ τοῦ πρῶτον ἂν ἔχῃ νὰ ἐπιφέρει παρατήρησιν τινα κατὰ τῶν τεθέντων τοῖς ἐνόρκους ζητημάτων. Α. Π. ποιν. 226 τοῦ 74. (Ἰδε καὶ

(1) Ἰδε καὶ ἑμετέραν σημείωσιν ὑπὸ ἐδ. 3 ἀρθ. 334.

(2) Δημοσιεύεται ὡς ἐμπροσποιηθῇ διὰ τοῦ νόμου BOB' τῆς 5 Ἀύγουστου 1892 περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἀρθ. 427 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

ἀρ. 458). 'Αλλ' ὁ κατηγορούμενος δικαιούται νὰ ποιήσῃται παραστάσις κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων. Α. Π. ποιν. 92 τοῦ 42 κτλ.—Ἡ παραστάσις τοῦ προεδρικοῦ καθήκοντος τῆς μετὰ τὸ πέρας τῆς συζητήσεως ὑπομνήσεως τοῖς ἐνόρκους τῶν καθιζόντων αὐτῶν δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, ἀλλ' αὐτὴ καθιζομένου τοῦ λόγου τούτου μεταξὺ τῶν τῆς ἀναίρεσεως λόγων. ε.δ' ἐκτιμώμενου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Α. Π. ποιν. 53 τοῦ 78· ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 31 διατασσομένης ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς τῶν καθιζόντων τῶν ἐνόρκων ὑπομνήσεως, μνημονευτέα ἢ ἐκτέλεσις τῆς διατάξεως ταύτης· ἐν τοῖς πρακτικαῖς καὶ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 32 ἢ παραλείψει αὐτῆς ἀκυροῖ τὴν διαδικασίαν. ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ φανερῇται ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὅτι ὁ πρόεδρος ὑπέμνησε τοὺς ἐνόρκους τὰ καθήκοντα αὐτῶν, ὥπως θεωρηθῇ ἐκτελεσθεῖσα.—Οὐδὲν ἄρθρον ὀρίζει, ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει εἶναι πολλοὶ οἱ συγκατηγορούμενοι ἐπὶ μιᾷ ἀξιολόγῳ πράξει δέον νὰ τεθῇσι ταῦτα κεχωρισμένα ζητήματα. ὅσοι εἶναι οἱ κατηγορούμενοι, ἀλλ' ἡ θέσις τῶν ζητημάτων εἰς ἓν ἢ πολλὰ κεφάλαια καταλείπεται εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ προέδρου τῶν συνεδρῶν ἀεὶ λανθὼν νὰ καθοδηγῇ ἐν τούτῳ τὸν συντελεστικώτερον εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας τρόπον. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 46, 92 τοῦ 42. 'Αλλ' εἰς τὸν κατηγορούμενον ἢ τὸν συνηγορὸν αὐτοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ποιήσωνται παρατηρήσεις κατὰ τῆς ἐκθέσεως αὐτῶν, ὅποτε ἀποφαίνεται ἑλκλῆκτον τὸ δικ. τῶν συνεδρῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 428. Α. Π. ποιν. 92 τοῦ 42. (ἴδε καὶ ἄρθρα 429 καὶ 430).—Σημειωτέον, ὅτι, εἰ καὶ κατὰ τὴν συστικὴν τάξιν δέον μεταξὺ τῶν τιθεμένων ζητημάτων νὰ προηγῇται τὸ κώριν, ὅπερ κατὰ τὸ 429 ἀρ. στήριζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου πρότασιν, οὐκ ἔστιον, μὴ περιγούσης ἐννοίαν προστακτικὴν περὶ τούτου τοῦ άρθρου 429, τοῦ δὲ 427 ἀνατιθέοντος ἀπλῶς τῷ προέδρῳ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων, δὲν κωλύεται ὁ πρόεδρος νὰ θέτῃ τὰ ζητήματα ὡς εἶναι ἀρτιώτερον. Α. Π. ποιν. 16 τοῦ 42. 'Εν γένει ἀφίεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου ἢ καταλλήλοτα συντάξις τῶν ζητημάτων, καθ' ἓν νομίζῃται πρὸς φεωτερότερον τρόπον. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 43, 37 καὶ 81 τοῦ 84. Ἰσθὲν δύναται νὰ τεθῇ μοναδικὸν ζήτημα καὶ διὰ πλείονας κατηγορουμένους, ὥσπερ κατὰ τὴν αὐτὴν πράξει ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 43 καὶ τὰνάπαλιν καὶ περὶ ἐνὸς κατὰ τὴν νὰ τεθῇσι πολλὰ ζητήματα, ἀναλυομένου δηλ. τοῦ ζητήματος εἰς πολλὰ. Α. Π. ποιν. 45 τοῦ 43, 77 τοῦ 74, 31 τοῦ 78, 121 τοῦ 83, 50 τοῦ 86, 180 τοῦ 89, 10 τοῦ 91.—Οὐδεμιᾶς ἐπενεχθείσης κατὰ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων ἀντιρρήσεως ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν δὲν δικαιούται ὁ κατὰ τὴν νὰ δημοιργήσῃ ἐκ τῆς παραλείψεως αὐτοῦ λόγον ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 40, 84 τοῦ 81.—Ὁ πρόεδρος συντάττων τὰ ζητήματα δύναται νὰ μεταχειρίζεται καὶ ἄλλαν λέξιν ἢ τὴν ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ, εἰάν αὐτὴ ἦναι κατὰ τὴν γραμματικὴν σημασίαν ταυτοσημάντος. Α. Π. ποιν. ἀπ. 32 τοῦ 44, 6 τοῦ 68 καὶ ἑτέροι. — Τὰ τιθεμένα τοῖς ἐνόρκους ζητήματα πρέπει νὰ περιλαμβάνωσι πάντα τὰ γεγονότα καὶ πάντα τὰ περιστατικά, ἅτινα μνημονεύονται ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλεύματι καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ· ἂν δὲ ἐκ παραλείψεως τοῦ προέδρου παραλειφθῶσι συστατικὰ τοῦ ἀδικήματος στοιχεῖα, ἢ κατηγορία ὑποβληθεῖσα τοῖς ἐνόρκους ἑλλειπῶς καὶ ἐν μερὶ μόνον δὲν θεωρεῖται ὡς ἐντελὴς ἐξηγητήμενη, οὐδὲ ἀπεκτῶσις οἱ διόδιοι δικαίωμα ἐκ τῆς παραλείψεως ζητημάτων, ἀπερ ὁ πρόεδρος εἶχε καθῆκον νὰ υποβάλῃ τοῖς

ἐνόρκους. Α. Π. ποιν. άπ. 7 τοῦ 63. Ὅθεν τοῦ νόμου ἐρίζοντες τὰ ἀποτε-
 λούντα τὴν ληστεϊαν γεγονότα, μὴ τεθέντων ζητημάτων περὶ αὐτῶν, ἡ
 ἐτυμολογία εἶναι ἀκυρὸς, ἀτε τῶν ἐνόρκων μὴ ἐρείδοντων νὰ παρέχῃσι τὸν
 νομικὸν χαρακτηρισμὸν τῶν ἀδικημάτων, ἀλλὰ νὰ ἀποφαίνωνται περὶ τῶν
 ἀποδιδωμένων τοῖς κατηγορουμένοις πράξεων. Α. Π. ποιν. 431 τοῦ 64.
 Ἄλλῃ ἐξ ἄλλου ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 437 προκύπτει, ὅτι ὁ νόμος ἀρκεῖται εἰς
 τὴν δια τῆς ἐτυμολογίας τῶν ἐνόρκων ἀπόφασιν αὐτῶν περὶ τῆς ἐνοχλῆς
 ἢ ἀθωότητος τοῦ κατηγορουμένου ὡς ἐκτελέσαντος τὴν ἀποδιδωμένην αὐτῷ
 πράξιν κατὰ τὰ συστατικὰ αὐτῆς στοιχεῖα. Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 63. Ἐπο-
 μένως δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαστικῶς νὰ ἀναφερόνται ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ μετὰ
 τοῦ στοιχείου τῆς ἀξιοποίνου πράξεως καὶ τὰ ἀποτελόντα αὐτὴν γεγονότα,
 ὅτινα χρησιμεύουσιν εἰς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως τῶν ἐνόρκων περὶ
 τῆς ὑπάρξεως τῶν στοιχείων τούτων. Α. Π. ποιν. άπ. 29 τοῦ 63, 103
 τοῦ 68. Ἐπομένως προκειμένου περὶ φόνου ἐκ προμελέτης δὲν ἀπαιτεῖται
 νὰ ἐριθῶσι διὰ τῶν ζητημάτων καὶ τῆς ἐτυμολογίας ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐπὶ-
 θέν ὁ θάνατος τοῦ προευνθέντος καὶ τὰ πραγματικά περιστατικά τὰ ἐμφαι-
 νοντα τὴν προμελέτην, καθ' ὅσον ταῦτα δὲν εἶναι συστατικὰ στοιχεῖα τῆς
 πράξεως, ἀλλὰ γεγονότα ἐξ ὧν τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀναπτύξεως δύνανται οἱ
 ἐνόρκαι νὰ μορφώσωσι τὴν πεποίθησιν αὐτῶν περὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ φόνου
 καὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ στοιχείου τῆς προμελέτης. Α. Π. ποιν. άπ. 27 τοῦ 63.

428 Ἐὰν ἔ παρα τοῖς κληρονομικαῖς εἰσαγγελεύς, ὁ ἰδιώ-
 της κατηγορὸς, ὁ πολιτικῶς ἐναγών, ἡ ὁ κατηγορούμενος, ἡ ὁ
 συνήγορός του κάμωσι παρατήρησιν τινα κατὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν
 ζητημάτων, ἀποφασίζει περὶ τούτου τὸ δικαστήριον τῶν συνε-
 δρων. Ποιν. 420, 458, 7.

Ν. Μὴ γενομένης παρατηρήσεως τινος ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 428 ἀναφε-
 ρομένων προσώπων, ἡ ἐκθεσις τῶν ζητημάτων δεόν νὰ θεωρηθῇ σύμφωνα
 πρὸς τὰ περιστατικά καὶ ἰδίως τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 429 καὶ 430 τῆς
 ποιν. δικ. Α. Π. ποιν. ΓΞΓ' τοῦ 40, 92 τοῦ 42, 84 τοῦ 81.

429. Γὰ κύριον ζήτημα ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγιῳ
 τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασιν, καὶ περιέχει τὴν ἐρω-
 τήσιν, ἂν ὁ κατηγορούμενος ᾔται ἐνοχος τῆς διὰ τοῦ εἰρημένου
 ἐγγράφου προσαπτομένης εἰς αὐτὸν πράξεως ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ
 ἀναφερομένας ἐπιβαρυνούσας ἢ ἐλαφρυνούσας περιστάσεις. Ποιν.
 421, 430. ΣΠΝ. 126. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 337).

Ν. Τὸ ὑπὸ τοῦ πρὸδρου τῶν συνεδρῶν τιθέμενον εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα
 δεόν νὰ εἴη ἀντικείμενον τῇ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ πράξιν ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ
 ἀναφερομένας περιστάσεις· ἐπιτρέπεται δὲ μόνον αὐτῷ νὰ θέσῃ ἐπιβαρυντικὰ
 ζητήματα, καθ' ὅσον ἀναφαίνονται ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις τῆς κυρίας
 πράξεως ἢ ἐξ ἀναλογίας τούτου καὶ καθ' ὅσον ἀναφαίνονται ἕτερα ἄλλα
 στοιχεῖα, πλὴν παρακλόους καὶ ὑπονοούμενα, δυνάμενα διὰ τὴν συνάφειαν
 καὶ ἐξάρτησιν αὐτῶν νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὴν ἰδίαν κατηγορίαν ἀνευ ἄλλω-
 σεως τῆς βάσεως αὐτῆς καὶ τῶν συστατικῶν στοιχείων τοῦ ἐν αὐτῷ δια-

δικημάτων. Δ. Π. ποιν. 20 τοῦ 57, 27 τοῦ 64, 104 τοῦ 69, 120 τοῦ 69. (ἴδε καὶ ἀρθρον 430). — Ἐκ τῆς ἐν τῷ 429 ρ., ὅτι τὸ κύριον ζήτημα περιέχει τὴν ἐρώτησιν ἂν ὁ κατηγορούμενος τῆς ἡδ. τοῦ ἐγκλητηρίου προσαπομένῃς αὐτῷ πράξεως ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενος ἐπιβαρυντικὰς ἢ ελαφρυντικὰς περιπτώσεις συνάγεται, ὅτι ἀπαγορεύεται τῷ πρέσβει τῶν συνέδρων ὑμῶν τὸ ζήτημα τοῦτο, διὰν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ συνάγῃς εἰ ἔνοχοι κατανοήσωσιν ἀκριθέστερον τὰ ζητήματα καὶ εὐχερεστερόν. Δ. Π. ποιν. 43 τοῦ 43, 10 τοῦ 51, 77 τοῦ 58, 50 τοῦ 86. Ἐν γένει δὲ οὐδεμία τοῦ νόμου διατάξις δι' ἄλλων πράξεων παρὰ τὴν ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἔχουσαν τοῦ ματος καὶ τῶν συνεδρευουσῶν τὴν πράξιν περιστάσεων, ἀλλ' ἢ μεταβάλλεται ἐκ τούτου ἡ ἔννοια. Δ. Π. ποιν. 52 τοῦ 44, ἐπίφασιν 92 τοῦ 87 δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ περιλαμβάνηται εἰς τὴν λείαν ἐν οἷον, δυναμένη νὰ ἀναπληρωθῇ δι' ἑλπίαν, εἰς ἡ ἐκφρασίς + ναι εἶναι ἀπεδεδειγμένον. Ἄλλοι κατὰ Δ. Π. ποιν. ἀποφάσεις, εἰς 37 τοῦ 48, 69 τοῦ 62, 192 τοῦ 83, 110 τοῦ 88, ἡ μὴ διαλαμβάνουσα τὴν λείαν ἐν οἷον, ἀλλ' ἀρκούσα, ὅτι εἴσαν ἀπαραίτητον στοιχεῖον εἰς ἐφαρμογὴν αὐτοῦ. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι κατὰ τὰς Δ. Π. ποιν. 41 τοῦ 51 τὸ κύριον ζήτημα πρέπει νὰ περιέχῃ κατὰ γράμμα μὴ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦναι ἔνοχος τῆς ἐν τῷ ἐπιλήγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου πράξεως, αἱ δὲ ἐπιβαρύνουσαι περιστάσεις θύναται ελαφρυντικαὶ ἢ εἰς τὸ κύριον ζήτημα νὰ συμπεριληφθῶσιν ἢ μὴ πρὸς τὰ ἐκείνου ναποτελέσωσι καὶ τότε δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ἂν ἐρώτησις ἂν ἦναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος τῶν ἐπιβαρύνουσων τῆς πράξεως, ἢ ὁ ἔνοχος ἐκνήρθη, εἰς μάλιστα ὅς δὲν απαιτητὴν νὰ τεθῇ αὐτῷ καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο. Δ. Π. ποιν. 64, 73 τοῦ 65. Ἄλλοι οὐδέπω προκύπτει ἐκ τοῦ ἀρθρου 429, ὅτι εἰς τὴν ελαφρύνουσαι περιστάσεις ἀπαγορεύεται νὰ τιθῶσιν ἐν τῷ ζήτημασιν. Δ. Π. ποιν. 64 τοῦ 68. Ἄλλοι οὐδὲ πάλιν ὑποθέσιν νὰ ἴδωσιν, ἰδίᾳ τὸ κύριον ζήτημα καὶ ἰδίᾳ τὰς ἀναφερόμεναις ἐπιβαρυντικαῖς περιπτώσεις, δυνάμενος νὰ πράξῃ, ὅτι κρίνει ὡς διευκολυντὴ τὴν ἐν οἷον εἰς τὴν περὶ τούτων ἐτυμολογίαν ποιν. 90 τοῦ 74, 180 τοῦ 89, διότι τὸ ἀρθ. 429 δὲν ἐπιβάλλει ἀκυστότητα τὴν σύνθετον διατύπωσιν, οὐδὲ ἀποκλείει τὴν θέσιν ζήτημάτων περὶ αὐτῶν. Δ. Π. ποιν. 121 τοῦ 83. Μὴ τοῦ ἀρθρου 429 ποῖον ὡς πρῶτον καὶ ποῖον ὡς δευτέρον διὸν ζήτημα περὶ τῶν διαφόρων τυχόν πράξεων ἢ ἐπιβαρυντικῶν τινῶν ἄνων ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλεύματι καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ, ἐπεταί, ὅτι καταλείπεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ πρέσβει νὰ συνάγῃ, ὥστε νὰ μὴ συμβῇ ἀσάφεια ἢ σύγχυσις. Δ. Π. ποιν. 47, 102 τοῦ 49. Δύναται μάλιστα καὶ νὰ προτάξῃ τῶν ἐν τῷ ζήτημασιν τὰ ἐκ τῆς συζητήσεως προκύπτοντα. Δ. Π. ποιν. 81 τοῦ 70. (Ἀποδοκιμαζόμεν τὴν γνώμην ταύτην). Ἄλλοι, παραλείπων τὸ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἀναφερόμενον, νὰ θέσῃ ὅπως ἀνεκάνη κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἐν τῷ συζητήσῃ. ὅτι

δύναται μόνον νά χορηγησῇ ὅλην δευτέρου ζητήματος. Προσφορευμένου μετὰ τὸ τοῦ ἐγκλητηρίου, ἕπερ ἀποτελεῖ τὸ κύριον. Δ. Π. 57' τοῦ 36. Ἄν δὲ ὁ πρόεδρος πρᾶξῃ τούτο, προεκπορεύομενος οὕτω περὶ πραγματικοῦ τινος με-
ρους τῆς κατηγορίας καὶ ἀφαιρῶν ἀπὸ τῶν ἐνόρκων τὴν εὐκαιρίαν νά δικα-
σῶσι πᾶσαν τὴν κατηγορίαν συνωδᾷ πρὸς τὸν νόμον, ἡ ἀπόφασις ἀναίρεται·
ἐνεκεν ὑπερδόσεως καθηκόντων. Δ. Π. ποιν. 57' τοῦ 36. Ἀλλ' ἂν ὁ πρό-
εδρος τῶν συνεδρῶν συμπερίλαβῃ, ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ζητήματι δύο ἢ πλεον-
νας κατηγορουμένους, κατὰ τῆς τοιαύτης δὲ συμπερίλήψεως μηδεμίαν γένηται
παρατήρησις ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν, δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις,
ἀτε ρητῶς δρίζοντος τοῦ 438 άρθρου, ὅτι: πᾶσα παραβίασις τύπου μὴ μνη-
μονευομένη ἐν τῷ αὐτῷ τούτῳ προεπεί νά προβῇ διαικρούσης τῆς συζη-
τήσεως ἐνώπιον τῶν συνεδρῶν. Δ. Π. ποιν. 16' τοῦ 62. Ὅπως δὲ ποτὲ ἡ
ἀπόφασις, ἢ ἐπιβάλλουσα ποινὴν ἐπὶ τῇ βάσει ἐτυμολογίας, ἐν ᾗ δὲν περι-
λαμβάνεται ρητῶς ὡς πρὸς τὴν κυρίαν τοῦλάχιστον πρᾶξιν ἡ ἐκφράσις διὰ τὴν
κατηγορουμένου εἶναι ἔνοχος, εἶναι ἀναίρεσις. Δ. Π. ποιν. 37' τοῦ 48,
69 τοῦ 62, 192 τοῦ 71, 139 τοῦ 83, 110 τοῦ 88. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Δ.
Π. ποιν. 92' τοῦ 87 μὴ ἀπαγγέλλοντος τοῦ νόμου τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐτυ-
μολογίας, ἐὰν μὴ περιέχῃ αὕτη ρητῶς τὴν λέξιν ἔνοχος πρὸς βεβαίωσιν
τῆς ὑπάρξεως τοῦ καταλογισμοῦ τῆς ἀξιοποίνου πράξεως εἰς τὸν κατηγ.,
δύναται νάναπληρωθῇ δι' ἄλλη: ἰσοδυνάμου. Δ. Π. ποιν. 92' τοῦ 88. Ση-
μειωτέον ὅτι: ἐπιτρέπεται νά ὑπεβλήθωσι τοῖς ἐνόρκοις καὶ ζητήματα ἐναλ-
λακτικὰ, ὅτε οἱ ἐνόρκοι δύνανται νά παραδωθῶσι τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην
τῶν διαζευκτικῶν προτάσεων ἢ καὶ ἀμφοτέραι, παραλείποντες τότε τὴν διά-
ζευξιν. Δ. Π. ποιν. 1' τοῦ 60. Ἄν δὲ οἱ ἐνόρκοι ἀπαντήσωσι καταφατι-
κῶς εἰς τὸ σύνολον ἀνευ παραλείψεως τῆς διαζεύξεως, ἀκυριότητα μὲν ἡ ἐτυ-
μολογία ὡς ἀσφαλὴς καὶ διφορούμενη κατὰ τὰς Δ. Π. ποιν. 14' τοῦ 62 καὶ
104' τοῦ 65, ἔγκυρος δὲ καὶ ἀποκρίσιμα εἰς ἐπιβολὴν ποινῆς κατὰ τὰς Δ.
Π. ποιν. 69 καὶ 80 τοῦ 54, 84' τοῦ 58, 79' τοῦ 60, 70 καὶ 198' τοῦ 72.
— Τὸ ἄρθρον 429 ἀπαιτεῖ ὥστε τὸ κύριον ζήτημα νά περιέχῃ τὴν ἐτυμολο-
σίαν, ἂν ὁ κατηγ. ἦναι ἔνοχος τῆς προσαπτομένης αὐτῷ πράξεως, δηλονότι
τῆς συγκεκριμένης πράξεως, συνοδευομένης ὑπὸ τῶν ὁλικῶν αὐτῆς περι-
στατικῶν, καὶ οὐχὶ τῆς ἀφηρημένης πράξεως, οἷα χαρακτηρίζεται δια γενι-
κῶν ἐκφράσεων ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν τοῦ ποιν. νόμου. Δ. Π. ποιν. 50' τοῦ 41.
Ὅθεν, ἵνα κληρῇ τὴν ἔνοχος ἀδικήματος, οὐ τοῦς χαρακτηῖρας προσδιορίζει
ὁ νόμος, δέον οἱ ἐνόρκοι νά ἀποφανθῶσιν οὐχὶ γενικῶς καὶ ἀορίστως, ὅτι ὁ
κατηγ. ἐξέτελεσε τὸ ἀδικήμα τούτο, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἐξέτελεσε τὰ γεγονότα
ἅπερ κατὰ τὴν προκειμένην ἑκάστοτε περίπτωσιν σχηματίζουν τοὺς χα-
ρακτηῖρας τοῦ ἀδικήματος. Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται, ὅτι ἐπὶ κατηγορίας περὶ
τοιαύτου ἀδικήματος εἶναι τις ἔνοχος μόνον τῆς ἀξιοποίνου πράξεως τῆς
κατὰ νόμον ἀποτελουμένης ἐκ τῶν γεγονότων, ἃ οἱ ἐνόρκοι παρέδιδαν
ὡς συμβάντα, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ὑπὸ τούτων ἀορίστως ὀνομαζομένου ἀδικη-
ματος. Δ. Π. ποιν. ἀπ. 151' τοῦ 64, 148' τοῦ 68. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Δ.
Π. ποιν. 29' τοῦ 65 δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς νάναφίρωνται ἐν τῇ ἐτυ-
μολογίᾳ μετὰ τοῦ στοιχείου τῆς ἀξιοποίνου πράξεως καὶ ταυτολογῶνται αὐτὴν
γεγονότα, ἅπερ χρησιμεύουσιν πρὸς σχηματισμὸν τῆς παπολήσεως τῶν ἐνόρ-
κων περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν στοιχείων τούτων, ὧν ἀντιλαμβάνονται οὕτω
ἐκ τῆς ἐνώπιον αὐτῶν συζητήσεως κριτῶν. Ὅθεν ἐπὶ ἐκδίδοται δὲν ἐπι-
-

πρέπει αναγκαστικῶς νὰ προσδιορίζεται τὸ εἶδος τῶν βλαποπρατικῶν καὶ ἀπειλῶν. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 68. Ἐπὶ ψευδορκίας νὰ ἀναφερόνται τὰ κατατεθέντα γεγονότα. Α. Π. ποιν. 62 τοῦ 47. Ἄλλ' ἐναντίᾳ τῇ ἀπόρασι· 80 τοῦ 41. Ἐπὶ συνεργείᾳ δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαστικῶς νὰ δρίζηται τίνα τοῦτω υπεδείχθη ὁ συνεργὸς καὶ τὸν καὶ θεσιν ἢ τὸ εἶδος τῶν ἀγγελλιών καὶ κατακαταπεισίων, δι' ὧν ὁ συνεργὸς συνεβλήθησθε τὸν αὐτοεργόν. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 36, 234 τοῦ 73. Ἐπὶ κλοπῆς δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαστικῶς νὰ δρίζηται τίνα τὰ δικαιώματα τοῦ ἔχοντος δικαίωμα παθόντος. Α. Π. ποιν. 89 τοῦ 33, ἢ τίνα ἀνὰ ἐν τὰ κλαπέντα πράγματα. Α. Π. ποιν. 19, 21 καὶ 62 τοῦ 42. Ἐπὶ ἀποπειρας δὲν ἀπαιτεῖται νὰ δρίζωνται τάποτε-λόντα τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκτέλεσεως γεγονότα. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 74. Ἐπὶ συναυτοεργείᾳ τοῦ ἀρ. 56 δὲ 2 δὲν ἀπαιτεῖται νὰ δρίζηται τὸ εἶδος τῆς συμβολῆς ἢ ὁ τρόπος τῆς ἀμέσου ὑποστηρίξεως. Α. Π. ποιν. 34 καὶ 68 τοῦ 67. Ἄλλ' ἀντίθετος ἡ ἀπόρασις 15 τοῦ 34. Κατὰ δὲ τὰς Α. Π. ποιν. 15 τοῦ 62 καὶ 20 τοῦ 77 ἀπαιτεῖται ἀναγκαστικῶς ἐπὶ συστάσει νὰ δρίζηται ἡ ἀπὸ τινος τῶν συστατικῶν πρὸ τῆς ἐκτέλεσεως τοῦ ἀδικήματος γασπη-κίτα βοηθεῖται μὴ ἐπαρκούσης τῆς ἐκφράσεως τοῦ νόμου «συνήγγησε καθ' ὅσον-ἐκαστε τρόπον.» — Ἐκαστὸν τῶν στοιχείων τοῦ ἀδικήματος προσήκον νὰ ἐμφαίνεται ἐν τοῖς ἑντάγμασι δι' αὐτῶν τῶν ἐκφράσεων, ὡς ὁ νόμος πᾶσιεν· περὶ παραστάτιν αὐτῶν. Ἄλλ' οὐχ ἥτιον δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης, ἂν νήνη χρίσις ἴσως λαβῇ τὰς τοσούτων ἀντι τῶν ἐν τῷ νόμῳ, ὅσον τῆς λέξεως «ἐπὶ τῷ ἀντι τῆς λέξεως βοηθεῖται, τῆς λέξεως ἀδίκως ἀντι τῆς λέ-ξεως παρανόμως κτλ. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 42, 30 τοῦ 43, 33 τοῦ 45, 73 τοῦ 60, 112 καὶ 129 τοῦ 65, 59 τοῦ 67. — Ορίζοντες τοῦ ἀρ. 429, δι' το κύριον ἑντάγμα ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ποσισιν, μὴ ὀρίζοντες δὲ, δι' ἵσον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας ν' ἀναφέρηται ἐν αὐτῷ ὁ τόπος καὶ χρόνος τῆς πράξεως, ἔπεται, δι' ἵσον ἐπέρχεται ἀναίρεσις ἐπὶ τῷ δι' ἵσον μνημονεύεται ὁ τόπος καὶ χρόνος τῆς πράξεως. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 60, 107 τοῦ 80. Διοτι μόνη ἡ σημασίως τοῦ χρόνου τῆς πράξεως ἐστὶ ἐπιβάρυν οὐσιώδης εἰς τὴν δίκην, ὅποτε ὁ κατηγο. ἐπικαλεῖται τὴν παρα-γραπὴν τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ πράξεως. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 64, 43 τοῦ 80. Ἢ δὲ ἐτυμολογία τῶν ἐνορκων εἶναι μὲν πληρυστέρα προσδιορίζουσα τὸν χρόνον καὶ τόπον, ἐν ᾧ διεπράχθη τὸ ἀδικημα, ἀλλ' ὁ νόμος δὲν διατάσσει τῷτῳ ὁρῶν· ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, διὰ δὲ τῆς ἐλλείψεως τοῦ τοιοῦτου προσδιορισμοῦ δὲν προσβάλλεται τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ὅτε ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτι καὶ τῷ ἐγκλητηρίῳ προσδιορίθησαν ἀμερό-τητα. Α. Π. ποιν. 123 τοῦ 42. Ὅθεν καὶ ἡ μεταβολὴ συλλεγῶν τιμῶν τοῦ νόμου τοῦ τόπου οὐδαμῶς φέρει ἀκυρότητα. Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 65, ἐπὶ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἐντελής παράλειψις αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. ΡΚΔ' τοῦ 37, 105 τοῦ 60, 15 τοῦ 70. Μόνον δ' ὁσάκις ἐκ τῆς παραλείψεως τοῦ τόπου ἐγεί-νεται ἀριβολία ἂν ἡ πράξις ἦναι τιμωρητέα ὡς τελεσθεῖσα ἢ μὴ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἐπέρχεται ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 57 τοῦ 50. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 102 τοῦ 83 τὸ δικ. τῶν συνέδρων δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἀνάρθρωσιν τῶν τεθέντων κατὰ πρώτων ἑντάγματων ὡς ἐφαρμυμένων κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως καὶ ἀκυρώσῃ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἐκδοθεῖσαν πρῶ-την ἐτυμολογίαν, προκαλεῖσθ δὲ τὴν ἐκδοσιν νεᾶς ἐτυμολογίας ἐπὶ τῇ βά-σει ἑντάγματων περὶ λαμβανόντων τὸν ἀληθῆ χρόνον τῆς πράξεως. Α. Π.

ποιν. 102 τοῦ 83. Μόνη δὲ ἡ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας διόρθωσις τῆς χρονολογίας τῆς πράξεως ὑπὸ τοῦ δικ. τῶν συνέδρων ἐπιφέρει ἀναίρεσιν τῆς εἰς αὐτὴν στηριζομένης ἀποφάσεως τῶν συνέδρων ἐπὶ ὑπερβάσει ἀρρυθμότητος. Δ. Π. ποιν. 78 τοῦ 88. Μὴ ἀρίζοντος ἐπίσης τοῦ νόμου ὅτι περιλήπτα εἰς τὸ ζήτημα ἡ κατοικία ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κατηγορουμένου, εἴται ὅτι οὕτε ἡ κατοικία ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρηται ἐν τῷ ζήτηματι. Δ. Π. ποιν. 17 τοῦ 84· οὕτε τὸ ἐπάγγελμα. Δ. Π. ποιν. 116 τοῦ 46· οὕτε ἡλικία. Δ. Π. ποιν. 103 τοῦ 87. πλὴν ἐὰν ἐγερθῇ κατὰ τὴν συζήτησιν ἀμφοδότησις περὶ τοῦ ἂν ἔχῃ τὴν ἐπιδεκτικὴν καταλογισμοῦ ἡλικίαν. Δ. Π. ποιν. 31 τοῦ 48, 26 τοῦ 68.— Κατὰ τὸ 429 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικον. τοῦ περὶ τῆς ἐνοχλῆς τοῦ κατηγ. τιθόμενον τοῖς ἐνόχοις ζήτημα πρέπει νὰ στηρίζηται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου περιεχομένην πρότασιν ἀλλ' ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 421, 422, 430, 364 καὶ ἐπ. τῆς αὐτῆς δικον. προκύπτει ὅτι ἡ περὶ τῆς καταδίκης τοῦ κατηγορουμένου πρότασις τοῦ ἐγκλητηρίου πρέπει νὰ στηρίζηται εἰς τὸ διατακτικὸν τοῦ παραπομπῆς βουλευμάτος, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς προσαποτιμῆς τοῦ κατηγ. κατηγορίας. Δ. Π. ποιν. 130 τοῦ 75. Ἡ δὲ διάταξις τοῦ 42 ἄρθρου, καλ' ἦν τὸ κύριον ζήτημα στηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου πρότασιν, λόγον ἔχει ὅτι ἡ πρότασις αὕτη προϋποτίθεται σύμφωνος πρὸς τὴν ἐν τῷ βουλευματι. Δ. Π. ποιν. 74 τοῦ 43. Ὅθεν δοῦναι ὑπάρχει ἑλλειψίς τις ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου, αὕτη ἀναπληρούται καὶ ἐκ τοῦ βουλευμάτος. Δ. Π. ποιν. 76 τοῦ 60. Οὕτως ἐν τῷ ζήτηματι προσθετὸν τὸ εἶδος τῆς συνδρομῆς ἐπὶ συναιτιότητος τοῦ ἄρθρου 36 ἰδ. τοῦ Ποιν. νόμου, ἥτις παραλείφθη ἐκ τοῦ ἐπιλόγου τοῦ ἐγκλητηρίου, παραλαμβάνομενον ἐκ τοῦ βουλευμάτος. Δ. Π. ποιν. 32 τοῦ 48. Ὡς δὲ ἡ χρονολογία τῆς πράξεως συμφώνως πρὸς τὸ βούλευμα, δοῦναι μεταβλήθῃ τῇ παραδρομῇ ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου. Δ. Π. ποιν. 42 τοῦ 63, 71 τοῦ 73. Ἀλλὰ καὶ δοῦναι στοιχεῖόν τι ἀδικήματος δὲν περιέχεται ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τῷ διατακτικῷ τοῦ βουλευμάτος τῆς παραπομπῆς, περιέχεται ὅμως συνεπτυγμένως ἐν τῇ πρὸς τὸ συμβούλιον πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, εἰς τῆς τᾶς αἰτιολογίας, ὡς ἐρεῖ καὶ νομίζομεν. ἀναφέρεται τὸ συμβούλιον, δύναται νὰ περιληφθῇ ἐν τῷ τεθησομένῳ τοῖς ἐνόχοις ζήτηματι. Δ. Π. ποιν. 193 τοῦ 77. Ὅθεν δύναται νὰ περιληφθῇ ἐν τοῖς ζητήμασι στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος, παραληφθὲν ἐκ τοῦ διατακτικοῦ περιεχομένου ὅμως ἐν τῷ ἄρθρῳ τοῦ Ποινικοῦ νόμου, ὃ παρατίθεται ἐν τῷ βουλευματι. Δ. Π. ποιν. 139 τοῦ 72. Ἐπίσης νὰ περιληφθῶσιν αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκτελέσεως ἐξωτερικαὶ πράξεις, αἱ ἀναφερόμεναι ἐν τῷ σκεπτικῷ τοῦ βουλευμάτος. Δ. Π. ποιν. 20 τοῦ 66. Ἐν γένει δὲ δύναται ὁ πρῶτος νὰ συμπληρώσῃ στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος, παραλείψαντος ἐκ τοῦ βουλευμάτος. Δ. Π. ποιν. 97 τοῦ 85, 156 τοῦ 89, 76 τοῦ 92.— Οἱ ἑνόχοι ὀφείλουσι δυνάμει τῶν ἄρθρων 429 καὶ 430 νὰ παντῶσιν ἐν μόνῃ τὰ τιθέμενα αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ πρῶτου τῶν συνέδρων ζητήματα, οὐδὲν ἀντὶκείμενα τῷ δικαίωμτι νὰ βαρύνωσι τὴν κατὰστασιν τοῦ κατηγορουμένου διὰ περιστάτικων, περὶ ὧν δὲν ἠρωτήθησαν. Δ. Π. ποιν. 90^α τοῦ 37, καὶ ἐν γένει οὐδαμῶς δικαιώμενοι νὰ ἐκτείνωσιν ἢ περιορίσωσιν τὴν ἐτυμολογίαν αὐτῶν διὰ προσθήκης, παραλείψεως ἢ μεταβολῆς κυρίου τίτος ἢ παρεμπύπτοντος ζητήματος, ἀπορῶντος εἰς ἐλαφρυντικὴν ἢ ἐπιβαρυντικὴν

τινα περιστασιν Α. Π. ποιν. ΣΝς' του 38, 134 του 46. Αι δὲ ἀπαντή-
σεις αὐτῶν εἰς μὴ τεθέντα ζητήματα ἐπιφέρουσι τὸ ἄκυρον τῆς ἐτυμηγο-
ρίας, ἐὰν ἔχωσιν ἐπιβρῶν εἰς τὴν λύσιν τῶν τεθέντων αὐτοῖς ζητημάτων,
ἢ ἄλλως θεωροῦνται ὡς μὴ γενόμεναι αὐταὶ μόνον αἱ ἀπαντήσεις. Α. Π.
ποιν. 108 του 51, διότι, ὡς πασιδῆλως προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρων 421, 429
καὶ 430, ἐτυμηγορία, δι' ἧς οἱ ἑνόρκοι ἀπερήναντο περὶ πράξεως περὶ ἧς δὲν
ἐτέθη αὐτοῖς ζήτημα, εἶναι μὴ νομίμως κατηγορησθέντες καὶ ἐπομένως ἄκυ-
ροι. Α. Π. ποιν. 147 του 59. Οὕτω δ' ἔχοντες τοῦ πράγματος, οἱ σύνε-
ργοι δεύλουσι νὰ στείλωσι τοῖς ἐνόρκοις εἰς ἐκδόσιν νέας ἐτυμηγορίας,
δοσάκις ὑπερβαίνοντες τὰ καθήκοντα αὐτῶν οἱ ἑνόρκοι ἤθελον ἐκτείνει· ἢ
περιερίσει τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 134 του 46. — 'Ως βί-
σις τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου δι' ἅπαντας τοὺς κατηγορουμένους χρησι-
μεῖται τὸ τῶν ἐφεσθῶν μεταφράσματικόν ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς
πράξεως βούλευμα, καὶ ὁπότε ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ ἐνδὸς μόνον ἐκ τῶν
κατηγορουμένων, τῶν ἄλλων μὴ ἀναφερόντων αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. ἀπ. 105
του 64. — Τοῦ μὲν ἄρθρου 420 ἀπορρινωμένου, δι' τὸ δικαστήριον τῶν
ἐνόρκων ἀπορρίνεται ὁριστικῶς περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας,
ἀντιτιθεμένης εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου,
τοῦ ἄρθρου δὲ 429, δι' τοὺς ἐνόρκοις ὑποβάλλονται τὸ τε κύριον ζήτημα
καὶ τὰ ἐπιδοθητικὰ καὶ τέλος τοῦ ἄρθρου 443, δι' κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας
τῶν ἐνόρκων ἐν καὶ μόνον ἑνδικον μέτρον ὑπάρχει. ἡ ἀναιρέσις, ἔπεται, ὅτε
οὐδεμία μεταβολὴ αὐτῆς ἐπιτρέπεται, ὅταν αὕτη ᾖται τακτικῇ, (κατηρη-
μένη δηλονότι συμφώνως πρὸς τὰς περὶ ἐτυμηγορίας διατάξεις τοῦ νόμου)
αὐτῆς (μὴ περιέχουσα τούτεστιν ἀμυβολίαν καὶ δι' αὐτῆς ἐξηγήσεως ἐπιδεκτι-
κὴν ἑννοίαν) καὶ πλήρης, ἔξαντλοῦσα δηλαδὴ παντελῶς τὴν κατηγορίαν. Α.
Π. ποιν. 57 του 41, 5 του 43, 28 του 46, 43, 59 καὶ 99 του 52, 10
του 64, 33 του 64, 118 του 67, 23 του 68, 1 του 74, 4 του 69, 7 του
79, 32 καὶ 63 του 80. Δεόν ἐπομένως νὰ ᾖται πρὸς τοῦτο καθήκον σαφὲς
καὶ ἀνεπιδικτὸς πάσης ἀμυβολίας, ἐκφέρουσα καταδῆλως καὶ ἀνεκδοκίμως
τὴν ἐπ' ἑκάστου τῶν τῆς ὑποθέσεως ἀντικειμένων πεποιθήσιν τῶν ἐνόρκων.
Α. Π. ποιν. 7 του 79. ὅθεν ἀπαντῶσα ἐπὶ πάντων ἐν γενεῇ τῶν τεθέντων
τοῖς ἐνόρκοις ζητημάτων. Α. Π. ποιν. 32 του 80 κτλ., προσδιορίζουσα ἢ
καταρτῶσα καὶ ἀλλεθῆτως καὶ ἀνεκδοκίμως ἢ ἀμυβολίας τὴν ἐνοχλὴν ἢ
μὴ ἐνοχλὴν τοῦ κατηγορουμένου ἢ τῶν κατηγορουμένων καὶ τὸν βαθμὸν αὐ-
τῆς. Α. Π. ποιν. 44 του 45, 28 του 46, 43 καὶ 59 του 52, οὐδεμίαν ἐν
γνώμῃ περιέχουσα ἀμυβολίαν περὶ τῶν δι' αὐτῆς βεβαιουμένων πραγμάτων.
Α. Π. ποιν. 118 του 67, 23 του 68. Ἀλλ' ὅσας δὲν ἀπαντῶσιν οἱ ἐνόρ-
κοι ἐπὶ πᾶσιν τῶν περιπτώσεων, δι' ὧν ἔξαντλεῖται ἡ κατηγορία, εἴτε
διότι παρέλειπον οὕτοι ν' ἀπαντήσωσι, καίτοι ἐρωτηθέντες, εἴτε διότι παρέ-
λειπον ἢ πρὸς ἄλλους τῶν συνέδρων νὰ περιλαβῇ ἐν τοῖς ζητήμασιν ἐν τῶν
ἐνδιαφῶν στοιχείων τοῦ ἀποδιδόμενου τῷ κατηγορουμένῳ ἀδικήματος, δὲν
ῥύσεται ἡ ἐτυμηγορία νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις ἐγκύρου ἀποφάσεως τοῦ δι-
καστηρίου τῶν συνέδρων, ατε ἀδύνατον καθιστῶσα τὴν προσήκουσαν ἐφαρμο-
γὴν τοῦ νόμου· ἐπομένως δεόν νὰ διαταγῇ ἡ διόρθωσις τῆς ἐτυμηγορίας,
παραπεμπομένων ἐπὶ τούτῳ τῶν ἐνόρκων εἰς νέαν διάσκεψιν. Α. Π. ποιν.
18 του 53, 78 του 64, 7 του 66, 37 καὶ 37 του 41, 16 του 61, 4 του
63, 4 του 69 κτλ. Ἐπίσης ἐὰν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀντιφάσῃ πρὸς

ἐαυτήν, ὡς παραδεχομένη ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πράξει δύο μὴ συμβαλλόμε-
νους ἀλλήλοισι σκοποῦς. Α. Π. ποιν. 36, 37 καὶ 60 τοῦ 41, 67 τοῦ 40,
51 τοῦ 48, 102 τοῦ 57, 62 τοῦ 60. Πρεσβεύσθω, ὅτι κατὰ τὴν Α. Π.
ποιν. 45 τοῦ 43, ὁσάκις ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι μὲν ἀτέλης, ἀπα-
κτος ἢ ἀντιρατική, τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν δύναται καὶ ἐρεῖλαι με-
λιστα νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους ἐκ νέου εἰς τὸ τῶν διασκέσεων ἑωρτάσαι
πρὸς συμπληρωσιν ἢ τακτοποιήσιν τῆς ἐτυμηγορίας, ἀλλὰ δὲν δύναται καί
νὰ ἀδηγήσῃ τοὺς ἐνόρκους τί καὶ πῶς δεόν νὰ πορευθῶσιν ἐπὶ τοῦ τεθέντος
ζητήματος, διότι οὕτως ἐπευβαίνει ἐμμέσως εἰς τὸ πραγματικὸν τῆς κατα-
γορίας, ὅπερ ἀντιτείνεται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου τοῖς ἐνόρκοις. Α. Π.
ποιν. 45 τοῦ 43. Κατὰ ταῦτα ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀπορριπτομένη ἐξ
ἐνὸς μὲν ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἄδικος ἐπίθεσις καὶ ἄμυνα, ἐξ ἄλλου δὲ ἀπαντήσα
καταρατικῶς ἐν τῷ ζητήματι, ὅτι ὑπῆρχε καιρὸς καὶ εὐχολία πρὸς χρῆσιν
μικροτέρων κτλ., εἶναι ἀκυρωτέα, ὡς ἀντιρατική, ἀπὸ τῶν ἐνόρκων δεχόμε-
νων καὶ ἀρνούμενων τὴν ὑπαρξιν τῆς ἀμύνης. Α. Π. ποιν. 89 τοῦ 80.
Ἐπίσης ἐτυμηγορία, ἀπορριπτομένη ἐξ ἐνὸς μὲν, ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἄμυνα, ἐξ
ἄλλου δὲ, ὅτι ὑπῆρξεν ὑπερβάσις ἀμύνης, ἀντιρατική οὖσα, δὲν δύναται νὰ
χρησιμεύσῃ ὡς βάσις καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 46,
84 τοῦ 30, 113 τοῦ 31, 144 τοῦ 64, 130 τοῦ 70, 71 τοῦ 73, 127 τοῦ
74, 17 τοῦ 83, 131 τοῦ 84, 88 τοῦ 87, 136 τοῦ 87, 146 τοῦ 91,
3 τοῦ 92. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 111 τοῦ 70 δύναται νὰ στερηθῇ εἰς αὐτὴν
καταδικαστικὴ ἐτυμηγορία, θεωρουμένης τῆς καταρατικῆς λύσεως τοῦ περὶ
ὑπερβάσεως ζητήματος ὡς ὅπως περιττεύουσιν. Ἐπίσης ἐτυμηγορία ἀπορρι-
πτομένη ἐξ ἐνὸς μὲν ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ὑπερβάσις, ἐξ ἄλλου δὲ, ὅτι ἡ ὑπερβάσις
ἦν συγγνωστή, ὡς ἀντιρατική. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 84. Ἐπίσης ἐτυμη-
γορία λύουσα καταρατικῶς μὲν τὸ ζήτημα τῆς πλήρους συγχύσεως, ἀπορρι-
πτικῶς δὲ τὸ ζήτημα τῆς μετρίας συγχύσεως, Α. Π. ποιν. 193 τοῦ 88. Ἐπί-
σης ἐτυμηγορία, δι' ἧς οἱ ἐνόρκοι ἀπορρίπτονται διὰ μὲν τῆς πρώτης ἀπαν-
τήσεως, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐσκοπῇ καὶ ἀπεφάσισε νὰ φονεύῃ, ἀλλ' ἐπι-
τύγῃ τοῦ σκοποῦ, διὰ δὲ ἄλλης κατόπιν, ὅτι ἀπεφάσισε καὶ ἐξέτέλεσε τραυ-
ματισμὸν, διότι κατὰ μὲν τὴν τελευταίαν ἀπάντησιν ἡ δολία προαίρεσις
τοῦ κατηγορουμένου περιωρίζετο μέχρι τοῦ τραυματισμοῦ, δηλονότι τῆς σω-
ματικῆς βλάβος καὶ δὲν ἐξτελείετο περαιτέρω, ἐν ᾧ κατὰ τὴν πρώτην ἐπι-
τείνεται αὕτη καὶ περαιτέρω, ἥτοι νὰ ἐπιτερῇ θάνατον, ὅθεν τὸ δικαστήριον
τῶν συνεδρῶν ἐρεῖλαι νακυρώσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ παραπέμψῃ νομίμως
τοὺς ἐνόρκους πρὸς νέαν διάσκαψιν, ἀλειθινῶς ὄντας διὰ τῆς δευτέρας αὐτῶν
ἐτυμηγορίας νὰ δεχθῶσιν ἢ, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξέτελεσεν ἀποπειρὰν
ἀναίρεσεως ἢ ὅτι περιωρίσθη εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ τραυματι-
σμοῦ, Α. Π. ποιν. 102 τοῦ 57, 62 τοῦ 60. Ἐπίσης ἐταν παραδεχθῶμαι ἐξ
ἐνὸς ἀποπειρὰν ἀναίρεσεως ἄνευ προμελέτης καὶ ἐξ ἄλλου τραῦμα, Α. Π.
ποιν. 99 τοῦ 52, 109 τοῦ 51. Ἐπίσης ἐτυμηγορία, δι' ἧς βεβαιῶνται, ὅτι
ὁ κατηγορούμενος ἀπρομελέτητως ἀπεφάσισε καὶ προῦκείνησαν οὕτως ἐπί-
τηδες τραῦμα, εἶναι ἀκυρωτέα ὡς ἀντιρατική, ῥιδιό, ἂν ἀπεφασίσαι, τὸ
τραῦμα ἐγένετο ἐπίτηδες, ἂν δὲ δὲν ἐγένετο ἐπίτηδες, τότε δὲν ἀπορρι-
πτοῖεν αὐτὰ. Α. Π. ποιν. 147 τοῦ 59. Ἐπίσης ἐτυμηγορία, καθ' ἣν ἐξ
ἐνὸς μὲν ὁ κατηγορούμενος ἐτραυματίσθη τὸν παθόντα, στερηθέντα ἐκ τούτου
τῆς ζωῆς, ἐξ ἄλλου δὲ ἢ ἐκ τῶν τραυμάτων νόσος ἤθελε διαρκέσει ὑπὲρ τὰς

τῆς ἡμέρας καὶ ἑλαττωτέρον τῶν πρῶτων μηνῶν. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 33. Ἰδιαιτέρως δὲ εἶναι ἀντιπρακτικὴ ἐτυμολογία ἀποφασιζομένη ἀποφατικῶς μὲν εἰς τὸ ζήτημα, ὅτι ἐκ συστάσεως μετὰ ἄλλων καὶ ἐκ προμελέτης ἐπὶ γενικῇ τραύμα. ἐξ οὗ δ' παθῶν καὶ ἐπετέθη τοῦ δεῖου δοθαλμίου, καταπρακτικῶς δὲ ἐπὶ ἀνεῷ συστάσεως καὶ ἀπρομελετήτως ἐπὶ γενικῇ τραύμα. ἐξ οὗ δ' παθῶν ἐπετέθη τοῦ ἀριστοῦ δοθαλμίου. Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 91. Ἐτυμολογία, δι' ἧς ληθεῖται ἀποφατικῶς τὸ πρῶτον ζήτημα, ἀν' εἶχε ἐκ καταγραφόμενος συμπληρωμένον τὸ 10 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἀλλ' οὐκ καὶ τὸ 14, ὡςταὶ δὲ καταπρακτικῶς τὸ δεύτερον, ἦτοι ἀν' εἶχε συμπληρωμένον τὸ δεκάτον τέταρτον ἔτος, εἶναι ἐπίσης ἀντιπρακτικὴ ἐπομένως εἶναι ἀκυρωτέα. Α. Π. ποιν. 127 τοῦ 58. Ἐπίσης τῆς γενικῆς λήθης ἀνθρωποκτονίας περιλαμβανούσης τὸν τε ἐκ προμελέτης καὶ τὸν ἀπρομελετήτως διαπραττομένον τόνον, τιμωρουμένης δὲ διὰ θανάτου μὲν ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει (τῇ προμελέτης), διὰ δεσμῶν δὲ καὶ εἰρκτῆς ἐν τῇ δευτέρᾳ (τῇ ἐλλείψεως προμελέτης), τιμωρουμένης δὲ ἀναλογικῶς τῆς ἀποπειρας τῆς ἀνθρωποκτονίας, ἔπεται ὅτι, ὅταν ἐν τῷ τριτάτῳ ζήτηματι ὑπάρχωσι μόνον αἱ λήσεις τῶν περὶ τὴν νὰ ἐκτελέσῃ ἀνθρωποκτονίαν, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐκτὸς τῆς ποινῆς, ἀλλ' ἀνάγκη, νὰ βεβαιωθῇ ἐν παντὶ καὶ ἡ πρώτη, ἡ ἡ δευτέρα περιπτώσεις: ὅθεν ἐτυμολογία, μὴ ἐνδιαλαμβανούσα τὴν πρώτην ἢ τὴν δεύτεραν περιπτώσεις, δὲν χρησιμεύει ὡς βίαιος καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 66 τοῦ 46. Ἐπίσης ἡ ἐτυμολογία, δι' ἧς κηρύσσονται ἔνοχοι τῶν αὐτῶν ἀξιοποινῶν πράξεων πολλοὶ καταγραφόμενοι δι' οὐδένα δεσμοῦ συνεισότητος ἢ συνεργίας συνδεόμενοι ἀλλήλοις, ὡς μὴ βεβαιούσα σαφῶς καὶ ἀνεκλείεσθαι τὴν περὶ τοῦ ἐνόχου τῶν εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐνοχῶν ὑποβληθέντων ἀξιοποινῶν πράξεων πεποιθῆναι αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 78. Ἐπίσης ἐτυμολογία, δι' ἧς ἐλύθη, μὲν καταπρακτικῶς τὸ ζήτημα, καθ' ὃ καταγραφόμενος ἐν γυναικὶ καὶ ἐκ προθέσεως ὑπερταρξεί τὴν ἀξιοποινὴν πρᾶξιν καὶ ἀποφατικῶς τὸ ζήτημα, καθ' ὃ ἐφαρταρξείτο ὡς αὐτοεργός, μὴ στένεται, ὡς εἶδε, ἰδιαιτέρου ζητήματος περὶ τῆς ὑπὸ ἄλλων ὡς αὐτοεργῶν διαπραξέως αὐτῆς καὶ περὶ τῶν συνεδευσάσων αὐτὴν περιστάσεων. Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 78. Ὡσαύτως ἐτυμολογία, ἐξ ἧς δὲν περικύπτει σαρξὶ καὶ ὁρισμένως ἐν τῷ ἀδικήματι τῆς ἀνθρωποκτονίας ἔμεινεν ἀνεκτέλεστον ἐκ τούτου: ἡ δι' ἐξωτερικὰ ἐμπόδια ἢ ἐξ αἰτίας τῆς βελήσεως αὐτοῦ τοῦ πράξαντος, δὲν χωρεῖ τὰ ἀπατεύμενα στοιχεῖα πρὸς στήριξιν ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 54 τοῦ 47. Ἐπίσης ἐτυμολογία, ἀρνούμενη τὴν τοῦ κηρυχθέντος ἐνόχου ἐκ συστάσεως συμπράξιν μετὰ τῶν λοιπῶν καταγραφόμενων καὶ διαλαμβανούσα, ὅτι ὁ τόνος προήλθεν ἐκ τῆς ἐκφυροσκοπήσεως τοῦ ἐκέρου τῶν κατὰ τοῦ φρονεθέντος ὑπὸ τῶν δύο πρώτων καταγραφόμενων βιβλίων τῶν ἑλλων, μὴ βεβαιούσα σαφῶς καὶ ὁρισμένως τὴν ἐνοχὴν τοῦ πρώτου καταγραφόμενου ὡς αὐτοεργοῦ τετελεσμένου τόνου, ἀπε μὲ ἀπορηναμένων τῶν ἐνέγκων φητώ, ὅτι τὸ ὅπλον αὐτοῦ ἐξυποσκελίσθη καὶ ἐφρονεσε τὴν παθόντα, εἶναι ἀνίσχυρος εἰς στήριξιν ἀποφάσεως καταδικαστικῆς τῶν συνέδων. Α. Π. ποιν. 118 τοῦ 67. Ἐπίσης ἐτυμολογία μὴ διείρουσα τασούτον ἀκριβὲς τὸ πρόσωπον τοῦ δι' αὐτοῦ κηρυττομένου ἐνόχου, ὥστε νὰ καθίσταται παντάπασιν ἀδύνατος καὶ ἡ ἐφεσις τοῦ εὐλαίστες περὶ τούτου διατάγματος. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 68. Ἐπίσης ἐτυμολογία μὴ ἐκφράζουσα ἀναμφισβήτητως τὸ εἶδος τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατὰ, ὡς Α. γ. ἐτυμολογία μὴ βε-

δεικνύσα ὡς δι' ἐν ὃ κατήγ. ἀπέκρυψε τοὺς διαπράξαντας τὴν κλοπὴν ἀπλῶς ἢ σύνταμ καὶ τέντικείμενα τῶν πράξεων ἢ ἂν ἀπέκρυψε μόνον ταῦτα ἢ μόνον ἐκείνους, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἐπιβολὴν ποινῆς· ὅθεν δέον τὸ δικαστ. τῶν συνεδρίων ἐν περιπτώσει τοιαύτῃ νὰ ἀποστείλῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῶν πρὸς διόρθωσιν τῆς πλημμελοῦς αὐτῶν ἐτυμολογίας. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 62. Ἐπίσης ἐτυμολογία, μὴ διαλαμβάνουσα, ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἔνοχος τῶν πράξεων, ἐφ' αἷς κατηγορεῖτο, ἀλλ' ἀπλῶς ὅτι οὗτος ἐνέργησεν ὠρισμένας πράξεις ἀποτελούσας κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ άρθρου 593 τοῦ Ἐ.μ.π. Νόμος τὰ στοιχεῖα τῆς δολίκης χρεωκοπίας, ὅπερ ἐμφανίζει μὲν τὴν παραδοχὴν τοῦ ὕλικου μέρους τῆς πράξεως, δὲν ἐκφράζει ὅμως ῥητῶς καὶ τὴν περὶ τοῦ ἡθικοῦ στοιχείου αὐτῆς, ἡγουν τὴν περὶ τοῦ ἐγκληματικοῦ σκοποῦ τοῦ πράξαντος πεποιθήσιν τῶν ἐνόρκων, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βίαις καταδικαστικῆς ἀποφάσεως· ὅθεν δέον τὸ δικαστ. τῶν συνεδρίων νὰ κυρώσῃ αὐτὴν καὶ διατάξῃ νὰ ποτισθῶσιν οἱ ἔνοχοι εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων πρὸς κατάρτισιν ἐγκύρου ἐτυμολογίας. Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 62. Ἐπίσης δὲν χρησιμεύει εἰς ἐπιβολὴν ποινῆς ἐτυμολογία, ἐν ᾗ δὲν ὀρίζεται ὅτι ὁ παθὼν εἶναι κύριος τῶν κλαπέντων κινητῶν, διότι ἀνγκαῖον στοιχεῖον τῆς κλοπῆς εἶναι τὸ ζῆλον τῶν κλεπτικῶν κινήσεων. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 63. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 63 καὶ αὐτὴ ἡ ἐτυμολογία, ἐν ᾗ ἀνημονεύεται ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐκλάβη τὰ πράγματα, ἵνα ἐξ ἧς αὐτὰ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του, διότι παράνομος εἶναι καὶ ἡ ἀφαίρεσις ἰδίων τοῦ ἀφαιροῦντος κινητῶν, ἐφ' ᾧ ὢν δὲν ἔχει πλήρη κυριότητα, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἀποτελεῖ κλοπὴν. Ἐπίσης ἐτυμολογία ἐν ᾗ δὲν ὀρίζεται ὅτι ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν του τὰ ἀφαιρηθέντα, ὡς ἀποτελοῦντος τοῦ ὅρου τούτου ἀνγκαῖον στοιχεῖον τῆς ἐγκληματικότητος τῆς κλοπῆς. Α. Π. ποιν. 35 τοῦ 64. Ἀντιθέτως κατὰ τὴν 113 τοῦ 42 δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἐπιβολὴν ποινῆς τοιαύτη ἐτυμολογία, ὅτε τοῦ ὅρου τούτου μὴ ὕψος οὐσιασθῶς. Ἐπίσης εἶναι συμπληρωτικὴ ὡς ἑλλειπτική καὶ ἀόριστος ἡ ἐτυμολογία, ὅτι οἱ ἔνοχοι ἀπήντησαν μὲν ἀπορρητικῶς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα, τὸ ἀπορῶν εἰς τὸν ἐντελὴ ἀποκλεισμὸν τῆς ἐνεργείας τοῦ λογικοῦ, ἀλλ' ἐσιώπησαν ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ζήτημα, τὸ ἀπορῶν εἰς τὴν ἡλικιωμένην τοῦ λογικοῦ ἐνέργειαν, ἐν ᾧ ὥπειλαν μετὰ τὴν ἀπορρητικὴν ἐπὶ τοῦ πρώτου ζητήματος ἀπάντησιν νὰ προδῶσιν εἰς τὴν λύσιν καὶ τοῦ κατόπιν ζητήματος, οὗ ἡ καταρρητικὴ λύσις ἤθελεν ἐπενεργεῖ ἐλάττωσιν τῆς ποινῆς. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 70. Ἑλλειπτικὴ ἐπίσης εἶναι ἡ ἐτυμολογία, ἐν ᾗ δὲν ὀρίζεται τὸ ὑπολειπόμενον μετὰ τὴν ἀπόδοσιν μίαις τῶν κλαπέντων ποτὸν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀξίας ὧν τῶν κλαπέντων. Α. Π. ποιν. 145 τοῦ 70. Ἑλλειπτικὴ ὡσαύτως εἶναι ἡ ἐτυμολογία, ὅτι οἱ τὸ ὅπ τῶν συνεδρίων τεθῆν καὶ ὑπὸ τῶν ἐνόρκων λυθὲν καταρρητικῶς ζήτημα περὶ συνεργείας εἶναι ἀόριστον ὡς ἐπαναλαμβάνον ἀπλῶς τὰς λέξεις τοῦ άρθρου 71, ὅπερ περιεχεῖ τὸν ὁρισμὸν τῶν συνεργῶν καὶ τὸ μέτρον τῆς εἰς τούτους ἐπιδλητέας ποινῆς, μὴ περιλαμβάνον δὲ ταῦτα χρόνως καὶ ἕνα τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 72 μνημονευμένων διαφορῶν τῆς συνεργείας τρόπων ἢ ἄλλον τοῦλάχιστον ὠρισμένον τῆς συνεργείας ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἐπομένοις ἄρθροις ἐνδεδειγμένον. Α. Π. ποιν. 163 τοῦ 71. Ἐπίσης εἶναι ἑλλειπτικὴ, ὅτι οἱ ὅροι τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀναίρεσος ἀπρομελετητικῶς εἰς βρεσμὸν ψυχικῆς βλάβης, παραλείπει ἐν τῇ

πλέοντι σχετικῶς ζητήματι, λείπει καὶ ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 72. Ἐπίσης εἶναι ἀτελής ἡ ἐτυμηγορία, ὁσάκις οἱ ἑνόρκοι κηρύττοντες δι' αὐτῆς τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον τραύματος θανατηφόρου ἐκ προμελέτης ἀπορροισθέντος καὶ ἐσκεμμένως ἐκτελεσθέντος, δὲν ἀπάντησαν καὶ εἰς τὰ πλέοντα αὐτοῖς ζητήματα τῆς ἀμύνης, ἐν ᾧ ἄλλωθεν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐπὶ τραύματος ἐσκεμμένως ἐκτελεσθέντος καὶ ἐπομένως οἱ ἑνόρκοι ὥφειλον νάπαν- τήσωσι καὶ εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἀμύνης. Α. Π. ποιν. 108 τοῦ 72. Ἐπίσης ἐτυμηγορία, ἐν ᾗ τὸ περὶ ἀναιρέσεως ζήτημα δὲν περιέλαβε συμπῶνως πρὸς τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν 429 καὶ 430 ἀφ' ἧς τῆς ποιν. δικον. ὁρι- σμένως τὸν τρόπον τῆς ἐκτέλεσεως τοῦ φόνου, ἂν δηλονότι δι' ἐνὸς ἢ διὰ πολλῶν τραυμάτων καὶ ἂν διὰ τῆς συμπτώσεως τῶν τραυμάτων τούτων ἐγένετο ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ, εἶτι δὲ καὶ κατὰ τίνα τρόπον ἀπρομελετήτως συνέπραξαν εἰς αὐτὸν ἕκαστος τῶν δύο κατηγορουμένων, ὅθεν παρέγει ἀκρι- βολίαν ἂν ἀμφότεροι οἱ κατηγορούμενοι εὐθύνονται ἐπὶ τῇ γενόμενῃ ἀνθρω- ποκτονίᾳ ἢ ὅ εἰς καὶ τίς ἐξ αὐτῶν, εἶναι ἀκυρωτέα. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 61. Ἐπίσης ὁσάκις προκειμένου ζητήματος κλοπῆς ἡ ἐτυμηγορία παρέλιπε τὰς λέξεις «ἵνα τὰ ἔγῃσι παρὰ νόμους ὡς ἰδιοκτησίαν τινων», αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἀναγκαστικὸν στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος τῆς κλοπῆς, δὲν ἐξαντλεῖται ἡ κατη- γορία ἐπομένως ὡς ὅταν νάναυπησθῶσιν οἱ ἑνόρκοι πρὸς συμπλήρωσιν κατὰ τοῦτο τῆς ἐτυμηγορίας. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 79. Ὁσαύτως ἐτυμηγορία, κηρύττουσά τινα ἔνοχον ἀναιρέσεως, καὶ μὴ περιέχουσα τὸν ἔρον τοῦ ἄρθρου 293 τοῦ ποιν. νόμου «εἰς βραχυὸν θυγικῆς ὁμιλίας», εἶναι ἀτελής, διότι ὁνοῦν «ὁ ἔρος «ἀπρομελετήτως» δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀναιρέσεως. Α. Π. ποιν. 104 τοῦ 75. Ἐπίσης ἐτυμηγορία, καθ' ἣν ὁ κατηγορούμενος συνήργησεν ὅπως δέηκε τε πρὸ τοῦ ἀδικήματος εἰς τὴν ἐκ- τέλεσιν αὐτοῦ, ἀτελής οὖσα, διότι ἐκ τῆς ἀκράσεως ταύτης δὲν ἐξάγεται κατὰ τίνα τρόπον συνήργησε, δὲν χρειαζεῖ τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα πρὸς ἰσχυρογῆν τοῦ νόμου, κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 82. Ἐπίσης ἐτυμη- γορία αναφέρουσα μὲν, διὰ αἱ ἐν αὐτῇ σημειούμεναι πράξεις ἐνηργήθησαν ἐκ συστάσεως, ἀλλὰ μὴ δορίζουσα τὰ παρτίξεντα τὴν σύστασιν γεγενότα, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις ἐγκύρου ἀποφάσεως τοῦ δικαστ. τῶν συνε- δίων. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 82. («Ἀλλὰ καὶ» ἔτερας ἀποφάσεις, οἷον τὴν 29 τοῦ 88 κτλ., δὲν ἀπαιτεῖται νάναυπησθῶσι τὰ παρτίξεντα τὴν ἀξιολογὴν πρὸς τὸν δικαστῆρον τῶν συνεδρίων, ἀλλὰ καὶ νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους ἐκ- του εἰς τὸ τῶν διασεσφῶν δωματίον, ὅπως συμπληρώσωσι τὴν ἐλλείπῃ ἐτυμηγορίαν αὐτῶν καὶ οὕτως ἐξαντλήσῃ ἡ κατηγορία. Ἐν δὲ ἀντὶ τούτου τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρίων ἐκδόσῃ ἀπόφασιν καταδικαστικὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐλλείπουσας ταύτης ἐτυμηγορίας, ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀναιρεῖται. Α. Π. ποιν. 61 τοῦ 83, 82 τοῦ 69. Παραπέμπεται δὲ εἰς ἄλλο κακούργιον ἢ ἐκδι- κασίαν τῆς κατηγορίας, ὑπὸ τὸν ἔρον ὅμως ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀπολέσῃ ὁ κατηγορούμενος, δι.τι ἐκέρθανεν ἤδη, ἐπομένως, εἰς ἐκκρύβῃ αἴφως τῆς ἐπὶ τῇ κατηγορίᾳ, παραδεχθέντων τῶν ἐνόρκων ἀναιρέσιν, κέκτηται τὸ δι- κάσιμα νὰ θεωρῆται ὡς τοιοῦτος καὶ δὲν δύναται νὰ δικασθῇ πλέον ὡς

ὁπαίτιος τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 69. Ἄλλ' ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, διαλαμβάνουσα ὅτι ὁ παθὼν ἐστερήθη τῆς ζωῆς ἐκ θανατηφόρου τραύματος καὶ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἀπεφάσισε νὰ ποκτείνῃ αὐτὸν, δὲν εἶναι ἀντιπρακτική, διότι ἐμφαίνει, ὅτι οὗτος ἀπεφάσισε νὰ ἐκτελέσῃ ἀνθρωποκτονίαν καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐπήνεγκε τῷ παθόντι τὸ θανατηφόρον τραῦμα, ἐξ οὗ οὗτος ἀπέθανεν. Ἔθεν δὲν εἶναι ἀκυρωτέα. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 74. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἀντιπρακτική ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, λύουσα καταπρακτικῶς τὸ περὶ βασάνων ζήτημα καὶ ἀποφατικῶς τὸ περὶ ἀπειλῆς, διότι τὰ γεγονότα τῶν βασάνων καὶ τῆς ἀπειλῆς δύνανται νὰ συμβῶσιν ἀμφοτέρως ἐνταύτῳ ἢ καὶ μόνον ἑαυτὸν αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 58. Ἐπίσης ἐτυμηγορία βεβαιούσα, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐκ συστάσεως ἀπεφάσισαν τὴν ἐκτέλεσιν πάντων τῶν κακούργημάτων, ἐνταύτῳ δὲ ὅτι συνέπραξαν δι' ἀγγελίων καὶ κατασκοπειῶν καὶ προσετι ὅτι παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πράξεων καὶ πάντες ἑαυτοὺς ἐξέτελεσαν αὐτάς, δὲν εἶναι ἀντιπρακτική, διότι οὐδέμία τῆς ἐτυμηγορίας διατάξεις ἀναιρεῖ τὴν ἑτέραν καὶ πᾶσαι ὁμοῦ προβλέπονται ὑπὸ τοῦ 57 ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου, πάντα δὲ τὰ προβλεπόμενα περιστατικῶς δύνανται νὰ συνυπάρξωσιν αὐτοτελῶς καὶ δὲν εἶναι ἀσυμβέβηστα ἀλλήλοισι. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 58. Ἐπίσης ἐτυμηγορία, δι' ἣς οἱ ἐνόρκοι ἐκφράζαν τοὺς κατηγορουμένους ἐνόρκους, ὅτι ἐκ συστάσεως ἀπέστηγον νεάνιδας, ἵνα ἀναγκάσωσιν αὐτὴν εἰς γάμον μετὰ τινος καὶ ὅτι βραδυτέρως ἐκ συστάσεως ἠνάγκασαν αὐτὴν εἰς ἀπέλγειν, δὲν εἶναι ἀντιπρακτική, διότι δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ τελεσθῇ ἡ πράξις αὕτη ἀνευ ἐκείνης. Α. Π. ποιν. 51 τοῦ 76. Ἐπίσης ἐτυμηγορία καλ' ἦν ὁ κατηγορούμενος ἐσκεπὼν νὰ περιποιήσῃ ἑαυτῷ παράνομον ὕψους συνέλαβε καὶ μετήγαγεν ἀλλοπαροὺς τὸν παθόντα, ἀλλὰ δὲν ἠπειλήσε δι' ὧν ἔφερον ὅπλων τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὅπως ἀναγκάσῃ αὐτὸν νὰ τῷ δώσῃ λύτρα, ἀλλ' ἀπέλυσεν ἀνευ λύτρων εἶναι πλήρης ὡς ἐξαντληθέντος δι' αὐτῆς τοῦ τεθέντος τοῖς ἐνόρκοις ζητήματος καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπρόσβλητος ἐπομένως ἡ τυχὼν ἀκύρωσις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων καὶ παραποιμπῇ τῶν ἐνόρκων εἰς σχηματισμὸν νέας ἐτυμηγορίας παραβιάζει τὸ 443 ἄρθρον τῆς ποιν. δικον. καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ δεδικασμένου· καὶ προκαλεῖ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς νέας ἐτυμηγορίας ἐκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ δικαστ. τῶν συνόδων καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐφαρμογὴν τῆς καταλλήλου ποινῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πρώτης ὁρτῆς καὶ ἀνελλιπούς ἐτυμηγορίας. Α. Π. ποιν. ἀπ. 30 τοῦ 66. Ἐπίσης εἰάν οἱ ἐνόρκοι ἀπαντήσωσιν ἀποφατικῶς μὲν ὡς πρὸς τὸ τεθὼν αὐτοῖς ζήτημα περὶ ἀποπειράς φόνου, καταπρακτικῶς δὲ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀποπειράς ἀναίρεσως ἀποκλείοντες οὕτω τὴν ἰδέαν τοῦ εἶναι ὁ κατηγορ. κατέστη ἐνόχος προμελετημένων ἢ ἀπρομελετητῶν τροχμάτων, περὶ ὧν ἐπίσης ἐτέθησαν αὐτοῖς ζητήματα, οὐδεμία ἀνάγκη νὰπαντήσωσιν εἰς αὐτά· ἔθεν ἡ ἐτυμηγορία αὐτῶν, μὴ ἀπαντησάντων, δὲν εἶναι ἀτελής καὶ ἐπομένως δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτῆς καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστ. τῶν συνόδων. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 76. Ἐπίσης εἰπόντων τῶν ἐνόρκων, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἐξέτελεσαν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τινος, μὴ πρεσβάντων δὲ εἰς τὴν λύσιν τοῦ περὶ τραύματος ζητήματος, ἡ ἐτυμηγορία εἶναι πλήρης, διότι περιττὸν ἔλας καὶ ἀσκοποι ἀπέβηκε νὰ προβῶσιν εἰς τὴν λύσιν ταύτην. Α. Π. ποιν. 193 τοῦ 77. Ἐπίσης ἐτυμηγορία, κηρύττουσά τινα ἄνοχον, εἶναι πλήρης.

καὶ μὴ βεβαιουμένου ἐν αὐτῇ τοῦ στοιχείου τῆς δολίας προαιρέσεως. διότι τὸ στοιχείον τοῦτο ἔγκειται εἰς τὴν γράσιν, ὅτι εἶναι ἔνοχος. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 80. Ἐπίσης ἡ ἐτυμηγορία εἶναι πλήρης καὶ μὴ ἀδύνατος, ἡλλοίποντες τοῦ ζητήματος περὶ συστάσεως, ὅταν δι' αὐτῆς καθίστανται οἱ κατηγορούμενοι συναίτιοι καὶ συναυτουργοὶ τοῦ κακοεργήματος, διότι ὅντος ἐνὸς ἐκαστοῦ αὐτῶν ἐξ ἴσου αὐτουργοὶ τῆς πράξεως, ἔπεται ὅτι ὑπάρχει σύστασις. Α. Π. ποιν. 181 τοῦ 70. Ἐπίσης ἐτυμηγορία διαλαμβάνουσα ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἠνάγκασεν εἰς ἀσέλγειαν, χρησάμενος βία ἢ ἀπειλαῖς ἡνωμέναις κινδύνῳ σώματος καὶ ζωῆς, εἶναι σαφὲς καὶ ὠρισμένη, διότι κατ' αὐτὴν προδήλως ἐτελέσθη ἡ ἑτέρα τῶν περιπτώσεων τούτων καὶ κατ' ἀμφότερας ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 70. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἑλλειπής ἡ ἐτυμηγ., εἰς οἱ ἔνοχοι λύσασιν μὲν καταφατικῶς τὸ τῆς ἀναίρεσεως ζήτημα, καταλείψουσιν δὲ ἄλυτον τὸ περὶ τρώματος, διότι τοῦτο προϋποτίθεται τὴν ἀποφατικὴν λύσιν τοῦ τῆς ἀναίρεσεως· ἤθελεν ὑπάρχει μάλιστα ἀντίρρασις εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν, εἰς οἱ ἔνοχοι ἔλουν ἀμφοτέρω ταῦτα τὰ ζητήματα. Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 74. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἑλλειπής ἡ ἐτυμηγορία, δι' ἧς ἀπαντῶντες οἱ ἔνοχοι, ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἄμυνα, σιγῶσιν ἐν τῷ ζητηματι περὶ ὑπερβάσεως τῶν ὁρίων τῆς ἀμύνης, διότι ἡ λύσις τῶν ζητημάτων τούτων ὑποτίθεται τὴν καταφατικὴν λύσιν τοῦ περὶ ἀμύνης ζητήματος, ἧς ἡλλειπούσης καθίσταται ἀντιφατικὴ ἡ ἐτυμηγορία, εἰς ἀπαντήσαντες οἱ ἔνοχοι ὅτι δὲν εὗρήν, ἐν ἀμύνῃ ἡ κατηγ. βεβαιώσωσιν ἐξ ἁλλου, ὅτι ὑπερέβη, τὰ ὅρια τῆς ἀμύνης. ὅθεν δὲν δεῖται τὸ δικ. τῶν συνέδρων νάποσειλῃ τοῦς ἑνόχους εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διακρίψεων πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 46, 150 τοῦ 72, 152 τοῦ 73, 2 καὶ 18 τοῦ 84. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἑλλειπής ἡ ἐτυμηγορία, δι' ἧς οἱ ἔνοχοι λύσαντες καταφατικῶς τὸ πρῶτον ζήτημα τῆς ἀμύνης, ἀποφατικῶς δὲ τὸ τῆς ὑπερβάσεως, δὲν ἐξετάζουσι ποσῶς τὸ περὶ συγγνωστοῦ τῆς ὑπερβάσεως τρίτον ζήτημα, διότι τοῦτο προϋποτίθεται τὴν παρεσχόν τοῦ δευτέρου· ἐκ τούτου οὖν ἡ ἀποφατικὴ εἰς τὸ τρίτον ζήτημα ἀπάντησις ἤθελε καταστήσει τὴν ἐτυμηγορίαν ἀντιφατικὴν. Α. Π. ποιν. 181 τοῦ 84. Ἐπίσης τελέτων τοῖς ἑνόχοις δύο ζητημάτων, τοῦ μὲν ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε βίαν, τοῦ δὲ ἂν ἀπέπειράτῃ νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴν καὶ ἐκ τούτου ἀπέτυχεν, οἱ ἔνοχοι δεξιόσυν ἢ νάποσινῶνται ἀθῶον τὸν κατηγορούμενον καὶ τῶν δύο ἐπιστοίων πράξεων ἡ ἑνὸς μόνον τῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο, ἀποκλεισμένης τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸ ἐν ζήτημα ὑπὸ τῆς καταφατικῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸ ἕτερον, ὡς μὴ δυναμένων τῶν εἰρημένων δύο πράξεων νὰ συνπαρέξωσι ταύτην ὡς ἀρκετὴν ἀρκετὴν ἐπομένως νάποσινῶνται καταφατικῶς εἰς τὸ περὶ ἀποπέσει ζήτημα, ὅπως ἀρνηθῶσι τὴν ὑπαρξίν τῆς ἑτέρας πράξεως, διότι, ἀπαντῶντες μὲν καταφατικῶς καὶ εἰς τὸ περὶ τετελεσμένης πράξεως ζήτημα, θέλουσιν ὑποπέσει εἰς ἀντίρρασιν, ἀπαντῶντες δὲ ἀποφατικῶς ματαίονουσιν, αὐτοὶ οὐ ἀπὸ ἀπλήντησαν καταφατικῶς εἰς τὸ περὶ ἀπέπειρας. Α. Π. ποιν. 70 τοῦ 33. Ἐπίσης τῶν ἑνόχων ἀπληντησάντων ἀποφατικῶς διὰ τοῦ ἀρνητικῶ ἔχει ἐπὶ τινος ζητήματος, ἡ προσήκων τοῦ ἑτέρου ἀρνητικῶ μερίου δὲν δὲν ἔχει ἐπιρροήν, κατ' ὅσον δὲν μεταβάλλει εὐθ' ἄλλοις τὴν ἀποφατικὴν τοῦ ζητήματος τούτου λύσιν, σαφῶς ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας προκύπτουσιν. Α. Π. ποιν. 2 καὶ 28 τοῦ 73. Ὅθεν ὅσας ἐν ἀρχῇ τῆς ἀπαντήσεως εἰς ἐκαστοῦ ζητήματος ὑπάρχει ἡ λαξίς «ἔχι», τὸ ζήτημα προφανῶς λύεται

ἀπορριπτικῶς καὶ ἡ παρὰλειψις τοῦ μετὰ τὴν λέξιν ταύτην ἐτέρου ἀρνητικοῦ μορίου «δὲν» οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν πρὸς ἐναντίαν ἐρμηνείαν τῆς ἐτυμολογίας. Ὅθεν οὔτε ἀσφαλὲς οὔτε ἀντιφατικὴ δυναμένη νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐτυμολογία διὰ τὴν ἄλλειψιν τῆς λέξεως «δὲν», χρησιμεύει ὡς βάσις ἀποφάσεως ἐγκύριον τοῦ τῶν συνέδρων δικαστηρίου. Α. Π. ποιν. 22 καὶ 93 τοῦ 74. Ἀλλ' ὁσάκις ἐκ τῶν πολλῶν ἀρνητικῶν μορίων καθίσταται προβληματικὴ ἡ τῶν ἐνόρκων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου διάνοις, ὡς φέρ' εἰπεῖν ὅτι, ἐν ᾧ ἐξ ἀρχῆς διὰ τῆς χρήσεως τοῦ ὅχι καὶ τῆς ἐπακολούθησεως τοῦ ἐτέρου ἀρνητικοῦ δὲν, φαίνεται ὅτι ἐσκόπεον νὰ λύσωσι τὸ ζήτημα ἀπορριπτικῶς, κατόπιν ὁμοῦ διὰ τῆς προσθήκης δὲν πρὸ τοῦ ῥήματος τοῦ ζητήματος (εἶον πρὸ τοῦ ἐξετέλεσε), ἀναιρεῖται τρόπον τινὰ ἡ ἀρχικὴ ἀρνητικὴ τοῦ ζητήματος λύσις, ἡ ἐτυμολογία δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις ἀπορ. τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 225 τοῦ 75. Ἐπίσης ἡ ἐτυμολογία εἶναι πλήρης, ἀπορηναμένω τῶν ἐνόρκων, ὅτι ὁ κατηγ. δὲν διατέλει ἐν καταστάσει μέλης, διότι περιττὴ ταγχάνει ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ κατόπιν ζήτημα ἐν εἶχεν ἐκ τῆς μέλης τετραγαμένην τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ, διότι τοῦτο ὑποτίθησι τὴν ὑπαρξιν μέλης. Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 64. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἐλλιπὴς ἐτυμολογία, καθ' ἣν ἀφ' οὗ οἱ ἐνόρκοι ἀπεφάναντο ἀπορριπτικῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς συνεργείας τοῦ ἄρθρου 72 § 2 τοῦ ποιν. νόμου, μὴ ἔφειλοντες μετὰ τοῦτο νὰ πορηνῶνται ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀπλῆς συνεργείας τῆς τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ ποιν. νόμου, δὲν ἀπεφάναντο ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἄρθρου 76 τοῦ ποιν. νόμου, καθ' ὃ ἀπαλλάσσονται τῆς ἐν τῷ ἄρθ. 74 ὡρισμένης ποινῆς τῆς φυλακίσεως, ἐὰν ἐπραῖον τὰς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἀρ. 1 καὶ 2 εἰρημένας βοηθείας, μόνον χάριν προσωπικῆς ὑπερασπίσεως τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων προσώπων, διότι τὸ ζήτημα τούτου δὲν ἔχει ἐπὶρρόην εἰς τὸν καταλογισμὸν τῆς πράξεως, ἀφ' οὗ ἐδεξαντο τῇ τοῦ ἄρθ. 72 § 2 συνεργείαν. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 84.—Καὶ ἡ ἀντιφατικὴ ἄλλως ἐτυμολογία ὡς πρὸς τινὰς τῶν κατηγορουμένων, οὐδεμίαν ἔχει ἐπὶρρόην ὡς πρὸς τὰς καθαρὰς ἐκτεθείσας μὴ ἀντιφατικὰς ἀπαντήσεις αὐτῶν τῶ ἀφορώσας εἰς τὸν ἀθωωθέντα κατηγορούμενον. Α. Π. ποιν. 47 τοῦ 61.—Ἐὰν ἡ ἐτυμολογία δὲν ᾔται ἀτελής ἡ ἀντιφατικὴ, καθίσταται ἀμετάκλητος καὶ τὸ δι' αὐτῆς κτηνὸν δικαίωμα τοῦ κατηγ. ἀναφαίρετον. Α. Π. ποιν. 65 τοῦ 88, 44 τοῦ 81. Ὅθεν εἰν παρὰ τὰ ἐκτεθέντα καὶ ἐναντίον τοῦ δικασμένου πεισθῶσιν οἱ σύνεδροι εἰς τὰ δωμάτιον τοῦ ἐνόρκου πρὸς ἐκδοσιν νέας ἐτυμολογίας, ἡ ἐκδοθεῖσα δευτέρα ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων θεωρεῖται ὡς ἀκυρὸς καὶ ἐπομένως ἀνίτηρος ἢ ἐπ' αὐτῇ στήριχθεῖσα ἀπόφασις τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 88, 104 τοῦ 86. Ὅθεν οἱ σύνεδροι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύνανται νὰ μεταπίσωσι τὰ ποτετέλεσματα τακτικῆς ἀθωωτικῆς ἐτυμολογίας διατάσσοντες τοῖς ἐνόρκοις νὰ ἐκδώσωσι νέαν ἐτυμολογίαν, ἔστω καὶ ἐν οἱ ἐπάρκοι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμολογίας ἐδήλωσαν, ὅτι ἐκ πλάνης ἡ παρερρομένη προσήλθεν ἡ ἐτυμολογία αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 81. (Ἴδε καὶ ἀρθ. 443).—Ὅσάκις ἡ ἐτυμολογία εἶναι ἀκυρωτὴ ὡς ἀντιφατικὴ καὶ ἀτελής, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἐκτελεῖ δικαιοῦται νὰ κυρώσῃ τὴν ἐτυμολογίαν καὶ οὐχὶ μόνος ὁ πρόεδρος. Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 33, 19 τοῦ 61, 69 τοῦ 62, 48 τοῦ 73 κτλ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐτυμολογία εἶναι ἀτελής καὶ οὐχὶ ἀκυρὸς, ὅτε τῶν ἐνόρκων παρὰ τὴν τῶν ἀπλῶς νὰ πορηνῶσθαι ἐπὶ τινος ζητήματος, περὶ τὰς ἀπαντήσεις πρὸς αὐτὴν

διαδικασίαν ὑπὸ τοῦ προέδρου πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 46, 42 τοῦ 54, 103 τοῦ 66, 98 τοῦ 76. ὅθεν δὲν απαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν, ὡς απαιτεῖται προκειμένου περὶ ἀκυρώσεως. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 86, 98 τοῦ 76, 92 τοῦ 78. Ἐπίσης δοῶσις πρόκειται περὶ προφανοστάτης ἐλλείψεως λέξεων, μηδεμίαν ἐχουσῶν ἐπιρροὴν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐτυμηγορίας. Α. Π. ποιν. 8 τοῦ 44. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. ἀποφ. ΠΒ' τοῦ 36, ΡΟΑ' τοῦ 38, καὶ ἄλλας τινὰς ἀείποτε τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν, καὶ οὐχὶ ὁ πρόεδρος, δύναται νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ τῶν διασκέψεων δωμάτιον. (118 καὶ ἀρθ. 420). Σημειωτέον ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν δύναται νὰ διατάξῃ αὐτεπαγγέλτως τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ δωματίον αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 52, 117 τοῦ 68. Ἀλλὰ δὲν κωλύονται καὶ οἱ διάδικοι νὰ αἰτήσωσιν αὐτήν. Α. Π. ποιν. ΣΞΖ' τοῦ 38. Προσετέον ὅτι ἡ τῆς ἐτυμηγορίας ἀκύρωσις εἶναι ἀναγκαῖα μόνον δοῶσις ἢ παράλειψις ἀνατρέπει τὰς γενομένας περὶ τῶν ἄλλων ζητημάτων ἀπαντήσεις. Α. Π. ποιν. 106 τοῦ 69. Ἀλλως οἱ ἐνόρκοι δύνανται νὰ δώσωσι τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐπ' αὐτῷ δὲν ἀπερρήναντο ζήτημα ἐν τῷ περιθώρῳ τῆς αὐτῆς ἐτυμηγορίας. Α. Π. ποιν. 106 τοῦ 69, 64 τοῦ 79. Ἐν γένει κατὰ τὴν ἡμετέραν νομολογίαν αἱ διορθώσεις τῶν ἡμαρτημάτων ἐπιτρέπεται νὰ γίνωνται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐτυμηγορίας. (Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 80, 29 τοῦ 54, 100 τοῦ 86, 149 τοῦ 70, 173 τοῦ 72, 78 τοῦ 77 κ.τ.λ.). Διαφωνοῦ μόνον Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 58. Ἀλλ' οὐχ ἥττον οἱ ἐνόρκοι δύνανται, ἀντὶ νὰ συμπληρώσωσι τὴν πρώτην αὐτῶν ἐτυμηγορίαν διὰ τῆς λύσεως τοῦ περὶ οὗ παρέλιπον νάπορῶνται ζητήματος, νὰ συντάξωσι νέαν ἐξ ὑπαρχῆς ἐτυμηγορίαν, αὐτεὺς ἐνὸς νόμου ἀπαγορευόντος τοῦτο. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 68, 79 τοῦ 69. — Ὁρίζοντες τοῦ ἀρθ. 430, ὅτι, εἰ ἐκ τῆς συζητήσεως ἀναφανῶσι κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιβαρυνούσαι περιστάσεις, τίθενται ἰδιαιτέρα ζητήματα, ῥηταί, ὅτι ὁ πρόεδρος κακίηται τὸ δικαίωμα νὰ τάσῃ τὰ ζητήματα ταῦτα· τότε δὲ μόνον ἐπιλαμβάνεται καὶ ἀποφασίζει ἐλκλῆχρον τὸ δικαστήριον, ὅταν γίνῃ αἴτησις παρὰ τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ εἰσαγγελέως. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 50 κ.τ.λ. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀσφρῶν 438 καὶ 443 τῆς ποινικῆς δικον. προκύπτει, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων πρέπει νὰ περιέχῃ ἀπάντησιν καὶ εἰς τὰ περὶ καταλογισμοῦ τεθειμένα τυγχόν ζητήματα· ἄλλως, ἀτελής οὖσα, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς νόμιμος βάσις καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 144 τοῦ 74. — Ἐάν ἀθωωτικὴ ἐτυμηγορία ἀκυρωθῇ ὑπὸ τοῦ προέδρου ἢ τοῦ δικαστ. τῶν συνεδρῶν ὡς ἔχῃ ἐν ἀντιφατικῇ ἐπὶ παραβίσει τοῦ δεδικασμένου καὶ μετὰ τοῦτο ἐκδοθῇ ἄλλη ἐτυμηγορία καταδικαστικὴ, ἢ ἐπὶ τῆς τελευταίας στηριχθεῖσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις τῶν συνεδρῶν εἶναι ἀνααιρετέα, ὁ δὲ Ἀρείος Πάγος δυνάμει τοῦ 800 ἀρθρου τῆς ποινικῆς δικονομίας κηρύττει ἀθῶον τὸν καταδικασθέντα καὶ διατάσσει τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσιν αὐτοῦ. Ἐάν δὲ ἄλλους λόγους δὲν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ φυλάκισις αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 161 τοῦ 86, 104 τοῦ 86. Ἐξ ἐναντίας δοῶσις ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν ἀποφαίνεται ἀθῶον τὸν κατηγορούμενον εἴτε ἀνευ ἐτυμηγορίας, εἴτε στηριχθεὶς εἰς ἐτυμηγορίαν ἀντιφατικὴν, ἢ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ἀνααιρετέα, μὴ ἀπολυθεῖσα τῶν πλεονεκτημάτων τῆς διατάξεως τοῦ 480 ἀρθρου. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 60.

ἐν κατὰ τῶν ἄλλων αὐτοεργῶν συναπαράτις καὶ ἐξτελέσειν αὐτοπροσώπως τὴν κλοπὴν ταύτην. διὸν οὕτως ἤθελε δικασθῇ, οὐχὶ ἐρ' ὡ παρεπέμμεθαι καὶ ἐκληγεῖσθαι γεγονότι, ἀλλ' ἐπ' ἄλλω πᾶντι καχωρισμένῳ καὶ ἀσχετῷ πρὸς τὸ ζήτημα γεγονότι. Α. Π. ποιν. 20 τοῦ 37. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 60 δόσας τὸ πρᾶτεινόμενον ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἐλαφρυντικὸν ζήτημα, μὴ προκύπτον ποσῶς ἐκ τῆς συζητήσεως, ἀποτελεῖ προσέτι ἰδίαν πράξιν. ἐξ ἄλλων γεγονότων, διαφόρων ὧν τῶν τῆς ἐρ' ἢ κατηγορεῖται πράξεως, ἀπαρτιζομένην, δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἐν τοῖς ζητήμασι κατὰ τὸ ἄρθ. 421. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 60. Ἐκ τῶν εἰρηγμένων προκύπτει, ὅτι κατηγορηθέντες τινὲς ἐπὶ ἐκθέσει (ἄρθ. 306 τοῦ Π. Ν.), δὲν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα περὶ ἀποκρύψεως τοῦ τοκετοῦ (ἄρθ. 296 Π. Ν.), διότι ἡ ἀποκρύψις τοῦ τοκετοῦ προϋποτίθεται ἄλλα στοιχεῖα ἢ ἡ ἐκθεσις καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀποτελεῖ ἰδίαν πράξιν ἀσχετον πρὸς αὐτήν. Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 64. Ἄλλῳ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ γένος ἀφισποίωνν πράξεων ἀναγομένων τοῦ τε τόνου καὶ τῆς ἀναίρεσεως, διαφερούσης δὲ τῆς δευτέρας τοῦ πρώτου, ὅτι δὲν καταλείπεται ἐσκεμμένως ὡς ὁ φόνος, ἀλλ' ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἔπεται, ὅτι ἡ κυρία πράξις εἶναι ἡ ἀνθρωποκτονία, ἐπιβαρυντικὴ δὲ περιπτώσις αὐτῆς τὸ νάπορασισθῇ ἐκ προμελέτης καὶ ἐκτελεσθῇ ἐσκεμμένως, καὶ ἐλαφρυντικὴ τὸ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀπρομελετήτως ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς. Ἄρα κατὰ τὴν ἐπὶ φόνοι κατηγορίαν τὸ ζήτημα τῆς ἀναίρεσεως δύναται νὰ τεθῇ ὡς ἐλαφρυντικὴ περίστασις καὶ κατὰ τὴν ἐπὶ ἀναίρεσει τὸ ζήτημα τοῦ φόνου ὡς ἐπιβαρυντικὴ. Α. Π. ποιν. 66 τοῦ 46, 102 τοῦ 49, 67 καὶ 104 τοῦ 63, 69 τοῦ 68, 92 καὶ 93 τοῦ 69, 83, 175 καὶ 229 τοῦ 71, 127 καὶ 130 τοῦ 72, 61 τοῦ 73, 37 τοῦ 80, 132 τοῦ 88, 74 τοῦ 89 κ.τ.λ. Ἀλλὰ καὶ ζήτημα τραυμάτων δύναται νὰ τεθῇ, εἰσαγομένου τινὸς εἰς δίκην ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος. Ἐπὶ ἐξτελέσειν ἀνθρωποκτονίαν πλήξας τὸν παθόντα διὰ ροπαλοῦ, διότι τὰ ἀποτελοῦντα τὴν κυρίαν πράξιν πραγματικὰ γεγονότα τῆς διὰ ροπαλοῦ πλήξεως μένουσι τὰ αὐτά, μόνη δὲ προπαιεῖται χαρακτηρισμοῦ γίνεται ἔνθεν μεταβολῆς τῆς κυρίας πράξεως. Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 71. Ἐν γένει δὲ αἰτησάμενου τοῦ συνηγόρου νὰ τεθῇ ζήτημα καὶ περὶ τραυμάτων ἐν δίκῃ περὶ ἀνθρωποκτονίας, δεόν τοῦτο νὰ τεθῇ, ὅτε τῶν τραυμάτων μὴ μεταβαλλόντων τὴν κυρίαν πράξιν, ὡς ἔχοντων στενὴν σχέσιν πρὸς τὴν ἀνθρωποκτονίαν. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 83. Καὶ ἐπιτότως πάλιν, εὐσης τῆς κατηγορίας ἐπὶ τραύματι, δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα ἀναίρεσεως, ὅπερ μάλιστα δύναται τότε καὶ νὰ προταγῇ. Α. Π. ποιν. 181 τοῦ 70. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 31 κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ ἀσπίδα ἀναίρεσεως, δὲν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα τραύματος ἀπρομελετήτου ἐπανεγκόντος τὴν στέρησιν τῆς ζωῆς. Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 31. Ἐπίσης κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 120 τοῦ 69 κατηγορηθέντος τινὸς ἐπὶ τραύματι προμελεστημένων, ἐπανεγκόντι θάνατον, δὲν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα φόνου, ὅτε τοῦ φόνου μὴ ὄντος ἀπλῆς τοῦ τραυματισμοῦ περιπτώσεως, οὔτε συνεχομένου αὐτοῦ ὡς μέρους πρὸς ἕλον ἢ ὡς παρακολουθήματος πρὸς κύριον ἢ καὶ ἑτερόν τι ταυτοσημαντὸν καὶ οἰκθρον ὑπονοούμενον, ἀλλ' ὄντος τοῦναντίον βαρύτερον καὶ αὐτετέλους ἀδικήματος, διαφόρου τοῦ τραυματισμοῦ κατὰ τε τὸ γένος καὶ τὴν οὐσίαν, τοιούστι κατὰ τε τὸ προσβεβλημένον δικαίωμα τῆς ζωῆς καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀνθρωποκτονίας· ἂν δὲ τεθῇ ζήτημα τοιούτου, ἐπάγεται ἀναίρεσις ὡς περιορισθέντος τοῦ δικ. τῆς ὑπερασπίσεως.

[Ἀλλὰ μοναδική ἢ ἐσφαλμένη αὕτη ἀπόφασις]. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 10 τοῦ 81 κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ ἀποπείρα φόνου, δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα φόνου, ἀπὸ διὰ τοῦ τοιοῦτου ζητήματος μὴ μεταβαλλομένη πράξεως, ἐπ' ἣν κατηγορήθη οὗτος, ὁσάκις τὸ ἐγκλητήριον σὺν τῷ περί πομπῆς βουλευματι περιεῖχε καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἐτραυματίσθη ὁ παρ' αὐτοῦ δια πυροβόλου βλήτου πλήρους πυρίτιδος καὶ σφαιρῶν, ἐκ δὲ τῆς γῆς ταύτης εὐδυνάτω νὰ ἐπέλθῃ καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 81 καὶ τὰν παλιν κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ τετελεσμένῳ ἀδικήματι δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα ἀποπείρας φόνου, διότι ἐν τῇ περὶ τετελεσμένου ἀδικήματος κατηγορίᾳ περιλαμβάνεται καὶ ἡ περὶ ἀποπείρας κατηγορία. Α. Π. ποιν. 129 τοῦ 65. Ἐπίσης τῆς ληστείας καὶ τῆς πᾶσι νόμιμον πράξεων ὁμοειδῶν, ἀπὸ ἀμφοτέρων προτιθεμένων τῶν ἐν καὶ αὐτογνωμονῶς ἀφαίρεσιν ξένης κινήτης περιουσίας ἀνευ τῆς συλλήψεως τοῦ δικαιοῦχου, διαφερούσων δὲ καθ' ὅτι τῆς μὲν ληστείας τὸ δὲ στοιχείον εἶναι ἡ κατὰ προσώπου βία ἢ ἐπίπτωσις, τῆς δὲ κλέψης ἐπὶ τῷ σκοπῷ ταύτῃ ἀφαίρεσις ξένων κινήτων ἀνευ τοῦ ἐπιδαρυντικοῦ γονότος τῆς κατὰ προσώπου βίας, ἔπεται, ὅτι κατὰ τὴν ἐπὶ ληστείας κατηγορίαν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα περὶ κλεψῆς. Α. Π. ποιν. 20¹ τοῦ 3 τοῦ 46, 92 τοῦ 53, 166 τοῦ 72, 41 τοῦ 76. Ὁμοίως αναπανέντου συζητήσεως, ὅτι εἰ κατηγορούμενοι ἐχρησάντο καὶ βασάνοις κατὰ τῶν πρῶτον τελεσθεῖσαν πρᾶξιν τῆς ληστείας, ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν νὰ θέσῃ καὶ ἰδιαιτέραν περὶ τῆς περιστάσεως ταύτης ζήτημα, ὡς μὴ μεταβαλλομένης οὕτω τῆς κυρίας πράξεως τῆς ληστείας, περὶ ἧς εἰς παρασκευάζει τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 55. Παρὰ μᾶλλον κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ ληστείᾳ, ἐνεργηθεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ καὶ 2 ἀριθ. τοῦ ἀρθ. 363, δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα ἐπὶ ληστείᾳ ἐνεργηθεῖσθαι κατὰ τὸν 1 ἀριθ. τοῦ ἀρθ. 363, διότι πρόκειται περὶ ἀπλοῦ τρόπου ληστείας. Α. Π. ποιν. 45 τοῦ 43. Ἀλλὰ παραπεμφθέντος καὶ κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ ληστείᾳ καθ' ἣν οὗτος ἐπλήνεγκε καὶ θανατηφόρον τραῦμα, δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα εἰς αὐτὸν ἐτραυματίσθαι τὸν παθόντα, ὅστις τραῦματος τοῦτου ἐστέρηθη τῆς ζωῆς, διότι τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπορρῶν χωριστὴν πρᾶξιν, περὶ ἧς οὔτε παρεπέμθη οὔτε κατηγορήθη, ἀπὸ τοῦ κατηγορίας ἀναφερομένου περιστατικοῦ, ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληστείας ἐπλήνεγκεν εἰς τὸν παθόντα θανατηφόρον τραῦμα, μὴ περιεχόντος τὸ τραῦμα οὗτο τοῦ ἐκ προμελέτης οὔτε τοῦ ἀπρομελετήτου τραυματισμοῦ τὰ ἀρθρα 306 καὶ 307 τοῦ ποιν. νόμου ἀλλ' ἀπλῶς χρησιμεύοντος ἰδιαιτέρας ἐπιδαρυντικῆς περιστάσεως τῆς ληστείας. Ἐπίσης παραπεμφθέντων τῶν κατηγορουμένων, ἵνα δικασθῶσιν ὡς ἐνοχοὶ ληστείας δὲν δύναται νὰ τεθῶσι ζητήματα αὐτοδικίας ἢ διαταράξεως τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης μεταβάλλοντα τὴν εἰς τὸ ἀκροτήριον τοῦ κακούργουδικείου πρὸς ἐκείνην εἰσαχθεῖσαν πρᾶξιν. Α. Π. ποιν. 108 τοῦ 55. Σημειωτέον ὅτι ἀπαρτίζονται ὡς ἀρκούντες καὶ διὰ τῆς ἀποφ. 70 τοῦ 66 ἐπὶ προκειμένης κατὰ τὴν ἐπὶ ληστείᾳ μετὰ φόνου ὁρῶνς τίθεται ζήτημα αὐτοδικαίως καὶ ἀνευ τῆς τούναντιον διὰ τῆς ἀποφ. 89 τοῦ 68 ἐπὶ προκειμένης κατηγορίας ληστείας δὲν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα αὐτοδικίας. Ἐπίσης τῆς ἐκείνου πράξεως συγγενούς τῇ ληστείᾳ, δύναται κατὰ τὴν ἐπὶ κατηγορίαν νὰ τεθῇ επιδοκηθῆναι καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐκδιδάσεως

του 143 του 72. Ἐπίσης τῆς καταπίεσεως, ὅσης πράξεως συγγενεῶς ἢ ἐκείνης, δύναται κατὰ τὴν ἐπὶ καταπίεσις κατηγορίαν νὰ τεθῇ ζήτημα ἐκδίσεως. Α. Π. ποιν. 166 τοῦ 89. Ἐπίσης κατηγορουμένου ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ἐξουλητικῆς ἀποδείξεως, δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα πλαστογραφίας ἐπιστολῆς, ἀτε μὴ μεταβαλλομένης τῆς κατηγορίας, περιεχομένου δὲ ἐν τῇ πλαστογραφίᾳ ἐπιστολῆς αὐστηρικοῦ στοιχείου τοῦ τῷ κατηγορουμένῳ ἀποδιδόμενου ἀδικήματος, μὴ ἀλλοτρίου τῆς κρίσεως τῶν ἡρώων. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 83. Ὡσαύτως κατηγορουμένου τινός, ὅτι ἐπλαστογράφησεν ἰδιωτικὴν δημοσίαν καὶ ἐσχίστο αὐτῇ, δύναται νὰ τεθῇ καὶ ζήτημα, ὅτι, τῆς δημοσίας ταύτης, ὑπ' ἄλλου πλαστογραφηθεῖσθαι, ἐποίησεν ὁ κατηγογ. χρῆσιν. Α. Π. ποιν. 143 τοῦ 77. Ὡσαύτως κατηγορουμένου ἐπὶ ἰδιοποιήσει, δύναται νὰ τεθῇ καὶ ζήτημα ὑπεξαίρεσεως. διότι τὰ ὅσα πραγματικά περιστατικά συντρέχουσιν διὰ τὴν ἰδιοποίησιν καὶ τὴν ὑπεξαίρεσιν, πλὴν τῆς ἰδιότητος τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου. Α. Π. ποιν. 3 τοῦ 89. Ὡσαύτως παραπεμφθέντος τινός νὰ δικασθῇ ἐπὶ βιασμῷ, ἐκτελέσας διὰ σωματικῆς βίας, δύναται νὰ τεθῇ καὶ ζήτημα, ὅτι ἐξέτελεσεν αὐτὸν, ἀφ' οὗ κατέστησεν αὐτὸν ἀνίκανον εἰς αὐτὸν ἀπονάγκιασας δολίως καὶ αἰσθήσεως αὐτοῦ διὰ πνευματικῶν ποτῶν, ἀτε τοῦ ζητήματος τοῦτου ἵσται ἐπιδεήθητικος περὶ περιστάσεων μὴ μεταβαλλουσῶν κατ' οὐσίαν τὴν οὐσίαν τοῦ ἀδικήματος, ἀλλ' ἀλλοιουσῶν ἀπλῶς τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 143 τοῦ 79. Ὡσαύτως τοῦ ἐν μέτρῳ ἔχοντος οὐσίᾳ ὑπεξαίρεσιν καὶ χλαττωμένην τοῦ λεγικοῦ αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν δυναμένου κατὰ προμελίτης νάπορασίᾳ καὶ ἐσκεμμένως ἐκτελέσῃ ἀνθρωποκτονίαν, δύναται κατὰ τὴν ἐπὶ βίᾳ κατηγορίαν νὰ τεθῇ ζήτημα μέθης. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 83. Ἀλλ' ἀποδείξεως εἰς τὸν κατηγορουμένον διὰ τοῦ βουλεύματος αὐτοῦ ἐν ἐγκλητηρίῳ κατηγορίας ἐπὶ ἰδιοποιήσει τοῦ συλλεγέντος ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὡν χρηματικῶν ποσῶν, δὲν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα, ὅτι οὗτος ὡς ἡμεῖς ὑπάλληλος κατὰ τὴν εἰσπράξιν καὶ διαχείρισιν τῶν πόρων χλαττωμένην τὴν δημοσίαν παρουσίαν, ἢ τὴν ἐμπειπιστευμένην τὴν διαχείρισιν, ἐπὶ διὰ ἀρτίειά, δηλονότι ζήτημα ἀπιστίας, ἀτε τοῦ ἀδικήματος τοῦτου ἵσται ἀνεξαρτήτου καὶ ἀνεξάρτητου τῶν ἐν τῷ βουλεύματι τῆς παραπομπῆς καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐνδιαλαμβανομένων. Α. Π. ποιν. 13 τοῦ 71. Ἐπίσης τῆς ἀπλῆς χρεωκοπίας οὐσιωδῶς διαφερέσεως τῆς δολίας, καὶ μάλιστα ὅτε τὸ αὐτὸν ἀπλὴν χρεωκοπίαν συνιστῶν γεγονός· τὴν ὅτι ὁ κατηγορουμένος ἐπείχετο ἀπέναντι ἐκινεῖς ὑπερβολικῶς, τὰ δὲ τὴν δολίαν ἀπαρτίζοντα (ἐφ' ἣ κατηγορηθῇ) ὅτι παρεστῆγαε δαπαναὶ πλαστάς, δὲν ἐδικαιολόγηται ἐπὶ τῶν αὐτῶν εἰσπραξεων αὐτοῦ καὶ ὑπεῖλγαγε πράγματα καὶ χρήματα ἔχοντα χρηματικὴν ἀξίαν καὶ ἀπεδείχτο κρύφα τὴν πληρωμὴν τῶν πένρ αὐτῶν ἐκτελούμενων, δὲν δύναται νὰ τεθῇ τοιοῦτο ζήτημα ἀπλῆς χρεωκοπίας, κατηγορουμένου τινός ἐπὶ δολίᾳ. Α. Π. ποιν. 204 τοῦ 71. διότι δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ κατηγορία στηρίζομένη εἰς νέον κατὰ τὴν οὐσίαν ἀποκαλυφθῆν γεγονός, ἔπερ ἀφ' αὐτοῦ συνίστασθαι ἀδικήμα διακεκολλημένον καὶ οὐσιωδῶς διάφορον τοῦ ἐν τῷ βουλεύματι περιεχομένου. Α. Π. ποιν. 170 τοῦ 71. δὲν δύναται δηλονότι νὰ τεθῇ ζήτημα αποτελεῖν μεταβολὴ τῆς κορίας κατηγορίας, ἀλλὰ μόνον ζήτημα αποτελεῖν προσβολὴν τῆς αὐτῆς κατηγορίας. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 71. Ἐπίσης κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 73 κατηγορουμένου τινός ἐπὶ ἀπαγωγῇ, δὲν δύναται νὰ τεθῇ

ζήτημα βιασμού, πτε τούτου ὄντος ἀδικήματος διαφόρου τῆς ἀπαγωγῆς, τῆς μὲν ἀπαγωγῆς συνισταμένης εἰς τὴν προσωπικῆς ἐλευθερίας πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀκολασίας, καὶ ἄνευ βίας, τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἀπαχθέντος, τοῦ δὲ μὲνου κυρίως εἰς τὴν τῶν ἡθῶν προσβολὴν καὶ αὐτισίαν καὶ ἀπειλῶν ἐκτελουμένην ἀκολασίαν· καὶ κατὰ τὴν Α. Π. 56 δι' ὁμοίον λόγον κατὰ τὴν ἐπὶ βιασμοῦ κατηγορίαν δὲ τοῖς ἐνόρκοις ζήτημα ἀπαγωγῆς, μεταβαλλομένης ἄλλως· Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 104 τοῦ 77 τῆς ἀποπλανήσεως ἐστὶ ἐμμελὲς ἀδικήματος τῷ βιασμῷ, διότι ἀμφότερα γίνονται εἰς τὴν προσβολὴν τῶν ἡθῶν, δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα εἰς ἀπέλυσιν, κατηγορουμένου τινός ἐπὶ βιασμῷ, Α. Π. τ. Ἐπίσης τῆς παρανόμου βίας καὶ ἀπειλῆς (τοῦ 330 ἀρθρ. πράξεως συγγενῶν πρὸς τὴν κατὰ τὸ ἀρθρ. 368 ἐκδίσει συγγεμένων ἐκ τῶν αὐτῶν ἐν γένει στοιχείων, ὡς ἐχουσῶ τῆς ἐκτελέσεως, ἥτοι τὴν βιαιοπραγίαν ἢ τὴν ἀπειλὴν μόνον κατὰ τὸν σκοπὸν, ὅστις ἐν τῇ ἐκδίσει συνίσταται παρανόμου ὑπελείας, ἐν ᾧ ἐν τῇ παρανόμῳ βίᾳ καὶ ἀπειλῇ ὑπελείας σκοπός. ἔπεται, ὅτι, κατηγορουμένου τινός ἐπὶ νὰ τεθῇ ζήτημα παρανόμου βίας καὶ ἀπειλῆς, Α. Π. π. Ὡς οὕτως τῆς ἀπειθείας ἀρνήσεως οὕσης τῆς εἰς τὴν ἀντιστασὶν ἢ συνδρομῆς, ἢ τῆς εἰς ἐλονθήποτε μέρος εἰσόδου πράξεως τινος ἀναγομένης εἰς τὰ καθήκοντα αὐτῆς (ἔρρη. τουτέστι πράξεως ἀρνητικῆς (παραλείψεως ἀπειλομένης ἐναντιστάσεως σκοπούσης εἶτα διὰ βίας κατὰ πρόσωπον, ἀπειλῶν, νάναγκάσει τὴν ἀρχὴν εἰς ἐπιχείρησιν, παράλειψις πράξεως ἢ διατάξεως αὐτῆς (ἀρθρ. 169 Ποιν. Ν.), ἐπομένῳ ὁπάρξῃ ἄνευ ἐνεργείας τοῦ ἀνθίσταμένου, ἔπεται, ὅτι οὐδ' ἀνίσταται κατηγορία δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς κατηγορίαν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς· ὅθεν κατηγορουμένου τινός ἐπὶ ἀντιστάσει, δὲν καὶ ζήτημα ἀπειθείας, Α. Π. ποιν. 121 τοῦ 76. Ἐπίσης ἀναιρέσει ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλων, κατηγορία δὴλονότι τῆς ἐκτελέσεως ἀναιρέσεως διὰ θετικῆς πράξεως νὰ μεταβληθῇ εἰς τὴν κατηγορίαν ὅτι παρέλιπε νὰ ἐμποδίσῃ τῆς ἀναιρέσεως, γενομένην ὑπὸ ἄλλων, Α. Π. ποιν. 135 τοῦ 90. Ἐν γένει ἢ κατὰ τὸ ἀρθρ. 74 ἐδ. 3 συνέργεια, στήριγμα ἄλλοις τῶν ἀπαρτιζόντων θετικὴν πράξιν, ἀποτελεῖ μεταβολὴν τῆς κατηγορίας, Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 90. Ἀδ' ἀ κατηγορηθεὶς ὡς αὐτουργός, δύναται νὰ καταδικασθῇ ὡς ποιν. 81 τοῦ 62, 33 τοῦ 63, 123 τοῦ 72, 184 τοῦ 88, 17 ὁ κατηγορηθεὶς ὡς αὐτουργός δύναται νὰ καταδικασθῇ ὡς συγγενής, 3 τοῦ 69. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 7 ἐπὶ συνέργειᾳ δι' ἀγγελίων δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ ἀποκρύψεως καὶ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 57 ὁ κατηγορηθεὶς δι' ἀποκρύψεως δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ ὡς ποιν. τὴν Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 58 ὁ συγκατηγορηθεὶς ὡς αὐτουργός καταδικασθῇ ὡς παρακινήσας τοὺς ἄλλους εἰς ἐκτέλεσιν τῆς

ἢ αὐτὴ ἀπορραδαί, αὐτὰ ἐσοχλόμενα παντελῶς).—Τοῦ ἀρθροῦ 430 ὁρίζοντος, ὅτι ἐὰν κατὰ τὴν συζητήσιν ἀναφανῶσι κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιβαρυνόμεναι περιστάσεις, γίνονται καὶ περὶ τούτων ἰδιαίτερα ζητήματα, ἔπεται, ὅτι κατὰ μείζονα λόγον πρέπει νὰ γίνωνται τοιαῦτα καὶ περὶ τῶν ἀναφανομένων κατὰ τὴν συζητήσιν ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων, καίπερ τοῦ κατηγορουμένου ἀντιτείνοντος, ὅτε τῆς ἐρεύνης περὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας ἐν τῇ ποινικῇ δικαιοσύνῃ ἀπορροήσῃ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 33, 69 τοῦ 68, 91 τοῦ 70, 82 τοῦ 69, 24 τοῦ 63, 67 τοῦ 60, 84 τοῦ 67, 114 τοῦ 58, 29 τοῦ 50, 207 τοῦ 74, 20 τοῦ 76, 58 τοῦ 77, 100 τοῦ 77, 28, 33 καὶ 89 τοῦ 78, 62 τοῦ 82. Ἀλλῶς οὐδεμίαν τὴν νομον διατάξιν ἀπαγορεύουσαν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν θέσιν ἐλαφρυντικῶν ζητημάτων, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀναίρεσιν δὲ ἐπιβαρύνουσης μόνον τῆς παραβάσεως τύπου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τεταγμένου, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀντιτείνοντος τοῦ κατηγορουμένου θέσις ἐλαφρυντικῶν ζητημάτων, δὲν ἀπέχεται ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 91 τοῦ 68. Ὅθεν ἡ περὶ τοῦ ἀν. πρέπει, ὅ μὴ νὰ τεθῶσιν ἐλαφρυντικά ζητήματα καὶ παρὰ τὴν βούλησιν τοῦ κατηγ. ἐκτίμησις ἀνάγκη κυριαρχικῶς εἰς τὸν πρέδρον καὶ ἐν ἀμφισβήτησιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν. Α. Π. ποιν. 62 τοῦ 82. Ἀλλὰ καὶ δὲν ὑποχρεῖται ὁ πρέδρος τῶν συνεδρῶν νὰ θέσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος ζήτημα ἐλαφρυντικῆς περιστάσεως. Α. Π. ποιν. 169 τοῦ 70, 87 τοῦ 83. Ἐκ δὲ τῆς παραλείψεως τῆς αὐτεπαγγέλτου θέσεως τοιαύτου ζητηματος τεκμαίρεται, ὅτι ἐκ τῆς συζητήσεως δὲν ἐξηχθήσαν ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ἐλαφρυντικά περιστάτικά, ὡς δυνάμει εἶδει αὐτεπαγγέλτου νὰ τεθῇ ζήτημα περὶ τούτων. Α. Π. ποιν. 164 τοῦ 71. Σημειωτέον ὅτι ἡ περὶ αἰτίας τῆς τοῦ κατηγορουμένου προσήκον τῶν ἐπιδοθητικῶν ζητημάτων εἶναι νομίμος, ὁσάκις περὶσκοπεύουσιν ἐκ τῆς συζητήσεως. Ἀλλ' ὑποτίθεται ὅτι πρὸς μὴν, ὁσάκις δὲν ὑπάρχει ἐναντία ἀπόδειξις. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 87, 48 τοῦ 69, πολλῶν ἢ μᾶλλον ὁσάκις δὲν ἀντίτεινεν ὁ κατηγορουμένος. Α. Π. ποιν. 58 τοῦ 61. Ἀλλ' ἡ περὶ τοῦ ἀν. πρᾶγμα ἢ μὴ ἐκ τῆς συζητήσεως ἐκτίμησις ἀρέθῃ εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον κοῖσιν τοῦ δικ. τῶν συνεδρῶν, οὐ ἐνώπιον ὁ κατηγορουμένος δύναται νὰ πρὸς ἀλλῇ ἀντιρρῇσι κατὰ τῶν ὑπὸ τοῦ πρέδρου τεθέντων ζητημάτων, ὅθεν διαφεύγει τὸ ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 82 τοῦ 69, 169 τοῦ 70.—Τὸ ἀρθρον 430 δὲν ἀπαγορεύει τὸν κατηγορουμένον νὰ προτείνῃ πρᾶγμα, ὅπερ περὶ τῆς συζητήσεως καὶ ἐκτὸς αὐτῆς δὲν ἐξεφρασεν ἡ ὅπερ ἀντίκειται πρὸς τὴν ὅτι πρῶτον ἐκφρασθῇ, οὐδ' ὀρίζει ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ προκύβῃ ἐκ τῆς συζητήσεως ὅπερ ὁ κατηγορουμένος ἀναφέρει ὑπὲρ αὐτοῦ γεγονός. Α. Π. ποιν. 41 καὶ 52 τοῦ 48. Δηλονότι ἡ ἐκφρασίς τοῦ ἀρθροῦ 430 ἐὰν ἐν τῷ ἀποκρίνοντος ἀναφέρῃ περὶ αὐτοῦ πρᾶγματα εἶναι ἐνδεικτικῇ, ἀπολύτως εἰς δικαίωμα χορηγηθῇ ὑπὸ τοῦ νομοθέτου τῷ κατηγορουμένῳ, δικαιοσύνη νάπαιτῃσιν νὰ τεθῶσιν ἐλαφρυντικά ζητήματα ὑπὲρ αὐτοῦ, ἔχοντα ἐπὶ τὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς. Α. Π. ποιν. 61 τοῦ 17. Δηλονότι ἡ ἀρκεδότης τοῦ δικαστ. τῶν συνεδρῶν περιορίζεται εἰς τὴν ἐρεύνην ἐὰν τὰ προταθέντα ὑπὸ τῆς ὑπερασπίσεως περιστάτικά ἔχῃσι κατὰ νόμον ὅτιν ἐπὶ τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, καὶ ἐν ἔργῳ, ἐπὶ εἰς ὑποχρεωτικῶς νὰ θέσῃ περὶ αὐτῶν ἰδιαίτερα ζητήματα, ὅθεν δὲν δύναται νὰ εἰσαγάγῃσιν οἱ σύνεδροι ἐὰν ὄντως τὰ προ-

πειράματα περιστατικά εξήχθησαν εκ της συζητήσεως ή εάν ήσαν αληθή διότι ούτως ήθελον αποφαίνεσθαι περί του πραγματικού μέρους της κατηγορίας και της υπερασπίσεως, όπως ανατίθεται υπό του νομοθέτου τοις άρθροις. Α. Π. ποιν. 51 και 66 του 46, 52 του 48, 112 του 51, 96 του 52, 24 και 128 του 57, 15 και 18 του 59, 39 του 64, 266 του 74, 146 του 76. ήτοι δὲ ὁ νόμος ἐπιτάσσει ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἀναγέρῃ ὁ κατηγορούμενος γεγονότα ἐπὶ τὴν ἔχοντα εἰς τὴν καταλογισμὴν καὶ εἰς τὴν ποινὴν τὴν ἐπιμέτρησιν, ἵνα τεθῶσι περὶ τούτων ἰδιαίτερα ζητήματα, ἵστω καὶ εἰ δὲν προέκυβαν ἐκ τῆς συζητήσεως, ὅπως ἐρίζεται μόνον διὰ τὰς ἐπιβαρυντικὰς περιπτώσεις. Α. Π. ποιν. 69 καὶ 97 τοῦ 74. Ὅθεν ἅμα τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ συνηγόρου αὐτοῦ αἰτησάμενος, τίθενται ὑποχρεωτικῶς ζητήματα ἀφορῶντα εἰς ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις, προκύψασας ἢ μὴ ἐκ τῆς συζητήσεως, καὶ ὅποτε ἐστὶ ὁ κατηγορούμενος ἀναγκαστὴς τὸ πρῶτον τὰς περιπτώσεις αὐτάς κατὰ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων, αἰτούμενος νὰ τεθῇ περὶ αὐτῶν ζήτημα, συμπληρωτικὸν τῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου τεθέντων. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 75. ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ ἐπικαλεσθῇ ἐγκαίρως, ἥτοι πρὸ τοῦ εἰς τοὺς ἐνόρκους παραδόσεως τῶν ζητημάτων, διὰ προτάσεως αὐτοῦ περὶ θέσεως ζητήματος τὰ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἐξαγόμενα ἐκ τῆς συζητήσεως ἐλαφρυντικὰ περιστατικά· ἢ δὲ κρίσιν περὶ τοῦ ἂν ὄντως προέκυβαν ταῦτα ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας ἀνήκει τοῖς ἐνόρκους. Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 75. ἐστὶ δὲ καὶ μετ' αὐτὴν τὴν ὑπὸ τοῦ προέδρου ἀνάγνωσιν τῶν ζητημάτων. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 79. Ὅθεν προτείναντος τοῦ συνηγόρου νὰ τεθῇ ζήτημα τῆς ἀμύνης, ὅπως ἔχει ἐπὶ τὴν ἐκ τῶν καταλογισμῶν τῆς ποινῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 99 καὶ ἐπὶ τοῦ ποιν. νόμου, ὁ πρῶτος τῶν συνέδρων ἐπὶ τὸ νὰ θέσῃ αὐτό, ἢ ἄλλως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὑποβαλλομένης περὶ τούτου αἰτήσεως εἰς αὐτό. Α. Π. ποιν. 76 τοῦ 52. Ἀπορρίπτει δὲ τῆς αἰτήσεως τῆς ὑπερασπίσεως περὶ θέσεως ἐλαφρυντικοῦ ζητήματος (οἷον τοῦ περὶ ἐρεθισμού ἐνεκα χαλεπῶν ἐνεδισμῶν ἐν κατηγορίᾳ ἐπὶ τραύματι ἀπρόμελητος ἢ τοῦ περὶ κλοπῆς ἐν κατῇ, ἐπὶ ληστείᾳ, ἐπάγει ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 51 καὶ 66 τοῦ 46, 52 τοῦ 48, 112 τοῦ 51, 92 τοῦ 53, 15 καὶ 18 τοῦ 59, 39 τοῦ 64 κτλ. (Περὶ Γάλλων ζητῶν ἐρίζεται τοῦτο διὰ τοῦ ἀρθ. 339). Ὅθεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων παραδεχθῇ μὲν τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου νὰ τεθῇ ζήτημα τοῖς ἐνόρκους, ἐπὶ ἐπράξει τὴν ἀποδιδομένην αὐτῷ πρᾶξιν ἐν αὐτῷ ἀμύνῃ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν αἴτησιν νὰ τεθῇ ζήτημα ὅτι διατέλει μὲθ' ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν προέκυβαν ἐκ τῆς συζητήσεως ἢ ἐπὶ δὲν δύναται νὰ συνυπάρξῃ τῇ ἀμύνῃ ἡ μέθ' ἡ ἀπόρριψις τῶν συνέδρων ἢ στηριχθεὶς ἐπὶ τοιαύτην ἐτυμηγορίαν ἀναίρεται. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 46, δὲλονότι καὶ ἐφαίνονται ἀντιφατικὰ τὰ ζητήματα, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπορρίψις τῆς ποινῆς θέσεως αὐτῶν αἰτήσεως. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. ἀποφ. 33 καὶ 116 τοῦ 42, τὸ δικαστ. τῶν συνέδρων ἐνεργεῖ ἐντὶς τῶν καθυκόντων αὐτοῦ ἀπορρίπτειν πρῶτασιν τῆς ὑπερασπίσεως περὶ θέσεως ζητήματος μίθ' ἢ ζήτηματος ἀμύνης, ὁσάκις ἢ περίστασις τῆς μίθ' ἢ τῆς ἀμύνης δὲν προέκυβαν ἐκ τῆς συζητήσεως. Ἐπίσης κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 45 ἐπὶ καὶ ἡ περίστασις τῆς ἀνατίτου συγχύσεως τῶν πρᾶξων δὲν προέκυβαν ἐκ τῆς συζητήσεως. Ἐπίσης κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 119 τοῦ 68 ἀναίρεσις ἐπαγούσης κατὰ τὸ ἄρθρον 458 § 17 τῆς ποινικῆς δεκνομίας μόνον ἐπὶ τῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διαγεγραμμένων τύπων παραδόσεως ὡς τῆς

μη διατασσόμενη: ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς θέσεως ἰδιαίτερον ζητή-
ματιον περὶ πάσης τυχόν προταθείσης ἐλαφρυντικῆς περιστάσεως, ἢ παρά-
φρασις τῆς εἰς τοὺς ἐνόρκους θέσεως ἐλαφρυντικοῦ ζητήματος αναπτυχθέν-
τος ὑπὸ τῆς ὑπερασπίσεως δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Ἄλλα κατὰ τὴν Α. Π.
ποιν. 78 τοῦ 60 μόνον δοσάκις τὸ προτεινόμενον ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου
ἐλαφρυντικὸν ζήτημα, μὴ προκύπτει ποσῶς ἐκ τῆς συζητήσεως, ἀποτελεῖ
πρόβλημα ἰδίαν πράξιν, ἐξ ἄλλων γεγονότων, διαφορῶν ὅλων τῶν τῆς ἐφ' ἣ
κατηγορεῖται πράξεως, ἀπεριζωμένην, δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἐν τοῖς ζητή-
ματι κατὰ τὸ ἄρθρον 424. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 60. Ἀλλοιότε μόνον δοσάκις
προτείνεται νὰ τεθῇ ζήτημα περὶ γεγονότων, μεταβαλλόντων βεβηλῶς τὴν
δικαστικὴν κατηγορίαν, τὸ δικαστήριον δὲν ὀφείλει νὰ θέτῃ. Α. Π. ποιν. 64
τοῦ 94. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 80 εἰς τὴν
δικαστικὴν ἐξουσίαν τοῦ Προέδρου ἀπὸκειται ἡ κρίσις περὶ τοῦ ἂν προκύ-
πτει ἐκ τῆς συζητήσεως περιστάτικα ἐπιδαρυντικά ἢ τὰ ὑπὸ τοῦ κατηγο-
ρουμένου περὶ ἑαυτοῦ ἔχοντι βοήθην εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπι-
μέτρησιν τῆς ποινῆς καὶ οὕτω νὰ θέσῃ ἰδιαίτερα ζητήματα. Ἄλλ' ἂν ἀναι-
κῶς εἰς τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων ἢ κατηγορία ἢ ἡ ὑπεράσπισις, καθι-
σταται κριτικὸν τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων (ἀρθ. 429). Ὅθεν εἶναι ἀναι-
κῶς ἢ ἀπόρρησις, καθ' ἣν ἀπορρίπτεται πρότασις περὶ θέσεως ἐπιδαρυντικοῦ
ἐλαφρυντικοῦ ζητήματος ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι ἀπὸκειται ὁρῶν εἰς τὸν
ἐπιμετρεῖν νὰ ἀπορρίπτεται κυριαρχικῶς περὶ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων. Α. Π.
ποιν. 181 τοῦ 87. Σημειωτέον ὅτι καθίσταται ὑποχρεωτικὴ ἡ θέσις τῶν
καὶ ὧν ἀπὸκειται ζητημάτων μόνον ὅταν ἡ ὑπεράσπισις ὑπεβάλλῃ ζήτη-
ματιον νὰ τεθῶσιν αὐτά. Α. Π. πλεῖστα ἀποφάσεις. Ὅθεν, εἰν ἡ ὑπερά-
σπισις εἶχεν ὑποστηρίξει κατὰ τὴν συζήτησιν ἀνελικτότητα, ἔλλειψιν λογι-
κῆς ενεργείας, ἀμυναν κτλ., ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ζητημάτων δὲν
ἐπὶ τούτων νὰ τεθῶσιν τὰ περὶ τούτων ζητήματα, δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις. Α. Π.
ποιν. 103 τοῦ 87. Ὡς τοῦ 64, 88 τοῦ 87, 130 τοῦ 92. Ἄλλα κατὰ τὰς
Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 48, 71 τοῦ 59 καὶ 83 τοῦ 60 προδεδειχθείσης ὑπὸ τῆς
ὑπερασπίσεως διαφορᾶς ἡλικίας πρέπει νὰ τεθῇ περὶ αὐτῆς ἰδιαίτερον ζήτημα,
ἀπεριζωμένον ἄλλως ἀναίρεσιν. — Τοῦ ἄρθρου 430 ἐρίζοντες, ὅτι, εἰν ὁ κα-
τηγορουμένος ἀνερερε περὶ ἑαυτοῦ πράγματα ἔχοντα κατὰ νόμον ἐπιβάρυν εἰς
τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, γίνονται καὶ περὶ
αὐτοῦ ἰδιαίτερα ζητήματα, τοῦ δὲ Ποιν. Ν. διὰ τοῦ ἄρθρου 109 ὑπαγα-
γρῶνται πάντα τὰ εἶδη τοῦ ἐπανεληλυμένου ἀδικήματος ὑπὸ μηχανὴν τινικὴν
διατάξιν καὶ διατάξαντος, ἵνα ὁ ἐξακολουθήσας ἐπὶ πολλὴν χρόνον ἢ διὰ
πολλῶν μερικωτέρων πράξεων τὴν αὐτὴν ἐξέτασιν ἢ
πράξιν τιμωρῆται κατ' ἐκείνην τὴν πράξιν, εἰς τὴν εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ
βαρύτερα ποινὴ, αἱ δὲ λοιπαί, ἐπιματρούμεναι τῆς ποινῆς, πρέπει νὰ θεωρῶν-
ται ἐπιδαρυντικαὶ περιστάσεις, ἔπειτα, ὅτι, τοῦ κατηγορουμένου αἰτησάμενου
νὰ τεθῇ ζήτημα, εἰν ἡ ἀποδιδόμενη αὐτῷ πράξις ἦναι σειρά διαφορῶν κλο-
πῶν, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς πραγμασιῶν, δέον τούτο νὰ τεθῇ, διότι εἰν διὰ
τῶν μερικωτέρων πράξεων κλοπῆς ἐσκόπει μίαν καὶ μόνην νὰ ἐκτελέσῃ κλο-
πῆν, τούτο ἀποτελεῖ ζήτημα, ὅπερ δέον νὰ λυθῇ ὑπὸ τῶν ἐνόρκων. Α. Π.
ποιν. 36 τοῦ 74. Ἄλλα μὴ ἐρισάσης τῆς ὑπερασπίσεως τὸ πραγματικὸν
ἐνδεῶς εἰς τὴν περιωρισθῇ ἢ ὡς τετελεσμένη ἐν τῷ κυρίῳ ζητηματι ἐκτελέσεια
πράξις, ὅσοι νὰ κρίνῃ τὸ δικαστήριον ἂν τὰ μέχρι τοῦ σημείου τούτου γε-

νόμους ἀποτελῶσι· τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα ποιεῖται καὶ νὰ δυνήθῃ ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων νὰ διατυπώσῃ ἀκριβῶς τὴν ζήτημα, δικαίως δύναται νὰ πορρῖσθῃ ἡ περὶ τῆς θέσεως ζήτημα πρὸς τὰς τῆς ὑπερασπίσεως. Α. Π. ποιν. 29 τοῦ 63. Στὸν μόνον ζήτημα περὶ πράγματος ἔχοντος ἐπιρροὴν εἰς τὸν κατὰ τὴν ἐπιμετροσίαν τῆς ποινῆς ἔχει συμφέρον καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ἐπιμετροσίαν νὰ ὑποβάλῃ τοῖς ἐνόρκοις. ὁ μόνον τὴν ὑπαρξίν τῆς πράξεως, ἐφ' ἣς ἡ κατηγορία, ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὸ μέτρον τῆς ποινῆς αὐτῆς ταύτης τῆς ἐν τῷ καταγορητικῷ διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ ἀρνήσις τοῦ συνέδρων τοῦ νὰ θέσῃ τοιοῦτο ζήτημα ὡς ἐπιδεδειγμένη κατὰ τὴν ἀναιρέτησιν τὴν ἐτυμηγορίαν ζήτηματος ὁμοίως ἀποτελεῖ τῆς πράξεως, ἐφ' ἣς ἡ κατηγορία (λ. γ. ζήτηματος περὶ αὐτοῦ μὴν κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας ἐπὶ ληστείας) ἡ παράλειψις τῆς θέσεως οὐδὲν εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν, ὡς ὅπως περιττοῦ ὄντος, τῶν ἐν νόμῳ καὶ ἀνεῖ τῆς θέσεως ἰδίου ζήτηματος (λ. γ. περὶ αὐτοῦ ἐξ ὧν αὐτῶν τὸν καταγορευόμενον (λ. γ. τῆς ληστείας). ἀποφασίζοντες τὸ περὶ τῆς πράξεως, ἐφ' ἣς κατηγορεῖται, ζήτημα, ἐν τῇ συζητήσεως, ὅτι δὲν ἔπραξε τὴν πράξιν ταύτην. Α. Π. ποιν. 30. Ὅθεν καὶ ἀπὸ τῆς ζήτημα δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τεθῇ ὑπὸ τῆς κατηγορίας ἐπὶ ἀποπείρα φόνου ἐκ προμελέτης ἢ ἀπρομελετήτου συγγένειαν ἐχούσης τῆς ἀποπείρας, ἥς πρὸς ὑπαρξίν ἀπαιτεῖται πρὸς τῆς πράξεως περιεχούσης ἀρχὴν ἐκτελέσεως, πρὸς τὴν ἀπαιτούμενην ἐπιχειρήσεως παρανόμου πράξεως. Α. Π. ποιν. 76. Ἐμπρησμοὶ συνοδείων ληστεϊῶν εἶναι αὐτοτελὲς πράξεις καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπλῶς ἐπιδεδειγμένη αἰτία τῆς ληστείας ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων μὴ ἀποσπαινομένη περὶ τῆς πράξεως· ὅθεν νὰ κηρυχθῇ ἡλίπιος καὶ κατ' ἀκολουθίαν νὰ διαταγῇ ἡ ἐν ἐνόρκων εἰς τὸ δωματίον τῶν διασκέψεων πρὸς συμπλήρωσιν τῆς αὐτῶν, τοῦτο δὲ μὴ γενομένου, ἀναιρέτη ἡ τῶν συνέδρων καὶ παραπεμπτέα ἡ περὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ κατηγορία εἰς ἄλλο κατὸν πρὸς ἐκδίκασιν. Α. Π. ποιν. 57 τοῦ 66. Ἀλλὰ δὲν κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν ἐπικληθέντα πραγματὰ νὰ ἀσκήσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τὴν κατὰ τὸν καταλογισμὸν τῆς ποινῆς· ὅθεν ἡ παράλειψις ζήτηματος, ἐφ' ἣς δὲν δύναται νὰ ἐπέλθῃ βλάβη τῷ καταγορευόμενῳ ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 69. 77 τοῦ 82, 8 τοῦ 83. Ὅθεν ἐνόρκων παραδεξαμένων, ὅτι οἱ καταγορευόμενοι ἐκ συστάσεως κατὰ τοῦ παθόντος τραῦμα, τούτουθεν δ' ἐκάτερος αὐτῶν εὐθὺς ὅπως πρὸς τὸ τίς ὁ τραυματίας, τῶν ἐπὶ τῶν ἀρθρῶν 311 καὶ 312 ζομένων ζήτημάτων, ἀφορώντων εἰς περιπτώσιν καθ' ἣν πολλὰς ἀναιρέσεις ἐπέβαλον χεῖρα εἰς τὸν θανατωθέντα ἢ τραυματισθέντα, νὰ ἀσκήσων ἐπιρροὴν τινα, εὐδαιμονίας βλάβης ἐπεμμένως ἐπὶ τῇ παραλείψει αὐτῶν, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 32. Ὅθεν, καταγορευόμενος τινὲς ἐπὶ ἀποπείρα ἀναίρεσεως κατὰ τὴν ἀναιρέτησιν, δὲν παρατυχόντα ἐτραυματίσας, εὐδαιμονίας κατ' αἰτίαν τοῦ κατὰ τὴν ζήτημα περὶ ἀπρομελετήτου τραυματισμοῦ, εἰσὶ εὐδαιμονίας ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν τῆς ποινῆς.

επιπληκτικῶν τῆς ποινῆς τοῦ ζήτημα τοῦ εἰς ἀμελείας τραυματισμοῦ τοῦ Σαμουηλίου. Α. Π. ποιν. 8 τοῦ 84. Ἐπίσης τεθέντος ζητήματος τετελεσμένης ληστείας κατὰ τὸ ἐδ. 2 καὶ 3 τοῦ 363 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, τιμωρομένων δὲ τῶν ληστῶν διὰ θανάτου εἴτε ἐφόνευσαν, εἴτε ἐτραυματίσαν καὶ οὕτως κατὰ τὸ ἄρθρον 364 τοῦ αὐτοῦ νόμου, οὗτος δὲ καιρίας πληγῆς τῆς παραγαγούσης ὡς ἐνεργοῦ αἰτίας τὴν θάνατον κατὰ τὸ 287 ἄρθρον αὐτοῦ περιττὸν καὶ τετὴ τὸ ζήτημα εἶναι ἐπὶ ἀνήνεγκον τραύμα θανατηφόρον κατὰ τὴν ἰατρικὴν τῆς ληστείας ὡς κατηγορουμένοι. διότι οὗτοι τὸν χαρακτήρα τῆς ποινῆς, οὗτε τοῦ εἶδος τῆς ποινῆς μεταβάλλει· καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδεμίαν εἶναι ἐπιβάρυνσιν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 69. Ἐπίσης εἰς δὲ μὲν συνηγόρος, καίπερ κατὰ κανόνα ἀντιπροσωπεύων τὸν κατῆγ., ἀναφέρει ἐλαφρυντικὰ γεγονότα ὅπερ αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ κατηγορούμενος ἀποκρούει ῥητῶς αὐτά, τὸ δικαστήριον, τὸ ἐρεῖδόμενον μάλιστα εἰς τὴν δόλῳσιν τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ συνηγόρου αὐτοῦ, οὐδένα νόμον παραβιάζει, μὴ τίθῃν περὶ τούτων τῶν γεγονότων ζήτηματα. Α. Π. ποιν. 119 τοῦ 55. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπὶ ἀπρομελετήτως θανατηφόρου τραύματος κατηγορίαν, ἰσχυροποιεῖται τῆς ὑπερσπίσεως ὅτι: δὲν ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ τὴν θάνατον ἢ σύμπτωσης τῶν πολλῶν τραυμάτων, οὐδ' ἐβεβαιώθη, ὅτι πάντα τὰ τραύματα ἦσαν θανατηφόρα καὶ τίς ἐκ τῶν πολλῶν κατηγορουμένων ἐπληρώσει τὰ θανατηφόρα τραύματα, ἀναγκαῖον νὰ τιμωρῇ περὶ τούτων πάντων ζήτηματα, ἢτε τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης αὐτῶν λύσεως ἐχούσης ἐπιβάρυνσιν εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς. Ἄλλως ἢ ἐτοιμηγορίᾳ τῶν ἐνόρκων, μὴ περιλαμβάνουσα πάντα τὰ τῆς δίκης πραγματικὰ γεγονότα, εἰναι ἀτέλως καὶ ἐλλειπῆς· καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις τῶν συνεδρῶν ἀνεκρίθη. Α. Π. ποιν. 153 τοῦ 64. Κατὰ πάντα δὲ ἐκινετοποιεῖται ἡ διάταξις τοῦ άρθρου 429, ἐν ᾗ οὗτοι τῶν κατηγορουμένων καὶ ἀμειωτέρων πυρεθλεύοντων κατὰ μὲν τὸ βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριο εἰς μόνον ἐκ τῶν δύο πυρεθλεύοντων ἐπὶ ἐπὶ τὸν θάνατον τοῦ παθόντος, εἰς δὲ τοὺς ἐνόρκους ὑπεβλήθη κύριον ζήτημα περὶ τοῦ ἐν τῇ κατηγορουμένοι ἐκ συστάσεως εἰσεταθέντος τὴν ἀποδεδειγμένη αὐτοῖς ῥάβδον διὰ τῶν πληγῶν πυρίτιδος καὶ σφαίων ὁπλῶν αὐτῶν, ἐνεκα τούτου· ἄλλως διακρίσεως, διότι ἐνεκα τῆς συστάσεως ἢ τοῦ ἑτέρου πυρεθλεύοντος ἀποτύχησεν δὲν εἶναι κατὰ τοὺς ἔργους τοῦ άρθρου 57 τοῦ Ποιν. Ν. ἐπιβάρυνσιν τινὰ εἰς τὴν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς. Α. Π. ποιν. 119 τοῦ 68.

431. Τα ζητήματα συντίθενται έγγραφως, και έγκειρίζονται εἰς τὴν προεδρίαν 1) τῶν ἐνόρκων μετὰ τοῦ ἐγγλετηγερῶν καὶ ἑκὼν τῶν ἐγγραφῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁμῶς ἐξαίρετονται αἱ ἐν τῇ προανακρίσει ἐγγραφῶς γενόμεναι ἐξετάσεις μαρτυρῶν δικτὸς τῶν ἐν τῇ ἀρκίᾳ 116, 120, 124, καὶ 129 διαλαχθέντων ἐκ τῶν περιπτώσεων — ἡλικίᾳ τῶν ἐγγραφῶν — ἡ περίοδος τῶν συνδεδεμένων

Ν. Εἰ καὶ τὰ ζητήματα συντίθενται ἐγγράφως κατὰ τὸ ἀρθ. 431 τῆς ποιν. δικον., ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι καὶ πρέπει νὰ ὑπογράφωνται ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνόδων, εἰς ᾗ ττον αὐτὲ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας διατάσσεται ἡ ὑπογραφή αὐτῶν. αὐτὲ ἐν τῷ ἀρθ. 438 τῆς αὐτῆς δικον., διαγράφονται τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσως, μνημονεύεται δὲ τοιαύτης ἢ μὴ ὑπογραφῆς αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 91 τοῦ 42, 96 τοῦ 74. 'Αλλ' οὕτῃ τὸ 431 ἀρθρον, εἴτε τὸ 88, εἴτε ἄλλη τις διατάξις ἀπαγορεύει νὰ ὑπογράφωνται κατὰ τοὺς ἐνόρκους παραδιδόμενα ζητήματα ὑπὸ τοῦ γραμματέως. Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 63, 33 τοῦ 76.—Τὰ πρακτικὰ δέον νὰ ἀναγείωσιν, εἰς ἐξχρήσθην τῆς σχετικῆς δικογραφίας: αἱ ἐν τῇ προανακρίσει ἐγγράφως καὶ ἀνωμαλῶς ληφθεῖσαι μαρτυρίαι· ἄλλως τεκμαίρεται, ὅτι δὲν ἐξχρήσθων. Α. Π. ποιν. ἀπ. 159 τοῦ 67. Συμπεριλαμβάνονται δ' εἰς τὴν ἔκφρασιν καὶ ἐν τῇ προανακρίσει ἐξετάσεις μαρτύρων καὶ αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων τῶν ἐξετάσθεντων κατὰ τὴν τακτικὴν ἀνάκρισιν. Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 89. 'Αλλ' ἢ μὴ ἐξαιρέσει αὐτῶν δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος· τοῦτο συμβαίνει μόνον κατὰ τὸ ἀρθρον 438 § 14 τῆς ποιν. δικ. ὅταν τις τῶν ἐπ' ἀκυρωθέντος ἐξετασθέντων μαρτύρων μὴ ἐρκισθῇ ἢ ὅταν κατὰ τὸ ἀρθρον 384 ἀναγνωσθῇ ἐπ' ἀκρατηρίου καταθέσει ληφθεῖσα ἐν τῇ προανακρίσει. Α. Π. ποιν. 159 τοῦ 67. 'Ὅθεν ἡ παράδοσις τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 431 περὶ τῆς μὴ ἐγχειρίσεως τοῖς ἐνόρκοις τῶν ἐν τῇ προανακρίσει ἐγγράφως γενημένων ἐξετάσεων δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν, αὐτὲ μὴ ἐκτιμώμενης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 69, 163 τοῦ 83, 169 τοῦ 75, 47 τοῦ 84, 37 τοῦ 92. Τοῦναντίον μετὰ τῶν ἐγγράφων ζητημάτων παραδίδονται μὲν τῷ προϊσταμένῳ τῶν ἐνόρκων καὶ αἱ κατὰ τὴν προανακρίσιν ληφθεῖσαι ἐνόρκοι ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων· ἄλλὰ τοῦτο μόνον ἐπὶ τῇ ποσποθεσί, ὅτι ἐγένετο γράψαι αὐτῶν ἐν τῇ δίκῃ εἴτε ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως εἴτε ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 80 τοῦ 84. 'Αλλὰ καὶ τὰς παραδόσεις αὐτῶν δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, αὐτὲ οὐδενίως τοῦ νόμου διατάσσεται καθιέρωσις τῆς ἀναίρεσιν διὰ τὴν παράδοσιν τῆς περὶ παραδόσεως ἢ μὴ παραδόσεως εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐγγράφων διατάξεως τοῦ ἀρθ. 431. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 92. Σημειωτέον ὅτι τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφα τῶν διαφορῶν αἰτῶν παραδίδονται τοῖς ἐνόρκοις. Α. Π. ποιν. ΤΑΘ' καὶ ΤΜΒ' τοῦ 39. Τοῦτο δὲ καὶ ἐν ἐπὶ καθάπτωνται τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 42. 'Αδικοῦται δὲ ἐν ἀνεγνωσθῆσαν ἢ οὐ κατὰ τὴν συζητήσιν. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 48, 38 τοῦ 52. 'Αλλ' οὐχὶ εἰς ταῦτα ὥσιν ἀκυρὰ, διότι τὸ ἀκυρον ἐγγράφον οὐδαμῶς πρέπει νὰ λησθῇται ὑπ' οὗτοι εἰς μόρτωσιν δικαστικῆς περιστάσεως. Α. Π. ποιν. 52 τοῦ 50. 'Αλλ' ἀντίκειται ἀπόφασις 127 τοῦ 72, καθ' ἣν οὐ νόμος δὲν κωλύει τὴν παράδοσιν αὐτῶν. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 159 τοῦ 72 ἐκ τῆς παραδόσεως δὲν παράγεται ἀναίρεσις, ἀλλ' αἱ ἐνόρκοι ἐξετάσεις μαρτύρων προσήκον νὰ παραδίδωνται, καὶ ἐν δὲν ἀνεγνωσθῆσαν. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 33, 70 τοῦ 57. Contra 80 τοῦ 84. Κατὰ δὲ τὴν 53 τοῦ 48 ἀποτελεῖ καὶ λόγον ἀναίρεσως ἡ παράδοσις ἐνόρκων καταθέσεων μὴ ἀναγνωσθεισῶν. 'Αλλὰ δὲν πρέπει νὰ παραδίδωνται, ἐάν ἀκρωτῶν ἦσαν ἀκυροὶ δι' ἀποράσεως. Κατὰ τὴν ἀπόρασιν μάλιστα 100 τοῦ 66 ἐπέρχεται καὶ ἀναίρεσις, ἐάν παραδῶθῃ τοιαύτη λόγῳ παραδόσεως τῶν περὶ δημοσιότητος τῆς συζητήσεως διαταγμένων.—'Ὁ ἀνάγκη τῶν ἐν τῇ προανακρίσει καταθέσεων τῶν συγκατηγορουμένων (ἀμφωθέντων ἢ ἐπιδι-

των ἑνίων) ἐπιτρέπεται, ὡς καὶ ἡ ἐγγείσις αὐτῶν εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἅτε μὴ ἀπαγορευομένη ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 431. Α. Π. ποιν. ἀπ. πορ. τοῦ 38, 68 καὶ 106 τοῦ 42, 61 τοῦ 31, 89 τοῦ 32, 23 τοῦ 36, 24 καὶ 77 τοῦ 37, 14 τοῦ 39, 33 τοῦ 66, 30 τοῦ 81, 93 τοῦ 83. Ἐπίσης ἡ ἐπὶ τῆς προσκομῆς μνημόσυνα τοῦ παθόντος γενομένη, ὑπὸ τοῦ ἀρκασίου ανακριτικοῦ ὑπεκλήθη ἐκθέσις δὲν δύναται νὰ ἐξουσιωθῇ τῇ κατὰ τὴν ἀνακρίσιν ἐφετάμῃ μαρτύροις ὅθεν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων καὶ ἀναγνωσθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 48. Ἐπίσης ἡ περὶ τῆς ἐγγράτου μνημόσυνα τοῦ παθόντος ἀνακριτικῆς ἐκθέσεως. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 30. Ἡ ἱατρικὴ ἐκθέσις ὡς γνωμοδότησις ἐμπειροτεχνίου δὲν ὑπάγεται ἐπίσης εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐξαίρουμένων ἐγγράφων. Α. Π. ποιν. 46 τοῦ 61, 78 τοῦ 33. Ἄν δὲ ἱατρικῇ τις ἐκθέσις ἐδόθῃ μὲν τοῖς ἐνόρκοις, δὲν ἀναγνωσθῇ, δὲ ἐπ' ἀκροατηρίου, ταῦτα οὐδεμίαν βλάβην ἐπινεγκὼν αὐτῷ, μὴ ληφθῶσι μάλιστα τὴν ἀνάγκωσιν ταύτην, δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 33. Ἀλλ' ἐξ ἄλλου ὁ λόγος, ὅτι ἐλάττω ὑπ' ὄψιν οἱ ἐνόρκοι ἐκθέσεις ἱατρῶν μὴ ὀρκισθέντων, δὲν ἐπ' αὐτοῖς ἀναίρεσιν Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 84, 83 τοῦ 86 κτλ. (Ἰδε καὶ ἀρθρ. 458).—Ἡ ἑλλείψις τῆς ἀναγνωσῆς μαρτυρίας ἐνόρκου ληφθεῖσης δὲν εἶναι ἀπορῶν λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ὅτι ὁ τὴν μαρτυρίαν αὐτὴν καταθεῖς παρίσταται αὐτοπροσώπως ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ ἐφετάζεται ὑπ' αὐτοῦ ἐνόρκου, οὐδ' ἡ τῆς ἐνόρκου παιδείας τοιαύτης μαρτυρίας εἶναι λόγος πρὸς ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 82. Ἐπίσης δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν ἡ μὴ παραδοσις τῶν ἀνακριτικῶν καταθέσεων τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ πρῶτον ἐνόρκου ἐξετασθέντων μαρτύρων, αἵτινες ἄλλως δὲν εἶναι καὶ ἀναγκαστὰ τοῖς ἐνόρκοις, ὡς ἐναυθαί: εἰς τὰς ἀκοὰς αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 134 τοῦ 63.—Διδομένων τοῖς ἐνόρκοις ὅλων τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων τῆς δίκης, πλὴν τῶν ἐν τῇ προανακρίσει γενομένων ἐνορκίων ἐξετάσεων μαρτύρων, κατὰ τὴν ῥητὴν διατάξιν τοῦ ἀρθροῦ 431, ἐπιτρέπομενης ἐπομένως τοῖς ἐνόρκοις τῆς χρήσεως αὐτῶν ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτῶν δικηκτικῇ, ἔπεται, ὅτι δύναται νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτῶν καὶ κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσιν, ἂν δὲν προσβληθῶσιν ὡς ἄκυροι. Α. Π. ποιν. 92 τοῦ 47.—Οὐδαμοῦ τοῦ νόμου ἐξίεται, εἰς κατὰ τὴν συζητήσιν τῆς ἐπὶ ψευδορκίᾳ ἢ ψευδομαρτυρίᾳ κατηγορίας πρὸς ἐναγίνωσιν καὶ ἡ περὶ τῆς ἐνόρκου καταθέσεως τοῦ ὡς ὑπαίτιου τοιαύτης πράξεως κατηγορ. ἐκθέσις ἢ νὰ παραδίδεται καὶ αὕτη μετὰ τῶν ἄλλων ἐγγράφων τοῖς ἐνόρκοις. Α. Π. ποιν. 134 τοῦ 73.—Ἄν, μὴ ἀντιτεινοντιῶν τῶν διαδίκων, τὸ δικαστήριον τῶν συνήδρων δηλώσῃ εἰς δὲν παραδίδει τοῖς ἐνόρκοις ἐγγράφων τι ὡς περιττὸν ἢ παράλειψις αὐτὴ δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, ἅτε τοῦ νόμου μὴ εὐρίσκοντες τοιοῦτόν τι, κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 92 τοῦ 38.—Μεταξὺ τῶν εἰς τὴν προεστῆμενον τῶν ἐνόρκων ἐγγειριζομένων ἐγγράφων δὲν περιλαμβάνεται τὴ τῆς συζητήσεως πρακτικῇ. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 64.—Ἐπιτρέπεται ἡ τοῖς ἐνόρκοις ἐγγείσις ὑπομνημάτων. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 61.—Ἡ ἐξέτασις τῆς διατάξεως, καθ' ἣν προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τῶν ἐνόρκων ὁ πρῶτος, δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 111 τοῦ 89, Δικωνορῶσιν ἀποστρέφει 77 τοῦ 51 καὶ 16 τοῦ 34 (Ἰδε καὶ ἀρθρ. 439).—Σημειωτέον εἰς κατὰ τὴν ῥητὴν διατάξιν τοῦ ἀρθ. 2 τοῦ νόμου τῆς 27 Ἰουνίου 1850, προκειμένου κατηγορίας πρὸς ἐξουδένωσιν τοῦ Βασιλέως, ὁ πρῶτος οὐδεὶς νὰ ὑπομνησθῇ τῶν ἐνόρκων, ὅτι δικαιοῦνται νὰ ἀπορρίνωσιν καὶ αὐτεπαγγέλτως περὶ τῆς

ὕπαρξιν ἐλαττυντικῶν περιστατικῶν. Ἄλλ' ἡ παράλειψις τοῦ προεδρικοῦ τούτου καθήκοντος δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 59. — (*18ε καὶ ἀρθ. 439).

432. Ἐκτεθέντων τῶν ζητημάτων εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἀποχωρεῖ ὁ κατηγορούμενος ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου. — Οἱ ἐνόρκοι ὑπάγουν εἰς τὸ δι' αὐτοὺς παρεσκευασμένον δωμάτιον διὰ νὰ διασκηθῶσι. — Δὲν ἀποχωροῦσι δὲ ἐκείθεν πρὶ τοῦ τέλους τῆς διασκέψεως. Ποιν. 433 ἐ. 440, 446. ΣΠΝ. 125. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 341).

Ν. Καὶ ἂν τις τῶν ἐνόρκων ἐξέλθῃ τοῦ τῶν διασκέψεων δωματίου καὶ κοινωχῇ μετ' ἄλλου, ἐπανελθῇ εἰς αὐτό, δὲν ἀποτελεῖ τούτο λόγον ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. ἀπ. 81 τοῦ 53. οὐδ' ἀπαγγέλλεται ὑπὸ τοῦ γωμοῦ ἀκυρότης εἰς τὴν διαδικασίαν ἐνεκα τριταύτης συγκεινωμένης τινὸς τῶν ἐνόρκων μετ' ἄλλων προσώπων, ἢ καὶ αὐτῆς τῆς πολιτικῶς ἐναγούσης, οὐδὲ λόγον ἀναίρεσως ἀποτελεῖ ἡθικὴ δόξαν πίσεως τῶν ἐνόρκων ἐξ ἐκλιπαρήσεως πρὸς αὐτοὺς τῆς πολιτικῶς ἐναγούσης, κρατούσης ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς φρενὸς αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 26 τοῦ 84. (*18ε καὶ ἀρθρον 433).

433. Διασκαπτομένων τῶν ἐνόρκων, οὐδεὶς εἰσέρχεται εἰς τὸ πρὸς διασκέψιν δωματίον, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἐνόρκων τις θύναται νὰ ἐξέλθῃ ἐκείθεν ἄνευ ἄδειας 1) τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργητοδικῶν 2) — Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπαγορεύεται ὡσαύτως εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐποιαδήποτε ἀνακεινώσις πρὸς τρίτον τινά. — Πρὸς διατήρησιν τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης ἐφίσταται φυλακὴ παρὰ τὴν θύραν τοῦ πρὸς διασκέψιν δωματίου. Ποιν. 434, 445. ΣΠΝ. 125. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 343).

1) τοῦ προέδρου 2) τῶν συνέδρων

Ν. Ἀπαγορεύων ὁ νόμος (ἀρθ. 433 καὶ 445) τὴν τῶν ἐνόρκων συγκεινωσίαν πρὸς τρίτους, δὲν ἐνόησεν ὡς τρίτους τοὺς ὡς ἀναπληρωτικὰς κληθέντας ὑπὲρ τοῦς δώδεκα ἕνα ἢ καὶ δύο ἐνόρκους. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 46. — Ἡ περίστασις τῆς ἀνακεινώσεως ἐνόρκου πρὸς τρίτον ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς διασκέψεως τῶν ἐνόρκων τιμωρεῖται μὲν κατὰ τὸ 434 ἀρθρον, ἀλλὰ δὲν συνεισριθμεῖται ἐν τοῖς λόγοις τοῖς ἀναίρεσως. Πᾶσα δὲ ἄλλη ἀνακεινώσις πρὸς τῆς διασκέψεως δηλονότι, οὐδαμῶς προνοεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. ΣΓΒ' τοῦ 39, 81 τοῦ 53, 34 τοῦ 77, 80 τοῦ 79, 26 τοῦ 84. Τούτοις προφανὲς συγχάνει, ὅτε τοῦ ἀρθρου 433 ἀπαγορεύοντος τὴν εἰς τὸ δωματίον τῶν διασκέψεων εἰσόδον ἄλλου καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐξόδον τινος τῶν ἐνόρκων ἄνευ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ ποινῇ χρηματικῇ ἢ ποινῇ προσωπικῇ κρατήσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Ὅθεν δὲν εἶναι ἀκυρώσις ἢ ἐτυμολογία διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων προκληθεῖσαν ἀδείαν τοῦ προέδρου εἰσόδον τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως πρὸς διασκέψιν δυσαναγνώστων λέξεων.

τῶν ζητημάτων, ὑπ' αὐτοῦ ἀντιγραφέντων. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 48. Ἀλλ' οὐδὲ διὰ τὴν εἰσόδον καὶ παραμονὴν ἐν τῷ δωματίῳ τῶν διασκέψεων ἑλλοι τινὲς δικαστικοῦ προσώπου, ὡς τοῦ Προέδρου πρὸς χορήγησιν δαγμάτων. Α. Π. ποιν. 107 τοῦ 56, 191 τοῦ 73, 40 τοῦ 75, 27 τοῦ 87, 139 τοῦ 91, 26 τοῦ 93. (Παρά Γάλλοις ἐπιτρέπεται ὁ νόμος νὰ εἰσέλθῃ ὁ Πρόεδρος εἰς τὸ δωματίον τῶν διασκέψεων, ὥπως δώσῃ διασαφήσεις. Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν. μὴ ἐπιτρέποντος τοῦτο τοῦ νόμου, ὁρθόν εἶναι, ἂν ἔχωσιν ἀπορίας εἰ ἔνερκοι, ἐξερχόμενοι τοῦ δωματίου αὐτῶν, νὰ προβάλλωσιν αὐτὰς ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου). Ἀλλ' οὐχ ἥτιον ἡ παραβίασις τῆς διατ. τοῦ 433 ἀρθροῦ δύναται νὰ προβληθῇ διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ δικ. τῶν συνέδρων. ὅπως κατὰ τὰς περιστάσεις δύναται νὰ κινῶσθῃ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν ἢ νὰ πορρίψῃ τὴν πρότασιν. Ὅθεν τὸ δικ. τῶν συνέδρων ὑφίλει πάντοτε νὰ πορρίνηται ἐπὶ γενομένης τοιαύτης προτάσεως, ὡς ἀπορῶσθαι εἰς διαταγὴν κατὰ τὴν συζητήσιν προκύψαντα (ἀρθ. 420), ἢ ἑλλείψῃ δὲ τοιαύτης ἀπορῶσεως λόγος ἐστὶν ἀναιρέσεως. Α. Π. ποιν. 148 τοῦ 76. Κατὰ μείζονα λόγον δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἡ κατὰ τὰ πρὸς ἀναφυγὴν διαλειμματα συγκατανομία τῶν ἐνόρκων μετὰ τῶν ἐκτός, μὴ συναριθμουμένη ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ἀρθ. 438 Α. Π. ποιν. 46 τοῦ 79, 30 τοῦ 82, 23 τοῦ 83, 25 τοῦ 91, 47 τοῦ 92.—Ὅτι παρὰ τὸν νόμον δὲν ἐτέθη φυλακὴ εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς διασκέψεως τῶν ἐνόρκων, δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως. Α. Π. ποιν. 144 τοῦ 60, 19 τοῦ 80, 119 τοῦ 87.

434. Ἐνερκοὶ ἀντιβαίνοντες εἰς τὴν ἤδη εἰρημένην ἀπαγόρευσιν τιμωροῦνται παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν 1) μὲ χρηματικὴν ποινὴν 10—200 δρ. — Ἀλλοὶ δὲ παρὰ τοὺς ἐνέρκους, παραβαίνοντες τὴν τοιαύτην ἀπαγόρευσιν, καθὼς καὶ ὁ εὐλαξ ὁ συγχωρῶν τὴν παράδοσιν ταύτην, τιμωροῦνται μὲ κρατήσιν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν Ποιν. 420. (Γάλλ. Ποιν. Δικ. 343.).

1) συνέδρων

435. Ἐν τῷ πρὸς διάσκειψιν δωματίῳ ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἐκθέτει ἐνώπιον πάντων εἰς αὐτοὺς εὐκρινῶς καὶ αὐτοῦ λέγει τὰ ἑξῆς:— «Ὅτι θέλουσιν βασανίσαι εὐσυνειδήτως τὴν κατηγορίαν, καὶ διὰ τῆς βασάνου ταύτης, ἐξόχως δὲ δι' ἐπιμελέως καταθέσεως τῆς ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν γενομένης δηλώσεως διασκέψεως 1), τῶν κατ' αὐτὴν ἐξουολογήσεων, καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν καθυποβεβλημένων τυχὲν ἄλλων ἀποδείξεων θέλουσιν συζητήσιν καὶ παρίωσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν πεποιθήσιν: ὅτι ὁ νόμος δὲν ζητεῖ μὲν παρ' αὐτῶν λόγον τῶν αἰτίων, ἐπὶ τῶν ὅποιον στηρίζεται ἡ πεποιθήσις των, ἐπιβάλλει ὁμοῦ εἰς αὐτοὺς

» τὸ ἱερὸν χρέος τοῦ νὰ ἀκούσων, ἐνῶ σχηματίζων τὴν πεποι-
 » θήσιν τῶν, τὴν φωνὴν τῆς ἰδίας τῶν συνειδήσεως, καὶ τὴν ἐν
 » τῶν συζητήσεων παρὰχθεῖσαν γνώμην τῶν παρὶ τοῦ βασιλεῦς
 » τῆς κατηγορίας, περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων, περὶ τοῦ
 » ἁξιοπιστοῦ τῶν μαρτύρων, καὶ τοῦ ἁξιοσχεροῦ τῶν ἀποδείξεων
 » ὅτι ἰδίως ἐρείλουν νὰ μὴ λησμονήσων, ὅτι ἡ διασκέψις τῶν
 » πρέπει νὰ ἀφορᾷ μόνον τὴν κατηγορίαν καὶ τὰ στήριζοντα
 » αὐτὴν καὶ μετ' αὐτῆς συνεχόμενα πράγματα καὶ περιστατικά,
 » οὐδέποτε δὲ τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα καὶ τὰς διὰ τῆς ἀπορά-
 » σεως ἐπαχθησόμενας τυχὸν ποινάς· καὶ ὅτι, ἐκ τοῦ ἐναντίου,
 » ἡ τελευταία αὕτη σκέψις ἀντιβαίνει εἰς τὰ ἔννοια τῶν καθή-
 » κοντα, καθότι ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς τὸν προσδιο-
 » ρισμὸν τῆς ποινῆς, ἀλλὰ μόνον τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος. ἂν
 » ὁ κατηγορούμενος ᾔναι ἐνοχὸς τῆς προσαπτομένης εἰς αὐτὸν
 » πράξεως, ἢ ὀχι». — Ἀντιτυπὸν τῆς ὁδηγίας ταύτης τοιχοκοι-
 » λᾷται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς διασκέψεως. Ποιν. 432, ΣΠΝ. 125.
 (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 342).

1) συζητήσεως

Ν. Καὶ ἂν ἐν τῷ δωματίῳ τῶν διασκέψεων δὲν ὑπῆρχον ἀνηρτημένοι αἱ
 ἐν τῷ ἄρθρῳ 433 ἐκτιθέμεναι ὁδηγίαι, οὕτως ἀνέγνω αὐτὰς τοῖς ἐνόρκοις ὁ
 προϊστάμενος αὐτῶν, κατ' ὃ ἔχει καθήκον, ἀναίρεσις δὲν ἐπέρχεται, ἀπὸ μὴ
 ἐξισμένης τῆς παραλείψεως ταύτης ὡς λόγου ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 198
 τοῦ 66, 35 τοῦ 77, 12 τοῦ 83. Οὐδὲ ἀπαιτεῖ ὁ νόμος τὴν διὰ τῶν πρα-
 κτικῶν ἢ ἄλλου ἐγγράφου βεβαίωσιν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὁρισμῶν τοῦ
 ἄρθρου 433. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 64. — Ἀπαγορεύοντος τοῦ νόμου (ἄρθ. 433)
 τὴν περὶ τῶν νομίμων ἀποτελεσμάτων τῆς τῶν ἐνόρκων ἐτυμηγορίας καὶ
 περὶ τῶν ποινῶν διασκέψιν ἔπεται, ὅτι συναπαγορεύεται καὶ ἡ περὶ τῶν
 ἀποτελεσμάτων τούτων καὶ τῶν ποινῶν συζητήσις ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων·
 ὅθεν ἐπ' οὐδεμιᾷ προσέει: δύναται ὁ ὑπερασπιστὴς νάνακοινοῖ τοῖς ἐνόρκοις
 τὰ τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν νόμιμα ἀποτελέσματα, ἔχει ἐπαμένως καθήκον ὁ
 πρόεδρος τῶν συνεδρῶν νάπαγορεύῃ τὴν ἀνάπτυξιν ταύτην. Α. Π. ποιν.
 139 τοῦ 46.

436. Οἱ ἐνόρκοι διασκέπτονται· πρῶτον περὶ τοῦ κυρίου ζη-
 τήματος, καὶ ἔπειτα περὶ τῶν παρεμπιπτόντων 1) τυχόν
 ζητημάτων. Ποιν. 437, 438, (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 334).

1) παρεμπιπτόντων

Ν. 1^η αἰ. ἄρθ. 437.

437. Ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων συλλέγει περὶ ἐκάστου
 τῶν ζητημάτων τὰς ψήφους κατ' ἣν ἐτάχθησαν παρὰ τοῦ προέ-

δρου σειράν. — Ἡ ψηφισμορρία συνίσταται μόνον εἰς τὴν ἐξῆς ἐγκρίσιν. — ἔάν δ' κατηγορούμενος ᾔνοι ἐνοχος τῆς εἰς αὐτὸν προσαπομένους πράξεως, ἢ ἔχι. — ἔάν ᾔνοι ἐνοχος τῆς πράξεως κατ' αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴν περίστασιν, ἢ ἔχι. Ποιν. 438. (Γαλλ. Ποιν. Δικ., 345).

Ν. Τὸ νόμον ὁρίζοντες δι: ἡ συζήτησις τῶν ἐνόρκων περιστρέφεται εἰς ἓνα τὰ ὑποβληθέντα αὐτοῖς ζητήματα, ἔπεται δι: αἱ τυχόν ἀπαντήσεις αὐτῶν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας εἰς ζητήματα μὴ τεθέντα τυγχάνουσιν ἀκυροί. ὅθεν ἀκυροὶ καὶ ἡ εἰς τοιαύτην ἐτυμηγορίαν ἐρείδομένη ἀπόφασις τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 148 τοῦ 59. — Ὁ ἐνοχος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ παραδεχθῇ ἢ νὰ ἀπορρίψῃ ἐν συνόλῳ τὸ ζήτημα, διότι ἐνδέχεται νὰ σχηματίσῃ τὴν περὶ αὐτοῦ ὅτι δὲν εἶναι ἐνοχοί ἢ δὲν εἶναι ἐνοχοί ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιπτώσεις πάντες οἱ κατηγορούμενοι. Ὅθεν δικαιούται νὰ διακρίνῃ ἐν ἀνάγκῃ τὸ ζήτημα καί, παραδεχόμενος ἓνα τῶν ἐν αὐτῷ στοιχείων καὶ γεγονότων, νὰ ἀπορρίπτῃ τὰ λοιπὰ. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 66. — Τῶν ἐνόρκων ἀρριλόντων νὰπαντήσωσιν εἰς ἕκαστον τῶν ζητημάτων κατὰ τὴν τεταγμένην ὑπὸ τοῦ προέδρου σειράν, ἔάν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν παραλείψωσιν ἐντελῶς τὴν λύσιν τινὸς ζητήματος καὶ μεταβῶσιν εἰς τὰ ἐπόμενα ζητήματα, τὴν ἐτυμηγορίαν ὡς ἀτελήν καὶ ἀτελή ἐρῆς: τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ληφτέται ἀκυρον. Α. Π. ποιν. ἀπ. 93 τοῦ 65, 137 καὶ 144 τοῦ 60. Ἐπίσης ἐπὶ τὸ ὑποβληθὲν τοῖς ἐνόρκοις ζήτημα περιλαμβάνει ἐξ ὑπαμεινῆς διάφορα ζητήματα προνοούμενα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐδαφίου τοῦ ποιν. νόμου, ἢ δι: ἐτυμηγορία ἀπαντῶν καταφατικῶς ἐπ' ἀπάντων ἀνευ διαστολῆς τῶν διὰ τὸ διαδυνκτικὸν μορίου χωρισμένων κωλῶν τοῦ συνθέτου τούτου ζητήματος, οὗ ἕνεκα ἀποβαίνει ἀδύνατον νὰ διακριθῇ ἂν οἱ ἐνοχοὶ ἀπάντησαν καταφατικῶς ἐπ' ὅλων τῶν ἐξ ὑπαμεινῆς τεθέντων τούτων ζητημάτων ἢ ἐπὶ τινων ἢ ἐπὶ ἑνὸς μόνον καὶ ἐπὶ τίνων. τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐπὶ αὐτῇ νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δυνκτικὸν πρὸς διδρῆσιν τῆς πλημμελεῖς αὐτῶν ἐτυμηγορίας, ἄτε μὴ δυνάμενον νὰ ἐπιβάλλῃ ποινὴν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς: εἶναι δ' ἐντελῶς ἀδιάφορον ἂν τὰ διάφορα ἐξ ὑπαμεινῆς ζητήματα ὑποβῶσιν τὴν αὐτὴν ἐγκληματικὴν καὶ προκαλῶσιν τὴν ἐπιβολὴν τῆς αὐτῆς ποινῆς, διότι τὸ ἀρμόδιον νὰ ἐραμύσῃ τὴν προσέκρουσαν ποινὴν δικαστήριον δεῖν νὰ γινώσκῃ ἐπὶ τίνος ζητήματος οἱ ἐνοχοὶ ἀπάντησαν καταφατικῶς καὶ νὰ ᾔνοι βεβαίον, ὅτι οὗτοι ἐξετίμησαν ἕκαστον τῶν ὑποβληθέντων αὐτοῖς ζητημάτων. Α. Π. ποιν. ἀπ. 104 τοῦ 65. (Ἴδε καὶ ἀρ. 429 καὶ 430). — Οἱ ἐνοχοὶ ἀπονηνόμενοι δι: ἡ κατηγορούμενος ἐκ προαίετης ἀπαράσις καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν, ἀποπνῆς ἀπερῆσαντο, ὅτι ἡ ἀνθρωποκτονία αὕτη δὲν ἐτελέσθη ἀπρομελετήτως καὶ ἐπὶ βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς: δὲν ὑπάρχει ἐπόμενος ἀνάγκη νὰπαντήσωσιν αὐτοὶ τὸ περὶ τούτου ζήτημα. Α. Π. ποιν. 75 τοῦ 62 κτλ. (Ἴδε ἐπίσης ἀρ. 429). — Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δικαιούται ν' ἀπορρίψῃ δι: ἀπορρῆς τὴν πρότασιν τοῦ συνήγρου περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων ἀπευθύνουσας ἐρωτήσεων πρὸς τοὺς ἐνόρκους ἂν ὁ προϊστάμενος αὐτῶν εἴγῃ ἐπὶ αὐτῇ: κατὰ νόμον τὰς ψήφους αὐτῶν, ἄτε τοῦ νόμου αὕτε διατάσσονται, δι: ἐπιτρέποντες τοιαύτας συζητήσεις μετὰ τῆς τῆς ἐτυμηγορίας ἀνάγκης. Α. Π. ποιν. ἀπ. 73 τοῦ 64.

438. Κατὰ τὸν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον προσδιορισμένον τρόπον γίνεται καὶ ἡ κατὰ μέρους ἀπάντησις πρὸς ἕκαστον τῶν ζητημάτων, τῶν ἀφορώντων τὰ παρὰ τοῦ κατηγορουμένου ἀναφερόμενα περιστατικά, τὰ πρὸς τὸν καταλογισμὸν ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς. Ποιν. 430, 437. Π. Ν. 81—112. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 345).

439. Ἡ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐτυμηγορία τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων εἰςμπορεῖ νὰ γίνῃ μόνον δι' ἐπὶ τοῦλάχιστον ψήφων πρὸς πέντε. Ποιν. 441, 458, 13. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 347).

Ν. Τοῦ ἁρθροῦ 431 ὀρίζοντος, ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τῶν ἐνόρκων εἰς τὰ ἐν τοῖς ἁρθροῖς 441 καὶ 458 ἀριθ. 12 καὶ 13, ἐν οἷς περιλαμβάνεται καὶ τὸ ὅτι ἡ καταδικαστικὴ ἐτυμηγορία δεῖν νὰ κατατίθεται διὰ τῆς ἐν τῷ ἁρθρῷ 439 ὀριζομένης πλειονοψηφίας, ἔπεται, ὅτι δεῖν νὰ συνάγῃται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τῶν ἐνόρκων εἰς τὰ ἐν τοῖς ἁρθροῖς τούτοις ἀναφερόμενα καὶ ἐξηγήσῃ τοῖς ἐνόρκοις τί ἐστὶ νόμιμος πλειονοψηφία. Α. Π. ποιν. 16 τοῦ 54, 77 τοῦ 51. Contra Α. Π. ποιν. 111 τοῦ 89, καθ' ἣν ἡ ἀθέτησις τῆς περὶ προκλήσεως τῆς προσοχῆς τῶν ἐνόρκων διατάξεως δὲν ἐπάγει ἀναιρέσιν (1^η καὶ ἀρθ. 431, 'Ἄλλ' ὁσάκις ἐξαγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ὁ πρόεδρος προκαλεῖται τὴν προσοχὴν τῶν ἐνόρκων εἰς τὰ ἐν τοῖς ἁρθροῖς 441 καὶ 458 ἀριθ. 12 καὶ 13 τῆς ποιν. δικον. ὥρισμένα, σαφὲς καθίσταται, ὅτι ὑπέμνησεν αὐτοῖς καὶ τίνι τρόπῳ καταρτίζεται ἡ νόμιμος πλειονοψηφία, ἀπὸ τοῦ ἁρθροῦ 441 παραπέμποντος εἰς τὸ ἄρθρον 439. Α. Π. ποιν. ἀπ. 33 καὶ 117 τοῦ 63.— Οὕτως τῆς διατυπώσεως τοῦ ἁρθροῦ 439 οὐσιώδεις, ὡς βεβαιούσης καὶ δικαιοῦσης τὴν νομιμότητα τῆς καταδικῆς τοῦ κατηγορουμένου, ἔπεται, ὅτι ὁσάκις ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων δὲν προκύπτει ῥητῶς καὶ ἀδιαφιλονεικῆτως ἂν αὕτη καταρτίσθῃ διὰ τῆς νομίμου πλειονοψηφίας, δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτῆς καταδικαστικὴ ἀπόφασις. Α. Π. ποιν. 91 τοῦ 47. Οὐδ' ἀρκεῖ ἀπλῶς ἡ μείζω τῆς ὑπάρξεως πλειοψηφίας, διότι δὲν σαφηνίζεται τίνα πλειονοψηφίαν ἐννοοῦν οἱ ἐνόρκοι. Α. Π. ποιν. 106 τοῦ 46, 11 τοῦ 54. κ.τ.λ. Ὅθεν καὶ ὁσάκις ἡ λεῖσις νομίμου δὲν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σώματος τῆς ἐτυμηγορίας καὶ δὲν εἶναι προσέτι ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ προέστειμένου τῶν ἐνόρκων, ἔστω καὶ ἂν βεβαιούται ἐν τοῖς πρακτικαῖς ὅτι οὗτος ἀνέγνω τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ προσέθεκεν ἐπὶ κεφαλίδος τὴν λέξιν νομίμου, δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων καταδικαστικὴ ἀπόφασις. Α. Π. ποιν. 91 τοῦ 47. Διὸ οἱ σύνεδροι δεῖν οὐκ ἀναιρέτως τὴν ἑλλειπλὴν ταύτην ἐτυμηγορίαν καὶ παραπέμψας τοὺς ἐνόρκους πρὸς σύνταξιν ἑτέρας. Α. Π. ποιν. 71 τοῦ 57. Ἄλλ' ὁσάκις ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ τῶν ἐνόρκων ἀναφέρεται ῥητῶς, ὅτι αὕτη καταρτίσθη διὰ τῆς νομίμου πλειονοψηφίας, πληροῦται ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 117 τοῦ 66, 161 τοῦ 77, 118 τοῦ 93.

440. Καταρτισθείσης τῆς ἐτυμηγορίας, ἐπιστρέφουσιν οἱ ἐνόρκοι εἰς τὸ ἀχροατήριον, καὶ καταλαμβάνουσιν τὰς ἐδράς τῶν. — Κατὰ

παραγγέλαιον τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων, ἀναίρεται ὁ προϊστά-
μενος τῶν ἐνόρκων καὶ ἐκκλινεῖ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διασκευῆς,
ὡς ἐραξῆς. — «Τιμῶς καὶ εὐσυνειδήτως λέγω, ὅτι ἡ ἐτυμολογία
τῶν ἐνόρκων εἶναι αὐτῇ. Ναί, ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἐνοχός,
» ὡς ἐκτελέσας τὴν πράξιν (μὲ τὰ δεῖνα περιστατικά)· ἤ. Ὁχι
» ὁ κατηγορούμενος δὲν εἶναι ἐνοχός κτλ. » Ποιν. 432. (Γαλλ.
Ποιν. Δίκ. 348).

Ν. Ἡ παρουσία τοῦ συνηγόρου ἢ τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὴν ἐν τῷ
ἀρθ. 440 θερμοσίον δὲν εἶναι ἀπαραίτητος, ἀπὸ αὐτῆς ἀποσκοποῦσθαι πλὴν
εἰς τὸ νὰ λάβῃ γνώσιν τῆς ἐτυμολογίας καὶ ἐρευνηθῇ ἂν ἔχει ἐγκυρίαν κατὰ
τύπον καὶ πλήρη κατ' οὐσίαν. Α. Π. ποιν. 82 τοῦ 57. Ἀλλὰ προδηλὸς
δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης, ἐὰν οὗτοι παραστώσι. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 58. —
Καὶ ἂν ἡ ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων ἀναγνωσθῇ ὑπὸ ἄλλου ἐνόρκου, εὐχὴ δὲ
τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν, δὲν ὑπάρχει παράβασις τύπου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος
διατεταμένου, ἐπομένως ἀναίρεσις δὲν ἐπέρχεται. Α. Π. ποιν. ἀπ. 19 τοῦ
60, 12 τοῦ 67. Ἐστὶ δὲ, καὶ ἂν ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἀνεγνώ μὲν
τὴν ἐτυμολογίαν, ἀλλ' ὅχι· ὁλόκληρον, ἀπὸ μὴ ἐριζήσαντος τοῦ ἀρθρου 440
ποινῇ ἀκυρότητος. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 59· διότι τυπικαὶ ἐλλείψεις τῆς
ἐτυμολογίας ἐπάγουσιν ἀναίρεσιν εἰς αὐτὰς αἱ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 438 § 12
καὶ 13 ἐριζόμεναι, ἐν αὐταῖς δὲ δὲν συμπεριλαμβάνεται ἡ καθ' ἣν δὲν βε-
βαιώσεται, ὅτι ἀπαγγέλλῃ ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων. Α. Π. ποιν.
1 τοῦ 64. Πολλῶν δὲ μάλλον ἐπιτρέπεται ἢ ὑπὸ ἄλλου ἐνόρκου ἀνάγνωσις τῆς
ἐτυμολογίας, ὅσῃς ὁ προϊστάμενος ἀδυνατεῖ ἕκ τινος λόγου νὰ ἀναγνώσῃ αὐτήν.
Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 60. — Αἱ λέξεις «τιμῶς καὶ εὐσυνειδήτως λέγων» δὲν ἀπο-
τελέουσι συστατικὸν στοιχεῖον τῆς κατὰ τὸ ἀρθ. 441 τῆς ποιν. δικον. ἐγγράφου·
συντακτικὴ ἐτυμολογία, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς τύπος τηρητέος κατὰ τὴν ἀπαγγέλαιον
τῆς ἐτυμολογίας ἢ μνηστὴ καὶ τῶν λέξεων τούτων ἀναγράφεται, ὅθεν ἡ παρὰ-
λειψὶς αὐτῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπάγουσα ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 108
τοῦ 59, 62 τοῦ 74. — Ὁ ἐν τῷ ἀρθρῳ 440 διαγραφόμενος τύπος τοῦ προει-
μίου τῆς τῶν ἐνόρκων ἐτυμολογίας δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος,
ἀλλ' ὡς ὑπόδειγμα προσωνυμίας ἐριζεται ὑπὸ τοῦ νομοῦ. Ὅθεν καὶ ἐν γενηταῖ
χρητῇ πράξεων ἄλλων ἐσθυναίων, δὲν ἀπέρχεται τὸ κύρος τῆς ἐτυμολο-
γίας, ὅσῃς τὰ εὐσιώδες τοῦ προειμίου τῆς ἐτυμολογίας μέρη, τούτεστιν ἡ
τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων βεβαίωσις, ὅτι ἡ ἐτυμολογία εἶναι ἡ ὑπ'
αὐτοῦ ἐγγράφως ἐκτεθείσα καὶ ἀπαγγελλομένη εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ ὅτι,
καταδικαστικὴ οὕσα, κατηγορήσῃ διὰ τῆς νομίμου πλειονότητος, ὑπάρχει
ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ. Α. Π. ποιν. 162 τοῦ 72, 20 τοῦ 75. — Ἡ ἐν τῇ
ἐτυμολογίᾳ τῶν ἐνόρκων ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων ἐν τῷ ἀκροα-
τήριῳ, παρόντων καὶ μὴ ἀντεπόντων τῶν λοιπῶν ἐνόρκων, προσηχὴ λέ-
ξεων, παραλειφθεῖσων ἐκ παραδρομῆς, μὴ ἔχουσιν δὲ ἐπιβρῆν τινα εἰς τὴν
τύχην τοῦ κατηγορουμένου, δὲν ἐπιδέει ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 45 τοῦ
64. Καὶ ἐπὶ τὴν μετὰ τὸ ἀρνητικὸν μέρος Ὁχι δὲν ἀπεκλεισθῇ τὸ δὲν
ἡ ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων εἶναι πλήρης καὶ σαφής. Α. Π. ποιν. 29
τοῦ 34, 41 τοῦ 73, 22 τοῦ 74, 139 τοῦ 85, 119 τοῦ 87, 104 τοῦ 91.
Ἐπίσης δὲν παραλείβῃ τὸ καταποικτικὸν μέρος. Ναί, συνάγεται βεβαίως

τῆς λοιπῆς ἐτυμηγορίας καταφατικῇ ἀπάντησις. ἡ ἐτυμηγορία εἶναι πλήρῃ καὶ τελεία. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 91.— Ἀκυρωθεὶς τῆς πρώτης ἀναγνωσεως τῆς ἐτυμηγορίας ὡς γενομένης ἐν τῇ ἀπουσίᾳ ἑνὸς τῶν συνέδρων, ἐπιτρέπεται ἡ ἐκ νέου ἀνάγνωσις αὐτῆς μετὰ τὴν τακτικὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου, οὐδαμῶς δὲ ἀναγκαῖον νὰ παραπεμφθῶσιν οἱ ἐνορκοὶ ἐκ νέου εἰς τὸ δωματίον αὐτῶν πρὸς σύνταξιν νέας ἐτυμηγορίας. Ἄρ. Πάγου ποιν. 108 τοῦ 70.

441. Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων πρέπει νὰ ᾔγῃ ἐγγράφως συντεταγμένη καὶ υπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν προϊστάμενον αὐτῶν. — Αὕτη, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος κηρυχθῇ ἐνοχός, βεβαιώνει, ὅτι ὑπάρχει ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 439 ἀπαιτούμενη πλειονοψηφία, χωρὶς ὅμως νὰ φανερώη ποτὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπὲρ ἢ κατὰ ψήφουσαντων. — Ἡ ἐτυμηγορία ἀναγινώσκεται ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐνόρκων καὶ παραδίδεται εἰς τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων. Ποιν. 431, 458. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 349).

Ν. Τῆς ἐτυμηγορίας βεβαίωσις, ὅτι κατηρτίσθη μὲν πλειονοψηφία, ἀλλὰ μὴ ὀριζούσης, ὅτι κατηρτίσθη εὐσεψ τῆς παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενης πλειονοψηφίας, ἡ ἐπὶ ταύτης στηριχθεῖσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐστὶν ἀναιρέτα. Α. Π. ποιν. 106 τοῦ 46, 91 τοῦ 57, 11 τοῦ 54, 169 τοῦ 74, 36 τοῦ 75. Ἀναγκαῖον ἄρα ἐν ἐλλείψει τοιαύτης μνείας νὰ ἀκυρώσιν οἱ σύνεδροι τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ νὰ παραπέμψωσι τοὺς ἐνορκούς πρὸς σύνταξιν ἑτέρας. Α. Π. ποιν. 71 τοῦ 57. Ἄλλ' οὐδὲν ἄναγκαῖον αἱ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 13 ἐδ. τοῦ ἄρθρου 458 μνημονευόμεναι λέξεις «εὐσεψ τῆς παρὰ τοῦ νόμου ὀριζομένης πλειονοψηφίας» νὰ ἀναφέρονται αὐτολεῖται ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ, διότι ἔτι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ εἶναι νὰ ἐξάγῃται ἐξ αὐτῆς τῆς καταδικαστικῆς ἐτυμηγορίας, ὅτι κατηρτίσθη αὕτη διὰ τῆς νομίμου πλειονοψηφίας. Α. Π. ποιν. 126 τοῦ 64. Ὅθεν ἔγκυρος εἶναι ἡ ἐτυμηγορία, ἐν ᾗ ἀναφέρεται ὅτι κατηρτίσθη διὰ τῆς νομίμου πλειονοψηφίας. Α. Π. ποιν. 117 τοῦ 66, 118 τοῦ 93. κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 87 καὶ ἡ ἐν ᾗ ἀναφέρεται ὅτι κατηρτίσθη νομίμως διὰ πλειονοψηφίας. Συνμεινῶτον ὅμως ὅτι, βεβαιουμένης ἐν ἀρχῇ τῆς ἐτυμηγορίας τῆς διὰ νομίμου πλειονοψηφίας καταρτίσεως τῆς ἐτυμηγορίας, οὐδαμῶς ἀναγκαῖον νὰ ἐπαναλαμβάνηται ἡ βεβαίωσις αὕτη δι' ἑν ἕκαστον ζήτημα ἰδιαιτέρως. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 52. (Ἴδε καὶ ἄρθρον 439).— Ἀντίκειται προφανῶς εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὸ γράμμα τοῦ ἄρθρου 441 τῆς ποιν. Δικον. ἡ βεβαίωσις, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία κατηρτίσθη διὰ πλειονοψηφίας, διότι διὰ τοῦ ἄρθρου ἀπαιτεῖται νὰ βεβαιούται ἡ ὑπαρξὶς πλειονοψηφίας, μὴ φανερωμένου ὅμως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπὲρ ἢ κατὰ ψήφουσαντων, ὅπως πᾶσαι αἱ ἐτυμηγορίαι περιβάλλονται διὰ τοῦ αὐτοῦ κύρους καὶ ἐμπνέονται τὸν αὐτὸν σεβασμὸν· ἀλλ' ὅμως οὕτε ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατάσσεται ἡ τήρησις τοῦ τύπου τούτου, οὔτε δύνανται νὰ ὑπαχθῇ εἰς ἄλλην τινὰ τῶν κατηγοριῶν τοῦ ἄρθρου 458 τῆς ποιν. Δικον. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 76.— Ὅσακις δὲ κατηγορούμενος ἐκηρύχθη μὲν ἐνοχός, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐκηρύχθη ἢ παρὰ αὐτοῦ μὴ τιμωρητὰ διὰ τὸ ἀκαταλόγηστον αὐτοῦ ἢ δι' ἄλλον λόγον, ἡ

του κατηγορίας, καίπερ μὴ βεβαιώσα ἐστὶ κατηχησθῆ δια τῆς νομίμου πλειοψηφίας, εἴν εἶναι ἀκυρωτέα, διότι ὁ νόμος ἤθελε τὴν δευτέραν βεβαίωσιν περὶ ἀποκρίσεως ὡς ἀπλῆν ἐγγυητὴν ὑπὲρ τοῦ τιμωρηθησομένου κατηγορουμένου. Ὁδμή δ' αὐτῆς ἀνάγκη, δοῶναι δυνάμει τῆς ἐτυμηγορίας ὁ κατηγορούμενος ναι ἀπελυστός. Δ. Π. ποιν. 47 τοῦ 61. Contra Δ. Π. ποιν. 11 τοῦ 54, περιγρηθεὶς (κακῶς καθ' ἡμᾶς) εἰς τὸ γράμμα τοῦ ἀρθ. 441. — Εἶναι ἀδιαφορῶν, ἂν ἐπὶ καταλήξει τῆς ἐτυμηγορίας τεθῇ ἡ λέξις ἐ τ ο μ η γ ο ρ ῖ α ἢ ἡ ἄλλη λέξις ἐντ' αὐτῆς, ἀτε οὐδενος ἄρθρου τῆς ποιν. δίκων. ὀρίζοντες τὰ κατὰ τὴν ἐπιγραφήν. Δ. Π. ποιν. 88 τοῦ 51. — Δὲν εἶναι ἐπίσης εὐσιώδεις οὐδὲν τῆς ἐτυμηγορίας ἡ μνηεὶς τοῦ τόπου τῆς συντάξεως αὐτῆς. — Ἐπειδὴ κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων οὐδὲν ἄλλο χωρεῖ ἐνδίκων μεσον ἢ θανάσιον διὰ τοὺς ὀριζομένους ἐν τῷ ἀρθρῷ 458 λόγους, εἰ οὐ ἔπεται, ὅτι οὐδεμία ἄλλη ἀρχὴ δύναται νὰ μεταβάλῃ αὐτήν, ἀναγνωσθεῖσαν ἀπαξ ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων καὶ παραδεδεῖσαν τῷ προέδρῳ τῶν συνέδρων, ἔπεται, ἂν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς καὶ παράδωκιν εἰς τὸν πρόεδρον δηλώσωσιν ἐνόρκοι, ὅτι κατὰ πλάνην συνετάχθη αὕτη, οὐδεμίαν ἢ δηλώσωσιν αὕτη δύναται νᾶσκήσῃ κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας ἐπιβέβη, ἀτε αὐτῶν μὲν ἀπεκδυσαμένων τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, τῆς δὲ ἀποφάσεως μὴ ὑποκειμένης εἰς ἐνδίκων μεσον. Δ. Π. ποιν. 66 τοῦ 81. — Οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ νὰ ᾖναι γεγραμμένη ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων διὰ χαίρει τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν. Δ. Π. ποιν. ἀπ. 42 τοῦ 48, 33 τοῦ 49, 78 τοῦ 58, 95 τοῦ 68, 139 τοῦ 72, 50 τοῦ 76, 16 τοῦ 80, 78 τοῦ 87. Ἄν δὲ ὑποθεθῇ, ὅτι ὁ γράψας τὴν ἐτυμηγορίαν δὲν εἶναι ἐκ τῶν δικασάντων ἐνόρκων, καὶ ὅτι διὰ τοῦ μέσου αὐτοῦ ἐκοινώνησαν αὐτοὶ μετὰ τῶν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς διασκεύης ἐνόρκων, ἢ παράδοσις αὕτη, τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἀρθρ. 434 τῆς ποιν. δίκων. καὶ χρηματικῆς ποινῆς, ἀλλὰ δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐτυμηγορίας. Δ. Π. ποιν. 16 τοῦ 59, 26 τοῦ 70. Ἐπίσης οὐδεμία διάταξις ἀπαιτεῖ, ὅτι ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ φέρῃ ἡ ἐτυμηγορία ἐλακτικῶν τὴν ὑπογραφήν, ἀτε ἐλθόντων τὸ ὄνομα καὶ ἐπωνυμιον, τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων, ὅθεν ἀρκεῖ ἡ σημείωσις μόνον τοῦ ἀρκτικοῦ στοιχείου τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐπωνύμου, ἀτε ἀποτρέπουσα πᾶσαν ἀμφισβήτησιν περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 53 τοῦ 73, 139 τοῦ 72. Ἀδιόριστον δὲ ἂν αὕτη ᾖναι δυσανάγνωστος. Δ. Π. ποιν. 32 τοῦ 75. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ καὶ ἡ μνησθέντι, ἐπαιτεῦντες τοῦ νόμου ὑπογραφήν. Δ. Π. ποιν. 45 τοῦ 59, 191 τοῦ 73, 171 τοῦ 77, 78 τοῦ 79. — Οὐδεμίαν περὶ τοῦ τρόπου τῆς γραφῆς τῆς ἐτυμηγορίας ἀπαγορευτικὴν διάταξιν διαλαμβάνοντος τοῦ νόμου, ἔπεται, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν εἶναι πλημμελής, ἂν λέξις τις ᾖναι γεγραμμένη ἐν τῷ περιθωρίῳ. Δ. Π. ποιν. 58 τοῦ 64. Ἀλλὰ δὲν καὶ αἱ ἐν τῷ περιθωρίῳ τοῦ σώματος τῆς ἐτυμηγορίας διαγραφαὶ ἢ προσθήκαι νὰ ᾖναι ὑπογεγραμμέναι ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων, ὅπως ἐχῇ αὕτη κύρος καὶ ἐπομένως χρησιμότης ὡς βάσις καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Δ. Π. ποιν. 45 τοῦ 59, 191 τοῦ 73, 171 τοῦ 77, 101 τοῦ 82, διότι αἰτίας δὲν βεβαιώται ἀσφαλῶς καὶ κατὰ τὸν νόμιμον τρόπον, ὅτι ἐγένοντο ὑπὸ τῶν ἐνόρκων, καὶ κατ' ἀκολουσίαν οὐ μόνον αὐταὶ δὲν λαμβάνονται ὅπ' ἐξουσίαν, ἀλλὰ καὶ ἄλλῃ ἡ ἐτυμηγορία θεωρεῖται ἄκυρος καὶ ἀνυπαρκτος, μὴ διαγνωσθεῖσα ἀσφαλῶς τοῦ περιεχομένου αὐτῆς, ἐπ' ὅσον δηλαδὴ αὐταὶ ἀναγινώσκονται ἐκείνῳ μέρει. Δ. Π. ποιν. 101 τοῦ 82. Ὅθεν, ἵνα λαθῇ ἀντικα-

ταστασις λέξεων ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ, δεῖον νὰ γίνῃ, εἰς τὸ περιθώριον καὶ νὰ μετὰβληθῇ δια τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προϊσταμένου τοῦ τούτου δὲ μὴ γενομένου, οὐσιώδους δὲ παρεισγραφῆς θεωρουμένη ὑπαρχούσης, καθίσταται ἡ ὅλη ἐτυμολογία ἄκυρος. Α. Π. ποιν. 1. "Ὅθεν ἄκυρος καθίσταται, ἐὰν ἡ λέξις νομίσῃς παρετείνῃ, γραμμῶν. Α. Π. 91 τοῦ 47, καὶ ἂν εἴη τὸ πρακτικὸν βεβαίον, εἴτε ἡ λέξις αὐτὴ ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων. Α. Π. ποιν. 1. διότι τῆς ἐτυμολογίας οὗσης ἐγγραφῇ αὐτοτελοῦς πρέπει νὰ βεβαιωθῇ αἱ μεταβολαί. Α. Π. ποιν. 144 τοῦ 64. Ὑπαρχούσης ἐπὶ περιθωρίῳ οὐσιώδους προσθήκης μὴ φερούσης ὑπογραφῆς (εἴον τῆς τῆς λέξεως ναι), καθίσταται ἄκυρος. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 39. ὅσης ἐν αὐτῷ προσθήκης οὐσιώδους φερούσης τῇ μονογραφῇ μόνον πισταμένου, ἡ ἐτυμολογία καθίσταται ἄκυρος. Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 73, 22 τοῦ 81, 148 τοῦ 89, 44 τοῦ 94. Ἀλλὰ κατὰ τὰ ἀπορροαίς 69 τοῦ 83, 8 τοῦ 84, 17 τοῦ 94 ἡ ἄλλοτερον ἐκτὸς τῶν τῆς ἐτυμολογίας πρὸς τὸ περιθώριον προσθήκη τῆς λέξεως ναι ἢ ὑπογραφῆς δὲν καθιστῶσιν ἄκυρον τὴν ἐτυμολογίαν. Ἀλλ' ἡ συνηγορία τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων τῆς τεθείσης ἐν τῷ περὶ ἀπορροαίς λαγὼν ἀναρρέσεως, αἱ μόνες τῆς ἐλλείψεως τῆς ὑπογραφῆς ἀναρρέσειν. Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 51, 19 τοῦ 63, 43 τοῦ 61 ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἐτυμολογίας ἐναπόγραφοι προσθήκαι, αἱ νομίσαι πρὸς τὰς ἐν τῷ σωματι αὐτῆς σημειούμενας παραπομπὰς οὐδαμῶς ἐκ τούτων προκύπτει ἀσάφεια, καθιστῶσα τὴν ἐτυμολογίαν ἄκυρον καλῶς, καὶ ἂν ἐλλείπῃ τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον τοῦ πατρικοῦ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων. Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 75. Τὸ ὁυσανέγνωστον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προϊσταμένου οὐδαμῶς καθιστῶσιν ἄκυρον, ἐκτὸς ἂν βεβαιωθῇ, ὅτι κατ' ἄλλον τρόπον σφραγίσθη. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 76. Ἀλλ' ὅσκις μὴ λαμβανῇ ἑξῆς τῶν ἐν ταῖς γραμμασίς ἢ ἐν τῷ περιθωρίῳ προσθηκῶν ἢ παρὰ τὸν ἐπὶ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορουμένου, δεῖον νὰ διατάσσῃται αἱ ἐκ τῶν προσθηκῶν ἢ παρεισγραφῶν προεκυπτεν ἡ ἐνοχλή, κατὰ ποιν. ἀπ. 109 τοῦ 51 καὶ 93 τοῦ 53. — Ἡ ἐκ παραδρομῆς παρὰ τὴν ἀπορροαίαν περὶ τὴν χρονολογίαν ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ δὲν καθιστῶσιν ἄκυρον, αἱ τοῦ νόμου οὐδαμῶς ἐπιτάσσοντες τὴν χρονολογίαν τῆς κρίσεως, ἀποδεικνυομένην ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως. Α. Π. 33 τοῦ 64, 76 τοῦ 83. — Δὲν καθιστῶσιν ὡσαύτως ἄκυρον τὴν ἐτυμολογίαν καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐπελθούσαν καταδίκην τὰ παρεισφράσθησιν τῆς ἐτυμολογίας λέξεις ὀρθογραφικὰ σφάλματα, ἢ ἄλλαι γραμματικαὶ μὴ μεταβάλλουσαι τὴν ἐννοίαν αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 91. "Εἴτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἐτραυμένη γραφὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 57 τοῦ 91. Ἐπίσης δὲν καθιστῶσιν ἄκυρον τὰ ἐν τέλει ἐκαστῆς ἀπαντήσεως τῆς ἐτυμολογίας ἐρωτημάτων, ὅσκις αἱ ἀπαντήσεις τῶν ἐνόρκων εἶναι ἄλλως ἀκριβῶς καὶ καὶ ἡ ἐνοχλή τοῦ κατηγορουμένου καθαρώς ἐκπερασμένη. ἀνεγνωμένη ἐτυμολογία ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων νομίσαις προσκλήσει παρόντων πάντων τῶν ἐνόρκων. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 61. — Ἡ ἐτυμολογία ἐν τῇ ἀπαντήσει αὐτῆς ἐπὶ τινος ζητήματος φέρει τὴν

ον λέξεως τινος οὐσιώδους ἐπὶ τῆς αὐτῆς λέξεως καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ περιθωρίου, καθίσταται πλημμελής ὅλον τοῦτο τὸ μέρος τῆς ἀπαντήσεως καὶ ἐπομένως δεόν νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ ὑπαρχόν. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 55. Δηλονότι ὅπως ἔχῃ, κύριος ἡ καταδικαστικὴ ἡ αἰτιωτικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν, δεόν νὰ στηρίζεται εἰς ἐτυμηγορίαν ἐγκυρον, δηλονότι τακτικὴν κατὰ τύπους καὶ σαφῆ ὡς πρὸς τὴν ἐννοίαν τοῦ περιεχομένου αὐτῆς. Ἄν δὲ αὕτη περιέχῃ διαγραφὰς ἢ παρεισαφὰς λέξεων ἢ γραφὴν λέξεων ἐπὶ ἄλλων ὡς πρὸς οὐσιώδεις μέρη αὐτῆς, ἡ ἐννοία αὐτῆς καθίσταται αμφίβολος καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοιαύτης ἀπόφασις τῶν συνεδρῶν Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 81.

442. Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, παραδοθεῖσα εἰς τὸν πρόεδρον, υπογράφεται παρὰ τὴν αὐτοῦ καὶ παρὰ τοῦ γραμματέως. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 344).

Νο. τοῦ μὲν άρθρου 438 ἐπάγοντος ἀναίρεσιν, εἰν ἡ ἐτυμηγορία τοῦ δικ. τῶν ἐνόρκων δὲν ἦτο ἐγγράφως, οὐδὲ παρεδόθη τῷ δικαστ. τῶν συνεδρῶν πρῶτον τὴν ὑπογραφήν τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων, τοῦ δὲ άρθρου 442 ἐκκρίνοντος, ὅτι ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, παραδοθεῖσα τῷ προεδρῷ, υπογράφεται παρ' αὐτοῦ καὶ τοῦ γραμματέως, ἔπεται, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως ὑπογραφὴ τῆς ἐτυμηγορίας, ἀμα τῇ παραδόσει αὐτῆς εἰς τὸν πρεδρὸν ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων, εἶναι οὐσιώδης αὐτῆς στοιχεῖον καὶ καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων. ὅτι δ' ἐπομένως μόνον διὰ τῆς συνυπάρξεως τῶν τριῶν τούτων ὑπογραφῶν θεμελιόυται ἡ ὑπαρξὶς αὐτῆς, ἐκ' ἧς στηρίζεται ἡ ἐπιβάλλουσα ποινὴν τῷ κηρυχθέντι ἐνόγῳ ἀποφάσις τῶν συνεδρῶν. Α. Π. ποιν. 125 τοῦ 74, 141 τοῦ 77, 155 τοῦ 89. Ὑποαὐτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 98 τοῦ 53, ὁ νόμος θεωρεῖν τὴν τῆς ἐτυμηγορίας ἐγγράφον ὡς τὸ σπουδαιότατον ἐν τῇ διαδικασίᾳ τοῦ κακουργιοδικίου, καθὲ ἀποτελεῖον τὴν ἄριστικὴν καὶ ἀμετάκλητον ἀποφασιν περὶ τῶν τῆς κατ' ἐγορίας κεφαλαίων. ἀπαιτεῖ τὰς ὑπογραφὰς τοῦ τε προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων καὶ τοῦ προέδρου τῶν συνεδρῶν καὶ τοῦ γραμματέως ὡς οὐσιώδη αὐτοῦ στοιχεῖα, παρεχόντα τῇ ἐτυμηγορίᾳ τὴν πίστιν καὶ τὸ ἀμετάκλητον, ὡν ἀνεῖν δὲν δύναται νὰποτελέσῃ τὴν βᾶσιν ποινικῆς καταδίκης. Α. Π. ποιν. 98 τοῦ 53. Ὅθεν διὰ τῶν ὑπογραφῶν τούτων ἡ ἐτυμηγορία λαμβάνει τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐπιστημότητος καὶ τῆς ἀληθείας καὶ καθίσταται νομίμον τὴν ἀποφασίν ἢ τὴν καταδίκην τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 47. Ὅθεν ἡ ἔλλειψις μιᾶς τῶν ὑπογραφῶν τούτων καθίσταται ἀναιρετική ἐν τῇ αὐτῇ στηριχθεῖσαν ἀπόφασιν τῶν συνεδρῶν. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 47, 98 τοῦ 53, 125 τοῦ 74. Οὐδὲ δύναται νὰ καλύψῃ τὴν ἀρχήν ἐν ἀκυστότητα αὐτῆς ἡ μετὰ ταῦτα ὑπογραφή αὐτῆς ὑπὸ τοῦ προέδρου. Α. Π. 155 τοῦ 89. Ἄλλα κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 92 τοῦ 55 ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἐλόκληρος ἡ ὑπογραφή ὡς ἔλλειψουσῶν ἀπ' αὐτῆς τῶν τελευταίων τοῦ ὀνόματος συλλαβῶν, ἢ τινος τῆς ἔλλειψις, ἀπλῶς διὰ μονογραφικοῦ τινος σημείου ἀναπληρωμένη, ἔσται μὲν ἀταξίαν ἢ μὴ τελείαν ἀκρίβειαν περὶ τὸ ὑπογράφειν, δὲν γοῦν ὅμως καὶ λόγον εἰς ἀναίρεσιν, δοῶν μάλιστα οὐδεμίαν περὶ τῆς ταύτης τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἀντίρρησης προτείνεται, κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 70 καὶ ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἐτυμηγορίας δύναται νὰ τεθῇ ἡ ὑπογραφή τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως, ἀπὸ ἐπιτυγχανομένου τοῦ σκοποῦ,

συνιστάμενου εἰς τὴν βεβαίωσιν τῆς ἐγγχειρίσεως, κατὰ δὲ τὰς Α. Π. ποιν. 34 καὶ 47 τοῦ 67, 157 τοῦ 71 καὶ ἡ παντελής ἑλληνική υπογραφὴ τοῦ προέδρου τῶν συνεδρῶν δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν. ἂν μὴ συμπεριλαμβανομένη ἐν τοῖς τοῦ άρθρου 458 τῆς ποιν. δικον. λόγοις, ὁπότε μάλιστα τὰ πραγματικά, φέροντα τὴν υπογραφὴν τοῦ τε προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως, βεβαιεῖται τὴν παράδοσιν. Α. Π. ποιν. 157 τοῦ 71, 47 τοῦ 67. 'Αν δ' εἰς τὰς ἐν τῷ περίθωρῳ τῆς ἐτυμηγορίας προσθήκας ἐλλείπη ἡ υπογραφὴ τοῦ προέδρου, δὲν ὑπαρχει ποσῶς λόγος εἰς ἀναίρεσιν, ἂν τῆς υπογραφῆς τοῦ προέδρου σκοπὸν ἐγκύτως ἀπλῶς τὴν δεξιῶσιν τῆς παραδόσεως τῆς ἐτυμηγορίας. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 64, 75 τοῦ 62, 78 καὶ 82 τοῦ 58, 104 τοῦ 57, 33 καὶ 43 τοῦ 65, 35 τοῦ 66, 158 τοῦ 70, 200 τοῦ 72, 89 τοῦ 78.

443 Κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνέρκων δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἐνδίκον μέσον, εἰμὴ ἡ ἀναίρεσις. Ποιν. 444, 458. (Γαλλ. Ποιν. Δικον. 350.).

Ν. Ορίζοντες τοῦ άρθρου 443 ἐστὶ κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνέρκων δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἐνδίκον μέσον εἰμὴ ἡ ἀναίρεσις. Ἐπειτα ἐστὶ ἅμα ἀπαγγελθεῖσα ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου ἡ ἐτυμηγορία καθίσταται ἀμετάκλητος. εἰ μὴ αὐτῶν τῶν ἐνέρκων ἐχόντων ἐπὶ τῆς ἐξουσίας νὰ τροποποιήσωσιν αὐτὴν διὰ τῆς ἐκδόσεως νέας ἐτυμηγορίας. Α. Π. ποιν. 57 τοῦ 44, 65 τοῦ 58, 94 τοῦ 81. 'Ὅθεν, ἐὰν οἱ ἐνέρκοι, προκληθέντες ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἐκδώσιν ἑνὴν ἐτυμηγορίαν, ἀντίθετον πρὸς τὴν πρώτην, ἡ δευτέρα οὐδὲν ἔχει κύρος. Α. Π. ποιν. 57 τοῦ 44. 'Ἐστὼ καὶ ἂν αὐτοὶ οἱ ἐνέρκοι μετὰ τὴν παραδοσὶν τῆς ἐτυμηγορίας εἰς τὸν πρέσβην ἐδηλώσωσιν προφορικῶς ὅτι αὐτὴ προήλκεν ἐξ ἀπειρίας περὶ τὴν λύσιν τῶν παρεπομένων ζητημάτων, (τῆς ἀμύνης, τῆς μίτης κτλ.). Α. Π. 63 τοῦ 58, 44 τοῦ 81. 'Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 143 τοῦ 87, 193 τοῦ 90, ἐὰν ὑποβλήωσιν ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας πρὸς τοῦ παρατατοῦ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐνέρκων εἰκοθεν ἢ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ἐρωτήσεων τοῦ προέδρου, δύναται αὕτη νὰ ἀκυρωθῇ, ἂν οὐδὲν δικαίωμα παραχθέντος ἐξ αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, ὡς μὴ ἀναγνωσθείσης. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὅμως ὁθενδήποτε καὶ ἂν πλείον ᾖ ἀντιρρήσεις οὐδὲν ἀποτέλεσμα δύναται νὰ ἐπιφέρει πρὸς ἀκυρωσιν τῆς ἐτυμηγορίας. Α. Π. ποιν. 66 τοῦ 81. — 'Ἐκ τοῦ ἀρθ. 443 συνάγεται κατὰ μείζονα λόγον ἐστὶ δὲν δύναται τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν νὰ ἀναβάλῃ τὴν ὑπόθεσιν ἢ νὰ διατάξῃ κρείσσονας ἀποδείξεις μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας. Α. Π. πολλὰ ἀπαράσει. 'Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 85 (εὐτυχῶς μοναδικήν) πρὸ τῆς ἀλοσηροῦς ἀναγνώσεως τῆς ἐτυμηγορίας δύναται τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν, δικαίωτον τὴν πρῶτον ἀνάγνωσιν, νὰ διατάξῃ, κρείσσονας ἀποδείξεις!!! — 'Ἐκ τοῦ ἀρθ. 443 προκύπτει ἐστὶ ὁ κατηγορούμενος κτᾶται δικαίωμα ἀναφαίρετον ἐπὶ τῆς ἐτυμηγορίας, ἀποκλείον πᾶσαν μεταγενεστέραν τροποποίησιν. Α. Π. ποιν. 57 τοῦ 44, 65 τοῦ 58, 104 τοῦ 86. 'Ἰστέον ὅμως ἐστὶ, τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν ἀδυνατοῦντος νὰ στηριχθῇ εἰς ἐτυμηγορίαν μὴ καταρτισθεῖσαν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, καθίσταται ἀναγκαῖον νὰ παραπεμπθῶσιν εἰς ἐνέρκον καὶ πάλιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν δικασκόντων πρὸς ἐπανεξέτασιν τῶν ὑποθέσεων ἢ συμπληρωσιν τῶν ἐλλειπόντων μερῶν τῆς ἐτυμηγορίας. Τούτῳ προκύπτει ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθ. 429, 430, 436, 438. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 84.

37 του 57. Δύνανται δὲ τότε νὰ δώσωσιν ἄλλοιαν λύσιν, μεταβάλλοντες κατὰ πάντα τὴν πρώτην αὐτῶν ἀτελῆ ἐτυμηγορίαν. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 87. (Παμφίλοτος ἡ ὁμότης τῆς ἀποφάσεως). Ἀλλ' ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἀπεχωρήσαν τοῦ ἀκροατηρίου οἱ ἑνόρκοι, δὲν δύναται νὰ προσκληθῶσιν ἐκ νέου πρὸς διορθώσιν τῆς ἐτυμηγορίας, διότι ἀπαξ διαλυθέντες δὲν δικαιούνται νὰ συγκροτηθῶσιν ἐκ νέου, ὅπερ συμβαίνει μόνον ἐπὶ τῶν πρὸς ἀναφυγὴν τῶν δικαστῶν κτλ. ἀναγκαιῶν διαλειμμάτων, ὅτε καὶ ἂν ἀπέλθωσιν οἱ ἑνόρκοι εἰς τὰς εἰκίας αὐτῶν πράξεις· τοῦτο συνειδότες, ὅτι δὲν ἐξέτελεσαν εἰσέτι τὴν ἐντολὴν αὐτῶν. Ὅθεν ἂν προσκληθῶσιν εἰς σύνταξιν νέας ἐτυμηγορίας, ἡ ἀπόφασις ἀνατρέτει, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὰς περὶ συγκροτήσεως τοῦ ἐνόρκου δικαστηρίου διατάξεις τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 71 τοῦ 87. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 122 τοῦ 70 καὶ ἂν προσκληθέντες οἱ ἀπαχωρηθέντες ἑνόρκοι καταρτίσωσιν νῆαν ἐτυμηγορίαν, δὲν ἀνατρέττει ἡ ἀπόφασις, διότι ἡ συγκοινωνία τῶν ἐνόρκων δὲν ἀποτελεῖ παρ' ἑαυτὴν λόγον ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. 122 τοῦ 70. Ἀλλ' ἂν, ἐκδοθείη ἀθωωτικὴ ἐτυμηγορία, παραπεμφθῶσιν οἱ ἑνόρκοι εἰς τὸ δωματίον τῶν διασκέψεων ὡς ὄθεν τῆς ἐκδοθείσης ἐτυμηγορίας οὕτως ἀτελεῖς ἡ ἀπόφασις, χωρεῖ ἀναίρεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικ. τῶν συνεδρῶν. Α. Π. ποιν. 104 τοῦ 86. (*Ἴδε καὶ ἀρθ. 420 καὶ 429).

444. Ἐάν ὁ κατηγορούμενος κηρυχθῇ ἐνόρκος, καὶ ὅλοι οἱ συνεδρῶν ᾗναι ὁμοφώνως πεπεισμένοι, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία προήλθεν ἐξ ἀπάτης, ἔχει τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν τὸ δικαίωμα νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως, καὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν κατηγορίαν πρὸς ἐπανειλημμένην συζήτησιν εἰς τὴν προσηχθ. συνεδριάσιν 1) τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, εἰς τὸ ὅποιον τότε δὲν εἰσέρχεται οὐδεὶς τῶν συνεδριασάντων τὸ πρῶτον. — Μετὰ τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ δευτέρου δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ἀπαγγέλλεται ἡ ἀπόφασις ἄνευ περαιτέρω ἀναβολῆς, καὶ ἂν τοῦτο ᾗθελεν ἐπαναλάβει τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ πρώτου. Ὅργ. 80. Ποιν. 420. 443. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 352).

1) συνεδρῶν

Ν. Τοῦ ἀρθροῦ 444 μὴ διακρίνοντας ἀπάτην τῶν ἐνόρκων ὡς πρὸς τὸ ὅθεν τῆς ἐτυμηγορίας ἀπάτης ὡς πρὸς μέρος μόνον αὐτῆς, τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν δύναται νὰ παραπέμψῃ ἅπασαν τὴν κατηγορίαν εἰς ἄλλην σύνθεσιν, ὅσῳκις ἡ ἐτυμηγορία καὶ ἐν μέρει οὕσα μόνον πεπλανημένη ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ παγγείλῃ ἀπόφασιν ἀντικειμένην εἰς τὴν πεπλοήσιν αὐτοῦ. Ὁλοῦνται νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν ὅπου κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ δια τὸ αἴθρων εἶναι τὸν κατηγορούμενον τῆς ὀλῆς πράξεως ἢ περιστάσεων ἐπιβαρυντικῶν οὐδεμιᾶ ποινῇ ἢ ἐλαφρότερα ποινῇ τῆς κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν ἐπιβλητέας ἐπρεπε νομίμως καὶ δικαίως νὰ ἐπιβληθῇ. Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 66. — Ὡς ἀναγκάζει ὅροι τῆς ἐξαιρετικῆς παρεγομένης τῷ δικ. τῶν συνεδρῶν ἐξουσίας τῆς ἐπεμπίσεως εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας ἀπαιτεῖται ἐτυμηγορία κηρυττουσα ἐνόχον τὸν κατηγορούμενον. ὅ ἐστιν ἡ βέλτερος αὕτη καθιερωθῇ αποκλειστικῶς ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου· ὅθεν, ἂν

ἀθωωθῇ ἢ κηρυχθῇ μὲν ἔνοχος ἀλλ' ἐν αὐτῇ διατελῶν ἢ ὑπαρξῶς τὰ ἔρια τῆς αὐτῆς θρησκείας κτλ., τὸ δικ. τῶν συνέδρων δὲν δύναται νὰ ἀκυρώσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 53. — Ἄν τὸ δικ. τῶν συνέδρων ἴσῃ δημοφιλῶς πεπεισμένον ὅτι ἔνιοι μόνον τῶν κατηγορουμένων καταδικάσθησαν ἐκ πλάνης, δύναται νὰ ἀκυρώσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν ὡς πρὸς αὐτοὺς μόνον. Α. Π. ποιν. 41 τοῦ 56. — Ἢ χρῆσις τοῦ δικ. τῶν συνέδρων τῆς εἰς ἄλλην σύνεθον παραπαικτικῆς τῆς κατηγορίας πρὸς νῆαν συζήτησιν, γενομένη ἐντὸς τῶν ὁρῶν τοῦ νόμου, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως· ἂν δὲ ἡ πεποιθήσις τῶν συνέδρων ἴσῃ ἐσφαλμένη, τοῦτο διαφεύγει τὴν ἐξέλεγχσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 41 τοῦ 56. Ἄλλ' ὁ κατῆγ. οὐδὲν ἔχει δικαίωμα νὰ προκαλέσῃ ἀπειρητικῶς παρὰ τοῦ δικ. τῶν συνέδρων ἀπόρρασιν ἀκυρώσαν τὴν ἐτυμηγορίαν, καὶ ἂν αὕτη ᾖ πεπλανημένη. Ὅθεν οὐδαμῶς δύναται νὰ παραχθῇ λόγος ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ὅτι τὸ δικ. τῶν συνέδρων δὲν ἐκέρυξε πεπλανημένην τὴν ἐτυμηγορίαν. Α. Π. ποιν. 138 τοῦ 65, 98 τοῦ 74, 140 τοῦ 76, 62 τοῦ 75, 107 τοῦ 87. Δὲν κωλύονται ὅμως ὁ εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ κατηγορούμενος νὰ αἰτήσῃσι τὴν ἀναβολὴν τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως ὡς μὴ ἀπαγορεύοντος τοῦτο τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 138 καὶ 192 τοῦ 65, 38 τοῦ 66. Contra Α. Π. ποιν. 150 τοῦ 73. Σημειωτέον ὅτι οὐ μόνον πρὸ τῆς προσκλήσεως τοῦ κατηγορουμένου ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐναξίν ἐστὶ τῆς περὶ ποινῆς συζήτησεως δύναται τὸ δικαστήριον νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλην σύνεδρον, ἅτε τοῦ νόμου μὴ ἐρρίζοντός τι περὶ τούτου. Α. Π. ποιν. 117 τοῦ 95. (Σύμφωνος Ηλία).

445. Ἀφροῦ ἀπαξ ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἢ ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων συζητήσῃ, ἐξακολουθεῖν ἄνευ διακοπῆς καὶ ἄνευ ἐξωθεν συγκοινωνίας μετὰ τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἐτυμηγορίας. — Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων δὲν εἰμπορεῖ νὰ διακόψῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὴν συζήτησιν, εἰμὴ μόνον κατὰ τὰ πρὸς ἀναψυχὴν τῶν δικαστῶν, τῶν ἐνόρκων, τῶν μαρτύρων, καὶ τῶν κατηγορουμένων ἀναγκαῖα διαλείμματα. Ποιν. 433. ΣΠΝ, 123. (Γάλλ. Ποιν. Δικ. 253).

N. Ἢ τῶν ἐνόρκων πρὸς τρίτους συγκοινωνία ἀπαγορεύεται μόνον μετὰ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων καὶ κατὰ τὴν διάσκεψιν αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 43 (Ἐσφαλμένη). — Ἢ παραβίασις τῆς διατ. τῆς 1 παραγρ. τοῦ άρθρου 445, ἐπάγουσα μόνον τὴν κατὰ τὸ ἀρθ. 434 πειθαρχικὴν τιμωρίαν διὰ χρηματικῆς ποινῆς, δὲν γορηγεῖ λόγον εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 12 τοῦ 61, 70 τοῦ 71, 23 τοῦ 85, 89 τοῦ 87. Σημειωτέον ὅτι ὁ περιορισμὸς τῆς ἀπαγορεύσεως ἄχρι τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἐτυμηγορίας δηλοῖ ὅτι τῶν ἐνόρκων μόνον ἀπαγορεύεται ἡ συγκοινωνία, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 46, 23 τοῦ 85. (Ἴδε καὶ ἀρθρα 432, 433). — Δύναται ὁ πρόεδρος νὰ διακόψῃ τὴν συζήτησιν διὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως ὀλίκου καιροῦ. Α. Π. ποιν. 13 τοῦ 51. Δὲν ὑπάρχει δ' ἀνάγκη τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως περὶ τούτου, ἅτε τῶν ἀρθρῶν 417 καὶ 365 τῆς ποιν. δίκον, ἐρρίζοντων, ὅτι περὶ τῶν διαταξέων τοῦ προέδρου τῶν ἀφροσπῶν εἰς τὴν

διαβιβασθῇ καὶ τάξιν τῆς συζητήσεως δὲν ἐκδίδονται ἀποφάσεις, εἰμὴ ἐσάντι
 αἱ διαδικοί δὲν εὐχαριστοῦνται εἰς τὰ παρὰ τοῦ προέδρου διαταχθέντα. Α. Π.
 ποιν. 13 τοῦ 51. Πρὸς ἀναβολὴν ὅμως τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλην συνεδρία-
 σιν τῆς αὐτῆς ἢ ἄλλης συνόδου ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου. δι-
 εγνίσκει δὲ τότε ἡ ὑπόθεσις ὡς εἰ κατὰ πρῶτον εἰσήγητο εἰς τὴν νέαν δικά-
 σιμον, ἀνάγκη δηλονότι νὰ γίνῃ νέα κληρώσις ἐνόρκων κτλ. Α. Π. ποιν.
 4 τοῦ 85. Τοῦναντίον ἐν περιπτώσει διακοπῆς ἢ δικτῆ ἐξακολουθεῖ ἀπὸ τοῦ
 σημείου τῆς διακοπῆς καὶ ἐφεξῆς, δηλονότι ἄνευ νέας κληρώσεως. Α. Π. ποιν.
 59 τοῦ 58, 165 τοῦ 84. Διακοπὴν δ' ἀποτελεῖ καὶ οὐγὶ ἀναβολὴν ἢ ἐπὶ
 ὤρισμένην ὥραν ἀνάπαυλα τῶν ἐργασιῶν τοῦ κακουργιοδικείου, ἔστω καὶ
 ἂν γίνῃ χρησταὶ ἄλλως λήξεως εἰς δηλώσειν τούτου Α. Π. ποιν. 46 τοῦ 84.
 Ἀναβολὴν δ' ἀποτελεῖ καὶ οὐγὶ διακοπὴν ἢ δι' ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου
 ἀναβολὴ τῆς ὑποθέσεως, ἔστω καὶ διὰ τὴν ἐπιούσαν κατὰ τὴν Α. Π.
 ποιν. 122 τοῦ 64. Ἀλλὰ πρὸς ἀναβολὴν ἐξίσταται καὶ ἡ διακοπή, ἐταν ἐπὶ
 θέσει ἀσθενείας μέλους τοῦ δικαστηρίου παραταθῇ αὕτη σιωπηλῶς ἐπὶ ἡμέ-
 ραι· Α. Π. ποιν. 199 τοῦ 93. — Τὰ πρακτικὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη, νὰ βε-
 βαιώσῃ τοῦ διέμενον εἰ ἐνόρκος διαρκούσης τῆς πρὸ ἀναφυγῆς διακοπῆς τῆς
 συνεδριάσεως, ἢ ἂν ἐλήφθῃ ἡ δέουσα πρόνοια, ἵνα μὴ συγκοινωνήσῃ μετὰ
 τρίτων. Α. Π. ποιν. ἀπ. 15 τοῦ 64.

Η'. Δημοσίευσις τῆς ἐτυμηγορίας καὶ περαιτέρω συζητήσις μέχρι τῆς ἀποφάσεως.

446. Ὅσα παραβήσονται οἱ ἐνόρκοι τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν,
 προκαλεῖται αὐτοῖς ὁ κατηγορούμενος εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ
 ὁ γραμματεὺς τὴν κοινοποιεῖ εἰς αὐτόν, ἀναγινώσκων αὐτὴν
 γηγωνοῖα τῇ φωνῇ. Ποιν. 432, 458. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 357).

N. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 432 καὶ 446 προκύπτει, ὅτι κατὰ τὴν
 ὑπὸ τοῦ τῶν ἐνόρκων προέταμενου ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας ὁ κατηγο-
 ρούμενος δὲν πρέπει νὰ παρίσταται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ· οὐχ ἦντο ἡ παρευ-
 σία αὐτοῦ, οὐδὲν δικαίωμα αὐτοῦ παραβιάζουσα, δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.
 Α. Π. ποιν. 98 τοῦ 49, 140 τοῦ 55. Ἀλλ' οὐχ ἦντο ἡ παρουσία τοῦ
 κατηγορουμένου δὲν εἶναι ἀναγκαῖα· ἐπομένως καὶ ἡ τοῦ συνηγόρου, ὅστις
 δὲν εἶναι ἡ βοηθὸς τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 47, 82 τοῦ 57.
 Contra Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 59, καθ' ἣν ἡ παρουσία τοῦ συνηγόρου εἶναι ἀνα-
 πορεύτως ἀναγκαῖα, μένοντος ἄλλως τοῦ κατηγορουμένου ἀνυπερασπίστου ἐν
 κρίσιμῳ στάσει. — Ἐάν, τῆς ἐτυμηγορίας οὕσης ἀτάκτου ἢ ἐλλιποῦς,
 θεωρηθῇ ἀνεγκλίαις ἢ προσθήκῃ ἐλλείποντος ὅρου ἐν τῷ θεμένῳ ζητηματι, οὐ
 ἔνεκε δὲν οἱ ἐνόρκοι νὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν διασκέσεων πρὸς
 ἐκδοσιν νέας ἐτυμηγορίας ἢ συμπλήρωσιν τῆς παλαιᾶς, δὲν τὸ δικαστήριον
 τῶν συνεδρῶν νὰ καλέσῃ ἐκ νέου τοὺς κατηγορουμένους καὶ, ἀκροασάμενον
 αὐτῶν ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, προσθῇ εἰς τὴν προσθήκην τοῦ ἐλλείποντος
 ὅρου ὅ ἔστι δὲν καὶ ἡ νέα θέσις τῶν ζητημάτων νὰ γίνηται ὡς ἡ ἐξ ἀρ-
 χῆς θέσις εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ κατηγορουμένου συνωδᾶ
 τοῖς ἀρθροῖς 427—430 τῆς ποιν. δικον. Α. Π. ποιν. 16 τοῦ 61. Ὅθεν

ἀπανερχομένων τῶν πραγμάτων εἰς τὴν ἕξιν θέσιν, ὅτε κατὰ πρῶτον τίθενται τὰ ζητήματα, ἡ ὑπεράσπις δικαιούται νὰ ἀπευθύνῃ νῆα παρατηρήσει κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων καὶ νὰ αἰτησῇται νὰ τεθῶσι νῆα ζητήματα συμπτῶνως πρὸς τὸ ἄρθρον 430. Δ. Π. ποιν. 137 τοῦ 60. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Δ. Π. ποιν. 17, 36 καὶ 104 τοῦ 57 ἡ μὴ παρουσία τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ προστήκοντος ἢ μὴ τῆς ἀπαντήσεως τῶν ἐνέρκων εἰς τὰ ζητήματα οὐδαμῶς ἀντιβιβάζει εἰς τὸν νόμον, οὐδὲ τὴν ὑπεράσπισιν αὐτοῦ παραβιάζει, ὅσῳκις ὁ συνήγορος αὐτοῦ παρὼν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξηγήσῃ τὰ καθήκοντα τῆς ὑπεράσψεως. Ὡσαύτως κατὰ τὰς Δ. Π. ποιν. 23 καὶ 30 τοῦ 71, 1 τοῦ 75, 123 τοῦ 79 τοῦ κατηγορουμένου συμπεριεόν ἔχοντος νὰ παρίσταται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἕως ὅτου ἐκτεθῶσιν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ ζητήματα καὶ πάλιν εἴτα κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς. Οὕτως τὸ μὲν 432 ἄρθρον ὁρίζει, ὅτι ἀποχωρεῖ ὁ κατηγορούμενος ἅμα τεθέντων τῶν ζητημάτων, τὸ δὲ 446 ὅτι καλεῖται αὐτοῖς εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ ὁ γραμματεὺς κοινοποιεῖ αὐτῷ τὴν ἐτυμηγορίαν, ὅπερ προδήλως ἐμφαίνει, ὅτι καλεῖται ὅταν ἡ ἐτυμηγορία, περιελθοῦσα ἤδη εἰς γνώσιν τῶν συνέδρων, καὶ μηδαμῶς τούτων ἀντιλεζάντων κατέστη ὀριστικὴ καὶ εἶναι ἑτοιμὰ πρὸς κοινοποίησιν, ἔπεται, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη τῆς παρουσίας τοῦ κατηγ. κατὰ τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐτυμηγορίας συζήτησιν· ἄλλως δὲν ὑπάγεται εἰς τινὰ τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 438 τῆς ποιν. δικον. Ὅθεν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ κατηγορουμένου ἐγκύρως γίνεται καὶ ἡ δημοσίευσσις τῆς περὶ ἐλλείψεως τῆς ἐτυμηγορίας ἀποράσεως. Δ. Π. ποιν. 44 τοῦ 65, 23 τοῦ 71. Κατὰ τὸ τὴν Δ. Π. ποιν. 145 τοῦ 55 δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις ἐκ τῆς μὴ παρουσίας τοῦ κατηγορουμένου, ὥς οὐδὲ πάλιν ἐκ τῆς μὴ ἀποχωρήσεως αὐτοῦ ἕως οὗ εἰ ἐνέρκου ἐπανέλθωσιν.

447. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐκηρύχῃ ἐνοχός, ἀποφαίνεται ὁ πρόεδρος τὴν ἐκ τῆς κατηγορίας ἀθώωσιν του, καὶ, ἂν ᾗτον φυλακισμένος, διατάσσεται τὴν ἀπόλυσίν του, ἐὰν ἡ φυλάκις δὲν πρέπη νὰ ἀκολουθήσῃ κατὰ νόμον διὰ ἄλλους λόγους. Πόλ. 1013. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 358).

N. Τὸ ἐν τῷ 447 ἄρθ. αναγραφόμενον δικαίωμα τοῦ ἀποφαίνεσθαι τὴν ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορουμένου δὲν δύναται ὁ πρόεδρος νὰ παραιτηθῇ ἢ παραχωρήσῃ σιωπηλῶς ἢ ῥητῶς εἰς τὸ δικαστήριον. Ὅθεν ἀναίρετέα ἡ ἀπόφασις τοῦ δικ. τῶν συνέδρων, δι' ἧς τοῦτο κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἐνοχόν καὶ ἐν ταύτῳ ἐκηρύξεν ἀθώους τοὺς μὴ κηρυχθέντας ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἐνόρκους ἐπὶ ὑπερόδοσι καθυκόντων. Δ. Π. ποιν. ρηγ' τοῦ 37. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ρηγ' τοῦ 37 ὅσῳκις ἐκηρύχῃ ὁ κατηγορούμενος ἐνοχός, καθ' ἧς ὁ νόμος δὲν ὁρίζει ποινὴν, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων (καὶ οὐχι ὁ πρόεδρος) ἀπείλκει νὰ πολυλῶσῃ αὐτόν. (Κακῶς ἐφῆρμεν δὲ Ἀρειὸς Πάγος τὴν διακρίσιν τῆς Γαλλικῆς Ποιν. Δικονομίας, καθ' ἣν τὴν μὲν ἀθώωσιν ἀπαγγέλλει μόνος ὁ πρόεδρος, τὴν δὲ ἀπόλυσιν ἐλάλησεν τὸ δικαστήριον).

448. Κατ' αἴτησιν τοῦ ἀθωωθέντος, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἀκούσαν ὁμοτέρους τοὺς διαδίκους, διατάζει κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 80 διατασσόμενα, τὰς περὶ ἀποζημιώσεως, τὰς

νοποιήσεως, καὶ πληρωμῆς ἐξόδων ἰδιωτικᾶς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ. Ποιν. 346. 458. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 358).

449. Ἄν ὁ κατηγορούμενος κηρυχθῇ ἔνοχος διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ὁ μὲν παρὰ τοῖς κακουργιοδικαῖς εἰσαγγελέως κάμνει τὰς περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ καταπατηθέντος ἄρθρου τοῦ 1) ποινικοῦ νόμου προτάσεις, ὁ δὲ πολιτικῶς ἐνάγων, ἂν ὑπάρχῃ τοιοῦτος, προσέτι καὶ τὰς περὶ ἐπιδιόκσεως τῆς ἀποζημιώσεως, τῆς ἰδιωτικῆς ικανοποιήσεως, καὶ τῆς πληρωμῆς τῶν ἐξόδων αἰτήσεις του, καθόσον, κατὰ τὸ ἄρθρον 302 καὶ ἐπ., εἴγινεν ἀγωγή περὶ αὐτῶν. — Ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ἂν ὑπάρχῃ τοιοῦτος, ἔχει κατὰ τοῦτο τὰ δικαιώματα τοῦ παρὰ τοῖς κακουργιοδικαῖς εἰσαγγελέως· πρὶν ὅμως ἐκδοθῇ ἀπόφασις περὶ ἰδιωτικῆς τινος κατηγορίας, ἀγορεύει ὁ εἰσαγγελεὺς ὑπὲρ τοῦ νόμου. Ποιν. 302. 397. 450. 458, 7. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 362).

1) παρέλκουσι:

N. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 449, συνδυαζομένου πρὸς τὸ ἄρθ. 12 τῆς Ποιν. Δικον., προκύπτει ὅτι, τοῦ κατηγορουμένου ἀθωωθέντος, αἱ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἀπαιτήσεις εἰσακτεῖται εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Α. Π. πολιτικά ἀποφ. 248 τοῦ 49, 236 τοῦ 57, 6 τοῦ 63.

450. Ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ συνήγορός του, διατάσσοντας τοῦ πρέδρου, ἀπαγγέλλει τὴν ἀπολογία του. Ἡ ἀπολογία αὕτη πρέπει μόνον — νὰ προσβάλλῃ τὴν ἐφαρμοστέον τῆς παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν κακουργιοδικῶν ἢ τοῦ ἰδιώτου κατήγορου προσταθείσης ποινῆς, ἢ τὸ μέγεθος αὐτῆς, καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς παρὰ τῶν ἐνόρκων ἀναγνωρισθέντας νομίμους συγγνώμης λόγους — 2. νὰ προσβάλλῃ τὸ ἀποδεκτὸν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τὸ μέγεθος τῶν ζητουμένων ποσότητων. Ποιν. 430. 449. 458. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 363).

N. Ὁ νόμος δὲν ὑποχρεοῖ τὸν πρέδρον τῶν συνεδρῶν, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον ἂν ἔχῃ νὰ προσβῇ: εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ συνηγόρου αὐτοῦ λεχθέντα κατὰ τὴν συζητήσιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς. Α. Π. ποιν. 100 τοῦ 49. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθ. 430 καὶ 451 προκύπτει καταδήλως ὅτι ἡ παρουσία τοῦ συνηγόρου εἶναι οἰκωδῶς ἀναγκαία καὶ κατὰ τὸ στάδιον τοῦτο τῆς διαδικασίας· ὅθεν ἡ ἐλλείψει αὐτοῦ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν συνωδῇ πρὸς τὸ ἄρθ. 458 ἐδ. 6. Α. Π. πιν. 67 καὶ 70 τοῦ 45, 119 τοῦ 46, 6 τοῦ 62.

451. Τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν, ἀκούσας τὴν ἀπολογία,

ἀπαγγέλλει τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν κατὰ τὸ παρὰ τῶν νόμων τεταγμένον μέτρον. (1) Ποιν. 420. 458. Π. Ν. 8 — 20.

Ν. Ὅσακις πρόκειται περὶ χρηματικῆς ποινῆς, ἥς τὸ ποσὸν προσδιορίζεται κατὰ λόγον τῆς ἀξίας τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἀδικήματος. ἐν ἑλλείπει ἐιδικωτέρου προσδιορισμοῦ τὸ δικ. τῶν συνεδρῶν λαμβάνει ὡς βάσιν τῆς καταδίκης τὸν ἐλάχιστον ἔρῶν τῆς ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἐριθεΐσης ἀξίας. Α. Π. ποιν. 13 τοῦ 57. Ὅθεν ἐπὶ τῇ ἀποφάσει τῶν ἐνόρκων εἴ: ἡ ἀξία ἐκαστοῦ τῶν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου κλαπέντων τριῶν ἵππων ὑπερέβαινε τὰς 20 ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰς 400 δραχμὰς, ὁ κατηγορούμενος καταδικαστέος εἰς χρηματικὴν ποινὴν 120 δραχμῶν δυνάμει τοῦ 1 ἀρθ. τοῦ περὶ ζωοκλοπίας καὶ ζωοκτονίας νόμου, ὑποβάλλοντος τὸν ζωοκλόπον εἰς χρηματικὴν ποινὴν διπλασίαν τῆς τιμῆς τοῦ κλαπέντος ζώου. Α. Π. ποιν. 13 τοῦ 57. 136 τοῦ 60. 119 τοῦ 78.

452. Τὸ δικαστήριον ἀνοῦσαν τοὺς διαδίκους, ἀποφασίζει συγχρόνως ἐν τῇ ποινικῇ ἀποφάσει καὶ περὶ τῶν γενεσμένων ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, κατὰ τὰ παρὰ τοῦ ἀρθρου 85 διατεταγμένα. Ποιν. 6 302 ε. 346. 399, 458, 7. Π. Ν. 30. 31. 32.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρων 6. 450 καὶ 452 τῆς ποιν. δικον. σαφὲς προκύπτει, εἴ: τὸ τῶν συνεδρῶν δικαστήριον μόνον μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ κατηγορουμένου δύναται νὰ προῃ καὶ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς· ἄλλως δεῖλται νὰ παραπέμψῃ τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον. Α. Π. ποιν. 16 τοῦ 82. Ἐπειθὺς δὲ τὸν ἀρμόδιον καταδίκης δεῖλται νὰ ἐξετάσῃ ἐν καὶ κατὰ ποσὸν ἐζημιώθη, ὁ παθὼν ἐκ τοῦ ἀδικήματος, νὰ προσδιορίσῃ δὲ τὴν ζημίαν ἐλευθέρως καὶ κατὰ συνείδησιν, συμψήφως πρὸς τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 91 τοῦ 85. — Τοῦ ἀρθ. 452 δεξιόντες εἴ: τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν ἀποφαίνεται συγχρόνως ἐν τῇ ποιν. ἀποφάσει καὶ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, ἔπεται εἴ: ὁρθῶς δύναται νὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ δικ. τῶν συνεδρῶν ἡ ἀγωγή τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος κατὰ τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 47 τοῦ 81.

453. Εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, τὴν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καταδίκην κτλ. (2) ἐφαρμόζονται τὰ εἰς τὰ ἀρθ. 79 — 91 ὁριζημένα. ΣΠΝ. 133.

(1) Ἐκ τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς ἀφαιρεῖται ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ καταδικασθεὶς διετέλεσε προπεφυλακισμένος, κατὰ τὸ 1 ἀρθρον τοῦ νόμου ΒΙΔ' τῆς 11 Ἰουλίου 1892, ἐν ἴδει ὑπὸ ἀρθ. 207 Ποιν. Δικον.

(2) Ἐγκ. Ἐπουργείου Δικαιοσύνης 24 Ἰουνίου 1887.

Πιὲ: ἐξασφάλισιν τῆς βεβαιώσεως τῶν ποινικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν ἐναντίον τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ κακοῦργιοδικείου ἐγένετο αἰτήσεις ἀναίρεσεως, ἐντελλόμεθα ὑμῖν τὰ ἑξῆς: α') ὁ Γραμματεὺς τοῦ κακοῦργιοδικείου δεῖλται, καὶ εἴταν ἐγένετο αἰτήσεις ἀναίρεσεως,

454. Ὁ πρόεδρος ἀναγινώσκει (1) γεγωνυῖα τῇ φωνῇ, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κατηγορουμένου, τὴν γεννημένην ποινικὴν ἀπόφασιν, ἀφοῦ πρῶτον ἀναφέρῃ τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, καὶ ἀναγνώσῃ κατὰ λέξιν τοὺς νόμους, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ ἀπόφασις αὕτη. Ποιν. 458. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 369).

Ν. Τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἀναγνώσῃ ἐκ νέου ὁ πρόεδρος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς τῶν συνεδρῶν ἀποφάσεως, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ ποιηθῇται μνητεῖον αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 52. — Τῆς συμπράξεως τοῦ δικηγόρου εὐθὺς ἀνωφελοῦς τῷ κατηγορουμένῳ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, τοῦ δὲ ἄρθρου 454 μὴ θεωροῦντος ὑποχρεωτικὴν τὴν παρουσίαν τοῦ συνηγόρου, ἐπεται, ὅτι δύναται νὰ ἀναγνώσῃ ἡ ποιν. ἀπόφασις καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ δικηγόρου. Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 46. ('Ἀλλ' ἴδε καὶ ἄρθρ. 446 καὶ 450). — Νόμοι ἀναγνώστεοι εἶναι οὐ μόνον τὰ ἐπιβάλλοντα τὴν ποινὴν ἄρθρα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐρίζοντα τὸ ἀδίκημα ἢ τὴν συναιτιότητα ἢ διαγράφοντα τοὺς κανόνας, καθ' οὓς ἡ ποινὴ ἐπιβάλλεται. Α. Π. ποιν. 55 τοῦ 61, 248 τοῦ 73, 84 τοῦ 80, 14 τοῦ 90. Contra Α. Π. ποιν. 11 τοῦ 46, καθ' ἣν παραδετέον μόνον τὰ ἐπιβάλλον ποινὴν ἄρθρον (Συνάδουσα τῇ τελευταίᾳ ἀποφάσει ἡ Γαλλικὴ νομολογία). Ἀρκεῖ δὲ ἡ ἀπλὴ μνητεῖα τῶν περὶ δικαστικῶν δαπανῶν ἄρθρον. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 50, 59 τοῦ 58, ὡς ἐπίσης τῶν διατασσόντων τὸν συμψηφισμὸν τῆς προφυλακίσεως. Α. Π. ποιν. 50 τοῦ 94. Σημειωτέον ὅτι ἡ μὴ ἀνάγνωσις τῶν νόμων δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, ὡς μὴ περιλαμβανομένη ἐν τοῖς λόγοις ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 116 τοῦ 68.

455. Ἀπαγγελλομένης τῆς ἀποφάσεως, ὁ πρόεδρος ὑπεθυμίζει τὸν καταδικασθέντα, ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ, ἐντὸς τῆς κατὰ νόμους προθεσμίας, ἀναίρεσιν τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως. — Εἰς τὸν αὐτὸν ἐξηγούνται σαφῶς ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ

νὰ συντάσσῃ συμφώνως πρὸς τὰ κεκαנוνισμένα, τὸν ἀπαιτούμενον πῖνακα τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ βεβαιώσεως τῶν ποινικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν, ὅπερ ἐπιβαρύνουσι τὸν καταδικασθέντα, καὶ νὰ ἐπισυνάψῃ τὸν πῖνακα τοῦτον, προσσηκόντως ὑπὸ τοῦ προέδρου τεθεωρημένον, ἐν τῇ σχετικῇ δικογραφίᾳ. δ') Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰ μὲν ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως ἀπορρίπτεται, ἀποστέλλει τὸν πῖνακα τοῦτον εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον, προσθέντων κατωθὶ αὐτοῦ καὶ τὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου διαδικασίας, ἐν ᾗ περιπτώσει ἐπιβλήθησαν καὶ ταῦτα εἰς βάρος τοῦ καταδικασθέντος· εἰ δὲ ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως γίνῃ δεκτὴ καὶ εἴτε ἀπαλλαγῇ ὁ καταδικασθεὶς τῆς ποινῆς, εἴτε παραπεμφθῇ ἡ δίκη εἰς ἄλλε κενσυργιοδικεῖον, σημειοῖ κατωθὶ τοῦ πῖνακος τὸν ἀριθμὸν, τὴν χρονολογίαν καὶ περιλήψιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

(1) Ἡ λέξις ἀναγινώσκει ἔχει ἐνταῦθα τὴν ἑννοίαν τοῦ ἀπαγγέλλειν, διότι ἡ ποινικὴ ἀπόφασις, ἄγραφος εὔσα (ὡς συνταχθησομένη ἐγγράφος ἀποφάσις), δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναγνώσῃ. Τοῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ κατωθὶν ἄρθ. 455, ἐν ᾧ γίνεταί χρησις τῆς λέξεως ἀπαγγελλομένης.

νά ἦναι ἀποδεκτὸν τὸ ἐνδίκον τοῦτο μέσον. Ποιν. 359, 406, 408, 498 ε. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 371).

456. Ἐάν νομιζῇ τὸ δικαστήριον, ὅτι ἡ νόμιμος ποινὴ εἶναι πολλὰ αὐστηρὰ ὥς πρὸς τὴν εἰδικὴν ιδιότητα τῆς προκείμενης περιστάσεως, ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κάμῃ αὐτεπαγγέλτως πρότασιν περὶ μετριάσεως τῆς ποινῆς, ἢ 1) περὶ παντελοῦς χάριτος. Ποιν. 548, 2.

1) κατὰ τὰς περιστάσεις

Γ'. Ἀναίρεσις.

457. Εἰς τὴν ἀναίρεσιν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 406 καὶ 408 ὠρισμένα. Ἡ περὶ ἀναίρεσως αἵτησις γίνεται ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐρέταις ἢ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως, τοῦ ιδιωτοῦ κατηγοροῦ, τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, καὶ τοῦ καταδικασθέντος, παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου τῶν κακούργιοδικῶν, ἢ ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως, παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ποιν. 359, 478, 481, 482. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 373).

458. Ὡς λόγοι ἀκυρώσεως 1) εἶναι παραδεκτοὶ μόνον — 1. ἐάν καταδικάσθῃ ὁ κατηγορούμενος ἐνεκὰν ἄλλου κακούργηματος παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ καὶ τῷ περὶ παραπομπῆς βουλεύματι σημειούμενον κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 421 ὠρισμένα. — Ὡς πρὸς τὰ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ πραττόμενα πλημμελήματα καὶ πταίσματα ἐφαρμόζεται ὁ γενικὸς κανὼν τῶν ἄρθρων 367 καὶ 417. — 2. Ἐάν δὲν διετηρήθησαν αἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 274, 275, καὶ 413 ὠρισμέναι προθεσμίαι. — 3. ἐάν τὸ δικαστήριον δὲν ἦτο προσηκόντως συντεθειμένον (ἄρθρ. 415). — 4. ἐάν δικασταί, συνδικάσαντες κατὰ τὴν ποινικὴν διαδικασίαν, ἔλαβον μέρος εἰς τὰς συζητήσεις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐναντίον τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 416 ὠρισμένων (1) — 5. ἐάν ἐγένε καταδωξίς ἐξ ἐπαγγέλματος εἰς περίπτωσιν τινα, καθ' ἣν κατὰ τὸ ἄρθρον 22 δὲν δύναται νὰ γίνῃ καταδωξίς εἰμὴ κατ' ἐγκλησιν. — 6. ἐάν δὲν ὑπῆρχε συνήγορος (ἄρθρ. 26 καὶ 423). — 7. ἐάν,

(1) Κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ νόμου ΒΚΗ περὶ δικαστηρίου κακούργιοδικῶν, συγκαταργήσαντος καὶ τὸ ἄρθ. 416.

έναντίον τῶν ἄρθρων 394, 395, 401, 420, 425, 448 — 452 διατεταγμένων, εἰ δικάσται δὲν ἠθέλησαν νὰ θώσουν ἀκρόασιν. — 8. εἰάν, ἀπ' ἐναντίας τῶν διὰ τῶν ἄρθρων 77, 78, 446, καὶ 454 διατεταγμένων, ἡ διαδικασία δὲν ἐγινε δημοσιως. — 9. εἰάν δὲν ὤρκισθησαν ὅλοι οἱ ἑνορκεῖ, καθὰ διατάττει ὁ δικαστικὸς ὀργανισμός. — 10. εἰάν, γενομένης ἀναβολῆς ποινικῆς τινος δίκης εἰς ἄλλην συνεδρίασιν, τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων δὲν συνετέθη ἐκ νέου. — 11. εἰάν τις τῶν ἐνόρκων δὲν παρευρέθη καθ' ὅλην τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν. — 12. εἰάν ἡ ἐτυμηγορία τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων δὲν ἦτον ἐγγράφος, οὐδὲ παραδόθη εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνεδριῶν φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ προΐσταμένου τῶν ἐνόρκων. — 13. εἰάν, κηρυχθέντος ἐνόχου τοῦ κατηγορουμένου, ἡ ἐτυμηγορία δὲν ἀναφέρῃ ῥητῶς, ὅτι κατηγορήθη, οὕτως τῆς παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένης πλειονοψηφίας. — 14. εἰάν τις τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντων, ἡ τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ἄρθρον 384 ληφθέντων ὑπ' ὄψιν, καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 116 καὶ 121 — 124 ἐρκιστέων μαρτύρων, δὲν ὤρκισθη. — 15. εἰάν, ἐναντίον τῶν διὰ τῶν ἄρθρων 130 καὶ 131 διατεταγμένων, εἴς τινα κωφὸν ἢ ἄλαλον, ἢ κωφᾶλαλον, ἢ μὴ γινώσκοντα τὴν ἐλληνικὴν δὲν ἐδόθη παντάπασι διερμηνεύς, ἢ δὲν ἐδόθη ὁ προσήκων, ἢ ὁ δοθεὶς δὲν ὤρκισθη προστηκόντως (ἄρθρ. 133). — 16. εἰάν δὲν παρευρέθησαν ὅλοι οἱ δικάσται καὶ ὁ γραμματεὺς ἀδιακόπως εἰς ὅλας τὰς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεις. — 17. εἰάν ἐγινε παράβασις τύπου τινὸς τῆς διαδικασίας, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου. — 18. εἰάν παρελθῇ ἐν τῇ ποινικῇ ἀποφάσει ἢ παρὰθεσις τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου. — 19. εἰάν ἐξηρμηνέσθη ψευδῶς, ἢ ἡρμηνεύθη ἐσφαλμένως ὁ ποινικὸς νόμος. — Πᾶσα ἄλλη παράβασις τῶν τύπων τῆς διαδικασίας δύναται νὰ προσέληθῇ διαρκούσης μόνον τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακοουργιοδικῶν συζητήσεως 2). Ποιν. 281. 333. 375. 398. 420. 430 ἐ. 500 ἐ. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 299 § 4, § 2, § 3, 184, 242, 257, 294, 390 καὶ 519, 312, 317, 332, 463).

1) ἀνακρίσεως 2) νὰ προβληθῇ μόνον διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ τῶν συνεδριῶν.

Ν. Ὁ κατὰ παραδρομὴν ἡμαρτημένην σημείωσις τοῦ ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ δὲν καταριθμεῖται ἐν τοῖς λόγοις τῆς ἀναίρεσως. Δ. Π. ποιν. 32 τοῦ 47. — Ἐπίσης ἡ παντελής ἔλλειψις μνείας τοῦ παραδεδειγμένου ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ δὲν ἐπαγίαν ἀναίρεσιν, ἀπὸ τοῦτου μὴ διατασσόμενου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τοῦ δὲ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου σφηριζομένου εἰς τὸ περί παραπομπῆς βουλεύμα. καὶ ἐπομένως τῶν τυχόν ἐλλείψεων αὐτοῦ ἀναπληρουμένων ὑπὸ τοῦ περιεχομένου τοῦ βουλεύματος. Δ. Π. ποιν. 136 τοῦ 60. — Ἐπέρχεται ἀναίρεσις ἐάν καταδικασθῇ ὁ κατηγο. ἕνεκεν ἄλλου κακουργήματος παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ, ἀλλ' οὐχί ἐάν καταδικασθῇ ἐπὶ τῷ αὐτῷ κακουργήματι ὑπὸ περιστάσεις ἐλαφρυντικωτέρας ἢ ἐπιβαρυντικωτέρας. Ὅθεν ἐάν ἐκ τῆς συζητήσεως προκύψωσι περιστάσεις ἀλλοιούσαι τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἀδικήματος καὶ τὴν ποινικὴν αὐτοῦ βαρύτητα, ἀλλὰ μηδενὸς μεταβάλλουσιν κατ' οὐσίαν τὴν φύσιν αὐτοῦ, δύνανται νὰ τεθῶσιν ἐλαφρυντικά ἢ ἐπιβαρυντικά ζητήματα. Δ. Π. πλείσται ἀποφάσεις. (18ε ἄρθ. 430). Κατὰ ταῦτα δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις, ἐάν καταδικασθῇ ὡς συνεργὸς ὁ ὡς αὐτουργὸς παραπαιφθεὶς, δηλονότι ἐάν μεταδληθῇ μόνον τὸ εἶδος καὶ ὁ βαθμὸς τῆς εἰς τὴν διάπραξιν τοῦ ἀδικήματος συμμετοχῆς αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 81 τοῦ 62, 33 τοῦ 63, 123 τοῦ 72, 92 τοῦ 87, 184 τοῦ 88, 17 τοῦ 90. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Δ. Π. ποιν. 67 τοῦ 72, ὁ κατηγορηθεὶς ἐπὶ συνεργείᾳ δι' ἀγγελίων δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ συνεργείᾳ δι' ἀποκρύφως καὶ κατὰ τὴν 20 τοῦ 37 ὁ κατηγορηθεὶς ἐπὶ συνεργείᾳ δι' ἀποκρύφως δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ ὡς συστασιώτης καὶ κατὰ τὴν 34 τοῦ 38 ὁ συγκατηγορηθεὶς ὡς συναυτουργὸς δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ ὡς παρακινήσας τοὺς ἄλλους εἰς ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως (διαφωνοῦμεν παντελῶς). — Εἰς τὴν μὴ τήρησιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 274, 273 καὶ 413 προθεσμιῶν ἀπάγεται καὶ ἡ περὶ τὴν σύνταξιν τῶν κοινοποιουμένων ἐγγράφων μὴ τήρησις τῶν οὐσιωδῶν ἐκείνων διατυπώσεων, ὧν ἄνευ καθίσταται ἀμφίβολος ἡ ὕπαρξις αὐτῆς τῶν ἐγγράφων. Δ. Π. πλείσται ἀποφάσεις. Τὴν δ' ἔλλειψιν τῶν λοιπῶν διατυπώσεων δύναται νὰ προτείνῃ ὁ κατηγορούμενος μόνον εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνδίκων, ὅπως ἐν ἀνάγκῃ διαταγθῇ ἡ ἐπανάληψις τῆς κοινοποιήσεως, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ προβῇ ὡς λόγον ἀναίρεσως. Δ. Π. ποιν. 103 τοῦ 81. Ὅριζονται δὲ τοῦ νόμου ὅτι ἡ μὴ τήρησις τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 274, 273 καὶ 413 προθεσμιῶν ἐπάγει ἀναίρεσιν, ἔπεται ὅτι ἡ μὴ τήρησις καὶ τῆς λόγω ἀποστάσεως ἐπικτάσεως τῆς προθεσμίας ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσως. Δ. Π. ποιν. 103 τοῦ 72, 8 τοῦ 96. Contra Δ. Π. ποιν. 38 τοῦ 74, καθ' ἣν μόνον εἰς τοὺς συνδίκους δύναται νὰ προταθῇ ἡ λόγω ἀποστάσεως ἐπικτάσις ὡς ζήτημα πραγματικόν. (Προδῆλως ἐσφαλμένη) (18ε καὶ ἄρθ. 413). — Οὐ μόνον ἡ παντελής παράλειψις τῆς ἐγκλήσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ μὴ τήρησις τῶν κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς νομίμων διατυπώσεων ἐπάγει ἀναίρεσιν, ὅθεν καὶ ἡ μὴ σύνταξις ἢ ἀκύρωσις σύνταξις τῆς περὶ τῆς ἐγγειρίσεως τῆς ἐγκλήσεως ἀπαιτουμένης ἐκδόσεως. Δ. Π. ποιν. 54 τοῦ 60, 167 τοῦ 88 (Σύμφωνα πάντες οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς). Contra Δ. Π. ποιν. 12 τοῦ 45, 97 τοῦ 56, 56 τοῦ 58, 29 καὶ 60 τοῦ 66, καθ' ἃς δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν ἡ ἀκύρωσις τῆς ἐγκλήσεως, ἐάν μὴ προταθῇ πρότερον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας. Κατὰ δὲ τὴν Δ. Π. ποιν. 36 τοῦ 66 δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐνώπιον τοῦ Δ. Π. πρότασις ἐλλείψεων τῆς ἐγκλήσεως ἀποφρξήσεως ὡς ἀνυπόστα-

των ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 82 τοῦ 54 ἡ πρότασις περὶ μὴ ὑπαρξέως νομίμου ἐγκλήσεως, ἣν εἶχεν ἀπορρίψει τὸ συμβούλιον τῶν ἑρετιῶν. — Ὁ λόγος, ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν πληρωμέλειον ὡκὼν ἐξακτῆρισε κακῶς τὴν πρᾶξιν δὲν δύναται νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν συνέδρων, ἀπὸ μόνον τῆς ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τῆ ἐσφαλμένης ἐρμηνείας τοῦ νόμου ἐν τῇ ποινικῇ ἀποφάσει παρερμηνείας λόγον εἰς ἀναίρεσιν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς δίκης, ἀλλ' οὐχί καὶ τῆς ἐν τῷ βουλευμάτι ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τῆ ἐρμηνείας, ἥτις δύναται νὰ προταθῇ κατὰ τὴν νομίμον προθεσίαν μόνον δι' ἀνακοπῆς καὶ ἀναίρεσως, Α. Π. ποιν. 53 τοῦ 46. Ἐπίσης ὁ λόγος, ὅτι προκειμένου περὶ ὑπεξαίρεσως, ὑπερβαίνουσας τὰς 50 δραχμάς, τὸ δικαστ. τῶν συνέδρων ἐπαρτέλει μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν παρὰ τὸ ἄρθρον 94 τῆς ποιν. δίκης. ἐν συνδυασμῷ περὶ τὸ 300 τῆς πολιτ. δίκης. διαίρεσαν τὴν ἐνώπιον τοῦ ἀνακρίτου ὁμολογίαν τοῦ κατηγορουμένου καὶ παραδείξαντες ὡς ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως ἀνυπογράφον τινὰ σημείωσιν παρὰ τὴν διατάξιν τῆς πολιτ. δίκης., ὡς λόγος ἀναγόμενος εἰς παραβάσιν δικονομικῆς διατάξεως καὶ οὐχί τοῦ ποιν. νόμου, εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθρου 438 ὑπάγεται. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 79. Ἐπίσης ὁ λόγος ὅτι παραβιάσθη ἡ διαταξὶς τοῦ 8 ἀρθρου τοῦ Σύντ. ὡς μὴ ἀναγραφόμενος μετὰ τῶν ἐν τῷ ἀρθ. 438 λόγων. Α. Π. ποιν. 110 τοῦ 89. (Τὸ Σύνταγμα εἶναι ὁ ὑπερτατός τῶν νόμων. εἰς οὗ τὴν τήρησιν καλοῦνται ὑποχρεωτικῶς πάντες οἱ πολῖται, καὶ πρωτοτατα πάντων αἱ πολιτεῖαι καὶ Ἐξουσίαι καὶ ἐξ ὧς ἡ δικαστικὴ πᾶσα δὲ ἐπικρατεῖ ἡ νόμος ἡ διαταγὴ, ἀντικειμένη, εἰς τὸ Σύνταγμα, οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἔχον ἀπ' ἐαυτῆς, προσήκον νὰ πατάσθῃται ὑπὸ πάσης ἐξουσίας ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς καὶ πρὸ πάντων τῆς δικαστικῆς). — Σημειώσεων ὅτι δύναται νὰ προβληθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κατηγορουμένου ὅτι ἡθωρήτῃ ἤδη τελεσιδίκως ὡς ἀναγόμενος εἰς παράβασιν τοῦ ἀρθρου 117 τοῦ Ποινικοῦ νόμου κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 42, 24 τοῦ 70, 26 τοῦ 87. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν δὲ 26 τοῦ 87, ἣν ἐπιδιοικηζόμενος ὡς ἔδην, παράβασιν τοῦ Ποινικοῦ νόμου ἀποτελεῖ ἡ παράβασις πάσης διατάξεως ἀναγόμενης εἰς τὸ καταδικάζον καὶ τιμωρητὸν τῆς πράξεως. Ἀντιθέτως κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. 100 τοῦ 64, 199 τοῦ 70, 114 τοῦ 77, 50 τοῦ 84, 74 τοῦ 94, 30 τοῦ 96 δὲν δύναται νὰ προβληθῇ ὡς ἀναγόμενος οὐχί εἰς παραβάσιν τοῦ ἀρθρου 117 τοῦ Ποιν. νόμου, (ἅπερ προβλέπει περὶ ποινηθειῶς καταδίκης), ἀλλ' εἰς παραβάσιν τοῦ ἀρθ. 84 τῆς Ποινικῆς δικονομίας. Ἐπίσης δύναται νὰ προβληθῇ ἡ ἑλλειψὶς ἐγκλήσεως, ὡς ἀποτελούσα παράβασιν τοῦ Ποινικοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 15 τοῦ 56, 31 τοῦ 70, 144 τοῦ 90, 160 τοῦ 92. Ἀντιθέτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 41 δὲν δύναται ὡς ἀποτελούσα παράβασιν δικονομικὴν. Προσθετέον ὅτι ὁ ἄρκιος Πάγος περιορίζεται εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτὰ γεγονότα, ὧν τὴν ὑπαρξὴν ἀνιγνωρίσαν τὰ κατώτερα δικαστήρια, ἀποτελῶσιν ἀξιοποιον πρᾶξιν καὶ ἔσχατον. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 80, 50 τοῦ 85, καὶ 100 24 τοῦ 87, 44 τοῦ 88. — Σημειώσεων οὐχ ἥττον, ὅτι οὐσιώδες πάσης ἀποφάσεως μέρος ἐστὶ τὸ διατακτικὸν καὶ διὰ τοῦτο λόγος ἀναίρεσως διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν ἡ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ὑπάρχει, ὅποτε ἐπὶ σκέψεως ψευδοῦς ἐρμηνευομένης ἡ ἐφαρμογὴ ἀναγκαστικῶς τὸν νόμον στηρίζεται τὸ διατακτικὸν αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 58 τοῦ 62, 39 τοῦ 79, 95 τοῦ 81. — Τῶν ἀρθρων 34—35

τῆς ποιν. δικον. μὴ ἀπαγγαλλόντων τὴν ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας διὰ τὴν συνεδικασίαν δικῶν μὴ εὐσῶν κατὰ τὴν νόμον συναρῶν, ἐπεται, ὅτι δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις ἐπὶ τοιοῦτω λόγῳ. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 71. 3 τοῦ 74, 73 τοῦ 75, 42 τοῦ 81, 2 τοῦ 83. Ὅθεν ἡ ἐκ τῆς ἐνώσεως δικῶν μὴ συναρῶν ἀκυρότης δύναιται νὰ προβληθῇ μόνον διαρκείας τῆς συζητήσεως ἐνωπίου τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 71. 5 τοῦ 74. Δηλονότι μόνον ἐκ τῶν τῶν συνέδρων δικαστηρίων δύναιται νὰ προταθῇ ὑπὸ τοῦ κατῆγ. ὁ χωρισμός. Α. Π. ποιν. 74 τοῦ 75. 43 τοῦ 91. Δὲν ἐπέρχεται δὲ ἀναίρεσις ἐκ τῆς συνεδικασίας κατηγοριῶν μὴ συναρῶν, καὶ ἐὰν ἐνεκα τοῦτου ἐμεινῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνόρκων, οὗς δικαιεῖται νὰ ἐξαίρεσθαι ὁ κατηγορούμενος, ὅτε μὴ παραβιασθῶσιν αὐτῶν τῶν περὶ ἐξαίρεσεως τῶν ἐνόρκων καὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου αὐτῶν διατάξεις. Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 83. 11 τοῦ 86. — Ἡ ἑλλειψὶς ἀκροάσεως προϋποτίθεται, ὅτι ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ κατῆγ. πρότασις ἢ αἵτησις, ἢν τὸ δικαστήριον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, οὐχὶ δὲ ἀπλῶς. Ἐπὶ περιορισθῇ ἐν γένει κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον ἡ ὑπερασπίσις αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 45, 7 τοῦ 84. Οἱ δικασταὶ ἐπομένως δὲν παρεχουσιν ἀκρόασιν, ἀποφεύγοντες ἢ ἀρνούμενοι νὰ πορηνῶνται ἐπὶ προτάσεσιν τινος τοῦ Εἰσαγ. ἢ τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 74. Ὅθεν τῆς ὑπερασπίσεως προτεινόμεναι νὰ τεθῇ ζήτημα περὶ ἀποδόσεως τῶν κλοπομαχίῶν, ἐν μὴ ἀποφανθῇ τὸ δικαστ. ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης, ὑπάρχει ἑλλειψὶς ἀκροάσεως. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 89. Ἐπίσης τῆς ὑπερασπίσεως αἰτησάμενης ἀναβλεῖν τῆς συζητήσεως εἰς ἄλλην συνεδρίαν πρὸς προταγῶν ἐν γένει ἀποδεικτικῶν, ἐν μὴ ἀποφανθῇ τὸ δικαστήριον ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης, ὑπάρχει ἑλλειψὶς ἀκροάσεως. Α. Π. ποιν. 138 τοῦ 89. Ἐπίσης τῆς ὑπερασπίσεως προβαλούσης ὅτι ἡ πράξις δὲν εἶναι ἀξιωμακωρῆτος διὰ τὴν ἑλλειψὶν ἐγκλήσεως, ἐν μὴ ἀποφανθῇ τὸ δικαστήριον ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης, ὑπάρχει ἑλλειψὶς ἀκροάσεως. Α. Π. ποιν. 160 τοῦ 92. Ὅστιν ἐν μόνον δὲν δοθῇ ὁ λόγος, δὲν ὑπάρχει ἑλλειψὶς ἀκροάσεως, ἀλλ' ἐν ζήτησθεῖς δὲν δοθῇ. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 84, 98 τοῦ 89, 95 τοῦ 90, 105 τοῦ 92 (ἴδε καὶ ἀρθρον 417). Εἰς τὸ δικαστήριον ὅμως τῶν συνέδρων ἀνήκει ἡ ἐξέτασις καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἐκτίσεως καὶ διαρκείας τῶν κατὰ τὴν συζητήσεσιν ἀγορεύσεων τῶν συνηγέρων. Ὅθεν καὶ ἐν ὁ πρόεδρος ἀναίρεσις τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ συνηγέρου, καὶ τὸ δικαστ. τῶν συνέδρων ἐπιδιοκίμασθαι τὴν ἀπόρασιν τοῦ προέδρου, δὲν ὑπάρχει παραδικασίς τοῦ πρὸς ἀποκρίσιν δικαιοῦματος καὶ τῶν ἀρθρῶν 394 καὶ 438. καθ' ἃ λόγος ἀναίρεσεως ὑφίσταται ἐπὶν εὐδελῶς δοθῇ ἀκρόασιν τῷ κατῆγ. οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶν δὲν ἀπεθῇ αὐτῷ νὰ ἐκτείνῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ, ὅπως καὶ ἐπὶ ἐγκρίναι. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 59, 48 τοῦ 61, 17 τοῦ 70. (ἴδε καὶ ἀρθρον 417). Ἡ δὲ παραίτησις ἐνὸς ἐκ τῶν πολλῶν συνηγέρων τῶν κατηγορουμένων, ἔστω καὶ καθ' ὑπόδειξιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, λόγῳ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος συγγενείας ἢ εὐφρόνους ἄλλῳ λόγῳ, δὲν ἀποτελεῖ ἑλλειψὶν συνηγέρου ἢ περιορισμὸν ὑπερασπίσεως, ὑπαρχόντων ἐτέρων συνηγέρων. Α. Π. ποιν. 141 τοῦ 72, 128 τοῦ 83. (ἴδε καὶ ἀρθρον 423). — Ἡ δηλωσις τοῦ τόπου τῆς γενέσεως καὶ τῆς κατοικίας τοῦ κατῆγ. ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ, ὡς καὶ κατὰ τὴν λαϊκὴν τῆς διαδικασίας ἐκθεσίαν, γίνεται διὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας τοῦ κατῆγ. Ὅθεν, μὴ ἀκριστομένης αὐτῆς, εἶναι ἀνάγκη

μεν ἂν ἀντιμετρήσῃ ὡς τοποὺν γεννήσεως τοῦ κατηγορουμένου τὸν τῆς κατεπίσεως αὐτοῦ τὸ πραγματικὸν δὲ τοῦτο σφάλμα δὲν παρέχει λόγον εἰς ἀνάφασιν. Α. Π. ποιν. 98 τοῦ 76. Ὡσαύτως ὁ λόγος, ὅτι δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ὁ τόπος τῆς γεννήσεως καὶ τῆς κατοικίας τοῦ κατηγογ., ὡς καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐτετέλεσθη ἡ ἀποδοθείσα αὐτῷ πράξις, δὲν παρέχει ἀφορμὴν εἰς ἀνάφασιν, ατε μὴ περιλαμβανόμενος ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ αἵθρου 438. Δίδει μόνη ἡ σημείωσις τοῦ χρόνου τῆς πράξεως ἔχει εὐσιώδη ἐπὶρροήν εἰς τὴν δίκην. ὁσαυτὶς ὁ κατηγορούμενος ἐπικαλεῖται τὴν παραγραφὴν τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ πράξεως, Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 80. Κατ' οὐδεμίαν δὲ τοῦ νόμου διατάξιν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νάνασέρηται ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ καὶ τῇ ἐτυμηγορίᾳ ὁ τόπος καὶ χρόνος τῆς πράξεως· μόνον δὲ ἡ ἀκριβὴς σημείωσις τοῦ χρόνου τῆς πράξεως ἔχει ἐπὶρροήν. ὁσαυτὶς προτείνεται ὡς πρὸς τοῦ κατηγογ. παραγραφὴ αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 107 τοῦ 80. (Ἰδε καὶ ἀρθ. 429). Δύναται ἕως τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν νὰ διατάξῃ τὴν διόρθωσιν τῶν κατὰ πρῶτον τεθέντων τοῖς ἐνορκίοις ὑπὸ τοῦ προέδρου ζητημάτων, εἰς τὰ σφάλματα ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως τῶν κατὰ πρῶτον τεθέντων τοῖς ἐνορκίοις ὑπὸ τοῦ προέδρου ζητημάτων, εἰς τὰ σφάλματα ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως τῶν πράξεων, καὶ ἀκυρώσῃ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν πρῶτην ἐτυμηγορίαν, προκαλεῖται δὲ τὴν ἐκδοσὶν νέας ἐτυμηγορίας ἐπὶ ζητήμασι, περιλαμβανοῦσι τὸν ἀληθῆ χρόνον τῶν πράξεων, καθ' ὃ αὐταὶ περιεγράφοντο ἐν τῇ βουλ. καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ. Α. Π. ποιν. 102 τοῦ 83.—Ὁ λόγος ὅτι μετέσχον τῆς συγκαταστάσεως τοῦ δικαστηρίου δικασταί, περὶ ὧν ἐκείνοι ποίησαν αἴτησιν ἐξαιρέσεως εἰς κατηγορουμένους, δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, ὑφισταμένην μόνον ὅσαυτὶς ὁ δικαστὴς κωλύεται ἐκ τοῦ νόμου νὰ ἐπακούσῃ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, οὔτε ἄλλως δύναται ἀποτελεσθαι λόγον ἀναίρεσεως, μὴ ἀπαγγέλλοντος τοῦ νόμου πῶς τὴν ἀκυρότητα τῶν πράξεων, ὡς ὁ δικαστὴς, εὐ ἀπλῶς προτάβῃ ἡ εἰσέταξις χωρὶς νάποτασισθῇ τὸ παραδεκτὸν αὐτῆς, ἐπιχειρεῖ. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 84. (Ἰδε καὶ ἀρθ. 31).—Συγκεκριμένου τοῦ δικαστ. τῶν συνεδρῶν ἐξ ἑνὸς προέδρου καὶ δύο δικαστῶν, οὗς διορίζει τὸ ἐπὶ τῆς Δικ. Ὑπουργεῖον, ἀναπληρωμένων δὲ τῶν τυχόν κωλυομένων κατὰ τὰς διατ. τοῦ περὶ τούτου νόμου, δηλοῦσι τῶν συνεδρῶν ὑπὸ τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ παρθερῶν αἰτῶν, ἔπεται, ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ διορίσῃ τὸν πρόεδρον, τὸν ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ καὶ δύο μόνον συνεδρῶν, περὶ τῆς δὲ ἀναπληρώσεως τούτων ἐν περιπτώσει κωλύματος προέβλεβεν αὐτὸς ὁ νόμος, μὴ ἐπιτρέψας τοῦ Ὑπουργεῖου νὰ λάβῃ πρόνοιαν. Ὅθεν, ἂν μετὰ τὴν ταύτην σύνθεσιν, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργεῖου τῆς Δικ. πρὸς ἀναπληρωσιν τοῦ τυχόν κωλυομένου ἐκ τῶν ἡδὲ διορισμένων, ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ δικ. τῶν συνεδρῶν. Α. Π. ποιν. 9 καὶ 15 τοῦ 49. Ἀλλ' ἡ κατὰ τὰ ἀρθρα 35 καὶ 36 τοῦ Δικ. Ὁργάν. δημοσίευσις τῶν ὀνομάτων τῶν ἀποτελούντων τὸ δικ. τῶν συνεδρῶν δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἔθεν ἡ μὴ ἀναίρεσις ἢ ἡ μὴ προσήκουσα δημοσίευσις δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ αἵθρου 438 § 3 προνοηθεῖσαν κακὴν σύνθεσιν, καθ' ὅσον τὸ ἀρθρον 413 Ποιν. Δίκ., οὐδ' ἡ μνησθεῖσα παρὰγραφος παραπέμπει, ἀπαιτεῖ ἀπλῶς τριμελὲς δικαστ., συνεδριον. Α. Π. ποιν. 141 τοῦ 73, 16 τοῦ 74, 88 τοῦ 75, 167 τοῦ 76, 10 τοῦ 77.—Ἐπίσης ἡ ἀπουσία τοῦ ἐξαγγελέως ἐκ τοῦ ἀκριβοῦς ἐπὶ τινος ἀνταρ. δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως, ὡς ἡ τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ γραμματέως.

κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 192 τοῦ 71. — Κατ' οὐδεμίαν τὴν νόμον διατάξιν ἀπαιτεῖται, ἐπὶ πεινῇ ἀκυρότητας τῆς διαδικασίας, νὰ κλητεῖται καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων κατὰ τὴν ποινικὴν δίκην, καθ' ἣν πρόκειται νὰ παρασταῇ ὡς τοιοῦτος. Α. Π. ποιν. 161 τοῦ 76. Ἄλλ' ὡσαύτως ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ πεινῇ ἀκυρότητας τῆς ποινικῆς διαδικασίας, δοῦναι ἤθελε παρασταῇ ἐπὶ τὴν ποινικὴν δίκην ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ὁ μὴ ἔχων πρὸς τοῦτο δικαίωμα, ὅθεν δι' ἑλλειψίν νομιμοποιήσεως τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δύναται ναιεῖσθαι ἡ ἀπόφασις μόνον ὡς πρὸς τὰς περὶ πολιτικῆς αἰτίας διατάξεις αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 46 τοῦ 74, 163 τοῦ 83, 163 τοῦ 89, 21 τοῦ 90. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 144 τοῦ 83 ὁ περὶ νομιμοποιήσεως λόγος δύναται νὰ παραταῇ κατὰ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀλλὰ, μὴ συγχωρουμένου αὐτῷ νὰ ἐξετάσῃ πραγματικὰ περιστατικά, ἡ ἑλλειψὶς δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τῷ δικαστ. τῆς οὐσίας ὑποβληθέντων γεγονότων. — Ὡς λόγος ἀναίρεσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν συνεδρῶν, προτεινόμενος ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος, εἰσι παραδεκτοὶ μόνον οἱ ἐν τῷ ἀρθρῷ 458 τῆς ποιν. δίκης. διαγραφόμενοι, εἰς οὐδεμίαν δὲ τῶν περιπτώσεων τούτων ὑπαγεται ἡ παραβίασις τῶν περὶ ἀρμοδιότητος δικονομικῶν διατάξεων καὶ ἐπιτρέπεται μὲν ἀναίρεσις καὶ δι' ἀναρμοδιότητα, ἀλλὰ περὶ τούτου ὁ Ἀρείου Πάγου ἀποφαίνεται μόνον κατὰ πρότασιν τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως (ἀρθρ. 477 § τελευταία τῆς ποιν. δίκης.). Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 76, 28 τοῦ 80, 59 καὶ 63 τοῦ 82, 14 τοῦ 83, 26 καὶ 43 τοῦ 84. Ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις καὶ ἐν ἐδικασθῇ ἀλλοδαπὸς διὰ τὰ ἐν ἀλλοδαπῇ κατ' ἀλλοδαπῶν ἀδικήματα αὐτοῦ. Ἀρείου Πάγου ποιν. 89 καὶ 68 τοῦ 82, 26 τοῦ 84 κτλ. Ἐπίσης ἀναρμοδίως λυθέντος τοῦ περὶ ἀποδόσεως τῶν κλαπέντων ζητήματος, δὲν γίνεται δεκτὴ ἡ περὶ τούτου ἀναίρεσις τοῦ κατηγορουμένου, ἅτε ἀναίρεσεως λόγῳ ἀρμοδιότητος μόνον ὅπως τὴν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως δυναμένη νὰ παραταῇ. Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 64. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 97 τοῦ 47 τοῦ ἀρθροῦ 477 ἐπιτρέπεται τῷ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεῖ νὰ αἰτήται ἀναίρεσιν δι' ἀναρμοδιότητα. ἔπεται, ὅτι ἀποκλείονται μόνον οἱ παρὰ τοῖς κατωτέρως δικαστηρίοις εἰσαγγελεῖς, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ κατηγορούμενος, ἅτε τῆς κατηγορίας μὴ δυναμένης νὰ πληθυνετὶ τῆς ὑπερασπίσεως. (Ὁμογενωμένου μὲν αὐτῆς). — Ὁ λόγος, ὅτι αἱ ἐπαρθενομικαὶ ἐκθέσεις δὲν ἀνεγνώσθησαν ἐπ' ἀκροατήριῳ, δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν, διότι εἰς οὐδέναν τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 458 τῆς ποιν. δίκης ἀναφερόμενων ἀναινοται. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 55, 39 καὶ 112 τοῦ 69, 100 τοῦ 82, 84 καὶ 107 τοῦ 83, 239 τοῦ 84, 98 καὶ 117 τοῦ 89, καὶ ἐάν ἐπὶ ἐξηγήσῃ ἡ ἀναγνωσις αὐτῶν ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπη, ὑπὸ τοῦ δικαστ. τῶν συνεδρῶν, κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 100 τοῦ 82· ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον δοῦναι ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν δὲν ἐξηγήσῃ. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 55, 39 καὶ 112 τοῦ 69, 84 καὶ 107 τοῦ 83, πολλῶν ἤσαν ἐπάγει ἀναίρεσιν ἢ μὴ ἀνάγνωσις τῆς ἐν τῇ ἐπαρθενομικῇ ἐκθέσει γνώμης τῆς μετρονυχφίας. Α. Π. ποιν. 101 τοῦ 83. Ἐξ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀκυρότης τῆς ἀναγνωσθείσης ἐπαρθενομικῆς ἐκθέσεως δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 86, 116 τοῦ 87, 16 τοῦ 91. Ὅθεν καὶ ἐπὶ οἱ συντάξαντες τὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον ἀναγνωσθείσαν ἐπαρθενομικὴν ἐκθεσὶν ἐμπειροτέχναι δὲν ὥρξισθησαν κατὰ τὸ ἀρθρὸν 101 τῆς ποιν. δίκης. δὲν παρέρχεται λόγος εἰς ἀναίρεσιν καὶ διότι ὁ ὅρκος δὲν διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 101 τῆς ποιν. δίκης, ἐπὶ πεινῇ ἀκυρότητας καὶ διότι οἱ πράγματι

γνωσέναι δὲν δύνανται· νὰ θεωρηθῶσι μάρτυρες, ἵνα ἐπαρμολῇ καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡ διατάξις τοῦ ἀρθ. 14 τοῦ ἀρθ. 438, διότι ῥητὴ μεταξὺ τούτων καὶ ἀκείνων γίνεται διακρίσις ἐν τῷ νόμῳ, τῶν μὲν πραγματοποιησάντων κατὰ παραγγελίαν τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἀποπειρομένων ἐπὶ ἐπιστημονικῷ ῥητήματι (ἀρθ. 98 ποιν. δικον.), τῶν δὲ μαρτύρων ὑποχρεωμένων νὰ πληροφοροῦσι τὸν ἐκτιμῶντα περὶ πάντες πράγματι, τοῦ κατὰ συγκρίσιν ἀντελήλησαν. (ἀρθ. 112 ποιν. δικον.). Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 48, 85 καὶ 165 τοῦ 76. Ἀλλῶς δὲ κατὰ τὸ 438 ἀρθ. πᾶτα μὴ ἀναπερομένη ἐν αὐτῷ ὡριμαίνουσ παράδοσις τῶν τύπων τῆς διαδικασίας δύναται νὰ προσδληθῇ μόνον διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τῶν συνέδρων, δὲν παρέχει ἐπικείμενον λόγον εἰς ἀναίρεσιν, ὅτι ἀνεγνώσθη ἐκθεσίς συνταχθεῖσα ὑπὸ μὴ ὡριμαίνοντος ἱατροῦ. Α. Π. ποιν. 13 καὶ 42 τοῦ 65 κτλ. ἡ δὲ περὶ αὐτῆς τοῖς ἐνέγκουσ μὴ ἀναγνώσθεισα ἐπ' ἀκροατηρίου. Α. Π. ποιν. 13 τοῦ 65, ὡς ὡς καὶ ἡ ἀπόφασις Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 68, καθ' ἣν τῶν ἀρθ. 425 καὶ 393 τῆς ποιν. δικ. ἐρριζώντων, ὅτι ἐγγράφα ἀποδεικτικὰ ἀναγινώσκονται καὶ ὑποβάλλονται, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο πειστήριον, εἰς τὸν κατηγορούμενον. Τὰ ἀναγνώρισι, αὐτὰ ἢ νὰ ἐξηγηθῇ περὶ αὐτῶν, ἐπεται, ὅτι ἡ τοῦ ἀρθ. 438 ἀρθ. 14 διατάξις, καθ' ἣν λόγος ἀναίρεσεως εἶναι καὶ ἂν τις τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὸ ἀρθ. 383 ληφθέντων ὑπ' ὅρου καὶ κατὰ τὰ ἀρθ. 116 καὶ 121—124 ἐρκιστέων μαρτύρων δὲν ὥρμισθη, δὲν ἐπακρίνεται καὶ ὡς πρὸς τοὺς πραγματοποιησάντας, ὧν αἱ ἐκθέσεις ἀναγινώσκονται εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἐνταῦθεν δὲ προκύπτει, ὅτι αἱ κατ' αὐτῶν ἐκτιμήσεις πρέπει νὰ προσβάλλονται διαρκούσης τῆς συζητήσεως (κατὰ τὸ ἀρθ. 438 ἐν τέλει). Α. Π. ποιν. ἀπ. 69 τοῦ 68. (Ἰδε καὶ ἀρθ. 425). Ὅθεν καὶ ἡ παράλειψις τῆς ἐρκίσεως τοῦ ἐν τῇ προδικασίᾳ διορισθέντος πραγματογνώμονος (οἷον ἐκτιμητοῦ τῶν κλαπέντων) καὶ τῆς περὶ ἐκτιμήσεως ἐκθέσεως αὐτοῦ ἢ τοῦ διορισμοῦ δύο πραγματογνώμονων ὡς παραδόσεις τύπων μὴ τεταγμένων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος (ἀρθ. 101, 103 καὶ 107 ποιν. δικ.) ἀπαράδεκτος ὡς λόγος ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 25 τοῦ 63. (Ἰδε καὶ ἀρθ. 101). Ἐπίσης ὁ λόγος δὲ εἰς τοὺς ἐπ' ἀκροατηρίου διορισθέντας πραγματογνώμονας δὲν ἀνεγνώσθη ἢ κατὰ τὴν προανακρίσιν ἐκθεσίς πραγματογνώμονος. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 84. Ἐπίσης, ὅτι, τῆς πραγματογνώμονος διεξαχθείσης ἐπ' ἀκροατηρίου, ἐξετέθη, ἀπλῶς προπορικῶς ἡ γνώμη τῶν πραγματογνώμονων, μηδαμῶς συνταχθεῖσας μὴδ' ἐγγεγραμθεῖσας τῷ προεδρῷ τῆς προσηκούσης ἐκθέσεως. Α. Π. ποιν. 5 τοῦ 92. Ἐπίσης ὁ λόγος, ὅτι ὁ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐκθεσιν συντάξας ἱατρός δὲν ἔλαβε πρὸς τοῦτο νομίμον παραγγελίαν οὐδ' ὥρμισθη, ἀποτελεῖ παράδοσιν, ἥτις δύναται νὰ προσδληθῇ μόνον διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ δικ. τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 6 τοῦ 80, 31 τοῦ 84. Ἐπίσης ὁ λόγος, ὅτι ἡ ἱατρικὴ ἐκθεσίς δὲν ἀναφέρει τὸν χρόνον, καθ' ὃν συνταχθῇ, οὔτε ἂν ἡτοιμασθῇ, καὶ ὑπεγράψῃ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, προτείνεται μόνον ἐνώπιον τοῦ δικ. τῆς οὐσίας. Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 61. Ὡσαύτως καὶ ἡ ἀκυρότης τῆς ἐκθέσεως αὐτοῦται λόγῳ τῆς μὴ συμπαρίστατος δικαστικοῦ προσώπου, ὅτε μὴ ἀποτελούσης ἀνωμοτὴ ἐξέτασιν ἐν τῷ δικαστηρίῳ μάρτυρος. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 86, 49 τοῦ 89.—Οἱ λόγοι οἱ ἀφωρῶντες εἰς τὸ ἄκυρον τῆς ἀνακριτικῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων οὗς κατηγορεῖται, ὧν ἐξετασθέντων ἐνέγκουσ κατὰ τὴν προδικασίαν, ἀνεγνώσθη ἐπὶ τῇ κατὰθεσίᾳ ἐπ' ἀκροατηρίου, βλεπόντως ἔχοντες παράδοσιν κατὰ

το σταθιον τῆς προδικασίας, ἔθενανται μὲν νὰ προταθῶσι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ποτελεῖσσι λῆγον ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 62, 17 τοῦ 63, 169 τοῦ 83, 8 καὶ 47 τοῦ 84, 90 τοῦ 90. (Ἰδὲ καὶ ἀρθρ. 123 καὶ 124). — Καὶ ἡ παραβίασις τοῦ ἀρθρ. 431 καθ' ἣν δὲν ἐγγχειρίζονται τοῖς ἐνόμοις αἱ ἐν τῇ προανακρίσει ἐγγράται ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων δὲν συνεπάγει τὴν τῆς διαδικασίας ἀκύρωσιν. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 69, 169 τοῦ 75, 163 τοῦ 83, 47 τοῦ 84. (Ἰδὲ καὶ ἀρθρ. 431). — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρ. 274, 275 καὶ 458 τῆς ποιν. δικ. προκύπτει, ὅτι ἡ παντελής ἑλλειψὶς τῆς κοινοποιήσεως τοῦ κατηγορητηρίου καὶ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων εἰς τὸν κατηγορούμενον φέρει ἀκυρότητα εἰς τὴν διαδικασίαν, καίτοι μὴ προταθῶσι ἐνώπιον τῶν κακοεργησικῶν. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 35. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πινύμα Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 37, 116 τοῦ 51, 49 τοῦ 35, 124 τοῦ 64, 116 τοῦ 65, 214 τοῦ 94. Καὶ ἂν εἴη ὁ κατηγορούμενος ζητῶς παρητήσθαι τὴν ἐνστάσιν τῆς ἑλλείψεως τῆς κοινοποιήσεως καὶ ἤχηται νὰ προβῇ ἡ δίκη, Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 45, 40 τοῦ 46, 28 τοῦ 51, 136 τοῦ 76. Ἀλλ' εὐνόητον ἐστὶ τοῦτο συμβαίνει ὡς πρὸς τοὺς κατηγορουμένους, εἰς οὓς δὲν ἐκοινοποιήθη τὸ κατηγορητήριον καὶ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς τυχόν συνδικαθέντας. Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 51, 183 τοῦ 73. Ἀλλ' ἀκυρότητα, συμβάσκει ἐν τῇ ἐπίδοσει τῶν ἐγγράφων τούτων, καλύπτονται, μὴ προταθῶσι ἐνώπιον τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 35, 26 καὶ 113 τοῦ 57, 89 τοῦ 59, 86 τοῦ 70, 184 τοῦ 72, 155 τοῦ 90. Θεωρεῖται ὅμως παντελής ἑλλειψὶς κοινοποιήσεως ἡ κοινοποίησις ἀποσπάσματος μόνον τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος. Α. Π. ποιν. 148 τοῦ 69. Ὡσαύτως ἡ κοινοποίησις κατηγορητηρίου, μὴ περιέχοντος τὸ ὄνομα τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 147 τοῦ 65. Ἀλλὰ δὲν ἀποτελεῖ ἑλλειψὶς κοινοποιήσεως τὸ ἐν τῷ κοινοποιηθέντι καταλόγῳ τῶν μαρτύρων δυσανήγνωστον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Εἰσαγγελέως. Α. Π. ποιν. 47 τοῦ 67. Σημειώσων ἐστὶ, τοῦ ἀρθρ. 413 μὴ κανονίζονται τὴν τριπλὴν τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν μαρτύρων, ἀναίρεσις ἐπέρχεται μόνον, ἐὰν γινώσκται ἀσάφεια περὶ τινος μάρτυρος. Α. Π. πολλὰ ἀποράσεις. Ὅθεν τῆς σημειώσεως ἐν τῷ πρὸς τὸν κατηγορούμενον κοινοποιηθησμένῳ καταλόγῳ τῶν μαρτύρων τῆς κατοικίας αὐτῶν μὴ διατασσόμενης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἡ παράλειψις, μὴ δυναμένη νὰ θεωρηθῇ οὐσιώδης, ἐκτὸς ἐὰν ἐμφανισθῇ τῇ ταυτότητι τοῦ μάρτυρος, δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 62. Ἀλλ' ἡ μὴ τήρησις τῆς περὶ τὴν κλήτευσιν τῶν μαρτύρων προθεσμίας δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπιβλῶν εἰς τὸ κύρος τῆς διαδικασίας. Δύναται δὲ μόνον ὁ κατηγορούμενος, ἂν οἱ μάρτυρες δὲν ἐμφανίσθωσι, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναβολὴν πρὸς κλήτευσιν αὐτῶν ἀλλ' ἂν μὴ πρέζαντος αὐτοῦ τοῦτο ἡ δίκη προέλθῃ ἀνευ τῶν μαρτύρων, δὲν δύναται νὰ προβάλλῃ ὡς λόγον ἀναίρεσεως τὴν μὴ τήρησιν τῆς περὶ τὴν κλήτευσιν αὐτῶν προθεσμίας. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 68. Σημειώσων ἐστὶ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 45 οἱ μὴ κλητευθέντες μάρτυρες δὲν δύνανται νὰ ἐξετασθῶσι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, καίπερ ἐμφανισθέντες. (Ἀλλ' ἡ γινώσκουσα τῆς ἀποράσεως ταύτης δὲν κατέσχον ἐν τῇ πρακτικῇ). — Ἡ ἑλλειψὶς τοῦ ὑπὸ τοῦ πρεσβ. τῶν συνέδρων ἐρωτήσεως τῶν μαρτύρων, ἂν ἔχωσι συγγενεῖαν, φίλειαν ἢ ἑχθραν πρὸς τὸν κατηγορούμενον δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως. Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 60, 77 τοῦ 71, 7 τοῦ 77. — Ὡσαύτως ἡ ἑλ-

μαρτίᾳ τῆς ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐρωτήσεως τοῦ κατηγορουμένου ἐν ἑκτῇ τῇ πρὸς παρατήρησιν τινὰ κατὰ τῶν τεθέντων τοῖς ἀνέκτοις ζητημάτων, ἀπὸ οὐδόλως ἐκκλίνοντος τοῦ νόμου τοιαύτην διατυπώσιν. Α. Π. ποιν. 226 τοῦ 71. (Ἰδε καὶ ἀρθ. 428). — Ὁ λόγος ἐστὶ μάρτυς τῆς τῆς κατηγορίας δὲν ἐξετάσθῃ κατὰ παραδεξιμὴν τοῦ δικαστηρίου δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀπεριερίττων ἀναιρέσεων. Α. Π. ποιν. 96 τοῦ 71, 90 καὶ 77 τοῦ 74. Ὁμοίως δὲ λόγος, ἐστὶ τῇ δικαστ. τῶν συνεδρῶν δὲν ἐπιτρέψῃ ἐκ σφάλματος τὴν ἐξέτασιν μάρτυρος ὡς συγγενεὸς ὄντων τῷ κατηγορ. δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀπεριερίττων ἀναιρέσεων. Α. Π. ποιν. 130 τοῦ 72. Ἐπίσης δὲ λόγος, ἐστὶ 2 ἐξετασθεὶς μάρτυς δὲν ἐρωτῆθῃ περὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ δὲν εἶναι ἰσχυρὸς πρὸς ἀναιρέσιν. Α. Π. ποιν. 168 τοῦ 72. Ὁ λόγος, ἐστὶ κακῶς ἐξετάσθῃ μάρτυς τις, ἐν ᾧ δὲν ἐπικρατοῦσιν ἐν τῷ καταλόγῳ τὸ θέμα ἐπ' οὗ ἐμελλε νὰ ἐξετασθῇ, δὲν εἶναι ἐπίσης ἰσχυρὸς πρὸς ἀναιρέσιν. Α. Π. ποιν. 61 τοῦ 73. Ἰδε καὶ ἀρθ. 314. Ὁμοίως δὲ λόγος, ἐστὶ οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως δὲν εὐρίσκοντο ἐν κεχωρισμένοις ἀλλήλων δωματίοις, δὲν εἶναι ἰσχυρὸς πρὸς ἀναιρέσιν. Α. Π. ποιν. 141 τοῦ 73. Ἐπίσης δὲ λόγος, ἐστὶ τὰ πρακτικὰ δὲν ἀναγράφονται ὁλῶς; τὰ ἀπευθυνθεῖσας τοῖς μάρτυσιν ἐρωτήσεις ὑπὸ τοῦ κατηγ. καὶ τῶν συνηγόρων αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἰσχυρὸς πρὸς ἀναιρέσιν. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 93, 141 τοῦ 73. Ἐπίσης οὐδαμῶς τοῦ νόμου ἠρώτησιν ὡς λόγος ἀναιρέσεως ἢ ἐξέτασις μάρτυρος, λάθρα παραμεινάντος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ἀκροασομένου τῶν προεξετασθέντων μαρτύρων. Α. Π. ποιν. 148 τοῦ 73. (Ἰδε καὶ ἀρθρον 383). Ἐπίσης ἀληθὲς μὲν, ἐστὶ κατὰ τὸ ἀρθρον 386 τῆς ποινικῆς δικονομίας ὁ κατηγορουμένος καὶ ὁ συνηγόρος αὐτοῦ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ προτείνωσιν ἀπ' εὐθείας τῷ μάρτυρι πᾶσαν τὴν τὴν σκοπὴν ἀναγκαίαν ἐρώτησιν· ἀλλὰ κατὰ τὸ 365 αὐτῆς τῷ τῆς συνήθως διεσπασμένῳ προέδρῳ ὡς καθήκον ἐπιβάλλεται νὰ ἐπεξερίπτῃ πᾶσαν πρότασιν, ἥτις, μὴ δυναμένη νὰ παραγαγῇ ἄξιον λόγον ἀποτελεσματικῶς πρὸς τὴν σκοπὴν τῆς δίκης, δύναται μόνον νὰ ἐπενέγκῃ ἀνωρελὴν παράστασιν τῶν ἐκζητήσεων· μόνον δέ, ἐὰν ὁ προτείνων δὲν εὐχαριστήσῃ, ἀπορρίπτεται τὸ δικαστήριον κατὰ πρότασιν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 76. Ὅθεν εἰναι τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν θεωρητ., ἐστὶ αἱ ἐρωτήσεις, ὡς ἡ ὑπερασπίσις θέλει νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς μάρτυρά τινα, δὲν ἔχουσιν ἐπιρροὴν ἢ σχέσιν τινὰ πρὸς τὴν κατηγορίαν, δικαιοῦται νὰ ἀποτρέψῃ τοῦτο. Α. Π. ποιν. 45 τοῦ 76. Ἐπομένως μὴ ἐπιτρέψαντος τοῦ προέδρου τῶν συνεδρῶν εἰς τὴν κατηγορουμένον νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν μάρτυρα ἐρωτήσιν, δικαιοῦται αὐτὸς νανενεργῇ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν, ὅπως ἐπιτρέψῃ τὴν ἐρώτησιν ταύτην· ἢ νανενεργῇ ὅμως δὲν ἔχει λόγον ἀναιρέσεως, διότι αἱ ἀπορρίψεις τοῦ προέδρου τῶν συνεδρῶν εἰς οὐδὲν ὑπόκεινται ἐνδίκῳ μέσῳ. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 76. Πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀσχηρὶς ὁ ἰσχυρισμὸς ἐστὶ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων δὲν ἐδίδετο ὁ λόγος εἰς τοὺς δικαστὰς ἢ τοὺς κατηγορουμένους. Α. Π. ποιν. 84 τοῦ 86. (Ἰδε καὶ ἀρθ. 428). — Μὴ προσαχθεὶς ἐπικρατοῦσιν, κλητευθεὶς τὸν μάρτυρα εἰς καταστάσιν ἀπαγορεύσεως ὡς πρὸς ἐκδοτ., δύναται αὐτοῖς νὰ ἐξετασθῇ ἐγκυρῶς. Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 81. (Ὅρα καὶ ἀρθρον 378). — Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει νὰ κλητευθῶσι καὶ ἐξετασθῶσιν ἐπὶ ἀκροατηρίου μάρτυρες τῆς κατηγορίας μὴ ἐξετασθέντες κατὰ τὴν προδικασθούσαν. Α. Π. ποιν. 64 καὶ 168 τοῦ 73. (Ἰδε καὶ ἀρθ. 378). — Οὐδεμία τῶν νόμων διάταξις ἐπὶ πάλιν, ἀκροατικὸς ἐπιβάλλει τῷ ἐισαγγελεὶ τὸ

καθ' ὅσον νὰ κατέσθῃ εἰς τὸ ἀκροατήριον δικοῦδότης, μάρτυρας δ' κατὰ τὴν ὑπόθεσιν πρὸς ἀναιρέσειν αὐτοῦ. οὐδ' ἡ παράλειψις τούτου καταλείπεται ἐν τοῖς ἄλλοις νομίμοις τῆς ἀναιρέσεως λόγοις. Α. Π. ποιν. 101 τοῦ 74. (Ἴδε καὶ ἀρθρον 106). Ἄν δ' Εἰσαγγελεὺς ἀγορεύων ἀνέφερε γεγονότα, περιεχόμενα ἐν τῇ καταθέσει μάρτυρος μὴ γνωστοποιηθέντος, οὐδ' ἐξετασθέντος, ἢ ἐν καταθέσει ἀπὸ ἀρχῶν μὴ ἀπερβεύσας, ἀλλὰ μὴ ἀποτελεροῦσαι μέρος τῆς προδικασίας, τὸ τοιοῦτον δὲν ἀποτελεῖ λόγον πρὸς ἀναιρέσειν. Α. Π. ποιν. 206 τοῦ 75. Ἡ δ' ἐπ' ἀκροατηρίου ἀνάγνωσις καταθέσεως μάρτυρος ἐν ἄλλῃ παρὰ τὴν δικαζομένην ὑπόθεσιν ἐξετασθέντος, καὶ ἀνεπίκως ἐληφθῇ αὕτη, χωρὶς νὰ ὑπάρτῃ τις ἐκ τῶν πρὸς τοῦτο νομίμων περιπτώσεων, εἰς οὐδέναν τῶν ἐν τῷ 458 ἀρθρῷ διαταγομένων λόγων ἀναιρέσεως δύναται νὰ ὑπαρῇ. Α. Π. ποιν. 169 τοῦ 75. — Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπαταῖ βητικῶς νὰ γίνηται μνεία ἐν τοῖς πρακτικαῖς, ὅτι οἱ ὡς πραγματογνώμονες προσληφθέντες δὲν εἶναι ἐξαιρέσει ἢ δὲν εἶναι συγγενεῖς πρὸς τοὺς κατηγορουμένους ἢ τὸν πολιτικῶς ἐνάγαντα· εἰ δ' ὁ κατηγορούμενος ἔχει λόγον πρὸς ἐξαιρέσειν τῶν πραγματογνώμονων, ὁρεῖται, διεξαγομένης τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων διαδικασίας, νὰ προβάλλῃ αὐτὸν. Α. Π. ποιν. 206 τοῦ 75. — Τὸ νὰ γίνῃ χρῆσις καὶ περὶ αὐτοψίας ἀκρίβειας εἰρηνοδίκου καὶ νὰ παραλειφθῇ ἡ χρῆσις τούτης ἐκτίσεως ἐτέρου εἰρηνοδίκου δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως ἀποφάσεως δικαστ. συνέδρων. Α. Π. ποιν. 95 τοῦ 83. — Τοῦ ἀρθρου 458 ἀρθ. 15 ὀρίζεται, ὅτι λόγος ἀναιρέσεως ὑπάρχει μόνον ὅσκις εἰς τινα κατηγορούμενον ἢ κατηγοροῦντα μὴ ἐγκρατῇ τῆς Ἑλληνικῆς δὲν ἐδόθη ποσῶς ἐρμηνεία ἢ δὲν ἐδόθη ὁ προσήκων ἢ ὁ δοθεὶς δὲν ὠρίσθη, ἔπεται, ὅτι πᾶσα ἄλλη περὶ τὴν διερμηνεύσειν παράλειψις δύναται νὰ προταθῇ μόνον διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 63. (Ἴδε καὶ ἀρθ. 130). — Κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοινοποιηθῇ πρὸς τὸν κατηγορούμενον ἡ ἀπόφασις τῶν συνέδρων, δι' ἧς διαταχθέντων κριττοὶ ἀποδείξει, ἧς ἔλαβεν οὗτος γνῶσιν, παρὼν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 79. — Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἀπαγορεύει τῇ δι' ἐνός ἀποδεικτικοῦ βεβαίωσιν τῆς ἐπιτίσεως ἐγγράφου πρὸς πλείονας κατηγορουμένους ἀνάγκη μόνον νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ἐπεδόθη ἀνὰ ἐν ἐγγράφον πρὸς ἕκαστον τῶν κατηγορουμένων. Α. Π. ποιν. 43 καὶ 64 τοῦ 68, 167 τοῦ 75, 148 τοῦ 77. — Ἡ ἐν τοῖς πρακτικαῖς βεβαιώσις, ὅτι οἱ ἔνοχοι ἔδωκαν τὸν ἐν τῷ 78 ἀρθρῷ τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. ἔκρον. ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἐν τοῖς πρακτικαῖς ἔκθεσιν αὐτοῦ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἔκρου. Α. Π. ποιν. 92 τοῦ 58, 89 τοῦ 69. (Ἴδε καὶ ἀρθρον 53 Νόμου 858 περὶ δικ. κακοῦργηδικῶν). — Ἐκ τῶν ἀρθρων 80, 345 καὶ 290 τῆς ποιν. δίκου. προκύπτει, ὅτι αἱ μαρτυρίαι καταχωρίζονται ἐν τοῖς πρακτικαῖς, ὅταν οἱ μάρτυρες δὲν εἶχον ἀκουσθῇ ἐν τῇ προανακρίσει, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτε προσήκοντες ὅτε καταχωρίζονται μόνον αἱ μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ τῶν δευτέρων μαρτυριῶν συγχόν ὑπάρχουσαι διαφοράι. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 62, 12 τοῦ 68, 41 καὶ 89 τοῦ 69 κ.τ.λ. Ὅθεν ὁ γραμματεὺς δὲν ὑποχρεῖται νὰ καταχωρίσῃ τὰς ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων ἢ συνηγόρων παρὰ τῶν μαρτύρων ζητούμενας πληροφορίες καὶ διασαφήσεις, οὐδὲ τὰς ἀπαντήσας αὐτῶν, εἰ μὴ διακρίνωσι τῶν ᾗδη γενομένων. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 63, 141 τοῦ 73. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 104 τοῦ 56 ἢ ἐν τοῖς πρακτικαῖς καταχωρίζεται

τῶν καταθέσεων καὶ αὐτῶν τῶν μὴ ἐξετασθέντων ἐν τῇ προδικασίᾳ δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. — Οὐχ ἦρτον ἡ τῶν πρακτικῶν ἑλλείψεις περὶ τῆς σαφῆς ἐκθέσεως τῆς ἀπαντήσεως κατηγορουμένου τινὸς δὲν ἀποτελεῖ ποινὴν τύπου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 438 § 17 τῆς ποινικῆς δικονομίας. Ὡσαύτως ἡ κατὰ γραφικὴν παραδεδεγμένη ἐν τοῖς πρακτικοῖς παράλειψις τῆς ἀντιγραφῆς παραγράφου τινὸς τῆς συλλογρίας δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσως, ὅτε τοῦ νόμου μὴ διατάσσοντος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀντιγραφῆς πλήρως ἡ ἐτυμηγορία ἐν τοῖς πρακτικοῖς (ἄρθρ. 79 καὶ 80 ποιν. δικον., Δ. Π. ποιν. 2 τοῦ 61. Ὡσαύτως ἡ μὴ ἀκριβὲς σημαίωσις τῆς κατοικίας τῶν μαρτύρων ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὅσκις δὲν ὑπεβλήθη ἐνστάσις περὶ μὴ ταυτότητος μαρτύρων εἰς τὸ τῆς οὐσίας δικαστηρίου, δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν. Δ. Π. ποιν. 50 τοῦ 74. (Ἰδε καὶ ἄρθρ. 377. — Δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσως ἡ παράλειψις τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀναγνώσεως τοῦ βουλεύματος τῆς παραπομπῆς (ἄρθρ. 424), ὅτε μὴ διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Δ. Π. ποιν. 174 τοῦ 74, 161 τοῦ 66. Ἐπεὶ δὲ μᾶλλον ἢ μὴ ἀναγνώσις τοῦ μεταρρυθμισθέντος βουλεύματος, ἥτις οὐτε εἰνὶ ὑπὸ τοῦ νόμου διατάσσεται. Δ. Π. ποιν. 58 τοῦ 60. (Ἰδε καὶ ἄρθρ. 424). — Ὁ λόγος ὅτι τὰ ἐγκλητήριον, ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων καὶ ἡ πρὸς ἐμφάνισιν κλήσις ἐκείνου ποιεῖσθαι τῷ κατηγορουμένῳ ἄνευ παραγγέλματος καὶ τοῦτο δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν. Δ. Π. ποιν. 41 τοῦ 83. Ἐπίσης ὁ λόγος ὅτι ὁ κατηγορ. προσήχθη ἀπλῶς ἐλεύθερος δεσμῶν καὶ οὐχὶ ἐλεύθερος καὶ ἄνευ ἑταῶν δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσως. Δ. Π. ποιν. 41 τοῦ 83. — Ἐπίσης ὁ λόγος, ὅτι δὲν παρεβλήθη ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλεύματι τὰ εἰκεία ἄρθρα τοῦ ποιν. νόμου, προτείνεται μόνον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ παραγγῇ λόγον ἀναίρεσως. Δ. Π. ποιν. 184 τοῦ 72. — Ἐπίσης ὁ λόγος, ὅτι τὰ ἐπιδοτήρια τῶν βουλευμάτων, τοῦ ἐγκλητήριου καὶ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων εἰσὶν ἄκυρα, ὡς μὴ ἀναφέρονται τὴν κατεκρινέναν τὴν πρὸς αὐτὴ γίνεται ἡ ἐπίδοσις κατηγορουμένων, προτείνεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀλλὰ δὲν παύει λόγον ἀναίρεσως. Δ. Π. ποιν. 184 τοῦ 72. Ἐπίσης ὁ λόγος ὅτι ἡ προανάκρισις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐργονόμου ἢ τοῦ δημάρχου καὶ οὐχὶ τοῦ ἀνακριτοῦ δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσως. Δ. Π. ποιν. 68 τοῦ 61, 6 τοῦ 80. — Ἐπίσης ὁ λόγος, ὅτι μετὰ τὴν κήρυξιν τῆς συζητήσεως ὡς πεπερατωμένης ἀπαράτη ὁ λόγος τῷ Εἰσαγγελεῖ, ζητήσαντι τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐγκλητήριου, καὶ ἐπὶ τῇ αἰτήσει ταῦτα διορθώθη τὸ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐπώνυμον τοῦ παθόντος, πτείνος τοῦ ἀλλοεῖς ἐπωνύμου, δὲν ἱσχύει πρὸς ἀναίρεσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνίδρων, ὡς μὴ ὑπαγόμενος εἰς τινὰ τῶν περιπτώσεων τοῦ 438 ἁρθρου τῆς ποινικῆς δικονομίας. Δ. Π. ποιν. 150 τοῦ 76. — Δὲν ὑπὸ τῆς ποινικῆς δικονομίας τεταγμέναι κλήσεις, γνωστοποιήσεις καὶ προέσχημα θεωροῦνται δημοσίαις τάξεως τύποι. ἔθεν ἡ παραβίασις αὐτῶν ἐπάγει ἀναίρεσιν. Δ. Π. ποιν. 93 τοῦ 46. Ὅθεν καὶ αἱ διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 413, 274 καὶ 275 τῆς ποιν. δικον. περὶ ἐπιδόσεως τοῦ βουλεύματος, τοῦ ἐγκλητήριου, τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων καὶ τῆς πρὸς τὸν κατηγορ. κλήσεως, ὡς καὶ ἡ τήρησις τῶν ἐν αὐτοῖς διατεταγμένων προθεσμιῶν εἰς ἐπίδοσιν τῶν ἐγγράφων τούτων, εἶναι τῆς δημοσίας τάξεως, ὡς ποιεῖσθαι νὰ δώσῃσι τῷ κατηγορουμένῳ τὴν καιρὸν καὶ τὰ μέσα τῆς ἀμύνης τῆς ἀπερασπίσεως αὐτοῦ, ὡς ὑπαγερούσι τὸ δημοσίον συμφέρον.

Α. Π. ποιν. 10 τοῦ 46, 111 τοῦ 90. Ἀλλ' ἐὰν τῆρηθεῖσιν τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 273—276 καὶ 413 κοινοποιήσεων καὶ προθεσμίων ἀναβολῆς ἢ δικῆς εἰς ἄλλαν παρὰ τὴν ἤδη ἀρτισθείσαν δικασίμον ἐνεκεν οὐσιωδούς τινος λόγου (ἀρθρ. 167), δὲν ἀπαιτεῖται ἐξάπαντος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας ἐπανάληψις τῶν αὐτῶν κοινοποιήσεων καὶ τήρησις τῶν αὐτῶν προθεσμιῶν, ἢ δὲ ἔλλειψις τῆς γνωστοποιήσεως νέας δικασίμου δύναται νὰ ᾖται μόνον λόγος ἀναβολῆς, προβλητέας πρὸ τῆς συζητήσεως ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου.

Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 63. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπέρχεται ἀναίρεσις ἐὰν ἡ ἐν τῷ ἀκοαστηρίῳ δίκη ἐγένετο καὶ ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη πρὶν ἢ παρέλθωσιν ἕκτω ὅλοι ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος καὶ ἀπὸ τῆς κλήσεως πρὸς ἐμφάνισιν καὶ συζήτησιν πάντα δὲ τὰ λοιπὰ, ἐν οἷς καὶ τὸ ὅτι ἡ κλήσις τοῦ Εἰσαγγελέως δὲν ὡμαζεν ὡς ἡμέραν πρὸς συζήτησιν τὴν ἐγδοθῆν, καθ' ἣν καὶ ἐγένετο, ἀλλὰ τὴν ἐδδομὴν, ἀποτελοῦσι παραβάσεις διαδικαστικῶν τύπων, προβλητέας μόνον ἐνώπιον τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 97 τοῦ 66. Ἐπίσης ἐὰν ἡ συνεδρίασις ἐγένετο βραδύτερον τῆς ὁρισμένης ὥρας, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσεως.

Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 80. Ἐπίσης ἐὰν ἐγένετο πρὸ τῆς ὁρισμένης ὥρας. Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 55. — Ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐτυμολογίας τῶν ἐνορκῶν ἐκδιδόμενη ποινικὴ ἀπόφασις δὲν εἶναι ἀκυρὸς διὰ τὴν εἰς δίκην μεταβολήσιν πολιτικῶς ἐνάγοντος, οὗ ἡ ἀγωγή παρεπέμβη, εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον ἢ καὶ ἐπιτρέψῃ ὡς ἀπαράδεκτος δι' εἰσδηχότα ἀνατρεπτικὸν λόγον. Α. Π. ποιν. 85 τοῦ 51. — Ὁ κατηγορούμενος, δυνάμενος νὰ ἀνακινήσῃ τὴν προσβολὴν δι' ἀναίρεσεως τὸ βούλευμα ἐν τῇ ὁρισμένῃ προθεσμίᾳ, δὲν δικαιούται μετὰ τὴν καταδίκην αὐτοῦ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἐξητάσθῃ ἐν τῇ προανακρίσει. Α. Π. ποιν. 95 τοῦ 36. — Ἡ μεταβολὴ τῆς ἡμερομηνίας ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ καὶ μάλιστα ἡ προερχομένη ἐκ προφανοῦς γραφικοῦ σφάλματος, δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, ἐπὶ τῆς ἀκριβείας τῆς ἡμερομηνίας τῆς πράξεως, ἥτις πολλάκις εἶναι καὶ δοτε-ξέλεγκτος, μὴ οὕτως οὐσιώδους στοιχείου τῆς κατηγορίας. Α. Π. ποιν. 115 τοῦ 77. — Ἀν ἡ μήνυσις περιέχῃ ἀταξίαν τινὰ ἐν αὐτῇ δὲν νὰ προσβιβάληται ἐγκαίρως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας· ἀλλ' εἶναι ἀπαράδεκτος προσβιβαμένη ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 29 τοῦ 66. — Ἐπίσης τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναίρεσεως χορηγηθέντος τοῖς διαδίκου πρὸς ἀνορθωσιν τῆς ἐκ τῆς ἐσφαλμένης λύσεως ἐπαλθείσης αὐτοῖς ζητίας, ἐπεται δὲ ἐν οὐδαμῇν οἱ διάδικοι ὑπέστησαν βλάβην, δὲν δικαιοῦνται εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. πληίστα ἀποφάσεις. Οὕτω δὲν δικαιούται εἰς ἀναίρεσιν ὁ κατηγορούμενος, ἐὰν ἐπεβλήθῃ αὐτῷ ποινὴ ἐλαφροτέρα τῆς νομίμου. Α. Π. ποιν. 115 τοῦ 55, 125 τοῦ 59, 37 τοῦ 73. Ἐπίσης ἐτέθη, κακῶς ζητούμαι, ὅτι ἐκ τῆς ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 74, 137 τοῦ 90, 112 τοῦ 91, 171 τοῦ 92. Ἐν γένει ὁ κατηγορούμενος, ὅστις οὐδαμῇν βλάβην ὑπέστη ἐκ τῆς εἰς τοὺς ἐνορκικοὺς ὑποβλήτες τινος ζητήματος, ὅτω καὶ παρεκταμού, ὡς μὴ παντάπασι ἀπορνήντων τῶν ἐνόρκων περὶ αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ προβάλῃ λόγον πρὸς ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 69. Σημειώται δὲ δι' ἔλλειψιν συμπερόντος δὲν δικαιοῦται γὰρ προβῆ εἰς ἀναίρεσιν ὡς πρὸς τὸ ἐν τῶν ἀδικημάτων ὁ καταδικασθεὶς διὰ δύο ἀδικήματα εἰς τὸν ἐλαφρὸν ὅρον τῆς ποινῆς. Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 59, 32 τοῦ 75, 81 τοῦ 96 (Διαφωνεῖ εἰκότως Κωνσταντοπούλος, διότι οὐ μόνον ἔχει συμπερὸν ἀρκούν ὁ

κατηγορούμενος εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ. ἀλλὰ καὶ ὕλικόν πρὸς ἀπορροπὴν τῶν πολιτικῶν ἀποζημιώσεων). — Δὲν ἀπαιτεῖται ἐν τῷ διατάκτικῳ τῆς ἀποφάσεως τῶν συνεδρῶν νά ἀναφέρονται τὰ ἀποτελούμενα τὴν καλλίστην πρᾶξιν πραγματικά στοιχεῖα, ἅτε τούτων περιεχομένων ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ τῶν ἐνόρκων, ἧς ἐπὶ τῇ βάσει τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν ἀπαγγέλλει τὴν εἰς τὴν προσήκουσαν ποινὴν καταδίκην τοῦ κηρυχθέντος ἐνόρκου. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 74. — Ὡσαύτως διακοπείσης τῆς συζητήσεως τὰ μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς συνεδριάσεως συντελεσθέντα πρακτικά δέον νὰ μνημονεύσῃ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅτι ἐγένετο δημοσίως καὶ ἡ κατ' αὐτὴν συζήτης. Α. Π. ποιν. ἀπ. 158 τοῦ 65. Ὡσαύτως ἐπομένως διαρκεῖ δίκη ἐν πολλὰς ἡμέρας, ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται ἐν τοῖς πρακτικοῖς μνηεῖα, ὅτι πᾶσαι αἱ συνεδριάσεις ἐγένοντο δημοσίως. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 65. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. ἀπ. 24 καὶ 61 τοῦ 66, 31 τοῦ 67, ὁσάκις τὰ πρακτικά διαλαμβάνουσιν ἐν ἀρχῇ, ὅτι ἡ συνεδρίασις ἡρῶτο δημοσίως, δὲν βεβαιῶσι δι' αὐτὰ ταῦτα ὅτι κατὰ τὴν γενομένην διακοπὴν τῆς συζητήσεως πρὸς ἀναφυγὴν τῶν ἐνόρκων καὶ λοιπῶν ἐκλείσθησαν αἱ θύραι τοῦ ἀκροατηρίου, ἀποχωρησάντων τῶν ἀκροατῶν, ἔπεται ὅτι ἡ συζήτης ἐπαναληφθεῖσα ἐξηκολούθησε δημοσίως. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν παρὰ τοῖς κακούργιοδικαῖς ἀρχαίς τῆς συζητήσεως κατὰ τὸ 424 ἀρθρ. μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ προέδρου σπρήνισιν τῶν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτιάσεων, ἔπεται ὅτι, κλεισθεῖσάν τῶν θυρῶν κατὰ τὴν ἐν τῷ 78 ἀρθρῳ διαταγὴν πρὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, εἶναι ἀναιρέταί ἡ τε ἀπόφασις αὐτῇ καὶ ἡ κατ' αὐτὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν. Α. Π. ποιν. 65 τοῦ 68. Ἀναίρεσις ὅμως ἐπερχομένης κατὰ τὸ ὑπ' ἀρ. 8 ἐδ. τοῦ 458 ἀρθρῷ μόνον ἐὰν ἡ διαδικασία δὲν ἐγένετο δημοσίως, ἔπεται ὅτι, ἐν διαταθείσῃ τῆς κλεισθεῖσάντων τῶν θυρῶν συζητήσεως, ἔμειναν οὐχ ἥττον πρὸς ὅσον ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, καίπερ μὴ μετέχοντα τῆς δίκης, λόγοι ἀναιρέσεως δὲν ὑπάρχει. Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 69. (18α καὶ ἀρθρὰ 77 καὶ 78. — Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἀπόφασίς τις δὲν ἔφερε τὴν ὑπογραφήν ἐκ τῶν συνεδρῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐλήφθη ἀντίγραφον αὐτῆς ἡ ἐγένετο ἡ ἐκδοτὴ τῆς ἀναίρεσεως, δὲν ἔπεται, ὅτι ἐκτῆς ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσθέντος δικαίωμα ἐπὶ ἀκυρότητι τῆς ἀποφάσεως, ἀρ' οὐ δὲν ἀπαιτεῖ ὁ νόμος τὴν ἰστέον ἀνατρεπτικὴν προθεσμίαν ὑπογραφῆν. Α. Π. ποιν. 108 τοῦ 82. Ἡ δὲ μὴ ἐγκυρὸς σύνταξις καὶ ὑπογραφή τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως καὶ τῆς ἀποφάσεως ἐπιφέρει μὲν τὴν ἐπιβολὴν πειθαρχικῶν ποινῶν εἰς τοὺς ἀμελήσαντας ὑπαλλήλους κατὰ τὸ 88 ἀρθρῶν, ἀλλὰ δὲν ὑπάγονται εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐπαγούσων ἀνάγκων περιπτώσεων. Α. Π. ποιν. 170 τοῦ 66. — Ἡ βερνηκέα τοῦ ἐνόρκου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, διότι, αὕτη, διαπομπὴ ἔχουσα βαθμεύς, δὲν ἐπαρξίζει τῇ παντελεῖ ἰλλεῖται τῆς ἀκοῆς, ὅτε ὁ ἐνόρκος ἀποδείξει φύσει ἀνίκανος εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὀρκωτικῶν καθήκοντων. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 76. (Ὅρα καὶ ἀρθρὰ 15 — 18 Νόμου ΒΚΗ' περὶ δικαστηρίου κακούργιοδικῶν).

1Α'. Ἐκτέλεισις.

459. Πῶς παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν κακούργιοδικῶν ἐκδοθεῖσα ποινικὴ ἀπόφασις ἐκτελεῖται, ἂν δὲν ἔγινεν αὐτῆς περὶ

ἀνακρίσεως, ἀμέσως μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας. Ἐὰν δὲ ἐγίνατο ταυτὴ αἵτησις, ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀπορρίπτουσας τὴν αἵτησιν ἀποφάσεως. — Ἡ ἐκτέλεσις γίνεται, καθὼς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 405, ὡς πρὸς τὸ ποινικὸν μὲν μέρος, ἐπιμελεία τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως (1) ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποκατασταθέντος εἰσαγγελέως πρωτοδικῶν, ὡς πρὸς τὸ πολιτικὸν δὲ μέρος, ἐπιμελεία τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος. Ὁργ. 95 103. Ποιν. 351. 359, 405 ε. 466. Π. Ν. 17 (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 375). Ν. (*18ε ἀρθ. 405).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Διαδικασία κατὰ φυγοδικῶν καὶ ἀπόντων.

Α'. Ἐπὶ πλημμελημάτων.

460. Ἐὰν τις, κατηγορηθεὶς ἐπὶ πλημμελήματι, δὲν ᾔνοι παρῶν, καὶ ἀγνοῖται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς του, καὶ ἐπομένως ἐν τῇ προανακρίσει οὔτε ἐφυλακίσθη, οὔτε, ἐκδοθέντος κατ' αὐτοῦ κλητήριου ἐπικρίματος, ἐνεφανίσθη (ἄρθρ. 193 καὶ 194), καὶ μελόντοῦτο παρεπέμβη, κατὰ τὸ ἄρθρον 255, εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἐκδίδεται κατ' αὐτοῦ καὶ ἄλλος κλητήριον ἐπικρίμα ἐπιμελεία τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως ἢ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ. ΣΠΝ. 167.

461. Τὸ κλητήριον ἐπικρίμα πρέπει, καθὼς καὶ πᾶσα κλήσις, νὰ ἀναξέρη ῥητῶς τὸ πλημμελήμα καὶ τὸν κατηγορούμενον, καὶ νὰ ᾔνοι προσηκόντως ἐσφαρισμένον καὶ ὑπογεγραμμένον. — Τρεῖς μῆνας τοῦλάχιστον πρὶν τῆς ἐν τῷ κλητηρίῳ ἐπικρίματι πρὸς ἐμφάνισιν ὀρισμένης δικαιοσύνης ἡμέρας, τοίχο-

(1) Ὅρα καὶ τὸ Δ. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 44 Ποιν. Δικ., ὡς ἐπίσης τὴν ὑπὸ τὸ ἀρθ. 405 ἡμετέραν σημειώσιν.

Κ. Ν. 30. Ἡ χωροφυλακή, ἡ ὁποία προσκαλεῖται εἰς περίπτωσιν βανατώσεως καταδικασμένων ἐγκληματιῶν ἀπὸ τὰ Β. δικαστήρια, ἡμπερὶ νὰ χρησιμεύσῃ μόνον ὡς ὑπερασπιστικὴ φυλακή καὶ ἐνσπλος δικαστικῆς δυνάμει, ἡ ὁποία παρευρίσκεται πρὸς διατήρησιν τῆς εὐταξίας, πρὸς ἐμπόδισιν συστάσεων καὶ ὑπεράσπισιν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ δικαστηρίου, εἰ ἐπὶ εἶναι ἐπιφορτισμένοι μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων.

κρίνεται τούτο δημοσίως εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου, καὶ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καί, ἐκτὸς τούτου, δημοσιεύεται εἰς ἐν ἧ καὶ πλείονα δημόσια φύλλα. Ποιν. 162. ΣΠΝ. 168. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 466).

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 460, 461 καὶ 463 τῆς ποιν. δικον. προκύπτει, ὅτι, ἵνα δικασθῇ ἐρήμην κατηγορούμενός τις ἐπὶ πλημμεληματι, οὐ γνωρίζεται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, θεὸν νὰ ἐκδοθῇ κατ' αὐτοῦ καὶ δευτέρον κλητήριον ἐπικρίμα τοιχοκκλῶμενον τρεῖς μῆνας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς δικασίμου δημοσίως, ἡ δὲ δημοσία αὕτη τοιχοκκλήσεις ἐπέχει τόπον ἐπιδόσεως πρὸς αὐτόν. ὅθεν ἀναγκασίως πρέπει συνωδᾶ πρὸς τὸ ἀρθρὸν 191 τῆς ποιν. δικον. ὃ τὴν τοιχοκκλήσιν ἐπιτετραμμένον νὰ παρέχῃ ἀποδεικτικὸν κερρολογημένον καὶ ὑπογεγραμμένον ὑπ' αὐτοῦ, διαλαμβάνον τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, ὡς καὶ τὸν τόπον τῆς τοιχοκκλήσεως· τούτο δὲ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρήχτος. διότι ἄλλως δὲν ὑπάρχει ἡ νόμιμος ἀπόδειξις τῆς νομίμου τοιχοκκλήσεως. Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 43. — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 461, 462 καὶ 194 τῆς ποιν. δικον. καὶ τοῦ ἀρθροῦ 73 τῆς ποιν. διατιμησίως δηλοῦται, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 461 ἐπιταττομένη τοιχοκκλήσεις τοῦ κλητηρίου ἐπικρίματος γίνεται εἰς τοὺς ὠρισμένους διὰ τὰς δημοσίας τοιχοκκλήσεις ἐγγράφων ἐν τῷ δῆμῳ τόπους ὅπου τελευταίον κατοικεῖ ὁ κατηγορούμενος ἐπιμελεῖα τῶν δημάρχων, οὐχὶ δὲ εἰς τὸν εἰκον, ἐν ᾧ κατοικεῖ ὁ κατηγορούμενος. Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 47, 36 τοῦ 49. — Σημειωτέον ὅτι ὁ συνόδικος θεωρεῖται ἀγνώστου διαμονῆς, ὅθεν ἡ κατ' αὐτοῦ πολιτικὴ ἀγωγή κίνησηται κατὰ τὸ ἀρθ. 145 ἐδ. 7 τῆς Πολιτ. Δικον. Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 73.

462 Ἐάν ὁ κατηγορούμενος, ἐκδοθέντος πρὸς αὐτόν τοῦ κλητηρίου ἐπικρίματος, δὲν ἐμφανισθῇ, δικάζεται ἐρήμην, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 336—341 καὶ 46 διατεταγμένα. — Ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις τοιχοκκλᾶται καὶ δημοσιεύεται εἰς τοὺς ἐν τῇ προηγουμένῳ ἀρθρῷ ἀναφερομένους τόπους, καί, ἂν ὁ ἀπὸν δὲ κἀμὴ ἀνακοπὴν ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως, ἐκτελεῖται, ἐπιμελεῖα τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως καὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, καθὰ ὁρίζει τὸ ἀρθ. 405. — Εἰς τὴν ἀνακοπὴν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθρ. 337—341 καὶ 403 ὠρισμένα, ἐκτὸς τῆς ἤδη προσδιορισθείσης προθεσμίας. Ποιν. 475, 479, 544.

Ν. Ἡ ἀπουσία τοῦ κατηγορουμένου δὲν κωλύει τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα νὰ ἐξαγάγῃ τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἀγωγὴν, ἐπιδιδομένην κατὰ τὰ ἐν ἀρθρῳ 113 § 7 τῆς Πολ. Δικ. διατεταγμένα, εἰ ἀγνωρίζεται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 73.

B'. 'Επί κακουργημάτων.

463. 'Εάν τις, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 460, κατηγορηθῇ ἕνεκα κακουργήματος, πράττονται πρῶτον περὶ αὐτοῦ τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 264 καὶ ἐπ. καὶ 300 διατεταγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκδίδεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 460 καὶ 461 κλητήριον ἐπίκριμα, τὸ ὅποσον τοιχοκολλᾶται καὶ δημοσιεύεται εἰς τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 461 ὠρισμένους τόπους καὶ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργηοδικῶν Ποιν. 274. 465. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 465).

464. 'Εάν ὁ κατηγορούμενος, ἐκδοθέντος πρὸς αὐτὸν κλητηρίου ἐπίκριματος, δὲν ἐνεφανίσθῃ, δικάζεται κατ' ἐρήμην, ὡς συμπράξεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, παρὰ τοῦ τῶν συνέδρων. δηλαδὴ ἀναγγινώσκεται, κατὰ τὸ ἄρθρον 424, τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου, καὶ ἔπειτα ἄρχεται ἡ συζήτης, κατὰ τὰ ἄρθρα 377 — 396 καὶ 398—404. Ποιν. 420. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 467 καὶ 470).

N. Τὸ δικαίωμα τοῦ δικαστ. τῶν συνέδρων εἰς τὸ δικάζειν ἄνευ τῆς συμπράξεως τῶν ἐνόρκων τοὺς ἀπόντας δὲν ἐκτείνεται καὶ εἰς τοὺς παρόντας συγκατηγορουμένους. *Ὅθεν, ἂν δικαστήριον συνέδρων δικάσῃ μετὰ τῶν ἀπόντων καὶ παρόντα συγκατηγορούμενον, ὑπερβαίνει τὰ καθήκοντα καὶ τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ καὶ ἡ ἀπόφασίς αὐτοῦ εἶναι ἀναιρετέα. Δ. Π. ποιν. 8 τοῦ 60.

465. Εἰς τὸν ἀπόντα δὲν δίδεται ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορος εἶναι δεκτὸς ὅμως ἕκαστος, ὅστις παρίσταται διὰ τὸ δικάσει. λογήσῃ αὐτὸν ἢ διὰ τὸ ἀποδείξῃ 1) νόμιμα κωλύματα, καταστήσαντα ἀδύνατον τὴν ἐμφάνισίν του. — 'Αποδειχθείσης νομίμου κωλύσεως, δίδει τὸ δικαστήριον νέαν πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμίαν· παρεθούσης δὲ αὐτῆς ἀνωρελῶς, δικάζει κατ' ἐρήμην. Ποιν. 26. 423. 464. ΣΠΝ. 168. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 468 καὶ 469).

1) ὑποστηρίζῃ ἡ ἀποδείξις

466. 'Η κατ' ἐρήμην ἀπόφασις τοιχοκολλᾶται καὶ δημοσιεύεται εἰς τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 463 ἀναφερομένους τόπους· καὶ, ἂν ὁ ἐρήμην καταδικασθεὶς δὲν κάμῃ ἀνακοπὴν ἐντὸς ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως, (1) ἐκτελεῖται, κατὰ τὸ

(1) 'Εκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 466 καὶ 470 προκύπτει ὅτι ὁ νομὸς οὐδὲν ἕτερον δικαίωμα χορηγεῖ εἰς τοὺς καταδικασθέντας φυγαδικοὺς ἢ τὸ νὰ δικασθῶσιν ἐκ νέου κατ' ἀντιμωλίαν (εἴτε θυνάμει ἀνακοπῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 466 εἴτε καὶ ἄνευ ἀνακοπῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 470). *Ὅθεν δὲν δικαιοῦνται

ἄρθρον 459, ἐπιμελεία τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως, ἡ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποκατασταθέντος εἰσαγγελέως πρωτοδικῶν, καὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, καθόσον ἄρρῳ ἐκάτερον αὐτῶν. Ποιν. 475, 544. ΣΠΝ. 168. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 472).

N. Διὰ τοῦ Συντ. ἀναθεώσης τῆς ἐκδικάσεως τῶν πολιτικῶν ἀδικημάτων τοῖς κακούργοδικαῖς, τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον πρέπει ἀναγκαίως νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν διάτ. τοῦ 466 ἄρθρου ὡς τὴν μόνην προελέπουσαν περὶ τῆς προθεσμίας, ἐν ᾗ προσβάλλονται αἱ ἐρήμην ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τεύτου ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις. Δ. Π. ποιν. 44 τοῦ 37. ('Ἄλλ' ἴδε καὶ τὸν νόμον περὶ τῆς τῶν πλημμελημάτων τοῦ τύπου διαδικασίας ὑπὸ τὸ ἄρθρον 161 ποιν. δικον.)

467. Συγχρόνως θεωρεῖται ὁ ἐρήμην καταδικασθεὶς ὡς ἄφαντος, καὶ διαχειρίζεται ἡ περιουσία του ὡς περιουσία τοιούτου. — Παρελθόντων πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις κατέστη κατὰ τὸ ἄρθρον 466, τελεσιδικος, παραχωρεῖται ἐπὶ ἐγγυήσῃ ἡ περιουσία αὐτοῦ εἰς τοὺς κληρονόμους του πρὸς ἐπικαρπίαν μετὰ δὲ παρέλευσιν δέκα εἰσέτι ἐτῶν, δίδεται εἰς τοὺς αὐτοὺς ἄνευ ἐγγυήσεως ὡς ἰδιοκτησία, ἐπιβλαπτομένων τῶν περὶ ἀφάντων ὁρισμῶν τοῦ πολιτικοῦ δικαίου. Πολ. 640, 4. 646. Ποιν. 468. 471. ΣΠΝ. 120. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 471).

468. (Τὸ ἄρθρον τοῦτο, καθιερῶν τὸν πολιτικὸν θάνατον, καταργήθη (1).

469. Καὶ ἐνῷ δὲ διαχειρίζεται ἡ περιουσία κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρτοις 467 καὶ 468 διατεταγμένα, ἔχουσιν ὡσαύτως οἱ ἐνδεεῖς γονεῖς τοῦ ἀπόντος, ἡ ἡ περιλειπομένη σύζυγος καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ δικαίωμα διατροφῆς. — Περὶ τῆς ἐνδεείας καὶ τοῦ μέτρου τῶν πρὸς διατροφήν δοθησομένων ἀποφασίζουσιν τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Πολ. 186. Ποιν. 550, 3. ΣΠΝ. 170. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 475).

ἀνακόψωσι τὸ βούλημα τοῦ συμβουλίου, δι' οὗ παρεπέμφθησαν ὅπως δικασθῶσιν ἐνώπιον τοῦ κακούργοδικαίου. Σημειωτέον προσέτι ὅτι, ὁσάκις ὁ ἐπὶ κακούργηματι κατηγορηθεὶς φυγοδίκος κατεδικάσθη διὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἐπὶ ἀπλῶ πλημμελήματι ἢ πταίσματι, δὲν ἀρμόζει ἡ ἐξακολούθησις τῆς κατὰ τῶν ἐπὶ κακούργηματι φυγοδίκων διαδικασίας, διὸ ἐφαρμοστέα ἐστὶν ἡ κατὰ τῶν ἐπὶ πλημμελήματι φυγοδίκων διαδικασία. (Τὴν γνώμην ταύτην ὑποστηρίζει καὶ Κωνσταντόπουλος).

(1) "Ἰδε Ν. 31 Ὀκτ. 1862 περὶ καταργήσεως τοῦ πολιτικοῦ θανάτου καὶ Συντ. τοῦ 1864 ἄρθρ. 18 ὑπὸ ἄρθρ. 7 Π. Ν.

470. Ἐὰν ὁ ἐρήμην καταδικασθεῖς, πρὶν τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 466 πρὸς ἀνακοπὴν προσδιωρισμένης προθεσμίας, ἢ καὶ βραδύτερον μὲν, ἀλλὰ πρὶ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς (ἄρθρ. 550), ἢ ἐμφανισθῇ ἐκουσίως, ἢ συλληφθῇ, ἀρχεται, καὶ ἀφ' οὗ παρέλθωσιν αἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 467 καὶ 468 ἀναφερόμεναι προθεσμιαί, ἢ κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους ἐνῶπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεις τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν προσδιορισθεῖσάνην συνεδρίασιν. Νέοι μάρτυρες ἐξετάζονται πάντοτε· οἱ δὲ παλαιοὶ τότε μόνον, ὅταν τὸ δικαστήριον, κατ' αἵτησιν τινος τῶν διαδίκων ἢ αὐτεπαγγέλτως, τὸ διατάξῃ. Ὅθεν ἀναγινώσκονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αἱ προλαβοῦσαι τῶν μαρτυριῶν ἐκθέσεις, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Ποιν. 458, 17, 475, 479, 550, 2, ΣΠΝ. 470. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 476 καὶ 477).

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 470 ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 550 συνάγεται ὅτι, καὶ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως καταστάσεως ἐκτελεστῆς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀρξαμένης ἐκτετε τῆς παραγραφῆς τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, οὐχ ἥτιον ὑπολογίζεται εἰς τὴν παραγραφὴν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς ὁ ἀπὸ τῆς τελειοδικίας τῆς ἀποφάσεως ὥς τῆς ἐμφάνσεως τοῦ κατηγορουμένου διελθὼν χρόνος, δηλονότι ἡ παραγραφὴ τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς θεωρεῖται ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, καίπερ καταστάσεως ἐκτελεστῆς· ὅθεν ὁ φυγδίκος εἶναι ἀπολύτως, ἐὰν ἀπὸ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως εἴη συμπληρωθῇ κατὰ τὴν ἐμφάνεισιν αὐτοῦ ἡ παραγραφὴ τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς. Α. Π. ποιν. 136 τοῦ 93, 18 τοῦ 94.—Εἶναι πάντῃ περιττὸν νάναγνωσθῶσιν ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσει αἱ κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην ληφθεῖσαι ἔννοχοι τῶν κατ' αὐτὴν ἐξετασθέντων μαρτύρων μαρτυρίαι, ὅταν προσελθόντες οὗτοι κατὰ διαταγὴν τοῦ δικαστηρίου ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 403 τοῦ 53.

471. Ἐὰν καὶ 1) ὁ κατηγορούμενος, μετὰ τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν, καταδικασθῇ εἰς μικροτέραν ποινὴν, ἢ ὅσωσθῃ ἐντελῶς, μένουν μολοντοῦτο τὰ ἐξοδα τῆς κατ' ἐρήμην διαδικασίας εἰς βάρος του, καὶ αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 467 καὶ 468 περικύψασαι συνέπειαι ἰδιωτικῶν δικαιωμάτων διατηροῦν τὸ κῆρὸς των ὡς πρὸς τὸ παρελθόν.—Διὰ δὲ τὸ μέλλον, λαμβάνει πάλιν ὁ κατηγορηθεὶς τὴν ἰδιοκτησίαν καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας του, καὶ τὴν πλήρη ἀπόλαυσιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων. ΣΠΝ. 470. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 478).

1) παρέλκει δ, καὶ

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 471 προκύπτει ὅτι ἡ δαπάνη τῆς προηγηθείσης ἐρήμην δίκης καταλογίζεται αἰσίποτε εἰς βάρος τοῦ κατηγορουμένου, ἔστω καὶ ἀθωωθείας, ἀλλὰ προδήλως τοῦτο συμβαίνει, ὅσῳκις ἡ ἐρημοδικία ἀποδοτέα εἰς ὑπεκρίτους αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ὁσῳκις δὲν εἶναι αὐτὸς ὑπαίτιος. Ὅθεν ἀπαλλάσσεται καὶ τῶν δαπανῶν τῆς ἐρημοδικίας, ἂν κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ ἐρήμην διαδικασία. Α. Π. ποιν. 160 τοῦ 77.

472. Ἐάν, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ἡ ἰδιοκτησία παρεδόθη ἤδη κατὰ τὸ ἄρθρον 467 εἰς τοὺς κληρονόμους, ἡ περιουσία τοῦ ἐπιστρέφεται εἰς αὐτὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν καὶ κατὰ τοσοῦτον, καθ' ὅσον εὐρίσκεται εἰσέτι εἰς τὴν διακατοχὴν τῶν κληρονόμων του. ΣΠΝ. 170.

473. Ἐναντίον τῆς κατ' ἀντιμωλίαν ἀπαγγελθείσης ἀποφάσεως δύναται ὁ καταδικασθεὶς νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακρίσεως μέσον, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 406—408, 457 καὶ 458 διατεταγμένα· ἐναντίον δὲ τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως μεταχειρίζονται τὸ μέσον τοῦτο μόνοι οἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 406 καὶ 457 ἀναφερόμενοι εἰσαγγελεῖς, ὁ ἰδιώτης κατήγορος, καὶ ὁ πολιτικὸς δι᾿ δίκου, καὶ μόνον εἰς τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 407 καὶ 458 ἀριθ. 1—5, 7, 8, 14—19, διαλαμβανόμενας περιπτώσεις. Ποιν. 477. 478. 498. ΣΠΝ. 473.

474. Ἡ ἀπουσία κατηγορουμένου τινὸς δὲν ἐμποδίζει τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν ὡς πρὸς τοὺς παρόντας συνενόχους καὶ συναίτιους (ἄρθρ. 32). Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δύναται, κατ' αἵτησιν τῶν διαδίκων, νὰ διαταχθῇ ῥητῶς ἐν τῇ ἀποφάσει ἡ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἀπόδοσις τῶν μετὰ τὸν ἐγγράφων 1) εὐρισκόμενων πειστηρίων (ἄρθρον 83). ΣΠΝ. 170.

1) ἐν τοῖς ἀρχείοις

Ν. Ἐν, διαταχθέντος τοῦ χωρισμοῦ ἔνεκα τῆς ἀπουσίας τινὸς τῶν κατηγορουμένων, συλληφθῇ ὁ ἀπὼν βραδύτερον, δύναται νὰ συνδικασθῇ μετὰ τῶν μὴ δικασθέντων τυχὸν εἰσέτι συναιτίων καὶ ἄνευ ἀποφάσεως διατασσούσης ἐκ νέου τὴν ἑνωσιν. Α. Π. ποιν. 146 τοῦ 46.

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐνδίκαια μέσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐν γένει.

475. Ἐκτὸς τῆς ἀνακοπῆς (ἄρθρ. 406, 462, 466 καὶ 470), δὲν ὑπάρχει κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν δικαστηρίων τῶν πλημ-

μελαιοδικῶν καὶ κακουργιοδικῶν ἄλλο ἐνδικον μέσον εἴμη ἢ ἀναίρεσις καὶ ἡ ἐπαναληψὶς τῆς ἀνακρίσεως. Ποιν. 476. 492. 495. 504.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἀναίρεσις.

Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.

476. Διὰ τὰ ἐγγὺς κῆρος ἡ συζήτησις καὶ ἡ ἀπόφασις, ἀπαιτεῖται νὰ ᾖναι παρόντες ἑπτα δικασταί, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ προέδρου, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ γραμματεὺς. Πολ. 805. Ὁργ. 91. Ποιν. 408.

Β'. Λόγοι πρὸς ἀναίρεσιν.

477. Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Ἀρείου Πάγου κανονίζεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 41, 46, 55, 63, 263, 268, 360, 407, 458 καὶ 473 ὁρισμένα. — Ἐκτὸς τῶν ἐκεῖ διαλαμβανόμενων, ὑπάρχουσι καὶ οἱ ἐξῆς πρὸς ἀκύρωσιν 1) λόγον — 1. ὑπέρβασις 2) τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας παρὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 6 ὁρισμένα. ἢ ἀναρμοδιότης 3). Ἰδίως δὲ ὑπέρβασις τῶν καθηκόντων καὶ ἀναρμοδιότης τῶν στρατοδικῶν καὶ ναυτοδικῶν παρὰ τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 36—39 διατεταγμένα. (1) — 2. ὑπέρβασις καθηκόντων, γενόμενη παρὰ διοικητικῶν ἀρχῶν, ἐὰν αὗται ἢ ἐπέβαλον ἐπὶ γενικῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων ποινὰς 4) περὶ ἀντικειμένων ἀσυγχωρήτων καὶ μὴ ὑπαγομένων εἰς τὰ καθήκοντά των, ἢ ἠπειλήσαν ἀσυγχωρήτους ποινὰς ἐπὶ συγχωρητῶν ἀντικειμένων (2). — Ἀμφοτέρω δὲ οἱ πρὸς ἀναίρεσιν λόγοι προ-

(1) Ὅρα ἄρθρον 4 στοιχείον 6' τοῦ νόμου ΧΜΖ' τοῦ 1877 ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 Ὁργ. Δικ. — Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὰ 63 καὶ 64 ἄρθρα τῆς στρατοδικῆς ποινικῆς νομοθεσίας καὶ κατ' ἀποφάσεως στρατοδικείου ἡ ἀναθεωρητικὸν δικαστηρίου ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δι' ὑπέρβασιν καθηκόντων καὶ ἀναρμοδιότητα.

(2) Ὅρα ἄρθρ. 24—26 τοῦ Δ. τῆς 31 Δεκ. 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας, καθ' ἃ αἱ ἀστυνομικαὶ τῶν δήμων ἀρχαὶ δύνανται νὰ ἐκδίδωσιν ἀστυνομικὰς διατάξεις ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν νόμων ἢ περὶ ἐπιτοπιῶν προσωλακτικῶν μέτρων, ἀναγομένων εἰς ἀντικείμενα τῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας ἢ εἰς γνωστοποίησιν καὶ ὑπόμνησιν τῶν ὑπαρχόντων νόμων καὶ κανονισμῶν.

ελλέονται μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως, καὶ μόνον κατὰ πρότασιν αὐτοῦ ἀναίρεῦνται λόγῳ ἀναρμοδιότητος καὶ τοιαῦται ὑπερβάσεις Πολ. 808, 815, Π. Ν. 697, Ποιν. 66, 360, 407, 481, 497, 505 ε.

1) ἀναίρεσιν 2) ὑπερβάσεις 3) ἡ εἰς ἀναρμοδιότητος 4) ἐάν αὐταί, εἰς γενικὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις, ἡ ἡπειλήσαν ποινὰς

Ν. 12: περικύπτει ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 477 καὶ τῶν εἰς αὐτὰ παραπεμπει ὄντων νὰ προσβληθῶσι δι' ἀναίρεσιν ἀποφάσεις καὶ βουλευμάτων τῶν ποινικῶν δικαστηρίων, εἰ δὲ διατάξεις τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν ἐν ὁρισμέναις περιπτώσεσι, οὐχὶ δὲ καὶ εἰσαγγελέων ἢ ἀνακριτῶν ἐγγράφα. Α. Π. ποιν. 122 τοῦ 57.— Αἱ περὶ παιδαγωγικῶν παραβάσεων ἀποφάσεις τῶν ποιν. δικαστηρίων ὑπάγονται μὲν εἰς ἀναίρεσιν, ἐάν ἐπιβάλλωσι ποινὴν προστίμου ἢ προσωρινῆς παύσεως, δὲν ὑπάγονται δὲ εἰς ἀναίρεσιν, ἐάν ἐπιβάλλωσιν ἐπιπλήξιν, δυνάμει τοῦ ἀρθ. 303 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ., καθ' ὃ αἱ ἐπιβάλλουσαι ἐπιπλήξιν ἀποφάσεις τῶν συμβουλίων δὲν ὑπόκεινται εἰς ἐνδίκον αἴτησιν, Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 31, 87 τοῦ 31, 79 τοῦ 70, 13 τοῦ 87, 60 τοῦ 92, 32 τοῦ 96. (Ἀλλὰ τὸ 303 ἀρθ. τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. πραγματευόμενον περὶ ἀποφ. τῶν συμβουλίων δὲν εἶναι ἐφαρμοστέον εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων).— Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 477, ἐπιτρέπουσα μόνον τῷ παρὰ τῷ Α. Π. εἰσαγγελεῖ νὰ αἰτῇται ἀναίρεσιν, δὲν ἀποκλείει ἢ τοὺς εἰσαγγελεῖς τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν κατηγορούμενον, συνιδεῖ τῇ ἀρχῇ, εἰ ἡ κατηγορία οὐδὲν πλεότερον δύναται νὰ ἔχῃ τῆς ὑπερασπίσεως δικαίωμα, κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. 97 τοῦ 47, 2 τοῦ 62. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα αἱ ἀποφάσεις ΤΝς' τοῦ 40, 28 τοῦ 46, 40 τοῦ 48, 90 τοῦ 49, δι' ὧν ἐγένετο δεκτὴ αίτωπηλὴς ἀναίρεσις καταδικασθέντος, ἐκείνου ἐπὶ ὑπερβάσει καθηκόντων. Ἀλλ' αἱ μεταγενέστεραι ἀποφάσεις ἀντίθετοι, ὡς δείκνυνται ρητῶς τοῦ 477 ἀρθροῦ. Εἰ δὲ λόγος τῆς ἀναρμοδιότητος προτίενται μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως. (Βλ. ἀρθρον 458). Ὅθεν δὲν δύναται ἕνεκεν εὐαγγελιστικῆς ἀναρμοδιότητος νὰ ζητησῶσιν οἱ διάδικοι ἀναίρεσιν, Α. Π. ποιν. 3 τοῦ 64, 83 τοῦ 68, 146 τοῦ 88, 70 τοῦ 87, 87 τοῦ 87, 193 τοῦ 88, 110 τοῦ 89. Ἐπομένως καὶ ἕνεκα τοῦ λόγου, εἰ οἱ κατηγορούμενοι καταδικώχθησαν καὶ καταδικάσθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν ποινικῶν ἀρχῶν, ἐν ᾧ ἡ πράξις ἐτελέσθη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, Α. Π. ποιν. 123 τοῦ 82, 14, 41 καὶ 44 τοῦ 87, 100 καὶ 113 τοῦ 83. Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ αἰτηθῇ ἀναίρεσις ἐ παιδαγωγικῶς καταδικασθεὶς ὑπὸ παιδαγωγικοῦ δικαστηρίου, μὴ ἔχοντος ἀρμοδιότητα, διότι ὁ λόγος οὗτος προβάλλεται μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Α. Π. Εἰσαγγελέως, Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 81. Ἐπίσης δὲν δύναται ὁ κατηγορούμενος νὰ προτείνῃ εἰς κρινὸς ὑπεβλήθη τοῖς ἐνόμοις τὸ ζήτημα τῆς ἀπεδόσεως τῶν κλοπιμαίων, ἀπὸ τοῦ λόγου οὗτου ἀποτελοῦντος ὑπερβάσει καθηκόντων, Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 64.— Τὸ ἐπὶ σφραγ. ἀμπελώνος ἢ φυτειῶν κατηγ. προτείναντος ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου τὴν ἔνστασιν, εἰ ἡ κυριότης καὶ κατοχὴ τοῦ κτήματος, ἐν ᾧ ἐτελέσθη ἡ προσεπαισμένη αὐτῷ πράξις, ἀνῆκον εἰς αὐτόν, τὸ πταισματοδικεῖον δεῖται, εἰ μὲν θεωρεῖ αὐτὸ ἀρμόδιον, νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ περὶ αὐτοῦ καὶ κατηγ. παρεπιπτόντος ζητήματος καὶ δικάσῃ αὐτὸ παρὰ

πιπτόντως, εἰ δὲ ἀναρμόδιον, νὰ παραπέμψῃ τὴν ἐκδίκασιν τοῦ ζητήματος τούτου εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον καὶ νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰρημένης κατηγορίας. Ἄλλ' ἂν θεωρήσῃ μὲν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον νὰ ἐπιληρῇ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀπολύσῃ δὲ τὸν κατηγορούμενον τῆς κατηγορίας, ὑπερβαίνει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἐπ' ᾧ ἀναιρετὰ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 53 τοῦ 62. Ἐπίσης ἀναιρετὰ ἐπὶ ὑπερβάσει καθήκοντων ἡ ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, ὅπου, ἀνεκκαβαρίστου οὕσης τῆς ποδῆτικῆς ἀγωγῆς μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ κατηγορουμένου, δὲν παραπέμπει αὐτὴν ὡς ὀφείλει εἰς τὰ ἀστικά δικαστήρια, ἀλλὰ διατάσσει περὶ αὐτῆς ἀποδείξεις. Α. Π. ποιν. 56 τοῦ 49. Ὅσῳκις τὰ δικαστικά σωματεῖα διαπεριορίζονται νὰ κηρύξωσιν ἑαυτὰ ἀναρμόδια, ἀναρμόδια τυχόν ὄντα, αὐτοὶ ἐν ταύτῳ παραπέμπουσι τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλας δικαστικὰς ἀρχάς ἢ κηρύττουσιν ἀναρμόδιαι αὐτάς, τὰ βουλευματα αὐτῶν ἀναιρούμεναι. Α. Π. ποιν. πλείστα ἀποράσεις. Ὅθεν ἀναιρεῖται βούλευμα, δι' οὗ παραπέμπεται ἡ ὑπόθεσις εἰς ὠρισμένην ἀνακριτικὴν ἀρχήν. Α. Π. ποιν. 13 τοῦ 63. Ἐπίσης βούλευμα παραπεμπὴν τὴν ὑπόθεσιν εἰς ὠρισμένον δικαστήριον ὡς ἀρμόδιον. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 68. Ἐπίσης κηρύττον ἀναρμόδιαι καὶ πάλαι ἐν τῷ Κράτει δικαστικὰς ἀρχάς. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 63. — Ἄλλ' ἡ ὑπὲρ τοῦ ποιν. δικαστηρίου ἐπὶ ἀδικήματος ἐπιδολὴ ποινῆς μὴ ὑπὲρ τοῦ νόμου διαγραφομένης οὐδόπως ἀποτελεῖ καθήκοντων ὑπερβασιν, ἀτε οὐδόπως ἐπεμβαίνοντος εἰς ἀλλότρια καθήκοντα, ἀποτελεῖ διῶς ψευδὴ ἔργον καὶ κακὴν τοῦ νόμου ἐφαρμογήν. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 75. — Ὅριζόντος τοῦ ἀρ. 64 τοῦ ἀπὸ 19 Μαΐου 1860 Φ.β' Ν., ὅτι ἀναιρεσι ἀποράσεις ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου ζητεῖται ἐνώπιον τοῦ Α. Π. ποιν. μόνον δι' ὑπερβάσει καθήκοντων καὶ δι' ἀναρμοδιότητα, ἔπεται, ὅτι ἀπαράδεκτοῖς ἐστί: πάλαι ἄλλος λόγος. Α. Π. ποιν. 25 τοῦ 68, 107 τοῦ 68, 113 τοῦ 86. Ὑπάρχει δὲ ὑπερβασις καθήκοντων, ὅσῳκις τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια ἐδίκαζαν ἐξαιρέματα μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν ἢ ἐξῆλθον τῶν ὁρίων τῆς δικαστικῆς ποινικῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν ἀναμειγθέντα εἰς νομοτατικά ἢ διοικητικὰ καθήκοντα, ἢ τῆς ἐκδικάσεως ὑποθέσεων δητῶς τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν ἐξαιρεθέντων ἐπιτασσόμενα. Α. Π. ποιν. 185 τοῦ 66, 154 τοῦ 62, 42 τοῦ 94. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 190 τοῦ 88 ὑπερβασιν καθήκοντων πράττει τὸ δικαστήριον οὐ μόνον ὅταν, ἐξερχόμενον τῶν ὁρίων τῆς νομίμου αὐτοῦ ἐξουσίας ἐπεμβαίῃ εἰς ἀλλότρια καθήκοντα, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀποποιῇται νὰ ἐκπληρώσῃ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ τὰ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἐπιβαλλόμενα αὐτῷ καθήκοντα. — Ὅριζόντων δὲ τῶν ἀρθρῶν 36 - 38 τοῦ Ν. Φ.β' Ν. ὅτι τῶν ὁριστικῶν ἀποφάσεων τῶν στρατοδικῶν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναιρέσις ἐνώπιον τοῦ ἀναθεωρητικοῦ καὶ ἐνεκὸν ἐσφαλμένης ἔρμηνείας καὶ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ποιν. νόμου, τοῦ δὲ 139 ἀρθροῦ τοῦ αὐτοῦ νόμου ὅτι, δόξαν τὸ ἀναθεωρητικὸν ἀκυρώσῃ ἀπόφασιν στρατοδικείου ἐνεκὸν ἐσφαλμένης ἔρμηνείας καὶ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ποιν. νόμου, δὲν παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἕτερον στρατοδικεῖον, ἀλλ' ἔρμηνευει καὶ ἐφαρμόζει αὐτὸ τὰ ἀνήκοντα ἄρθρα, ἔπεται, ὅτι καὶ ἐπὶ τῇ προσφυγῇ τοῦ πρὸς τὸ δικαστὴν στρατοδικεῖον Β. ἐπιτρόπου δύναται τὸ ἀναθεωρητικὸν ἀκυρῶσαι τὴν καταδ. ἀπόφασιν τοῦ στρατοδικείου ὡς ἐσφαλμένως ἔρμηνεύσαν καὶ ἐφαρμόσαν τὸν ποιν. νόμον, καὶ παρατιθέμενον τὸ προσήκον ἄρθρον αὐτοῦ, νὰ ἐπιδολῇ τῷ καταδικασθέντι ποινὴν σύμφωναν πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ

ἀνδρῶν τούτου, ἔστω καὶ βαρυτέραν τῆς τοῦ στρατοδικαίου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 28 τοῦ 68. Ἡ ἐξομοίωσις δὲ τινος πρὸς στρατιωτικὸν δέον νὰ ᾖ καὶ νομίμῳ τροπῇ κακανοποιημένη, μόνον δὲ τὸ περιστάτικόν ἐστι καθ' ἓν χρόνον ἐστειλεῖν ὁ κατηγορούμενος τὴν πρᾶξιν ἐκκατεῖτο ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς συλλογαῖς, ὡς στρατιωτικὸς κατάδικος, δὲν ἀρκεῖ καὶ νὰ ἐξομοιωσῇ αὐτὸν στρατιωτικῶ. Ὅθεν ἂν αὐτὸς δικασθῇ ὑπὸ στρατ. δικαστηρίου, γινώσκων ἀναίρεσιν κατὰ τῆς τοῦ ἀναθεωρητικοῦ, τῆς ἐκδοθείσης ἐπὶ ἀποφάσει τοῦ διαρκεῶς στρατοδικαίου ὑποβληθείσῃ εἰς ἀναθεώρησιν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 225 τοῦ 84. — Τοῦ αὐτοῦ 43 τῆς ποιν. δικον. ἐπιτρέπονται τῷ πρεσβρῶ τῶν ἐρετῶν τὰ δικαιοματικά, ἀπερ ἐν τῇ συνθετῇ δικαιοδοσίᾳ ἔχει ὁ ἀνακριτής, τῷ εἰσαγγελεῖ δὲ τῶν ἐρετῶν, ἀπερ ἔχει ὁ παρὰ πρωτοδ. εἰσαγγελεὺς, ἔπεται ὅτι, ὡς ὁ πρὸς πρωτοδικαίᾳ εἰσαγγελεὺς δύναται ἐκτὸς τῶν περιστάσεων, περὶ ὧν γίνεται λόγος ἐν τοῖς ἀρθροῖς 186 α.ρ. 2 καὶ 3 καὶ 243, 222 καὶ 228 τῆς ποιν. δικον., νὰ ἐνεργήσῃ ἀπ' εὐθείας ἢ δι' ἄλλων ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων ἐκτὸς τοῦ ἀνακριτοῦ τὴν προανακρισιν, καὶ νὰ κλητευσῇ ἀμέσως τὸν ἐπὶ πταίσματι ἢ πλημμελήματι παρόντα ὑπόδικον κατὰ τὰ άρθρα 156, 160, 161 τῆς ποιν. δικον., οὗτω καὶ ὁ παρ' ἐρείταις εἰσαγγελεὺς ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ 43 ἀρθροῦ. Ὅθεν βούλευμα, δι' οὗ τὸ ἐρετεῖον, θεωρήσαν ὡς ἀρεῦκτως ἀναγκαίαν τὴν σύμπραξιν τοῦ πρεσβροῦ τῶν ἐρετῶν εἰς προανακρίσιν τοῦ 43 ἀρθροῦ, παρετείνε τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρεσβρου καὶ περιορίσε τὴν τοῦ εἰσαγγελεως, εἶναι ἀναίρετέον ὑπὲρ τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 46. — Ἡ παραδοχὴ τῆς κατὰ βουλεύματος ἀνακοπῆς μετὰ παρελευσιν τῆς νομίμου προεδρίας ἀποτελεῖ ὑπέρβασιν καθηκόντων, ἐκ' ἧς ἀναίρεται τὸ βούλευμα τῶν ἐρετῶν, ὁρίζοντος τοῦ ἀρθροῦ 477, διὸ δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις καὶ ἐπὶ τοῖς ἐν αὐτῷ λόγοις. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 48. — Τοῦ νόμου χαρακτηροῦσαντο μόνον τῷ εἰσαγγελεῖ τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαίωμα ἀναίρεσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου, ἔπεται ὅτι οἱ διαδικοί, δοῦντες οὐδεμίαν ὑπέστησαν βλάβην ἐκ τῆς ἐπαληφέντος ἐμπνεύσεως καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου, δὲν δικαιούνται νὰ αἰτησώσιν ἀναίρεσιν. Ὅθεν ὁ κατηγορούμενος δὲν δύναται νὰ πρεβάλῃ ὡς λόγον ἀναίρεσεως διὸ ἐπεβλήθη αὐτῷ ποινὴ ἐλάσσωσιν τῆς νομίμου. Α. Π. ποιν. 118 τοῦ 55, 125 τοῦ 59, 37 τοῦ 73, 182 τοῦ 88, ἢ ἐπὶ δὲν ἀπηγγέλθη στέρησις τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιοματιῶν. Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 73, ἢ διὸ κακῶς χωροῦνται ἐτυμηγορία χρητίτουσα αὐτὸν ἐνσπον. Α. Π. ποιν. 115 τοῦ 72, ἢ διὸ εἴργρασαν ἑπτὰ ἀντὶ ἑξ' ἐνόρκων. Α. Π. ποιν. 89 τοῦ 68, 98 τοῦ 74, ἢ διὸ κακῶς παρέστη πολιτικῶς ἐνάγων, οὗ αἱ ἀπαιτήσεις ἀπερρίχθησαν. Α. Π. ποιν. ΤΑΕ' τοῦ 39, ἢ διὸ κακῶς ἀπερρίχθησαν ἐνστάσεις κατὰ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, διὸ αὐτὴ παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀστικὸν δικαστήριον. Α. Π. ποιν. 10 τοῦ 56, 10 τοῦ 63, 119 τοῦ 72 ἢ διὸ αἱ ἐνορκίαι δὲν ἀπηνήγαγον εἰς πάντα τὰ τεθέντα αὐτοῖς ζητήματα ὡς ποῖς τὴν ἀθωώσιν. Α. Π. ποιν. 181 τοῦ 89. Ἀλλ' ὁ παραπεμφθεὶς ἢ καταδικασθεὶς ἐπὶ πλημμελήματι δύναται νὰ προτείνῃ διὸ ἡ ἀποδιδόμενη αὐτῷ πρᾶξις ἀποτελεῖ κακούργημα, διότι τῶν ἐν τῷ κακούργιῳ δικαίῳ ἐγγυησῶν πρὸς ἐρῆν ἐνδίκασιν τῆς ὑποθέσεως αὐσῶν μειζόνων παρὰ τὰς ἐν τῷ πλημμελειοδικαίῳ, ἔχει ἴσως ὁ κατηγορούμενος συμφέρον νὰ προτείνῃ τὸν περὶ αὐτοῦ πρόκειται λόγον. Α. Π. ποιν. 197 τοῦ 75. Contra Α. Π. ποιν. 65 τοῦ 80 καὶ 133 τοῦ 53, καθ' ὅς ὁ παραπεμφθεὶς ἢ καταδικασθεὶς ἐπὶ πλημμελήματι δὲν ἔχει συμφέρον νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, χεῖρατος

μῶν αὐτῶ τὴν ἐκδοτὴν θέσιν. Ἐπίσης δὲ καταδικασθεὶς ἐπὶ δύο ἀδικήματι
εἰς τὴν ἐλαχιστοὴν ἔσθ' ἐκ τῆς ποινῆς δὲν ἔχει συμφέρον καὶ ἱκεμένως καὶ
δικαίωμα νὰ αἰτήσῃ ἀναίρεσιν ὡς πρὸς μόνον τὸ ἐν. Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 59,
32 τοῦ 75. (Διακρινόμεναι, διότι οὐ μόνον ἡθικὸν συμφέρον ἔχει εἰς τὴν ἀπι-
δεῖν τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ δὲ καταδικασθεὶς, ἀλλὰ καὶ ὕλικόν εἰς ἀποφυγὴν
τῶν ἀστικῶν ἀποζημιώσεων). Ἄλλ' ἐν τούτοις κατ' ἄλλας ἀποφάσεις δὲν
δύναται νὰ ληθῇ ὅπ' ὕφει ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὁ λόγος ὅτι οὐκ ἔστι
ὑπεβλήθη τοῖς ἐνόρκις τὸ ζήτημα τῆς ἀποδόσεως τῶν κλοπιμαίων, ὡς καὶ
δυναμένων τῶν διαδίκων νὰ αἰτήσωσιν ἀναίρεσιν λόγῳ ὑπερβάσεως καθηκόν-
των. Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 64. Ἐπίσης ὅτι δὲν δύναται νὰ ληθῇ ὅπ' ὕφει
ὁ λόγος ἰλλεψίμως δικαιοδοσίας, προτεινόμενος ὑπὸ τοῦ διαδίκου. Α. Π. ποιν.
139 τοῦ 76, 34 καὶ 59 τοῦ 82, 146 τοῦ 85, 93 τοῦ 88, 110 τοῦ 89.
Ἐπίσης ὅτι δὲν δύναται νὰ ληθῇ ὅπ' ὕφει ὁ λόγος ὅτι τὸ ἀδίκημα δὲν
τιμωρεῖται παρ' ἡμῶν ὡς διαπραχθέν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ ἀλλοδαποῦ. Α. Π.
ποιν. 28 καὶ 135 τοῦ 80, 123 τοῦ 82, 14 τοῦ 83, 26 τοῦ 84, 30 τοῦ
86, 108 τοῦ 87. (Τὴν τελευταίαν γνώμην κακίζει εἰκότως Κωνσταντῆσου-
λος). — Ἡ ὑπὲρ τοῦ νόμου αἴτησις ἀναίρεσεως εἰσάγεται δυνάμει τοῦ νόμου
ΧΜΖ' εἰς τὴν ἐλομελείαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὐ μόνον δὲ αἰτεῖται
αὐτὴν ὁ μόνος ἔχων πρὸς τοῦτο δικαίωμα Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου,
ἀλλὰ καὶ δὲ αἰτεῖται αὐτὴν ἕτερος τις, μὴ δικαιοῦμενος εἰς τοῦτο, εἴτε
ὁ παρὰ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ δημόσιος κατήγορος. Α. Π. ποιν.
93 καὶ 96 τοῦ 80, 10 καὶ 18 τοῦ 96. Δὲν ἀρκεῖ ἔτι καὶ ὁ πρῶτος ὑπὲρ
τοῦ νόμου, ὅπως καταστή ἀρμοδία ἡ ἐλομελεία, δὲ αἰτεῖται ἐκ τοῦ συνόλου
προκύπτει ὅτι μετ' ἀποτελεσμάτων ὡς πρὸς τοὺς διαδίκους ἐξηγήθη ὑπὸ τοῦ
παρὰ πρωτοδικαίς Εἰσαγγελεὺς ἡ ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 42, 43, 44, 45
καὶ 46 τοῦ 82. — Τοῦ Ἀρείου Πάγου δικάζοντος ἐν ἐλομελείᾳ κατὰ τὸ
ἄρθρον 4 τοῦ ΧΜΖ' νόμου ἔνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων καὶ ἀναρμοδιότη-
τος, ἔπεται ὅτι, δὲ αἰτεῖται ἀναίρεσις, διότι ποινικὴν τὴν δικαστηρίον
ἐπιβάλλει πειθαρχικὴν ποινὴν, ἢ μόνον ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ δικαιοῦται νὰ
ἐπιβάλλῃ, ὁ Ἀρεῖος Πάγος δὲν δικάζει ἐν ἐλομελείᾳ. Α. Π. ποιν. 124 τοῦ
78. Ἄλλ' αἰ κατ' ἀποφάσεων τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν δικαστη-
ρίων αἰτήσιν ἀναίρεσεως ἔνεκεν ὑπερβάσεως καὶ ἀναρμοδιότητος ὑπαγόμεναι
εἰς τὴν ἐλομελείαν καθ' ὅν τρόπον αἱ παραπλήσια αἰτήσεις κατὰ τῶν ἀπο-
κριτικῶν τῶν κοινῶν ποιν. δικαστηρίων, ἅτε οὐχὶ ὀλιγώτερον ἀναγκαῖον
τῆς ἐγγυήσεως τῆς ἐν ἐλομελείᾳ ἐκδικάσεως. Α. Π. ποιν. 170 τοῦ 83, 30
τοῦ 84. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 101 τοῦ 84 δικάζοντος κατὰ τὴν
ΧΜΖ' νόμον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν ἐλομελείᾳ, ἐάν αἰτήσις
ἀναίρεσις ἔνεκεν ὑπερβάσεως τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐξουσίας κατὰ τὸ ἄρθρον
477 ἐδ. 1 περιπτ. δεύτερα καὶ ἐδ. 2 τῆς Ποιν. Δικ. καὶ ἰδίως ἐπὶ ὑπερβά-
σεως τῆς ὑπηρεσίας τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν, παρὰ τὰ ἐν τοῖς
ἄρθροις 36—39 τῆς Ποιν. Δικ. (καὶ τοῖς σχετικοῖς ἄρθροις τοῦ νόμου ΦΨΒ'
ἐπὶ 19 Μαΐου 1880 περὶ στρατ. ποινικῆς νομοθεσίας) ὡρισμένα, οὐχὶ δὲ
καὶ ἐπὶ ἀπλῆς ἀναρμοδιότητος, ἔπεται, ὅτι ὁ μόνος λόγος τοῦ ἀναίρεσιν
περὶ ὑπερβάσεως καθηκόντων τοῦ δικάσαντος στρατοδικαίου καὶ ἀναρμοδιότη-
τος εἰσάγεται ἀρμοδίως εἰς τὴν ἐλομελείαν, τῶν λόγων περὶ ἀναρμοδιότητος
καὶ ὅτι μᾶλλον τῶν περὶ ψευδοῦς ἐγκλημάτων καὶ παραπλῆξεως τοῦ νόμου καὶ
κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστοῦ καὶ περὶ παραβάσεως τῶν ἐν τῇ ποινῇ ἐκτι-

πτος τεταγμένων υπαγομένων εις την αρμοδιότητα του θ' τμήματος, εις δ και παραπεμπται κατά το άρθρον 6 του ειρημένου νόμου. Α. Π. ποιν. 101 του 84. Τούναντιον κατά την Α. Π. ποιν. 225 του 84 εις την ελαφύειαν υπάγεται και η εις την αναρμοδιότητα των στρατιωτικῶν δικαστηρίων στηριζομένη αἴτησις ἀναίρεσως. (Όρα και άρθρ. 481.)

Γ'. Ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν.

478. Εἰς τινὰ ἐπιτρέπεται ἡ περὶ ἀναίρεσως αἴτησις ἐπὶ τῶν ἀρθρῶν 46, 51, 62, 263, 267, 359, 406, 457 και 473.

Δ'. Ἀποφάσεις, κατὰ τῶν ὑποῶν γίνεται αἴτησις.

479. Περὶ ἀναίρεσως αἴτησις δύναται νὰ γινῇ μόνον κατὰ ἀνεκλήτου και τελεσιδικίου ποινικῆς ἀποφάσεως, ἥτις δὲν εἶναι πλέον ἐπιδεκτικὴ οὔτε ἐκκλήσεως (άρθρ. 353 και ἐπ. και 359), οὔτε ἀνακοπῆς· ἐκτὸς δὲ τούτου και εἰς τὴν περιπτώσιν τῶν ἀρθρῶν 41, 263 και 268, κατὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου. Πολ. 812. Ποιν. 338, 353, 462, 470 (Γ' αὐτ. Ποιν. Δ. κ. 416).

Ν. Ἐκ τοῦ άρθρου 479 συνάγεται, ὅτι αἱ προδικαστικαὶ και παρεμπιπτούσαι ἐν γένει ἀποφάσεις, δι' ὧν τὸ δικαστήριον πρὶν ἢ ἀποσπᾶν τὴν τελεσιδικίαν περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς ἀφώστου τοῦ κατηγο. διατάσσει εἰσδηγοτε μετρον συντελεστικὸν εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, μὴ εἶναι τελεσιδικια και πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς, ὡς δεκτικαὶ ἀνακλήσεως κατὰ τὸ ἀρθ. 84, δὲν ὑπάκουνται εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 91 τοῦ 84. Ὅθεν ἀπορρέει, δι' ἧς ἀπερίβλησαν ἐνστάσεις, ἡ παρεπέμψθῃ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἢ ὑπόθεσιν, οὐδὲν δὲ ὁριστικὸν και τελεσιδικιον περὶ τῆς κυρίας πράξεως ἀπερρίσθη, δὲν ὑπάκειται εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. ἀπ. 35 τοῦ 48, 128 τοῦ 53, 86 τοῦ 63. Ἐπίσης ἀπόφασις δι' ἧς τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐγκύρην ἐαυτὸ ἀναρμοδίον νὰ δικασῇ και παρεπέμψῃ τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ πταισματοδικεῖον. Α. Π. ποιν. ἀπ. 149 τοῦ 69 ἢ εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον. Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 71, 9 τοῦ 77, 179 τοῦ 84. (Ἀλλὰ διαφέρει Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 53) ἢ ἀπόφασις δι' ἧς τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἐγκύρην ἀναρμοδίον πρὸς τὸ παρὸν μόνον και μετρη εὐ δικασθῇ κατὰ τὸ ἀρθρον 11 τῆς πολιτ. δικον. ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πολιτικοῦ δικαστηρίου τὸ προδικαστικὸν ζήτημα. Α. Π. ποιν. 26 τοῦ 47, 41 τοῦ 60 ἢ δι' ἧς ὅπωςδήποτε ἐγένετο δεκτὴ ἐνστάσις ἀναρμοδιότητος και παρεπέμψθῃ ἢ ὑπόθεσις εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν. Α. Π. ποιν. 16 και 210 τοῦ 72, 196 τοῦ 73, 33 τοῦ 89, 112 και 220 τοῦ 75, 36 τοῦ 87. (Contra Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 53, καθ' ἣν, κηρυττομενον δι' αὐτῆς ἀναρμοδίον τὸ δικαστήριον, ἀπεκδύεται πλέον τὴν ὑπόθεσιν). Ὡς αὐτως ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπερίβλη ἐνστάσις ἀναρμοδιότητος, ἀλλ' οὐχ ἡττον δὲν ἐξηκολύθη ἡ ποινικὴ δικαιοδοσία τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 53, 41 τοῦ 60, 28 τοῦ 63, 109 τοῦ 72, 141 τοῦ 74, 24 τοῦ 86, ἢ ἐνστάσις μὴ εἰσαγωγῆς εἰς δίκην ἀνευ ἀδείας τῆς

πρεσβυτάτους διοικητικῆς ἀρχῆς. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 53, 147 τοῦ 56, ἡ ἀπόφασις περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης. Α. Π. ποιν. 37 καὶ 74 τοῦ 52, 24 τοῦ 56, 138 τοῦ 59, ἡ ἀπόφασις περὶ παραγωγῆς περαιτέρω ἀποδείξεων. καὶ ἐκδοθεῖσα αὐτεπαγγέλτως μετὰ τὴν περαίωσιν τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας. Α. Π. ποιν. 29 τοῦ 51, ἡ ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ἀνακοπῆς τοῦ κατηγο. κατὰ τῆς ἐρῆμην αὐτοῦ ἐκδοθείσης αποφάσεως πρῶτασιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ διατάσσουσα τὴν πρόδον τῆς δίκης. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 30, 97 τοῦ 60, 137 τοῦ 67, ἡ ἀπόφασις ἀνακαλίνοσα πρεσβυτάτους ἀποφασίαν ὡς μὴ ἀκυρώσαν τὸ κλητήριον τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ ἀπορρίψασαν τὴν ἔνστασιν τοῦ κατηγορουμένου περὶ μὴ πρόδον τῆς δίκης. Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 55, ἡ ἀπόφασις ἀκυροῦσα ἀπλῶς ὡς ἀναρμεδίως ἐκδοθὲν τὸ κλητήριον καὶ τὴν κατ' ἀκλουθίαν τούτου διαδικασίαν. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 71, 9 τοῦ 86, 129 τοῦ 87, ἡ ἀπόφασις δι' ἧς δὲν ἐπιτρέπηται τῷ παθόντι νὰ παρασταῇ ὡς ἰδιώτης κατηγορεῖται. Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 79, ἡ ἀπόφασις δι' ἧς ἀπερρίβητο ἔνστασις ἐλλείψεως ἐγκλήσεως. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 48, 17 τοῦ 53, 13 τοῦ 59, 28 τοῦ 63, ἡ δι' ἧς ἀπερρίβητο ἔνστασις παραγραφῆς. Α. Π. ποιν. 115 τοῦ 73 ἡ ἔνστασις ἀμνηστίας ἢ δειδικασμένου. Α. Π. ποιν. 65 τοῦ 49, 20 τοῦ 51, 110 τοῦ 66, 138 τοῦ 89. Ὅθεν, ἐρίζοντας καὶ τοῦ ἀρθρου 372 δετ. ἀποβαλλομένων τῶν παρεμπιπτουσῶν τοῦ εἰσαγγελέως αἰτήσεων. εὐδ' ἡ συνέχεια τῆς διαδικασίας διακόπτεται. εὐδ' ἡ ἀπόφασις ἀναβάλλεται, ἀλλὰ μένει ἀκέραιον τὸ δικαίωμα τῆς εἰς ἀναίρεσιν προσφυγῆς μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ὁριστικῆς αποφάσεως. ἔπεται, δετ. δὲν εἶναι συγκεκριμένη εὐδὲ τῷ εἰσαγγελεῖ ἡ εἰς ἀναίρεσιν προσφυγὴ πρὸ τῆς ἀπαγγελίας τῆς δι' ἧς ἐκδικάζει οὐσιαστικῶς πῶτην ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἀλλὰ μετ' αὐτῆς συναναίρεσθαι καὶ αἱ προδικαστικαὶ καὶ παρεμπιπτουσαι. Α. Π. ποιν. 5 τοῦ 47. Τοῦτο δ' ἔτι: μᾶλλον ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρου 78 τῆς ποινικῆς δικονομίας ὅπερ κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται καὶ πρὸ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἀναίρεσιν κατὰ τῆς αποφάσεως τῆς διατεττομένης τὴν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησιν, διότι τοιοῦτο διάταξις ἤθελε περιτεθεῖαι ἂν καθ' ἕλκων τῶν παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων ἐπιτρέπετο ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 79. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 100 τοῦ 46, ὅσακις πρόκειται περὶ ἀποφάσεως, διαγινωσκούσης περὶ οὐσιαστικοῦ αὐτοπάρκτου τινὸς ζητήματος ἢ ὅπωςδήποτε ἀσκέουσης ἐπαρῆσιν εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς οὐσίας, δύναται ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ προσβάλῃ αὐτὴν ἐκ ἀναιρέσεως καὶ πρὸ τῆς οὐσιαστικῆς ἐκδικάσεως τῆς κατηγορίας, διότι καὶ ἡ τοιοῦτου εἶδους ἀπόφασις ὡς ἀποφασίζουσα ζήτημά τι κεχωρισμένον τῆς κυρίας δίκης καὶ ἀπεκθύνουσα τὸ δικαστήριον τῆς περαιτέρω ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως εἶναι ὁριστικῆς. — Κατὰ τὰ ἀνωτέρω δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν αἱ προδικαστικαὶ καὶ παρεμπιπτουσαι, εἰμὴ μετὰ τὴν ἐκδοσὶν τῆς ὁριστικῆς καὶ συγχρόνως αὐτῇ. Α. Π. πλείστασι ἀποφάσεσι. Ὅθεν δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν πρὸ τῆς ὁριστικῆς καὶ αἱ τὰς παρεμπιπτούσας τοῦ εἰσαγγελέως αἰτήσεις ἀπορρίπτουσαι ἀποφάσεις. Α. Π. ποιν. 3 τοῦ 47, ὡς ἐπίσης εἰ ἀπορρίπτουσαι αἰτήσεις τοῦ κατηγορουμένου Α. Π. ποιν. 91 τοῦ 84. Ὅθεν αἱ τῆς ἀναίρέσεως κατὰ προδικαστικῶν ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν δὲν ἐπιτρέπεται. αἰτεῖται δ' ἡ ἀναίρεσις πῶτων μόνον μετὰ τῆς ὁριστικῆς, δι' ἧς περατοῦται ἡ ὑπόθεσις. Α. Π. ποιν. 110 τοῦ 49, 119 τοῦ 85. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρ. 479, 480 καὶ 477 ἰδ. 2 τῆς πειν. Νόμ.

ηλεύεται, ὅτι κατ' ἀποφάσεων μόνον (δηλονότι κυρίως ἀποφάσεων καὶ βουλευμάτων), συγχωρεῖται ἀναίρεσις, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ τῷ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγιῳ εἰσαγγελεῖ ἐπιτρέπεται νά πευθῇ αἴτησιν ἀναίρεσεως καὶ καθ' ὥρι-
σμένον ἀποφάσεων, πρὸς τὸν χαρακτῆρα διαταγῆς. Ὅθεν ἡ πρᾶξις τοῦ
παιδρῶ, δι' ἧς οὗτος ἐνετείλατο θανάμει τῶν ἀδρῶν 366 καὶ 181 τῆς
ποιν. δικον. τῶν ἔνεκα θορύβου ἀπαγωγῆν εἰς κράτησιν δὲν ὑπόκειται εἰς
ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 196 τοῦ 72. Ἐπίσης δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν
ἐγγράφον εἰσαγγελέως (δι' οὗ ἀναρμοδίως ἀπετάθη εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν
πρὸς ἐκτέλεσιν βουλευματος) Α. Π. ποιν. 122 τοῦ 87.—Ἡ κατὰ τῶν ἐκ-
δοθειῶν κατ' ἀντιμωλίαν καὶ ἀνεκκλητῶς προθεσμία τῆς ἀναίρεσεως ἄρχει
ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν κατὰ τὸ γράμμα τοῦ ἀρθ. 359, ἀτε οὔτε ἀνα-
κοπῆς οὔτε ἐφέσεως οὐδὲν δεκτικῶν· ἀδιαφορὸν δὲ ἂν τυχόν ἐγενετο καὶ
τοιαύτη ὑπὸ τοῦ ἀναίρεσιέντος δημοσίου κατηγρέου. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ
86· ἀδιαφορὸν ἐπίσης ἂν ἦτο παρὼν ὁ κατηγορούμενος κατὰ τὴν δημοσίευσιν
αὐτῶν ἢ εἶχεν ἀναχωρησῇ, διότι, γινώσκων ὅτι ἐμείλιν ἢ ἀπόφασιν νά δημο-
σιευθῇ, ἠδύνατο νά λάθῃ γνῶσιν αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 49· ἡ δὲ
κατὰ τῶν ἐκδοθειῶν κατ' ἀντιμωλίαν ἀλλ' ἐκκλητῶς ἄρχειται ἀπὸ τῆς
παρέλευσεως τῆς πρὸς ἐξέσιν προθεσμίας. Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 64, 24 τοῦ
72, 206 τοῦ 77, 106 τοῦ 86. Ἡ δὲ τῆς ἀναίρεσεως κατὰ τῶν ἐν ἐρημοδι-
κίᾳ ἐκδοθειῶν ἀνεκκλητῶν ἀποφάσεων προθεσμία ἄρχειται κατὰ τὴν ἀληθῆ
ἐννοίαν τῶν ἀδρῶν 359 καὶ 479 τῆς ποιν. δικον. οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως
τῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς παρέλευσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν τοῦ κατηγ.
προθεσμίας, ἡγοῦν μετὰ παρέλευσιν 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως, ἂν δὲν
ὑπαρξῇ περίπτωσις ἐπεκτάσεως τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως. Α. Π.
ποιν. 72 τοῦ 69, 131 τοῦ 83, 12 τοῦ 87, 78 τοῦ 88. Ἡ δὲ κατὰ τῶν ἐρή-
μων ἐκκλητῶν ἀποφάσεων ἄρχειται μετὰ παρέλευσιν τῆς τε πρὸς ἀνακοπὴν
καὶ πρὸς ἐξέσιν προθεσμίας, ἡτοι μετὰ παρέλευσιν δεκατῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς
κοινοποιήσεως τῆς ἐρήμων ἀποφάσεως, προστιθεμένης ἐν ἀνάγκῃ καὶ τῆς προ-
θεσμίας τῆς ἀποστάσεως.—Ἐπιτρεπομένης κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις τῆς
νομολογίας ἀναίρεσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων πάντων ἀδιακρίτως τῶν δικαστη-
ρίων, ἔπεται· ὅτι ἐπιτρέπεται καὶ κατὰ τῶν πειθαρχικῶν ἀποφάσεων. Α. Π.
ποιν. 40 τοῦ 81, 64 τοῦ 84, 13 τοῦ 87. Ἐφαρμόζοντα· ὅμως αἱ ἐπιβάλλουσιν
ἐπιπληθύν. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 70, 60 τοῦ 92, 32 τοῦ 96. (18ε καὶ ἀρθ. 477).

480. Κατ' ἀθωωτικῆς (1) ἀποφάσεως συγχωρεῖται ἡ περὶ
ἀναίρεσεως αἴτησις μόνον— 1. ἐπιμέλεια τοῦ παρὰ τοῖς πρω-
τοδικαῖς ἢ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως, ἢ τοῦ ἰδιώτου κατηγρέου,
ἐὰν κατὰ λῆθος, ὡς μὴ ὑπάρχοντες ὀφθῇ ὅρου τινὸς τοῦ ποι-
νικοῦ νόμου, ἐγένεν ἡ ἀθώωσις, ἐνῷ ὑπάρχει ὁ τοιοῦτος ὅρος—
2. ἐπιμέλεια τοῦ πόλιτικῶς ἐναγόντος, ἐὰν αὐτός, μετὰ τὴν
ἀθώωσιν τοῦ κατηγρεομένου, κατεδικασθῇ, κατὰ τὸ ὄρθρον
80, εἰς ἀποξήμωσιν καὶ πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. Π. Ν. 1. Ποιν.
824. ΣΠΝ. 137 (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 440 καὶ 412).

(1) Κατὰ παραδρομὴν ἐτέθη ὁ ὅρος « ἀθωωτικῆς » ἀντὶ « ἀπολύσεως » ἢ
« καταλυτικῆς ».

Ν. Ἡ ἀποφασίς τοῦ προέδρου τῶν συνεδρῶν, δι' ἧς ἀποφαίνεται ἀθῶον τὸν κατηγορούμενον, ἀπολαύει μόνον τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ 480 ἀρθ. τῆς ποιν. δικον. καὶ ἐπομένως δὲν προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν ἄλλως, εἰμὴ ἐνεκα τοῦ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένου λόγου, ὅπου τὴν ἐκδοτὴν συμφωνοῦς πρὸς τὸ 447 ἀρθρον τῆς ποιν. δικον., δηλοῦντι ἔχουσα βᾶσιν ἐτυμολογίαν κηρύττουσαν μὴ ἐνοχον τὸν κατηγορούμενον· ἀλλ' ὁ δόκιμος ἀποφαίνεται ἀθῶον τὸν κατηγορούμενον, μηδαμῶς στηριζόμενος εἰς ἐτυμολογίαν ἢ στηριζόμενος εἰς ἐτυμολογίαν ἀντιφατικὴν, ἀνεργῶν περὶ τὰς διατάξεις τοῦ 447 ἀρθρου καὶ ὑπερβαίνων τὰ ὅρια τῆς εἰσουσίας αὐτοῦ, καὶ ἐπιπλέον αὐτοῦ οὐδόλλως ὑπάγεται εἰς τὰς περιοριστικὰς διατάξεις τοῦ 480 ἀρθρου τὰς ἀποσκοπούσας εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναίρεσις περικυρρῶσιν τῶν ἀθωωτικῶν ἀπλῶς ἐτυμολογῶν τῶν ἐνδόκων καὶ τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν ἐκδιδόμενων ἀποφάσεων τοῦ προέδρου. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 60.— Οἱ δημόσιοι κατήγοροι οὐδέποτε δύνανται νὰ ζητήσωσιν ἀναίρεσιν ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων, τοῦ νόμου μὴ περιλαμβάνοντες αὐτοὺς εἰς τοὺς δυναμένους. Α. Π. ποιν. 82, 83 καὶ 102 τοῦ 63, 143 τοῦ 68, 128 τοῦ 42, 130, 151, 152 καὶ 133 τοῦ 69, 60 καὶ 128 τοῦ 64, 8 τοῦ 73, 164, 165, 166, 167, 168 τοῦ 73, 81 τοῦ 76, ΠΒ' τοῦ 36, ΡΒ' τοῦ 36, ΤΞΘ' καὶ ΤΟΖ' τοῦ 39, ΥΓ' τοῦ 39, 34, 35, 36 καὶ 33 τοῦ 60, 3 τοῦ 39, 20 καὶ 73 τοῦ 82, 213 τοῦ 72, 68 τοῦ 80, 27 τοῦ 46, 24 τοῦ 43, 7 τοῦ 43, 46 καὶ 74 τοῦ 85, 105 τοῦ 86. Δύνανται ὅμως νὰ ζητήσωσιν ἀναίρεσιν ἀθωωτικῶν πταισματοδικῶν ἀποφάσεων οἱ εἰσαγγελεῖς Α. Π. ποιν. 191 τοῦ 66. Δὲν δύνανται δὲ νὰ ζητήσωσιν ἀναίρεσιν ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων, (εἴτε περὶ πταισμάτων εἴτε περὶ πλημμελημάτων καὶ κακούργηματων) καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς, εἰν ἀπελυθῆτας τῆς κατηγορίας οἱ κατηγορούμενοι· οὐχὶ δι' ἑλλειψίν ποινικῆς διατάξεως καλαζέουσας τὴν ἀποδιδόμενην αὐτοῖς προᾶν, ἀλλὰ δι' ἄλλον λόγον, ὡς λ. γ. διότι ὑπῆρχε ἡ προᾶν αὐτῶν εἰς τὴν ἀμνηστίαν. Α. Π. ποιν. 97 τοῦ 44, 20 τοῦ 63, ἡ δὲ διότι δὲν ὑπῆρχεν ἐγκλησις. Α. Π. ποιν. 3 τοῦ 86, εἰ δὲ μᾶλλον διότι ἠθροώθησαν, μὴ ἀποδειχθεῖσιν τῆς κατ' αὐτὸν κατηγορίας. Α. Π. ποιν. 106 τοῦ 53, 95 τοῦ 54, 2 καὶ 3 τοῦ 86, 118 τοῦ 87.— Κατὰ τὸ ἀρθρον 480 τῆς Ποιν. δικον. ἀναίρεσις χωρεῖ κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως μόνον ὁ δόκιμος κατὰ πλάνην τὸ δικαστήριον ἠθρώσεν ὡς μὴ ὑπάρχοντος δὲθεν ποινικοῦ νόμου τιμωροῦντος τὴν ἀποδειχθεῖσαν προᾶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὁ δόκιμος ἠθρώσεν δι' ἐσταλμένον ἐγκλησίαν τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 53 τοῦ 54, 244 καὶ 244 τοῦ 71 καὶ. Κατὰ ταῦτα δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς ἠθρώθη ὁ κατηγορούμενος διὰ τὴν ἑλλειψίν δὲθεν νομικοῦ ἐγκλησεως. Α. Π. ποιν. 53 τοῦ 52, 137 τοῦ 57, 54 τοῦ 59, 16 τοῦ 67, 192 τοῦ 84. Ὡσαύτως κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς ἠθρώθη ὁ κατηγορούμενος λόγῳ δεδικασμένου. Α. Π. ποιν. 247 τοῦ 84, 120 τοῦ 90. Ὡσαύτως κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς ἠθρώθη λόγῳ ἡδὴν παραγραφῆς τοῦ ἀδικήματος. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 61, 81 τοῦ 68, 240 τοῦ 73, 31 τοῦ 76. Ὡσαύτως κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς ἠθρώθη λόγῳ ἐμπράκτου μετανοίας. Α. Π. ποιν. 56 τοῦ 62, 98 τοῦ 68, 123 τοῦ 73. Ὡσαύτως κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς ἠθρώθη λόγῳ ἀμνηστίας. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 55, 66 τοῦ 62. Ὡσαύτως κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς ἠθρώθη δι' ἐλλειψίν καταλογισμοῦ. Α. Π. ποιν. 91 τοῦ 52. Ἐπίσης κατ' ἀποφάσεως ἀπολύσεως τινὲς τῆς κατηγορίας ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀποδιδῆται

ἐν τῷ ποινῇ, ὡς συμμόχρηται εἰς τὴν προαυλάκιον. Α. Π. ποιν. 75 τοῦ 75. Ἐπίσης κατ' ἀποφάσεως ἀπορριπτομένη: ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποβληθῶσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν αἱ καταγορευόμενοι κατὰ τὸν ποιν. καταδίκης τῆς ληστείας νόμου τοῦ 1871 ὡς συγγενεῖς ληστῶν ὑποποτι ληστοποδογῆ; διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἀποδείχθη νομίμως ἡ τριακτὴ ὑπόνοια, μὴ ἀκοῦντος πρὸς ταῦτα τοῦ πρωτοκόλλου μόνον τῶν ἐν τῷ ἀρθ. 26 τοῦ προεκδοθέντος νόμου ἀρχῶν. Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 82. Ἐπίσης κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐκηρύχθη παρανεγκραμμένη ἡ ἀποδοθεῖσα τῷ καταγορευομένῳ πρᾶξι Α. Π. ποιν. 85 τοῦ 61, 81 τοῦ 68, 62, τοῦ 61, 240 τοῦ 73, 31 τοῦ 76. Τίναπαλιν κατὰ πλείους τοῦ Α. Π. ποιν. ἀποφάσεις, εἰς 131 καὶ 162 τοῦ 77, 11 τοῦ 78, 127 τοῦ 79 κτλ., κατὰ τὴν ἐκθῆν τοῦ ἀρθ. 480 πάντα ἐφαρμυμένη ἐφαρμυεῖς τοῦ ποινικοῦ νόμου, ᾧ: ἐνεκα ἐπὶ πλεονεξίας ἀθώωσης, δύναται νὰ ἐπενέγκῃ ἀναίρεσιν, ἀπὸ προφανῶς τοῦ νόμου σκοποῦντος τὴν περιφρούρησιν μόνον τῆς κατ' οὐσίαν ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως ἀπὸ πάσης ἀδίκου προσβολῆς. ἐπειδομένης εἰς παραδίσειν δικονομικῶν διατάξεων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀπὸ δικαίαι, στηριζομένης εἰς τὴν παραδίσειν τοῦ οὐσιαστικοῦ ποινικοῦ νόμου. Κατὰ ταῦτα χωρεῖ ἀναίρεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς: ἡλώθη ὁ κατήγ. λόγῳ ἀνυπαρκτοῦ παραγογῆς. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 77, 131 τοῦ 78, 31 τοῦ 79, 126 τοῦ 80, 147 τοῦ 92 ἢ δι' ἧς: ἡμηνεῖται ἐφαρμυμένη τὸ ἀρθ. 113 τοῦ Ποινικοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 77.—Αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθ. 480 δὲν ἐπεκτείνονται: καὶ εἰς τὰ ἀθωωτικά βουλεύματα, περὶ ὧν τὸ ἀρθ. τοῦτο οἰσιπᾷ. ἐν τῷ τῷ ἀμέσως προηγούμενον μνημονεύει ὁμοίως αὐτῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀποφάσεις. Α. Π. ποιν. 143 τοῦ 37, 148 τοῦ 46, 17 τοῦ 48, 20 τοῦ 53, 109 τοῦ 63.

ΕΓ. Προθεσμίαι πρὸς ἀναίρεσιν.

481. Εἰς τὴν πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίαν ἐφαρμυζόνταν τα ἐν τοῖς ἀρθοῖς 41, 202, 268, 359, 406, 457 καὶ 473 ὡρισμένα.— Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν προθεσμιῶν ταῦτων ἔχει ἀνάγκη ὁ παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάτρῳ εἰσαγγελεὺς τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν.—1. ἐπὶ ὑπερδίκσεως τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας εἰς ἀμφοτέρους τὰς ἐν τῷ ἀρθῷ 477 ἀναγερομένας περιπτώσεις: καὶ — 2. εἰς πᾶσαν ἄλλην ὑπόθεσιν, ἀλλὰ μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου, καὶ διατηρουμένων ἀπαραιρέτων τῶν δικαιοματιῶν τῶν διεδικίων. Πολ. 815. Ποιν. 487. ΣΠΝ. 65.

N. Εἰς τὴν πενθήμερον τοῦ νόμου προθεσμίαν δὲν ὑπολογίζεται ἡ ἡμέρα τῆς δημοσίευσως ἢ ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως ὡς συντεταγμένης ἄλλως τῆς προθεσμίας πρὸς βλάβην τοῦ καταγορευομένου. Α. Π. ποιν. 160 τοῦ 73, 57 τοῦ 76. Contra αἱ ἀποφάσεις 70 τοῦ 82, 13 τοῦ 83, 240 τοῦ 84, 1 τοῦ 85, 3 τοῦ 87, 175 τοῦ 88, 25 τοῦ 90, 63 τοῦ 90, καθ' ἃς ὑπολογίζεται καὶ αὕτη.— Ἡ λόγῳ ὑπερδίκσεως καθηκόντων ἀναίρεσις οὐδαμῶς δύναται νὰ παραβλάψῃ τα διὰ τοῦ διεδικασμένου κεκτημένα δικαιώματα τῶν διωτῶν, ἀπὸ τοῦ ἀρθ. 84 ὁμοίως ὁρίζοντος ὅτι, ἐταν ἡ ποινικὴ ἀπόφασις

καταστή τελεοδικός, δὲν συγχωρεῖται ἡ εἰς τὴν δεικασμένην πράξιν ἐπα-
νέστις. Α. Π. ποιν. ΡΠΕ τοῦ 38, 50, 68 καὶ 81 τοῦ 46, 28 τοῦ 47, 43
τοῦ 49, 14 τοῦ 60, 53 τοῦ 62, 160 τοῦ 67, 37 τοῦ 70, 44 τοῦ 92.
(Ὁμογενομενόμεν κατὰ πάντα). Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 80 τοῦ 58
ὁσάκις ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελίου
λόγῳ ὑπερβάσεως, ἀφορώσης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα, ἡ ἀπόφασις τοῦ Α. Π. ἔχει
ἐπιβάρυν καὶ ὡς πρὸς τοὺς κατηγορουμένους, κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 80 τοῦ
62 καὶ ὁσάκις ἐπὶ τὸ δικαστὴν ποινικὸν δικαστήριον, ἀναρμόδιον ὄν νὰ δικάσῃ
τὸ διαπραχθέν ἄδίκημα, ᾗθώσῃ τὸν κατηγορούμενον, ἡ ἀπόφασις ἀναίρεῖ-
ται μετ' ἀποτελεσμάτων ὡς πρὸς τὸν κατηγορούμενον. Ὁμοίως ἀναιροῦσι
μετ' ἀποτελεσμάτων αἱ ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου ΤΝΣ τοῦ 40, 46 καὶ 75
τοῦ 48, 56 τοῦ 49, 13 καὶ 39 τοῦ 63, 154 τοῦ 65, 166 καὶ 197 τοῦ
67, 56, 96 καὶ 133 τοῦ 68, 21 καὶ 192 τοῦ 73, 35 τοῦ 82, 87 τοῦ 83.
— Τοῦ νόμου περὶ στρατ. ποιν. νομοθεσίας ὁρίζοντες μὲν ἐν τῷ ἄρθρῳ 65
(περικυβερνῶντες εἰς τὸ τμήμα περὶ τῆς ἐνωπίου τοῦ Ἀρείου Πάγου αἰτή-
σεως ἀναίρεσέως), ἐπὶ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 46—50, 60 εἰδ. 3, 62—
64, 502—510 καὶ 481 τῆς κοινῆς ποιν. δικον. ἰσχύουσιν, ἐπ' ὅσον ἐφαρ-
μόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ
τῇ ἐπανάληθιν τῆς ἀναίρεσεως δύναται νὰ ζητήσῃ εἴτε καταδικασθεὶς καὶ
ἔ παρὰ τῷ στρατοδικεῖῳ βασιλικῷ Ἐπιτροπῶν, οὐδαμῶς δὲ ἐξουσιοδοτεῖται
τὸν παρὰ τῷ ἀναθεωρητικῷ δικαστηρίῳ βασιλικῷ Ἐπιτροπῶν, ὅπως αἰτή-
ται ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, εἴτε δὲ ὑπὲρ δυνά-
μειος καθηκόντων καὶ ἀναρμοδιότητος τῶν στρατοδικῶν, εἴτε καὶ μόνον ὑπὲρ τοῦ
νόμου, καὶ ἂν ἐναντίως ἐν τῷ ἄρθρῳ 137 ἐπιτρέπονται τῷ παρὰ τῷ στρα-
τοδικεῖῳ βασιλικῷ Ἐπιτροπῶν νὰ αἰτῇται παρὰ τοῦ ἀναθεωρητικῷ δικαστη-
ρίου τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ στρατοδικείου, ἀλλὰ ἀ-
πὸν ὑπὲρ τοῦ νόμου, ἔπεται, ἐπὶ ἡ μὲν παρὰ τῷ ἀναθεωρητικῷ δικαστηρίῳ
βασιλικῷ Ἐπιτροπῶν οὐδέποτε δικαιοῦται νὰ αἰτῇται ἀναίρεσιν ἀποφάσεως
τοῦ ἀναθεωρητικῷ δικαστηρίου· ἡ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελίου
μὴ κολυβόμενος μάλιστα ὑπὸ τινος προθεσμίας, δικαίωμα ἔχει νὰ αἰτήσῃ 1)
δὲ ὑπὲρ δυνάμειος καθηκόντων καὶ ἀναρμοδιότητος τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων
τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων μετ' ἀποτελεσμάτων καὶ 2) ἐν πάσῃ ἄλλῃ
ὁποῖα μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀναθεωρη-
τικῷ δικαστηρίου, διατηρουμένων ἀπαραιτήτων τῶν δικαιωμάτων τοῦ
ἀδικηθέντος. Α. Π. ποιν. 134 τοῦ 78. Ἐφαρμοζόμενος δὲλονότι δύναται
τοῦ ἄρθ. 65 τῆς στρατ. ποιν. νομθ. τῆς διατάξεως τοῦ 481 ἄρθρου τῆς
ποινικῆς δικονομίας ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθ. 477 αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῶν
ἀποφάσεων τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων, ἡ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγε-
λίου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν ἀποφάσεως στρατιωτικῷ
δικαστηρίου ἕνεκεν ὑπερβάσεως τῶν καθηκόντων ἢ ἕνεκεν ἀναρμοδιότητος,
ἐν πάσῃ δὲ ἄλλῃ ὁποῖα ὑπὲρ τοῦ νόμου μόνον, τούτῃ κατὰ πάσαν
ἄλλην περίπτωσιν, καθ' ἣν διὰ τῆς ἀποφάσεως παραβιάζεται ποινικὸς νόμος
ἢ εὐσιώδης τύπος τῆς ποινικῆς διαδικασίας καὶ τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου
Πάγου καθίσταται ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῶν πρὸς ἀναίρεσιν λόγων τοῦ
Εἰσαγγελίου, συζητώντας πρὸς τὸ ἄρθρον 487 καὶ ἐπόμενα τῆς πολιτικῆς
δικ. Α. Π. ποιν. ἀποφ. 21 τοῦ 61, 142 τοῦ 92. Ὅθεν ἡ ὑπὲρ τοῦ νόμου
ἀναίρεσις δύναται νὰ ζητηθῇ καὶ διὰ πάσαν τῶν δικονομικῶν διατάξεων πε-

μαστιν. Α. Π. ποιν. 142 τοῦ 92. Ἀλλὰ κατάδηλον ὅτι, τοῦ διατακτικοῦ ἐντὶς ἑρθεῖ, δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 129 τοῦ 67. (Συμφωνοῦ Dalloz).—Καὶ ἡ τοῦ παρὰ τοῖς κακοεργιστικαῖς Εἰσαγγελείαις αἰτήσις ἀναίρεσως εἶναι πάντοτε δεκτή, ὑποστηρίζομενη ὑπὲρ τοῦ νόμου καὶ ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεως, ὁλοθετούντος αὐτήν. Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 66.—Ὑπαρξούσης ἀμπροθέστου αἰτήσεως ἀναίρεσως τοῦ καταδικασθέντος, δὲν δύναται νὰ αἰτησθ, συγχρόνως ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἢ Εἰσαγγελεως. Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 46.

ε'. Αἰτήσεις ἀναίρεσως.

482. Ἡ περὶ ἀναίρεσως αἴτησις, ἐὰν μὲν ὁ αἰτῶν ᾔγων ὁ ἐγκρίσις ἢ ὁ ἰδιώτης κατηγορεσθ, ἢ ὁ καταδικασθεὶς, γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ (1) τοῦ δικαστηρίου, τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἵσπου προέκειται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις (2). ἐὰν δὲ ὁ αἰτῶν ᾔγων ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεως, γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου τούτου (ἄρθρ. 263, 268, 301, 400, 457 καὶ 473). (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 417).

Ν. Τοῦ περὶ στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας φησὶ Β' Νόμου ἐπιτρέψαντες μὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 64 τὴν ἀναίρεσιν κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ στρατοδικείου καὶ τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου, εὐθεμῶν δὲ ποιησαμένου μνησάντων προαπατηνομένων ὅπως ἢ κατὰ τύπον δεκτή ἢ ἀναίρεσως αἰτήσις, ἐπεται, ὅτι προϋέθετο ὁ νόμος τὴν καὶ κατὰ τὰς στρατιωτικὰς αἰτήσεις ἀναίρεσων ἐφαρμογὴν τῶν σχετικῶν ἄρθρων 482 — 486 τῆς ποιν. δικονομίας· εὐδὲ συναγεται τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ ὅτι ἐν § 2 τοῦ 64 ἄρθ. ἐρίζεται τὸ ἀπαράδεκτον τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως, ἐὰν αὕτη ἐγένετο πρὸ τῆς παρέλευσως τῆς διὰ τὴν αἴτησιν ἀναθεωρήσεως προθεσμίας ἢ πρὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀναθεωρητικοῦ, διότι σκοπὸς τοῦ νομοθέτου δὲν ἦτο διὰ τῆς § 2 τοῦ ἄρθ. 64 νὰ κανονίσῃ, πότε εἶναι ἀπαράδεκτος ἢ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων αἰτήσις, ὥστε οὕτω νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι εἴχεσε πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν μὴ ὅπως μνημονευθεῖσαν, ἀλλὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰς δεκτικὰς ἀναίρεσως ἀποφάσεις τοῦ ἀναίρεσειόντος. Α. Π. ποιν. ἀπ. 9 τοῦ 68.—Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρου 482, ὅτι ἡ περὶ ἀναίρεσως αἰτήσις γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστ., εὐ τῆς ἀποφάσεως προέκειται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις, ἐπεται, ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος ἢ παρ' ἄλλῳ δικαστικῷ γραμματεῖ γινομένη. Α. Π. ποιν. 172 καὶ 173 τοῦ 46, 86 τοῦ 78. Ἀλλὰ κατὰ

(1) Ἐν τῇ ποινικῇ εἴθισται νὰ μεταδίδῃν ὁ γραμματεὺς προκαλούμενος εἰς τὴν φυλακὴν, ἐν ᾗ κρατεῖται ὁ καταδικας, καὶ νὰ συντάσσῃ ἐκεῖ τὴν τῆς ἀναίρεσως ἐκθεσιν.

(2) Ἐπὶ τῶν πλημμελημάτων τοῦ τύπου κατ' ἄρθ. 7 τοῦ νόμου 30 Ἀπριλ. 1888 ἡ αἰτήσις ἀναίρεσως γίνεται ἢ παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ κακοεργιστικοῦ ἢ παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ ἐκδόντος τὸ βούλευμα πλημμελειοδικείου ἢ τοῦ πλημμελειοδικείου, ἐν αὐτῇ περιφερείᾳ συνεκροτήθῃ τὸ κακοεργισδικεῖον.

τὰς 37 τοῦ 39 καὶ 1 τοῦ 61 εἶναι κατ' ἐξίρεσιν δεκτὴν, ἐὰν βεβαιούται ἐν τῇ αἰτήσει ἀναίρεσως λόγος, δι' ὃν καθίστατο ἀδύνατον τῷ ἀναίρεσίν τινα συμμορφωθῆ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ νόμου. ζητῶν διὰ πληρεξουσίου αὐτοῦ ἢ ἄλλως πῶς τὴν ἀναίρεσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου κατὰ νόμον γραμματέως. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 39, 1 τοῦ 61. Συντάσσεται δὲ ἐνώπιον τοῦ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἐκδόντος δικαστηρίου, εἴτε ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπιληθθεῖσαν ποινὴν εἴτε εἰς τὰς ἐπιδικασθείσας ἀποζημιώσεις τοῦ παθόντος. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 90. Σημειώτεον ὅτι κατὰ τὴν ἀπόφ. 38 τοῦ 59, μὴ βελήσαντες τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως νὰ συντάξῃ ἐμπροθέσμως τὴν περὶ ἀναίρεσως αἴτησιν, ὑποβάλλεται μὲν αὐτός εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν, ἀλλ' ἡ ἐμπροθέσμιος αἴτησις ἀναίρεσως εἶναι ἀπαράδεκτος. ('Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀντίκειται καταδύλως εἰς τὸ ἀξίωμα ὅτι *Contra non valentem agere non currit praescriptio*). Οὐδαμῶς δὲ τοῦ νόμου ὀρίζοντος ὅτι ἡ τοῦ καταδικασθέντος αἴτησις ἀναίρεσως ἀπευθύνεται ἢ κοινοποιεῖται εἰς τὸν πολιτικῶς ἀνάγοντα, ἔπεται ὅτι οὐδεμία ἀνάγκη τοιαύτης κοινοποιήσεως. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 84, 220 τοῦ 84, 121 τοῦ 88, 163 τοῦ 88, 134 τοῦ 89, 43 τοῦ 90. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 57 ὁ καταδικασθεὶς εἰς πρῶτον ἐπὶ τῇ μὴ εκπληρώσει τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἔνοχος δύνανται νὰ συντάξῃ τὴν περὶ ἀναίρεσως τῆς ἀποφάσεως ταύτης αἴτησιν αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν ἐρετῶν, ὅστις ἔνεκα τῆς λήξεως τοῦ κακουργιοδικαίου ἔδν ὑπάρχει πλέον γραμματέως τῶν κακουργιοδικῶν.—Ἡ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Α. Π. εἰσαγγελέως ἀνευ ἐκθέσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ ταύτῃ γραμματέως γενομένη αἴτησις περὶ ἀναίρεσως δὲν εἶναι δεκτὴ. Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 44, 310' τοῦ 38, 71 τοῦ 50.

483 Τῆς αἰτήσεως ταύτης καὶ τῶν πρὸς ἀναίρεσιν λόγων συντάσσεται ἐκθεσις, ὑπογραφομένη παρὰ τε τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀναίρεσιν· ἐὰν δὲ αὐτὸς δὲν ἤξεύρῃ νὰ γράψῃ, γίνεται μνηστὴς τοῦτου εἰς τὴν ἐκθεσιν.—Τὴν ἐκθεσιν ταύτην μετὰ τε τῶν λοιπῶν ἀνακριτικῶν ἐγγράφων καὶ ἐνὸς ἀντιγράφου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἢ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, πέμπει ὁ γραμματεὺς εἰς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα.—Ἄλλα ἐγγράφα πρὸς δικαιοδοσίαν τῆς ζητηθείσης ἀναίρεσως εἶναι μὲν δεκτά, ἀλλ' ἡ περὶ αὐτῶν δαπάνη γίνεται παρὰ τοῦ ἐμφανίζοντος. Ποιν. 489. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 418).

Ν. Ὄρίζοντος τοῦ ἀρθ. 483 ὅτι ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν ἐμφανίζειται ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως προκαλεῖ τὴν σύνταξιν ἐκθέσεως, ἔπεται ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ δηλώσῃ προφορικῶς ἐν τῷ ἀρμοδίῳ μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως ἢ δι' ἀναφορᾶς ἢ δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν γραμματεῖα ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ συνταγῇ αἴτησις ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. 310' τοῦ 38, 30 τοῦ 42. Σημειώτεον ὅτι ἐνώπιον τοῦ γραμματέως γενήσεται ἡ ἀναίρεσις τοῦ καταδικασθέντος καὶ ἂν κατὰ μόνον τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἀπυθύνῃ αὐτὸν. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 90.—Ἐκ τοῦ ἀρθρου 483 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἀρθ.

488 καὶ 489 συνάγεται, ὅτι ἐν τῇ περὶ ἀναίρεσως ἐκθέσει πρέπει νὰ ἀναμνησθῇ εἰς λόγους δι' οὓς ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις, οὓς δεῖται δὲ παρὰ τοῦ Ἁγίου Πάπῃ Εἰσαγγελεὺς νὰ σημειώσῃ εἰς τὴν κλήσιν, ἥτις πρέπει ἀναγκαστικῶς νὰ κινηθῇ τῷ αἰτοῦντι τὴν ἀναίρεσιν καὶ λοιποῖς διαδικοῖς ἐπεμνωρῶς ἀποβρίπτει ὡς ἄκυροι ἡ αἰτήσις ἀναίρεσως, ὡς αἰεὶ ἡ περὶ αὐτῆς ἐκθεσις δὲν περιέχει λόγον τινὰ ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. ἀπ. 64 καὶ 113 τοῦ 62, 16 τοῦ 53, 90 τοῦ 56, 64 τοῦ 59, 91 τοῦ 65, 120 τοῦ 66, 62, 96, 98 καὶ 113 τοῦ 64, 16 τοῦ 53, 158 καὶ 169 τοῦ 71, 204 τοῦ 72, 171 τοῦ 74, 161 τοῦ 75, 3 καὶ 27 τοῦ 78, 82 καὶ 133 τοῦ 79, 111 τοῦ 80, 56 τοῦ 83, 20 καὶ 113 τοῦ 87, 41 τοῦ 92, 13 τοῦ 94, 151 τοῦ 95. Ἡ ἀκυρότης τῆς αὐτῆς δὲν καλύπτεται καὶ διὰ τῆς ἐν ἑτέρῳ ἐγγράφῳ πρὸς τὸν Ἁγίον Πάπῃν, ἔστω καὶ ἐμπροσθέντος, μνείας λόγων ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. 122 τοῦ 67. Διὸ ἀναγκαῖα καὶ ἡ μνεία λόγων ἀναίρεσως, ἀντικειμένων εἰς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν, ὅπως προσβληθῶσιν εἰς ἄλλους λόγους. Α. Π. ποιν. 116 τοῦ 72, 61 τοῦ 75. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 76 τοῦ 67 δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἰδιαιτέρα μνεία λόγου ἀναίρεσως, ἀναγομένου εἰς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν, διότι εἰ εἰς τὴν ποινικὴν ἀγωγὴν ἀναγομένοι προσβάλλουσιν ἀναγκαστικῶς καὶ τὴν πολιτικὴν. Ἀλλ' οὕτως ἤσσον ἐπιτρέπεται ἡ συμπλήρωσις τῶν τῆς ἀναίρεσως λόγων καὶ ἀκολούθως, ὅτε τοῦ άρθρου 483 ἐπιτρέποντες ὁριτῶς καὶ ἄλλα ἐγγράφα πρὸς δικαιολογίαν τῆς ζητηθείσης ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. ΠΙΒ' τοῦ 39, 3 τοῦ 78 καὶ ἄλλαι. Διὸ παραδεκτὴ εἶναι ἡ ἀναίρεσις καὶ ἔστιν ἐν τῇ περὶ αὐτῆς ἐκθέσει ἀναφερόμενος λόγος, ἔστω καὶ παντελῶς ἀκριτοῦς, ἐπιτροπικῶς καὶ τότε τῆς προτάσεως ἑτέρων λόγων. Α. Π. ποιν. 43 καὶ 63 τοῦ 64, 55 τοῦ 65, 206 καὶ 221 τοῦ 71. Ἀλλ' ἡ τῶν πρὸς ἀναίρεσιν λόγων ἐν ἰδίῳ ἐγγράφῳ ἐκθεσις, ἐπισυνημμένη τῇ ὁλήσει αἰτήσεως, δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ ἀκυρότητα τῆς αἰτήσεως, ὅτε καὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου ἀποτελοῦντος μέρος τῆς ἐν τῷ δικαστικῷ γραφείῳ συνταγθείσης ὁλήσεως, ἥτις ποιεῖται μνείαν αὐτοῦ καὶ παραπέμπει εἰς αὐτό. Α. Π. ποιν. ΤΟΔ' τοῦ 39, 139 τοῦ 84.—Ἐκ τοῦ άρθρου 483 συνάγεται, ὅτι αἰτήσις ἀναίρεσως, φέρουσα μόνον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ αἰτουμένου τὴν ἀναίρεσιν, οὐκ ἔστι καὶ τοῦ γραμματέως καθίσταται ἀπαράδεκτος. Α. Π. ποιν. 11 τοῦ 64.—Ἐάν περιλαμβανῶνται ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν λόγων τῆς ἀναίρεσως ἄκυροι ἐκφράσεις κατὰ παράθεσιν τοῦ άρθρου 147 τοῦ Ὁργ. τῶν δικ., τιμωρεῖται πειθαρχικῶς δὲ συντάξας δικηγόρος καὶ διατάσσεται ἡ διαγραφή αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 6 τοῦ 55.—Τῆς στρατιωτικῆς ποιν. νομοθ. μὴ διαγραφούσης διαδικασίας τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως, ἀλλ' ἁπλῶς παραπεμπούσης εἰς τὴν ποιν. δικον., καθ' ἣν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως συντάσσεται ἐκθεσις ὑπογραμμένη ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ δικ. καὶ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀναίρεσιν, πῶς ἔστιν ἐν κατ' ἄλλον τρόπον συντεταγμένον ἀναίρετηριον δὲν ἔχειται ἐν τῷ ἐν ἐγγράφῳ στρατιωτικοῦ δικαστοῦ τῆς προεργασίας ἀναφερόμενος εἰς τὴν καταδικασθεὶς αἰτεῖται ἀναίρεσιν.

484. Πρὸς τὴν περὶ ἀναίρεσως αἰτήσιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, καὶ τῆς παραδόσεως 1) αὐτῆς, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ ὁριζόμενα, ΠΟΛ. 819 Ε.

1) τὴν ἐπίδοσιν

Ν. Τοῦ μὲν ἄρθρου 484 ὅριζοντες, ὅτι εἰς τὴν περὶ ἀναίρεσως αἴτησιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ Πολιτικῇ Δικονομίᾳ ὥρισμένα. τοῦ δὲ ἄρθρου 361 ὅτι ἡ περὶ ἀναίρεσως αἴτησις γίνεται πάντοτε παρὰ τῷ γραμματεῖ, καὶ τέλος τοῦ ἄρθρου 406 ὅτι ἡ περὶ ἀναίρεσως αἴτησις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελεσθδικῶν, ἐπαταῖ ὅτι γίνεται μὲν καὶ ἡ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἀναίρεσις ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίου, ἀλλ' ὅμως ἀντίγραφον τῆς περὶ αὐτῆς συντασσμένης ἐκθέσεως πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ εἰς τὸν κατηγορούμενον κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 46, 87 τοῦ 48, 5 τοῦ 49, 76 τοῦ 53, 116 καὶ 124 τοῦ 57, 175 τοῦ 72, 194 τοῦ 78, 82 τοῦ 74, 43 τοῦ 83, 74 τοῦ 87, 134 τοῦ 89, 42 τοῦ 90. Contra Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 58, καὶ ἦν ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου 484, καὶ ὁ εἰς τὴν περὶ ἀναίρεσως αἴτησιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ Πολιτικῇ δικονομίᾳ ὥρισμένα, πρὸς τὸ ἄρθρον 482, ὃ ὅριζεν παρα τίνος δικαστηρίου γραμματεῖ γίνεται ἡ αἴτησις ἀναίρεσως τοῦ καταδικασθέντος ἢ τοῦ δημοσίου ἢ ἰδιώτου κατηγοροῦ, (οὐδαμῶς ποιούμενον λόγον περὶ πολιτικῶς ἐνάγοντος), προκύπτει ὅτι ἡ αἴτησις ἀναίρεσως τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δὲν γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου οὐ τῆς ἀποφάσεως, πρόκειται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἀπαφ. 58 τοῦ 59 καὶ 121 τοῦ 60.—Τὸ ἄρθρον 484 ὅριζον, ὅτι εἰς τὴν περὶ ἀναίρεσως αἴτησιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ ὥρισμένα, παραπέμπει εἰς τὸ ἄρθρον 819 τῆς πολιτ. δικον. ὅπως οὐδέναν λόγον ποιεῖται περὶ προθεσμίας ἐντεῦθεν ἐπαταῖ, ὅτι ἡ πρὸς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ κοινοποίησις τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἐγκύρως μέχρι τῆς ἐπ' ἀκριτοῦ συζητήσεως, ὅτε καθίσταται ἀναγκαῖα ἵνα προντίσῃ ὁ κατήγ. περὶ τῆς ὑπερασπίσεως αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 124 τοῦ 83 μὴ γενομένης προσδ. γνωστοποιήσεως τῷ ἀναιρεσιδλήτῳ ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος περὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ γενομένης αἰτήσεως ἀναίρεσως, ἡ αἴτησις ἀναίρεσως αὐτοῦ εἶναι ἀπαράδεκτος, ὅτε τῆς κλήσεως τοῦ εἰσαγγελέως παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἀπορώσης ἀπλῶς εἰς τὸν δριμυτὸν ἡμέρας ποῦ συζητήσιν καὶ μὴ ἀναπληρώσης τὴν ὑπὸ τοῦ κυρίου διαδίκου ἀπαιτούμενην κοινοποίησιν. Ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν ἀπ. 43 τοῦ 83 σιωπῶντος τοῦ νόμου περὶ τοῦ ἂν ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἐπέλθῃ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ κοινοποιήσῃ τῷ κατήγ. ἀντίγραφον αὐτῆς τῆς συνταχθείσης ἐκθέσεως, κατ' οὐδὲν ἀμαρτάνει κενονομῶν ἴδιον δικόγραφο, περιέχον τὴν τε γνωστοποίησιν τῆς συνταχθείσης ἐκθέσεως ἐνώπιον τοῦ γραμματέως, ὅριζον τὴν γραμματεῖα τοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν ἡμερησίαν τῆς ἐκθέσεως καὶ ἀναγράφον τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 83.

Ζ'. Τὸ παραδικτὸν τῆς ἀναίρεσως.

485. Ἡ περὶ ἀναίρεσως αἴτησις εἶναι τότε μόνον ἐκτελεστέα — 1. ὁ ἰδιώτης κατηγορῶν, ὁ πολιτικῶς διάδικος, ἢ ὁ καταδικασθεὶς, ἐάν αἰτῶσι τὴν ἀναίρεσιν, παρακαταθέτωσι, τὴν ἡμερησίαν

νως μετὴν τὴν περὶ ἀναίρεσως αἰτήσιν, ἑκατὸν δραχμας (1). διὰ τὴν ἐνδεχόμενὴν ἤσαν, παρὰ τῷ δια τοῦ 482 ἀρθρου ὥρισμένων δικαστικῶν γραμματεῖ — 2. Ἐάν τις, καταδικασθεὶς εἰς ποινὴν φυλάκισεως 1), ἀποδείξῃ συγχρόνως διὰ μαρτυρικῶς τοῦ δεσμοφύλακος, ὅτι εὗρισκεται ἤδη εἰς φυλάκισιν. Ποιν. 458, 487, 494 ἔ. Πολ. 828. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 419 καὶ 420).

1) εἰς τινὰ ποινὴν φυλάκισεως

Ν. Οὐ μόνον β' καταδικασθεὶς ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπλῶς παρεπεμθεὶς, ἔχει τὸ ζήτησιν ἀναίρεσιν βουλευμάτων. ὁρεῖται νὰ καταθέσῃ τὸ παράβολον, κατὰ τοῦ ἀρθρου μὴ διακρίνοντος μεταξὺ ἀποφάσεων ἢ βουλευμάτων, τῆς δὲ λέξεως καταδικασθεὶς ἐμπαινοῦσε καὶ ἀλλαγῶ τοῦ νόμου (ἀρθ. 482) τοῦ μόνον τὴν καταδικασθέντα ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπλῶς παρεπεμθέντα. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 43, 13 τοῦ 47, 50 τοῦ 49, 12 τοῦ 72, 99 τοῦ 84. — Ἐκ τοῦ ἀρθρου 483 συνάγεται, ὅτι καὶ ἐάν ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν παρακατέθηκε μὲν τὸ παράβολον, ἀλλὰ μεταγενεστέρως, ἔστω καὶ πρὸ τῆς ἐκώπιον τοῦ Α. Π. συζητήσεως τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως, ἀπαράδεκτός ἐστιν αὕτη. Α. Π. ποιν. 80 τοῦ 84, ὅτε κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ 485 ἀρθρου τοῦ παραδίου κατατεθειμένου συγχρόνως τῇ αἰτήσιν ἢ καὶ κατόπιν μὲν ἀλλὰ μετὰ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας ἐντὶς τῆς ἀπορίας ἡδύνατο νὰ γίνῃ ἡ αἴτησις. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 84. Ὅθεν δύναται νὰ γίνῃ ἡ παρακατάθεσις τοῦ παραδίου καὶ μετὰ τὴν αἰτητὴν ἀναίρεσως, ἐάν δὲν συνεπληρωθῇ ἐπὶ τῇ νύκτις πένθημερος προθεσμία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 71, 221 τοῦ 72, 3, 11, 120 τοῦ 73, 93 τοῦ 75, 50 τοῦ 80. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 76 τοῦ 50 εἶναι ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀναίρεσως γενομένη τῇ 9 Σεπτ. κατ' ἀποφάσεως τῆς 7 Σεπτ., ἐάν τὸ παράβολον παρακατέθεθ' τῇ 11 Σεπτεμβρίου. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 58 εἰς τὴν περὶ ἀναίρεσως αἰτήσιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῷ ἐφαρμοζόνται τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ ὥρισμένα, κατὰ το 484 ἀρθρον ἐκ τοῦτου δὲ καὶ ἐκ τοῦ 482 ἀρθρου τῆς ποινικῆς δικονομίας συναγεται, ὅτι ἡ αἴτησις ἀναίρεσως τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δὲν γίνεταί παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστ. τῆς ἀποφάσεως, εὐ προκρίται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις ὅθεν δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 483, καθ' ἣν δεόν νὰ παρακατατίθεται συγχρόνως τῇ αἰτήσιν ἀναίρεσως καὶ τὸ παράβολον παρὰ τῷ γραμματεῖ. Διαφωνοῦσι πᾶσι αἱ νῦν τεταται ἀποφάσεις). — Ὅταν πολλοὶ ὁμοῦ αἰτῶσι τὴν ἀναίρεσιν ἀποστ., ὡς καταδικασθέντες δι' αὐτῆς εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἕκαστος ἰδιαιτέρως διὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πρᾶξιν, ἀνάγκη νὰ καταθέσῃ ἕκαστος τὸ νόμιμον παράβολον, ὅπως γονηταὶ δεκτὴ ἡ αἴτησις αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 58. Ὅτε εἰς ἐναντίας αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν ἐδικάσθησαν καὶ κατεδικάσθησαν ἐπὶ μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πρᾶξιν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς συγχρόνου καὶ ἡνωμένης εἰσαγωγῆς καὶ συζητήσεως τῆς κατ' ἀμφοτέρων κατηγορίας καὶ τῆς καταδίκης αὐτῶν εἰς τὴν ἀλληλεγγυῶν καταβολὴν τῶν δαπανῶν τῆς δίκης, ἀρκεῖ ἡ

(1) Ὅρα τὸ Α. ὑπὸ τὸ ἀρθρ. 798 Πολ.

καταβολή ἐνὶ παραβόλῃ. Α. Π. ποιν. 71 τοῦ 58, 136 τοῦ 59, 214 τοῦ 75. Συμπερὶς τῆς ἐπιμέλειαι τοῦ Ἀκρωτικῆς). Ὅθεν εἰ κατατίθων πλείον παραβόλα, ἀποδίδται τὰ λοιπὰ. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 86. Σημειωτέον ἐτι εἰ καταθέσιν παραβόλα ὑποχρεοῦνται καταδύλως καὶ εἰ πειθαρχικῶς τιμωρῆντες. Α. Π. ποιν. 72 τοῦ 81. Ὡσαύτως ὑποχρεοῦνται καὶ εἰ στρατιωτικοί. Α. Π. ποιν. 156 τοῦ 91. — Ἡ τοῦ δεσμοφύλακος ἀποδείξις θεωρεῖται παραδεκτὴ καὶ προσαγομένη κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου συζητήσιν τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως, κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 63. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. 12 τοῦ 46, 76 τοῦ 50, 3, 5, καὶ 36 τοῦ 53, 58 τοῦ 91, μὴ προσαγθέντος τοῦ ἀποδεικτικτοῦ τοῦ δεσμοφύλακος συζητήσιν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως, καθίσταται ἡ αἰτήσις ἀναίρεσως ἀπαράδεκτη· ἔστω καὶ ἂν ᾖ ἔληξιν ἐτι ἡ δὲν ἤρξαι καὶ ἡ πρὸς ἀναίρεσιν παραβόλα· ἀπαιτούμενου δὲ τοῦ μαρτυρικοῦ πρὸς ἀποδείξιν τῆς καθείρεως, αὐτοὶ ἀσά ἀπολύτως ἀναγκαῖαι αὐτῆς πρὸς παραδοχὴν τῆς ἀναίρεσως, ἔπειτα ἐτι καὶ ἐμφανισθέντος ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου τοῦ μαρτυρικοῦ σὺν τῇ αἰτησίῃ, ἐὰν κατόπιν καταστῇ φυγδίκος, δραπέτεύσας· ἐκ τῶν φυλακῶν, κατὰ τὴν βεβαιώσιν τοῦ δικαστοῦ, κλητῆρος τοῦ μεταδαντος πρὸς ἐπίδοσιν τῆς κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως, ἡ αἰτήσις ἀναίρεσως εἶναι ἀπαράδεκτη. Α. Π. ποιν. ΡΞΕ' τοῦ 37, 148 τοῦ 46, 74 τοῦ 48, 29 τοῦ 63, 101 καὶ 139 τοῦ 65. — Σημειωτέον, ἐτι ἡ τοῦ 483 ἀρχὸς διατάζει, καθ' ὅσον πιστοτικὴν καὶ μαρτυρικὴν τοῦ δεσμοφύλακος πρὸς παραδοχὴν τῆς ἀναίρεσως, ἔστιν ἀρραριστέα καὶ ἐπὶ βουλευμάτων, παραπεμπόντων ἐπὶ κατηγόρηματι, τοῦ νομοθετοῦ προφανῶς προτιθεμένου νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν αἰτούντα τὴν ἀναίρεσιν νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν περὶ περιορισμοῦ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας διατάξιν τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου. Α. Π. ποιν. 18, 30 καὶ 57 τοῦ 47, 36 τοῦ 53, 35 τοῦ 59, 135 τοῦ 65, 180 τοῦ 88, 116 τοῦ 91, 153 τοῦ 91, 106 τοῦ 92, 128 τοῦ 94. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ὁρμὰς ἀπορρίπτει. Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 64, 194 καὶ 196 τοῦ 74, 60 καὶ 63 τοῦ 78, 74 τοῦ 81, 90 τοῦ 86 (συνωδὰ πρὸς τὴν γνώμην καὶ τοῦ Ἡΐλιου) ἡ νῦν ἀπαιτεῖ τὴν προσαγωγὴν πιστοποιητικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος, ἐπεὶ ἡ αἰτῶν κατὰ δικαστὴν εἰς φυλάκισιν διὰ τελεσιδικίου ἀποφασισκῶς, οὐχὶ δὲ καὶ ἐτι παρεπέμφθη διὰ βουλευματος εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον καὶ διατάχῃ ἡ προφυλακιστὴς αὐτοῦ, (οὐχὶ ὡς ποινὴ πρὸς τιμωρίαν αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἀπλοῦν ποινολογικῶν μέτρον). Οὐδὲν δὲ προκύπτει ἡ ἀντίθετος γνώμη ἐκ τῶν ἀθῶν 463 καὶ ἐπ. 264 καὶ ἐπ. τῆς ποινικῆς δικονομίας, διότι ταῦτα κανονίζοντα τὴν περαιτέρω διαδικασίαν ἐπὶ φυγδικῶν μετὰ τὴν παραπομπὴν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ συμβουλίου ἐνώπιον τοῦ κακούργιοδικεῖου προϋποθέσει τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν δὲν ἐγένετο ἀνάγκη ἢ ἀναίρεσις κατὰ τοῦ βουλευματος τῆς παραπομπῆς, εὐδὲνως ἀπεβλήσαντα εἰς τὴν ἀπώλεισιν τῆς χρήσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναίρεσως ἐπὶ τῶν βουλευμάτων ἐν ἣ περιπτώσει ὁ παραπεμπθεὶς διατελεῖ φυγδικός. — Ὅθεν εἴ ἐνὶ μὲν ἐκείνῳ τοῦ νόμου, ἐτι τότε μόνον ὁ κατὰ, δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ δια πλημμελοῦσιν προᾶν τινα, ὅταν ὁ νόμος ἀπαιτῇ καὶ τὴν αὐτοπροσωπικὴν παρουσίαν του, ὡς ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ 25 ἀθῶν τῆς ποιν. δικον. ἀλλ' ἐπιτρέπεται εἰς τὸν νῦν ἀνάγκη ἢ νῦν ἀναίρεσις τὰ κατ' αὐτοῦ ἐκδοθέντα βουλευματα, χωρὶς τῆς ἀπαιτήσεως περὶ τῆς αὐτοπροσωπικῆς αὐτοῦ ἐπιφανείας παρὰ τῷ ἀποδιδόντι δικαστῇ, γενομένης πρὸς ἐπιχειρήσιν τῶν προᾶν τῶν

ἐν ἄλλου δὲ μόνον διὰ τὸ παραδεκτὸν αἰτήσεως περὶ ἀναίρεσως ἀποφάσεως, ἐπαγωγῆς ποινῆν, ἀπαιτουμένης τῆς προσαγωγῆς μαρτυρικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος, ὅτι ὁ ἀναίρεσιον διατελεῖ ὑπὸ φυλάκισιν, ἔπεται, ὅτι ὁ ἐπὶ κακουργήματι κατ' ἐν. καὶ διὰ πληροφουσίου δύναται νὰ αἰτησῇται τὴν ἀναίρεσιν τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλευματος, καὶ ὅτε φυγαδικῶν δὲν διατρέχει ἐν τῇ φυλάκῃ, Α. Π. ποιν. 88 τοῦ 70. — Ἄλλ' ἐάν καθίσταται ἀνέγκικτος εἰς τὴν ἀναίρεσίοντα ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ ὅρου τῆς περὶ τῆς φυλάκισως αἰτήσεως πιστοποιήσεως τοῦ δεσμοφύλακος, διὰ τὴν λόγον νομικὸν ἢ ὑπηρεσιακὸν ἢ ἀμοιβὰ ἀρχῇ δὲν ἐπισπεύδει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 61. Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις ἀναίρεσως, ἐάν ἤρπαστο αὐτὴν ἐντὸς μὲν τῆς νομίμου πενήτημέρου προθεσμίας ἀλλ' οὐ τοῦ ὅπου τὴν ποινὴν αὐτοῦ (τῆς τριήμερου φυλάκισως), ἀπὸ τοῦ ἄρθρου 183 προτιθεμένου νὰ ἐξαναγκασθῇ τὸν ἀναίρεσιοντα πρὶν ἢ ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναίρεσως, μίσητο ἀποδείξῃ, τὸ σέβας αὐτοῦ πρὸς τὴν καταδικάσαν αὐτὸν δικαστικὴν ἀπόφασιν, Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 52. ἢ, ἐάν καθ' ὃν χρόνον ἐκλήφθη ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγι ἰσαγγελέως πρὸς συζητήσιν τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ δὲν εὑρίσκητο πλέον ἐν τῇ φυλάκῃ, ἀποτίσαι τὴν ποινὴν, Α. Π. ποιν. 29 τοῦ 62, 183 τοῦ 63, 7 τοῦ 49. Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις τοῦ ἀναίρεσιοντος, ἐάν, ὑπάρχοντος ἤδη ἐν φυλάκῃ τοῦ ἀναίρεσιοντος καὶ μόνον τῆς διαρκείας τῆς προσωλήκισως αὐτοῦ διαταχθείσης, δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ βουλευματι διαταγὴ περὶ φυλάκισως, ἵνα ἀποδείξῃ ὁ ἀναίρεσιον διὰ τῆς προσαγωγῆς μαρτυρικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος, ὅτι ἐξέτελεσεν αὐτὴν, Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 56. Ἄλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 150 τοῦ 83 σφραγίδος τοῦ νόμου διατάξεως ἐπαλλοτρίωσης τῆς προσαγωγῆς μαρτυρικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος τὸν ἐν τῷ σωματι τῆς χωροφυλακῆς ὑπηρετοῦντα, ἔπεται, ὅτι καὶ ὅτε τὸ ἴσχυργαίον τῶν Στρατιωτικῶν δὲν διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ ἐνεκα τούτου δὲν διετελεῖ ἐν ταῖς φυλάκασι, ἡ αἴτησις ἀναίρεσως αὐτοῦ εἶναι ἀπαράδεκτος, Α. Π. ποιν. 150 τοῦ 83. — Προβλεψάσης τῆς ποινικῆς δικονομίας ἰδιαιτέρως περὶ τοῦ παρακαταθετοῦ ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνγενητος ἐν ταῖς ποινικαῖς δίκαις παραδόχου, (συνισταμένου εἰς δρ. πενήκοντα δυνάμει τοῦ ἀπὸ 10 Αὐγ. 1836 Διατάγματος), δὲν ἐφαρμόζονται ἀπαλλοτρίως εἰς αὐτὸν αἱ διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας, Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 61, 20 τοῦ 60, 1 τοῦ 62. Contra Α. Π. ποιν. 161 τοῦ 73.

486. Τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ 485 κριθ. 1 διατεταγμένης χρηματικῆς παρακαταθέσεως εἶναι ἀπὸλλοιμα: μόνον οἱ ἑξῆς: — 1, ὅσοι καταδικάσθησαν εἰς ποινὴν ἐπὶ κακουργήματι. — 2, ὅσοι ἀποδείξαντες διὰ μαρτυρικοῦ τοῦ δημάρχου τῆς κατοικίας των, ἐπικυρωμένου παρα τοῦ ἐπάρχου, (1) ὅτι ἡ πε-

(1) Τῶν καθηκόντων τῶν ἐπάρχων ὡς πρὸς τὰ πιστοποιητικὰ πενίας ἀνατινέντων εἰς τοὺς εἰρηνοδίκας διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Δικτ. 24 Σεπτ. 1892 ἐκδοθέντος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ καταργησαντος τὰ ἐπαρχία νόμου ΒΚΖ' τῆς 14 Ἰουλίου 1892, ἀπαιτεῖται τανῦν ἡ ἐπικύρωσις τοῦ μαρτυρικοῦ τοῦ δημάρχου ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου.

ριουσία καὶ ἡ πρόσδοξ τῶν δὲν ἐξαρκεῖ, ὥστε νὰ παρκατα-
τεθῇ ἡ ποσότης αὐτῇ, χωρὶς νὰ περιορισθῶσι τὰ πρὸς ζώητικον
αὐτῶν καὶ τῆς οἰκογενείας τῶν ἀπαραιτήτως ἀναγκασία, βε-
βαιώσων αὐτὸ τοῦτο ἐνόρκως καὶ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ
τοῦ ἀνακριτοῦ τοῦ τόπου τῆς διατριβῆς τῶν. — Ἡ ἐκθεσις τῆς
ἐνόρκου ταύτης βεβαιώσεως ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν περὶ ἀναιρέ-
σεως αἴτησιν. Ποιν. 487. Π.λ. 220. 824. (Γὰλλ. Ποιν. Δικ.
419 καὶ 420).

N. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 486 εἰδ. 1 προνουμένη ἀπαλλαγὴ τῆς καταθέσεως
τοῦ παραδύλου δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν περιπτώσιν, καθ' ἣν αἰτεῖται
ἀναίρεσις παρὰ τῶν καταδικασθέντων εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν, ἀλλ' ἐπι-
πτείνεται καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ κακούργηματι παραπεμπέντας νὰ δικασθῶσι, ὡς
γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἀρθροῦ 486 πρὸς τὸ ἀρθρον 263, ὅπερ ἀρ-
ρῶν εἰς τὴν περὶ ἀναίρεσεως τῶν βουλευμάτων αἴτησιν δὲν ἀπαιτεῖ τὴν κα-
τάθεσιν παραδύλου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 74 τοῦ 63, 74 τοῦ 81. — Ἀπαιτου-
μένου κατὰ τὸν νόμον μαρτυρικοῦ τοῦ δημάρχου περὶ τῆς πενίας τοῦ αἰτούν-
τος ἀναιρέσιν, δὲν ἄρκει πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς παρακαταθέσεως τὸν 30
δραχμῶν ἀντικλητήριον τοῦ Εἰσαγγ. δ. οὗ χορηγεῖται αὐτῷ ἡ ἀπόλαυσις
τῶν δικαιωμάτων τῶν πενήτων ἐν ἀστυνομικαῖς δίκαις. Α. Π. ποιν. 22 τοῦ
113, 31 τοῦ 76. Ὅθεν αὐτῇ πιστοποιητικὸν οἶον διαγράφει ἡ Π.δ. Δικον.
πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ εὐεργετήματος τῆς πενίας ἐν ἀστυνομικαῖς δίκαις. Α. Π.
ποιν. 125 τοῦ 53. — Ἡ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένη βεβαίωσις τοῦ ἐπαρ-
χου περὶ τῆς πενίας τοῦ αἰτούντος τὴν ἀναίρεσιν προσήκει ναπερὶ ἐκ τῆς
πεποιθήσεως αὐτοῦ, νὰ ἐρεῖδῃται ἐπομένως εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ τοῦτου λητ'εί-
σας πληροφορίας καὶ νὰ θεωρῆται ὑπ' ἰδίαν αὐτοῦ εὐθύνην ἐκδομένη. Ὅθεν
ἐὰν ὁ ἐπαρχος βεβαιῇ τὸ τοῦ δημάρχου πιστοποιητικὸν ὑπὸ τὴν ἀπομνη-
μόνως τοῦ δημάρχου εὐθύνην καὶ οὐχὶ ἐξ ἰδίας πεποιθήσεως καὶ γνώσεως, μὴ
δὲν περιβεβλημένον τὸ ἔγγραφον τοῦτο διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων
ἐγγυησεων, δὲν ἔχει ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν καὶ ἐπομένως ἡ ἐπ' αὐτοῦ στηρίξ-
μένη αἴτησις αὐτοῦ εἶναι ἀπαράδεκτος. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 34, 94 τοῦ 38,
110 τοῦ 59. Ἐπίσης ἐὰν ὁ ἐπαρχος πιστοποιῇ μόνον τὴν γενεσιότητα τῆς
ὑπογράφης τοῦ δημάρχου. Α. Π. ποιν. 50 τοῦ 49, 31 τοῦ 87. — Ἡ περὶ τῆς
ἐνόρκου βεβαιώσεως τῆς πενίας τοῦ ἀναιρεσιέντος ἐκθεσις, γενομένη μετὰ
τὴν ἐκπνευσιν τῆς περὶ ἀναιρέσεως προθεσμίας καὶ προσαχθεῖσα κατὰ τὴν
ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν, θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχουσα, εἴην ἡ αἴτησις
ἀναίρεσεως αὐτοῦ καθίσταται ἀπαράδεκτος. Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 67, 222 τοῦ
72, 80 τοῦ 80. — Ὅριζοντος τοῦ ἀρθ. 486 ἀριθ. 2 τί προσήκει νὰ διαλαμ-
βάνῃ τὸ μαρτυρικὸν τοῦ δημάρχου, ἀνάγκη νὰ διαλαμβάνῃ πάντα ταῦτα.
Ὅθεν ἀπαράδεκτος ἡ ἀναίρεσις, ἐν ᾗ ὁ δημάρχος μαρτυρῇ ἀπλῶς ὅτι ὁ ἀναι-
ρεσιένων δὲν ἔχει ἐν τῷ δήμῳ ἀκίνητον περιουσίαν. Α. Π. ποιν. 84 τοῦ 46.
Ἄλλ' ἰσχύει μαρτυρικὸν σύμφωνον τῷ ἀρθρῳ 486 ἀριθ. 2 καταρτισθὲν, ὅπου
καὶ προγενέστερον τῆς καταδίκης. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 38. — Τοῦ μαρτυρικοῦ
τοῦ δημάρχου ἡ πρόσκτησις ὅστιν ἀνέφικτος διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δια-
τριβόντας ὑπηκόους Ἑλλήνας, διδὲι μέχρις οὗ προμηθευθῶσι τοῦτο οἱ αἰ-

ἀνευκτῶς παρελθεῖ ἔνεκεν τῆς ἀποστασεως ἢ προθεσμίας. Ἐπὶ ἀναγκαιῶς δεόν νὰ ἐπιτραπῇ αὐτοῖς, ὥπως συμμετρωθῶσι πρὸς τὸ ἄρθρον 14 τοῦ περὶ πρᾶξιων τελῶν νόμου τῆς 3 Μαΐου 1860. (ὁ τανὺν ἀντικατεστάθη, διὰ τοῦ ἐλαίως ἔχοντος ἄρθ. 249 τοῦ νόμου ΧΝΤ'). Ὁπερ πρέβλεψε μὲν περὶ τῶν τηρητέων διατυπώσεων πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ τῆς πενίας δικαιώματος διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀστικῶν δικῶν, ἀλλὰ προέβλεπον νὰ θεωρηθῇ ἐφαρμοζόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατὰ τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖται ἡ βεβαίωσις πάντε ἢ τριῶν ἐκ τῶν ἐγκριτωτέρων πολιτῶν Ἑλλήνων. Α. Π. ποιν. 196 τοῦ 73. (Σημειωτέον ὅτι δὺς μόνον Ἑλλήνων ἀπαιτεῖται δύναμις τοῦ ἄρθ. 249 τοῦ νόμου ΧΝΤ'). — Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 486, καθ' ἣν εἰ ἐπὶ κακούργηματι καταδικασθέντες ἀπαλλάσσονται τοῦ παραδελού, ὡς γενικὴ καὶ μὴ ποιούμενη διάκρισις, ἐφαρμόζεται πάντοτε πρὸς διευκολύνειν τῆς ὑπερασπίσεως τῶν εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδικασθέντων καὶ ἀναρροισθῶντων τὴν ἀπόφασιν, εἰς αἰνδιήποτε αὐτῆς διάταξιν καὶ ἂν ἀνάγῃται ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις. Α. Π. ποιν. 60 τοῦ 84, ὅθεν ἀπαλλάσσεται τοῦ παραδελού ὁ καταδικασθεὶς, καὶ ὅτε ἡ αἴτησις αὐτοῦ ἀφορᾷ εἰς μόνην τὴν διατάξιν τῆς ἀποράσεως, τὴν παραβεβλημένην τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου. Α. Π. ποιν. 60 τοῦ 84. Ἀλλ' ἐὰν ἀπηγγέλη κατὰ τινος κατηγορίαν ἐπὶ κακούργηματι, ἀλλὰ, τῆς πράξεως χαρακτηρισεύσης ὡς πληγμώματος ἢ πταίσματος ὑπὲρ τοῦ δικ. τῶν κακούργιδικῶν, ἐπεβλήθη αὐτῷ ποινὴ ἐπανορθωτικὴ ἢ ἀστυνομικὴ, δὲν ἀπαλλάσσεται τοῦ προστίμου. Α. Π. ποιν. 11^ο τοῦ 36, 137 τοῦ 46, 75 τοῦ 53, 123 τοῦ 64, 31 τοῦ 65. Πολλῶ δὲ μᾶλλον δὲν ἀπαλλάσσεται τοῦ προστίμου ὁ ἐπὶ κακούργηματι μὲν κατηγορηθεὶς, ἀλλ' εἰς μόνην τὴν δικαστικὴν δαπάνην καταδικασθεὶς. Α. Π. ποιν. 5 τοῦ 46, 31 τοῦ 65. — Οὐδέως δ' ἀπαλλάσσεται τοῦ παραδελού ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, τοῦ νόμου ἀπαλλάσσοντος μόνον τὸν καταδικασθέντα. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 84. — Τὸ ἄρθρον 95 τοῦ Συντάγματος, δι' οὗ ὁρίσθη, ὅτι καὶ εἰ κατηγορούμενος ἐπὶ πλημμελίᾳ κατὰ Τύπου διακρίνεται ὑπὸ τῶν ἐνόρκων, δὲν ἐπηνέγκε μεταβολὴν τινὰ εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 486 καὶ 493 τῆς ποιν. δικ., καθ' ἃς μόνον εἰ ἐπὶ κακούργηματι καταδικασθέντες (ὡς παρεμπεφθέντες) καὶ οἱ πένητες ἀπαλλάσσονται τοῦ προστίμου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 1 τοῦ 67.

II. Διαδικασία.

487. Ἐὰν ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις φανῇ, κατὰ τὰ ἄρθρα 481, 485, καὶ 486, ἀπαράδεκτος, εἰσάγεται ἀνυπερθέτως ἡ ὑπόθεσις, ἐπιμελεία τοῦ παρὰ τῇ Ἀρειῷ Παγῷ εἰσαγγελέως, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου. Ἐπει, ἀκουσθείσης τῆς ἐκθέσεως ἀρεσπαγίτου τινὸς καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, ἀποφρίπτεται ἡ αἴτησις, καὶ ὁ ἡττηθεὶς ἰδιώτης κατήγορος, πολιτικῶς ἐνάγων, ἢ καταδικασμένος ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον ἑκατὸν δραγμῶν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. Ποιν. 485, 493.

Α. Ἄνευ τινὸς διαδικασίας εἰσάγεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 487 ἡ ὑπόθεσις εἰς

τὸ ἀκροατήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰν ἡ αἵτησις ἀναιρέσει δεκτὸς ὡς ἐκπρόθεσμος ἢ παράτυπος (ὡς μὴ τηρηθεῖσων τῶ αὐτῆς ἀπαιτουμένων διατυπώσεων). Α. Π. ποιν. 142 τὴν αἰσθητικὴν ἢ μὴ τελεσιδικίαν, δὲν δύναται νὰ ἐπιλάβηται Πάγος ἀνευ κλητεύσεως τῶν διαδίκων. Α. Π. ποιν. 51 καὶ Σημειωτέον ὅτι δύναται παραιτησασθαι τὴν αἵτησιν ἀναγκάσει, ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἢ ὁ ἰδιωτικῶς κατήγορος, δὲν δύναται παραιτεῖσθαι ἀκωλύτως τὰ ἐνδίκῃ μεσση, εἰς ἐχρηστὴν τῆς παραιτήσεως αὐτοῦ δὲν προσβάλλονται κακημένα τοῦ δικαιώματος. Α. Π. ποιν. ΤΗΖ' τοῦ 39. 124 τοῦ 33. (ὅτι δύναται νὰ παραιτηθῇ τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως ὁ Εἰσαγγελεὺς).

488. Ἐάν ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἵτησις φανῇ, 481, 485, καὶ 486, παραδεκτὴ, εἰ καταδικασθὲν κατήγοροι, καὶ εἰ πολιτικῶς ἐνάγοντες κλητεύονται, ἐπιμελεία τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς ἀκροατήριον κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἄρθροις 102, 103, 192 ὁρισμένον τύπον 1) (1). Ποιν. 492.

1) πρόσθετος. Οἱ δημόσιοι κατήγοροι δὲν προσκαλεσθὲν τοὺς παρισταῖς ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς.

Ν. Τῆς περὶ κλητεύσεως τῶν διαδίκων διατάξεως τοῦ ἀπολύτου, ἔπαται, ὅτι ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, ὅστις κατὰ τὰ 402 καὶ 394 ὑποστηρίζει ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ οὐχὶ μὴ αὐτοῦ ἀπαίτησιν ἀλλὰ πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῆς καὶ τὴν ἐννοουμένου, ἐπ' ᾧ ἔχει καὶ ἴδιον δικαίωμα ἀναιρέσεως κατὰ τὰ 437 καὶ 438, κλητεύεται ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὗ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀπόφασις προσβάλλεται κατὰ τὴν ἀπαίτησιν διατάξιν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ὅτε προσβάλλεται κατὰ τὴν διατάξιν, ἀπὸ ἀποτελοῦσαν τὴν βῆσιν ἐφ' ἧς στηρίζεται ἀπαίτησις. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 66. Διὸ δύναται καὶ ἂν ἐμφανισθῇ. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 46, 78 τοῦ 70, 139 τοῦ Contra Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 78. — Τὸ 488 ἄρθρον δὲν ἀπαιτεῖ τὴν τοῦ κατηγορουμένου κλητεύσιν, ἀλλὰ καὶ δὲν στερεῖ αὐτὸν νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν, ἂν εὐρεθῇ παρὼν αὐτοπροσώπως ἐν τῇ συνεδριάσει, ὅτε τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως καὶ ἐπομένως μὴ δεκτικοῦ περιορισμοῦ, ἢ καθ' ὅσον τάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅθεν ἐπιτρέπεται τῷ κατηγ. νὰ π...

(1) Α. 22 Ἰαν. 1837 περὶ τῆς διὰ πληρεξουσίων ἀντιπροσώπων ἐπὶ τὸν Ἀρείον Πάγον τῶν ἐν τῇ φυλακῇ ὄντων.

α'. Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 488 τῆς ποινικῆς δικονομίας κλητεύονται τοῦ Ἀρείου Πάγου κατάδικοι, εἰν ὥσιν ἐν φυλακῇ, ὅτι μόνον διὰ πληρεξουσίου, διοριζομένου κατὰ τὰς ἐν γένει δικονομίας.

ρευσίου δικηγόρου ενώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς ὑποστήριξιν τῆς κατὰ βουλεύματος ἀναίρεσως αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. ΟΒ' τοῦ 36. Ἐτι δὲ καὶ αὐτοπρὸςώπως, ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως καὶ τῆς ενώπιον τοῦ Ἀ. Πάγου συζητήσεως ἀπέτισε τὴν ποινὴν αὐτοῦ, κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 82 ἢ καὶ ὑπὸ φύλακος συνωδευμένος, ἐὰν διατελῇ περὺλακισμένος κατὰ τὴν Α. Π. 99 τοῦ 65. — Τοῦ ἀρθρου 488 ὀρίζοντες, ὅτι οἱ τε καταδικασθέντες καὶ οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες καὶ ἰδιώται κατήγοροι κλητεύονται κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 162, 163 καὶ 190 — 192 ὁρισμένον τύπον, τοῦ δὲ ἀρθρου 190 ὀρίζοντος ὡς τύπον κλητεύσεως τὴν ἐγγείρισιν τῆς κλησεως εἴτε εἰς τὸν κλητευόμενον αὐτὸν εἴτε κατ' εἰκὸν αὐτοῦ εἰς τινὰ τῶν συνοίκων ἢ γειτόνων αὐτοῦ, ἔπεται, ὅτι κλητευθεὶς ὁ καταδικασθεὶς ἢ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἢ ὁ ἰδιώτης κατήγορος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, μὴ κατοικῶντος μάλιστα ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου, δὲν θεωρεῖται κλητευθεὶς προσήκοντος· ὅθεν τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου δέον ναπέχη νὰ ἀπορνήνηται ἕως ὅτου κλητευθῇ νομίμως. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 83. Εἰ δὲ κατέστη συνδίκος ὁ κατηγορούμενος, κλητεύεται κατὰ τὰς περὶ κλητεύσεως τῶν φυροτόκων διατάξεις. Α. Π. ποιν. 104 τοῦ 46.

489. Διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἡ κλήσις, πρέπει νὰ ἐγγειρισθῇ μετ' ἀντιγράφου τῶν πρὸς ἀναίρεσιν λόγων (ἀρθρ. 483) εἰς τοὺς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῳ 488 ἀναφερομένους διαδίκους, τοῦλάχιστον ὅκτωι ἡμέρας πρὶν τῆς πρὸς ἐμφάνισιν αὐτῶν προαδωρισμένης δικασίμου ἡμέρας, ἐπισυλλαττομένης τῆς κατὰ λόγον τοῦ ἀποστήματος παρατάσεως τῆς προθεσμίας ταύτης (ἀρθρον 163). Πολ., 820.

Ν. Κατὰ τὸ ἀρθρον 489 ἵνα ἔχῃ κύρος ἡ κλήσις πρέπει νὰ ἐγγειρισθῇ μετ' ἀντιγράφου τῶν πρὸς ἀναίρεσιν λόγων τοῖς ἐν τῷ ἀρθρῳ 488 ἀναφερομένοις, ὅστις τῷ καταδικασθέντι, ὅταν ὁ εἰσαγγελεὺς ᾖ καὶ τὴν ἀναίρεσιν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 135 τοῦ 87.

490. Ἡ ἐν τῷ ἀρροκτηρίῳ συζήτησις ἀρχεται ἀναγινώσκοντες ἐκθεσιν ἐνὸς τῶν ἀρειοπαγιδῶν (1). — Ἐπειτα ἀγορεύει ὁ σὺν ἀναίρεσιν αἰτῶν ἢ ὁ ἐπιτροπὸς του, καὶ μετ' αὐτῶν ὁ κατὰ τοῦ ἐποίου ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις ἢ ὁ ἐπιτροπὸς αὐτοῦ. — Ἐκτός τῆς ἀνταπολογίας καὶ τῆς ἐπανταπολογίας, δὲν ἐπιτρέπεται ἄλλη ἀνάπτυξις. — Ἐὰν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς ἐν ᾗ τῳ αὐτὸς αὐτὸς διαδίκος, ἀγορεύει ἑσχατος πάντων, μεθ' ὃ ἔπεται ἡ ἀπόφασις. Πολ., 826. ΣΠΝ. 155.

(1) Συμμετέχοντες εἰς κατ' ἀρθρον 3 τοῦ νόμου ΧΜΖ' τῆς 28 Ἰουλίου 1887 (ὃν ἴδε ὑπὸ τῷ 9 ἀρθρ. Ὀργ. Δικ.) ἡ ὑπόθεσις εἰσάγεται κατὰ τὴν ἐπιθεσιν δικασίμου εἰς τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, πλην ἐὰν αἰτῆται ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ νόμου ἢ ἕνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων κατὰ τὰ ἐδάχια 1 περίπτ. δευτέρα καὶ 2 τοῦ ἀρθ. 477.

Ν. Ὁ αἰτούμενος τὴν ἀναίρεσιν δύναται οὐ μόνον νὰ ἀναπτύξῃ τοὺς ἐν τῷ ἀναιρέτηριῳ αὐτοῦ λόγους, ἀλλὰ καὶ νὰ προσθέσῃ νέους. Δ. Π. ποιν. 206 καὶ 221 τοῦ 71. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Δ. Π. ποιν. 108 τοῦ 89 ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς, παριστάμενος ὡς ἀντιπρόσωπος ὑπεδεδοτέρων Εἰσαγγελεῶν αἰτησάμενων ἀναίρεσιν, δὲν δύναται νὰ προσθέσῃ νέαν λόγον ἀναίρεσεως.

491. Εἰς τοὺς θεορύθους ἐφαρμόζονται τὰ ἐν ταῖς ἄρθρ. 366 — 370 ὁρισμένα· εἰς δὲ τὴν συζήτησιν αὐτὴν, τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 399 — 402 διατεταγμένα.

492. Ἄν καὶ τις τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 488 κλητευθέντων διαδίκων δὲν ἐνεφανίσθῃ, ἄρχεται μολοντοῦτο ἡ συζήτης, ἀναγινώσκοντος ἐκθεσιν ἐνὸς τῶν ἀρειοπαγιστῶν. Μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀκύρωσιν αἰτοῦντος ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον, ἀκούσαν τὸν εἰσαγγελεῖα, ἀπορρίπτεται τὴν αἴτησιν, καὶ καταδικάζει τὸν ἡττηθέντα εἰς πρόστιμον ἑκατὸν δραχμῶν (1) καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. — Ἐὰν δὲ ὁ κατ' οὐ γινεταὶ ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἴτησις δὲν ἐνεφανίσθῃ, συζητεῖ τὸ δικαστήριον, ὡς νὰ εἶχον ἐμφανισθῇ ὅλοι οἱ διαδικοί. — Κατ' ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις δὲν εἶναι ἀποδεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως. Π.δλ. 827.

Ν. Κατὰ τὸ ἄρθρον 492 μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος ἢ ἀναίρεσεως αἴτησις ἀπορρίπτεται μὴ ἐξεταζομένων, ὡς ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 827 τῆς πολ. δικον., τῶν τῆς ἀναίρεσεως λόγων, τοῦ ἄρθρου 484 ὁρίζοντος, ὅτι μόνον εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν τῆς αἰτήσεως τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ πολ. δικ. ὁρισμένα. Δ. Π. ποιν. 42 τοῦ 63. — Ὅριζοντος τοῦ ἄρθ. 26 ὅτι εἰς τὰς ἐπὶ μακροβιότητι δίκαις διορίζεται ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορος εἰς τὸν κατηγορούμενον, ἔπεται ὅτι καὶ εἰς τὸν ἕνεκα μακροβιότητος καταδικασθέντα, ἀναίρεσίοντα ἢ ἀναίρεσιδύοντα, διοριστέος συνήγορος ἐξ ἐπαγγέλματος. Δ. Π. ποιν. ΥΠς' τοῦ 41, 70 τοῦ 42, 2 τοῦ 44. (Ὁμοφρονεῖ Κωνσταντινούπολις.) Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. ΓΚΒ' τοῦ 37, 83 τοῦ 43, 97 τοῦ 70, 2 τοῦ 74, 3 τοῦ 93, 14 τοῦ 96 δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὰς ἀναίρεσεις ἡ διατ. τοῦ ἄρθρ. 26. (Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὰς ἀποφάσεις 22 τοῦ 41, 1 τοῦ 43 καὶ 16 τοῦ 44 διορίζεται ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορος καὶ εἰς τὸν ἐπὶ πλημμελῆματι ἢ πταισμάτι κατηγορούμενον, τὸν μὴ ἐμφανισθέντα). — Ὁ Ἀρείος Πάγος δικαιούται, ἂν νομίξῃ, πρέπον, νὰ νάσῃ τὴν συζήτησιν, ὑπαρχόντων οὐσιωδῶν λόγων. Δ. Π. ποιν. 149 τοῦ 46, 79 τοῦ 52. Ἐπὶ δὲ νὰ ἐκδωθῇ προδικαστικὴν ἀπόφασιν περὶ προσαγωγῆς ἐγγράφων. Δ. Π. ποιν. 89 τοῦ 51, 107 τοῦ 52, 75 τοῦ 54, 35 τοῦ 63.

(1) Ὅρα τὸ Δ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 795 Πολ.

Θ'. Ἀπόφασις.

493. Ἐάν ἡ περὶ ἀκυρώσεως 1) αἵτησις, ἐκτὸς τῆς περὶ πτώσεως τοῦ ἄρθρου 487, ἀπορρίβῃ ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ἀνυποστήρικτος, καταδικάζεται ὁ ἡττηθεὶς ἰδιώτης κατηγορὸς καὶ πολιτικὸς διάδικος εἰς τὸ ἑκατὸν (1) δραχμῶν πρόστιμον καὶ εἰς πληρωμὴν ἑκατὸν 2) εἰσέτι δραχμῶν πρὸς ἀποζημίωσιν νικήσαντος διαδίκου. — Οἱ δὲ ἡττηθέντες κατηγορούμενοι, ἐκτὸς τῶν ἐπὶ κακυργήματι καταδικασθέντων, ὑποβάλλονται εἰς μόνον τὸ πρόστιμον τῶν ἑκατὸν δραχμῶν. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 486).

1) ἀναίρεσιν 2) τοῦλάχιστον

N. Καὶ ὁ πολιτικὸς ἐνάγων καὶ ἰδιώτης κατηγορὸς, παραιτούμενος τὴν αἵτησιν ἀναίρεσιν, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἑκατοντάδραχμον ἀποζημίωσιν. Δ. Π. ποιν. 100 τοῦ 73.

494. Δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἐάν παρίστανται ὡς τοιοῦτοι εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἀναίρεσιν, ζητούμενην εἴτε παρ' αὐτῶν, εἴτε κατ' αὐτῶν, δὲν καταδικάζονται ποτὲ εἰς πρόστιμον, οὐδ' ἐπιδικάζεται χάριν αὐτῶν ἀποζημίωσις. Πολ. 830. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 436).

495. Ἐάν ἡ περὶ ἀναίρεσιν αἵτησις ἀπορρίβῃ ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ἀνυποστήρικτος, δὲν δύναται πλέον νὰ γίνῃ αἵτησις πρὸς ἀναίρεσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως. (2) Πολ. 837. Ποιν. 509. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 438).

N. Ἐάν ἡ περὶ ἀναίρεσιν αἵτησις ἀπερρίβῃ ἐκ παραδρομῆς, ὡς μὴ ὄντι τῆς ἐκθεσίων τῶν νομίμων διατυπώσεων, κατάδηλον εἶναι χωρὶς ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως. ἔθεν δεκτὴ καὶ αἵτησις πρὸς τοῦτο. Δ. Π. ποιν. 16 τοῦ 57, 50 τοῦ 39. (Σύμφωνον καὶ Ἀκυωτικόν).

496. Ἐάν δὲ ἡ περὶ ἀναίρεσιν αἵτησις κριθῇ βέβαιος καὶ ἀποφασισθῇ ἡ ἀναίρεσις, ἀποδίδονται τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 485 παρακατατεθέντα χρήματα, καὶ ἂν τὸ δικαστήριον ἐλησμένῃσιν

(1) Ὅρα τὸ Δ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 795 Πολ.

(2) Ὅθεν, ἂν ἡ ἀναίρεσις ἀπερρίβῃ ὡς γενομένη κατ' ἀποφάσεως μὴ βεβαιωμένη, οὐδόπως κωλύεται ὁ αἰτησάμενος τὴν ἀπορρίβεισαν ἀναίρεσιν νὰ αἰτησῇται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀκολούθως ἐκδοθείσης βεβαιωτικῆς ἀποφάσεως. Πρόδηλον δὲ εἶναι δύναται νὰ προτείνῃ καὶ αὐτὸς τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὴν παρεμπιπτούσαν ἀπόφασιν (καθ' ἣς ἡ ἀναίρεσις ἀπερρίβῃ ὡς ἀπαράδεκτος) λόγους ἀναίρεσιν.

νὰ ἀναφέρῃ περὶ τῆς ἀποδόσεως εἰς τὴν ἀπόφασιν. — Εἰς τὴν ἐν νέου διατεταγμένην συζήτησιν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 510 διατεταγμένα. Πολ. 838.

Ν. Κατὰ τὴν δευτέραν παράγραφον τοῦ ἄρθρου 496, συνδυαζομένην καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 510, ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως πινος, ἐὰν ἐν τῇ νέᾳ συζητήσει δὲν ᾖναι δυνατόν νὰ προσαχθῶσι πλέον οἱ πρότερον ἐξετασθέντες μάρτυρες, ἀναγινώσκονται καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας αἱ τῶν μαρτύρων ἐκθέσεις· ἐκ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης συνάγεται ὅτι, δυνατός εὐσεῆς τῆς προσαγωγῆς αὐτῶν, δέον οὗτοι νὰ καλῶνται καὶ ἐξετάζωνται ἐπ' ἀκροατηρίου σύμφωνα τοῖς ἄρθροις 112, 121, 384 καὶ 431 τῆς ποιν. δικον. Ἀλλως ἐπέρχεται ἀναίρεσις δυνάμει τοῦ ἄρθρου 438 § 17 τῆς ποιν. δικον. Α. Π. ποιν. 6 τοῦ 45. ("Ἴδε καὶ ἄρθρον 510).

497. Ἐὰν ἔγινεν ἀναίρεσις ἐνεκὸν ἀναρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου, ὃ Ἀρειὸς Πάγος ἀποφαίνεται συγχρόνως τὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον παραπομπήν, σημειοῖ τοῦτο ἀκριβῶς ἐν τῇ ἀπόφασί, καὶ καταδικάζει τὸν ἡττηθέντα εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. Ποιν. 360, 407, 477, Πολ. 834. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 429).

498. Ἐὰν ἐξεδόθῃ 1) ἀναίρεσις ἐνεκὸν ἐλλείψεως τῆς ἀρμοδιότητος (ἄρθρ. 77 καὶ 78), ἡ ἐνεκὰ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 263 ἀριθ. 1, 268, 360 ἀριθ. 2—4, ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 407 ἀριθ. 2—9, ἡ ἄρθρῳ 458 ἀριθ. 1—17, ἡ ἄρθρῳ 473 διαλαμβανόμενων περιπτώσεων, ὃ Ἀρειὸς Πάγος ἀποφαίνεται μόνον τὴν ἀναίρεσιν, καταδικάζει τὸν ἡττηθέντα εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, καὶ παραπέμπει ἔπειτα τὴν δίκην, πρὸς νέαν συζήτησιν, εἰς ὁμοεῖδές καὶ ἰσοβάθμιον δικαστήριον πταισματοδικῶν, κακουργιοδικῶν, ἄλλο παρ' ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἀνῆρθεῖν ἡ ἀπόφασις. Πολ. 833.

1) ἐγένετο

Ν. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ κακουργήματι καὶ πλημμελήματι κατεδικάσθῃ ἐπὶ πλημμελήματι μόνον ἢ ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ πλημμελήματι καὶ πταισμάτι κατεδικάσθῃ ἐπὶ πταισμάτι μόνον, ὃ Ἀρειὸς Πάγος δὲν παραπέμπει τὴν υπόθεσιν εἰς ὁμοεῖδές καὶ ἰσοβάθμιον δικαστήριον, ἀλλ' ἀπέσις εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 65, 67 τοῦ 77. — Οἱ κατὰ τὴν κατὰ πρῶτον συζητηθεῖσαν δίκην κοινοποιηθέντες εἰς τὸν κατηγορούμενον μάρτυρες τῆς κατηγορίας δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοινοποιηθῶσιν αὐτῷ ἐκ νέου κατὰ τὴν δευτέραν συζήτησιν τῆς αὐτῆς δίκης, τὴν δυνάμει παραπομπῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 97 τοῦ 32, 24 τοῦ 33. Δύνανται ὅμως νὰ κλητευθῶσι καὶ νέοι μάρτυρες, οἵτινες κοινοποιητέοι εἰς τὸν κατη-

γερούμενον. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 49.— Κατὰ τὴν νέαν συζήτησιν δικαιούται να παραστή καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, καὶ ἂν διὰ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως εἴη παραπεμπθῇ ἡ ἐκκαθάρισις τῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Α. Π. ποιν. 149 τοῦ 72.

Σημειώτεον ὅτι, ἂν ἀναιρεθῇ ἀπόφασις μόνον ὡς πρὸς τὰς πολιτικὰς ἀπαιτήσεις, παραπεμπτέα ἡ ὑπόθεσις εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, διότι ἐναντιῶνται ἤδη τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ δὲν δύναται πλεονεξίαν τὸ ποιν. δικαστήριον νὰ ἐπιλάβηται τῆς ἐκδικάσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Ὑπαγόμενα δὲ πρῶτον πρὸς ἐξέλιξιν εἰς τὰ ἀστικά δικαστήρια. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 47, 46 τοῦ 74, 119 τοῦ 72. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 38, καὶ ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὸ πολιτικὸν αὐτῆς μέρος μόνον, παραπεμπτέα ἡ ὑπόθεσις εἰς ἕτερον πταιματοδικεῖον, κατὰ δὲ τὰς Α. Π. ποιν. 182 τοῦ 46 καὶ 16 τοῦ 47 δύναται ὁ ἄρειος Πάγος καὶ νὰ καλέσῃ ἐνωπίον αὐτοῦ τὰ διάδικα μέρη πρὸς συζήτησιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς: συνάδῃ τῷ ἀρθρ. 832 τῆς Πολ. Δικον. καὶ κατ' ἀκολουσίαν νὰ δικάσῃ.

499. Τὸ δικαστήριον, ἡ ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος, ἐκ τῆς συγγνώστου παραδρομῆς τοῦ ἐποιοῦ προήλθεν ἡ ἀκυρότης, ἡμπερὶ νὰ καταδικασθῇ ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει εἰς ἀποζημίωσιν, εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξέδων, ἐκτὸς δὲ τούτου, κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ εἰς πειθαρχ. καὶ ἄλλας ποινὰς. Πολ. 835. Ποιν. 68. Π. Ν. 476. Ὁργ. 292 ε. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 415).

Ν. Ὁ μετασχὼν ὡς ἀντιπληρωτικὸς πρόεδρος τῶν συνεδρίων τῆς ἐκδικάσεως κατηγορίας, μὴ ἐπιμεληθεὶς νὰ γίνῃ μνεία τοῦ κωλύματος τοῦ πρεσβέτου ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἢ ἐν τῇ ἀποφάσει, ἀκυρτάνει ἡ παραδρομὴ βίμως αὐτὴ δὲν εἶναι ἀσύγνωστος, διότι εἶναι μὲν ἰσχυρότερα ἡ γνώμη, καθ' ἣν μὴ τεκμαριζομένη ἡ ὑπαρξίς τοῦ κωλύματος διὸν νὰ μνημονεύται, κεκυρωμένη κατὰ τὸ πλείστον καὶ ὑπὸ τῆς νομολογίας καὶ τῶν συγγραμμάτων, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἀντίθετος δοξά. Α. Π. ποιν. 98 τοῦ 81. Ἀλλὰ καὶ ἐν γένει δὲν εἶναι πάντοτε ἀσύγνωστος παραδρομὴ ἡ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ οὐσιαστικῶν ἢ δικονομικῶν διατάξεων. Α. Π. ποιν. 41 τοῦ 31, 29 τοῦ 33. Οὕτω δὲν εἶναι ἀσύγνωστος ἡ παραδρομὴ, καθ' ἣν ἡ περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασις τοῦ δικ. τῶν πλημμελειοδικῶν, ἥτις ὡς χωριστὴ ἀπόφασις πρέπει νὰ φέρῃ καὶ τὰς ὑπαγόμενας τῶν δικαστῶν, ἄλλως ἀκυρὸς οὖσα, δὲν ἔσται ἐν ταῦτοις αὐταῖς. Α. Π. ποιν. 41 τοῦ 31. Δὲν εἶναι ἐπίσης ἀσύγνωστος ἡ παραδρομὴ τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ ἐκλαμβάνον λίαν περιωρισμένην τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρου 78 τῆς ποιν. δικονομίας ἐσφαλμένως ἐθεώρησεν ὅτι ἔρκει νὰ παγγελθῇ δημοσίᾳ ἡ περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς ἀπόφασις καὶ ἐκ τούτου παρήχθη λόγος πρὸς ἀνείρεσιν. Α. Π. 29 τοῦ 33. Ἀλλ' εἶναι ἀσύγνωστος ἡ παραδρομὴ τοῦ πταιματοδικεῖου, ὅστις μὴ περιοριζόμενος εἰς τὴν προταθείσαν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἀκυρότητα τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος, μὴ μνημονεύοντος τὸ παραβιασθὲν ἀρθρ. τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἀπολύει τὸν κατηγορούμενον τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένης πράξεως ἂνευ συζήτησεως καὶ ἐξιμνήσεως τῶν ἀποδείξεων. Α. Π. ποιν. 13 τοῦ 33. Ὡσαύτως ἡ τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ὥρισε τὴν ἐπιδολογηθεῖσαν τῷ κατηγορουμένῳ ποινὴν λόγῳ δέθεν ἐπιεικείας κατὰ καὶ 29 ἐν τῇ ἐφαρμοσθέντι νόμῳ ἐλαχίστου δόρου. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 32.

ὡσαύτως ἡ τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν ὅπερ, μνημονῶς μὲν-
τῆσαν τὰ ἐκ τῆς ἀνακρίσεως προκύπτοντα, ἐξελαβεν ὡς ἀναμνηστικὰ τὰ ἐλλή-
νικὰ δικαστήρια εἰς ἐκδικασθὲν κακούργηματος, εὐ δ' πρωταίτιος ἦτο "Ελλην.
Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 63. — Ὑπεῖδ' δὲν ὑπάρχει ἕλληος λόγος νὰ παραδε-
χθῇ τις, ὅτι διὰ τοῦ 499 ἄρθρου τῆς ποιν. δικον. ἐσκόπει ὁ νομοθέτης ἡ
ἀφαιρέσθ' κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερ-
σπίσεως ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, τὸ ἀριζομενον ἐν τοῖς ἄρθροις 299
καὶ 363 τοῦ Ὁργ. Δικ. ἔπεται, ὅτι τὸ ἄρθρον 499 δὲν δύναται νὰ ἐφαρ-
νευθῇ ἢ ὡς καθιστοῦν μόνον τὴν ἀρχήν, ὅτι ἐπὶ τῇ ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένῃ
περίπτωσει δύνανται νὰ καταδικασθῶσι πειθαρχικῶς ἢ καὶ ποινικῶς οἱ δι-
καστικοὶ ὑπαλλήλοι κατὰ τὰς εἰδικὰς περὶ πειθαρχικῆς καὶ ποινικῆς κατα-
δικῆς διατάξεις. Α. Π. ποιν. 20 τοῦ 38. Διαφωνοῦσιν αἱ μεταφ. ἀπαι.

500. Ἐάν, ἐνεκὰ παραλείψεως παραθέσεως τοῦ ἀνέκοντος
ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου, κατὰ τὴν περίπτωσιν τῶν ἄρθρων
41, 263 ἀριθ. 2, 268, 360 ἀριθ. 5, 407 ἀριθ. 10, καὶ 458
ἀριθ. 18, ἢ ἐνεκὰ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς ἢ ψευδοῦς ἐρμηνείας
τοῦ ποινικοῦ νόμου, κατὰ τὰ ἄρθρα 41, 263 ἀριθ. 3, 268, 360
ἀριθ. 5, 407, ἀριθ. 11, καὶ 458 ἀριθ. 19, ἐγένεν ἀναίρεσις,
δὲν ἀποφαίνεται ὁ "Δρειος Πάγος τὴν παραπληρῆν. ἀλλ' ἐφαρ-
μοδεῖ ἢ παρατίθησιν ὅπως αὐτὸς αὐτὸς τὸ ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ
νόμου, καὶ, ἐάν δὲν ὑπάρχῃ κολάσιμος πρᾶξις, ἀπολύει 1) ἐντελῶς τὸν καταδικασθέντα. — Ἐάν εἰς τὴν τελευταίαν περι-
πτώσιν κατὰ τὸ ἄρθ. 86 ὑπάρχουν πολιτικαὶ ἀποκρίσεις, ἀπο-
φασιζαὶ καὶ περὶ αὐτῶν ὁ "Δρειος Πάγος. Πολ. 836, ΣΠΝ. 159.

1) ἀθρόονι:

Ν. Ἄν εἰς τὴν ἀποδιδωμένην τῷ κατηγορουμένῳ πρᾶξιν εἰδῶν ἐσφαλμέ-
νος χαρακτηρισμός, δύναται ὁ "Δρειος Πάγος νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὴν προσι-
κέντως καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν πρέπουσαν ποινήν. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 67,
120 τοῦ 36, 19 τοῦ 38, 13 τοῦ 74, 167 τοῦ 89. Ἄν δ' εἰδῶν ὅπως μὲν
χαρακτηρισμός, ἀλλ' ἢ ποινὴ ἐπεβλήθῃ μὴ συμφωνῶς πρὸς τὸν νόμον, ὁ
"Δρειος Πάγος ἐπιβάλλει τὴν νόμιμον ποινήν. Α. Π. ποιν. 63 καὶ 69 τοῦ
47, 49 τοῦ 63, 30 τοῦ 66, 53 τοῦ 69, 28 τοῦ 89, 98 τοῦ 90. Οὐχ ἡ-
τον δὲν δύναται ὁ "Δρειος Πάγος νὰ ἐφαρμόξῃ, ἀντὶ τῶν ἐφαρμοσθέντων,
ἄλλα ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου, εἰμὶ ὅτε ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ἀποκρίσεως
ὑπάρχει παραδεχόμενον γεγονός ἀκριβῶς σύμφωναν τῷ ὄρει τοῦ ἐφαρμοστέου
ἄλλου νόμου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 109 τοῦ 69. Ἐπομένως καὶ τὸ ἄρθρον 308
τοῦ ποιν. νόμου δὲν ἐφαρμόζεται ἢ ὅτε ἡ περὶ ἐνοχῆς ἀποφασίς ἐκφρά-
σῃται, ὅτι ὁ συμδὲς τραυματισμός περιέχει τοιαυτὰ περιστατικά, ἃ ὡν
αναγκαίως προκύπτει ὁ σκοπὸς τοῦ τραυματισμοῦ. Ὅθεν ἐφαρμοσθέντος τοῦ
ἀρθρου τούτου, τῆς περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεως κληρώσας τὸν κατηγορουμένον
ἐνοχον ἀπλῶς ὅτι εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ἐρμῆς ἐπορεύθησε μετ' ἄλλων
ἀγνώστων, ἐκ δὲ τῆς πυρεβολήσεως συνέβη τραυματισμός δύο ἀνθρώπων, ἢ

απόφασις καθίσταται ἀναιρέτη· ἀλλ' ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν δύναται νὰ ἐφαρμόσῃ κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ 500 ἄρθρου τὸ προσήκον ἄρθρον, διότι ἐν ᾧ εἶναι ἡ ἀπόφασις δὲν ἐκφράζει, ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶχεν ἀπόφασιν νὰ τραυματίσῃ, ἐξ ἑλλου δὲν ἐκφράζει ἐὰν αἱ πυρεβολήσεις ἐγένοντο ἀπροσέκτως ἢ ἀπερισκεπτικῶς, ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ τῶν ἐξ ἀμελείας τραυμάτων ποινή, ἢ παντάπασι ἀνευθύνως, ὥστε νὰ ἐπιβῇ ἀθώωσις. Ὅθεν ἀπαιτεῖται νέαν συζήτησιν ἐνώπιον ἄλλου ἁρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου. Δ. Π. ποιν. 1 τοῦ 47. — Ἐὰν τὸ ποινικὸν δικαστήριον καταδικάσῃ τὸν κατηγορούμενον, ἐν ᾧ ἡ ἀποδιδομένη αὐτῷ πρᾶξις δὲν εἶναι κατὰ νόμον ἀξιόποινος, ὁ Ἄρειος Πάγος ἀθωοῖ αὐτόν. Οὕτως ἀθωοῖ αὐτόν, ὁσάκις ἡ πρᾶξις ὅπ' οὐδενὸς ποινικοῦ νόμου προβλέπεται. Δ. Π. ποιν. 7 τοῦ 47, 28 τοῦ 48, 101 τοῦ 57. Ἐπίσης ὁσάκις δὲν ἐδημοσιεύῃ ὁ τιμωρὼν αὐτὴν νόμος. Δ. Π. ποιν. 107 τοῦ 46. Ἐπίσης ὁσάκις ἐξελέγχεται βάσιμος ἐνστάσις ἀποθεωτικῆ τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς, ὅποια π. γ. ἡ τοῦ δεδικασμένου ἢ τῆς ἀμνηστίας. Δ. Π. ποιν. 47 τοῦ 42, 144 τοῦ 61, 5 τοῦ 65. Εἰ δὲ ἀπλῶς παραλείψῃ ἢ παρὰ τὴν τοῦ προσήκοντος ἄρθρου, ὁ Ἄρειος Πάγος, ἀναίρων τὴν ἀπόφασιν, παρατίθῃσιν ἄρθρος τὸ παραλείφθην ἄρθρον. Δ. Π. ποιν. 87 τοῦ 87, 42 τοῦ 89, 135 τοῦ 92. Ἐὰν δὲ τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἀπορνήσῃται ἐσφαλμένως ὅτι δὲν ὑπάρχει νόμος τιμωρῶν τὴν ἀποδοθεῖσαν τῷ κατηγορουμένῳ πρᾶξιν, ἐν ᾧ ὑπάρχει, ὁ Ἄρειος Πάγος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον, ὅτε τοῦ δικαστηρίου μὴ ἐξετάσαντος τὸ πραγματικὸν γεγονός, ἀναίρει καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἁρμοδίον ποινικὸν δικαστήριον πρὸς νέαν συζήτησιν. Δ. Π. ποιν. 72 τοῦ 60, 23 τοῦ 62, 79 τοῦ 74.

1°. Ἐκτέλεισις.

501. Ἡ παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις πέμπεται ἀνυπερθέτως ὑπὸ τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεως εἰς τὴν εἰσαγγελίαν τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἢ πρωτοδικῶν, πρὸς ἄμεσον δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεισιν. — Ἐκτὸς τούτου, ἅπαντα ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, καταχινώσκουσα ἀναίρεσιν, δημοσιεύεται διὰ τοῦ τύπου βαπτάνῃ τοῦ ἡστηθέντος, καὶ γράφεται εἰς τὸ περίθωρον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρεθείσης ἀποφάσεως. Π.λ. 830.

Ν. Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 331, 405, 459, 501 σαφῶν ἐρισμῶν τοῦ νόμου προκύπτει, ὅτι, ἂν πλείονες ποινικαὶ αποφάσεις, κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἐκδοθεῖσαι, καταστῶσι τελεισίδικοι, ἡ ἐκτέλεισις αὐτῶν δὲν νὰ ἀρτῇται, ἀμα καταστάσις ἐκάστης τελεισίδικου, τευτέστι δὲν νὰ ἐκτελῶνται ἐμοχρόνως καὶ οὐχὶ ἀλληλοδιαδόχως. Τούτο δὲ συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 186 τοῦ Ποιν. Νόμου, δι' οὗ διατάσσεται κατ' ἐξίρεισιν ἡ ἐκτέλεισις τῶν ποινῶν τῆς ἀποδράσεως μετὰ τὴν τῶν προλαβοῦσων ἐκτελέσιν. Δ. Π. ποιν. 32 τοῦ 44. (Ἰδε καὶ ἄρθ. 186 τοῦ Ποιν. Ν.).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἐπανάληψις τῆς ἀνακρίσεως. (1)

Α'. Περιπτώσεις τῆς ἐπαναλήψεως.

502. Ἐάν ὁ κατηγορούμενος ἀπελύθῃ 1) (ἄρθρ. 84), δὲν γίνεται πλέον ἐπαναλήψις τῆς ἀνακρίσεως ὡς πρὸς τὴν πράξιν, δι' ἣν ἐγένετο ἡ ἀπόλυσις 2). ΣΠΝ. 65.

1) ἠθωώθη 2) ὁθωώσις

503. Ἐάν ὁ κατηγορούμενος καταδικασθῇ, εἰμπορεῖ νὰ ζητηθῇ, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ, ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀνακρίσεως, εἴτε παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, εἴτε παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἢ τῶν πρωτοδικῶν, εἰς μόνας τὰς ἐξῆς περιπτώσεις: — 1. ἐάν δις ἄνθρωποι, ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ πλημμελήματος ἢ κακουργήματος, καταδικάσθησαν διὰ τοῦ διαφόρων ἀποφάσεων, καὶ γίνεται ἀναμφιδόλως ὁπλον ἐκ τῆς συγκρίσεως ἀμφοτέρων, ὅτι ὁ εἰς τῶν δις εἶναι ἄθωος: — 2. ἐάν τις καταδικάσθῃ ἕνεκα φόνου, καὶ ὁ ὁθῇ φονευθεὶς ζῇ ἔτι: — 3. ἐάν εἰς τὴν πλειονος μάρτυρας, αἵτινες ἐμαρτύρησαν ἐν τῷ ἡγεσθηρῷ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ὑπεβλήθησαν εἰς δίκην ἕνεκα ψευδομαρτυρίας, ἡ ἐρύλακίσθησαν ἡδῆ, ἡ τοῦλάχιστον ἐξεδόθη κατ' αὐτῶν ἐνταλμα συλλήψεως. (2) Ποιν. 475. 505 ε. Πολ. 875. ΣΠΝ. 65. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 443, 444, 445).

Ν. Δὲν ὑπάρχει περίπτωση ἐπαναλήψεως τῆς δίκης, ὡς ὅτις ὑπάρχει δεσμός συνεισιότητος μεταξὺ τῶν καταδικασθέντων ἢ παρεπέμθησαν μὲν ὡς συστάσιωται, καταδικάσθησαν δὲ ἰδιαιτέρως ὁ μὲν ὡς ἕναος, ὅτι ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλων ἐξετέλεσε τὴν πράξιν, ὁ δὲ ἄνευ συστάσεως. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 69. — Τὸ ἄρθρον 503 ἐρ. 2 ἐννοεῖ ὅτι ἐπαναλήψις ἐπιτρέπεται, ὅτε ὡς ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοῦ φονευθέντος βεβαιούται, ὅτι οὐδέποτε συνέβη φόνος.

(1) Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθ. 302, 503 καὶ 505 συνάγεται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἐπαναλήψις τῆς ἀνακρίσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν.

(2) Ἐπιτραπῆτω νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅ,τι καὶ ἄλλοτε πολλάκις εἶπομεν περὶ τοῦ ἀναγκασμοῦ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἀνακρίσεως εἰς εὐρύτερον κύκλον περιπτώσεων. Ἐκ τῆς ἀτελείας τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης προέρχονται πολλάκις ἀδικοὶ καταδίκαι, ὧν πρὸς ἄρσιν ἐτάχθη ἡ θεωρία τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἀνακρίσεως: ἀλλὰ περιωρίσθη δυστυχῶς πολὺ. (3) καὶ ἡμετέρου Ἐγγ. Συνετ. δικαίου § 90).

οὐχί δ' ἔτι ὁ φρονεὺς ἔφερον ἄλλα ὄνομα ἢ τὸ καταναμαζόμενον ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει. Α. Π. ποιν. 58 τοῦ 73. — Δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 65 τῆς στρατ. ποιν. νομοθεσίας ἐπιτρέπεται ἐπανάληψις τῆς δίκης καὶ ἐπὶ ἀποφάσεων τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων. Α. Π. ποιν. 164 τοῦ 92.

Β'. Διαδικασία.

504. Ἡ περὶ ἐπαναλήψεως τῆς ἀνακρίσεως αἵτησις γίνεται παρὰ τῷ εἰσαγγελεῖ τοῦ Ἀρείου Πάγου. ΣΠΝ. 65.

505. Ὁ Ἀρειος Πάγος, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, προτείνοντες τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως, — 1. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 503 ἀριθμ. 1, ἀναιρεῖ ἀμφοτέρως τὰς ἀποφάσεις, καὶ παραπέμπει τὴν δίκην εἰς ἐμμελὲς καὶ ἱσοθέμιον δικαστήριον ἄλλο, παρ' ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἀπερνήσαντο τὰς δύο ἀντιφατικὰς ἀποφάσεις. — 2. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 503 ἀριθ. 2 καὶ 3 ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφασισθείσης ποινῆς, ἐὰν αὕτη δὲν ἐκτελέσθῃ εἰσέτι, καὶ ἐπομένως, ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 503 ἀριθ. 2, προσδιορίζει τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν (1), ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ βεβαιωθῇ ἡ ταυτότης τοῦ ἐτιζόντος καὶ ὅθον φρονεθέντος, καὶ νὰ ἀναγνωρισθῇ δι' ἀποφάσεως. — Ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 503 ἀριθ. 3, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐκείνου τοῦ δικαστηρίου τῶν ἔστων ἢ πρωτοδικῶν, τὸ ὅπῃν πρόκειται νὰ ἐκδικῶσιν τὴν ἐνεκὰ ψευδομαρτυρίας εἰσαχθεῖσαν ἀνάκρισιν, παραγγέλλεται νὰ κινητοποιήσῃ εἰς τὸν Ἀρείον Πάγον τὴν ἐν καιρῷ ἐκδοθησομένην ἀπόφασιν. Ποιν. 477. 506 ἔ. Πολ. 785. 807. ΣΠΝ. 65 (Γ' ἄλλ. Ποιν. Δικ. 443 καὶ ἐπ.).

Ν. Ἡ ὑπαρξὶς τῆς τρίτης περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 503 ἀποδεικνύεται διὰ τῆς εἰς τὸν Ἀρείον Πάγον προσαγωγῆς τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλεύματος ἢ τοῦ ἐντάλματος τῆς συλακίσεως ἢ τῆς συλλήψεως. Ἐπὶ ἅμα τῇ προσαγωγῇ αὐτοῦ διατάσσεται ἡ ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς καὶ παραγγέλλεται ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἐν καιρῷ ἐκδοθησομένην ἀπόφασιν. Α. Π. ποιν. 200 τοῦ 74. — Ἀναστέλλομένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφασισθείσης ποινῆς, ὁ καταδικαστέμενος παραμένει ἐν τῇ διαρκείᾳ τῆς ἀναστολῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ κακούργηματι καὶ προφυλακισθεὶς πρὸ τῆς καταδίκης αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 80.

(1) Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἐκ παραδρομῆς ἐχρήσατο ὁ νομοθέτης τῇ λέξει πρωτοδικῶν ἀντὶ πλημμελειοδικῶν.

506. Κοινοποιήσεως 1) τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 505 ἀριθ. 2 ἀναφερομένης περὶ ταυτότητος ἀποφάσεως, ἀναιρεῖ ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν, καὶ παραπέμπει τὴν δίκην, πρὸς νέαν συζήτησιν, εἰς ἄλλο παρὰ τὸ ἐπαγγεῖλαν τὴν ἀπόφασιν δικαστήριον κακουργιοδικίων. Πολ. 833. ΣΠΝ. 65. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 443 καὶ ἐπ.).

1) καθυποβληθείσης

507. Ἐὰν ὁ ἐνεκα ψευδομαρτυρίας εἰς ἀνάκρισιν ὑποβληθῇς μάρτυς ἀναγνωρισθῇ ἐνοχος καὶ καταδικασθῇ, ἀναιρεῖ παραγρῆμα ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν ἀπόφασιν, ἐνεκα τῆς ἐποίας ἐξητήθη ἡ ἐπαναλήψις τῆς ἀνακρίσεως καὶ διατάττει: νέαν συζήτησιν τῆς ποινικῆς δίκης παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ, ὅπου τότε εἰ ἐνεκα ψευδομαρτυρίας καταδικασθέντες μάρτυρες δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐξετασθῶσιν. Πολ. 800. ΣΠΝ. 65. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 443 — 446).

508. Ἐὰν ὁ εἰς ἀνάκρισιν ὑποβληθῇς μάρτυς δὲν καταδικασθῇ, ἀπερρίπτεται παρὰ τοῦ Ἄρειου Πάγου, κατὰ πρότασιν τοῦ παρ' αὐτῷ ἐισαγγελέως, ἡ περὶ ἐπαναλήψεως τῆς ἀνακρίσεως αἵτησις, καὶ διατάττεται ἐκ νέου ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς, ἐὰν αὕτη εἶχεν ἀνασταλῇ, κατὰ τὸ ἄρθρον 505 ἀριθ. 2. ΣΠΝ. 65. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 443 — 446).

509. Τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις 505 — 507 ἀναφερομένην ἀναίρεσιν ἀποφαίνεται ὁ Ἄρειος Πάγος ἀκόμη καὶ όταν — 1. αἱ ἀναίρεθησόμεναι ἀποφάσεις ὑποβλήθησαν εἰς τὴν ἐπίκρισιν τοῦ Ἄρειου Πάγου, καὶ ἀπερρίφθη ἡ ἀναίρεσις αὐτῶν — 2. ὁ πρότερον καταδικασθείς δὲν εἴη πλέον. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην διορίζεται ἐξ ἐπαγγέλματος εἰς τὸν ἀποθανόντα συνήγορος, ὅστις ὑπερασπίζει τὰ συμφέροντά του κατὰ τὴν διαδικασίαν. Ποιν. 26. 495. ΣΠΝ. 65. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 443 — 446).

510. Ἐὰν εἰς τινα, κατὰ τὰ ἄρθρα 505 — 507, ἐκ νέου διαταχθεῖσαν συζήτησιν, δὲν ἦναι δυνατόν νὰ προσαχθῶσι πλέον οἱ πρότερον ἐξετασθέντες μάρτυρες, ἀναγινώσκονται καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, αἱ τῶν μαρτύρων ἐκθέσεις. Πολ. 347. Ποιν. 490. ΣΠΝ. 65.

Ν. Το 511 ἄρθρον δὲν προτίθεται νάπαγορεύσῃ τὴν ἐξέτασιν νέων μαρτύρων, ἐὰν ὑπάρχωσιν, ὁσάκις ἡ ὑπόθεσις δικάζεται ἐκ νέου μετὰ πρηνήγησιν ἀναίρεσιν, ἀλλὰ πτοῦποθέτον, ὅτι οἱ τυχόν ὑπάρχοντες ἐξητάσθυσαν ἤδη, πρηνεῖ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν αὐτοὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νά προσαγῶσι πλέον ἢ ἔννοια δ' αὐτὴ γίνεται προφανὴς καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 348 καὶ 349, καθ' ἃς τὸ τε πταισματοδικεῖον καὶ τὸ πλημμελειοδικεῖον δύνανται αὐτεπαγγέλτως νά διατάξωσι τὴν προσαγωγὴν νέων ἀποδείξεων καὶ μετὰ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ἀναίρεσιν τῆς ὑποθέσεως, ὅτε ἡ πράξις δὲν ἀπεδείχθῃ προσηκόντως. Δ. Π. ποιν. 78 τοῦ 49. (ἴδε καὶ ἄρθρ. 496).

ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΟΝ (1)

Σ τ ρ α τ ε ω τ ε κ ἡ θ ῖ ζ η.

511 — 541. (Κατηργήθησαν).

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Τέλος τῆς ποινικῆς διαδικασίας καὶ τῶν ποινῶν
ἐν γένει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐν γένει.

Α'. Ἐπὶ ἀπολύσεων (1).

542. Ἀπολύουσα (2) ἀπόφασις δὲν δύναται νά ἐκτελεσθῇ εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, καὶ, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθρου 480, μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας, ἐκτός ἐὰν ὁ ἀντιδικὸς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἐνδώσουν εἰς τὴν παραχρῆμα ἀπόλυσιν. Ποιν. 337. 398. 403. 447. 462.

(1) Τὸ τμήμα τοῦτο, πραγματευόμενον περὶ τῆς συστάσεως ἐκτάκτων στρατιωτικῶν δικαστηρίων εἰς ἐκδίκασιν εἰδους τινὸς κακούργημάτων, κατηργηθῆναι δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 89 καὶ 103 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1844, εἰς ἃ ἀντιστοιχοῦσι τοῦ Συντ. τοῦ 1864 τὰ ἄρθρα 8, καθ' ὃ «Οὐδεὶς ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοῦ παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένου εἰς αὐτὸν δικαστοῦ», τὸ ἄρθρον 91, καθ' ὃ «Δικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ καὶ ἐκτακτὰ δικαστήρια, ὅς οἱ οἰονδήποτε ὄντα, δὲν ἐπιτρέπεται νά συστηθῶσι» καὶ τὸ ἄρθρον ὡσαύτως 103, καθ' ὃ «Ὅλοι οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα, καθ' ὅσον ἀντιβαίνουσιν εἰς τὸ Σύνταγμα, καταργοῦνται».

(1-2) Ἐν τῷ Γερμανικῷ κειμένῳ φέρεται κατὰ παραδρομὴν «ἀθώσεων καὶ ἀθωωτικῶν» ἀντὶ «ἀπολύσεων καὶ ἀπολύουσα».

Β'. Περὶ τῶν ὑπ' ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν διατελούντων.

543. Ὅστις, ὑποσχὼν τὴν ποινὴν, ἐτέθη ὑπ' ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, δὲν ἀπολύεται τῆς φυλακῆς, εἰμὴ ἀρᾷ ληρθῶσι τὰ ἀναγκαῖα μέτρα, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 34—36 τοῦ ποινικοῦ νόμου διατεταγμένα. Ποιν. 550.

Γ'. Ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως ὑπάλληλοι.

544. Αἱ μὲν ποινικαὶ ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως (1) ἀπλῶς δὲ περὶ πταισμάτων ἀποφάσεις, κατὰ

(1) Πράδηνον εἶναι ἀρμόδιος εἰσαγγελεὺς εἶναι ὁ παρὰ τῷ ἐκδόντι τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν δικαστήριον. Ἄλλ' αἱ εἰς στρατιωτικὸς ἐπιβάλλουσαι ποινὰς ἐκτελοῦνται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ στρατιωτικοῦ ποινικοῦ νόμου. δηλονότι κατὰ διαταγὴν τοῦ ἱπ. τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου.

Συμμετωπὸν εἶναι περὶ ἐκτελέσεως τῆς θανάτου ποινῆς ἐξεδόθη ὁ ἑξῆς κανονισμὸς :

Κανονισμὸς περὶ ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου διευθυνθεὶς εἰς τοὺς παρ' ἐκτελέσεως εἰσαγγελεῖς δια τῆς ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου 1836 ἐγκυκλίου τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Β. γραμματείας.

Α'. Εἰκοσιτέσσαρες τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, ὁ εἰσαγγελεὺς, ἢ, εἰς ἄλλειψιν αὐτοῦ, ὁ ἀντεισαγγελεὺς ἀπελθεὶς νὰ εἰδοποιήσῃ ἐπίσημως τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τῆς πόλεως περὶ τῆς ἡμετέρας ὥρας, καὶ τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως προσκαλῶν αὐτήν, — 1. νὰ διατάξῃ τὸν ἀναγκαῖον ἀριθμὸν τῶν χωροφυλάκων, οἵτινες μέλλουν νὰ συνοδεύσουν τὸν κατὰδικον ἀπὸ τὸ δεσμωτήριον μέχρι τοῦ τόπου τῆς καταδίκης καὶ νὰ παρευρεθῶσι πρὸς διατήρησιν τῆς εὐταξίας. — 2. νὰ στείλῃ τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν στρατιωτῶν τῆς γραμμῆς, διὰ νὰ περιφρουρήσουν τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς, καὶ χρειᾶς καλούσης, νὰ προσδιορίσῃ ἀπὸ σπασμα ἐκ τῶν αὐτῶν στρατιωτῶν, διὰ νὰ συνοδεύσουν τὸν κατὰδικον μέχρι τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως.

Β'. Συγχρόνως ὁ εἰσαγγελεὺς, ἢ, εἰς ἄλλειψιν αὐτοῦ, ὁ ἀντεισαγγελεὺς εἰδοποιεῖ τὴν ἀνωτέραν διοικητικὴν ἀρχὴν τῆς πόλεως προσκαλῶν αὐτήν, — 1. νὰ φροντίσῃ διὰ νὰ στηθῇ ἡ λαμπητότης. — 2. νὰ στείλῃ τὴν ἀπαιτῶν (ἂν ᾖ ἀνάγκη ἀνάξιος) διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν κατὰδικον ἀπὸ τὸ δεσμωτήριον. — 3. νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαῖας διαταγὰς καὶ ἐδηγίας εἰς τὸν ἀστυνόμενον.

Γ'. Διατάττει τὸν δεσμωφύλακα νὰ παραδώσῃ τὸν κατὰδικον εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ τὸν συνοδεύσῃ φρουράν.

Δ'. Καὶ τελευταῖον, διατάττει τὸν ἀνήκοντα γραμματέα τοῦ δικαστηρίου, ὅστις μέλλει νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, καὶ νὰ ἐνηγγίσῃ τὰ παρὰ τοῦ ἄρθρου 34³ τῆς ποινικῆς δικονομίας ὁρισμένα.

Ε'. Εἰς τῶν ἱερέων, κατ' ἐκλογὴν τῆς προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ κατὰδικου, χρεωστεῖ νὰ συνοδεύσῃ τὸν κατὰδικον

ἄρθρον 350, ἐπιμελεία τοῦ ἀστυνόμου, δημάρχου, ἢ δημο-
 τοῦ παρέδρου. Ὅργ. 103. Π. Ν. 5 καὶ ἐπ.

Εἰ καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 344 καὶ ἐπομένων ἀνῃκει τῇ
 γγγελίᾳ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, οὐχ ἦτοεν τὰ ἐν τῇ ἐκτε-
 λήσει ἀναφερόμενα ζητήματα, τὰ φέροντα χαρακτὴρα ἀμφισβητουμένου πράγ-
 ος, ὑπαγοντάς κατα γενικὸν κανόνα εἰς τὰ δικαστήρια καὶ θεωροῦνται
 παρεκκλούοντα τῆς δημοσίας ἀγωγῆς. Ὅθεν εἰς τὸ δικ. τῶν πλημμε-
 λικῶν θινάται· νὰ ὑποβληθῇ ἡ ἐκδίκασις τοῦ ζητήματος, ἂν τις καταδι-
 κεί· ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ δύο ἀποφάσεων εἰς ἑννέα μηνῶν φυ-
 ρισιν, ἢτοι εἰς ἑξ. μηνῶν διὰ τῆς πρώτης καὶ τριῶν διὰ τῆς δευτέρας.
 ἔλπει τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν, διατρέψας ἑξ. μόνον μηνῶν ἐν τῇ φυ-
 ρῇ, ὡς συγχωροεὐθείας τῆς ἐλάσσονος εἰς τὴν μείζονα ποινὴν. Α. Π.
 46 τοῦ 43, 118 τοῦ 70. — (1^η καὶ ἄρθρ. 301.)

Δ'. Ἐπὶ ποινῶν περιορίζουσων τὴν ἐλευθερίαν.

545. Ἐπὶ ποινῶν, περιορίζουσων τὴν ἐλευθερίαν, βεβαιούται
 τοῦ καταδικασθέντος παράδοσις παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ τόπου
 πείνης. Ἡ βεβαίωσις αὕτη ἐπισυνάπτεται εἰς τὸν ρακέλλον
 ἐγγράφων. — Παρὶ δὲ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἰκαντικῆς ποινῆς
 παρασπονταί παρὰ τοῦ γραμματέως πρακτικῶς καὶ ἐπισυνά-
 νονται εἰς τὸν ρακέλλον τῶν ἐγγράφων. Π. Ν. 5 ἐ.

546. Παρὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν περιορίζουσων τὴν ἐλευθερίαν
 ποινῶν συντάσσονται δύο βιβλία, τὸ μὲν παρὰ τοῦ ἀστυ-
 νόμου, δημάρχου, ἢ δημοκριτοῦ παρέδρου περὶ πταιμάτων, ἢ
 παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως περὶ πλημμελημάτων καὶ κακουργημά-
 των, τὸ δὲ παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τῆς ποινικῆς φυλακῆς. — Εἰς

τὸ δὲ δεσμωτήριον μέχρι τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως. Παρὶ τούτου εἰδε-
 νικεῖται ἐν καιρῷ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἀπὸ τῆς διοικητικῆς.

Ε'. Ὁ εἰσαγγελεὺς, ἢ, εἰς ἑλλειψίν αὐτοῦ, ὁ ἀντεισαγγελεὺς ἐφείκει
 ἀντὶ τοῦ νὰ ᾖ παρὼν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ἰσταμένος ἢ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν
 ἐκ καταδίκης, ἢ εἰς ἀπόστασιν 200—300 βημάτων, καὶ ὅπισθεν τῆς περι-
 οριζώσεως τὸν τόπον στρατιωτικῆς γκαρμῆς, ὥστε ἐν περιπτώσει προσκομ-
 ῖται ἡ δυσκαλιῶν, μὴ δυναμένων νὰ διαλυθῶσιν ἀπὸ τὸν ἀστυνόμεν, νὰ
 ᾖ αὐτὸς τὰς πρὸς ἐξομαλυνσιν ἀναγκαίας διαταγὰς.

Ζ'. Ὁ ἀστυνόμενος ἐπαγρυπνεῖ εἰς ὅλα τὰ τῆς ἐκτελέσεως.

Η'. Ἀλλὰ φθίσῃ ὁ καταδικος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, παραδίδεται
 εἰς τὸν δέμιον, ὅστις, ἔχων καὶ τοὺς ἀναγκαίους βοηθοὺς, ἐνεργεῖ τὰ πραι-
 κτικὰ μὲ τὴν μεγαλητέραν ταχύτητα καὶ εὐστοχίαν.

Θ'. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνεργοῦνται τὰ παρὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ποιν.
 νόμου διατεταγμένα ὡς πρὸς τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ σώματος.

ἕκαστον τῶν βιβλίων τούτων ἐγγράφονται ὅλαι αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις, μετὰ τῆς ἀπαγγελομένης ποινῆς καὶ τῆς χρονολογίας αὐτῶν, τὰ ὀνόματα καὶ ἐπιθέτα τῶν καταδικασθέντων, μετὰ τῆς ἀπαγγελομένης ποινῆς 1) καὶ τῆς χρονολογίας τῆς τε εἰς τὴν φυλακὴν εἰσόδου καὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς ἐξόδου. Ἡ ἡμέρα τῆς εἰσόδου καὶ 2) ἐξόδου πρέπει νὰ γράφεται ἰδιωχείως εἰς μὲν τὸ πρῶτον βιβλίον παρὰ τοῦ ἀστυνόμου, δημαρχοῦ, ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, εἰς δὲ τὸ δεύτερον, παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς. Ὁργ. 105. Ποιν. 553. Π. Ν. 17. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 607).

1) παρέλκουν 2) τῆς ἀπὸ τῆς φυλακῆς

Β'. Ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως.

547. Ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 537 καὶ 548 ἀρ. 2, ἀναβάλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς καὶ εἰς τὰς ἐξῆς προσέτι περιπτώσεις:— 1. ἐπὶ θανατικῶν ποινῶν, ἐγκύου μὲν αὐτῆς τῆς καταδικασθείσης, μέχρι τοῦ τοκετοῦ· ἐν δὲ θανατηφόροις νόσοις, ἕως οὗ ἐκλίπη ἡ πιθανότης τοῦ φυσικοῦ θανάτου— 2. ἐπὶ ποινῶν περιοριζουσῶν τὴν ἐλευθερίαν, ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς εὐρίσκεται εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε κατὰ τὴν γνώμην ἑμπειροτεχνῶν ἢ ἐκτελέσει ἤθελε φέρει βλάβην ἀνήκεστον εἰς τὴν υἰεῖαν ἢ εἰς τὰ μέλη του, μέχρις οὗ παρέλθῃ ὁ κίνδυνος οὗτος— 3. ἐπὶ παραφροσύνης καὶ μανίας τοῦ καταδικασθέντος, ἕως οὗ διαρκῶν τὰ πάθη ταῦτα— 4. ἐὰν ἐκ τῆς ἐκτελέσεως δύναται νὰ προκύψῃ διατάραξις τῆς κοινῆς ἡσυχίας, ἢ ἐὰν τὸ κοινὸν συμφέρον ἀπαιτῇ δι' ἄλλους λόγους τὴν τοιαύτην ἀναβολήν. Π. Ν. 6.

γ'. Τέλος τῶν ποινῶν.

α' Θάνατος καὶ χάρις.

548. Ἡ καταγνωσθεῖσα ποινὴ ἀναιρεῖται ἐντελῶς— 1. διὰ τοῦ θανάτου τοῦ καταδικασθέντος· εἰς μόνην δὲ τὴν πληρωμὴν τῶν ζῶντος ἐτι αὐτοῦ κατεψηφισμένων χρηματικῶν ποινῶν, προστίμων, καὶ δικαστικῶν ἐξόδων ὑποχρεοῦνται οἱ κληρονόμοι— 2. διὰ βασιλικῆς χάριτος, καθ' ὅσον τοῦτο ἀπηγγέθη διὰ

τοῦ περὶ χάριτος διατάγματος. (1) — Αἴτησις περὶ χάριτος ἀναβῆλλαι τότε μόνον τὴν ἐκτέλεσιν 1) τῆς ποινῆς, ὅταν τὰ ἀρμόδια δικαστήρια ἢ οἱ ἀρμόδιοι εἰσαγγελεῖς ὑποστηρίξουν τὴν αἴτησιν, ἢ αὐτεπαγγέλτως κάμουν πρότασιν περὶ χάριτος. — 3. Διὰ παραγραφῆς τῆς ποινικῆς ἀποράσεως. Ποιν. 5. 1. 9. Π. Ν. 118, 5. 456, 5. 537. 549.

1) Δικαιολογεῖ τότε μόνον τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκτέλεσεως

Ν. Ἐν τῷ δικαιώματι τοῦ ἀναεῖν τὴν ποινὴν ὡς ἄδικον ἢ ὑπερμέτρως ἀποστρέφει περιέχεται ἀνεγκλίως καὶ τὸ τοῦ ἀνατρέπειν τὰ ἐπακολουθήματα αὐτῆς. Ὅθεν τοῦ ἀρθ. 548 ῥητῶς ῥιζίζοντος ὅτι ἡ ποινὴ ἀναεῖται ἐντελῶς διὰ χάριτος, καθ' ὅσον τοῦτο ἀπηγγέλη διὰ τοῦ περὶ χάριτος διατάγματος, ἔπεται ὅτι καὶ τὰ ἐπακολουθήματα τῆς ποινῆς, ἥτοι ἡ στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἐξαφανίζεται, εἰν ῥητῶς ὁρισθῇ τοῦτο ἐν τῷ βασιλικῷ διατάγματι. Α. Π. ποιν. 117 τοῦ 57. 60 τοῦ 51 — Τοῦ ἀρθ. 548 ῥιζίζοντος ὅτι αἴτησις περὶ χάριτος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ὑποστηρικθεῖσα ἀναβῆλλαι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς, ἔπεται ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἡ συγκατάθεσις τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως. Α. Π. ποιν. 94 καὶ 100 τοῦ 94. Ἀντιθέτως ἡρμήνευσε τὴν διατάξιν τὸ Ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15383 τοῦ 1869 ἐγκυκλίου αὐτοῦ, παραδεξιμένον ὅτι τὸ ἀρθ. 548 δικαίωμα μόνον ἀναβολῆς ἐγορήχησεν ἐν τὴν εἰσαγγελίαν, δὲν ἐπέβαλε δὲ αὐτῇ ὑπαχρῶσιν πρὸς ἀναβολὴν.

Β'. Παραγραφὴ τῶν ποινικῶν ἀποράσεων.

549. Αἱ ἀνεκτέλεστοι (2) ποινικαὶ ἀποράσεις τῶν μὲν κα-

(1) Ὅδεμία ἀμφιβολία ὅτι, ὡς τῶν περιοριζουσῶν τὴν ἐλευθερίαν ποινῶν ἐπιτρέπεται ἡ ἐλάττωσις ἢ ἐξαφάνισις διὰ τῆς χάριτος, οὕτω καὶ τῶν χρηματικῶν ποινῶν. Ἀλλ' ὡς ἐπὶ τῶν πρώτων δὲν δύναται νὰ δοθῇ χάρις αὐτὰ τὴν ἑκτίσιν τῆς ποινῆς, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν χρηματικῶν. Διὰ τῆς ἐκτίσεως τῆς χρηματικῆς ποινῆς τὰ καταβληθέντα χρήματα περιέρχονται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου καὶ διατίθενται κατὰ τὰς περὶ διαθέσεως τῆς δημοσίας περιουσίας διατάξεις τῶν κατεμένων νόμων. — Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν ἐπικρατήσανσαν παρ' ἡμῖν πρακτικὴν αἱ χάριτες δημοσιεύονται ὡς εἴη: ἡ προσάγεται ὁ καταδικὸς ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίου, δημοσίᾳ συνεδριάζοντος, καὶ ἀναγινώσκεται ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ τὸ περὶ χάριτος διάταγμα ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἢ μεταβαίνει εἰς τὰς φυλακὰς ἢ εἰσαγγελεῖς καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν καταδικῶν δημοσιεύει τὸ διάταγμα.

(2) Το Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας ἀπερῆνατο ἐξόχιστα ὅτι ἡ ἐρήμην ἀπόφασις μὴ κοινοποιηθεῖσα ὑπάγεται εἰς τὴν παραγραφὴν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ εἰς τὴν παραγραφὴν τῆς ποινικῆς ἀποράσεως, διότι πρὸς ἐναρξιν τῆς τελευταίας παραγραφῆς ἀπαιτεῖται νὰ ἡ δυνατὴ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινικῆς ἀποράσεως, ἀλλ' εἶναι αὕτη ἀδύνατος, ἂν μὴ κοινοποιηθῇ ἡ ἀπόφασις

κυρργοδικῶν παραγράφονται μετὰ εἴκοσιν ἔτη, τῶν δὲ πληρμελειοδικῶν μετὰ δέκα, καὶ τῶν πταισματοδικῶν μετὰ δύο ἔτη, ἀφοῦ κατασταθῶσι τελεσιδικοί. (1) Ποιν. 5, 548, 3, Π. Ν. 120, ΣΠΝ. 174, (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 635 καὶ ἑπ.).

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 549 ἀριθλῶς συνάγεται ὅτι ἡ παραγραφή ἀρχεται ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῶν αποφάσεων, ἣτις ἐπέρχεται εἴτε διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ πρὸς χρῆσιν τῶν κατ' αὐτῶν ἐνδίκων μέσων τεταγμένου χρόνου, εἴτε διὰ τῆς ἀποβίβσεως αὐτῶν. Δ. Π. ποιν. 161 τοῦ 89. — Ἐκ τῆς γενικότητος τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 549 πηγαζει ὅτι καὶ αἱ ἐπαγούσαι χρηματικαὶ ποινὰς αποφάσεις ὑπέκκινται εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ διατασσομένην παραγραφήν. ὅθεν δὴν ἐφαρμίζονται εἰς αὐτάς αἱ περὶ παραγραφῆς διατάξεις τοῦ ἀστικῆς νόμου. Δ. Π. ποιν. 147 τοῦ 83 (*Ἀρα καὶ δοάκις, ἀποθανόντος τοῦ καταδικασθέντος, πρόκειται νὰ γίνη ἡ ἐκτέλεσις κατὰ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ).

550. Καὶ αἱ παραγραφεῖσαι ἀποφάσεις διατηροῦσιν ἐπὶ τοῦ ἐξῆς ἀποτελέσματα — 1. ὅλοι οἱ ἐπὶ κακυργήματι εἰς ποινὴν καταδικασθέντες, καὶ τινες τῶν ἐπὶ πληρμελήμασι καταδικασθέντων, διατελοῦν, κατὰ τὰ ἀρθρα 34 — 37 τοῦ ποινικοῦ νόμου, ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. — 2. οἱ ἐρήμην καταδικασθέντες κακυργοὶ στερεῦνται τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ ἀπαιτήσων νέαν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν (ἀρθρ. 470). — 3. εἰν ἡ στέρησις ἀστικῶν τινῶν δικαιωμάτων ἔχει συνεπὲς τῆς ποινῆς, ἡ ποινὴ αὕτη μένει καὶ μετὰ τὴν παραγραφὴν (ἀρθρ. 467 — 469), Ποιν. 543, 564, ΣΠΝ. 170, 174. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 641).

551. Αἱ ἐν τῇ ποινικῇ ἀποφάσει ἀπαγγελλομεναι πολιτικαὶ ὑποχρεώσεις κρίνονται κατὰ τὴν ἐν ταῖς πολιτικαῖς δίκαις μακροτέραν περὶ παραγραφῆς προθεσμίαν. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 637, 640, 692).

(Ὁμοφωνοῦσι Dalloz, Trébutien, Κωνσταντόπουλος. Ἀντίθετον γνώμην ὑπεστήριξεν ὁ μακαρίτης Παπαχρήστου, ἀλλ' ἦκιστα πειστικῶς. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὑπάγεται εἰς τὴν παραγραφὴν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ εἰς τὴν τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως καὶ ἡ κατὰ φυροδικοῦ ἐρημὴν ἀπόφασιν, πλην ἂν κοινοποιηθεῖσα κατὰ τὰ ἀρθ. 462 καὶ 466 καὶ μὴ ἀνακοπείσα καταστῇ τελεσιδικία. Ἐπίσης καὶ ἡ ὑπὸ ἀναίρεσιν διατελούσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ὡς ἐμποδίζουσα τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

(1) Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην μετὰ εἴκοσιν ἔτη μὲν καθίσταται ἀτιμωρητος πρᾶξις, εἰς τὴν ἐπεβλήθη ὀλιγοήμερος φυλάκισις ἢ κράτησις ὑπὸ τοῦ δικ. τῶν κακυρργοδικῶν, μετὰ δέκα δὲ μόνον ἔτη πρᾶξις εἰς τὴν ἐπεβλήθη πενταετής φυλάκισις ὑπὸ τοῦ δικ. τῶν πληρμελειοδικῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ποινικαὶ φυλακαί, ἥτοι τῶν καταδίκων. (1)

552. Παρὰ ταῖς φυλακὰς τῶν ὑποδίκων, κεχωρισμένα: δὲ ἀπ' αὐτῶν, ὕφιστανται, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν περιοριζουσῶν τήν

(1) Διάταγμα τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836. Περί σωφρονιστικῆς φυλακῆς.

ΜΕΡΟΣ Α'.

Περί τῆς συστάσεως καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς σωφρονιστικῆς
φυλακῆς.

1. Θέλει συσταθῇ ἀνυπερβίτως σωφρονιστικὴ φυλακὴ, τὰ πρὸς συντήρησιν τῆς ὁποίας ἔξοδα θέλουν πέσει εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Ἰστωρικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

2. Ἐντὺς τῆς φυλακῆς ταύτης θέλουν πληροῦναι τὸν χρόνον τῆς ποινῆς των, ὅσοι καταδικάζονται εἰς δεσμὰ πρόσκαιρα, εἰς εἰρκτὴν, καὶ εἰς φυλάκισιν ἐπέκεινα τοῦ ἐνὸς ἔτους. Οἱ δὲ εἰς ἀπλήν φυλάκισιν ἐνὸς ἕως πέντε ἐτῶν ἐπανορθωτικῶς καταδικαζόμενοι πρέπει νὰ εὐρίσκωνται παντὰ πᾶσι κεχωρισμένοι ἀπὸ τοὺς πρώτους.

3. Ἡ φυλακὴ αὕτη θέλει συνίσταται ἀπὸ χωρίσματα. 1) Διὰ τοὺς εἰς δεσμὰ διὰ βίου καὶ πρόσκαιρα καταδικαζόμενους. 2) Διὰ τοὺς εἰς εἰρκτὴν καταδικαζόμενους. 3) Διὰ τοὺς μὲ ἐπανορθωτικὴν φυλάκισιν παιδευομένους. — Τα δὲ τρία αὐτὰ χωρίσματα τῶν καταδίκων πρέπει πάλιν νὰ διαχωρίζονται αὐστηρότατα διὰ τὴν ἰδιαιτέραν κάθειρξιν τῶν δύο γενῶν, καὶ μάλιστα τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ ἐμποδίζηται τὸ ἀμοιβαῖον βλέμμα μεταξὺ τῶν ἀρρένων καὶ τῶν τοῦ ὕψους γένους καταδίκων ὁμοίως καὶ τὰ παιδιά τὰ μικρότερα τῶν 14 ἐτῶν πρέπει νὰ εὐρίσκωνται κεχωρισμένα ἀπὸ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας.

4. Εἰς ἕκαστον τῶν τμημάτων τούτων θέλουν ὑπάρχει οἰκίσκος (κελλία) διὰ τοὺς καταδίκους. Ἐκαστος κατάδικος θέλει κατέχει συνήθως ἴδιον οἰκίσκον (κελλίον) χωριστὸν ἂν δὲ ἡ ἀνάγκη ἐξαιπῶτος τὸ ἀπαιτήσῃ, ἢ μὴ πορὺν νὰ καταλύσων εἰς τὸν αὐτὸν οἰκίσκον καὶ δύο, ἀλλ' ὅχι ποτὲ πλείους φη τῶν τριῶν.

5. Θέλουν κατασκευασθῇ διάφοροι πρόδομοι διὰ τὴν ἐργασίαν.

6. Θέλουν κατασκευασθῇ ἰδιαιτέροι οἰκίσκοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν παιθεργῶν ποινῶν.

7. Θέλουν ὑπάρχει τὰ ἀνιγκαῖα νοσοκομεῖα πρὸς θεραπείαν τῶν νοσούντων καὶ λεωτέρων πρὸς ἐκκαθίρσιν αὐτῶν.

8. Ἐντὺς τοῦ καταστήματος θέλει ὑπάρχει καὶ ἑκκλησίαι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς θείας λειτουργίας καὶ διδασκαλίαν.

9. Ὅλα τὰ τοῦ καταστήματος οἰκήματα καὶ οἰκίσκοι (κελλία) θέλουν κατασκευασθῇ ἀναλόγως μὲ τὸν προδιορισμὸν των, λαμβανομένων ἐξαιρέτως

ἐλευθερίαν ποινῶν, ἰδιαίτεραι ποινικαὶ φυλακαί.—Ὅλα: πρέπει

ὅπ' ὅσιν ἀπάντων τῶν μέτρων, δι' ὧν πρέπει νά προληφθῇ ἡ δραπετεύσις τῶν καταδικῶν.

10. Ἐκτὸς τῶν ἀναφερομένων ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις εἰκόσων, θέλουν παρασκευασθῇ ἀνάλογα εἰκήματα ἐκτὸς τοῦ καταστήματος διὰ τὸ προσωπικὴν τῆς ὑπηρεσίας, περὶ οὗ διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 13.

ΜΕΡΟΣ Β'.

Περὶ τῆς διοικήσεως καὶ ἐφορείας τοῦ καταστήματος.

11. Ἡ ὑπερτάτη ἐπιτήρηση καὶ διοίκησις τῆς σωφρονιστικῆς φυλακῆς ἀνατίθεται εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν γραμματέα· ἡ δὲ ἀμείστος αὐτῆς ἐπαγρυπνησις εἰς ἐφορείαν συγκαταμένῃ ἀπὸ τῶν ἀνήκοντα διοικήτην, τὸν πρόεδρον καὶ τὸν εἰσαγγελεῖα τοῦ πρωτοδικείου, εἰς τὴν ἐπείαν ἐναπόκειται ν' ἀποφασίξῃ περὶ παιδαγωγικῶν ποινῶν καὶ παραπόνων τῶν καταδικῶν· περὶ τῆς πολλῆς ἐργασίας αὐτῶν καὶ περὶ τῶν σκληρῶν ἐργῶν, τῶν καταλλήλων εἰς τὸν νόμιμον σκοπὸν τῆς ποινῆς, καὶ τοῦτο μετὰ προηγηθείσαν ἐξετασὶν καὶ γνωμοδοτήσιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ καὶ κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ παρόντος διατάγματος. Θέλει δὲ ἐπαγρυπνεῖ πρὸς τοῦτοις ἡ ἐφορεία, ὥστε αἱ παραχωρηθεῖσαι ἐξαιρέσεις διὰ τοὺς ἐπανορθωτικῶς παιδευομένους νά μείνωσι μὲ εὐσχημον αὐστηρότητα ἐντὸς τῶν ὁρίων, τὰ ἅπτα ἡ βαρύντης τοῦ νόμου καὶ αὐτοῦ τοῦ τυποῦ τῆς ποινῆς ἀπαιτεῖ τῷ ὄντι, καὶ ὥστε αἱ ἐν τῷ παρόντι διατάγματι συγκαταβάσεις, αἱ τεθεῖσαι πρὸς ἀμείβην καὶ προτερσπὴν τῶν καταδικῶν εἰς τὸν ἡθικὸν βίον, νά ἐνεργῶνται μετὰ συνέπειαν.

12. Τῆς ἐφορείας ταύτης τὰ μέλη θέλουν ἐπισκεπτεσθαι ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος τοῦλάχιστον τὴν φυλακὴν, καὶ τοῦλάχιστον ἀπαξ τοῦ μηνὸς συνερχέσθαι εἰς συνεδρίασιν· τὸ δὲ πρωτόκολλον τῶν παρατηρήσεων, τῶν συζητήσεων καὶ ἀποφασίων τῶν θέλει ἐξαποστέλλει ἐκάστοτε χωρὶς ἀναβολῆς ἐν ἐπικυρωμένῳ ἀντιγράφῳ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν γραμματέα. Ἡ ἐφορεία αὕτη κάμνει τὰς ἀποφάσεις δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας, καὶ χωρὶς νά ἀναμειχθῇ ποῶς εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ καταστήματος, δοκιμάζει πρὸ πάντων τὴν κατάργησιν τῶν καταχερσεων καὶ σφαλμάτων διὰ τῆς ἀντικειμένης συνεντεύξεως μὲ τὸν ἐπιθεωρητὴν, ἐνεργουσα ἀμειδί τὴν ὑπηρεσίαν τῆς.

13. Τὸ εἰκονικὸν, ἡ ἀσυνεμία, ἡ ἐσωτερικὴ διοίκησις, καὶ ἡ ἐπιστάσις ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ καταστήματος, ἀνατίθεται εἰς ἓνα ἐπιθεωρητὴν, λαμβάνοντα ἀπὸ τὴν Γραμμ. αὐτῶν τῶν Ἑσωτερικῶν τὰς ἀναγκασίας διαταγὰς καὶ ἐδηγίας, καὶ ἐναφερέμενον πρὸς αὐτὴν ὡσαύτως, ἐν ὅσῳ τεύτε κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ παρόντος διατάγματος ἵεν ἤθελε γενῇ πρὸς τὴν ἐφορίαν. Εἰς ἰδιαίτερος ὑπάλληλως διευλύνει τὰ τοῦ λογιστικοῦ, ὅστις, θεωρούμενος ὡς ἐλεγκτὴς τοῦ εἰκονικοῦ καὶ τοῦ ταμείου τοῦ καταστήματος, ἀντίστοιχῇ εἰς τὸν ἐπιθεωρητὴν, καὶ εἶναι συνεπιδούχος μὲ αὐτόν, καὶ ἐγγυᾶται μὲ ἑλὴν τοῦ τῆς περικοσίαν. Εἰς ἐπὶ τῶν ἑργῶν ἐπιστάτης θέλει ἐπιφορτισθῇ τὴν διευθύνειν τῶν ἐργασιῶν τῶν καταδικῶν. Περὶ δὲ τῆς διατρέψεως, ἐνδυμασίας, τοῦ ὕπνου καὶ τῆς καθαριότητος

νά ᾗναι ἀσφαλῶς ἡσφαλισμένοι, ἀλλὰ συγχρόνως καθαροί καὶ ὑγιεῖναι. Ποιν. 230 ἔ. (Γαλλ. Ποιν. Δίκ. 603, 604).

αὐτῶν, φροντίζει εἰς ἐπιμελητῆς, ἔχων ὑπ' αὐτὸν τοὺς ἀναγκαίους ὑπηρετάς. Εἰς ἰδιαίτερος κλειδοποιός, ὅστις δύναται νὰ μετέρχεται τὸ ἔργον τοῦ ἐντὸς τοῦ δήμου, θέλει φροντίζει τὰς συμπιπτούσας κλειθροεργασίας τῆς σωφρονιστικῆς φυλακῆς, διοριζόμενος καὶ ὀρκιζόμενος πρὸς τοῦτο.—'Ο ἐπιθεωρητῆς, ὁ ἐπιμελητῆς, καὶ οἱ ὑπηρεταὶ πρέπει νὰ κατοικῶσιν ἐντὸς τοῦ καταστήματος· ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ λογιστικοῦ, ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων, καὶ ὁ κλειδοποιός ἡμποροῦν νὰ ἔχωσι καὶ ἐκτὸς κατοικίαν.—'Ο στρατιωτικὸς σκοπὸς τῆς φυλακῆς διδεται ἀπὸ τῆν φρουράν.

14. Ἀπαντες οἱ διαλαμβανόμενοι εἰς τὸ προηγούμενον ἀξίον διορίζονται παρὰ τοῦ Βασιλέως, ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματειᾶς, ἐξαιρουμένων τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες καθυποβάλλονται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ γραμματέως τῶν Ἑσωτερικῶν παρὰ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τοῦ καταστήματος. 'Ο βαθμὸς καὶ ὁ μισθὸς τῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν θέλει κανονισθῇ παρ' Ἑμῶν δι' εἰδικοῦ διατάγματος.

15. Πρὸς τέλεσιν τῆς θείας λειτουργίας καὶ πρὸς θεησκευτικὴν διδασκαλίαν διορίζεται εἰς ἱερεῖς. Τοὺς δὲ ἀσθενούντας ἐπισκέπτεται ὁ κατὰ καιρὸν ἱατρός τῆς διοικήσεως.

16. 'Ο Ἑμέτερος ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν γραμματέως θέλει ὑπεβάλλει εἰς Ἑμᾶς κατ' ἔτος ἰδιαίτεράν ἐκθεσιν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς φυλακῆς.

ΜΕΡΟΣ Γ'.

Περὶ τῆς ὑποδοχῆς καὶ τοῦ τρόπου τῆς μεταχειρίσεως τῶν καταδικῶν εἰς τὴν σωφρονιστικὴν φυλακὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1.

Γενικοὶ ὁρισμοί.

17. 'Ο ἐπιθεωρητῆς σφραγιστὸς εἰς βιβλίον, ἐπὶ τούτῳ διωρισμένον, τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνὸς ἐκάστου καταδικῶν, ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὴν φυλακὴν, καθὼς καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν καταδίκην.

18. Οἱ καταδικοὶ διάγουσιν εἰς τοὺς εἰκίσκους τῶν ἡσυχῶς καὶ σιωπηλῶς· πᾶσα περὶ τοῦτο παράβασις τιμωρεῖται μὲ πειθαρχικὴν ποινὴν.

19. Οἱ καταδικοὶ μένουσιν εἰς τοὺς εἰκίσκους τῶν, ἐν καιρῷ μὲν θέρεως, ἔτι πλέον τῶν ἐννέα ὥρῶν, ἐν καιρῷ δὲ χειμῶνος, ἕξι· πλέον τῶν δώδεκα.

20. Οἱ καταδικασθέντες εἰς δεσμὰ καὶ εἰς εἰρητὴν φέρουσιν ἰδιαίτεράν, καὶ ἀπ' ἀλλήλων διαφέρουσιν, ἐνδυμασίαν, ἐπιτυλαττομένης τῆς ἐκτέλεσεως τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ποιν. νόμου περὶ τῶν εἰς δεσμὰ καταδικασθέντων.

21. Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς καταδικῶνς πᾶν εἶδος χαρτοπαιγνίου ἢ ἄλλως τυγχροῦ παιγνιδίου.

22. Καὶ τὰ πνευματώδη ποτὰ εἶναι ἀπηγορευμένα εἰς τοὺς καταδικῶνς, ἐκτὸς ἂν ᾗθελε διατάξει τὴν χρῆσιν αὐτῶν ὁ ἱατρός.

553. Οἱ ἐπιστάται: τῶν φυλακῶν τῶν ὑποδικῶν διορίζονται

23. Ὅσα πράγματα ἤθελαν ἔχει μεθ' αὐτοῦ ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὴν φυλακὴν καταδίκος, μὴ ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ χρῆσιν, καταγράφονται ἐπὶ παρυσίᾳ αὐτοῦ, καὶ πωλοῦνται διὰ πληρωμὴν τῶν χρεῶν του, ἢ φυλάττονται κατὰ μέρος, διὰ νὰ τῷ ἐπιστραφοῦν, ὅταν ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς.

24. Πᾶν χρηματικὸν δάνειον μεταξὺ τῶν καταδικῶν εἶναι ἀπηγορευμένον.—Παραιεῖως ἀπαγορεύεται αὐστηρότατα εἰς ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ καταστηματος νὰ δώσωσι τι εἰς τοὺς καταδικούς, ἢ νὰ λάβωσι τι παρ' αὐτῶν, καὶ τοῦτο ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ καὶ ἀποβολῇ τῆς ὑπηρεσίας.

25. Ἐάν καταδικὸς εἴπῃ ὑβριστικὰς λόγους πρὸς ὑπαλλήλῳ τινα τῆς φυλακῆς, οὗτος ἀναφέρεται ἀμέσως περὶ τούτου εἰς τὸν ἀνώτερον του. ἀπογεύγων πᾶσαν ἀπόκρισιν· ῥητῶς ἀπαγορεύονται ὅλαι αἱ κατὰ τῶν καταδικῶν σκληραὶ καὶ ὑβριστικαὶ ἐκφράσεις ἐκ μέρους τῶν ὑπαλλήλων τῆς φυλακῆς, καθὼς καὶ πᾶτα μεταξὺ αὐτῶν οἰκειότης.

26. Εἰς τοὺς προδρόμους τῆς ἐργασίας εἶναι πάντοτε τοιχοκολλημένοι οἱ νόμοι καὶ οἱ κανονισμοί, ὅσοι ἀφορῶσι τοὺς καταδικούς· ἀπὸς δὲ τῆς ἐδουμῆδος ὅλα ταῦτα θέλουν ἀναγινώσκεσθαι καὶ ἐρμηνεύεσθαι παρὰ τοῦ ἐπιστάτου εἰς γνῶσιν τῶν καταδικῶν.

27. Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς φυλακῆς κρατεῖ βιβλίον ὑπὸ τὸ ὄνομα βιβλίον διαγωγῆς, ἐν ᾧ καταγράφει πᾶσαν ἐπαινοῦ ἢ ψόγου ἀξίαν πράξιν τῶν καταδικῶν, καὶ πᾶσαν κατ' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν. — Συγγραφεῖται εἰς ἕκαστον καταδικὸν νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ βιβλίου τούτου, ἀλλὰ δὲν θίβει γίνεσθαι ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς ἐφορείας σὺνδριμὰ ἐν αὐτῷ καταγραφή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2.

Περὶ ἐργασίας τῶν καταδικῶν.

28. Οἱ καταδίκαι ὑποβάλλονται εἰς ἐργασίαν κατὰ τὰ ἄρθρα 9, 10, 11, καὶ 12 τοῦ ποιν. νόμου· ἀλλ' εἰς καταδικούς, ἔχοντας ἡλικίαν μικροτέραν τῶν 14 ἐτῶν, πρέπει νὰ δοθῇ προσοχή, ὥστε νὰ λάβωσι τὴν ἀνάλογον εἰς τὸ ἔξῃς δι' αὐτοὺς διδασκαλίαν τοῦ σχολείου, καὶ νὰ μάθωσιν ἐργάζεσθαι. Τὸ μέτρον τοῦτο θέλει ἐκταθῇ γενικῶς ἐφ' ὅλους τοὺς νέους καταδικούς, τοὺς ὑπὲρ τὰ 14 ἐτῶν ἔχοντας, καὶ εἰς τὸν πολιτικὸν βίον ἐπιστρέφοντες, ἐν ὅσῳ ὁληθῇ διὰ τοῦ μέτρου τούτου θὲν ματαιοῦται ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ποινῆς.

29. Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐργασίας πρέπει νὰ βασιλεύῃ, εἰς τοὺς ἐπὶ τούτῳ προδρόμους βαθυτάτη σιωπή. ἐξαιρουμένων τῶν ἀναγκῶν εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτῶν διασπαρῆσεων.

30. Τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας τοῦ καταδίκου ἀνήκει εἰς τὴν κυβέρνησιν· ἡ τιμὴ τοῦ ἔργου ἐνὸς ἑκάστου κανονίζεται παρὰ τῆς ἐφορείας καὶ διανέμεται ὡς ἐφεξῆς.—Τὸ ἥμισυ μένει διὰ τὸ κατὰστημα· τὸ ἓν τέταρτον τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ καταδίκου πρὸς ἐμψύχωσιν τῆς φιλοπονίας του. τὸ τελευταῖον τέταρτον ἀποτελεῖ συνήθως τὰ ἀποθημακτικὰ κεφάλαια, τὰ ὅποια θέλουν χρησιμεύει πρὸς ὅτελος τοῦ καταδίκου, ὅταν οὗτος ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς· ἐν δὲ ὁ καταδικὸς ἔχῃ οἰκογένειαν, ἥτις ἀποδεδειγμένως χρῆται

παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας· οἱ δὲ τῶν ποινικῶν

βοηθείαι, τότε δύναται κατ' ἐγκρίσιν τῆς ἐφορείας, νὰ διατεθῇ ὑπὲρ αὐτῆς τὸ ἥμισυ τοῦ ἐσχάτου τούτου τετάρτου. Ἐν περιπτώσει ἀποθνήσκουσιν καταδίκαι, ἀνευ διαδόχων, τὰ ἀποθεματικὰ ταῦτα κεφάλαια μένουσι πρὸς ὄφελος τοῦ καταστήματος (βλ. ἄρθρον 27 τοῦ ποινικοῦ νόμου).

31. Οὐδεὶς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς φυλακῆς δὲν ἔμπορεῖ περὶ νὰ λαβῇ κέρδη ἀπὸ τὰ προμηθευόμενα εἰς τοὺς καταδικούς πράγματα· οὕτε νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὰ εἰς ἐργασίαι διὰ λογαριασμόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3.

ΠΟΙΝΙΚΑὶ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ.

32. Αἱ ποιναὶ τῶν ἐνδιαλαμβανόμενων εἰς τὸ παρὸν κεφάλαιον παραβάσεων ἐπιβάλλονται παρὰ τῆς ἐφορείας ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς φυλακῆς καὶ ἐκτελοῦνται παρὰ τοῦ τελευταίου τούτου.

33. Οἱ ἐν τῇ φυλακῇ τιμωροῦνται ἕνεκα κραυγῆς, ἀπειθείας, ὕβρεως καὶ ἐρίδων. 1) Εἰς ἔρημον ἢ σκοτεινὸν οἰκίσκον, καὶ εἰς διαίταν ἀνοψον (régime du pain et de l'eau) μέχρι 22 ἡμερῶν. 2) Ἐνεκα βίας, συνδυασμένης μὲ ἀδικισμὸς μετὰ τῶν καταδικῶν, εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν μέχρι δέκα ἡμερῶν· ἐν ὑποτροπῇ δὲ μέχρις εἴκοσι ἡμερῶν. 3) Ἐνεκα ἀπειλητικοῦ, ἢ ὕβριστικοῦ τρόπου πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν μέχρι ἑνὸς μηνός. 4) Ἐνεκα ὑβριστικῶς, εἰς σκοτεινὸν οἰκίσκον καὶ διαίταν ἀνοψον μέχρι δέκα ἡμερῶν, καὶ περιπλόν εἰς πρόστιμον μέχρι τοῦ τετραπλοῦ τῆς τιμῆς τοῦ ὑφαιρουμένου πράγματος. Τὸ πρόστιμον ἔχει λαμβάνεσθαι ἀπὸ τὸ διδόμενον εἰς τὴν καταδικὸν μέρος τοῦ ἡμεροσίου κέρδους του. Ἐν ὑποτροπῇ δὲ ἔμπορεῖ νὰ διπλασιασθῇ ἡ ποινὴ. 5) Ἐνεκα ἀπειθῶς ἐργασίας, εἰς σκοτεινὸν οἰκίσκον, καὶ διαίταν ἀνοψον, μέχρι τῆς ὑστέρης τοῦ ἀπειθούντος. 6) Ἐνεκα ἐκουσίας βλάβης πραγμάτων, εἰς οἰκίσκον σκοτεινόν, καὶ διαίταν ἀνοψον μέχρι τριῶν ἡμερῶν· ἡ δὲ ἀποζημίωσις γίνεται δι' ἀραισίμως ἐκ τοῦ φηθέντος μέρους τοῦ κέρδους. 7) Ἐνεκα ἀπειθῶς δραστηριότητος, εἰς σκοτεινὸν οἰκίσκον καὶ διαίταν ἀνοψον, μέχρις ἑνὸς μηνός.

34. Ἡ διάρκειαι τῆς ποινῆς τοῦ σκοτεινοῦ οἰκίσκου δὲν ἔμπορεῖ ποτὲ νὰ ᾖ πλέον τῶν δέκα ἡμερῶν κατὰ συνέχειαν· ἡ δὲ τῆς εἰς ἀνοψον διαίταν καταδικῆς, ποτὲ πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν κατὰ συνέχειαν, εὐδὲ τῶν εἰκοσιν ἡμερῶν ἐντὸς τοῦ ἑνὸς μηνός.

35. Ἐν καταδικῇ τις πράττει ἄλλα παρὰ τὰ ἐν τῷ παρόντι κεφαλαιῷ προβλεπόμενα καὶ ἀπαγορευόμενα διὰ τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐπὶ ποινῇ ἀνομήματα, τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ ἰδίου ποινικοῦ νόμου.

36. Ὅταν καταδικῇ τις φέρηται κακῶς καὶ μὲ τρόπον ἐκθέτοντα εἰς κίνδυνον τὴν ἀσφάλειαν τῆς φυλακῆς, ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ καταστήματος ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐνεργῇ εὐθὺς προσωρινῶς τὴν εἰς σκοτεινὸν οἰκίσκον κράτησιν αὐτοῦ. Χωροῦται δὲ μὴ νὰ ἀναφέρῃ περὶ τούτου εἰς τὴν ἐφορείαν ἐντὶς 24 ὥρων.

37. Ἡ ἐφορεία ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ διατάξῃ τὴν διαμείωσιν τῶν φυλα-

φυλακῶν, παρὰ τοῦ Βασιλέως. — Τὰ παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς συντατίζεμενα βιβλία (ἄρθρ. 231 καὶ 546), πρὶν γινῇ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4.

Περὶ τῆς διατροφῆς καὶ τοῦ ἱματισμοῦ τῶν καταδίκων.

38. Οἱ φυλακισμένοι λαμβάνουσιν ὡς τρεπὴν. 1) Τὸ πρόγευμα ἑκατὴν δράμια ἄρτου. 2) Τὸ γεῦμα, ζωμόν, λάχανα, καὶ ἑκατὴν δράμια ἄρτου. 3) Τὸ δείπνον, ζωμόν, καὶ ἑκατὴν δράμια ἄρτου. — Τὰς πέμπτας καὶ κυριακάς ἕκαστος κατάδικος λαμβάνει τὸ γεῦμα, ἐκτὸς τῆς συνήθους τρεπῆς, καὶ 80 δράμια κρέατος, ἐξαιρουμένων τῶν μηνῶν τοῦ θέρους.

39. Οἱ ἐν τῷ νοσοκομείῳ κατάδικοι λαμβάνουσι τὴν παρὰ τοῦ ἱατροῦ διαταχθεῖσαν τρεπὴν.

40. Ἐκαστος κατάδικος ἔχει ἰδιαιτέραν κλίνην συνισταμένην 1) Ἐκ μιᾶς σιβάδος (puillasse). 2) Ἐκ δύο σινδονίων. 3) Ἐξ ἐνὸς μαλλίνου ἢ βαμβαικεροῦ σκεπάσματος. — Τὰ σκεπάσματα καὶ τὰ στρώματα θέλουσιν πλύνεσθαι τοῦλάχιστον δις τοῦ ἔτους, καὶ ἕκαστος κατάδικος θελεῖ τινασσοῖ τὸ ἰδικόν του ἀπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἑβδομάδος δις τοῦλάχιστον τοῦ μηνὸς θέλουσιν πλύνεσθαι τὰ σινδόνια.

41. Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 20 ἀνατερεθεῖσα ποινικὴ ἐνδυμασία διορίζεται 1) Δια μὲν τοὺς εἰς δεσμὰ καταδικασμένους, εἰς ἐνδυμασίαν στακτέραν (gris) μὲ βάρδους κιτρίνας ἐνὸς δακτύλου πλάτους καὶ 6 δακτύλων ἀποστάσει ἀπ' ἀλλήλων. 2) Διὰ δὲ τοὺς εἰς εἰρκτὴν καταδικασμένους, μὲ μαύρας βάρδους τοῦ αὐτοῦ πλάτους καὶ τῆς αὐτῆς ἀποστάσεως. — Αἱ ἐνδυμασίαι αὗται θέλουσιν εἶσθαι, τὸν μὲν χειμῶνα βαμβακεραί, τὸ δὲ θέρος λιναί.

42. Οἱ εἰς φυλάκισιν καταδικασμένοι θέλουσιν φέρει τὰ ἴδια τῶν ἐνδύματων· ἀλλ' εἰὰν ταῦτα ᾖναι εἰς κακὴν κατάστασιν, ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ καταστηματος θέλει φροντίσει περὶ τῆς διορθώσεως αὐτῶν. ἢ θέλει δώσει εἰς αὐτοὺς νέα, ἀναλογοῦντα εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ποινῆς αὐτῶν, ἐπὶ πληρωμῇ ἀπὸ τῶν κέρδη τῆς ἐργασίας τῶν, διδομένη ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

43. Ἐκτὸς τούτου ἕκαστος κατάδικος, εἴτε ἀνὴρ, εἴτε γυνή, λαμβάνει τὰ ἀκόλουθα 1) Ἐνα ζευγάρη παπούτσι. 2) Τρία ζευγάρη βαμβακερῆς σάλι-τσας. 3) Ὑποκάμισα. 4) Ὑνέμακτρα δύο. 5) Δύο λαιμοδεταί. 6) Δύο νυκτερινοὶ πῆλεις. 7) Μίαν σκούπαν τῶν ἐνδυμάτων. 8) Μίαν σκούπαν τῶν ὑποδημάτων. 9) Ἐν κτένιον. 10) Ἐν κεράμιον ἄγγειον ὕδατος. 11) Ἐνα κεράμιον νιπτήρα. 12) Μίαν ἀμίδα. 13) Ἐν σκαμνίον. 14) Δύο χειρὶμακτρα. 15) Ἐν σάγμα. — Οἱ ἄνδρες λαμβάνουσι πρὸς ταῦτα δύο ζευγάρη εὐαεράκια, καὶ αἱ γυναῖκες δύο εὐαερότανα (jupons). τέλει δίδεται τὸν χειμῶνα εἰς ἕκαστον κατάδικον μία καπότα.

44. Αἱ ἐνδυμασίαι αὗται θέλουσιν συνίστασθαι, διὰ μὲν τοὺς εἰς εἰρκτὴν καὶ δεσμὰ καταδικασμένους ἄρρενας ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα ἱμάτια 1) βρακίον 1 γελίκιον 1 χιτωνίσκον 1 σκούφον ὅλα ἐκ τῆς προσδιορισθείσης ὕλης. Διὰ δὲ τὰς εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν καταδικασμένας γυναῖκας εἰς τὰ ἑξῆς 1 φουστάνιον 1 χιτωνίσκον 1 περιστήθιον 1 σκούφον ὅλα ἐκ τῆς προσδιορισθείσης ὕλης.

χρήσις αὐτῶν, μενογραφουῦνται ἐφ' ἐκάστης σελίδος, καὶ ὑπο-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3.

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ὑποδοχῆς τῶν καταδίκων καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀστυνομίας.

45. Ὄταν ὁ κατάδικος εἰσέρχεται εἰς τὴν φυλακὴν, τὴν ἐπισκέπτεται ἀμέσως ὁ ἱατρός, καὶ, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, τὸν φέρουσιν εἰς τὸν λευτρὸν μετὰ τὸν λευτρὸν, τὸν κευρεύουν καὶ τὸν ἐνδύουν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἀρθρῶν 41, 42, 43 καὶ 44.

46. Ἀφ' οὗ ἐνδύθῃ ὁ κατάδικος, φέρεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐπιτελεστικοῦ, διὰ νὰ καταγραφῶσι τὰ χαρακτηριστικά του, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 17 διαλαμβανόμενα· ἕκαστος κατάδικος λαμβάνει εὐθὺς ἓνα ἀριθμὸν. Συγχρόνως ἐγγεγραφέται εἰς ἕκαστον κατάδικον βιβλίον, τὸ ὅπερ περιεχει τὴν καταγραφὴν ὅλων τῶν δειντῶν εἰς αὐτὸν πραγμάτων, διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ὁποίων λογίζεται ὑπεύθυνος.

47. Οἱ κατάδικοι, τοὺς ἐπίκεινται ὁ ἱατρός ἀναγνωρίζει ὡς ἀσθενεῖς, φέρονται εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ νοσοκομείου, οἱ δὲ ὑγιεῖς κλείνεται εἰς τὸ δ: αὐτοὺς προσδιορισμένον τμήμα κατὰ τὴν διατάξιν τῆς ποινικῆς ἀποτάξεως, καὶ ἐπιφορτίζονται παρὰ τοῦ ἐπιτελεστικοῦ ἐργασίαν ἀνάλογον μὲ τὸ εἶδος τῆς καταδίκης, τὸ φύλον, τὴν ἡλικίαν, τὴν εὐφυίαν, καὶ τὴν σωματικὴν τῶν ὁργανισμόν.

48. Ὑάκη καὶ ἄλλα ἄχρηστα πράγματα, ἔσα οἱ κατάδικοι φέρουσι μετ' ἑαυτῶν εἰς τὸ κατάστημα, καὶ τὰ ἐπεία δὲν ἔμπορουν νὰ χρησιμεύσωσι κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 23 ὁρισμῆνα, καλούνται, ἐπιτηρεύοντες τοῦ ἐπιστάτου, καὶ παρόντος τοῦ καταδίκου.

49. Ἐάν οἱ κατάδικοι δὲν φέρωνται φρενίμως, καὶ διαταρβέντες παρὰ τοῦ ἐπιστάτου, δὲν ὑπακούωσιν, ἢ δὲν ὑπάγωσιν εἰς τοὺς εἰκόλους των, ἢ στρατιωτικὴ φυλακὴ ἔμπορὴ νὰ διαταρβῇ, γενόμενων ἐπὶ ματαίῳ τριῶν παραινεσεων, νὰ μεταχειρισθῇ κατ' αὐτῶν τὴν δύναμιν.

50. Οἱ κατάδικοι δὲν ἔμπορουν νὰ κοινωνῶσι μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων των ἄνευ ἀδείας τοῦ ἐπιστάτου. Πᾶσα δὲ πρὸς τοῦτο συγχωρηθεῖσα συνέντευξις, πρέπει νὰ γίνηται εἰς τὴν ἐπὶ τοῦτω προσδιορισμένον τόπον. Ὁ κατάδικος δελεῖ εἶναι χωρισμένος ἀπὸ τοὺς προσερχομένους διὰ διπλῶν διαφρακτῶν, τοις αὐτοῦ τρόπου, ὥστε πᾶσα ἀφῆ ἢ παράδοσις πραγμάτων νὰ ᾔναι ἀδύνατος.

51. Ἐχει τὴν ἀδειαν ὁ ἐπίστατος νὰ ἐξερευνῇ (fouiller), ἐάν τὸ κριμινὸς καλόν, ὅστις ἐκείνους, ἔσοι εἰσέρχονται εἰς τὸ κατάστημα ἢ ἐξέρχονται αὐτοῦ. Ἡ ἐξερεύνησις οὕτῃ πρέπει νὰ γίνηται παρ' ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ φύλου.

52. Αἱ ἐπισκέψεις δὲν ἔμπορουν νὰ διαρκέσωσι πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας, καὶ νὰ ἐπαναληφθῶσι παρὰ τῶν αὐτῶν ἐντὶς τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς ἐφορείας.

53. Τὰ γράμματα, καὶ ὅ,τι ἄλλο δίδεται ἔξωθεν διὰ τοὺς καταδικούς, τὰ λαμβάνει ὁ ἐπίστατος, καὶ ἀφ' οὗ τὰ ἀνέλθῃ, καὶ θεωρήσῃ, τὰ πεδίδει εἰς

γράφονται ἐν τέλει τὰ μὲν τῶν διὰ τοὺς ὑποδίκους φυλακῶν

αὐτὸν, ἐὰν ἰσχυρὰ αἰτία δὲν τὸ ἀπαγορεύῃ. Ἐπενροθωτικῶς καταδικασμένοι ἔμποροὺν νὰ γραψοῦν εἰς τοὺς γνωστοὺς ἢ συγγενεῖς των, ἀλλ' εἶναι χρεῖα νὰ ζητήσωσι πρὸς τοὺς τὴν ἀδειαν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, πληρῶνοντες τὰς ὕλας τοῦ γραφίματος ἀπὸ τὸν πόνον τῆς ἐργασίας των.

54. Τὰς ἐργασίμους ἡμέρας ἐγείρονται οἱ κατάδικοι τῆς κλίνης. Τὴν 5 ὥραν κατὰ Μάρτιον, Ἰούνιον, Ἰούλιον καὶ Αὐγουστον. Τὴν 6, κατὰ Μάρτιον, Ἀπρίλιον, Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτώβριον. Τὴν 6 $\frac{1}{2}$ ἢ 7 κατὰ Νοέμβριον, Δεκέμβριον, Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον.

55. Ἡ γρήσις τῶν ἐργασίμων ὥρῶν προσδιορίζεται ὡς ἑξῆς:

Τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα (ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου μέχρι 31 Μαρτίου). Πρὸ τοῦ γεύματος ἐργασία.

Ἀπὸ τὰς 8 ἕως τὰς 9 πρῆγμα καὶ ἀνάπαυσις.

Ἀπὸ τὰς 9 ἕως τὴν 1 ἐργασία ἢ διδασκαλία.

Ἀπὸ τὴν 1 ἕως 2 $\frac{1}{2}$ γεῦμα καὶ ἀνάπαυσις.

Ἀπὸ τὰς 2 $\frac{1}{2}$ ἕως 6 ἐργασία.

Ἀπὸ τὰς 6 ἕως 7 δεῖπνον καὶ ἀνάπαυσις.

Ἀπὸ τὰς 7 ἕως 9 ἐργασία.

Τὴν ἀνοιξιν καὶ τὸ θέρος (ἀπὸ 1 Ἀπριλίου ἕως 30 Σεπτεμβρίου). Πρὸ τοῦ προγεύματος ἐργασία.

Ἀπὸ τὰς 8 ἕως τὰς 9 ὥρας πρῆγμα καὶ ἀνάπαυσις.

Ἀπὸ τὰς 9 ἕως 2 ἐργασία ἢ διδασκαλία.

Ἀπὸ τὰς 2 ἕως 4 γεῦμα καὶ ἀνάπαυσις.

Ἀπὸ τὰς 4 ἕως 7 $\frac{1}{2}$ ἐργασία.

Ἀπὸ τὰς 7 $\frac{1}{2}$ ἕως 8 $\frac{1}{2}$ δεῖπνον καὶ ἀνάπαυσις.

56. Ἀνὰ πᾶσαν τριμηνίαν κουρεῦνται οἱ κατάδικοι.

57. Ἡχῆσαντες τοῦ πρώτου πρωῒνου κώδωνος, οἱ κατάδικοι ἐγείρονται τῆς κλίνης, ἐνδύονται, σαρῶνουν τοὺς οἰκίσκους των, συγυρίζουν τὰ στρώματά των, καθαρρίζουσιν τὰ ἐνδύματά των, πλύνουσιν τὰς χεῖρας καὶ τὴν ὄψιν, κτανίζονται καὶ ἀνοίγουν τὰ παράθυρά των, ὥστε νὰ ᾔναι ἑτοιμοὶ νὰ ἐξέλθωσιν, ὅταν ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων ἀνέλξη τοὺς οἰκίσκους των.

58. Ἡχῆσαντες τοῦ δευτέρου κώδωνος, ὅστις θέλει κραθεῖ ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὸν πρώτον, ἀνοίγει ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων μετὰ τῶν βοηθῶν αὐτοῦ τοὺς οἰκίσκους τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ καταστήματος· ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνοιξιν τῶν θυρῶν, ὁ κατάδικος ὑπάγει καὶ πλύνει τὰ ἀγγεῖά του, γυμνίζει τὴν στάμναν του, ἐπιστρέφει εἰς τὸν οἰκίσκον του, καὶ στέκει ἑτοιμος εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίσκον ἄλλον.

59. Οἱ κατάδικοι, ἀφοῦ τελειώσωσιν ὅλα τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὁρισμένα, ὀδηγοῦνται ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῶν ἔργων εἰς τοὺς προδόμευς τῆς ἐργασίας. — Πρὶν ἀρχίσωσι τὰ ἔργα, ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων ἢ κατάδικος διωρισμένος ἀπὸ τὸν ἐπιστάτην ἀναγινώσκει προσευχὴν· τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὸ τέλος πάσης ἡμεροσίστου ἀσχολίας. Τὴν ἑσπέραν πάσης ἐργασίμου ἡμέρας ὁ κατάδικος, πρὶν ἀναχωρήσῃ εἰς τὸν οἰκίσκον του, χρεωστὴ νὰ βαλῇ εἰς τὰξιν τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὸ ἔργον του.

60. Ἡχῆσαντες τοῦ ἑσπερινοῦ κώδωνος ὑπάγουσιν οἱ κατάδικοι ἐν τάξει

παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ, τὰ δὲ τῶν διὰ τοὺς καταδίκους παρὰ τοῦ νομάρχου. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 607).

καὶ ἄνευ θεοῦ εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκίσκων των, ὅπου διαμένουν, ἕως ὅτου τοὺς κλείσῃ ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων. — Εἶναι δὲ ἀπηγορευμένον εἰς αὐτοὺς νὰ ἔχῃσι εἰς τοὺς οἰκίσκους των.

61. Ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων καὶ οἱ ὑπηρεταὶ θέλουν εἶσθαι εἰς ἄκρον ἄγρυπνοι, ὥστε οὐδεὶς καταδίκος νὰ κοινητῇ με ἄλλον ἀπὸ τὸν οἰκίσκον. Εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς καταδίκους νὰ εἰσέρχωνται τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς οἰκίσκους των, χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ ἐπιστάτου τοῦ καταστήματος καὶ τὴν συνοδίαν ἑνὸς φυλάκος. — Ὁ φέρων τὴν τροφὴν τῶν εἰς σκεπαινὸν οἰκίσκον κρατουμένων ἐπιστάτης θέλει ἀποφεύγει πᾶσαν μετ' αὐτῶν συνομιλίαν καὶ δὲν θέλει δώσει ποτὲ ἀκρόασιν εἰς ὅσα ᾔθελον τοῦ εἰπεῖν. Ἐκτὸς ἂν ᾔθελον ζητήσῃ νὰ διηγήσῃσι μὲ τὸν ἐπιστάτην τοῦ καταστήματος.

62. Οἱ πρόδομοι τῆς ἐργασίας θέλουν σαφένεσθαι ἀπὸ ἑνὸς τῶν καταδίκων κατὰ σειρὰν, ὅστις θέλει φροντίζει συγγενίως καὶ τὴν καθαριότητα τῶν εἰς κοινὴν χρῆσιν πραγμάτων.

63. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ καταστήματος ἐπιτηρεῖ πάντοτε τοὺς καταδίκους εἰς τὴν τράπεζαν, βοηθούμενος εἰς τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὑπηρεταί, φροντίζει τὴν διατηρήσιν τῆς εὐταξίας, καὶ προσέχει ὥστε καὶ τὰ ἀγγεῖα καὶ τὰ βρώματα νὰ ᾔναι καθαρὰ.

64. Ὁ χήσαντος τοῦ κώδωνος ἀνοίγουν αἱ θύραι τοῦ δωματίου τῆς τραπέζης καὶ αἱ καταδικοὶ κάθονται ἐν τάξει εἰς τὴν τράπεζαν, λαμβάνων ἕκαστος τὴν προδιωρισμένην του θέσιν. Μετὰ ταῦτα φέρονται τὰ φαγητὰ καὶ παραδίδονται εἰς ἕκαστον ἢ μερὶς αὐτοῦ.

65. Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ φαγητοῦ οἱ καταδικοὶ φυλάττειν βαθυτάτην σιωπὴν καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ διηγήσωνται εἰμὴ τότε μόνον εἶναι ἡ ἀνάγκη νὰ διευθύνῃσι ζητήσιν τινα ἀφορῶσαν τὴν τράπεζαν αὐτήν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς τραπέζης δίδεται ἡ διαταγὴ νὰ σηκωθῇσι, καὶ οἱ καταδικοὶ σηκούμενοι ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, παραδίδουν εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ ὑπηρετὴν τὰ σκεύη τῆς τραπέζης. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀναχωροῦσιν εἰς τὴν αὐλήν, ἐὰν συγχωρῇ τοῦτο ὁ κτίσις, εἰδμενὲς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6.

Περὶ τῆς θείας λειτουργίας καὶ τῆς διδασκαλίας.

66. Κατὰ πᾶσαν κυριακὴν ἢ ἑορτὴν τελεῖται περὶ τὴν 10 ὥραν πρὸ μεσημβρίας ἡ θεία λειτουργία εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ καταστήματος· μετὰ δὲ τὴν μεσημβρίαν γίνεται πάλιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν διδασκαλία χριστιανική.

67. Οἱ καταδικοὶ πορεύονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ εὐταξίαν καὶ σιωπὴν, καὶ τηροῦσιν ἀκριβῶς τὰ διατεταγμένα παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπιτηρεῖ αὐτοὺς αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

68. Οἱ καταδικοὶ, ὅσοι κωλύονται τοῦ νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, μένουσι κλεισμένοι εἰς τοὺς οἰκίσκους των.

Ν. Οί ἐπιστάται τῶν φυλακῶν τῶν καταδίκων, διοριζόμενοι διὰ Π. Δ. καὶ ὑπὸ τὴν ἐπαγροπνήσιν τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν τελούντες, λογίζονται δημό-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7.

Ἀκροτελεύτιοι ὅρισμοί.

69. Περί τοῦ τρόπου, καθ' ὃν πρέπει νὰ καταστρώνηται ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμός τοῦ καταστήματος, καὶ νὰ κρατῶνται τὰ περί ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ καταστήματος βιβλία, καὶ ἐν γένει περί τοῦ λογιστικῶν, καθὼς καὶ περί τῶν ἐργασιῶν καὶ ἐργασιασίων τοῦ καταστήματος, προσέτι καὶ περί τῆς ἐσωτερικῆς διεύθυνσεως καὶ ἀστυνομίας, ἐν ὅτῳ δῆλον ἐστὶ περὶ αὐτῆς δὲν ὤρισθη ἐν τῷ παρόντι διατάγματι, περί τούτων δλων θέλομεν ἐκδῶσι ἰδιαιτέραν ἀπόφασιν.

70. Οἱ ὁρίσμοι τῶν ἀρθρῶν 332 μέχρι τοῦ 363 αὐτοῦ τῆς ποινικῆς δικονομίας θέλουσι ἐφαρμοσθῇ ἀκριβῶς καὶ ἐπὶ τῆς κεντρικῆς σωφρονιστικῆς φυλακῆς, ἐν ὅτῳ δῆλον ἐστὶ δὲν ἔπαθον οὗτοι τροποποιήσιν τινα διὰ τοῦ παρόντος διατάγματος, καὶ ἔχουσι ἀναφορὰν εἰδικὴν ὡς πρὸς τὰς φυλάκας.

71. Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ τοῦ ἀρθροῦ 335 τῆς ποινικῆς δικονομίας κάμνει χρεὶα νὰ ἐπαγγελῶνται εἰς ἐργασίαν κατάλληλον καὶ οἱ καταδικασθέντες ἐπέκεινα τοῦ ἐνὸς μηνὸς εἰς τὰς φυλάκας τῶν πρωτοδικείων ἢ δὲ Γραμματεία τῶν Ἐσωτερικῶν, συνεννοουμένη μὲ τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, θέλει συνάξῃ τὸ ἐγγιγορώτερον τὰς ἀναγκαίους ἀσκήσεις τῶν περὶ τούτου, ὅσον καὶ διὰ τὸν ἐσωτερικὸν κανονισμὸν τούτων τῶν φυλακῶν.

72. Ἐπειδὴ κατὰ τὰς γενομένας δοκιμὰς εἰς ἄλλους τόπους, πέπτουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς νέα ἐγκλήματα, ὅσοι ἀναγκασθέντες νὰ μείνωσιν ἐπὶ πολλὴν καιρὸν εἰς δημόσιόν τινα φυλακὴν, καὶ μὴ ἔχοντες ἴδιαν περιουσίαν, ἐπανέρχονται εἰς τὸν πολιτικὸν βίον, ἐπειδὴ ἀλλεῖται εἰς αὐτοὺς συνήθως ἔργον σταθερὸν εἰς πορισμὸν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ γενῇ σπουδὴ διὰ τὴν σύστασιν ἰδιωτικῶν ἐταιριῶν αἱ ὁποῖαι νὰ φροντίζουσι διὰ τὴν ἀνάλογον ἐργασίαν τοιούτων ἀτόμων καὶ νὰ λαμβάνονται μάλιστα ὑπ' ὄψιν, ὅταν τυχαίνωσι δημόσιας ἐργασίας. Ἐν ἐλλείψει δὲ αὐτῶν νὰ ὑποχρεῶνται οἱ ἀνέχοντες ἧμοι διὰ νὰ φροντίζουσι περὶ αὐτῶν.

73. Ὁ ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας ἐπιφορτίζεται τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος, τὸ ὁποῖον θέλει κηρυχθῇ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Τὰ τῶν φυλακῶν ἐν γένει ἐρρυθμίσθησαν ἀκολουθῶς διὰ τοῦ Ν. ΑΡΗΠ' τῆς 19 Ἀπριλίου 1884 περὶ διατρέσεως καὶ διοικήσεως τῶν φυλακῶν, ὃν καταργήσας ἀντικατέστησεν ὁ Ν. ΔΕΝΖ' τῆς 26 Ἰουλίου 1885 περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν, ἔχων ὡς ἔπεται :

1. Αἱ φυλακαὶ διαίρουνται· α') εἰς ἐξεταστικὰς β') εἰς ἐπανορθωτικὰς γ') εἰς ποινικὰς δ') εἰς σωφρονιστικὰς ε') εἰς φυλακὰς ὑποδίκων καὶ καταδίκων γυναικῶν.—Ἐν τοῖς καταστήμασι τῶν ἐξεταστικῶν φυλακῶν κρατοῦνται οἱ ὑπόδικοι. Δύνανται ὅμως νὰ κρατηθῶσιν οὗτοι καὶ εἰς ἄλλην φυλακὴν καταδίκων ἐν γένει λόγῳ ἀσφαλείας, ἐλλείψεως χώρου, ἢ ὕψους, τῇ ἑστῇ παραγγέλιᾳ τοῦ παρ' ἐξίτατος εἰσαγγελέως.—Ἐν τοῖς καταστήμασι τῶν ἐπανορ-

αἱ: ὑπάλληλοι· τοῦτον δὲ τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν βεβαίως καὶ ὁ ποινικὸς κώδων νόμος, ὅστις συγκαταριθμεῖ τοὺς δεσμοφύλακας εἰς τοὺς δημοσίους ὑπάλληλους (ἄρθρον 473). Δ. Π. ποιν. 22 τοῦ 32.

Φυλακῶν φυλακῶν κρατοῦνται: εἰ ἐκτίοντες ποινὴν φυλακίστως μεχρὶ τῶν 3 ἔτην. Ἐπιτρέπεται ὁμοίως ἡ λόγῳ ἀσφαλείας, ὁγείας, ἢ ἀλλεΐψεως χώρου μεταφορὰ τῶν τοιούτων καταδικῶν εἰς ποινικὰς φυλακὰς ἢ σωφρονιστήρια, ὑποτασσόμενη ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ τόπῳ τῶν φυλακῶν εἰσαγγελέως. — Οἱ κατάδικαι, εἰ ἐκτίοντες ποινὴν ἐγγληματικὴν ἢ φυλακίστως ἀνωτέρας τῶν τριῶν ἔτην, κρατοῦνται ἢ ἐν ταῖς ποινικαῖς φυλακαῖς ἢ ἐν τοῖς σωφρονιστήριοις. Ὅθεν, ἔκπ. ἢ καταδικαστικῇ ἀπόφασιν κατασταθῇ ἀμετάκλητοι, διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἀρμεδίου εἰσαγγελέως ἢ μεταφορὰ τῶν τοιούτων καταδικῶν εἰς ποινικὴν φυλακὴν ἢ σωφρονιστήριον. — Μεταφορὰ καταδικῶν ἀπὸ μιᾶς εἰς ἑτέραν ποινικὴν φυλακὴν ἢ σωφρονιστήριον, διατάσσεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἀλλὰ μόνον τῇ προτάσει τῶν Ἐφορευτῶν τῶν φυλακῶν, ἵνα ὑπάρχουσι τοιαῦται, ἢ ἄλλως τῶν ἀρμεδιῶν νοταρχῶν.

2. Διὰ Β. Διατ., μεταβαλλομένου ἐκάστοτε κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀνάγκης, θέλει προσδιορισθῇ τίνα δημόσια καταστήματα ἢ ἰδιωτικὰ εἰκίει θελουσι χρησιμεύειν ὡς καταστήματα μιᾶς ἐκάστης τῶν κατηγοριῶν τῶν φυλακῶν. Ἐν ἀνάγκῃ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ κατὰστημα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ εἰς πλείονας κατηγορίας φυλακῶν, ὅτε λαμβάνεται ἡ δυνατότης προτίς τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῶν εἰς ἐκάστην κατηγορίαν ὑπαγομένων φυλακισμένων.

3. Τὰ σωφρονιστήρια διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ περὶ σωφρονιστικῶν φυλακῶν διατάγματος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836. Εἰς δὲ τὰς ἐξηταστικαί, τὰς ἐπινουθωτικὰς καὶ τὰς ποινικὰς φυλακὰς ἐφαρμόζονται αἱ περὶ διοικήσεως αὐτῶν διατάξεις τῆς ποιν. δικονομίας. — Ἐπιτρέπεται δὲ ἡ διὰ Β. διατάγματος καὶ εἰς τὰς ποινικὰς φυλακὰς εἰσαγωγή τῶν διατάξεων τοῦ ἐπὶ 31 Δεκεμβρίου 1836 διατάγματος, εἴτε ἐν συνόλῳ, ὅτε ἡ ποινικὴ φυλακὴ χαρακτηρίζεται ὡς σωφρονιστήριον, εἴτε καὶ ἐν μέρει. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἢ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 11 τοῦ μνησθέντος Διατ. θιζομένη ἐφορεῖα τῶν φυλακῶν ἀποτελεῖται, ἐν εἰς μὲν μέρεσι δὲν ὑπάρχει νομάρχης, ὑπὸ τοῦ ἐπαρχοῦ, προεδρεύοντος τοῦ πρεσβέρου τῶν πρωτοδικῶν, ἐν οἷς δὲ μέρεσι δὲν ὑπάρχει δικαστήριον πρωτοδικῶν, ὑπὸ τοῦ ἐπαρχοῦ προεδρεύοντος, τοῦ ἀρμεδίου καὶ τοῦ δημάρχου.

4. Πρὸς διευθύνειν μιᾶς ἐκάστης τῶν ἀνωτέρω φυλακῶν διορίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρμεδίου Ὑπουργοῦ τὸ ἑξῆς προσωπικόν. α') Ἐν τῷ σωφρονιστηρίῳ Κερκύρας εἰς διευθυντὴς μὲ βαθμὸν ὀπουργικοῦ γραμματέως α' τάξεως καὶ μνησίων μισθὸν δραχμῶν 240, εἰς ἱερεὺς μὲ μνησιαῖον μισθὸν δραχμῶν 70, εἰς ἱατροὺς μὲ μνησιαῖον μισθὸν δραχμῶν 100, εἰς γραφεὺς μὲ βαθμὸν ὀπουργικοῦ γραμτέως β' τάξεως καὶ μνησιαῖον μισθὸν δραχμῶν 80, εἰς ἀγροῦλας δρ. 80, 8 φύλακες τεχνίται δρ 70, 8 φύλακες τεχνίται δρ. 60, αἱ κορυβῆς δρ. 20, β') ἐν τῷ σωφρονιστηρίῳ Κεραιλληνίας εἰς διευθυντὴς μὲ βαθμὸν ὀπουργικοῦ γραμματέως β' τάξεως καὶ μνησιαῖον μισθὸν δραχμ. 180, εἰς ἱερεὺς κατλ. δραχμῶν 50, εἰς ἱατροὺς δρ. 30, 9 φύλακες (κατλ.) 38, μία γεννητοσύλας (κατλ.) δρ. 50, γ') ἐν τῷ σωφρονιστηρίῳ Ζακύνθου εἰς διευθυντὴς μὲ βαθμὸν β' τάξεως ὀπουργικοῦ γραμματέως καὶ μνησιαῖον μισθὸν

554. Οἱ μὲν ἐπιστάται τῶν φυλακῶν τῶν ὑπαζήκων ἔξιν 25-

και (κτλ.) 53, εἰς ψάλτης (κτλ.) 6, εἰς κουρῆς (κτλ.) 25, μία γυναικοφυλαξ (κτλ.) 30. δ' ἐν ταῖς ποινικαῖς φυλακαῖς Αἰγίνης εἰς διευθυντὴς μὲ βαθμὴν ὑπουργικοῦ γραμματέως α' τάξεως καὶ μνηστῆρον μισθὸν δραχμ. 200, (1) εἰς ἱατροῦς (κτλ.) 30, εἰς ἱερεῖς (κτλ.) 30, εἰς ψάλτης (κτλ.) 6, εἰς ἀρχιφυλαξ (κτλ.) 80, 3 φυλακας Δ' τάξεως (κτλ.) 60, 3 φυλακας Β' τάξεως (κτλ.) 50, εἰς κουρῆς (κτλ.) 10 ε' ἐν τῇ ποινικῇ φυλακῇ Ἰθάκης εἰς ἐπιστάτης μὲ βαθμὴν ὑπουργικοῦ γραμματέως γ' τάξεως καὶ μνηστῆρον μισθὸν δραχμ. 70, εἰς ἀρχιφυλαξ (μὲ μνηστῆρον μισθὸν δραχμ.) 60, εἰς ἱερεῖς μὲ ἀμειβὴν δρ. 20, εἰς ἱατροῦς μὲ ἀμειβὴν δρ. 30, δύο φυλακας μὲ μισθὸν δρ. 40, εἰς κουρῆς μὲ ἀμειβὴν δρ. 15. Ἐν ἐκάστῃ τῶν λοιπῶν καθιερωμένων καὶ προσδιορισθεσμένων ποινικῶν φυλακῶν εἰς ἐπιστάτης μὲ βαθμὴν ὑπουργικοῦ γραφέως γ' ἢ δ' τάξεως καὶ μισθὸν μνηστῆρον δραχμῶν 45—60—80 καὶ εἰς βοηθὸς μὲ βαθμὴν γραφέως γ' τάξεως καὶ μνηστῆρον μισθὸν δραχμῶν 60, δύο ἕως πέντε φυλακας μὲ μνηστῆρον μισθὸν δραχμῶν 50 ἕως 60 ἑκαστος. — Ἐν ἐκάστῃ γυναικείᾳ φυλακῇ μία ἐπιστάτης, ἥ δ' μισθὸς θέλει προσδιορίζεσθαι ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν ἀντὶ ἀνωτέρου τῶν δραχμῶν 50. Ὅπου τὰ χρεὴ τῆς ἐπιστάτης ἐκτελεῖ ἡ ἰδιοκτήτης τοῦ καταστήματος τῶν φυλακῶν, οὐδεμία ἄλλη πλὴν τοῦ μισθωτάτος δίδεται ἀντὶ τῆς ἀντιμισθίας ἢ ἀποζημίωσης. — Ἐν ἐκάστῃ ἐξεταστικῇ φυλακῇ εἰς ἐπιστάτης μὲ βαθμὴν ὑπουργικοῦ γραφέως γ' ἢ δ' τάξεως καὶ μνηστῆρον μισθὸν δρ. 60—80 καὶ εἰς φυλαξ μὲ μνηστῆρον μισθὸν δρ. 30, Ὅπου ἐπιστάται ἀνάγκη, διορίζεται ἱατροῦ καὶ ἱερεῖς δι' ἀποδείσεως τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ Ὑπουργείου. Ὁ μισθὸς τοῦ μὲν ἱατροῦ ἐρίζεται μέχρι δρ. 150 διὰ τὰς Ἀθῆνας καὶ μέχρι δραχμῶν 50 διὰ τὰ λοιπὰ μέρη, τῶν δὲ ἱερέων μέχρι δραχμῶν 30 ὡσαύτως, ὑπαρχούσης ἀνάγκης, διορίζεται ὑπηρέτης μὲ μισθὸν μέχρι δραχμῶν 40. — Ἐν εἰς μέρεσιν ὑπάρχουσιν πλείονα τοῦ ἐνὸς καταστήματα φυλακῶν, δύναται νὰ διευθύνῃ πάντα ταῦτα ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀρχόντος τοῦ ἐν αὐτῇ σωφρονιστηρίου ἢ ἐπιστάτης ποινικῆς φυλακῆς.

5. Τοὺς διευθυντὰς τῶν σωφρονιστηρίων καὶ τοὺς ἐπιστάτας τῶν φυλακῶν ἐν γένει, κωλυομένους ἢ ἀπόντας, ἀναπληροῦσιν ἕτεροι δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ ὑπηρεταί, διοριζόμενοι, προκειμένου μὲν περὶ φυλακῶν καταδικῶν ἐν γένει, ὑπὸ τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν νομαρχῶν ἢ ἐπαρχῶν, προκειμένου δὲ περὶ ἐξεταστικῶν φυλακῶν, ὑπὸ τοῦ περὶ Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελέως.

6. Ὡς πρὸς τὴν διορισμὸν καὶ τὸν προβιβασμὸν τῶν διευθυντῶν, ἐπιστάτων καὶ βοηθῶν φυλακῶν ἱσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν άρθρων 1, 2, 13 ἐλ. α', 14 ἐλ. δ', 15 καὶ 6 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δημοσίων λειτουργῶν ἀπὸ 14 Μαΐου 1884 νόμου, ἐκτὸς τῶν περὶ διαγωνισμοῦ ἐν γένει διατασσόμενων. «Διορίζονται προσεῖτι εἰς τὰς ἀνωτέρω θέσεις καὶ εἰ χρηματίζοντες δῆμαρχοι ἢ δημαρχονόμοι» (2). — Φυλακας δὲ δύναται νὰ διορισθῶσι α')

(1) Διὰ τοῦ μοναξήθρου νόμου ΑΦΙΗ' ὠρίσθη, ὅτι ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν Αἰγίνης ἔχει βαθμὴν γραμματέως δ' τάξεως καὶ μισθὸν δραχμ. 150.

(2) Τὸ εἰρηφικὸν τοῦτο κατηργήθη δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 7 τοῦ νόμου ΑΦΚ' περὶ φυλακῶν.

γανται νά παραδεχθούν τινα εἰς φυλακὴν ἄνευ ἐντάλματος συλ-

ἅπαντες οἱ ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρετήσαντες, ἐὰν φέρωσι ἄρεσιν ἐξαίρετου ἢ ἀμέλειου διαγωγῆς καὶ ἀγωσιν ἡλικίαν ἐλάσσονα τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν· 6) ἅπαντες οἱ διατελέσαντες ὡς φύλακες σωφρονιστηρίων ἢ φυλακῶν, ἔχοντες δὲ ἡλικίαν ἐλάσσονα τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν.

7. Ὡς πρὸς τὴν πειθαρχικὴν καταδίκην ἀπάντων τῶν ἀνωτέρω ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθρα 6, 7, 8 καὶ 10 τοῦ περὶ πειθαρχικῆς τιμωρίας τῶν δημοσίων λειτουργῶν νόμου τῆς 14 Μαΐου 1884. — Τὰς πειθαρχικὰς ποινὰς ἐπιβάλλουσιν αἱ ἐφορεῖαι τῶν φυλακῶν, ἐν αἷς φυλακαῖς εὐρίσκονται· τοιαῦται· ἄλλως οἱ ἀρμόδιοι νομάρχαι ἢ ἑπαρχοί, προκειμένου περὶ φυλακῶν καταδικῶν, καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς, προκειμένου περὶ ἐξεταστικῶν φυλακῶν. — Τούτοις ἀρχιφύλακες ἢ φύλακες τῶν φυλακῶν δύνανται νά τιμωρήσωσι πειθαρχικῶς καὶ οἱ προϊστάμενοι αὐτῶν διευθύνται ἢ ἐπιστάται.

8. Ὡς πρὸς τὴν παῦσιν τῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν τῶν φυλακῶν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 12, 13 ἐδ. 2 καὶ 17 τοῦ μνησθέντος περὶ προσόντων κτλ. νόμου τῆς 14 Μαΐου 1884. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου δύνανται νά παυθῶσι καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ἡτοιτογημένων προτάσεων τῶν ἐφορειῶν τῶν φυλακῶν, ἐν αἷς ὑφίστανται· τοιαῦται, ἡ τῶν ἀρμεδιῶν νομαρχῶν, ἐπαρχῶν, ἢ εἰσαγγελείων.

9. Ὁ ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1884 ἈΡΘΗ' νόμος περὶ διαρρέσεως καὶ διοικήσεως τῶν φυλακῶν καὶ πᾶσα ἄλλη ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον διαταγὴ καταργεῖται, οἱ δὲ δυνάμει τοῦ καταργουμένου νόμου διωρισμένοι ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρεταὶ θεωροῦνται αὐτοδικαίως πεπαυμένοι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, καὶ ἂν δὲν εἰδοποιηθῶσι περὶ τῆς ἀπολύσεως. Αἱ δὲ κατὰ τὸν καταργουμένον νόμον θαυματολογία αὐτῶν δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν δι' ἑτέρους κλάδους ὑπηρεσίας.

Ν. ΑΤΑ' τῆς 21 Δεκεμβρίου 1885 περὶ μεταρρυθμίσεως
διατάξεων τοῦ ΔΣΝΖ' νόμου.

Ἄρθρον μοναδικόν.

Δύναται νά ἐπιτραπῇ διὰ Β. διατάγματος ἡ ἐν μέρει ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ σωφρονιστικῶν φυλακῶν Β. διατάγματος καὶ ἐν ἐπανορθωτικαῖς φυλακαῖς, ἐν αἷς, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δύνανται νά κρατῶνται κατάδικοι ἐκτίοντες ὑπόλοιπον ποινῆς μέχρι πέντε ἐτῶν. Ὁ μισθὸς τοῦ παρὰ τῷ σωφρονιστηρίῳ Διγίνης ἱατροῦ δύναται νά αἰχμηθῇ διὰ Β. διατάγματος μέχρι δραχμῶν 100. — Αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς τὸν παρόντα νόμον διατάξεις τοῦ περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν ΔΣΝΖ' νόμου τῆς 26 Ἰουλίου 1885 καταργεῖται.

Ἐνταῦθα θεωροῦμεν καταχωριστέον ὡς σχετικὸν καὶ τὸν νόμον ΔΣΝΓ' τῆς 26 Ἰουλίου 1885 περὶ διοικήσεως τῶν φυλακῶν τῶν διὰ χρεὴ κρατουμένων, ἔχοντα ὡς ἑπεται:

1. Διὰ τὴν διοίκησιν τῆς ἐν ἐκάστῃ ἑδρᾷ πρωτοδικαίου συνισταμένης φυλακῆς, πρὸς κράτησιν τῶν διὰ χρεὴ συλλαμβανομένων κατὰ τὰς διατάξεις

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

24

λήψεως ἢ φυλακίσεως· οἱ δὲ ἐπιστάται τῶν ποινικῶν φυλακῶν,

τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης καὶ τὰς τῶν νόμων περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων τοῦ Κράτους καὶ περὶ τῶν πρὸς τοὺς δήμους καθυστερούντων, διορίζεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργοῦ εἰς ἐπιστάτην· μὲ βαρμὴν ὀπουργικὴν γραφῆς γ' ἢ δ' τάξεως καὶ μὲ μισθὸν 60 — 80 δραχμῶν τὸν μῆνα. — Δύναται νὰ ἀνατεθῇ ἡ ὑπηρεσία αὕτη εἰς τοὺς διευθυντάς σωφρονιστηρίων ἢ τοὺς ἐπιστάτας ποινικῶν ἢ ἐξεταστικῶν φυλακῶν.

2. Αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1, 6, 7, 8, 10, 12, 13, 15, 16 καὶ 17 τοῦ νόμου ΑΡΨΓ' περὶ προσόντων τῶν δημοσίων λειτουργῶν ἰσχύουσι καὶ ὡς πρὸς τὸν διορισμὸν, τὴν παιδαγωγικὴν τιμωρίαν καὶ τὴν παύσιν τῶν διὰ τοῦ παρόντος νόμου διοριζομένων ὑπαλλήλων, πλην τοῦ θροῦ τοῦ διαγωνισμού, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀρχικὸν διορισμὸν.

3. Αἱ περὶ ἀλευθερώσεως φυλακισμένων διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 181 καὶ ἐπομένων τοῦ ποιν. νόμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν προσωπικῶς κρατούμενων, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἐν τῷ ἀρθρῷ 181 ἐδ. 1 ποινῆς τῆς εἰρκτῆς θέλει ἐπιβάλλεσθαι φυλάκισις τοῦλάχιστον ἐνός ἔτους. — Τὸ δικηδόν οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν ἀποζημιώσεως ἐν περιπτώσει ἀποδράσεως τῶν προσωπικῶς κρατούμενων.

4. Τοὺς ἐπιστάτας ἀναπληροῦσιν, ἀπόντας ἢ καλυομένους ἢ μήπω ἐγκαταστάνας, διοικητικοὶ ὑπαλλήλοι, ὀριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ ἐν κατεπειγούσῃ περιπτώσει ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἀνετινὲς προσθέντος ἀπολαβῆς.

Μετὰ ταῦτα συνῆδα πρὸς τὸ 2 ἀρθρον τοῦ Ν. ΑΣΝΖ' νόμου περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν ἐξεδόθη 1) μὲν τὸ ἀπὸ 12 Αὐγ. 1885 Βασίλ. Διάταγμα περὶ ὀρισμοῦ τῶν διὰ φυλακὰς ἐν γένει καταστημάτων, δι' οὗ ὀρίσθησαν τὰ χρησιμεύοντα δι' ἐξεταστικὰς, ἐπανορθωτικὰς, ποινὰς, σωφρονιστικὰς καὶ γυναικείας φυλακὰς δημόσια οἰκήματα ἢ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι· 2) τὸ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν ΑΣΝΖ' νόμου κανονιστικὸν Β. Διάτ. τῆς 23 Αὐγ. 1885· 3) τὸ περὶ ἐφαρμογῆς καὶ ἐν ταῖς ἐπανορθωτικαῖς φυλακαῖς τοῦ περὶ σωφρονιστικῶν φυλακῶν Β. Δ. τῆς 31 Δεκ. 1836 καὶ περὶ συντηρήσεως τῶν ὑποδίκων καὶ καταδίκων ἐν γένει Διάτ. τῆς 10 Ἰαν. 1886, ὧν τὰ δύο τελευταῖα ἐπονταί.

Διάτ. τῆς 23 Αὐγούστου 1885.

1. Ὁ διορισμὸς τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπανορθωτικῶν, τῶν ποινικῶν καὶ τῶν σωφρονιστικῶν φυλακῶν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτ. Ὑπουργ., ὁ δὲ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐξεταστικῶν φυλακῶν εἰς τὴν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης. Καὶ οἱ μὲν φέροντες βαθμὸν ὀπουργικῶν γραμματέως ὑπαλλήλοι διορίζονται διὰ Β. Διατ., οἱ δὲ φέροντες βαθμὸν κατώτερον καὶ οἱ μὴ βαθμολογούμενοι διὰ τοῦ νόμου διορίζονται δι' ὀπουργικῆς ἀποφάσεως. — Ἡ δοκίμις τῶν ὑπαλλήλων τούτων γίνεται, τῶν μὲν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν ἡνώπιον τοῦ ἀρμοδίου νομάρχου ἢ ἐπαρχου, τῶν δὲ ὑπαγομένων εἰς τὴν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ἀνώπιον τοῦ ἀρμοδίου παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελλῶς. Οἱ φυλακαὶ καὶ

ἀνευ ἀποτάξεως ἐν τῇ ποινικῇ ἀποφάσεως· ἄλλως, ὑπο-

οἶ ὑπηρεταί τῶν ἐπανορθωτικῶν καὶ τῶν ποινικῶν, ὡς καὶ οἱ ὑπηρεταί τῶν ἐξεταστικῶν φυλακῶν, ἐρκίζονται ἐνώπιον τῶν προϊσταμένων αὐτῶν διευθυντῶν ἢ ἐπιστατῶν φυλακῶν, οἱ δὲ φύλακες τῶν τελευταίων φυλακῶν ἐνώπιον τοῦ εἰσαγγελέως.

2. Δι' ἀποφάσεις τῶν ἀρθρῶν 11 — 13, 32 — 34, 36 καὶ 37 τοῦ περὶ σωφρονιστικῆς φυλακῆς Βασ. Διατάγματος ἐπιτρέπομεν νὰ ἐφαρμόζονται καὶ ἐν ταῖς ποινικαῖς φυλακαῖς. Τὰ διὰ τῶν ἀρθρῶν 13, 17, 27 καὶ 36 τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος καὶ τῶν ἀρθρῶν 231, 546, 554 καὶ 562 τῆς ποινικῆς δικονομίας ἐρκιζόμενα καθήκοντα τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, τοῦ ἐπὶ τοῦ λογιστικοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ ἐπιμελητοῦ καὶ τοῦ ἐπιστάτου ἐκτελοῦσιν οἱ προϊστάμενοι τῶν σωφρονιστηρίων καὶ τῶν φυλακῶν, οἵτινες δύνανται νὰναθέσωσι τινα τῶν καθιζόντων τούτων, πλὴν τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἀρθρῷ 36 τοῦ Διατ. καὶ ἰδίως τοῦ ἐπιμελητοῦ, ὃ μὲν διευθυντὴς τοῦ σωφρονιστηρίου Κερκύρας εἰς τὸν γραφεὶα αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς τοὺς ἀρχιφύλακας ἢ φύλακας.

3. Οἱ ἀρχιφύλακες καὶ οἱ φύλακες ἐκτελοῦσι τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν τῆς διοικήσεως καὶ ἀστυνομίας τῶν σωφρονιστηρίων καὶ τῶν φυλακῶν κατὰ τὰς διαταγὰς τῶν διευθυντῶν καὶ τῶν ἐπιστατῶν αὐτῶν. Εἰς τὸν ἀρχιφύλακα δὲ ἀνατίθεται καὶ ἡ ἐπιμέλεια τῆς διαφυλάξεως τῶν σκευῶν καὶ τῶν ἐπιπλῶν τοῦ καταστήματος καὶ τῶν τυχόν ἐπὶ τούτῳ κατατεθειμένων πραγμάτων τῶν κρατουμένων, τὰ ὅποια δεῖλοισι νὰ παραλαμβάνωσι καὶ παραδίδωσιν ἐν καιρῷ ἐπὶ ἀποδείξει. Οἱ ἀρχιφύλακες καὶ οἱ φύλακες τῶν σωφρονιστηρίων καὶ τῶν φυλακῶν, καθὼς καὶ αἱ ἐπιστάτριαι τῶν γυναικείων φυλακῶν δεῖλοισι καὶ νὰ διανοκτερεύωσιν ἐν αὐταῖς, οἱ δὲ διευθύνται καὶ οἱ ἐπιστάται δύνανται νὰ κατεικῶσιν ἐκτὸς τῶν καταστημάτων τούτων.

4. Πρὸς διατροφήν τῶν ἐν ταῖς σωφρονιστηρίοις ἐνδεῶν ὑποδικῶν καὶ καταδικῶν χορηγοῦνται ἡμερησίως ἐκ τοῦ δημοσίου 300 δράχμια ἄρτου δευτέρης ποιότητος καὶ εἴφα ἀξίας λεπτῶν δέκα. Ὡσαύτως δὲ τὰ ἐξοδα τῆς πλύσεως τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν, τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ ὑπερβῶσι τὴν δραχμὴν κατὰ μῆνα. Ἡ προμήθεια τοῦ ἄρτου καὶ ἡ ἐργασία τὰς πλύσεως διατελοῦνται διὰ μασιολητικῆς δημοπρασίας. Πρὸς νοσήλευσιν τῶν ἀσθενούντων ἐκ τῶν ὑποδικῶν τε καὶ καταδικῶν δύνανται διὰ κοινῆς ἀμφοτέρων τῶν Ὑπουργείων—προκειμένου περὶ φυλακῶν ἀπὸ κοινοῦ συντηρουμένων—ἢ δι' ἰδικῆς ἐκάστου—προκειμένου περὶ ἰδικῆς φυλακῆς—ἀποφάσεως νὰ συσταθῶσι θεραπευτήρια ἐντὸς τῶν καταστημάτων τῶν φυλακῶν καὶ ἐν τῇ σωφρονιστηρίῳ Αἰγίνῃ. Τὰ δὲ περὶ διατηρήσεως τῶν θεραπευτηρίων κανονίζονται δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Διατ. τῆς 10 Ἰανουαρίου 1886.

1. Ἐπιτρέπομεν τὴν ἐν μέρει ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ περὶ σωφρονιστικῶν φυλακῶν Β. διατάγματος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 καὶ ἐν ταῖς ἐπανορθωτικαῖς φυλακαῖς Χαλκίδος, Λαμίας, Ἀμφίπολης, Βόλου, Τρικυλῶν, Καρδίτσας, Ἄρτης, Μεσολογγίου, Λευκάδος, Πατρῶν, Πύργου, Ναυπλίου, Κυπαρισσίας, Καλαμῶν, Σπάρτης, Τριπύλεως, Κερκύρας καὶ Σύρου, συμφώνως τῷ Ὑμετέρῳ διατάγματι τῆς 23 Αὐγούστου 1885.

βάλλοντα: εἰς τὴν ἐνεκὴν αὐτογνωμόνας φυλακίσεως ποινὴν. Π. Ν. 322. 328. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 609).

2. Ἡ συντήρησις τῶν ὑποδικῶν καὶ καταδικῶν ἐν τοῖς σωφρονιστηρίοις Κερκυράς, Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου ἐξακολουθεῖ ἐνεργουμένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Β. Δ. τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836.

3. Ἡ συντήρησις τῶν ἐνδεῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς λοιπαῖς τοῦ Κράτους φυλακαῖς ἐν γένει κρατουμένων ὑποδικῶν τε καὶ καταδικῶν ἐξακολουθεῖ ἐνεργουμένη ὡς καὶ μέχρι τοῦδε, συνφθὰ τῷ ἀρθρῷ 4ῳ τοῦ Ἑπτατέρου διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1885.

4. Πᾶσα προηγουμένη διάταξις, ἀντιβαίνουσα εἰς τὰς διὰ τοῦ παρόντος ἀριζομένας, καταργεῖται.

Μετὰ τοὺς ἀνωτέρω νόμους ἐξεδόθησαν ὁ νόμος ΑΦΚ' τῆς 28 Μαΐου 1887 περὶ φυλακῶν καὶ ὁ νόμος ΑΦΙΗ' τῆς 27 Μαΐου 1887 περὶ τροποπ. τοῦ ἀρθ. 4 τοῦ ν. ΔΣΝΖ', καὶ ἀκολουθεῖ τὰ διατάγματα 29 Μαρτίου 1891 περὶ συστάσεως ἰδίου τμήματος ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγρού καὶ 30 Σεπτ. 1892 περὶ ἀναθέσεως τῆς στρατιωτικῆς καὶ φαρμακευτικῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλακῶν εἰς τοὺς ὑγειονομικοὺς καὶ φαρμακευτικοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ.

Ν. ΑΦΚ' τῆς 28 Μαΐου 1887. Περὶ φυλακῶν.

1. Ἡ ἀνωτάτη διοίκησις καὶ ἐπιτήρησις τῶν φυλακῶν ἐν γένει ἀνατίθεται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον. Ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῶν φυλακῶν οἱ μὲν ἔχοντες τὸν βαθμὸν ὑπουργικῆς γραμματείας διορίζονται διὰ Β. διατάγματος ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ. οἱ δὲ κατωτέρου βαθμοῦ καὶ προσέτι: οἱ ἱατροί, οἱ ἱερεῖς, οἱ φύλακες καὶ οἱ ὑπηρεταὶ δι' ἀποφασίαν τοῦ ὑπουργοῦ. — Ὁ ἔρκος τῆς ὑπηρεσίας δίδεται ὑπὸ μὲν τῶν διευθυντῶν τῶν σωφρονιστηρίων ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου. ὑπὸ δὲ τῶν ἐπιστάτων τῶν φυλακῶν ἐνώπιον τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν, καὶ ὑπὸ τῶν φυλάκων καὶ ὑπηρετῶν ἐνώπιον τοῦ εἰκείου διευθυντοῦ ἢ ἐπιστάτου.

2. Συνιστάται ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης θέσις «γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν φυλακῶν» ἔχοντος τὸν βαθμὸν καὶ τὸν μισθὸν εἰσαγγελέως παρ' ἐφέται· καὶ διοριζομένου ἐπὶ πενταετίαν. Διορίζεται δὲ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, ἢ ἔχων τοὐλάχιστον τὰ προσόντα ἐφέτου. — Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν φυλακῶν ὑπηρετοῦσιν εἰς ὑπουργικὰς γραμματείας καὶ δύο γραφεῖς ἐκ τῶν διατελούντων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης, εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ ὁποίου προστίθενται εἰς γραμματείας α' τάξεως, καὶ εἰς γραφεῖς α' τάξεως. — Ἐν ἀπουσίᾳ ἢ κωλύματι τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ διευθύνει τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ εἰς τῶν ἄλλων ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου ἐριζόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ.

3. Εἰς τὸν γενικὸν ἐπιθεωρητὴν ἀνατίθεται ἡ ἀποπτεία τῶν ποινικῶν καὶ ἐξεταστικῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους καὶ τῶν διὰ τὰ χρέη κρατουμένων. — Αἱ ἐφορεῖαι τῶν φυλακῶν, αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς ὑποβάλλουσιν δι' αὐτοῦ εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ ἔγκρισιν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ τὰς περὶ διοικήσεως καὶ βελτιώσεως τῶν φυλακῶν καὶ περὶ τῶν δαπανῶν ἐκθέσεις καὶ προτάσεις αὐτῶν καὶ τὰς παρ' αὐτῶν ἐκδιδομένας περὶ

555. Όλοι οὖν εἰς φυλάκισιν, ὑπερέβαινον τὸν μῆνα, κα-

τὰ ἐσωτερικῆς ἐν ταῖς φυλακαῖς τάξεως ὁδηγίαι. — Αἱ περὶ διορισμοῦ καὶ παύσεως τῶν ὑπαλλήλων ἐν γενεῇ καὶ τῶν ὑπηρετῶν τῶν φυλακῶν προτάσεις εἰσάγονται εἰς τὸν ὑπουργὸν ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν φυλακῶν. — Ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς πρέπει κατὰ διεσπῶν νὰ ἐπισκέπτεται ἀπ᾽ αὐτὰς τὰς φυλάκας τοῦ Κράτους καὶ νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργόν τιμωρίας περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῶν καὶ προτάσεις περὶ τῶν ἀναγκαίων βελτιώσεων καὶ μεταρρυθμίσεων καὶ περὶ παντὸς ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν διοίκησιν. Τοιαῦται ἐπισκέψεις καὶ ἐπιθεωρήσεις ἐνεργούνται παρ' αὐτοῦ καὶ ἐκτάκτως, κατὰ τὰς παρουσιαζομένας ἀνάγκας, κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργοῦ.

4. Ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν φυλακῶν ἐκδίδει τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας πρὸς ἐφαρμογὴν εἴτε ἐν συνόλῳ εἴτε ἐν μέρει τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 Β. διατάγματος περὶ σωφρονιστικῆς φυλακῆς, ἀναλόγων τῶν μέσων καὶ τῶν εὐκολιῶν, ὡς παρέχει ἑκάστον κατὰστημα φυλακῶν. Ὅθενία μεταγωγὴ καταδικῶν ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην φυλάκην ἐνεργεῖται ἀνευ ἐγκρίσεως αὐτοῦ.

5. Ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν φυλακῶν ἔχει καὶ τὴν ἀπόνεμομένην διὰ τοῦ περὶ σωφρονιστικῆς φυλακῆς διατάγματος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836, τῶν ἀρθρῶν 557—560 τῆς ποινικῆς δικονομίας καὶ τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1885 ΑΣΝΖ νόμου ἐξουσίαν εἰς τὰς ἐφορίας τῶν φυλακῶν, τοὺς νεράρχας, τοὺς εἰσαγγελεῖς καὶ τοὺς διεσπῶντας τῶν φυλακῶν, ἣν καὶ οὗτοι ἀκούσιν ἀπ' εὐθείας.

6. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ ποινολογίου ἀνατίθεται εἰς τὸν γενικὸν ἐπιθεωρητὴν τῶν φυλακῶν. θέλουσι δὲ παραδοθῇ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγιῳ εἰσαγγελλόμενα πάντα τὰ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἀνήκοντα ἐγγράφα καὶ εἰς αὐτὸν θέλουσιν ὑποβάλλεσθαι τοῦ λοιποῦ αἱ περιλήψεις τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων, κατὰ τὰ ὁριζώμενα διὰ τῶν ἀπὸ 27 Μαΐου 1871 καὶ 17 Ὀκτωβρίου 1872 Β. διαταγμάτων καὶ τῶν πρὸς ἐκτελεσιν αὐτῶν ἐκδιδομένων ὁδηγιῶν.

7. Τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1885 ΑΣΝΖ νόμου ἀπαλείφεται ἡ τελευταία περίοδος ἀπὸ τῆς λέξεως «διορίζονται μέχρι τῆς λέξεως «δημοστυνόμοι». — Πλὴν δὲ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ τούτῳ ὁριζομένων διορίζεται διευθυντὴς σωφρονιστηρίου, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ γενικοῦ διεσπῶντος τῶν φυλακῶν, καὶ ὁ ἔχων δίπλωμα τῆς νομικῆς ἢ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τοῦ ἐθνικοῦ ἢ ἐξουχίου Πανεπιστημίου ἢ τῆς πρώτης Ἰουρίου Ἀκαδημίας καὶ ἐπὶ τριετίαν μετελθὼν τὸν δικηγόρον ἢ τὸν ἱατρόν.

8. Αἱ ἐπερθεῖσαι ἐν Ἀθήναις δαπάναις τοῦ Ἀνδρέου Συγγροῦ φυλακῆς τίσσονται εἰς τὴν τάξιν τῶν σωφρονιστηρίων, ἐφαρμόζονται δὲ περὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν τὰ ὁριζώμενα ἐν τῷ ἀρθρῷ 4 τοῦ ΑΣΝΖ νόμου περὶ σωφρονιστηρίου Κερκύρας. Ὁ μισθὸς τοῦ ἱατροῦ ὁρίζεται εἰς δραχμας 150 κατὰ μῆνα, διορίζονται δὲ, ἐπὶ τῇ προτάσει αὐτοῦ, καὶ δύο νοσοκόμοι ἐπὶ μισθῷ δραχμῶν 80 κατὰ μῆνα. — Ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν φυλακῶν ἔχει τὴν ἀμεσην καὶ διαρκῇ ἐποπτείαν τοῦ σωφρονιστηρίου τούτου, ὃ δὲ διευθυντὴς συμμορφοῦται ἀκριβῶς πρὸς τὰς ὁδηγίας αὐτοῦ.

ταδικασθέντες, υποχρεούνται εἰς ἀσχολίαν ἐν τῇ ποινικῇ φυλακῇ· καὶ οἱ μὲν ἐπὶ πλημμελήμασι καταδικασθέντες, εἰς ἐλα-

9. Τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐπὶ τῶν Ὑπουργείων ἐλαττοῦται κατὰ ἓνα τμηματάρχην καὶ δύο ὑπουργικοὺς γραμματεῖς πρώτης τάξεως.

10. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἰσχύουσιν ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1888, ἀρ' ἧς καταργεῖται καὶ πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς αὐτάς. Ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῶν φυλακῶν δύναται νὰ διορισθῇ καὶ πρότερον, ἀλλὰ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ περιορίζονται διὰ τὸ ἀνεστῶς ἔτος εἰς τὴν ὀργανωσιν τῶν σωφρονιστικῶν φυλακῶν Συγγροῦ καὶ εἰς τὴν προπαρασκευαστικὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου ἐργασίαν.

Ν. ΑΦ1Η' τῆς 27 Μαΐου 1887. Περὶ τῆς ἐν μέρει τροποποιήσεως τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ νόμου ΔΣΝΖ' περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν.

Ἐν ταῖς σωφρονιστικαῖς φυλακαῖς Αἰγίνης διορίζεται διευθυντὴς ἐπιβαθμῷ ὑπουργικοῦ γραμματεῶς 6' τάξεως καὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 130, τροποποιουμένου κατὰ τοῦτο τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ νόμου ΔΣΝΖ' περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν.

Δ. 29 Μαρτίου 1891. Περὶ συστάσεως ἰδίου τμηματος παιδῶν ἐν ταῖς σωφρονιστικαῖς φυλακαῖς Συγγροῦ.

Α') Ἐν ταῖς σωφρονιστικαῖς φυλακαῖς Συγγροῦ οἱ ἐλάσσονα τῶν 14 ἐτῶν ἡλικίαν ἄγοντες παῖδες, ἀποχωρίζονται τῶν λοιπῶν καταδικῶν, ἀποτελοῦσιν ἴδιον τμήμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν « τμήμα παιδῶν ». Β') θέλουσι μεταγεῖν εἰς τὰς φυλακὰς Συγγροῦ ἐκ τῶν λοιπῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους καταδικαιῶντες τὴν μνημονευθεῖσαν ἡλικίαν, δι' ὧν νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀριθμὸς τῶν ἑκατὸν παιδῶν, ὅσους δύναται νὰ περιλάβῃ τὸ τμήμα, ἐὰν αἱ κατὰ τὸν νόμον ἀρμοδίαι ἐφορευτικαὶ ἐπιτροπαὶ ἐγκρίνωσι τὴν μεταγωγὴν. Οἱ καταδικαιῶντες παῖδες υποβάλλονται εἰς ἐργασίαν, διδάσκονται δὲ ἐν σχολείῳ συνιστωμένῳ ἐν τῷ τμηματι, ἀναλόγως τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν. Γ') Ἐν τῷ σχολείῳ διδασκόμεναι ἡ ἱερὰ ἱστορία, ἡ κατ' ἥχους, ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ἡ ἀνάγνωσις, ἡ γραφή, ἡ ἀριθμητικὴ, ἡ γεωγραφία καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος. Εἰσαχθίσονται δὲ ἡ βραβυτικὴ, ἡ λεπτουργικὴ, ἡ ψεκτροποιία, ἡ τυπικὴ γραφικὴ, ἡ ὑπόδηματοποιία, ἡ κατασκευὴ ἐνετικῶν σπανῶν. — Πᾶσα δ' ἄλλη τέχνη δύναται νὰ εἰσαγῇ μόνον τῇ ἐγκρίσει τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου. Δ') Ἐπιτρέπεται τῇ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Μ. τῆς Πασιλίσσης διατελούσῃ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητι τῶν κυριῶν τὴν ἐπιμέλειαν περὶ τῆς θρησκείας, διανοητικῆς καὶ σωματικῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐν τῷ τμηματι τῶν παιδῶν καταδικῶν, ἀναθέτομεν δὲ αὐτῇ καὶ τὴν ἐν τῷ σχολείῳ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς μελῶν ἢ διὰ διδασκάλων ὀριζομένων τῇ ἐγκρίσει τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, διδασκαλίαν, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τηρῇ ἀπαργαλίτως τὰ ἀρθρα 28, 55 καὶ 66 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 Β. διατάγματος καὶ τοῦς λοιποὺς ἐν ἰσχύϊ κανονισμοὺς.

γράν ἀσχολῶν, οἱ δὲ ἐπὶ κακουργήμασιν, εἰς βαρυτέραν.—Εἰς

Δ. τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1892. Περὶ ἀναθέσεως τῆς στρατιωτικῆς καὶ φαρμακευτικῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους εἰς τοὺς ὕγειονομικοὺς καὶ φαρμακευτικοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ.

1. Ἡ τε ἱατρικὴ καὶ ἡ φαρμακευτικὴ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν, ποινικῶν, ἐπανορθωτικῶν καὶ ἐξεταστικῶν, ἀνατίθεται εἰς τοὺς ὕγειονομικοὺς καὶ φαρμακευτικοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ.—Ἐν αἷς πόλεσι δὲν ὑπάρχει ἰδρυμένον στρατιωτικὸν φαρμακεῖον, ἐξυπηρετούμενον ὑπὸ φαρμακευτικῶν ἀξιωματικῶν, ἀλλὰ τὴν φαρμακευτικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ στρατιωτικοῦ θεραπευτηρίου ἐκτελεῖ ὁ διευθύνων τοῦτο ὕγειονομικὸς ἀξιωματικὸς, παρασκευάζων δ' ὅπως τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀναγκαζομένα φάρμακα, ἢ τε ἱατρικὴ καὶ ἡ φαρμακευτικὴ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν ἀνατίθεται εἰς τὸν διευθύνοντα τὸ θεραπευτήριον ὕγειονομικὸν ἀξιωματικόν.

2. Ἐν αἷς πόλεσι δὲν ὑπάρχει στρατιωτικὸν θεραπευτήριον, ἡ ἱατρικὴ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν ἀνατίθεται εἰς ἰδιώτην ἱατρὸν, προμηθεύοντα δὲ τὰ εἰς τὰς φυλακάς ἀναγκαζομένα φάρμακα ἐξ ἰδιωτικοῦ φαρμακείου ἐπὶ τῇ βάσει προηγουμένης μειοδοτικῆς δημοπρασίας.

3. Ἀν ἕνεκα λόγων ἐξαιρετικῶν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἀναθέσῃ εἰς ἰδιώτην ἱατρὸν τὴν ἱατρικὴν ὑπηρεσίαν φυλακῶν ὑπαρχουσῶν ἐν τῇ πόλει ὅπου ἰδρυμένον στρατιωτικὸν φαρμακεῖον, ἐξυπηρετούμενον ὑπὸ φαρμακευτικῶν ἀξιωματικῶν. Ὑπαρξούσαι οὗτοι γὰρ ἐκτελεῖ ἐν τῷ στρατιωτικῷ φαρμακείῳ τὰς ὑπὸ τοῦ ἰδιώτου ἱατροῦ ἀναγκαζομένας συνταγὰς.

4. Οἱ τε ὕγειονομικοὶ καὶ οἱ φαρμακευτικοὶ ἀξιωματικοί, εἰς οὓς ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἱατρικῆς ἢ τῆς φαρμακευτικῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλακῶν ἢ καὶ ἀμφοτέρων τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων, διορίζονται διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, καταχωρίζομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.—Ὅταν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει διαμένωσι πλείους τοῦ ἑνὸς ὕγειονομικοὶ ἀξιωματικοί, διορίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ὁ ὑπολεικνόμενος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν.—Ὅσῳκις μετατίθεται τις τῶν οὕτω διορισθέντων ὕγειονομικῶν ἢ φαρμακευτικῶν ἀξιωματικῶν, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν εἰδοποιεῖ ἐγκαιρῶς τὸν ἐπὶ τῇ Δικαιοσύνῃ, ὅπως, ἀπαλλασσόμενου τοῦ μετατεθέντος, διορισθῇ ὁ διαδεχόμενος αὐτόν.

5. Ἐπὶ τῇ ἐκτέλει τῆς ἱατρικῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλακῶν, ἐν αἷς πόλεσι ὑπάρχει ἰδρυμένον στρατιωτικὸν φαρμακεῖον, οἱ ὕγειονομικοὶ ἀξιωματικοί, εἰς οὓς ἀνατίθεται ἡ ὑπηρεσία αὕτη, λαμβάνουσι κατὰ μῆνα ἀποζημιώσιν δραμῶν εἴκοσι, ὅσαυδ' ἔσται καὶ ἐν ὧσιν αἱ ἐν τῇ πόλει φυλακαὶ ἐπὶ δὲ τῇ ἐκτέλει τῆς φαρμακευτικῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλακῶν λαμβάνουσιν οἱ φαρμακευτικοὶ ἀξιωματικοὶ ἀποζημιώσιν μηνιαίαν δραμῶν εἴκοσι.—Ἐν αἷς πόλεσι τὴν τε ἱατρικὴν καὶ φαρμακευτικὴν ὑπηρεσίαν τῶν φυλακῶν ἐκτελεῖ ὁ διευθύνων τὸ στρατιωτικὸν θεραπευτήριον ὕγειονομικὸς ἀξιωματικός, λαμβάνει οὗτος ἐπὶ τῇ ἐκτέλει ἀμφοτέρων τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων ἀποζημιώσιν κατὰ μῆνα δραμῶν τριάκοντα.

6. Οἱ ὕγειονομικοὶ ἀξιωματικοί, εἰς οὓς κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἀνα-

τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας των προκύπτοντα κέρδη ἀναρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 27 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὁριζόμενα. Π. Ν. 9 ε.

τίθεται εἴτε μόνη ἡ ἱατρικὴ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν, εἴτε ἡ τε ἱατρικὴ καὶ ἡ φαρμακευτικὴ, διὰ τῆς ἀποδογῆς τοῦ διορισμοῦ των ἀποδέχονται τὰς διὰ τοῦ παρόντος διατάγματος ὀριζόμενας ἀποζημιώσεις καὶ λογίζονται παρηγμένοι: πάσης ἀνωτέρας ἀποζημιώσεως, ὀριζόμενης ἐν νόμῳ ἡ Βασ. διατάγματι διὰ τοῦς ἱατροῦς τῶν φυλακῶν.

Μετὰ ταῦτα ἐξεδόθη ἐν ἔτι: 1896 ὁ νόμος ΒΥΚΒ' τῆς 16 Ἀπριλίου 1896 περὶ τοῦ Ἐργηείου Ἀδέρφω ἔχων ὡς ἑξῆς:

Ν. ΒΥΚΒ' τῆς 16 Ἀπριλίου 1896. Περὶ τοῦ Ἐργηείου Ἀδέρφω.

1. Τὸ παρὶ τῆς Α. Μεγαλειότητος τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας, ὡς προέδρου τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος, ῥωγθὲν τῇ Κυβερνήσει τῆς Ἑλλάδος Ἐφημερίαν Ἀδέρφω, ὅπου ἐκδομένη διὰ τῆς φιλοπάτριδος Γεωργίου Ἀδέρφω καὶ ἐδωρήθη ὑπ' αὐτοῦ τῇ Α. Μεγαλειότητι τῇ Βασιλίᾳ ἐπὶ τῇς ἐορταῖς τῶν ἀργυρῶν γάμων τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας, τίσσεται εἰς τὴν τάξιν τῶν σωφρονιστικῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους.

2. Ἀνήλικοι μὴ ὑπερβάντες τὰ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν, καταδικασθέντες δὲ εἰς ἐγκληματικὴν ἢ ἐπανορθωτικὴν ποινὴν φυλακίσεως πλείονος τοῦ μηνός, ἐκτίνουσι τὴν ποινὴν αὐτῶν ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ αὐτῶν, ὅπου θαλλόμενοι εἰς αὐστηρὰν πειθαρχίαν ὑπὸ τὸ σύστημα, κατὰ μὲν τὴν ἡμέραν συμβιώσεως, κατὰ δὲ τὴν νύκτα ἀπομονώσεως, ἀλλ' οἱ κηρυχθέντες ὑπὸ τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς ἀδιόρθωτοι ὑποβάλλονται εἰς πλήρη ἀπομόνωσιν, μὴ δυναμένην νὰ ὑπερβῇ τὸν μῆνα.—Οἱ ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ ἀνήλικοι διδάσκονται τὰ τῆς πρωτοβαθμίου ἐκπαιδεύσεως μαθήματα, ἐμφανθίνοντες ὑποχρεωτικῶς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα κατὰ τὰ προηγούμενα καὶ τὰς κλίσεις αὐτῶν.

3. Ἡ διοίκησις τοῦ Ἐργηείου Ἀδέρφω ἀνατίθεται εἰς ἐφεσίαν αὐτῇ δὲ ἀποτελεῖται ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, τοῦ τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τοῦ τμήματος τῶν φυλακῶν, καὶ ἐνὸς ἑτέρου μέλους, διοριζομένου διὰ Β. διατάγματος τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, μετὰ γνωμοδότησιν τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος.—Τῆς Ἐφορείας, ἀποφασίζούσης κατὰ πλειονοψηφίαν, προεδρεύει ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου.—Ὑπὸ τὴν ἐφορείαν ἐγκαθίσταται καὶ ἐπιτηρητικὴ ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος, ἧς τὰ καθήκοντα θέλουσι κανονισθῇ διὰ Β. διατάγματος.

4. Ἡ Ἐφεσίς ἐπισκέπτεται δις τοῦ μηνός τὸ Σωφρονιστήριον καὶ ἐπισκέπτεται ἂν ἐφαρμόζηται ὁ νόμος, καὶ ὁ ἐσωτερικὸς κανονισμὸς τοῦ Σωφρονιστηρίου, καὶ ἀπεβάλλει εἰς τὸν διευθυντὴν τὴν περὶ τούτου γνωμὴν αὐτῆς, εἰς δὲ τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης ἐκθεσὶν κατὰ μῆνα περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Σωφρονιστηρίου, ὑποδεικνύουσα τὰς τυχόν παρουσιαζόμενας ἁλλοιότητι.

5. Οἱ Εἰσαγγελεῖς τοῦ Κράτους θρεῖλουσιν, ἅμα καταδικαστικῶς ἀποφασίζοντες κατὰ τὴν ἀπαράκλητον, νὰ πέμψωσι τὸν καταδικασθέντα ἀνήλικον εἰς τὸ

556. Ἡ τροφή τῶν φυλακισμένων πρέπει νὰ ᾔναι ὑγιεινὴ καὶ

ἐν Ἀθήναις Ἐξηθεῖον Ἀδέρωφ καὶ ἀντίγραφον τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, νὰ εἰδοποιῶσι δὲ περὶ τούτου καὶ τὸ Ἑργασίον τῆς Δικαιοσύνης.

6. Ἀνῆλικοι, μὴ ὑπερβάντες τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν καὶ καταδικασθέντες εἰς φυλάκισιν ἐλαττον τοῦ μῆνός, ἐκτενοῦσι τὴν ποινὴν ἐν ταῖς φυλακαῖς τῶν ὑποδικῶν καὶ εἰς χωριστὸν δωμάτιον, πλὴν τῶν καταδικασθέντων δι' ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ποινικῶν δικαστηρίων, οἵτινες ἐκτενοῦσι τὴν ποινὴν αὐτῶν ἐν τῷ Ἐξηθεῖω.

7. Οἱ ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ ἐκτείνοντες τὴν ποινὴν αὐτῶν ἀνῆλικοι, ὑπερβάντες τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας, πεμπονται εἰς ἕτερον ἐντελὲς καχωρισμένον τμήμα τῶν αὐτῶν φυλάκων, ὅπως διανύσῃσι τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς αὐτῶν. Ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ Σωφρονιστηρίου τμήματι ἐκτενοῦσι τὴν ποινὴν αὐτῶν καὶ οἱ καταδικασθέντες ἀνῆλικοι, οἱ ὑπερβάντες τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν, ἐὰν καταδικάσθῃσιν εἰς φυλάκισιν ἐλάσσονα τῶν τριῶν ἔτων, δι' ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ποινικῶν δικαστηρίων.

8. Τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ἀνῆλικῶν καταδικῶν εἰσπραττόμενα χρήματα ἀνήκουσι κατὰ τὸ $\frac{1}{2}$ εἰς τὸ Κράτος, ὅπως διατίθενται εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἐξηθεῖου, καὶ κατὰ τὸ ἕτερον $\frac{1}{2}$ εἰς τὸν κατὰδικον. Καὶ τὸ μὲν ἀποδιδόμενον εἰς τὸ Κράτος εἰσάγεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον καὶ ἀναγράφεται ἐν ἰδίῳ λογαριασμῷ ὑπὲρ τὴν ἐπιγραφὴν «ἔσοδα Ἐξηθεῖου Ἀδέρωφ», τὸ δὲ εἰς τὸν κατὰδικον ἀνήκον μερίδιον χορηγούμεναι ὡς ἀποθεματικὸν κεφάλαιον, τὸ ὅποσον θελεῖ παραδίδοσθαι εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν ἐκτίσιν τῆς ποινῆς αὐτοῦ. — Ἄν ὁ κατὰδικος ἔγῃ οἰκογένειαν, ἥτις χρῆζει βοήθειας, τότε, αἰτήσῃ τοῦτου καὶ μετὰ ἐγκρίσιν τῆς Ἐφορείας, δύναται νὰ διατεθῇ ὑπὲρ αὐτῆς τὸ $\frac{1}{2}$ ἐκ τοῦ εἰς τὸν κατὰδικον ἀνήκοντος ποσοῦ. — Εἰς πάντα ἀπολυόμενον ἀνῆλικον, οὗ ὁ τόπος τῆς κατοικίας εἶναι ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, δύναται νὰ χορηγηθῇ σὺν τῇ Διευθύνσεως τοῦ Σωφρονιστηρίου τὰ ἔσοδα τῆς μεταβάσεως αὐτοῦ.

9. Τὸ προσωπικὸν τοῦ Σωφρονιστηρίου σύγκειται ἐκ τῶν ἑξῆς: Ἐξ ἑνὸς Διευθυντοῦ, ἔχοντος βαθμὸν τμηματάρχου Β' τάξεως ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 300. Ἐξ ἑνὸς ἀρχιφύλακος, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 150. Ἐξ ἑνὸς λογιστοῦ, ἐκτελούντος καὶ γρῆν γράμματεως, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 150. Ἐξ ἑνὸς ἱερέως, ὄντος συγγενῆς καὶ διδασκαλοῦ, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 200. Ἐξ ἑνὸς ἱατροῦ, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 100. Ἐξ ἑξ φυλάκων ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 70. Ἐκ 3 τεχνουργῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 70. Ἐξ ἑνὸς κηπουροῦ ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμ. 60. Ἐξ ἑνὸς μαγειροῦ ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 70. Ἐξ ἑνὸς κουρέως ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 25. Ἐκ δύο νοσοκόμων ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 70. Ἐξ ἑνὸς ἱματισφύλακος ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 70. Ἐκ δύο πλυντηρίων ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 50.

10. Ἵνα διορισθῇ τις Διευθυντὴς τοῦ Σωφρονιστηρίου, δεῖν νὰ ἔγῃ ἡλικίαν τοῦλάχιστον 30 καὶ εὐχὴ μείζονα τῶν 60 ἔτων καὶ νὰ πέρη διπλώμα τοῦ Ἑθνικοῦ ἢ ξένου Πανεπιστημίου· δύναται ὅμως νὰ διορισθῇ καὶ ἀνωτεροῦ ἀνωματικῶς ἐν ἀποστρατείᾳ. — Ἀρχιφύλαξ διορίζεται ὁ ἔχων ἀπολυτήριον Γενναίου, δύναται ὅμως νὰ διορισθῇ τοιοῦτος καὶ κατωτέρας μὴ ἐν ἀνωματικῶς, ἢ καὶ ἐπὶ δεκαετίαν ὑπηρετήσας συνεχῶς ἐν τῷ Σω-

ἀρκούσα. (1) — Καθ' ἕσπον ἢ ἐν τῇ φυλακῇ τάξεις τὸ ἐπιτρέπεται.

φρονιστηρίῳ ὡς φυλάξ. — Ὁ διορισθεὶς ὡς ἀρχιφυλάξ δέον νὰ ἔχῃ ἡλικίαν 30 ἕως 50 ἐτῶν. — Λογιστὴς διορίζεται ὁ ἔχων ἀπολυτήριον Γυμνασίου καὶ γνώσεις διπλογραφίας ἢ καταστιχογραφίας. — Ὁ ἱερεὺς τοῦ Σωφρονιστηρίου δέον νὰ ᾖ προλύτης τῆς Θεολογίας ἢ διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας διακούσας τὰ μαθήματα τῆς Θεολογίας. — Φύλακει ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ διορίζονται: α) ἀφρητηθέσαντες ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ὁπαζωματικαί, ῥεοντες ἄρεσιν διαγωγῆς· ἐξαιρέτου ἡ ἀμέμπτου καὶ γνωρίζοντες ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν, ὡς καὶ τὰς τέσσαρας πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς, ἔχοντες δὲ ἡλικίαν 30 ἕως 50 ἐτῶν· μετὰ πενταετη εὐδόκιμον ὕπηρεσίαν, τῇ προτάσει τῆς Ἐφορείας, ἡ μισθοδοσία τῶν φυλάκων δύναται ν' αὐξηθῇ κατὰ δέκα δραχμάς· ἐφεξῆς δὲ ἀνὰ ἐκάστην τριετίαν κατὰ δέκα ἐπίσης δραχμάς, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τοῦ μισθοῦ τῶν δραχμῶν 100 κατὰ μῆνα. — Οἱ νοσοκόμοι δέον νὰ ἔχωσιν ὕπηρετάς ἐν τινὶ δημοσίῳ ἢ ἰδιωτικῷ νοσοκομείῳ ἐπὶ τινα χρόνον.

11. Ὁ Διευθυντής, ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ Λογιστὴς τοῦ Σωφρονιστηρίου διορίζονται καὶ ἀπολύονται διὰ Β. διατάγματος προτάσει τῆς Ἐφορείας, τὸ δὲ λοιπὸν προσωπικὸν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης προτάσει τῆς αὐτῆς Ἐφορείας.

12. Ἡ ὁρκισις τοῦ μὲν Διευθυντοῦ, ἱερέως καὶ Λογιστοῦ γίνεται ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ δὲ λοιποῦ προσωπικοῦ ἐνώπιον τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Σωφρονιστηρίου.

13. Ἡ προϋπόθεσις τῶν καταδίκων εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ὁριζουμένην ἐν τῷ Β. διατάγματι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 καὶ διὰ τὰ λοιπὰ Σωφρονιστήρια τοῦ Κράτους.

14. Διὰ Β. διατάγματος κανονισθήσονται τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Σωφρονιστηρίου, τὰ περὶ πειθαρχίας καὶ τὰ περὶ εὐνοητικῆς λειτουργίας τοῦ Σωφρονιστηρίου, ἀναστροφικῶς πρὸς τὴν διαίτην, τρεφὴν καὶ ἐργασίαν τῶν καταδίκων, τὰ περὶ προστασίας αὐτῶν μετὰ τὴν ἀπολύσειν αὐτῶν ἐκ τοῦ Σωφρονιστηρίου καὶ περὶ παντὸς ἄλλου μέτρου, ἀναγκαζίου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου.

15. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης δεύει περὶ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα ἐκθέσιν περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ Σωφρονιστηρίου.

(1) Διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτ. τῆς 14 Ὀκτωβρ. 1878.

Τὸ ἄρθρον 536 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ τὸ περὶ ἐξόδων διατροφῆς καὶ συντηρήσεως τῶν ἐνδεῶν ὑποδίκων καὶ καταδίκων Β. Διατάγμα τῆς 11 Μαρτίου 1836 οὐδεμίαν ποιοῦνται διάκρισιν τῶν πρὸς εὖς δέον νὰ γίνῃται τροφὴ, δαπάνη τοῦ Δημοσίου, καταδίκων. Ἀναμφίδολον ὅμως εἶναι ὅτι, πλὴν τῶν ἐνδεῶν, δι' οὓς κατὰ λόγον τῆς ἡλικίας ἐκάστου ὠρίστη ἢ πρὸς διατροφὴν χρηρίζα. οὐδαὶ ἐκ τῶν εὐπόρων καταδίκων δύναται νὰ κατατραφῇ δαπάνη τοῦ Δημοσίου. Καὶ δὲν ἐρίζεται μὲν ὁ τρόπος τῆς διατροφῆς τῶν ἐνδεῶν ἀπὸ τῶν μὴ τοιούτων, ἀλλὰ τοῦ κενοῦ τούτου ἡ ἀναπλήρωσις εἶναι ἀντικείμενον διοικητικῆς ἐρεῦνης· ἔθεν τὸ μέτρον τῆς ἀπὸ τῶν εὐκαίων δημοτικῶν Ἀρχῶν πιστοποιήσεως τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ

δυναται νὰ βοηθῇ εἰς τοὺς ὑποδίκους, ἢ εἰς τοὺς εἰς ἀπλὴν ἐπί πταίσματι ἢ πλημμελήματι καταδικασμένους, καλλιτέρα περι-
θαλψὴς δι' ἰδίας αὐτῶν δαπάνης. Π. Ν. 27. (Γαλλ. Ποιν.
Δικ. 805, 613).

557. Ἡ διαχείρισις τῆς ἐν ταῖς φυλακαῖς αὐταξίας ἀνατίθεται
κυρίως εἰς τὴν κατὰ τόπον ἀστυνομίαν, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν
τῶν μὲν εἰσαγγελέων διὰ τὰς φυλακὰς τῶν ὑποδίκων, τῶν δὲ
ἐπαρχῶν καὶ νομαρχῶν διὰ τὰς φυλακὰς τῶν καταδίκων. — Ὅθεν
οἱ εἰσαγγελεῖς, ἐπαρχοὶ καὶ νομάρχαι ἐπισκέπτονται ἀπὸ καιροῦ
εἰς καιρὸν τὰς φυλακὰς, ἐρευνῶσι τὴν κατάστασιν αὐτῶν καὶ

αἰτοῦνται τὴν ἐκ τοῦ Δημοσίου τροφοδοσίαν καὶ συντήρησιν ὑποδίκου ἢ
καταδίκου — πάντως δὲ πρέπει νὰ προηγηθῇ αἴτησις αὐτῶν πρὸς τὴν ἀρμο-
δίαν δικαστικὴν καὶ πρὸς τὴν διοικητικὴν Ἀρχὴν περὶ τούτου. καὶ τῆς
ἀνεκανότου αὐτῶν ὅπως εἴ ἴδων ἐπαρκέσωσιν εἰς ταῦτα — εἶναι τὸ σχε-
τικῶς πρακτικώτερον πρὸς πληροφориαν τῶν εἰρημῶν Ἀρχῶν καὶ σχημα-
τισμῶν τῆς περὶ τοῦ πρακτέου ἀποφάσεώς των. Νοεῖται δὲ εἰκοθεν, ὅτι αὗται
δὲν εἰσὶν ὑποχρεωμένοι νὰ συμμορφωσῶσι τὰς ἐνεργείας αὐτῶν πρὸς τὰς
τελευτὰς πιστοποιήσεις, ὅταν μάλιστα πρόκειται περὶ καταδίκου ἐκτίοντος
πενήν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ ἐπὶ πταίσματι ἢ πλημμελήματι μὴ ὑπερβαί-
νουσαν τοὺς τρεῖς μῆνας, ὅτε κατὰ κανόνα δὲν πρέπει νὰ διδῇται αὐτοῖς
τροφὴ, δαπάνη τοῦ Δημοσίου, ἀνευ ἀποδεδειγμένης ἀνάγκης, ἀλλὰ δύναται
καὶ ὀφείλουσι μάλιστα νὰ ἀκουσθῶσι καὶ ὅθεν δήποτε ἄλλοθεν τὰς δεούσας
πληροφориὰς καὶ νὰ σχηματίσωσι τὴν ἐαυτῶν πεποίθησιν, οὐ μὴν ἀλλὰ
καὶ νὰ ἐξελέγξωσι τὰς ἀνακριθεῖς τοῦχεν πιστοποιήσεις τῶν δημοτικῶν
Ἀρχῶν καὶ νὰ ἐπιδιώξωσι τὴν ποινικὴν αὐτῶν καταδίωξιν ὅπως καταστή-
σωσιν αὐτῶν προεκτικὰς αὐτὰς ἐπὶ τὸ μέλλον ἐπὶ τοιοῦτων παραβάσεων.

Κατὰ τὰς ἐξηγήσεις ταύτας καὶ ἐφαρμοζομένου, ὡς εἴρηται, τοῦ μέτρου
τῆς χορηγήσεως τροφῆς κλπ. εἰς μόνους τοὺς ἐνδεεῖς ὑποδίκους καὶ καταδί-
κους μετὰ προηγουμένην αἴτησιν αὐτῶν πρὸς τὸν Εἰσαγγελεῖα μὲν τῶν
Πρωτοδικῶν, ἐάν πρόκειται περὶ ὑποδίκων, πρὸς τὸν Νομάρχην δὲ ἢ τὸν
Ἐπαρχὸν καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν Εἰσαγγελεῖα ἢ καὶ τὸν Ἐπαρχὸν μόνον, ὅπου
δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τόπου δικαστήριον, ἐάν πρόκειται περὶ καταδίκων καὶ μετὰ
τὴν ὡς ἂν ἐξαιρέσωσιν ἀπὸ τῶν Ἀρχῶν τούτων τοῦ βεσίου των παρα-
στάσεων καὶ συντελεσῶν τοῦ δεδικαιολογημένου τῆς αἰτήσεως, ἐφαρμοζομένου,
λεγόμεν. τοῦ τοιοῦτου μέτρου μετὰ τῆς δεούσης, ἐννοεῖται, προσοχῆς καὶ
ἐκτιμήσεως, θελεῖ καταστῆναι δυνατόν, Κύριε Νομάρχα, νὰ μὴ λαμβάνη ἐφεξῆς
χωρὶν τὸ παρ' ὧμῶν καταγγελλόμενον καὶ ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ Δημοσίου συμ-
βαίνον ἄτοπον τῆς τροφοδοτήσεως καὶ συντηρήσεως ἀτόμων μὴ θεομένων
τοιούτων, ἐνεκεν τῆς οικονομικῆς αὐτῶν καταστάσεως, πρὸς δὲ νὰ κατα-
σταλῇ ἡ ἐπιπολαιότης καὶ ἡ σκόπιμος ἐνέργεια τῶν δημοτικῶν ἐκείνων
Ἀρχῶν, αἰτινες ἀβασανίστως ἢ διὰ προσωπικὰς λόγους ἐκδίδουσι τὰς, περὶ
ὧν ἀνεκολλημέν ἀνωτέρω, ἀνακριθεῖς πιστοποιήσεις.

τὸν τρόπον, καθ' ὃν οἱ ἐπιστάται προσφέρονται πρὸς τοὺς φυλακισμένους, συντάττουν ἐκθέσιν τῶν γανομένων παρατηρήσεων, καί, κατὰ τὰς περιστάσεις, φροντίζουν περὶ τῆς ἀνηκούσης τιμωρίας (1) Π. 234 (Γαλλ. Ποιν. Δ.κ. 611).

(1) Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τοῦ 1884 πρὸς τοὺς παρὰ Πρωτοδικαίους Κυρίους Εἰσαγγελεῖς.

Παρατηροῦμεν ἀπὸ τινος χρόνου, ὅτι τινὲς μὲν ἐξ ὑμῶν ἐπευσαν ἀποστέλλοντας ἐκθέσεις περὶ τῆς ἐπισκέψεως τῶν φυλακῶν, ἄλλοι δ' ἀποστέλλουσι τοιαύτας κατὰ δεκαπενθημερίαν καὶ ἄλλοι κατὰ τριμηνίαν. Ἡ ἀνωμαλία αὕτη πρέπει νὰ ἐκλείψῃ ὀριστικῶς, καὶ πρὸς τοῦτο ἀξιούμεν, ὅπως τὴν 30 ἐκάστου μηνὸς ἐπισκέπηται μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ τὰς φυλακὰς, ἐρευνᾷ μετὰ πάσης λεπτομερείας τὰ περὶ καταστάσεως αὐτῶν, ἐξελέγχῃ τε τὸ βάσιμον ἢ μὴ παντὸς ὑποβαλλομένου ὑπὸ τῶν πεφυλακισμένων παραπόνου καὶ ἐντὸς τῶν πρώτων πέντε ἡμερῶν τοῦ αἰεσῶς ἐπομένου μηνὸς διαβιβάζῃ ἡμῖν τὴν προσήκουσαν ἐκθέσιν καταρτιζομένην κατὰ τὸ ὑπὸ ἄρθρον 337 τῆς Ποιν. Δ.κ. ὑπόδειγμα. Ἐν τῇ στήλῃ τῶν παρατηρήσεων πρέπει ἀντικρὺ ἐκάστου ὀνόματος νὰ παραλαμβάνητε ἐν συντομίᾳ τοὺς λόγους, δι' οὓς μένει τυχόν πλεον τῶν 40 ἡμερῶν ἐκπερὶς ἢ ἀνάκρισις κατὰ προφυλακισμένου. — Ἀντίγραφον τῆς ἐκθέσεως θέλατε διαβιβάζει καὶ πρὸς τὸν Εἰσαγγελεῖα τῶν Ἐρετῶν.

Τόπος τῆς ἐκθέσεως τῶν ἐπισκέψεων τῶν φυλακῶν ἐγκρίθη διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Μαΐου 1839 ἐγγράφου τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμμ. — Ἐν Σήμερον τὴν . . . Μαΐου τοῦ, ἔτους ὁ παρὰ τοῖς ἐν ἰδίους ἀνακριτῆς . . . , μεταβάντες εἰς τὰς ἐνταῦθα ἐξεταστικὰς φυλακὰς διὰ νὰ ἐπισκεφθῶμεν αὐτάς, καὶ πρῶτον παρατηρήσαντες τὰ βιβλία τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν εὑρομεν αὐτά (τακτικά), ἀκολουθῶν ἐπισκερθέντες τὰ δομᾶτια, καὶ ἐξετάσαντες ἕνα ἕκαστον τῶν ὑποδίκων, δὲν εὑρομεν οὐδεμίαν αἰτίαν παρατηρήσεων. — Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐταῖς κρατούμενων προσώπων ἀναβαίνει εἰς , ἐξ ὧν

Α'. Καταδικάσθησαν, καὶ μένουσιν εἰς αὐτάς ἄχρις ὅτου ἐκδικασθῶσιν αἱ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεις τῶν, οἱ

1 φυλακισθεὶς τὴν . . . Φεβρ. ε. ε.

2 τὴν . . . Νοεμβρίου 1838.

3 μεταφερθέντες ἀπὸ τὰς ἐν . . .

4 φυλακὰς τὴν . . .

5 Ἀπριλίου ε. ε.

Β'. Παρεπέμψθη διὰ βουλεύματος εἰς τὰ ἀρμόδια δικαστήρια ὁ

5 φυλακισθεὶς τὴν 7 Νοεμβρίου 1837.

Γ'. Ἀπελύθησαν διὰ βουλεύματος, ἀλλὰ κρατοῦνται εἰς τὰς φυλακὰς διότι ἔγινεν ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελέως ἀνακοπή, οἱ

6 φυλακισθέντες τὴν . . . Ἀπρι-

7 λίου Ε. Ε.

Δ'. Ἀπεπερατώθη ἡ ἀνάκρισις, καὶ καθυπεβλήθη εἰς τὸ συμβούλιον, ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἔχουσιν βούλευμα περὶ τῆς πράξεως τοῦ

8 φυλακισθέντος τὴν

9 Μαΐου ε. ε.

558. Περί τῆς ἐσωτερικῆς διακοσμήσεως καὶ διοικήσεως τῶν φυλακῶν τῶν ὑποδίκων ἀρεῖλουν οἱ εἰσαγγελεῖς νὰ συντάσσωσι καὶ κοινοποιῶσιν ἰδιαιτέρας ὁδηγίας· τὸ αὐτὸ θέλουν πράττει εἰ νομάρχαι περὶ τῶν φυλακῶν τῶν καταδίκων.

559. Πᾶσα παρὰ τῶν ἐπιστατῶν τῶν φυλακῶν γενομένη παράβασις τῶν ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων ὁδηγιῶν καὶ ἄλλων διατάξεων νομαρχῶν καὶ εἰσαγγελέων, ἢ τῶν νομίμων ὁρισμῶν, τιμωρεῖται μὲ ποινὴν πειθαρχικὴν, καὶ, χρείας καλοῦσης, μὲ ἐτι βαρυτέραν.—Ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ καταγινώσκεται, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, παρὰ τοῦ συμβουλίου τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ πρὸς τοῦτο πέμπεται εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα ἢ κατὰ τὰ ἄρθρα 557 καὶ 563 συντακτικὰ ἔκθεσις. Ποιν. 560. Ὁργ. 292 ε.

560. Ἐάν τις φυλακισμένος παρεξέτράπη εἰς ἀπειλὰς, λοιδορίας, ἢ βίαν ἐναντίον ἄλλου φυλακισμένου, ἢ τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς, ἢ τινος τῆν ἐφορείαν τῆς φυλακῆς ἐπιτετραμμένου ὑπαλλήλου, ἢ κατέστη ὑποπτος δραπετεύσεως, ὁ τοιοῦτος τιμωρεῖται, ἐν μὲν ταῖς φυλακαῖς τῶν ὑποδίκων, ὑπὸ τοῦ παρὰ ταῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως, ἐν δὲ ταῖς τῶν καταδίκων, παρὰ τοῦ ἐπαρχοῦ ἢ νομάρχου, δι' ἐλαττώσεως τῆς τροφῆς, ἢ δι' αὐστηρότερας καθιερώσεως, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς ἐπὶ παραβάσει τῶν ἐν τῇ ποινικῷ νόμῳ ὠρισμένων, ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως, ἐπιβλητέας ποινῆς.—Αὐτογνώμων βία τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς τιμωρεῖται, κατὰ τὸ ἄρθρον 559, μὲ πειθαρχικὴν ποινὴν, καθ' ἑσὸν δὲν ᾗτο ἀναγκαία πρὸς ἀποτροπὴν ἐπικειμένου κινδύνου. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 614).

561. Ἐάν τις κατακρατῇται εἰς τόπον μὴ προσδιωρισμένον πρὸς φυλακὴν, ἢ καὶ εἰς φυλακὴν μὲν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον μὴ

Ε'. Δὲν ἀπεπερατώθη εἰσέτι ἡ ἀνάκρισις τοῦ

9 φυλακισθέντος τὴν 12 Μαΐου ε. ε.

ς. Εὐρίσκεται εἰς τὰς φυλακὰς ὁ

10 φυλακισθεὶς τὴν . . . Νοεμβρίου 1838, ὅστις,

ἀφωθεὶς δι' ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα συνέδρων, μέλλει νὰ παραδοθῇ εἰς σωφρονιστικὸν τι κατὰστημα.—Ὅθεν συνετάχθη ἡ παρούσα ἔκθεσις, ἥτις ὑπεγράφη παρὰ τε τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς.

Ὁ ἀνακριτής.

νόμιμον, ὑπάγει ἐκεῖ προσκαλούμενος ἢ αὐτεπαγγέλτως ἑκαστος εἰσαγγελεύς, ἢ ἄλλος τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 17 ἀναφερομένων ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλων, ἐλευθερόναι παραχρῆμα τὸν αὐτογνώμονως ἢ παρανόμως φυλακισθέντα, ἢ, κατὰ τὰς περιστάσεις, τὸν παραδίδει εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑπάλληλον ἄλλως, τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴν, τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς τοὺς συναρτίους αὐτογνώμονος φυλακίσεως. Π. Ν. 322, 324. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 615 καὶ 616).

562. Ἐὰν ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς ἀποποιηθῇ τὸ νὰ ἐπιδείξῃ εἰς φυλακισμένον τινὰ τὸ ἔνταλμα τῆς συλλήψεως ἢ φυλακίσεως, ἢ τὰ διδλία τῆς φυλακῆς, εἰς τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν ἐφορείαν τῶν φυλακῶν ὑπάλληλον, τιμωρεῖται ἐπὶ ταύτῃ καὶ μόνῳ ἔνεκεν αὐτογνώμονος φυλακίσεως. Π. Ν. 328. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 618).

563. Περὶ πάσης ἐν τινι φυλακῇ ἀνακαλυφθείσης ἑλλείψεως περὶ τὴν τάξιν, ἢ παραβάσεως, συντάσσεται παραχρῆμα ἐκθέσις, καὶ πέμπεται, κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς τὸν παρὰ τῷ πρωτοδίκῃς εἰσαγγελέα, ἢ εἰς τὸν ἑπαρχον ἢ νομάρχην. Ποιν. 72 ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἀποκατάστασις.

564. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς δὲν ἀναιρεῖ ὅλας τὰς συνεπείας αὐτῆς καὶ ἰδίως τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ ἰδιαιτέρων τιμῶν. — Μόνον διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως παύουν ὅλα 1) τὰ ἀποτελέσματα. Π. Ν. 21 ε. Ὁργ. 47. Ποιν. 550. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 633).

1) καὶ ταῦτα

565. Ἡ ἀποκατάστασις δὲν γίνεται, εἰμὴ πέντε ἔτη μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἢ τὴν παραγραφὴν τῆς ποινῆς, καὶ μόνον ἐὰν ὑπάρχωσιν ἀποδεικτικὰ τῶν κατὰ τόπον ἀρχῶν, ἐπικυρωμένα παρὰ τοῦ ἐπαρχου, περὶ τῆς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο καλῆς διαγωγῆς, εἰσάγεται εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, καί, κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ ἀνα-

φοραν τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργείου, ἀπονέματα παρὰ τοῦ Βασιλέως, συμφώνως μὲ τὰ ἐν τοῖς ἐπομένοις ἄρθροις ὁρισμένα. (1) Ποιν. 568. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 633).

566. Ἡ αἵτησις, φέρουσα τὰς ἀναγκασίας ἀποδείξεις (ἄρθρ. 565), ἐγγειρίζεται εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέα, καὶ δημοσιεύεται ἐν περιλήψει παρ' αὐτοῦ, προσκαλοῦντος συγχρόνως τὸν βουλόμενον νὰ κάμῃ ἀντίβρῃσιν νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ τούτῳ ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δεύει οἱ τε παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς καὶ οἱ λοιποὶ ὑπαλλήλοι νὰ κοινοποιήσουν εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέα ἑστὶ γινώσκουν κατὰ τοῦ ἀναφερομένου. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 619 καὶ ἐπ.).

567. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐν τῷ πραγγομένῳ ἄρθρῳ ὁρισμένης προθεσμίας, ἔλθει οἱ ἀντιλέγοντες, ὅσοι ἐνεφανίσθησαν ἤδη, καλοῦνται εἰς τὴν δημοσίαν συνεδρίαν, κατ' ἣν, ἂν ἀπορρῶσιν ὁ τε παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεὺς καὶ οἱ ἤδη ἐμφανισθέντες διάδικοι, καὶ ληφθῶσιν ὑπ' ὅψιν ἔλθει αἱ ἐλθούσαι ἀναφοραὶ τῶν ἀρχῶν, ἀποφασίζει πρῶτον τὸ δικαστήριον, ἂν ἡ αἵτησις ᾖ παρὰ τὴν ἀποδεικτικὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 565, καὶ ἔπειτα γνωμοδοτεῖ ἂν ᾖ βέβαιος. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 619 καὶ ἐπ.).

568. Ἡ ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως γνωμοδότησις ὑποβάλλεται ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως εἰς τὸ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργεῖον, καὶ παρ' αὐτοῦ, πρῶτον μὲν εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον πρὸς γνωμοδότησιν, ἔπειτα δὲ εἰς τὸν Βασιλέα πρὸς ἀπόφασιν.—Ἡ δευτέρα ἀποκατάστασις δημοσιεύεται, ἐπιμελεία τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως, καὶ γράφεται εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. (2) Ποιν. 565. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 630).

569. Ὁ παρὼν νόμος ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν δεκατέσσαρας

(1) Διορθώθη κατὰ τὸν Ν. ΓΝΓ' τῆς 18 Μαρτίου 1858 «περὶ τροποποιήσεως τῶν ἀρθρ. 565 καὶ 568 τῆς ποιν. δικονομίας», κατὰ τοῦτο μόνον μεταβαλλόντα τὰ ἀρχικὰ ἄρθρα 565 καὶ 568 τῆς ποιν. δικ., ὅτι αἱ ἐν αὐτοῖς λέξεις «κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας» μετεβλήθησαν εἰς τὰς λέξεις «κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου».

(2) Διορθώθη κατὰ τὸν Ν. ΓΝΓ' τῆς 18 Μαρτίου 1858.

ἡμέρας μετὰ τὸν ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς κυβερνήσεως δημοσιευ-
 θησόμενον σχηματισμὸν τῶν δικαστηρίων, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας
 ταύτης καταργεῦνται ὅλαι αἱ ἀντιθαίνουσαι εἰς αὐτὸν προλα-
 βοῦσαι διατάξεις καὶ νόμιμοι ὁρισμοί. Ὅλαι αἱ μέχρις ἐκείνης
 τῆς ἐποχῆς μὴ ἐκδικασθεῖσαι ἔτι ἀνακρίσεις θέλουν κριθῇ κατὰ
 τὸν παρόντα νόμον (1).

570. Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέα
 ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις καὶ δημοσίευσις τοῦ παρόντος νόμου.

Ἐξεδόθη ἐν Ναυπλίῳ τῇ 10 (22) Μαρτίου 1834.

(1) Ὅρα καὶ Διατ. 1 Ἰανουαρίου 1835 ὑπὸ ἀρθ. 312 Ὁργ. Δικα-
 στηρίων.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Π Ι Ν Α Ξ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΠΟΙΝΙΚῃ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἀντικείμενον τῆς ποινικῆς δικονομίας ἄρθρ. 1 — 12. σελ. 1

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν κατὰ τὴν ποιν. διαδικασίαν παρισταμένων.	σελ.	10
ΚΕΦΑΛ. Α'. Ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι, ἄρθ. 13—19.	σελ.	10
ΚΕΦΑΛ. Β'. Κατήγοροι 20—24.	σελ.	15
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Κατηγορούμενοι, συνήγοροι, καὶ ἀντίκλητοι, ἄρθρα 25—28.	σελ.	19
ΚΕΦΑΛ. Δ'. Ἀρμοδιότης τῶν δικαστηρίων, 29—35.	σελ.	21
ΚΕΦΑΛ. Ε'. Ἰδιάζουσα δικαιοδοσία, ἄρθρα 36—42.	σελ.	25
ΚΕΦΑΛ. ΣΤ'. Κανονισμοὶ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων καὶ τῶν δικαστηρίων, 46—50. σελ.		36
ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Ἐξαίρεσις κατὰ μέρος δικαστῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων, 51 — 59.	σελ.	39
ΚΕΦΑΛ. Η'. Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστ., 60—64. σελ.		44
ΚΕΦΑΛ. Θ'. Ἀγωγὴ κατὰ δικασ. ὑπαλ. καὶ ὑπηρετῶν, 65—68. σελ.		46

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Διαδικασία εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις σελ. 47

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὅρισμοὶ ἐφαρμοζόμενοι εἰς πάντα τὰ εἶδη τῶν ποιν. δικαστ. σελ. 47

- Α'. Προανάκρισις.
 - α'. Σκοπὸς αὐτῆς, 69—70.
 - β'. Χρόνος καὶ τόπος, 71.
 - γ'. Ὅχι δημοσία ἀλλὰ προφορικὴ, 72.
 - δ'. Ἐκθέσεις, 72—74.
 - ε'. Τέλος, 75.
- Β'. Διαδικασία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.
 - α'. Κατηγορητικὴ διαδικασία, 76.
 - β'. Δημοσία, 77—78.

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

- γ'. Προφορικὴ ἀλλὰ μετ' ἐκθέσεως, 79, 80, 88.
 δ'. Ἀπόφασις, 81—88.
 ε'. Δικαστικὰ ἔξοδα, ἀπόδοσις καὶ δήμευσις, 82—83.
 ς'. Συνέπειαι τῶν ἀποράσεων, 84.
 ζ'. Πολιτικαὶ ἀπαιτήσεις, 85, 86.
 Γ'. Εὐθύνῃ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, 87—91.
 Δ'. Ὑποχρέωσις τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως, 88, 90, 91.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἀποδείξεις.

σελ. 64

- Α'. Γενικοὶ ὅρισμοί, ἄρθρ. 92—94.
 Β'. Ἐνδείξεις, 95.
 Γ'. Αὐτοψία, 96, 97.
 Δ'. Πραγματογνώμονες, 98—110.
 Ε'. Ὁμολογία, 111.
 ς'. Μάρτυρες, 112—133.
 Ζ'. Ἐκθέσεις καὶ ἄλλα ἔγγραφα. σελ. 89

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Προανάκρισις.

- ΚΕΦΑΛ. Α'. Προκαταρκτικὴ ἀνάκρισις ἐπὶ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος
καταδιωκτέων ἀξιοποίνων πράξεων σελ. 90
- Α'. Ἐπὶ πταισμάτων.
 α'. Ἀνακριτικὴ ἀρχή, ἄρθρ. 135.
 β'. Ἐγγραφοὶ προανάκρισις, 136—142.
 γ'. Κλήσις, 143—148.
- Β'. Ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων.
 α'. Ἀναγγελία, 149—155.
 β'. Προκαταρκτικὴ διαδικασία τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως
ὑπαλλήλων, 156—160.
 γ'. Κλήσις 161—164.
 δ'. Ἐπίγνωσις τῶν ἐγγράφων, 165.
 ε'. Ἀπαλλακτικοὶ μάρτυρες, 166.
 ς'. Ἀναβολὴ τῆς δίκης, 167.
 ζ'. Ἐπ' αὐτοπύρῳ πράξις, 168.
 η'. Κατ' οἶκον ἔρευνα, κατάσχσεις, καὶ αὐτοψία, 169—176.
 θ'. Κατάσχσεις παρανόμων ἐγγράφων, 177—180.
 ι'. Θόρυβοι ἢ ἀντιστάσεις, 181, 182.
- ΚΕΦΑΛ. Β'. Διαδικασία ἐνώπιον τῶν ἀνακριτῶν. σελ. 118
- Α'. Συμπαραλαβὴ δικαστικοῦ γραμματέως, ἄρθρ. 183.
 Β'. Καταδίωξις γινομένη ἐξ ἐπαγγέλματος κατὰ πρότασιν, 184, 186.

- Γ'. Διαδικασία μετὰ τὴν παραγγελίαν, 187—189.
 Δ'. Κλήσεις, 190—197.
 Ε'. Ἐκθεσίς, 198.
 Ϛ'. Ἐξέτασις κατ' οἶκον, 199, 200.
 Ζ'. Παραγγελία καὶ πρόσκλησις πρὸς ἄλλους ἀνακριτάς, 201—203.
 Η'. Προσέλευσις τοῦ εἰσαγγελέως, 204, 205.
 Θ'. Τέλος τῆς διαδικασίας ταύτης, 206.
- ΚΕΦΑΛ. Γ'. Φυλακίσις καὶ ὑποδίκων φυλακαί. σελ. 126
 Α'. Περιπτώσεις τῆς φυλακίσεως, ἄρθρ. 207, 208.
 Β'. Ἐνταλμα συλλήψεως, 209—220.
 Γ'. Κατασχέτηρις, 221, 222.
 Δ'. Εἶδος τῆς φυλακίσεως, 223—227.
 Ε'. Ἐνταλμα φυλακίσεως, 228, 229.
 Ϛ'. Ὑποδίκων φυλακαί, 230—234.
 Ζ'. Παραβάσεις τῶν περὶ τῆς συλλήψεως καὶ φυλακίσεως διατάξεων, 235.
- ΚΕΦΑΛ. Δ'. Προσωρινή δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσις. σελ. 138
 Α'. Περιπτώσεις, ἄρθρ. 236, 237.
 Β'. Σκοπὸς τῆς ἐγγυήσεως, 238.
 Γ'. Ἐγγυήσις, 239.
 Δ'. Διαδικασία ἐπὶ τῆς ἐγγυοδοσίας, 240, 241.
 Ε'. Δήμευσις τῆς ἐγγυήσεως, 242—244.
 Ϛ'. Τέλος τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως κατ' ἐγγυήσεως, 245, 246.
- ΚΕΦΑΛ. Ε'. Βουλευόμενα τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου. σελ. 142
 Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, ἄρθρ. 247.
 Β'. Διαδικασία, 248, 249.
 Γ'. Ἀρμοδιότης τοῦ συμβουλίου.
 α'. Ἐν γένει, 250, 251.
 β'. Ἀποφάνσεις δι' ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν 252.
 γ'. Προσωρινή παῦσις τῆς ἀνακρίσεως, 254.
 δ'. Διάταξις περαιτέρω ἀνακρίσεως, 253.
 ε'. Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ κατηγορουμένου, 255.
 Ϛ'. Ἀναπομπὴ εἰς ποινικὸν δικαστήριον, 256—258.
 ζ'. Ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου, 259.
 Δ'. Ἀνακοπή, 260—262.
 Ε'. Ἀναίρεσις, 263.
- ΚΕΦΑΛ. Ϛ'. Κατηγορητήριον ἔγγραφο καὶ ἐπίδοσις αὐτοῦ. σελ. 159
 Α'. Κατηγορητήριον ἔγγραφο.
 α'. Σχέδιον τοῦ εἰσαγγελέως, ἄρθρ. 264.
 β'. Τὸ περιεχόμενον, 265.
 γ'. Ἀναθεώρησις ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως.
 266 267.

- Β'. Διαδικασία ἐν τῷ συμβουλίῳ τοῦ δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν, 268—272.
- Γ'. Ἐπίγνωσις τῶν ἐγγράφων, 273.
- Δ'. Ἐπίδοσις τοῦ κατηγορητηρίου, τοῦ περὶ ἀναπομπῆς βουλευμάτων, καὶ τῆς κλήσεως, 274—276.
- Ε'. Μεταγωγή τοῦ κατηγορουμένου καὶ μετακόμισις τῶν πειστηρίων ἐγγράφων, 277.
- ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Προανάκρισις κατὰ τὰς δι' ἐγκλήσεως καταδιωκομένας ἀξιοποίνους πράξεις. σελ. 167
- Α'. Ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ κακουργημ., ἀρθρ. 278—281.
- Β'. Ἐπὶ πταισμάτων, 282.
- ΚΕΦΑΛ. Η'. Προανάκρισις ἐπὶ ἰδιωτικῶν κατηγοριῶν. σελ. 169
- Α'. Ὑπερδικασία, ἀρθρ. 283—290.
- Β'. Ἀντίκλητος, 291.
- Γ'. Ἰδιωτικὴ κατηγορία παρὰ τοῖς πταισματοδίκαις, 292, 293.
- Δ'. Ἰδιωτικὴ κατηγορία παρὰ τοῖς πλημμελ., 294—299.
- Ε'. Παρὰ τοῖς κακουργιοδίκαις, 300.
- ς'. Ἀνάκλησις τῆς ἰδιωτικῆς κατηγορίας, 301.
- ΚΕΦΑΛ. Θ'. Προδικασία ἐπὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἀρθρ. 302—306 σελ. 174
- ΚΕΦΑΛ. Ι'. Προανάκρισις ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς προφορικῶς ἢ ἐγγράφως διαδιδομένης προσάψεως ὀρισμένων πράξεων σελ. 179
- Α'. Ἐπὶ συκοφαντιῶν, ἀρθρ. 307.
- Β'. Ἐπὶ ἄλλων ἐξυδρίσεων τῆς τιμῆς, 308—314.
- Γ'. Μάρτυρες περὶ τῆς ἠθικῆς διαγωγῆς, 315.
- ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'. Προανάκρισις ἐπὶ νοθεύσεως ἐγγράφων, ἀρθρα 316—321. σελ. 182
- ΚΕΦΑΛ. ΙΒ'. Προανάκρισις τῶν παρὰ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν περὶ τὴν ὑπηρεσίαν πραττομένων πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων, ἀρθρ. 322—329. σελ. 184

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

- Τελειωτικὴ διαδικασία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ σελ. 184
- ΚΕΦΑΛ. Α'. Παρὰ τοῖς πταισματοδίκαις σελ. 184
- Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου ἀρθρ. 330.
- Β'. Κατηγορος, 331, 332.
- Γ'. Ἀρμεδιότης, 333.
- Δ'. Μὴ ἐμφάνισις
- α'. Τῶν μαρτύρων, 334, 335.
- β'. Τοῦ κατηγορουμένου.
- 1) Ἐν γένει, 336, 337.
- 2) Διαδικασία κατὰ τὴν ἀνακοπὴν, 338—341.

- γ'. Τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ καὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, 342, 343.
- Ε'. Διαδικασία κατ' ἀντιμωλίαν, 344, 345.
- ς'. Ἀπόφασις, 346—349.
- Ζ'. Διαχειρίσεις τῆς ἐν τοῖς δικαστηρίοις εὐταξίας, 350.
- Η'. Ἐκτέλεισις, 351.
- Θ'. Ἐνδίκαια μέσα.
- α'. Ἐν γένει, 352.
- β'. Ἐφεσις, 353—358.
- γ'. Ἀναίρεσις, 359—362.
- ΚΕΦΑΛ. Β'. Διαδικασία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν πλημμελειοδικῶν. σελ. 207
- Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, ἄρθρ. 363.
- Β'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα.
- α'. Τοῦ προέδρου.
- 1) Ἐν γένει, 364, 365.
- 2) Ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν τῆς ἐν τῷ δικαστηρίῳ εὐταξίας, 366—370.
- β'. Τοῦ εἰσαγγελέως, 371, 372.
- Γ'. Ἀρμοδιότης, 373.
- Δ'. Ἐναρξίς τῆς ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου δίκης, 374—377.
- Ε'. Ἐξετάσις μαρτύρων, 378—392.
- Ἰδίως:
- α'. Μὴ ἐμφάνισις τῶν μαρτύρων, 379—382.
- β'. Ἐξόφρισις μαρτύρων, 387.
- ς'. Ἄλλαι ἀποδείξεις, 393.
- Ζ'. Τελειωτικὴ διαδικασία καὶ ἀπόφασις:
- α'. Συζήτησις καὶ ἀπόφασις ἐν γένει, 394, 395, 399.
- β'. Συζήτησις καὶ ἀπόφασις περὶ τῆς πράξεως, 394, 396—399.
- γ'. Συζήτησις καὶ ἀπόφασις περὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, 397—399.
- Η'. Παρεμπόπτοντα ζητήματα, 400.
- Θ'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, 401.
- Ι'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, 402.
- ΙΑ'. Ἐρήμην δίκην, 403, 404.
- ΙΒ'. Ἐκτέλεισις, 405.
- ΙΓ'. Ἀναίρεσις, 406—408.
- ΚΕΦΑΛ. Γ'. Διαδικασία ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου τῶν κακούργιοδικ. σελ. 238
- Α'. Σύστασις τοῦ δικαστηρίου τῶν κακούργιοδικῶν, ἄρθρ. 409—412.
- Β'. Διαδικασία πρὸ τῆς ἐνάξεως τῆς συνεδριάσεως, 412, 414.
- Γ'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, 415, 416.
- Δ'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ προέδρου, 417.

- Β'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ εἰσαγγελέως, 418.
 Γ'. Ἀρμοδιότης, 419—421.
 Ζ'. Διαδικασία ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου, 422—425.
 Η'. Συζήτησις μετὰ τὸ τέλος τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας
 μέχρι τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, 426—445.
 Θ'. Δημοσίευσίς τῆς ἐτυμηγορίας καὶ περαιτέρω συζήτησις μέχρι
 τῆς ἀποφάσεως, 446—456.
 Ι'. Ἀναίρεσις, 457, 458.
 ΙΑ'. Ἐκτέλεσις, 459.

- ΚΕΦΑΛ. Δ' Διαδικασία κατὰ φυγοδίκων καὶ ἀπόντων κατηγορου-
 μένων σελ. 314
 Α'. Ἐπὶ πλημμελημάτων, ἄρθρ. 460—462.
 Β'. Ἐπὶ κακουργημάτων
 α'. Ἐν γένει, 463—464.
 β'. Συνέπεται τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως, 467—469.
 γ'. Νέα συζήτησις γενομένης ἀνακοπῆς ἢ ἐμφανισθέντος τοῦ
 φυγοδίκου, 466, 470—472.
 δ'. Ἀναίρεσις, 473.
 Γ'. Συζήτησις κατ' ἀντιμωλίαν ὡς πρὸς τοὺς παρόντας συνενό-
 χους, 474.

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐνδικοὶ μέσα.

- ΚΕΦΑΛ. Α'. Ἐν γένει, ἄρθρον 475. σελ. 319
 ΚΕΦΑΛ. Β'. Ἀναίρεσις. σελ. 320
 Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, ἄρθρ. 476.
 Β'. Λόγοι πρὸς ἀναίρεσιν, 477.
 Γ'. Ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν, 478.
 Δ'. Ἀποφάσεις καθ' ὧν δύναται νὰ γίνη αἴτησις περὶ ἀναίρεσεως,
 479, 480.
 Ε'. Προθεσμίαι πρὸς ἀναίρεσιν, 481.
 Ζ'. Αἴτησις ἀναίρεσεως, 482—484.
 Ζ'. Τὸ παραδεκτὸν τῆς ἀναίρεσεως, 485, 486.
 Η'. Διαδικασία
 α'. Μὴ οὔσης παραδεκτῆς τῆς ἀναίρεσεως, 487.
 β'. Οὔσης παραδεκτῆς αὐτῆς, 488, 489.
 γ'. Κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις, 490.
 δ'. Θόρυβος, 491.
 ε'. Διαδικασία κατ' ἐρήμην, 492.
 Θ'. Ἀπόφασις, 493—500.
 Ι'. Ἐκτέλεσις, 501.

ΚΕΦΑΛ. Γ'. Ἐπανάληψις τῆς ἀνακρίσεως.	σελ. 348
Α'. Περιπτώσεις τῆς ἐπανάληψως·	
α'. Ἐπὶ ἀπολύσεων, ἄρθρ. 502.	
β'. Ἐπὶ καταδικάσεων, 503.	
Β'. Διαδικασία, 504—510.	

ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΟΝ

Ἑκτακτος στρατιωτικὴ δίκη.	σελ. 351
------------------------------------	----------

BIBLION TETARTON

Τέλος τῆς ποινικῆς διαδικασίας καὶ τῶν ποινῶν.

ΚΕΦΑΛ. Α'. Ἐν γένει.	σελ. 351
Α'. Ἐπὶ ἀπολύσεων, ἄρθρ. 542.	
Β'. Ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν διατελούντων, 543.	
Γ'. Ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως ὑπάλληλοι, 544.	
Δ'. Ἐπὶ ποινῶν περιορίζουσων τὴν ἐλευθερίαν, 545, 546.	
Ε'. Ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως, 547.	
Ζ'. Τέλος τῶν ποινῶν.	
α'. Θάνατος καὶ χάρις, 548.	
β'. Παραγραφὴ τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, 551.	
ΚΕΦΑΛ. Β'. Ποινικαὶ φυλακαί, ἄρθρ. 552—563.	σελ. 357
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Ἀποκατάστασις, ἄρθρ. 564—568.	σελ. 382
Ἄρθρα ἀχρετελεύτια, 569, 570.	σελ. 384

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ ΤΗΣ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΤΥΠΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ
ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέως ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν τὰ ἑξῆς·

1. Ἐγκρίνομεν τὰς διορθώσεις τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου τοῦ ποινικοῦ νόμου, ὅσας ἔκαμεν ἡ ἐπιφορτισθεῖσα μὲ τὴν ἀναθεώρησιν τῆς μεταφράσεως τῶν διαφόρων μερῶν τῆς νομοθεσίας ἐπιτροπὴ, καὶ αἱ ὁποῖαι περιέχονται εἰς τὰς καθυποβληθείσας εἰς τὴν βασιλικὴν Ἡμῶν ἐπικύρωσιν ἐκθέσεις.

2. Τὸ ἑλληνικὸν κείμενον, ἀφοῦ ἐπιδιορθωθῇ κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἐπιτροπὴ ἔκαμε διορθώσεις, θέλει καταχωρισθῇ ἐκ νέου εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς δημοσίευσως αὐτὸ μόνον θέλει ἔχει ἰσχὺν νόμου.

3. Εἰς τὸν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέα ἀνατίθεται ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰουλίου (5 Αὐγούστου) 1835.

ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ⁽¹⁾

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὁρισμοί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἀθεμίτων πράξεων καὶ τῆς τιμωρήσεως αὐτῶν
ἐν γένει.

1. Ποινὴ δὲν καταγινώσκεται πλήν εἰς ἐκείνας μόνον τὰς πράξεις καὶ ἐλλείψεις, κατὰ τῶν ὁποίων νόμος τις ὥρισε προηγουμένως ῥητὴν ποινὴν. (2) Ποιν. 480. Π. Ν. 2 ἐ. 91. 474. 500. (Γαλλ. Π. Ν. 4).

2. Αἱ ἀθέμιτοι πράξεις καὶ ἐλλείψεις, εἰς ὅσας οἱ νόμοι ἐπιβάλλουσι ποινὴν ἐγκληματικήν, καλοῦνται **κακουργήματα**· ἐκείναι δὲ, κατὰ τῶν ὁποίων ὀρίζουσιν οὗτοι ποινὴν ἐπανορθωτικήν, ὀνομάζονται **πλημμελήματα**· καὶ ἐκείναι, ἐπὶ τῶν ὁποίων τάττουσι ποινὴν ἀστυνομικήν, λέγονται **πταίσματα** (3) Ποιν. 1. Π. Ν. 1. 8. 4. 500, Ὁργ. 29. (Γαλλ. Π. Ν. 4).

(1) Παρ' ἑκάστον ἄρθρον σημειοῦνται ἐν παρενθέσει τὰ ἀντίστοιχα ἄρθρα τοῦ Γαλλ. ποιν. νόμου, τοῦ Βασιρικοῦ ποιν. νόμου τοῦ 1813 καὶ τῶν Βασιρικῶν νομοσχεδίων, ἰδίως τοῦ Βασιρικοῦ νομοσχεδίου τοῦ 1831, ἡ ἰδίως ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις τοῦ ἡμετέρου ποινικοῦ νόμου.

(2) Συντ. τοῦ 1864 ἄρθρον 7 «Ποινὴ δὲν ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου ὀρίζοντος προηγουμένως αὐτήν».

(3) Ἀλλὰ δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὰ πταίσματα, οὐδ' ὑπάγονται εἰς τοὺς εἰρηνοδίκας, τὰ ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα δυνάμει οἰκονομικῶν καὶ φορολογικῶν νόμων ὑπὸ τῶν οἰκονομικῶν ἀρχῶν, οἷον τὰ ἐπιβαλλόμενα δυνάμει τῶν ἐν τῷ κεφαλαίῳ Ζ' τοῦ Ν. ΑΦΙΒ' περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος ἐπὶ τῶν οἰνοπνευματοῦχων ὑγρῶν (τροποποιηθέντος διὰ τοῦ νόμου ΑΨΠ', ὅστις πάλιν ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΒΡΘ' τῆς 21 Δεκ. 1892) ποινί-

3. Καὶ τὰ κακουργήματα, καὶ τὰ πλημμελήματα, καὶ τὰ πταισματα φέρουσι τὸ κοινὸν ὄνομα, πρᾶξις, ὑπὸ τὸ ὅποιον συμπεριλαμβάνονται ὡσαύτως καὶ αἱ ἐλλείψεις. Π. Ν. 1. 2. 500.

4. Ἐγκληματικά ποινὰ εἶναι:—1. θάνατος: (1)—2. δεσμὰ διὰ βίου.—3. δεσμὰ πρόσκαιρα.—4. εἰρκτή. — Ἐπανορθωτικά ποινὰ εἶναι: — 1. φυλάκισις.—2. χρηματικὴ ποινή.—Ἀστυνομικά ποινὰ εἶναι: — 1. κράτησις.—2. πρόστιμον. Π. Ν. 2. 5. 7 ε. 12 ε. 18. 21. 23. ΣΠΝ. 175. 176. (Γαλλ. Π. Ν. 1, 6, 7, 9).

5. «Ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐκτελεῖται διὰ τῆς λαιμητόμου ἢ διὰ τουφεκισμοῦ» (2).—(Ἡ δευτέρα παράγραφος, καθιερούσα τὸν

κῶν διατάξεων ἢ τῶν ἐν τῷ κεφαλαίῳ ς' τοῦ Ν. ΔΥΚ' περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ Κράτει καταναλισκομένου καπνοῦ (συμπληρωθέντος διὰ τοῦ νόμου ΒΝΕ').

(1) Ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου, διασωζομένη ἔτι παρ' ἡμῖν, διατελεῖ ἀπὸ πολλοῦ κατηργημένη ἐν Πορτογαλίᾳ, Ὁλλανδίᾳ, Σαξωνίᾳ, Ρουμανίᾳ, πρὸ τινων δ' ἐτῶν κατηργήθη καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀλλ' ἐν Αὐστρίᾳ καταργηθεῖσα ἀνακαθιερώθη πρὸ τινος.—Τὸ κατ' αὐτῆς ἡμέτερον φρόνημα ἐξεδηλώθη ἐν ἐκτάσει ἐν ταῖς κατὰ τὸ 1876 ἐκδοθείσαις ὑπ' ἡμῶν Σκέψεις περὶ τῶν ἐπενεκτικῶν μεταρρυθμίσεων εἰς τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν.

(2) Ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἀρθροῦ 5 δημοσιεύεται ἐν τῷ καινῷ ὡς ἐτροπολογήθη διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθέντος Νόμου Μ' τῆς 28 Ἰουνίου 1846 περὶ ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς.

«Ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐκτελεῖται διὰ τῆς λαιμητόμου ἢ διὰ τουφεκισμοῦ.» Σημειωτέον ὅτι ὁ τουφεκισμὸς ὥρισθη ῥητῶς ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ ποινικοῦ νόμου (ἀρθρ. 178) ὡς μέσον θανατώσεως τῶν στρατιωτικῶν καταδικῶν. Τάνάπαλιν τὰ τακτικά ποινικά δικαστήρια προσδιορίζουσι συνήθως ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν αὐτῶν τὴν λαιμητόμον ὡς ὄργανον ἐκτελέσεως. Προσθετόν δὲ ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐκανονίσθη λεπτομερέστερον διὰ τῶν ἐξῆς νόμων.

Ν. 9/21 Μαΐου 1834 περὶ ἐκτελέσεως τῶν θανατικῶν ἀποφάσεων.

1. Ὅλαι αἱ θανατικαὶ ἀποφάσεις θέλουσι Μᾶς κοινοποιεῖσθαι τοῦ λοιποῦ πρὸ τῆς ἐκτελέσεώς των, γενομένης πρὸς Ἡμᾶς συγχρόνως ἐκδόσεως ἐξ ἐπαγγέλματος, διαλαμβανούσης ἂν ὑπάρχωσι λόγοι πρὸς χάριν καὶ πόσιν.

Δ. 9. Ἰουνίου 1870 περὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὑποβάλλονται εἰς τὸν Βασιλέα αἱ περὶ θανατικῶν ποινῶν ἀποφάσεις.

Ἡ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ νόμου 9 Μαΐου 1834 ἐκθεσίς θέλει ὑποβάλλεσθαι Ἡμῖν ἐντὸς ἐνὸς τοῦ βραδύτερον μηνός, ἀφ' ἧς ἡ καταγινώσκουσα θανα-

πολιτικὸν θάνατον, παραλείπεται: ὡς καταργηθεῖσα) (1) — Τὸ πῶμα του (τοῦ θανατωθέντος) ἐνταφιάζεται ἡσυχῶς καὶ ἄνευ τινὸς πομπῆς διὰ τῆς ἀστυνομίας· εἰμπορεῖ δέ, κατ' ἐγκρισιν τῆς ἰδίας ἀρχῆς, καὶ νὰ παραδοθῇ, ζητηθέν, εἰς χεῖρας τῶν συγγενῶν, διὰ νὰ ἐνταφιασθῇ παρ' αὐτῶν μὲ ἄκραν σιγὴν. ΣΠΝ. 117. (Γαλ. Ποιν. Ν. 12, 14).

6. Ἐὰν γυνὴ τις, καταδικασθεῖσα εἰς θάνατον, ὁμολογήσῃ ἑαυτὴν ἐγκυον, καὶ ἡ ὁμολογία αὐτῆς εὐρεθῇ ἀληθής, ἡ θανατικὴ ποινὴ τῆς ἐκτελεῖται μετὰ τὸν τόκον. Ποιν. 447, 1. (Γαλ. Ποιν. Ν. 27. Βαυαρ. Ν. τοῦ 1831 ἄρθρ. 379).

7. Κατηργήθη (2).

τὴν ποινὴν ἀπόφασις καταστῇ τελειώδης καὶ κείμενη τούτῳ δεόντως εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον.

Ν. ΒΝΘ' τῆς 31 Ἰουλίου 1892 περὶ ἐκτέλεσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς.

1. Αἱ τελειώδεις ἀποφάσεις, αἱ καταγινώσκουσαι ποινὴν θανάτου, ὑποβάλλονται πρὸ τῆς ἐκτέλεσεώς των εἰς τὸν Βασιλέα. — Ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου ἐκτελεῖται τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως ἐν τόπῳ καὶ χώρῳ παρ' αὐτοῦ ὀριζόμενος, ἐὰν ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν Βασιλέα δὲν μεταβληθῇ ἡ ποινὴ διὰ Βασιλικῆς χάριτος.

2. Κατὰ πᾶσαν ἐκτέλεσιν, ἐκτὸς τῆς ἀναγκαίας στρατιωτικῆς δυνάμεως, παρίσταται ὁ παρ' Ὑφέταις ἢ ὁ παρὰ Πλημμελειοδικαίς εἰσαγγελεὺς τοῦ τόπου τῆς ἐκτέλεσεως, ὁ παρ' αὐτοῦ ὀριζόμενος δικαστικὸς γραμματεὺς ἢ ὑπογραμματεὺς, εἰς ἱερεὺς καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τοῦ τόπου τῆς ἐκτέλεσεως. Βεβαιοῦται δὲ ἡ ἐκτέλεσις δι' ἐκθέσεως ὑπογραφουμένης ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως. Ἀντίγραφον τῆς ἐκθέσεως ταύτης δημοσιεύεται τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως διὰ καταχώσεως ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καὶ διὰ τοιχοκολλησεως ἐν ταῖς πρωτευούσαις τοῦ δήμου, ἐνθα ἐξετελέσθη ἡ ποινὴ, καὶ τῆς τελευταίας τοῦ καταδίκου κατοικίας.

3. Πᾶσαι αἱ εἰς τὸν νόμον τοῦτον ἀντικείμεναι διατάξεις καταργοῦνται. Ἰδὲ καὶ κανονισμὸν δι' ἐγκυκλίῳ περὶ ἐκτέλεσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 544 Ποιν. Δικονομίας.

(1) Ἡ δευτέρα παράγραφος, κατηργήθη διὰ τοῦ ὑψ. 31 Ὀκτ. 1862, δημ. κείμενου ἀμείνων κατωτέρω.

(2) Ὑ. 31 Ὀκτ. 1862. Περί καταργήσεως τοῦ πολιτικοῦ θανάτου.

1. Ὁ πολιτικὸς θάνατος μεθ' ὧν τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ καταργεῖται.
2. Ἀφ' ἧς δημοσιεῖται ἡ τελειώδης ἀπόφασις, ὁ δι' αὐτῆς εἰς θάνατον ἢ εἰς ἰσοδύναμον καταδικασθεὶς διατελεῖ εἰς κατὰστασιν νομίμου ἀπαγορευτικῆς. Ἐπίσης ἐφαρμόζονται ὡς πρὸς αὐτὸν αἱ διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ τῆς ποινικῆς δικονομίας περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς εἰς πᾶσαν ἐκτὴν ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδίκης.

8. Ἡ διάρκεια τῆς εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ ποινῆς δέν ὑπερβαίνει τὰ εἴκοσι ἐτη, οὔτε εἶναι βραχυτέρα τῶν δέκα. (1) Π. Ν. 4. 9. 16. ΣΠΝ. 179. (Γαλλ. Ποιν. 19). Βαυαρ. Ποιν. Ν. τοῦ 1813 ἀρθ. 13).

9. Οἱ εἰς δεσμὰ καταδικασμένοι δεσμεύονται τοὺς δύο πῆχας διὰ μακρᾶς ἀλύσεως, προσηρημένην ἐχούσης καὶ βαρεῖαν σιδηρᾶν σφαῖραν, καὶ π ρ ο τ ρ έ π ο ν τ α ι : 1) εἰς ἔργα βαρυστάτα ἐντὸς τοῦ δεσμοτηρίου.—Οἱ εἰς δεσμὰ διὰ βίου καταδικασμένοι ὑποβάλλονται καὶ εἰς δημόσια ἔργα. Ποιν. 555. Π. Ν. 4. 7. 8. 10. 55 ἐ. 33. Σ Π Ν. 179. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 15).

1) καταναγκάζονται.

10. Γυναῖκες, ἀνάπηροι ἢ ἀσθενεῖς ἄνθρωποι, καὶ οἱ τὰ ἐχόνοντα ἔτη ὑπερβαίνοντες, οἵτινες καταδικασθῇσαν εἰς δεσμὰ διὰ βίου, ἀπαλλάττονται τῶν δημοσίων ἔργων, καὶ ἐπιφορτίζονται μὲ ἀσχολίας ἀναλόγους τῶν δυνάμεών των ἐντὸς τοῦ τόπου τῆς ποινῆς. Ποιν. Ν. 8 ἐ. ΣΠΝ. 179. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 16. 70, 72).

11. Κανεῖς δέν καταδικάζεται εἰς εἰρκτὴν ἑλαττον τῶν πέντε ἢ πλέον τῶν δέκα ἐτῶν (2). Οἱ εἰς ταύτην καταδικασμένοι κατακλείονται εἰς τὸν τόπον τῆς ποινῆς καὶ ἐν αὐτῷ προτρέπονται εἰς ἐργασίαν. Ποιν. 555. Π. Ν. 4. 16. 25. ἐ 33. Σ Π Ν. 179. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 21. Βαυαρ. Ποιν. Ν. (τοῦ 1813) 13).

3. Αἱ διατάξεις τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων ἐφαρμόζονται καὶ ὑπὲρ τῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ψήφισματος εἰς θάνατον ἢ εἰς ἰσόβια δεσμὰ καταδικασθέντων, μὴ παρῆλαπτομένων ὅμως τῶν τυχόν κακτημένων ἀπὸ τρίτους δικαιωμάτων.

4. Τὸ ἐδάφ. 2 τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 28 Ἰουνίου 1846 νόμου, τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ποινικοῦ νόμου, καὶ τὸ ἄρθρον 468 τῆς ποινικῆς δικονομίας, καθὼς καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις εἰς τὸ παρὸν ψήφισμα ἀντικειμένη, καταργεῖται.

Συντάγματος τοῦ 1864 ἄρθρων 18. «Αἱ βάσανοι καὶ ἡ γενικὴ δήμευσις ἀπαγορεύονται. Ὁ πολιτικὸς θάνατος καταργεῖται. Ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων, ἐκτὸς τῶν συνθέτων, καταργεῖται».

(1) Σημειώτεον ὅτι διὰ τοῦ νόμου ΒΙΔ' τῆς 11 Ἰουλίου 1892 (ἐν ἴδει ὑπὸ ἀρθ. 207 Ποιν. Δικον.) καταγινώσκεται ὁ χρόνος τῆς προφυλακιστικῆς ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος εἰς φυλάκισιν, εἰρκτὴν ἢ πρόσκαιρα δεσμὰ.

(2) Ἴδε σημείωσιν ὑπὸ ἀρθ. 8 Π. Νόμου.

12. Τῆς φυλακίσεως ἡ μὲν ἐλάχιστος ὅρος εἶναι τρεῖς ἡμέραι, ἡ δὲ μέγιστος πέντε ἔτη (1). — Ὁ εἰς ταύτην καταδικασθεὶς φυλάσσεται μὲ ἀπλήρη διαίτην εἰς τόπον διάφορον τῆς εἰρατικῆς ἢ τοῦ δεσποτηρίου, καὶ προτρέπεται εἰς ἀνάλογον ἐνασχόλησιν, μάλιστα δέ, ὅσον αἱ περιστάσεις συγχωροῦσιν, εἰς τὰ συνήθη τοῦ ἐπαγγέλματός του ἔργα. Ποιν. 555 ἐ. 11. Ν. 4. 16. 27. ΣΠΝ. 184. (Βασιλικοῦ Νμοχ. (τοῦ 1832) 5. 7).

13. Ἡ χρηματικὴ ποινὴ δὲν δύναται νὰ ᾔῃαι μικροτέρα τῶν ἑκαπέντε, ἀλλ' οὔτε μεγαλειτέρα τῶν πεντακοσίων δραχμῶν, ἐκτὸς ἐὰν ὁ νόμος διατάτῃ ῥητῶς ἄλλο τι εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις (2). Π. Ν. 4. ΣΠΝ. 185.

14. Ἡ διάρκεια τῆς κρατήσεως, μὴ ὑπαρχόντων μερικωτέρων νομικῶν ὁρισμῶν, δὲν δύναται νὰ ᾔῃαι βραχυτέρα τῆς μιᾶς ἡμέρας, οὔτε νὰ ὑπερβαίῃ τὸν μῆνα. Π. Ν. 16. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 465).

15. Τὸ πρόστιμον, ἑσθικὸς δὲν προσδιορίζει ἄλλο τι ῥητῶς ἢ καὶ περὶ εἰδικῶν περιπτώσεων, οὐδὲ τῆς μιᾶς δραχμῆς εἶναι ἑλαττον, οὐδὲ τὰς ἑκατὸν δραχμὰς δύναται νὰ ὑπερβαίῃ. (3) Π. Ν. 4. 500. Ἀστυνομ. Ν. 5. Δημοτ. νόμ. 25 Ἀστυν. τῆς ἐμπορ. ναυτ. 24. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 466).

16. Ἐπὶ τῶν προσκαιρῶν ποινῶν, αἵτινες περιορίζουν τὴν ἐλευθερίαν, ἡ μὲν ἡμέρα θεωρεῖται ἰσοδύναμος μὲ εἰκοσιτέσσαρας ὥραις, ἡ δὲ μὴν μὲ τριάκοντα ἡμέρας, τὸ δὲ ἔτος λογαριάζεται κατὰ τὸ ἐν χρήσει χρονολόγιον (καλενδᾶριον). Π. Ν. 8. 41 ἐ. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 40).

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 16 συνάγεται, ὅτι πᾶσα περιορισμὸς τῆς ἐλευθερίας

1) Ὅδε ἀνωτέρω σημείωσιν ὑπὸ ἀρθ. 8.

(2) Εἰδικαὶ διατάξεις ἐπιβάλλουσιν ἀνωτέραν χρηματικὴν ποινὴν εἶναι α) τῶν ἀρθρῶν 130, 190, 226, 230, 244, 246, 407, 434, 438, 466, 485. Ἐπιβάλλεται δ' ἡ χρηματικὴ ποινὴ μόνῃ μὲν κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἀρθ. 246, 432, 449, 459, 466, 477, 472 § 3, 480, 488, 486 περιστάσεις, συνδυασμένη δὲ μετὰ φυλακίσεως κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἀρθ. 230, 231, 244, 392, 403, 407, 434, 431, 438, 464 καταλιμπάνεται δ' εἰς τὸν δικαστὴν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς μεταξὺ τῆς χρηματικῆς ποινῆς καὶ ἐτέρας ποινῆς κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἀρθροῖς 362, 429, 448, 468 § 3.

3) Ἀλλ' ὅρα καὶ ἀρθρον 186 τοῦ Ν. ΧΝς' τοῦ 1877 περὶ Ὁργ. τῶν πειθαρχικῶν ἀρχῶν ὑπὸ τὸ ἀρθρον 333 Ποιν. Δικ.

ἡμέρα εἰς εἴκοσι καὶ τεσσάρων συμπληρωμένων ὥρων συνίσταται, ὅθεν δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ὡς μία ὁλόκληρος ἡμέρα ἢ καθ' ἣν εἰς τὰς φυλάκας ἐβλήθη ὁ κατηγορούμενος περὶ ἑσπερινῶν ὥρων. Δ. Π. ποιν. 103 τοῦ 79.

17. Ἐπὶ τῶν προσωαίρων ποινῶν, τῶν περιορίζουσιν τὴν ἐλευθερίαν, ἡ ἀρχὴ τῆς ποινικῆς διαρκείας προσδιορίζεται, — 1. Ἐὰν ὁ καταδίκος εὐρίσκεται εἰς προσωρινὴν φυλάξιν, ἀρ' ἥς ἡμέρας ἡ καταδίκη ἔγινεν ἀμετάκλητος. — Μὴ μεταχειρισθὲντος ὁμῶς τοῦ καταδίκου κανὲν ἐνδίκον μέσον ἐναντίον τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, κατ' ἐξαίρεσιν τότε ἡ ποινικὴ διαρκεία ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν δημοσιεύεται ἡ ἀπόφασις, καὶ ἂν τυχὸν ἤθελε μεταχειρισθῇ κατ' αὐτῆς ὁ ἐπίτροπος τῆς ἐπικρατείας ἐνδίκον τι μέσον, καὶ ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ᾔνοι τὸ ἀποτέλεσμα τούτου. — Τὸ αὐτὸ ἰσχύει ἐπίσης καὶ ὅταν ὁ καταδικασθεὶς εἰς τοιαύτην περίπτωσιν μεταχειρισθῇ ἐνδίκον τι μέσον, καὶ δι' αὐτοῦ κατώρθωσιν τὴν ἐλάττωσιν τῆς εἰς αὐτὸν καταγνωσθείσης περιοριστικῆς τῆς ἐλευθερίας ποινῆς. — 2. Ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς δὲν εὐρίσκεται εἰς προσωρινὴν φυλάξιν, ἀρ' ἥς ἡμέρας αὐτός φυλακισθῇ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ποινῆς. Π. Ν. 518. Ποιν. 84. 351. 405. 459. ΣΠΝ. 189. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 23 καὶ 24 Βαυαρ. Νμοχ. (τοῦ 1822) 24. (τοῦ 1831) 18).

Ν. Κατὰ τὸ 17 ἄρθρον § 2 τοῦ π. ν. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ 408 τῆς ποιν. δικον. ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ἀρχεται ἀπ' οὗ ὁ ἐπὶ πλημμελήματι καταδικασθεὶς φυλακισθῇ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς, ἐξαίρεσις δι. καθ' ἣν ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς καταδικ. ἀποφάσεως, ὅπαρχει μόνον α) ὅτε ὁ καταδικασθεὶς δὲν ἐποιήσατο χρῆσιν ἐνδίκου τινὸς μέσου καὶ β') ὅτε χρησάμενος αὐτός τῳ ἐνδίκῳ μέσῳ, κατώρθωσιν δι' αὐτοῦ τὴν ἐλάττωσιν τῆς ποινῆς. Ὅθεν ἡ ποινικὴ διαρκεία τῆς φυλάξεως τοῦ χρησάμενου ἀνωφελῶς τῇ αἰτήσῃ ἀναιρέσεως ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς φυλάξεως αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 77 τοῦ 60. Ὅθεν ἡ ἐκτέλεσις τῆς κατὰ τοῦ καταδικασθέντος ἐπιβληθείσης δυνάμει τῆς ἀποφ. τῶν πλημμελειοδικῶν ποινῆς ἀρχεται ἀρ' ἥς ἡμέρας ἐφυλακίσθη κατ' ἀκολουσίαν τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ ποινῆς καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἀπεβλήσεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ καταδικασθέντος κατὰ τῆς εἰρημνικῆς ἀποφάσεως. Δ. Π. ποιν. 63 τοῦ 78. Σημειωτέον ὅτι ὡς ἐνδίκον μέσον κατὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως θεωρεῖται καὶ ἡ δευτέρα ἀνακοπὴ, δι' ἣς ἐπετεύχθη νὰ κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσῃ καὶ ἐλάττωσις τῆς διὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἐπιβλητέας ποινῆς, ἥτις ἐπομένως ὑπολογισθῆσεται ἀπὸ τῆς ἐκτέλεσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως. Δ. Π. ποιν. 108 τοῦ 84.

18. (Παραλείπεται ὡς καταργηθὲν διὰ τοῦ νόμου ΒΝΘ').

19. Καμμία καταδίκη δὲν ἐκτελεῖται τὰς κυριακάς καὶ τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὀρισμέναις ἑορταῖς. (1) (Γαλλ. Ποιν. Ν. 25).

20. Δήμιους τινῶν πραγμάτων γίνεται μόνον εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὀριζομένας περιπτώσεις, καὶ εἰς μὲν τὰ παρὰ τοῦ νόμου σημειούμενα ἀντικείμενα. (2) Ποιν. 83. 346. Π. Ν. 216. 243. 260. 264. 268. 400. 448. 460. 466. 500. 519. 561. 564. 572. 574. 582. 583. 600. 621. 622. 665. 667. 670. 676. 686. Ν. Έ. 36. 40. 47. 66. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 11, 470).

21. Ὁ διὰ τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδικασθεὶς στρεφῆται, κατὰ συνέπειαν τῆς καταδικῆς ταύτης, — 1. πάσης δημοσίας, ἢ ἐκκλησιαστικῆς, ἢ δημοτικῆς ὑπηρεσίας καὶ θέσεως, ὅμοῦ μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτώμενα ἐντεῦθεν δικαιώματα καὶ πλεονεκτήματα — 2. ὅλων τῶν ἀξιοματιῶν, ἐπιτίμων θέσεων, (3) καὶ διακριτικῶν σημείων (4) — 3. τῆς τιμῆς τοῦ νὰ ᾔηται μέλος νομαρχικοῦ τινος, ἐπαρχικοῦ, ἢ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἢ ἄλλης τινὸς συνελεύσεως, συγκαλουμένης παρα τῆς κυβερνήσεως διὰ πολιτικὰς ὑποθέσεις, καὶ τοῦ νὰ διορίζηται ὀρκωτὸς κριτής — 4. τῆς ἱκανότητος τοῦ νὰ γενῇ μέτοχος τοιοῦτων ἀρχῶν ὑπηρεσιῶν, πλεονεκτημάτων καὶ τιμῶν. Π. Ν. 4. Ποιν. 564 Ν. Έξ. 54, 8. ΣΠΝ. 179. 180.

22. Τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα συνεδεύει καὶ τὴν εἰς ἐπανερρωτικὴν ποινὴν καταδίκην ἕνεκα κλοπῆς, ὑπεξαίρεσεως, ἀπάτης, παραποιήσεως 1), ψευδοῦς διὰ χειραψίας ὑποσχέσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ψευδορκίας, 2) ψευδοῦς καταμηνυσεως,

(1) Ἡ διάταξις αὕτη, μετενεχθεῖσα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ποινικοῦ νόμου, εἶναι βέλυστέα, διότι οὔτε ὁρθὴ εἶναι, ὥς τῆς ἀνάγκης πολλάκις ἐπιτατοῦσης νὰ φυλακίζωνται οἱ καταδικοὶ καὶ ἐν ἑορτασίοις ἡμέραις, οὔτε ἀκόλουθος πρὸς τὴν διάταξιν, καθ' ἣν συλλαμβάνονται ἐν ἡμέραις ἑορτασίοις καὶ οἱ καθ' ὧν ἐξεδόθησαν ἀπλᾶ ἐντάλματα κατὰ πάσαν ἄλλην ὥραν πλὴν τῆς θείας λειτουργίας.

(2) Ὅρα καὶ ἄρθρον 18 τοῦ Συντ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 7 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

(3) Ἐπίτιμοι θέσεις εἰσιν αἱ μὴ ἐνεργοὶ θέσεις, οἷαι αἱ εἰς ἀνυπηρέτησαντας (π. γ. πρέδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπηρέτησαντα ἐπὶ πολλὰ ἔτη) ἢ καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου ἀνευ ἑδρας καὶ μισθοῦ ἢ ἀυλάρχας καὶ ὑπασιπιστοῦς τοῦ Βασιλέως κτλ.

(4) Διακριτικὰ σημεία εἶναι παρ' ἡμῖν τὰ παράσημα τοῦ ἀγῶνος καὶ τοῦ ταγματος, περὶ ὧν τὸ Διάταγμα τῆς 20 Μαΐου (1 Ἰουνίου) 1833 καὶ τὸ τῆς 20 Μαΐου 1834.

ἢ συκοφαντίας, καὶ τέλος ἕνεκα πλημμελημάτων ἀφορώντων ἐν νομίματά, ἢ προσδιδόντων τὰ ῥῥη (1). Π. Ν. 4. 189. 190.

(1) Δ. 20 Μαΐου 1836 περί μεταβολῆς ἄρθρων τινῶν τοῦ Π. Ν.

1. Ἡ ἕνεκα τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 22 τοῦ ποινικοῦ νόμου διαλαμβανόμενων πλημμελημάτων ἐπακολουθοῦσα ἡ καταγινωσκομένη, πρόσκαιρος ἢ διὰ βίου στέρησις τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 23 § 1—7 ὁρισμένων πολιτικῶν, ἀποκρίων, ἢ συγγενικῶν δικαιωμάτων, θέλει τότε μόνον παρακολουθεῖ ἢ καταψηφισθῆναι, ὅταν ἡ ἕνεκά τινος τῶν εἰρημένων πλημμελημάτων καταγινωσκομένη ποινὴ ᾗται τοῦλάχιστον ἐνιαύσιος.

2. Τὴν στέρησιν τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον διαληφθέντων δικαιωμάτων καταψηφίζουσης ἡ ἐπαγωγὸς ἀποφάσεως θέλει δημοσιεύεσθαι διὰ τῆς ἐφημερίδος περίληψις περιέχουσα τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 28 τοῦ ποιν. νόμου ὁρισμένα.

Ἐγκ. τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τὴν 29 Φεβρ. 1880.

Πρὸς τοὺς παρὰ πλημμελειοδίκαις Κ. Εἰσαγγελεῖς.

Κατὰ τὸ ἀπὸ 20 Μαΐου 1836 Β. Διάταγμα περί μεταβολῆς ἄρθρων τινῶν τοῦ Ποινικοῦ νόμου, τὸ ἰσχύον νόμου ἔχον, ἡ ἕνεκα καταδίκης ἐπὶ τινὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 22 τοῦ Ποιν. νόμου διαλαμβανόμενων πλημμελημάτων ἐπακολουθοῦσα ἡ καταγινωσκομένη, πρόσκαιρος ἢ διὰ βίου στέρησις τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 22 ὁρισμένων δικαιωμάτων τότε μόνον θέλει παρακολουθεῖ ἢ καταψηφισθῆναι, ὅταν ἡ καταγινωσκομένη ποινὴ ᾗται τοῦλάχιστον ἐνιαύσιος. Μεταξὺ τῶν πλημμελημάτων τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Ποινικοῦ νόμου καταλέγεται βεβαίως καὶ ἡ ζωοκλοπῇ, ἀλλὰ κατὰ τοὺς εἰδικούς, περὶ ζωοκλοπῆς καὶ περὶ ζωοκτονίας νόμους, καὶ ἰδίως τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου τοῦ 1868, οὗτινος ἡ ἰσχὺς διετηρήθη δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ νόμου τοῦ 1867, ἡ εἰς βαθμὸν πλημμελήματος καταδίκη ἐπὶ ζωοκλοπῇ ἢ ζωοκτονίᾳ, ἢ ἐπὶ συνεργείᾳ τῶν πράξεων τούτων, ἐπιφέρει πάντοτε, ἀσχετως τοῦ χρόνου τῆς ἐπιβληθείσης φυλάξεως, τὴν στέρησιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 μνημονευομένων δικαιωμάτων, ἀπερ εἰσὶ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 21 τοῦ Ποιν. νόμου, ἡ δὲ διάρκεια τῆς στέρησεως ταύτης ὁρίζεται διὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Τινὰ τῶν πλημμελειοδικειῶν δὲν ἀκριβολογοῦσι, φαίνεται, εἰς τὴν διάκρισιν, ἥτις κατὰ τὰς παρατεθείσας διατάξεις πρέπει νὰ γίνηται ὡς περὶ τὰς συνεπειὰς τῆς καταδίκης ἐπὶ ζωοκλοπῇ εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ὅταν ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ φυλάξεως ᾗται ἐνιαύσιος ἢ ἀνωτέρη τοῦ ἔτους, καὶ ὅταν ἡ φυλάξις ᾗται κατωτέρα τοῦ ἔτους, καθόσον ἔχομεν ὅτι ὅταν ἀπόρᾳς τοῦ ἐν Λαμῃ Πλημμελειοδικείου, δι' ἣς ἐν ᾧ ἐπιβλήθη κατὰ τινος στρατιώτου ἕνεκα ζωοκλοπῆς φυλάξις ἐνδὸς μηνὸς κατεγνώσθη συνέχευεν ταύτης στέρησις τῶν πολιτικῶν ἐν γένει δικαιωμάτων καὶ οὐχὶ τῶν εἰδικῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ νόμου τοῦ 1848 μνημονευομένων, ἐνῶ πολιτικά δικαιώματα δὲν εἶναι μόνον τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ καὶ τῷ ἄρθρῳ 21 τοῦ Ποιν. νόμου μνημονευόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἑδαφίοις 1—3 τοῦ ἄρθρου 23, ἐν οἷς καὶ ἡ ἱκανότης τοῦ ὑπηρετεῖν εἰς τὸν στρατὸν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς χρηροφίας εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς σχέσεις. Τὰς παρατηρήσεις ταύτας ἐπι-

191. 234 έ. 265 έ. 270. 272 έ. 334. 335. 373. 385. 396, έ. Πειν. 564. Όργ. 13. Έ. Ν. 54. 8. ΣΠΝ. 190. (Γαλλ. Π. Ν. 42, 43).

1) πλαστογραφίας, 2) έπιστοφίας.

23. Ή εις έγκληματικήν ποινήν καταδίκη συνεπάγει προσέτι μεθ' έαυτῆς καί τήν διά βίου στέρησιν τῶν ἀκολούθων δικαιωμάτων, ὡς καί τήν ἀνικανότητα εἰς ἀπόκτησιν αὐτῶν.—1. τῆς ικανότητος τοῦ ὑπηρετεῖν εἰς τὸ στράτευμα τῆς ἡμετέρας, εἰς τὸ ναυτικόν, καί εἰς τήν ἐθνοφρουράν.—2. τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιφορίας καί τῆς χρήσεως τοῦ ἐθνοσήμου.—3. τοῦ δικαιώματος τῆς ψηφοφορίας εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς σχέσεις.—4. τοῦ δικαιώματος τοῦ νά ἐκπληροῦ ἔργα πραγματοποιώμενος εἰς δικαστικήν τινα ὑπόθεσιν, ἥ νά καλῆται ὡς μάρτυς πρὸς βεβαίωσιν συμβεβηκότων.—5. τῆς ικανότητος τοῦ μαρτυρεῖν ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.—6. τῆς ικανότητος τοῦ νά ἦναι ἐπίτροπος ἡ κηδεμών, ἐκτὸς μόνον ἐπὶ τῶν ἰδίων τέκνων, καί τοῦτο κατὰ πρότασιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.—7. τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφοφορεῖν εἰς τὰς συζητήσεις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Ή πρόσκαιρος στέρησις τῶν δικαιωμάτων τούτων, ὡς συνέπεια τῆς ποινῆς πινος πλημμελήματος, ἰσχύει μόνον ὡς πρὸς τὰ πλημμελήματα, περὶ ὧν διέλαβε τὸ προηγούμενον 22 ἄρθρον. Ή δὲ διάρκεια τῆς, ῥητῶς παρὰ τοῦ δικαστηρίου εἰς τήν ποινικὴν ἀπόφασιν διαταχθεμένης, δὲν δύναται νά ᾖναι βραχυτέρα τῶν ἐξ ἡμῶν, οὐδὲ νά ὑπερβαίνη τὰ ἐξ ἑτῆ. (1) Π. Ν. 189. 190. 191.

ναιμεν δὲον νάνακοινώσωμεν ὑμῖν καί νά ἐλκύσωμεν τήν προσοχήν σας εἰς τήν ἐκάστοτε ὑποβολήν τῶν ἀπαιτούμενων προτάσεων πρὸς ἔρθην τοῦ νόμου ἐπαιρηγῆν. (Όμοία ἐγκύκλιος ἐξεδόθη καί ἀκολούθως).

(1) Έγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τῆς 31 Δεκεμβρίου 1882 πρὸς τοὺς παρ' ἐρέταις εἰσαγγελεῖς.

Καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὸ παρελθόν καί τὰ κατ' αὐτὸ δικασθέντα ὑπὸ τῶν πλημμελειοδικείων πλημμελήματα, θέλετε παραγγεῖλαι εἰς ἕκαστον τῶν κατὰ τήν περιφέρειάν σας εἰσαγγελέων νά συντάξῃ καί κρατήσῃ παρὰ τῷ γραφεῖν τοῦ βιβλίου, περιέχον τὸ ὄνομα καί ἐπώνυμον καί τὸν τόπον τῆς γεννήσεως ἡ τῆς διαμενῆς τῶν ἀπολεσάντων τὰ πολιτικά δικαιώματα πολιτῶν, τήν χρονολογίαν τῆς καταδίκης των, τήν πρᾶξιν, δι' ἣν καταδικάσθησαν, τὸν ἀριθμὸν καί τήν χρονολογίαν τῆς ἐκδοθείσης περὶ τοῦτου ἀποφάσεως, καί τήν ἐποχὴν ἐφ' ἧς ἤρξατο καί λήγει ἡ καταγνώσθεῖσα αὐτοῖς στέρησις τῶν εἰρημένων δικαιωμάτων· ἀντίγραφον δὲ τοῦ βιβλίου

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

26

276. 281. 358. 439. 622. Ποιν. 564. ΣΠΝ. 471. 480. 490.
 *Δοτ. τοῦ Ν. 49 § 8. 51. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 29 ε.).

Ν. Αἱ περὶ στερήσεως δικαιωμάτων διατάξεις τοῦ 23 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τοὺς μὴ ἐγγωρίους, καταδικαζομένους εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν. Α. Π. ποιν. 6 τοῦ 60.—Οὐδέλλως προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρων

τούτου νὰ διευθύνωσιν εἰς τοὺς ἀρμοδίους νομάρχας, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ὁποίων ὑπάγονται οἱ ἀποστερηθέντες τῶν περὶ τῶν ὁ λόγος δικαιωμάτων πολῖται. Ὅμοιον βιβλίον θέλουσιν κρατῆσαι οἱ εἰρημένοι εἰσαγγελεῖς καὶ διὰ τὴν ποινὴν τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως, τὴν συνεπαγομένην ἢ τὴν καταχρηζομένην δυνάμει τελειοδικῶν ἀποφάσεως, ἐν ᾧ θέλουσιν σημειωθῆαι τὴν ἔντα καὶ ἐπώνυμον τῶν καταδικασθέντων εἰς αὐτήν, ὁ τόπος τῆς γεννήσεως καὶ τῆς διαμονῆς τῶν, ἢ ἐπαχῆ, ἀφ' ἧς ἔρχεται καὶ λήγει ἡ εἰρημένη ποινὴ, ἢ χρονολογία καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποφάσεως, καὶ τέλος ἡ ἐκδικασθεῖσα ἀξιόποινος πράξις· αὐτοῦ δὲ τοῦ βιβλίου θέλει κοινοποιηθῆ ὡσαύτως ἀντίγραφον εἰς τὸν ἀρμόδιον νομάρχην, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποῦ ὑπάγεται· ὁ εἰς τὴν ποινὴν τῆς εἰρημένης ἐπιτηρήσεως καταδικασθεὶς. Τὰ αὐτὰ δὲ ἔως βιβλία, ὑπὸ τὰς αὐτὰς διακρίσεις καὶ ἀκριβεῖας, θέλει κρατῆσαι καὶ ἑκάστη ὁμῶν διὰ τὰ κακουργήματα, τὰ ἀπὸ τῆς εἰρημένης ἐπαχῆς ἐκδικασθέντα ἐπὶ τὰ κατὰ τὴν περιφέρειαν σας συγκροτηθέντα κακουργιοδικεῖα. ἀντίγραφον τῶν ὁποίων θέλετε ἀποστέλλαι εἰς τὸν ἀρμόδιον νομάρχην σύμφωνα μὲ τὰνωτέρω εἰρημένα.—Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ μέλλον, ὑμεῖς τε, διὰ τὰ αὐτῶς συγκροτηθῶμενα κακουργιοδικεῖα καὶ διὰ τὰ κακουργήματα ἐκεῖνα ἅτινα ὑπεβλήθησαν μὲν τοῖς κακουργιοδικαῖς, ἔχαρκτηρήσθησαν ὁμως παρ' αὐτῶν ὡς πλημμελήματα, οἱ δὲ παρὰ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελεῖς. Ἐκαστος διὰ τὰ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν λαβόντα χώραν καὶ ἐκδικασθέντα πλημμελήματα, θέλετε σημειώσαι εἰς τὸ προσήκον βιβλίον πάντα καταδικασθέντα εἴτε εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως, εἴτε εἰς τὴν ἀπώλειαν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων, καὶ θέλετε διευθύνει ἀποσπάσματα τῶν ἐκδοθεισῶν ἐπὶ τῇ στερήσει τῶν εἰρημένων δικαιωμάτων ἀποφάσεων, ἅμα κατασταθῆσιν τούτων τελειοδικῶν, εἰς τὸν ἀρμόδιον νομάρχην, ἀντίγραφον δὲ τοῦ βιβλίου τῶν ὑπὸ τὴν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν θέλετε ἀποστέλλαι εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνὸς εἰς αὐτὸν τοῦτον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα. Οἱ περὶ τοῖς κακουργιοδικαῖς ὁμως εἰσαγγελεῖς, οἱ διεξέχοντες ἐνώπιον αὐτῶν, εἰς ἄλλους τῆς ἑδρας σας νομοὺς ἐδρευόντων, τὰς ἐγκληματικὰς πράξεις, ὁρίζουσι καὶ οὗτοι διαρκούσης τῆς συνόδου νὰ κρατῶσι προχείρως τὰ δύο εἰρημένα βιβλία, καὶ νὰ διαβιβάζωσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον νομάρχην ἀποσπάσματα τῶν καταγινωσκουσῶν τὴν ἀπώλειαν τῶν εἰρημένων δικαιωμάτων ἀποφάσεων, ἅμα κατασταθῶσιν αὐταὶ τελειοδικοί, σημειοῦντες τὴν γνωστοποιήσιν τούτων εἰς εἰδικὴν στήλην, νὰ ἀποστέλλωσι δὲ εἰς ὑμᾶς κατὰ τὸ τέλος τῆς συνόδου τὰ εἰρημένα δύο πρόχειρα βιβλία διὰ νὰ καταγραφῶσιν εἰς τὰ ὁμότερα, καὶ νὰ γίνεσθαι ἐπομένως ἡ προσήκουσα γνωστοποιήσις τῶν τε ἀπολεσάντων τὰ δικαιώματα πολιτῶν, τῶν ὁποίων αἱ κατ' αὐτῶν ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις δὴν κατέστησαν τελειοδικοὶ διαρκούσης τῆς εἰρημένης συνόδου, καὶ τῶν ὑπ' ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν καταδικασθέντων, εἰς τὸν ἀρμόδιον νομάρχην, ὡς ἔβρεθη.

22 καὶ 23 ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς διατ. τοῦ νόμου, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἐνέργειας τῶν ἀειζυγμένων ἐπακολούθημάτων δέον νὰ συμπίπτῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς διὰ τῆς ἐκτέλεσεως λήξεως τῆς ποινῆς, ἐξαιρετικῶς μόνον διαταττομένου ἐν τῷ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθρου 550 τῆς Ποιν. Δικ. ὅτι ἐν περιπτώσει παραγραφῆς τῆς ποιν. ἀποφάσεως ὑπίσταται καὶ μετ' αὐτὴν ἢ ὡς ἐπακολούθημα τῆς ποινῆς ἐπαγομένη στερῆσις ἀστικῶν δικαιωμάτων. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 74. — Ἡ στερῆσις τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 23 ἀναφερομένων δικαιωμάτων καὶ τῶν ἐν τῷ ἐκλ. νόμῳ ὀνομαζομένων πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐμφαίνει τὴν στερῆσιν τῶν δικαιωμάτων, ὥστε ἀπορρέουσιν ἐκ τῶν σχέσεων τοῦ πολίτου πρὸς τὴν πολιτείαν, ἐπομένως καὶ τοῦ δικαίου τοῦ στρατεύεσθαι, καὶ κατ' ἀκολουσίαν καὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ ὑπηρετεῖν ἐν τῷ στρατῷ, διαρκέσεως τῆς καταδίκης. Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 88. — Ἡ στερῆσις καὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 23 δικαιωμάτων ἐπέρχεται αὐτοδικαίως. Ὅθεν, ἂν τὸ δικαστήριον παραλείπῃ νὰ ἐρίσῃ τὴν διάρκειαν τῆς στερήσεως, ἐφαρμοστέος ὁ ἐλάχιστος ὅρος αὐτῆς, δηλονότι ἐξ μηνῶν. Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 74. (Ἀμφιβαλλόμεν περὶ τῆς ἐξουσίας τῆς ἀποφάσεως).

24. Ἡ καταδίκη τῶν ἐν τέλει ἢ ἄλλῃν δημοσίων ὑπηρετῶν ἐνεκα πράξεως ἀναγομένης εἰς τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν τῶν, καὶ τιμωρουμένης ὡς πλημμελήματος ἀπὸ τὸν παρόντα ποινικὸν νόμον, συνεπιφέρει τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἐκπτώσιν καὶ τὴν στερῆσιν ὅλων τῶν μετὰ τῆς ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας συντημένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, ὡς καὶ τὴν πρόσκαιρον ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας. — Περὶ τῆς πρόσκαιρου ταύτης ἀνικανότητος προσδιορίζει: τὸ δικαστήριον εἰς τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν οὔτε μικροτέραν τῶν ἐξ μηνῶν διάρκειαν, οὔτε μείζονα τῶν ἐξ ἐτῶν (1). Ὅργ. 13. 47. Π. Ν. 452. 454. 456 ἔ. 461. 493 ἔ. (Βαυαρ Νομοσχ. (τοῦ 1831) 26).

Ν. Κατὰ τὴν ῥητὴν τοῦ ἄρθρου 24 διτάξιν πρὸς τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως νὰ ὀριοθῇ αὐτεπαγγέλτως, καὶ ἔνευ δηλονότι αἰτήσεως, ὁ τῆς ἀνικανότητος εἰς ἀνάκτησιν ὑπηρεσίας χρόνος. Ἐπομένως, ἐάν τις τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν ἢ ὑπαλλήλων καταδικασθῇ ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος, συνεπαγούσῃ τὴν ποινὴν τοῦ 24 ἄρθρου, ἀλλὰ παραλειφθῇ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ, θεωρεῖται μὲν αὐτοδικαίως πεπαισμένος οὗτος, ἀλλ' ἀπαιτουμένου προστί

(1) Νόμου ΧΜΗ' τῆς 17 Σεπτ. 1877 περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν ἄρθρου 93. «Ἡ διὰ τῆς τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐφαρμόζεται ἐπὶ πασῶν τῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον μὲ ἐπανορθωτικὴν ποινὴν τιμωρουμένων πράξεων ἢ ἐλλείψεων.» — Ν. ΧΞΑ' τῆς 27 Δεκεμβρίου 1887 περὶ τροποποιήσεως ἄρθρων τινῶν τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν Νόμου ἄρθρον 9. «Ἡ διὰ τῆς τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Ποιν. Νόμου δὲν ἐφαρμόζεται ἐν περιπτώσει καταδίκης εἰς ἐπανορθωτικὴν ποινὴν ἐπὶ ἀμελείᾳ».

κατὰ τὸν νόμον τοῦ ἐν αὐτῇ προσδιορισμοῦ τῆς διαρκείας τῆς ἀνικανότητος, ἀναιρεῖται κατὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασις ὑπὸ τοῦ Α. Π. ὅστις προσδιόρξει καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀνικανότητος. Α. Π. ποιν. ριθ' τοῦ 37, 98 τοῦ 53. — Τὸ 24 ἄρθρον ἐφαρμόζεται εἰς τὰ ἀναφερόμενα ἐν τοῖς κεφαλαίοις 10 καὶ 29 τοῦ ποιν. νόμου καὶ χαρακτηρ. ζόμενα εἰδικῶς ὡς πλημμελήματα περὶ τὴν ὑπερσίαν. Α. Π. ποιν. 135 τοῦ 60, ΣΞΘ' τοῦ 38. Ὅθεν ὡς πρὸς τοὺς δικηγόρους ἐφαρμόζεται εἰς τὰς ἐν τοῖς ἔργοις 490 καὶ 491 τοῦ ποιν. νόμου διαλαμβάνομενας δικηγορικὰς παραβάσεις, εἰς ἃς, ὡς εἰδική, ἐπεκτείνεται ὁ ἐνέργεια τῆς γυνικῆς διατάξεως τοῦ 24 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. ΣΞΘ' τοῦ 38. Ἀλλ' ἡ πρὸς ἐκδικησὶν ἀτομικοῦ πάθους διάπραξις ἄλλως ἀξιοποῖνεν πράξεως ὅπερ τοῦ δημοσίου ὑπάλληλου, μὴ ὑπαγομένης εἰς τὰ καθήκοντα τῆς δημοσίας αὐτοῦ ὑπηρεσίας, δὲν ἐπιφέρει τὴν στέρησιν τῶν ἐν τῷ ἄρθ. 24 ἀναγεγραμμένων δικαιωμάτων. Α. Π. ποιν. 135 τοῦ 60, διατίθ. τοῦ ἄρθ. 24 ἐφαρμογῇ προϋποτίθῃ καταδίκην ἔνεκα πράξεως ἀναγερθεῖς εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν τοῦ καταδικασθέντος. Α. Π. ποιν. 55 τοῦ 84, 11 τοῦ 87, 78 τοῦ 89. — Ὁ ἱερεὺς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐν τῇ αὐτῇ ἄλλος δημοσίος ὑπηρετῆς. Ἀπομένως δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς αὐτὸν τὸ 24 ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 140 τοῦ 69. — Εἰς τὴν κατὰ τὴν διόρθωσιν ἐκλογικοῦ καταλόγου παραλιπόντα δημάρχον νὰ ἐγγράψῃ τοὺς κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικαίου ἐγγραφεύς καὶ τὰ ἀναπλή. ἐγγράψαντα τοὺς μὴ ἐγγραφεύς, ἐφαρμοστέα ἡ περὶ προσκαίρου στέρησεως τῶν πολ. δικαιωμάτων διάταξις τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ποιν. νόμου ὅτε ὡς ἐκ μύσειον ὑπάλληλον ἐνεργούντα. Ἐφαρμοστέα δὲ, καίπερ μὴ διαλαμβάνομενη ἐν τῷ ἐκλογικῷ νόμῳ, δίδει εὐδαιμία ἀνάγκῃ ὑπῆρχεν ἀπαναλήψεως αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, ἀπαξ ὀρισθείσης ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ. εἰ ἔνεκα ἐν τῷ ἐκλ. νόμῳ προβλεφθῇ μόνον ἡ διὰ στέρησεως πολ. δικαιωμάτων τιμωρία τῶν παραβιάζοντων ὠρισμένας διατάξεις αὐτοῦ ἰδιωτῶν. ἥτις δὲν προϋπῆρχεν ἐν τῷ ποιν. νόμῳ. Α. Π. ποιν. 198 τοῦ 74. Προσθετέον, ὅτι ὁ δημάρχος εἶπε ὡς δημοτικὸς ἄρχων εἴτε ὡς ὄργανον τῆς διοικήσεως εἴτε ὡς ἀνεκτικὸς ὑπάλληλος δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὰς διατάξεις περὶ καταδίωξεως δημοτῶν ὑπάλληλων. Ὁ δὲ πάρεδρος μόνον ἐν περιπτώσει ἀντιπροσωπεύσεως τοῦ δημάρχου παρόντος καὶ παραγγελλαντος ἢ θανόντος ἐξομοιοῦται πρὸς τὸν δημάρχον· οὐδὲν δ' ἴδιον καθήκον ἔχει δυνάμενον νὰ ἐνασκηθῇ ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἰδίαν πρωτοβουλίαν καὶ ἀπερρέον ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῆς λειτουργίας αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 104 τοῦ 74. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 102 τοῦ 73 καὶ ὁ εἰδικὸς πάρεδρος, βοηθὸς ὢν τοῦ δημάρχου κατὰ τὸν νόμον, περιβάλλεται ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου τοῦ ἀστυνομικῆς ἐξουσίας, ἐν ᾗ τῇ διαχειρίζεται ἐξομοιοῦται πρὸς ἐκ μύσειον ὑπάλληλον. — Κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ 24 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου ἐν ταῖς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀξιοποῖνεις πράξεις δύνανται λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ ἰδιότης τοῦ προσώπου καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐπράχθησαν, οὐχὶ δὲ καθ' ὃν ἐδικάσθη. Α. Π. ποιν. 112 τοῦ 42. — Ἐκ τοῦ ἄρθ. 24 προδήλως προκύπτει ὅτι ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὅσακις μόνον τὸ πλημμέλημα καλεῖται ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου· ὅθεν δὲν ἐφαρμόζεται, ὅσακις καλεῖται ὑπὸ ἑτέρου νόμου, πλὴν ἐάν ὁ νόμος αὐτοῦ διατάσσῃ καὶ τοῦ ἄρθρου τούτου τὴν ἐφαρμογὴν. Α. Π. ποιν. 175 τοῦ 84.

25. Ὁ εἰς εἰρκτὴν ἢ εἰς πρόσκαιρα θεσμὰ καταδικασμένος

είρσκεται, καθ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ ποινὴ, εἰς κατάστασιν νομίμου ἀπαγορεύσεως· θόεν, ὅταν ᾗται ἀνάγκη πρὸς διοίκησιν τῆς περιουσίας του, διορίζεται κηδεμῶν κατὰ τὴν διάταξιν τῆς πολιτικῆς δικονομίας (1) Πολ. 672 (τροποποιηθέν). Νόμου περὶ Ἐπιτρ. 137. 134. 123. 127. 128. Ποιν. 564. Π. Ν. 8. 11. ΣΠΝ. 179. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 27 καὶ ἐπ.).

Ν. τοῦ ἀρθροῦ 23 ὀρίζοντο, ὅτι ὁ καταδικασθεὶς εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ διατελεῖ εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ποινὴ αὐτοῦ, δηλονότι· ἐφ' ἣς· καταστῇ ἐπιδεκτικὴ ἐκτελέσεως ἡ καταδικάσασα αὐτὸν ἀπόρριξις, ἀποβρόχθεισις· τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως ἢ παρελθούσης τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προβατικῆς (ἀρθ. 459). ἔπεται, ὅτι ἐνεκα τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης οὐδεμίαν δύναται νὰ τελέσῃ πράξιν ἀναγομένην εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ὅποια εἶναι καὶ ἡ ἔγερσις ἢ ἀπόκρουσις τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἀπορώσεως εἰς τὴν πληρωμὴν χρηματικοῦ ποσοῦ πρὸς ἀνθρώπων τῆς ἐκ τοῦ ἀδικήματος ζημίας, ἀντιπροσωπεύμενος ὑπὸ ἐπιτρόπου, ὅστις διατίθεται μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τῆς ἐπιπερώσεως τὴν ἀπαγορεύσιν καταδικαστικῆς ἀποράσεως (ἀρθ. 123. 134. 121. 130. 75 νόμου ἀγγλικῶν, 74 τῆς Πολ. Δικ.), δηλαδή· ἐφ' ἣς αὕτη καταστῇ ἐκτελεστικὴ καὶ ἀμετάκλητος. Α. Π. ποιν. 60 τοῦ 84.

26. Ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ ποινὴ, δὲν δύναται ὁ κηδεμῶν νὰ παρέλθῃ εἰς τὸν ἑναχον τιποτέ ἐκ τῆς περιουσίας του.—Μετὰ τὴν ἀπεπλήρωσιν τῆς ποινῆς ἀπαναλαμβάνει· οὗτος τῆς περιουσίας του τὴν διοίκησιν, ὁ δὲ κηδεμῶν ὑποχρεοῦται νὰ θώσῃ λόγον εἰς αὐτὸν περὶ τῆς διαχειρίσεώς του. Πολ. 672. 695. ΣΠΝ. 179. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 29 καὶ ἐπ.).

27. Ἀφ' ὅ,τι ὁ εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ, εἰς εἰρκτὴν, ἢ φυλάκισιν καταδικασθεὶς καρδαίνει ἐργαζόμενος ἐντὸς τῆς φυλακῆς περιπλέον τῆς ἐπιβλήθεισας εἰς αὐτὸν ἐργασίας, εἰμπορεῖ τὸ μὲν ἐν τέταρτον νὰ παραδίδεται εὐθὺς εἰς χεῖρας του διὰ νὰ τὸ

(1) Ἄλλα δὲν χωρεῖ νόμιμος ἀπαγορευτικὴ πρὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς ἀπορίσεως. Κατὰ Οὐπαβρόχγπουλον (Οἰκογ. Δίκαιον § 442) τὸ ἀρθ. 25 Π. Ν. καταργήθη διὰ τοῦ ἀρθ. 124 τοῦ περὶ ἐπιτρ. νόμου, καθ' ὃ τὰ ποτελέσματα τῆς περὶ δικαστικῆς ἀπαγορεύσεως (ἔθεν καὶ τῆς περὶ τῆς νομίμου) ἀπορίσεως ἀρχοῦνται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς. Ἀλλ' ὡς παρατηρεῖ ὀρθῶς Κωττιζ, τὸ πρὸνόνον εἰδικῶς περὶ τῆς νομίμου ἀπαγορεύσεως ἀρθ. 134 καὶ ἐντὺς ὀρίξον εἶνα ἐκ τῶν περὶ δικαστικῆς ἀπαγορεύσεως ἀρθῶν ἐφαρμόζονται, καὶ εἰς τὴν νόμιμον, δὲν παρεμπέμπει εἰς τὸ ἀρθ. 124, τὸ καθιεροῦν τὴν ἐκτελεστικὴν βλῶς διάταξιν ὅτι τὰ τῆς δικαστικῆς ἀπαγορεύσεως ἀποτελέσματα ἀρχοῦνται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποράσεως.

μεταχειρίζεται κατὰ τὰς περὶ φυλακῶν διατάξεις, τὸ δὲ ὑπολοιπὸν πρέπει νὰ ἐναποταμιεύηται δι' αὐτὸν μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του, ἢ, ἐὰν ἐν τῷ μεταξύ τῆς ποινικῆς διαρκείας ᾗθελον ἀποθάνει, νὰ ἐγχειρίζεται εἰς τοὺς κληρονόμους του. Ποιν. 555 Ε. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 15, 21 καὶ 41).

28. Ἀφοῦ αἱ ἀποφάσεις, δι' ὧν καταδικάζεται τις εἰς θάνατον, εἰς δεσμὰ, ἢ εἰς εἰρκτὴν κατασταθῶσι τέλεσιδικίαι, πρέπει νὰ τυπώνεται συνοπτικὴ αὐτῶν ἐκθεσίς, περιέχουσα τὸ ἔννομα, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν τελευταίαν τοῦ καταδικασθέντος κατοικίαν, τὸ κύριον αὐτοῦ κακούργημα, καὶ τὴν καταγνωσθεῖσαν ποινὴν· νὰ τοιχοκολλᾶται δὲ αὕτη εἰς τοῦ νομοῦ τὴν πρωτεύουσαν, ὅπου ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη, εἰς τὸν δῆμον τοῦ τόπου, ὅπου τὸ κακούργημα ἐπράχθη, καὶ εἰς τὸν τῆς κατοικίας τοῦ καταδικασθέντος, καὶ νὰ καταχωρίζεται εἰς τὴν ἐφημερίδα.—Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρέπει νὰ γίνηται ἡ κοινοποιήσις, καὶ ὅταν ἐγγώριαι ἢ ξένοι ἀγύρται, ἐπικίνδυνοι κλέπται, ἐνοχοὶ παραποιήσεως, ἢ ἀπατεῶνες, καταδικάσθησαν τοῦλάχιστον εἰς τριμήνον φυλάκισιν ἢ κράτησιν (1). ΣΠΝ. 179. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 36. Βαυαρ. νμοχ. (τοῦ 1827) 30).

29. Κατὰ πάσας τὰς ἄλλας εἰς τὸ προηγουμένον ἄρθρον μὴ διαλαμβανόμενας περιπτώσεις, αἱ ὅποια ἐπιφέρουν καταδικὴν τριμήνου τοῦλάχιστον φυλακίσεως ἢ κρατήσεως, ἢ χρηματικῆς ποινῆς τριακοσίων τοῦλάχιστον δραχμῶν, δημοσιεύεται μόνον τὸ εἶδος, ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς πράξεως ὁμοῦ μὲ τὴν ποινὴν· παραλείπεται δὲ ἡ σημειωσις τοῦ πράξαντος, ἐκτὸς ἂν δι' εὐλογον ὑπεψίαν, ὅτι τὸ δημόσιον δὲν ᾔθελεν εἶσθαι ἄλλως ἐξηραλισμένον κατὰ βλάβης ἢ ζημίας ἐνδεχομένης, φανή ἀναγκαιὰ καὶ τοῦ ἐνόματος ἢ φανέρωσις, ἢ διαταχθῇ αὕτη ἰδίως παρὰ τοῦ νόμου εἰς δεδομένην τινὰ περίστασιν, καὶ καθ' ἑκατέραν τῶν περιπτώσεων τούτων ὀρισθῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν.

30. Πάντες, ὅσοι δι' ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κακούργημα, ἢ πλημμέλημα, ἢ πταῖσμα καταδικάσθησαν, ἐνέχονται ἀλληλεγγυῶς

(1) 1^η εἰρ. 374 Π. Ν. περὶ ἀγυρτῶν. 234 καὶ ἐπ. 247 καὶ ἐπ. 261 καὶ ἐπ. περὶ ἐνόχων παραποιήσεως καὶ ἀρθ. 396 περὶ ἀπατεῶνων.

εἰς τὰς ἐνδεχομένας ἀποδόσεις, εἰς τὴν προκειμένην ἀποζημιώσιν, καὶ εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα. (1) Ποιν. 82. Π. Ν. 500. Διατ. Ἐκκαθ. 20 ΣΠΝ. 179. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 55).

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 30 τοῦ Ποιν. Ν. καὶ τοῦ 20 τοῦ περὶ ἐκκαθαρίσεως διατάγματος προκύπτει ὅτι πρὸς ἀλληλέγγυον καταδίκην ἀπαιτεῖται νὰ καταδικασθῶσιν ὡς συνένοχοι τῆς αὐτῆς πράξεως οἱ καταδικασθέντες. Ὅθεν δὲν ἄρκει ὅτι συγχρόνως κατηγορήθησαν ἢ περιελήφθησαν εἰς τὸ αὐτὸ ἐγκλητήριον. Δ. Π. ποιν. 33 τοῦ 39. (Ἄλλ. ὡς ὀρθῶς ὑποστηρίζει ὁ Dalloz, οὐδὲν ἀπαιτεῖται καὶ νὰ ἀποδειχθῇ προηγουμένη περὶ ἐκτέλεσεως τῆς πράξεως συμφωνία, ἀκούσης τῆς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς συμπράξεως). Εἰς πᾶσαν ἑλληνὴν περίπτωσιν ἕκαστος ἐνέχεται διὰ τὰς δαπάνας, αἱτινες ἐγένοντο διὰ τὸ ἀδίκημα, ἐφ' ᾧ κατεδικάσθη. Δ. Π. ποιν. 136 τοῦ 46.

31. Ἐάν τις καταδικασθῆναι εἰς ἀποδόσεις, ἢ εἰς ἀποζημιώσιν, καὶ ἐνταύτῃ εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἢ πρόστιμον, δὲν ἐξαρκῇ ἡ περιουσία του εἰς ἀμρότερα, προτιμῶνται κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην αἱ πολιτικαὶ ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὴν χρηματικὴν ποινὴν καὶ τὸ πρόστιμον. Π. Ν. 32. 500. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 10, 54).

32. Εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἢ πρόστιμον, εἰς ἀπόδοσιν, ἀποζημιώσιν, ἢ εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα καταδικάσεων, δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ τις καὶ διὰ προσωπικῆς κράτησεως. — Ἐάν ἡ προσωπικὴ κράτησις, ἥτις, ὅτε κατεργασθῇ ποινὰ τὴν ἐλευθερίαν περιορίζουσα, δὲν ἄρχεται εἰμὴ παρελθούσης τῆς ποινικῆς διαρκείας, διαρκέσῃ ἐν ἔτος μὲν ἐπὶ κακοεργήματων, ἐξ μηνῶς δὲ ἐπὶ πλημμελημάτων, καὶ 14 ἡμέρας ἐπὶ πταισμάτων, ὁ καταδικασθεὶς ἀπολύεται, ἅμα δυνηθῇ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι εἶναι ἀνίκανος εἰς ἑκτίσιν. (2) — Βελτιωθεί-

(1) Ἐκ τοῦ ἀρθ. 30 προκύπτει ὅτι εἶναι ἀδιάφορον ἂν ἡ καταδίκη ἀπηγγέλη κατὰ τοῦ μὲν ὡς αὐτουργοῦ, κατὰ τοῦ δὲ ὡς συνεργοῦ ἢ ὡς συναιτίου, καὶ ἂν ὁ βαθμὸς τῆς ἐνοχῆς καὶ ἡ ποινὴ ἦναι ἄνιστοι. Ὅτι ἀπαιτεῖται μόνον διὰ τὴν ἀλληλέγγυον ἐνοχὴν εἰς τὰς ἐνδεχομένας ἀποδόσεις κτλ. εἶναι ἡ ἐνοχὴ καὶ ἡ καταδίκη νάναρξωνται εἰς τὴν αὐτὴν πράξιν. Δὲν ἀντίκεινται δὲ τὰ ἀρθρα 36 καὶ ἐπ. τοῦ Ποιν. νόμου, ὅτε τῶν ἐν αὐτοῖς βαισιμῶν μὴ ἐπιφερόντων ἐξαιρέσειν τοῦ εἰρημένου γενικοῦ κανόνος, μηδὲ χαρακτηριζόντων τὰ διάφορα εἶδη τῆς συνεργίας ὡς πράξεις αὐτοτελεῖς καὶ ἀνεξαρτήτους τῆς κυρίας, ἀλλὰ μόνον βαθμολογούντων τὰς ποινὰς κατὰ τὸ μέτρον τῆς σπουδαιότητος τῆς συνεργίας ἢ τῆς δραστηριότητος τῶν συνεργῶν.

(2) Ἀρθρ. 44 τοῦ ΓΛΣ. Νόμου τοῦ 1871. «Ὁφείλεται ἐντελῶς ἀκτῶ-
μονες δὲν κρατῶνται εἰς τὰς φυλακὰς πέραν τῶν πέντε ἡμερῶν. — Ἡ ἀκτῶ-

σης δὲ μετέπειτα τῆς καταστάσεως τοῦ καταδικασθέντος, ἢ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως εἰς ἐκτέλεσιν ὑποχρέωσις δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἐκ νέου χάριν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως. Πολ. 998. 1002. 1020, 7. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 52—53).

Ν. Οἱ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων νόμοι εὐδαμῶς μετεβίβησαν τὴν διατ. τοῦ ἀρθ. 32 τοῦ Π. Ν., καθ' ἣν, συνδυαζομένην καὶ ταῖς δεκτάσεσι τῶν ἀρθρῶν 999 καὶ 1002 τῆς Πολ. Δικ., δύναται νὰ παγγέλῃ προσωπικὴ κράτησις κατὰ τοῦ εἰς τὴν ἀπόσειν τῶν δαπανῶν καταδικασθέντος διὰ ποινικῆς ἀποφάσεως· κατὰ δὲ τὸ ἀρθρον 82 τῆς ποιν. δικον. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ 19 τοῦ Α. περὶ ἐκκαθαρίσεως κτλ. τῶν ἐξέδων τῆς ποινικῆς διαχειρίσεως, αἱ δαπάναι ἐκαστῆς ποινικῆς δίκης ἐκκαθαρίζονται ἐν ἰδιαιτέρῳ πίνακι ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου καὶ κηρυχθέντες ἐκτελεστοὶ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων προέδρων στέλλονται τοῖς ταμίαις πρὸς εἰσπραξίν. (Ἄλλῃ ἴδε καὶ ἀρθρον 44 τοῦ Υ.Γ. Νόμου τοῦ 1871). Ἀπειτουμένης δὲ ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει παραθέσεως μόνον τοῦ ἀρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου τοῦ ὀρίζοντος τῆς ἐφαρμοδύμεναι ποινῇ, ἐπεὶ δὲ δὲν ἀπαιτεῖται ἡ παράθεσις τοῦ ἀρθρου 32, ὀρίζονται μόνον ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῶν εἰς τὰς δικαστικὰς δαπάναις καταδικῶν δύναται νὰ ἐπιδιωγθῇ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως. Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 49. — Ἐκ τοῦ ἀρθ. 1003 τῆς Πολ. δικον. προκύπτει ὅτι οἱ ἀνγλικοὶ εἰν ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν δαπανῶν διὰ προσωπικῆς κρατήσεως. Α. Π. ποιν. 127 τοῦ 56. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 71 εἰς τὸ ἀρθ. 32 τοῦ ποιν. ν. καθ' ὃ δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ πῶς διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, συνδυαζόμενον πρὸς τὸ 1003 τῆς πολ. δικ., καθ' ὃ κατὰ ἀνγλικῶν δὲν ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις, δὲν ἀπάρχει ἡ διὰτ.

μασύνη, εἶναι ἀποδεδειγμένη, ὅταν ὁ δὴμαρχος, ὁ εἰδικὸς κἀροδρος καὶ ὁ ἐφημέριος τοῦ μέρους, ὅπου κατοικεῖ ὁ δρειλῆτης, πιστοποιήσωσι τοῦτο ἐγγράφως, ἐπικυρωθῶσι δὲ αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ἀπὸ τὴν ἀρμοδίαν διοικητικὴν ἀρχὴν. Ἡ πιστοποίησις αὕτη βεβαιόσκει, ὅτι ὁ δρειλῆτης οὐδαμῶς τοῦ Κρίτους κέκτηται κινητὴν ἢ ἀκίνητον περιουσίαν, ὡς πρὸς τοὺς δημοτικὸς ὑπαλλήλους καὶ τὸν ἐφημέριον θεωρεῖται ὡς ἐνδίκως γενομένη· ἐπομένως οὗτοι ὑποκρίνονται εἰς τὰ ἐπιβαλλόμενα εἰς τὴν ἐποικίαν ποινὰς, εἰς ἀνακαλυφθῇ, ὅτι ἐν γνώσει ἐβδαιώσαν διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῶν πράγματα ψευδῆ ὡς ἀληθῆ. — Ἡ κατὰ τοῦ ἀκτιμήμονος ἀρειλῆτος καταδιώξις ἀπαναλαμβάνεται, ἕκασ βελτισθείσης τῆς καταστάσεώς του. — Τὸ ἀρθρον 4 τοῦ Ν. ΑΡΝΑ τῆς 27 Μαρτίου 1884 περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων, τὸ καταγερσὸν ὑπὸ τὸ ἀρθρον 1020 Πολ. Δικ., καθ' ὃ τὰ κατὰ τὸ ἀνωτέρω 44 ἀρθρον τοῦ Υ.Γ. Νόμου πιστοποιητικὰ ἀκτιμήμονος λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ἀφοῦ οἱ ἐκ δικαστικῶν ἐξέδων, προστίμων καὶ χρηματικῶν ποινῶν δρειλῆται διαμείνωσιν ἐν ταῖς φυλακαῖς τὸ τρίτον τοῦ χρόνου, ὃν ὀρίζει τὸ ἀρθρον 32 τοῦ ποινικοῦ νόμου, κατηργήθη μὲν διὰ τοῦ 2 ἀρθρου τοῦ Νόμου ΔΣΚΕ τῆς 24 Ἰουλίου 1883 περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου ΑΡΝΑ τοῦ 1881. ἀλλ' ἀπανέλαβε τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ δυνάμει τοῦ ἀρθ. 4 τοῦ νόμου ΑΥΠ τοῦ 1887.

ἀπορίτως, δι' ἧς ἀπαγγέλλεται κατὰ τοῦ καταδικαζομένου ἀνηλίκου προσωπική κράτησις πρὸς ἀπίστιν τῶν δικαστικῶν δαπανῶν, ἐὰν ἡ εἰσπραξία αὐτῶν ἐκδικασθῇ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν αὐτοῦ, διότι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ γίνῃται γρήγορος τοῦ καταναγκαστικοῦ τῆς προσωποκρατήσεως μέτρου κατὰ κανὸν μὲν κατὰ ἐνηλίκων, κατ' ἐξαιρέσιν δὲ καὶ κατὰ ἀνηλίκων, καὶ τῆς ποιοῦσας ἐξαιρετικῆς διατ. τὴν ἐφαρμογὴν ἐπὶ ποινικῶν ὑποθέσεων ἀπέκρινε εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας. Α. Π. ποιν. 181 τοῦ 71. "Ὅθεν ἀπέρσις, ἐπιβαλοῦσα προσωπικὴν κράτησιν εἰς τὸν καταδικασθέντα πρὸς ἀπίστιν τῶν τῆς ποινικῆς δίκης δαπανῶν ὑπὸ τὸν ἀναβολητικὸν ἔρον τῆς ἐνηλικίωστος αὐτοῦ, δὲν ὑπὸκειται εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 85. (Παρανομῶς πεπλανημένοι αἱ ἀποφάσεις αὗται, διότι, τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας οὕσης μεταγενεστέρως τοῦ Ποιν. νόμου, αἱ διατάξεις αὐτῆς ἐφαρμοστέαι καταθέτως καὶ εἰς τὴν προσωπικὴν κράτησιν, τὴν ἀπαγγελλομένην ὑπὸ τῶν ποινικῶν δικαστηρίων πρὸς εἰσπραξίαν τῶν χρηματικῶν ποινῶν κτλ., κατὰ τὰς διατάξεις δὲ ταύτας δὲν δύναται νὰ παγγελλῇ προσωπικὴ κράτησις κατὰ τῶν ἀνηλίκων, τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ὑπερδύνων τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν. "Ὅπως δὲ διεξάγουσιν αὐτὲς Γαλλοὶ συγγραφεῖς καὶ ὁ ἡμέτερος "Ρουσόπουλος εἶτι οὐδ' εἰς τὸν ἀνηλίκον τὸν ἐνηλικιωθέντα, καθ' ὃν χρόνον δικαζοῖται ἡ ὑπόθεσις, ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις, προφανὸς τοῦ νόμου πιστευμένου νὰ προστατεύσῃ τοὺς ἐν ἀνηλικίᾳ ἀναλαβόντας ὑποχρεώσεις). — "Ὁ χρησιμοποιεῖς πρὸς ἴδιον ἔλεος τοῖς εἰς αὐτὸν ἐμπιστευθεῖσι χρήμασι δημόσιος ὑπάλληλος, καταδικασθεὶς νὰ πληρώσῃ ταῦτα, ὑπεβάλλεται ἀναγκάτως εἰς προσωπικὴν κράτησιν ὡς συναγεται ἐκ τῶν ἀρθρῶν 32 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ τοῦ 999 § 6 τῆς πολ. δικον. ἐν παραβολῇ πρὸς τὸ ἄρθρον 1000, διότι, ἐν ᾧ ὁ νομοθέτης ἀπειλοῦται ἐν 1000 ἀρθρῷ τὰς περιπτώσεις, καθ' αἷς καὶ μόναις ἡ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως διάταξις καταλείπεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, αἱ ἐν τῷ ἀρθρῷ 999 δὲν καταλείπονται εἰς τὴν δικαστικὴν κρίσιν, ὅθεν φαίνεται, ὅτι διὰ τὰς ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμενας περιπτώσεις ἡ προσωπικὴ κράτησις εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰ δικαστήρια. Α. Π. ποιν. 5 τοῦ 49. ("Ὁμοιωμένουεν παντελῶς).

33 "Ὁ εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδικασθεὶς, μετὰ τὴν ἀποπλήρωσιν αὐτῆς, ὑποβάλλεται αὐτοδικαίως εἰς ἰδιαίτεράν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν καθ' ὀλόκληρον θεκαετιαύ. — "Ἡ ἐπιτήρησις αὕτη, ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς ᾔνοι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἔργ, τὸν χαρακτῆρα, καὶ τὴν διαγωγὴν κατ' ἐξοχὴν ἐπικινδυνὸς εἰς τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν καὶ εἰς τὰ ἥθη, παρατείνεται διὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, οὐδέποτε ὅμως ὑπὲρ τῶν εἰρησιν ἔτη. (1) Π. Ν. 4. ΣΠΝ, 179. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 47

(1) Έγκ. Υπουργ. Δικ. 4 "Οκτ. 1852. Πρὸς τοὺς νομάρχας τοῦ Κράτους καὶ τοὺς παρ' ἐλάττω εἰσαγγελεῖς.

Διὰ νὰ πραγματοποιηθῶσιν ἐντελῶς αἱ ἀποφάσεις τὴν ἐνεκα κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων συνεπαγομένην καὶ καταγινωσκόμενην ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33 — 37 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ 542

34. Εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν θέλουν ὑποβάλλεσθαι ὡσαύτως διὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ οἱ ἐνοχοὶ πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων, ἐὰν ᾔθελον εἶναι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, τὸν χαρακτήρα, καὶ τὴν διαγωγὴν κατ' ἐξοχὴν ἐπικίνδυνοι εἰς τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν καὶ εἰς τὰ ἥθη. Τῆς ἐπιτηρήσεως δὲ ταύτης ἡ διάρκεια προσδιορίζεται διὰ μὲν τοὺς πρῶτους ἀπὸ δύο ἕως δώδεκα ἐτῶν, διὰ δὲ τοὺς δευτέρους ἀπὸ τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν. Ποιν. 543. Π. Ν. 500.

35. Ὅταν τις καταδικασθεὶς ὑποβληθῇ εἰς ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ἔχει ἡ κυβέρνησις τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προσδιορίξῃ τόπους τινάς, ὅπου οὗτος, παρελθούσης τῆς ποινικῆς διαρκείας, δὲν εἴμπορεῖ νὰ διατρίβῃ· ἐπὶ τῇ προσφάσει ὅμως ταύτῃ οὐδεὶς ἐγγώριος δύναται νὰ ἐξερριθῇ τῆς ἐπικρατείας. Ποιν. 543. Π. Ν. 188. 500. ΣΠΝ. 179.

36. Εἰς πᾶσαν περίστασιν ὃ εἰς ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν ὑποβληθεὶς χρεωστεῖ, προτοῦ ἀπολυθῇ τοῦ τόπου τῆς ποινῆς, νὰ φανερώσῃ πεῦ ἔχει κατὰ νοὺν νὰ διατρίψῃ. — Μετὰ τὴν φανέρωσιν ταύτην λαμβάνει παρὰ τοῦ νομάρχου ὁδοιπορίας ἄδειαν, ἐνθα προσδιορίζονται ἀκριβῶς ἡ ὁδὸς, τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ ἀκολουθήσῃ ἀπαρεγκλίτως, καὶ ἡ διάρκεια τῆς διατριβῆς εἰς ἕκαστον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης κείμενον τόπον. — Ἐντὸς 24 ὥρων μετὰ τὴν εἰς τὸν μέλλοντα τόπον τῆς κατοικίας τοῦ ἀριζέιν πρέπει νὰ ἀναγγεῖλῃ ἑαυτὸν εἰς τὸν ἐκεῖ δήμαρχον. — Θέλων δὲ πάλιν νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ τόπου τούτου, χρεωστεῖ νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ προηγουμένως εἰς τὸν δήμαρχον, καὶ νὰ σημειώσῃ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον μελετᾷ νὰ ἀπέλθῃ· προτοῦ ὅμως λάβῃ παρὰ τοῦ νομάρχου νέαν ἄδειαν ὁδοιπορίας τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀκολουθῇ ἀπαρεγκλίτως, δὲν δύναται ν' ἀπομακρυνθῇ παρομειῶς δὲ καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὀφείλει νὰ ἀναγγεῖλῃ ἑαυτὸν εἰς τὸν δήμαρχον ἐντὸς 24 ὥρων μετὰ τὴν

πειθῇ καὶ εἰς ὅλας τὰς δικαστικὰς τοῦ Κράτους ἀρχὰς διὰ τῶν ἀρμοδίων ἐπαγγελλέων. (Σημειωτέον ἐν τούτοις ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως, ὅστις δικαίως ἔτυχε πολλῶν καὶ ἰσχυρῶν κατακρίσεων, περιῦλλε παρ' ἡμῶν ἀπὸ πολλοῦ εἰς παντελῆ ἀχρησίαν).

ἄφιξιν εἰς τὸν νέον τῆς διατριβῆς του τόπον. Ποιν. 543. Π. Ν. 188. 500. ΣΠΝ. 179. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 44).

37. Εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐγγώριοι τίθενται ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ξένοι θέλουν ἀπελαύνεσθαι τῆς χώρας, καὶ φέρεσθαι πέραν τῶν ὁρίων. Π. Ν. 188. 500. ΣΠΝ. 179.

Ν. Ἡ ἐκ τῆς ἐλληνικῆς χώρας ἀπέλασις τῶν εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδικασθέντων ξένων δὲν εἶναι ποινὴ ἐπιβληθεῖσα πρὸς τιμωρίαν τοῦ καταδικασθέντος, ἀλλὰ μέτρον ἀστυνομικὸν λαμβανόμενον ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἀσφαλείας καὶ τῶν ἠθῶν τοῦ τόπου· ὅθεν δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκροατικῆς ἢ ἐν τῇ ἀποφάσει ὁλοσχερῆς πρᾶξις τοῦ περιεχομένου τῶν ἀρθρῶν 33 καὶ 37 τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 117 τοῦ 55.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ δολίας προαιρέσεως καὶ ἀμελείας.

38. Εἰς τὸ κακούργημα ἀπαιτεῖται δολία προαίρεσις· πλημμελήματα δὲ δύνανται νὰπραχθῶσιν εἴτε ἐκ δολίας προαιρέσεως, εἴτε ἐξ ἀμελείας. Π. Ν. 2. 43. 44. 45. 502. 688. (Βαυαρ. νμσχ. (τοῦ 1827) 33, (τοῦ 1831) 34).

Ν. Ὁ ἐν τῷ ἀρθρ. 38 εἰδικὸς κανὼν, καθ' ὃν δύνανται νὰπραχθῶσι πλημμελήματα καὶ ἐξ ἀμελείας, ἀναγόμενα εἰς τὰς ὀλίγας ἐκείνας περιπτώσεις καθ' ἃς ἔχεται ὁ νόμος τιμωρεῖ πρᾶξιν τινὰ ὧς πλημμελημα ἐξ ἀμελείας, δὲν ἀναιρεῖ τὸν γενικὸν κανόνα, καθ' ὃν ἀπαιτεῖται ἐν γένει δολία προαίρεσις, ὅπως ὑπάρξῃ πλημμελημα ἀξιόποινον. Α. Π. ποιν. 65 τοῦ 90.—Μὴ ὁρίζοντος τοῦ νόμου εἰς τί συνίσταται ἡ δολία προαίρεσις, διατάσσοντος δὲ ἄρτιως ἐν ἀρθρῷ 39 ὅτι ἐπὶ πάσης καθ' ἑαυτὴν παρανόμου πράξεως πρέπει δι' ἀκριβοῦς ἐκτιμῆσεως τῶν προκειμένων περιστάσεων καὶ τῆς ἀλληλουχίας αὐτῶν νὰ διακρίνηται ἂν αὕτη ἐπράχθῃ ἐκ δολίας προαιρέσεως ἢ ἐξ ἀμελείας, ἔπεται ὅτι καίτοι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἢ περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τῆς δολίας προαιρέσεως κρίσις, διατηρουσα τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἄρειου Πέγρου. Α. Π. ποιν. 71 τοῦ 67, 21 τοῦ 68, 65 τοῦ 90.—Ἡ δολία προαίρεσις οὐδὲν ἄλλο ὑποτίθεται ἢ γινώσκειν καὶ ἔλευθερον βούλησιν, ἀδιάφορον ποῖον τὸ ὑποκρινῆσαν αἴτιον καὶ τίς ὁ τελικὸς σκοπὸς τοῦ πράξαντος. Α. Π. ποιν. 105 τοῦ 71.—Ἐκ τοῦ ἀρθρ. 38 συνάγεται, ὅτι, ἀπορνηζομένου τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ κατηγο. οὐχὶ ἐκ δολίας προαιρέσεως ἀλλὰ πρὸς ἐκπυρνώσιν σφάλματος διέγραψε τὴν ὑπὸ τὴν θέσιν τοῦ βρεϊλέτου ὑπογραφὴν τοῦ ἐγγυητοῦ καὶ ἔθηκε ταύτην ὑπὸ τὴν προτικρούσαν λέξιν (τὴν τοῦ ἐγγυητοῦ), δὲν εἶναι ἐπὶ πλαστογραφίᾳ καταδικαστέος. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 80.

39. Εἰς πᾶσαν καθ' ἑαυτὴν παράνομον πρᾶξιν πρέπει δι' ἀκριβοῦς τῶν προκειμένων περιστάσεων ἐκτιμῆσεως, τῆς ἀλλη-

λουχίας αὐτῶν, καὶ τῆς ἐμολογίας τοῦ ἐγκαλουμένου, νὰ διακρίνεται, ἐὰν αὕτη ἐπράχθη ἐκ προαιρέσεως δολίας ἢ ἐξ ἀμελείας. Π. Ν. 38. 43. 45. (Βασιλ. νομ. (τοῦ 1831) 35).

40. Ἐὰν ὑπάρχωσι λόγοι πειθόντες, ὅτι ἡ καθ' ἑαυτὴν παράνομος πρᾶξις ἐτελέσθη μὲ δολίαν προαίρεσιν, καὶ ἐὰν ἡ πρᾶξις ᾖ τοιαύτη, ὥστε νὰ προκύπτῃ συνήθως ἐκ ταύτης ἀμέσως, κατὰ γενικὴν ἢ κατὰ πείραν γνωστὴν ἰδίως εἰς τὸν πράξαντα, ὠρισμένον τι ἀποτέλεσμα, ἢ νὰ εἰμφορῇ μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν νὰ γεννᾶται μεγαλύτερον τι ὥς καὶ μικρότερον κακόν, ὑποτίθεται τότε, ὅτι ὁ πράξας ἐσκοπεί τὸ γενόμενον ἀποτέλεσμα, καθ' ὅσον δὲν ἐξάγεται ἐκ τῶν περιστάσεων ἡ βεβαιότης ἢ ἡ πιθανότης, ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ ὠρισμένως καὶ ἀποκλειστικῶς ἐταίεν εἰς ἄλλο τι ἀξιόποιον ἀποτέλεσμα. Π. Ν. 41. 42. 46. 58.

41. Εἶναι ἀδιάφορον, ἂν ἡ εἰς τὸ προηγουμένον ἄρθρον μνημενευθεῖσα βεβαιότης ἢ πιθανότης ὑπάρχῃ, εἰς αὐτὴν δὲ νόμος ὀρίζει ἐπὶ εἰδικῶν περιπτώσεων τὴν ποινὴν κατὰ τὸ βάρος μένον τοῦ γενομένου ἀποτελέσματος, μηδὲν ὁρῶντες ἐὰν ὁ σκοπὸς ἀπέβλεπεν ὠρισμένως τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα. Π. Ν. 40. 46.

42. Ἀσύνηθές τι ἀποτέλεσμα τότε μένον δύναται νὰ καταλογισθῇ, εἰς τὴν δολίαν προαίρεσιν τοῦ πράξαντος, ὅταν μετὰ βεβαιότητος εἰμφορῇ νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐνυπῆρχεν εἰς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ. Π. Ν. 40.

43. Ὅστις, ἄνευ μὲν δολίας προαιρέσεως, δι' ἑλλειψιν δὲ τῆς προσηκούσης προσοχῆς, ἐπραξεν ἢ παρέλιπέ τι, ὅθεν ἀνεφύη ἀδικία τις, τιμωρεῖται εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένας περιπτώσεις ὡς ἔνοχος πλημμελήματος ἀμελείας. Π. Ν. 38. 39. 90. 94. 156. 183. 291. 298. 300 ε. 305. 310. 320. 417. 420. 428. 443.

Ν. Τοῦ ἁρθροῦ 43 ὀρίζοντος, ὅτι τὸ ἐξ ἀμελείας πραχθὲν πλημμέλημα τιμωρεῖται ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμέναις περιπτώσεσι, (ὡς λ. γ. ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἁρθρῶν 156, 183, 291, 300 κτλ.). ἔπεται, ὅτι ἐν ταῖς ἄλλαις περιπτώσεσι τυγχάνει ἀτιμώρητον. Α. Π. ποιν. 71 τοῦ 42. Ὅθεν δὲ ἐξ ἀμελείας ἐνεργήσας ἔργα δικαστικοῦ κλητῆρος ἀτιμώρητος τυγχάνει ὡς μὴ ὑπάρχοντος ποινικοῦ ὅρου τιμωροῦντος τὴν πρᾶξιν ταύτην, ἀπὸ τοῦ 281 ἁρθροῦ τοῦ π. ν. μὴ προβλέποντος καὶ τὴν ἐξ ἀμελείας ἀντιποῦν ἐργῶν δικαστικοῦ κλητῆρος. Α. Π. ποιν. 71 τοῦ 42.

44. Ἡ ποινή τῆς ἀμελείας ἐπιβάλλεται συμφώνως μὲ τοὺς εἰς τὸν παρόντα νόμον περὶ ἐκάστης περιπτώσεως δεδομένους ποινικοὺς ὁρισμούς. Ὡς πρὸς τὸ μέτρον δὲ τῆς ποινῆς πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν τὸ μέγεθος καὶ ὁ κίνδυνος τῆς γενομένης ἀμελείας, ἡ φύσις καὶ τὸ ποσὸν τῆς προξενηθείσης ζημίας, καὶ ἡ σχέσις πρὸς τὴν ἐπικειμένην εἰς τὸ ἔγκλημα. 1) ἢ τὸ προαιρετικὸν πλημμέλημα ποινήν. Π. Ν. 45. 90. 94.

1) κακούργημα

45. Ἐὰν ἐκ τῶν προκαϊμένων περιστάσεων ἄρθρ. 40 — 42 ἐξάγεται ὅτι ὁ πράξας ἐσκοπεῖ ἄλλο τι ὀλιγώτερον ἀξιόποιον παρὰ τὸ συμβὰν ἀποτέλεσμα, ἢ πρῶξις αὐτοῦ, καθ' ὅσον μὲν ἐμπεριείχεται εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ καταλογιζέται ὡς ἂν εἰ ἐγίνετο ἐκ προαιρέσεως, ὡς πρὸς τὸ συμβὰν δὲ ἀποτέλεσμα, ὡς ἂν εἰ ἐγίνετο ἐξ ἀμελείας, καὶ ἐφαρμόζεται τότε ὁ ὅρος τοῦ 109 ἄρθρου. Π. Ν. 39 ἔ. 93.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τελέσεως καὶ ἀποπειρας ἀξιοποιῶν πράξεων.

46. Ὁ ἐνοχος πράξεως, περιεχούτης πᾶν ὅτι κατὰ τὸν παρόντα ποινικὸν νόμον ἀπαρτίζει τὴν ἔννοιαν ὠρισμένου τινὸς κακούργηματος ἢ πλημμελήματος, ἐπισύρει εἰς ἑαυτὸν πλήρη τοῦ κακούργηματος ἢ τοῦ πλημμελήματος τούτου τὴν ποινήν. — Ὅσακις δὲ ἀπαιτεῖται ὠρισμένον τι ἀποτέλεσμα παρὰ τοῦ νόμου, ἢ παράστασις θεωρεῖται ὡς τελεία, ἀφοῦ συμβῇ τὸ ἀποτέλεσμα. Π. Ν. 40. 41. 113.

Ν. Ἐκ τοῦ 46 ἄρθρου προκύπτει ὅτι, ὁσάκις ὁ κατηγορούμενος ἀπέτυχεν μὲν τοῦ ἐγκληματικοῦ αὐτοῦ σκοποῦ ὡς πρὸς τὸ θῦμα τῆς πράξεως αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφασισθείσης ἀξιοποιῶν πράξεως (ἐν παραδείγματι ὁσάκις σκοπῶν νὰ ἀποκτείνῃ τὸν Πέτρον ἀπέκτεινε τὸν Παῦλον), δέον νὰ κηρύσσῃται ἐνοχος αὐτῆς τῆς πράξεως καὶ οὐχὶ ἀποπειράς (ἐπομένως τετελεσμένης ἀνθρωποκτονίας), ἅτε τῆς πράξεως αὐτοῦ, καίπερ ἀποτυχόντος τοῦ ἀρχικοῦ αὐτοῦ σκοποῦ ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον (ἦγουν ὡς πρὸς τὸ θανατωθῆν πρόσωπον), περιεχούσης οὐδὲν ἥττον πάντι τὰ πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἀδικήματος (τῆς ἀνθρωποκτονίας) στοιχεῖα, τὴν ἀπόφασιν δηλ. τοῦ ἀδικήματος (ἀνθρωποκτονίας) καὶ τὴν διὰ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀφάσεως ταύτης ἐπιχειρηθέντος μέσου ἐκτέλεσιν τοῦ ἀδικήματος (ἀνθρωποκτονίας). Α. Π. ποιν. 163 τοῦ 66, 40 τοῦ 64.

47. Ὅστις, σκοπῶν νὰ ἐκτελέσῃ κακούργημα τὴ ἢ πλημμέλημα, ἐπιχειρεῖ ἐξωτερικὴν τινα πρᾶξιν, περιέχουσαν τοῦλάχιστον ἀρχὴν ἐκτελέσεως, ὑπόκειται εἰς ἐλασσοτέραν ἀναλόγως ποινὴν παρὰ τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς αὐτὸ τὸ κακούργημα ἢ πλημμέλημα. Π. Ν. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 59. 78. 80. 125. 127. 449, 2. 503. Ν. περὶ Ἑξ. 38.

Ν. Ὅς ἡ ἀξιόποινος ἀναίρεσις, καίτοι ἐκτελουμένη ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν θυμικῆς ὀρμῆς, γίνεται ὅμως μετὰ προηγηθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ αὐτουργοῦ, οὕτω καὶ ὁ ἀποπειρώμενος αὐτὴν ἐνεργεῖ μὲν ἀπρομελετήτως, ἀλλὰ μετὰ προηγηθεῖσαν ἀπόφασιν ἐν τῇ ἀποφάσει ἢ ταύτῃ, ὡς ἀναγκαῖον καὶ συστατικὸν στοιχείον ἐγκρίεται ὁ σκοπὸς τοῦ αὐτουργοῦ. Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 68, 110 τοῦ 69.—Ὁ νόμος μὴ δρίζων τὰς ἐξαιρετικὰς πρᾶξεις τὰς ἀποτελοῦσας ἀρχὴν ἐκτελέσεως τοῦ ἀπορασιζομένου κακούργηματος ἢ πλημμελήματος ἀρτῆκεν εἰς τὴν κυριαρχικὴν ἐξουσίαν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας νὰ κρίνῃ ἐκάστοτε εἰ τὰ ἀποδεικνυόμενα γεγονότα ἀποτελοῦσι πράξεις περιεχούσας ἀρχὴν ἐκτελέσεως. Α. Π. ποιν. 148 τοῦ 71.—Ὅριζοντο: τοῦ νόμου, ὅτι εἰς τὴν ἀποπειραν πρὸς ἐκτέλεσιν κακούργηματος ἢ πλημμελήματος απαιτεῖται: ἵνα ὁ ἀποπειρώμενος σκοπῇ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως ταύτης, ἔπειτα, ὅτι ἐπὶ τῶν εἰς ἀμείλιαις ἀδικημάτων. ἐν οἷς ὁ σκοπὸς οὗτος: δὲν ὑπάρχει, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ ἀποπειρας διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου. Α. Π. 50 τοῦ 82.—Κατ' οὐδὲν εἶναι ἐλλειπὴς ἡ ἐτυμηγορία καὶ μὴ περιέχουσα τὴν ἐν τῷ ἀρθ. 47 λέξιν «ἐξωτερικὴν», ὅτιαις περιέχει ὄντως γεγονότα ἀποτελοῦντα προδήλως ἐξωτερικὴν πρᾶξιν, ὅτινα κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικασάντος δικαστηρίου περιέχουσιν ἀρχὴν ἐκτελέσεως. Α. Π. ποιν. 20 τοῦ 66. Δὲν εἶναι ἐλλειπὴς ἐπίσης ἐτυμηγορία, ἐν ᾗ δὲν ἐκτίθενται τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκτελέσεως γεγονότα. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 74.—Συμπεριτέον ἐν τέλει ὅτι: αἱ περὶ ἀποπειρας διατάξεις τῶν ἀρθῶν 47 καὶ ἐπ., γενικαί οὖσαι, ἐφαρμόζονται καταδήλως καὶ εἰς τὰ ἀδικήματα τῆς ναυτοπατρῆς καὶ πειρατείας, καίπερ μὴ ἐπαναλαμβανόμεναι ἐν τῷ περὶ αὐτῶν ἐδικῷ νόμῳ. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 86.

48. Ὅστις ἐδόωκε διαταγὴν ἢ παραγγελίαν εἰς ἄλλον πρὸς ἐκτέλεσιν τινος κακούργηματος ἢ πλημμελήματος, ἢ ἕνεκα τούτου μετεχειρίσθη πρὸς αὐτὸν βίαν ἢ ἀπειλὰς, ἢ πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν τὸν ἐχαρτήγησεν ἢ τὸν ὑποσχέθη μισθόν, εἰάν ἡ μελετηθεῖσα ἀξιόποινος πρᾶξις δὲν ἐτελέσθῃ, ὑποβάλλεται εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀποπειρας. Π. Ν. 47. ε. (Βαυαρ. νμοχ. (τοῦ 1827) 39).

Ν. Ὅτι ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου προνοουμένη ἐνέργεια τοῦ ὑποσχθέντος μισθὸν εἰς ἄλλον πρὸς ἐκτέλεσιν ὁρισμένου κακούργηματος ἢ θικοῦ αὐτουργοῦ τιμωρεῖται διὰ τῆς ποινῆς τῆς ἀποπειρας τοῦ κακούργηματος τούτου οὐ μόνον ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 47, καθ' ἣν ὁ ἄλλος ἐπεχείρησεν ἐξωτερικὴν πρᾶξιν περιέχουσαν ἀρχὴν ἐκτελέσεως, ὅτε κατὰ τὴν τοῦ θτικοῦ καὶ

τοῦ φυσικοῦ αὐτουργοῦ ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ αὕτη, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 47 συνδυαζομένου ὡς πρὸς τὸν ἡθικὸν αὐτουργὸν πρὸς τὸ ἄρθρον 56 § 3, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ εἰδικῇ περιπτώσει τοῦ 48 ἄρθρου, καθ' ἣν μηδ' ὡς τελεσθέντος τοῦ μελετηθέντος κακούργηματος δὲν ὑπάρχει φυσικὸς αὐτουργός, ἀλλὰ προκαίται μόνον περὶ τοῦ δόντος τὴν ὑπόσχεσιν μισθοῦ, ὅστις τιμωρεῖται ἐπ' αὐτῇ καὶ μόνῃ ὡς ἀποτελούσῃ ἰδιαιτέραν ἀξιόποιον πράξιν Δ. Π. ποιν. 8 τοῦ 68.

49. Ἡ ἀπόπειρά τινος κακούργηματος τιμωρεῖται, ἐφ' ὅσον εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις (1) δὲν διατάττει ῥητῶς ἄλλως πῶς ὁ νόμος, κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας ὅρους.—1. ἀντὶ τῆς εἰς τὸ τετελεσμένον κακούργημα ἐπιβαλλομένης ποινῆς τοῦ θανάτου καταγινώσκεται ἡ ποινὴ τῶν διὰ βίου δεσμῶν, καὶ εἰς τὰς ἰδίως ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, ἢ τῶν προσκαίρων δεσμῶν.—2. ἀντὶ τῆς εἰς τὸ τετελεσμένον κακούργημα ἐπιβαλλομένης ποινῆς τῶν διὰ βίου δεσμῶν, ἢ τῶν προσκαίρων δεσμῶν ποινὴ, καὶ εἰς τὰς ἰδίως ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, εἰρκτὴ, πλην ὅχι βραχυτέρας τῶν ὀκτῶ ἐτῶν διάρκειας.—3. ὁσάκις εἰς τὸ τετελεσμένον κακούργημα ἐπιβάλλονται δεσμὰ πρόσκαιρα, ἡ ποινὴ πρέπει μὲν νὰ ἐλαττωταί, ἀλλ' ὅχι ἐπέκεινα τοῦ ἡμισίαιου, καί, ἐὰν ἐντεῦθεν ἡ ποινικὴ διάρκεια γίνεται βραχυτέρα καὶ τοῦ εἰς τὸ 8 ἄρθρ. ὁρισμένου ἐλαχίστου βαθμοῦ τῶν προσκαίρων δεσμῶν, πρέπει τότε νὰ καταψηφρίζηται ἡ ποινὴ τῆς εἰρκτῆς.—4. παρομοίᾳ τῆς ποινῆς μείωσις γίνεται, ἐταν τὸ τετελεσμένον κακούργημα τιμωρῆται μὲ εἰρκτὴν καὶ ἐλαττωμένης ἐντεῦθεν τῆς ποινικῆς προθεσμίας ὑπὸ τὴν ἐλαχίστην διάρκειαν τούτου τοῦ εἴδους τῆς ποινῆς (ἄρθρ. 41), καταγινώσκεται τότε ἡ φυλάκισις. Π. Ν. 8. 44 ἐ. 47 ἐ. 56. 59. 108. 503. ΣΠΝ. 192. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 3 Βαυαρ. νμοχ. (τοῦ 1822) 48).

Ν. Κηρυχθέντος τινὸς ἐνόχου ἀποπείρας ἀναιρέσεως, ἀλλὰ προσετι γενομένου δεκτοῦ, ὅτι ἐνεκα μέθης ἢ ἐνέργειας τοῦ λογικοῦ ἐν αὐτῷ ἦν οὐσιμῶς τεταραγμένη καὶ ἡλαττωμένη, ἐλάχιστος ὅρος τῆς ποινῆς εἶναι ἐν ἑτῇ καὶ τρεῖς μῆνες. ἀνεργουμένης τῆς διάρκειας τῆς ποινῆς τῆς ἀποπείρας κατ' ἐλάχιστον εἰς ἑτῇ $2\frac{1}{2}$ καὶ ταύτης μετριομένης αὐτῆς ἐνεκα τοῦ ἄρθρου 87 εἰς τὸ ἡμισυ. Δ. Π. ποιν. 108 τοῦ 83.—Ἐκ τοῦ γράμματος καὶ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 49 ἀριθ. 3 τοῦ Π. Ν. προκύπτει, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ

(1) Εἰδικαὶ περιπτώσεις, καθ' ὅς ἡ ἀπόπειρα κακούργηματος ἢ πλημμελῆματος κολάζεται ἐξ ἴσου τῷ τετελεσμένῳ ἀδικήματι, εἶναι αἱ τῶν ἀρθ. 123, 125, 127 § 1, 189, 202, 303, 304, 486 § 1 κτλ.

ἐλάττωσις τῆς ποινῆς κάτω τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἀνωτάτου αὐτῆς ἔρου· οὐχὶ δὲ καὶ οἱ δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ πέραν τοῦ ἡμίσεως. Α. Π. ποιν. 146 τοῦ 55. — Ἐκ τοῦ ἀρθρου 49 ἀριθ. 4 τοῦ Π. Ν. συνάγεται, ὅτι ἡ ἀπόπειρα τῆς δι' εἰρκτῆς τιμωρουμένης ἀναίρεσως τιμωρεῖται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἢ διὰ πέντα τοὺς εἰρκτῆς, ἢ διὰ φυλακίσεως ἴσους πρὸς τὸ ἡμισυ τῆς ἐν ταῖς λοιπαῖς περιστάσεσιν ἐπιβλητέας εἰς τὸ τετελεσμένον κακούργημα εἰρκτῆς. Α. Π. ποιν. ἀπ. 50 τοῦ 68. Ἀλλὰ τιμωρουμένης τῆς πράξεως δι' εἰρκτῆς, τοῦ δ' ἐλαχίστου ἔρου αὐτῆς ὄντος πέντε ἐτῶν, δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν ἀπόπειραν ποινή μικροτέρα τῶν 2 $\frac{1}{2}$ ἐτῶν φυλακίσεως. Α. Π. ποιν. 185 τοῦ 73. Ἀλλ' οὐδ' αὖτως ἀληθές, ὅτι δύναται τοῦ εἰδ. 4 τοῦ 49 ἀρθρου ὑποχρεοῦναι τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ποινὴν τῆς φυλακίσεως, διότι κατὰ τὸ ῥῆμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ εἰδ. τούτου τὸ δικαστ. ἐπιβάλλει ἀντὶ τῆς εἰρκτῆς τὴν ποινὴν τῆς φυλακίσεως. Ἐστὼ κρίνῃ, ὅτι πρέπει νὰ ἐλαττωθῇ ὑπὸ τὴν ἐλαχίστην διάρκειαν τῆς εἰρκτῆς τῶν 5 ἐτῶν, ὅτε γενομένης τῆς τοιαύτης ἐλαττώσεως μεταβάλλεται ἀναγκαστικῶς ἡ τῆς εἰρκτῆς εἰς τὴν τῆς φυλακίσεως ποινὴν. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 71. Ἐπομένως εἰν ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων ὁ δικαστὴς κρίνῃ κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον αὐτοῦ κρίσιν, ὅτι εἰς τὸ τετελεσμένον κακούργημα ἔα ἦσαν ἐπιβαλλόμενοι οἱ κατώτατοι τῆς εἰρκτῆς ἔρου, τότε δεῖται νὰ μεταβάλῃ τὴν εἰρκτὴν εἰς φυλακίαν ἕνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου διατασσούσης ἐλαφρόνως τῆς ποινῆς ἐπὶ ἀποπειρας. Α. Π. ποιν. 3 τοῦ 76. Ἀλλ' ὀρίξιν οὐχ ἥσσον τοῦ 49 ἀρθρου ἐν τῷ 4 αὐτοῦ ἐδαφίῳ, ὅτι, ὅσκις τὸ τετελεσμένον κακούργημα τιμωρεῖται δι' εἰρκτῆς, ἡ ποινὴ τῆς ἀποπειρας αὐτοῦ πρέπει νὰ ἐλαττωταὶ οὐχὶ ἑπ' αἵματι τοῦ ἡμίσεως, καὶ ἐλαττωμένης ἐντεῦθεν τῆς ποινικῆς πρὸςθεσμίας ὑπὸ τὴν ἐλαχίστην διάρκειαν τούτου τοῦ εἶδους τῆς ποινῆς, καταγινώσκειται τότε ἡ φυλακίσις, οὐδαμῶς ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς ταύτης καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ὁ κατῆγ. ἤθελε θεωρηθῇ ἕνεκα ἐκείνης τῆς ἀποπειρας κακούργηματος καὶ ἑτέρας κολασίμου πράξεως χαρακτηριζομένης ὑπὸ τοῦ νόμου πλημμελήματος, οὐδ' ἀφ' αὐτῆς πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸ ἀρθρον 109 τοῦ ποιν. νόμου, καθ' ὃ ἐν τῇ ταύτῃ περιπτώσει ὁ ἕνατος πολλῶν ἀξιοποίνων πράξεων τιμωρεῖται κατ' ἐκείνην τὴν πρᾶξιν, εἰς ἣν εἶναι ἐπιβληθεὶς ἡ βαρυτέρα ποινὴ, αἱ δὲ λοιπαὶ, ἐπιματρομένης τῆς ποινῆς, προσήκει νὰ θεωρῶνται ὡς ἰδιαίτεραι ἐπιδιδρυματικαὶ περιστάσεις. Α. Π. ποιν. 182 τοῦ 77. — Ἀλλὰ καταγινώσκονται κατὰ τὸ ἀρθρον 87 μικροτέρας ποινῆς παρὰ τὴν ἐννομον κατὰ τοὺς ἔρου τῶν ἀρθρων 49 καὶ 50 τοῦ ποιν. ν. ἐπὶ ἀνατίτῳ συγχύσεως τῶν αἰσθησεων, καθ' ἣν δὲν ἦτο ἐντελῶς ἀποκλεισθεὶς τοῦ λογικοῦ ἡ χεῖρσις, ἔπεται, ὅτι συντρεχούσης καὶ τῆς ἀνατίτῳ συγχύσεως ἐπὶ ἀποπειρας, ἡ μείωσις τῆς ποινῆς βυθισιὰς τυγχάνει κατὰ τὸ ἀρθρον 42 § 4, καθ' ὃ ἔστι νὰ μειωθῇ ἢ εἰς τὴν ἀπόπειραν ἐπιβλητέα ποινὴ (οὐχὶ μικροτέρα τοῦ ἡμίσεως τῆς εἰς τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν ἐπιβλητέας) οὐχὶ πλέον τοῦ ἡμίσεως. Α. Π. ποιν. 122 τοῦ 82, 61 τοῦ 83. Ὅθεν εἰς ἀποπειρᾶθ' τις καίτοι τὸν παθόντα, ἐρεθισθεὶς καὶ παροργισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, διατελὼν δὲ ἐν ἀντίτῳ συγχύσει τῶν αἰσθησεων μὴ ἀποκλειούσῃ ἐντελῶς τοῦ λογικοῦ τὴν ἐνέργειαν, ἐπιβλητέα κατ' ἐλάχιστον ἔρου ἡ ποινὴ τριῶν ἐτῶν καὶ ἑνὸς μηνός. Α. Π. ποιν. 122 τοῦ 82. Προκαίμενον δὲ λόγου περὶ κακούργηματος, τιμωρουμένου ὑπὸ τοῦ νόμου διὰ τῆς ποινῆς τῆς εἰρκτῆς, εἰν

πρόκειται νά ἐπιβληθῇ τῷ κηρυχθέντι ἐνόχῳ ἀποπείρας αὐτοῦ ἡ ποινὴ τῆς φυλακίσεως, αὕτη δὲν δύναται νά ᾔναι κατωτέρα τοῦ ἡμίσεως τῶν πέντε ἐτῶν, ἥτοι τῶν δύο καὶ ἡμίσεως ἐτῶν. ὅσῳ δὲν ὑπάρχει ἐλαφρυντικὴ περίστασις· ὑπαρχούσης ὅμως τοιαύτης, δύναται μὲν νά γίνῃ καὶ κατωτέρα αὐτῶν ἐλάττωσις, ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἀνωτέρω μέτρον πρέπει νά ληθῇ ὑπὸ ὅσῳ καὶ ἐπὶ τῇ βίσει αὐτοῦ ἡ ἐλάττωσις δὲν δύναται νά ᾔναι ἐλάσσων τοῦ ἡμίσεως αὐτοῦ, ἥτοι δύναται μὲν νά ἐπιβληθῇ καὶ φυλάκισις ὀλιγωτέρα τῶν $2\frac{1}{2}$ ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κατωτέρα τῶν μηνῶν 18, ἀποτελούντων τὸ ἡμίου τῶν 2 καὶ ἡμίσεως ἐτῶν. Α. Π. ποιν. 61 τοῦ 83. — Ἵνα ἐπιβληθῇ νομίμως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων τῷ κατηγορηθέντι ἢ ἐπὶ ἀποπείρας ἀδικήματος ποινὴ, προσήκον ἢ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, νά ὑπαγγέλῃται ἐκπεφρασμένη ἐπ' ὅλων τῶν πρὸς ὑπαρξίν τῆς ἀποπείρας ἀπαιτουμένων περιστατικῶν, καθότι πρὸς ὑπαρξίν νομίμου καταδίκης θεὸν αὕτη νά στηρίζηται εἰς θετικά γεγονότα καὶ οὐχὶ εἰς εἰκασίας, αἱ δὲ ἐξωτερικαὶ πράξεις καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐκτέλεσεως τότε ἔχουσιν ἐγκληματικὸν ὠρισμένον χαρακτήρα ὅταν τείνωσιν ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κυρίας πράξεως θεωρουμένης ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἀδικήματος. Α. Π. ποιν. 101 τοῦ 46.

50. Ἡ ἀπόπειρά τινος πλημμελήματος, ἐὰν δὲν διατάττηται ἄλλο τι εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις (1), τιμωρεῖται μὲ ἡλκτωμένην ποινὴν, πλὴν ὅχι κατωτέρω τοῦ ἡμίσεως ἐκείνης, ἥτις ἔχει καταγνωσθῇ εἰς τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν. — Δὲν συγχωρεῖται ποτὶς ἡ μεταβολὴ τοῦ εἴδους τῆς ποινῆς, ἢ ἡ ἐλάττωσις ὑπὸ τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 12 καὶ 13 ὠρισμένον ἐλάχιστον μέτρον. Π. Ν. 47. 49. 59. 108. 503. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 3. Βαυαρ. νομ. γ. (τοῦ 1827) 48).

51. Ἐὰν ἡ μελετηθεῖσα πρᾶξις ἀρξάμενη ἤδη ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος ὅχι ἐκ τύχης ἢ δι' ἐξωτερικά ἐμπόδια, ἀλλὰ διότι ἐπράττων παρητήθη τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκουσίως εἴτε διὰ τύχην συνειδότες, εἴτε ἀπὸ συμπάθειαν ἢ ἀπὸ φόβον τῆς ποινῆς, δὲν τιμωρεῖται μὲν, ὑποβάλλεται ὅμως εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Π. Ν. 34 ἔ. 47. 61. 64. 79. 500. (Βαυαρ. ποιν. νόμου (τοῦ 1813) 58. Βαυαρ. νομ. γ. (τοῦ 1831) 45).

52. Ἡ ἀπόπειρα δὲν τιμωρεῖται, ὅσῳ δὲ φαίνεται, ὅτι 1) ἦτον ἀδύνατον νά πραχθῇ ἀδίκημά τι πρὸς τὸ ὑποκειμένον 2), κατὰ τοῦ ὁποίου ἡ πρᾶξις διευθύνετο. Π. Ν. 47. 53. 500.

1) παρέλκει τό, φαίνεται ὅτι 2) ἀντικείμενον

53. Ἐκτὸς τῆς ἀστυνομικῆς μεσολαδήσεως, δὲν ὑπόκειται

(1) Ἴδε σημείωσιν ὑπὸ ἄρθ. 49.

εἰς ποινὴν ἢ ἀπόπειρα ἐκείνη, ἥτις ἔπρεπε ν' ἀποτύχῃ διὰ τὴν παντελῆ ἀνεπιτηδείτητα τῶν ἐφαρμοσθέντων μέσων, τὰ ὅποια ὁ ἐπιχειρήσας ἐκ μόνῃς εὐθερίας ἐνόμισεν ἐπιτήδεια. Π. Ν. 34. §. 47. 52 §. 500.

54. Εἶναι τιμωρητὴ ἡ ἀπόπειρα, ἥτις ἀπέτυχε διότι ἐξ ἀπάτης 1) καὶ συγχύσεως προσηρμόσθη ἀντὶ τοῦ μελετηθέντος προσφόρου ἀπρόσφορόν τι ἄλλο μέσον, ἢ διότι δὲν ἐγίνε χρῆσις τοῦ προσφόρου μὲ τρόπον ἀποχρῶντα καὶ ἀρμόδιον. Π. Ν. 47. 53. 500.

1) ἐκ πλάνης

55. Ὅσάκις ἡ ἀξιοποίησης ἀπόπειρα περιέχει ἐνταύτῳ αὐθόπαρκτον τι τέλειον κακουργήμα ἢ πλημμέλημα, ἐμβαίνει τότε εἰς πρᾶξιν ὁ ὅρος τοῦ 109 ἄρθρου. Π. Ν. 500. (Βαυαρικοῦ Ποιν. Ν. 63).

Ν. Τὸ ἄρθρον 55 ἐφαρμόζεται ὅπου τὸ τέλειον ἀδίκημα εἶναι αὐθόπαρκτον, δηλονότι ἀδίκημα, ὅπερ, ἐν τῇ πράξει τῆς ἀποπειρας περιεχόμενον, δὲν παύει ὑπάρχον αὐτοτελὲς καὶ μετὰ τὴν τέλειον τῆς ἀποπειραςβίσεως πράξεως, οἷόν ἐστι τὸ τῆς θραύσεως δοχείου περιεχόντος τὰ κλοπιμαία, ἥτις προδηλῶς ἀποτελεῖ τὸ αὐτοτελὲς ἐγκλημα αἰθερίας ἕνεκεν ιδιοκτησίας, εἴτε μέχρις ἀποπειρας προέβη ἡ κλοπή, εἴτε ἐντελῶς ἐξετελέσθη. Ἀλλὰ τοιοῦτον αὐτοτελὲς ἀδίκημα δὲν ἀποτελεῖ ὁ ἐπὶ σκοπῷ ἀνθρωποκτονίας, ἥτις ἀπέτυγεν, ἐπενεχθεὶς τραυματισμός, διότι, εἰ αὕτη ἐπετύγχανεν, ἐν μόνον ἀδίκημα ἦν ἔλεον ὀφίστασθαι, τὸ τῆς ἀνθρωποκτονίας, οὐχὶ δὲ ὅσο, ἥτοι συγχρόνως ἀνθρωποκτονία καὶ τραυματισμός. Ὅθεν προκειμένου περὶ τραυματισμοῦ δύνανται μὲν νὰ τεθῶσι τοῖς ἐνόμοις ζητήματα περὶ ἀνθρωποκτονίας καὶ τραυματισμοῦ, ἵνα ἀποφανθῶσιν ἂν ὁ κατηγορούμενος ἀνθρωποκτονίαν ἢ βλάβην μόνον σωματικὴν προτιθέμενος ἐπὶ ἡγεγε τον τραυματισμόν, δὲν δύναται ὅμως οὔτε ἐνόμος νὰ κηρυχθῇ ἀποπειρας τε ἀνθρωποκτονίας καὶ τετελεσμένης βλάβης σωματικῆς, οὔτε ἐπομένως νὰ παραπεμφθῇ εἰς δίκην, ἵνα δικασθῇ ἐπὶ ἀποπειρᾷ ἀνθρωποκτονίας, περιεχούσῃ αὐτοτελὲς καὶ τέλειον ἀδίκημα τραυματισμοῦ. Α. Π. ποιν. ἀπ. 120 τοῦ 68.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ αὐτουργῶν καὶ συναιτίων.

56. Ὡς αὐτουργὸς τιμωρεῖται μὲ τὴν παρὰ τοῦ νόμου ὀρίσμενὴν πλήρη ποινὴν τοῦ πραχθέντος κακουργήματος ἢ πλημμέλειας.—1. ὅστις ἐξετέλεσε τὴν πρᾶξιν αὐτοπροσώπως καὶ ἄμεσως.—2. ὅστις ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεστήριξεν ἄμεσως τὴν κυρίαν πρᾶξιν διὰ τῆς συνδρομῆς του, ἢ ἐχορήγησεν

εἰς τὸν ἐκπεραιωτὴν αὐτῆς πρὸ καὶ 1) ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τοιαύτην βοήθειαν, ἀνευ τῆς ὁποίας οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ εἰς πέρας τὴν πρᾶξιν κατὰ τὰς προκακιμένας περιστάσεις. — 3. ὅστις ἐκ προθέσεως παρεκίνησεν ἄλλον εἰς ἐκτέλεσιν ἀξιωματικοῦ τινὸς πράξεως, ἀπειλῶν, βιάζων, προστάζων, παραγγέλλων, ὑποσχόμενος ἢ χορηγῶν μισθόν, ἢ συμβουλεύων μετ' ἀπειτης, πειθοῦς, ἢ φορτικότητος, καὶ τέλος, προκαλῶν ἢ μεταχειριζόμενος ἐπιτήδες ὡς ἔρμαιον τὴν εἰς ἣν εὐρίσκεται τὴν ἀπάτην 2), τὸ πάθος ἢ τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ ὁρμήν. Π. Ν. 38 ε. 71 ε. 96, 97, 128, 129, 179, 489, 504. ΣΠΝ. 60 ε. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 59 καὶ 60 Βαυαρ. ν.μ.τ.χ. (τοῦ 1822) 50 καὶ ἐπ.).

1) ἢ 2) πλάνην

Ν. Ἐκ τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τοῦ 36 ἄρθρου, συνδυαζομένου πρὸς τὰ 37, 61 καὶ 71 τοῦ ποιν. νόμου, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ ἀληθὴς ἐννοία τοῦ ἐδαφίου τούτου εἶναι, ὅτι ὡς συνεργὸς ἀνθρωποκτονίας θεωρεῖται οὐ μόνον ὁ παρασχὼν τὴν ἐκπεραιωτῇ αὐτῇ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως βοήθειαν, ἥς ἀνευ δὲ ἠδύνατο νὰ ἀγάγῃ εἰς πέρας τὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ καὶ ὁ παρασχὼν τοιαύτην βοήθειαν ἐπὶ τῇ ἐκτελέσει· ὅ ἐστι τὸ ἐδαφίον τούτο προβλέπει ὅσοι ἀποτελεῖς πράξεις, ὧν ἑκάτερα δύναται νὰ ἐπενέγκῃ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀποσπασμένην πλήρη τῆς ἀνθρωποκτονίας ποινὴν. Α. Π. ποιν. 60 τοῦ 42. Ἐγερῆαι δὲ ἵνα ὑπάρχῃ συναίτιος, δὲν νὰ ὑπάρχῃ παρ' αὐτῷ πρόθεσις εἰς ὑποστήριξιν τῆς κυρίας πράξεως ἢ εἰς παρακίνησιν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς ἢ συνδρομὴ ἀπευκτως ἀναγκαία πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς κυρίας πράξεως, δὲν ἔμεινεν τοῦ συναίτιου σκοπὸς δὲν νὰ προβλέπη, ῥητῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποποινοῦ πράξεως τοῦ κυρίου αὐτουργοῦ, ἢ δὲ τοῦ συναίτιου ἐνέργεια νὰ εἴη ἀληθὴ βοήθην εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κυρίας τοῦ αὐτουργοῦ πράξεως. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 48. Ὅθεν εἰς πλοίαρχος χορηγήσῃ χρήματα τῷ ἐλεγκτῇ τελωνείου, ἵνα κατορθώσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ διὰ δωροδοκίας τὴν ἀθεμίτην ἀπολαύσιν τοῦ εἰσπραγμικοῦ τέλους τοῦ προϊόντος, ὃ μεταφέρει, εὐδόλως εἶναι συνυποβυθισμὸς τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀπιστίας τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου τούτου, ἵνα οὐδὲ σκοπὸν νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἄπιστον ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν δημοσίων αὐτοῦ καθηκόντων, οὐδ' ὅπερ ὡς τινὰ εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ νόμου οἷς πρὸς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 48. Ὀρισμένως δὲ κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρων 36 ἀριθ. 3 καὶ 72 ἀριθ. 2 τοῦ π. ν. ἵνα θεωρηθῇ τὴ ἠθικὴς αὐτουργός ἢ συνεργός ἀξιοποίνου πράξεως ἀπαιτεῖται οὐχὶ μόνον νὰ παρεκίνησεν εἰς ἐκτέλεσιν αὐτῆς τὸν φυσικὸν αὐτουργόν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπενέγκῃ τούτῳ ἢ καὶ προθέσεως. Ὅθεν ἂν οἱ ἐνορκὶ ἀποφανθῶσιν, ὅτι παρεκίνησε μὲν ὁ κατηγορούμενος ἀλλ' οὐχὶ ἐκ προθέσεως, ἐπέρχεται ἀθώωσις αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 67. Διὸ τῶν ἐνόρκων ἐρωτηθέντων καὶ ἀπαντησάντων περὶ τῆς γνώσεως ἀλλ' οὐχὶ καὶ περὶ τῆς ἐκ προθέσεως ἐνέργειας τοῦ συνεργοῦ, ἐπέρχεται ἀναίρεσις τῆς ἀπαφάνσεως τῆς συστηθείσης εἰς τοιαύτην ἐτυμηγορίαν. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 47. Σημειωτέον περὶ τοῦ 36 ἄρθρου θεωρηθῇ τις ὡς ἠθικὴς αὐτουργός κατὰ τὸν ἀριθ. 3 τοῦ 36 ἄρθρου ἀναγκ.

ναι μεταχειρισθῇ ὡς ἑομαῖον τὸ πάθος ἐκείνου, ὅστις ἐξέτελεσε τὴν κυρίαν ποινὴν, καὶ οὐχὶ τὸ ἴδιον αὐτοῦ πάθος. Α. Π. 90 τοῦ 43.—Τὸ ἄρθρον 56 τιμωροῦν ὡς αὐτουργὸς τοὺς συναιτίους διὰ πλήρους ποινῆς, βάσιν ἔχει αὐτὸ τὸ ἀδίκημα ὡς ἐπραχθῇ ὑπὸ τοῦ αὐτουργοῦ καὶ ἐπομένως θεωρεῖ ἀναγκαιῶς αὐτὸ ὡς παχθὲν καὶ ὑπὸ τῶν συναιτίων ὑπὲρ τὰς αὐτὰς περιστάσεις. Α. Π. ποιν. 113 τοῦ 52. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 59 καὶ ὁμοίως καταδικωθεὶς τις ὡς αὐτουργὸς βιαιᾶς ἀπαγωγῆς ἡθωθή, θεωρηθεὶς ἕνεκα μόνον ἑκουσίως ἀπαγωγῆς, δὲν ἔπεται ὅτι ἀπαλλάσσεται ἐπίσης ὁ συναπαγορευόμενος, διότι καὶ ἂν ἀδίκημά τι δὲν διεπράχθη ὑπ' ἐνὸς ἢ διεπράχθη ὑπὸ ἡλασσυντικῆς περιστάσεως, δὲν ἔπεται ὅτι δὲν διεπράχθη ὑπ' ἐπίου καὶ ὑπὸ ἐπιδαρυντικῆς περιστάσεως, καὶ διότι ἡ ἀθώωσις κατηγορουμένου τινὸς ἀπαλλάσσει μὲν αὐτὸν πάσης ἐπὶ τῆς ἰδίας πράξεως καταδικώσεως, ἀλλὰ δὲν κωλύει τὴν καταδίωξιν καὶ καταδίκην ἐκείνου, ὅστις συνεξέτελεσε τὸ ἀδίκημα.—Ἐπὶ συναιτιότητος τοῦ ἁρθρου 56 § 2 δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἐρίζηται ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ τὸ εἶδος τῆς βοηθείας ἢ ὁ τρόπος τῆς ἀμέλειου ὑποστηρίξεως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 54 τοῦ 68 τοῦ 67, ἀπαιτεῖται δὲ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἐτυμολογίας κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 15 τοῦ 54.—Προσθετόν ἐστι, ἐάν ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ περιλαμβάνηται ἀντὶ τῆς λέξεως βοήθεια ἡ λέξις συνδρομή, κατ' οὐδὲν εἶναι ἑλλειπή, διότι ἀμφοτέραι αἱ λέξεις εἰσὶ ταυτοσημοί. Α. Π. ποιν. 112 τοῦ 65.

57. Ἐάν δύο ἢ πλείότεροι, ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, συναποφασίσωσι τὴν ἐκτέλεσιν ὠρισμένου τινὸς πλημμελήματος ἢ κακούργηματος, καὶ ἕνεκα ταύτης συνομολογήσωσι πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομήν, ἢ ἐάν τις καὶ μετέπειτα προσηρῇ εἰς παρομοίαν συμφωνίαν, τότε πᾶς τῶν συναιτίων ταύτης συστάσεως, ὅστις πρὸ ἢ ἐπὶ τῆς πράξεως συνήργησε καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον ἢ παρευρέθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, τιμωρεῖται ὡς αὐτουργὸς μὲ τὴν παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένην πλήρη ποινὴν, Π. Ν. 56 ἐ. 124, 212. (Βρυαρ. νῆγχ. (τοῦ 1822) 22).

Ν. Ἡ ἐκ συστάσεως ἐκτελεσθεῖσα κολάσιμος πράξις καταλογίζεται οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς φυσικοὺς αὐτουργοὺς, τοὺς αὐτοπροσώπων ἐνεργήσαντας αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡθικοὺς, τοὺς μὴ μετασχόντας αὐτῆς. ὅταν ὅμως μεταξὺ τῶν φυσικῶν καὶ τῶν ἡθικῶν αὐτουργῶν προηγήθῃ περὶ τῆς ἐκτέλεσεως ὠρισμένης κολάσιμος πράξις συμφωνία καὶ περὶ ἀμοιβαίας συνδρομῆς πρὸς κίνησιν αὐτῶν συμφέροντος ὑπόχρεσις. Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 77.—Ὅρίζονται τοῦ ἁρθ. 57, ὅτι πρὸς ὑπαρξιν συστάσεως ἀπαιτεῖται 1) «νὰ συναπεράτισαν» ἢ συστασιῶται τὴν ἐκτέλεσιν ὠρισμένης πράξεως, 2) νὰ ἐπραξάν τοῦτο «ὕπὸ κινήτου συμφέροντος κινούμενοι» καὶ 3) νὰ συνομολογήσαν «πρὸς ἀλλήλους» ἀμοιβαίαν συνδρομήν, ἔπεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει σύστασις, ὁμοίως δὲν συντίθεται πάντες οἱ ἄρθ. αὗτοι τοῦ νόμου. Α. Π. 81 τοῦ 46, 37 τοῦ 48, 139 τοῦ 55. Ἐπομένως ἐτυμολογία μὴ ἐξετάζουσα ἂν ὑπο κοινοῦ συμφέροντος ἐκινήθησαν οἱ κατηγορούμενοι ἢ ἀντικαταστήσασα τὰς λέξεις «πρὸς

ἀλλήλους = διὰ τῶν λέξεων «μετὰ τοῦ αὐτουργοῦ» εἶναι ἀτελὲς καὶ ἀναρ-
 τέα ἔπαμένως ἢ εἰς αὐτὴν στηριχθεῖσα ἀπόφασις τῶν συνεδρῶν. Δ. Π. ποιν. 139
 τοῦ 65. Ἀναίρετα ἐπίσης ἡ ἀπόφασις δι' ἑλλείψιν προσδιορισμοῦ τῆς
 συνεργίας, καθ' ἣν ἡ ὑπὸ τινος τῶν συστασιωτῶν πρὸ τῆς ἐκτέλεσεως τῆς
 πράξεως χορηγηθεῖσα βοήθεια βεβαιούται διὰ μόνῃς τῆς γενικῆς ἐκφράσεως
 «συνήγγηκε καθ' ὁσονδήποτε τρόπον» μὴ ἀναπερομένων τῶν ἀποτελεσμάτων
 τὴν βοήθειαν γεγονότων. Δ. Π. ποιν. 45 τοῦ 52. Σημειώσιον ἐν τούτοις
 ὅτι, ὅσῳκις ἡ ἐκτέλεσις τῆς πράξεως ἀποδίδεται ἀπὸ κοινοῦ τοῖς συ-
 στασιωταῖς, τούτο ἀποκρῶντως δηλοῖ ὅτι ἅπαντες συνέπραξαν εἰς αὐτὴν ἢ
 τοῦλάχιστον ὅτι παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς. ὅθεν ἄρθρῳ ἐπιβά-
 λεται αὐτοῖς ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁρισμένη πλήρης ποινή. Δ. Π. ποιν. 116
 τοῦ 72. 63 τοῦ 73. Contra Δ. Π. ποιν. 92 τοῦ 70, καθ' ἣν, ἐξέτις
 ἄντος πυροβολισμοῦ κατὰ τοῦ φρονεθέντος, (ὃν εἰς τῶν συστασιωτῶν κατ-
 αΐως ἐξέτις), ἀνάγκη νὰ ὁρισθῇ ἤτοι ὅτι πάντες οἱ κατηγορούμενοι συνε-
 γχῶσαν εἰς τὴν πράξιν ἢ παρέστησαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς. — Ἡ ἐκφρά-
 σις τοῦ ἄρθρου 57 τοῦ Π. Ν. «ἐάν τις ἢ πλείότεροι ὑπὸ κοινῷ συμφεροντι
 συναποφασίσωσι τὴν ἐκτέλεσιν ὁρισμένου τινὸς ἀδικήματος καὶ πρὸς τοῦτο
 συναμολογησώσιν ἀμοιβὴν συνδρομῇ κτλ.» δὲν εἶναι ἡ ἀνακτορὶς τῆς
 συνεπτυγμένης φράσεως, ὅτι «ἐκ προμελέτης ἀποφασίσαν τὴν ἐκτέλεσιν
 ὁρισμένου ἀδικήματος.» Δ. Π. ποιν. 89 τοῦ 50. — Οὐδεμία τοῦ νόμου
 διατάξις προσδιορίζει τὰ πραγματικὰ ἐκείνα γεγονότα, ἐξ ὧν καὶ μόνον ἐκ-
 νάται ὁ τῆς οὐσίας δικαστῆς νὰ μετρώσῃ τὴν περὶ ὁπαρξέως τῶν της συστα-
 σεως στοιχείων πεποιθήσιν αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 56 τοῦ 77. — Ἡ διατάξις
 τοῦ 57 ἄρθρου ὡς διατάξις γενικὴ χωρεῖ ἐπὶ παντός ἀδικήματος, ἐπ' ὅσον
 νάτι νὰ ὑπαρξῇ δύναται δὲ ἀλλήως εἰς βραχὺν ψυχικῆς ὁμῆς ναπορ-
 οβῇ ὑπὸ πολλῶν καὶνόν ἔχοντων συμφερον ἢ ἀπορῆσις ὁρισμένου ἀδικήματος
 καὶ συναμολογηθῇ ἀλλήλοις ἀμοιβὰς εἰς τοῦτο συνδρομῇ. Δ. Π. ποιν. 93,
 158 καὶ 159 τοῦ 66, 10 καὶ 104 τοῦ 68, 92 τοῦ 69, 28 τοῦ 74 καὶ
 Ἐπομένως ἐπὶ τετελεσμένης ἀνθρωποκτονίας, ὑπὸ πολλῶν ἀποφασιστικῶν
 τιμωρητικῶν παντὶς οἱ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν παρευρέοντες συστασιωταὶ τῇ
 πληρὴ τῆς ἀναίρεσεως ποινῇ, εἰ καὶ ἡ σύστασις καὶ ἡ ὑπὸ τινος συστασιω-
 του παρόντων τῶν λοιπῶν ἐνεργηθεῖσα ἐκτέλεσις ἀνεῦ προμελέτης, ὁλο-
 νότι ἀνεῦ σκέψεως ἀταραχῶς ψυχῆς, ἀλλ' ἐν βραχὺν ψυχικῆς ὁμῆς τετε-
 λελησαν. Δ. Π. ποιν. απ. 19 τοῦ 68. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Δ. Π. ποιν. 44 καὶ
 52 τοῦ 43 ἐν τῇ ἐκ συστάσεως συναποφασίᾳ μελετᾶται καὶ ἡ ἀξίονοις
 πράξις πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἐκτέλεσεως αὐτῆς; ὅθεν εἶναι ἀδύνατον
 πράξις τι νὰ συναποφασισθῇ διὰ προμελέτης, ἐν ταύτῳ δὲ νὰ ἐνεργηθῇ ἀπρὸς
 μελετήτως εἰς βραχὺν ψυχικῆς ὁμῆς. Κατὰ δὲ τὰς Δ. Π. ποιν. 14 καὶ
 52, 151 τοῦ 55 ἡ φράσις «σκοποῦντες ἢ συναποφασίσαντες νὰ φρονεώσιν
 ἐπιχειρήσαν ἐξωτερικὴν πράξιν, περιέχουσιν ἀρχὴν ἐκτέλεστος, τοῦλάχιστον
 μετὰ τὰ συστατικὰ τῆς συστάσεως, ἐμφαίνει ἀπόπειραν πόνου, διότι τὰ
 συστατικὰ τῆς συστάσεως ἐκφράζουσι καθαρῶς τὴν προμελέτην. Δ. Π. 91
 τοῦ 52, 151 τοῦ 55. Δὲν εἶναι δὲ ἀσιμειδαστος πρὸς τὴν σύστασιν ἡ ἀ-
 τρία μέγῃ, διότι δὲν στερεῖται βουλήσεως ὃ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὁλο-
 λῶν. Δ. Π. ποιν. 63 τοῦ 73. — Τὰ ἄρθρα 57 καὶ 62 τοῦ ποιν. ν. καλὰ
 ζῶσι τοὺς μὲν παρευρέοντας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράξεως συστασιωτάς, οἱ
 καὶ τοὺς αὐτουργοὺς αὐτοὺς, διὰ τῆς πλήρους ποινῆς, τοὺς δὲ μὴ παρῶντας

θέντας διὰ τῆς ποινῆς τῆς ἀποπειράς· ἀλλ' ὑποθέτουναι τὴν πραγματοποίησιν τῆς συστάσεως, ἥτοι τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μελετηθέντος ἀδικήματος· ὥστε ὑπάρχει μόνον ὅταν τις τῶν συστασιωτῶν ἐκτελέσῃ ὡς αὐτοῦργός τοῦ ἀδικήματος, εἴτε καὶ ὅταν ἑτέρος τις μὴ ὢν μέτοχος τῆς συστάσεως. Α. Π. ποιν. 94 τοῦ 53.— Ἡ σύστασις πρὸς ἐκτέλεσιν πράξεως τινος ἀξιοποινοῦ, ὡς προηγούμενη τῇ ἐκτέλει, οὐδόλως ἐστὶ τεκμηρίον ἀλήθειας δι' ἣν πράξις ἐξετελέσθη ὅπως προσυμφωνήθη μεταξύ τῶν συστασιωτῶν. Α. Π. ποιν. 84 τοῦ 60.— Καὶ ἀθωωθέντων τῶν λοιπῶν συστασιωτῶν, θετέον τὸ ζήτημα τῆς συστάσεως κατὰ τὴν δίκην τῶν τελευταίων, διότι πιθανόν εἶναι ὅτι συνήρῃ ἡ σύστασις μετ' ἄλλων ἀγνώστων. Α. Π. ποιν. 129 τοῦ 53. Ἐκ τουαντίου δὲ δυνατόν δυο ἢ πλείονες νὰ διαπράξωσιν ἀδικήματα καὶ ἄνευ συστάσεως. Α. Π. 72 τοῦ 52. Ὅθεν τοῦ κατηγορουμένου κηρυσσόμενου ἐνόχου ὡς αὐτοπροσώπως ἐκτελέσαντος τὴν πράξιν, ἀδιάφορος παντελῶς ἡ ἔλλειψις τῶν συστατικῶν στοιχείων τῆς συστάσεως ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ ζήτηματι. Α. Π. ποιν. 59 τοῦ 65, 77 τοῦ 94· ἐπίσης ἀδιάφορος ἡ ἔλλειψις παραλείψεως τοῦ περὶ συστάσεως ζητήματος. Α. Π. ποιν. 152 τοῦ 46, ὡς ἐπίσης ἡ παραδοχὴ τῆς συστάσεως, καίπερ ἀθωωθέντος τοῦ ἐνδὲς τῶν δύο συστασιωτῶν Α. Π. ποιν. 188 τοῦ 94.

58. Εἰς τοὺς αὐτοῦργούς, περὶ ὧν ἔγινε λόγος εἰς τὸ ἄρθρον 56 ἀρ. 3, καὶ ἄρθρον 57, ἐὰν ἐξετελέσθῃ ἄλλη τις παρα τὴν δὲ αὐτῶν μελετηθεῖσαν πράξιν, καταλογίζεται καὶ τιμωρεῖται μετὰ πλήρη ποινὴν.— 1. πᾶν κακούργημα ἢ πλημμέλημα, μὴ ἐξηραγμένον ῥητῶς, τὸ ὅποσον ἦσαν ἀναγκαῖον ὡς μέσον πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρ' αὐτῶν μελετηθέντος· ὡσαύτως— 2. πᾶν κακούργημα ἢ πλημμέλημα, προκύψαν ἐν ταύτῃ τῇ ἐκτέλει, ὡς συνέπεια ἀναπόφευκτος, ἢ τοῦλάχιστον συνήθης καὶ εὐπροσέχτος κατὰ γενικὴν ἢ ἰδίως ἐγκωσμένην πείραν. Π. Ν. 40, 59, 67.

59. Ἐὰν ἀντὶ τῆς μελετηθείσης πράξεως ἐξετελέσθῃ ἄλλη ἀξιοποινος πράξις, μὴ ἔχουσα συνάφειαν μετ' ἐκείνην μῆτε ὡς μέσον, μῆτε ὡς συνέπεια, ὑποβάλλονται εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀποπειράς οἱ τε ἐν τῷ ἄρθρῳ 56 ἀρ. 3 διαλαμβανόμενοι αὐτοῦργοι καὶ οἱ συστασιῶται (ἄρθρ. 57), οἵτινες δὲν συνέπραξαν αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.— Ἐὰν ἡ μελετηθεῖσα πράξις ἐξετελέσθῃ δι' ὑπερβάσεως τῶν τεταγμένων ὅρων μετὰ περιστάσεις ἐπιβαρυνούσας καὶ αὐσιωδῶς ἐπιτεινούσας τὴν ποινὴν, καταλογίζεται εἰς τοὺς εἰρηγμένους αὐτοῦργούς καὶ συστασιώτας ἡ ποινὴ τῆς πράξεως αὐτῆς, παραβλεπομένης ὁμως τῆς ἐπιβαρυνούσης αὐτὴν ιδιότητος. Π. Ν. 49, 57 ε. 67, 77. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 48. Βαυαρ. Νμοχ. (τοῦ 1831) 62).

Ν. Κατὰ τὸ ἄρθρον 59 εἶναι τιμωρητέος ἐκεῖνος, ὅστις, τῆς ληστείας

πραγθείσας ὑπὸ τῶν αὐτουργῶν συστασιωτῶν καὶ ὑπὸ ἄλλας περιστάσεις, ἐπιβαρυνούσας τὴν ποινὴν (οἷον τὴν τῶν βρασάνων), αἵτινες ὁμως δὲν περιείχοντο εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἀπόφασιν τῶν συστασιωτῶν, παρεμβή εἰς τὴν ἐκτέλεσιν μόνον τῆς κυρίας πράξεως. μηδαμῶς συμπράξας καὶ εἰς τὴν ἐπιβαρυνούσαν τὴν ποινὴν καὶ μὴ μελετηθεῖσαν ὑπὸ τῶν συστασιωτῶν περιστάσιν τῶν βρασάνων. Δ. Π. ποιν. 35 τοῦ 50 (Ἐπὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα καὶ Δ. Π. ποιν. 111 τοῦ 57).

60. Ὅσοι κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου. 57 ἔδωκαν πρῶται ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐγκληματικὴν ἑνώσιν καὶ τὴν ἔφερον εἰς πέρας (οἱ ἀρχηγοί), καὶ ὅσοι αὐτοπροσώπως διεύθυναν τὴν ἐπιχείρησιν (οἱ ὀδηγοί), τιμωροῦνται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς νομίμου ποινῆς αὐστηρότερον παρὰ τοὺς κοινούς συναίτιους, κατὰ τῶν ὁρίων ἐπιμετρεῖται ἡ ποινὴ ἐντὸς τῶν αὐτῶν ὁρίων ἀναλόγως μὲ τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τῆς συνεργείας των. Π. Ν. 62, 66.

61. Παραλειφθεῖσας παντάπασι τῆς συμφωνηθείσης πράξεως, ἀλλ' ὅχι ἐξ ἐλευθέρας θελήσεως τῶν συστασιωτῶν, τιμωροῦνται ὅτε ἀρχηγὸς καὶ οἱ λοιποὶ συναίτιοι διὰ τὴν γενομένην ἑνώσιν ὡς δι' ἀποπείραν τῆς συμφωνηθείσης πράξεως. Π. Ν. 49 ἔ. 57, 69. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 52).

62. Ἐὰν ἐκτελεσθῇ μὲν ἡ συμφωνηθεῖσα πράξις, δὲν συνήργησε δὲ συστασιώτης τις οὔτε πρὶν ἐκτελεσθῇ, οὔτε ἐνῶ ἐξετελεῖτο αὕτη, ὁ τοιοῦτος τιμωρεῖται:—1. ἐὰν ᾗτο τῆς συστάσεως ἀρχηγός, ὡς ἀπλοῦς μόνον αὐτουργός:—2. ἐὰν ᾗτον ἀπλοῦς τῆς συστάσεως συναίτιος, μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπείρας τῆς πράξεως ἐκείνης. Π. Ν. 49 ἔ. 60 ἔ. 68. (Βαυαρ. Νμσχ. (τοῦ 1831) 65 ἔ.).

63. Ἐὰν κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ὁ συστασιώτης, πρὶν τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως, καταστήσῃ ὁθλον εἰς τοὺς λοιπούς, ὅτι ἀφίσταται ἐκ τῆς συστάσεως, τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπείρας τῆς συμφωνηθείσης πράξεως. Π. Ν. 49 ἔ. 62 ἔ. 69, 80. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 65 ἔ.).

64. Μένει ἀτιμώρητος πᾶς συναίτιος συστάσεως, ὅστις ἀναγκάσει ταύτην εἰς τὴν ἀρχὴν τόσον ἐγκαίρως, ὥστε νὰ εἰσπαρῇ νὰ προληφθῇ ἡ ἀξιόποινος πράξις. Π. Ν. 51, 57, 70, 131. (Βαυαρ. νμσχ. 66, 67).

65. Ἀτιμώρητος μένει ἐπίσης καὶ ὁ ἀπλοῦς συναίτιος, ὅστις

δὲν συνήρῃσεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ ὄχι μόνον ἐδηλοποιήσας καὶ πρὸ αὐτῆς τὴν παραιτησίν του εἰς τοὺς λοιπούς, ἀλλὰ καὶ ἐπρόσπαθῃς νὰ τοὺς ἀναγκαστῇ ἐκ τῆς ἐκτελέσεως. — Ὁ ἀρχηγὸς ἐπὶ παρομοίᾳ ὑποθέσει τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπειρας. Π. Ν. 49 ἔ. 63 ἔ. (Βαυαρ. νμτχ. (1831) 66, 67).

66. Ἐάν πλείοτεροι τῶν δύο ἐνωθῶσι πρὸς ἐκτέλεσιν πολλῶν εἰσέτι μὴ ἰδίως ὠρισμένων ἀξιοποιῶν πράξεων γένους ἢ εἶδους τινός, εἰς ἕκαστον συνεταῖρον τοιαύτης συμμορίας καταλογίζονται μὲ πλήρη ποινὴν ἐκείναι μόναι ἐκ τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὴν συμφωνίαν ἀξιοποιῶν πράξεων, εἰς ὅσας συνήρῃσεν οὗτος πρὸς καὶ 1) ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως, ἢ τοῦλάχιστον παρευρέθη εἰς τὴν 2) ἐκτέλεσιν. — Οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὀδηγοὶ τιμωροῦνται, ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ ὠρισμένου εἶδους τῆς ποινῆς, ἀσθενέστερον παρὰ τοὺς ἀπλοὺς συναϊτίους. Π. Ν. 57. 60. 125, 2. 212. (Βαυαρ. νμτχ. (τοῦ 1822) 55, (τοῦ 1831) 68).

1) ἢ 2) ἢ εἰς ὅσων τοῦλάχιστον παρευρέθη τὴν

Ν. Ὁ παράλειψις τῶν λέξεων «γένους ἢ εἶδους» ἐκ τοῦ εἰς τοὺς ἐνόρκους τεθέντος ζητήματος περὶ ἐνώσεως οὐδόλως κατῆστησιν αὐτὸ ἀτελές, διότι διὰ τῶν λέξεων τούτων ὁ νόμος ἀπλῶς προτίθεται νὰ ἐκφράσῃ, ὅτι, εἰδηθῇ καὶ ἂν ὡς αἱ ἀξιοποιοὶ πράξεις, ἢ τοῦ ἁπλοῦς 66 τοῦ ποιν. νόμου ἐνώσει ὀρίσεται. Α. Π. ποιν. ἀπ. 63 τοῦ 66. — Κατὰ τὰ ἀρθ. 57 καὶ 66 ἡ συμμορία ὑπάγει καὶ ἐπὶ ἀξιοποιῶν πράξεων ὠρισμένων κατ' εἶδος, οὐχὶ δὲ καὶ κατ' ἀντικείμενον, τῆς συστάσεως προϋποτιθέσης πράξιν ἐντελῶς (δηλονότι καὶ κατ' ἀντικείμενον) ὠρισμένην, ὠρισμένον τοῦτέστι πλημμελημα ἢ κακούρημα. Α. Π. ποιν. 8 τοῦ 84. — Τοῦ νόμου πρὸς ὑπαρξίν συμμορίας οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτοῦνται ἢ τὴν ἐνωσιν πλείονων τῶν δύο πρὸς ἐκτέλεσιν πολλῶν ἀξιοποιῶν πράξεων γένους ἢ εἶδους τινός. ἔπεται, ὅτι δὲν ἐξαιροῦνται τῆς συμμορίας τὰ ἀδικήματα, ὧν ἡ ἐκτέλεσις ἀπαιτεῖ καὶ τὴν σύμπράξιν ἄλλων μὴ συμμοριτῶν, εἰα τὰ ἀδικήματα τῆς ἀπειρίας. Α. Π. ποιν. 183 τοῦ 88· ἄλλως σύστασις μὲν γινώσκει καὶ μεταξὺ δύο, ἐν τῷ πρὸς ὑπαρξίν συμμορίας ἀπαιτοῦνται τοῦλάχιστον τρεῖς. Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 89.

67. Ἐάν ἐπράχθῃ ἄλλη ἢ πλέον ἀξιοποιῶς πράξις παρ' ἐκείνας, αἵτινες ἐνυπῆρχον εἰς τὴν συμφωνίαν, ἐφαρμόζονται οἱ ἔροι τῶν ἀρθρῶν 58 καὶ 59. (Βαυαρ. νμτχ. (τοῦ 1831) 69).

68. Ἐάν τις τῶν συνεταριῶν δὲν συνήρῃσεν εἰς κάμμιαν τῶν γενομένων πράξεων πρὶν καὶ 1) ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεώς των, ἐνεργεῖν ὡς πρὸς αὐτὸν οἱ ἔροι τοῦ ἀρθρου 62· λαμβάνεται δὲ ὡς βραχὺς τῆς καταγνωσθησόμενης ποινῆς ἢ τῆς βαρυτάτης πράξεως.

1) ἢ

69. Μή έκπεραιωθείσης κάμμιδος αξιοποιήνου πράξεως, έσται μόνονται οι όροι των άρθρων 61 και 63. — Είς ταιούτην περιπτώσιν ή ποινή τής θεινότερας εκ των συμφωνηθεισών πράξεων λαμβάνεται ως βάσις του μέτρου τής προκειμένης να καταγινωσθῇ ποινής. Π. Ν. 125.

Ν. Έκ τής παραβολής του άρθρου 66 πρὸς τὸ 69 ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἀρθ. 91 του Ποιν. Ν. προκύπτει, ὅτι ἡ έννοια τοῦ άρθρου 69 ὡς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς εἶναι ἡ ἑξής: ὅτι ὁγλ. ἐάν πλείονες τῶν ὅσο έννομοι πρὸς ἐκτέλεσιν πολλῶν εἰσέλτοι μὴ ἰδίως ὠρισμένων αξιοποιήνων πράξεων γένουσι ἡ εἰδουσι, τότε οὐ μόνον καὶ αὐθιμιὰς ἐκτελεσθείστης ἐκ τῶν συμφωνημένων πράξεων, ἀλλ' οὐχί ἐξ ἐλευθέρας θελήσεως, οἱ συνεταιροὶ τιμωροῦνται ἐπὶ τῇ έννοσει ὡς ἐπὶ ἀποπειρα τῶν συμφωνηθεισῶν κατὰ τοὺς όροι τοῦ 61 άρθρου, λαμβανομένης ὡς βάσεως τῆς ποινῆς τῆς θεινότερας ἐκ τῶν συμφωνημένων πράξεων, ἀλλὰ καὶ μιὰς μόνης ἐκτελεσθείστης ἐξ αὐτῶν, ὅσῳκις αἱ λοιπαὶ ἐγκατελείθησαν ἑκουσίως, τιμωροῦνται διὰ πληρώσε μιᾶς ποινῆς διὰ τὴν ἐκτελεσθείσαν πρᾶξιν ὅσοι ἐκ τῶν συνεταιρῶν συντηρήσαν πρὸ τῆς ἐκτέλεσεως ἡ κατ' αὐτὴν ἡ παρεμύθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς διὰ τῆς ποινῆς ὅδ τῆς ἀποπειρας διὰ τὴν ένωσιν αὐτῶν καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐκτελεσθείσις ἐκ τῶν συμφωνηθεισῶν πράξεων ὡς αὐθιπακτον ἀδικημάτων, τηρουμένης, ὡς πρὸς τὸ μέτρον τῆς ποινῆς, τῆς βάσεως, περὶ ἧς διαλαμβάνεται τὸ εἰδ. 2 του 61 άρθρου, εἰς τριπλὸν ὅποτε ἡ ποινή τῆς ένώσεως καὶ τῆς τετελεσμένης πράξεως νὰ συγχωνεύωνται, καταγινωσχομένης τῆς εἰς τὴν θεινότεραν ἐκ τῶν συμφωνηθεισῶν πράξεων ἐπιβαλλομένης ποινῆς. Δ. Π. ποιν. 117 του 68. — Του άρθρου 69 του Ποιν. νόμου ὀρίζοντες ὅτι, μιᾶς μιᾶς ἐκπεραιωθείσης τῶν διὰ τῆς ένώσεως σκοποσθμένων αξιοποιήνων πράξεων, ἐφαρμίζοντα: οἱ όροι τῶν άρθρων 61 καὶ 63 του αὐτοῦ νόμου, καταδῆλον ὅτι ἡ εἰς αὐτὰ παραπομπὴ αὐτῇ ἀνάγεται πρῶτον: εἰς μέρους τοῦ ἐν αὐτοῖς ὀριζομένου όρου πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, λογιζομένης ἐκείνης τῆς ἀπλῆς ένώσεως καὶ μόνως αὐτῆς καθ' ἑαυτὴν ὡς ἀποπειρας τῶν συμφωνηθεισῶν καὶ μὴ ἐκτελεσθείστων ἀορίστων πράξεων, μὴ δυναμένων δὲ νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν τῶν λοιπῶν όρων τῶν άρθρων τούτων καὶ ἰδίως τῇ οὐχί ἐξ ἐλευθέρας θελήσεως τῶν συστασιωτῶν παραλείψεως τῆς συμφωνηθείσης πράξεως τοῦ άρθρου 61, διότι αὐτὴ μὲν ἀρρῆξ εἰς ὠρισμένην πρᾶξιν, συμφωνηθείσαν καὶ παραλείθεισαν ἑκουσίως, ἡ δὲ τοῦ 63 άρθρου εἰς ἐκτελεσθείσαν ἐπίσης ὠρισμένην πρᾶξιν, ἧς ὅμως ἀπίστις ὁ συστασιώτης πρὸ πάσης ἐκτέλεσεως, δηλώσας εἰς τοὺς συστασιώτας τὴν ἑαυτοῦ ἀποχὴν, ἐπὶ ἐστὶ ἡ τε μία καὶ ἡ ἄλλη εἰσι καταδήλως ἀσχετοὶ πρὸς τὴν μιᾶς μὲν τῶν ὑπὸ τοῦ άρθ. 69 προσβεβλημένων καὶ τιμωρουμένων ἀορίστων ἐγκληματικῶν πράξεων ἐκπεραιώσιν. Τούτο δὲ προκύπτει προτέτι σαφὸς καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ άρθ. 70, καθ' ὃ τότε μόνον ἀπαλλάσσεται τῆς ποινῆς ὁ συστασιώτης ταιούτης συμμορίας, ὅταν ἀναγγεῖλῃ αὐτὴν ἀρκούντως ἑγκαίρως, ὥστε νὰ πρὸληθῇ πᾶσα ὑπ' αὐτῆς μελετωμένη πρᾶξις. Δ. Π. ποιν. 74 του 66.

70. Συναίτις συμμορίας τινός, ἀναγγεῖλαντες ταύτην ἀρκούντως ἑγκαίρως, ὥστε νὰ πρὸληθῇ ἡ πρᾶξις καὶ αὐτὴν ἀπαλλάσσεται τῆς ποινῆς.

τῆς μελετωμένη ἀξιόπεινος πράξεως, μένουσιν ἀτιμώρητοι. Π. Ν. 64. (Βαυαρ. νμοχ. (1831) 67).

71. Ὅστις, ἂν καὶ ἔδῃ εἰς πορῆν νὰ θεωρηθῇ ὡς αὐτοεργὸς κατὰ τὸ ἄρθρ. 50, συνήργησεν ὅμως ἐν γνώσει καὶ ἐπίτηδες εἰς τὸ παρ' ἄλλου τινὲς πράχθῃν κακούργημα 1), πρὶν τοῦτο ἐκτελεσθῇ, ἐνῷ ἐξτελεῖτο, καὶ ἄρτι ἐξτελεσθῇ, τιμωρεῖται ὡς συνεργός. (1) — Ἡ ποινὴ τῶν συνεργῶν, ἀναλογιζομένη πρὸς τὴν τοῦ αὐτοεργοῦ, πρέπει νὰ ἐλαττωθῇ καθ' ἓ μέτρον προσβώρισαν τὰ ἄρθρα 49 καὶ 50 παρὶ ποινῆς τῆς ἀπαθείρας ὡς πρὸς τὴν ποινὴν τῆς τετελεσμένης πράξεως. Π. Ν. 504.

1) ἡ πλημμέλημα

Ν. Συνέργεια δὲν δύναται ἐν γένει νὰ ἐννοηθῇ μεταγενεστέρᾳ τῆς ἐκτέλεσως τῆς κακώσεως πράξεως, διό τὸ 72 ἄρθρον, ἐπέστηρυν τὸ ἄρθρον 47, ἐπεὶ διαλαμβάνει ὅτι συνεργός εἶναι καὶ ὁ συνεργήσας εἰς τὸ παρ' ἄλλου διαπραχθέν ἄδίκημα μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, ἐννοεῖ μόνον τὰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἰδίως τιμωροῦνται ὡς συνεργοὶ καὶ οἱ παρασχόντες τὴν βοήθειαν αὐτῶν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως, συμπεριλαμβανόν καὶ τὴν τῆς προηγουμένης συνεννοήσεως περὶ βοηθείας παρασχέουμένης μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως, ἀλλὰ συνεννοήσεως πρὸ ἢ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν γενομένης, δι' ἧς καὶ μόνως συνδέεται ἡθικῶς μετὰ τοῦ αὐτοεργοῦ ὡς συντελών, ἔστω καὶ δευτερευόντως, εἰς τὴν διαπραξίν τοῦ ἄδικήματος. Α. Π. ποιν. 74 τοῦ 71. Συνδυαζομένων τοῦ αὐτοεργοῦ καὶ τοῦ συνεργοῦ, κατὰ ἄλλῃ ἐστὶ οὐδέμιν ἀνάγκη νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ ὡς πρὸς τὸν συνεργὸν τὰ ἀναγομένα εἰς τὸ κύριον ἄδίκημα ζητήματα, ὅτε τῶν ζητημάτων μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως συνδεμένων πρὸς ἀλλήλα, ἀποτελούντων ἐν σύνθετον καὶ ἐμπλεγμένον ἀμοιβαίως. Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 42, 47 τοῦ 47, 29 τοῦ 63, 23 τοῦ 67. Ἀλλ' οὐδένος νόμου ἀπαγορεύοντος τὴν εἰς δικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ συνεργοῦ καὶ τὴν ἐκδικασιν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, πρὶν ἢ δικασθῇ ὁ αὐτοεργός, εἰδ' ἢ μὲν ἀξιόπεινος πᾶσι ἐτελεσθῇ βεβαίως, ἀποδειχθῇ δὲ ὁ βαθμὸς τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου συνεργοῦ, ἔπεται, ὅτι ἡ δίκαι τοῦ ὡς συνεργοῦ κατηγορουμένου δύναται νομίμως νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τῆς τοῦ μὴ παρόντος καὶ μὴ δικασθέντος αὐτοεργοῦ. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 61, 153 τοῦ 71. Ἀλλὰ, καίτοι χωριζομένης τῆς ἐπὶ συνεργείᾳ δίκης, νομίμως τίθεται ζήτημα περὶ τῆς κυρίας πράξεως εἰς τοὺς ἐνόρκους. Α. Π. ποιν. 188 τοῦ 70. Διότι, καίτοι δικαζομένου τοῦ συνεργοῦ ἀνευ τοῦ αὐτοεργοῦ, ὡς τοῦλάχιστον τὸ δικάζον περὶ συνεργείας δικαστήριον νὰ ἔχῃ δικαιοδοσίαν νὰ βεβαιώσῃ τὴν μεθ' ἧς ἡ συνεργία συνδέεται κυρίαν πράξιν. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 71, 238 τοῦ 84. (Κατὰ ἄλλῃ δ' ἐστὶ οἱ ἐνόρκοι βεβαιώσιν ἐρωτηθῇ οὐχὶ περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ αὐτοεργοῦ, ἀλλὰ

(1) Ἀλλ' ἴδε καὶ ἄρθρ. 502 καὶ 504, ἐξ ὧν προκύπτει ὅτι καὶ ἐπὶ ποινῶν ὑψίσταται συνέργεια, ἥς ἀπαιτεῖται βέβαια πρὸς πόλεις ἐκτέλεσιν αὐτῶν ἐκ δολίας προαιρέσεως.

περί τῆς ὑπέρβας τοῦ ἀξιοποίνου γεγονότος). Σημειωτέον ὅτι καὶ μὴ ἀνεκαλυφθέντος τοῦ αὐτουργοῦ, δύναται νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἀποδειχθεὶς συνεργός. Δ.Π. ποιν. 29 τοῦ 85. — Παραλιπόντος τοῦ προέδρου τῶν συνεδρίων νὰ περιλάβῃ ἐν τῷ περὶ τῆς συνεργείας ζητήματι τὴν δολίαν προαίρεσιν, ἀπαιτούμενη ζήτησις ὑπὸ τοῦ γενικοῦ περὶ συνεργείας 71 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, ἡ ἐπιφασὶς ἀναιρεῖται. Δ. Π. ποιν. ΓΟς τοῦ 40. — Ἐάν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἀνδρῶν φέρῃ ὅτι ὁ κατήγ. συνήργησεν ἐν γνώσει, ἐπιτήδεις καὶ ἐκ προθέσεως εἰς τὸ ἀδίκημα, ἤτοι ἔδωκε συμβουλὴν περὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ, βεβαίῳ ἐπαρκῶς τὰ στοιχεῖα τῆς συνεργείας, τοῦ νόμου μὴ ἀπαιτοῦντος νὰ ἐρίζηται λεπτομερέστερον ἢ δοθεῖσα συμβουλὴ. Δ. Π. ποιν. 92 τοῦ 87.

72. Ὡς συνεργοὶ ἰδίως τιμωροῦνται. — 1. ὅσοι, ἐν γνώσει τῆς μελετωμένης ἀξιοποίνου πράξεως, ἔδωκαν εἰς ἄλλους ἐκουσίως τόπον διατριβῆς, ἢ ὑπέδειξαν, ἢ παρεχώρησαν εἰς αὐτοὺς καιρὸν καὶ θέσιν χάριν προπαρασκευῆς ἢ ἐκτελέσεως τῶν ἀξιοποίνων πράξεων. — 2. ὅσοι, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἀρθ. 56 ἀρθ. 3, ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ἔδωκαν συμβουλὴν ἢ παραινέσιν περὶ τῆς ἐκπεραιώσεως ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως, ἐχορήγησαν τὰ εἰς ταύτην συντείνοντα μέσα, εὐκαιρίαν, ἢ ὅποιονδήποτε ἄλλο εἶδος ὑποστηρίξεως, ἢ ἐπρομήθευσαν ὅπλα καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα. — 3. ὅσοι συνεβοήθησαν τὸν αὐτουργὸν εἰς 1) ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως, δι' ἀγγελιῶν, κατασκοπιῶν, ἢ οἰουδήποτε ἄλλου ἐμμέσου ἢ πλαγίου τρόπου. — 4. ὅσοι συνεννοήθησαν προηγουμένως μετὰ τοῦ αὐτουργοῦ περὶ βοήθειας, τὴν ὅποιαν θέλουν παρέξει εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν πρᾶξιν, ἢ περὶ τινος ἀμοιβῆς, τὴν ὅποιαν θέλουν παρέξει εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν πρᾶξιν, ἢ περὶ τινος ἀμοιβῆς, τὴν ὅποιαν θέλουν λάβει παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐχορήγησαν τὴν βοήθειαν, ἢ ἐδέχθησαν τὴν ἀμοιβήν. — 5. ὅσοι ἐν γνώσει ἐξ ἰδιοτελείας δέχονται εἰς τὴν οἰκίαν των, κρύπτουσιν ἢ ἀποκρύπτουσιν τοὺς πράξαντας, ἢ τὰ ἀντικείμενα τῆς ἀξιοποίνου πράξεως, ἢ λαμβάνουσι τὰ πράγματα ταῦτα ἀντὶ δώρου, ἀντὶ πληρωμῆς, τὰ ἀγοράζουσιν, τὰ συναλλάσσουσιν, ἢ ἀναδέχονται νὰ τὰ ἐμπορευθῶσι, νὰ τὰ φθεῖρωσι, νὰ τὰ μεταβάλωσιν, ἢ νὰ τὰ καταστήσωσιν ἀγνώριστα. (1) — 6. ὅσοι, ὄντες ὑπόχρεοι α'. δύναται

(1) Κ. Χ. 160. Κάθε ὑπαξιωματικὸς ἢ χωροφύλαξ, ὅστις ἀποδειχθῇ ὡς δανεισθεὶς ἢ δεχθεὶς ὑπ' ὅποιονδήποτε πρόσχημα χρήματα ἢ σκεύη ἀπὸ τινὸς τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν του παραπεμπόμενων ὑποδίκων ἢ καταδίκων, ἀφαιλεῖται ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ τιμωρεῖται ἀκόμη μὴ τὰς ἀνηκεῖσαι ποινάς.

του υπουργήματος τῆς δημοσίου υπηρεσίας των νὰ ἐμπο-
 διζῶσι τὴν ἐκτέλεσιν ἀξιοποιῶνων πράξεων, ἢ ἐπὶ. δυνάμει τῆς
 ὁποίας ἔχουσι πατρικῆς, οἰκιακῆς, ἢ ἐπιτροπικῆς ἐξουσίας τοῦ
 νὰ ἀποτρέπωσι τοὺς ὑπεξουσίους των, δὲν προσπαθεῖν, καθ'
 ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν ἀνευ κινδύνου ἑαυτῶν ἢ τρίτου τινός,
 νὰ ἐμποδίζωσιν ἀξιοποιῶνους πράξεις, αἵτινες ἔλαβον ἀρχὴν ἢ
 προετοιμάσθησαν ἐνώπιόν των, ἢ τὰς ὁποίας γινώσκουσιν ὡς
 μελλούσας νὰ ἐκτελεσθῶσιν. (1)—Τ. ὅροι, δεξιόντες ὡς ἐκ τοῦ
 ὑπουργήματος ἢ τῆς δημοσίου υπηρεσίας των νὰ ἀναγγεῖλωσι
 τὰς γνωστοποιηθείσας εἰς αὐτοὺς, ὡς τοιοῦτους, ἀξιοτιμωρή-
 τους πράξεις, τὰς ἀποσιωπῶσι κατὰ συνεινότητιν. (2) Π. Ν.
 73 ἐ. 495. 506. 510. 549. ΣΠΝ. 205. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 60
 καὶ ἐ. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 75 καὶ ἐπ. Βαυαρ. γρ. γδ. (1822) 57,
 καὶ ἐπ. (1827) 48, (1831) 72).

1) κατὰ τὴν

Ν. Τὸ ἐδ. ἀρ. 3 τοῦ 72 ἄρθρου χαρακτηρίζειν ὡς συνεργὸν τὸν συμ-
 βοηθῶντα τῷ αὐτουργῷ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως δι' ἀγγελίων, κατα-
 σκοπιῶν κτλ., δὲν περιέχει τὸ ἐν γινώσκει καὶ ἐκ προθέσεως, ὑποτίθεται
 ὅμως, ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἑδαιριον αὐτὸ συνεργὸς θεωρεῖται ὅταν ἐν γινώσκει καὶ
 ἐπίτηδες συνήγησεν κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 71 ἄρθρου, ἀλλ' ἵνα ἀπαγγεῖλθῃ
 κατ' αὐτοὺς ἢ εἰς τοὺς συνεργοὺς ἐπιβαλλομένη ποινὴ, προσήκον νὰ προ-
 κληθῇ ἐκ τῆς ἐπιβαλλούσης αὐτὴν ἀποφάσεως, ὅτι ἐν γινώσκει συνήγησεν
 καθ' ἓνα τῶν ἐν τῷ ἀρ. 3 τοῦ 72 ἄρθρου τρόπων, διότι τὸ περὶ τῆς γινώ-
 σκως καὶ προθέσεως ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς συνεργείας δὲν εἵκνεται εἰς
 τὸν ἐν τῷ ἀρ. 3 διαγραφόμενον τρόπον συμπραξίως τοῦ συνεργοῦ. Δ. Π.

(1) Ἐκ τῶν ὑπαλλήλων ὑπαχρεοῦνται ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς ἀποτροπὴν κα-
 λωσίων πράξεων οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ ὀπλῖται τῆς χωροφυλακῆς
 παντός βαθμοῦ, οἱ δασοφύλακες, οἱ ἀγροφύλακες, οἱ νομάρχαι καὶ ἐπαρχοὶ
 καὶ οἱ τελωνιακοὶ ὑπάλληλοι. ("Ἰδὲ ἀστυνομικοῦ νόμου ἀρ. 32 καὶ ἐπ.
 διατ. 3 Δεκ. 1843 περὶ καθηκόντων τῶν νομαρχῶν κτλ.).

(2) Ὅρα καὶ Ποιν. Δικ. ἀρ. 17, 18, 156 καὶ 157, 159 (καθ' ἃ ὑπο-
 χρεοῦνται πάντες οἱ ὑπάλληλοι τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας). Ὅρα ἐπίσης
 Κ. Ν. 27 ὑπὸ τὸ ἀρ. 149 Ποιν. καὶ 113 ὑπὸ τὸ ἀρ. 157 Ποιν. Ἐπίσης
 διατ. 10 Ἰουλίου 1836 περὶ τῶν εἰς τὰ δόση ἀνομιμάτων ἀρ. 4 καὶ 5.

Δ. τῆς 27 Σεπτ. 1833 περὶ συστάσεως τοῦ Ἐλεγκτ. Συνεδρίου § 60.

Ἄν οἱ ἐπιθεωροῦντες ἐπιτροπὴ τοῦ συνεδρίου, ἀνακαλύπτοντες κατὰ
 τὴν ἐπιθεωρήσιν των ἐγκλήματα ἢ πταίσματα, τὰ ἀφῇρουν ἀνεξέταστα καὶ
 διὰ τὰ περᾶσθαι εἰς τὰ πρωτόκολλα των, θέλουσιν θεωρεῖσθαι ὡς συνένοχοι
 τοῦ ἐγκλήματος ἢ τοῦ πταίσματος, καὶ παιδεύεσθαι ὡς τοιοῦτοι.

ποιν. 13 τοῦ 70.—Γενικῶς ἐκπράττονται τοῦ νόμου, ὅτι πᾶσα βλάβη δε-
θεῖσα τῷ αὐτοῦργῳ μετὰ τὴν πράξιν μετὰ προηγουμένην πρὸς αὐτὸν συνε-
νῶσιν ἀποτελεῖ ἀξιοποινὸν συνέργειαν. ἔπεται ὅτι τῷ δικάζοντι δικαστη-
ρίῳ ἀνήκει νὰ κρίνῃ ἂν ἡ παρουσία τινὸς ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ διεπράχθη τὸ
ἀδίκημα, ἢ ἄλλη τις οὐδαμῶτε ἐνέργεια αὐτοῦ ἀποτελεῖ συνέργειαν. Δ. Π.
ποιν. 181 τοῦ 89.—Τὸ ἐδ. 3 τοῦ ἀρθ. 72 οὐδαμῶς ἀπατεῖ, ὅπως ἐν-
γνώσει ἐξ ἰδιοτελείας δεχόμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ τὰ τῆς κολασίας πα-
ξῶς ἀντικείμενα διατελῇ ἰδιοκτῆτης τοῦ οἰκήματος αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 186
τοῦ 72.—Τὸ 7 ἐδ. τοῦ ἀρθ. 72 δὲν ἀπορρῖ εις μόνους τοὺς δημοσίους λει-
τουργοὺς, τοὺς ἔχοντας εἰδικὸν καθήκον πρὸς καταδιδῶσιν καὶ βεβαιώσιν τῶν
ἀδικημάτων, δηλ. εἰς τὰ ὄργανα τῆς εἰσαγγελικῆς καὶ ἀπενουμικῆς ἀρχῆς,
ὧν ἤθελε ποιῆσαι ζήτην καὶ σπῆ μνείαν, ἐὰν ἐσκόπει εἰς αὐτοὺς καὶ α-
νοῦς νὰ περιορίσῃ τὸ ἀξιοποινόν, ἀλλὰ γενικῶς προνοεῖ περὶ πάντων τῶν
δημοσίων λειτουργῶν, εἴτινες λαμβάνοντες ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν γνῶσιν
ἀξιοποινῶν πράξεων, παραλείπουσι νὰ καταγγείλωσιν αὐτάς εἰς τὴν ἀρμο-
δίαν δικηκετικὴν ἀρχὴν καὶ δὴ ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τοῦ ἐνόχου. Οὐδὲ
περιορίζεται ἡ εἰρημένη διάταξις εἰς τοὺς προϊσταμένους ἐκάστου κλάδου,
καθὼ γενικῶς θεσπίζουσα περὶ παντὸς λειτουργοῦ, ἐξασκοῦντες δημοσίαν
ὑπηρεσίαν. Ὅτι δὲ τοιαύτη ἡ ἔννοια τοῦ 72 ἀρθρου, συναγεται καὶ ἐκ τοῦ
ἀρθρου 493 τοῦ Ποιν. Ν., καθ' ὃ οἱ προϊστάμενοι τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας
οἱ συγχωροῦντες τοῖς ὑφισταμένοις αὐτῶν νὰ παραδίδωσι τὰ καθήκοντα
αὐτῶν, τιμωροῦνται κατὰ τὴν διαφερὰν τῆς ἐνοχῆς αὐτῶν ὡς αὐτοῦργοι ἢ
συνεργοὶ τῆς παραβάσεως. Δ. Π. ποιν. 112 τοῦ 82.—Δὲν εἶναι ἀπαραίτη-
τως ἀναγκαῖον νὰ ἐρισθῇ ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ τὸ εἶδος τῶν καταγγελλῶν καὶ
κατασκοπεύσεων, δι' ὧν ὁ συνεργὸς ἐβοήθησε τὸν αὐτοῦργον· ἀρκεῖ ὅτι ἐκ
τῆς γενομένης συζητήσεως ἐπαίσθησαν οἱ ἐνόχοι ὅτι διὰ κατασκοπεύσεων
καὶ ἀγγελιῶν συνεβοήθησε τὸν αὐτοῦργον. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ
ἐριζῇται τίνι τρόπῳ ὑπέδειξεν ὁ συνεργὸς καιρὸν καὶ θέσιν. Δ. Π. ποιν. Δ.
Π. ποιν. 59 τοῦ 56, 234 τοῦ 73.—Οἱ ἐροὶ τοῦ ἀρθ. 57 τοῦ ποιν. νόμου
δὲν ἀποκλείονται κατὰ τὴν συνέργειαν τοῦ ἀρθ. 72 § 6 α', διότι δύναται
νὰ συνυπάρξωσι καὶ ἐπὶ παραλείψεων τιμωρουμένων ὡς πράξεων ὑπὲρ τοῦ
ποινικοῦ νόμου. Δ. Π. ποιν. 182 τοῦ 88.

73. Τιμωροῦνται ὡς αὐτοῦργοι 1), χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ κα-
ταδικάζωνται ἐνεκα τούτου εἰς θάνατον, οἱ συντρέχοντές τινα,
ὡς ἐξ ἐπιτηδεύματος, κατὰ τὸν εἰς τὸ ἀρθ. 72 ἀρθ. 5 εἰρη-
μένον τρόπον· γενομένης δὲ τῆς συνδρομῆς ταύτης μὲ κατάρχη-
σιν τοῦ ὁποίου μετέρχονται δημοσίῳ ἐπιτηδεύματι, σμὰ τῆς
ὁποίας ἐφελκυσαν εἰς ἑαυτοὺς ποινῆς, καθυποβάλλονται καὶ εἰς
τὴν στέρησιν αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐπιτηδεύματος. Π. Ν. 56, 504.
(Βαυαρ. ν.μ.σ. (τοῦ 1827) 53).

1) συναυτοῦργοι

74. Ὡς συνεργοὶ τιμωροῦνται, ἀλλὰ μὲ φυλάκισιν μένον μὴ
ὑπερβαίνουσιν τὰ 260 ἔτη—1. ὅσοι ἄνευ προηγουμένης συνεν-

νοήτως, καὶ χωρὶς ἰδιατελεῖ σκαπὸν, γίνονται ἐνοχοὶ τῶν πράξεων, περὶ ὧν ἐπρόβλεψε τὸ ἄρθρ. 72 ἀριθ. 5 — 2. ὅσοι, ἐπὶ παρομοίᾳ ὑποθέσει, εὐκολύνουσιν ἐν γνώσει τὴν δραπατεύσιν τῶν κακούργων, ἢ συντρέχουσι τὸν ἐκ φυλακῆς δραπατεύσαντα εἰς τὸ νὰ διασωθῇ, τὸν κρύπτουσιν ἀπὸ τῆς ἐρεύνης τῆς ἀρχῆς, ἢ ἐμποδίζουσι τὰς ἐρεύνας αὐτῆς — 3. ὅσοι, μὴ ἀντήκοντες εἰς τὴν ταξὶν τῶν εἰς τὸ ἄρθρ. 72 ἀριθ. 6 ἀναφερόμενων, δὲν προσπαθεῖν νὰ ἐμποδίσουν ἀξιωματικούς πράξεις ἄλλων, κατὰ τοὺς ἐκεί διαλαμβανόμενους ὅρισμούς. Π. Ν. 76, 181, ΣΠΝ, 205. (Βαυαρ. νμοχ. (τοῦ 1827) ἄρθρ. 52).

75. Οἱ εἰς τὸ ἄρθρ. 72 ἀριθ. 6 στοιχ. 2' ἀναφερόμενοι δὲν δύνανται νὰ τιμωρηθῶσι μὲν τὰς εἰς τὸ 71 ἄρθρ. ὁρισθείας ποινῆς, ἂν μεταχειρισθῶσιν μὲν ἄλλα μέσα συντείνοντα πρὸς παρεμπόδισιν τῶν ἐκεί εἰρημέων ἀξιωματικῶν πράξεων, ἀλλὰ παρέλιπον νὰ τὰς ἀναγγεῖλωσιν εἰς τὴν ἀρχήν, ἢ νὰ μεταχειρισθῶσι τοιαῦτα ἐμπόδιστικά μέσα, τὰ ὅποια ἤθελον ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἀγγελίαν ταύτην (1). (Βαυαρ. νμοχ. (1827) 53).

76. Σύζυγοι, συγγενεῖς ἀνιόντες καὶ κατιόντες, ἀδελφοὶ, συγγενεῖς ἐξ ἀγχιστείας μέχρι τοῦ δευτέρου βαθμοῦ, κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ πολιτικοῦ δικαίου, ἐπιτροποὶ ἢ ἐπιμεληταὶ τοῦ ἐνόχου, ἀπαλλάττονται τῆς εἰς τὸ ἄρθρον 74 ὁρισμένης ποινῆς τοῦ φυλακισμοῦ, ἐὰν ἐπραξάν τὰς εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον ἀριθ. 1 καὶ 2 εἰρημένας βοήθειας, μόνον χάριν προσωπικῆς ὑπερασπίσεως τοῦ συζύγου, συγγενοῦς ἐξ αἵματος ἢ ἐξ ἀγχιστείας, ἢ τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν εὐρισκόμενου. Π. Ν. 130. ΣΠΝ. 205.

77. Ἡ ἐνστάσις τινος συναρχοῦ, ὅτι, προτοῦ ἐκτελεσθῇ, ἐνῶ ἐξετελεῖτο, καὶ 1) ἀφοῦ ἐξετελεσθῇ ἡ πράξις, δὲν ἤθελαν νὰ χορηγήσῃ τὴν συνδρομὴν του εἰμὴ εἰς πρᾶξιν ὀλιγώτερον ἀξιόποινον τῆς ἀληθῶς τελεσθείσης, τότε μόνον τὸν ὠφελεῖ, ὅταν δύναται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἐπροσκαλέσθη ὑπὸ τοῦ πράξαντος ῥητῶς διὰ τὴν ὀλιγώτερον ἀξιόποινον πρᾶξιν, καὶ ἐὰν περιώρισε

(1) Ἄλλ' ἢ παραλείψει καταγγελίας τιμωρεῖται κατὰ ῥητὴν διάταξιν τοῦ ποιν. νόμου (ἄρθρ. 130, 242 κτλ.) ὅσας προκειται περὶ ἀδικήματος ἐστῆς προδοσίας, παραχαράξεως καὶ κίβδηλειας κτλ.

τὴν συνδρομὴν τοῦ ἐντὸς τῶν ὁρίων τούτων.—Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἡ ποινὴ αὐτοῦ πρέπει νὰ μετρηταὶ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς ποινῆς ἐκείνης τῆς πράξεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεινέται κατὰ τὸν σκοπὸν τοῦ ἡ δοθεῖσα συνδρομή. Π. Ν. 59. (Βαυαρ. Νμσχδ. (τοῦ 1831) 74).

1) ἡ

78. Μὴ ἐκτελεσθείσης 1) τῆς ἀξιοποίνου πράξεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχορηγήθη ἡ βοήθεια, ἡ ποινὴ τοῦ συνεργοῦ μετρεῖται ἀναλόγως μετὰ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπειρας, τὴν ὁποίαν ἐφείλχυσεν εἰς ἑαυτὸν ὁ πράξας. Π. Ν. 47. 49. 50. 79. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 81. Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 75).

1) τελεσθείσης

79. Τὸ ἀτιμώρητον τῆς ἀποπειρας ὡς πρὸς τὸν πράξαντα τότε μόνον ὠφελεῖ τὸν συνεργόν, ἔταν οἱ λόγοι τῆς ἀτιμωρησίας ἐφαρμοζόμενοι ὡσαύτως καὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ. Ἀλλως δέ, ἡ ποινὴ τοῦ συνεργοῦ προσδιορίζεται κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ὁποίας μετεχειρίσθη δραστηριότητος. Π. Ν. 51. (Βαυαρ. ποιν. Ν. 81 § 2, Νμσχδ. (1831) 76).

80. Βοήθεια, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη μὲν τις ἀλλὰ δὲν ἐχορήγησε, κρίνεται κατὰ τοὺς περὶ ἀποπειρας νόμους. Δὲν τιμωρεῖται ἡ ὑπόσχεσις τότε μόνον ὅταν ὁ συνεργὸς ἠθέλην ἀπαρνηθῆ ἐκουσίως τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως ἀκόμη ἐξηγήσει σαφῶς εἰς τὸν πράξαντα, ὅτι ἀφίσταται τῆς ὑποσχέσεώς του. Π. Ν. 47 ἔ. 63. 72. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 77).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ καταλογισμοῦ τῶν πράξεων.

81. Διὰ νὰ καταγνωσθῇ εἰς τινὰ ποινὴ ἔνεκεν ἀξιοτιμωρήτου πράξεως, ἀπαιτεῖται τὸ νὰ εἴπωρῃ νὰ καταλογισθῇ εἰς αὐτόν, ὡς εἰς ἑνοχόν, ἡ γενομένη πρᾶξις. Π. Ν. 82 ἔ. 95 ἔ. 106. 506. 511.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 81 τοῦ ποιν. νόμου, συνδυαζομένου πρὸς τὰ ἄρθρα 429, 437, 440 καὶ 447 τῆς ποιν. δικον., συνάγεται ὅτι οὔτε καταδικάζεται οὔτε ἀθωοῦται τις, εἰὰν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων διχῆται μὲν ὡς ἀποδεδειγμένην τὴν ἀξιοποίνου πρᾶξιν, ἀλλὰ σιωπᾷ ἂν ᾖ ἡναι ἑνοχος αὐτῇ.

ἢ μὴ ὁ κατηγορούμενος. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 48, 192 τοῦ 71, 69 τοῦ 62, 189 τοῦ 83, 110 τοῦ 88. (Σύμφωνος καὶ Γερμανικῇ νομολογίᾳ). Ἀντίκειται μόνῃ ἢ ἀπόφ. Α. Π. 92 τοῦ 87, καθ' ἣν ἡ λέξις ἔνοχος δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ δι' ἄλλης ἰσοδυναμίας, ὅποια ἡ «ναὶ εἶναι ἀποδεδειγμένον». Κατὰ τὸν ὅμοιον ὅτι ἡ ἐκφρασις ἔνοχος εἶναι ἀναγκαστικὰ μόνον ὡς πρὸς τὴν κυρίαν πράξιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς περιστάσεις, ἅτε ἀναγκαστικὰς εἰς τὸ ζήτημα τῆς κυρίας πράξεως, ἐν ᾧ ὑπάρχει ἡ ἐρώτησις ἂν ὁ κατηγορούμενος ἦναι ἔνοχος. Α. Π. ποιν. 41 τοῦ 64, 78 τοῦ 65.

82. Πρᾶξις τις δὲν εἰμπορεῖ νὰ καταλογισθῇ εἰς παῖδας μὴ συμπληρώσαντας τὰ δέκα ἔτη· σωφρονίζονται δὲ οὗτοι κατ' εἰκὸν παρὰ τῶν προστάτων τῶν, χωρὶς ὁμως νὰ ἐξαίρηται καὶ ἡ ἀτυνομία ἀπὸ τὴν συνέργειαν καὶ ἐπιτήρησιν. Π. Ν. 83. 85. 512.

83. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος συνεπλήρωσε μὲν τὸ δέκατον, ἀλλ' ἔχει εἰδέει τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ἀπορρασιθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ἐνήργησεν ἄνευ διακρίσεως, ἀθωοῦται. — Εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν προσδιορίζεται καὶ ἔαν πρέπη οὗτος νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τοὺς γονεῖς του, ἢ νὰ παραβῇ, χάριν τῆς ἀνατροφῆς του, εἰς ἐπανορθωτικὸν τι κατὰστημ' εἰς τὴν τελευταίαν δὲ περιστάσιν ὁρίζεται ἀκριβῶς ἡ διάρκεια τῆς φυλάξεως, ἥτις ὁμως δὲν ἐκτείνεται ὑπὲρ τὸ συμπληρωθὲν δέκατον ὅγδον ἔτος τῆς ἡλικίας (1). Π. Ν. 82, 84. 85. 512, (Γαλλ. Ποιν. Ν. 66 καὶ 67).

Ν. Τοῦ δικαστηρίου παραδεξαμένου, ὅτι ὁ κατ' ἐν. συμπληρώσας τὸ δέκατον, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, εἰστέλεσι μετὰ διακρίσεως τὴν ἄνευ προμελέτης πειναιστικὴν, ὁρῶς ὑπάγεται ἡ ἀθέμιτος αὐτῇ πράξις εἰς τὰ ἀρθρα 83 καὶ 84 § 4 τοῦ ποιν. νόμου, καθ' ὃ ἡ ἄλλως ἐπιδικαστὴ ἐπανορθωτικὴ ποινὴ μεταβαλλομένη εἰς τὴν τῆς κρατήσεως ἀτυνομικὴν ποινὴν, μεταβάλλει καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς πράξεως, δυνάμει τῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ ποινικῷ νόμῳ ἐπικρατούσης ἀρχῆς (ἀρθ. 2). ὅτι ἡ ποινὴ προσδιορίζει τὴν φύσιν ἢ τὸ εἶδος τῶν ἀθεμίτων πράξεων· ἐπομένως δύναται καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ ἀποφυλάκισις αὐτοῦ δυνάμει τοῦ ἀρθ. 818 τοῦ ποιν. νόμου συσφραγισμένου τοῦ χρόνου τῆς προσφυλάξεως. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 57.

(1) Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὅτι κατὰ διατάξιν τοῦ Ἰουστινιανοῦ οὐχὶ μόνον οἱ ἀνέμοι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἀνθρώποι, καταδικώσκοντες ἢ καταδικώμενοι, συνοδεύονται ἐν ταῖς ποινικαῖς δίκαις ὑπὸ τῶν κηδεμόνων ἢ ἐπιτρόπων αὐτῶν, ὁρμιλόντων νὰ συμβουλευώσιν αὐτούς. Ἡ διατάξις αὕτη, προελθούσα ἐκ τοῦ φόβου μὴ οἱ νεοὶ διάδικοι (παθόντες ἢ κατηγορούμενοι) εἰπωσιν ἢ ἀποσιωπήσωσι τὴν βλαπτικὴν ἐαυτοῖς ἐκ δειλίας, ἀπειρίας ἢ νεανικοῦ ζήλου, οὐδενὴ καὶ ὑπὸ τῆς Πορτογαλικῆς νομοθεσίας.

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

28

84. Ἐὰν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ ἀποφασισθῇ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐνήργησε μετὰ διακρίσεως, τιμωρεῖται ὡς ἐρεξῆς.— 1. ἀντὶ τοῦ θανάτου, ἡ τῶν διὰ βίου δεσμῶν, μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα. — 2. ἀντὶ τῶν πρόσκαιρων δεσμῶν, μὲ εἰρκτῆν.— 3. ἀντὶ τῆς εἰρκτῆς, μὲ φυλάκισιν.— 4. ἀντὶ τῆς φυλάκισεως, μὲ κράτησιν μέχρι τριῶν μηνῶν.— 5. Ἡ κράτησις καὶ ἡ χρηματικὴ ποινὴ ὡς καὶ τὸ πρόστιμον πρέπει νὰ ἐλαττώνωνται κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς παρὰ τοῦ νόμου ὁρισμένης ποινῆς. Π. Ν. 88. ΣΠΝ. 192. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 66 καὶ 67).

Ν. Τὸ ἄρθρον 84 δὲν ἐρῖζει ἐν πολλοῖς τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τῆς ἐπιβληθεμένης ποινῆς· ὅθεν ἀπόκειται εἰς τὰ δικαστήρια νὰ προσδιορίσωσιν αὐτὴν ἐκαστοτε ἐντὸς τοῦ νομίμου χρόνου τῆς ποινῆς τῆς φυλάκισεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῆς τε πράξεως καὶ τῶν συνοδευόντων αὐτὴν περιστάσεων. Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 86.

85. Μετὰ παρέλευσιν τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν ἡ νεανικὴ ἡλικία δὲν γορηγεῖ καθ' ἑαυτὴν κανὲν δικαίωμα εἰς μετρίασιν τῆς ποινῆς. Π. Ν. 82, 83.

Ν. Ὅθεν, πλειόνων τοῦ ἐνὸς ἔντων τῶν κατηγορουμένων, ἐνὸς δ' ἐξ αὐτῶν ὑπερβάντος τὰ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἡ φέρουσα καθ' ἑαυτὴν χαρακτηριστικὰ κακουργήματος ὑπόθεσις παραπεμπτὴ εἰς τὸ κακουργοδικεῖν, διότι ἡ κατωτέρα τῶν 14 ἐτῶν ἡλικία τοῦ ἐνὸς τῶν κατηγορουμένων, μετρίαιουσα ὑπὲρ αὐτοῦ μόνον τὴν ποινὴν, δὲν μεταβάλλει τὸ χαρακτηριστὶς τῆς πράξεως, οὐδὲ ἀποκρούει τὴν καὶ ὡς πρὸς τὸν κατηγορούμενον τοῦτον ἀρμοδιότητα τῶν κακουργοδικῶν, ἥτις δυνάμει τοῦ ἀρθ. 32 τῆς ποιν. δίκης, ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς συναιτίους καὶ συνενέχους. Α. Π. ποιν. 84 τοῦ 64.

86. Πρᾶξις τις δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐξετέλεσαν ταύτην ἐνῶν δὲν ἦσαν κύριοι τῆς χρήσεως τοῦ λογικοῦ.— Εἰς τὴν τάξιν δὲ τῶν τοιούτων ἀνήκουσιν ἰδίως— 1. ὅσοι πάσχουσιν ἀπὸ μανίαν, καθολικὴν ἢ μερικὴν παραφροσύνην, ἡ ἐν γένει ἀπὸ ὁποιαδήποτε βλάβην τοῦ νοῦς, ἡ ψυχικὴν ἀσθένειαν, ἀποκλείουσιν παντάπασι τὴν ἐλευθέραν τοῦ λόγου χρῆσιν (1).— 2. ὅσοι ἐκ βλακειᾶς δὲν δύνανται νὰ χρι-

(1) Ἐὰν ἡ παραφροσύνη ἐπέλθῃ μετὰ τὴν καταδίκην, ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς ἀνατελλεται ἕως οὗ αὕτη ἐκλείπῃ κατὰ τὴν βλητὴν διατ. τῆς Ποιν. Δικ. (547 § 3). Ἄλλ' ἐὰν ἐπέλθῃ μὲν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀξιολογίμου πράξεως, ἀλλὰ πρὸ τῆς δίκης καὶ καταδίκης· φρονούμεν ἐπίσης ὅτι ἀναβλητέα ἡ ἐκδίκασις τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας μέχρις ἐντελοῦς αὐτοῦ θεραπεύει, κηρυττομένου ἐν τούτοις τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Εἰσαγγελέως εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως.

τῶν πράξεόν των τὰς συνεπίαις, ἢ νὰ κατανοήσωσι
αὐτῶν. — 3. ὅσοι ἀπὸ ἀσθένειαν τοῦ γήρατος ἀπέ-
λθον τῶν τῆν χρηστῶν. — 4. ὅσοι ἐξετέλεσαν τὴν πρᾶ-
ξιν ἀντικειμένου συγχύσεως τῶν αἰσθησέων ἢ τοῦ
ν δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχωσι συνειδήσιν τῆς πράξεώς
ἐξισποίνου αὐτῆς. Π. Ν. 84. 87. 88. 89. (Γαλλ.
1. Βαυαρ. Νμοσχ. (1834) 84 ἐπ. Βαυαρ. Ποιν.

νομοῖς καταστάσεως τοῦ κατηγορουμένου ζήτημα, ὡς πραγ-
ν εἰς τὸν καταλογισμόν τῆς πράξεως καὶ ἐκπεριεχόμενον εἰς
κύριον ζήτημα, ὑπάγεται εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐνόρκων. Α. Π.
30. — Εἶναι ἀδιαφορὸν ἂν ἡ ἀναίτιος σύγχυσις τῶν αἰσθη-
σέων προέκυπτεν ἐκ φυσικῆς ἢ ἠθικῆς αἰτίας. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ
86 ἀρθ. 4 ἐρριζοντο. ὅτι «πρᾶξις τις δὲν καταλογίζεται
πανταὶ αὐτὴν ἐν καταστάσει ἀναιτίου συγχύσεως τῶν αἰσθη-
σέων, καθ' ἣν δὲν ἔδυναντο νὰ ἔχωσι συνειδήσιν τῆς πρά-
ξιν τοῦ ἐξισποίνου τῆς πράξεως» ἐπεταί, ὅτι τῶν ἐνόρ-
κων νὰ ἀπαντήσωσι περὶ τοῦ ἂν ὁ κατηγορουμένος εἶχεν ἢ οὐ
τοῦ ἐξισποίνου τῆς πράξεως. ἡ ἐτυμολογία αὐτῶν
ἐτέλειαν ἀντικειμένην εἰς τὸ ἄρθρον 420 τῆς ποιν. δικον. καὶ
ἐρριζον. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 89. — Ἡ μέθῃ αἶρει ἢ μειοῖ τὸν
τῶν ἐξισποίνων πράξεων ἀναλόγως τῆς παραγωγῆς αὐτῆς
εἰ μὲν αὐτὴ ἦν ἀναίτιος, τελεία μὲν εὔστα, ἐντελῶς ἐξαλείφει τὸ
τοῦ δράστου, μετρία δ' εὔστα, ἔσται μὴ καταπύρρουσα ὁλοτελῶς
αὐτοῦ, ἐπισύρει μικροτέραν τινὰ τῆς ἐνόμου ποινῆς κατὰ τὰ
80 τοῦ Ποιν. Ν., εἰ δὲ τελεία, ἀλλ' ἐκαστίως συμβᾶτα, προ-
κρίαν, ἣν ἠθέλην ἐπισύρει ἢ πρᾶξις, ἐὰν εἰ ἀμελείας ἐγένετο.
ἡ ἐξεπίτηδες πρὸς ἐκτέλεσιν ὥρισμένου ἀδικήματος τιμωρεῖται
ποινῆς, ἂν ἡ ἐντελεσθεῖσα ἦναι αὐτὴ ἐκείνη ἢ μελετηθεῖσα,
ἢ δὲ ἂν ἦναι ἄλλη παρ' ἐκείνην. Ὅθεν ἡ ὑπαίτιος μετρία
δὲν ἀποκλείεται ὁλοτελῶς ἢ λειτουργία τοῦ λογικοῦ, οὐδὲως
ἢ περίπτωσις προβλέπεται ἐπηρεάζουσα ἐπωδήποτε τὴν κατα-
πύρρουσιν καὶ δὲ εὐλόγως, διότι, ἀρ' εὐ ἡ τελεία ὑπαίτιος μέθῃ
ἐνέγκλητος, κατὰ μείζονα λόγον ἢ μὴ ἀφαιρούσα ἐντελῶς τοῦ
ἐργασίαν ὑπαίτιος μετρία μέθῃ, καθὼ περιέχουσα πολλῶν πλείονα
ἐν πλήρη τὰ τοῦ καταλογισμοῦ στοιχεῖα δεόν αὐστηρότερον νὰ
δίδου δ' ἐπιεικτέρας τιμωρίας μὴ ὑπάρχοντος, ἀρ' εὐ ἡ μέθῃ
καὶ μέθῃ τιμωρεῖται διὰ τῆς ποινῆς τῆς ἀποπέρας, ἢ δὲ ὑπαί-
τιος τῆς ἀμελείας, ἀποκλείσθαι ὁλοτελῶς, ἀποτελοῦσα ἐλα-
ττω τοῦ αὐτουργοῦ περίπτωσιν. Α. Π. ποιν. 72 τοῦ 80.

ἐκ πασῶν τῶν περιστάσεων προκύπτει σαφῶς καὶ
ὅτι διὰ τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφε-
ραστάσεων δὲν εἶναι μὲν ἐντελῶς ἀποκλεισμένη τοῦ

λογικού ή ενέργειας, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὅμως εὐσυνιδῶς τεταραγμένη καὶ ἡλαττωμένη, ὥστε ἐξ αἰτίας ταύτης λείπουν τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς τελείας καὶ παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένης ποινῆς προαπαιτούμενα, τότε καταγινώσκεται μικροτέρα τις παρὰ τὴν ἐννομον ποινὴν, καὶ τοῦτο καθ' ὅσον ἡ ἐπιδικητικὴ καταλογισμοῦ κατάστασις ἐλαβέν ἀποδεξιμμένως μεγαλειότεραν ἢ μικροτέραν ἀλλοιωσιν κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρων 49 καὶ 50. Π. Ν. 86 §. 511. (Bauar. Νρμχρ. (1834) 82).

Ν. Ἐν τῇ περιπτ. τοῦ ἄρθρου 87 ὁ ἐλάχιστος ὅρος τῆς ἐφαρμοστῆς ποινῆς ἀπέκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ κυριαρχικῶς δικάζοντος τὸ πραγματικὸν μέρος τῆς ὑποθ. δικαστοῦ τῆς εὐθείας, ἅτε ἐξαρτώμενος ἐκ τῆς δικασ. πραγματικῆς ἐξετάσεως περὶ τοῦ κατὰ πόσον προέκυβεν, ὅτι αἱ τοῦ πράξαντος διανοητικαὶ δυνάμεις ὑπῆρχον τεταραγμέναι καὶ ἡλαττωμέναι ἐν τῇ κρίσει τοῦ πράξαντος. Α. Π. ποιν. 102 τοῦ 69.—Κατὰ τὰ ἄρθρα 87 καὶ 49 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου εἰς τοὺς ἔνεκα ἀνατίτου συγχύσεως τῶν αἰσθητικῶν ἢ τοῦ νοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀδικήματος, καταλογισμένης διὰ προσκαίρων δεσμῶν, ἔχοντας οὐχὶ ἐντελῶς ἀποκλεισμένην ἀλλ' εὐσυνιδῶς τεταραγμένην καὶ ἡλαττωμένην τοῦ λογικοῦ τὴν ἐνέργειαν, ἡ ποινὴ ἐλαττωταί, ἀλλ' οὐχὶ ἐπέκεινα τοῦ ἡμίσεως, καὶ ἐὰν ἐντελέθῃ ἡ ποινικὴ διάρχεια γίνηται βραχυτέρα καὶ τοῦ ἐλάχιστου βαθμοῦ τῶν προσκαίρων δεσμῶν, ἔσιν τότε καὶ καταψήφίζεται ἡ ποινὴ τῆς εἰρκτῆς. Ἐκ τούτων ἔπεται, ὅτι ὁ νόμος ἀπέθηκεν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἐπιβάλλοντος τὴν ποινὴν δικαστοῦ τὸν προεδρισμὸν τοῦ μεγέθους τῆς ποινῆς κατὰ τὰς συγκεκριμένας ἐκάστοτε περιστάσεις, ὥστε αὐτὸς μόνον τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς ποινῆς (δῆλ. τῶν εἰκοσαστῶν δεσμῶν) δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ. Α. Π. ποιν. 50 τοῦ 72. Ὅθεν τιμωρομένης κατὰ τὸ ἄρθρον 293 ἀριθ. 1 τοῦ ποιν. νόμου τῆς ἀναίρεστος, ἐὰν δὲν συνείδησι τῶν ἐν τοῖς κατόπιν ἀριθ. σημειωμένων περιστάσεων, διὰ δεσμῶν δεκαπέντε μέχρις εἰκοσιν ἐτῶν, τὸ δικ. τῶν συνείδησιν ἐνταί: τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ δύναται ἐπιβάλλειν καὶ ποινὴν εἰρκτῆς καὶ ποινὴν δεκαεπτά καὶ δεκαετῶ ἐτῶν. Α. Π. ποιν. 50 τοῦ 72. Ἡ δὲ εἰς τὸ ἀδικήμα προμεμελετημένου φόνου ἐπιβαλλομένη ποινὴ θανάτου καταψήφίζεται: εἰς ἰσοθία δεσμῶν, εἰς πρόσκαιρα δὲ δεσμὰ δύναται νὰ καταδικασθῇ εἰς ἰσὺς ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις ἐκ τῆς κρίσεως δὲ τοῦ δικ. τῶν συνείδησιν, ἐκτιμῶντος τὰς περιστάσεις, ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιμέτρησις τῆς ποινῆς ἐντὶ τῶν ὁρίων τοῦ νόμου· αὕτη δὲ ἀνεξέλεγκτός ἐστι. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 73. 23 τοῦ 85. — Τοῦ ἄρθρου 87 ὁρίζοντος, ὅτι ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ὁριζομένη περιπτώσει καταγινώσκεται μικροτέρα τις παρὰ τὴν ἐννομον ποινὴν κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρ. 49 καὶ 50, καθ' ἣ προκειμένου νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸ τεταλειωμένον ἀδίκημα ἡ ποινὴ τῆς εἰρκτῆς ἐπιβάλλεται εἰς τὴν ἀπόπειραν αὐτοῦ ἡ ποινὴ ἡλαττωμένη κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἀλλ' οὐχὶ καὶ κατωτέρα τοῦ ἡμίσεως τῆς ποινῆς, ἥτις ᾗθελεν ἐπιβληθῇ εἰς τὸ τεταλειωμένον ἀδίκημα, ἔπεται, ὅτι: καταδικασθέντος τινὸς ὅτι, ἐρεθισθεὶς διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν καὶ βλαβερῶν αἰκιῶν, ἐν ὧρα καθ' ἣν ἡ τοῦ λογικοῦ ἐνέργεια ἦν ἐκ τοῦ φέδου εὐσυνιδῶς τεταραγμένη καὶ ἡλαττωμένη, δύναται

τὸ δικ. τῶν συνεδρῶν νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ποινὴν μεταξὺ τῶν 2 1/2 ἐτῶν, ὡς πρωτότατον ἀνυπερβλήτου ὅρου. καὶ τῶν δέκα ὡς ἀνωτάτου ἀναλόγως τῶν προκρινουσῶν περιστάσεων ὑπὲρ τῆς μείζονος ἢ μικροτέρας ἐλαττώσεως. Α. Π. ποιν. 161 τοῦ 83. Ὅθεν, ἐὰν ὁ ἀνακριθεὶς κρίνῃσι τοὺς κατηγο. κατὰ τὸ ἐδ. 2 τοῦ 293 ἄρθρου ἄλλ' οὐχὶ διὰ χρεπῶν ἐνεδισμῶν κατὰ τὸ ἐδ. 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, νομίζωσι τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν δύναται νὰ ἐπιβίῃ τῷ ἐνὶ μὲν ὁκταετῇ εἰσκήτῃ, τῷ ἑτέρῳ δὲ πρόσκαιρον δεσμὴν δεκαεσίου ἐτῶν κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν αὐτοῦ περὶ τοῦ βάρους τῆς ἐνοχῆς ἐκαστοῦ τούτων. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 83. — Τὸ ζήτημα τῆς μεθῆς εἰς βελόνην ἐλαττοῦντα τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστον καὶ ἀντιφατικὸν πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐκ συστάσεως καὶ ἐκ προθέσεως διαπράξεως ἀξιόποινον πράξεως, διότι καὶ οἱ ἐν καταστάσει τοιαύτης μεθῆς διατελούντες δύνανται νὰ διαπραξῶσιν ἀξιόποινον ποῶν καταλογιστέων αὐτοῖς. Α. Π. ποιν. 440 τοῦ 60, 28 τοῦ 66 — Τὸ ἄρθρον 87 τοῦ ποιν. νόμου δὲν ἐντέλλει τίνας εἶναι αἱ δικονομικαὶ τοῦ ἀνθρώπου καταστάσεις, αἱ μὲν ἀποκλείονται μὲν ἐντελῶς τοῦ λογικοῦ τὴν ἐνέργειαν, ἐλαττοῦται ὅμως αὐτὴν, ἀλλὰ παραμένει κατὰ τοῦτο εἰς τὸ προηγούμενον 86 ἄρθρον ὅθεν ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ εἶναι ἀχαρίστως συνδεδεμένη πρὸς τὸ 86 ἄρθρον, ὅπου ἐπομένως δεῖται ὡς αὐτῶς νὰ παρατίθεται μετὰ τοῦ 87 ἐν τῇ ἀποστάσει, ἡ δὲ παράλειψις αὐτοῦ ἐπάγει ἀντισειν. Α. Π. ποιν. 53 τοῦ 64. — Ἐλαττομένης τῆς ἐνόμου ποινῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 87, δακτικὴ μόνον ἡ σύγκρισις τῶν αἰσθησιμῶν καὶ τοῦ νόυ, ἢ τὰς ἁπλῶς οὐσιαστικῶς τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ, τὴν ἀνάγκη. ἔπεται ὅτι ἐπιβαλλέται πλήρης ἢ ἐννοεῖται ποινὴ, δακτικὴ ἢ σύγκρισις τὴν ὑπαίτιον. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 73. — Πρὸς μείωσιν τῆς καταγνώσεως ποινῆς ἐνεκα μετρίως συγχύσεως τῶν φρενῶν τοῦ πράξαντος ἢ συγχύσις ἀνάγκη νὰ προκύβῃ σαφῶς καὶ ἀνεκδοκίμως κατὰ τὴν βῆχην διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 87, οὐχὶ δὲ ἀπλῶς νὰ ἐνδειχθῇ ὡς πιθανόν. Α. Π. ποιν. 122 τοῦ 83. — Τοῦ ἄρθρ. 87 τινέοντες καταδίκῃς κανόνι πρὸς ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ἔπεται ὅτι ἐπιτετραμμένοι τὴν ἐπιμέτρησιν αὐτῆς συνδίδου καὶ οὐχὶ ἀποραινόμενοι τὴν ἐνοχὴν ἐνερκεῖς δικαιούται νὰ ἀποραινῇται περὶ αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 53 τοῦ 91. Διαφωνοῦσιν εἰκότως αἱ ἀρχαιότεραι ἀποφάσεις. (Ἦν ἄρθρ. 420 Ποιν. Δικ.).

88. Κατὰ καθολικῶν, διδαγμένων ἀρκετῶς ὥστε νὰ ἐννοήσωσι τὸ ἀξιόποινον καὶ τὰς συνεπειὰς τῶν πράξεων τῶν, καταγνώσκονται μόνον αἱ εἰς τὸ ἄρθρον 84 ὁρισμέναι ποιναὶ καὶ αὗται ὅμως, ἐὰν ὑπαρχοῦν ἄλλοι λόγοι, καθιστῶντες τοὺς τοιαύτους ἐλαγώτερον καταλογισμοῦ ἐπιδικαστικούς, πρέπει νὰ σμικρυνθῶσιν ἐπὶ μᾶλλον, κατὰ τὸ μέτρον τὸ προσδιοριζόμενον εἰς τὸ 87 ἄρθρον, Π. Ν. 84 §. 515. (Βασιλ. Ποιν. Ν. 120 § 5).

89. Ὅστις εἰς κατάστασιν ἐπιδικαστικῶν καταλογισμοῦ ἀπεστατον ἀξιόποινον πράξιν, καὶ, πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς, μετέστηται αὐτὸν εἰς κατάστασιν συγχύσεως τῶν αἰσθησεων καὶ τοῦ νόυ διὰ ποτεῦ ἢ ἄλλων μέσων, τιμωρεῖται μὲ ποινὴν πλήρη

μέν, ἐὰν ἢ εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν πραγματικῶς ἐκτελεσθεῖσα πρῶξις ᾗναι ἢ μελετηθεῖσα, ἡλαττωμένην δέ, ἐὰν ᾗναι ἄλλη παρὰ ταύτην. Π. Ν. 86, 4. 90. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 121 § 9 Νῦσχ. (τοῦ 31) 84 ἔ.),

90. Ὅστις ἐξετέλεσεν ἀξιόποιόν τινα πρῶξιν εἰς ἑλληνικῆς ἐνεργείας κατάστασιν, ἀποκλείουσιν μὲν κατὰ τὸ ἀρθ. 86 ἀριθ. 4 πάντα καταλογισμὸν, προξενημένην ὁμοῦς ὑπαιτιώσ, τιμωρεῖται κατὰ τὴν ἀναλογίαν καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἐνσχῆς, μετέκρινεν τὴν ποινὴν, τὴν ὅποιαν ἤθελεν ἐπισύρει εἰς ἑαυτὴν ἢ πρῶξις αὕτη, γινομένη ἐξ ἀμελείας. Π. Ν. 43 ἔ. 86, 4. 89. 513. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 121 § 9, Νῦσχ. (1831) 84 ἔ.).

91. Μόνη τοῦ νόμου ἡ ἄγνοια δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀποκλείσῃ τὸν καταλογισμὸν. Π. Ν. 1. 92 ἔ. (Βαυαρ. Νῦσχ. (1831) 85).

92. Δὲν καταλογίζεται εἰς τὸν πράττοντα ἢ πρῶξις ἐκείνη, ἣτις ἐκτελεῖται μὲν παρ' αὐτοῦ νομιζομένη θεμιτὴ καὶ ἀνέγκλητος καθ' ἑαυτήν, εἶναι ὁμοῦς, ἕνεκα τῶν ἀγνώστων εἰς αὐτὸν περιστατικῶν, ἐγκληματικῇ. Π. Ν. 91 ἔ. (Βαυαρ. Νῦσχ. (1831) 87 ἔ. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 72, 121).

93. Πρῶξις ἀξιόποιος, τῆς ὅποιας τὸ βᾶρος αὐξάνουν ἀγνωστοί τινες εἰς τὸν πράξαντα σχέσεις, δὲν καταλογίζεται εἰς αὐτόν, εἰμὴ ἐξ ὅσον ἔκειτο εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ κατὰ τὰ γνωστὰ εἰς τὸν ἴδιον περιστατικά. Π. Ν. 45. 92. (Βαυαρ. Νῦσχ. (1831) 87 ἔ. Βαυαρ. Π. Ν. 72, 121).

94. Ἡ ὡς ἀξιόποιος χαρακτηριζομένη πρῶξις, τὴν ὅποιαν ὑπολαμβάνων τις ἐξ ἀπᾶτος 1), ἢ ἐξ ἀγνοίας τῶν πραγμάτων, θεμιτὴν καὶ ἀνέγκλητον, ἐπιχειρεῖ ἄνευ τῆς προσήκουσας προνοίας καὶ τῶν δυνατῶν πληροσφιῶν, καταλογίζεται μὲν εἰς αὐτόν, ἐπισύρει δὲ εἰς ἑαυτὴν τὴν ποινὴν τῆς ἀμελείας. Π. Ν. 43 ἔ. 91 ἔ. 514. (Βαυαρ. Νῦσχ. (1831) 87 ἔ. Βαυαρ. Π. Ν. 72, 121)

1) ἐκ πλάνης

95. Δὲν ἀποκλείει τὸν καταλογισμὸν ἡ δόξα, ὅτι τὸ παρὰ τῶν νόμων ἀπαγορευόμενον ἐπὶ ποινῇ εἶναι θεμιτὸν κατὰ τὴν συνείδησιν, ἢ κατὰ τὴν θρησκείαν, ἢ κατὰ τὴν φύσιν τοῦ τέλει καὶ σκοποῦ ἢ τοῦ κινεῦντος αἰτίου. Π. Ν. 92. (Βαυαρ. Νῦσχ. (1831) 90).

96. Μένουσιν ἀκαταλόγητοι αἱ πράξεις, εἰς τὰς ἑποίας ἀναγκάζεται τις δι' ἀκαταμάχητον φυσικῆς 1) βίας, ἢ δι' ἀπειλῶν ἡνωμένων μετ' παρόντα καὶ ἀφεντεον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς, τιμῆς (chasteté) 2), ἢ ἐλευθερίας τοῦ ἀναγκάζομένου αὐτοῦ, ἢ τῶν ἐξ αἵματος ἀνιόντων καὶ κατιόντων συγγενῶν τοῦ, τῶν ἀδελφῶν, ἢ τοῦ συζύγου. Π. Ν. 56, 3. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 64 (Βαυαρ. Νρμχδ. (1831) 91).

1) τιμαστικῆς 2) ἀγνείας

97. Ἀπλῇ προσταγῇ εἰς ἐκτέλεσιν τινος ἀξιοποίνου πράξεως δὲν καθιστᾷ τὸν ἐκτελέσαντα αὐτὴν ἀτιμώρητον· ἀλλ' ἐσχέτως δημοσίας τις ὑπάλληλος ἢ ἀρχὴ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀρμοδιότητος τοῦν προστάξουσιν διὰ τῶν νομίμων διατυπώσεων εἰς ἀρχάς, ἢ δημοσίους ὑπάλληλους ἢ ὑπηρετας, ὑποκειμένους αὐτοῖς, πράξιν, ἣτις εἶναι τιμωρητὴ ὡς ἀπλῇ κατάχρησις ἢ ὡς 1) παράτασις τῶν δημοσίων καθηκόντων. δὲν τιμωρεῖται εἰς τοιαύτην περιστάσιν εἰμὴ μόνον τὸ προστάττον μέρος, τὸ δὲ ὑπεῖκον ἐξαίρεται· τῆς ποινῆς. (1) Π. Ν. 56, 3. 98. 128. (Βαυαρ. Νρμχδ. (1831) 92).

1) παρέλκει τὸ, ὡς

98. Πρῶξις τις, γενομένη μὲν διὰ σιωπηλῆς ἢ ῥητῆς ἀδείας τοῦ βλαπθέντος, ἀπηγορευμένη δὲ ἐπὶ ποινῇ, μένει εἰς ἐκείνας μόνον τὰς περιπτώσεις ἀτιμώρητος· καθ' ἃς αὕτη, μὴ κινδυνεύοντος ἐντεῦθεν παντάπασι τοῦ δημοσίου 1), ἀποτινέται εἰς θάλασσαν ἢ βλάτην τῆς ἰδιοκαταρίας. Π. Ν. 516. (Βαυαρ. Νρμχδ. (1831) 92).

1) ἄνευ δημοσίου τινὸς κινδύνου

(1) Ἐπὶ τῶν παραβάσεων τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου δὲν ἐφαρμόζεται· ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 97 τοῦ ποιν. νόμου. (Ν. ΧΜΠ' περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν. Ἄρθρον 92).

Ὁ ἀρμόδιος τμηματάρχης, κατ' εἰσήγγησιν τοῦ ἐποίου δ' Ὑπουργὸς ὑπέγραψε τὴν παράνομον πράξιν, εἶναι συνυπεύθυνος τῷ Ὑπουργῷ, πλην ἐάν, ἀποποιηθεὶς, διατάχῃ παρ' αὐτοῦ ἐγγράφως, ἵνα συντάξῃ αὐτήν. — Συνυπεύθυνος εἶναι ὡσαύτως καὶ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου, ὅστις ἐθεώρηται τὴν εἰρημένην πράξιν πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ ὑπογραφῆς αὐτῆς. (Ν. ΧΕ' περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν διατάξεων τοῦ περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν Νόμου, Ἄρθρον 3).

99. Ὅπου ἀνωτέρα βοήθεια 1) δὲν δύναται νὰ ἀποτρέψῃ παράνομον τινα ἐπιθέσιν, ἢ δι' οἰκείας δυνάμεις ἄμυνα συγχωρεῖται. — 1. ἐναντίον πάσης βίας καὶ παρανόμου ἐπιθέσεως εἰς πρόσωπον, ἡνωμένης μὲ κίνδυνον ζωῆς, υἱείας, ἐλευθερίας, ἢ τιμῆς 2). — 2. ἐναντίον βιαιοπραγιῶν, αἰτινες τείνουσι πρὸς βλάβην τῆς ἀρραγιστοῦ ἀκινήτου ἢ κινητῆς ἰδιοκτησίας. — 3. κατ' ἐκείνων, οἵτινες συλλαμβάνονται ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτει. — 4. κατὰ τῶν ζητούντων νὰ ἐπιπέσωσι βιάως, νὰ εἰσέλθωσι εἰς ῥήξεως, ἢ μὲ οἰονομήματα ἀθέμιτον τρόπον νὰ εἰσβάλλωσιν εἰς πράγματα 3) παρ' ἄλλου διακατεχόμενα. Π. Ν. 100, 101, 106, 107, 205, Ποιν. 168, 209. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 94 καὶ ἐπ.).

1) βοήθεια τῆς ἀρχῆς 2) ἀγνείας 3) κτήματα

Ν. Ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων διαλαμβάνουσα, εἰ δὲν εὑρίσκατο ὁ κατηγορούμενος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως εἰς κατάστασιν ἀμύνης, καθ' ἣν δὲν ἐδύνατο «ἄλλως» νὰ ἀποτρέψῃ βιάσαν καὶ παράνομον κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσιν. δὲν εἶναι σύμφωνα πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ άρθρου 99 τοῦ ποιν. νόμου καθότι μὴ ἐκφράζουσα, εἰ «ἡ βοήθεια τῆς ἀρχῆς ἐλαττεῖ» καταλαμβάνει εἰς ὅσον διὰ τῆς γενικωτέρας λέξεως «ἄλλως» ἂν οἱ ἐνόρκοι δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν ἄλλην τινα ἰδιωτικὴν βοήθειαν ὡς περιστομένην τυχόν, ἥτις ὅμως καὶ ἐν περιστάσει, δὲν διεκώλυε τὸ νόμιμον τῆς ἀμύνης, τὸ ἐκ μόνης τῆς ἀπορίας τῆς δημοσίας ἀντιλήψεως ἀποτελούμενον. Α. Π. ποιν. ἀπ. 19 τοῦ 65. Τὸ ἐπ' ἡμῖν φρονούμεν εἰ καὶ ἐπαρκὴς ἰδιωτικὴ βοήθεια ἀποκλείει τὴν ἀμυναν).

100. Ἡ κατὰ τὴν τριαύτην ἄμυναν γενομένη βία, ἢ ἡ ἀναιρεσις τοῦ προσβαλλόντος, εἶναι ἀτιμώρητος, καθ' ὅσον ὁ ἀμυνόμενος δὲν ὑπερέβη τὰ νόμιμα ὅρια (ἄρθρ. 102 καὶ 103) (1) Π. Ν. 99, 101, 105, 205.

101. Ὁ βοηθῶν ἐμπράκτως ἄλλον τινα, εὑρισκόμενον εἰς κατάστασιν συγχωρημένης ἀμύνης, ἔχει χάριν αὐτοῦ ὅλη τῆς ἀμύνης τὰ δίκαια ὡς ὁ προσβληθείς αὐτός. Π. Ν. 99, 100, 205.

102. Ἡ διὰ βίας 1) ἄμυνα δὲν εἶναι ἀτιμώρητος, ὅταν ὑπάρχουσι καιρὸς καὶ εὐκολία πρὸς χρῆσιν μικροτέρων καὶ μὴ ἀγνώστων εἰς τὸν προσβαλλόμενον μέσων, δι' ὧν οὗτος δύνα-

(1) Ὁ νεώτερος βαυαρικὸς νόμος τοῦ 1861 ῥητῶς ὥρισεν, εἰ καὶ ἡ κατὰ τρίτου προσώπου ἀπευθυνθεῖσα προσβολὴ ὑπὸ τοῦ ἀμυνομένου δὲν τιμωρεῖται, καθ' ὅσον δὲν δύναται νὰ ἀποδοῇ αὐτῷ ὁδὸς ἢ ἀμέλεια. Ἀλλ' οὐχ ἥτον καὶ παρ' ἡμῖν ἰσχύει τὸ ἐν Βαυαρίᾳ ὅρισθὲν, καίπερ μὴ περιλαμβανόμενον ῥητῶς ἐν τῷ ἡμετέρῳ νόμῳ, ὡς ὁρμωμένῳ ἐκ τῆς ἀρχῆς, εἰ ἡ ἀμυνα εἶναι ἀείποτε θεμιτὴ.

ται, ἄνευ παντὸς κινδύνου, νὰ ὑπεκφύγῃ 2) τὴν ἐπιθεσιν, νὰ ἐξατραλίσῃ τὸ ἐπαπειλούμενον κτήμ᾽ αὐτοῦ, ἢ ἄλλως νὰ ματαιώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ προσεαλόντος. Π. Ν. 100. 104. 205. (Βασαρ. Ποιν. Ν. 427).

1) ἰδιωτικῇ 2) ἀποφύγῃ.

103. Ἡ διὰ βίας 1) ἄμυνα, ὅταν ἀνάγκῃ τὴν ὑπαγορεύῃ, δὲν πρέπει νὰ ἐκτείνεται πέραν τοῦ δέοντος, οὐδὲ συγχωρεῦνται εἰς αὐτὴν ἄλλα ἐπικινδυνότερα ὑπερασπίσεως μέτρα ὅσ' ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα, κατὰ τὰς προκαίμενας περιστάσεις, πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου. Π. Ν. 100. 104. 205.

1) ἰδιωτικῇ

104. Ἐὰν εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ὑπερβάσεως τῶν ὁρίων τῆς ἀμύνης προκύπτῃ μετὰ πιθανότητος ἐκ τῶν περιστάσεων, ὅτι ὁ προσεληθεὶς ὑπερέβῃ τῆς συγχωρημένης ὑπερασπίσεως τὸ μέτρον ἀπὸ τοῦ αἰφνιδίου, ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν φόβον, ἢ ἀπὸ ταραχὴν τοῦ νῆτος, ἢ ὑπερβάσεις αὐτὴ δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς αὐτόν. Π. Ν. 99. 103.

105. Ἡ ἀναίρεσις ἢ ἡ βλάβη τοῦ παρὰ νόμου προσβολῆως, ἥτις γίνεται μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιθέσεως, καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ κινδύνου, εἶναι τιμωρητὴ. Π. Ν. 100. 205.

106. Δὲν τιμωρεῖται ὅστις ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τῆς ἀμύνης ἐξετέλεσεν ἀθέμιτόν τινα πράξιν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποτρέψῃ παρόντα τινά, καταπειγόντα, καὶ ἄλλως ἀναπότερπτον κίνδυνον τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ ἢ ἐνὸς ἄλλου ζωῆς. Π. Ν. 99. 205. (Βασαρ. Νμοσχδ. (1831) 103).

107. Εἰς τὴν παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένην ποινὴν ὑπόκειται ὅστις ἐπάγει ἐπιτηδὲς τὴν κατάστασιν τῆς ἀμύνης, ἢ ἄλλως καταναγκαστικὰς περιστάσεις, καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦτο πράττει ἀξιόποιόν τινα πράξιν εἰς τὴν περίπτωσιν δέ, καθ' ἣν ὑπεράσκει τις τὰ ὅρια τῆς ἀμύνης, ἢ παραλείπει τὴν μένυσιν ἀναίρετέως τινος γενομένης ἐν καιρῷ ἀμύνης, ἰσχύουσιν οἱ εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον βιβλίον τοῦ παρόντος ποινικοῦ νόμου περίληφθενόμενοι ὅρισμοι. Π. Ν. 99 ε, 205. 300. 310. 687.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Περὶ μέτρου τῆς ποινῆς.

108. Ἡ ποινὴ πρέπει νὰ μετρηθῇ ἐπ' ἀκριβεῖα, κατὰ τοὺς

ὅρους τοῦ νόμου, ἀναλόγως μὲ τὴν φύσιν τῆς πράξεως καὶ τῆς ιδιότητος τοῦ πράξαντος· ὅθεν — 1. πᾶσα ποινή, τῆς ἐποικίας προσδιώρισεν ὁ νόμος τὸ μέγιστον καὶ ἐλάχιστον μέτρον, πρέπει νὰ καταγινώσκηται· ἐντὺς τῶν ὅρων τούτων, ἄρεῦ λαμβανώσιν ὅλαι αἱ περιστάσεις. — 2. ὅπου ὁ νόμος προσδιορίζει, ὡς ἡ πλείοντα ποινῆς εἶδη τοιούτοτρόπως, ὥστε ἡ τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ, ἔργον τοῦ δικαστηρίου εἶναι· νὰ ἀποφασίσῃ τὸ προσφορώτερον εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν. — 3. ἐν συγχωρεῖται εἰς τὴν δικαστὴν νὰ μεταβάλλῃ τὸ παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένον εἶδος τῆς ποινῆς, εὐδὲ νὰ ὑπερβαίῃ ἢ νὰ καταβιάξῃ ὑπὲρ τὸν ἐλάχιστον ὅρον τὸ παρὰ τοῦ νόμου τεταγμένον μέτρον αὐτῆς. Π. Ν. 8. 11. 12. 13. 14. 15. 40. 50. 130. 191. 208. 214. 230. 293. 294. 310. 320. 321. 510. 517 ε. 529. 533. 552. 557.

109. Ὁ ἐναγὴς πολλῶν ἀξιοποινῶν τοῦ αὐτοῦ ἢ διαφόρων εἰδῶν πράξεων, ἢ ὁ ἐξακολουθήσας ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἢ εἰς πολλῶν μερικωτέρων πράξεων τὴν αὐτὴν ἀξιοποινὴν προξεν. τιμωρεῖται κατ' ἐκείνην τὴν προξεν., εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ἐπιβεβλημένη ἢ βαρυτέρα ποινή· αἱ δὲ λοιπαί, ἐπιμετρουμένης τῆς ποινῆς, πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἰδιαίτεραι ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις. (1) Π. Ν. 45. 55. 110. 112. 115. 116. 119. ΣΠΝ. 47. 120. (Βαυαρ. Νμοσχ. (τοῦ 1822) 90). (Παρὰ Γαλλοὺς ἐπικρατεῖ ἡ συγχώνευσις τῶν ποινῶν ἐπὶ τῶν συρρέουσων πράξεων. Ὅθεν ἡ ἐπὶ τῇ ἐπισυρεύσῃ τὴν βαρυτέραν ποινὴν προξεν.

(1) Ἡ ὅφ' ἐνὸς προσώπου διάπραξις πλειόνων τῆς μιᾶς καλοῦσιν πράξεων πρὸ τῆς ἐπὶ τινι ἐξ αὐτῶν ἐριστικῆς καταδικῆς καλεῖται ἐν τῷ ποινικῷ δικαίῳ συρρέουσα ἀδικημάτων (concursum delictorum). Ἀλλὰ συρρέου καλεῖται κατ' ἄλλους καὶ ἡ διάπραξις πλειόνων ἀδικημάτων πρὸ τῆς ὅπωςδήποτε ἀποδείξεως τῆς ἐπὶ τινι ἐξ αὐτῶν καταγενομένης ποινῆς. Σημειωτέον ὅτι τὸ μὲν ἄρθρ. 110 προβλέπει περὶ τῆς τυπικῆς συρρέου (τῆς καθ' ἣν δηλονότι τὰ διάφορα ἀδικήματα προήλθον ἐκ μιᾶς πράξεως), τὸ δὲ ἄρθρ. 109 περὶ τῆς πραγματικῆς συρρέου (τῆς καθ' ἣν τὰ διάφορα ἀδικήματα διεπράχθησαν ἀλληλοδιαδόχως). Ἀλλὰ τὸ ἄρθρ. 109 περιλαμβάνει καὶ περὶ τῆς τιμωρίας τοῦ κατ' ἐξακολουθήσιν ἀδικήματος, δηλονότι τοῦ αποτελουμένου ἐκ πολλῶν αὐτοτελῶν πράξεων, ὧν ἕκαστον περιέχει πᾶσαν τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος, ἀπασαὶ δ' αἱ πράξεις αὗται ἐκπηγάζουσιν ἐκ τῆς αὐτῆς εἰς διάπραξιν ὠρισμένου ἀδικήματος ἐγκληματικῆς βουλήσεως.

καταδίκη τοῦ αὐτοῦργου ματαίωσι τὴν ἐπὶ ταῖς λοιπαῖς συρρέουσιν ἀξιοποινοῖς πράξεις· καταδικάζειν αὐτοῦ).

Ν. Ὅποτεν ὑπὸ πολλῶν μετὰ προηγηθεῖσαν συμφωνίαν διαπραγμάδοι συναφῆς ἀξιοποινοὶ πράξεις, ἀποδίδονται δὲ εἰς τινὰς ἐκ τῶν συγκαταχρησμένων καὶ ἄλλαι τοιαῦται, εἰς ὅς εἰ λοιποὶ δὲν συνεπράξαν, ἐκδικάζονται ἀπαραίτητον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου δυνάμει τῶν ἀρθ. 33 καὶ 34 τῆς Ποιν. Δικ. καὶ τοῦ ἀρθ. 109 τοῦ Ποιν. νόμου. Δίδει, μὴ ἐπιτρέποντος τῆς ἐπισφραγίσεως τῶν ποινῶν, συγχωρεστέαι αὐτὰ καταγινώσκοντες· τῆς ποινῆς τῆς ἐπιβαλλομένης· εἰς τὴν δεινότεραν πράξιν. Α. Π. ποιν. 128 τοῦ 68 καὶ ἑτέρας. (Ἰδὲ ἀρθ. 33 Ποιν. Δικ.).—Τοῦ μὲν ἀρθ. 34 τῆς Ποιν. Δικ. ἐρρίζοντες ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου διαπραττόμενα πλημμελήματα θεωροῦνται ὡς συναφῆ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ να εὐκολυνθῇ ἄλλο πλημμέλημα ἢ χάριν εὐστομωτέρας ἐκτελέσεως ἢ ἀποκρύψεως αὐτοῦ. τοῦ δὲ 109 τοῦ Ποιν. νόμου ἀπορῶντος εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν καὶ ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς, εἰς τὴν ἐκδικασίν των ἀξιοποινῶν πράξεων, ἔπεται ὅτι, ὁσῶς δὲν πρόκειται περὶ διευκολύνσεως ἄλλου πλημμελήματος ἢ εὐστομωτέρας ἐκτελέσεως ἢ ἀποκρύψεως αὐτοῦ, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ συγχρόνος ἐκδικασίς πάλιν καὶ συναφῶν ἀδικημάτων. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου διαπραγμάντων. Α. Π. ποιν. 110 τοῦ 1839. (Ὁμοιωθεῖν καὶ ἡμεῖς). Ἀλλὰ τινὰ παλαιὰν κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 59 ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθ. 33 τῆς Ποιν. Δικ. καὶ 109 τοῦ Ποιν. νόμου προκύπτει ὅτι ἐπιτρέπεται αὐτῇ, ὁσῶς δὲν ἐπέρχεται βλάβη, περὶ οὗ ἀρμόδιον ναποφνηται εἶναι τὸ δικαστήριον τῆς αὐταῖς.—Ἡ τῶν ἀδικημάτων συρρέη ἐσχατὸν εἶδος ἔχει τὴν εὐριστικὴν καταδίκην, μεθ' ἣν ἡ διάπραξις νέας ἀξιοποινοῦ πράξεως αἴρουσα τὸν λόγον τῆς ἐπιεικείας, τὸν προκαλέσασα τὴν περὶ συρρέως διατάξιν, διότι ὁ καταδικῶς καὶ αὐτὰ πρὸς αὐτὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς ἐλακολουθεῖ δεικνύων ἐπιμονὴν τὴν πρὸς τὸ διαπραττεῖν ἀδικήματα ταῖς, ἂν δὲν ἀποτελῇ ὑποτροπήν, ἐπιδεικνύουσαν τὴν τοῦ κατηγορουμένου θέσιν, ἐπὶ οὗδεσι ὅμως λόγῳ δύναται ναποτελεσθῇ τὴν ἐλαφρυντικὴν ὑπὲρ αὐτοῦ περίπτωσιν τῆς συρρέως, τῆς ἢ δικαιολογικῆς τῆς ἐπιεικείας ἕκαστος ἐπέλεξε δια τῆς μετὰ τὴν καταδίκην νέας ἐγκληματικῆς πράξεως. Ταύτην δὲ τὴν θεωρίαν καθιερώσεν ὁ ἡμέτερος ποιν. νόμος δια τοῦ ἀρθρου 109, καθ' ὃ ὁ ἐνορχος πολλῶν ἀξιοποινῶν πράξεων τιμωρεῖται «κατὰ τὴν πράξιν τῆς βαρυτέρας ποινῆς, τῶν λοιπῶν θεωρουμένων ὡς ἐπιδεικνυτικῶν περιστάσεων», διότι ἡ μετὰ τὴν τελεσθίδικον καταδικαστικὴν ἀπόφασιν διαπραγμάνουσα ἀξιοποινοῦς πράξις, ἀνυπαρκτος εἶναι κατα τὴν καταδίκην, οὐδὲν συρρέως στοιχείον περιέχει πρὸς τὴν ἐκδικασθεῖσαν καὶ ἕκαστα τούτου δὲν δύναται να ναποτελεσθῇ συρρέως περιστάσιν. Ἐξ ἄλλου διως ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἐστάνη κατὰ τοῦτο ἐπιεικώτερος, διότι τὸ μετὰ τὴν δίκην ἀδικήμα δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ὑποτροπῆς, εἰμὴ μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ποινῆς, καὶ ἂν ἦναι ἐκτελεσθεῖς πρὸς τὸ ἐκδικασθῆν (111 τοῦ ποιν. νόμου). ὅθεν τὸ κατὰ τὸν διαμεσοῦ χρόνον μετὰ τὸ δηλονότι τῆς καταδίκης καὶ τῆς ἐντέλους ἐκτίσεως τῆς ποινῆς διαπραγμάνον ἀδικήμα ἐκρίθη, ὑπὸ αὐτοῦ αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητον παντὸς ἐκδικασθέντος πρὸ τῆς τελεσεως τοῦ ἄλλου ἀδικήματος· καὶ ὁπλῆς εἰς τὴν ἐκτίσιν τοῦ ποιν. νόμου διατάξιν, μεθόπως ἐκ τῶν τῆς συρρέως ἢ ὑποτροπῆς διατάξεων ἰπηρεζόμενον· πρὸς ταῦτα δὲ οὐδὲως ἀντίκειται τὸ ἀρθρον 184

τοῦ ποιν. νόμου, οὐδ' ἐξ αὐτοῦ εὐλόγως δύναται τις νὰ παραγάγῃ ἐξ ἀνω-
διαστολῆς ἐπιχείρημα, διότι τοῦτο ἐκ συμφωνῶν πρὸς τὸ ἄρθρον 112 ἐνο-
μοθετήθη ἰδίως, ὅπως συμπεριλάβῃ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐπιχειροῦντος διὰ
βίας κατὰ προσώπου ἀπόδοσιν ἐκ τῶν φυλακῶν ὑποδίκου. Ἐπεὶ ἄντι τοῦ
ἁρθρου ἐκείνου ἤθελεν ὑπαγεῖν εἰς τὴν τῶν ἀδικημάτων συρροὴν τὴν ὑπὸ
τοῦ ἁρθρου 109 προβλεπούμενην. Δ. Π. ποιν. 8 τοῦ 80, 148 τοῦ 83, 67
τοῦ 89, 213 τοῦ 94. / Συμφωνοὶ Oriolan, Garrand, Dalloz. Contra
Δ. Π. ποιν. 17 τοῦ 77, καθ' ἣν ὑφίσταται συρροή, καὶ διὰ τὰ μετὰ τὴν
καταδίκην, ἀλλὰ πρὸ τῆς παντελοῦς ἐκτίσεως ἢ ἀποστέσεως τῆς ποινῆς
διαπραττόμενα ἀδικήματα. — Τοῦ ἁρθρου 100 ὁρίζοντες, ὅτι ὁ ἐνοχὸς τελε-
λῶν ἀξιοποίνων πράξεων τιμωρεῖται κατ' ἐκείνην τὴν πρᾶξιν, εἰς ἣν εἶναι
ἐπιβεβλημένη ἡ βαρυτέρα ποινὴ, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπιμετρούμεναι τῆς ποινῆς
πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἰδιαιτέραι ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις. ἔπειτα, διὰ
ἐπιβάλλεται ἡ εἰς τὴν βαρυτέραν πρᾶξιν ἀπειλούμενη ποινὴ, διὰ δὲ τὰς
λοιπὰς αὐτοτέρας δὲν ἐπιβάλλεται ἄλλη ποινὴ, ἀλλ' ἀπλῶς αὐταὶ λαμβά-
νονται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ κατὰ τὴν ἐπιμετρήσιν τῆς ποινῆς πρὸς
αὐτήν αὐτῆς, καθ' ὃ μέτρον ἤθελε κρίνει ἐπάνωκει τὸ δικαστήριον, ἀλλ'
καίποτε ἐντὸς τοῦ ὅρου τῆς εἰς τὴν βαρυτέραν πρᾶξιν ἀπειλούμενης ποινῆς.
Ἐν δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ δικαστήριον. Δ. Π. ποιν. 26 τοῦ 92 καὶ
πολλαὶ ἄλλαι. *Ὅθεν ὁ νόμος, δὲν ἀπαιτεῖ ἀναγκαιῶς νὰ παραγγιγῇ ἡ ἐνοχὴ
τοῦ τὰς ἀξιοποίνων πράξεων ἐκτελέσαντος ἐν τῇ αὐτῇ δικαιοδοσίᾳ καὶ διὰ
μίας ἀποφάσεως, ὅπως, ὅταν αἱ διαφοραὶ πράξεις ὑπάγονται εἰς τὴν ἀπο-
διδόχῃ διαφόρων δικαστηρίων, ἤθελεν εἶναι ἀδύνατον, ἀλλὰ καθιερωμένον
τὴν γενικὴν ἀρχήν, ὅτι ὁ ἀποκρίνομενος (εἴτε δηλ. διὰ τῆς αὐτῆς εἴτε καὶ
διὰ διαφορετικῶν ἀποφάσεων) κηρυχθεὶς ἐνοχὸς πολλῶν ἀξιοποίνων πράξεων
τιμωρεῖται διὰ τῆς ποινῆς τῆς βαρυτέρας πράξεως, τῶν ελαττοτέρων χρητι-
μεύουσιν μόνον πρὸς ἐπίτασιν τῆς βαρυτέρας ποινῆς. *Ὅθεν ἔπειτα, ὅτι ἡ
τὴν βαρυτέραν πρᾶξιν δικάζων ἐρείλει κατὰ τὴν ἐπιμετρήσιν τῆς ποινῆς νὰ
ἔχῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ελαττοτέρας πράξεις, εἴτε αὐτὸς συνδικάζει αὐτάς, εἴτε
ἐδικασθέντων αὐτῶν πρότερον. Δ. Π. ποιν. 21 τοῦ 82, 60 τοῦ 84, 0 τοῦ
67, 56 τοῦ 70. Προτεκλιθεῖν, ὅτι εἰς τὴν ἐρμηνείαν ταύτην ὁδηγεῖ καὶ ἡ
σκέψις. ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ ἤθελεν ἀρτῆται. εἰ
τῆς θελήσεως ἢ τῆς ἐπιμελείας τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ ἢ τοῦ εἰσαγγελοῦ,
εἴτε διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἀκρίτων δυνάμεων τῶν κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου δικῶν
προκαλοῦντος τὴν συγχώνευσιν τῶν καταγνωσθησομένων ποινῶν εἴτε διὰ
τῆς κηρυχθεῖσης εἰσαγωγῆς τὴν ἐπιβολὴν τῆς μίας κατὰ τὴν ἄλλην, ὅπου
προδήλως ἄτοπον. *Ὅθεν κατὰ τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τοῦ 109 ἁρθρου τὸ δικα-
στήριον τὸ δικάζον τὴν πρὸ ἑτέρας καταδίκης τελεσθεῖσαν πρᾶξιν δύναται,
εἰ μὴν αὕτη ἐπισύρει βαρυτέραν ποινὴν τῇ: ἤδη καταγνωσθείσῃ, νὰ ἐπι-
βάλλῃ ταύτην λαμβανόμενης ὑπ' ὄψιν καὶ τῆς ἤδη ἐδικασθησομένης πρᾶ-
ξεως ὡς ἐπιβαρυντικῆς περιστάσεως ἐντὸς τοῦ νομίμου μέτρου τῆς βαρυ-
τέρας ποινῆς, εἰ δὲ εἰς τὴν πρὸ τῆς καταδίκης τελεσθεῖσαν πρᾶξιν ὁ νόμος
ἐπιβάλλει ελαττοτέραν ποινὴν τῇ: ἤδη καταγνωσθείσῃ, δεκτικῇ: οὕτως ἐπι-
τάσεως, νὰ ἐπιτείνῃ ταύτην ἐντὸς τοῦ νομίμου μέτρου. Δ. Π. ποιν. 73
τοῦ 67. *Ἀλλὰ δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ἁρθ. 109 νὰ καταδικάζονται ὁ
ἐνοχὸς ἔπειτα, καὶ ἕνεκεν ἄλλης ἀξιοποίνου πράξεως προγενεστερῆς τῇ ἀπο-
φάσει, ἐν ᾗ πρᾶξις αὕτη ἐπισύρῃ τὴν ὑπάτην τῶν ποινῶν τὴν κατα-

γνωστίσαν πρότερον αὐτῶν, συγγενούσαν ἀνεπίδεκτον ἐπιτάξεως καὶ ἀποκλείουσιν ἐπομένως τὴν τῶν ποινῶν συσσωρευσιν, διότι εἰ καὶ μόνον ὤμαρταν τῶν ποινῶν δύναται νὰ ὑποστῇ, αὐταὶ ὅμως εἰσὶν ἀνεξάρτηται ἀλλήλων, ὥστε, ἂν ἡ πρώτη ᾔθελεν ἐξαλειφθῇ διὰ τινος τῶν ὑπὸ τοῦ 348 ἔχον διατακτομένων μέσων, ἡ δευτέρα ὅμως μένει ἀκεραία καὶ ἐννοεῖται νὰ ἐκτελεσθῇ. Δ. Π. ποιν. 84 καὶ 86 τοῦ 51. Συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἔργου 109 τοῦ Ποιν. Ν. καὶ τὸ ἄρθρον 47 ἐδ. 2 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας ὁρίζει, ὅτι ἡ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ νόμου ποινὴ κατὰ προσωπὸν καὶ ἄλλοτε καταδικασθέντος μετατρέχεται ἀναλόγως τῆς βαρύτητος τῆς πρεσβυτέρας ποινῆς ἐπὶ τοσούτον, ὥστε ἐν εὐδαιμονίᾳ περιπτώσει ἡ μετατρέψομένη αὕτη ποινὴ προστιθεμένη εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ πρώτου δικαστηρίου ἐπιβληθεῖσαν νὰ μὴ ὑπερβαίῃ τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς νομίμου ποινῆς, ἐπὶ δὲ διαφόρου εἶδους ποινῆς τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς βαρυτέρας ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τοῦ ἄρθρου τούτου πρὸς τὸ ἄρθρ. 109 συναγεται, ὅτι καὶ ἡ στρατ. ποιν. νομοθεσία καθιστοῖ τὸ ὅγμα τῆς συμμετροῦ ἐπιτάξεως τῆς βαρυτέρας ποινῆς. Δ. Π. ποιν. 224 τοῦ 72. Εὐνοήτων δὲ εἶναι ἡ τοῦ 109 ἄρθρου ἀρχὴ πρὸς τὸν νὰ ἵσχυση κατὰ πάντα καὶ ἐν τῷ δικαίῳ τῆς ἐκτέλεσεως, ὥστε κατ' εὐδαιμονίαν τρεπὼν δίκαιον ἢ ἐκ παραδρομῆς τῆς ἀγνοίας ἢ πῶλῃς ἰδιαιτέρων ποινῶν εἰς τὰ συρρέοντα ἀδικήματα νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος ἐκτίσιν ἀπασῶν τῶν ποινῶν τούτων. Δ. Π. ποιν. 130 τοῦ 98. *Ὅθεν καὶ αὐτὸς ὁ καταδικασθεὶς διὰ χωριστῶν ἀποφάσεων ὁμακάται νὰ ἐπιπλησθῇ τὸ τοῦ 109 ἄρθρου ἐνεργητῆμα, ἐν ὅσῳ διατελεῖ ἐπὶ ἐν τῷ στάδιον τῆς ἐκτέλεσεως τούτεστι τῆς ἐκτίσεως τῶν ἐπιβληθεισῶν αὐτῷ ποινῶν, πρὸς ματαίωσιν τῆς τῶν ποινῶν τούτων συσσωρευσεως, διότι τὴν τούτων συσσωρευσιν δὲ νόμος ἀποκρούει. Δ. Π. ποιν. 108 τοῦ 78, 14 τοῦ 76, 137 τοῦ 88. *Ὅθεν ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 109 ἀναγκαζομένη ἀρχὴ ἐφαρμόζεται ἐστὶ καὶ κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἐκτέλεσεως τῶν ἐπιβληθεισῶν ποινῶν ἐπὶ πράξεων ἐν συρροῇ διὰ διαφόρων ἀποφάσεων, παραλειφθῶν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου τούτου. Δ. Π. ποιν. 143 τοῦ 84, 70 καὶ 134 τοῦ 83. Κατὰ τὸ ἀνωτέρω διὰ μιᾶς μὲν τῶν ἀποφάσεων ἐπιβληθεῖσα ἐπὶ φυλακιστῇ φυλακίσεως ὅσο ἔτων, διὰ δευτέρας δὲ ἐπὶ φυλακιστῇ ἐπίσης φυλακίσεως τριῶν ἔτων, διὰ τῆς τρίτης δὲ ἐπὶ βιασμῷ ἐκκτῆς πέντε καὶ ἡμίσεως ἔτων, καὶ τῶν τριῶν δὲ τούτων πράξεων διαπραχθεισῶν πρὶν ἢ μιᾶ ἐξ αὐτῶν εἰσέλθῃ πρὸς ἐκδίκασιν, δεόν αἱ ποιναὶ αὗται νὰ συγχωνευθῶσι σύμφωνα πρὸς τὸ ἄρθρον 109 τοῦ Π. Ν. αὐτως, ὥστε καὶ τῶν τριῶν πράξεων ἡ ποινὴ νὰ ᾖ ἡ βαρυτέρα ποινὴ ἢ ὡς καταγνωστέα θεωρηθεῖσα ἐπὶ τοῦ βιασμοῦ, ἀλλ' ἐπιτεταμένη ἐνὸς τοῦ ἀνωτάτου ὅρου τῆς ἐπὶ τοῦ ἀδικήματος τούτου ἀπειλούμενης ποινῆς, τῆς ἐπιτάξεως ταύτης χωροῦσθαι λόγῳ τῶν ἐπιβαρυντικῶν περιπτώσεων ἐκ τῶν ἑτέρων πράξεων ἀντὶ τῶν ἰδιαιτέρως ἐπιβληθεισῶν ποινῶν. *Ὅθεν, ἂν τὸ δικαστήριον παραδεχθῇται μὲν τὴν πρότασιν περὶ συγχωνεύσεως τῶν ποινῶν, ἀλλ' ἀπορρίψῃ τὴν περὶ ἐπιτάξεως τῆς βαρυτέρας καὶ ἀφαίρεσιν τὸν διενυθέντα τῆς φυλακίσεως λόγον τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων χρόνον ἀπὸ τῆς ἐπιβληθείσης διὰ τὸν βιασμόν τῶν 5 καὶ 1/2 ἔτων ἐκκτῆς, παραβιάζει τὸ ἄρθρ. 109. Δ. Π. ποιν. 103 τοῦ 83, 139 καὶ 140 τοῦ 83, 70 καὶ 83, 133 τοῦ 92 κτλ.) αὐτῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἶον 103 τοῦ 83, 70 τοῦ 83, 133 τοῦ 92 κτλ.) ὁ καταδικασθεὶς δικαιεῖται νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπως ζητήσῃ

τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθ. 109, τὸ δὲ δικαστήριον, ἐφαρμόζον αὐτό, δικαιούται νὰ ἀπαυξήσῃ τὴν βαρυτέραν ποινὴν, θεωροῦν ὡς ἐπιβαρυντικὰς περιπτώσεις τὰ λοιπὰς καταδικὰς, δηλονότι δικαιούται τὸ δικαστήριον νὰ ἐπαυξήσῃ ποινὰς, ἐπιβληθείσας δι' ἀμετακλήτων ἤδη ἀποφάσεων. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπόφασιν (18 τοῦ 83, πρὸς ἣν φαίνεται ὅτι συντάσσεται καὶ ἡ 100 τοῦ 93, ἐκτελεσθεῖσα) δικαιούται νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Εἰσαγγελίας καὶ, αὐτῆς ἀποποιησαμένης παρὰ τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐκτίσῃ τὴν βαρυτέραν μόνον ποινὴν. (Τὴν τελευταίαν γνώμην ὑποστηρίζει εἰκότως Κωνσταντόπουλος). — Ἄν δὲ ἐξετασθῇ πάλιν ἡ ἐπιβαλλομένη μικροτέραν ποινὴν ἀπόφασιν, ὑπολογιστέος εἰς τὴν βαρυτέραν ποινὴν ὅλος ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ καταδικώμενος διέμεινεν ἐν τῇ φυλακῇ πρὸς ἐκτίσιν τῆς μικροτέρας ποινῆς. Α. Π. ποιν. 102 τοῦ 93. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι, καταδικασθέντος τινος τῷ μὲν 1880 εἰς 20 ἐτῶν δεσμὰ, τῷ δὲ 1882 εἰς 15 ἐτῶν δεσμὰ, (διαταχθεῖσης διὰ τῆς δευτέρας ἀποφάσεως τῆς συγχωνεύσεως τῆς ποινῆς ταύτης εἰς τὴν πρῶτην τῶν 20 ἐτῶν), κοινοποιηθέντων δ' εἰς τὴν αὐτὴν βασιλ. διαταγμάτων ἀπονειμόντων χάριν, τοῦ πρώτου μὲν δέκα ἐτῶν, τοῦ δευτέρου δὲ δύο, ἡ ποινὴ αὐτοῦ περιορίσθῃ εἰς ὅκτω ἐτῶν φυλάκισιν, ὡς συμπληρωθέντων κατὰ τὸ ἔτος 1888, καθίσταται ἔκτοτε ἀπολυτακτιστός. Α. Π. ποιν. 186 τοῦ 88. Ὁμοίως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 77 καταδικασθέντος τινος εἰς εἰρκτὴν ἐξαιτῆσιν καὶ μετὰ τρία ἔτη εἰς εἰρκτὴν πενταετῇ, μεταβληθείσαν διὰ χάριτος εἰς δύο ἔτη, ἐθεωρήθη καὶ ἡ πρώτη ποινὴ χάριθις καὶ κατ' ἀκολουσίαν λήλαται. Ὁμοίως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 89 καταδικασθέντος τινος εἰς 20 ἐτῶν δεσμὰ καὶ κατόπιν εἰς ποινὴν θανάτου, ἥτις διὰ χάριτος μεταβλήθη εἰς δεκαεπτά ἐτῶν δεσμὰ, μόνῃ ἡ τῶν δεκαεπτά ἐτῶν δεσμῶν ὑστέρημα, ὥστε τῆς πρώτης τῶν 20 ἐτῶν δεσμῶν συγχωνεύσεως εἰς τὴν τοῦ δευτέρου. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 89. Ἀλλ' οὐδαμῶς λαμβάνεται ὑπ' ὄψος ἡ ἀπονειμθεῖσα χάρις, ὅσῳκις μετὰ τὴν ἀπονειμθὴν αὐτῆς ἐπέρχεται ἡ δευτέρα καταδική. Α. Π. ποιν. 71 τοῦ 90.

110. Ὁ ὅρος τοῦ προηγούμενου ἄρθρου ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας περιπτώσεις:—1. εἰάν ὁ ἐνοχός, κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας τοῦ προσώπου του ἢ τῆς πράξεως σχέσεις, παρέβη διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως πολλοὺς ποινικοὺς νόμους—2. εἰάν ἐξ αἰτίας πολλῶν σκοπῶν, ἀντιβαίνόντων εἰς τοὺς ποινικοὺς νόμους, ἡ αὐτὴ πρᾶξις ἐνόνη πολλὰς ἀξιοποίνους πράξεις—3. εἰάν διὰ μιᾶς πράξεως, κατὰ τὴν τὸν σκοπὸν τῆς καὶ τὰς πρὸς τοῦτον συντελέσαντα μέσα, ἐπράχθησαν ἐνταυτῷ δύο ἢ πληυτέρα ἰδίως χαρακτηριζόμενα κακουργήματα ἢ πλημμελήματα. Π. Ν. 109. ΣΠΝ, 110, (Βαυαρ. Νρ.σχδ. (1822) 90).

111. Ἐάν τις, τιμωρηθεὶς ἤδη ἅπαξ ἐνεκὰ τινος παρανόμου πράξεως, μετέπειτα γενῇ πάλιν ἐνοχός τῆς αὐτῆς ἀξιοτιμωρῆτου πράξεως, ἡ ὑποτροπὴ αὐτὴ θεωρεῖται εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν

τῆς ποινῆς ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ περίστασις. (1) — Ἡ ποινὴ αὕτη γίνεται τόσῳ μεγαλειτέρα ἢ αὐτοηρωτέρα, ὅσῳ ἡ ὑποτροπὴ εἶναι συνεχευτέρα, ὅσῳ βραχύτερον εἶναι τὸ διάστημα μεταξύ τῆς προλαβούσης τιμωρῆσεως καὶ τῆς ὑποτροπῆς, καὶ ὅσῳ μεγαλειτέρα ἦτον ἡ τήν ὅποιαν πρότερον ὑπέστη ποινή. Π. Ν. 112, 149. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 56) (Βαυαρ. Νυσχβ. (1831) 114).

Ν. Ἡ περίστασις τῆς ὑποτροπῆς, ὡς ἐγνωσμένης ἐκ προηγουμένης τελειοδικίου ἀποτάσεως καὶ ἐπομένως μὴ ὑποκειμένης εἰς νέαν πραγματικὴν ἐκτίμωσιν, δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν ἐν τῇ ἐπιμετρήσει τῆς ποινῆς. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 45. — (Ἰδε καὶ ἀρθ. 109).

112 Οἱ ὅροι τῶν ἄρθρων 109 καὶ 111 δὲν ἐφαρμόζονται εἰς ἕκαστὰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ νόμος τιμωρεῖ μὲ ἰδιαιτέραν ποινὴν τὴν συρροήν ἢ τὴν ὑποτροπήν. Π. Ν. 110, 157, 208, 374, 6 καὶ 8, 375, 4, 385, 1, 389, 1 καὶ 2, 390, 1 καὶ 2, 399, 8, 400, 1, 414, 2, 438, 455, 461, 2, 490, 491.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Περὶ τῶν λόγων, οἵτινες ἀποκλείουσιν ἢ ἐξαλείφουσι τὸ ἀξιόποινον.

113. Ὅστις εἰς ἀξιόποινον τινα πράξιν, πρὸς τελείωσιν τῆς ἐπίσεως ἔ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ὁρισμένον τι ἀποτέλεσμα, (2) ἔφερε μὲν εἰς πέρας τὴν τελειοσυργὴν πράξιν, ἀλλ' ἐκουσίως καὶ αὐτοηρωτίως, καὶ πρὶν ἔτι τὸ δι' αὐτῆς σκοπούμενον ἀποτέλεσμα συλῆναι, ὡς καὶ πρὶν ὑποβληθῇ εἰς ἐξέτασιν περὶ αὐτῆς καθ' εἶον-όποτε τρόπον ἐνώπιόν τινος ἀρχῆς, τὴν κατέστησε διὰ τινος ἄλλης πράξεως πάντῃ ἀπρακτον, ἢ ἄλλως μὲ τρόπον ἀναμνησθήτερον ἐφανερώσεν, ὅτι ἀπέβαλε διόλου τὸν παρὰ νόμον σκοπόν, ἔ τοιοῦτος, ἐάν ἐκ τῆς πράξεώς του δὲν ἐγεννήθη ἀνέμῃ καμμία βλάβη, εἶναι ἐξηρημένος πάσης ποινῆς, ἐκτὸς τῶν διατεταγμένων ὡς πρὸς τὰ κακουργήματα, τὰ ὅποια προβλέπουσι

(1) Κατ' ἐξαίρεσιν ἡ ὑποτροπὴ ἢ συρροὴ ἐπισύρει μεταβολὴν τοῦ εἴδους τῆς ποινῆς ἐν τῷ ἀδικήματι τοῦ ἐμπρησμοῦ (Π. Ν. ἀρθ. 414).

(2) Τοιαῦται ἀξιόποινοι πράξεις εἰσὶν ἡ συνωμοσία, ἡ παραχάραξις, ἡ κλοπὴ, ἡ πλαστογραφία, ἡ ψευδορκία, ἡ ληστεία, ὁ ἐκ προθέσεως ἐμπρησμός ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθ. 408 § 1.

τὰ ἄρθρα 123 — 128. Ὁ παρὼν ὁρισμὸς δὲν ἐφαρμόζεται μολιν-
τοῦτο εἰς τὴν ἐπιτορκίαν; 1) Π. Ν. 115, 131. (Βαυαρ. Νμοχθ.
(1831) 117).

1) Ψευδορκίαν

Ν. Τοῦ ἁρθροῦ 113 ὁρίζοντος, ὅτι ἡ μετάνοια ἀποκλείει τὸ ἀξιόποινον
μόνον ἐπὶ τῶν κολασίμων πράξεων, ὧν πρὸς τελείωσιν ὁ νόμος δὲν ἀπαί-
τει ὠρισμένον ἀποτέλεσμα, ἐπεται, ὅτι δὲν χωρεῖ ἡ μετάνοια ἐπὶ τοῦ ἀδικήμα-
τος τοῦ βιασμοῦ, ὅπερ ἔχει ἀποτέλεσμα ὠρισμένον, τὴν εἰς ἀσέλγειαν
ἐξανάγκασιν. Α. Π. ποιν. ἀπ. 91 τοῦ 64. Ἀλλὰ δὲν χωρεῖ καὶ ἐπὶ τῇ
ληστείᾳ, ὁσάκις δὲν ἐπετεύχθη μὲν ὁ σκοπὸς τῆς ἀπαιρέσεως τῶν ἐνὸν
κινήτων, ἀλλ' ἐπύλθεν ἤδη ἡ κατὰ τοῦ προσώπου ἐπίθεσις, ἀποτέλεσμα
βλάβην τοῦ παθόντος. Α. Π. ποιν. 61 τοῦ 63. — Ἐκ τοῦ ἁρθροῦ 113
συνάγεται ὅτι, ὁσάκις ὁ δυνάμει πλαστῶν εγγράφων καταλαβὼν ἀκίνητον
περιουσίαν μετὰ τὴν καταγγελίαν, ἔστω καὶ μετὰ μακρὸν χρόνον ἀλλὰ πρὶν
τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ, συντάξεν ἑτέρα συμβόλεια, δι' ὧν ἀναγνωρίζει ὡς
ἄκυρα τὰ πλαστὰ συμβόλεια καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι ἀπέβαλε τὸν τῆς πλαστο-
γραφίας παράνομον σκοπὸν, ἀναγνωρίζας τὴν κυριότητα τοῦ παθόντος, τὴν
ἐμπρακτον δὲ ταύτην μεταμείλειαν ἐνέργησεν αὐθόρμητως, δὲν τιμωρεῖται.
Α. Π. ποιν. 30 καὶ 79 τοῦ 79. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 98 τοῦ 87,
ὁ προεξορκητής τὸ πλαστὸν γραμμάτιον δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ἐμ-
πρακτον μετάνοιαν, ὡς ἐπελθόντος ἤδη τοῦ σκοποῦμένου ἀποτελέσματος. —
Ὁρίζοντος τοῦ ἁρθροῦ 113 ὅτι ἀπαίτεται ἡ ἐκούσια καὶ αὐθόρμητος
ἀποβολὴ τοῦ παρνόμου σκοποῦ, ἐπεται ὅτι ὁ ἐνεκα ἀπειλῶν ἀποδοῦν
τὰ πλαστὰ γραμμάτια δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς ποινῆς. Α. Π. ποιν. 114
τοῦ 94. Ἀντιθέτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 76 τοῦ 77 καὶ ἡ μετὰ τὴν
ἐγερσιν ἀγωγῆς δυνάμει πλαστοῦ εγγράφου, προσβληθέντος ὡς τοιούτου, δη-
λωτικῆς τοῦ ἐναγόντος ὅτι δὲν θὰ μεταχειρισθῇ τὸ πλαστὸν ἔγγραφον ἀπαλ-
λάσσει τῆς ποινῆς.

114. Εἰς ἀξιόποινους πράξεις, πρὸς τελείωσιν τῶν ὁποίων ὁ
νόμος ἀπαίτει ὠρισμένον τι ἀποτέλεσμα, ἡ διὰ τὴν προεξηγηθεῖ-
σαν βλάβην ἀποζημιώσεις, τὴν ὁποίαν παρέχει ὁ πράξας ἐκού-
σίως καὶ αὐθόρμητως, καὶ πρὶν εἶτι ὑποβληθῇ εἰς ἐξέτασιν κατ'
εἰσινδήποτε τρόπον ἐνώπιόν τινος ἀρχῆς, δὲν ἀποκλείει τὸ ἀξιό-
ποινον, πλὴν μόνον εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένας περιπτώ-
σεις Π. Ν. 115, 183, 291, 370, 393, 402, 415, 416, 418,
673, 693. (Βαυαρ. Νμοχθ. (1831) 118).

Ν. Ἐπὶ παντὶ ἀδικήματι ἐπάγοντος ζημίαν, ἥς δι' ἄρσεως τελεῖται ἡ
ἱκανοποίησις, τοῦ παθόντος ἔχοντος ἀπαίτησιν ἀποζημιώσεως, ἥς τὴν κατὰ-
γῃσιν ἐπιφέρει ἡ ἱκανοποίησις, δυνάμενη κατ' ἀκολουθίαν ναναιεργεῖται καὶ
εἰς αὐτήν, ἐν ᾗ ἅμα δεικνύει τὴν πρόθεσιν τοῦ κατηγ. νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἐπι-
ζημία ἐπακολουθήματα τοῦ ἀδικήματος, ἀπαλλάσσουσα ὡς ἐκ τούτου αὐτὸν
τοῦ ἀξιοποινοῦ, ἐπεται, ὅτι μόνῃ ἡ περίστασις, ὅτι ὁ κατηγ. ἐνέργησεν τὴν

ικανοποίησιν τοῦ παθόντος καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ καταργηθῶσι συμβιβαστικῶς αἱ πολιτικαὶ ἀπαιτήσεις τοῦ παθόντος δὲν ἀποκλείει τὸ ἐκουσίον καὶ εὐχρηστικὸν τῆς ἱκανοποιήσεως. Α. Π. ποιν. 116 τοῦ 82. — Ἐν ταῖς ἀποκλειούσαις τὸ ἀξιοποινὸν ὠρισμέναις ὑπὸ τοῦ νόμου περιπτώσεσι δὲν περιλαμβάνεται ἡ διὰ βουκῆς ζωῶν προξενηθεῖσα βλάβη, περὶ ἧς προνοεῖ τὸ ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1838 Διάταγμα, διότι τοῦτο δὲν ἀπαλλάττει τῆς ποινῆς τὸν πράξαντα μετὰ προηγηθεῖσαν ἀποχρυσίωσιν. Α. Π. ποιν. ἀπ. 98 τοῦ 68. — Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἀρθ. 114 πρὸς τὸ 378 προκύπτει ὅτι ὁ λαμβάνων λύτρα καὶ ἀποδοῦς τὸ κλαπὲν ἔφω δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 378. Α. Π. ποιν. 55 καὶ 94 τοῦ 49, 119 τοῦ 55, 66 τοῦ 71.

115. Πράξεις, σύρουσαι μὲν εἰς ἑαυτάς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, τῶν δεσφύων, ἢ τῆς εἰρκῆς, μένουσαι δὲ ἀτιμώρητοι ἐνεκὸν ἐμπράχτου μετανοίας (ἀρθρ. 113 καὶ 114), συνεπάγονται, ὡνάμει τοῦ νόμου, τὴν ἰδιαίτεράν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Π. Ν. 35 ε.

116. Εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς εὕρισκεται χώραν ἔξτασις καὶ ποινὴ μόνον κατ' αἵτησιν καὶ καταμνήσιν τοῦ βλαβέντος, ἢ τῶν νομίμως διωρισμένων ἐπιτρόπων του, (1) ἐξαλείφεται τὸ ἀξιοποινόν, ὅσκις οὗτοι δὲν προσαχέουσιν ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας τοιαύτην αἵτησιν ἢ καταμνήσιν, ἢ ἐμολογῶσιν ἑαυτοὺς ἱκανοποιημένους. Ποιν. 11, 22, 23, 278 ε. Π. Ν. 120, (Βασαρ. Νρμζβ. (1831) 120).

Ν. Ἀλλῶς μὲν κατὰ τὸ ἀρθρὸν 116 τοῦ ποιν. νόμου ὅσκις ἡ καταδίωξις ἐνεργεῖται κατ' ἐγκλήσιν τοῦ ἀδικηθέντος ἐξαλείφεται τὸ ἀξιοποινόν, ἐάν οὗτοι δὲν δώσῃ ἐμπροσθέντως καταμνήσιν ἢ ἐμολογήσῃ ἑαυτὸν ἱκανοποιημένον, ἀλλὰ τοῦτο γινώρῃ ἐφ' ὅσον δὲν ἐδόθη καταμνήσις, ἕνα δὲ τοιαύτης λύσεως ὁ παθὼν οὐδὲν πλεον διατηρεῖ δικαίωμα ἐπὶ τῇ καταδίωξιν, ὁ δὲ Εἰσαγγελεὺς ἀκωλύτως ἐνεργεῖ ὥς ἤθελεν ἐνεργῆσαι καὶ ἐπὶ πάσῃ ἄλλῃ πρῶτος αὐτεπαγγέλτως καταδιωκομένης, οὐδὲ δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν δεδωκυῖαν ἐγκλήσιν ὁ παθὼν κατὰ τὴν ἐπὶ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρου 23 τῆς ποιν. Νρμ. Α. Π. ποιν. 84 τοῦ 84, 31 τοῦ 91.

117. Ἡ κατὰ τοῦ πράξαντος ἐκτέλεσις τῆς τελειοδικου ἀποκρίσεως ἐξαλείφει τὸ ἀξιοποινόν αὐτοῦ· τότε δὲ εἴμφορῃ καὶ μέτεπειτα νὰ γενῇ ἀνακρίσις διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν, προσδιορι-

(1) Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀπαιτεῖται αἵτησις καὶ καταμνήσις τοῦ βλαβέντος, εἶναι αἱ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 192 § 3, 692, 272 § 2 καὶ 3, 274, 278, 279, 286, 308 § 2, 3 καὶ 4, 309 § 2, 3 καὶ 4, 310, 322, 330, 331, 332, 333, 377, 393, 402, 422 § 1, 2, 3 καὶ 4, 426, 434, 441, 444, 445, 448, 688 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ ταῖς ἀρθροῖς 13 καὶ 36 τοῦ περὶ τοῦτο νόμου.

ζεταί εἰς τὴν ποινικὴν δικονομίαν. Ποιν. 84. 502. 503. 504 ε. ΣΠΝ. 192. (Βαυαρ. Νμ.σχδ. (1831) 121).

118. Ὁ θάνατος τοῦ ἐνόχου ἐξαλείφει τὴν ποινὴν αὐτοῦ, ἐκτὸς τῶν τελεσιδικίως κατεγνώσμενων χρηματικῶν ποινῶν ἢ προστιμῶν. Ποιν. 548, 1. ΣΠΝ. 192. (Βαυαρ. Νμ.σχδ. (1831) 122).

119. Τὸ ἀξιοποινὸν ἐξαλείφεται διὰ τῆς παραγραφῆς ἀπὸ παρέλθωσιν αἱ εἰς τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον ὀριζόμεναι προθεσμιαί, καὶ ἂν ὁ πράξας, εἰς τὸ διάστημα τούτων, δὲν γενῇ ἐνοχὸς νέου τινὸς κακουργήματος ἢ πλημμελήματος. — Καὶ ἡ ὑποτροπή ὡς αὐτὸς παύει τοῦ νὰ ᾔνοι ἰδιαίτερα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία, εἰάν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀποπληρωθείσης ποινῆς μέχρι τῆς ἐκτέλεσεως τῆς νέας ἀξιοποινῆς πράξεως παρέλθῃ ὁ διὰ τὴν τιμωρηθεῖσαν προᾶξιν προσδιορισμένος χρόνος τῆς παραγραφῆς, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ νόμος διατάττει διὰ τὴν ὑποτροπήν ἰδίαν τινὰ ποινὴν. Ποιν. 5, 548, 3. 549. 550. Π. Ν. 12, 111, 112. 121. Ἐξου. 46. ΣΠΝ. 174. 192. (Βαυαρ. Νμ.σχδ. (1831) 123 ε.).

Ν. Ἐξαλειφόμενου τοῦ ἀξιοποινέου πράξεως τινος διὰ τῆς παραγραφῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 119, μὴ καταγινωσκόμενης δὲ ποινῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ποιν. Ν. εἰς πράξεις, καθ' ὧν δὲν ὤρισθῃ ῥητὴ ποινὴ, ὁποῖαι εἰσι καὶ αἱ παραγραφουμέναι, ὡς ἐξαλειφόμενου διὰ τῆς παραγραφῆς τοῦ ἀξιοποινέου αὐτῶν, ἔπεται, ὅτι ἡ παραγραφὴ ἀφορᾷ εἰς τὴν προᾶξιν καὶ οὐχὶ τὸ πρόσωπον τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 195 τοῦ 73. Ὅθεν καταδήλως αὕτη ἐνδείξει τὴν δημοσίαν τάξιν, διὸ δύναται νὰ προταθῇ καὶ μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἐνοχῆς ἐνώπιον τοῦ δικ. τῆς οὐσίας. Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 51, 67 τοῦ 56 ἔτι δὲ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δύναται νὰ προβληθῇ καὶ ἐξ ἐπαγγελήματος νὰ ἐξετασθῇ. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 59. 195 τοῦ 73. Διὸ καὶ αἰτηθείσης τῆς ἀναίρεσεως βουλεύματος ἐπὶ τῷ λόγῳ παραγραφῆς, δύναται ὁ Ἀρεῖος Πάγος νὰ ἐξετάσῃ καὶ παραδεχθῇ αὐτήν. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 59. — Τῆς παραγραφῆς ἐξαλειφούσης τὸ ἀξιοποινὸν τῆς πράξεως κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἁρθρου 119 τοῦ ποιν. νόμου, ἔπεται, ὅτι πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῆς δεῖν νὰ λαμβάνηται ὑπὸ ὄψεως ὁ ἀποδιδομενός ὑπὸ τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου ὁριστικὴς χαρακτηρισμοῦ τῆς πράξεως, διότι εἰς ταύτην ἐπιβάλλεται ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁρισμένη ποινὴ καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ βουλεύματος ἢ τοῦ ἐγκλητηρίου χαρακτηρισζομένην, διότι ταῦτα, χαρακτηρίζοντα προσκαιρῶς αὐτήν κατὰ τὴν ἐκ τῆς διαδικασίας συναγομένης ἐνδείξεως, χρησιμεύουσιν ἀπλῶς εἰς τὴν προσδιορισμὴν τῆς τοῦ μέλλοντος νὰ δικάσῃ αὐτὴν δικαστηρίου ἀρμοδιότητος. Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 73. — Ἐπὶ τῆς σωματικῆς βλάβης ἀπρομελητικῶς ἐπινοηθείσης χωρὶς ἐνιούσης παραγραφῆς, ὅσῳκις τιμωρεῖται αὕτη κατ' ἐγκλητήσιν, δηλονότι ὅσῳκις δὲν εἶχαν ἐπακόλουθον τὴν διατάξιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Διὸ τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κλητηρίου θεσπιτοῦ

και του εγκλητήριου φέρεται ναπολύον τον κατήγορον, εαν συνεπληρωθη ή έναύσιος παραγραφή, πριν ή εξετασή μάρτυρας (εξ ών δυνατόν να προκύβη ή διατάραξις της κοινής ησυχίας), διότι ή μετά την προθεσμίαν της παραγραφής εκτίμησις των μαρτύρων πρός νέον χαρακτηρισμόν της πράξεως διά βουλήματος αντιβαίνει εις τους όρους του άρθρου 5 της Ποιν. Δικον. Α. Π. ποιν. 167 του 63. 'Αλλά κατά τας ποιν. άποφ. 99 και 113 του 70 δύναται τό δικαστήριον να αναβάλη την περί της παραγραφής απόφασιν έως της κατ' ευσίαν συζητήσεως της υποθέσεως. ("18α και 2α θ. 350 Ποιν. Δικ.). — Πλημμελημάτων θεωρουμένων των πράξεων, ας επιβάλλεται επανορθωτική ποινή, μηδαιμώς διακρινομένης τη; δι' ήν επιβάλλεται αίτιος, έπεται ότι και εκείς καταδικάζεται τις επί κακουργήματι εις βαθμόν πλημμελήματος ένεκα της προσωπικής αυτόν ιδιότητος (ώς άνηθος), εφαρμοστέα ή των πλημμελημάτων παραγραφή. Α. Π. ποιν. 45 του 87. ('Αμφιβάλλομεν περί της ερμηνείας της απόφασεως). 'Αν δ' ή πράξις ήναι τιμωρητέα, είτε ως κακουργήμα είτε ως πλημμέλημα, (είον ή απόπειρα πράξεως τιμωρουμένης δι' έγκλημα), ει μὲν επεδόχθη επανορθωτική ποινή, υπάγεται εις την παραγραφήν των πλημμελημάτων, ει δέ εγκληματική εις την των κακουργημάτων. Α. Π. ποιν. 122 του 78. Contra Α. Π. ποιν. 134 του 94. καθ' ήν και, επανορθωτική; ποινής επιδόχθεις, υπάγεται εις την παραγραφήν των κακουργημάτων.

120. Αί προθεσμίαι της παραγραφής είναι: — 1. εις τὰ κακουργήματα, τὰ όποια μόνον κατ' αίτησιν του άδικηθέντος θύναται να ανακριθώσι, έως έτη, εις όλα δέ τὰ λοιπά κακουργήματα, έως έτη: — 2. εις τὰ πλημμελήματα, των έπειων ή άναγκρως γινεται μόνον κατ' αίτησιν του παθόντος, έν έτος, και εις όλα τὰ λοιπά πλημμελήματα, πάντε έτη: — 3. εις τὰ πταισματα, έν έτος. Ποιν. 5. 548. 549. Π. Ν. 116. ΣΠΝ. 174. 192.

Ν. Το 120 άρθ. περιέχει γενικώς διατάξεις περί παραγραφών των αίτονητων πράξεων, τό 81 367 άρθ. της ποινική; δικονομίας, ου αί διατάξεις είναι επιτακτικά, προσέλιπε την ειδικήν περίπτωσιν, καθ' ήν πλημμέλημα ή πταίσμα διαπράττεται μετά θούρου έν τω άκρατηρώ των πλημμελειών δικών: όθεν έν τούτῳ ειδικῳ περιπτώσει δεν τυγχάνουσιν εφαρμογής αί διατ. του 120 άρθρου, άλλ' αί ειδικάί του 367: όθεν διά την έν τῳ άκρατηρώ ύδριν μετά θούρου δύναται να γίνη μετά ταύτα κατηγορία κατά του θουδύραντος και ύδρίσαντος. Α. Π. ποιν. 11 του 43. 47 και 59 του 49. (Κωνσταντέπουλος εικότως διατείνεται ότι τό άρθ. 367 ισχύει άπλως να υποχρεωση τον δικαστήν να προδῇ παραγραφή εις τιμωρίαν των επ' άκρατηρώ θούρων, ουχι δέ και να καθιερωση τό άτιμώρητον των θουδυσάντων, έν δεν έπέληθ άμέσως ή τιμωρία). — Του άρθρου 387 της Ποιν. Δικ. έπεται: επιφυλάττοντες και την περαιτέρω καταδίωξιν προς εφαρμογήν της κατ' τον ποιν. νόμον επιδότηας ποινής εις τον εξουσιούμεντο υπό του κατηγορουμένου ή του συνηγόρου αυτού μάρτυρα, έπεται, ότι και, εαν μὴ καταδικασθῇ ούτος παραγραφή, δύναται να καταδωχθῇ άκολούθως, καθ' έσον δεν περιγράφη ή πράξις δυνάμει του άρθρου 120 του ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν.

74 τοῦ 94.—Κατὰ τὸ ἄρθρον 120 τοῦ Ποιν. Ν. τῆς παραγραφῆς τῶν κατ' ἐγκλησιν καταδικωμένων πλημμελημάτων οὕσης ἐναυσιού, ἔπεται, ὅτι κηροζάντων μὲν διὰ τῆς ἐτυμολογ. αὐτῶν τὸν κατηγ. ἔνοχον κατ' ἐγκλησιν καταδικωμένους εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ἀποδεδειγμένου δὲ ὅτι ἐχρὸν τῆς παραγραφῆς ἦτο συμπληρωμένος, τὸ δικ. τῶν συνόδων τριτάτου νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν τοῦ ἁρθρου 120 τοῦ ποιν. νόμου διάταξιν, ἅτι ἐφαρμόσταιν ἀντεπαγγέλτως καὶ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς ποινικῆς δίκης. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 79.

121. Ἡ παραγραφή ἀρχεται ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐκτελεσθῇ ἡ πράξις, καὶ τελευτᾷ, παρεκτός ἂν δὲν συμβῇ καμμία διακοπὴ καθιστώσα ἀναγκασίαν νέαν ἀλλήν ἀρχὴν αὐτῆς, παρελθούσης τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς παρὰ τοῦ νόμου ὁρισμένης προθεσμίας· διακόπτεται δὲ αὕτη διὰ πάσης νομίμου ἀνακριτικῆς πράξεως, ὡς καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 119 διὰ νέου τινὸς κακουργήματος ἢ πλημμελήματος. Ποιν. 5, 3. Π. Ν. 120. ΣΠΝ. 174. 192. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1834) 123 ε.).

Ν. διὰ τοῦ ὅρου ἀνακριτικῆς πράξεως δὲν ἐννοεῖται μόνον πράξις ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀνάγονται εἰς τὸ ἰδίως λεγόμενον στάδιον τῆς ἀνακρίσεως, περατούμενον ἐπὶ πλημμελημάτων ἢ διὰ βουλεύματος δικαστικῷ ἢ διὰ κλήσεως ἀπ' οὐδαίς εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀλλὰ πᾶσα πράξις ἀναγκαίᾳ ἐκ τοῦ νόμου πρὸς ὀριστικὴν τῆς κατηγορίας ἐκδίκασιν. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 76. Ἄρα εἰς τὰς ἀνακριτικὰς πράξεις περιλαμβάνονται πᾶσαι αἱ καταδικαστικαὶ πράξεις αἱ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς ἐνεργοῦμεναι, διαρκούσης τῆς προδικασίας ἢ μετ' αὐτήν. Α. Π. ποιν. 140 τοῦ 89. Ἄλλως μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ βουλεύματος οὐδεμία τῆς προδικασίας πράξις ἐδύνατο νὰ διακόψῃ τὴν τοιαύτην παραγραφὴν, ὅπερ προδήλως ἀντίκειται καὶ εἰς τὸν λόγον, ὅστις καὶ ἐπὶ τοῦ ποινικοῦ δικαίου προὐκάλεσεν ὡς ἀναγκαίαν τὴν εἰσαγωγὴν τοιαύτης παραγραφῆς, καὶ αὗται δὲ αἱ μετὰ τὸ βούλευμα ἢ τὴν κλήσιν τοῦ εἰσαγγελλῶς μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἀναγκαίαι ὡς ἐκ τοῦ νόμου τῆς προδικασίας πράξεις οἷσι αἱ τῶν κατηγορουμένων καὶ τῶν μερτῶρων κλήσεις, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἀποδείξεων τείνουσαι, περὶ τὴν ἀνακρίσιν καθόλου τῆς ὑποθέσεως περιστρέφονται, ἢ ὑπὸ τὴν γανικὴν ταύτην ἔποψιν τοῦ ὅρου τῆς ἀνακρίσεως τῆς ὑποθέσεως περιλαμβάνει καὶ αὐτὴν πρὸς τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδικασίαν ἄχρι τῆς ἐκδόσεως ὀριστικῆς ἐπ' αὐτῇ ἀποφάσεως. Ὑπὸ δὲ τὴν ἐρμηνείαν, καθ' ἣν ἀνακριτικὴ πράξις λογίζεται ἢ μόνον ὑπὸ ἀνακριτικοῦ ὁπελλήλου διεξαχνομένη, καθ' ἣν παρίπτωνται καὶ παρούσα γραμματέως ἀπαιτεῖται, οὐδεμία πράξις μετὰ τὴν λήξιν τοῦ σταδίου τῆς ἰδίως καλουμένης ἀνακρίσεως, ἥτις ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλεύματος, ἐδύνατο νὰ διακόψῃ τὴν παραγραφὴν. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 76. Ἐκ τῶν ἐκτελεόντων προκύπτει, ὅτι τὴν παραγραφὴν διακόπτει καὶ ὁ πρὸς τὸ εἰσαγγελῶς ἐκδοσις τοῦ νομίμου κατηγορητηρίου ἢ κλήσεως πρὸς μερτῶν τοῦ κατηγορουμένου, ὅταν ἢ πλήρης· εἶναι δὲ τοιαύτη, καὶ ὅτι παραγγελία μόνον ἰδύλη πρὸς ἐπίδοσιν, καθ' ὅσον οὕτως ἐξετελέσθη πᾶν ὅ, ὡς ἐκ τοῦ προορισμοῦ τοῦ κατηγορητηρίου ἐπεβάλλετο ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὴν

κατηγορητικὴν ἀρχὴν καὶ δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ἀπλοῦν σχεδὸν συνετάχθη ἀνευ προθέσεως πρὸς ἐκτέλεσιν, Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 76, 36 τοῦ 83. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 61 τοῦ 61 ἡ κλήσις τοῦ δημότης κατηγοροῦ, δι' ἣς καλεῖται ὁ κατηγορ. ἵνα δικασθῇ, διακόπτει τὴν παραγραφὴν, εἰς κοινωποιοῦσθ αὐτῷ ἢ γίνῃ τοῦλάχιστον παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν αὐτῆς, Α. Π. ποιν. 61 τοῦ 61 κατὰ 81 τὴν Α. Π. ποιν. 88 τοῦ 83 καὶ ἐν ἐκδοθῇ μόνον. Ἡ ἐκθεσις ἐπίσης τοῦ δημάρχου ἢ συνταγθεῖσα περὶ τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ γενομένης μηνύσεως κατὰ τὸ 150 ἄρθρον τῆς ποιν. δικον. προφορικῆς μηνύσεως καὶ περιέχουσα αὐτὴν τὴν μηνύσιν εἶναι πράξις ἀνακριτικῆς, Α. Π. ποιν. 61 τοῦ 61. Ὡσαύτως ἀνακριτικὴ πράξις εἶναι ἡ ἐκθεσις τῆς ἐγχειρίσεως τῆς μηνύσεως, ἥτις, συντασσόμενη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακριτικῆς ὑπαλλήλου πρὸς βεβαίωσιν τῆς τε ὑπάρξεως καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐγχειρίσεως τῆς μηνύσεως, ἀποτελεῖ τὴν ἐναρξίν τῆς ἀνακρίσεως τῆς καταγγελλομένης ἀξιοποίου πράξεως, Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 59. Ὡσαύτως ἀνακριτικὴ πράξις διακόπτουσα τὴν παραγραφὴν εἶναι ἡ προσήκοντως γενομένη εἰς τὸν κατηγορούμενον κοινωποιοῦσα τοῦ κλητηρίου θεσπίματος, Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 52, 143 καὶ 144 τοῦ 92. Ὡσαύτως νόμιμος ἀνακριτικὴ πράξις θεωρεῖται πᾶσα προσκλησις τοῦ εἰσαγγελέως πρὸς ἀνακριτ. ὑπαλλήλων πρὸς ἀνακριτικὴν βεβαίωσιν τῆς καταγγελλομένης πράξεως, Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 47, 84 τοῦ 84. Ὡσαύτως ἐγκλητήριο τοῦ παρ' Ἐφετάς εἰσαγγελέως, ἐγγράφου ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ὑποβολὴν τῆς δικογραφίας ὑπὸ τοῦ παρὰ πλημμελειοδικαίᾳ Εἰσαγγελέως, διακόπτει τὴν παραγραφὴν, ἔστω καὶ μὴ κοινωποιοῦσθ τῷ κατηγορουμένῳ, Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 83. Ὡσαύτως καὶ ἡ ἐκδοσις τοῦ κλητηρίου ἐπικρίματος τοιχοκολληθέντος κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 463 τῆς Ποιν. Δικ. διαλαμβανόμενα, Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 83, 13 τοῦ 85, 22 τοῦ 87. Ἀλλὰ μηνύσεις ἐπαναληπτικαὶ τοῦ παρόντος, περὶ ὧν τῆς ἐγχειρίσεως δὲν συνετάχθη ἔκθεσις, οὐδόπως διακόπτουσι τὴν παραγραφὴν, Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 64. Ἐπίσης ἡ ἐπὶ τῆς δικογραφίας σημείωσις τοῦ εἰσαγγελέως, καθ' ἣν ἐληφθῇ ἐν ὁρισμένῃ ἡμέρᾳ τοῦτο ἢ ἐκεῖνος τὸ ἔγγραφο, δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον ἀνακριτικὴν πράξιν, Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 80. Τὸ ἔγγραφο ὡσαύτως τοῦ γραμματέως, δι' οὗ ἐπιστελλέται τῷ εἰσαγγελεῖ ἡ πραγματικὴ δικογραφία, δὲν ἀποτελεῖ ἀνακριτικὴν πράξιν, ἔτε μὴ πηγάζον ἀπο τῶν ἀρμοδίων ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, εἰς ὃ νόμος ἀνεῴχθη τὴν συντάξιν τῶν ἀνακριτικῶν ἐγγράφων καὶ πράξεων, Α. Π. ποιν. 167 τοῦ 65, 94 τοῦ 87. Ὡσαύτως ἡ ἐκθεσις τῆς ἐγχειρίσεως ἱατρικῆς γνωμοδοτήσεως, μὴ εἰσάγουσα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ παραλαβόντος αὐτὴν ὑπαλλήλου ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως, δὲν εἶναι νόμιμος ἀνακριτικὴ πράξις, Α. Π. ποιν. 107 τοῦ 58. Ἡ ἐπ' αὐτῇ ὅμως τῇ ἱατρικῇ γνωμοδοτήσει γενομένη, ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ διωκτοῦ αὐτῆς, κατὰ τοὺς νόμους τύπους συντεταγμένη, εἶναι ἀνακριτικὴ πράξις, διακόπτουσα τὴν παραγραφὴν, Α. Π. ποιν. 107 τοῦ 58. — Τοῦ εἰσαγγελέως ἐφόρου ὀρεῖλοντος ἅμα τῇ πληροφορίᾳ, ὅτι κτήμα τι ἢ μέρος αὐτοῦ δὲν ἐκλήρωθ', νὰ διατάξῃ τὴν βεβαίωσιν τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ καὶ τὴν καταμέτρησιν αὐτοῦ κατὰ τὸ 38 ἄρθρον τοῦ ΣΟΖ' φορέλ, νόμου τοῦ 1855, ἔχοντος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνακριτικὴν ἐξουσίαν ἐν ταῖς τοιαύταις ὑποθέσεσιν, ἔπεται ὅτι ἐπὶ πρὸς τοῦτο ἐνεργεῖ εἰς πράξεις ἀνακριτικαί. Ὁθεν καὶ τὰ ἔγγραφα πρὸς τὸν τοιαύτον κατηγοροῦν, δι' ὧν ἀποστέλλει αὐτῷ τὰ τῆς καταμετρήσεως ποσότητες πρὸς καταδίδωσιν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικαίου τῶν μὴ δηλω-

σάντων νομίμως τὰ κτήματα αὐτῶν. Δ. Π. ποιν. 112 τοῦ 59, 101 τοῦ 61, 76 τοῦ 62. Ὡσαύτως τοῦ νόμου ἀνατιθέντος τοῖς οἰκόν. Ἐφόρει τὴν τῶν ζώων ἀπαριθμησὶν καὶ ἐπομένως τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἀνάκρισιν τῆς τῶν ζώων ἀποκρύψεως, ἔπεται, ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν οἰκόν. ἐφόρων συντασσόμενα περὶ τούτου πρωτόκολλα εἰσὶν ἀνακριτικαὶ πράξεις διακόπτουσαι τὴν παραγραφήν. Δ. Π. ποιν. 10 τοῦ 80. Ἐν γένει τὰ ἀναγόμενα εἰς ἀνάκρισιν ἀξιοποιήτων παραβάσεων τῶν πορολογικῶν νόμων ἔγγραφα, δι' ὧν ὁ οἶκον. Ἐφερέ ἀποστέλλει τῷ ἀρμεδίῳ εἰσαγγελεῖ πρωτόκολλα, βεβαιοῦντα αὐτάς, ὡς καὶ ἡ πρὸς τὸν δημόσιον κατήγορον παραγγελία τοῦ Εἰσαγγελέως περὶ καταδικώξεως τῶν ἐνεργησάντων αὐτάς, εἶναι νόμιμοι ἀνακριτικαὶ πράξεις, διακόπτουσαι τὴν παραγραφήν. Δ. Π. ποιν. 30 τοῦ 63. — Ὅριζοντος τοῦ νόμου ἐπὶ αἱ νόμιμοι ἀνακριτικαὶ πράξεις ἐπιφέρουσι τὴν διακοπὴν τῆς παραγραφῆς, ἔπεται ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπέρχεται εἴτε ἡ ἀνακριτικὴ πρᾶξι ἀπενθυνῆται καθ' ὅλων τῶν ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀξιοποιήσῃ πράξει κατηγορουμένων εἴτε κατὰ τινῶν μόνον ἐξ αὐτῶν. Δ. Π. ποιν. 140 τοῦ 89. Ὅθεν οὐ μόνον ὡς πρὸς τοὺς κατηγορουμένους ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς πάντα ἕναγον τοῦ ἀδικήματος. Δ. Π. ποιν. 143 τοῦ 83, 76 τοῦ 93. — Ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἤρξατο ἡ παραγραφή, ὡς ζήτημα πραγματικόν, διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρ. Πάγν. Δ. Π. ποιν. 47 τοῦ 47.

122. Ἐὰν ἀρξάμεν ἡ ἀνάκρισις ἐνεκα τοῦ πρώτου ἢ ἐνὸς νέου κακουργήματος ἢ πλημμελήματος (ἄρθρ. 119 καὶ 121) διακοπῇ 1), ἢ ἐὰν παραλειφθῇ ἡ ἀπόφασις, ἢ τέλος, ἐὰν ἐκδοθῇ μὲν ἀπόφασις, ὁ πρᾶξις ὅμως δὲν καταδικασθῇ, ἢ παραγραφῇ, πρέπει μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς νάρχισις ἐκ νέου ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς τελευταίας πράξεως. Ποιν. 5. 307. ΣΠΝ. 174, 192. (Βουαρ. Νμοσχδ. (1831) 25).

1) δὲν ἐξακολουθήσῃ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἰδιαίτεροι ὁρισμοὶ ὑφορῶντες τὰ καθέκαστα εἶδη τῶν κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἐσχάτης προδοσίας (ἐγκλήματος καθοσιώσεως), προδοσίας τῆς πατρίδος, καὶ περὶ ἄλλων πράξεων κατὰ τῆς ἀσφαλείας καὶ ἀνεξαρτησίας τοῦ Κράτους.

123. Ὡς ἕναχος ἐσχάτης προδοσίας τιμωρεῖται μὲ θάνατον, (1) — 1. ὅστις ἐπέβαλε χεῖρα κατὰ τοῦ ἱεροῦ προσώπου τοῦ

(1) Διὰ τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Συντάγματος, (ὃ ἰδὲ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 7 Ποιν. Ν.)

Βασιλέως, (1) ἢ τοῦ διέποντος τὴν Βασιλείαν, μὲ σκοπὸν νὰ φο-
νεύσῃ, αἰχμαλωτίσῃ, ἢ εἰς τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν παραδώσῃ
τοῦτον ἢ ἐκείνον αὐτῶν· ἢ, πρὸς ἐκτέλεσιν τινος ἐκ τῶν ἀνο-
μιουργιῶν τούτων, διήγειρε στάσιν, ἢ συνώμοσεν ἐντὸς τοῦ Κρά-
τους, ἢ συνέθεσε σχέσεις μὲ ξένους· — 2. ὅστις συνώμοσε, διή-
γειρε στάσιν, ἢ ἐπέβαλε χεῖρα κατὰ τινος μέλους τῆς βασιλικῆς
εἰκομένηας, θέλων νὰ μεταβάλλῃ τὸ καθεστὼς πολιτεῦμα διὰ
βλαβῶν μέσων, νὰπορᾷκρύνη τοῦ θρόνου τὸν νόμιμον ἡγεμόνα, ἢ
νὰποδιώξῃ τὴν βασιλευσσαν εἰκομένηαν, ἢ νὰ μεταβάλλῃ τὴν νό-
μιμον τῆς διαδοχῆς τοῦ θρόνου τάξιν· — 3. ὅστις κατὰ τῆς βασι-
λικῆς κυριότητος διήγειρε στάσιν ἢ ἐξώπηλσε μέρος τῶν ὑπηκόων,
ἢ ἀποέλεπων εἰς ἓνα τῶν δύο τούτων σκοπῶν, συνώμοσεν·
— 4. ὅστις, θέλων νὰ προσαρτήσῃ τὸ βασίλειον εἰς ξενὴν τινὰ
ἐπικρατείαν, ἢ νὰ τὸ ὑποτάξῃ εἰς ταύτην, ἢ καθ' ὅσονδῆποτε
τρόπον νὰποσπάσῃ ἐν μέρος ἐκ τοῦ ἔθνους τῆς ἐπικρατείας, ἢ νὰ
ἐνδύλῃνῃ τὰ πρὸς τοῦτο τὰ πέλους τεινοντα σχέδια, συνώμοσεν
ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἢ συνεννοήθη μὲ ξένους· ἢ διήγειρε στάσιν,
ἢ ἔλαβε μετοχὴν εἰς τοιαύτας προδοτικὰς ἐνώσεις· — 5. ὅστις
μεταχειρίζεται μηχανορραφίας, ἢ διατελεῖ συνεννοούμενος μὲ
ξένους δυνάμεις, ἢ μὲ τοὺς πράκτοράς των, ἐπὶ σκοπῇ τοῦ να-
ταξ κινήσῃ εἰς πολέμιας πράξεις ἢ εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Ἑλ-
λάδος, ἢ νὰ τὰς προμηθεύσῃ τὰ πρὸς τοῦτο μέσθ· εἶναι δὲ
ἀδιαφορὸν εἰάν αἱ μηχανορραφαὶ αὗται ἢ αἱ συνεννοήσεις ἐπέ-
εσον πολέμιας πράξεις ἢ ὄχι· — 6. ὅστις ἐν καιρῷ πολέμου ἠθ-
πολόγησεν εἰς τὸν ἐχθρὸν· — 7. ὅστις ἔφερεν ὅπλα κατὰ τῆς
πατρίδος του, ἢ κατὰ τῶν πολεμουμένων τὸν κοινὸν ἐχθρὸν συμ-
μαχῶν αὐτῆς· — 8. ὅστις ἐκ προθέσεως καὶ ἐκουσίως ὑποστη-
ρξῇ καθ' ὅσονδῆποτε τρόπον, λόγῳ ἢ ἔργῳ, τὴν εἰσβολὴν ξένων
στρατευμάτων εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ βασιλείου ἢ τὴν πρόσ-
θεν αὐτῶν παραδίδει εἰς τὸν ἐχθρὸν πόλεις, οὐρούρια, διόδους,

ἡλίκῃς, δεῖ «ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλήματων, ἐκτὸς τῶν συν-
θετων, καταργεῖται». Ἄρα τιμωρητὰ δι' ἰσοβίων δεσμῶν ἢ στάσις πρὸς
μεταβολὴν τῶν καθεστώτων κτλ.

(1) Ὅρα καὶ ἄρθρον 29 τοῦ Συντάγματος, δι' οὗ τὸ πρόσωπον τοῦ Βασι-
λέως κηρύσσεται ἀνεύθυνον καὶ ἀπαράδιετον.

ἢ ἄλλας ἀμυντηρίους θέσεις, λιμένας, ἀποθήκας, ἐπλοθήκας, ἢ πλοῖα ἀνήκοντα εἰς τὴν ἐπικράτειαν, ἢ ἐνεργεῖ ἐκ προθέσεως τὴν παράδοσιν ἢ τὴν ἀφαίρεσιν τούτων· συντρέχει τὸν ἐχθρὸν δι' ἀποστολῆς ἀνδρῶν, χρημάτων, τροφίμων, ὀπλῶν, ἢ πολεμικοῦ ἀποπλανᾶ στρατιώτας ἢ ναυτοὺς εἰς ἐπανάστασιν, λιποταξίαν, αὐτομόλησιν, ἢ εἰς ἄλλας ἀπιστίας· ἢ συνεννοῖται μετὰ τοῦ ἐχθροῦ πρὸς τοιοῦτον τέλος· (1) — 9. ὅστις ὑπάρχει τὸν ἐχθρὸν ὡς κατασκόπος, ἐδέχθη ἢ ἐκρυψεν ἐν γνώσει κατασκόπους τοῦ ἐχθροῦ. ἢ στρατιωτικούς ἀπεσταλμένους παρὰ τοῦ ἰδίου ἐπὶ κατασκοπῇ, ἢ συνήρχησεν εἰς τὸ νὰ τύχῃσιν οὗτοι παραδοχῆς, ἢ νὰ κρυθῶσιν. — 10. ὅστις ἐπρόδωκεν εἰς ἐχθρὸν τινὰ δύναμιν ἢ εἰς τοὺς πράκτοράς της τὸ ἀπόρρητον διαπραγματευσεὺς τινος ἢ πολεμικῆς ἐπιχειρήσεως, ἥτις ἤτοι ἐπιτετραμμένη εἰς αὐτόν, ἢ τῇς ὁποίας εἶχαν εἰδῆσιν ἐπιστήτως, ἢ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του. — 11. ὅστις, διωρισμένος εἰς τηρεῖν σχεδίων περὶ πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, ἢ σχεδίων καὶ διαγραφῶν φρουρίων καὶ ἄλλων ἐχυρωμάτων, ἐπλοθηκῶν, λιμένων, ἢ ὀρμῶν, παρέδωκε τὰ σχέδια ταῦτα ἢ τὰς διαγραφὰς εἰς τὸν ἐχθρὸν ἢ εἰς τοὺς πράκτοράς αὐτοῦ. Π. Ν. 143. 124 ἔ. 132. 137. 139. 149 ἔ. 172. 452. 519. 521. ΣΠΝ. 193 ἔ. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 75 καὶ ἐπ. 86 καὶ ἐπ. Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 126)

Ν. Τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Συντ. ὁρίσαντος, ὅτι ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων ἡ θανατικὴ ποινὴ καταργεῖται, μὴ ὁρίσαντος δὲ ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐγκλήματα καθίστανται πράξεις ἀτιμώρητοι, οὐδὲ παραπεμφαντος κἂν εἰς μὴ λουσαν νομοθ. ἐξουσίαν νὰ ψφίσῃ αὐτὴ διὰ νέου νόμου νέον εἶδος ποινῆς παρὰ τὰ διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ποιν. ν. καθιερούμενα εἶδη διὰ τὰ πολιτικὰ ἀδικήματα, ἔπεται ὅτι καταγνωστέα αὐτοῖς ἔκτοτε τυγχάνει οὕσα ἡ ἀνωτάτη μετὰ τὸν θάνατον ποινὴ, ἥτοι ἡ τῶν ἐσθίων δεσφῶν, Δ. Π. ποιν. 44 τοῦ 70. (Ὁμορρῶναι Γαλλικὴ νομολογία. Εἰσπ. τῆς διαφρονεῖ· ἀλλ' ἡμεῖς πειστικά τὰ ἐπιχειρήματα αὐτοῦ).

124. Συνωμοσία ὑπάρχει, ὅταν δύο ἢ πλείονες συναποφασίσωσι περὶ πράξεως ἐγχάτης προδοσίας, ἢ συνυποχρεωθῶσι μετ' ἀλλήλων πρὸς ταύτην. Π. Ν. 57. 66. 113. 123. 131. 212. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 89. Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 127).

(1) Δι.ατ. τῆς 13 δεκεμβρίου 1836 περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπ. ναυτιλίας· Ἀπαγορεύεται εἰς πάντα πλοίαρχον ἢ κυβερνήτην νὰ ναυλόνῃ τὸ πλοῖον του εἰς ἐχθρὸν τοῦ ἡμετέρου Κράτους δύναμιν ἢ νὰ φορτῶν στρατευμάτων, ἱπποὺς, πολεμικὰ ὄπλα, τροφὰς καὶ ἄλλας πολεμικὰς ὕλας καὶ στρατιωτικὰς ἀποσκευὰς καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ. Ὁ παραβάτης τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθ. 123 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ν. ἵνα θεωρηθῇ κατηρτισμένη ἡ συνωμοσία, δὲν ἀπαιτεῖται νά φέρῃ τὰ στοιχεῖα τῆς συστάσεως τοῦ §7 ἄρθρου τοῦ ποιν. ν. διότι, ἂν ἀπαιτούντο καὶ εἰς τὴν κατάρτισιν τῆς συνωμοσίας πάντα τὰ τῆς συστάσεως στοιχεῖα, περὶ τὴν ἤθελεν εἶναι νά δοθῇ διὰ τοῦ 124 ἄρθρου ἴδιος ὁρισμὸς αὐτῆς· εἰλω· δὲ αὐτὸς ὁ νόμος (ἄρθρ. 123 § 2) ἀπαιτεῖ ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἀδικημάτων τῆς ἐσχάτης προδοσίας σύστασιν· ἔθεν προφανές, ὅτι διακρίνει τὴν συνωμοτικὴν ἐνωσιν τῆς συστάσεως· οὐχ ὅτι καὶ πρὸς κατάρτισιν τοῦ ἀδικήματος τῆς συνωμοσίας ἀνγκυρίον ἀπαραιτήτως νά συναπορροίσωσι, ὁπλυνάτι νά καταρτίσωσιν ἐν συσχέσει ἀπόφασιν κοινὴν, πλήρη καὶ ὁριστικὴν, ἐπὶ οὐδεμιᾶς ὑστέρας σκέψεως ἡ συλλογισμοῦ ἡρημένῃ· ἀντικεῖ ἄρα τῷ δικαστηρίῳ τῆς οὐσίας ἡ ἐξέτασις καὶ ἐκτίμησις τοῦ τρόπου καὶ τῶν μέσων τῆς ὁριστικῆς αὐτῆς καταρτίσεως. Δ. Π. ποιν. 104 τοῦ 61.

125. Μὲ θάνατον προσέτι τιμωρεῖται· — 1. ὅστις καθ' ὅσον-δήποτε τρόπον διεγείρει ἐμφύλιον πόλεμον, ἢ πρὸς διεγερσιν αὐτοῦ ἐπληξεί τοὺς πολίτας κατ' ἀλλήλων, ἢ προσπαθεῖ δια-ρυστάσεως νά τοὺς ἐπλήσῃ κατ' ἀλλήλων πρὸς τοῦτο τὸ τέλος· — 2. ὅστις ἐγένεν ἀρχηγὸς ἐνόπλιου τινὸς συμμορίας, ἢ ἀναλαμ-βάνει διοικησιν τινὰ ἢ ἄλλο ἀξίωμα παρ' αὐτῇ, τῆς ὁποίας τίσις εἶναι νά ἐπισέρῃ εἰς ἓνα ἢ εἰς πλείονας θήμους ὄνον, διαρπαγὴν ἢ ἐρήμωσιν, νά κυριεύσῃ μὲ βίαν πόλεις, ὄχυράς, τοπούς, καὶ θέσεις, ἀποθήκας, ἐπλεοθήκας, λιμένας, πλοῖα, κτίρια, κατοικίας, ἢ γαίας, ἀνήκοντα εἰς τὴν ἐπικρατείαν ἢ εἰς θῆμον· νά εἰσβάλῃ εἰς ταῦτα δυναστικῶς, ἢ νά τὰ κατα-σπέρῃ ὀλοκλήρως ἢ ἐν μέρει· νά ἀντισταθῇ εἰς τοὺς ἐναντίον ταύτων κακούργων ἐπιχειρήσεων διατεταγμένους δημοσίους ἐπαγγέλτους ἢ ὑπηρέτας, ἢ στρατιωτικούς, ἢ νά προσβάλῃ ταύτους· εἶναι δὲ ὁδίαφορον, ἐάν τὸ μελετηθὲν κακούργημα ἐτελέσθῃ ἢ περιορισθῇ εἰς μόνην τὴν ἀπόπειραν. Π. Ν. 47. 57. 66. 69. 113. 123, 3. 126. 131. 172 ἔ. 193. 204. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 91 καὶ 96).

126. Διὰ τῶν ὅπλων ἐννοοῦνται· ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχθεῖ τοῦ παρόντος ποινικοῦ νόμου ἐργαλεῖα, μὲ τὰ ὅποια, ἔσαν τὰ με-ταχειρισθῇ τις εἰς χάκωσιν τινος, θύναται, κατὰ τὴν συνήθη πείραν, νά προσξενήσῃ θανατηφόρον βλάβην. (1) (Γαλλ. Ποιν. Ν. 101. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 222. Βαυαρ. Νμοσχ. (1831) 172).

1 Ἐν τῷ Γερμανικῷ ποινικῷ νόμῳ δὲν ἀνεγράφη ὁρισμὸς τῶν ὅπλων. Ὡστόσο δὲ παρατηρεῖ ὁ Κωιτῆς· ὅτι ἡ ἀναγραφὴ ὁρισμοῦ ἐπάγει πολλὰς δυστηρίας διὰ τὸ παραλλάσσειν τῆς σημασίας τῆς λέξεως ταύτης ἐν ἐκάστη ἰδίᾳ περιπτώσει. Ὅντως· ἄλλην ἐννοίαν ἔχει ἡ λέξις ὅπλα ἐν τῷ ἀριθ. 1 τοῦ ἄρθρ. 123 καὶ ἄλλην ἐν τῷ ἀριθ. 8 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἢ 174 ἢ 414 κτλ.

127. Τιμωροῦνται ὡσαύτως μὲ θάνατον.—1. ὅσοι ἄνευ προταγῆς ἢ ἀδείας τῆς κυβερνήσεως συλλέγουσιν ἢ ἀπογράφουσι μόνοι ἢ δι' ἄλλων στρατεύματα ἢ στρατιώτας, ἢ ἀποπειροῦνται τούτου, καθὼς καὶ ὅσοι ἐν γνώσει καὶ ἐκουσίως συλλέγονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς στρατείαν.—2. οἱ ἀρχηγοὶ στρατευμάτων, οἵτινες κρατοῦσι συνηθροισμένα τὰ στρατεύματα τῶν ἀρῶν διατάχθῃ παρὰ τῆς κυβερνήσεως ἢ διάλυσις ἢ ἡ ἄρσεις τῶν (ἀποπομπή): εἰς τὴν αὐτὴν δὲ ὑπόκειται ποινὴν καὶ ὅστις παραμένει εἰς τοιαῦτα στρατεύματα ἐν γνώσει καὶ ἐκουσίως.—3. ὅσοι ἄνευ δικαίωματος ἢ νομίμου λόγου ἀναλαμβάνουσιν ὅποιονδήποτε ἀρχηγίαν κατὰ ξηρὰν ἢ κατὰ θάλασσαν, ἢ, ἀπειθοῦντες εἰς τὰς διαταγὰς τῆς κυβερνήσεως, δὲν τὴν ἀπεκδύονται. Π. Ν. 47. 143. 134. 136. 227. 449. 450. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 92, 93).

128. Ὅστις, ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διατάτῃ ἢ νὰ ζητῇ ἐνόπλιον δύναμιν, μετεχειρίσθῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς τὸ νὰ ἀντιτάξῃ τὴν ἐνόπλιον δύναμιν κατὰ τινος ἄλλης νομίμου δυναμeos, τιμωρεῖται.—1. μὲ θάνατον, ἐὰν εἰσληφθῇ ἢ διαταγῇ ἢ ἡ αἵτησις του.—2. μὲ πρόσκαιρα δεσμά, ἐὰν αὕτη δὲν εἰσληφθῇ. Π. Ν. 97. 143. 129. 134. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 94).

129. Ὅστις ἐπροσκάλεσεν 1) εἰς τινὰ τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 123—128 ἀναφερομένων ἀξιοποιῶν πράξεων, τιμωρεῖται ὡς ὁ αὐτουργὸς μὲν, ἐὰν τὴν πρόκλησιν 2) ἐπηκολούθησέ τι κακούργημα, ὡς ἀποπειρώμενος δέ, ἐὰν αὕτη δὲν ἐπέφερον ἀποτέλεσμα. Π. Ν. 48. 49. 50. 56 § 3. 96. 97. 143. 179. 180. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 107. Βαυαρ. Νμοσχδ. (τοῦ 1831) 128).

1) προῦκάλεσεν 2) πρόκλησιν

Ν. Καὶ οὐδὲν ἐπενεγκούσα ἡ πρόκλησις ἀποτέλεσμα ἐστὶ τιμωρητὴ κατ' ἐαυτὴν ὡς ἀπόπειρα τοῦ πολιτικοῦ ἀδικήματος, ἐπ' ᾧ ἐγένετο. Δ. Π. ποιν. 80 τοῦ 46. (Σημειωτέον ὅτι ὁρθῶς παρατηρεῖ ὁ Trébutien ὅτι ἡ ἀπὸ ἀνακοίνωσις τοῦ σχεδίου τῆς συνωμοσίας δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρόκλησις).

130. Ὅστις, ἔχων γνῶσιν ἐνώσεως ἢ ὁποιοῦδήποτε σχεδίου ἀφορῶντος τὴν ἐκτέλεσιν τινος τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 123—128 ἀναφερομένων κακούργηματων, δὲν ἀναγγέλλει τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἀρῶν ἔλαβε τὴν εἰδησίην, τιμωρεῖται διὰ τὴν παρασιώπησιν ταύτην μὲ φυλάκισιν

τολάχιστον δύο ἐτῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν χιλίων ἑως τεσσάρων χιλιάδων δραχμῶν, καὶ, ἐὰν ἡ ἐνώσις ἢ τὸ σχέδιον ἐπεραιώθῃ, μὲ εἰρκτὴν. — Αἱ ποιναὶ αὗται ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἐχῶν γνώσιν τῆς ἐνώσεως ἢ τῶν σχεδίων ἀπεδοκιμασε ταῦτα, ἢ ἐναντιώθῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν των, ἢ ἐπροσπάθῃ νὰ ἀποτρέψῃ τοὺς αὐτουργοὺς των. — Ὁ σύζυγος (ἢ ἡ σύζυγος) τοῦ κακουργήσαντος προσώπου, οἱ ἐξ αἱματος ἀνιόντες καὶ κατιόντες συγγενεῖς, οἱ ἀδελφοί, καὶ οἱ τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ ἐξ ἀγγιστικαῖς συγγενεῖς, ἐξαιρουνται μὲν τῆς ποινῆς ἐνεκα τῆς παρασιωπῆσεως, δύνανται μολοντοῦτο νὰ υποβληθῶσιν εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. (1) Π. Ν. 35 ἐ. 76. 113. 242. Ποιν. 150. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 108 ἐ. (καταργηθέντα διὰ τοῦ νόμου τῆς 28 Ἀπρ. 1832). Βαυαρ. νμοχθ. (1831) 129).

131. Ὅστις, περιπλεχθεὶς εἰς ἐσχάτην προδοσίαν 1) ἢ εἰς ἄλλην τινὰ ἐκ τῶν 2) ἀνωτέρω ἀρθρῶν 123—128 ἀναφερομένων ἐνώσεων, πρὶν τῆς ἐκρήξεώς των, καὶ προτοῦ ἔτι πληροφροθῇ, ἢ ἐξουσία ἀλλάχθῃ, ἀναγγεῖλῃ ἑαυτὸν καὶ τοὺς συνενόχους του εἰς τὴν ἀρχήν, ἐὰν μὲν ᾔναι ἀπλοῦς συναιτίας, ἐξαιρεῖται τῆς ποινῆς, ἐκτὸς τῆς ἰδιαιτέρας ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως, ἐὰν δὲ ἀνῆκῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀρχηγῶν ἢ τῶν στρατολόγων, τιμωρεῖται μὲ εἰρκτὴν. Π. Ν. 60. 64. 113. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 108. Βαυαρ. Νμοχθ. (1831) 130).

1) ἐνώσιν ἐσχάτης προδοσίας 2) τῶν ὑπὸ τῶν

132. Ὡς προδότης τῆς πατρίδος τιμωρεῖται μὲ πρόσκαιρον θάνατον, μὴδὲ σκοπὸν ἔχων μὴδ' ἐνδύμενος πρὸς ἐσχάτην προδοσίαν, — 1. διεξάγει ἐκ προθεσεως πρὸς βλάβην τῆς Ἑλλάδος τὴν ὁποίαν ἐπεφορτίσθῃ πολιτικὴν διαπραγματεύσιν μετὰ τινος ἐξωτερικῆς δυνάμεως. — 2. ἐπεχειρήσῃ ὁποιαδήποτε πρῶτον, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μετακινήσῃ ἢ νὰ καταστήσῃ ἀθέτατα τὰ ὅρια τῆς ἐπικρατείας. — 3. ἐκρύψῃ, ἡράνισεν, ἢ ἐνόθευσεν ἐγγράφα 1) ἢ ἄλλα ἀποδεικτικὰ 2) τῶν δικαιωμά-

(1) Τὸ σκανδαλῶδες τῆς τοῦ ἀρθ. 130 διατάξεως (ἐξοβελισθεὶς εὐτυχῶς ἐν Γαλλίᾳ) εἶναι καταφανές, τὸ δὲ ἀλυσίτελές αὐτῆς κατέδειξε καταφανῶς ὁ Herr.

των ἢ ἀξιώσεων τῆς ἐπικρατείας. — 4. παρέδωκεν αὐθαιρέτως ἢ ἐπρόδωκεν εἰς ἐξωτερικὴν τινα δύναμιν, πολεμίαν ἢ μὴ, ἢ εἰς τοὺς πράκτοράς της, κατ' ἄλλας παρὰ τὰς εἰς τὸ ἄρθρον 123 ἀριθ. 11 ἀναφερομένας περιπτώσεις, ἐπιστολάς, ἐγγράφα ἢ ἀπόρρητα τοῦ Κράτους, ἀποβλέποντα τὸ πολίτευμα, τὰ δίκαια ἢ τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ, ἢ τὰ ἀπόρρητά τινος διαπραγματεύσεως ἢ πολεμικῆς ἐπιχειρήσεως, ἢ τα σχέδια πολεμικῶν κινήματων, φρουρίων, ἢ ἄλλων ὁχυρωμάτων, ὀπλοθηκῶν, λιμένων, καὶ ὁρμῶν. Π. Ν. 123 ἔ. 247. 394 ἔ. 424 ἔ. 452. 497. ΣΠΝ. 154. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 305. Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 131).

1) ἐπλαστογράφησε τίτλους 2) μέσα

133. Μὲ σουλάνισιν τοῦλάχιστον ἑξ μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις, μηδὲ σκοπὸν ἔχων μηδ' ἐνούμενος πρὸς ἐσχάτην προδοσίαν, — 1. μεταχειρίζεται ἀθέμιτα μέσα διὰ νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν ἀπορρήτων τινος διαπραγματεύσεως, ἢ πολεμικῆς τινος ἐπιχειρήσεως, ἢ τῶν 1) πολεμικῶν κινήματων, ἢ τῆς διαγραφῆς φρουρίων καὶ ἄλλων ὁχυρωμάτων, ὀπλοθηκῶν, λιμένων ἢ ὁρμῶν, ἢ ἐπιστολῶν, ἐγγράφων, ἢ ἀπορρήτων τῆς ἐπικρατείας, τῶν ὁποίων ἢ φανέρωσις ἐμβάλλει ἢ δύναται νὰ ἐμβάλῃ εἰς κίνδυνον τὸ πολίτευμα, ἢ τὰ δίκαια, τὰς ἀξιώσεις, τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις, ἢ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους. — 2. φανερόναι κατ' ἄλλαν παρὰ τὴν εἰς τὸ ἄρθρον 132 ἀριθ. 4 ἐκτεθειμένον τρόπον τοιαῦτα ἐγγράφα, ἐπιστολάς, ἢ ἀπόρρητα, τῶν ὁποίων ἔλαβε γνῶσιν, Π. Ν. 123. 132. 445. 452. 454. 519. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 132).

1) σχεδίων

134. Εἰς εἰρκτὴν μὴ ὑπερβαίνουσιν τὰ ὀκτὼ ἔτη καταδικάζεται. — 1. ὅστις δι' ἀξιώσεις δικαιωμάτων, ἢ διὰ φαινόμενα παράπονα κατὰ τῆς ἐπικρατείας, τοῦ ἡγεμόνος, ἢ τῶν συμπολιτῶν, προκαλεῖ ξένην τινα δύναμιν εἰς μετολάβησιν ἐπικίνδυνον εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ αὐτονομίαν τοῦ Κράτους. — 2. ὅστις, ἀντιπράττων ἐν προθέσεως εἰς τὰς μετ' ἄλλων δυνάμεων ὑπαρχούσας συνθήκας, φέρει οὕτως εἰς κίνδυνον τὴν ἀσφάλειαν ἢ αὐτονομίαν τοῦ Κράτους. Π. Ν. 497. 526. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 306. Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 133).

135. Κατὰ νόμους ἰδιαίτερους θέλουν δικάζεσθαι ὅσοι ἀπο-

ρεύουν τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὑπηρετεῖν δι' ὀπλων, καθὼς καὶ ὅσοι ἀναπείθουσιν ἢ ὑποστηρίζουσιν εἰς ἀποφυγὴν ταύτης ὑπὸ τοῦ Κράτους. (1)

136. Μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅστις ἔνευ ἀδείας τῆς κυβερνήσεως ἐστρατολόγησεν ὑπὸ κούρας πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ξένης τινὸς δυνάμεως, ἐχορήγησε βοήθειαν καὶ ἀντίληψιν εἰς τοιοῦτον αὐτογνώμονα στρατολόγον. Π. Ν. 127. 321. 527. 582.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ (2)

Περὶ ἐξυθρίσεως τοῦ Βασιλέως, τοῦ διαδόχου τοῦ διέποντος τὴν Βασιλείαν, καὶ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Ν. Δημόσιος τόπος λογίζεται ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ τοῦ περὶ ἐξυθρ. καὶ περὶ τύπου νόμου ὁ εἰς συνάθροισιν τοῦ κοινῶ ἢ εἰς χρῆσιν πάντων τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τινὶ πόλει ὠρισμένος· ὅθεν ἐργαστήριον

(1) Δικάζονται οὗτοι τανῦν κατὰ τὰς ἐν τῷ Νόμῳ ΑΦΚΗ' τοῦ 1877 περὶ στρατολογίας (τροποποιηθέντι κατὰ τινὰ διὰ τῶν νόμων ΑΦΟΑ', ΑΦΠΑ', ΑΧΨΕ' κτλ.) εἰδικὰς ποινικὰς διατάξεις, μνημονευομένας καὶ ὑπὸ τῷ ἀρθ. 164 Π. Ν. Περὶ δὲ τῶν προσκληθέντων μὲν καὶ καταταχθέντων ἐν τῷ στρατῷ, τραπέντων δ' εἴτα εἰς φυγοστρατίαν ἢ λιποταξίαν, εἰδικὰς ἀναγράφει διατάξεις ὁ στρατιωτικὸς ποινικὸς νόμος.

(2) Διὰ τοῦ κατωτέρω καταχωριζομένου νόμου τῆς 23 Νοεμβρίου 1837 τροποποιήθησαν τὰ ἄρθρα 137—153, 158—163, 196, 334—353, καὶ 538—549 τοῦ Π. Ν.

Ν. Περὶ ἐξυθρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἐξυθρίσεως τοῦ Βασιλέως, τοῦ διαδόχου, τοῦ διέποντος τὴν Βασιλείαν, καὶ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Α'. Ἐξυθρίσις τοῦ Βασιλέως.

1. [137] (1). Μὲ θάνατον τιμωρεῖται ὅστις ἐπιβάλλει χεῖρα ὑβριστικὴν εἰς τὸ ἱερὸν πρόσωπον τοῦ Βασιλέως, ἢ ἀπειλεῖ κατ' αὐτοῦ αἰκίαν.

2. [138]. Μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑνὸς ἔτους τιμωρεῖται·

(1) Ὁ ἐν παρενθέσει ἀριθμὸς εἶναι ὁ τῶν κατηργημένων ἀντιστοίχων ἀρθρῶν τοῦ ποινικοῦ νόμου.

οιονδήποτε δὲν εἶναι δημόσιος τόπος, ἂν μὴ ἔχον τοιοῦτον προσδιορισμὸν. Α. Π. ἀπ. ποιν. πδ' τοῦ 36.—Τὸ ἄρθρον 18 τοῦ περὶ ἐξουβρ. καὶ περὶ τῶν νόμου ἀπαγορεύει γενικῶς τὴν δημοσίευσιν ἀρχῶν καὶ φρονημάτων.

—1. ὅστις ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Βασιλέως, ἢ εἰς δημοσίαν συνλευσιν, ἢ εἰς δημόσιον τόπον, (1) παρόντων πολλῶν, ἢ διὰ δημοσιῶν ἐγγράφων, ἢ συμβολικῶν παραστάσεων, ἢ δι' ὁποιονδήποτε αἰσθητῶν ἐξεικονίσεων καὶ ἀνακρινώσεων πρὸς τὸ θρόνον, — α'. ὕβριζει, χλευάζει, δυσφημεῖ τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως, ἢ τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν — β'. προσπαθεῖ νὰ διεγείρῃ μῖσος ἢ περιφρόνησιν κατ' αὐτῶν — γ'. ἀποδίδει εἰς ἄλλον παρὰ τὸν Βασιλέα δικαιώματα ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος, ἢ — δ'. καθ' οἷονδήποτε ἄλλον τρόπον προσβάλλει τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως, ἢ τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν.—2. ὅστις συνθέτει ἐν γνώσει, ἢ διαδίδει ἐκ προθέσεως τοιαῦτα ἐγγράφα ἢ παραστάσεις.—3. ὅστις καταχρᾶται τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως πρὸς ἐκτέλεσιν παρὰ νόμου τινὸς πράξεως (2).

3. [139]. Εἰς φυλάκισιν ἐξ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν καταδικάζεται, ὅστις, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον διαλαμβανομένων περιπτώσεων, θεικνύει περιφρόνησιν πρὸς τὸν Βασιλέα.

(1) Καὶ ἐν τῷ ἄρθρ. 2 καὶ ἐν ἄλλοις ἄρθροις ἀπαντῶσιν αἱ λέξεις δημοσίον τόπον. Φρονούμεν ὅτι οἰκοδόμημα τότε μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ δημόσιος τόπος, ὡς αἰκία ἐκ τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ οὐ μόνον δύναται ἑκαστὸς ἀκωλύτως νὰ εἰσέρχεται, ἀλλὰ καὶ νὰ διατρίβῃ εἰς τοῦτο ἐπὶ τινι τοῦλάχιστον χρόνῳ, καὶ ἐνεκα τούτου συνήθως προσέρχονται εἰς αὐτὸ ἀνθρωποι. Ὅθεν κατάστημα ἐμπορικοῦ, βιβλιοπωλοῦ, παντοπωλοῦ κτλ. δὲν ἀποτελεῖ δημόσιον τόπον.

(2) Ν. 27 Ἰουν. 1830 περὶ μεταβιβασίσεως τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 23 Νοεμβρ. 1837 περὶ ἐξουβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου Ν.

1. Μὲ εἰρκτὴν τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν τιμωρεῖται, ὅστις διὰ τοῦ τυπου ἢ δι' ἐντόπων εἰκονικῶν παραστάσεων ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐξυβρίζει, δυσφημεῖ, ἢ χλευάζει τὸν Βασιλέα, ἢ τὴν σύζυγον αὐτοῦ Βασίλισσαν, ἢ προσπαθεῖ νὰ διεγείρῃ μῖσος ἢ περιφρόνησιν κατὰ τῶν προσώπων αὐτῶν ἢ τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας.

2. Ἡ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον ποινὴ τῆς εἰρκτῆς μεταβάλλεται εἰς φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐνὸς ἔτους, ὅταν οἱ ἐνορκοὶ ἀποφαίνωνται κατ' αἴτησιν ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος, ὅτι ὑπάρχουν ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις.

3. Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου (8 Δεκεμβρίου) 1837 νόμου καταργεῖται, καθ' ὅσον ἀντιβαίνει εἰς τὸν παρόντα.

εἰδῶν προσβάλλονται αἱ βάσεις πάσης θρησκείας· ἀπόκειται δ' εἰς τὸ δικαστήριον τῆς εὐσίας νὰ ἐκτιμῇσθῃ ἂν ὄντως προσβάλλωνται αὐταὶ διὰ τῶν δημοσιευμένων ἐκ προθέσεως. Δ. Π. ποιν. 88 τοῦ 46.—Ἐκ τῆς ἑλλης ὑφῆς

σιλέα, καθόσον ἀφορᾷ τὸ ἱερὲν αὐτοῦ πρόσωπον ἢ τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν.

4. Ὅστις ἀποδώσῃ εἰς τὸν Βασιλέα τὸ ὄνειδος ἢ τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων τῆς κυβερνήσεώς του, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἐνὸς μηνὸς μέχρι ἐνὸς ἔτους, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἑκατὸν μέχρι πεντακοσίων δραχμῶν.

5. [140]. Ὡς ὑβριστὴς τῆς βασιλικῆς Μεγαλειότητος τιμωρεῖται ὁ καταστάς ἐνοχλὸς τινος τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 1, 2, καὶ 3 ἀναφερομένων πράξεων κατὰ τῆς συζύγου τοῦ Βασιλέως, καθόσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον αὐτῆς.

Β'. Περιῦθρισις τῶν ἐξωτερικῶν σημείων τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς.

6. [141]. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν τιμωρεῖται, ὅστις εἰς δημόσιον τόπον ἢ παρόντων πολλῶν περιῦδριζει, ἢ διὰ μῖτος, ἢ περιφρόνησιν, ἀρσαιοῖ ἢ βλάπτει τὰ βασιλικά σύμβολα ἢ ἄλλα τῆς βασιλικῆς δξίας σημεῖα.

Γ'. Ἐξῦθρισις τοῦ διαδόχου τῆς βασιλείας.

7. [142]. Ὁ ἐξυβριζων τὸ πρόσωπον τοῦ διαδόχου τῆς βασιλείας τιμωρεῖται, εἰς μὲν τὴν περιπτῶσιν τοῦ ἄρθρου 1 μὲ πρόσκαιρα δεσμὰ, εἰς δὲ τὴν περιπτῶσιν τοῦ ἄρθρου 2, μὲ φυλάκισιν ἐννέα μηνῶν μέχρι τριῶν ἐτῶν, καὶ εἰς τὴν περιπτῶσιν τοῦ ἄρθρου 3, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑξ μηνῶν.

Δ'. Ἐξῦθρισις τοῦ διέποντος τὴν Βασιλείαν.

8. [143]. Ἐξυθρίσεις, γενόμεναι κατὰ τοῦ διέποντος τὴν Βασιλείαν, τιμωροῦνται, καθόσον μὲν ἀναφέρονται εἰς τὰ ἄρθρα 1, 2, καὶ 3, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 7, καθόσον δὲ περιέχονται εἰς τὸ ἄρθρον 4, μὲ φυλάκισιν ἐνὸς μηνὸς μέχρι ἐνὸς ἔτους.

Ε'. Ἐξῦθρισις τῶν μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

9. [143]. Ἡ ἐκτέλεισις ἀξιοποιήσου πράξεως κατὰ τινος μέ-

τοῦ ἄρθρου 18 προκύπτει καθ' ἡμᾶς ὅτι τιμωρεῖται οὐχὶ ἡ δημο-
χῶν ἀντιδαινουσῶν εἰς τὰς βάσεις τῆς δεῖνα ἢ δεῖνα θεησκείας,
χῶν προσβαλλουσῶν τὴν θερησκευτικὴν ἰδέαν, ἤτοι τὴν ἰδέαν τῆς

λους τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας (1) θεωρεῖται εἰς τὴν ἐ-
σιν τῆς νομίμου ποινῆς ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ πε-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ ἐξουθρίσεως ξένων ἡγεμόνων καὶ κυβερνήσεων
διπλωματικῶν πρακτόρων αὐτῶν, καὶ ἄλλων ἀρχι-

10. [145]. Μὲ φυλάκισιν ἕξ μηνῶν μέχρι δύο ἐπι-
ρεῖται, ὅστις ὑδρίζει, χλευάζει, ἢ δυσφημεῖ δι' ἔργον
λόγου, δι' ἐγγράφου, ἢ διὰ συμβολικῆς τινος παρα-
τοὺς ἡγεμόνας ξένων ἐπικρατειῶν.

11 [146]. Φυλάκισις ἐνός μηνὸς μέχρις ἐνός ἐτοῦ
γινώσκειται εἰς τὸν ὑδρίζοντα, χλευάζοντα, ἢ δυσφημο-
ἔργου ἢ διὰ λόγου, ἐγγράφως ἢ διὰ συμβολικῆς παρα-
τοὺς παρὰ τῷ Βασιλεῖ συστημένους πρέσβεις, ἢ ἄλ-
πλωματικὸν χαρακτῆρα ἔχοντας πληρεξουσίους ξένων
μεῶν, ὡς τοιοῦτους.

12. [147]. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν τιμω-
δοστις εἰς δημοσίαν ὁμιλίαν, εἰς κοινῶς διαδεδομένα
ματα, ἢ εἰς συμβολικὰς παραστάσεις, προσβάλλει κυβερ-
ἢ ἀρχὰς ξένων ἐπικρατειῶν, διὰ περιφρονητικοῦ χλ-
βλασφημίας, ἢ ἄλλων δυσμενῶν αἰτιάσεων, ἢ προκα-
τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς ἐπανάστασιν τοὺς κατοίκους ἐπικρα-
κραιτειῶν.

13. [148]. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἄρθρων 10, 11
δὲν γίνεται ποινικὴ καταδίωξις, εἰμὴ μόνον κατ' ἐγκλ-
ὑδρισθέντος. — Εἰς τὰς περιπτώσεις ὅμως τῶν ἄρθρων
12 ἢ ἐγκλήσεις δύναται νὰ γενῇ καὶ ὑπὸ τοῦ παρὰ τῇ
κυβερνήσει διπλωματικοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ προσδ-

(1) Βασιλικὴ οἰκογένεια εἶναι καταδήλως ἡ νόμιμος σύμβιος
λέως καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἢ τὰ τέκνα
φῶν αὐτοῦ.

θεοῦ παναγάθου καὶ πανσόφου καὶ τὴν ἰδέαν τῆς θεραπευτικῆς ἠθικῆς). — Κατὰ τὸ 21 ἀρθ. τοῦ περὶ ἐξουρίσεων νόμου α' λέξεις, δι' ὧν δύναται νάπο-
πλισθῇ τὸ πλημμέλημα τῆς ἐξουρίσεως τῆς εἰς ἀρχὴν ὁρμημένης τιμῆς.

ἡγεμόνος, ἢ τῆς προσδληθείσης κυβερνήσεως, ὅταν τὸ αὐτὸ δι-
καιώμα ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τοὺς παρ' αὐτῇ ἀπεσταλμένους
διπλωματικούς τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ πράξεων ἀντικειμένων εἰς τὰς βάσεις τῶν καθεστώτων
νόμων.

14. [149]. Ὅστις καθ' οἰονδήποτε τρόπον προκαλεῖ ὑπὸ τὸ
προσχημα τῆς θρησκείας εἰς παραβίασιν τῶν νόμων καὶ τῶν
διαταγμάτων τῆς κυβερνήσεως, ὅστις ζητεῖ νὰ ἐκκύσῃ προση-
λυτοὺς εἰς λεγόμενα θρησκευτικὰ δόγματα, μὲ τὰ ὅποια ἐνε-
ργούμενα εἶναι ἀσυμβίβαστος ἢ διατήρησις τῆς πολιτικῆς τά-
ξεως, υποβάλλεται εἰς φυλάκισιν ἐξ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, καὶ
προσέτι, ἐάν ᾔναι δημόσιος ὑπαλληλος ἢ ὑπκρέτης, ἀποβάλλε-
ται τῆς ὑπηρεσίας.

15. [150]. Εἰς φυλάκισιν ἐνὸς μηνὸς ἕως ἐνὸς ἔτους κατα-
δικάζεται, ὅστις εἰς δημοσίαν συνέλευσιν, ἢ εἰς δημόσιον τόπον
παρόντων πολλῶν, ἢ διὰ δημοσίων ἐγγράφων καὶ παραστάσεων,
ἢ ἄλλων ἀνακοινώσεων πρὸς τὸ δημόσιον, βλασφημεῖ, λοιδορεῖ,
περιφρονητικῶς χλευάζει τὸ πολίτευμα νόμους, ἢ προσβάλλει
αὐτὰ, ζητῶν νὰ τὰ ἀνατρέψῃ. — Προσβολὴ διὰ βλασφημίας, λοι-
δορίας, ἢ περιφρονητικοῦ χλευασμοῦ κατ' ἄλλων καθεστώτων
νόμων, ἐπισύρει φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐξ μηνῶν.

16. [151]. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐξ μηνῶν τιμωρεῖται, ὅστις
προκαλεῖ ἢ διεγείρει εἰς ἀπειθειαν κατὰ τῶν καθεστώτων νό-
μων εἰς δημοσίαν συνέλευσιν, ἢ εἰς δημόσιον τόπον παρόντων
πολλῶν, ἢ διὰ δημοσίου ἐγγράφου, ἢ ἄλλης ἀνακοινώσεως πρὸς
τὸ δημόσιον, — Ἐάν διὰ τσαύτης προκλήσεως ἢ διεγέρσεως
ἀπεκινήθησαν τῶντι πολλοὶ τῶν πολιτῶν εἰς ἀπειθειαν, κατα-
δικάζεται φυλάκισις τριῶν μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν.

17. [156]. Φυλάκισις τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν καὶ, ἐν ὑπο-
(ΔΙΕ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

δι' ὃ ἡ ἀπειλουμένη καὶ ἐπιβλητέα ποινὴ, πρέπει νὰ ὦσιν ὀνειδιστικά. Ὅθεν ἐὰν ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ περὶ κηρύξεως τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγ. δὴ ἀποφαίνεται τὸ πλημμελειοδικεῖον, ὅτι αἱ προσερχθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ λείπει

τροπῇ, τὸ πολὺ ἐξ μηνῶν ἐπιβάλλεται: εἰς ἐκεῖνον, ὅστις, εἰς δημοσίαν δριμύτιαν ἐγγράφως ἢ διὰ συμβολικῶν παραστάσεων, προσβάλλει διὰ περιτρονητικῶν χλευασμῶν, ἢ θυσημένων ἐκφράσεων τὰ δόγματα, τὰς διατάξεις, καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἢ ἄλλης θρησκείας, ὑφισταμένης μὲ τὴν συν-κατάθεσιν τῆς κυβερνήσεως.

18. [152]. "Ὅστις διὰ δημοσίου δριμύτιος, διδασκαλίας, τυπογραμματος, ἢ συμβολικῆς παραστάσεως, ἐκφράζεται εἰς προκομμα ἄλλων μὲ τρόπον προσβάλλοντα τὸ θρεπτόμενον αἵματι πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ παντός: ὅστις ἐκφράζει τοιαύτας ἀρχάς, δόξας, ἢ φρονήματα, τὰ ὅποια ἀντιβαίνουν ἐν γένει εἰς τὰς βάσεις τῆς θρησκείας καὶ ἠθικῆς, ἢ ἄλλως εἶναι ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν θρησκείαν ἢ εἰς τὰ ἔθνη, ὅστις προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσῃ πράξεις, χαρακτηριζομένας ὡς πλημμελήματα ἢ κακοεργήματα παρὰ τοῦ νόμου, καταδικάζεται εἰς φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καὶ, ἐν ὑποτροπῇ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐξ μηνῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ πράξεων ἀντικειμένων εἰς τὸ πρὸς τὴν ἀρχὴν
θρεπτόμενον σέβας.

Α'. Περιῦδρισις δηλοποιήσεων καὶ ἀπογράφων τῶν δημοσίων ἀρχῶν.

19. [153]. Μὲ φυλάκισιν ἐνδὲς μηνὸς ἕως ἐνδὲς ἔτους τιμωρεῖται, ὅστις αὐτογνώμονως σχίζει, ἀφαιρεῖ, βλάπτει, ρυπαίνει, ἢ παραμορφώνει τὰ παρὰ τῆς ἀρχῆς ὑπογεγραμμένα καὶ πρὸς γνωστοποίησιν τοιχοκολλημένα διατάγματα, τὰς ἀποφάσεις, τὰ διπλώματα καὶ ἄλλας δημοσίας εἰδοποιήσεις. — Μὲ φυλάκισιν δὲ τὸ πολὺ ἐνδὲς μηνὸς τιμωρεῖται, ὅστις περιῦδρίζει δημοσίως ἄλλα ἀπόγραφα τῆς ἀρχῆς.

Β'. Ἐξῦδρισις τῆς εἰς ἀρχὴν ὀφειλομένης τιμῆς.

20. [158]. "Ὅστις εἰς δημοσίαν συνέλευσιν, ἢ εἰς δημοσίως

ἔσαν ὄντως ἐνειδιστικά, ἀναιρετέα καθίσταται ἡ ἀπόφασις. Δ. Π. ποιν. 107 τοῦ 84. — Ὁ λόγος, οὗ ἕνεκα ἡ ἐξουρία τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἐν ᾧ ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἢ καθ' ὅσον ἀνάγεται ἐν γένει εἰς τὰ δημόσια

κόστος παρόντων πολλῶν, ἢ διὰ δημοσίων ἐγγράφων, ἢ συμβολικῶν παραστάσεων, ἢ ἄλλων ἀνακρινώσεων πρὸς τὸ δημόσιον, οὐτερεῖ, λοιδορεῖ μὲ περιφρονητικὸν χλευασμόν, ἢ δι' ἀπειλητικῶν ἢ στασιαστικῶν ἐκφράσεων, προσβάλλει τὴν κυβέρνησιν, ἢ τὰς πράξεις αὐτῆς ἢ προσπαθεῖ νὰ διεγείρῃ μίσος ἢ περιφρόνησιν κατὰ τῆς κυβερνήσεως, ἢ τῶν πράξεών της, καταδικάζεται εἰς φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν ὅστις ὅμως ἐκτὸς τούτων τῶν περιπτώσεων δεικνύει περιφρόνησιν εἰς τὴν κυβέρνησιν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν. — Διὰ τῆς παρούσης διατάξεως δὲν ἐμποδίζεται ἡ ἐλευθερία τῆς εὐσεβήτου συζητήσεως τῶν πράξεων τῶν ὑπουργῶν.

21 [159]. Μὲ φυλάκισιν δύο ἐβδομάδων μέχρι δύο ἐτῶν τιμωρεῖται, ὅστις καθυβρίζει δι' ἐνειδιστικῶν λέξεων, κινήματων, ἢ ἀπειλῶν, βλασφημεῖ ἐγγράφως, διὰ συμβολικῶν παραστάσεων, ἢ διὰ ζώσης, χλευάζει, ἢ λοιδορεῖ βασιλικὸν ἄξιωμα, ἢ ἀρχὴν, ὀρκωτὸν κριτήριον, ἢ ὑπάλληλον τοῦ Κράτους, ἢ τοῦ δήμου, ἢ ἑνὸς τῶν ὀρκωτῶν, ἐνῷ ἐκτελεῶν τὰ καθήκοντά των, ἢ διὰ τινος σχετιῆς τῆς ἀρχῆς πρὸς τὸν ὕβριστήν, ἢ καθόσον ἀνάγεται ἐν γένει εἰς τὰ δημόσια καθήκοντά της, καὶ ἰδίως πρὸς ἐκδίκησιν. ἕνεκα τινος διατάξεως τῆς ἀρχῆς, ἢ ἐξ ἀπειθείας πρὸς ταύτην, — Ἐὰν ἡ ὕβρις γυνῇ εἰς δημοσίαν δικαστικὴν συνεδρίαν, καταγινώσκεται φυλάκισις δύο μέχρι πέντε ἐτῶν.

22. [160]. Ὅστις δι' ἐνειδιστικῶν λέξεων, κινήματων, ἢ ἀπειλῶν καθυβρίζει: φυλακὰς, χωροφύλακας, κλητόρας δικαστηρίων, δικηγόρους, ἐμπορομεσίτας, συμβολαιογράφους, ἢ ἄλλους δημοσίους ὑπηρετάς διὰ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας των, ἢ ἐνῷ ἐνεργεῖ ταῦτα, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐξ ἐβδομάδων.

23. [161]. Ἐὰν οἱ εἰς τὸ 21 ἀναφερόμενοι δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ ἀρχαὶ αἰκισθῶσιν, ἐνῷ ἐνεργοῦν τὰ καθήκοντά των, καὶ ὕστερ τῆς ἐνεργείας αὐτῶν, οἱ ἐνσχοὶ τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν δύο ἕως πέντε ἐτῶν γενομένης δὲ τῆς αἰκίας εἰς δημο-

αὐτοῦ καθήκοντα θεωρεῖται ὡς εἰδικὸν ἀδίκημα, ἥτοι διακρινόμενον καὶ αὐστηροτέρου καλαζόμενον τῆς ἐξυδρίσεως τοῦ ἀτόμου ὡς ἰδιώτου, εἶναι ὅτι τὸ ὑβριζόμενον άτομον περιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἐκτελ. ἐξουσίας δι' ἀρχῆς. ἥς δύναται:

σίαν δικαστικὴν συνεδρίασιν, καταγινώσκειται τότε ἡ ποινὴ τῆς εἰρκτῆς.

24. [162]. Ὅσάκις αἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερόμεναι αἰκίαι γίνονται κατὰ δημοσίων ὑπηρετῶν, ἔνεκα τῶν ἐργῶν τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἢ διαρκούντων αὐτῶν, οἱ πράξαντες τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν ἐνδὲς ἕως ἑξ μηνῶν.

Γ'. Περιῦδρισις τῶν σημείων τῆς ἀξίας τῶν ἀρχῶν.

25. [163]. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνδὲς μηνὸς τιμωρεῖται ὁ ἔνοχος περιῦδρίσεως τῶν σημείων τῆς ἀξίας τῶν ἀρχῶν.

Διάταξις γενικῇ.

26. [148 § 2]. Ἐκ τῶν ἐν τοῖς προηγούμενοις ἄρθροις ἀναφερομένων ἐξυδρίσεων, μόνον τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 12 συσμενῶν αἰτιάσεων ἢ ἀλγήθειας, ἀποδεικνυομένη, ἀπαλλάττει τὸν προσβάλλοντα τῆς ἔνεκα τούτων ποινῆς διὰ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἢ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ προσβολῶν κατὰ τῆς τιμῆς.

Α'. Ψευδὲς καταμηνύσις.

27. [334]. Ὅστις καταμηνύει εἰς τὴν ἀρχήν, ἔνεκα ἀξίας ποίνου τινὸς πράξεως, ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου γνωρίζει τὴν ἀθώτητα, ἢ δὲ καταμηνύσις του εἶναι τοιαύτη, ὥστε δύναται καὶ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ἀνάκρισιν κατὰ τοῦ καταμηνυθέντος, τιμωρεῖται ἐπὶ ψευδεῖ καταμηνύσει μὲ φυλάκισιν. — 1. δύο μέχρι πέντε ἐτῶν, ἐὰν ἡ καταμηνυθεῖσα πράξις χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου ὡς κακούργημα. — 2. τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ καταμηνυθεῖσα πράξις ᾖ πλημμελημα. — 3. δύο ἐβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν, ἐὰν αὕτη ἀποτελῇ πειθαρχικὴν τινα παράβασιν ἢ πταῖσμα. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 373. Βουαρ. Νμοσχδ. (1831) 273).

προβιβάζει εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν νομίμων καθηκόντων, διὰ δὲ τῆς ἐξυβρίσεως αὐτοῦ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐξυβρίζεται οὐχὶ τὸ άτομον ἀλλ' ἡ ἀρχή, ἣν περιβάλλεται· ἡ ἐν τῷ ἀτόμῳ δὲ αὕτη ἐξυβρίσις τῆς ἀρ-

Β'. Συκοφαντία.

28. [335]. "Ὅστις προσάπτει εἰς ἄλλον ἐν γνώσει δι' ἐξω-δικου διαφημίσεως ἢ διαδόσεως, ἐγγράφως ἢ προφορικῶς, ὁμηρο-τιως ἢ κρυφίως, πράξιν τινα, (1) ἥτις, ἐὰν ἀλήθουεν, ἠθέλειν ἐκλέγεται τὸν ἐνδοχοποιούμενον εἰς ἀνάκρισιν, τιμωρεῖται· ἐπὶ συκοφαντίᾳ μὲ φυλάκισιν — 1. τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἔτων, ἐὰν ἢ προσαπτομένη πρῶξις ᾖ· κακούργημα· — 2. δύο ἐβδομάδων μέχρις ἑνὸς ἔτους, ἐὰν αὕτη ᾖ· πλημμέλημα· — 3. τριῶν ἡμερῶν μέχρις ἑνὸς μηνός, ἐὰν ᾖ· πειθαρχικὴ παράδοσις ἢ πταί-σμα. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 284).

Γ'. Ἐξυβρίσις τῆς τιμῆς.

29. [336]. "Ὅστις, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῆς ψευδοῦς κα-τακρινέσεως ἢ συκοφαντίας, προσβάλλει διὰ λόγου, ἢ δι' ἐγγρά-φου, ἢ διὰ συμβολικῆς παραστάσεως, τὴν τιμὴν τοῦ ἄλλου, ἐυφημῶν, λοιδορῶν, χλευάζων αὐτὸν περιφρονητικῶς, ἢ προσά-πτων εἰς τὸν ἴδιον ἰδιώματα, δόξας, ἢ φρονήματα περιφρονη-τικά, εἴτε ἀναφέρεται· ἐνομαστί ὁ προσβαλλόμενος, εἴτε ἄλλως καὶ ὅσονδήποτε τρόπον χαρακτηρίζεται, τιμωρεῖται· κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας περιστάσεις μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν (2) — 1. ἐὰν τὸ εἶδος τῆς προσβολῆς δύναται· νὰ ἐχῇ ἐπιβλαβὴ ἐπιβ-ρὴν εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὑβρισθέντος, εἰς τὰς σχέσεις τῆς τιμῆώς του, εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἐπαγγέλματός του, καὶ εἰς τὴν πρᾶξίν του· — 2. ἐὰν ἡ προσβολή, ὡς ἐκ τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου, καὶ τῶν μέσων αὐτῆς, διήγειρεν ἰδίως τὴν κοινὴν περιέργειαν· — 3. ἐὰν αὕτη ἀπεταινετο εἰς πρόσωπα, τὰ ὅποια, διὰ τὴν τάξιν

(1) Χρωμένου τοῦ νόμου τῇ λέξει· πράξιν, ἔπεται· ὅτι ἡ ἀπόδοσις εἰς τὴν τῆς ιδιότητος τοῦ πλεονεκτοῦ ἢ τοῦ αἰσχροκερδοῦς κτλ. δὲν ἀποτελεῖ συκοφαντίαν, ἀτε ἐκφράζουσα ἀπλῶς γενικὴν καὶ ἀφηρημένην ἐξυβριστικὴν ἐννοίαν.

(2) Ὅρα τὸ τροποποιηθὲν ἀρθρ. 690 Π. Ν.

χῆς οὐχ ἦτον ὑπάρχει καὶ ἐάν τὸ ἄτομον ἔπαυσε μὲν ὄν ὑπ᾿ ἄλλῳ, ἀλλ' ὡς ποτε περιβληθεὶς ἀρχὴν πρὸς ἀνέργειαν δημοσίων καθηκόντων ἐξυβρίζεται ὡς πρὸς τὰ παρ' αὐτοῦ ἐκπληρωθέντα καθήκοντα, ὅτε ἦν περιβεβλημένος ἀρχήν.

των, ἣ δι' ἄλλας σχέσεις, εἶχον δίκαιον νάπαιτῳσι παρὰ τοῦ ὑδριστοῦ ἰδιαίτερον σέβας καὶ τιμὴν. — Ἡ παρουσία δύο ἢ πλειοτέρων τοιούτων περιστάσεων ἰσχύει ὡς ἰδιαιτέρως ἐπιβαρύνουσα αἰτία.

30. [338]. Φυλάκισις δύο ἐβδομάδων μέχρι δύο ἐτῶν καταγινώσκεται, ὡς ἀκίς ἢ προσβεβλή τῆς τιμῆς ἀπευθύνεται εἰς εἰκογένειαν, εἰς πολιτικὸν ἢ ὀρθοκευτικὸν σωματεῖον, ἢ κοινωνίαν, εἰς τάξιν ἢ εἰς κλάσιν ἀνθρώπων, ἢ εἰς ἔθνος ἐκτέλειται, ἢ ὡς ἀκίς ἄλλως διαδίδονται ἐναντίον τοιαύτης ὁμάδος δοξαί, ἢ φρονήματα, σκοπὸν ἔχοντα νὰ ἐκθέσωσι ταύτην εἰς φρενικὴν καταφρόνησιν ἢ εἰς τὸ δημόσιον μῖσος. — Αἱ κατὰ τάξεως ἢ κλάσεως ἀνθρώπων ἀπευθυνόμενα προσβολαὶ καταδικάζονται κατ' ἐγκλησιν ἐκάστου μέλους τῆς προσβαλλομένης τάξεως ἢ κλάσεως ἀνθρώπων· ἢ δὲ ἐγκλησις ἐκάστου μέλους τοῦ προσβληθέντος ἔθνους τότε μόνον εἶναι δεκτὴ, ὅταν τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τοὺς Ἑλληνας παρὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ προσβληθέντος ἔθνους.

31. [339]. Ἐὰν συνυπηρετοῦντες, καθ' ὃν χρόνον ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσίαν των, προσβάλλωσι τὴν τιμὴν ἀλλήλων, εἴτε ὁ ἀνώτερος μεταξὺ αὐτῶν ὑπερεπήδησε τὰ συγκεχωρημένα ὅρια ὡς πρὸς τὸν ὑπ᾿ ἄλλῳ του, εἴτε οὗτος δὲν ἀπέδωκε πρὸς ἐκείνον τὴν χρεωστοτημένην ὑποταγὴν, ἢ τὸ σέβας, ἢ ἄλλως συνέβη ἀπρεπὴς τις πράξις ἢ ἔκφρασις μεταξὺ τῶν εἰς ὑπηρεσίαν διατελούντων, τοιαῦται περιπτώσεις θεωροῦνται καὶ τιμωροῦνται, ὅχι κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ παρόντος νόμου, ἀλλὰ κατὰ τὰς πενταρχικὰς διατάξεις, καὶ κατὰ τοὺς περὶ παραβάσεως τῶν καθηκόντων δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν ὅρισμούς.

Δ'. Γενικοὶ ὅρισμοί.

32. [340]. Ἀπαλλάττεται τῆς ποινῆς ὁ κατηγορηθεὶς ἐπὶ ψευδεῖ καταμηνύσει ἢ συκοφαντίᾳ, ἔὰν κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 27 καὶ 28 ἀποδείξη ἐντελῶς τὴν ἀλήθειαν τῆς γε-

Α. Π. ποιν. 212 τοῦ 72. — Τῶν διατάξεων τοῦ 21 ἄρθρου μὴ διακρινουσῶν ἐν τῷ ἐξυβριστικῷ ἐγγράφῳ ἐδημοσιεύθη ἢ οὐ, οὐδ' ὀριζουσῶν τὸ εἶδος τοῦ ἐξυβριστικοῦ ἐγγράφου, ἐπαίται, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται δημοσιότης εἰς τὴν

γενόμενης προσάψεως· ἀλλ' ἐκ τῆς ἀποδειξέως ταύτης δὲν ἀπαλλάττεται τῆς ποινῆς διὰ πᾶσαν ἄλλην ὑβρίν, ἥτις δὲν ἠθέληεν εἶσθαι ἀναγκαίως συνηρημένη μὲ τὴν προσαπτομένην πρῶξιν.

33. Ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας ὡς πρὸς τὴν προσβολὴν τῆς τιμῆς εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 29 καὶ 30 εἶναι ἀπαραδέκτος, ἐκτὸς ἐὰν ἡ προσβολή, καίτοι μὴ ἐκθέτουσα τὸν προσβαλλόμενον εἰς δικαστικὴν ἐξέτασιν, ἀπευθύνεται εἰς δημόσιον ὑπάλληλον ἢ ὑπηρέτην τοῦ Κράτους, καὶ ἀφορᾷ σχέσιν τινὰ τῆς δημοσίου αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἢ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις δὲν εἶναι δεκτὴ.

34. [341]. Εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας συγχωρεῖται, καὶ ἡ ἀλήθεια τῶν λεγόμενων ἀπεδείχθη ἐντελῶς, τιμωρεῖται μ' ὅλα ταῦτα ὁ προσβάλλων μὲ τὸν ἐλαχιστον ὅρον τῆς ποινῆς, ἐὰν τὸ εἶδος τῆς προσβολῆς ἦτον χωρὶς ἀνάγκην ἰδίως δυσμενές, ἢ ἐὰν ὁ τόπος, ὁ χρόνος, καὶ ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐγένεν ἡ προσβολή, τὴν κατέστησεν ἰδίως δυσμενὴ ἢ ἀπρεπῆ.

35. [342]. Ὅστις ἀνταποδίδει διὰ τῶν ἴσων τὴν εἰς αὐτὸν γενόμενὴν ἐξυβρίσιν, τιμωρεῖται μὲν κατὰ λόγον τῆς εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν ταύτην ἐμπεριεχομένης προσβολῆς τῆς τιμῆς, μολοντοῦτο ὁ προηγηθεὶς ἐρεθισμὸς θεωρεῖται ὡς πρὸς τὸν ἀνθυβρίσαντα αἰτία μετριάσεως τῆς ποινῆς.

36. [343]. Δὲ εἰς τὰ ἄρθρα 27—30 (1) ἀναφερόμενα προσβολαὶ τῆς τιμῆς δὲν ὑποβάλλονται εἰς ἀνάκρισιν, οὐδὲ τιμωροῦνται, εἰμὴ μόνον κατ' αἵτησιν τοῦ παθόντος. — Τὰ ἐν περιπτώσεσι τειρομένων προσβολῶν γινόμενα ἐγγράφα, σημεῖα, ἢ συμβό-

(1) Κατὰ δηλοποίησιν τῆς Γραμματείας τῆς Δικαιοσύνης τῆς 26 Ἀπρ. 1838 κατὰ παραδρομὴν γραφικὴν μεταβλήθη ὁ ἀριθμὸς 28 εἰς 27· ὅθεν ὁ ἀρ. 27 μεταβλήθηκε εἰς 28. Ὅθεν μόνον ἐπὶ τῆς συκοφαντίας καὶ τῆς ἐξυβρίσεως τῆς τιμῆς ἀπαιτεῖται πρὸς δίωξιν τοῦ ἐνόχου ἐγκλησις. Α. Π. ποιν. 136 τοῦ 46.

ἔγγραφον ἐξυδρίσιν καὶ ἐπομένως καὶ ἡ δι' ἐπιστολῆς ἐξυδρίσις τιμωρητῆς.
Α. Π. ποιν. 5 τοῦ 43. — Ὁ ἐν τῇ περιόδῳ τοῦ 23 ἄρθρου τοῦ περὶ ἐξυδρ.
νόμου «ἐν ᾧ ἐνεργοῦν τὰ καθήκοντά των καὶ ἔνεκα τῆς ἐνεργείας αὐτῶν»

λικάι παραστάσεις, καταλαμβάνοντα: πάντοτε παρὰ τοῦ δικαστηρίου. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 280).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ἰδιαίτεροι ὅρισμοι περὶ τῶν ἐκ τῆς καταχρήσεως
τῆς ἐλευθεροτυπίας προερχομένων κακουργημάτων καὶ
πλημμελημάτων.

Α'. Ἐπιβαρύνουσα ἰδιότης.

37. [344]. Ἡ κατάχρησις τῆς ἐλευθεροτυπίας πρὸς ἐκτέλεσιν
κακουργήματος ἢ πλημμελήματος ἀποτελεῖ ἰδιαίτεράν τινά ἐπι-
βαρύνουσαν αἰτίαν. — Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἐπιβάλλεται
πάντοτε, ἐκτὸς τῆς φυλακίσεως, καὶ χρηματικὴ ποινὴ ἑκατὸν
μέχρι δύο χιλιάδων δραχμῶν· εἰς δὲ τὸν ὑπεύθυνον συντάκτην
τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος, ἐπὶ μὲν κα-
κουργημάτων καταγινώσκειται συγχρόνως καὶ παῦσις τοῦ ἐπι-
τηδεύματός του παντελῆς, ἐπὶ δὲ πλημμελημάτων, κατὰ μὲν
πρώτην καὶ δευτέραν φοράν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ παῦσις προ-
σωρινή ἐνδὲς μέχρι τριῶν μηνῶν, κατὰ δὲ τὴν τρίτην ἐπιβάλλ-
εται πάντοτε παῦσις τοῦλάχιστον ἐνδὲς ἔτους. Ἐὰν δὲ οὕτως
περιπέσῃ καὶ αὐθις εἰς τοιοῦτον πλημμελήμα, παύεται ὁλο-
τελῶς. (1)

Β'. Ἀποτελέσεις.

38. [345]. Τὰ κακουργήματα καὶ πλημμελήματα τῆς ἐλευ-
θεροτυπίας δὲν ὑποβάλλονται εἰς ἀνάκρισιν. οὐδὲ τιμωροῦνται,
εἰμὴ ἀφοῦ ἀποτελεσθήσαν ἤδη. — Ἀποτετελεσμένα· δὲ εἶναι
ταῦτα, ἅμα τὸ ἀξιόποινον σύγγραμμα, ἢ συμβολικὴ παράστα-

(1) Αἱ διατάξεις τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἀρθ. 37 καὶ αἱ τῶν ἀρθ. 34-38, 39 (τελευταίου ἰδ.), 60-62, καὶ 69 τοῦ περὶ ἐξυδρίσεων καὶ περὶ τύπου νόμου, αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τοὺς ὑπευθύνους συντάκτας ἀργοῦσι τανῦν, ὡς ἀντικείμεναι εἰς τὸ ἀρθρον 14 τοῦ Συντάγματος, καθ' ὃ οὐδὲν προληπτικὸν μέτρον κατὰ τοῦ τύπου ἐπιτρέπεται.

σύνδεσμος καὶ ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ διαζευκτικοῦ ἤ. Τοῦτο ἐμφαίνεται 1) ἐκ τοῦ ἐπομένου ἄρθρου 24 καθ' ὃ τιμωρεῖται ὁ αἰκίσας δημοσίον ὑπηρέτην «ἐνεκα τῶν ἔργων τῆς ὑπηρεσίας του ἢ διαρκούντων αὐτῶν» καὶ 2) ἐκ

αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἄλλη πρὸς τὸ δημοσίον ἀνακρινώσις δημοσίως ἢ κρυφίως ἐστὶν εἰς ἐμπόριον, ἢ ἄλλως πως βληθῇ εἰς κυκλοφορίαν.

Γ'. Καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

39. [346]. Πᾶσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἀφορῶσα τὰ εἰς τὴν τύπον ἀναγόμενα κακουργήματα ἢ πλημμελήματα, πρέπει, ἅμα κατασταθῇ τελεσιδικίος, νὰ δημοσιεύεται διὰ τριῶν παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου προσδιοριζομένων ἐγγωρίων ἐφημερίδων ἢ ἄλλων περιοδικῶν συγγραμμάτων, μὲ δαπάνην τοῦ καταδικασθέντος. — Ἐὰν δὲ ἡ κατηγορία ἔχῃ ἀντικείμενον ἐγκώριόν τινα ἐφημερίδα ἢ περιοδικὸν σύγγραμμα, ὁ ἐκδότης χρεώσεται νὰ καταχωρίσῃ εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ ἐφημερίδα τὴν ἀπόφασιν ἐντὸς τῶν ὁκτῶ προσεχῶν ἡμερῶν, ἄλλως ὑποβάλλεται εἰς ποινὴν χρηματικὴν εἴκοσιν ἕως διακοσίων δραχμῶν, καὶ ἀναγκάζεται νὰ τὴν καταχωρίσῃ.

40. [347]. Πᾶσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἔχει ἐπικηρόλητον καὶ τὴν δήμευσιν τοῦ κατακριθέντος συγγραμματος.

Δ'. Ἐξακολούθησις τῆς καταχρήσεως τοῦ τύπου.

41. [348]. Ὅστις μετὰ τὴν δημοσίευσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, καταδικαζούσης σύγγραμμά τι, ἐξακολουθεῖ νὰ διαδίδῃ ἢ νὰ τυπώῃ ἐκ νέου, νὰ ἐκδίδῃ ὡς ἐκδότης ἢ κατ' ἐμπορίαν τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ἐπισύρει εἰς ἑαυτὸν τὸν μέγιστον ὅρον τῆς ποινῆς.

Ε'. Εὐθύνη.

42. [349]. Ὑπόκειται εἰς εὐθύνην διὰ τὰ ἀξιοκατάκριτα συγγραμματα — 1. ὁ συγγραφεύς, ἐὰν δὲν ἀποδείξῃ, ὅτι οὔτε εἰς τὴν τύπωσιν, οὔτε εἰς τὴν ἐκδοσιν ἔλαβε μέρος. — 2. ὁ ἐκδότης, ἐὰν δὲν παραστήσῃ, ὅτι ἄλλος εἶναι ὁ συγγραφεύς, καὶ ὅτι μόνον κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ ἐπεχείρησε τὴν ἐκδοσιν. — 3. ὁ κατ' ἐμπορίαν ἐκδότης, ἐὰν δὲν ἀποδείξῃ τὴν συγγραφέα, ἢ τὸν

τοῦ ἄρθρου 21 καθ' ὃ τιμωρεῖται ὁ ἐξυβρίζας δημόσιον ὑπάλληλον ἐν ᾧ ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντα τοῦ ἢ διὰ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας του· ἀμφοτέρω: δὲ

κυρίως ἐκδότην—4. ὁ τυπογράφος, ἐὰν δὲν ἀποδείξῃ τὸν συγγραφέα, τὸν κυρίως ἢ τὸν κατ' ἐμπορίαν ἐκδότην—5. ὁ διαδίδων τὸ σύγγραμμα, καὶ ὁ παραγγείλας τὴν διάδοσιν αὐτοῦ, ἐὰν δὲν φανερώσῃ τὸν συγγραφέα, τὸν κυρίως ἢ τὸν κατ' ἐμπορίαν ἐκδότην, ἢ τὸν τυπογραφόν. (1)

43. [350]. Ὅμοιως μὲ τὸν διαδίδοντα (ἄρθρ. 42 ἀριθ. 5) εἶναι ὑπεύθυνος καὶ ὁ βιβλιοπώλης ἐὰν πωλῇ ἀξιοκατακρίτον τι σύγγραμμα, τὸ ὅποσον παρέλαβε δι' ἄλλης παρὰ τὴν τακτικὴν ὁδὸν τῆς βιβλιομπορίας, ἢ τὸ ὅποσον δὲν φέρει τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ συγγραφέως, τοῦ κυρίως ἢ τοῦ κατ' ἐμπορίαν ἐκδότου, ἢ τοῦ τυπογράφου, οὔτε τὴν συνήθη χρονολογίαν τῆς τυπώσεως, ἢ τοῦ ὅποιου ἐγνώριζε τὴν ἤδη γενομένην κατασχέσιν.

44. [351]. Ὡς πρὸς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ συγγραμματα ὁρίζονται ἰδίως τὰ ἑξῆς:—1. δι' ἕκαστον ἀξιοκατακρίτον ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ συγγραμματος, δίδει λόγον ὅ,τι ὑπεύθυνος συντάκτης αὐτῶν, καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἄρθρου. (2)—2. ἐὰν ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης καὶ ὁ συγγραφεὺς ἀποδείξωσιν, ὅτι ἄνευ εἰδήσεώς των κατεχωρίσθη ἀξιοκατακρίτον τι ἄρθρον εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἢ εἰς τὸ περιοδικὸν σύγγραμμα, ἢ εὐθὺν ἐπικεῖται εἰς τὸν ἐργολάβον, τὸν κυρίως ἢ τὸν κατ' ἐμπορίαν ἐκδότην, ἢ πάντα ἄλλον αἵτιον τῆς καταχωρίσεως. Ἡ ἐπαγομένη ἔμως παρὰ τοῦ συντάκτου ἀπόδειξις τῆς

(1) Διὰ τῶν εἰδικῶν περὶ εὐθύνης διατάξεων καταδήλως καθιεργήθησαν αἱ γενικαὶ τοῦ ποινικοῦ νόμου περὶ αὐτουργίας καὶ συνεργίας διατάξεις ἐν τῇ καταδίωξει τῶν ἀδικημάτων τοῦ τύπου. Καὶ ἔμως ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεφάνητο ἰσχυρῶς τὸ ἐναντίον!

(2) Ἡ διάταξις αὕτη προδήλως σκοπεῖ κατ' ἐμὴν γνώμην τὴν ἐν ταῦτῳ τιμωρίαν ἀμφοτέρων ἐπὶ τοῖς καθ' ἑαυτὰ ἀξιοκατακρίτοις ἄρθροις, περὶ οἷσι τοῖς ἐξ ἐπαγγέλματος καταδικωμένοις, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς ἐπὶ τῇ εὐθύνῃ τοῦ διατριβογράφου καταχωριζομέναις διατριβαῖς δι' ὧν προσδίδεται ἡ τιμὴ (ἄρθρ. 27 καὶ ἐπ.) αἵτινες καταδικωνται μόνον κατ' αἵτησιν τοῦ ὁβρισιέντος. Ὁ δὲ λόγος τῆς τιμωρίας καὶ τοῦ ὑπευθύνου σὺν τῷ συγγραφεὶ τοῦ καθ' ἑαυτὸ ἀξιοκατακρίτου ἄρθρου εἶναι τὸ γενικὸν συμφέρον τῆς πολιτείας εἰς τὴν ἀποτροπὴν τῆς δημοσιεύσεως ἄρθρων, ἐξεγερόντων τὸ μίσος τοῦ λαοῦ κατὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν δημοσίων ἀρχῶν. Ἡ ἐναντία ἐμμενεία ἀνατρέπει ὅλως τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου, ἐμποδίζουσα τὴν δημοσίευσιν τῶν διαπραττομένων ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀνομημάτων.

αἱ περιστάσεις μαρτυροῦσιν, ὅτι ὁ νομοθέτης δὲν ἐδύνατο νὰ καταλίπη ἀτιμώρητον τὸν αἰκλίσαντα δημόσιον ὑπάλληλον διὰ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας αὐ-

ἀγνοίας εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν τὸ φύλλον, τεμάχιον, ἢ τετράδιον, εἰς τὸ ἐπὶ ὅσον περιέχεται τὸ ἀξιόποινον ἄρθρον, ὑπεγράφη ἰδιοχείρως παρ' αὐτοῦ κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρεδόθη εἰς τὸν παρὰ πρωτοδικαίᾳ εἰσαγγελεῖα. — 3. ἢ κατὰ τοῦ ἐνδὲς τῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ § 1 ἀναφερομένων προσώπων καταδιώξεις δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λόγος ἀναβολῆς τῆς δίκης τοῦ ἐτέρου ἐξ αὐτῶν ἰδίᾳ κατηγορηθέντος.

45. [352]. Ἐὰν ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἄρθρου ἀποσύγῃσι τὴν δικαστικὴν καταδιώξιν δι' ἀποδράσεως, ἢ διὰ τῆς ἐκτὸς τοῦ Κράτους διατρίβης, δίδει τότε λόγον ὁ ἀμέσως ἐπόμενος κατὰ τὴν διὰ τῶν ἄρθρων 42 καὶ 44 ἀρ.θ. 1 καὶ 2 διαγραφείσαν σειράν.

46. [353]. Ἡ παραγραφή τῶν κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων τῆς ἐλευθεροτυπίας ἀκολουθεῖ τοὺς περὶ παραγραφῆς γενικοὺς ἔρισμους (ἄρθρ. 119 — 122 τοῦ ποινικοῦ νόμου). Εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ συγγράμματα ἡ παραγραφή ἄρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸ παρὰ τοῦ ὑπευθύνου συντάκτου ὑπογραφὲν ἀντίτυπον παρεδόθη εἰς τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδικαίᾳ εἰσαγγελεῖα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Πταισματα ἀναγόμενα εἰς τὸν τύπον καὶ τὴν βιβλιομπορίαν.

Κατάχρησις τοῦ τύπου καὶ τῆς βιβλιομπορίας.

47. [535]. "Ὅστις τυπώνει καὶ ἐκδίδει συγγράμματα, ἢ ἄλλα φύλλα, διὰ τινος ἰδιωτικοῦ πιαστηρίου, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ μετέρχεσθαι τὸ τοιοῦτον ἐπιτήδευμα, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν, καὶ μὲ κράτησιν δύο ἡμερῶν μέχρι δύο ἐβδομάδων. Τὰ ὑπάρχοντα ἀντίτυπα τῶν ἀνευ ἀδείας τυπωθέντων συγγραμμάτων, τὰ σκεύη τῆς τυπογραφίας καὶ λιθογραφίας δημεύονται.

48. [536]. Μὲ κράτησιν δύο ἡμερῶν μέχρι δύο ἐβδομάδων καὶ μὲ πρόστιμον δέκα μέχρι διακοσίων δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα τῆς τέχνης, μετέρχεται βι-

τοῦ Α. Π. πιν. ἀπ. 9 τοῦ 67. 149 τοῦ 92. — Τὸ ἄρθρον 24 προνοῶν περὶ αἰκίων κατὰ δημοσίων ὑπηρέτων δὲν ἀπαιτεῖ νόσον ἢ πρὸς ἐργασίαν

ἐπιεμπορίαν, ὅστις ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς κρατεῖ ἰδιαιτερον ἀναγνωστήριον ἢ συγγραμμάτων δανειστήριον, ὅστις, εἰ ἴδιος ἢ δι' ἄλλου, ῥωποπώλει συγγράμματα, κηρύττει αὐτὰ δημοσίως, ἢ τὰ προσφέρει εἰς ἀγοράν, τὰ τοιχοκολλᾷ, ἢ τὰ διασπείρει εἰς ὁδοὺς καὶ εἰς πλατείας, ἢ διαδίδει ἀντίτυπα καταγεγραμμένων ἐφημερίδων ἢ εἰσοδήματα ἄλλου κατασχεθέντος συγγράμματος. — Τὰ δι' ἀτυγχώρητον ἐμπόριον προμηθεύμενα ἢ παρ' ἐνόμῳ εἰς πώλησιν ἐκτιθέμενα συγγράμματα συλλαμβάνονται καὶ πωλεῦνται δι' ἐξόδων καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ πταίστου.

49. [537]. Βιβλιοπῶλαι, βιβλιοκάπηλοι, κύριοι λιθογραφικῶν καταστήματος, δανειστικῆς βιβλιοθήκης, ἢ ἀναγνωστηρίου, χαλκογραφικῶν καὶ εἰκόνων ἐμπορεῖ, ὀφείλουν νὰ κρατῶσι περὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, χάριν πώλησεως ἢ κυκλοφορίας ἐναποταμιευμένων συγγραμμάτων, κατάλογον μονογραφημένον παρὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας των, καὶ φέροντα αὐξοντας ἀριθμοὺς σελίδων, καὶ αὐτὸν τοῦτον τὸν κατάλογον νὰ δεῖκνῶσιν εἰς τὸν διοικητὴν, ὅταν τις ζητηθῇ παρ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὅχι ἐκτὸς τῆς οἰκίας ἢ τοῦ ἐργαστηρίου των. "Ὅστις παραλείπει νὰ κρατῇ τὸν τοιοῦτον κατάλογον, ἢ ὅστις δὲν τὸν συμπληρῶναι τοῦλάχιστον κατὰ μῆνα, καταδικάζεται εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι τριακοσίων δραχμῶν. — Μὲ τὴν ποινὴν ταύτην συνδέεται καὶ κράτησις τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, ὅταν ἀληθῶς ὑπάρχοντα συγγράμματα παρελείφθησαν ἐπίτηδες εἰς τοὺς καταλόγους ἢ εἰς τὰς συμπληρώσεις τούτων, ἢ ἀναφέρονται μὲ παρηλλαγμένην ἐπιγραφὴν, ἢ ἄλλως πῶς κρύπτονται. (1)

50. [538]. Πᾶς κύριος τυπογραφίας ἢ λιθογραφίας ὀφείλει νὰ καταχωρίξῃ καθ' ἡμέραν εἰς βιβλίον μονογραφημένον παρὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας του, καὶ σημειωμένον μὲ αὐξοντας ἀριθμοὺς σελίδων, ὅσα ἀναδέχεται νὰ τυπώσῃ βί-

(1) Τὰ ἄρθρα 49 καὶ 50 δὲν ἰσχύουσι νῦν ὡς ἀντικείμενα εἰς τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ Συντ. ἀπαγορεύει διαβρῆδην τὰ προληπτικὰ μέτρα.

ἀνικνότητα, προσλθούσαν εἰς αἰκίας, ἅτε τῆς λείψας ταύτης περιλαμβανούσης καὶ τὸ ἀπλεῖον ῥάπισμα. Ἐπομένως, αἰκίζομένου δημοσίου ὑπηρέτου, δὲν

ἔλκεται ἡ συμβολικὰς παραστάσεις, κατὰ τὴν χρονολογικὴν τῆς παραλαβῆς τάξιν, καὶ μὲ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς παραδόσεως ἢ ἐκδόσεως τοῦ ἀντιτύπου, καὶ νὰ καθυποβάλλῃ τὸ βιβλίον τοῦτο κατ' αἶκον, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐργαστηρίου του, ὑπ' ὄψιν τοῦ δικαίου, ὅσας ζητηθῇ παρ' αὐτοῦ. — Ὅστις παραλείπει νὰ κρατῇ τὸ βιβλίον τοῦτο, ἢ δὲν τὸ κρατῇ κατὰ τὸν διατεταγμένον τρόπον, καταδικάζεται εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι τριακσίων δραχμῶν, καὶ εἰς κράτησιν τοῦλάχιστον δύο ἡμερῶν. (1)

51. [539]. Πᾶν σύγγραμμα ἐκδιδόμενον ἐνὸς τοῦ Βασιλείου πρέπει νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ τυπογράφου, καὶ τὴν κατὰ τὸ συνήθες χρονολογίαν τῆς τυπώσεως. — Ὅσοι τῶν ἐχόντων τυπογραφίαν παραλείπουσι τὴν σημείωσιν ταύτην, καταδικάζονται εἰς πρόστιμον πενήκοντα μέχρι τετρακσίων δραχμῶν. (2)

52. [540]. Τὸ αὐτὸ πρόστιμον καὶ προσέτι κράτησις τοῦλάχιστον τριῶν ἡμερῶν καταγινώσκειται εἰς τὸν τυπογράφον τὸν ψευδογραφούντα ὄνομα, κατοικίαν, καὶ χρόνον. — Εἰς τὸ αὐτὸ πρόστιμον ὑποβάλλεται ὅστις ἐμπορεύεται σύγγραμματα, τὰ ὅποια δὲν φέρουσι τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν ἥτοι τοῦ τυπογράφου, ἢ τοῦ κυρίου ἢ τοῦ κατ' ἐμπορίαν ἐκδότου, ἢ τοῦ τυπογράφου, ἑμοῦ μὲ τὴν κατὰ τὸ συνήθες χρονολογίαν τῆς τυπώσεως, ἢ ὅστις ἐν γινώσκει ἐμπορεύεται σύγγραμματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων καταγινώσθῃ κατάσχεσις. (3)

(1) Τὰ ἄρθρα 49 καὶ 50 δὲν ἰσχύουσι νῦν ὡς ἀντικείμενα εἰς τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ Συντ. ἀπαγορεύον διαρρήδην τὰ προληπτικὰ μέτρα.

(2) Τὸ ἄρθρον 51 ὡς περιέχον διατάξεις περιλαμβανούσαι προληπτικὰ αὐτὰ δὲν ἰσχύει νῦν. — Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸ Δ. 10 Μαΐου 1834 περὶ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνολογικῶν συλλογῶν (ἄρθρ. 4). «Ἐκάστου ἀντι- τῆς Ἑλλάδος ἐκδιδόμενου βιβλίου, ἢ ἐφημερίδος, ἢ περιοδικοῦ συγγράμματος, θέλει πέμπεσθαι εἰς τὴν δημόσιον βιβλιοθήκην ἀνά ἓν ἀντίτυπον. Ὁ παραδὼς τὸν βρον τοῦτον συντάκτης καὶ ἐκδότης τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τὸ δεκαπλάσιον τῆς τιμῆς τοῦ μὴ σταλέντος ἀντιτύπου». Ἡ διάταξις αὕτη ἰσχύει ὡς ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ συγκεν- τρώσιν τῶν ἐλληνικῶν ἐφημερίδων καὶ συγγραμμάτων.

3) Καὶ τὸ ἄρθρ. 52 δὲν ἰσχύει ὡς ἀντικείμενον εἰς τὸ Σύνταγμα. Κατ' ἐκείσιν ἰσχύει ἡ διάταξις δι' ἧς τιμωρεῖται ὁ ἐμπορευόμενος συγγράμματα, ὧν διετέχθη ἡ κατάσχεσις, καθ' ὅς περιπτώσεις κατὰ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ Συντάγματος ἐπιτρέπεται κατάσχεσις.

ἐφαρμόζονται τὰ περὶ αἰκιῶν διατεταγμένα ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 8 τοῦ 42. — Κατὰ δικαστικοῦ κλητῆρος αἰκία ἔνεκα τῶν ἔργων τῆς

53. [541] § 1). Πάσης ἐντὸς τοῦ Βασιλείου ἐκδιδομένης ἐφημερίδος ἢ παντὸς περιοδικοῦ συγγράμματος, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀδιακόπως ὑπεύθυνός τις συντάκτης, καὶ εἰς πᾶν φύλλον, τεμάχιον, ἢ τετράδιον ἐφημερίδος τινὸς ἢ περιοδικοῦ συγγράμματος πρέπει νὰ ἀναφέρεται τὸ ὄνομά του. (1)

54. Δὲν εἶναι δεκτὸς ὡς ὑπεύθυνος συντάκτης: — 1. ὅστις δὲν ἔχει κεκτημένον τὸ δικαίωμα τῆς ἰθαγενείας: — 2. ὅστις δὲν συνεπλήρωσε τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας του: — 3. ὅστις εἶναι ἀνεπίδεκτος καταλογισμοῦ, ἰδίως δέ, ὅστις εὐρίσκεται εἰς μίαν τῶν ἐν ταῖς τρισὶ πρώταις παραγράφαις τοῦ ἀρθροῦ 86 τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀναφερομένων περιπτώσεων: — 4. ὅστις εἶναι φυσικῶς ἀνίκανος νὰ ἐνεργῇ ἄρ' ἑαυτοῦ τὰ ἔργα τοῦ ὑπευθύνου συντάκτου — 5. ὅστις διαγείναι εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικὴν ὑπὸ ἄλλου: — 6. ὅστις δὲν δύναται νὰποδείξῃ ὅτι ἐδιδάχθη τούλάχιστον τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν γλῶσσαν εἰς ὅποιονδήποτε διδασκαλὸν μετὰ δὲ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου, ὅτι συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς του εἰς ἓν πανεπιστήμιον ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ Κράτους: — 7. ὅστις δὲν ἔχει ἰδίαν ἀκίνητον περιουσίαν πεντακισχίλιων δραχμῶν τούλάχιστον, ἐλευθέραν πάσης ὑποχρεώσεως, οἷον ὑποθήκης κ.τ.λ. — 8. ὅστις κατεδικάσθη ἅπαξ ἑφ' οἰωδήποτε κακουργήματι, ἢ τετράκις ἐπὶ πλημμελήματι τοῦ τύπου. (2)

55. Ὁ θέλων νὰ γενῇ ὑπεύθυνος συντάκτης ὀφείλει νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν διοικητὴν, καὶ νὰ βεβαιώσῃ προσηκόντως, ὅτι ἔχει τὰ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἀρθρῷ σημειούμενα προσόντα. ὁ δὲ διοικητὴς, ἂν δὲν ἔχῃ κάμμιαν ἐνστάσιν, περὶ τῆς ἀποφασίζει ἐπὶ ἀναφορᾷ, καλεσθέντος τοῦ διοικητοῦ καὶ ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως, τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ἐκδίδει πρὸς αὐτὸν ἑγγράφον ἀναγνωριστικὸν τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ ὡς ὑπευθύνου συντάκτου. — Ἡ δὲ ὑπευθύνου συντάκτου, μὴ ἔχοντος τὴν ἀνωτέρω ἄδειαν

(1) Ἀμφίβολος ἡ λαχὺς καὶ τῆς διατάξεως ταύτης.

(2) Δὲν λαχύει τὸ ἀρθρ. 54 ὡς ἀντικείμενον εἰς τὸ ἀρθρ. 14 τοῦ Συντ.

ὁπηρεσίας αὐτοῦ δύναται νὰ συμβῇ καὶ μὴ φέροντος τοῦ κλητῆρος τὴν ταί-
νιαν ἐν τῇ στιγμή ἐκείνῃ, διότι τὴν ταίνιαν φέρε: μόνον διαρκούσης τῆς

τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἐκδοσὶς ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ τυγ-
γραμματος, ἐμποδίζεται μέχρι τῆς ἐκπληρώσεως τῶν παρα τοῦ
νόμου ὥρισμένων, ὁ δὲ ἐκδότης τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον πεν-
τήκοντα μέχρι πεντακοσίων δραχμῶν. (1)

56. Πάύει τῶν ἔργων τοῦ ὑπευθύνου συντάκτου διὰ διαταγῆς
τοῦ διοικητοῦ, ἢ κατὰ πρόσκλησιν τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τὸ
ἀκροατήριον, ὅστις ἐγένε δεκτὸς χωρὶς νὰ ἔχῃ τὰ ἀνωτέρω
προσόντα, ἢ ἀπώλεσεν ἐν ἑξ αὐτῶν. Συμπεσοῦσης περὶ τούτου
φιλονεικίας, ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης βραβεύει, ἀμα λαβὼν τὴν
διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ, ἢ τὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον κληθεῖν τοῦ
εἰσαγγελέως, νὰ ἀπέχῃ τῶν ἔργων αὐτοῦ μέχρι τοῦ ἀποφασισθῇ
ἀμετακλήτως παρὰ τῆς ἀρμοδίας δικαστικῆς ἀρχῆς τὸ ζήτημα.
ἄλλως ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ, ἐδαφίῳ
δευτέρῳ, ὥρισμένην ποινὴν. (2)

57. [541 § 2, 3. καὶ 4]. Ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης πρέπει νὰ
καταβάλλῃ ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι, ὡς ἐγγύησιν, πέντε χιλιάδας
δραχμᾶς, ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνονται ἐκάστοτε τὰ πρόστιμα
καὶ αἱ χρηματικαὶ ποιναί, τὰ δικαστικὰ ἐξόδα, αἱ δαπάναι καὶ
ἀποζημιώσεις τῶν βλαφθέντων, εἰς ἃ κατεδικάσθη ὁ ὑπεύθυνος
συντάκτης. — Ἐὰν μειωθῇ ἢ ἐγγύησις διὰ τῶν τοις αὐτοῦ κατα-
δικάσεων, πρέπει νὰ ἀναπληρωθῇ αὐθις παραχρῆμα καὶ ἐντε-
λῶς. Ἐξ. 60. (3)

58. [542]. Ἡ ἐγγύησις παρακατατίθεται εἰς τὸ δημόσιον
χρεωλυτικὸν ταμεῖον, καὶ πληρύνεται παρ' αὐτοῦ 4 τοῖς 0]0.
— Ἡ παρακατάθεσις τῆς ἐγγυήσεως, καθὼς καὶ ἡ ἀναπλήρω-
σις αὐτῆς, ὁσάκις κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον 57 πρόκειται
νὰ γυνῇ, πρέπει νὰ ἐπιδεικνύεται εἰς τὸν διοικητὴν, ὅστις κά-
μνει περὶ τούτου μνηεῖαν εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 55
ἐκδιδόμενον ἀναγνωριστικὸν ἐγγράφον. — Ἡ ἄνευ τῆς παρακα-
τάθεσεως τῆς ἐγγυήσεως ἐκδοσὶς ἢ ἐξακολούθησις ἐφημερίδος ἢ

(1-3) Δὲν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 55, 56 καὶ 57 ὡς ἀντικεί-
μενοι εἰς τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ Συντάγματος.

ὕπηρεσις αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 8 τοῦ 42. — Τὸ ἄρθρ. 27 δὲν ἀπαιτεῖ ὡς ἕρον τῆς ψευδοῦς καταμηνύσεως τὴν ῥητὴν βεβαιώσιν τοῦ ὅτι ἐγένετο αὕτη

περιοδικοῦ συγγράμματος ἐμποδίζεται, καὶ ὁ ἐργολάβος τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον πενήτηκοντα μέχρι πεντακοσίων δραχμῶν. (1) ὙΕξ. 60.

59. [543]. Συντάσσεται ἐφημερίδων φιλολογικῶν, ἐπιστημονικῶν, τεχνολογικῶν ἢ καὶ ἀπλῶς εἰδοποιητικῶν, ἐξαίρουνται τῆς ἐγγυήσεως καὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 54 ἀναφερομένων ἰδιοτήτων καὶ ὧρων. — Ὅσakis ὁμοῦς οὗτοι παραδέχονται ἄρθρα, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον δὲν εἶναι ἀπλῶς φιλολογικόν, ἐπιστημονικόν, ἢ τεχνολογικόν, οὐδὲ φέρουσι τὸν χαρακτῆρα ἀπλῆς εἰδοποιήσεως, ὑποβάλλονται εἰς πρόστιμον ἑκατὸν μέχρι πεντακοσίων δραχμῶν. — Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὑποχρεοῦνται οὗτοι, ἐπὶ ποινῇ πρόστιμου πενήτηκοντα μέχρι πεντακοσίων δραχμῶν, νὰ ἐκπληρώσουν, πρὶν ἢ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐκδοσιν τοῦ φύλλου, πάντα τὰ πρὸς ἐκδοσιν πολιτικῆς ἐφημερίδος ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ὠρισμένα. (2) ὙΕξ. 53—58.

60. [544]. Ἄμα παύση ἡ ἐκδοσις τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος, διὰ τὰ ὅποια ἐδόθη ἡ ἐγγυήσις, πρέπει πάραυτα νὰ εἰδοποιηθῇ περὶ τούτου ἐγγράφως ὁ δικαστικὸς, ὅστις δεῖται νὰ ἐκδώσῃ ἐγγραφοὺς δηλοποιητικὸν τῆς παύσεως, καὶ τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει κατὰ τοῦ συντάκτου κάμμία κατηγορία, ἀφορῶσα τὴν ἐκδοσμένην ἐφημερίδα, ἢ τὸ περιοδικὸν συγγραμμά. τὸ δηλοποιητικὸν ἐπιδεικνύεται εἰς τὸ δημόσιον γραμματικὸν ταμεῖον τὸ ὁποῖον, παραλαβὸν αὐτό, ἀποδίδει ἐντὸς τεσσάρων ἐβδομάδων τὴν κατατεθεῖσαν ποσότητα τῆς ἐγγυήσεως. (3) ὙΕξ. 58.

61. [545]. ὙΕξ ἑκάστου φύλλου, τεμαχίου, ἢ τετραδίου ἐφημερίδος, ἢ περιοδικοῦ συγγράμματος, ἐκδιδομένου ἐντὸς τοῦ Βασιλείου, παραδίδεται πρὸ πάντων εἰς χεῖρας τοῦ παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως ἢ ἀντεισαγγελέως παρὰ τοῦ ἐργολάβου, ἅμα ἀρχίσῃ ἡ διαμονὴ ἢ ἀποστολὴ, ἐν ἀντίτυπον φέρον ἐς

(1-3) Δὲν ἰσχύουσι νῦν ὡς ἀντικείμενα εἰς τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ Συντ. καὶ αὐτὰ διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 58, 59 καὶ 60.

θης, διότι ἡ ἰδέα τοῦ τῆς βλάβης σκοποῦ περιέχεται σιωπη-
 ριστουμένῳ ὄρῳ τῆς γνώσεως τῆς ἀθωότητος τοῦ καταμηνυθέν-

ἰδὸς τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν τοῦ ὑπευθύνου συν-
 ἐπὶ τέλους σημειώσιν ἐλόγραφον τῆς ἡμέρας καὶ
 ἢ ἐγένεν ἢ παραδόσις. — Ἐκ τῆς παραδόσεως δὲν
 ἢ διανομῇ καὶ ἢ ἀποστολῇ, Ὁ μὴ συμμορφούμενος
 αἴσιν ταύτην, εἴτε ὡς πρὸς τὴν παράδοσιν αὐτὴν,
 ἢ εἰς τινὰ τῶν διατυπώσεων τῆς παραδόσεως φύλλου,
 τεμαχίου ἐργολάβος, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον 20
 δραχμῶν. (1)

δικασθέντος ὑπευθύνου τινὸς συντάκτου ἕνεκα πλημ-
 ῆς πταίσματος ἀναγομένου εἰς τὸν τύπον, ἢ διαρκού-
 ὀριζούσης τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ ποινῆς δημοσίευσίς
 εὐθύνῃ αὐτοῦ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος, ἢ περιο-
 δικοῦ, δὲν δύναται νὰ γενῇ, εἰμὴ δι' ἄλλου ὑπευ-
 θύνου, ἔχοντος τὰς πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ νόμου ἀπαί-
 ρετικότητας. Ὁ παραβάτης τῆς διατάξεως ταύτης
 ἀεὶ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο μηνῶν, καὶ μὲ πρόστιμον
 ἑκατοσίων δραχμῶν.

1. Ὁ ἐκδότης ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ συγγράμμα-
 τόχρως νὰ καταχωρίζῃ εἰς τὸ μετὰ τὴν παραλαβὴν
 ἄλλον, τεμάχιον, ἢ τετράδιον, πρὸ παντὸς ἄρθρου,
 πᾶσαν ἐπισήμην ἢ ἐπισήμως ἐπικυρωμένην ἐπανόρ-
 θωσαν τὰ εἰς τὴν ἐφημερίδα ἢ εἰς τὸ περιοδικὸν σύγ-
 γηματικὰ πράγματα, ὡσαύτως δὲ καὶ πᾶσαν
 αὐτὸν πεμπομένην διόρθωσιν ἐκ μέρους προσβλη-
 τοῦ, καθέσων ἢ ἰδιωτικῇ αὐτῇ διόρθωσις δὲν ὑπερ-
 βῇ τὴν ἑκτασιν τὸ διπλοῦν τοῦ ἄρθρου, πρὸς ἀνα-
 ῥοῦ ἐγένεν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἢ κατα-
 ῥοῦ οὐδὲν ἦρτον ὑποχρεωτικῇ ὁ ἐκδότης ὅμως δύνα-
 ῥοῦ τὸ σύνθημα τῆς καταχωρίσεως δικαίωμα διὰ τὸ
 ῥοῦ διπλασιῶν μέρους τῆς ἀνασκευῆς. Ὁ παραβάτης
 αἰ εἰς πρόστιμον δέκα μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν, καὶ

ὡς ἀντικειμένη εἰς τὸ ἀρθ. 14 τοῦ Συντάγματος.

ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

31

Δημόσια ἑκτασὶς διπλοῦν καὶ ἑκατὸν δραχμῶν

τας. Α. Π. ποιν. 136 τοῦ 46. — Ἀπαιτοῦντος τοῦ 28 ἄρθρου ὡς ἀναγκαῖον στοιχεῖον τῆς συκοφαντίας τὴν ὑπὸ τοῦ συκοφαντοῦντος ἐξώδικον διαφημίαν

ὑποχρεοῦται διὰ τῶν ἁρμοδίων καταναγκαστικῶν μέσων εἰς τὴν καταχώρισιν.

64. [547]. Ὅστις, παραδαινῶν τὰς δια τῶν ἄρθρων 51—63 ὀρισμένας ὑποχρεώσεις, τυπώνει ἢ ἐκδίδει ἐντὸς τοῦ Βασιλείου ἐφημερίδα ἢ περιοδικὸν σύγγραμμα, συντασσόμενον ἐντὸς αὐτοῦ, ὑποβάλλεται ἐπίσης εἰς τὰς ἐπιβαλλομένας κατὰ τῆς παραβάσεως τῶν ὑποχρεώσεων τούτων ποινάς, ὡς νὰ ἐγίνετο ἡ τύπωσις ἢ ἡ ἐκδόσις ἐντὸς τοῦ Κράτους.

65. Ἀπαγορεύονται ἐπὶ ποινῇ φυλακίσεως ἐντὸς μέχρις ἑξ μηνῶν, καὶ προστίμου πενήντα μέχρι πεντακοσίων δραχμῶν, εἰ εἰς τὰς ἐφημερίδας ἢ ἄλλα συγγράμματα ἐκθέσεις, καὶ ἄλλαι παρατηρήσεις τῶν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζητήσεων, καὶ ἐν τῇ συμβουλίῳ διασκέψεων πάσης δίκης ἐπὶ ἐξυδρίσει καὶ προσβολῇ κατὰ τῆς τιμῆς. Συγχωρεῖται δὲ μόνον ἀπλῶς ἡ καταχώρισις τῆς ἀποφάσεως, καί, κατ' αἵτησιν τοῦ παθόντος, τῆς ἐγκλήσεως. (1)

66. Μὲ τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ποινάς τιμωρεῖται ὅστις ἀπειθῶναι προσκλήσεις πρὸς τὸ δημόσιον, ἢ συναγεῖ ὑπογράφας πρὸς συνδρομὴν ἕνεκα ἀποζημιώσεως τῶν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθέντων προστίμων, ἐξόδων, δαπανῶν, καὶ ζημιῶν, ἢ δημοσιεύει τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν, ἢ ὅστις ὑπογράψῃ εἰς κατάλογον τειούτων συνδρομῶν τὰ δὲ συναθροισθέντα χρήματα δημεύονται. Π. Ν. 20. 667.

67. [548]. Ὡς περιοδικὰ συγγράμματα θεωροῦνται, ὅσα ἐκδίδονται τοῦλάχιστον ἅπαξ τοῦ μηνός, εἴτε εἰς τακτικὰς, εἴτε εἰς ἀτάκτους περιόδους, ἢ εἰς μικρότερα ἢ εἰς μεγαλειότερα, ἢ εἰς τέλεια, ἢ εἰς διακεκομμένα φυλλάδια, εἰς ὅμοιον ἢ εἰς ἀνέμοιον σχῆμα, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἢ ὑπὸ ἐναλλαττομένην ἐπιγραφήν.

68. Πάντα τὰ εἰς τὰ ἄρθρα 47—66 ἀναφερόμενα πταίσματα τιμωροῦνται χωρὶς νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν τὰ περιεχόμενα τῶν συγγραμμάτων. — Ἐὰν ἐκ τῶν περιεχομένων προκύπτῃ κα-

(1) Δὲν ἰσχύει ὡς ἀντικειμένη εἰς τὸ σύνταγμα, καθιεροῦν τὴν πᾶσαν τὸν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου.

τῆς προσδοκώμενης πράξεως, ἔπεται ὅτι ἡ δι' αναφοράς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἀποδοσις ἀξιοποιοῦν πράξεως εἰς δημόσιον ὑπάλληλον δὲν ἀποτελεῖ συκοφαντίαν. Ἀποφ. ποιν. Ἐξ. Ναυπλίας 22 τοῦ 46.— Ἐκ γραπτικοῦ σφάλματος παρελήφθη ἐν τῷ ἄρθρῳ 36 ἡ ψευδής καταμνήσις· ἐν ταῖς προσβολαῖς τῆς τιμῆς, αἱτινες τιμωροῦνται τῇ αἰτήσῃ μόνον τοῦ παθόντος, ὡς τοῦτο προκύπτει σαφῶς ἐκ τοῦ ἀρθ. 343, ὅπερ μετηνέχθη ἐκ τοῦ ποινικοῦ νόμου εἰς τὸν περὶ ἐξυθρίσεως νόμον μόνον καὶ μόνον ἐπὶ σκοπῷ νάπαρτισθῇ ἐν τῷ περὶ ἐξυθρίσεως νόμῳ πλήρης ποινικὸν σύστημα ὡς πρὸς τὰς τῆς τιμῆς προσβολάς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπὶ προθέσει μεταβολῆς τῶν διατάξεων αὐτοῦ, ἐκ τῆς ἀπὸ 26 Ἀπρ. 1838 διαβεβαιωτικῆς τοῦ σφάλματος τούτου δηλοποιήσεως τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης γραμματείας καὶ ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως αὐτῆς τῆς φύσεως τῆς ψευδοῦς καταμνήσεως, ἥτις ὡς μὴ περιέχουσα ἀπλὴν ἐξυθρίσιν τιμῆς, ἣν ὁ παθὼν δύναται αὐτοπροαιρέτως νὰ συγχωρήσῃ ἐν σιωπῇ, ἀλλὰ προκαλοῦσα αἶμα τὴν ἐνέργειαν τῶν δικαστικῶν ἀργῶν κατὰ τοῦ καταμνηνθέντος καὶ ὑποβάλλουσα τούτον εἰς δεινὰ βαρύτερα παρὰ τὴν ἀπλὴν ἥλικήν προσβολήν, προσβάλλει διὰ τοῦτο ἀμέσως τὴν δημοσίαν τάξιν ὅθεν τιμωρεῖται αὐτοπαγγέλτως. Δ. Π. ποιν. 136 τοῦ 46, 25 τοῦ 47. (Ἀλλ' ἐν τῇ πρακτικῇ τῶν δικαστηρίων ἐπέκράτησεν ἡ γνώμη, ὅτι τιμωρεῖται κατ' ἐγκλήσιν).— Δὲ ἐν τῷ ἄρθρῳ 31 αναφερόμεναι παρακτροπαί τῶν ὑπαλλήλων θεωροῦνται πειθαρχικά παραπτώματα, ἐν ᾧ χρόνῳ τελευτοῖ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν οἱ συνυπηρετοῦντες, ἀδιαφόρως ἂν εἶχον ἀσφαλὴν ἀναγομένην εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν ἢ εἰς ἄλλην σχετικὴν αἰτίαν. Δ. Π. ποιν. 117 τοῦ 60. Γενικῶς δὲ ἐκτραφεμένου τοῦ νόμου περὶ προσβολῶν ἐν γένει τῆς τιμῆς, οὐδεμίαν εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως ταύτης ἔχει ὁρατὴν τὴν εἶδος καὶ ὁ βαθμὸς τῆς γενομένης προσβολῆς, ὅταν ὑπάρχωσιν οἱ ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 31 ἀπαιτούμενοι ὅροι αὐτῆς. Δ. Π. ποιν. 99 τοῦ 91. Ὑπὸ τὴν λέξιν δὲ συνυπηρετούντων νοεῖ ὁ νόμος, οὐ μόνον τοὺς ἐν τῷ αὐτῷ κλάδῳ

καυργήμα ἢ πλημμέλημα, ἐπιβάλλεται ἢ ἐπὶ κακουργήματι ἢ πλημμελήματι ποινὴ, καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν αὐτῆς θεωρεῖται ὡς συγχρόνως πραττόμενον πταῖσμα ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία, κατὰ τὰ διὰ τοῦ ἀρθρου 17 ἀκριβεστέρον ὀριζόμενα.

69. Ὁ παρὼν νόμος ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν ἀμέσως, ἀρ' ἥς δημοσιεύθῃ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμέρας καταργεῦνται τὰ ἀρθρα 137—153, καὶ 158—163, 196, 334—353 καὶ 535—549 τοῦ ἀπὸ 18 [30] Δεκεμβρίου 1833 ποινικοῦ νόμου. Εἰς δὲ τοὺς συντάκτας ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν συγγραμμάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἐκδοσις ἤρχισε πρὸ τῆς πρώτης Νοεμβρίου τοῦ παρόντος ἔτους, δίδεται ἑμμηνος προθεσμία ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ, διὰ νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀρθρου 54 § 7.—Μετὰ τὴν μηνιαίαν τοῦτο διάστημα δεῖλκουν νὰ συμμορφωθῶσι καὶ ὡς πρὸς αὐτὰς μὲ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

ὕπηρετοῦντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν διαφοροῖς, ἅτε τοῦ αὐτοῦ νομικοῦ καὶ ἐνιαυτοῦ προσώπου, τοῦ Κράτους, ὄντων πάντων ὑπηρετῶν. Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 65. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 72 συνυπηρετοῦντες δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι τμηματάρχης Ὑπουργεῖου καὶ δημοσίου τις ὑπάλληλος. ἔστω καὶ ὑπαγόμενος εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ἐν ᾧ διατελεῖ τμηματάρχης. — Ἐκ τῆς ἐρητῆς διατάξεως τοῦ νόμου, ἀποκλείοντος τὸ μέσον τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἐν ταῖς κατὰ δημοσίων ὑπαλλήλων προσβολαῖς, δηλοῦται, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐκρίνεν ἀναγκαῖον νὰ περιστείλῃ ἀπολύτως τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ 33 ἄρθρου σὺδαμῶς. 8' ἐπιτρέπεται τῷ δικαστηρίῳ νὰ μακρυνθῇ τοῦ σαφοῦς γράμματος τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. ἀπ. ΣΟ' τοῦ 38 (ἀναίρουσα τὴν ἀπ. 472 τοῦ 38 τῶν ἐν Ἀθῆναις Πλημμελειοδικῶν, καθ' ἣν ἀπαγορεύεται μὲν διὰ τοῦ 33 ἄρθρου ἢ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεις τῆς ἀλήθειας ὡς πρὸς τὴν προσβολὴν τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρετοῦ, δὲν ἀπαγορεύεται ὁμοῦ τῶν κατηγορουμένων ἢ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεις περιστάσεων, αὐτίνες, καίτοι δυνάμεναι νὰποδείξωσι τὴν ἀθώότητα αὐτοῦ, δὲν προσβάλλουσι τὸν προσβληθέντα). — Ὅσακις δὲν συνυπηρετοῦσιν ἐν τῇ αὐτῇ ὑπηρετικῇ περιφερείᾳ οἱ ὑπάλληλοι, καίτοι ἄλλως ὡς ἐκ τῶν ἰδίων ἐκαστοῦ καὶ ἀνεξαρτήτων καθηκόντων ἢ ὑπηρεσιᾶ ἀπήται νὰ συνεργήσωσιν ἐν εἰδικῇ περιπτώσει, δὲν ἐφαρμόζεται τὸ 31 ἄρθρον, ἀλλὰ τὸ 21. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 60. — Κατὰ τὸ ἀρθ. 32 ἀπαλλάσσεται τῆς ποινῆς ὁ ἐπὶ συκοφαντικῇ κατηγορηθείς, εἰάν ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς γενομένης προσέψεως. Ὅθεν τὸ βούλευμα, ὅπερ ἀπεφάνητο ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν, ἀπαλλάσσει μὲν τὸν συκοφαντηθέντα πάσης κατηγορίας, δὲν ἰσχύει ὅμως νὰ στερήσῃ τὸν ἐπὶ συκοφαντικῇ κατηγορούμενον τοῦ δικαιοῦματος νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς γενομένης προσέψεως ὅπως ἀποκρούσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν. Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 87. Ἀντίκεινται ἀπομ. ποιν. Α. Π. ΓΠΒ' τοῦ 40, 50 τοῦ 42. — Ἡ ἐκφρασις τῆς θελήσεως τοῦ συκοφαντουμένου εἶναι στοιχεῖον ἀπαραίτητον πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου κατὰ τὸ ἄρθρον 36 ἐν συνδ. πρὸς τὸ 28. Ὁ δὲ λόγος οὗτος δύναται νὰ μεταβῇ τὸ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τοῦ Α. Π. ποιν. ἅτε ἀφορῶν εἰς τὴν ψευδὴ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 15 τοῦ 56. — Ἐκ τοῦ ἄρθρου 38 καθίσταται δῆλον, ὅτι ἡ δημοσίευσις τοῦ ἀξιοκατακρίτου συγγράμματος ἢ ἐφημερίδος εἶναι ἀναγκαῖον συστατικὸν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως καὶ ὡς τοιοῦτον δέον νὰναρτίσται εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς δι' ἧς κηρύττεται τις ἐνοχὸς ἀποράσεως. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 46. Ὅθεν ἐπίσης προσηλόν μετὰ τῶν ἄλλων ἀποτελούντων τὴν τῆς ἐγκληματικότητος χαρακτηριστῆρα γεγονότων νὰ βεβαιούται ἅμα καὶ αὕτη ἐν τῷ διατακτικῷ τοῦ παραπεισματικοῦ βουλευματος. Α. Π. ποιν. 70 τοῦ 54, 191 τοῦ 77. — Ἐν πάσῃ προσβολῇ τιμῆς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος σκοπὸν πρὸς ἐξυδρίαν (animus injuriandi), ὅστις ὑπάρχει μόνον ἐν τῇ περιπτώσει προδήλου κύριος σκοπὸς τοῦ πράττοντος εἶναι ἡ προσβολὴ τῆς τιμῆς ἄλλου. Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 74. — Ἀναγκαῖος οὐχ ἦτοεν ὅρος τοῦ πλημμελήματος τῆς ἐξυδρίσεως τῆς τιμῆς εἶναι τὸ νὰ προσβῇ τις τὴν τιμὴν ἄλλου διὰ δυσφημίας ἢ λοιδορίας ἢ χλευασμοῦ περιφρονητικοῦ ἢ προσέψεως εἰς αὐτῶν ἰδιωμάτων ἢ ἡθῶν περιφρονητικῶν, διὰ τινος δηλονότι τῶν ἀνακαταρκτικῶν ἐρητῶν τρόπων ἐξυδρίσεως. Α. Π. ποιν. 168 τοῦ 77. — Ταιωροῦμένων κατ' ἐγκλησιν τοῦ παθόντος τῶν ἐν ταῖς ἀρθεῖς 27 — 30 προσβολῶν τῆς τιμῆς, εἰς καταγγελλαντες μένου τοῦ συζύγου, οὐχὶ 33 καὶ τῆς συζύγου.

διὰ τὴν κατ' ἀμφοτέρων προσβολὴν τῆς τιμῆς, δὲν δύναται νὰ τιμωρηθῇ ὁ κατήγ, εἰ μὴ μόνον ἐπὶ τῇ προσβολῇ τοῦ συζύγου. Δ. Π. ποιν. 5 τοῦ 58.

137. (Ἀντικατέστη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Ν. τῆς 23 Νοεμβρίου 1837).

138. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 2 αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀπὸ 27 Ἰουνίου 1850 νόμου).

139. (᾽Ωσαύτως διὰ τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4).

140. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 5).

141. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 6).

142. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 7).

143. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 8).

144. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 9).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ ἐξυδρίσεως ξένων ἡγεμόνων καὶ κυβερνήσεων, τῶν διπλωματικῶν πρακτόρων αὐτῶν, καὶ ἄλλων ἀρχῶν.

145. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 10).

146. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 11).

147. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 12).

148. (᾽Ωσαύτως διὰ τῶν ἄρθρων 13 καὶ 26).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ πράξεων ἀντικειμένων εἰς τὰς βάσεις τῶν καθεδρώτων νόμων.

149. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 14).

150. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 15).

151. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 16).

152. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 18).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ πράξεων ἀντικειμένων εἰς τὸ πρὸς τὴν ἀρχὴν ὀφειλόμενον σέβας.

153. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἄρθ. 19).

Β'. Παραβάσεις καὶ βλάβη τῶν παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐπιτεθεμένων σφραγίδων.

154. Ὅστις ἐν γνώσει, ἐξεπίτηδες, καὶ αὐτογνώμωνως διαβρηνύει, λύει, ἢ βλάπτει σφραγίδας δικαστηρίου ἢ ἄλλης ἀρχῆς, δι' ὧν φυλάττονται κεκλεισμένα πράγματα ἢ ἐγγράφα, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἕξ μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν. Πολ. 1049 ἐ. Ἑμπ. 449. ἐ. Ποιν. 174. Π. Ν. 155. 156. 157. 374, 4. 389, 3. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 251.).

Ν. Ἡ ῥῆσις ἡ βλάβη σφραγίδων τιμωρεῖται μόνον ὡς αἰς συνοδεύει αὐτὴν ἐν ἐπιγνώσει ἐνέργεια ἥτοι δολία καὶ αὐτογνώμων βούλησις. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 54.

155. Ἐὰν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἐπιτετραμμένοι τῶν κεκλεισμένων πραγμάτων τὴν φύλαξιν γενῶσιν ἔνοχοι τῆς διαβρῆξεως ἢ βλάβης τῶν εἰς τὴν ἐπιτήρησιν των ἐμπιστευμένων σφραγίδων τῆς ἀρχῆς, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν δύο ἕως πέντε ἐτῶν. Π. Ν. 154. 156. 157. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 251.).

156. Κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 154 οἱ εἰς τὰ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερόμενοι φύλακες τιμωροῦνται διὰ τὴν ἀπλὴν ἀμέλειαν μὲ φυλάκισιν ὀκτὼ ἡμερῶν ἕως ἕξ μηνῶν. Π. Ν. 43. 154. 156. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 249).

157. Ὅστις δι' αἰκίας γενῇ ἔνοχος ἐνδὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 154 καὶ 155 ἀναφερομένων πλημμελημάτων, τιμωρεῖται μὲ εἰρκτὴν, παρεκτὸς τῆς μεγαλειτέρας ποινῆς, ἐὰν ἡ αἰκία εἶχεν ἀκόλουθον κακούργημα τι τιμωρούμενον μὲ μεγαλειτέραν ποινήν. Π. Ν. 109. 112. 307 ἐ. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 256).

Γ'. Ἐξυδρίσεις τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν ὑφειλομένης τιμῆς.

158. (Ἀντικατέστη διὰ τοῦ ἄρθρ. 20 τοῦ ἀπὸ 23 Νοεμβρ. 1837 περὶ ἐξυδρίσεων κτλ. νόμου).

159. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 21).

160. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 22).

161. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 23).

162. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 24).

163. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 25).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Περὶ πράξεων κατὰ τῆς ὀφειλομένης εἰς τὰς ἀρχὰς
εὐπειθείας.

Α'. Ἀπειθεία.

164. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο μηνῶν τιμωρεῖται, ὅστις, μετὰ προηγηθεῖσαν τακτικὴν πρόσκλησιν, ἀρνεῖται εἰς τὴν ἀρχὴν ἄνευ ἀντιστάσεως τὴν κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις ὀφειλομένην ὑπηρεσίαν ἢ συνδρομὴν, ἢ τὴν εἰς ἐποινὴν ὁρισθεῖσα μέρους εἰσοδῶν πρὸς ἐκτέλεσιν πράξεώς τινος ἀναγκασμένης εἰς τὰ καθήκοντά της. (1) Π. Ν. 169. 170. 697 ε. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 318 καὶ 412, Βαυαρ. Νυμχδ. (1831) 159).

(1) Διατ. τῆς 15 Δεκ. 1836 περὶ ἀστυν. τῆς ἐμπορ. ναυτιλίας.

Ἄρθρον 10. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς πλείστον ἢ κυβερνήτην νάρνηθῇ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἢ προξενικὴν ἀρχὴν τοῦ μέρους, ὅπου εἶναι προσωρινῶς, τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πλοίου. καὶ τὴν ἐπιθεώρησιν καὶ ἐξεμολογήσιν τοῦ πληρώματος, ὅσακις τοῦτο κριθῇ ἀναγκαῖον καὶ ζητηθῇ ἀπὸ αὐτῆς. — Ὁ παραβαίνων τὴν διάταξιν ταύτην θεωρεῖται ὡς ἔνοχος κατὰ τῆς ὀφειλομένης ταῖς ἀρχαῖς εὐπειθείας, τιμωρεῖται κατὰ τοὺς περὶ τούτου ὁρισμοὺς τοῦ ποιν. νόμου (βλ. β' κεφ. ε') καὶ στερεῖται τοῦ διπλώματος τῆς πλοιαρχίας ἢ κυβερνήσεως ἀπὸ 3 ἕως 5 ἔτη.

Ὅρα καὶ Διατ. τῆς 7 Δεκεμ. 1834 περὶ ἀδείας τοῦ ἐπαγγέλλεσθαι τὴν ἰατρικὴν, χειρουργίαν, φαρμακοποιίαν, κτηνιατρικὴν, ὁδοντικήν καὶ καινευτικήν, ἄρθρον 2, καθ' ὃ ὁ ἔχων διπλῶμα, οὐ δυνάμει ἐπιτρέπεται αὐτῷ ἢ ἀρκησι: τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἱατροῦ (χειρουργοῦ κτλ.), δικαιοματικῶς ἐπαγγελλόμενος τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ κλάδον. «Ὑποχρεοῦται νὰ ὑπηρετῇ εὐχαρίστως εἰς ἱατροαστυνομικὰς καὶ ἱατροδικαστικὰς ὑποθέσεις, ὅσακις ἂν προσκληθῇ εἰς τοῦτο παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, ἀνταμειβόμενος κατ' ἀξίαν διὰ τοὺς κόπους αὐτοῦ.» (ἄρθρ. 2).

Ὅρα ὡσαύτως ἄρθρον 74 τοῦ περὶ ἐκλογῆς τῶν βουλευτῶν Νόμου τῆς 17 Σεπτ. 1877, καθ' ὃ οἱ ἐφημέριοι τῶν ἐκκλησιῶν καὶ οἱ διοριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Δημάρχου κάτοικοι δημόται εἰς χορήγησιν πληροφοριῶν πρὸς ἐγγραφὴν ἐν τῷ προκαταρκτικῷ καταλόγῳ τῶν πληρωσάντων τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν δημοτῶν (σύμφωνα πρὸς τὸ 13 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ νόμου), ἀρνούμενοι νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ ἀνατεθὲν αὐτοῖς καθήκον, τιμωροῦνται διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 164 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὁριζουμένης ποινῆς.

Ὅρα ὡσαύτως τὰς ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Μέρος ἕκτον» ποινικὰς διατάξεις τοῦ σφατολογικοῦ νόμου ΑΦΚΗ' τῆς 28 Μαΐου 1887, δι' ὧν ἐπιβάλλονται ποινὴ εἰς τοὺς δημοσίους καὶ στρατιωτικοὺς ὑπαλλήλους τοὺς παραλείποντας τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ στρατολογικοῦ νόμου καθήκοντος αὐτῶν. τοὺς πελῖτας τοὺς δυνηθέντας διὰ δόλου νάπορῶσι τὴν

N. Το 164 άρθρ. τοῦ Π. Ν. ἐφαρμόζεται μόνον ὅτε ἡ μὲν ἀρχὴ ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν καὶ ὑπηρεσίαν τινός, οὗτος δ' ἀρνεῖται· αὐτῇ, καίτοι ὑποχρεούμενος, ἅτε σχετικὸν ὄν τῷ 169 άρθρῳ, καὶ προτιθέμενον τὴν τιμωρίαν τῶν πολιτῶν, οἵτινες δὲν ἀνθίστανται μὲν ἔργῳ εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀναγκαιζοῦσιν ὁμῶς ἢ μεταίεῦσι· τὰς ἐνεργείας αὐτῆς δι' ἀρνήσεως. Ὅθεν οἱ ἀρνούμενοι νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ ἴδιον αὐτῶν δημόσιον καθήκον οὐδόλως ὑπαγορνται εἰς τὸ 164 άρθρον, ἀλλ' εἰς τὸ 487. Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 60. Ἄλλα τιμωρεῖται κατὰ τὸ 164 άρθρον ἱατρός, καλούμενος ὑπὸ τῆς ἀρχῆς νὰ ἐνεργήσῃ αὐτοψίαν καὶ ἀρνούμενος, ἅτε κατὰ τὸ Διατ. τῆς 7 Δεκ. 1834 ὑποχρεούμενος· εἰς τοῦτο. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 35. — Μὴ ὑποχρεούμενος ὑπὸ τοῦ 164 άρθρου τοῦ Ποιν. Ν. ἢ ἄλλου τινός· νόμου δ' ἀμαξηλάτης νὰ παρέχῃ τὴν ἀμαξίαν αὐτοῦ ἐπὶ πληρωμῇ γενησομένη μετὰ τὴν χρῆσιν αὐτῆς ἐκ τοῦ δημοσίου ταμεῖου, δικάζεται· ἀρνεῖται τὴν πρὸς χρῆσιν παράδοσιν αὐτῆς, ἀπειτῶν παρὰ τῆς ἐχούσης ἀνάγκην αὐτῆς ἀρχῆς τὴν προκαταβολὴν τῆς ἀμοιβῆς αὐτοῦ· οὐδόλως δὲ διὰ τοῦτο δύναται νὰ καταδικωθῇ ἐπὶ ἀπειθείᾳ πρὸς τὴν ἀρχὴν ἢ ἐπὶ ἐξουβρίσει αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 25 τοῦ 69. Ὡσαύτως δὲν δύναται νὰ καταδικωθῇ ἐπὶ ἀπειθείᾳ πολίτης ἀρνούμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέστος εἰς κοινοποίησιν δικογράφου, ἅτε οὐδενός νόμου ἐπιβάλλοντος αὐτῷ τὴν τοιαύτην ὑποχρέωσιν. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 33.

165. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις ἐπὶ δημοσίας συναλεύσεως, ἢ εἰς δημοσίον τόπον παρόντων πολλῶν, ἢ διὰ δημοσίων ἐγγράφων, ἢ δι' ἄλλης πρὸς τὸ δημοσίον ἀνακινώσεως προκαλεῖ εἰς ἀπειθειαν κατὰ τῆς ἀρχῆς. — Ἐὰν ἐν τοιαύτης προκλήσεως ἢ διεγέρσεως ἐκινήθησαν τῶντιν πολλοὶ τῶν πολιτῶν εἰς ἀπειθειαν, καταγινώσκειται τότε φυλάκισις τριῶν μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν. Π. Ν. 143. 164. 169. 170. 498. (Βαυαρ. Ν.μ.γ.δ. (1831) 160).

Β'. Διέγερσις κατὰ τῆς ἀρχῆς.

166. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις προσκαλεῖ ἄλλους εἰς συνδρομὴν ἐναντίον τῆς ἀρχῆς ἢ τῶν ὑπηρετῶν τῆς, ἐν ᾧ ἐκτελοῦσι τὰ καθήκοντα των, καθὼς καὶ ὅστις ἐνόνεται μὲ τὸν προσκαλοῦντα, καὶ δὲν ἀπομακρύνεται ἅμα δεθείσης τῆς προσταγῆς. Π. Ν. 169. 170. (Βαυαρ. Ν.μ.γ.δ. (1831) 161).

Γ'. Θρασυτης κατὰ τῆς ἀρχῆς.

167. Ἐργοστασιάρχαι καὶ χειροτέχναι, οἵτινες πρὸς ἐπιτυ-

ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν αὐτῶν ὑποχρεώσεων, τοὺς μὴ θέλωσαντας τὴν ἀλλαγὴν τῆς κατοικίας αὐτῶν, τοὺς μὴ ἐμφανισθέντας ἰσχυρῶς ἐνῶπιον τῶν στρατολογικῶν συμβουλίων κτλ. (ἀρθ. 131-166).

χίαν τῶν παραπόνων τῶν συναποφασίζουσι τὴν παῦσιν τῆς βιομηχανίας τῶν, προσκαλοῦσιν εἰς τοιαύτην συμφωνίαν, ἢ ἀπειλοῦσι δι' αὐτῆς τὴν ἀρχὴν ἐργάται· 1) διαφόρων ἐργαστασίων καὶ χειροτεχνείων, οἵτινες, διὰ φαινόμενα παράπονα κατὰ τῶν πρωτεργατῶν 2) ἢ κατὰ τῆς ἀρχῆς, συναποφασίζουσι τὴν παῦσιν τῆς ἐργασίας τῶν, ἢ προσκαλοῦσιν εἰς τοιαύτην συμφωνίαν, ἢ ἐπαπειλοῦσι δι' αὐτῆς, (1) τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, ἐάν, διαταχθέντες παρὰ τῆς ἀρχῆς, δὲν ὑπακούσωσι· στάσεως δὲ ἐντεῦθεν ἀναφύεσθαι, οἱ ἐνῆργησαν τὴν συμφωνίαν, ἢ ἐπροκάλεσαν πρῶτοι εἰς ταύτην, τιμωροῦνται ὡς ἀρχηγοὶ τῆς συστάσεως. Π. Ν. 172 ἐ. 585 ἐ. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 162).

1) ἢ σύντροφοι 2) ἢ προϊστάμενοι βιομηχάνων, οἵτινες δι' ἀξιούμενα παράπονα κατ' αὐτῶν

168. Ἐάν, πρὸς ἐνδείξιν ἀπειθείας, περιτρονήσεως, ἢ δυσσεβείας κατὰ τῆς ἀρχῆς, συναθροίζωνται μέλη μὲν τινος συστήματος ἢ ἄλλως πολλοὶ ἄνθρωποι δημοσίως, (2) φυλακισμένοι δὲ ἢ τινες τῶν εἰς ἐπιμελητήριον ἢ ἄλλο δημόσιον κατάστημα ἐσοδεαγμένων, ἐν τῷ τόπῳ τῆς φυλακῆς ἢ ἐν τῷ καταστήματι, καὶ προστατόμενοι δὲν ἀποχωροῦν ἀμέσως, ἢ καταγινώσκοντες εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ποινὴ εἶναι φυλάκισις, εἰς μὲν τοὺς ἀρχηγούς καὶ ὀδηγούς, ἐνδὲς μέχρι τεσσάρων μηνῶν, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς συναετίους, τὸ πολὺ δύο μηνῶν.—Ἐάν οἱ συστασιάρχαι 1) διαλυθῶσι πάραυτα, τιμωροῦνται μόνον οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὀδηγοὶ μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο μηνῶν. Π. Ν. 60 172 ἐ. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 163)

1) συναθροισθέντες

(1) Ἐν τίνι λόγῳ τιμωροῦνται εἰ διακόπτοντες τὰς ἐργασίας αὐτῶν χειροῦνται διὰ παράπονα καὶ ἀξιώσεις αὐτῶν κατὰ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν προϊταμένων αὐτῶν· Ἐν Γαλλίᾳ αἱ παραπλήσια διατάξεις τοῦ Γαλλ. ποινικοῦ νόμου κατηργήθησαν διὰ τοῦ νόμου τῆς 25 Μαΐου 1864, ἀναγνωρισαντες ὁλοσχερῶς τὸ δικαίωμα τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν νὰ κανονίζωσι διὰ συμβάσεως τοὺς ὅρους τῆς προσφορᾶς καὶ ἀποζημιώσεως τῆς ἐργασίας.

(2) Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀρθρ. 10 τοῦ Συντάγματος «οἱ Ἕλληνες ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ συνέρχεσθαι ἡσυχῶς καὶ ἀόπλως.» Ὅθεν ἡ διάταξις τοῦ 168 ἀρθ. ἐφαρμοστέα μόνον εἰς τοὺς πεφυλακισμένους ἢ τοὺς ἐν ἄλλῳ δημοσίῳ καταστήματι διατιωμένους, ὑποκειμένους καταδῆλως εἰς τοὺς ἰδιαιτέρους κανονισμοὺς τῶν φυλακῶν ἢ τοῦ ἄλλου καταστήματος.

Δ'. Ἀντίστασις.

169. Ὅστις προσπαθεῖ νὰ ἀναγκάσῃ τὴν ἀρχὴν εἰς ἐπιχειρησιν, παράλειψιν, ἢ ἀνατροπὴν πράξεώς τινος ἢ διατάξεως ἀναγομένης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς, τιμωρεῖται ὡς ἐνοχὸς ἀντιστάσεως κατὰ τῆς ἀρχῆς. — 1. μὲ εἰρκτὴν, ἐὰν ἔγινε βία κατὰ προσώπου. — 2. μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν, ἐὰν ἢ ἀντιστάσις ἔγινε μόνον δι' ἀπειλῶν. — Ἀπολύεται δὲ τῆς ποινῆς ὁ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ 2 ἀριθμοῦ ἀνθιστάμενος, ἐὰν ᾔδει ὅτι ὑπακούσει πάραυτα εἰς τὴν προσταγὴν τῆς ἀρχῆς ἢ τῶν ὑπηρετῶν τῆς. Π. Ν. 164. 165. 166. 170. (Βασιλ. Νμοτγ. (1827) 137. Νμοσχδ. (31) 164).

Ν. Πάντες οἱ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι, ἐν εἰς καὶ οἱ εἰρηνοδίκαι, καθήμεν ὄντες κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ποιν. δικον. νὰ φυλακίζωσι τοὺς ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντομένους αὐτεργούς ἢ συνεργούς ἀξιοποιῶν πρᾶξεων καὶ νασφαλίζωσι καθ' εἰσὶν ὅσονδήποτε τρόπον τὴν ἀνίχνευσιν τῆς πράξεως καὶ τοῦ πράξαντος, εἴτε κατὰ παραγγελίαν τοῦ εἰσαγγελέως πράττουσι τοῦτοι, εἴτε καὶ χωρὶς αὐτῆς μετὰ γενεμένην μήνυσιν. ἐὰν κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς ἐκ τῆς ἀναβολῆς προέρχεται κίνδυνος, ἐνεργούσι πρᾶξιν ἀναφερομένην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν παρευρισκόμενοι, κατὰ παραγγελίαν μάλιστα τοῦ εἰσαγγελέως. ἐν τόποις μὴ ἀπαγορευμένοις αὐτοῖς ὑπ' οὐδενὸς νόμου, ὅπου κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς ἐνδεχόμενον νὰ πραγμῶσιν ἀξιοποιῶν πρᾶξεις καὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ οἱ πράξαντες νὰ συλληφθῶσιν θέν ἀντίστασιν πράττουσιν εἰ ἀναγκάζοντες τοὺς ἐπὶ τοῦτω μεταδύντας εἰς τόπον τινὰ ἀνακριτικῆς ὑπαλλήλου δι' ἀπειλῶν καὶ κακώσεων αὐτῶν ἢ τῶν περὶ αὐτοὺς δημοσίων ὑπηρετῶν καὶ στρατιωτῶν ἵνα ἀπέλθωσιν ἐκεῖθεν. Α. Π. ποιν. 75 καὶ 76 τοῦ 70. 45 τοῦ 85. — Τοῦ μὲν ἄρθρου 40 τοῦ περὶ δόμων νόμου δεξιζοντο, ὅτι ὁ δήμαρχος ἐνεργεῖ τὰ τῆς ἐπιτετιοῦ ἀστυνομίας, τοῦ δὲ ἄρθρου 48 ὅτι ὁ παρέδρος εἰσὶ βοηθοὶ τοῦ δημάρχου ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ἐργασιῶν του, ἐπιταί ὅτι καὶ ὁ εἰδικὸς παρέδρος χωρίου τινὸς εἶναι ἀρχὴ περιδελημένη ἀστυνομικὴν ἐξουσίαν, ἐν ὅσῳ δὲν παρίσταται ὁ δήμαρχος, καὶ ἐπαιμένως δικαιοῦται καὶ ὁρεῖλει νὰ συλληφθῇ καὶ καταπαύῃ πᾶσαν ἀξιοποιῶν πρᾶξιν θέν καὶ ἡ κατὰ τοῦ παρέδρου ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν τοιούτου εἶδους καθήκονται αὐτοῦ ἐπιθεσις φέρεῖ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀντιστάσεως. Α. Π. ποιν. 102 τοῦ 73. — Τὸ ἄρθρ. 169 κολάζει διὰ φυλακίσεως τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν τὴν δι' ἀπειλῶν ἀντίστασιν νοεῖ προδήλως ἀπειλὰς σπουδαίας, δυναμικῆς νὰ ἐμποιήσωσιν ἑλλόγως φόβον εἰς πάντα συνετὸν ἄνδρα. Ὅθεν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, δεχόμενον τὴν ἐνοχὴν τινος ἐπὶ ἀντιστάσει δι' ἀπειλῶν, ὁρεῖλει νὰ ἐκθέτῃ ἐν τῇ ἀποράσει αὐτοῦ κατὰ τίνα τρόπον ἐγένοντο αἱ ἀπειλαί. Α. Π. ποιν. 112 τοῦ 86. — Ὁ ἐπαλλακτικὸς τῆς ὑπακούσεως λέγει περὶ οὗ ἡ δευτέρα παράγραφος τοῦ ἄρθρου 169, δὲν προτείνεται κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 81, 94 τοῦ 62.

170. Ὅστις ἀνθίσταται εἰς τοὺς ὑπηρετάς ἀρχῆς τινος, θέ-

λων νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παρ' αὐτῆς διατεταγμένων καὶ ἰδίως τῆς κατασχέσεως κινητῶν ἢ ἀκινήτων πραγμάτων, ἢ εἰς τοὺς ἐπὶ τούτῳ στελλομένους στρατιωτικούς, τιμωρεῖται ὡς νὰ ἀπεινέτο ἢ βία ἢ ἡ ἀπειλὴ τοῦ ἀμέσως κατὰ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς. (1) Π. Ν. 164. 165. 166. 169. Πολ. 876. (Βαυαρ. Νμτχ. (1827) 138. Νμσχ. (1831) 165).

Ν. Ὁρίζοντος τοῦ ἄρθρου 170, ὅτι ἀντίστασις κατὰ τῶν ὑπηρετῶν ἀρχῆς τινος ὑπάρχει ὁσάκις ἀνθίσταται τις κατ' αὐτῶν, θέλων νὰ ἐμποδίσῃ «τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς διατεταγμένων», ἔπεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀντίστασις ὁσάκις τις ἀνθίσταται κατ' αὐτῶν πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἐκτελέσεως πράξεως ἄλλης. ἔστω καὶ ἀναγκασμένης εἰς τὴν δημοσίαν αὐτῶν ὑπηρεσίαν, μὴ διατεταγμένης ὅμως ὑπὸ τῆς ἀρχῆς. Α. Π. ποιν. ἀπ. 161 τοῦ 63, 87 τοῦ 67. Ὅθεν ἀντίστασις κατὰ τῶν ὑπηρετῶν ἀρχῆς τινος τότε μόνον ὑπάρχει, ὅτε διὰ βίας ἢ ἀπειλῆς ἀνθίσταται κατ' αὐτῶν, θέλων νὰ ἐμποδίσῃ οὐχὶ διανδήποτε τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν πράξιν ἀλλὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς διατεταγμένων, ὅτε καὶ μόνον ἡ ἐπενεχθεῖσα κατὰ τῶν ὑπηρετῶν τῆς ἀρχῆς βία ἢ ἀπειλὴ τιμωρεῖται ὡς εἰ ἀπεινέτο κατὰ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς, διότι ἅμα τῆς ἀρχῆς καθ' ὑπερβασιν τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτῆς ἐνεργούσης, δι' ἐπιχειρήσεως πράξεων ἄλλοτρίων αὐτοῦ, τὸ τεκμήριον τῆς νομιμότητος ἐλλείπει καὶ ἡ ἀντίστασις ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀξιοποινος. Α. Π. ποιν. 134 τοῦ 80.

171. (Ἐτροποποιήθη). Μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐνὸς ἔτους τιμωρεῖται ὅστις ἐξ οἰασδήποτε αἰτίας ὑβρίζει τὰ ἤδη κατασχεθέντα πράγματα. (2) — Ἡ αὐτὴ ποινὴ καταγινώσκεται καὶ εἰς τὰς ἀπαλλοτριώσεις τῶν κατασχεθέντων κινητῶν ἢ ἀκινήτων, ἢ εἰς τὰς ἐκ προθέσεως γινομένης βλάβας τοιούτων πραγμάτων ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοῦ, τοῦ μεσεγγυήτου, ἢ τοῦ φύλακος.

(1) Κ. Χ. ἄρθρον 223. Ἡ χωροφυλακὴ ἐν γένει, καθὼς καὶ ἕκαστον ἄνθρωπον τοῦ σώματος τούτου, ὅταν εὐρίσκεται εἰς ὑπηρεσίαν, ἢ ὅταν μὲ ἐντελὴ στολὴν καὶ ὀπλισμὸν ἐκτελῇ ἐργασίαν τινὰ τῆς ὑπηρεσίας, θεωρεῖται ὡς πρὸς τούτο, καθὼς καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὸ ἀπαρτίσασθαι καὶ τὴν τιμωρίαν τῆς γινομένης ἀντιστάσεως καὶ τῶν ὕβρεων, ὡς καὶ οἱ διωρισμένοι εἰς θέσεις στρατιωτικοὶ καὶ σκοποὶ καὶ καθεῖς, διατηρῶν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παραπονηθῇ ἀκολούθως, εἶναι ὑπόχρεως νὰ ὑπακούῃ ἀπολύτως εἰς τὰς προσκλήσεις καὶ διατάξεις τῆς χωροφυλακῆς.

(2) Ἡ ἐν τῷ πρώτῳ ἐδαφίῳ λέξις ἔτους μετεβλήθη εἰς μηνὸς διὰ τοῦ νόμου ΔΡΑ τῆς 17 Ἰουλίου 1892, ἔχοντος ὡς ἑξῆς :

«Τὸ πρῶτον ἐδαφίον τοῦ ἄρθρου 171 τοῦ ποιν. νόμου ἀντικαθίσταται διὰ ἰσοπληγῆς :

171. Διὰ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐνὸς μηνὸς τιμωρεῖται ὅστις ἐξ οἰασδήποτε αἰτίας ὑβρίζει τὰ ἤδη κατασχεθέντα πράγματα.

Πολ. 890, 963, 964, 1039. Π. Ν. 376, 1. 389, 3. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 400).

Ν. Ἡ τῶν κατασχθέντων ὑπαίρεσις εἶναι πρᾶξις κατὰ τῆς δρεϊκόμενης ταῖς ἀρχαῖς εὐπειθείας, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ἐν τῷ πειντικῷ νόμῳ θέσεως τοῦ ἀρθροῦ 171. 80αν προφανὲς καθίσταται, ὅτι εἶναι ἐξ ἴσου τιμωρητὰ καὶ ἂν μετὰ τὴν ὑπαίρεσιν ἢ κατάσχσεις ἐκπυρῶν δικαστικῶς ἔκρινται. Δ. Π. ποιν. 168 τοῦ 65, 51 τοῦ 69. Ὅθεν πρὸς ὑπαρξιν τοῦ ἀδικήματος τῆς ὑπαίρεσως ἀρκεῖ νὰ φέρῃ τὸ περὶ τῆς κατασχέσεως ἔγγραφον τοῦ ἐξωτερικοῦ τύπου νομίμου ὑπάρξεως· αἱ δὲ ἄλλαι ἑλλειψεῖς ἀποτελοῦσι μόνον λόγους ἀκυρώσεως τῆς κατασχέσεως, μηδαμῶς ἀπαλλάσσονται τῆς ποινῆς τὴν παραδίδοντα αὐτῇ. Δ. Π. ποιν. 42 τοῦ 53, 33 τοῦ 55, 53 τοῦ 58, 168 τοῦ 65. Ἀλλὰ τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως θεωρουμένης αὐτοδικαίως ἀκύρου κατὰ τὰ ἀρθρὰ 1042 καὶ 925 τῆς Πολ. Δικ., ἐν ᾗ κοινοποιήθῃ τῷ δρεϊκέτῃ ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἢ περὶ κύρους αὐτῆς καὶ τῆς ποινῆς ἀπειτήσεως ἀγωγή, ἔπεται, ὅτι δὲν παραδίδεται τὰς διατ. τοῦ 171 ἀρκῶς ὁ μετὰ τὴν ὀκταήμερον προθεσμίαν διατιθεῖς τὰ κατασχθέντα δρεϊκέτα, μὴ κοινοποιήσεως αὐτῷ ἀγωγῆς. Δ. Π. ποιν. 41 τοῦ 58, 69 τοῦ 60. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ κατασχέσεως γενομένης παρὰ τῷ δρεϊκέτῃ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποράσεως, ἥτις, καὶ παραλειφθέντων τῶν περιρροούντων αὐτὴν τύπων τοῦ νόμου, δὲν καθίσταται αὐτοδικαίως ἀκύρος, ἀλλ' ἀνάγκη πρὸς τοῦτο ἀκύρωθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἢ ὑπαίρεσις τιμωρεῖται, καὶ ἐν ἀκύρωθῃ αἰτα ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου τὸ ἐκτελεστήριον καὶ ἐπείκειν ἢ ἐνεργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ αὐτοῦ κατάσχσεις. Δ. Π. ποιν. 53 τοῦ 58. Οὐχ ὅτιον τιμωρεῖται ἢ ὑπαίρεσις κατασχχθέντων πραγμάτων ἢ ἀπαλλοτριώσις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆμονος, αἰτε συντηρητικῇ εἰς χεῖρας τοῦ δρεϊκέτου εἶναι ἢ γενομένης κατάσχσεις, αἰτε ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆμονος τελεῖται ἢ ὑπαίρεσις, διότι ἐν τῇ ἐκφράσει τοῦ νόμου «εἰς οἰκιστὴν αἰτίας» περιλαμβάνεται καὶ ὁ κύριος τῶν κατασχθέντων πραγμάτων καὶ ἢ συντηρητικῇ κατάσχσεις. Δ. Π. ποιν. 72 τοῦ 60, 105 τοῦ 71. Οὐδὲ ἀπαλλάσσει τινὰ τῆς πεινῆς ὁ λόγος ὅτι, ὁ κύριος τῶν κατὰ τῶν, ὧν εἰ καρποὶ κατασχθέντων, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἔνοχος ὑπαίρεσως τῶν κατασχθέντων αὐτῶν καρπῶν, διότι, λαβὼν γνώσιν τῆς κατασχέσεως τῶν καρπῶν, ἐρεῖται νὰ παραδῶσθαι τῷ φύλακι, ἠνύμενος, ἐν ἑξ. ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς κατασχέσεως, νὰ προκαλέσθαι δικαστικὴν ἀπόρριψιν. Δ. Π. ποιν. 227 τοῦ 72. Ἀλλὰ δὲν ἀποτελεῖ ὑπαίρεσιν κατασχχθέντων ἢ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου ἀνάληψις ζώου φορτωθέντος ὡς βόσκοντος ἐν ἀπηχευμένη θέσει καὶ διὰ τοῦτο κατασχθέντος, αἰτε τοῦ ἀρθρ. 12 τοῦ νόμου τῆς 14 Σεπτ. 1856 ἐπιτρέποντος τῷ ἰδιοκτῆτῃ τοῦ ζώου τὴν παραλαβὴν αὐτοῦ, ὑποχρεομένου μόνον εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν τῆς συλλήψεως καὶ διατροφῆς τοῦ ζώου δαπανῶν. Δ. Π. ποιν. 18 τοῦ 62. — Εἰς τοὺς τὰ κατασχχθέντα ὑπαίρουντας μεσεγγυούχους, τιμωρουμένους δι' ἐνίστασιν τοῦλάχιστον φύλακίσεως, συμπεριλαμβανόμενοι οὐ μόνον οἱ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 888, 917 καὶ 1039 τῆς Πολ. Δικ. ἀναφερόμενοι, ἀλλὰ καὶ πᾶς ὑπὸ τῷ κλητέῳ διορίζομενος καὶ τὴν τῶν κατασχχθέντων φύλαξιν ἀναλαμβάνων ἐπὶ τῇ διατροφῇ, διότι ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει πᾶσι περὶ τὴν ἀκριβὴ φύλαξιν ἑλλειψίμην βεβρύνει τὸν διορίσαντα, ὅστις εἶναι ἀνεύθυνος λαμβάνων ὡς μεσεγγυούχου.

ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου κατονομαζομένων προσώπων (ἀρθρ. 889 πολ. δικ.).
Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 80. — Βάσιν τοῦ ἀδικήματος τῆς ὑφαίρεσεως κατεσχ-
μένων πραγμάτων ἀποτελούσης τῆς κατασχέσεως, οὐχί δὲ τῆς ἐριζομένης
ὑπὸ τοῦ δικονομικοῦ νόμου (ἀρθρ. 887) κοινοποιήσεως αὐτῆς, ἔπεται ὅτι
δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων ἢ τοῦ κατηγορουμένου γνώσις ὅτι ὑπῆρχε
κατάσχεσις, μηδαμῶς ἀντικειμένου εἰς τοῦτο τοῦ ἀρθ. 94 τῆς Ποιν. Δικον.
Α. Π. ποιν. 101 τοῦ 54.

Ε'. Στάσεις.

172. Πᾶσα δημόσιος συνάθροισις πολλῶν ἀτόμων, τεινύουσα
εἰς τὸ νὰ προσβάλλῃ βίαιως τὴν ἀρχήν, νὰ ἀντισταθῇ εἰς αὐ-
τήν, νὰ τὴν ἀναγκάσῃ εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν, παράλειψιν, ἢ ἀνα-
τροπήν ὑποιασθήποτε ἐπιστήμου πράξεως ἢ διατάξεως, ἢ νὰ
ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν νόμου τινός, διαταγματος, ἐντάλλματος
συλλήψεως ἢ φυλακίσεως, ἢ ἀποφάσεως τινός, ἢ νὰ ἐλευθε-
ρώσῃ φυλακισμένους ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀρχῆς, ἢ νὰ ἐκδι-
κῇ ταύτην ἔνεκα δημοσίας τινός πράξεως, θεωρεῖται ὡς
στάσις, ἀδιαφόρως ἂν ἡ βία ἀποβλέπῃ δημοσίαν ὑπάλληλόν,
εἴτε δημοσίους ὑπηρέτας, εἴτε τοὺς ἀπεσταλμένους στρατιώτας.
Π. Ν. 128, 1. 168. 169. 170. 173. 181 ἔ. 376, 5. 409, 6.
Ποιν. 215. 511, 1. 524. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 319. Νρσχδ.
(1831) 166).

Ν. Τάδικήματα τῆς ἐσχάτης προδοσίας καὶ τῆς στάσεως διαφέρουσι κατὰ
τοῦτο, ὅτι ἡ μὲν στάσις ἀπεβλέπει εἰς τὴν προσβολὴν ἐπιτοπίου τινός
ἀρχῆς, ἡ δ' ἐσχάτη προδοσία εἰς τὴν καθ' ἅπαν τὸ Κράτος ἀνατροπὴν τῶν
καθεστώτων. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 50. — Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἀρθρου 172 πρὸς
τὰ ἀρθρα 169. 170. 174. 175 καὶ 176 ἀριθ. 1 γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ ἀρ-
θρον 172 ἐφαρμόζεται καὶ ἂν ᾖσαν στιγμιαία μόνον τὰ κινήματα, δὲν τι-
μωρεῖ δὲ μόνον τὴν ἐνοπλίαν ἀντίστασιν. Α. Π. ποιν. ΣΛΑ' τοῦ 38.
Πρὸς δὲ ὁ νόμος δὲν ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν τῶν
ἐνεργούντων χρέος τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν πρὸς ἔξωρος τῶν ἰδιωτῶν ἢ κατὰ
ἄμεσον διαταγὴν τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς. Α. Π. ποιν. ΣΛΑ' τοῦ 38. —
Καὶ ἡ βίαία προσβολὴ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς ἀποτελεῖ τὸ ἀδικημα τῆς στά-
σεως, ὡς οὕτως καὶ αὐτῆς ἀρχῆς. Α. Π. ποιν. ἀπ. 47 τοῦ 65. — Οὐ μόνον
ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν καταστάσματι δημοσίῳ δύναται νὰ ἐνεργηθῇ στά-
σις, ἀλλ' ἐν ἰδιωτικῷ καταστάσματι ἀντίστασις χωρεῖ, ἀλλ' οὐχί καὶ στά-
σις. Α. Π. ποιν. ΣΖ' τοῦ 38.

173. Ἐὰν οἱ συναθροισθέντες, ἅμα προσταχῶσι παρὰ τῆς
ἀρχῆς ἢ παρὰ τῶν ὑπηρετῶν τῆς, χωρισθῶσι πάραυτα ἀπ' ἀλ-
ήλων, καὶ ὑποταχθῶσιν εἰς τὰς δοθείσας διαταγὰς, δὲν τιμω-
ροῦνται κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην εἰμὴ μόνον οἱ ἀρχηγοί!

καὶ ἐδῆγχι μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐξ μηνῶν. (1) Π. Ν. 60. 188, 524. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 320. Νῆμχδ. (1831) 167).

174. Ἐὰν αἱ στασιασταί, ἐπιμένοντες εἰς τὴν συνάθροισιν τῶν, ἐναντίον τῆς προσαγγῆς τῆς ἐμφανιζομένης ἀρχῆς, τῶν ὑπηρετῶν τῆς, ἢ τῶν παραγενομένων στρατιωτῶν, βεβήκωσι ἐνχυρογνώμονα θρασύτητα, κραυγάζοντες, ἀνειδιζόντες, ἢ ἀπειλοῦντες, ἐν τούτῳ δέ, πρὶν ἢ μεταχειρισθῶσι βίαν κατὰ προ-

(1) Κ. Ν. 228. Εἰς περίπτωσιν ἐπαναστάσεως, καὶ ὅταν δὲν ᾖαι δυνατόν νὰ καταδραμιθῇ ἄλλως ἢ ἀντίστασις, εἰμὴ διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ὅπλων, δὲν πρέπει νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῶν ἢ χωροφυλακῇ πρὸ τοῦ νὰ προσκαλέσῃ ἢ διοικητικὴ ἀρχὴ τοὺς στασιαστας «ἐν ὀνόματι τῶν νόμων» νὰ ἀπελθοὺν εἰρηνικῶς εἰς τὰ ἴδια. — Ἀνίσως ἡ ἀντίστασις διαρκῇ μετὰ τὴν πρόσκλησιν ταύτην ἐπαναληφθεῖσαν τρίς, ἄνευ ἀναβολῆς καὶ ἄνευ εὐθετίας εὐθύνῃς διὰ τὰς συνεπείας, θέλει μεταχειρίζεσθαι τὴν βίαν τῶν ὅπλων κατὰ τῶν στασιαστῶν, καὶ οἱ συλληφθέντες θέλουσιν ἀδικεῖσθαι ἐνώπιον τῆς ἀπονομικῆς ἀρχῆς διὰ νὰ ἐξετασθοῦν καὶ τιμωρηθοῦν κατὰ τὴν ἀστυρότητα τῶν νόμων. — Τελευταῖον εἰς ἑλλησπιν ἢ εἰς ἀπουσίαν τῆς τοπικῆς ἀρχῆς ἢ χωροφυλακῆς, ἀποῦ ἐπὶ ματαίῳ ἐξαντλήσῃ ὅλα τὰ μέσα τῆς πειθοῦς, καὶ μετὰ τρίς ἐπαναληφθεῖσαν πρόσκλησιν «ἐν ὀνόματι τῶν νόμων» ἔχει τὴν ἐξουσίαν, ἄνευ εὐθύνῃς διὰ τὰς συνεπείας, νὰ καταστείλῃ τὴν ἀντίστασιν διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ὅπλων.

Δ. τῆς 31 Δεκ. 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας. Ἄρθρον 34. «Αἱ στασιασταὶ καὶ συσσωρεύσεις ἐναντίον τῆς εἰσπράξεως τῶν προσόδων, τῆς ἐλευθερίας κυκλοφορίας τῶν προσφύγων, τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας καὶ τῆς βιομηχανίας χρεωστοῦν νὰ διαλύωνται παρὰ τῶν δημάρχων, παρέδρων ἢ ἀστυνόμων, ἅμα γίνουσι ἀνωφελῶς τρεῖς προσκλήσεις μὲ τύμπανον ἢ μὲ σάλπιγγα, καὶ ἀκολουθῶς πρέπει νὰ γίνηται κατὰ τοὺς τύπους ἢ δικαστικὴ καταδίωξις.» Ἄρθρον 35. «Ὁ αὐτὸς τρόπος προσκλήσεως καὶ ἐκτελέσεως εὐθαίνει εἰς ἐνέργειαν εἰς περίπτωσιν στασιαστικῆς συσσωματώσεως ἐναντίον τῆς ἀσφαλείας τῶν ἀτόμων, τῶν ἰδιοκτησιῶν, τῶν ἀρχῶν καὶ ἐναντίον τῆς ἐκτελέσεως τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἢ πρὸς ἀπόλυσιν τῶν φυλακισμένων ἢ καταδίωξιν.» Ἄρθρον 36. «Πρὸς διάλυσιν τῶν στασιαστῶν, ὅταν ᾖαι ἀνάγκη, προσκαλοῦν ἐγγράφως τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν μὲ τοὺς ἀκολουθοῦντας τύπους. — Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως. Ἡμεῖς δημάρχος τοῦ δήμου. . . . προσκαλοῦμεν τὸν διοικητὴν τῆς χωροφυλακῆς ἢ τῶν ἐπισταθμευμένων εἰς τὸν δῆμον τοῦτον στρατευμάτων τῆς γραμμῆς ἢ τετραρχιῶν, νὰ χρησθῶσι ἀμέσως τὸν ἀριθμὸν. . . . ἀναγκαζοῦν πρὸς διάλυσιν τῆς γενομένης συσσωματώσεως ἐπὶ τῆς πλατείας. . . . ἅμα αἱ προσδιωρισμένοι παρὰ τοῦ νόμου προσκλήσεις γίνωσι παρ' ἡμῶν ἢ παρὰ τοῦ ἀστυνόμου. — Εἰς τὰς προσκλήσεις τῆς ἐνόπλου δυνάμεως πρέπει νὰ ἀποφεύγεται ἡ πραγματικὴ τῆς ἐπιμβάσεως ὅσον εἶναι δυνατόν ἀκινδύνως, καὶ νὰ μὴ γίνεται πλέον χρῆσις τῆς βίας, εἰμὴ ὅσον εἶναι ἀναπορεύτως ἀναγκαῖον πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς καλῆς ἐκδόσεως.»

σώπων ἢ πραγμάτων, ἢ ἡτυχία ἀποκατέστη πάλιν, τιμωροῦνται τότε — 1. οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὀδηγοί, μὲ εἰρκτήν — 2. οἱ ὠπλιζόμενοι ἀπλοῖ συναίτιοι, μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν — 3. οἱ ἄοπλοι συναίτιοι, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν. Π. Ν. 60. 113. 126. 168. 173. 524. (Βαυαρ. Π. Ν. 321. Νμσχδ. (1831) 168).

175. Ἐάν οἱ στασιασταὶ ἐξετέλεσαν ἀληθῶς βιαιοπραγίας ἐναντίον προσώπων ἢ πραγμάτων, τιμωροῦνται κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας διαστολάς. — Οἱ ἀπλοῖ συναίτιοι, ὅσοι ἐπεχείρησαν βιαιοπραγίας, τιμωροῦνται: — 1. μὲ θάνατον, ἐάν ἐπραξάν φόνον, ἀναίρεσιν, ἐμπρησμόν, ἢ ληστεϊαν. — 2. μὲ πρόσκαιρα δεσμά, ἐάν ἐπραξάν αἰκίαν κατὰ προσώπων καὶ, ἐάν ἡ αἰκία αὐτῇ ἐγίνε κατὰ τινος ἀρχῆς ἢ τῶν ὑπηρετῶν τῆς, ἢ κατὰ στρατιωτικῶν ἀπεσταλμένων, ἢ διάρκεια τῶν δεσμῶν δὲν εἶναι βραχυτέρα τῶν δεκαπέντε ἐτῶν — 3. μὲ εἰρκτήν, ἐάν ἐπραξάν διαρπαγὴν ἢ καταστροφὴν, ἐάν ἐξεδίωσαν κτίρια κατοικίας, ἢ ἄλλα ἀκίνητα κτήματα διὰ ῥήξεως, βιαιῆς εἰσβολῆς, ἢ κατασκαφῆς, ἢ ἐάν ἐπέφεραν εἰς αὐτὰ ἐρήμωσιν. — 4. μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐνὸς ἔτους, ὅσοι ἐξετέλεσαν βιαιοπραγίας μικροτέρου εἶδους. Π. Ν. 112. 176. 185. 193. 201. 288. 293. 307. 363. 3. 408 ε. Ἐξυδ. 23. 24. (Βαυαρ. Π. Ν. 322. Νμσχδ. (1831) 169).

176. Ἀπλοῖ συναίτιοι, ὅσοι καθ' ἑαυτοὺς δὲν ἐξετέλεσαν κάμμιαν βιαιοπραγίαν, — 1. ἐάν μὲν, ἐφωδιασμένοι μὲ ὅπλα, ἢ μεταδίδοντες, ἐν γνώσει τοῦ σκοποῦ, ὅπλα εἰς ἓνα ἢ πολλοὺς συναιτίους, ἔλαβον μέρος εἰς τὴν στάσιν, τιμωροῦνται, κατὰ τὸ μέρος τῶν γενομένων βιαιοπραγιῶν, καὶ κατὰ τὸ μέγεθος τῆς συμμετοχῆς των, μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐνὸς ἔτους. — 2. ἄλλως δέ, καταδικάζονται εἰς φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν. Π. Ν. 175. 4. (Βαυαρ. Π. Ν. 322 Νμσχδ. (1831) 170).

177. Ἀρχηγοὶ καὶ ὀδηγοὶ τοιαύτης στάσεως τιμωροῦνται ὡς ἐρεξῆς. — Α'. Ἐάν συνέβη φόνος, ἀναίρεσις, ἐμπρησμός, ἢ λήστευσις, — 1. μὲ θάνατον μὲν, καθ' ὅσον συνεμέθεξαν εἰς τὰς γενομένας βιαιοπραγίας, ἢ, καὶ χωρὶς νὰ συμμεθέξωσιν, ἐπροσκάλεσαν ῥητῶς εἰς τοιαῦτα κακουργήματα. — 2. ἄλλως δέ μὲ δεσμά διὰ βίου. — Β'. Ἐάν αἰκίσθησαν 1) πρόσωπα, μὲ

δεσμὰ πρόσκαιρα, — καθόσον μὲν οἱ εἰρημένοι δὲν συνεμείβαν εἰς τὰς βιαιοπραγίας, τὸ πολὺ δεκαπέντε ἐτῶν. — 2. καθόσον δὲ ἔλαβον μέρος εἰς ταύτας, τοὐλάχιστον δεκαπέντε ἐτῶν. — Γ'. Ἐὰν συνέδρσαν αἱ εἰς τὸ ἄρθρον 175 ἀριθ. 3 ἐνδιαλαμβανόμεναι βιαιοπραγαί, τιμωροῦνται οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὀχητοὶ τῆς στάσεως μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, συμμετασχόντες μὲν οἱ ἴδιοι τοὐλάχιστον δώδεκα ἐτῶν, ἐκτὸς δὲ τῆς περιπτώσεως ταύτης τὸ πολὺ δώδεκα ἐτῶν. — Δ'. Ἐὰν ἐτελέσθησαν βιαιοπραγαί μικροτέρου εἴδους, συμμετασχόντες μὲν εἰς ταύτας οἱ ἴδιοι, καταδικάζονται εἰς δεσμὰ τὸ πολὺ δώδεκα ἐτῶν, ἄλλως δὲ εἰς εἰρκτὴν. (Βαυαρ. Π. Ν. 323. Νρσχδ. (1831) 171).

1) ἐκακώθησαν.

178. Ἐὰν ἡ διάρκεια καὶ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου κατέστησαν ἀναγκαίαν τὴν κήρυξιν τῆς ἐκτάκτου στρατιωτικῆς δίκης, (1) καθεὶς, ὅστις κηρυχθείσης τῆς δίκης ταύτης, τωρᾶν στασιάζων, ὅποιον καὶ ἂν ᾔνοι τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τῆς συμμετοχῆς του, καταδικάζεται εἰς θάνατον. Ποιν. 511. 512.

179. Ὅστις ἐπροκάλυπεν εἰς στάσιν, ἢ ὅστις, θέλων νὰ διεγείρῃ αὐτήν, διέδωκε δεισιδαίμονας προσφητείας ἢ ψευδεῖς φήμας, ἐὰν μὲν ἀληθῶς ἐξεργάγῃ ἡ στάσις, τιμωρεῖται ὡς ἀρχηγὸς αὐτῆς, ἄλλως δέ, μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν, καί, ὡν δημοσίος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρετῆς, ἀποβάλλεται προσέτι τῆς ὑπηρεσίας. Π. Ν. 56. 129. Ἐξουσ. 14. 16. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 324 καὶ 414. Νρσχδ. (1831) 173).

180. Ὁ καταδικασθεὶς ἕνεκα στάσεως εἰς ποινὴν πλημμελήματος δύναται, καθ' ὅσον ᾔθελε κριθῇ εὖλογον παρὰ τοῦ δικαστηρίου, νὰ υποβληθῇ εἰς ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν δύο μέχρι δέκα ἐτῶν. Π. Ν. 35 ε'.

ε'. Ἐλευθέρωσις φυλακισμένου.

181. Ὅστις ἐλευθερόναι ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀρχῆς φυλα-

(1) Κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 89 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1844, εἰς τὸ ἀντιστοιχοῦσι τὰ ἄρθρα 8 καὶ 91 τοῦ νέου Συντάγματος τοῦ 1864, ἡ 181 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 511 Ποιν.

κισμένον τινά, τιμωρεῖται — 1. μέ εἰρκτὴν, ἐὰν ἡ ἐλευθέρωσις ἔγινε διὰ βίας ἐπαχθείσης κατὰ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἐπα-
γρύπνησιν ἢ φύλαξιν, ἢ διὰ ῥήξεως τῆς φυλακῆς. — 2. μέ φυ-
λάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν, ἐὰν ἡ ἐλευθέρωσις ἔγινε
κατ' ἄλλον τρόπον, καὶ ἰδίως δι' ἐξαπατήσεως ἢ δωροδοκίας
τῶν προσεχῶς εἰρημένων. (1) Π. Ν. 74. 182. 187. 459 ε.
ΣΠΝ. 205. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 237 καὶ ἐπ. Βαυαρ. Ποιν. Ν.
328 καὶ 418. Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 174).

182. Οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν ἐπαγρύπνησιν ἢ φύλαξιν τινος
φυλακισμένου, ἐὰν αὐτοὶ ἐνήργησαν τὴν ἀπέδρασιν, ἢ συνήρ-
γησαν εἰς ταύτην, τιμωροῦνται ἐπίσης μὲ τοὺς βιαίως ἐνεργή-
σαντας τὴν ἀπέδρασιν φυλακισμένου τινός, κατὰ τοὺς ὅρους
τοῦ ἄρθρου 181 ἄρ. 1. Π. Ν. 24. 183 ε. 187. 495. ΣΠΝ. 205.
(Βαυαρ. Ποιν. Ν. 329. Νμοσχδ. (1831) 175).

183. Ἐὰν ἡ ἀπέδρασις προῆλθεν ἐξ ἀμελείας τῶν εἰς τὸ
πρηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένων, οἱ ἐνοχοὶ τιμωροῦνται μὲ
φυλάκισιν τὸ πλεῖον τριῶν μηνῶν. — Μένουσι δὲ αὗτοι παντελῶς
ἀτιμώρητοι, ἐὰν διὰ τῆς προσπαθήσεώς των συνελήφθησαν

(1) Ν. ΑΣΝΓ' τῆς 26 Ἰουλίου 1885 περὶ διοικήσεως τῶν φυλακῶν
τῶν διὰ χρέη κρατουμένων.

3. Δί' περὶ ἐλευθερώσεως φυλακισμένων διατάξεις τῶν ἄρθρων 181 καὶ
ἐπεμμένων τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ προσωπικῶς κρατουμέ-
νων, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 181 ἐδ. 1 ποινῆς τῆς εἰρκτῆς θέλει ἐπι-
βάλλεσθαι φυλάκισις τοῦλάχιστον ἐνός ἔτους.

Ν. ΑΡΝΔ' τῆς 27 Μαρτίου 1884 περὶ τροποποιήσεως διατάξεων τοῦ
νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων.

7. Ἀναστολὴν καταδικωτικῶν μέτρων λησθέντων κατ' ἐφελέτου τοῦ
δημοσίου οὔτε ὁ ταμίας οὔτε ἄλλος τις ὑπάλληλος δύναται νὰ διατάξῃ.
Μόνον ἐὰν δυνάμει γραμματίων εἰσπράξεως ἢ δυνάμει ἐγγράφων νομίμως
ἐκδοθέντων βεβαιωθῇ, ὅτι ἐπληρώθη ἢ ὅτι δὲν ἐφείλεται τὸ ζητηθέν χρέος,
καὶ ὅταν ῥητῶς ὁ νόμος τὸ διατάσῃ, ὑποχρεοῦται ὁ ταμίας νὰ ζητήσῃ ἀνευ
ἐναλόγῃ τὴν ἀναστολὴν τῶν καταδικωτικῶν μέτρων.

8. Ταμίας ἢ οἰσδῆποτε ἄλλος ὑπάλληλος, ὅστις ᾔθελε διατάξῃ τὴν
ἀναστολὴν τῶν καταδικωτικῶν μέτρων ἐφελέτου τοῦ δημοσίου, κατὰ παρά-
βασιν τοῦ ἄρθ. 7, ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ δημοσίου καὶ εἰς τὴν ὑπὸ
τοῦ ἄρθρου 181 § 6' τοῦ ποιν. νόμου ὀριζομένην ποινήν.

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

32

πάλιν ἐντὸς ἐκτῶ ἡμερῶν οἱ ἀποδράντες. (1) Π. Ν. 43. 114. 494. ΣΠΝ. 205.

Ν. Τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς ὁρίζοντες, ὅτι οἱ χωροφύλακες δεῖν λουσιν ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτῶν νὰ μετακομίζωσιν ὑπὸ ἀσφαλῆ φύλαξιν τοὺς συλληφθέντας ὑποδίκους ἢ καταδίκους καὶ νὰ φυλάττωσιν αὐτοὺς εἰς τὸ φυλακτήριον τοῦ καταλύματος τῆς χωροφυλακῆς, ἄχρις οὗ παραδώσωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχήν. Ἐπεται, ὅτι εἶναι τιμωρηταί κατὰ τὸ 183 ἄρθρον, ἐὰν δραπτεύσῃ ἐξ ἀμελείας αὐτῶν ὁ πεφυλακισμένος, οὗ ἡ ἐπαγρύπνησις καὶ φύλαξις ἀνετέθη αὐτοῖς. Α. Π. ποιν. νομ. τοῦ 40.

184. Τὰς εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα ὠρισμένους ποινὰς ἐπισύρουσιν εἰς ἑαυτοὺς καὶ οἱ ἐπιτετραμμένοι, ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων των, τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ φύλαξιν φυλακισμένων τινῶν· μολοντοῦτο, καὶ ἐὰν φυλάκισις μόνον καταγνώσθῃ, εἶναι ἀναγκαιῶς συνδεδεμένη μετ' αὐτὴν καὶ ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποβολή. Π. Ν. 24. 182. 183. 187. ΣΠΝ. 205. (Βαυαρ. Νμογδ. (1827) 147).

185. Οἱ φυλακισμένοι, ὅσοι κατώρθωσαν ἢ ἐπροσπύθησαν νὰ κατορθώσωσι διὰ τῆς βίας τὴν ἐλευθερωσίν των, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐξ μηνῶν, ἐκτὸς τῆς μετ' ἀλητέρας ποινῆς, ἐὰν ἐπὶ τῆς ἀποδράσεώς των ἔπραξαν καὶ ἄλλα δεινότερα πλημμελήματα ἢ κακουργήματα. — Ἡ ποινὴ αὕτη ἐκτελεῖται· ἅμα παρέλθῃ ἡ προθεσμία τῶν πρότερον ἡδὲ κατὰ γινωσθεῖσιν ποινῶν, ἢ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀπολύσεως. Π. Ν. 109. ΣΠΝ. 205. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 245. Βαυαρ. Π. Ν. 330).

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 181 ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθ. 183 προκύπτει, ὅτι ὁ ἀποδιδράσκων ὑπόδικος ἢ κατάδικος μένει ἀτιμώρητος, δοῦναι ἄνευ βίας ἢ επιθέσεως κατώρθωσι τὴν ἀπόδρασιν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 62. — Ἐκ τοῦ ἄρθου 181 τοῦ Π. Ν. καὶ ἰδίως α') ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ παραγράφῃ ὁρίζεται ὅτι ἡ βία πρέπει νὰ ἐπαχθῇ κατὰ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἐπαγρύπνησιν ἢ φύλαξιν τοῦ πεφυλακισμένου καὶ β') ἐκ τοῦ ὅτι ἡ δευτέρα παράγραφος ἀναφέρεται εἰς ἄλλον τρόπον ἐλευθερώσεως καὶ οὐχὶ τὸν διὰ βίας

(1) Ἐφαρμοζομένων τῶν ἄρθρων 181 καὶ ἐπ. καὶ εἰς τοὺς προσωποκρατούμενους λόγῳ χρεῶν δυνάμει τοῦ νόμου ΑΣΝΡ', ἀναμφίβολον καθίσταται· ὅτι καὶ ὁ ἐπιστάτης τῶν πολιτικῶν φυλακῶν δικαιούται καὶ δεῖ εἶναι νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν συνδρομὴν τῶν δικαστικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν εἰς συλληψιν τοῦ δραπέτου, ἀπαλλάσσεται δὲ οὐχ ἥτιον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 183 ποινῆς· ἐὰν ἐντὸς 8 ἡμερῶν διὰ τῆς συνδρομῆς αὐτοῦ συλληφθῇ ὁ δραπέτης.

ἢ ἄλλα πρόσωπα ἢ πράγματα. (ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ αὐτῇ ἀναφερομένων παραδειγμάτων), ἐπεται, ὅτι ὁ νομοθέτης καὶ ἐν τῷ ἄρθρ. 188 τοῦ Π. Ν. (καθ' ὃ οἱ κατορθώσαντες ἢ ἀποπειραθέντες νὰ κατορθώσωσι διὰ τῆς βίας τὴν ἐλευθέρωσιν αὐτῶν πεφυλακισμένοι τιμωροῦνται διὰ φυλάκισις τοῦλάχιστον ἐξ μηνῶν, ἐκτὸς τῆς μείζονος ποινῆς, ἐάν ἐν τῇ ἀποδράσῃ αὐτῶν ἐπραξάν καὶ ἄλλα δεινότερα πλημμελήματα ἢ κακουρήματα), παραλείπων νὰ μνησκεινται καὶ τὴν διὰ βίης τῆς φυλάκῃς ὑπὸ τοῦ πεφυλακισμένου ἀποδρασίαν αὐτοῦ, καθ' ἣν δύναται νὰ καταλογισθῇ μέλεια εἰς τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν ἐπαγρύπνησιν τῇ φυλάξιν ἐκεῖνου, τιμωρήσαν κατὰ τὸ ἄρθρον 183 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐσχέπει νὰ τιμωρῇ τὸν πεφυλακισμένον μόνον ὁσάκις κατορθώσῃ ἢ προσπαθῇ νὰ κατορθώσῃ τὴν ἐλευθέρωσιν αὐτοῦ διὰ βίας ἐπαγχεύσας κατὰ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἐπαγρύπνησιν τῇ φυλάξιν αὐτοῦ, (ὅστις ἄνευ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 183 δύνατο ἕνεκα τῆς βίας κατὰ προσώπου, τῆς ἐπαγχεύσεως κατὰ τὴν ἀποπειρὰν τῆς ἀποδράσεως, νὰ τιμωρηθῇ κατὰ τὰς περιστάσεις δι' εἰρκτῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 169 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου), κατ' ἄλλους λόγους εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἕνεκα τῆς ἀποδράσεως δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ ἁμέλεια εἰς τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν ἐπαγρύπνησιν τῇ φυλάξιν τοῦ πεφυλακισμένου καὶ ἀπομείνας ἀσφικν ἀτιμωρητον τὸν διὰ βίης τῆς φυλάκῃς ἀπομείνας ἢ ἀποπειραθέντα νὰποδράσῃ πεφυλακισμένον. Δ. Π. ποιν. ἀπ. 100 τοῦ 68. — Πρὸς εὐρεσιν τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 188 ἂν δηλονότι περιλαμβάνῃ μόνον τὴν κατὰ προσώπων βίαν ἢ καὶ τὴν κατὰ πραγμάτων, ἀναγκαίως δὲ συνδ. τοῦ ἄρθρου τούτου πρῶτον μὲν πρὸς τὰ λοιπὰ ἄρθρα τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἐν οἷς γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως βία εἰς ὅλῳσιν τῆς κατὰ προσώπων βίας, οἷα τὰ ἄρθρα 189, 193, 330 καὶ 331, 360 καὶ 363, δεύτερον δὲ πρὸς τὰ ἄρθρα, ἐν οἷς, προκειμένου περὶ ἀδικημάτων, καθ' ἃ τιμωρεῖται καὶ ἡ κατὰ πραγμάτων βία, διαστέλλεται αὕτη τῆς προσωπικῆς, ἀπαγγελλομένης καὶ ποινῆς ἐλαφροτέρας, ὅποια τὰ ἄρθρα 193 καὶ 201. Ἠλικὴ προσέτι πρὸς τὸ ἄρθρον 181, ὅπερ ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ παραγράφῳ περιεῖλε τὴν βίαν εἰς μόνον τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν αὕτη ἐπαγεται κατὰ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν φυλάξιν τῶν πεφυλακισμένων, ἀναγράφον ἐν τούτοις ὡς ἰδιαιτέραν περίπτωσιν ἐκ τῆς κατὰ πραγμάτων βίας μόνον τὴν ἔξιν τῶν φυλάκων, ἣν σκοπίμως παραλείπει ἐν τῷ ἄρθρ. 183. Καὶ ἐν δὲ ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ § 2 τοῦ ἄρθρου 181 περιλαμβάνει τὰς περιπτώσεις τῆς βίας τὰς μὴ περιλαμβανομένας ἐν τῇ πρώτῃ παραγράφῳ, πάλιν ὡς πρὸς τοὺς φυλακισμένους αὗται δέον νὰ θεωρηθῶσιν ἀτιμωρητοί, διότι ὅλως ἀσφικν νὰ παραδεχθῇ τις, ὅτι δι' ἣν περιστάσιν τιμωρεῖται διὰ τριμήνου φυλάκισις ὁ ἀπελευθερωθὴν πεφυλακισμένον, τιμωρεῖται δι' ἑξαμήνου, ἢτοι βαρυτέρας, αὐτὸς δὲ πεφυλακισμένος, ὅστις εὖσει ῥηπεί εἰς τὴν τῇ ἐλευθερίᾳ αὐτοῦ ἀνάκτῃσιν. Δ. Π. ποιν. 17 τοῦ 79.

186. "Ὅστις χρησθῇ εἰς φυλακισμένον ὄπλα ἢ ἄλλα πρὸς ἀποδράσιν τοῦ πρόσφορα ἐργαλεῖα, ἐάν κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρων 71 — 74 δὲν ὑπόκειται εἰς μεγαλειτέραν ποινήν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἐνὸς μέχρις ἐξ μηνῶν. Π. Ν. 187. ΣΠΝ. 205. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 238).

πολιτῶν ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν δημοσίων αὐτῶν καθυγκόντων καὶ δικαίων ἐν καιρῷ τῶν ἐκλογῶν ἢ ἄλλων κοινῶν ὑπεθέσεων.

τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων. ἔαν ἐν γνώσει ἐνέγραψεν ἐν αὐτῷ ψήφους μὴ συμπληρώσαντες τὴν νόμιμον ἡλικίαν ἢ μὴ κατεχόμενος τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα, ἢ ἔαν ἐν γνώσει παρέλειψε τοιοῦτους ἔχοντας τὴν τε νόμιμον ἡλικίαν καὶ τὰ λοιπὰ προσόντα· ἔαν ἢ ἔξ ἀμελείας ἐπράξεν εἴτε τὸ ἐν εἴτε τὸ ἕτερον, τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν 200 — 300 δραχμῶν, ἐπιρυσσασμένης τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 67 καὶ ἐπόμενα ἐπιδερυνούσης αὐτὸν πολιτικῆς εὐθύνης. — Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς αἰτήσεως τοῦ περὶ ἀνθωρήσεως ὑπέκυψεν εἰς τὰς αὐτὰς πράξεις, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἑνὸς μέχρι τριῶν μηνῶν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ μὲ χρηματικὴν ποινὴν 100—300 δραχμῶν.

76. Εἰρηνοδίκαι, ἀρνούμενοι ἢ ἀμελοῦντες τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου ἐπιβαλλομένων αὐτοῖς καθυγκόντων, ἢ ὅπωςδήποτε παραβαίνοντες αὐτὰ, ἔαν ἢ πράξις δὲν ἀποτελῇ παράβασιν, προνοουμένην καὶ τιμωρουμένην ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν ἑνὸς μέχρι τριῶν μηνῶν.

77. Δήμαρχοι, δημογερκαὶ καὶ εἰδικοί πάρεδροι, διοικητικοὶ ὑπάλληλοι καὶ δικαστικοὶ λειτουργοὶ καὶ πάντες οἱ ἐν ταῖς ἐκλογαῖς ὅπωςδήποτε κατὰ τὴν παρόντα νόμον συμπράττοντες, ἀρνούμενοι ἢ ἀμελοῦντες τὴν ἐγκαιρὸν ἐκπλήρωσιν τῶν διὰ τοῦ παρόντος νόμου ἐπιβαλλομένων αὐτοῖς καθυγκόντων, ἢ ὅπωςδήποτε παραβαίνοντες αὐτὰ, τιμωροῦνται μὲ τὴν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ὀριζομένην ποινὴν.

78. Ὁ αἰτῶν τὴν ἐγγραφὴν αὐτοῦ ἢ τοῦ υἱοῦ ἢ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τοῦ προσώπου, οὗ εἶναι νόμιμος πληρεξούσιος, ἐὰν βεβαιώσῃ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ψευδῆ πρᾶγματα ὡς ἀληθῆ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν 3 μηνῶν μέχρι 2 ἐτῶν, συνεπαγομένην τριετῇ στερήσει τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. — Οἱ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου προσαχθέντες καὶ ἀνόρκως ἐξετασθέντες μάρτυρες ὑπόκεινται ἐς τὰς κατὰ τῆς ψευδομαρτυρίας ἐπιβαλλομένας ποινάς.

79. Δημοτικὸς ἢ δημοσίος ὑπάλληλος, ἐκδοὺς ψευδὲς πιστοποιητικὸν ὑπέρ τινος τῶν αἰτούντων τὴν ἐγγραφὴν αὐτοῦ ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ, τιμωρεῖται μὲ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 255 καὶ 256 τοῦ Ποιν. Ν. ὀριζομένας ποινάς.

80. Οἱ κληρωθέντες ὡς μέλη ἐφορευτικῆς ἐπὶ τῶν ἐκλογῶν ἐπιτροπῆς, διαμένοντες ἐν τῷ δήμῳ καὶ μὴ παρευρισκόμενοι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθυγκόντων αὐτῶν, μηδὲ δικαιολογοῦντες ταῦτο, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν μέχρι τοῶν μηνῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν 200 δραχμῶν.

81. Τὰ τὴν ἐκλογὴν διευθύνοντα μέλη τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν ὡς καὶ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 42 διευθύνων τὴν ἐκλογὴν ἢ λαμβάνων μέρος ἐντίπρωπος τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν 2 — 6 μηνῶν, συνεπαγομένην τριετῇ στερήσει τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων· α' ἔαν ἐν γνώσει δεχθῶσι τινα εἰς ψευδογραφίαν, εἴτε μὴ ἐγγεγραμμένον ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ, εἴτε ψευδὸς ἐμφανιζόμενον ἀντ' ἄλλου ἐγγεγραμμένου, εἴτε ψευδογραφῶντα ἑᾷ καὶ ἐκ νέου προσερχόμενον πρὸς ψευδογραφίαν· β' ἔαν ἐν γνώσει ἀποκαλέσωσι τινα τῶν ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ ἐγγεγραμμένων ἐκλογίων τῆς ἐνασχέσεως τοῦ δικαιοῦτος τῷ-τοῦ α' ἐὰν ἀπαρτίζονται πολε-

τιμωρείται με φυλάκισιν τουλάχιστον ἑξ μηνῶν, καὶ κωλύεται τῆς ἐνεργείας ὧν τῶν δημοσίων δικαίων του εἰς διαστήμα

εἰς αὐτὸν τὸν χρόνον τῆς ψηφοφορίας ἢ διακόλῳσιν ἢ ἀναβάλῳσιν αὐτὴν· ὃ ἐὰν μεταβάλῳσιν τὸν νομίμως ὁρισθέντα τόπον τῆς ψηφοφορίας· ε' ἐὰν ἀποβάλῳσιν τοῦ τόπου τῆς ψηφοφορίας ὑποψήριον, ἀντιπρόσωπον ἢ ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ· ς' ἐὰν ἀδικαιολογήτως δὲν ἀνεγνώρισαν τοὺς νομίμως διορισθέντας ἀντιπροσώπους ἢ ἀναπληρωτάς τῶν ὑποψηφίων· ζ' ἐὰν δὲν ἐπιβάλλωσιν τὴν ποινὴν τοῦ προστίμου κατὰ τοῦ ψηφοφόρου τοῦ ὑποπεσόντος εἰς τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 71 παραπτώματα.

82. Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑποβάλλονται τὰ ἐκπληρώσαντα τὰ καθήκοντα αὐτῶν μέλη τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς, ἐὰν δὲν ἔχωσιν πράγματι τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 38 ἀπαιτούμενα προσόντα.

83. Πᾶς τῶν ἐν τῷ ὁριστικῷ καταλόγῳ ἐγγεγραμμένων ἐκλογέων, μὴ κακισθέντος ὅμως πράγματι τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφοφορεῖν, ὅστις ᾔθελε ψηφοφορήσει, τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν 100 — 500 δραγμῶν καὶ αἱ φυλάκισιν τὸ πολὺ 3 μηνῶν. — Ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἀρθρων 82 καὶ 83 τοῦ ποιν. νόμου ἐπιβάλλεται χρηματικὴ ποινὴ δραγμῶν 50 — 300 εἰς τὸν πατέρα ἢ τὸν ἐπιμελητὴν ἢ τὸν κηδεμόνα τοῦ ἀθωωθέντος, ἐὰν οὗτοι παρόντες ἐν τῷ δῆμῳ, ἐδύναντο νὰ προλάβωσιν τὴν παράδοσιν.

84. Οἱ παράδοται τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 84 τιμωροῦνται καὶ ἑκκλησίαι εἴτε τῆς ἐπιτροπῆς, εἴτε τῶν ὑποψηφίων ἢ τῶν ἀντιπροσώπων ἢ τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν, εἴτε οἰκουδὴποτε ἐκλογέως μὲ φυλάκισιν ἐνὸς μέχρι ἑξ μηνῶν.

85. Πᾶσα παράδοσις τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρου 82, καταγγελλομένη κατὰ τὸ προηγούμενον ἀρθρον, τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν 20 — 200 δραγμῶν καὶ μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ 3 μηνῶν.

86. (Ὁ ἐκτελεστικὸς διὰ τοῦ 5 ἀρθρου τοῦ νόμου ΑΥΓ' τῆς 26 Μαρτίου 1887 καὶ τοῦ μοναδικοῦ ἀρθρου τοῦ Νόμου ΑΥΓ'ΝΙ' τῆς 29 Μαρτίου 1891). Ὅστις ἀρπάσῃ ἢ καταστρέψῃ οἰκουδὴποτε κάλπην τινὰ ἢ τὰ πρακτικὰ τῆς ψηφοφορίας ἢ τῆς διαλογῆς τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τουλάχιστον δύο ἐτῶν καὶ μὲ πενταετὴ στέρησιν τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων. — Μὲ τὴν αὐτὴν ποινὴν τιμωρεῖται καὶ ὅστις ᾔθελε ψηφίσει εἰς πλείους τοῦ ἑνὸς ἑκάστου ἢ ᾔθελε ρίψει ἐν κάλπῃ πλείονα τοῦ ἑνὸς σφαίριδιον, εἴτε ψηφίων εἴτε καθ' οἰονδήποτε ἄλλον τρόπον.

87. Δημόσιοι ἢ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες ᾔθελον ἀποδειχθῇ, ὅτι ἐκ προθέσεως ἐνέγγρησαν καθ' οἰονδήποτε τρόπον πρὸ ἢ ἐπὶ τῆς ψηφοφορίας ὑπὲρ ἢ κατὰ τινες τῶν ὑποψηφίων, τιμωροῦνται διὰ χρηματικῆς ποινῆς 500 δραγμῶν καὶ διουδὴν φυλακίσσεως συνεπαγομένης πενταετὴ στέρησιν πολιτικῶν δικαιωμάτων. (Κατηργήθη, ἀντικατασταθὲν διὰ τοῦ ἀρθρου 8 τοῦ ΧΞΑ' Ν. τῆς 27 Δεκεμβρ. 1877, ἀλλ' ἀνέκτησε τὴν ἰσχύιν αὐτοῦ διὰ τοῦ ΑΥΓ'Β' νόμου τῆς 2 Μαρτίου 1891).

88. Πᾶς ὁ διατάξας ἐπέμβασιν τῶν στρατιωτικῶν εἰς τὴν ἐκλογὴν ἢ ἐν ἐνεργείᾳ ἐπέμβασιν δι' οἰονδήποτε ὄργανον τῆς δημοσίας δυνάμεως, καταγγελλόμενος κατὰ τὰς διατάξεις τῶν προηγούμενων ἀρθρων, ἐὰν μὲν ᾖ πολιτικὸς ὑπάλληλος, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἑξ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, συνεπαγο-

πεντε εως δεκα ετών. — Με φυλάκισιν τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον ἐμποδίζει ἢ προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τινὰ ἀπὸ τῆν ἐνέργειαν τῶν πολιτικῶν (ἱδιωτικῶν) δικαίων καὶ καθυκνόντων του. Π. Ν. 202. 354. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 109).

Ν. Τοῦ ἀρθρου 90 τοῦ ἐκλογικῆς νόμου δρίζοντες, ὅτι πᾶσα παράβασις τῶν ἐν αὐτῷ μὴ προβλεπομένη εἰδικῶς ὑπ' αὐτοῦ ἢ μὴ ὑπαγομένη εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς 50—200 δρ. ἢ φυλάκισις μέχρι τριῶν μηνῶν, ἐπειτα, ὅτι οὕτω τιμωρεῖται καὶ ἡ παράβασις

μὴν αὐτοδικαίως τὴν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἐκπτώσιν, ἐάν δὲ στρατιωτικῶς, μὲ φυλάκισιν ἐπίσης ἕξ μηνῶν μέχρι δυο ετών, συνεπαγομένην αὐτοδικαίως τὴν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἐκπτώσιν, ἐάν δὲ στρατιωτικῶς, μὲ φυλάκισιν ἐπίσης ἕξ μηνῶν μέχρι δυο ετών, συνεπαγομένην αὐτοδικαίως τὴν εἰς τὴν καταστασιν τῆς ἀργίας μετάδασιν αὐτοῦ, ἐνεκεν ἀσυρμόδαστου πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀξίωματικῆς διαγωγῆς. — Ὑπαξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς καὶ τοῦ στρατοῦ, χωροφύλακες, στρατιῶται καὶ δημόσιοι ἢ δημοτικοὶ ὑπηρετοῦντες ἐπαμειβόμενοι εἰς τὴν ἐκλογὴν, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν ἕξ μηνῶν μέχρις ἑνὸς ἔτους.

89. Αἱ περὶ πράξεων κατὰ τῆς ἐνεργείας τῶν πολιτικῶν καὶ δημοσίων δικαίων, διαταραξέως τῆς ἡσυχίας δημοσίων σωματείων, πλαστογραφίας δημοσίων καὶ ἱδιωτικῶν ἐγγράφων, νοθεύσεως τῶν δημοσίων σφραγίδων καὶ σφραγίδων, ψευδομαρτυρίας ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς, παρανόμου βίας καὶ ἀπειλῆς καὶ λοιπαὶ διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐφαρμόζονται πρὸς καταστολὴν τῶν ἀξιοποινίων τούτων πράξεων, ἂν λάβωσι χώραν κατὰ τὰς ἐκλογάς. Ἡ ἐπὶ τινι τῶν πράξεων τούτων καταδίκη, καὶ εἰς βιβλὸν πλημμελήματος, ἐπιφέρει αὐτοδικαίως πενταετὴ στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

90. Πᾶσα ἄλλη παράβασις τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ὡρισμένων, ἐάν δὲν προβλεπῇται εἰδικῶς ὑπ' αὐτοῦ, ἢ δὲν ὑπάγῃ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου, τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν 50—200 δραχμῶν ἢ μὲ φυλάκισιν μέχρι 3 μηνῶν.

91. Ἀρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν παραβάσεων τοῦ παρόντος νόμου, παρ' ἐλευθέρου καὶ ἂν διαπραχθῶσιν, εἴτε πολιτικοῦ εἴτε στρατιωτικοῦ, εἰσὶ τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια.

92. Ἐπὶ τῶν παραβάσεων τοῦ παρόντος νόμου δὲν ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 97 τοῦ ποιν. νόμου.

93. Ἡ τιμωρία πάσης παραβάσεως τοῦ παρόντος νόμου δύναται νὰ ἐπιβωθῇ καὶ δι' ἱδιωτικῆς κατηγορίας.

94. Πᾶσα ἀξιοποινὸς πράξις, ἀγέσιν ἔχουσα μὲ τὰς ἐκλογάς καὶ προβλεπομένη εἴτε ὑπὸ τοῦ παρόντος εἴτε ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου, τιμωρεῖται, εἴτε ἐπικυρωθῇ, εἴτε ἀκυρωθῇ ἡ ἐκλογή.

95. Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 24 τοῦ Ποιν. Ν. ἐφαρμόζεται ἐπὶ πᾶσιν τῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον μὲ ἐπανορθωτικὴν ποινὴν τιμωρουμένων πράξεων ἢ ἐλλείψεων. (Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀρθρου 9 τοῦ νόμου ΧΞΑ' τῆς 27 Δεκ. 1877 ὥρισται ὅτι «ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 24 τοῦ Ποιν. Νόμου δὲν ἐφαρμόζεται ἐν περιπτώσει καταδίκης εἰς ἐπανορθωτικὴν ποινὴν ἐπὶ ἀμελείᾳ»).

τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 43, καὶ ἢν οἱ ἐπὶ τῆς ψευδογραφίας ὑπάλληλοι διορίζονται ὑπὸ τῶν ὑποψηφίων. Ὅθεν οὕτω τιμωροῦνται καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπὸρ δὲν εἰδείξαντο ἢ ἀπέβαλον τὸν ὑπὸ ὑποψηφίου διορισθέντα σφαιριδισδότην ὡς ἐτεροδημότην, ἅτε τῆς τοῦ 43 διατ. μὴ περιλαμβανούσης ἀπαγορεύσιν ὡς πρὸς τοὺς ἐτεροδημούς, ὑποχρεώσης ἐπομένως τὴν ἐπιτροπὴν νὰ δέχεται εἰσδηλῶς διορισθῆσάμενον. Δ. Π. ποιν. 18 τοῦ 74. — Τὸ ἀρθρον 86 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου τιμωρεῖ μόνον τὸν ἀρπάσαντα ἢ ἐπωδήσαντα καταστρέψαντα κάλπην ἢ τὰ πρακτικὰ τῆς ἐκλογῆς καὶ τὸν βίβαντα πλείω τοῦ ἐνὸς σφαιριδίου, ὥστε, ἐκτὸς τῆς τελευταίας ταύτης περιπτώσεως, προϋποτίθησι σαφῶς πλήρη καὶ ὕλικήν καταστροφὴν τῆς περιεχομένης τῷ σφαιριδίῳ κάλπης. ἐξ ἧς δὲν δύναται πλέον νὰ διαγνώσθῃ τὸ ἐκλογικὸν ἀποτέλεσμα, καὶ δὲν δύναται νὰ εφαρμοσθῇ ἐπὶ ἀπλῆς ἀλλοιωσῆος τῆς κάλπης καὶ ἰδίως τοῦ διασπράγματος αὐτῆς. δι' ἧς, δυναμένης νὰ γίνῃ καὶ πρὸ τῆς ἀνάρξεως τῆς ἐκλογῆς, νοθεύεται ἀπλῶς τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς διὰ μεταβολῆς τῶν σφαιριδίων ἀπὸ τοῦ νὰ εἰς τὸ ἐχέῃ ἢ ἀλλως· δοκῇ δὲ καὶ ἂν ἐγγὺς τῇ ταύτῃ νοθείᾳ σπουδαιότητα δὲν δύναται νὰ ἐμφανευθῇ διασταλτικῶς ἢ ἐνερτημένη διάταξις ὡς κοινῇ, ἅτε εἰδικῶς προνοοῦσα περὶ μίας μόνης νοθεύσεως τῆς βύθσεως πλείονων σφαιριδίων. ἢν δ' νομοθέτης ἐθεώρησεν ἰδιαίτερως ἐπικίνδυνον τῇ δημοσίᾳ τάξει. Δ. Π. ποιν. 7 τοῦ 84. — Ἡ περὶ τῶν ἐν νόμων προσόντων τῶν πολιτῶν κρίσις τῆς ἐπὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ βουλευτικοῦ καταλόγου ἐπιτροπῆς ὡς δυναμένη νὰ προσβληθῇ δι' ἐνοστάσεως τῶν πολιτῶν κατὰ ρητὰ ἀρθρα τοῦ βουλευτικοῦ νόμου εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἐξέλεγκσιν ὑπὸκειται· τοῦτο δὲ ἐμφαίνεται καταδήλως καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Ἐθν. Συνελεύσεως, ἀποβρίψασθαι τὴν πρότασιν τινος τῶν πληρεξουσίων νὰ τιμωρῶνται ποινικῶς οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν σύνταξιν καὶ ἐπισηάν ἀναθεωρῶν τῶν βουλευτικῶν καταλόγων. Δ. Π. ποιν. 223 τοῦ 72. — Ὁ διαβίαιος καὶ ἀπειλῆς παρεμποδίζομενος ἐκλογεὺς, ὡς ἀδικηθεὶς, δύναται νὰ παρασταθῇ ὡς ἰδιώτης κατηγορούς, κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀρθροῦ 24 τῆς Ποιν. Δικον. ἅτε οὐ μόνον τῆς ἐκ τοῦ ἀδικήματος ὕλικῆς ζητίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἡθικῆς ἡκαιοσύνης τὴν παράστασιν τινος ὡς ἰδιώτου κατηγοροῦ. Δ. Π. ποιν. 189 τοῦ 74. (*Ἰδε καὶ ἀρθρον 93 τοῦ Ν. ΧΜΗ' σελ. 503). — Τὸ ἀρθ. 88 καὶ 89 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ΧΜΗ' ἀραμύζονται εἰς τὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκλογῆς κατὰ παράβασιν αὐτῶν τελεσθείσας πράξεις καὶ οὐχὶ τὰς πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς τελεσθείσας. Δ. Π. ποιν. 161 τοῦ 88. 161 τοῦ 87. (Ἡ ἐν ταῖς ἀποράσεσι ταύταις γνώμη καταδότηως ἐσφαλμένη, διότι διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 88 καὶ 89 ἐκσπείτετο προδήλως ἡ προσπάθεια τοῦ ἐκλογικοῦ δικαίου κατὰ τῶν αὐθιχεσιῶν τῶν τοπικῶν κομμάτων κατὰ τῆς ἐξουσίας· ἡκιστα δ' ἐπιτυγχάνεται ὁ σκοπὸς διὰ τῆς τιμωρίας τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ψευδογραφίας τελουμένων παρανομιῶν. Ἐν τῇ λέξει ἐκλογῆς περιλαμβάνεται οὐ μόνον ἡ τῆς ψευδογραφίας ἡμέρα, ἀλλ' ἡ περίοδος τοῦ ἐκλογικοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ἥτις ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τῶν ὑποψηφίων). — Τὸ ἀρθρον 7 τοῦ νόμου ΑΦΚΗ' περὶ στρατολογίας οὐδαμῶς ἐτροπαιοῖς τὸ ἀρθρον 95 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, ὡς ἐν εἰδικῶν καὶ ἀπορῶν μόνον εἰς τὰ περὶ τὰς ἐκλογὰς ἀδικήματα. Δ. Π. ποιν. 90 τοῦ 92.

190. Δωροδοκίαι γινόμεναι κατὰ τὰς εἰς τὸ προηγούμενον ἀρθρον ἀναφερομένας ἐκλογὰς τιμωροῦνται, καὶ ὡς πρὸς τὸν

δωροδοκήσαντα καὶ ὡς πρὸς τὸν δωροδοκῆθέντα, μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἰσοδύναμον μὲ τὴν διπλάσιαν ἀξίαν τοῦ δώρου, μηδέποτε δὲ κατωτέραν τῶν πεντακοσίων δραχμῶν. Ἐκτὸς τοῦτου ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ἐνσχυρὸν ἐν διαστήματι πέντε μέχρι δέκα ἐτῶν ἡ ἐνέργεια ὧτων τῶν εἰς τὰ ἀρθρα 24 καὶ 23 ὡρισμένων δικαιωμάτων. Π. Ν. 459 ἐ. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 143).

Ν. Τὸ ἄρθρον 190 τοῦ ποιν. νόμου, εἰς ὃ παραπέμπει τὸ σχετικὸν ἄρθρον τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, ἔνν ἀναφέρει τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἡ δωροδοκία ἀποτελεῖται· ὅθεν ἡ λέξις δωροδοκία ἔχει καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἣν ἔννοιαν καὶ ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ. Δ. Π. ποιν. ἀπ. 199 τοῦ 68. — Οὐδόλως πρὸς τιμωρίαν τῆς ἐκλογικῆς δωροδοκίας ἀπαιτεῖται ἡ βεβαίωσις τοῦ ὅτι αἱ δωροδοκῆθέντες ἐψηφιστόρησαν ὑπὲρ τοῦ δωροδοτοῦ. Δ. Π. ποιν. ἀπ. 199 τοῦ 68. — Τὸ ἄρθ. 190, ὁρίζον ὅτι δωροδοκίαι κατὰ τὰς ἐκλογὰς τιμωροῦνται, δὲν ἐννοεῖ ὅτι τιμωροῦνται ἀποπερατωθεῖσαι καὶ ἐπιτυχῆσαι, ἀλλ' ὅτι καὶ αἱ αὐτοὶ τιμωρεῖται ὡσαύτως γινόμεναι διὰ θεθέντων ἢ ὑποσχεθέντων δώρων ὑπεβάλλονται εἰς ποινὴν ἀσχετῶς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν ἢ μὴ τοῦ σκοποῦ. Δ. Π. ποιν. 2 τοῦ 58. — Ἐνδὲ τῶν κυριαρχικῶν τοῦ ἔθνους δικαίων ὄντος καὶ τοῦ μεταχειρῆν τὴν λαὸν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας καὶ τῆς διοικήσεως τῶν δήμων δι' ἀντιπροσώπων ἀνεπηρέατως ἐκλεγομένων ὑπ' αὐτοῦ, τὸ ἀνεπηρέαστον δι' τῆς ἐνέργειας τοῦ τοιοῦτου δικαίου ἀπὸ πάσης βίας καὶ ἀπειλῆς καὶ τῆς ἱκανήσεως τῆς ψήφου σκοποῦντων νὰ ἀσφαλίσωσι τὼν ἄρθρων 189 — 191. ἔπεται ὅτι καὶ τὸ ἐν τῷ 190 διαλαμβανόμενον ἀδίκημα τῆς ἐκλογικῆς δωροδοκίας ἐστὶ πολιτικόν, κατὰ τὴν Δ. Π. ποιν. ἀπ. 119 τοῦ 69. Ἀλλὰ κατὰ τὴν νεωτέραν ὁρθὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὰ ἐκλογικὰ ἀδικήματα ἐν γένει εἰσὶν ἀδικήματα κοινά, μὴ ἀποκλόντα ἐπομένως τῶν πλεονεκτημάτων τῶν πολιτικῶν ἀδικημάτων. (18ῃ ἄρθρ. 419 Ποιν. Δ.).

191. Φυλακίτις ἐξ μηνῶν ἕως πέντε ἐτῶν καταγοινώσκεται εἰς τὴν κατὰ τὰς τοιαύτας ἐκλογὰς νοθεύοντα, κρυπτόντα, ἀναγίζοντα, ἢ μεταλλάττοντα ψηφοδέλτιον τι ἀρχαιρεσιακόν, ἢ ἐγγράφοντα ἄλλο ὄνομα παρὰ τὸ δοθέν εἰς αὐτόν. — Ἐκτὸς τούτου καταψηφίζεται εἰς τὸν ἴδιον καὶ ἡ ἀπαγορευσις τῶν εἰς τὰ ἀρθρα 24 καὶ 23 ὡρισμένων δικαιωμάτων ἀπὸ δέκα μέχρις εἰκοσιν ἐτῶν. Π. Ν. 247 ἐ. 424. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 111. 112).

Ν. Εἰς τὴν διὰ μετασκευῆς τοῦ διαγράμματος τοῦ καλύμματος τῆς κάλπης νόθευσιν τῶν πρὸς ψηφοφορίαν καλπῶν (εἰς τρεῖς μὲν ὅστε τὰ διὰ τοῦ σωλήνος τῶν καλπῶν ὀριζόμενα σφαιρίδια νὰ πίπτωσι· κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ν. α. ἢ, ἐμφραγθείσης τῆς ἀντιθέτου ὁπῆς τοῦ ἔχ. ἢ διὰ τοῦ ἄλλου ἀντιθέτου φύλλου τοῦ διαγράμματος) δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἀθ. 191, καὶ προβλέπον τὴν νόθευσιν, ἐξαφάνισιν ἢ μεταλλαγῇν ψηφοδελτίων (δυνατὴν εἶναι ὑπὸ τὸ ἄλλοτε κρατοῦν σύστημα τῶν ψηφοδελτίων), ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 90 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου. Δ. Π. ποιν. Τῇ τοῦ 92.

192. Ἡ ἀντίστασις, ἡ στάσις, ἡ προσφορικὴ ἢ ἐντογραφὸς ἐξουσίας τῆς ἀνηκούσης εἰς τὸ ἀξίωμα τιμῆς, κατὰ νομαρχικῶν,

ἐπαρχιακῶν, ἢ δημοτικῶν συμβουλίων, τῶν μελῶν καὶ ὑπηρετῶν αὐτῶν, ἐνῷ διαρκεῦσιν αἱ συνελεύσεις των, ὡσαύτως δὲ κατὰ τῶν ἀρχαιρεσιακῶν καὶ ἄλλων συνελεύσεων συγκεκλημένων χάριν δημοσίων ὑποθέσεων παρὰ τῆς κυβερνήσεως ἢ κυβερνητικῆς τινος ἀρχῆς, τιμωροῦνται μὲ τὴν αὐτὴν ποινὴν, ὡς καὶ ἐπράττοντο τὰ πλημμελήματα ἢ κακουργήματα ταῦτα ἀμέσως κατὰ τῶν δημοσίων υπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν. — Ἡ δὲ ἐξέδρις τῆς ἀνηκούσης εἰς τὸ ἀξίωμα τιμῆς τιμωρεῖται μόνον ὅταν ὁ ὑδριθεὶς ἐγκαλέσῃ κατὰ τοὺς περὶ τοῦτου ἰδιαιτέρους ὁρισμοὺς τῆς ποινικῆς δικονομίας. Ποιν. 22. 278. Π. Ν. 202. Ἐξ. 21. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 151).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Περὶ συγχύσεων τῆς εἰρήνης καὶ περὶ αὐθαιρέτων πράξεων.

Α'. Διατάραξις τῆς κοινῆς εἰρήνης.

193. Ἐάν πολλοὶ ἠνωμένοι ἐπίτηδες μετ' ἀλλήλων εἰσπίσωσι παρὰ νόμους εἰς ξένας οἰκίας, (1) κατοικίας, ἢ ἄλλα ἀκίνητα κτήματα, τιμωροῦνται οἱ τε ἀρχηγοί, ὁδηγοί, καὶ συναίτιοι τῆς τοιαύτης διαταράξεως τῆς κοινῆς εἰρήνης. — μὲ εἰρηκτὴν εἰ μὲν ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ τοῦλάχιστον ἐξ ἑτῶν, εἰ δὲ συναίτιοι, τὸ πολὺ ἐξ ἑτῶν, ἐάν ἔγιναν βιαιοπραγίαι εἰς πρόσωπα. — 2. μὲ φυλάκισιν εἰ μὲν ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ τοῦλάχιστον ἐνὸς ἔτους, εἰ δὲ συναίτιοι, τὸ πολὺ ἐνὸς ἔτους, ἐάν ἔγιναν βιαιοπραγίαι μόνον εἰς πράγματα. — 3. μὲ τὴν αὐτὴν διαστολὴν ἐπιβάλλεται φυλάκισις τὸ πολὺ μηνῶν ἐξ, ἢ, ἐάν οὔτε εἰς πρόσωπα οὔτε εἰς πράγματα ἐπράχθη βία, τὸ πολὺ μηνῶν τριῶν. — Καθ' ὅλας τὰς προηγουμένας περιπτώσεις ἡ χρηρὴς τῶν ὅπλων ἢ ἡ ὀπλοφορία θεωρεῖται ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία. Π. Ν. 57. 66. 125 ε. 175. 194. 201. 207. 303. 422. 689. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 332. Νμσχδ. (1831) 177).

(1) Ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθ. οἱ καὶ ας προκύπτει ὅτι, ὅταν πολλοὶ ἠνωμένοι ἐπιπέσωσιν εἰς μίαν οἰκίαν, δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἀρθ. 193.

Β'. Διατάραξις τῆς εἰρήνης τῆς Ἑκκλησίας 1)
καὶ τῆς ἡσυχίας αὐτῆς.

194. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἔτων τιμωρεῖται ὅστις βιαίως εἰσπίπτει εἰς ἐκκλησίαν, ἢ εἰς τόπον ὠρισμένον πρὸς συναγωγὴν τινα θρησκευτικὴν συγχωρημένην παρὰ τοῦ νόμου, (1) ἢ προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἢ νὰ ταραξῇ δυναστικῶς ἢ βιαίως συναθροίσεις ἐπὶ λατρεῖα ἢ τελετάς. — Φυλάκισις τὸ πολὺ δύο μηνῶν καταγινώσκεται, ἐὰν παρόμοιαι πράξεις ἔγιναν ἄνευ βίας ἢ δυναστείας, ἢ ἐὰν δι' ἀπρεποῦς τρόπου ἐταράχθῃ ἡ ἡσυχία καὶ εὐταξία τοιούτων θρησκευτικῶν συναθροίσεων, ἢ διεκτέλῃ ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ. Π. Ν. 192. 200. 203. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 264. Βαυαρ. Νμοχδ. (1831) 178).

1) θρησκείας.

Ν. Ἐπάναγκες νὰ ὀρίζονται ἐν τῇ ἀποφάσει εἰδικῶς τὰ γεγονότα τῆς διατάραξης τῆς ἐκκλ. εἰρήνης. Ἄλλως ἡ ἀπόφασις ἀναιρετέα ὡς ἀναιτιολόγητος. Δ. Π. ποιν. 51 τοῦ 52.

195. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους τιμωροῦνται ἰδιῶται, εἴτινες ἐμποδίζουσιν ἢ ἀναγκάζουσιν ἄλλον διὰ τῆς βίας ἢ δι' ἀπειλῶν νὰ πρεσβεύῃ θρησκείαν συγχωρημένην παρὰ τῆς κυβερνήσεως, νὰ παρευρίσκεται εἰς τὰς ἱερουργίας τῆς, νὰ πανηγυρίσῃ θρησκευτικὰς τινας ἐορτάς, καὶ ἰδίως νὰ ἀνοίγῃ, ἢ νὰ κλείῃ ἀποθήκας, ἐργαστήρια, ἢ πρατήρια. Π. Ν. 193. 194. 198. 551. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 260).

196. (Ἀντικατέστη διὰ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ περὶ εἴξυρ. κτλ. νόμου). (2)

197. Ἱεροκήρυκες, εἴτινες εἰς δημοσίας ἐμίλειας προσπαθοῦν διὰ λοιδοριῶν ἢ δυσμενῶν αἰτιῶσεων νὰ διεγείρουν ἢ νὰ ὑποθάλῃσι θρησκευτικὸν μῖτος μεταξὺ τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ ὀρισμένων θρησκευτικῶν κοινωσιῶν, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν, καὶ ἀποβάλλονται τῆς ὑπηρεσίας. —

[1] Ἀπλοῦς: λιτανεῖαν, κηδεῖαν κτλ. ἢ τέλεσιν μυστηρίου ἐν ἰδιωτικῇ εἰκῇ (βλ. Hélie θεωρίαν Ποιν. Νόμου § 945).

[2] Ὅρα τὸ ἀντικατασταθὲν ἄρθρον 17 τοῦ περὶ εἴξυρσεως καὶ τύπου νόμου σελ. 465.

Συγγραφείς δέ, οἵτινες πράττουν τὸ αὐτὸ διὰ συγγραμμάτων, εἰάν μὲν ᾔνοι: δημόσιοι ὑπάλληλοι: ἢ ὑπηρεταί, ἐπιτύρουν εἰς ἑαυτοὺς τὴν ἰδίαν ποινὴν, ἄλλως δέ, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν. Π. Ν. 198. 496. Εἰ. 17. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (τοῦ 1822) 197).

198. Αἰρεσιῶται, οἵτινες προσπαθοῦν δι' ἀθεμιτῶν μέσων νὰ διαδῶσωσιν ἢ νὰ καταστήσωσιν ἐπικρατεῖς τὰς θρησκευτικὰς τῶν δόξας, κηρύττουν ἐπὶ δημοσίῳ τόπων, ἐρεθίζουσι τοὺς ἀπα-
δοὺς τῶν εἰς ἐχθροπαθειαν κατὰ τῶν ἐτεροδόξουντων, ἢ τοὺς ἐμποδίζουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ συγκοινωνῶσι μετ' ἄλλων, ἢ, ἐναντίον κυβερνητικῆς 1) ἀπαγορεύσεως, ζητοῦν νὰ διαστῆλῶσιν ἑαυτοὺς καὶ τὰ μέλη τῆς αἵρέσεώς τῶν δι' ἐξωτερικῶν γνωρι-
σμάτων, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑνὸς ἐτους, καὶ, εἰάν ἔχωσι πολιτικὸν ἢ ἐκκλησιαστικὸν ἐπάγγελμα, ἀποβάλλονται τῆς ὑπηρεσίας. Π. Ν. 195. 197. 222. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 417).

1) τῆς ἀρχῆς

199. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅστις ἢ ἐξυ-
βρίζει διὰ περιφρονητικῶν λέξεων, κινήματων, ἢ ἀπειλῶν, ἢ βλασφημεί, χλευάζει, ἢ λοιδορεῖ ἐγγράφως ἢ διὰ ζώσης ὑπάλ-
ληλους ἢ ὑπηρετας τῆς ἐκκλησίας, ἐνῶ, ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά
τῶν, καὶ 1) ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν. — Ἐάν ἡ ὕβρις
γενῇ ἐν καιρῷ τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθήκοντων ἐντὸς τῆς ἐκ-
κλησίας, ἢ εἰς ἄλλην δημοσίαν συνέλευσιν, καταγινώσκεται
τότε εἰς τὴν ἐνοχον φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν. Ἐ. 21.
(Γαλλ. Ποιν. Ν. 262, 263. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 336, 424).

1) ἢ

200. Αἰτία 1) κατ' ἐκκλησιαστικῶν ὑπάλληλων καὶ ὑπηρε-
τῶν, γινομένη μὲν ἐνῶ οὗτοι ἐκτελοῦσι τὰ καθήκοντά τῶν,
καὶ 2) ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, ἐπισύρει εἰς τοὺς ἐνο-
χους φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν· πραγματοποιηθεὶς δὲ ἐντὸς
τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς, ἢ εἰς δημοσίαν συνέλευσιν, ἐπιφέρει τὴν
ποινὴν τῆς εἰρκῆς. Π. Ν. 194. Ἐ. 23. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 262,
263. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 336, 424).

1) Κάκως 2) ἢ

1^α. Διατάραξις τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης. (1)

201. Ὅστις, χωρὶς νὰ διαταράξῃ τὴν κοινὴν εἰρήνην, εἰσβάλλει παρανόμως εἰς ἐνὸς ἄλλου οἰκίαν ἢ κατάλυμα καὶ ἐπιχειρεῖ αὐτῇ πράξεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχει κἀνὲν δίκαιον, ταραττεῖ ἢ παρενοχλεῖ τὸν οἰκοδεσπότην ἢ τὸν κάτοχον δι' ἀπρεπὲς τρόπον, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν — 1. ἐὰν ἔγιναν βιαιοπραγαί εἰς πρόσωπα, τοῦλάχιστον ἐνὸς ἔτους — 2. ἐὰν εἰς πράγματα, τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν — 3. ἐὰν εὐδότερον ἐκ τῶν δύο ἐπράχθῃ, τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν. — Ἡ χρῆσις τῶν ὀπλῶν, ἡ βλοφορία, ἡ ἐπιχειρήσις τοιούτων παραβιάσεων τοῦ δικαίου ἐντὸς δημοσίων καταστημάτων, ἡ ἐν καιρῷ νυκτός, θεωροῦνται ὡς ἰδιαίτεραι ἐπιβαρυντικαὶ αἰτίαι. Π. Ν. 126. 175. 193. 422. 689. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 422. Νμσχδ. (1831) 180. Γαλλ. Ποιν. Ν. 184).

Ν. Τὸ 201 ἄρθρον τοῦ Π. Ν. καλεῖται μόνον τὴν παράνομον εἰσόδον εἰς οἶκον ἢ κατάλυμα ἄλλου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς ἐργαστήριον προσιτὸν εἰς πάντας. Α. Π. ἀπ. ποιν. κδ' καὶ κς' τοῦ 35, 61 τοῦ 41. Οὐχὶ ἐπίσης τὴν εἰσόδον εἰς λουτρόν. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 45. — Τὸ 201 ἄρθ. τιμωρεῖ τὴν παράνομον εἰσβολὴν εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν ἔθεν, ἐὰν δὲν προκύπτῃ ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποράσεως τὸ στοιχεῖον τοῦ παρὰ νόμου τῆς εἰσβολῆς. ἀποτελῶσι δὲ τὰ ἐν τῇ διατ. περιεχόμενα γεγονότα τὴν πρᾶξιν τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 690 τοῦ Ποιν. Νόμου, τροπολογηθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1836 Β. Δ., ἀναίρων ὃ Α. Π. ἐφαρμόζει τὸ τελευταῖον τοῦτο ἄρθρον. Α. Π. ποιν. 95 τοῦ 47. — Ἡ διατάραξις τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης προϋποτίθῃσιν οὐσιωδῶς τὴν παράνομον εἰσβολὴν εἰς οἶκον ἄλλοτρίου καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ἐπιχειρήσιν βιαιοπραγιῶν ἢ παρενόχλησιν τοῦ οἰκοδεσπότη. ἔθεν ἡ ἑλληφίς μίας τῶν δύο περιστάσεων ἀποκρούει τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως ὡς διαταράξεως τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης. Α. Π. ποιν. 61 τοῦ 41. 142 τοῦ 70. Ὅθεν δόκιμος ἐκ τοῦ συνόλου τῶν μαρτυριῶν καὶ ἐκ τῆς συζητήσεως ἐξήχθη ὅτι ὁ κατηγογ. μετέβη μὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἄλλου, ἀλλὰ μὴ εὗρών αὐτὸν ἐξῆλθε καὶ εὔρεν αὐτὸν ἔξω, δὲν ὑπάρχει διατάραξις οἰκιακῆς εἰρήνης. Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 51. — Ἐὰν τὸ δικαστήριον παραδεχθῇ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐχρήσατο κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως βιαιοπραγίαις, ἀνάγκη νὰ ὀρίζωνται αἱ βιαιοπραγαί. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 64.

202. Αἱ εἰς τὸ προλαβὼν ἄρθρον 201 ὥρισμαί ποιναὶ καταγινώσκονται καὶ εἰς ἐκείνους, αἰτινας, χωρὶς νὰ ταραττωσι τὴν

1 Ἡ παράνομος εἰσδοὺς εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν δημοσίου ὑπαλλήλου ὡς περὶ τοῦ τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθ. 469 Π. Ν.

κοινήν ειρήνην, ἐμποδίζουσιν αὐθαιρέτως νομίμους συνελύσεις νομαρχικοῦ, ἐπαρχιακοῦ, ἢ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἢ σωματείου τινὸς ἐγκεκκριμένου παρὰ τῆς ἀρχῆς ἢ κοινοτήτος 1), καὶ ἰδίως συνελύσεως συγκεκλημένης παρὰ τῆς κυβερνήσεως χάριν ἐκλογῆς ἢ ἄλλων δημοσίων υποθέσεων, παρεισέρχονται εἰς ταύτας, διακόπτουσι τὰς πράξεις τῶν, ἢ ἄλλως δι' ἀπρεποῦς τρόπου ταράττουσι τὴν ἡσυχίαν καὶ εὐταξίαν τοιοῦτου σωματείου ἢ τῶν πράξεων του. Π. Ν. 189, 192, 193, 194. (Βαυαρ. Νημσχδ. (1831) 181).

1) ἢ δημοσίου τινὸς σωματείου ἢ κοινότητος

Ν. Ὁ διατάραξις τῆς ἡσυχίας τῶν σωματείων δύναται νὰ γίνῃ οὐ μόνον διὰ τῆς βίαις, ἀλλὰ καὶ δι' αἰουδήπου ἀπρεποῦς τρόπου, οἷον διὰ διαπληκτισμῶν ἐπὶ σκοπῷ διατάραξεως τῆς ἡσυχίας ἐνεργουμένων. Δ. Π. ποιν. 207 τοῦ 75.

Ε'. Διατάραξις τῆς ειρήνης τῶν πολιτῶν.

203. Εἰς φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν καταδικάζεται ὅστις ἐγγράφως, διὰ λόγου, ἢ διδασκαλίας διασπείρει ἐν γνώσει ψευδεῖς περὶ προκειμένων δῆθεν κυβερνητικῶν μέτρων εἰδήσεις ἢ φήμας, ἐπιτηδεύει νὰ φέρωσιν ἀνησυχίαν εἰς τοὺς πολίτας, νὰ ταράξωσι τὴν δημοσίαν πίστιν, ἢ νὰ διεγείρωσιν ἀπεχθείας. Π. Ν. 396, 407, 552. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 419, 420).

204. Ὅστις διὰ ζώσεως ἢ ἐγγράφως προσκαλεῖ ἢ ἐρεθίζει τοὺς πολίτας εἰς διαφωνίαν 1), εἰς ἀμοιβαίαν καταφρόνησιν ἢ ἐχθροπάθειαν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑξ μηνῶν, καὶ, ἐν ὑποτροπῇ, τὸ πολὺ ἐνός ἔτους. Π. Ν. 144, 125. (Βαυαρ. Νημσχδ. (1831) 182).

1) διχόνοιαν

ς'. Αὐτοδικία.

205. Ὅστις, ἐκτὸς τῶν παρὰ τοῦ νόμου ἐξηρημένων περιπτώσεων, αὐτοδικεῖ (λαμβάνει μόνος τὰ δίκαιά του) κατὰ νομιζομένης ἢ ἀληθοῦς ὕδρεως 1), ἢ ἐνεργεῖ αὐτογνωμόνως ἀξιῶσιν περὶ δικαιώματος, τὸ ὁποῖον ἢ ἔχει τῶνόντι ἢ ἄλλως ἀντιποιεῖται, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνός μηνός, καί, ἐάν κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην συμβῇ βιαιὰ ἐπίθεσις εἰς πρόσωπον, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑξ μηνῶν. Ποιν. 209. Π. Ν. 99 ε. 207, 330. (Βαυαρ. Νημσχδ. (1831) 183, 184).

1) προσβολῆς

Ν. Αὐτοδικαί: ὁ αὐτογνωμόνως ἐπιλαυδανόμενος πράγματι: ὅπ' ἄλλου καταγόμενου ὡς ἀξίων δικαιώματα ἐπ' αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 59 τοῦ 59 καὶ 110 τοῦ 58. Ἐνταῦθεν ἔπεται: ὅτι ἡ ἀντεξούρισις ἢ ἀντινάγκωσις δὲν εἶναι αὐτοδικία. Α. Π. ποιν. 17' τοῦ 36, 84 τοῦ 61. Ἐπίσης ὁ ἐκμισθωτὴς κήπων τὸ ὕδωρ, οὗ τὴν χρῆσιν ἔχει ὁ μισθωτὴς, ὅπως ἀναγκάζη αὐτὸν νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ ὑπὸ μισθωσιν κτῆμα, δὲν αὐτοδικαί. Α. Π. ποιν. 35 τοῦ 62.—Ἡ ἑτέρα τῶν περιπτώσεων τοῦ τῆς αὐτοδικίας ἀδικήματος συνίσταται εἰς τὴν αὐτογνωμόνα καὶ κατὰ παράλειψιν τῆς δικαστικῆς ἐδοῦ διαπραξίν καὶ πραγματοποιήσιν εἴτε ἀληθοῦς εἴτε ὡς ἀληθοῦς νομιζομένης πλὴν ἀμειψιδομένης ἀξιώσεως. ὥστε πάντως αὐτοδικῶν δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἢ ὁ δυνάμενος νὰ ἀναγκάσῃ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων περὶ τῆς ἀξιώσεως τοῦ ἀγωγῆν. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 83. Ὅθεν καὶ ὅστις ἀξίων κυριότητα ἐπὶ τῶν ὅπ' αὐτοῦ καλλιεργουμένων ἀγρῶν προσέβη, αὐτογνωμόνως εἰς τὴν θερισμὸν τῶν καρπῶν καὶ θερίτας μετήνεγκεν αὐτοδυνάμως τὰ θεμάτια τούτων ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ τῶς ἀναγνωρίζοντος ὅπ' αὐτοῦ κυρίου τῶν ἀγρῶν, εἰς οὗ κατὰ τὸ ἰσχύον δίκαιον (Ν. 34 καὶ 32. Εἰσηγ. (2. 1) Ν. 9 Πανθ. (41, 10) ἐς. ε'. 43. ἀρθρ. 7 καὶ 8 νόμου περὶ διακρίσεως κτημάτων) ἀνήκει ἢ τε σπορά καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν παραγόμενοι καρποί, ἐκτελεῖ πράξεις ἀντικειμένους εἰς τὸ ἀρθρ. 205 τοῦ ποιν. νόμου, ἅτε αὐτογνωμόνως ἀνεγρῶν ἀξίωσιν περὶ δικαιώματος οὗ ἀντεποιεῖτο ἢ ἀλλῶς εἶγε, παραλείπας τὴν δικαστικὴν ἐδόν, εἰς τὴν ἐδύνατο νὰ προσδράμῃ πρὸς ἀναγνωρίσιν τοῦ ὅπ' αὐτοῦ προσβαλλομένου περὶ κυριότητος δικαιώματος. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 83. Τελεῖται δ' αὐτοδικία οὐ μόνον διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ καὶ ἀνευ βίας: εἴεν δι' ἀπάτης. Ἀρείου Παγού ποιν. 92 τοῦ 62.—Ὁ τυχὼν τελευτήσας ἀποράσας, δι' ἧς ἀνεγνωρίσθη προσωρινῶς ἀνεπίληπτος νομὴς γηπέδου, ἀπαγορευθεὶς τῷ καθ' οὗ ἡ ἀπόρασις πάσης περαιτέρω διαταρᾶν, καταλαβὼν τὸ ἐπιδικασθὲν αὐτῷ προσωρινῶς γηπεδὸν ἀνευ βίας, δὲν διαπράττει αὐτοδικίαν, ἅτε ἐλλειπόντων τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων στοιχείων τῆς αὐτοδικίας, δηλονότι τῆς αὐθαίρετου διαπραξέως ἰδίας ἀξιώσεως. Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 80.—Ἡ αὐτοδύναμις παρεμποδιστοῦ τοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τινὸς εἰκία ὕδατος, οὗ τὴν χρῆσιν εἶχεν ὁ μισθωτὴς, ἵνα ἀναγκάσῃ αὐτὸν ἵνα ἐκκενώσῃ τὴν εἰκίαν τοῦ, δὲν εἶναι κολάσιμος πράξις ὡς μὴ ἐποτελεσθὰς τὴν τοιοῦται τῆς αὐτοδικίας: ἔστι τὴν δι' ἰδίαν δυνάμειν πραγματοποιήσιν τοῦ δικαιώματος, ὅπερ ἤξiou εἶναι εἶγε. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 62.—Ἐπιτρεπομένης ἐξαιρετικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου (17 Πανθ. 43. 16) εἰς τὸν νομέα τῆς δια τῆς εἰκίας δυνάμειν ὑπερσπρίσεως τῆς νομῆς τοῦ, δὲν ὑπάκειται εἰς τιμωρίαν ὁ ἀποκρούσας τὴν βίαν κατὰ τοῦ τῆς νομῆς αὐτοῦ δικαιώματος. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 62.—Ἡ αὐτοδικία εἶναι ἀπλή μὲν, ὅστις δ' αὐτοδικῶν ἐξασκίῃ ὅ ἔχει ἢ νομίζει, ὅτι ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τινος πράγματος αὐτογνωμόνως παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, μηδαμῶς ἐπιχειλούμενος τὴν συνδρομὴν τῆς ἀρμεδίας ἀρχῆς εἰς ἐπίτευξιν τῆς ἀξιώσεως αὐτοῦ: συνθετοῦ δέ, ὁσάκις εἰς τοῦτο προστίθεται καὶ ἡ κατὰ πρόσωπον ἐπίθεσις. Α. Π. ποιν. 36' τοῦ 36.—Ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τῆς κυριότητος οὐδὲν συμβάλλει εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστοῦ κατὰ τὴν περὶ αὐτοδικίας δίκην, διότι, συνισταμένης ταύτης εἰς τὴν δι' ἰδίας αὐτογνωμόνος πράξεως ἐντοπιαν ἀξιώσεως περὶ δικαιώματος ὅπερ ἢ ἔχει ἢ ἀλλῶς ἀντιποιεῖται τὸν, ἀδιάφορον παντελῶς ἀποβαίνει διὰ τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἂν ὁ κατὰ

γερούμενος εἶχεν ὄντως ἢ ἀντεποιεῖτο τῆς κυριότητος. Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 57. Διεγερθεῖσης δ' ἀμφισβήτησεως περὶ τῆς κατοχῆς τοῦ κτήματος, δεῖται τὸ πλημμελειοδικεῖον αὐτὸ νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα ὡς περιέχον ἀπλοῦν γεγονός. ἂν δὲ παραπέμψῃ τὴν ἐκδίκασιν τοῦ παρεμπιπτόντος προταθέντος τοῦτου ζητήματος εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, ἡ ἀπόφασίς καθίσταται ἀναρτεία. Α. Π. ποιν. 135 τοῦ 46, 2 τοῦ 47, 14 τοῦ 47, 79 τοῦ 49, 7 τοῦ 67. Τοῦ ποιν. δικαστοῦ δὲ δικαιουμένου νὰποφῇνηται περὶ πάσης εἰς τοῦτον ἐφειλομένης ἱκανοποιήσεως, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ συνδέηται τῇ κυρίᾳ πράξει καὶ νὰ ᾖ ἡνὰ ἐπακολούθημα αὐτῆς (ἀρθρ. 6 καὶ 83 ποιν. δίκον.), ἔπεται, ὅτι, ἀραιβεῖσθαι δι' αὐτοδικίας τῆς κατοχῆς τοῦ κτήματος, ὁ κάτοχος δύναται νὰξιώσῃ τὴν ἐπανάρθωσιν τῆς ἀδικίας, τὸ δὲ ποινικὸν δικαστήριον νὰ διατάξῃ νὰ ἐπανελθῶσι τὰ πράγματα ἐν ᾗ ᾔσαν πρὸ τῆς αὐτοδικίας καταστάσει, δηλονότι νὰποδοθῇ ἡ κατοχὴ τοῦ κτήματος εἰς τὸν πρῶτον κατέχοντα τοῦτο. Α. Π. ποιν. 59 τοῦ 59.

206. "Ὅσοι τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων δι' ἀξίωσιν δικαιώματος, τὸ ὅποῖον ἔχουν ἢ ἀντιποιοῦνται, πληρόνουν αὐθαιρέτως αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων, τῶν ὅποιων ἔχουν τὴν διαπιστευσιν, τιμωροῦνται μὲ ποινὴν πειθαρχικὴν καὶ, ἐν ὑποτροπῇ, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν, ἀποβαλλόμενοι συγχρόνως τῆς ὑπηρεσίας. Π. Ν. 111, 205, 485, 486. Ὅργ. 292, 293.

Ζ'. Ἐπίθεσις κατὰ προσώπου.

207. Ἡ ἀδικος κατὰ τινος προσώπου ἐπίθεσις, καθ' ὅσον μὲν δὲν περιέχει ἄλλην τινὰ ἀξιοποινον πράξιν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, γενομένη δὲ δι' ὅπλων ἢ διὰ βιαιοπραγίας κατὰ προσώπου, μὲ φυλάκισιν δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἕως ἕξ μηνῶν. (1) Π. Ν. 126, 193, 201, 205, 307, 330, 688, 690. (Βαυαρ. Νυσχδ. (1831) 185).

Ν. Ἡ ἐπὶ ἀποδολῇ μαθητοῦ ἐπιχειρηθεῖσα αἰκία κατὰ διδασκάλου, ἢ μὴ περιέχουσα ἄλλην τινὰ ἀξιοποινον πράξιν, τιμωρητέα ὡς παράνομος ἐπίθεσις, ἂν μὴτε τοῦ 21 τοῦ περὶ ἐξουρίσεως νόμου, μὴτε τοῦ 23 ἐφαρμοζομένου εἰς αὐτήν, διότι τὸ μὲν τιμωρεῖ τὰς διὰ λέξεων κτλ. ὕβρεις, τὸ δὲ τὴν αἰκίαν κατὰ δημοσίων ὑπαλλήλων ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 60 τοῦ 59. Ἐπίσης ἀδικον ἐπίθεσιν ἀποτελεῖ ὁ διὰ

(1) Οἱ νεώτεροι ποινικοὶ νόμοι δὲν περιέχουσι παραπληροῖαν διαταγὴν καὶ εἰκότως, διότι σπανιώταται αἱ περιστάσεις, καθ' ἃς ἡ ἀδικος κατὰ προσώπου ἐπίθεσις δὲν ἀποτελεῖ ἔργον ὕβρεως, αἰκίας, ἀπέπειραν τραυμάτων, παράνομον βίαν καὶ ἀπειλὴν. Μόνον τῷ ὄντι ὁ ἐφερμῶν κατὰ τινος καὶ καταδικῶν αὐτὸν χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ σαφῶς τὸν τῆς καταδιώξεως σκοπὸν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἀδικίως ἐπιτιθέμενος.

μαχαιριδίου ἀπρομελέτητος τραυματισμός εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, δόκιμος δὲν ὑπῆρχεν ἡ πρόθεσις τοῦ τραυματισμοῦ, διεφαίνοντο δὲ μόνον τὰ στοιχειῖα αἰκίου ἐπιθέσεως κατὰ προσώπου. Δ. Π. ποιν. 14 τοῦ 60.

Η'. Μονομαχία. (1)

208. Ὅστις ἐξ εἰσαγγέλου αἰτίας προκαλεῖ τινὰ εἰς μονομαχίαν δι' ὀπλῶν, καὶ ὅστις, προκαλούμενος οὕτω, παρουσιάζεται εἰς τὸν ἀγῶνα, τιμωρεῖται:—1. μὲ φυλάκισιν δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἕως ἑξ μηνῶν, ἐὰν ἡ μονομαχία δὲν ἐπέφερε τραῦμα:—2. μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν, ἐὰν τὸ τραῦμα ἐπέφερον ἀνικανότητα ἐργασίας κατωτέρω τῶν τριῶν μηνῶν:—3. μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν, ἐὰν τὸ τραῦμα ἐπροξένηεν ἀνικανότητα ἐργασίας ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας, ἢ ἐὰν ἡ μονομαχία ἐγένεν ἄνευ βοθητῶν ἢ μαρτύρων:—4. μὲ εἰρκτὴν, ἐὰν ὁ ἕτερος τῶν μονομαχοῦντων ἐτραυματίσθῃ θανατηφόρως, ἢ ἐρευνήθῃ ἄνευ προηγουμένης συμφωνίας θανάτου τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν:—5. μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐὰν συμβῇ θάνατος ἑνὸς μέλους, προϋπαρχούσης περὶ τούτου συμφωνίας. Π. Ν. 112. 205. 207. 209. 210. 211. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 186).

209. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν τιμωροῦνται ὅσοι:—1. ἐπροκάλεσαν ἢ ἐδέχθησαν τὴν πρέκλῃσιν εἰς μονομαχίαν, μολόντι αὕτη δὲν ἐξετελέσθῃ:—2. ἠπειλήσαν ἢ ἐδειξαν περιφρόνησιν εἰς τὸν προκαλεσθέντα, ὅστις ἀπεποιήθῃ τὴν μονομαχίαν. Π. Ν. 113. 208 ἔ. 330. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 187).

210. Ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία θεωρεῖται ἡ περίστασις καθ' ἣν ἀπέρριψέ τις τὸν παρὰ τοῦ ἐτέρου μέρους προτάζοντα δικαστικὸν τρόπον, ἢ, μετὰ τὴν ἑναρξιν αὐτοῦ, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὴν μονομαχίαν. Π. Ν. 205. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 188).

(1) Ὁ Βαυαρικὸς ποινικὸς νόμος τοῦ 1813 (ὅστις μετὰ τῶν τροποποιήσεων αὐτὸν μεταγενεστέρων νομοσχεδίων ἀπετέλεσε τὴν βάσιν τοῦ ποιν. ἡμῶν νόμου) καὶ ὁ Γαλλικὸς ποινικὸς νόμος δὲν καθιεροῦσι διατάξεις εἰδικὰς περὶ μονομαχίας. Καὶ ἐν Βαυαρίᾳ μὲν ἐψηφίσθη κατὰ τὸ 1861 νεώτερος ποιν. νόμος: ἐν Γαλλίᾳ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1837 ἐφαρμόζονται δι' ἀπαμύκτου Γαλλ. νομολογίας αἱ περὶ ἀνθρωποκτονίας καὶ τραυμάτων διατάξεις τοῦ Γαλλικοῦ νόμου εἰς τὴν μονομαχίαν.

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

211. Ἐξαίρουνται πάσης ποινῆς οἱ παρευρεθέντες εἰς μονομαχίαν ὡς μάρτυρες ἢ βοηθοί. Π. Ν. 56. 57. 208. (Βασιλ. Νμοσχ. (1831) 189).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Περὶ ἀθεμίτων ἐνώσεων καὶ ἐταιριῶν.

Α'. Γενικοὶ ὁρίσμοι.

212. Ἐὰν πολλοὶ ἐνωθῶσιν ἄνευ ἀδείας τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ συνέρχωνται ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ ῥητοῦς τύπου καὶ θεσμούς, ἀποκλείοντες τοὺς μὴ ἰδιαιτέρως παρεισηγμένους, διὰ νὰ συνασχλῶνται περὶ ἀντικείμενα, τὰ ἐποῖα ἀνάγονται εἰς ἐξωτερικὰς ἢ ἐσωτερικὰς σχέσεις τῆς ἐπικρατείας, εἰς θρησκείας, ἢ ἄλλους δημοσίους σκοποὺς, ἢ τοῦ νὰ ἔχῃσι διὰ γραφῆς ἢ ἄλλων σημείων ἀνταπόκρισιν μετ' ἀλλήλων 1), οἱ μὲν καθιδρύται καὶ οἱ προϊστάμενοι τοιαύτης ἐταιρίας τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν πεντήκοντα ἕως διακοσίων δραχμῶν· οἱ δὲ λοιποὶ συνεταῖροι, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους, καὶ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ ἑκατὸν δραχμῶν. (1) Π. Ν. 57. 66. 124. 214. 215. 216. 219. 220. 222. 223.

1) αἱ λέξεις, ἡ τοῦ νὰ ἔχῃσι διὰ γραφῆς ἢ ἄλλων σημείων ἀνταπόκρισιν μετ' ἀλλήλων, πρέπει νὰ τεθῶσι πρὸ τῶν, ὑπὸ ῥητοῦς τύπου κατλ.

213. Αἱ αὐταὶ ποιναί, φυλαττομένης τῆς αὐτῆς διαστολῆς, καταγινώσκονται, καὶ ἐὰν τοιαύτη ἐταιρία ἔλαβε μὲν τὴν συγκατάθεσιν τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' αὐτογνωμόνως παρεκτρέπεται κατὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ τὰς σχέσεις τῆς ἐνώσεως τῆς ἐκ τῶν τεταγμένων ὄρων, ἢ μεταβάλλῃ τὸν ὁργανισμὸν τῆς. (2) Π. Ν. 212. 220. 223.

214. Ἐὰν ἡ ὑπαρξίς ὁποιασδήποτε συστηθείσης ἐταιρίας, αἱ

(1-2) Ἐπῆλθεν ὁμοῦς τὸ Σύνταγμα τοῦ 1864, οὗ τὸ μὲν ἄρθρον 10 καθιερεῖ τὸ δικαίωμα τοῦ συνέρχεσθαι ἡσυχῶς καὶ ἀόπλως, τὸ δὲ 11 καθιερεῖ τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταίριζεσθαι. Ὅθεν τὰ ἄρθρα ταῦτα, ὡς καὶ τὰ κατόπιν ἄρθρα 214, 215 καὶ ἐπ., δὲν εἶναι τανῦν ἐφαρμοστέα.

σκοποι αὐτῆς, οἱ θεσμοί, τὰ μέλη, αἱ συναθροίσεις, αἱ ἀποφάσεις, ἡ ἀσχολία ἀποσιωπῶνται κατ' ἀμοιβαίαν ὑποχρέωσιν, ἢ ἄλλως ἀποκρύπτωνται ἐπίτηδες ἐκ τῆς ἀρχῆς, ἢ ἀναγγέλλωνται ψευδῶς, εἰς μὲν τοὺς καθιδρυτὰς καὶ προϊσταμένους ἐπιβάλλεται φυλάκισις τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν, καὶ χρηματικὴ ποινὴ ἑκατὸν μέχρι πεντακοσίων δραχμῶν, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς συνετάιρους φυλάκισις ἑνὸς ἔτους μέχρι τριῶν ἐτῶν, καὶ χρηματικὴ ποινὴ πεντήκοντα μέχρι τριακοσίων δραχμῶν. Π. Ν. 212, 215, 216, 217, 219, 220, 222, 223, 224.

215. Ἐὰν ἡ εἰς παρασιώπησιν καὶ τήρησιν τῆς μυστικότητος ὑποχρέωσις ἐνισχύεται ἐνόρκως, ἢ ἄλλως γίνεται ὅρκος τις ἐκ μέρους τῶν εἰσαγομένων εἰς τὴν μυστικὴν ἑταιρίαν, οἱ μὲν συνετάιροι τιμωροῦνται μὲ εἰρκτὴν, καθιδρυτὰ δὲ καὶ προϊστάμενοι καταδικάζονται εἰς δεσμὴν. Π. Ν. 212, 214 ἔ.

216. Ἀθέμιτοι ἑταιρίαι διαλύονται· τὰ δὲ ἔγγραφα, χρήματα, σκεύη, καὶ λοιπὰ πράγματα αὐτῶν δημεύονται. Π. Ν. 20, 212, 215.

217. Μὲ τοὺς καθιδρυτὰς καὶ προϊσταμένους συνεξομοιοῦται· — 1. ὅστις ἀναδέχεται ἐν ὀνόματι ἢ διὰ σκοποὺς ἀθεμίτου τινὸς ἑταιρίας ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν ἢ ἀσχολίαν· — 2. ὅστις προσπαθεῖ νὰ προσαγάγῃ ἢ καὶ προσάγῃ τῶντι μέλη τοιαύτης ἑταιρίας· — 3. ὅστις, ὡν μέλος μυστικῆς ἑταιρίας, παραχωρεῖ εἰς ταύτην ἐν γνώσει τὴν οἰκίαν ἢ τὴν κατοικίαν του μὲ ἐνοίκιον ἢ ἄνευ ἐνοικίου, ἢ ἀνέχεται νὰ γίνωνται ἐντὸς αὐτῆς συνελεύσεις, ἢ νὰ ἐναποτίθενται πράγματα τῆς τοιαύτης ἑταιρίας. Π. Ν. 72, 1. καὶ 214 ἔ. 221.

218. Ὡς συνετάιρος τιμωρεῖται· — 1. ὅστις, χωρὶς νὰ ᾔῃναι μέλος ἀθεμίτου τινὸς ἑταιρίας, παραχωρεῖ ἐν γνώσει τὴν οἰκίαν ἢ τὴν κατοικίαν του μὲ ἐνοίκιον ἢ ἄνευ ἐνοικίου, ἢ ἀνέχεται τὸ νὰ γίνωνται ἐν αὐτῇ συνελεύσεις, ἢ νὰ ἐναποτίθενται πράγματα τῆς ἰδίας· — 2. ὅστις ἐν γνώσει συμπαραευρίσκειται ὡς φίλος εἰς τὰς συνελεύσεις τοιαύτης ἑταιρίας, κατασκευάζει πρὸς χρῆσιν αὐτῆς ἰδιαιτέρα σύμβολα τῆς ἐνώσεως, ἢ σκεύη, ἢ βοηθεῖ τὰς πράξεις τῆς καθ' οἷονδῆποτε τρόπον. Π. Ν. 72, 1. 2, 3, καὶ 5. 221.

219. Ὁ εἰσερχόμενος ἀνευ ἀδείας τῆς κυβερνήσεως 1) εἰς οἰανδήποτε ξένην ἑταιρίαν, ὅποια ἢ διὰ τοῦ ἄρθρου 212 περιγραφεῖται, ἐὰν μὲν αὕτη ἀφορᾷ ὁ νόμος 2) τῆς θρησκείας τικὰ πράγματα 2), ἢ ἄλλους δημοσίους σκοπούς, καταδικάζεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν δέκα μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν, καὶ εἰς φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνὸς ἔτους· ἐὰν δὲ ὁ σκοπὸς τῆς διετηρήθη ἐπιτήδεις μυστικῶς ἢ ἀνηγγέλθη ψευδῶς, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν πεντήκοντα ἕως διακοσίων δραχμῶν. Π. Ν. 214, 215, 220 ε.

1) ἀρχῆς 2) ὑποθέσεις τῆς ἐπικρατείας ἢ τῆς θρησκείας

220. Ὅστις κατεδικάσθη ὡς λαβὼν μέρος εἰς μυστικὴν τινα ἑταιρίαν, υποβάλλεται, μετὰ τὴν ἀποπλήρωσιν τῆς ποινῆς, εἰς ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν κατὰ τοὺς ἔρους τῶν ἄρθρων 34—37· ἀποβάλλεται δὲ καὶ τῆς ὑπηρεσίας, ἐὰν ᾖ δημοσίος υπάλληλος ἢ ὑπηρέτης. Π. Ν. 212, 219. Ὁργ. 214.

221. Εἰς χρηματικὴν ποινὴν δεκαεὶς μέχρι διακοσίων δραχμῶν καταδικάζονται ἔσοι παραχωροῦσι τὴν κατοικίαν των ὅλην ἢ ἐν μέρει εἰς χρῆσιν φανερᾶς τινος ἑταιρίας, ἂν καὶ συγχωρημένης παρὰ τῆς ἀρχῆς, χωρὶς νὰ ἀναγγείλωσι τοῦτο εἰς τὴν τοπικὴν ἀστυνομίαν. Π. Ν. 217, 218, 654.

Β'. Ὡς πρὸς τὰς θρησκευτικὰς αἱρέσεις.

222. Κατὰ τοὺς περὶ ἀθεμίτων ἑταιριῶν ἔρους ἄρθρ. 212—221 τιμωροῦνται οἱ καθιδρυταί, διαδότες, καὶ συνεταῖροι νέων καὶ μὴ ἀνεγνωρισμένων παρὰ τῆς κυβερνήσεως θρησκευτικῶν αἱρέσεων. Π. Ν. 198.

Γ'. Ἀθέμιτος ἔνωσις δημοσίων σωματείων.

223. Οἱ ἔροι τῶν ἄρθρ. 212 κτλ. περὶ ἀθεμίτων ἑταιριῶν ἐφαρμόζονται, ὅταν εἰς δημοσίον τι σωματεῖον σχηματισθῶσιν ὑπὸ ἰδίους τύπους, θεσμούς, ἢ συμφωνίας, παραφυσίας τῆς κυρίας ἐνώσεως, μὴ ἀνεγνωρισμέναι ῥητῶς παρὰ τῆς δημοσίας ἀρχῆς.

224. Ἐὰν δημοσίον τι σωματεῖον ἢ μέρος αὐτοῦ συναθροί-

ζεται ὡς τοιοῦτον εἰς ἄλλους τόπους, εἰς ἄλλους χρόνους, ὑπὸ ἄλλους τύπους, ἢ πρὸς ἄλλους σκοποὺς παρὰ τοὺς διὰ νόμου, κανονισμοῦ, ἢ ἰδιαιτέρας ἀδείας τῆς κυβερνήσεως 1) συγχωρηθέντας· ἐὰν δημόσια σωματεῖα, ἐκτὸς τῶν διὰ τοῦ κανονισμοῦ τῶν ὠρισμένων περιπτώσεων, συνέρχωνται, ἄνευ συναίνεσεως τῆς ἀρχῆς, εἰς ἀλληλογραφίαν ἢ εἰς κοινὸν σύνδεσμον, οἱ μὲν προϊστάμενοι τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν καὶ χρηματικὴν ποινὴν μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν· οἱ δὲ λοιποὶ συναταῖροι, τὸ πολὺ μὲ φυλάκισιν δύο μηνῶν καὶ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν, ἐπισυλλαττομένων τῶν περὶ ἀθεμιτῶν ἐταιριῶν ὀρισμῶν, ἐὰν τοιαῦτα συναθροίσαις ἢ ἐνώσεις φυλάττωνται ἀπόκρυφοι πρὸς τὴν κυβερνήσιν 2).
Π. Ν. 214.

1) ἀρχῆς 2) ἀρχὴν.

225. Αἱ αὐταὶ ποιναὶ καὶ ἡ αὐτὴ ἐπιφύλαξις κατὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποκρύψεως ἐφαρμόζονται καὶ ἐὰν δημόσιόν τι σωματεῖον, οἱ προϊστάμενοι αὐτοῦ, ἢ μέλη τινὰ τοῦ ἰδίου, ἐκδίωσι διατάγματα καὶ δηλοποιήσεις περὶ ἀντικειμένων, τὰ ἐπὶ εἶναι ἀλλότρια τῆς νομίμου ἀρμοδιότητός των, ἢ χωρὶς νὰ ζητήσουν τὴν ἀπαιτουμένην συγκατάθεσιν τῆς ἀρχῆς, ἢ συντάττωσιν αὐτογνωμόνως νέους θεσμούς, μεταδάλλωσι κατὰ τὸ δοκὸν τοὺς προτεταγμένους, ἐνεργῶσι πράξεις ἀνοικείου δικαιοδοσίας, εἰσπράττωσιν ἀσυγχωρήτους φόρους ἢ ἐράνους, ἢ μεταχειρίζονται ἀσυγχώρητα μέσα προσαγωγῆς 1).—Μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν τιμωροῦνται οἱ κατ' ἄλλον τρόπον παραβαίνοντες τοὺς περιλαμβανομένους εἰς τὸν κανονισμὸν σωματείου τινὲς ἐπιτακτικούς ἢ ἀπαγορευτικούς ὅρους, καὶ μάλιστα ὅσον ἀποδλέπει τὴν συγκατάταξιν νέων μελῶν ἢ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ὑπαρχόντων. Π. Ν. 214. 324. 399, 2. 667.

1) νέων μελῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Περὶ ἀντιποθέσεως νομημάτων ἡγεμονικῶν, ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας μὴ ἐπιτραπέισης, καὶ ἄλλων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων.

226. "Ὅστις ἀδίκως καὶ ἐν γνώσει ἀντιποιεῖται νομήματα

ήγεμονικά, (1) καταδικάζεται: εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἰσοδυναμοῦσαν μὲ τὸ διπλοῦν τῆς εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐπιτεταμένης ζημίας, οὐδέποτε ὅμως ἐλάττωνα τῶν πεντήκοντα δραχμῶν. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 432. Νμσχδ. (1831) 190).

227. "Οστις, χωρὶς νὰ διορισθῇ νομίμως, ἀντιποιεῖται ἀρχὴν τινὰ πολιτικὴν, ἐκκλησιαστικὴν, δημοτικὴν, ἢ στρατιωτικὴν, ἢ ὅποιονδήποτε ἀξίωμα, ἢ ἐπιχειρεῖ πρῶξιν τινὰ, ἐπιτροπομένην μόνον εἰς πολιτικούς, ἐκκλησιαστικούς, δημοτικούς, ἢ στρατιωτικούς ὑπαλλήλους, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἑκατὸν μέχρι πεντακοσίων δραχμῶν. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 339. Νμσχδ. (1831) 195).

228. Ὁ φέρων δημοσίως τὴν στολὴν ἢ ἄλλο διακριτικὸν τμήμα δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρετοῦ, ἢ τὰ γμα 1), ἢ τίτλον, τὰ ὅποια δὲν ἔλαβε νομίμως, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ ἑκατὸν δραχμῶν. Π. Ν. 232, 322, 531. ΣΠΝ. 255. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 193 Γαλλ. Ποιν. Ν. 259).

4) παράσχημον

(1) Ὁδηγίαι τῶν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τῶν οἰκονομικῶν Β. γρμματαίων περὶ συντάξεως στατιστικῆς δλων τῶν ἐθνικῶν κτημάτων καὶ βασιλικῶν νομημάτων τοῦ Βασιλείου τῆς 18 Φεβρ. 1836.

Ἄρθρ. 10. Ὁ Δ' πίναξ εἶναι προσδιορισμένος διὰ τὴν καταχωρίσιν τῶν βασιλικῶν νομημάτων· ἐπειδὴ δὲ ταῦτα εἶναι ὀλιγάριθμα, πρέπει νὰ γινῇ διὰ πᾶσαν ἐπαρχίαν, καὶ ὅχι δι' ἑκάστον δῆμον, τέτταρον στατιστικὸν διὰ τοῦτο γίνεται καὶ ἡ ἐγγραφή αὐτῶν κατὰ δῆμον, καὶ ὅχι κατὰ διαφόρους θέσεις τῶν δῆμων, δηλ. καταγράφεται ὅτι τὸ δεῖνα νόμιμα ἐνοπάργει εἰς τὸν δεῖνα δῆμον, καὶ προστίθεται ἡ ἐτήσιος αὐτοῦ πρόσθετος, πηγάζουσα εἰς ἀπὸ ἐνοίκιον, εἴτε ἀπὸ τὴν διὰ λογαριασμὸν τοῦ δημοσίου καλλιέργειαν. Καὶ αὐτῶν ἡ ἀρίθμωσις γίνεται μὲ αὐξοῦντα ἀριθμὸν, λαμβανομένου τοῦ ἀκολουθοῦντος εἰς τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τῆς μιᾶς κατηγορίας τῶν νομημάτων τοῦ πρώτου διὰ τὰ τῆς δευτέρας καὶ καθ' ἑξῆς.

Βασιλικά νομήματα εἶναι·

Α. αἱ ἀλικά· — Β. τὰ δοκτά· — Γ. οἱ γαιάνθρακες· — Δ. τὰ λατομεία· — Ε. αἱ γαιωρυχίαι· — Ζ. τὰ μεταλλικά ὕδατα· — Η. τὰ ἰχθυοτροφεῖα, καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ἐκ τῶν ὁδῶν πηγάζοντα δικαιώματα. — Εἰς τὰ τῶν κατηγοριῶν τούτων ἀντικείμενα πρέπει νὰ προστεθῇ ἐν εἶδει παρατηρήσεως καὶ τὸ πιθανὸν ποσὸν τοῦ εἶδους.

(Ἴδε δὲ καὶ Νόμον 2 Δὺγ. 1864 περὶ μεταλλείων, Διατ. 29 Ἀπριλίου 1839 περὶ ἀλικῶν, Δ. 24 Μαρτίου 1839 περὶ ἰχθυοτροφείων κτλ., δι' ὧν κανονίζονται τὰ τῶν νομημάτων τούτων).

229. Εἰς εἰρκτὴν καταδικάζεται ὅστις ἀντιποιεῖται ἀρχὴν τινα μὴ ἐπιτετραμμένην εἰς αὐτόν, ἢ μεταχειρίζεται στολὴν, τὴν ὅποιαν δὲν ἔχει τὴν ἀδειαν νὰ φέρῃ, ἢ τὰ γμα 1) τι, ἢ ἄλλο διακριτικὸν σημεῖον, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ βλάψῃ ἢ νὰ ἀπατήσῃ τὸ Κράτος ἢ ἰδιώτην τινά, ἢ νὰ ἐπιτύχῃ ἄλλοις ἀθέμιτον ὄφελος. Π. Ν. 232. 322, 1. 366, 3. 396. 399. (Βαυαρ. Νρ.σχ. (τοῦ 1831) 191).

1) παράσημον

230. Ὅστις, χωρὶς νὰ ἦναι, κατὰ τὴν πολιτικὴν δικονομίαν, συγγενὴς, ὁμόδικος, ἢ δικηγόρος, ἐμφανίζεται ἀντὶ ἄλλου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἢ ἀγορεύει ἐπὶ δικαστηρίου ὑπὲρ αὐτοῦ, ἢ ἐπιχειρεῖ ἄλλας δικαστικὰς πράξεις, (1) ἢ μετέρχεται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συμβολαιογράφου, χωρὶς νὰ ἦναι ἐπιστῆμως διωρισμένος, ἢ ὑπερπεθῶ τὰ ὅρια τῆς ἀρχῆς του, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἐνδὸς μέχρις ἑξ μηνῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἑκατὸν μέχρι χιλίων δραχμῶν, καταδικάζεται δὲ προσεῖτε καὶ εἰς τὸ νὰ πληρώσῃ τὰς ἐντεῦθεν προξενηθείσας ζημίας καὶ δαπάνας. — Ἐάν δὲ τις τῶν ἡζὶ διωρισμένων δικηγόρων ἢ συμβολαιογράφων φανῇ συμμέτοχος εἰς τὴν ἀθέμιτον αὐτὴν πρᾶξιν, καταδικάζεται εἰς ποινὴν χιλίων μέχρι δισχιλίων δραχμῶν, εἰς φυλάκισιν δύο μηνῶν μέχρις ἐνδὸς ἑτοῦς, καὶ ἀπαγορεύεται εἰς αὐτὸν τὸ νὰ μετέρχεται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ εἰς διάστημα δύο μηνῶν μέχρις ὅς ἐτῶν. Ὁργ. 133. Πολ. 91. Π. Ν. 232. 476. 5. (Βαυαρ. Νρ.σχ. (τοῦ 1831) 195).

Ν. Κατὰ τὸ 230 ἄρθρον τοῦ Π. Ν. συνδυαζόμενον πρὸς τὸ ἄρθρον 91 τῆς Πολιτ. Δικον. ἐπιτρέπεται εἰς μόνους τοὺς δικηγόρους, ὁμόδικους, συζύγους, ἀνιόντας ἢ κατιόντας, ἀδελφοὺς ἢ κηδεστὰς νὰ παρίστανται εἰς τὸ δικαστήριον ἐν ὀνόματι ἄλλου· πᾶς ἄλλος δὲ ἐμφανιζόμενος ὡς πληρεξούσιος τιμωρεῖται· ἀπόπου δὲ αὐτοῦ τῆς ὑποθέσεως, ὅτι τοῖς κηδεσταῖς χορηγοῦνται ὑπὲρ τοῦ κατὰ τοῦτο δικαιώματος ἢ τοῖς ἐξ αἵματος ὁμοιοβάθεσις συγγενεσιν, ἔπεται, ὅτι τοῖς ὁμοιοβάθεσις μόνον κηδεσταῖς παρέχεται ἡ ἀδεία τοῦ παρίστασθαι ἀντ' ἄλλου, τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ σύζυγος τῆς ἐγγόνης τινός. Α. Π.

(1) Κατὰ γνωμοδότησιν τῆς Εἰσαγγ. Α. Π. τῆς 27 Ἀπριλίου 1884 δ' ἀνεῖυ πληρεξουσιότητος διορίζων ἐν ὀνόματι ἄλλου πληρεξούσιον δικηγόρον δὲν ὑπάγεται εἰς τὸ 230 ἄρθρον, διότι ὁ ἐν ὀνόματι ἄλλου διορισμὸς δικηγόρου ὑπὸ τοῦ μὴ ἔχοντος πληρεξουσιότητα πρὸς τοῦτο δὲν εἶναι πρᾶξις δικαστικὴ.

ποιν. πγ' τοῦ 36. — Ἄλλ' ἂν τις, μὴ δυνάμενος κατὰ τὸν νόμον νὰ παρασταθῇ, παρασταθῇ ἄνευ δολίας προαιρέσεως, δηλῶν ἅμα εἰς τὸ δικαστήριον τὴν ἄλλειψιν τῆς εἰς τὸ παρίστασθαι ἰδιότητος, δὲν εἶναι τιμωρητὸς, διότι οὔτε δόλος, οὔτε ἀμελεία συνοδεύει τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ. πλημμελῆμα δὲ ἀνευ δόλου καὶ ἄνευ ἀμελείας δὲν ὑπάρχει. Δ. Π. ποιν. ες' τοῦ 36.

231. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν καὶ χρηματικῇ ποινῇ τὸ πολὺ ἐκδτόν δραχμῶν τιμωρεῖται ὁ ἀντιποιούμενος, ἄνευ ἀδείας τῆς κυβερνήσεως, δημοσίαν τινὰ ὑπηρεσίαν, καὶ ἰδίως τὰ ἔργα κολλυδιετοῦ, ἐμπορομασίτου, ἱατροῦ, χειρουργοῦ, μαίας, κλητῆρος δικαστηρίου, ἢ ἄλλου δημοσίου ὑπηρετοῦ ὡταύτως καὶ ὁ ἐπεκτείνων τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀνγκύστης εἰς αὐτὸν δημοσίας ὑπηρεσίας ὑπὲρ τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας του εἰς ἔργα τὰ ὁποῖα τὸν εἶναι ἀπηγορευμένα. (1) Π. Ν. 232. 301. 532. 533. Ἐξουσ. 47. 48. (Βασιλ. Νμοσχ. (1831) 195).

(1) Κατὰ τὸ Δ. τῆς 7 Δεκεμβρίου 1834 περὶ ἀδείας τοῦ ἐπαγγελλομένου τὴν ἱατρικὴν, χειρουργίαν, φαρμακοποιίαν, κτηνιατρικὴν, ὀδοντικήν καὶ μαγειρικὴν, οἱ ἱατροί, χειρουργοί, ὀδοντισταί, κτηνίατροι καὶ μαγειροὶ, ἀλλογενεῖς ἢ παρεπιδήμοι, δὲν δύνανται νὰ ἐργάζωνται τὰ τῆς ἰδίας τέχνης εἰς κἀνένα δῆμον, εἰμὴ εἰάν δείξωσι τὸ τοῦ ἱατροσυνεδρίου δίπλωμα εἰς τὸν ἀρμόδιον νομαρχὴν καὶ λάβωσι παρὰ τούτου γενικὴν δι' ὅλον τὸν νομὸν ἀδειαν (ἄρθ. 11). ὁ δὲ τυχὸν παραβάτης τῆς διατάξεως ταύτης, ἐκτὸς τῆς παρὰ τῶν νόμων ἐπιβαλλομένης ποινῆς, κολάζεται, ἂν περιπέσῃ, καὶ ἐκ δευτέρου εἰς τὸ αὐτὸ πταίσμα, διὰ τῆς προσκαίρου ἢ καὶ παντοεινῆς τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ καταπαύσεως. (ἄρθρον 12). Κατὰ δὲ τὸ Δ. τῆς 30 Ἰαν. 1835 περὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν φλεβοτόμων εἰς τὸν μεταρχόμενον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φλεβοτόμου ἄνευ ἀδείας τοῦ κατὰ τόπον ἐπάρχου. (ἂν οὗτος χορηγῇ μετὰ προκηρτῆσεως ἐξέτασιν τοῦ ὑποψηρίου ὑπὸ τινος ἀνεγνωρισμένου ἱατροῦ ἢ χειρουργοῦ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ἱατρικοῦ ἀποδεικτικοῦ πράξεως ἐνδὸς καὶ ἡμίσεως ἐνιαυτοῦ), ἀρραμόζονται ἀναλόγως τὰ διαλαμβανόμενα ἐν τῷ 231 ἄρθρῳ τοῦ ποιν. νόμου. (ἄρθρον 6). Κατὰ δὲ τὸ Δ. τῆς 29 Μαρτίου 1835 περὶ πωλήσεως ἱατρικῶν τιμωροῦνται οἱ ἄνευ ἀδείας πωλοῦντες φάρμακα διὰ τῆς ὑπὲρ τοῦ ἄρθρου 564 ἐριζομένης ποινῆς. Ἐξουσ. 81 ἀκολουθῶς τὸ Διατ. τῆς 3 Σεπτ. 1861 περὶ κανονισμοῦ τῶν φαρμακείων, δι' οὗ ἀρρίζονται λεπτομερῶς τὰ τῆς χορηγήσεως ἀδειῶν πρὸς σύστασιν φαρμακείων ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ, τὰ περὶ μαθητῶν καὶ βοηθῶν (συμφώνως πρὸς τὸ περὶ κανονισμοῦ τῶν τοῦ φαρμακευτικοῦ σχολείου μαθητῶν Διατ. τῆς 21 Ὀκτ. 1856), τὰ περὶ καθηκόντων τοῦ προσωπικοῦ τῶν φαρμακείων, καὶ τὰ περὶ ἐπιθεωρήσεως τῶν φαρμακείων καὶ φαρμακιοποιείων, μέν' ὃ ἐπῆλθεν ὁ ἀκόλουθος νόμος:

Ν. ΦΜΒ' τῆς 25 Ἀπριλίου 1880 περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν διαταγῶν τοῦ περὶ ἀδείας συστάσεως φαρμακείων καὶ περὶ τοῦ ἐπαγγελλομένου τῆς ἱατρικῆς Β. Δ. τοῦ 1834.

1. Ἀδεία πρὸς σύστασιν φαρμακείου χορηγεῖται μόνον ὑπὸ τοῦ ὑπο-

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 231 προδήλως συνάγεται ὅτι τοῦτο τιμωρεῖ τὸν ἄνευ αἰτίας τῆς κυβερνήσεως ἀντιποιοῦμενον τῆς ἐξασκήσεως τῶν ἐν αὐτῷ ἀνα-

γῶν τῶν Ἑσωτερικῶν μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τῆς ἀρμόδιας διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ ἱατροσυνηδρίου, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναλογίας, ἣν ὀρίζει τὸ ἀπὸ 5 Σεπτ. 1861 Β. Δ. περὶ κανονισμοῦ τῶν φαρμακείων.

2. Ἡ κατὰ παράδασιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου διδωμένη αἰτία εἶναι ἄκυρος· τὴν ἀκυρότητα δὲ ταύτης ἀπαγγέλλει μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς δι' ἀποφάσεως τοῦ ὁ αὐτὸς ὑπουργὸς ἢ αὐτεπαγγέλτως ἢ συνεπείᾳ μνημοσίου, καὶ διατάσσει τὴν κοινοποίησιν αὐτῆς εἰς τὸν λαβόντα τὴν αἰτίαν ἐπὶ ἀποδείξει.

3. Ὅστις μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ μνημονευομένης ἀποφάσεως ἐπιμένει νὰ διατηρῇ τὸ φαρμακεῖον, θεωρεῖται ὡς ματεργόμενος τὸ ἐπάγγελμά του ἄνευ αἰτίας τῆς ἀρχῆς καὶ τιμωρεῖται μὲν συλακιστὴν τριῶν μηνῶν μέχρις ἑνὸς ἔτους, ὑπόκειται δὲ καὶ εἰς πᾶσαν ἀποζημίωσιν τῶν ἐκ τῆς πράξεως τοῦ ζημιωθέντων, ἄνευ δικαίωματος ἀναγωγῆς κατὰ τοῦ δημοσίου.

4. Ὁ ἀρμόδιος νομάρχης, ἑπαρχος, ἢ ἀστυνόμος ἔχει τὸ δικαίωμα ἐν περιπτώσει παραβάσεως τοῦ προηγουμένου ἄρθρου νὰ προβῇ εἰς τὴν σφράγισιν τοῦ φαρμακείου, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐν αὐτῷ εὑρισκομένων σερμάκων καὶ ἄλλων ἐργαλείων, συντασσομένης ἐκθέσεως κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 173 καὶ 174 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καὶ ἀναγγέλλει τὴν παράδασιν εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα, πρὸς ὃν διαβιβάζεται καὶ τὴν ἐκθεσὶν τῆς σφραγίσεως καὶ πᾶν ἄλλο σχετικὸν ἔγγραπτον διὰ τὴν περαιτέρω καταδίωξιν τοῦ κατηγορουμένου.

5. Ὁ εἰσαγγελεὺς μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐκθέσεως τῆς συνταχθείσης περὶ τῆς σφραγίσεως προβαίνει, ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν ἀναγκασίαν προεισπραγικὴν ἀνάκρισιν καὶ ἐνεργεί κατὰ τὰ λοιπὰ, συμψύκτως πρὸς τὰ ἄρθρα 160, 161 καὶ ἑπ. τῆς Ποιν. Δικονομίας.

6. Ἐάν ὁ κατηγορούμενος ἀπολυθῇ τῆς κατηγορίας διὰ βουλευματος ἐριστικοῦ ἢ ἀθωωθῇ δι' ἀποφάσεως τῶν πλημμελειδικῶν, ἐπιτρέπεται διὰ τοῦ βουλευματος ἢ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἢ ἀποσφράγισις καὶ ἡ ἀπόδοσις ὅλων τῶν σφραγισθέντων, ἥτις γίνεταί συντασσομένης ἐκθέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 174 τῆς Ποιν. Δικ., ἀλλὰ δὲν ἀναίρετ τὰ διοικητικὰ ἀποτελέσματα τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος νόμου ἀποφάσεως. Ἐάν δὲ καταδικασθῇ, διατάσσεται ἡ ἐκπύησις μόνον τῶν σφραγισθέντων φαρμάκων, τῶν ἐργαλείων καὶ λοιπῶν ἀντικειμένων, ὅσα ἔχρησμευσαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πλημμελήματος κατὰ τὸ ἄρθρον 333 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

7. Ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅπως καὶ ὁ ἀνακριτὴς, ἔχει διὰ τὰ εἰς φθορὰν ὑποκειμένα ἐκ τῶν σφραγισθέντων τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 34 καὶ 35 τῆς ποινικῆς διατάξεως διαγραφόμενα δικαίωματα.

8. Οἱ κατὰ παράδασιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1835 Β. Διαιτ. ἀποπειροῦμενοι ἐργα φαρμακοποιῶν φαρμακείων τιμωροῦνται μὲ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ παρόντος νόμου ὀριζομένην ποινὴν ἐν ὑποτροπῇ δὲ ἀπαγγέλλεται διὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ ἡ διὰ παντός ἀνάκλησις τῆς τοῦ τῆς ἐξασκήσιν τοῦ ἐμπορίου τῶν αἰείας.

εφευρόμενων επαγγελματιῶν ὡς ἀφορώμενων εἰς ὑπηρεσίαν ἀπειλούμενων τῇ κοινῇ καὶ οὐχὶ ὡς επαγγελματιῶν περιδεχόμενων δημοσίαν ἀρχήν. Τότε δὲ γίνεται ἐπὶ καταδηλότερον ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 227, ὅπερ τιμωρεῖ ἰδίως καὶ αὐστηρότερον τοὺς ἀντιποιουμένους ἄνευ νομίμου διορισμοῦ ἀρχῆς πολιτικῆς, ἐκκλ. κτλ. ὅθεν καὶ τοὺς ἀντιποιουμένους τῶν καθηκόντων νοσηριακοῦ ἢ ὑγειονομικοῦ ἱατροῦ ὡς ὑπαλλήλων τῆς κυβερνήσεως. Ἄρα τιμωρητέος ὁ ἰατρός ἄνευ τῆς νενομισμένης ἀδείας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 231. Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 42, 37 τοῦ 54, 75 τοῦ 64, 23 τοῦ 62. (Contra Α. Π. ποιν. ΡΠΘ' τοῦ 38, καθ' ἣν τὸ ἀρθ. 231 λέγειν ἵνα τὸ ἐν νοσ. ἱατρὸν διωρισμένον ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ὡς δημόσιον ὑπάλληλον, ἀλλὰ καταδήλως σφάλῃται). — Τὸ ἀρθρον 231 δὲν ἀπαίτει τὴν συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπον ἐξάσκησιν τῶν ἔργων ἱατροῦ, χειρουργοῦ κτλ., ὅπως ἐπιβλήθῃ ἡ ἐν αὐτῷ τιμωρία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀρθ. 533, ὃ τιμωρεῖ τοὺς μ. ε. τ. ε. ρ. σ. μ. ε. ν. ο. υ. ς. ἐπὶ τῇ δευμ. ἄνευ ἀδείας. Α. Π. ποιν. 176 τοῦ 88. (Ἀλλὰ προδήλως καὶ τὸ ἀρθ. 231 προτίθεται νὰ τιμωρῇ τοὺς ἐπὶ κέρδει ἀσκούντας ἱατρικὰ ἔργα, οὐχὶ δὲ τοὺς ἐξ ἀπλῆς φιλανθρωπίας παρέχοντας ἱατρικὰς ὑπηρεσίας εἰς ἀνδρείς νοσοῦντας, ἐπικαλεσαμένους τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν).

232. Πᾶσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἀρθρων 227—231, ἀφοῦ γενῇ τελεσίδικος, πρέπει νὰ δημοσιεύεται μὲ ἐξέδοα τοῦ καταδικασθέντος διὰ τινος ἐγγωρίου ἐφημερίδος, προσδιωρισμένης παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου, ἢ δι' ἄλλου περιοδικοῦ φύλλου. — Πρέπει προσέτι νὰ ποδοθεῖται καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀντιποιήσεως συναγθέντα.

233. Εἰς φυλάκισιν τριῶν μέχρι δεκατεσσάρων ἡμερῶν καταδικάζεται ὅστις ἄνευ ἰδιαίτερας ῥητῆς ἀδείας περιάπτει εἰς ὅποιανδήποτε ἐπιχειρήσιν ἢ κατάστημα τὰ ἐνδύματα τοῦ Βασιλέως, τῆς συζύγου αὐτοῦ, τοῦ διαδόχου τῆς Βασιλείας, ἄλλου τινὸς μέλους τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ἢ τοῦ διέποντος τὴν Βασιλείαν, ἢ μεταχειρίζεται ἐπὶ τούτῳ τὰς βασιλικὰς ὑπογραφάς, τὰ σύμβολα τοῦ Βασιλέως, καὶ τὴν στολὴν τῆς θερμείας τοῦ. Π. Ν. 531. (Βαυαρ. Νμογδ. (τοῦ 1831) 131).

9. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύει τὸ ἀπὸ 5 Σεπτεμ. 1861 Β. Διάτ. καὶ πῶς διατάξει, ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον, καταργεῖται.

*Ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἱατροὺς σημειώτεον, ὅτι διὰ τοῦ ψηφίσματος τῆς 8 Δεκεμβρίου 1862 κατηργήθησαν αἱ τῶν διδασκτῶν τῆς ἱατρικῆς πρακτικαὶ ἐξετάσεις ἐνώπιον τοῦ ἱατροσυνεδρίου, ἀντικατασταθεῖσαι δι' ἐξετάσεων πρακτικῶν ἐνώπιον τοῦ ἑτέρου τῶν ἐξεταστικῶν τμημάτων τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς, ὡρίσθη δ' ἐπὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν διαδίδεται διὰ τῆς Πρυτανικῆς εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκπαιδεύσεως, ἵνα ἐκδώσῃ τὴν ἀδειαν τοῦ ματρίκῃ εἶναι τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα.

Προσθετέον ὅτι ἡ ἀντιποιήσις τῶν λοιπῶν ἐπιτηδευμάτων τιμωρητέα ὡς πτασματικὴ παράβασις δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 533.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Περὶ παραχαράξεως, κидοηλίας, καὶ ἄλλων ἀξιοποίνων πράξεων ὡς πρὸς τὸ νόμισμα. (1)

234. "Ὅστις καθ' εἰσὸνδὴποτε τρόπον παραποιεῖ ἀθεμίτως νομίσματα, μὴ ἀπαγορευθέντα ἐντὸς τοῦ Βασιλείου, (2) τιμωρεῖται ὡς παραχαράκτης. — 1. μὲ δεσμὰ μὲν πρότκαιρα, ἐὰν κατασκευάσθωσαν χρυσᾷ ἢ ἀργυρᾷ νομίσματα κατωτέρας ἐσωτερικῆς ἀξίας, παρὰ τὴν ὅποιαν ἔχουν τὰ γνήσια τοῦτου τοῦ εἶδους νομίσματα. — 2. μὲ εἰρκτὴν δέ, ἐὰν παραποιήσθωσαν χάλκινα νομίσματα, ἢ ἐὰν τὰ παραποιηθέντα χρυσᾷ ἢ ἀργυρᾷ θέν ἔχωσιν ἐσωτερικὴν ἀξίαν ἑλάττωτα τῆς τῶν γνησίων νομισμάτων τοῦ εἶδους τοῦτου. (3) — Εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν δὲ τῆς ποινῆς θεωρεῖται ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία, ἐὰν ὁ παραχαράκτης ἔβαλε τιμὴντ εἰς κυκλοφορίαν τοιαῦτα παραποιημένα νομίσματα. 1) Π. Ν. 112, 237, 240, 245, 246, 396. Ποιν. 2, (Βαυαρ. Νητγδ. (1831) 196).

Ν. Οὐσιώδες στοιχεῖον τῆς παραχαράξεως εἶναι ἡ κατ' ἀπομίμησιν γνησίων νομισμάτων κατασκευὴ μὴ γνησίων ἐπὶ σκοπῷ κυκλοφορίας αὐτῶν.

(1) Ν. ΑΡΞΗ' τῆς 27 Μαρτίου 1884 περὶ ἀποκλειστικοῦ δικαιώματος κατασκευῆς, εἰσαγωγῆς καὶ πωλήσεως τῶν χημικῶν πυρείων (φωτφόρων) εἰς τὸ Κράτος.

7. Οἱ παραποιούντες ἢ ἀπομιμούμενοι τὰ δια Β. Διαιτ. καθορισθόσμενα διακριτικὰ σημεῖα τῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου πωλουμένων χημικῶν πυρείων τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν ἀπὸ 8 ἡμερῶν μέχρις ἐνδὸς ἔτους, ὡς αὐτοεργοί· οἱ δὲ ἐν γνώσει πωλοῦντες χημικὰ πυρεῖα, φέροντα παραποποιημένα διακριτικὰ σημεῖα, ὡς συνεργοί.

(Ὁ νόμος ΑΣΚΓ' τῆς 19 Ἰουλίου 1885, δι' αὐτὴν ἐπετράπη εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἡ δια Β. Δ. κατάργησις τοῦ ΑΡΞΗ' νόμου, κατηργήθη διὰ τοῦ νόμου ΑΥΠΗ'. Ὅθεν ὁ νόμος ΑΡΞΗ' ἰσχύει).

(2) Ἀπαγορευμένα νομίσματα λογίζονται παρ' ἡμῖν τὰ ἐκτὸς κυκλοφορίας τιθέντα Τουρκικὰ (κατὰ Διαιτ. τῆς 17 Αὐγ. 1833), τὰ ξένα χαλκονομίσματα καὶ ξένα ψιλὰ νομίσματα (Διαιτ. 8 Φεβρ. 1833). Ὅρα καὶ Ν. ΣΔ' 10 Ἀπρ. 1867 περὶ νομισματικοῦ συστήματος ἀρθ. 16.

(3) Ἡ ἀνευ σκοποῦ ἀπάτης ἐπαργύρωσις ἢ ἐπιχρύσωσις κυκλοφορουμένων νομισμάτων, ἢ κατασκευὴ πορπῶν νομισματοειδῶν, ἢ κατασκευὴ ἐκ μεταλλοῦ χαρτοπαικτικῶν συμβόλων ἢ ψηφιδῶν μὴ διακρινομένων δι' εὐγνωρίστων χαρακτηριστῶν νομισμάτων τιμωρεῖται ὡς πταίσμα κατὰ τὸ ἀρθρον 676 τοῦ Ποιν. νόμου.

ὅθεν καὶ μὴ διαστείλάντων τῶν ἐνόρκων ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ ἀξία τῶν παραποιηθέντων νομισμάτων ἦν ἐλάσσων ἢ μὴ τῆς ἐσωτερικῆς ἀξίας τῶν γνησίων. ἀλλὰ δεχθέντων ἀπλῶς ὅτι ἡ ἀξία τῶν παραποιηθέντων δὲν ἦτο ἐλάσσων τῆς τῶν γνησίων, ἡ πρᾶξις εἶναι τιμωρητέα. Δὲν καθίσταται δὲ τῆν ἐνυμνηγορίαν ἀτελῆ ἡ παράλειψις τῶν ἐνόρκων νάπαντήσῃσι περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀξίας τῶν νομισμάτων, διότι τὰ παραποιηθέντα νομίσματα δὲν δύναται νὰ ἔχῃσιν ἄλλην πλὴν τῆς ἐσωτερικῆς ἀξίας. Δ. Π. ποιν. 120 τοῦ 89.

235. Ὅστις ἀλλοιόνοι κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀξίαν νομίσματα μὴ ἀπηγορευμένα εἰς τὸ Βασιλεῖον, καὶ βάλλει εἰς κυκλοφορίαν τοιαῦτα νενοθευμένα, τιμωρεῖται ἐπὶ κίβδηλεια. — 1. μὲ εἰρκτήν, ἐὰν ἡ ἀλλοίωσις τῶν γνησίων νομισμάτων ἔγινε διὰ περικοπῆς, διατρυπήσεως, ἢ δι' ἄλλων τοιούτων μέτρων. — 2. μὲ δεσμὰ πρὸς καιρά. ἐὰν ἡ ἀλλοίωσις ἔγινε κατὰ τρόπον ἀπατηλότερον καὶ δυσκολώτερον νὰ γνωρισθῇ. (1) Ποιν. 2. Π. Ν. 112. 237. 240. 396. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. (1831) 341.

236 Μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅστις παραποιεῖ καὶ κίβδηλεύει τὰ ἀπηγορευμένα εἰς τὸ Βασιλεῖον νομίσματα, καὶ βάλλει εἰς κυκλοφορίαν τὰ παραχαρᾶγμένα ἢ κίβδηλα ταῦτα νομίσματα. Ποιν. 2. Π. Ν. 112. 234. 235. 237. 396.

237. Μεγάλη καὶ ἀπατῶσα ὁμοιότης τῶν παραχαρᾶγμένων ἢ κίβδηλων νομισμάτων μὲ τὰ γνήσια καὶ ἀνθέστα ἵσχυται

(1) Ν. ΑΧΚΕ' τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887 περὶ τελῶν χαρτοσήμου.

64. Ὁ κατασκευάζων κίβδηλον χαρτόσημον (σφραγιστὸν χάρτην καὶ κινητὸν ἐπίσημα) ἢ παραποιῶν τὴν εἰδικὴν ἐπισφράγισιν τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 235 τοῦ ποιν. νόμου, ἐπαρμόζοντα δ' ἀναλόγως καὶ τὰ ἄρθρα 238—246 τοῦ αὐτοῦ νόμου εἰς τοὺς ἀνευ ἀδείας κατασκευάζοντας σφραγιστήρας καὶ εἰς τοὺς συμπράττοντας εἰς τὴν παραποίησιν ἢ τὴν διάδοσιν τοῦ νόθου χαρτοσήμου. — Ὁ ἀνευ ἀδείας κατασκευάζων, εἰσάγων ἔξωθεν, διαδίδων ἢ καὶ ἀπλῶς κατέχων χάρτην ἐμπεριέχοντα τὸ ἐν ἄρθρῳ 3 ὑδᾶτινον σημεῖον, τιμωρεῖται διὰ φυλάκίσεως μέχρις ἑξ μηνῶν. Ὁ δὲ χάρτις δημεύεται.

Ν. Χ'Γ' τῆς 24 Μαΐου 1860 περὶ γραμματοσήμου.

9. Ὅστις κατασκευάζει ἀθεμίτως γραμματόσημον ἢ τίθῃσι τοιοῦτον εἰς κυκλοφορίαν τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 51 τοῦ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1836 νόμου περὶ χαρτοσήμου. (Σημειωτέον ὅτι τὸ ἄρθρον 51 τοῦ νόμου τῆς 14 Δεκ. 1836 ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἀνωτέρω καταχωρισθέντος ἄρθρου 64 τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' περὶ τελῶν χαρτοσήμου).

εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 234, 235 ἀριθ. 2. καὶ τοῦ ἄρθρ. 236 ὡς ἰδιαίτερα ἐπιβαρυντικῇ περιστάσει. Ποιν. 2. Π. Ν. 264.

238. Ὅστις, σκοπεύων νὰ παραποιήσῃ μεταλλικὰ νομίσματα, εἴτε ἀπηγορευμένα, εἴτε μὴ, προμηθεύεται τὰ πρὸς τοῦτο συντείνοντα ἐργαλεῖα, ἐὰν δὲν ἔκαμεν εἰσέτι χρῆσιν αὐτῶν, τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπειράς. Ποιν. 2. Π. Ν. 47. 49. 50. 113. 239. 260.

Ν. Μὴ ὀρίζοντος τοῦ νόμου τίνα τὰ εἰδικῶς συντείνοντα πρὸς παραποίησιν ἐργαλεῖα, ἐπειτα, εἰ ἡ ἐκτίμησις τοῦτου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς κρίσεως τοῦ δικάζοντος δικαστοῦ. Δ. Π. ποιν. 76 τοῦ 43.

239. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐξ μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις εὗρεθῃ ἔχων νομισματοσήμεντρα, τύπους, ἢ ἄλλα εἰς νομισματοκοπίαν πρόσφορα ἐργαλεῖα, καὶ δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ πιθανὴν ἀναίτιόν τινα τῆς τριαύτης κατοχῆς ἀφορμὴν. Ποιν. 2. Π. Ν. 238. 260. (Βασαρ. Ποιν. Ν. 430. Νῦσχδ. (1831) 200 § 2).

240. Ἐπίσης μὲ τὸν παραχαράκτην καὶ κιβδηλοποιὸν τιμωρεῖται ὅστις διδὲι ὁδηγίαν ἢ διδακταλίαν περὶ τοῦ παραχαράττειν ἢ κιβδηλεύειν ὅστις, συνεννοημένος μὲ παραχαράκτας ἢ κιβδηλοποιούς, κατασκευάζει δι' αὐτούς, ἢ τοὺς προμηθεύει νομισματοσήμεντρα, τύπους, ἢ ἄλλα εἰς τοῦτο πρόσφορα ἐργαλεῖα 1) καὶ ὅστις κατὰ παρομοίαν συνεννόησιν βάλλει εἰς κυκλοφορίαν τὰ παραχαραγμένα ἢ κιβδηλὰ νομίσματα. Ποιν. 2. Π. Ν. 57. 72. 234 ἐ. 241. 260. (Βασαρ. Ποιν. Ν. 346. Νῦσχδ. (1831) 201 § 1).

1) ἢ ὕλικόν,

Ν. Τοῦ νόμου μὴ προσδιορίζοντος τὰ εἰδικῶς πρὸς τὸ ἔργον συντείνοντα ἐργαλεῖα, ἢ περὶ τοῦ προσφόρου αὐτῶν ἐκτίμησις ἤρτηται ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ, δυναμένου νὰ ζητήσῃ πρὸς τοῦτο καὶ τὴν γνώμην πραγματογνωμόνων. Δ. Π. ποιν. 76 τοῦ 43.

241. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐξ μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις, ἂνευ μὲν συνεννοήσεως μετὰ τινος παραχαράκτου ἢ κιβδηλοποιοῦ, ἀλλὰ καὶ ἂνευ ἐπιταγῆς ἀρμοδίας τινὸς ἀρχῆς, κατασκευάζει νομισματοσήμεντρα ἢ ἄλλα εἰς νομισματοκοπίαν πρόσφορα ἐργαλεῖα, ἢ τὰ παραδίδει εἰς ἄλλον παρὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην. Ποιν. 2. Π. Ν. 240. 260.

242. "Οστις, ἔχων γινῶσιν τινος παραχαράξεως ἢ κιβδηλείας, ἢ τοῦ τόπου, ὅπου εἶναι ἐναποτεθειμένα τὰ τοιαῦτα νομίσματα, ἢ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τὰ διαδίδουσι, δὲν ἀναγγέλλει τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀρχὴν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἀφοῦ ἤθελε πληροφορηθῆ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν, ἐὰν δὲν ᾔναι ἐξ ἐκείνων, περὶ ὧν διέλαβε τὸ ἄρθρον 130 ἐδάφ. 3. Ποιν. 2. 150. Π. Ν. 260. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 138).

243. Τὰ εἰς παραχάραξιν ἢ κιβδηλείαν συντείνοντα, εἰν νομισματοσήμεντρα, τύποι, σκεύη, ἢ ὕλη, καθὼς καὶ αὐτὰ τὰ παραχαγαγμένα ἢ κιβδηλὰ νομίσματα, δημεύονται. Ποιν. 2. Π. Ν. 20, 260.

244. "Οστις ἔδωκεν εἰς κιβδηλὰ ἢ δυσφημισμένα μεταλλικὰ νομίσματα, ἢ εἰς γνήσια μὲν καὶ μὴ δυσφημισμένα, ἀξιζόντι ὁμῶς ὀλιγώτερον, τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν γνησίῳ, ἢ ἐν χρήσει ἢ πλειότερον ἀξιζόντων νομισμάτων, καὶ βάλῃ ταῦτα εἰς κυκλοφορίαν, ἐὰν τὸ ὅποσον ἔλαβεν ἐντεῦθεν κέρδος ὑπερβαίνει τὰς ἑκατὸν δραχμάς, τιμωρεῖται μὲ εἰρκτὴν, εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην περίπτωσιν μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐξ μηνῶν. — "Ο ἐνοχος καταδικάζεται προσέτι καὶ εἰς τὸ ν. ἀ. π. λ. ρ. 73 τὴν τετραπλὴν ἀξίαν 1) τοῦ κέρδους, ὅπερ ἀπηλαυσεν ἀποδεδειγμένως. Ποιν. 2. Π. Ν. 112. 396. 676.

1) εἰς τὴν ποινὴν τῆς τετραπλασίας ἀξίας

245. Μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν τιμωρεῖται, ὅστις ἄνευ συνεννοήσεως μετὰ τοῦ παραχαράκτου ἢ κιβδηλοποιτοῦ λαμβάνει δι' ἀνταλλαγῆς καὶ ἐξοδεύει ἐν γνώσει παραχαγαγμένα ἢ κιβδηλὰ νομίσματα, ἢ εἰσάγει, ἢ διαδίδει ἀπηγορευμένα. Ποιν. 2. Π. Ν. 234. 246. 260. 678. (Βαυερ. Ποιν. Ν. 428).

Ν. Τὰ περὶ ὧν τὸ ἄρθ. 245 ἀπηγορευμένα γνήσια νομίσματα δὲν δημεύονται, ἅτε τοῦ ἄρθ. 243 ἐπιβάλλοντος τὴν δήμευσιν εἰς μόνον τὰ εἰς παραχάραξιν ἢ κιβδηλείαν συντείνοντα. Δ. Π. ποιν. ΟΔ' τοῦ 36. — "Η ποινὴ τῆς διαδόσεως ἀπηγορευμένων γνησίων νομισμάτων δὲν ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς πρημεθεύοντας δοάκις ἐκουσίως λαμβάνει τις αὐτὰ ὡς ἐμπόρευμα πρὸς εἰσγωγὴν. Δ. Π. ποιν. 34 τοῦ 35.

246. "Οστις ἐξοδεύει ἐν γνώσει παραχαγαγμένα ἢ κιβδηλὰ νομίσματα, τὰ ὅποια ἔλαβεν ὁ ἴδιος ὡς πληρωμὴν εἰς ἄλλαν

περιπτώσεις παρὰ τὴν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον διαλαμβάνομένην, τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν, ἀποτελοῦσαν τὴν τετραπλὴν τιμὴν τῶν ἐξοδευθέντων, οὐδέποτε ὅμως κατωτέραν τῶν εἰκοσι δραχμῶν. Ποιν. 2. Π. Ν. 234. 245. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 248).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Περὶ πλαστογραφίας.

Α'. Ἐν γένει.

247. Ἐντοχὸς πλαστογραφίας καθίσταται ὅστις ἐκδίδει ἔγγραφα ἐν ὀνόματι ἄλλου καὶ ὥς νὰ ἦσαν παρ' αὐτοῦ τοῦτου ἐκδοσμένα, ὅστις μιμεῖται εἰς τι ἔγγραφον τὴν ὑπογραφήν ἢ τὴν σφραγίδα ἄλλου, (1) ἢ καταχρᾶται ταύτας εἰς νόθον τι ἔγγραφον μὴ ἐκδοσόμενον παρ' ἐκείνου, καὶ ὅστις παραμορφώνει τὴν ἐννοίαν γνησίου τινὸς ἐγγράφου, μεταβάλλων, προσθέτων, ἢ ἐξαλείφων λέξεις, γράμματα, ἀριθμούς, ἢ σημεῖα στίξεως. Π. Ν. 112. 191. 214. 221. 228. 248 ἔ. 256. 259. 261. 264. 396. 424. Πολ. 435. 436. 453 ἔ. Ποιν. 316 ἔ. ΣΠΝ. 246 (Βαυαρ. Νμογδ. (1831) 206).

Ν. Ἀναμφίβολον ὅτι κατὰ τὰς γενικὰς τοῦ ποιν. δικαίου ἀρχὰς καὶ ἐν τῇ πλαστογραφίᾳ, ὥς ἐν παντὶ ἄλλῳ ἀδικήματι, ἀπαιτεῖται ἡ δολία προαίρεσις τοῦ αὐτουργοῦ πρὸς σκοπὸν τῆς προσβολῆς δικαιώματος ἄλλου. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 86. Ἀλλὰ δύναται νὰ ὑπάρξῃ δολία προαίρεσις καὶ ἀνευ τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ δολίου σκοποῦ ἢ τῆς ἰδιωφελείας τοῦ αὐτουργοῦ. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 86. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 55 ἐν τῷ δρω πλαστὰ ἐμπεριέχεται τὸ στοιχεῖον τῆς γνώσεως. Οὐδαμῶς δ' ἀπαιτεῖται πρὸς ὑπάρξιν πλαστογραφίας πρόθεσις ἀθεμίτου βλάβης τοῦ καθ' οὗ ἀπευθύνεται καὶ ὥφελος τοῦ αὐτουργοῦ ἢ ἐπέλευσις τοιούτου ἀποτελέσματος κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. 59 καὶ 157 τοῦ 89, διότι ἡ ἀθέμιτος ὥφελει καὶ ἡ βλάβη δὲν εἶναι στοιχεῖον τῆς πλαστογραφίας, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπιβαρυντικὴ αἰτία αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 69. — Ἡ πλαστογραφία δὲν θεωρεῖται ἀξιοποινος, ὁσάκις το πλαστογραφὸν ἔγγραφον ἦν ἐξ ἀρχῆς ἀπολύτως ἄκυρον, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ πλαστογραφία δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπακολούθημά τι ἐπ' ὥφελειᾳ ἢ βλάβῃ τοῦτου ἢ ἐκείνου, ὅθεν οὐδ' ἐγκληματικὸν χαρακτηρεῖται. Α. Π. ποιν. 108 τοῦ 49. Ὅθεν καὶ ἡ ἐπὶ βλάβῃ ἐξεσμένης ἐγγραφῆς νέα ἐγγραφή ἐν τῷ πινακίῳ

(1) Προϋποτίθεται ὅτι ἡ σφράγις ἀποτελεῖ οὐσιώδη μέρος τοῦ κύρους τοῦ ἔγγραφου. Ἄλλως δὲν ὑπάρχει πλαστογραφία, ἀλλὰ παράνομος σφράγις τιμωρουμένη κατὰ τὸ ἄρθρον 261.

ὁποῦστος πρὸς ματαίωσιν τῆς ἀνατροπῆς, οὐσα δυνάμει τῶν ἄρθρων 389 καὶ 441 τῆς πολ. δικον. πάντῃ ἄκυρος καὶ ἐπομένως μὴδὲν ἀποτελεσμα ἔχουσα, δὲν ἀποτελεῖ πλαστογραφίαν. Δ. Π. ποιν. 44 τοῦ 83. Ἀλλὰ καὶ τὴν Δ. Π. ποιν. 96 τοῦ 51 τοῦ νόμου μὴ ἀπαιτοῦντος νὰ ἐπιβῇ ἐκ τῆς πλαστογραφίας πραγματικὴ βλάβη, διότι ἀρκεῖ καὶ μόνον τὸ δυνατόν τῆς βλάβης, γενομένης ἐνάρξεως ἐκτελέσεως τῶν πλαστογραφημένων διπλοτύπων, καίτοι ἄκυρων, ὑπάρχει: πλαστογραφία. Κατὰ δὲ τὴν Δ. Π. ποιν. 123 τοῦ 77 στοιχείον τοῦ ἀδικήματος τῆς πλαστογραφίας εἶναι ἡ πιθανότης ζημίας προελευσμένης ἐκ τῆς νοθεύσεως τοῦ ἐγγράφου. Ὅθεν καὶ ἂν εἰ ὑπεγράψαντες τὴν ὡς πλαστὴν θεωρηθεῖσαν κατασχέτηριον ἔκδοσιν μάρτυρι δὲν ἦσαν ἐνθλίκες, δὲν ἐπιταί ἐκ τούτου, ὅτι ἡ ἔκδοσις αὕτη δὲν εἴδυνετο νὰ προσηνέσῃ ζημίαν τινὰ τῷ ἐνδιαφερομένῳ τρίτῳ, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ λόγος οὗτος τῆς ἀκυρότητος, καὶ ἀληθῆς ὑποτιθέμενος, δὲν εἶναι καταφανής, ὥστε ἄδηλον εἶναι ἂν θὰ περιήρχετο εἰς γνώσιν τοῦ ἐνδιαφερομένου νὰ τὴν ἐπικαλεσθῇ, ἀλλὰ καὶ ἔπρεπε νὰ προταθῇ καὶ γίνῃ δεκτὸς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ταυτέστιν ἐν δίκῃ, ἣν θὰ ὑπερχεῖτο νὰ ἐγείρῃ ἐπὶ τούτῳ ὁ ἐνδιαφερομένος, δὲν δύναται δὲ νὰ ἦ καὶ βέβαιον ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι κατ' αὐτὴν ὁ εἰρημένος διάδικος ἤθελε νικήσῃ, καθ' ὅσον ἠδύνατο καὶ νὰ ἡττηθῇ ὑπὸ τοῦ κρᾶτος ἀπροβλέπτων δικονομικῶν ἐναστάσεων. Ὅθεν ἡ ἀνελικότης τῶν ὑπογραφάντων μαρτύρων δὲν ἀπαιτᾷ τῆς ποινῆς τὸν πλαστογραφῆσαντα. Δ. Π. ποιν. 123 τοῦ 77. Ἀναλυτικώτερον τὸ Ἐρετὶον Ναυπλίας διὰ τοῦ βουλευμάτος αὐτοῦ 289 τοῦ 83 εἶπεν ὅτι πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ἀδικήματος τῆς πλαστογραφίας ἀπαιτεῖται 1) ἡ διὰ γραφῆς ἀλλοίωσις τῆς ἀληθείας ἐπὶ σκοπῷ βλάβης ἄλλου καὶ 2) τὸ ἐνδεχόμενον τοῦλάχιστον τῆς βλάβης τῶν τῆς, διότι, ὅταν ἦναι ἀδύνατον νὰ πηγάζῃ βλάβη (ὕλική ἢ θῆκῃ) ἐκ τῶν πράξεως, οὐδ' ἀδικήμα δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἅτε τοῦ νόμου τιμωροῦνται ὡς ἀδικήματα μόνον τὰς δυναμένας νὰ βλάψωσι τὴν κοινωνίαν πράξεις. Διὸ ἂν ἦναι ἀδύνατον νὰ ἐπιβῇ βλάβη, ἡ μετ' ἐγκληματικῷ σκοποῦ ἀλλοίωσις τῆς ἀληθείας διὰ τῆς γραφῆς ἀποτελεῖ μὲν ἐκδήλωσιν τοῦ σκοποῦ ταύτου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀδικήμα τιμωρητὸν ποινικῶς. — Εἰς τὴν τῆς πλαστογραφίας πρᾶξιν δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς τελείωσιν αὐτῆς ὡρισμένον τι ἀποτέλεσμα, ἀναγκαῖον ὅμως στοιχείον τῆς πράξεως ταύτης ἰδίως ἐπὶ πλαστογραφίας εἰς ἰδιωτικὰ ἐγγράφα παρεκτικὰ δικαιωμάτων ἢ ἀναγνωριστικὰ ὑποχρεώσεων ἐστὶν ὁ σκοπὸς τῆς βλάβης ἄλλου ἢ ὠφελείας ἑαυτοῦ. Δ. Π. ποιν. 76 τοῦ 77, διότι ἀνευ σκοποῦ ὠφελείας ἡ βλάβη δὲν ὑπάρχει κολάσιμος πρᾶξις. Δ. Π. ποιν. 87 τοῦ 46. — Ἡ ἔκδοσις ἐγγράφου ἐν ὀνόματι ἄλλου ὡς εἰ ἦτο ὑπ' αὐτοῦ τούτου ἐκδοσὶς ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν καὶ αὐτοτελῆ περιπτώσιν τῆς δι' ἀπομιμήσεως τῆς ὑπογραφῆς· ἀλλ' ὅμως δὲν ἀποκλείεται ὑπὸ τοῦ 247 ἄρθρου ἡ συνδρομὴ ἀμφοτέρων τούτων τῶν περιπτώσεων, εἰδ' ἂν αὐτὴ ἢ μίᾳ τῶν ἑτέρων. Δ. Π. ποιν. 79 τοῦ 81. Ἐκ δὲ τῶν σφῶν ζυμᾶται τὸ νόμου ἀριδῆλως προκύπτει, ὅτι ἡ μίμησις τῆς γραφῆς ἢ τῆς ὑπογραφῆς ἄλλου οὐδαμῶς ἀποτελεῖ ἀναγκαῖον στοιχείον τῆς δι' ἐκδόσεως ἐγγράφων ἐν ὀνόματι ἄλλου πλαστογραφίας. Δ. Π. ποιν. 131 τοῦ 79. Ὅθεν ἐπὶ τῇ πρώτῃ περιπτώσει τοῦ 247 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἀπαραίτητον στοιχείον τῆς πλαστογραφίας ἢ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολιστοῦ γράφου μίμησις, διότι, εἰάν ἀπῆχτετο αὕτη ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῇ περιπτώσει ἦτο περιττὸν νὰ ταῦθ' ὡς ὅρος ἡ τριαυτὴ μίμησις τῆς ὑπογραφῆς καὶ τῆ

σφαγῆδες ἐν τῇ ἀκολούθῳ δευτέρᾳ αὐτοῦ περιπτώσει, ἥτις γενικὴ εὐσα, περιλαμβάνει καὶ τὴν πρώτην, καθ' ἣν ἐλόκληρον τὸ ἔγγραφον προέρχεται ἀπὸ τοῦ πλαστογράφου. — Τῆς κατασχέσεως συνισταμένης εἰς τὴν διὰ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ ὀφειλέτου πραγματικὴν ἢ εἰκονικὴν ἀφαίρεσιν τῆς κινήτης ἢ ἀκινήτου περιουσίας αὐτοῦ, ἵνα πωληθῇ διὰ πλειστηριασμοῦ, τῆς δὲ περὶ τούτου συντασσομένης ἐκθέσεως χρησιμομενούσης πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνεργηθείσης δικαστικῆς πράξεως (ἄρθρ. 875, 887, 938, 133 καὶ 134 Πολ. Δικ.), ἐπεταί, ὅτι αὕτη δὲν ἀποτελεῖ συστατικὸν τῆς κατασχέσεως στοιχείον, ἥτις προϋπάρχει ἅμα ἐνεργηθεῖσα, πρὸ δηλονότι τῆς συντάξεως τῆς ἐκθέσεως. *Ὅθεν ὁ κλητῆρ, ὁ ἐν τῇ κατασχετηρίῳ ἐκθέσει σημειῶν ἐν γνώσει ἐλάσσονα ἀριθμὸν ἢ ὧσων πράγματι ἀπῆρσεν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ ὀφειλέτου κινήτων, ποιεῖ ψευδῆ παραστάσιν γεγονότων ἐν δηλωσῶν ἔγγραφῳ καὶ εἶναι ἔνοχος πλαστογραφίας. Α. Π. ποιν. 123 τοῦ 77. — *Ὅταν τις ἐπὶ συναλλαγματικῆς μὴ ἀνηκούσης αὐτῷ ἢ αὐτῷ δοθείσης ὑπὸ τοῦ ἐπὶ ἐν αὐτῇ ἀνῆκεν ἐπὶ σκοπῷ νὰ ὑπελήσῃ ἐαυτὸν ἢ νὰ βλάψῃ ἕτερον πληροῖ τὸ κενὸν τῆς ὀπισθογραφησεως. φερούσης μόνον τὴν ὑπογραφήν ἄλλου, διαπράττει τὸ ἀδίκημα τῆς πλαστογραφίας καὶ οὐχὶ τῆς ἀπάτης. Α. Π. ποιν. 106 τοῦ 49. *Ἐπίσης τὸ ἀδίκημα τῆς πλαστογραφίας διαπράττει, ἔστιν τις, κάτοχος ὧν τῆς ὑπογραφῆς ἄλλου ἐπὶ ἀγράφου χάρτου τεθείσης, συμπληροῖ ἀνεῦ ἐντολῆς αὐτοῦ τὸν κενὸν χάρτην κατὰ βούλησιν ἢ ἀποκρίσιν ἐκ τινος ἔγγραφου τὴν ὑπογραφήν ἄλλου ἐπικαλῶν αὐτὴν ἐπ' ἑτέρου ἔγγραφου μὴ ἐκδομένου ὑπ' αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 67, 32 τοῦ 86. — Τοῦ 247 ἄρθ. κηρύττοντες ἔνοχον πλαστογραφίας τὸν μιμεούμενον ἐν τινὶ ἔγγραφῳ τὴν ὑπογραφήν ἄλλου, εἶναι ἀδιάφορον, ἂν ὁ συμβολαιογράφος, οὗ ἡμισπὶον συντάχθη τὸ ἔγγραφο, δὲν ἐπεμαρτύρησεν ἐν γνώσει τὰ ἐν αὐτῷ ἀναγεγραμμένα μὴ ἀληθῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, καθότι τούτῳ τῷ λόγῳ μόνον ὁ συμβολαιογράφος δὲν εἶναι ἔνοχος πλαστογραφίας, δὲν ἐπεταί ὅμως ἐκ τούτου, ὅτι καὶ ὁ κατηγ. μετὰ τῶν συστατικῶν αὐτοῦ ἀπομιμηθεὶς ἄλλου ὑπογραφὴν δὲν εἶναι ἔνοχος τῇ τοιούτου εἵδους πλαστογραφίας, δηλονότι ὅτι πλαστογραφίας ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου διαπραχθείσης. Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 78. — *Ὁ ὑπάλληλος, ὁ καταχωρίσας εἰς τὸ τῶν ἐπερχομένων τοῦ δικαστηρίου βιβλίον ἔγγραφον ἀδείας ἀπουσίας ἐν ἐνδύματι ἐαυτοῦ, καίτοι μὴ καθὼν τοιαύτην ἀδειαν παρὰ τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἔνοχος πλαστογραφίας, διότι ἡ καταχωρίσις τοῦ σχεδίου ἀδείας ἀπουσίας οὐδεμίαν αὐτῇν καθ' ἑαυτὴν βεβαίωσιν ἐπίσημον πρᾶξιν, ἂν δὲν ἐπὶ τῇ ἀδείᾳ τοῦ προϊσταμένου, ὅθεν οὐδὲ χρῆσις αὐτῆς δύναται νὰ γίνῃ. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 50. — *Ἐὰν εἶχε δοθῇ, πρότερον ἐντολὴ ὑπὸ τοῦ προπομπου, οὗ ἐν ἐνόματι φαίνεται ἐκδομένον τὸ ἔγγραφο, ἢ οὐ ἐπέη ἢ ὑπογραπτῇ, αἴρεται ἡ ἐννοία τῆς πλαστογραφίας, διότι ὁ δικαιούμενος νὰ ἐκδώσῃ ἢ ὑπογράψῃ ἔγγραφο, δύναται καὶ νὰναθέσῃ ἑτέρῳ τὴν ἐκδοσὴν ἢ ὑπογραψάν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐὰν δὲν εἶχε δοθῇ ἐντολὴ, δὲν αἴρεται ἡ ἐννοία τῆς πλαστογραφίας ἐκ τῆς κατόπιν ἐπερχομένης ἐγκρίσεως ὑπὸ τοῦ προσώπου.

οὐ ἐν ὀνόματι φαίνεται ἐκδιδόμενον τὸ ἔγγραφον ἢ οὐ ἀτίθη ἡ ὑπογραφή, ὅταν μάλιστα δι' αὐτοῦ προσβάλλονται δικαιώματα τρίτων, προτεινόντων τὴν πλαστοτητα. Α. Π. ποιν. 119 τοῦ 85.

Β'. Πλαστογραφία εἰς δημόσια ἔγγραφα.

248. Ἡ πλαστογραφία — 1. ἔγγραφων, τὰ ὅποια φέρουσι τὴν ὑπογραφήν τοῦ Βασιλέως, ἢ τὴν βασιλικὴν σφραγίδα τοῦ Κράτους, ἢ τὴν σφραγίδα τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας, ἢ τινος τῶν βασιλικῶν ὑπουργείων — 2. ἔγγραφων ἐκδιδόμενων καὶ 1) ἐπικυρωμένων ἀπὸ ἄλλας δημοσίας ἀρχάς — 3. πρακτικῶν τῶν δικαστηρίων ἢ ἄλλων δημοσίων ἀρχῶν, καὶ 2) ἐπικυρωμένων ἀντιγράφων αὐτῶν, παρομοίως τῶν μὲ σημεῖα ἐπικυρώσεως ἢ ἐκπεραιώσεως κατὰ τοὺς τύπους ἐρωδιασμένων σχεδίων ἐπισήμων ἀπογράφων, τὰ ὅποια φυλάττονται εἰς τὰ ἀρχεῖα τῶν δικαστηρίων ἢ τῶν δημοσίων ἀρχῶν. — 4. τῶν ὑπὸ τὴν πίστιν τῆς δημοσίας ἀρχῆς ἀπειργασμένων ἢ κρατούμενων βιβλίων τῶν κτημάτων καὶ ὑποθηκῶν (1) ἀπογράφων τῶν φόρων, καὶ τῶν κτημάτων καταλογίων βαπτίσεων, γάμων, καὶ θανάτων, καὶ τῶν τοιούτων, ὁμοῦ μὲ τὰς ἐντεῦθεν ὑπὸ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἀρχῆς ἐξαγομένας περιλήψεις. — 5. τῶν συμβολαιογραφικῶν ἔγγραφων καὶ πρωτοκόλλων, ὅθεν ἐξαχρονται τὰ τοιαῦτα ἔγγραφα παρομοίως καὶ τῶν παρὰ τοῖς συμβολαιογράφοις κατὰ τοὺς τύπους γενομένων διαμαρτυριῶν 3), καὶ τῶν παρ' αὐτῶν ἐκδιδόμενων μαρτυρικῶν καὶ ἐπικυρώσεων. — 6. τῶν πιστωτικῶν γραμματικῶν δημοσίων σωματείων καὶ παρὰ τῆς κυβερνήσεως ἐγκειμένων πιστωτικῶν ἐταιριῶν (2) — τιμωρεῖται — 1. μὲ εἰρκτὴν, ἐὰν δὲν ἔγινεν εἰσέτι καμμία χρῆσις τοιούτου πλαστογραφημένου ἢ νενοθευμένου ἔγγραφου. — 2. μὲ πρόσκαιρα δεσμὰ, ἐὰν ἔγινε τοῦτου χρῆσις καθ' οἷονδήποτε τρόπον. Π. Ν. 247, 267, 424. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 139 καὶ ἐπ. Βασιρ. Νηρχδ. (1831) 207)

1) ἢ 2) ἢ 3) πρόσθετος ἐμπόρευσις γραμματικῶν

(1) Κατὰ τὸν μακαρίτην Ἰω. Α. Τυπάλδου ὑπὸ τοῦ ἀριθ. 4 προνοεῖται καὶ ἡ πλαστογραφία πινακίων δικαστηρίου.

(2) Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν τοιούτων γραμματικῶν ὑπέχθησαν δυνάμει τῶν νόμων τῆς 22 Ἰανουαρίου 1863 (ἀρθ. 6) καὶ 30 Μαρτίου 1841 (ἀρθ. 22) τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

Ν. Τὸ ἄρθρον 248 ἀριθ. 1, προβλέπον ἐν γένει περὶ ἐγγράφων φερόντων τὴν ὑπογραφήν καὶ τὴν ἀσφαγιᾶ τινος τῶν ὑπουργείων, οὐδὲν ἄρα εἰς τὰ διαβατήρια, περὶ ὧν ὑπάρχει εἰδικὸν ἄρθρον, τὸ ἄρθρον 249. Α. Π. ποιν. § 48.—Ὅπως ἐφαρμοσθῇ δὲ 2 ἀριθ. τοῦ ἀρθ. 248 ἀναγκαῖον γὰρ μνημονεύεται ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ τὸ φυσικὸν πρόσωπον, ὃ ἐξέδωκεν ὡς ἀρχὴ τὸ ἐγγράφον. Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 53.—Ὅντων καὶ τῶν δικαστικῶν κλητῶν δημοσίων λειτουργῶν κατὰ τὸ ἀρθ. 153 καὶ ἐπ. τοῦ Ὁργ. Δικ., περιλαμβανόντων καὶ αὐτοὶ ἐν ταῖς δημοσίαις ἀρχαῖς τοῦ ἀρθ. 3 τοῦ ἀρθ. 248. Α. Π. ποιν. 10 τοῦ 43, 80 τοῦ 51, 98 τοῦ 56.—Κατὰ τὸ ἄρθρον 248 § 5 τοῦ ποιν. νόμου τιμωρεῖται οὐ μόνον ἡ πλαστογραφία τῶν πρωτοτύπων τῶν συμβολαιογραφικῶν πράξεων, ἀλλ' ἐστὶ καὶ ἡ τῶν ὑπὸ τῶν συμβολαιογραφῶν ἐκδιδόμενων μαρτυρικῶν καὶ διαβεβαιώσεων· ἐν ταύταις δὲ καταγγέονται καὶ τὰ ἀντίγραφα, ἅπερ αὐτοὶ διαβεβαιοῦσιν ὅτι εἰσὶν ἀπαράλλακτα τοῖς ὑπ' αὐτῶν φυλαττομένοις πρωτοτύποις, δηλ. τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐπικεχωρημένα ἀντίγραφα τῶν παρ' αὐτοῖς συμβολαιογραφικῶν πράξεων. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 72. Ἀλλ' ἀτιμώρητος μένει ἡ πλαστογραφία τῶν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων μὴ ἐκδιδόντος ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ συμβολαιογράφου, ὡς ἐκδιδόμενου καθ' ὑπέρβασιν τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτοῦ καὶ κατ' ἀκούσθησαν ἀνυπάρχοντος. Α. Π. ποιν. 111 τοῦ 75. Ἀλλ' ἡ ἀκούστης τοῦ ἐγγράφου ἐνεκεν ἄλλης ἀλλοίψεως οὐσιαστικῆς ἢ τυπικῆς οὐδαμῶς ἀποκλείει τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀδικήματος τῆς πλαστογραφίας, ἀτε τοῦ νόμου μὴ ἐκφραζόντος τὸ τιμωρητὸν ἢ μὴ τῆς πλαστογραφίας ἀπὸ τοῦ κύρους τῶν δημοσίων ἐγγράφων. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 74.—Οἱ διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ταμίου κυρουμέναι κατάλογοι τῶν ἐκ δημοτικῶν φόρων καθυστερούντων καὶ παραδιδόμενοι πρὸς εἴσπραξιν τῷ εἰσπράκτορι πηγάζουσιν ἐκ δημοσίων ἐγγράφων, ἥτοι τῶν ὑπὸ τοῦ φόρου κρατουμένων βιβλίων, καὶ ἐκτελοῦνται ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς ἀρχῆς τοῦ ταμίου· ὅθεν ἡ διὰ τῆς μιμητικῆς πλαστογραφίας τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ταμίου ἐν τοῖς καταλόγοις καθυστερούντων δὴθεν ὅρων ὡς κυρούντος δὴθεν αὐτοὺς ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 248 τοῦ Ποιν. Νόμου. Α. Π. ποιν. 118 τοῦ 52.

249. Ὅστις συνθέτει πλαστοὰ διαβατήρια, ἄδειας ὁδοιπορίας, στρατιωτικὰς ἀφέσεις, ἢ πιστοποιητικὰ ἐπίσημα ἢ μαρτυρικὰ ὅποιουδήποτε εἴδους, ἢ νοθεύει τὰ γνήσια, τιμωρεῖται μὲ φυλακισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἐγίνε χρησιμὸς τῶν τοιούτων ἐγγράφων, ἄλλως δὲ, μὲ φυλακισιν ἐνὸς μηνὸς μέχρι ἐνὸς ἔτους. Π. Ν. 247. 251. 254. 399, 2. 424. ΣΠΝ. 246. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 139 καὶ ἐπ.).

250. Φυλακίσις ἐνὸς μηνὸς μέχρις ἐνὸς ἔτους ἐπιβάλλεται καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ὑπὸ πλαστῶν ὄνομα λαμβάνει παρὰ τῆς ἀρχαίας ἀρχῆς διαβατήριον, ἄδειαν ὁδοιπορίας, ἢ ἐπίσημόν τι πιστοποιητικόν.—Ἡ αὕτη ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τοὺς μαρτυροὺς, κατὰ τὴν ἐμολογίαν τῶν ὁρκίων ἐκδίδεται τοιούτων δια-

βατήριον ἢ μαρτυρικόν. Π. Ν. 112. 251. 254. 271. 396. 399, 2. 424 (1). (Γαλλ. Ποιν. Ν. 154).

Ν. δὲν ὑπάγεται εἰς τὸ 250 ἄρθρον τοῦ Π. Ν. ἢ ἐν τῷ διαβατηρίῳ τινὲς συμπερίληψις ἄλλων προσώπων, ὅσας μάλιστα καὶ αὐτῶν δὲν μεταπλάσσονται τὰ ὀνόματα, ἀλλ' ἀπλῶς παρίστανται ὑπὸ τοῦ αἰτησαμένου τὸ διαβατήριον εἰς τὴν ἀρχὴν σχέσεις αὐτοῦ συγγενικάς ἢ ἄλλαι πρὸς αὐτὸ μὴ ὑπάρχουσαι. Δ. Π. ποιν. ριγ' τοῦ 36.

251. Εἰρηκτὴ καταγινώσκειται, ἐὰν τὰ εἰς τὸ ἄρθρ. 249 ἀναφερόμενα πλάστὰ ἢ νενοθευμένα ἐγγράφα ἐκδίδωνται ἐν γνῶσει ἀπὸ δημοσίους ὑπαλλήλων, ἢ παρ' αὐτῶν εἰς γνήσια τοιοῦτου εἶδους ἐγγράφα ἐπικυρόνωνται καὶ μαρτυρῶνται ἐν γνῶσει πράγματα ψευδοῦ ὡς ἀληθοῦ, εἴτε ἐγίνε χρήσις τῶν τοιούτων ἐγγράφων, εἴτε μὴ. Π. Ν. 112. 252 ἔ. 424. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 155).

252. Δημοσίαι ὑπαλλήλοι, οἵτινες, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ἐκδίδουσιν ὑπὸ πλάστῶν ὄνομα διαβατήρια, ἢ ὁδοιπορίας ἀδείας εἰς ξένους, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζουσι προσωπικῶς, ἐὰν δὲν ἐξήτησαν νὰ βεβαιωθῶσι πρῶτον περὶ τῆς ταυτότητός των διὰ τῆς ἐμολογίας δύο ἀποκαταστημένων καὶ ἐγνωσμένων εἰς αὐτοὺς πολιτῶν. τιμωροῦνται με φυλάκισιν ἐνδὲς μέχρι τριῶν μηνῶν. Π. Ν. 252. 253. 254. 424. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 155).

Ν. Ἡ λέξις ἐκδίδουσι δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν μόνον τῆς ἐκδόσεως ἀντιγράφων ἀλλὰ καὶ τῆς συντάξεως πρωτοτύπων. Δ. Π. ποιν. 227 τοῦ 84.

253. Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὥρισμένη ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τοὺς συμβολαιογράφους, οἵτινες ἐκδίδουσιν ὑπὸ πλάστῶν ὄνομα ἐγγράφα πρὸς ξένους, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζουσι προσωπικῶς, ἐὰν ἡμέλησαν νὰ λάβωσι τὴν ἀναγκαίαν βεβαιότητα ἀπὸ δύο ἐχεγγύους μάρτυρας περὶ τῆς ταυτότητός των προσώπων. Ὅργ. 182. Π. Ν. 252. 424. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 155).

254. Με φυλάκισιν τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις κλέμνει χρήσιν τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 249—253 ἀναφερομένων γνησίων ἢ μὴ νενοθευμένων ἐγγράφων δι' ἄλλους ἀνθρώπους καὶ εκ-

(1) Ἴδε καὶ ἄρθρον 19 Ὑγειονομικοῦ Νόμου ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 370 Ποιν. Δικ.

πώς, παρ' ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους ἐξεδύθησαν. Π. Ν. 112. 396. 424.

255. Τιμωρεῖται με εἰρικήν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις παραμορφώνει ἐν γνώσει διὰ παραλείψεως, προσθήκης, ἢ μεταβολῆς, ὅσα ἐγγράφα, διαπραγματεύσεις, ἐξηγήσεις θελήσεως, ἢ διαμελογήσεις τῶν συναλλαττομένων ἢ διαφορομένων, ἢ τῶν μαρτύρων, χρεωστῇ ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων του νὰ συνθέτῃ ἢ νὰ φυλάττῃ, ἢ εἰς τὴν συνθεσὶν ἢ ἀποδοχὴν τούτων ἀναφέρει πλαστὰ ἢ ὑποδοχίματα πρόσωπα, ἢ ψευδεῖς χρόνου ἢ τοποῦ προσδιορισμούς· ἢ ἐπὶ τῇ ἐπιστημότητι τῆς ἀρχῆς βεβαιώνει καὶ 1) ἐπιμαρτυρεῖ ἐν γνώσει μὴ ἀληθῆ πράγματα· ἢ νοθεύει πράξεις, ἢ ἐπιοιζήποτε ἐγγράφα, διαπεπτευμένα καὶ παραδεδομένα εἰς αὐτὸν πρὸς φύλαξιν, ἐνεκα τῆς δημοτικοῦ ὑπηρεσίας του. (1) — Ἐάν ὁμῶς ἐπραξέ τὸ τοιοῦτο διὰ νὰ περιποιήσῃ ὠφέλειαν ἰδιωτικὸν εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον τινα, διὰ νὰ βλάψῃ τὸ δημόσιον ἢ ἐπιοινδήποτε ἰδιώτην, καταγινώσκεται τότε ἡ πεινὴ τῶν προεκίρων δεσμῶν. (2) Π. Ν. 112. 396. 424. Ὁργ. 163. 178. 211. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 145, 146. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 340. Νερχδ. (1231) 209)

1) ἢ

Ν. Ἵνα χαρακτηρισθῇ ἡ πράξις παράνομος, πρέπει νὰ πραγμῇ ἐν γνώσει, τοῦ βρου δὲ τούτου ἀναγκαῖον στοιχεῖον εἶναι ἡ δολία προαίρεσις. Δ. Ποιν. 79 τοῦ 89. Ὅθεν ὁ δικαστικὸς κλητὴρ, ὅστις, παραγνωρίζων τὸ

(1) Ὅρα καὶ ἄρθρον 79 τοῦ περὶ ἐκλογῆς τῶν βουλευτῶν νόμου τῆς 17 Σεπ. 1877 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 189 Ποιν. Δικ.

(2) Ὅρα καὶ ἄρθ. 29 τοῦ νόμου ΒΠ' τοῦ 1892 περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων, καθ' ὃ εἰ Οἶκον. Ἐξοροὶ ἢ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν εἰ ἐν ταῖς πρωτοκόλλοις ἀριθμώσεως τῶν ἀροτριώντων κτηνῶν βεβαιώσαντες ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ τιμωροῦνται κατὰ τὸ ἄρθ. 235 τοῦ ποιν. νόμου. Ἐπίσης δὲ αὐτ. 33 τοῦ νόμου ΣΟΖ' τῆς 7 Ἀπριλίου 1883, καθ' ὃ ὁ δήμαρχος ὁ δηλώσας ψευδῶς ὡς προϊόντα τοῦ δήμου του τὰ γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Λακωνικὰ προϊόντα τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθ. 255. (Σημειωτέον ὅτι τοῦ νόμου ΣΟΖ' ἰσχύουσιν μόνον τὰ ἄρθ. 49-54. συνδυαζόμενα πρὸς τὸ ἄρθ. 130 τοῦ νόμου ΒΠ'. τὰ σχετικά πρὸς τὴν φορολογίαν τῶν λακωνικῶν προϊόντων. Ἰσχύει δὲ κατὰ τῶν νόμων ΥΠ' τοῦ 57, ΧΣΠ' καὶ ΨΚΕ' τοῦ 78 ὡς πρὸς τὰ περὶ βεβαιώσεως τοῦ ἐγγείου φόρου ἐν ταῖς νήσοις Θήρας καὶ Θηρασίας, ἐνθα καὶ μόνον ἀπὸ πολλοῦ περιωρισθῇ ἡ φορολογία τῶν δημητριακῶν καρπῶν).

καθήκον αὐτοῦ ἐκ κρυφότητος, μὴ εὐρὼν τὸν κατηγορούμενον, ἐπετρέπεται ἵνα ἐπιδώσῃ τὸ κλητήριον θέσπισμα, ἐν ᾧ ἐξιδώκεν ἐπιδοτῆριαι εἰς ἐπέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν κατηγορούμενον, εἶναι μόνον καταδικαστικὸς περὶ αὐτοῦ. Ἀποφ. ποινικῇ Ἐφ. Ναυπλ. 10 τοῦ 46. — Κατὰ λαὸς τὸ 5:6, 235 φέρει «βεβαιώνει καὶ ἐπιμαρτυρεῖ», ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ πρωτοτύπου γερμανικοῦ κειμένου, ἐν ᾧ φέρεται ὁ σύνδεσμος ἢ ἐντὶ τοῦ καὶ τοῦτέστι «βεβαιώνει ἢ ἐπιμαρτυρεῖ». Α. Π. ποιν. 98 τοῦ 74. — Τιμωρομένης κατὰ τὸ ἀρθ. 255 τῆς ἐπὶ τῇ ἐπισημότητι τῆς ἀρχῆς βεβαιώσεως ὡς ἀληθῶς πραγμάτων μὴ ἀληθῶν, ἔπεται ὅτι κατ' αὐτὸ τιμωρεῖται καὶ ὁ ἀποτηναικὴς ἄλλην ἐκτομηγορίαν παρὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δρωτικοῦ δικαστηρίου καταρτισθεῖσαν προεστάμενος τῶν ἐνόρκων. Α. Π. ποιν. 125 τοῦ 56. Ἐπίσης ὁ δικ. κλητὴρ ὁ βεβαιώσας ὅτι ἐτοιχοκώλλησεν ἔγγραφον εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἐτοιχοκώλλησεν αὐτὸ εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 68. — Κατὰ τὸ ἀρθρον 12 ἐδ. 6' τοῦ 202' Νόμου τοῦ 1853 τιμωρεῖται ὡς πλαστογραφία κατὰ τὸ ἀρθρον 255 τοῦ Ποιν. Ν. πᾶσα ἐν διπλοτύποις ἔγγραφῇ πλείονος τῆς τοῦ παραχθέντος ποσοῦ· ἀλλ' αὐτονόητον, ὅτι ἀπαιτεῖται ἢ τέλος τῆς τοιαύτης ἔγγραφῆς ἐν γνώσει, δηλονότι μετὰ βελίας προαίρεσως, εὐχὴ δὲ ἐκ πλάνης. Α. Π. ποιν. 242 τοῦ 73. Ὡς οὖν ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἀρθρου 255 πρὸς τὸ 12 τοῦ περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπρατικῆς τοῦ ἔργου ποροῦ καὶ τοῦ δικ. τῆς ἐπικαρπίας παγίου νόμου προκύπτει, ὅτι ὁ ὡς ἐνοικιστὴς τῶν δημοσίων πόρων τῶν δημοτριακῶν κερτῶν ἐκδίδει πλαστὰ διπλοτύπα, ἐν οἷς ἐβεβαιώσας ψευδῶς, ὅτι οἱ ἐν τοῖς διπλοτύποις παρήγαγον τὰ ἐν αὐτοῖς ἀναφερόμενα ποσά, ἐν ᾧ δὲν παρήγαγον τοιαῦτα, ἔπως περιποίησιν αὐτῷ ὄφελος ἐπὶ βλάβῃ τῶν φορολογουμένων, εἶναι ἐνοχὸς παραβάσεως τοῦ ἀρθρου 255 § 2 τοῦ ποιν. νόμου, ὅτε εὐχὴ τοῦ χαρακτηρίσμου τοῦ ἐνοικιστοῦ ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου καθιστάντος τὴν πρὸς τὴν τιμωρησίαν, ἀλλὰ τῆς βεβαιώσεως ἐν τοῖς διπλοτύποις ψευδῶν ποσῶν. Α. Π. ποιν. 190 τοῦ 74, 23 τοῦ 61. — Τοῦ ἀρθρου 255 τιμωρυνόντος τὴν πλαστογραφίαν δημοσίων ἔγγραφων, διαπραττομένην ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου, δεξιόντος ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ νὰ συντάσσῃ τοιαῦτα γνήσια ἔγγραφα ἢ ἐπὶ τῇ ἐπισημότητι τῆς διαπιστευμένης αὐτῷ ἀρχῆς βεβαιούντος καὶ ἐπιμαρτυρούντος ἐν γνώσει ἐν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ συντασσόμενοις ἔγγραφοις πράγματα ψευδῆ ὡς ἀληθῆ, ἀπαιτοῦνται ὡς ἀναγκαῖοι ἔροι πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ 255 ἀρθρου, ἵνα ὁ μὲν ἐνεργῶν τὴν πλαστογραφίαν ᾖναι ὑπάλληλος δημοσίου, τὸ δὲ πλαστογραφούμενον ἔγγραφον εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ δημοσίου ἔγγραφου. Ἐπομένως κατὰ τὸ 171 ἀρθρον τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. τοῦ συμβολαιογράφου μόνον ἐν τῇ ὥρισμένῃ αὐτῷ περιφερείᾳ ἔχοντος τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῇ τὰς εἰς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἀναγομένας πράξεις, ὅθεν πάσης ἐκείνης τῆς περιφερείας ταύτης γενομένης ὑπ' αὐτοῦ πράξεως οὕσης ἀκέρου, εἴ τὸ συνάγεται, ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ἐκτὸς τῆς περιφερείας αὐτοῦ ἐνεργῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς δημοσίου ὑπάλληλος, ἔπεται, ὅτι καὶ ἀδίκημα πλαστογραφίας ἐν δημοσίοις ἔγγραφοις ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου πραχθέν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ ὑπὸ συμβολαιογράφου ἄλλης περιφερείας βεβαιώσας πραγμάτων ψευδῶν ὡς ἀληθῶν. Α. Π. ποιν. 111 τοῦ 73. Ἄλλως ὅμως ἔχει ἐὰν συμβολαιογράφος βεβαιώσῃ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ ἐν γνώσει ψευδῶς ὅτι πρῶτον τι ἐνεφανίσθη εἰς αὐτὸν καθ' ὥρισμένην ἡμέραν πρὸς συνομολόγησιν συμβάσεως, ἐν ᾧ οὗτος δὲν ἐνεφανίσθη, ἀλλ' ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ. Α. Π. ποιν.

2 τοῦ 81. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἔνοχοι πλαστογραφίας ἀλλ' ἀπάτης οἱ συντε-
 ρούντες εἰς τὴν ἀποπλάνησιν τοῦ συμβολαιογράφου πρὸς κατάρτισιν δικαιο-
 γραφίας δι' ἐπιστήμου συμβολαίου δι' ὑποβλεψιμῶν προσώπων. Δ. Π. ποιν.
 7 τοῦ 90. (Διαφωνεῖ Ἀραβαντινός).— Τὸ 255 ἄρθρον ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ
 πάλῃ ὡς ἀρχὴ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ δικαιοδοσίᾳ βεβαίῳ δι' ἐπιστημῶν
 οὗτοι πράξεων ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπεὶ ὑπὸ ἑτέρας ἀρ-
 χῆς καλούμενοι· νὰ δώτῃ πληροφῶριαν ἀναγομένην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς
 κατατίθουσιν ἐν γνώσει ψευδῆ γεγονότα, διότι τότε χρησιμεύει ἰπλῶς ὡς
 ἄντις εἰς τὴν καλέσασαν ἀρχὴν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐξαπατῶν αὐτὴν ἐν
 ὧσιν διὰ ψευδῶν παρατάσεων, γίνεται παραβῆτης οὐχὶ τοῦ 233 ἁρθρου,
 ἀλλὰ τοῦ 274 ἁρθρου τοῦ ποιν. νόμου. Δ. Π. ποιν. 126 τοῦ 60.— Ἐνεκα
 τῶν σπουδαίων καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων, δι' ὧν περιβάλλονται αἱ ἐφο-
 ρευτικαὶ ἐπιτροπαὶ ἐν καιρῷ τῶν ἐκλογῶν, θεωροῦνται οἱ ἀποτελοῦντες αὐ-
 αὶ ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἐπ' ὅσον χρόνον ἀνασκόπουσι τὰ ἐφορευτικὰ αὐτῶν
 ἀθήκοντα. Ὅθεν πλαστογραφία ὑπὲρ δημοσίων ὑπαλλήλων θεωρεῖται τελε-
 μένη, ἐάν τὰ μέλη ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς βεβαιώσωσιν ὅτι ἐψήφισαν πρό-
 ωπα μὴ θαμῶς πρὸς ψήφοσιαν προσελθόντα. Ἀλλως καὶ ἡ εἰς τὰ πρακτικὰ
 ὧν ἐφορευτικῶν τούτων ἐπιτροπῶν διαπραττομένη πλαστογραφία θεωρεῖ-
 ται ὡς πλαστογραφία πρακτικῶν δημοσίων ἀρχῶν, ἀπὸ τοῦ ἐκλογικοῦ νό-
 μου χαρακτηρίζοντες ὡς ἐπίσημα καὶ τὰ ἐκδιδόμενα ὑπ' αὐτῶν ἀντιγράφου.
 Δ. Π. ποιν. 182 τοῦ 70, 184 τοῦ 72, 81, 214 καὶ 234 τοῦ 73, 98 τοῦ
 74, 48 τοῦ 80.— Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἁθρῶν 13 καὶ 48 τοῦ περὶ τελωνείων
 νόμου τῆς 19 Μαρτίου 1843 προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἀρχὴν
 ἐν ἀνήκει ἡ βεβίωσις τῶν ἐν τῷ δηλωτικῷ, ὃ εἰς διπλοῦν παρουσιάζει
 τῇ δ' πλοίαρχος, ἀλλὰ τὸ μὲν 15 αὐτῶν ἀποστέλλει τῇ τελωνιακῇ ἀρχῇ
 ἀκριβοῦσα καὶ ὑπογράφουσα αὐτό, τὸ δὲ κρατεῖ καταχωρίζουσα ἐν τῷ δι-
 κλωίῳ, ὅθεν ἡ τοῦ ἐλλειποῦς δηλωτικοῦ ἐν γνώσει θεωρεῖται καὶ ἀποστέλλει εἰς
 τὴν τελωνιακὴν ἀρχὴν δὲν ἀποτελεῖ τὴν βεβίωσιν ἢ ἐπιμαρτυρίαν τοῦ
 γνησίου, περὶ τῶν περιεχομένων, ἥτις ἀποτελεῖ οὐδὲν αὐτοῦ τοῦ πλο-
 ιογράφου. Δ. Π. ποιν. 197 τοῦ 70. — Κατὰ τὰς ἐνισχύσεις ἐπιβεβαιώσεως
 τοῦ ταμείου ὁ ταμίας παρίσταται ὡς δημόσιος ὑπάλληλος, οὐχὶ δὲ ὡς ἰδιωτικὸς
 ἀσπύλαρος· ὅθεν ἡ κατ' αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἐπιστημότητι τῆς ἀρχῆς ὑπ' αὐτοῦ διαβε-
 βαιώσεις καὶ ἐπιμαρτυρήσεις ἐν γνώσει μὴ ἀληθῶν πραγμάτων ὡς ἀληθῶν ἀποτε-
 λεῖ τὸ ἀδίκημα, ὃ κολάζει τὸ ἄρθρον 233. Δ. Π. ποιν. 22 τοῦ 82. Ἐπίσης ἡ
 αὐτὴ βεβίωσις ἐν ἐπιδοτηρίῳ ὑπὸ δικ. κλητῆρος ἐπὶ αὐτοπροσώπως ἐνέχ-
 ρηται τὴν ἐπίδοσιν. Δ. Π. ποιν. 16 τοῦ 43. Ἐπίσης ἡ ψευδὴ πιστοποίη-
 σις δημάρχου ἢ δημαρχικοῦ παέδρου περὶ τοῦ ὅτι εἶναι τις ἐγγεγραμμένος
 ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς βιβλίοις. Δ. Π. ποιν. 19 τοῦ 82 ἢ περὶ τοῦ ὅτι εἶναι
 ἀγαθός. Δ. Π. ποιν. 155 τοῦ 92. — Τὸ ἄρθρον 255 τοῦ ποιν. νόμου, δρί-
 ζει τὰ προαπαιτούμενα τοῦ ἀδικήματος τῆς πλαστογραφίας ἐκ μέρους τῶν
 δημοσίων ὑπαλλήλων, οὐδαμῶς ἀπαιτεῖ, ἵνα παρὰ τῷ ἐνεργεῶντι ταύτην
 ὑπάλληλῳ προὔπαρχῃ ἡ πρόθεσις τοῦ νὰ περιποιήσῃ ἑαυτῷ ὠφελείαν τινα
 ἢ νὰ βλάψῃ ἄλλον καὶ νὰ ᾖ ἐνδεχομένη ἡ πραγματοποιήσις τῆς τοιαύτης
 προθέσεως· τούναντίον δὲ ἐκ τοῦ δευτέρου εἰσαφίου τοῦ ἁρθρου τούτου, καθ' ὃ
 ἡ ἐπιδιωκτικὴ περίπτωσις διὰ τὴν ἐπιβλητέαν ποινὴν θεωρεῖται ἡ περί-
 πτωσις, κατ' ἣν ἐνυπάρχει παρὰ τῷ ἐνεργεῶντι τοιαύτη πρόθεσις, καὶ ἐκ τοῦ
 συνδ. τούτου πρὸς τὰ ἄρθρα 247 καὶ 240, σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ ἀδίκημα

τῆς πλαστογραφίας, καθὼ τυπικόν, συνίσταται εἰς τὴν ἐν γνώσει ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου σύνθεσιν ἢ νόθευσιν ἐγγράφου φέροντος τὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα δημοσίου ἐγγράφου ἀσχετῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀρπαγῆς ἐαυτοῦ ἢ βλάβης ἄλλου. Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 84, 34 τοῦ 88. — Ὁ ὑποβιβάζων εἰς τὴν προισταμένην αὐτοῦ ἀρχὴν μισθοδοτικὰς καταστάσεις, ἐν αἷς βεβαίωσι διὰ ὑπηρεσίας καθ' οὓς μῆνας δὲν εἶχεν ὑπηρετήσει, εἶναι ἐνοχὸς παραβάσεως τοῦ 233 ἀρρ. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 86. Ἀλλ' ἡ κάτωθι τοιοῦτου εἶδους μισθοδοτικῶν καταστάσεων δημοδιδασκάλου βεβιώσεις τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου διὰ θεωρήθην ὑπ' αὐτοῦ αὐταὶ εἶναι εἶδος πιστοποιήσεως ἢ μαρτυρικοῦ ἐπὶ ἐγγράφῳ ὑπὸ ἄλλου ἐκδεδωμένου καὶ δὲν ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς ἐγγράφον· δὲν ἐφαρμοστέον τὸ ἀρθρον 249 τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 86. — Ὁ δήμαρχος ἐκδοὺς εἰς βάρος τοῦ δήμου καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ διατελέσαντος δημοσυννόμου χρηματικὸν ἔνταλμα, δι' οὗ ἐπληρώθη αὐτὸς μισθοῦς καθ' ὃν χρόνον ἦν ἤδη πεπραγμένος ἐκ τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας, καίτοι γινώσκων (ὁ δήμαρχος) τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ, εἶναι ὑπαίτιος παραβάσεως τοῦ ἀρθρου 233, ὡς βεβαιῶν δι' ἐπιστομὴν πράξεως τὴν παροχὴν ὑπηρεσίας ὑπὸ τοῦ μὴ παρασχάντος, ἢ τοῦ ψευδὲς πράγμα ὡς ἀληθές. Α. Π. ποιν. 72 τοῦ 91.

Γ'. Πλαστογραφία εἰς ἰδιωτικὰ ἐγγράφα.

256 Πλαστογραφία γενομένη εἰς ἐγγράφα, τὰ ὅποια θεωροῦνται ὑπογραφὴν ἰδιωτικὴν, δὲν στηρίζονται εἰς ἐπίσημον διαβεβαίωσιν, καὶ ἔχουσιν ἀντικειμένα τὴν ἀπόδειξιν, τὴν ὑπαρξίν ἢ μὴ ὑπαρξίν, τὴν πρόσκτησιν, παραχώρησιν, ἢ διάλυσιν δικαιῶν καὶ ἐνοχῶν (ὀφειλῶν)· ἰδίως δὲ εἰς διαθήκας 1), συμφωνίας, συναλλαγματικάς, πιστωτικά γραμματια, χρεωτικάς ὁμολογίας, ἐξοφλητικά, ἐπιστροφικά, παραιτήσεις, ἰδιωτικούς λογαριασμούς, ἐμπορικὰ βιβλία, ἐπιστολάς, καθ' ὅσον ταῦτα ἦσαν προσδωρισμένα 2), ἢ ἐχρησίμευσαν εἰς τὸ νὰ ἀποδείξωσι δικολογικάς μεταξὺ ἰδιωτῶν σχέσεις 3)· τέλος εἰς ἐγγράφα ξένων δημοσίων ἀρχῶν, ἐὰν δὲν ἐπεβεβαιώθησαν ὡς τοιαῦτα ἀπὸ ἐγγχωρίους δημοσίους ὑπαλλήλους, τιμωρεῖται. — 1. μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν, ἐὰν δὲν ἔγινεν εἰσέτι χρήσις τοῦ πλαστογραφημένου ἐγγράφου. — 2. μὲ εἰρκτὴν, ἐὰν ἔγινεν ὁποιαδήποτε χρήσις αὐτοῦ. — 3. μὲ δεσφὴν πρόσκαιρα, ἐὰν αἱ πλαστογραφίαι ἔγιναν εἰς ὁπισθογραφίας συναλλαγματικάς, ἢ εἰς πιστωτικάς ἐπιστολάς, καὶ ἐὰν ἐνοχὸς ἢ ἐπραξὲ τρεῖς τοῦλάχιστον τοιοῦτου εἶδους πλαστογραφίας, τιμωρητέας ἐνταύτῳ, ἢ ὑπέφερεν ἤδη ἅπασι τὴν ποινὴν ἐνεκα

αυτῆς πλαστογραφίας. Π. Ν. 112, 247, 257, 425, 567
Βαυαρ. Ποιν. Ν. 266 Νμσχδ. (1831) 210).

1) διατάξεις τῆς τελευταίας θελήσεως 2) αὐταὶ ἦσαν προσω-
ποποιημέναι 3) σχέσεις δικαιωμάτων μεταξὺ ἰδιωτῶν

257. Ὅστις πλαστογραφῇ ἰδιωτικά ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα δὲν
χρὺν τὸν εἰς τὸ ἄρθρον 256 εἰρημένον σκοπὸν καὶ τὸ ἀντικει-
μενόν. Ἰδίως δὲ μαρτυρικά, πιστοποιητικά, ἢ ἐπιστολάς, εἰς
πράξιν τοῦτο μὲ σκοπὸν νὰ πλαστογραφῇ καὶ νὰ ὠφελήσῃ
ἑαυτὸν ἢ ἄλλον τινά, ἢ νὰ βλάψῃ ἄλλους, τιμωρεῖται
ἐν φυλακίῳ τὸ πολὺ ἐνδὲς ἑτοῦς. Π. Ν. 424. (Βαυαρ. Νμσχδ.
1831) 211).

Ν. Ἀναγκαστικὸν στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος ἐν γένει ἐστὶν ὁ τῆς βλάβης
σκοπός, ἀλλ' αὕτη δὲν συνίσταται εἰς τὴν ὀλικὴν μόνον ὠφέλειαν τοῦ πλα-
στογραφούντος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν, καὶ οὐχὶ μόνον τοῦ πλαστογρα-
φούντος, ἀλλὰ καὶ τρίτων προσώπων. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 74. — Ὅπως
παρ' ἡμῶν παραβάσις τοῦ ἀρθροῦ 257 τοῦ ποιν. νόμου, οὐδ' ὡς ἀπαιτεῖται τὸ
ἐκ πλαστογραφηθέν χαρακτηριζόμενον νὰ ἦναι ἐπιστολή, τοῦ νόμου ἐνδε-
κτικῶς μόνον ἀναφέρντο· συμβολικά πιστοποιητικά ἢ ἐπιστολάς, ὡς προ-
σώπωνται ἐκ τῆς λέξεως ἰδιωτικῶς, ἀλλ' ἀρκεῖ καὶ πᾶν ἔγγραφον ἰδιωτικόν, ὅθεν
καὶ τηλεγράφημα. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 74. — Καὶ ἂν τὸ πλαστὸν ἔγγραφον,
περ' ἐπακλήσατό τις καὶ προσήγαγεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, δὲν ἦτο
ἐγκυμμένον ἐπὶ ἐνόμιμον χάρτου, ἢ ἑλλείψει αὕτη δὲν καθίσταται τοῦτο
κρυπτόν καὶ ἀνεπιτήδειον πρὸς ἀπόδειξιν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀδελφὰς εἰς
τὸν καθ' οὗ προσήχθη, οὐδ' ἀναεῖται τὰ ἐπακολουθήματα τῆς χρήσεως ὡς ἐπι-
συντικτῆς αἰτίας, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον ἀπαλλάσσει τὸ δικαστήριον τῆς ὑπο-
θέσεως νὰ λάβῃ αὐτὸ ὑπ' ὄψιν, πρὶν ἢ περιβληθῇ τὸν νόμιμον ἐνοσημὸν
καρτὸν ἐπὶ τῇ ὑπὸ τοῦ περὶ χαρτ. νόμου ἀπειλουμένη ποινῇ. Α. Π. ποιν.
67 τοῦ 79. — Κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὴν ἐννοίαν τῶν ἀρθρῶν 247 καὶ 256
τοῦ τῆς πλαστογραφίας ἀδίκημα ἐπὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων ἔγγραφων
ἔχει πεπερασμένον, ὅταν τὸ μὲν ἔγγραφον εὐραίνῃ φευδῇ ἀντικείμενα ὡς
ἀληθῆ, ὁ δὲ πράξας τοῦτο ἐσκόπει καὶ ἡ ζημία τρίτου εἶναι βεβαία ἢ ἐνδε-
κτική. Α. Π. ποιν. 138 τοῦ 39.

258. Ἡ ἐν γνώσει ὑπὸ τινος τρίτου γεννομένη χρήσις πλα-
στοῦ ἢ νενοθευμένου δημόσιου ἢ ἰδιωτικοῦ ἔγγραφου τιμωρεῖται
ἐπίσης μὲ τὴν πλαστογραφίαν. Π. Ν. 248 ἔ. 256. (Βαυαρ.
Νμσχδ. (1831) 212).

Ν. Προβλεπὸν ὅτι τοῦ ζητήματος τῆς χρήσεως πλαστοῦ ἔγγραφου ὑπὸ τρί-
του δὲν νὰ προηγήται ἕτερον ζήτημα ὀρίζον ὅτι τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο ἔφερε
τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 247 ἀπαιτούμενους χαρακτῆρας τῆς πλαστότητος ἢ αὐτὸ
τοῦτο τὸ ζήτημα τῆς ἐν γνώσει χρήσεως πλαστοῦ ἔγγραφου νὰ περιλαμβάνῃ
τὰ στοιχεῖα τῆς πλαστογραφίας καθ' ἓνα τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 247 ὀριζομένων
τρόπων. Α. Π. ποιν. 238 τοῦ 84.

α'. Πλαστογραφία τῶν πιστωτικῶν γραμματίων.

259. Ὁ ἐνέχυρος πλαστογραφίας τῶν παρὰ τινος ἐγγυώριον ἢ ξένου δημοσίου ταμείου ἐκδεδομένων ἀποδεικτικῶν χρέους ἢ ἐνεχύρου (1) τιμωρεῖται: — 1. μὲ δεσμὰ ἀπὸ δώδεκα ἕως εἴκοσιν ἐτῶν, ἐὰν τοιαῦτα ἐγγράφα παρποιήθησαν. — 2. μὲ δεσμὰ πρὸς πολὺ δεκαπέντε ἐτῶν, ἐὰν ἐνοθεύθησαν. Π. Ν. 267. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 139 § 2. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 347. Βαυαρ. Νμοσχ. (1831) 213).

260. Ὅσα περὶ παραχαράξεως καὶ κίβδηλείας νομισμάτων ὠρισθῆσαν εἰς τὰ ἄρθρα 238—243 καὶ 245, ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ εἰς τὴν παραποίησιν ἢ νόθευσιν τῶν δημοσίων ἀποδεικτικῶν χρέους ἢ ἐνεχύρου. Π. Ν. 20. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 139 § 2. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 347. Βαυαρ. Νμοσχ. (1831) 213).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ νοθεύσεων τῶν δημοσίων σφραγίδων καὶ σιμάντρων. (2)

261. Ὅστις, χωρὶς νὰ ᾔναι παρηγγελημένος παρὰ τινος ἀρχῆς, κατασκευάζει ἢ διορίζει νὰ κατασκευάσῃ δι' αὐτὸν ἢ

(1) Ὅντων καὶ τῶν χαρτονομισμάτων ἀποδεικτικῶν χρέους ἐγγυώριον ἢ ξένου δημοσίου ταμείου καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδομένων, κατάδηλον ὅτι καὶ οἱ πλαστογραφοῦντες χαρτονομίσματα ὑπάγονται εἰς τὸ ἄρθ. 259.

(2) Ν. „BME“ 27 Ἰουλίου 1892 περὶ ἐλέγχου τοῦ ἐμπορίου τῆς σταφίδας.

1. Ἡμέρα ἐνάρξεως τῆς πρὸς ἐξαγωγὴν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν φέρωσις ἑκτῆς σταφίδος ὁρίζεται ἡ 16 Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους. Πρὸ ταύτης ἡ ἐξαγωγὴ ἑκτῆς σταφίδος τῆς νέας ἐσοδείας ἀπαγορεύεται.

2. Ἀπαγορεύεται ἐπίσης: 1) ἡ νόθευσις τῆς σταφίδος εἴτε δι' ὕδατος, εἴτε δι' οἰασδήποτε ἀλλοτρίας οὐσίας ἐνεργουμένη, 2) ἡ δι' ἐπισήμανσιν τῶν δοχείων ψευδὲς δηλώσις τοῦ τόπου τῆς παραγωγῆς τῆς περιεχομένης ἐν αὐτοῖς σταφίδος, 3) ἡ ἐπισήμανσις τῶν περιχόντων σταφίδα δοχείων ἐκ τῆς παραγομένης ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Αἰγιαλείας, ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἢ τῷ τῆς παραγωγῆς, εἴτε ἡ σταφὶς αὕτη εἶναι προωρισμένη πρὸς ἐξαγωγὴν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν εἴτε πρὸς μεταφορὰν εἰς ἄλλον λιμένα πρὸς φόρτωσιν καὶ ἐξαγωγὴν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.

3. Ὁ παραβάτης τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ διατεταγμένων τιμωρεῖται ἐν μὲν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἀριθμῶν 1 καὶ 2 μὲ φυλάκισιν 1.000—5.000 δραχμῶν. Ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἀριθμοῦ 3 μὲ φυλάκισιν μέχρι ἑνὸς μηνος καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν μέχρι 1.000. — Ἐν ὑποτροπῇ αὐτῶν γινώσκειται φυλάκισις μέχρις ἑνὸς ἔτους.

2^η άλλων τινά τὴν μεγάλην ἢ τὴν μικρὰν τερρατίδα τοῦ Κρά-

4. Πλὴν τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν καταδίδωσιν τῶν ἀδικημάτων ἀρχῶν, καὶ αἱ τελωνιακαὶ ἀρχαὶ ὑπαχθεύουσι· νὰ ἐπαγρυπνῶσι, κατὰ τὴν φορτώσιν τῆς σταφίδος, πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ βεβαίωσιν τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ἀνταποδιδόντων ἀδικημάτων, ἐξομοιούμεναι ὡς πρὸς τοῦτο πρὸς ἀνακριτικούς ὑπάλληλους καὶ ἐνεργοῦσαι κατὰ τὸ ἄρθρον 157 τῆς Ποιν. Δικονομίας, μὴ ἐπιτεπεμμένης παρακολούσεως τῆς φορτώσεως λόγῳ κατασχέσεως. Αἱ ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τούτων ἀνακρίσεις θεωροῦνται προεισαγωγικαὶ καὶ ἂν διεξαχθῶσιν ὑπὸ τακτικοῦ ἀνακριτοῦ. Ὁ ἐπιληφθεὶς ἀνακρίσει, ἀνακριτὴς ἢ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος δεύει νὰ ὑποβάλῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακρίσεως ἐντὸς ἑκατῶν ἡμερῶν εἰς τὸν ἀρμοδίον εἰσαγγελέα, ἂν δὲν ἐπελήφθῃ αὐτοῦ τῆς ἀνακρίσεως.

5. Προκειμένου διορισμοῦ ἐμπειροτεχνῶν, κατὰ τὴν πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω ἀδικημάτων διαδικασίαν, οὗτοι λαμβάνονται ἐκ καταλόγου εἰδικοῦ δι' ἕκαστον τελωνεῖον ἢ ὑποτελωνεῖον ἢ ἔρμον σταφιδοφόρου ἐπαρχίας, ἔνθα εἰσονται ποσότητες, περιέχοντες τὰ ὀνόματα πέντε σταφιδοκτητῶν καὶ πέντε σταφιδεμπόρων, κατοικοῦντων ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ τελωνεῖου ἢ ὑποτελωνεῖου ἢ ἔρμου. Ἐὰν ἐν τοῖς τελωνείοις, ὑποτελωνείοις ἢ ἔρμοις δὲν ὑπάρχῃ ἰσχυρὰ κοιβυὰ σταφιδοκτητῶν ἢ σταφιδεμπόρων, ὁ ἀρμοδὸς τῶν ἐμπειροτεχνῶν δύναται νὰ περιορισθῇ εἰς ὀλιγωτέρους, ἐλλείψει δὲ τῆς ἐν ἀνεπαρκείᾳ τούτων ἐπαρμόζοντος αἱ κοινὰ διατάξεις. Τὸν κατάλογον τούτον καταρτίζει αὐτεπαγγέλτως κατ' ἑτοί, ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ὁ πρεσβὺς τῶν Πρωτοδικῶν τῆς περιφέρειας, εἰς τὴν ὑπάγονται τὰ ἐν αὐτῇ τελωνεῖα ἢ ὑποτελωνεῖα ἢ ἔρμοι. Οἱ ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ ἐγγεγραμμένοι ἐρκίζονται κατ' ἀπὸς πρὸς τῆς 1 Δεκεμβρίου, ὅτι θέλουσι πιστῶς εκπληρῶσαι τὰ ἀνταποδιδόμενα αὐτοῖς καθήκοντα, ἐνώπιον τοῦ πρεσβυτοῦ τῶν Πρωτοδικῶν ἢ τοῦ ἐμπροσθέντος τῆς κατοικίας τῶν, συντασσομένης περὶ τούτου τῆς προσκομίσας ὑπόστασις. Ὁ εἰρηνοδίκης ἀποστέλλει ἀμειλιχτῇ τὰς ἐκθεσεις ἐρκοδοσίας πρὸς τὸν ἀρμοδίον πρεσβυτον. Οὗτος δὲ μετὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἐκθέσεων, ἀποστέλλει ἀντίγραφον τῶν καταρτισθέντων καταλόγων δι' ἕκαστον τελωνεῖον ἢ ὑποτελωνεῖον ἢ ἔρμον, πρὸς τὸν εἰσαγγελέα καὶ τοὺς τελῶνας ἢ ὑποτελωνας τῆς περιφέρειας του. Οἱ διορισθέντες ἐμπειροτέχναι καὶ ἀποδεχθέντες τὸν διορισμὸν αὐτῶν, ἀρνούμενοι νὰ ἐρκισθῶσιν, ἵνα εκπληρῶσιν τὸ καθήκον των, τιμωροῦνται μὲ χρηματικὴν ποινὴν 100 μέχρι 300 δραχμῶν.

6. Ὁ εἰσαγγελεὺς δεύει νὰ εἰσαγάγῃ, τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐντὸς ἑκατῶν ἡμερῶν ἀφ' ἧς ὑπεβλήθη αὐτῷ ἡ σχετικὴ δικαστασία, ἢ ἐντὸς αὐτῆς ἀφ' ἧς ἐπελήφθη αὐτοῦ τῆς καταδιδέως· εἰς τῷ ὅμως θεωρεῖ, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν, εἰσάγει τὴν ὑπόθεσιν, ἐντὸς παντοῦ τῆς αὐτοῦ διορίσεως, εἰς τὸ συμβούλιον, ὅπου ἀποφαίνεται κατὰ τὸ ἄρθρον 251 τῆς Ποιν. Δικονομίας. — Τὸ ἕκμισον τῆς καταγνωθείσης χρηματικῆς ποινῆς ἐπιβάλλεται διὰ τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν ἀνακαλύψαντα ἢ καταγγέλαντα τὴν πρᾶξιν, εἴτε δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης, εἴτε ἰδιωτὴς εἰσιν οὗτοι, ἢ καὶ εἰς ἀμφοτέρους. Περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνακαλύψαντος ἢ τοῦ καταγγέλαντος θέλει γίνεσθαι μνηεῖα ἐν τῇ ἀπόφασιν.

7. Ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ ἀνακριτὴς, ἢ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, τιμωρεῖται πειθαρχικῶς διὰ προσωρινῆς παύσεως μέχρις ἑξ μηνῶν, ἂν ὑπεβῇ τὰς ἐν τῷ νόμῳ 4 καὶ 6 διορίας· αἱ τελωνιακαὶ ἀρχαὶ ὡς πρὸς τὴν πειθαρχικὴν

τους, ἢ τὴν σφραγίδα μιᾶς δημοσίας ἀρχῆς· (1) ὅστις καταλαμβάνει ἀθεμίτως ἐν γνώσει τοιαύτην γνησίαν ἢ παραποιημένην σφραγίδα, ἐὰν μὲν δὲν τὴν μεταχειρισθῇ πρὸς ἐκτέλεσιν ἄλλης ἀξιοποίνου πράξεως, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑξ μηνῶν· ἐὰν δὲ κάμῃ χρῆσιν αὐτῆς, μὲ εἰρκτὴν. Ποιν. 2. Π. Ν. 247. 263. 264. ΣΠΝ. 249. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 139. Βαυαρ. Νρμσχδ. (1831) 214).

262. Εἰς εἰρκτὴν καταδικάζεται ὅστις παραποιεῖ ἢ νόθευει σήμαντρα (2) ἢ ἄλλα σημεῖα, δι' ὧν ἐπισημαινόνται παρὰ τῆς δημοσίας ἀρχῆς πραγματεῖαι, μέτρα ἢ σταθμὰ, καὶ ἄλλα παρόμοια ἀντικείμενα, ἢ μεταχειρίζεται ἐν γνώσει τοιαῦτα παραποιημένα ἢ νόθα σήμαντρα. Π. Ν. 263 ἔ. 670. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 140 Βαυαρ. Νρμσχδ. (1831) 215).

263. Ὅστις, χωρὶς νὰ ᾔῃ παρηγγελημένος παρὰ τινος ἀρχῆς, κατασκευάζει ἢ διορίζει νὰ κατασκευάζουν παρόμοια σήμαντρα ἢ ἄλλα σημεῖα, ἢ καταλαμβάνει ἐν γνώσει ἀθεμίτως τοιοῦτον σήμαντρον, εἴτε γνήσιον, εἴτε νόθον, ἐὰν δὲν ἔγνων εἰσέτι κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν. Ποιν. 2. Π. Ν. 261. 264. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 141 ἔ. Βαυαρ. Νρμσχδ. (1831) 216).

264. Μεγάλη καὶ ἀπατῶσα ὁμοιότης τῶν παραποιημένων ἢ νενοθευμένων δημοσίων σφραγίδων καὶ σήμαντρων μετὰ τῶν

τιμωρίαν ὑπάγονται εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 300 καὶ ἐπόμενα τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων.

8. Διὰ Β. διατάγματος θέλουσι κανονισθῇ τὰ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ παρόντος νόμου ὡς καὶ τὰ περὶ διορισμοῦ τῆς ἐκτίσεως τῶν ἐμπειροτεχνῶν διὰ τὸ πρῶτον ἔτος.

9. Ὁ νόμος οὗτος ἰσχύει ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἑφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καταχωρίσεώς του.

Ἰδὲ καὶ ὑπὸ τὰ ἄρθρα 234 καὶ 235 Π. Νόμου τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου ΑΡΞΗ' περὶ τιμωρίας τῶν παραποιούντων τὰ διακριτικὰ σημεῖα τῶν γνησίων πυρείων, τὸ ἄρθρον 64 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου καὶ ἄρθρον 19 τοῦ περὶ γραμματοσήμου περὶ τιμωρίας τῶν κατασκευάζοντων ἀθεμίτως γνησίου ματόσημον κτλ.

(1-2) Ὁ δὲ μὴ παραδιδούς τὰ εἰς χεῖρας αὐτοῦ περιελθόντα σήμαντρα ἢ δημοσίας σφραγίδας εἰς τὴν ἀρχήν, ὡς καὶ τὰς ἐν ὀνόματι τῆς ἀρχῆς παρηγγελημένας σφραγίδας ἢ σήμαντρα, τιμωρεῖται ὡς ἔνοχος πταισμάτων κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ ἄρθ. 679 Π. Ν.

γνησιων καὶ ἀνθεύτων ἰσχύει εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ περίστασις. — Τὰ παραπεποιημένα, γενεθευμένα ἢ ἀθεμίτως καταληφθέντα σήμαντρα, αἱ σφραγίδες, καὶ τὰ σημεῖα τοιαύτου εἶδους, καθὼς καὶ τὰ δι' αὐτῶν ἐπισημαινόμενα ἔγγραφα ἢ ἀντικείμενα, δημεύονται. Ποιν. 2. Π. Ν. 20. 337. 261 — 263. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 143 ε. Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 247).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ ψευδορκίας, ἐπιορκίας, καὶ ψευδομαρτυρίας.

Α'. Ψευδορκία.

265. Ὅστις εἰς ἀνάκρισιν τινα, ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, (1) ὀρκίζεται ψευδῶς ἐν γνώσει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἢ, ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἥδη δοθέντα ὅρκον, ἀποφαίνεται ἢ ὁμολογεῖ ἐν γνώσει ψευδὲς τι ἐπὶ δικαστηρίου, τιμωρεῖται ὡς ἐνσχεος ψευδορκίας. — Α', διὰ ψευδομαρτυρίαν εἰς τὴν ἐνεκα κακούργηματος γινομένην ἀνάκρισιν, — 1. μὲ εἰρκτὴν, ἐὰν τὸ προκειμενον κακούργημα ἐπισύρῃ τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς. — 2. μὲ πρόσκαιρα δεσμὰ, ἐὰν τὸ προκειμενον κακούργημα ἐπισύρῃ τὴν αὐτὴν ποινὴν. — 3. μὲ δεσμὰ διὰ βίου, ἐὰν τὸ προκειμενον κακούργημα ἐδύνατο νὰ ἐπισύρῃ τὴν αὐτὴν ποινὴν ἢ τὸν θάνατον. — Β', διὰ ψευδομαρτυρίαν εἰς τὴν ἐνεκα πλημμελήματος ἢ πταισματος γινομένην ἀνάκρισιν, — μὲ εἰρκτὴν. Ποιν. 121. 268 ε. 472. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 218).

Ν. Ἡ κατὰ τὴν ἐν τῇ προδικασίᾳ ὅρκον ἐξέτασιν ψευδορκία, μὴ οὖσα ψευδορκία ἐνώπιον δικαστηρίου, ἐστὶ τιμωρητὴ ὡς ψευδὴς διὰ χειραφύρας ὑπόσχεσις δυνάμει τοῦ ἀρθρου 270 τοῦ Ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 8 τοῦ 44. — Ὅσακις δ' ὁδοὶς ὅρκος εἶναι ἄκυρος, διότι ἐδόθη περὶ ἀντικειμένων, περὶ ὧν δὲν συγχωρεῖται ἀπόδειξις δι' ὅρκου ἢ κατὰ παράβασιν τῶν νομίμων περὶ ὀρκοδοσίας διατάξεων, δὲν χωρεῖ καταδίωξις ἐπὶ ψευδορκίᾳ. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 69. — Ἐπίσης δὲν χωρεῖ καταδίωξις, ὁσαῖς δὲν ἐδόθη ὁ ὅρκος

(1) Τῆς καταδίκης ἀθώου οὕσης καταδύλως γεγονότος πολλῶν φοβερωτέρου παρὰ τὴν ἀθώωσιν ἐνόχου, ἔπεται ὅτι ὁ ψευδῶς ὀρκιζόμενος ἐν γνώσει κατὰ τοῦ κατηγορουμένου διαπράττει ἀδίκημα πολλῶν δεινότερον τοῦ ψευδορκούντος ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου διό νομίζομεν ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθ. 265, κατατάσσονται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν τὴν ὑπὲρ ἢ κατὰ κατηγορουμένου τινος ψευδομαρτυρίαν, εἶναι νομοθετικῶς σφαλκεαί.

κατὰ τοὺς ἀναισώδεις τύπους τοῦ ὀρκισκομένου τοῦ ἐρκισθέντος, παράδειγμα αὐτῶν δοθεὶς δὲν παρέχει τὴν δέουσαν περὶ τῆς ἀξιοποσιν ὡς μὴ ἐξαναγκάζων αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν. πολ.τ. 193 τοῦ 70. (Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἡ κατὰ τὴν ἐρκολειψίς ἐπουσιώδους τύπου δὲν καταστρέφει τὸ κύρος τοῦ ὅρκου) ὅτι τὸ δικαστήριον, εὐ ἐνώπιον ἐξετασθεὶς ὁ κατηγορούμενος ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς ἐζητήσθῃ, ἡ ψεῖς εἶναι τιμωρητέα. διότι τὸ 265 ἄρθρον κολάζει τὴν ἐνώπιον ἀκρίαν, ὡς παραβιάζουσαν ὃ ἔχει καθήκον ὁ πολίτης νὰ λέγῃ ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς. Α. Π. ποιν. 113 τοῦ 33. Ὁμοίαι ἀποφ. Α. Π. ποιν. ἀπ. 6 τοῦ 81, καθ' ἣν τὸ ἀδίκημα τῆς ψευδορκτετελεσμένου ἅμα τῇ δόσει τοῦ ὅρκου, ἀσχέτως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἢ τὸ ἐπηρεαζόμενον ἀποτέλεσμα. Διαφωνοῦσιν αἱ Α. Π. τ. καὶ 11 τοῦ 1872, καθ' ἃς ὁρκος ψευδής, μὴ δυνάμενος νὰ ἀσκήσῃ τὴν ἐκδοτικὴν τῆς δίκης ὑπὲρ ἢ κατὰ τινὸς τῶν διαδικαζομένων δὲν ἐπάγει ποινικὴν καταδίωξιν. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 10 ἄρθρον 266 εὐδελως ἀπαιτεῖ ὡς στοιχείον τοῦ ἀδικήματος τὴν καὶ ζημίαν ἢ ὠφελείαν προκύψασαν ἐκ τῆς πράξεως, ἀλλ' ἂν κατὰ τὴν πλῆσιν αὐτῆς τὸ δυνατόν τῆς βλάβης. Α. Π. ποιν. Διὰ καὶ ἐάν μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου ἀνεκλήθῃ ἡ τὸν ὅρκον ἀπιστία, εἰς αὐτὴν ἐπὶ τὴν ἢ ἀπόρριψίς τῆς ἀγωγῆς τοῦ ψευδορκῆ κατέστη ἐζημία· ὁ δὲ δοθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ψευδὴς ὅρκος, τιμωρεῖται ὡς τοῦ ἀδικήματος τῆς ψευδορκίας συγκαταλεγμένου μεταξὺ τῶν, δι' ἃ δὲν ἀπαιτεῖται ὁρισμένον ἀποτέλεσμα. (Ποιν. Ν. Α. Π. ποιν. 72 τοῦ 96. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 134 τοῦ 7 μίαν τῆς πολ. δίκης, διάταξιν ἀπαιτουμένης δικαστικῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ὅρκου, προσδιορίζουσης τὸ περὶ οὗ ὁ ὅρκος καὶ τῆς περὶ τοῦ ὅρκου δηλώσεως, δοθέντος οἱ διάδικοι παρίστανται: τῆριφ, ὄντος ἐπομένως ἐγκύρου τοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου. ὅν ἔδωκεν καίτοι μὴ προηγηθείσης τῆς δόσεως αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἐπὶ ψευδῆς τυγχάνει ὁ δοὺς ψευδὴ ὅρκον, καὶ μὴ προηγηθείσης ἀπαιτήσεως τῶν πρακτικῶν ἀναπερόντων, ὅτι ὠκίσθη τις ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ κατὰ τὸ 121 ἄρθρον τῆς ποιν. δίκης. ἔπεται, ὅτι ὁ δοθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐγκύρος καὶ ἐπομένως δοὺς ψευδὴ ὅρκον εἶναι καταδικαστὴς ἀδιάφορον ἂν δὲν ἀναφέρηται βητικῶς ἐν αὐτοῖς, ὅτι ἔθηκε τὴν δόσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, διότι τοῦτο ἱκανῶς δηλοῦται ἐκ τῆς φράσεως τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου». Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 76.— Οὐχὶ ἀπλήρ ἡ κατὰ τὸν γὰγονότος, ξένου καὶ ἀσχετοῦ πρὸς τὴν κατηγορίαν, καὶ ψευδομαρτυρίαν κολάσιμον κατὰ τὸ 265 ἄρθρον, ἀλλ' ἡ ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ψευδὴς ὁμολογία τοῦ μάρτυρος αἱ ὅροι ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐκ τῆς ἐτυμολογίας, ἢ στηριζομένη εἰς αὐτὴν ἀποφασίς ἐστίν. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 48, 84 τοῦ 59, 22 τοῦ 78. Πάντως ὅμως ὁ δόξας πρὸς ὑπαρξίν ψευδορκίας τιμωρητῆς, τοῦ νόμου βητικῶς λέξεσιν ἐν γένει. Ὅθεν, ἐάν ὁ μάρτυς κατέθηκε ἐκ πλάνης ἢ ἐξ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν, θεωρῶν αὐτὸ κατὰ ἀλήθειαν, δὲν καταδιώκεται ἐπὶ ψευδορκίᾳ. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ

μικρότερον ὅτι τοῦ νόμου ρυθμίζοντος τὴν ποινὴν τῆς ψευδομαρτυρίας ἐπὶ τῇ
τάσει τῆς ποινῆς. ἢ ἐπιφέρει τὸ ἐρ' ὡς κατηγορεῖται κακούργημα, δηλονότι
τὸ ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτων· ἢ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἀναφερόμενον,
ἐπεὶ δὲ καὶ ἂν ὁ κατηγορούμενος καταδικάσθῃ ἐπὶ ἡμιπλήρει πράξει ἢ
ἡμιμίσθῃ, οὐδὲν ἦτον ὁ ψευδορκῆσας ὑποβληθῆσθαι εἰς τὴν ποινὴν, ἢ ἐπι-
φέρειν τὸ κακούργημα ἐρ' ὡς κατηγορεῖτο. Δ. Π. ποιν. 233 τοῦ 73. — Καί
ἐν ἐν τοῖς τεθείοις τοῖς ἀνόροις ζητήμασι καὶ τῇ ἐτυμηγορίᾳ δὲν ἀναφέρονται
ἀποτελοῦντα τὴν ψευδορκίαν γεγονότα, εἶναι ἔγκυρος ἡ περὶ ἀνοχῆς
τοῦ κατηγορουμένου ἐτυμηγορία, διότι εὐσημαίνεται ὅτι ἐν τῇ συνειδήσει
αὐτῶν παρεδέξαντο οἱ ἄνοροι ὅτι ὑπῆρχεν τὸ ἀξιόζωντα ὑπὸ τοῦ νόμου διὰ
τὴν πράξιν τῆς ἐτυμηγορίας στοιχεῖα. Δ. Π. ποιν. 62 τοῦ 47. Ἀλλὰ κατὰ
τὴν Δ. Π. ποιν. 50 τοῦ 41 εἶναι ἄκυρος ἡ ἐτυμηγορία, ἐν ᾗ δὲν ἐκτίθενται
τὰ κατατεθέντα ψευδῆ γεγονότα.

266. Εἰς εἰρκτικήν καταδικάζεται ὁστις εἰς πολιτικὴν τινὰ διασποράν ψευδορκεῖ ἐν γινώσκει ἐπὶ δικαστηρίου ὡς μάρτυς ἢ ὡς πραγματογινώμων εἰς ξένην ὑπόθεσιν ἢ ὡς διαδίκος, διακερήμενος, εἰς ἴδιαν, ἢ ὡς πληρεξούσιος ἀντὶ τοῦ ἐντολέου τοῦ, ὡς ἐπιτροπὸς ἀντὶ τοῦ ἀσέλικου, ἢ ὡς ἄλλος νόμιμος ἀντιπρόσωπος ἀντ' ἐκείνου τὸν ὅποιον παρίστανει εἰς τὸ δικαστήριον. — Εἰς τὸν χάριν ἐκτιμῆσεως γινόμενον ὅρκον διὰ πολιτικὰς ὑποθέσεις δὲν εἶναι δεκτὴ ἡ περὶ ψευδορκίας ἀνחקρῖσις. Πολ. 335, 349 ἔ. 357, 883, Π. Ν. 269, 440, 441.

Ν. Τὸ ἄρθρον 266 διατάλλων τὸν ἐκτιμητικὸν ὅρκον τῶν ἄλλων ὅρκων καὶ ἀπαγορεύον τὴν περὶ ψευδορκίας ἀνάκρισιν ὡς πρὸς τὸν ἐκτιμητικὸν ὅρκον, ἔπειται, ὅτι ἀπαγορεύει καὶ ὡς πρὸς τὴν δι' ὅρκου κατὰ τὸ 220 ἄρθρον τῆς πολ. δικ. ρεζιμισμὸν τοῦ πέντητος διαδίκου, ὅτι ἡ κατάστασις αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπει τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν δαπανῶν. Δ. Π. ποιν. 29 τοῦ 47. — Τῶν ἄρθρων 349 καὶ 351 τῆς πολ. δικιν. ὀρίζοντων, ὅτι ὁ ἕρκος εἶναι εἶδος συμβιβασμοῦ, κατὰ πᾶσαν δὲ στάσιν τῆς δίκης δύναται ἀπαγορῇ τῷ ἀντιδίκῳ, τοῦ δὲ ἄρθρου 104, ὅτι, ἐν αἷς διαφοράς ἐπιτρέπεται συμβιβασμός, δύναται νὰ γίνῃ συνυποσχετικόν, ἔπειτα, ὅτι καὶ ἐν διαφορά, εἰ ἀξιοποιήσῃ πράξεως προεργουμένη, ἐπιτρέπεται ἕρκος ἐπακτοῦ ἐνδίκου δὲ ταῦτα καταργοῦνται ὑπὸ τῆς ἐν ἄρθρῳ 111 τῆς ποιν. δικονομίας διατάξεως, καθ' ἣν δὲν ἐξαναγκάζεται ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλ' οὐδ' ἰσχύει ὡς πλήρως ἀπόδειξις, ἀτε καὶ τῆς διατάξεως ταύτης δυσκινεῖται νὰ συναφαιρῇ ἀπὸ τῆς πολιτικῆς δικονομίας διατάξεσι. Ὅθεν δύναται νὰ χωρῇ καταδίωξις ἐπὶ ψευδορκίᾳ καὶ κατὰ τοῦ ψευδορκήσαντος ἐν πολιτικῇ διαφορά, ἐκ κολασίμου πράξεως προεργουμένη. Δ. Π. ποιν. 83 καὶ 121 τοῦ 79. — Ἄλλ' ἀποτελεῦντος τοῦ ὅρκου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολ. δικονομίας ἐντελῇ ἀπόδειξις μεταξύ τῶν διαδίκων, τῶν κληρονόμων καὶ ἄλλων ἀντιπροσώπων αὐτῶν, ἀπαγορευομένης δὲ πάσης ἀνταποδείξεως, καὶ εἰς τὴν προσέτι τῆς περὶ ψευδορκίας ἀποδείξεως, ἔπειτα: ὅτι ἀποκλείεται πᾶν μὲσον ἐπανάδου πρὸς τὸ ἤδη πολιτικῶς ἀπομασισθὲν ἀντικείμενον, ἐπιφυλάσσοντος τοῦ νόμου μόνον τὴν ποινικὴν τῆς ψευδορκίας καταδίωξιν πρὸς

ἢ διὰ χειραψίας, γενεμένης ἀντὶ ὅρκου, ὑπόσχεσιν τινα κῆρος ἔχουσαν (εὐλογον), ἢ ἄλλην ἐπικειμένην εἰς αὐτὸν υποχρέωσιν πρὸς μελλούσας πράξεις ἢ παράλειψεις, ἐν γνώσει ὁμως καὶ ἐκουσίως ἀθετεῖ τὴν τριαύτην διομολόγησιν· ὅστις ὡς διάδικος, μάρτυς, ἢ πραγματογνώμων, (1) ἀντὶ ὅρκου, ἔδωκε ψευδῇ διὰ χειραψίας ὑπόσχεσιν· ὅστις κηρύττει ἑαυτὸν ἔτοιμον νὰ δοῇ ψευδῇ ὅρκον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν ἔλαβε, διότι ὁ ἀντίδικος (τὸ ἐναντίον μέρος) τὸν ἐδέχθη ὡς δεδομένον, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑξ μηνῶν.— «Ἐὰν δέ τις παραβαίνῃ τὴν διὰ χειραψίας ὑπόσχεσιν ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὴν ἐνώπιον ἀνακριτικοῦ ὑπαλήκτου ἐξέτασιν του, ἐν γνώσει λέγων ψευδῇ, ἢ ἀρνούμενος ἢ ἀποσιωπῶν τὴν ἀλήθειαν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἐνὸς μέχρις ἑξ μηνῶν· ἐκτὸς δὲ τούτου κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ ἑκατὸν δραχμῶν.» (2) Ποιν. 123. 265 ἔ. 271. (Βασαρ. Νημοχρ. (1831) 222).

Ν. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 123 τῆς ποιν. δικον. διὰ χειραψίας ὑπόσχεσις, ὡς τότεν ὅρκου ἐπέχευσα, οὔτε ἐνώπιον δικαστηρίου γινόμενη, δὲν ὑπάγεται εἰς τὸ 270 ἄρθρον· ἀρα δὲν τιμωρεῖται ποινικῶς ὁ μάρτυς, ὅστις ἤθελε μεταβάλλει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὰ ἐν τῇ προανακρίσει ὑπ' αὐτοῦ κατατεθέντα. Δ. Π. ποιν. λθ' τοῦ 35, ΣΝΔ' τοῦ 38. ('Ἀλλὰ νῦν τιμωρεῖται δυνάμει τοῦ διὰ τοῦ νόμου τῆς 13 Ὀκτ. 1841 προστεθέντος δευτέρου ἰσχύου).

(1) Περί πραγματογνωμόνων, δίδόντων διὰ χειραψίας ὑπόσχεσιν, δὲν ὑπάρχει διάταξις τις ἐν τῇ νομοθεσίᾳ ἡμῶν· ἔθεν αὖ περὶ αὐτῶν διατάξεις τὸ 270 δὲν ἔχουσι πρακτικὴν ἐφαρμογὴν.

(2) Ν. 13 Ὀκτωβρίου 1841 περὶ τιμωρῆσεως τῶν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ψευδομαρτυρούντων.

1. Εἰς τὸ ἄρθρον 270 τοῦ ποινικοῦ νόμου προστίθεται ὡς δεύτερον ἐδάφειον ἡ ἑξῆς διάταξις. ('Ὅρα αὐτὴν ἐν τῷ κειμένῳ).

Ν. τῆς 28 Ἀπριλίου 1855 περὶ τιμωρίας τῶν παραβαινόντων τοὺς τύπους περὶ μεταφορᾶς δημητριακῶν καρπῶν ἐκ τῶν παραδουναβίων λιμένων.

Ἄρθρον μοναδικόν.

Πᾶς πλοίαρχος, ὅστις ἤθελε παραβῇ τὴν δοθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ὑπόσχεσιν ἐνώπιον προξενικῆς ἢ ἄλλης ἐλληνικῆς ἀρχῆς περὶ τῆς εἰς ἠκεῖνους τόπους μεταφορᾶς δημητριακῶν καρπῶν ἐκ τῶν παραδουναβίων λιμένων, καὶ περὶ τῆς παραχωρήσεως αὐτῶν εἰς πρόσωπα διὰ τοῦ υποσχετικοῦ ἀποκλειόμενα, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἑξ μηνῶν μέχρι πάντε ἐτῶν, στερεῖται δὲ τοῦ δικαιώματος τῆς πλοιαρχίας.

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

35

δημόσιο Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῦνης

Γ'. Ψευδομαρτυρίαί ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς.

271. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνὸς μηνὸς ἢ μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ ἑκατὸν δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις εἰς τὰς ἐξετάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβλήθη αὐτεπαγγέλτως παρὰ τῆς ἀρχῆς, ἢ εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν διδομένας καταμηνύσεις ἀπαγγέλλει ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ἢ ψευδεῖς σχέσεις (1). Π. Ν. 240. 265 ἔ. 270. (Βασιλ. Νηρχδ. (1822) 265).

Ν. Τὸ 271 ἄρθρον ἀφορᾷ εἰς περιστασίαν πέντη διάφορον τῆς τοῦ 27 ἁρθροῦ ἀριθ. 1 τοῦ περὶ ἐξουσίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου, ἀπὸ τοῦ ἀφορῶντος εἰς καταμηνύσιν ἐπὶ αξιοποιῶν πράξει ὡρισμένου προσώπου καὶ ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 43. — Τὸ 235 ἄρθρον ἐφαρμόζεται, ὅσκις ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ἐνεργῶν ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ αὐτοῦ βεβαίῳ ὡς ἀρχὴ δι' ἐπιστήμων αὐτοῦ πράξεων ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, οὐχὶ δὲ καὶ ὅσκις ὑπὸ ἄλλης ἀρχῆς καλούμενος νὰ δώσῃ ὁποῦν ποτε πληροφορίας ἀναγομένας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς, κατατίθῃ ἐν γνώσει ψευδῆ γεγονότα, ὅποτε χρησιμεύει ἀπλῶς ὡς μάρτυς, καὶ ἐπομένως, ἐὰν ἐν γνώσει διὰ ψευδῶν παραστάσεων ἐξαπατήσῃ αὐτήν, γίνεται παράβατης οὐχὶ τοῦ 235 ἁρθροῦ, ἀλλὰ τοῦ 271 ἁρθροῦ τοῦ ποιν. νόμου, Α. Π. ποιν. 126 τοῦ 60. — Κατὰ τὸ ἄρθ. 271 τιμωρεῖται καὶ ὁ πολίτης, ὅστις, ὑποβληθεὶς εἰς ἐξέτασιν ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἐβεβαίωσεν ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα· ἂν μάλιστα τυγχάνῃ παρέδρος, ὑπόκειται ὡς δημοτικός ὑπάλληλος (ἄρθ. 439) καὶ εἰς τὴν ποινὴν τοῦ ἁρθ. 24. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 37. Ἄλλ' ὁ ἐξωδίκως καὶ ἀνευ προεκλήσεως ἀρχῆς τινος δοὺς ψευδῆ πιστοποιήσιν (ἔστω καὶ ἑγγράφως), οἷον ὁ ἱατὴρ ὁ ψευδῶς πιστοποιήσας, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθ. 271. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 42.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ βλάβης τῶν ἠθῶν.

Α'. Προσβολὴ κατὰ τῶν ἠθῶν ἐν γένει.

272. Ὅστις, πρὸς κοινὸν σκάνδαλον, ἢ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ παρασύρῃ ἄλλους, βλάβῃ τὰ ἦθη, διαδίδων ἀκόλαστα συγγράμματα ἢ συμβολικὰς παραστάσεις, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνὸς ἔτους, καὶ ὅστις ὡσαύτως προσβάλλει τὴν αἰδῶ δι' ἀκολάστων πράξεων, μὴ τιμωρουμένων ἰδίως εἰς τὸν παρόντα ποινικὸν νόμον, καταδικάζεται εἰς φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν. — Ὁ ἐνοχός, ἐὰν ἔχῃ ἐκκλησιαστικὴν τινα ἢ πολιτικὴν

(1) Ἴδε καὶ ἄρθρον 19 Ὑγειονομ. Νόμου ὑπὸ 370 Ποιν. Δικ.

πρεσίαν, γίνεται συγχρόνως ἔκπτωτος αὐτῆς.—Ὅταν δὲ τρεῖς μωρηθῇ διὰ μίαν τῶν ἀνωτέρω πράξεων, διατάσσεται καὶ ἰδιαι-
ρα ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις Π. Ν. 35. 37. 111. 591. 658.
90. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 330 ἐπ. Βαυαρ. Νμοχδ. (1831) 227).

Ν. Πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ 272 ἄρθρου ἀπαιτεῖται προσβολὴ δημοσίᾳ τῆς
δοῦς προκαλέσασα κοινὸν σκάνδαλον· ἔθεν προσβολὴ μὴ συνοδευθεῖσα ὑπὸ
κοινοῦ σκανδάλου (ὅπερ ἐστὶ στοιχείον συστατικὸν τοῦ πλημμελήμα-
τος τούτου) δὲν τιμωρεῖται. Α. Π. ποιν. 25 τοῦ 88, 17 τοῦ 89. Ἄλλοι
συνωδευθῇ ἢ μὴ ὑπὸ κοινοῦ σκανδάλου δὲν δύναται νὰ ἐξετάτῃ ὁ Ἄρειος
λόγος, ὡς μὴ ἐπεμβαίνων εἰς τὴν κατ' εὐσίαν ἐκτίμησιν τοῦ ἐξαγομένου
ἢ ἀνακρίσεως. Α. Π. ποιν. 82 τοῦ 89. — Κατὰ τὸ ἀρθ. 272 τιμωρεῖται
καὶ ὁ διαδοῦς συγγράμματα ἀκόλαστα ἢ εἰκόνας παριστάσας ἀσελγῆ ἀντι-
μίαν, εἴτε ὑπ' αὐτοῦ ἐκπεπονημένα, εἴτε ὑπὸ ἄλλου. Α. Π. ποιν. 49
τοῦ 67.

Β'. Β Ι Α Σ Μ Ο Σ.

273. Ὅστις ἀναγκάζει εἰς ἀσελγειαν θῆλυ ἢ ἄρρεν, μετα-
πειρῶμενος σωματικὴν βίαν ἢ ἀπειλὰς, ἡνωμένως με ἐπικειμέ-
νον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς, ἢ καταστραίνει τινὰ ἀνίκανον
ἐμὴν φέρων δολίως εἰς ἀπονάρκωσιν τὰς αἰσθησεις του. καὶ
ὥτως ἔχοντα καταχρᾶται αὐτὸν πρὸς ἀσελγειαν, τιμωρεῖται
ἐκ βιασμοῦ.—1. με δεσμὰ διὰ βίου, ἐάν τὲ βιασθῇ πρόσω-
πον διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως, μὴ γενομένης μόλοντοῦτο
με σκοπὸν φόνου, ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν του· — 2. με πρόσκαιρα
δεσμὰ, ἐάν τοῦ βιασθέντος ἡ ὑγεία ἐβλάφθῃ ὡς ἐκ τῆς πράξεως,
ἢ ἐάν ὁ βιασθεὶς ἀνθρώπος ἦτο νεώτερος τῶν ὀδώδεκα ἐτῶν· —
3. με εἰρκτήν, εἰς πᾶσαν ἄλλην περιπτῶσιν παρὰ τὰς εἰρημέ-
νους. Π. Ν. 112. 274 ἔ. 280. 288. 307. 330. (Γαλλ. Ποιν.
Ν. 331 (τροποποιηθὲν ἀκολούθως) Βαυαρ. Νμοχδ. (1827) 194.

Ν. Πρὸς ὑπαρξιν τοῦ ἀδικήματος τοῦ βιασμοῦ ἀπαιτεῖται ἡ ἐξανάγκασις
τοῦ βιασθέντος εἰς ἀσελγειαν προσώπου διὰ βίας σωματικῆς ἢ δι' ἀπειλῶν
γνωμένων ἐπικειμένων κινδύνῳ σώματος ἢ ζωῆς· ἔθεν μόνον αἱ ἀπειλαί,
ποσειστικὴ ψυχολογικὴ κατανάγκασις, δὲν ἀποτελοῦσι τὴν πρᾶξιν τοῦ βια-
μοῦ. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 84, 143 τοῦ 60. Ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται ἡ σω-
ματικὴ βία νὰ συνοδευθῇ ὑπὸ ἐπικειμένου κινδύνου σώματος ἢ ζωῆς,
διότι καὶ ἄνευ τοῦ κινδύνου τούτου ὁ σωματικῶς βιαζόμενος ὑφίσταται
ἅων τὸν βιασμόν. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 73, 88 τοῦ 87, 86 τοῦ 86, 41
τοῦ 84· ἄλλως συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου βία εἶναι
ἀνωτέρα φυσικὴ δύναμις μὴ δυναμένη νὰ ἀπωθῇ καὶ ἀναγκάζουσα τινὰ
νὰ ὑποστῇ τι παρὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 41 τοῦ 44· διότι κατὰ

τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ 273 ἄρθρου ἢ συνδρομῇ ἐπικαιμένου κινδύνου σώματος ἢ ζωῆς ἀπαιτεῖται ἐν ἡ περιπτώσει ἀναγκάζεται τις εἰς ἀσέλγειαν δι' ἀπειλῶν μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ σωματικῆς βίας, ἥτις γενομένη ἐπὶ τὸ σκοπῶ τῆς ἀσέλγειας ἀρκεῖ μόνη νὰ ποτελήσῃ τὸ κακούργημα τοῦ βιασμοῦ. Α. Π. ποιν. ΥΚΑ' τοῦ 1840. 19 τοῦ 60. Ὅριζοντος δὲ τοῦ νόμου ἀπειλᾷ ἡνωμένα: κινδύνῳ σώματος ἢ ζωῆς ἀπαιτοῦνται πρὸς ὑπαρξίν τοῦ ἀδικήματος τοῦ βιασμοῦ, ἔπεται ὅτι καὶ ὁ κίνδυνος τοῦ ἑτέρου αὐτῶν ἀρκεῖ· δηλοῦντι δὲ κίνδυνος τραυματισμοῦ τοῦ σώματος ἢ ἀπώλειας τῆς ζωῆς. Α. Π. ποιν. 20 τοῦ 56, 84 τοῦ 62. — Τὴν ἀπόπειραν ὁρισμένου ἀδικήματος ἀποτελεῖ κατὰ τὰ ἄρθρα 46 καὶ ἐπ. τοῦ Ποιν. Νόμου ὁ τῆς ἐκτέλεσεως αὐτοῦ σκοπὸς καὶ ἡ πρὸς τοῦτο ἐπιχειρήσεις ἐξωτερικῶν πράξεων περιεχοσῶν ἀρχὴν ἐκτέλεσεως. Ἀλλ' ἡ ἀρξαμένη ἐκτέλεσις δὲν περιέχει ἀναγκαιῶς καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν ὅ,τι κατὰ τὸν ποιν. νόμον ἀπαρτίζει τὴν ἔννοιαν τοῦ μελετηθέντος ἀδικήματος· ὅθεν, εἰ καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ βιασμοῦ εἰσιν ἡ βία καὶ ἡ ἀσέλγεια, ὁ σκοπὸς νὰ διαπραξῇ τοιοῦτον ἀδικήμα καὶ ἐπιχειρήσας πρὸς τοῦτο ἐξωτερικὴν πράξιν, περιέχουσιν τοῦλάχιστον ἀρχὴν ἐκτέλεσεως, λογιζέται οὖδὲν ἧττον ἔνοχος ἀποπείρας βιασμοῦ καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἡ ἀρξαμένη ἐκτέλεσις δὲν περιέχει τὴν πληρωσιν τῆς μελετηθείσης πράξεως. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 56, 85 τοῦ 62, 128 τοῦ 78. Κατὰ δὲ τὴν ἀποφ. 10 τοῦ 45 Ἐφ. Ναυπλίας, ἵνα χαρακτηρισθῇ πράξις ὡς ἀπόπειρα βιασμοῦ, ἀναγκαιῶς ἀπαιτοῦνται πράξεις, αἵτινες ἠθέλον ἔχει (ἂν ἐκ τύχης δὲν ἐκωλύοντο) ἀνεκτον ἐπακολούθημα τὴν διὰ βίας, φυσικῆς ἢ ἡθικῆς (δυνάμειος δηλοῦντι, καθ' ἧς δὲν δύναται ὁ ἀναγκαζόμενος νάντιστι), ἡ τῆς ἀπονεικώσεως τῶν αἰσθησεῶν ἐκδίαισιν τοῦ προσώπου, ὃ εὐελέη νὰ ἐκβιασθῇ. (Τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας ἐπείσθενεν ἄλλοτε ὅτι, ἐλλείποντος τοῦ ἑτέρου τῶν στοιχείων, ἡτοι τῆς παρὰ νόμου συνουσίας, δὲν ἀποτελεῖ ἀδικήμα βιασμοῦ ἡ πράξις. Ἄρα οὐδ' ἀπόπειραν· ἀλλ' ἀπὸ πολλοῦ μετέβλητο γνώμη). — Τὸ ἄρθρον 47 καὶ ἐπ. ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ παντὸς κακούργηματος καὶ πλημμελήματος, ἐπομένως καὶ ἐπὶ βιασμοῦ, καταλαμβάνει δὲ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐπιχειρηθείσης ἐξωτερικῆς πράξεως ὡς περιεχοσῶς ἢ μὴ ἀρχὴν ἐκτέλεσεως τοῦ βιασμοῦ εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας· ὅθεν καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη αἱ τοιαῦται πράξεις νὰ ὁρίζωνται ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 74. — Ἡ ἀπόπειρα βιασμοῦ, ἐξ ἧς ἐπαθὼν ἀπώλεια τὴν ζωὴν, καίτοι μὴ σκοποῦμένου θάνατος, κολάζεται ὡς τῶν ἄρθρων 273 § 1 καὶ 49 ἐδ. 2 τοῦ ποιν. νόμου, συνδυαζόμενον ἀλλήλῃ. Εἶναι δὲ ἀδικήμα ἐν τῷ ἄρθρῳ 273 χρῆται τῇ λέξει βιασθὲν περὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀπολέσαντος τὴν ζωὴν, ἐν ᾧ ἐν τῇ ἀποπείρᾳ δὲν κατορθώθῃ ὁ βιασμός, δίδει, καὶ ἂν ἡ λέξις αὕτη ἐκληφθῇ ὡς ἄνευδουσα τὸ ὑποστάν ἡ τὴν ἀσέλγειαν πρόσωπον καὶ οὐχὶ καὶ τὸ ὑποστάν τὴν ἐπὶ σκοπῶ ἀσέλγειαν βίαν, χρῆται τῇ λ. ταύτῃ, διότι ἔχει ὅπ' ὅψιν τὴν τιμωρίαν τοῦ τετελειωμένου ἀδικήματος καὶ οὐχὶ τῆς ἀποπείρας. Α. Π. ποιν. 65 τοῦ 71. — Ἡ δὲ ἀποφ. τοῦ ἄρθ. 333 τοῦ ποιν. νόμου ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὴν παρὰ νόμον βίαν καὶ ἀπειλὴν καὶ εἰς τὴν ἀπαγωγὴν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν βιασμόν. Α. Π. ποιν. 115 τοῦ 72.

Γ'. Ἀποπλάνησις εἰς ἀσέλγειαν.

274. Ὅστις ἐκτός τῆς περιπτώσεως τοῦ προηγουμένου ἀρ-

θρον ἀσελγαίνει κατὰ τινος προσώπου μὴ συμπληρώσαντος εἰσέτι τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας, τιμωρεῖται κατὰ τὴν διαστολὴν τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένων περιπτώσεων ἐπίσης μὲ βιασθῆν. Π. Ν. 273, 275, 276, 278, 280, 282, 331, 658. (Γαλλικοῦ Ποιν. Ν. 331, Βασαρ. Νηρυγδ. (1831) 229).

Ν. Τοῦ νόμου αὗ ἀποκλείονται τὴν ἀπόπειραν ἐπὶ τοῦ ἀδικήματος τῆς εἰς ἀσελγίαν ἀποπλανήσεως, μὴδὲ ὀρίζοντες τὰς ἀποτελούσας τὴν ἀπόπειραν αὐτοῦ πράξεις, ἔπεται, ὅτι ἔξαρτᾶται ἡ ἀπόρριξις περὶ τῆς ὑπάρξεως ἀποπείρας ἐκ τῆς τοῦ δικαστηρίου ἐκτιμήσεως, ἂν δηλ. ἑξωτερικῶς τις πρᾶξις τοῦ κατηγοροῦ περιέχῃ ἀρχὴν ἐκτελέσεως τῆς εἰς ἀσελγίαν ἀποπλανήσεως. Α. Π. ποιν. ἀπ. 115 τοῦ 64. — Τοῦ ἁρθροῦ 274 τοῦ Π. Ν. ἀπαγορεύεται ὡς στοιχεῖον ἀναγκαῖον καὶ συστατικὸν τῆς ἀποπλανήσεως εἰς ἀσελγίαν τὴν σωματικὴν ἔνωση, ἢ ὑπὸ τινος διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν εἰς τὰ κοῦφια μέλη ἀνθρώπων νεανίδων θωπεῖα αὐτῶν καὶ εἰσβολὴ τῶν δακτύλων εἰς τὰ μόρια αὐτῶν δὲν ἀπαρτίζουσι τὴν τετελειωμένην πρᾶξιν τῆς ἀσελγείας, ἀλλ' ἀποτελοῦσι τὴν ἀπόπειραν τῆς αξιοποιήτου πράξεως ταύτης. Α. Π. ποιν. 110 τοῦ 52. Contra Βούλευμα Ἐκ. Ναυπλίας 381 τοῦ 52, καθ' ὃ διὰ τῆς ἐν τῷ νόμῳ ὡς εἰς ἀσελγαίνει δὲν νοεῖται ἀπολύτως ἡ μίξις, ἀλλὰ πάντα ἀσυνεπὲς καὶ ἀκόλαστος πρᾶξις ἐπιχειρουμένη πρὸς ἀσελγὴν ἡδονήν. — Ἐκφυθέντες τοῦ κατηγορ. διὰ τῆς τῶν ἐνδίκων ἐτυμηγορίας, ὅτι ἡσελγῆς κατὰ κόρης μὴ πληρωσάσης τὸ δωδέκατον τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἔτος, ἀνεῖ τινα ἄλλη ἐκ τῶν ἐν τῷ 273 ἁρθρῷ διαλαμβανομένων περιπτώσεων, τὸ δικαστήριον ὀρεῖται νὰ ἐπιβίῃ τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς καὶ οὐχὶ τῶν δεσμών, δίδει, ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ βιασμοῦ ἡ νεώτερα τῶν δωδεκα ἑτῶν ἡλικία τοῦ παθόντος ἀποτάλλει κατὰ τὸ 273 ἀριθ. 2 ἰδιαίτεραν ἐπιβαρυντικὴν αἰτίαν, ἐπιπίνουσιν τὴν ποινὴν, ἐν τῇ περιστάσει τοῦ ἁρθροῦ 274, καθ' ἣν δὲν ὑπάρχει σωματικὴ βία ἢ ἀπειλὴ ἢ δολία ἀπενάρκωσις τῶν αἰσθήσεων, ἢ νευρώσεως τῶν δωδεκα ἑτῶν ἡλικίας ἀποτάλλει συστατικὸν στοιχεῖον τῆς πράξεως τῆς εἰς ἀσελγίαν ἀποπλανήσεως, ἀντικαθίσταν τούτοις κατὰ τὸ ἁρθρον 273 ἔτος τοῦ βιασμοῦ, ἥτοι τὴν σωματικὴν βίαν, τὴν ἀπειλὴν καὶ τὴν δολίαν ἀπενάρκωσιν. Α. Π. ποιν. 128 τοῦ 46, 48 τοῦ 47, 33 τοῦ 50, 3 τοῦ 54, 100 καὶ 122 τοῦ 58, 85 τοῦ 62, 20 τοῦ 66, 83 τοῦ 81, δηλονότι ἐν τῇ περιπτώσει ἀσελγείας κατὰ προσώπου νεωτέρου μὲν τῶν δωδεκα ἑτῶν, ἀλλ' ἀνεῖ τῆς ἐν τῷ ἁρθρῷ 273 ὀριζομένης βίας ἢ δόλου ἐκτελεσθείσης, δὲν ἐφαρμόζεται τὸ δεύτερον, ἀλλὰ τὸ τρίτον ἐδάφιον τοῦ τελευταίου τούτου ἁρθροῦ, ἐκείν, ἂν ἡ τοῦ βιασθέντος ὑγεία ἐβλάβη ἐκ τῆς πράξεως. Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 67, 85 τοῦ 74. — Μὴ διακρίνοντας τοῦ ἁρθ. 274 εἰν ἡ ἀσελγία ἐπράχθη κατὰ φύσιν ἢ παρὰ φύσιν, ἔπεται ὅτι ἢ εἴτε κατὰ φύσιν εἴτε παρὰ φύσιν ἀσελγῆς ὁμοιοτρόπως τιμωρεῖται. Α. Π. ποιν. 111 τοῦ 42. — Ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ ἁρθροῦ 274 πρὸς τὰ λοιπὰ ἅρθρα τοῦ κεφαλαίου δεκάτου πέμπτου προκύπτει ὅτι, εἰν τὸ εἰς κόρον ἀσελγούς ἐπιθυμίας χρησιμεύσαν ὑπερβολικαίτις πρόσωπον ἐκουσίως παραδόνθ, εἰς οὐδεμίαν ὑπεβάλλεται ποινὴν ἢ ἀσελγῆς, πλην εἰν ἀνήκη εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐν τῷ ἁρθ. 275 καὶ ἐπ. καταναλωμένων προσώπων. Ὅθεν καὶ ἡ διακρίσις καθ' αὐτὴν δὲν ἀπο-

τελεῖ ἀδίκημα. Δ. Π. ποιν. 143 τοῦ 60. (Σύμφωνος καὶ ἡ Γαλλικὴ νομολογία).

275. Ἐὰν μητρὺς ἢ μητρὶά, ἐπιμεληταὶ παίδων, ἐπιτροποι, παιδαγωγοὶ ἢ οἰκοδιδάσκαλοι, διδάσκαλοι σχολείων, ἢ ἐπιστάται καὶ ἑφοροὶ δημοσίων καταστημάτων, ἰδίως δὲ διδάσκαλοι τῆς θρησκείας ἢ κληρικοὶ, γενῶσιν ἔνοχοι παρομοίας πράξεως πρὸς τὰ πνευματικὰ τέκνα, ἢ πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐπιμέλειαν παῖδας, ἀφήλικας, μαθητάς, ἢ ἡ ὑπεξουσίου των, ἢ σχέσις αὐτῇ τοῦ πράξαντος πρὸς τὸν ἀποπλανηθέντα ἰσχύει εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αὐτία. Π. Ν. 273. 274. 276. 277. 280. 281.

Ν. Καὶ ὁ ἐπιστάτης φυλακῆς ὡς ἐπιστάτης δημοσίου καταστήματος ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 273 προσώπων· ὅθεν καταδικάζεται κατὰ τὸ ἄρθρον 280 καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. Δ. Π. ποιν. ΚΗ' τοῦ 38.

276. Οἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερόμενοι, ἐὰν μὲν τὸ εἰς ἀσελγείαν παρ' αὐτῶν κακομεταχειρισθὲν πρόσωπον συνεπλήρωσε τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἕξ μηνῶν, οἱ δὲ διδάσκαλοι θρησκείας, διδάσκαλοι σχολείων, ἐπιστάται ἢ ἑφοροὶ δημοσίων καταστημάτων, γίνονται προσέτι καὶ τῆς ὑπηρεσίας των ἐκπιπτοί. Π. Ν. 275. 277. 279. 280. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 333. Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 229).

277. Οἱ εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα ἀναφερόμενοι κηρύσσονται προσέτι ἀνίκανοι πάσης ἐπιτροπείας καὶ κηδεμονίας· πρὸς τοῦτοις δὲν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς συγγενικὰ συμβούλια, ἀποστεροῦνται δὲ καὶ πάντων τῶν προσηγόντων εἰς αὐτοὺς δικαίων ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατεχράσθησαν προσώπου. Π. Ν. 21. 22. 23. 275. 276. Πολ. 651, 3. Ν. ΧΠΘ' 49 ε.

278. Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὁ ἐπ' ἀσελγείᾳ καταχρώμενος παράφρονος, μεθυσμένου, ἢ ἄλλως ἀπονειαρχωμένου ἀνθρώπου. Π. Ν. 273. 274. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 377 Νμοσχδ. (1831) 231).

279. Μὲ φυλάκισιν ἕξ μηνῶν μέχρις ἑνὸς ἔτους τιμωροῦνται ὑπηρεταὶ καὶ σύνικοι, οἵτινες κατεχράσθησαν ἀφήλικων ὑπερβάντων τὰ δώδεκα ἔτη, ἐχόντων συγγένειαν μὲ τὸν οἰκοδέσποιν τὴν ἢ τὴν οἰκοδέσποιναν, ἢ ὑποκειμένων εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἐπι-

πρέπειαν, κηδεμονίαν ἢ ἐπιμέλειαν τῶν οἰκοδεσποτῶν, καὶ ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν εἰκασκὴν χορείαν. Π. Ν. 276. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 333. Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 220).

Δ'. Γενικοὶ ὁρίσμοι περὶ βιασμοῦ καὶ ἀποπλυνήσεως εἰς ἀσελγείαν.

280. Ὑνεκα βιασμοῦ καὶ ἀποπλυνήσεως εἰς ἀσελγείαν θήλειος τινος δὲν γίνεται ἀνάκρισις, οὐδὲ καταγινώσκειται ποινὴ εἰμὴ μόνον κατ' αἰτήσιν ἢ καταμηνυσιν τῆς βιασθείσης ἢ ἀποπλυνθείσης, τῶν γονέων ἢ τῶν ἐπιμελητῶν αὐτῆς, τοῦ ἐπιτρόπου, κηδεμόνος, ἢ συζύγου, παρεκτός μόνον ἂν αἱ πράξεις αὐτῆς ἐξετελέσθησαν παρὰ τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 275 καὶ 276 ἀναγεγραμμένων, ἢ ὑπὸ περιστάσεως, αἱ ὁποῖαι διήγειραν τὴν κοινὴν περιέργειαν καὶ ἐπροξένησαν σκάνδαλον, ἢ ἂν ὁ βιασμός εἶχε τὸ εἰς τὸ ἄρθρον 273 ὅριθ. ἢ ὠρισμένον ἀποτέλεσμα. Ποιν. 22. 278 ἔ. Π. Ν. 273—276.

Ν. Τῶν ἄρθρων 280 καὶ 333 ὁρίζοντων, ὅτι ὁ βιασμός καὶ ἀπαγωγή θήλειος καταδικάζεται κατ' ἐγκλήσιν τῆς παθούσης ἢ τῶν ἐπιμελητῶν αὐτῆς, ἔπεται ὅτι τὸ ἀδίκημα τοῦ βιασμοῦ καὶ ἀπαγωγῆς ἄρβενος δικάζεται ἐξ ἐπαγγελματος. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 50, 28 τοῦ 54, 21 τοῦ 62, 19 τοῦ 77, 19 τοῦ 81, 132 τοῦ 84. — Μὴ διακρίνοντας τοῦ νόμου ἂν ὁ πατήρ κατὰ προτίμησιν τῆς μητρὸς τῆς βιασθείσης δικαιούται νὰ καταγγείλῃ τὴν πρᾶξιν τοῦ βιασμοῦ, οὐδ' ἐντελλομένου, ὅτι μόνον ἐν ἐλλείψει τοῦ πατρὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μηνύσῃ αὐτὴν ἢ μὴτῆς τῆς βιασθείσης, ἔπεται ὅτι ἐξ ἴσου τῷ πατρὶ ἢ μὴτρί δύναται νὰ καταγγείλῃ τὴν πρᾶξιν. Α. Π. ποιν. 76 τοῦ 81. — Μὴ καθιερούντος τοῦ άρθρου 280 τύπον τινὰ αἰτήσεως τῆς παθούσης περὶ τιμωρίας τοῦ ἐνόχου, ὁρίζοντος δ' ἐξ ἄλλου τοῦ ἄρθ. 183 τῆς Ποιν. Δικ. ὅτι ἡ ἐγκλήσις δύναται νὰ γίνῃ καὶ προσωρικῶς ἐνώπιον ἀνακριτικοῦ ὁπαλλήλου, ἔπεται, ὅτι ἡ θέλησις τῆς παθούσης περὶ τιμωρίας τοῦ ἀπαγαγόντος αὐτὴν δύναται νὰ δηλωθῇ καὶ διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἐξετάσεως αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 64, 112 τοῦ 84. Ἐπίσης ἰσχύει ἡ θέλησις τῆς μητρὸς τῆς ἀνηλίκου παθούσης, δηλωθεῖσα ἐν τῇ προδικασίᾳ περὶ τιμωρίας τοῦ κατηγ. Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 71. — Διὰ τοῦ ἔρου ἐπιμελητῶν δὲν ἐννοεῖ ὁ νομοθέτης τοὺς θετούς γονεῖς, (ἅτε τῶν φυσικῶν καὶ θετῶν γονέων συμπεριλαμβανομένων εἰς τὸν προηγούμενον ἔρον γονεῖς), ἀλλ' ἄλλα ποσῶς ἀναλαμβάνοντα οἰκοθεν καὶ ἀνευ προηγούμενης νομικῆς τινος πράξεως τὴν προστασίαν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν ἐγκαταλειφθέντων ἀπροστατευτῶν ἀνηλίκων ὁρφανῶν. Α. Π. ποιν. 136 τοῦ 53, 17 τοῦ 56, 64 τοῦ 71. Ὅθεν καὶ ὁ μητρυιός. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 56. (Σύμφωνος Βαυαρικῆς νομολογίας). Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 69 δὲν θεωρεῖται ἐπιμελητής ὁ διευθυντής παρηνεγωγείου ὡς πρὸς τὰς παρ' αὐτῷ μαθητριάς, ἅτε τοῦ νόμου θεωροῦντος μόνον ἐπιμελητὰς τοὺς κατὰ νόμον ἐπέχοντας τὸν γο-

νέων, οἱ τοὶ εἰς θανάτῳ γονεῖς καὶ, ἐν ἀλλείψει γονέων, ἡ ἐπίτροπος καὶ ἡ κηδε-
 μών. — Ἐκ τοῦ ἄρθρου 280, ἐπιτρέποντος τὴν ἔνεκα βιασμοῦ ἀνάγκην
 ἐπὶ τῇ μηνύσει καὶ τῆς παθεύσης, ἀνευ διαστολῆς ἂν αὕτη ᾖ ἀνῆλικος ἢ
 ἀνῆλικος, καὶ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου τούτου πρὸς τὰ τῆς ποιν. δικ. ἄρθρα 22,
 278 καὶ τὰ τοῦ ποιν. νόμου 116, 317 καὶ 426, συνάγεται, ὅτι κατὰ τὴν
 ἔννοιαν τοῦ νόμου ἀρκεῖ πρὸς ἔγκυρον καταδίωξιν τοῦ βιασμοῦ καὶ ἡ πρὸς
 τοῦτο θέλησις τῆς παθεύσης, ἐὰν ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐπιμαρτυρῇ τὴν
 ἀρχὴν, ὅθεν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ νόμος ἐπιτρέπει τὴν μηνυσιν καὶ εἰς τοὺς γονεῖς
 ἢ ἐπιμελητὰς αὐτῆς συνάγεται μόνον, ὅτι ἡ πρὸς καταδίωξιν ἐκδήλωσις τῆς
 θελήσεως αὐτῶν ἀναπληροῖ τὴν ὥς πρὸς τοῦτο ἐνδεχομένην ἐλλείψιν τῶν
 ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελούντων. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 46, 178 τοῦ 71. — Τοῦ
 ἐπιγενομένου γάμου κατὰ τὸ ἄρθρον 333 μόνον τὴν περὶ ἀπαγωγῆς ἀγωγὴν
 καταργοῦντος, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπομένων τῶν ὅρων τοῦ ἄρθρου τούτου καὶ
 ἐπὶ βιασμοῦ, καθ' ὃν οὐδαμῶς λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἐκτελεσις ἢ μὴ γα-
 μού, ἔπεται ὅτι, καὶ συναρθέντος γάμου, ὁ βιασμός καταδικάζεται. Α. Π.
 ποιν. 78 τοῦ 74 καὶ ἄλλη προηγουμένη. — Κατὰ τὸ ἄρθ. 102 ἐδ. 2 τοῦ
 περὶ ἀνῆλικων κτλ. νόμου τῆς ἀνῆλικου γυναικὸς χειραφετουμένης μὲν δια
 τοῦ γάμου, ὑποβαλλομένης ὁμως εἰς τὴν κηδεμονίαν τοῦ πατρὸς, ἔπεται, ὅτι
 εἶναι ἰσχυρὰ ἡ τοῦ βιασμοῦ καταγγελία τοῦ πατρὸς καὶ μετὰ τὸν γάμον αὐ-
 τῆς. Α. Π. ποιν. 76 τοῦ 74. — Τῶν μὲν ἄρθρων 333 καὶ 280 τοῦ ποιν.
 νόμου ὁρίζοντων, ὅτι ἔνεκεν ἀπαγωγῆς δὲν γίνεται ἀνάγκη εἰμὴ μόνον
 κατ' αἰτήσιν τῆς ἀπαχθείσης ἢ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων αὐτῆς, τῶν δὲ
 153 καὶ 154 τῆς ποιν. δικον. ὁρίζοντων, ὅτι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς αἰτήσεως
 ἢ τῆς μηνύσεως ἀπαιτεῖται: νὰ ὑπάρχῃ ἑκθεσις τοῦ ἀρμοδίου ἀνακριτοῦ
 ὑπαλλήλου, περιέχουσα τὴν προφορικῶς γενομένην ἢ βεβαιούσα τὴν ἐγγρά-
 ρισιν τῆς ἐγγράφως δοθείσης, ἀλλὰ συντεταγμένη κατὰ τοὺς νομίμους τυ-
 ποὺς, ἔπεται ὅτι, τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐγγειρίσεως μὴ φερούσης τὴν ὑπογραφὴν
 τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου τὴν τῶν προσληφθέντων
 μαρτύρων κατὰ τὸ ἄρθρον 73 τῆς ποιν. δικον., μὴ ἐχούσης ἐπομένως κύρος
 καὶ ἰσχύον ἀποδείξεως, δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ προδῇ εἰς ἐκδίκασιν
 καὶ τιμωρῆσιν τῆς ἀπαγωγῆς ἢ τοῦ βιασμοῦ καὶ ἀποπλανήσεως εἰς ἀπέλ-
 γειαν θηλέος. Α. Π. ποιν. 54 τοῦ 60. — Καὶ ἀγγραμμάτου οὐσῆς τῆς παθεύσης,
 εἶναι ἰσχυρὰ ἡ ὑπὸ ἄλλου γραφεῖσα ἐγκλησις αὐτῆς, ἐὰν περὶ τῆς ἐγγειρί-
 σεως αὐτῆς, ὑπὸ τῆς ἰδίας γενομένης, συνετάχῃ ἡ προσήκουσα ἐκθέσις. Α.
 Π. ποιν. 142 τοῦ 72.

Ε'. Αἰμομιξία.

281. Γονεῖς καὶ ἐξ αἵματος συγγενεῖς εἰς ἀνιόντα βαθμὴν
 οὔτινες συνουσιάζονται μετὰ τῶν τέκνων τῶν ἢ ἄλλων ἀποτρύχων
 τῶν, ἀδελφοὶ νόμιμοι 1) ἀμφιθαλεῖς καὶ ἑτεροθαλεῖς, ὅταν
 ἀκολασταίνουσι μετ' ἀλλήλων, καταδικάζονται εἰς εἰρκτ. —

Οι τοιούτου κακούργηματος ἔνοχοι γονεῖς ἀποστερεῦνται προσέτι ὅλων τῶν πατρικῶν δικαίων (1) καὶ κηρύττονται ἀνίκανοι νὰ κληρονομήσωσι τὴν περιουσίαν τούτων τῶν τέκνων των. — Παῖδες δὲ καὶ ἀπόγονοι, οἵτινες μετὰ πλήρη δωδεκαετῇ ἡλικίαν ἐπλημμέλησαν τοιοῦτοτρόπως μετὰ τῶν γονέων καὶ τῶν ἐξ αἵματος συγγενῶν των εἰς ἀνιόντα βαθμὴν, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑξ μηνῶν. Π. Ν. 23. 83. 274. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 335. § 2. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 207. Βαυαρ. Νρμσχδ. (1831) 234).

1) γνήσιοι

Ν. Μὴ ὑπαρχούσης ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ διατάξεως, καθ' ἣν τὸ ἀδίκημα τῆς αἰμομιξίας τιμωρεῖται κατ' ἐγκλησιν, ἔπεται ὅτι τιμωρεῖται αὐτεπαγγίλως. Α. Π. ποιν. 189 τοῦ 95.

ε'. Παρὰ φύσιν ἀσελγεία.

282. Ὁ ἔνοχος τῆς παρὰ φύσιν ἀσελγείας, ἂν δὲν ἐπισύρῃ εἰς ἑαυτὸν μεγαλειτέραν ποινὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 274, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑνὸς ἔτους, καὶ υποβάλλεται εἰς ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. (2) Π. Ν. 35—37. (Βαυαρ. Νρμσχδ. (1831) 235).

Ν. Τὸ ἀδίκημα τῆς παρὰ φύσιν ἀσελγείας δὲν εἶναι ἐκ τῶν κατ' εἰδικὴν διατάξιν ἐπ' ἐγκλήσει καλεζομένων. Α. Π. ποιν. 110 τοῦ 84. 28 τοῦ 54.

Ζ'. Δε γ α μ ί α.

283. Ὅστις, τῶν συζύγων, εἰδὼς ὅτι ὁ ἕτερος ζῇ ἀκόμῃ, ἐπιχειρεῖ 1), διαρκοῦντος ἔτι τοῦ νομίμου γάμου, νὰ συναφῇ εἰς νέον γάμον 2), τιμωρεῖται μὲ εἰρκτήν. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 340. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 297. Νρμσχδ. (1831) 236).

1) παρέλκει τό, ἐπιχειρεῖ. 2) συνήφθη εἰς νέον γάμον

Ν. Ὁ θισμός τοῦ γάμου, ὧν ἐκ τῶν κυριώτατα εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν ἀπο-

(1) Δηλονότι τοῦ δικαιώματος τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τῶν τέκνων καὶ ἀντιπροσωπεύσεως αὐτῶν, τοῦ τῆς καρπώσεως τῆς περιουσίας αὐτῶν (ἀνάγκη ἀπονέμεται ὑπὸ τοῦ νόμου τοῖς γονεῦσιν αὐτῶν), τοῦ τῆς ἀπαιτήσεως διατροφῆς κτλ.

(2) Κατὰ τὰ Βυαρικὰ Νομοσχέδια, ἐξ ὧν ἀποπύματα μετεφύεσθη καὶ παρ' ἡμῶν ἡ διάταξις, ἀπαιτεῖται πρὸς τιμωρίαν τοῦ ἀδικήματος ἐγκλησις· ἀλλὰ κατὰ παραδρομὴν, ὡς φαίνεται, παρελήφθη τὸ περὶ τούτου ἐκ τοῦ ἄρθ. 282.

ρώντων, οὐδὲν ἄλλω εἰς μόνην τὴν συναίνεσιν τῶν μερῶν, ἀλλὰ περιε-
 λαβὴ διὰ διατυπώσεων, ὧν ἅντι τῶν μερῶν συναίνεσις εἰς οὐδὲν λογί-
 ζεται. Ὅθεν καὶ ἂν ὁ τοῦ πρώτου γάμου σύζυγος ἐτυχεν ἀρήμην ἀποφάσεως,
 δι' ἧς ἀκηρύχθη διαλελυμένος ὁ γάμος, ἥτις ὁμοίως δὲν κατέστη ἀμετάκλητος,
 μὴ ἐκπληρωθεῖσάν τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 688 καὶ 680 τῆς πολ. δικ. ἐπιβαλ-
 λωμένων διατυπώσεων, θεωρεῖται ὁ πρῶτος γάμος ὡς ὀριστάμενος· ἐπομένως
 διὰ τοῦ δευτέρου γάμου παραβιάζεται τὸ 284 ἀρθρον τοῦ ποιν. νόμου. Δ. Π.
 ποιν. 121 τοῦ 83. — Ἀδίκημα διγαμίας ὑπάρχει, καὶ ἂν ὁ δευτέρος γάμος
 ὑπόκειται δι' ἄλλου λόγου εἰς ἀκύρωσιν, ἐάν συντρέξωσι τὰ πρὸς σύστασιν
 αὐτοῦ οὐσιώδη στοιχεῖα, ἐάν δηλονότι συνήσθῃ ὁ δευτέρος γάμος κατ' ὅλους
 τοὺς πρὸς τέλοςιν τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ἀπαιτούμενους τύπους. Ἀλλ' ἡ
 ἄλλοις ἐπισκοπικῆς ἀδείας δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τύπος τῆς τελεστικῆς
 τοῦ γάμου. Δ. Π. ποιν. 36 τοῦ 72, 84 τοῦ 74· κατὰ τὴν παρ' ἡμῶν δ' ἐκ-
 κλησίαν μόνη ἀναγκαῖα ἐξωτερικὴ διατύπωσις ἐστίν ἡ ἱεροτελεστία ἡ εὐλο-
 γία. Δ. Π. ποιν. 84 τοῦ 74. — Ἄν ὁ πρῶτος ἢ ὁ δευτέρος γάμος ᾖναι ἀκυ-
 ρός, δὲν ὑπάρχει διγαμία. Διό ἐάν ὁ κατηγορούμενος προτείνῃ λόγον ἀκυρό-
 τητος τοῦ πρώτου ἢ δευτέρου γάμου, τίθεται ἰδιαίτερον περὶ τούτου ζήτημα
 τοῖς ἐνόμοις. Δ. Π. ποιν. 28 τοῦ 57, 117 τοῦ 58. (Πρόδῃλον ἐστὶ εἰ ἐνόμοι
 δὲν πρόκειται νὰ ἀποφανθῶσι περὶ ἐπικυρώσεως ἢ ἀκυρώσεως τοῦ γάμου,
 ἀλλὰ περὶ τοῦ παρανόμου ἢ μὴ τοῦ δευτέρου γάμου ἕνεκα τῆς ὑπάρξεως ἢ
 μὴ ὑπάρξεως τοῦ πρώτου). (Ἴδε καὶ ἀρθ. 94 Ποιν. Δικον.).

284 Τὸ ἄγαμον πρόσωπον, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐτελέσθη ὁ δευ-
 τέρος γάμος, ἐάν εἶχεν εἴδησιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ πρώτου γά-
 μου, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τετράχριστον δύο ἐτῶν. Π. Ν.
 285. 359. (Βασιλ. Ποιν. Ν. 298, Νυτχδ. (1831) 237).

285. Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον ἀρθρον ὀρισμένη ποινὴ κατα-
 γινώσκειται καὶ εἰς τοὺς πολιτικούς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς κλη-
 ρικούς, ὅτινες, γινώσκοντας τὴν ὑπαρξίν τοῦ πρώτου γάμου,
 συναρκοῦν ἐξ ἐπαγγέλματος 1) εἰς τέλοςιν τοῦ δευτέρου.
 Π. Ν. 274.

1) ὡς ἐκ τῶν καθυκόντων τῶν

Ν. Τὰ ἀρθρα 283 — 285 οὐδὲν ἄλλω ἐτροποποιήσαν ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰου-
 λίου 1882 καταστατικῆς νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος, οὕτως
 τὸ ἀρθρον 18' ἀφορᾷ εἰς τὴν κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς κανόνας ἐπιδύναται
 ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ποινὴν εἰς τὸν ἐπίσκοπον ἢ ἱερέα, οἵτινες εἴπωσαν
 παράνομον ἀδειαν ἢ εὐλόγησαν παράνομον γάμον, διότι κατ' ἄλλο ἀρθρον
 τοῦ αὐτοῦ νόμου, τὸ ΚΕ', οἱ κληρικοί ὑποβάλλονται εἰς τὰ τακτικά δικα-
 στήρια ἐπὶ τῇ παραβάσει τῶν ὑπὸ τῶν κοινῶν νόμων προβλεπομένων ἀτι-
 μίστων πράξεων. Δ. Π. ποιν. 9 τοῦ 59. — Ὁ παράνομος, ὡς μὴ δὲν ἐκ-
 κλησιαστικὸς ἢ δημόσιος λειτουργός, δὲν ὑπάγεται εἰς τὸ ἀρθ. 283. Δ. Π.
 ποιν. 76 τοῦ 57. — Εἰ καὶ τὰ ἀρθρα 283 καὶ 284 διαγράφουσιν εἰδικὰ
 περιπτώσεις συναυτοργίας καὶ συναρχίας, δὲν κατηργήθησαν οὐχ ἥτις
 δι' αὐτῶν αἱ γενικαὶ διατάξεις τοῦ 36 ἀρθρου περὶ συναυτοργίας καὶ συναρ-
 χίας, ὅθεν ἰσχύουσιν καὶ ἐν τῷ ἀδικήματι τῆς διγαμίας. Δ. Π. ποιν. 115
 τοῦ 87.

Η'. Μοιχεία.

286. Ἡ διὰ μοιχείας παράβασις τῆς περὶ τὸν γάμον πίστεως τιμωρεῖται μόνον κατ' αἵτησιν καὶ καταμνήσιν τοῦ ὑβρισθέν-
τος, καταγινώσκεται δὲ τότε φυλάκισις — 1. εἰς μὲν τὴν σύ-
ζυγον ἀπὸ τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν — 2. εἰς δὲ τὸν σύζυ-
γον, τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν. — Γενομένης δὲ τῆς μοιχείας μεταξὺ
ἐγγάρου τινὸς καὶ γυναικὸς ὑπ' ἀνδρὸς, ἢ πρῶξις λογίζεται κατ'
ἀμφοτέρων ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία. Ποιν. 22. 278.
(Γαλλ. Ποιν. Ν. 336 — 339. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 401 Ντυχδ.
(1831) 237).

Ν. Τοῦ ἄρθ. 286 τιμωροῦντες τὴν διὰ μοιχείας παράβασιν τῆς περὶ τὸν
γάμον πίστεως, ἐπεται ὅτι πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτοῦ ἀπαιτεῖται ὑπαρξίς νο-
μίμου γάμου, δηλονότι σχέσεως τοιαύτης, αἷαν ὁ ἀστικὸς νόμος ἐνομάζει
γάμον. Α. Π. ποιν. 62 τοῦ 86. Διὸ προβληθεῖσης τῆς ἐνστάσεως ὅτι δὲν
ὑφίσταται νόμιμος γάμος, γάμος δηλονότι ἐγκυρὸς κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον,
ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῇ ἀρμοδίως αὕτη. Α. Π. ποιν. 62 τοῦ 86. Ἐπίσης ἀρα
προταινάντων τῶν ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορουμένων κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ δικα-
στηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν δίκην αὐτῶν δι' ἐνστάσεως, ὅτι προϋπῆρχεν
ἄλλος νόμιμος γάμος μεταξὺ τῆς γυναικὸς καὶ ἐνὸς ἑτέρου ἔτι ζῶντος ἀνδρὸς,
καὶ ὅτι περὶ τῆς ἀκυρώσεως τοῦ μετὰ τοῦ καταγγείλαντος αὐτοῦ δευτέρου
γάμου αὐτῆς ἐκινήθη πολιτικὴ ἀγωγὴ, ἀνάγκη νὰ λυθῇ προηγουμένως τὸ
προδικαστικὸν τοῦτο ζήτημα, διότι, τῆς μοιχείας οὕσης παραβάσεως τῆς περὶ
τὸν νόμιμον συνεστῶτα γάμον πίστεως, δὲν δύναται νὰ φέρῃ χαρακτῆρα
μοιχείας ἢ κατηγορουμένη πρῶξις, τοῦ δευτέρου γάμου ὄντος αὐτοδικαίως
ἐκέρου ὡς ὑπάρχοντος ἀπολύτου κωλύματος. Α. Π. ποιν. ὑπ' τοῦ 40.
— Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 280 καὶ 286 γίνεται δῆλον, ὅτι ὁ νόμος θεω-
ρῶν τὴν πρᾶξιν τῆς μοιχείας ὡς ἀδίκημα ἰδιωτικὸν καὶ μὴ θέλων νὰ ἀνέλξῃ
τὴν ὕψην εἰς τὰς ἀρεύνας τοῦ οἰκιακοῦ βίου δὲν ἐπέτρεψε τὴν δημοσίαν
καταδίωξιν ἢ ἐπὶ τῇ ῥητῇ καταμηνύσει τοῦ προβληθέντος. Ὅθεν μὴ ὑπαρ-
χούσης καταμηνύσεως κατὰ τοῦ αὐτουργοῦ τῆς μοιχείας, μὴ ὑπάρχοντος
ἱκανοῦς ἀδικήματος ἐνώπιον τοῦ νόμου, καὶ ἐπομένως μὴ δυνατοῦ ὄντος
νὰ ὑπάρῃ συνέργεια, δὲν δύναται νὰ ὑπάρῃ καταδίωξις οὐδὲ κατὰ τοῦ
συνεργοῦ τῆς μοιχείας, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς καταγγέλθῃ ὑπὸ τοῦ προβλη-
θέντος. Α. Π. ποιν. 29 τοῦ 41. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. ΣΝΔ' τοῦ
38 γενομένης ἐγκλήσεως κατὰ τινος τῶν ἐνόχων τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀπα-
γωγῆς, δύναται νὰ συγκαταδιωχθῶσι πάντες, διότι ἡ ἐγκλήσις ἐμφαίνει
τὴν βέλυσιν τῆς καταδίωξεως τῆς πράξεως, ἀμα δὲ αὐτῆς δεύσει, ἐνε-
ργεῖται καθ' ἑλθὼν τὴν ἐκτασιν καὶ ἡ δημοσίᾳ ἀγωγὴ. (Πρόκειται δὲμος ἐν
τῇ περιπτώσει ταύτῃ περὶ συναυτουργῶν καὶ οὐχὶ περὶ αὐτουργοῦ καὶ
συνεργοῦ ὡς ἐν τῇ περιπτώσει τῆς ἀποφ. 29 τοῦ 41). Κατὰ δὲ τὴν Α. Π.
ποιν. 42 τοῦ 89 τοῦ ἄρθρ. 286 ἀπαιτοῦντος πρὸς καταδίωξιν τῆς μοιχείας
μνήσιν μόνον τοῦ ὑβρισθέντος, ἐπεται ὅτι ἀρκεῖ ἡ μνήσις τοῦ συζύγου
τῆς μοιχαλίδος, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ καὶ μνήσις τῆς συζύγου τοῦ μοιχοῦ.

Τῆς ἐναντίας ἀρχῆς γινομένης δεκτῆς, προκειμένης μὲν μοιχείας μεταξὺ ἐγγάμων προσώπων, ἡ τιμωρία τοῦ μοιχοῦ θά ᾔσθητο ἐκ τῆς θελήσεως τῆς συμβίου αὐτοῦ καὶ μάτην ἐπομένως θά κατήγγελλεν ὁ ὕβρισθαις συζυγῆς τῆς μοιχαλίδος, προκειμένου δὲ περὶ ἀγάμου προσώπου δὲν θά ᾔτο δυνατόν ἢ καταδίωξις μὴ ὑπαρχούσης συζύγου ἵνα καταγγεῖλῃ. — Τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος μόνον νὰ γίνηται ἡ καταδίωξις τῶν ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορουμένων κατ' ἐγκλήσιν, ἐπεται, ὅτι, ὑπαρχούσης τοιαύτης, εἶναι ὅλως ἀδιάφορον ἂν δὲν γίνηται μνεία ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει περὶ τῆς ἐγκλήσεως. Δ. Π. ποιν. 138 τοῦ 56. (*Ἴδε καὶ ἀρθρ. 22 Ποιν. Δικον.). — Τοῦ ἀρθ. 286 κολάζοντος τὴν παράβασιν τῆς περὶ τὸν γάμον πίστεως, οὐδόλως ἄρα δυνατόν νὰ θεωρηθῇ παραβάτου πίστεως τοῦ ἀγάμου, ὅστις ἦλθεν εἰς συνάφειαν πρὸς τὸ ἐγγάμον πρόσωπον, ἐπεται ὅτι οὗτος τιμωρεῖται μόνον δυνάμει τοῦ ἀρθ. 56 ἐδ. 2, ἐὰν συνυπάρχωσιν οἱ ἔροι ὑφ' οὓς τὸ ἄρθρον ταῦτο θεωρεῖ τὸν ἐνοχον ὡς αὐτουργὸν τιμωρητέον διὰ τῆς πλήρους ποινῆς. Δ. Π. ποιν. 42 τοῦ 89.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ

Περὶ ἀξιοποίνων πράξεων κατὰ τῆς ζωῆς ἄλλων.

Α'. Ἀνθρωποκτονία.

α'. Ἐν γένει.

287. Διὰ νὰ νομίζεται καιρία (θανατηφόρος) βλάβη τις ἢ πληγὴ, δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλο τι παρὰ τὴν βεβαιότητα, ὅτι αὕτη παρήγαγεν ὡς ἐνεργὸς αἰτία τὸν θάνατον τοῦ βλαφθέντος ἢ πληγωθέντος. Ὅθεν εἰς τὴν περὶ καιρίας βλάβης ἢ πληγῆς δικαστικὴν κρίσιν, δὲν παρατηρεῖται ἐὰν αὕτη εἰς ἄλλας περιπτώσεις μὲ τὴν βοήθειαν τῆς τέχνης λάθῃ ἢ ὄχι, ἐὰν τὸ θανατηφόρον ἀποτέλεσμα ἠδύνατο νὰ ἐμποδισθῇ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν δι' ἐγκαίρου καὶ καταλλήλου βοηθείας τῆς τέχνης· ἐὰν ἡ βλάβη ἢ ἡ πληγὴ ἐπέφερε τὸν θάνατον ἀμέσως, ἢ δι' ἄλλων μὲν, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τεθέντων εἰς ἐνέργειαν ἐμμέσων αἰτίων· ἐὰν τέλος πάντων αὕτη ᾔνοι ἐν γένει θανατηφόρος, ἢ παρήγαγε τὸν θάνατον μόνον διὰ τὴν ἰδιόζουσαν σωματικὴν τοῦ θανατωθέντος κατάστασιν, ἢ διὰ τὰς τυχαίας περιστάσεις, καθ' ὧς ἐπηνέχθη εἰς αὐτόν. Π. Ν. 288. 289. 290. 291. 293. 294. 299. 300. 303. 305, 1. 316. 319. (Βασαρ. Π. Ν. 147. Νρσχδ. (1831) 238).

Ν. Βεβαιωθείσης τῆς προερέσεως τοῦ ἀποκτεῖναι καὶ ἐπελθόντος τοῦ θανάτου ὡς ἀποτελέσματος τῆς κατ' αὐτοῦ προσβολῆς, ὑπάρχει πλήρης ἡ

ἀδίκημα τῆς ἀνθρωποκτονίας· ἔθεν εἶναι ἀδιάφορον ἂν οἱ ἐνεργήσαντες νεκροῦσαν ἐγνωμάτευσαν ὅτι δι' ἐγκαίρου βοήθειας καὶ καταλλήλου θεραπείας εἶδονατο νὰ σωθῇ ἀπὸ τοῦ πνιγμοῦ ὁ πνιγείς ἢ ὅτι τὸ τραῦμα ἦν ἱατὸν κτλ. Δ. Π. ποιν. 43 τοῦ 63.

Ε'. Ἐν μέρει.

1. Φόνος.

288. Ὡς φονεὺς τιμωρεῖται μὲ θάνατον ὅστις ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισεν ἢ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσε τὴν παρ' αὐτοῦ πραχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν. (1) Ποιν. 544, 2. Π. Ν. 175, 1. 273, 287, 294, 295, 299, 300, 303, 319, 409, 419. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 295 ἐ. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 146 Νρμσχδ. (1831) 239).

Ν. Ἡ λέξις ἀποκτείνειν εἶναι ὅπως ταυτόσημος τῇ ἐκτελεῖν ἀνθρωποκτονίαν καὶ γραμματικῶς· ἔθεν ἡ ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων δὲν εἶναι ἑλλειπής, περιέχουσα τὴν φράσιν «ἀπέκτεινε» ἀντὶ τῆς φράσεως «ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν». Δ. Π. ποιν. ἀπ. 169 τοῦ 69, 150 τοῦ 72. — Ἄν ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ δὲν ἐμπεριέχεται μὲν ὁ ὅρος ἐσκεμμένως, ἐμπεριέχεται ὁμως ἐν τῷ βουλευματι τῆς παραπομπῆς, διὰ τὴν ἐγνωστοποιήσιν τῷ κατηγορουμένῳ, δύναται νὰ περιληφθῇ ἐν τῷ ζητήματι, ἐπ' οὗ πρόκειται νὰ ποινωθῶσιν οἱ ἐνόρκοι· ἄλλως δὲ ἡ ἀπουσία τοῦ ὅρου τούτου κατ' οὐδὲν βλάπτει, ἅτε ἀκούοντες διὰ τὸν ἀπαρισμὸν τῆς πράξεως τοῦ φόνου τοῦ συστατικοῦ τῆς προμελέτης. Δ. Π. ποιν. 56 τοῦ 47. — Ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων φέρουσα, «ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε οὐχὶ δὲ καὶ ἐσκεμμένως νὰ πράξῃ ἀνθρωποκτονίαν» οὐ μόνον παραβιάζει τὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς, ἅτε τῶν λέξεων ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως, ὅτι τὴν πράξιν προεργάσατο ὁ κατηγορούμενος ἐν τῷ ἰδίῳ διανοίᾳ καὶ μετὰ μακρὰν σκέψιν, ἔθεν ἀναγκαίως ἐν τῇ προμελέτῃ ὑπάρχει ἡ ἐσκεμμένη ἀπόφασις. Δ. Π. ποιν. 6 τοῦ 70. Ὁ δὲ σύνδεσμος ἡ τῆς διατάξεως τοῦ 288 ἄρθρου ἔχει διαζευκτικὴν ἔννοιαν καὶ οὐχὶ συμπλεκτικὴν· ἔθεν ἀρκεῖ νὰ χρησθῶσιν οἱ ἐνόρκοι τὸν κατηγορούμενον ὡς ἐκτελέσαντα ἐσκεμμένως τὴν ἀνθρωποκτονίαν, ἵνα ἐπιβληθῇ αὐτῷ ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ὀριζομένη ποινή. Δ. Π. ποιν. 20ς τοῦ 38, 156 τοῦ 71, 49 τοῦ 76, 168 τοῦ 75, 57 τοῦ 78, 69 τοῦ 83.

2. Φαρμακεία.

289. Ὅστις καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον προσέφερεν 1) ἐκ προθέσεως εἰς ἄλλον τινὰ δηλητηρίον φάρμακον, ἢ ἄλλας οὐσίας, δυναμένας νὰ ἐπιφέρωσι θάνατον καθ' οἷονδήποτε τρό-

(1) Αἱ λέξεις «τὴν παρ' αὐτοῦ πραχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν» προστεθῆσαι κατὰ τὴν διὰ τοῦ Δ. τῆς 19 Ἰουνίου 1837 διόρθωσιν.

πον, (1) τιμωρείται κατὰ τὰς ἀκολούθους διαστολάς. — 1. ἐὰν ἡ φαρμακεία ἐγένεν ἐπὶ σκοπῷ θανατώσεως, καὶ ἐκ τούτου ὁ φαρμακευθεὶς ἢ ἀπέθανεν, ἢ ὑπέπεσεν εἰς φρενοβλάβειαν, ἢ εἰς σωματικὴν νόσον, βεβαίως ἢ πιθανῶς ἀνιάτους, καταγινώσκεται ποινὴ θανάτου· ἄλλως δέ, ἡ τῶν διὰ βίου δεσμῶν. — 2. πρᾶχθέντος δὲ τοῦ κακουργήματος ἐπὶ σκοπῷ βλάβης, ἐὰν μὲν ὁ φαρμακευθεὶς ἀπέθανεν, ἐπιβάλλεται θάνατος· ἐὰν δὲ ἡ φαρμακεία ἐπέφερε φρενοβλάβειαν ἢ νόσον τινὰ ἐκ τῶν εἰς τὸν ἀριθ. 1 διαλαμβανομένων, καταψηφίζεται ἡ ποινὴ τῶν προκαίρων δεσμῶν, ἄλλως δέ, ἡ τῆς εἰρκτῆς. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 301, 302. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 148 ἔ. Νρσχδ. (1831) 240 ἔ.)

1) ἔδωκεν

Ν. Δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, ἵνα ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ τὸ εἶδος τῆς δηλητηριώδους οὐσίας· ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ ὑποδεικνύηται ἐν αὐτῇ ἡ ἰδιότης καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς δόσεως καὶ ληψέως οὐσίας, δηλονότι τὸ δηλητηριώδες αὐτῆς. Δ. Π. ποιν. 206 τοῦ 75.

290. "Ὅστις φαρμακεύει ἐπιτηδες φρέατα, δεξαμενάς, ὑδραγωγεῖα, πηγὰς, ὠνία ἐπ' ἀγορᾶς, ἢ ἐν γένει τοιαῦτα πρᾶγματα, δυνάμενα νὰ φέρουν ἀπώλειαν ζωῆς ἢ υἰγείας ὠρισμένου 1) τινὸς ἀριθμοῦ ἀνθρώπων, καταδικάζεται εἰς θάνατον, καὶ ἐὰν δὲν ᾔθελε βλαφθῇ κἀνεὶς ἐντεῦθεν. Π. Ν. 287, 289 ἔ. 277 ἔ. 582 ἔ.

1) ἀρίστου

291. Ὁ γενόμενος ἐνσυχος φαρμακείας ἐξ ἀπερিসκεψίας ἢ ἀμελείας, τιμωρεῖται, κατὰ μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθρ. 290, μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐνὸς ἔτους· ἄλλως δέ, — 1. ἐὰν συμβῇ θάνατος, κατὰ τὸ ἀρθρ. 300. — 2. ἐὰν συμβῇ βλάβη, κατὰ τὸ ἀρθρ. 310. — 3. ἐὰν ἡ ἐξ ἀμελείας προσελθοῦσα φαρμακεία δὲν ἔχη κἀνὲν ἀποτέλεσμα, ἐπιβάλλεται φυλάκισις τὸ πλεον ἐνὸς μηνός. — Μένει δὲ πάσης ποινῆς ἐλεύθερος ὅστις, ἡ μὲν,

(1) Ἐν ἀρθρ. 2 τοῦ Διατ. 2 Ἀπριλ. 1838 περὶ πωλήσεως δηλητηριωδῶν ὀρίζονται τίνες οὐσίαι χαρακτηρίζονται ὡς δηλητήρια. Διαιροῦνται δὲ εἰς δύο: τὸν πρῶτον τὰ δηλητήρια εἰς δέξα ἢ καυστικά, εἰς ναρκωτικά καὶ εἰς στυπτικά. Ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ κειμένου προκύπτει, πᾶσα οὐσία, περὶ τῆς ἐμπειρομένης ἡθελον ἀποφανθῇ ὅτι ἡσκήσεν ἐπιβροχὴν ἢ ἐδύνατο νὰ ἀσκήσῃ προκαλοῦν βλάβην ἢ θάνατον, δὲν ἀποκλείεται.

ἢ ἐπικαλούμενος ταχέως τὴν βοήθειαν τῆς ἀρχῆς ἢ ἄλλου τι-
νός, ἀποτρέπει, ἢ ζητεῖ νὰ ἀποτρέψῃ ἀμέσως τὴν βλάβην, ἥτις
ἤρξανε νὰ προσέλθῃ ἐκ τῆς ἀπερισκέπτου φαρμακείας. Π. Ν.
43, 44, 287, 290, 300, 340, 558 ε.

292. Ὅστις νοθεύει τὰ παρ' αὐτῷ πωλούμενα τρόφιμα ἢ
ιατρικὰ μὲ πραγματὰ ἐπιδολογῇ εἰς τὴν ὑγίαν, ὅστις πωλεῖ ἐν
γνώσει τοιαύτας νενοθευμένας πραγματείας, τιμωρεῖται μὲ φυ-
λακισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν, καί, ἐν ὑποτροπῇ, μὲ εἰρ-
κτὴν. Π. Ν. 562 ε, 577 ε, 582 ε.

3. Ἀναίρεσις.

293. Ὅστις ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπε-
ρασσαί καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν, τιμωρεῖται ὡς ἐνοχὸς
ἀναίρεσεως—1. μὲ δεσμὰ ἀπὸ δεκαπέντε μέχρις εἴκοσι ἐτῶν,
ἐὰν δὲν συνέδῃ κάρμια τῶν εἰς τοὺς ἐρεξῆς ἀριθ. 2 καὶ 3 ση-
μειουμένων περιπτώσεων—2. μὲ δεσμὰ τὰ πολὺ δεκαπέντε
ἐτῶν, ἐὰν δὲ φανερωθεῖς 1) ἡρέθισε καὶ παρώργισε τὴν ἀναί-
ρετὴν—3. μὲ εἰρκτὴν, ἐὰν ἡ ἐρέθισις αὐτὴ ἐγένετο διὰ χαλασῶν
ὀνειδισμῶν, δεινῆς ὕβρεως, ἢ βαρείας αἰχίας. Π. Π. 175, 287.
(Γαλλ. Ποιν. Ν. 324).

1) ἀναίρεσις:

Ν. Καὶ ἐν τῷ ἀδικηματι τῆς ἀναίρεσεως δύνανται νὰ ὑπάρξωσι συναυ-
τουργοὶ ἔτε τὴν πρῶτην αὐτοπροσώπως ἐκτέλεσας καὶ ὁ ἐκ προθέσεως παρα-
κινήσας τοῦτον εἰς ἐκτέλεσιν διὰ παραγγελίας, ἢτε χωρὶς καὶ ἐν αὐτῷ
τῆς ἐκ προθέσεως παρακινήσεως εἰς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, καθόσον αἱ λέξεις ἐκ
προθέσεως, αἰτίνας κατὰ τὸ ἄρθρον 36 § 3 τοῦ ποιν. νόμου ἀπαι-
τοῦνται ὡς στοιχεῖον ἀπαραίτητον τῆς αὐτουργίας, ἐμφαίνουσαι ἀπλῶς τὴν
ἐπίτηδες ἢ ἐπὶ σκοπῷ παρακίνησιν εἰς ἐκτέλεσιν ἀξιοποίνου πράξεως.
δὲν εἶναι ταυτόσημοι ταῖς λέξεσιν ἐκ προμελέτης. Α. Π. ποιν. 130
τοῦ 64. Τὸ δὲ περὶ συστάσεως ἄρθρον 37 τοῦ Π. Ν. ὡς γενικὴ διάταξις
χωρεῖ ἐπὶ παντὸς ἀδικήματος, ἐφ' οὗ δὲν εἶναι ἀδύνατος ἡ σύστασις. Ὅθεν
ὡς, ἔτε εἰς καὶ μόνος ἀνθρωπος ἀποφασίζει αὐτὸ εἴτε ἐν ἡσυχίᾳ καταστάσει
τῆς ψυχῆς εὐρισκόμενος, εἴτε ὑπὸ βρασμοῦ ψυχικῆς ὁρμῆς κατεχόμενος, οὕτω
καὶ ὅταν πλείονες ἀποφασίζωσι τι κοινῶς, δυνατόν εἶναι νὰ διατελῶσι πάν-
τες ἐν τῇ μιᾷ ἢ τῇ ἄλλῃ τῆς ψυχῆς καταστάσει. ὅθεν ἔπεται, ὅτι καὶ τὸ
ἀδίκημα τῆς ἀναίρεσεως δύναται νὰ πρῆθῃ ὑπὸ πλείονων διὰ συστάσεως,
ἀπὸ ἑνὸς τῆς συστάσεως δὲν εἶναι νὰ διατελῶσιν ἐν ἀταράχῃ καταστάσει
διανοίας οἱ συναποφασίζοντες τὸ ἀδίκημα. Α. Π. ποιν. 93, 158, 159 τοῦ
66, 19 τοῦ 68, 92 τοῦ 69, 12 καὶ 67 τοῦ 70, 74, 87, 158, 181 καὶ 182
τοῦ 71, 78 τοῦ 72, 262 τοῦ 73, 136 τοῦ 74, 50 τοῦ 76. Κατὰ τὰ ἀνω-

τέρω ὡς στοιχεῖον ἀναγκαῖον τῆς συστάσεως πρὸς ἐκτέλεσιν ἀξιοποιῶν πρᾶξιν· δὲν ἀπαιτεῖται ἡ προμελέτη, ἀλλ' ἀπλῶς ἀπόφασις μεταξὺ πλειόνων, ἥς δύναται νὰ προηγηθῇ στιγμιαία κατάστασις βρασμοῦ ψυχικῆς ὁρμῆς. Δ. Π. ποιν. 63 καὶ 87 τοῦ 76, 180 τοῦ 79. *Ὅθεν καὶ ἡ ἐκ συστάσεως ἐκτέλεσις τραυματισμοῦ ἀπρομελετήτου οὐκ ἔστιν ἀδύνατος Δ. Π. ποιν. 86 τοῦ 81. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Δ. Π. ποιν. 181 τοῦ 53 ἡ σύστασις περιλαμβάνει αὐτὴ ἐν αὐτῇ τὰ στοιχεῖα τῆς προμελέτης καὶ τῆς ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐσκεμμένης ἀποφάσεως τῶν πραττόντων. — Τοῦ νόμου εἰρόντες ἐν τῷ ἄρθρῳ 293 ἐδ. 2 τὴν λέξιν «ἀναιρεθεῖς» δὲν δύναται ὁ δικαστὴς παρὰ τὸ σαφὲς γράμμα αὐτοῦ νὰ παραδεχθῇ, ὅτι ἡ ἐρεθισίς, περὶ ἧς τὸ ἄρθρον, δύναται νὰ τελεσθῇ καὶ ὑπὸ ἄλλου προσώπου ἐκτὸς τοῦ ἀναιρεθέντος. Δ. Π. ποιν. ἀπ. 48 τοῦ 68. — Τιμωρομένης τῆς ἀναιρέσεως διὰ προσκαίρων δεσμῶν 15—20 ἐτῶν, τὸ δικ. ὀρεῖται νὰ ἐπιβάλλῃ κατὰ τοῦ ὡς συνεργοῦ τῆς πράξεως αὐτῆς κηρυχθέντος ἐνόχου τοῦλάχιστον ἐπὶ 4 ἐτῶν καὶ ἡμίσεως εἰρκτῆν, διότι κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 71 τοῦ ποιν. νόμου ἡ ποινὴ τῶν συνεργῶν, ἀναλογιζομένη πρὸς τὴν τοῦ αὐτουργοῦ, πρέπει νὰ ἐλλαττεύεται καθ' ἓ μέτρον ἐρίζεται ἐν τῷ ἄρθρῳ 49 τοῦ ποιν. νόμου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 49 ἐδ. 3 ὁσάκις εἰς τὴν τετελεσμένην κακούργημα ἐπιβάλλονται δεσμά πρόσκαιρα ἡ ποινὴ πρέπει μὲν νὰ ἐλλαττεύεται, ἀλλ' οὐχὶ ἐπέκεινα τοῦ ἡμίσεως, καί, ἐὰν ἐντεῦθεν ἡ ποινικὴ διάρκεια γίνῃται βραχυτέρα καὶ τοῦ ἐλάχιστου βαθμοῦ τῶν προσκαίρων δεσμῶν, τότε κατατρεφίζεται ἡ ποινὴ τῆς εἰρκτῆς. Δ. Π. ποιν. 86 τοῦ 78. — Ἡ ἐτυμηγορία, καθ' ἣν «ὁ κατηγορούμενος σκοπῶν ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς νὰ ἐκτελέσῃ ἀνθρωποκτονίαν, ἐξεπυρσοκρότησιν κτλ. ἐπιχειρήσας οὕτως ἐξωτερικὴν πράξιν κτλ.» εἶναι ἀρκούντως πλήρην, καίτοι παραλειπομένης τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 293 λέξεως «ἀπαφάσις», διότι ἐν ταῖς λέξεσι σκοπῶν ἀπρομελετήτως περιέχεται καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἀπρομελετήτου ἀποφάσεως. Δ. Π. ποιν. 35 τοῦ 66, 102 τοῦ 49. — Οὕτως δὲν προσόντος τῆς ἀναιρέσεως ὄντος τοῦ δόλου, ἀλλὰ τῆς ἐκ τριτοῦτου δόλου προοίσης ἐνεργείας μὴ καταληγούσης πάντοτε εἰς τὸ σκοπούμενον ἀποτέλεσμα ἐξ αἰτιῶν ἀλλοτρίων τῆς βουλήσεως τοῦ δρῶντος, ἔπεται ὅτι χωρὶς ἀπόπειρα καὶ ἐν τῷ ἀδικήματι τῆς ἀναιρέσεως. Δ. Π. ποιν. 204, 211 τοῦ 73, 118 τοῦ 74 κτλ. — Κατὰ τὸ 3 ἐδ. τοῦ 293 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου ἡ τετελεσμένη, πράξις τῆς ἀναιρέσεως τιμωρεῖται δι' εἰρκτῆς, ἂν ὁ κατηγορούμενος ἠρεθίσθῃ διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν ἢ βερείας αἰκίας· ὅθεν προκύπτει λόγος περὶ ἀποπείρας τῆς αὐτῆς πράξεως, ἐφαρμόζεται τὸ 4 ἐδ. τοῦ 49 ἄρθρου, καθ' ὃ πρέπει νὰ ἐλλαττεύεται ἡ ποινὴ τῆς τελευταίας πράξεως, ἀλλ' οὐχὶ ἐπέκεινα τοῦ ἡμίσεως. Δ. Π. ποιν. 32 τοῦ 41. — Οἱ ἐνεργῶς ἀποπεινόμενοι, ὅτι δὲν ἔλαβον χώραν ἐρεθισμοῦ καὶ παρόργισις, δὲν ὀρεῖται νὰ παρῇ τῶσιν εἰς τὸ ζήτημα ἂν ἡ ἐρεθισίς ἐγένετο διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν ἢ βερεϊῶν αἰκιῶν, διότι τὸ ἐπόμενον τοῦτο ζήτημα, περιέχον τροποποίησιν τοῦ προηγουμένου, τότε μόνον ὀδεῖ νὰ ἀπασχολήσῃ αὐτοὺς, ὅτε ἤθελε καθὶ καταφατικῶς. Δ. Π. ποιν. 41 τοῦ 66,

4. Παίδευσις.

294. Ἡ μήτηρ, ἥτις φρονεῖ ἐπιτήδεε διὰ πράξεώς τινος ἐλλείψεως τὸ νόθον νεογνὸν τέκνον τῆς, ἢ ἀπεχειρήσεν ἐπὶ

σκοπῶ δολοφονίας θανατηφόρους κακώσεις κατὰ τοῦ νόθου τέκνου της, ἐν καιρῷ τοῦ τοκετοῦ, πρὶν ἔτι τὸ προαγάγῃ ἐντελῶς εἰς τὴν φῶς, τιμωρεῖται ὡς παιδοκτόνος μὲ δεσμία δεκαπέντε μῆ-
χρι εἴκοσιν ἐτῶν. — Ἐὰν ἡ παιδοκτονία ἀπεφάσισε τὸν φόνον τοῦ παιδὸς της πρὸ τοῦ τοκετοῦ ἢ ἐξετέλεσεν αὐτὸν ἐσκεμμένως, ἡ περιστάσις αὕτη θεωρεῖται ὡς ἰδιαιτέρως ἐπιβαρυντική. — Ὡς νεογνὸν θεωρεῖται πᾶν τὸ μὴ ἔχον εἰσέτι εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἡλικίαν. Π. Ν. 287, 288, 295, 306. (Βασιλ. Πειν. Ν. 157 ἔ. Νμοχθ. (1831) 245 ἔ. Ἀντιθέτως χαρακτηρίζει τὴν παιδοκτονίαν ὡς ἀνθρωποκτονίαν Γαλλ. Πειν. Ν. 300).

295. Ἐὰν δὲ ἐγένεν ἡ παιδοκτονία εἰκοσιτεσσαράς ὥρας μετὰ τὸν τοκετόν, ἐφαρμόζονται τότε οἱ γενικαὶ περὶ ἀνθρωποκτονίας νόμοι. — Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἐὰν μήτηρ τις φρονέσῃ τὸ ἐκ νεμίου γάμου νεογνὸν αὐτῆς τέκνον. Π. Ν. 288, 295, 306.

296. Μὴ οὕσης ἀποδείξεως, ὅτι τὸ νόθον τέκνον ἔζησε μετὰ τὸν τοκετόν, ἡ ἀπεδίωξε διὰ τινος πράξεως ἢ ἐλλειψέως τῆς μητρός, ἢ μήτηρ, ἥτις ἀπέκρυψε τὸν τοκετόν της, τιμωρεῖται, — 1. ἐὰν τὸ τέκνον ἐκρύβη παρ' αὐτῆς ἢ ἐξηφανισθῇ, — α'. μὲ ἀνέκρη, ὁμολογηθέντος ἢ ἀποδειχθέντος τοῦ δολοφόνου σκοποῦ της — β'. μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν ἐτῶν, μὴ ὁμολογηθέντος οὐδὲ ἐξελεγχθέντος τοῦ δολοφόνου σκοποῦ. — 2. ἐὰν δὲν ἐκρυβῇ, ἢ δὲν ἐξηφανισθῇ τὸ τέκνον, μὲ φυλάκισιν ἑξ μὲν τοῦλάχιστον μηνῶν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ 1, α', τὸ πολὺ δὲ ἑξ μηνῶν, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ 1, β'. (1) Π. Ν. 294 ἔ. 643. (Βασιλ. Πειν. Ν. 160 ἔ. Νμοχθ. (1831) 246 ἔ.).

Ν. Τὸ ἐγκλήμα τῆς ἀποκρύψεως τοῦ τοκετοῦ, περὶ οὗ διαλαμβάνει τὸ αἶμα 296 ἀρθ. 1, δὲν ὑφίσταται ἂν ἄλλος τις καὶ οὐχὶ ἡ μήτηρ ἀποκρύψῃ τὸν τοκετόν αὐτῆς, καθ' ὅσον ἡ παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας ἀποκρύψεως θεωρεῖται ὡς μέρος τοῦ ἀξιοποίνου. Ἐτερος δὲ δύναται μόνον νὰ τιμωρηθῇ ὡς συμπράξας, ἀλλ' ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο πρᾶξις τῆς μητρός, διότι συμπράξις ἀνευ πρᾶξεως δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Α. Π. πειν. 35 τοῦ 67.

297. Ὁ τοκετὸς ἀποκρύπτεται, ἐὰν ἡ κυφοροῦσα, ἥτις ἡδύ-

(1) Διὰ ὁρθῶς οἱ νεώτεροι ποινικοὶ νόμοι (Γερμανικὸς, Πρωσσιακός, Βασιλικὸς τοῦ 1861 κτλ.) δὲν περιέχουσιν εἰδικὰς περὶ ἀποκρύψεως τοῦ τοκετοῦ διατάξεις, κολάζοντες μόνον ὡς αὐτοτελεῖς ἀδίκημα τὴν ἐξαφάνισιν ἢ ἀπέκρυψιν τοῦ νεογνοῦ τέκνου.

νατο νὰ ἔχῃ πρὸς μαίευσιν τὴν συνδρομὴν ἄλλου τινός, πικτὴ ἢ μηδενὸς παρευρισκομένου, ἢ ἐπὶ παρουσίᾳ μόνον τῶν μετ' αὐτῆς συνεννοημένων. Π. Ν. 296. 643.

298. Ἡ μήτηρ, ἥτις ἀποδεδειγμένως ἔφερε νεκρὸν εἰς εὖς νόθον βρέφος, ἢ τῆς ὁποίας τὸ ζωογέννητον βρέφος ἀπέθανε μετὰ τὴν γέννησιν θάνατον φυσικόν, ἐὰν ἐκ τῆς ἀποκρύψεως προῆλθεν ἡ νεκροτοκία, ἢ ὁ θάνατος τοῦ βρέφους, ἐπιτίθεται εἰς αὐτὴν τὴν ποινὴν τοῦ ἐξ ἀμελείας φόνου (ἄρθ. 300). Π. Ν. 296. 300. 643.

5. Τεραπευτικὴ.

299. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐξ ἐξδομάδων τιμωρεῖται ὅστις φονεύσῃ αὐθαирέτως ζωογέννητον τέρας ὡς στερούμενον ἀνθρωπίνου μορφῆς. Π. Ν. 287. 288. 294 ε. 300.

6. Φόνος 1) ἐξ ἀμελείας.

300. Ὅστις φονεύει 2) ἐξ ἀμελείας, ἀπροσεξίας, ἀπερισκεψίας, ἢ ἀνεπιτηδεύτητος, τιμωρεῖται, — 1. ἐὰν μὲν ὁ φόνος 3) ἐγένεν ἐξ ὑπαίτιου ὑπερβάσεως τῶν ὅρων τῆς νομίμου ἀμύνης, ἢ τοῦ δικαίου τῆς ἀνάγκης, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνὸς ἔτους. — 2. ἄλλως δέ, μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν ἕως δὲ ἐτῶν. Π. Ν. 43. 99. 107. 291. 298. 302. 305. 310. 320. 687. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 349 Βαυαρ. Νρσχδ. (1834) 249).

1) ἀνθρωποκτονία 2) ἀποκτείνει 3) ἡ ἀνθρωποκτονία

Ν. Ἡ ἐξ ὑπερβάσεως τῶν ὅρων τῆς νομίμου ἀμύνης ἀνθρωποκτονία τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθ. 300 διὰ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνὸς ἔτους· ἀλλὰ πρόβλεπεν ὅτι, ἂν συντρέχῃ ἡ ἐλαφρυντικὴ περίπτωσις τῆς μετρίως συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοῦ, ἡ ποινὴ αὕτη μειοῦται κατ' ἀναλογίαν τῶν περὶ ἀποπειρας ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 49 διατασσομένων. Α. Π. ποιν. 97 τοῦ 91.

301. Ἐὰν ὁ ἐξ ἀμελείας φόνος 1) προῆλθεν ἐκ τῆς ἀνεπιτηδεύου ἐφαρμογῆς ἐπιστήμης τινός, τέχνης, ἢ ἐπιτηδεύματος, τὰ ὁποῖα ὁ ὑπαίτιος εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ μετέρχεται, πρὸς τὴν ποινὴν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, τοῦ ἀφαιρεῖται συγχρόνως καὶ ἡ ἄδεια αὕτη, κατὰ τὰς περιπτώσεις, διόλου ἢ πρὸς καιρὸν, ἢ ἀμέσως εἰς τὴν πρώτην φοράν, ἢ ὅταν ὁ πράξας περιπέσῃ καὶ αὐθις εἰς τὸ αὐτό. Π. Ν. 111. 231.

1) ἡ . . . ἀνθρωποκτονία

302. Κατὰ τοὺς ὅρους περὶ τοῦ ἐξ ἀμελείας θανάτου 1) τιμωρεῖται: — 1. ὅστις ἐν γνώσει ἐνταφιάζει μόνος ἢ δι' ἄλλου κυοφοροῦσαν τινα, ἣτις ἀπέθανε πρὸ τοῦ τοκετοῦ, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἔμβρυον, ἀναλογιζομένου τοῦ χρόνου τῆς κυοφορίας, δύναται νὰ ζήσῃ, μηδεμιᾶς ἐτι ἐξετάσεως γενομένης ὑπὸ δημοσίου ἱατροῦ ἡμαιευτοῦ, ἢ παραμεληθέντων τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα οὗτος ἐνέγκρινε πρὸς σωτηρίαν τοῦ παιδός. — 2. ὅστις ἀνατέμνει ἢ ἐνταφιάζει μόνος ἢ δι' ἄλλου νεκροφάνῃ τινα, ἢ ὅστις, ἀναγγέλλων πρᾶκτως τὸν χρόνον τῆς τελευτῆς, γίνεται αὐτίκως τῆς τοιαύτης προώρου ἀνατομῆς ἢ ἐνταφιάσεως. ἔαν δὲ τυχὸν ὁ νεκροφάνης πωθῇ, ἢ ἄλλως ἐπιβλητέα εἰς τὸν ἔνοχον ποινὴ ἐλαττωταὶ κατὰ τὸ ἡμῶν. (1) Π. Ν. 300. 646. 648.

1. τῆς . . . ἀνθρωποκτονίας

(1) Διατ. τῆς 13 Μαΐου 1835 περὶ νεκροσκοπίας. "Ἀρθρον 9. «Ὅταν γυνὴ ἀποθάνῃ περὶ τοὺς 4 τελευταίους τῆς κυοφορίας μῆνας, ἂν ὁ νεκροσκοπὸς δὲν ὑπάρχῃ αὐτῇ χειρουργός, ὀφείλει νὰ μετακινήσῃ τειροῦτον, ἵνα σώσῃ τὸ βρέφος, τὸ ὁποῖον ἐνδέχεται νὰ διαμῆνῃ ἐτι ζῶν εἰς τῆς μητρὸς τοῦ κοιλίῃ. ἂν δὲ παραμελήσῃ τὸ χρέος τοῦτο, περιπίπτει εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 302 τοῦ κώδικος ποινὴν». — "Ἀρθρον 10. «Ἀποδειχθέντος ἀληθοῦς τοῦ θανάτου, μόνος ὁ νεκροσκοπὸς προσδιορίζει τὸν καιρὸν τῆς ταφῆς, ἣτις πρέπει νὰ γίνεταί 24 μὲν ὥρας τὸ θέρος (ἀπὸ Μαΐου ἕως Ὀκτωβρίου), 30 δὲ τὸν χειμῶνα (ἀπὸ Νοεμβρίου ἕως Ἀπριλίου) μετὰ τὴν τελευταίαν πνοήν. Ἄν ὅμως ἤδη ἀνεφάνῃ ἡ σήψις, ἢ ὁ ἀνθρώπος ἀπέθανεν ἀπὸ λοιμικῆν νόσον, ὁ νεκροσκοπὸς ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐνταφιασμὸν καὶ πρὸ τῆς διωρισμένης ὥρας». — "Ἀρθρον 11. «Ἐξαιρουμένων τῶν περιστάσεων, ὅσας διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 10, ἢ ὅταν τοῦ θανάτου τὰ αἰτία ὑπάρχωσι γνωστά, ἢ διατομῇ (ἄνοιγμα) τῶν πτωμάτων δὲν ἐπιτρέπεται εἰμὴ 24 ὥρας μετὰ τὴν ἀποβίωσιν. Ὁ παραβάτης τούτου τοῦ κανόνος τιμωρεῖται κατὰ τὰ ἄρθρα 302 καὶ 646 τοῦ κώδικος». — "Ἀρθρον 12. «Τῆς ἐπισκέψεως γενομένης κατὰ τόπον, ὁ νεκροσκοπὸς ἐγχειρίζει εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ θανόντος ἢ τοὺς περιστασιαμένους ἐνταφιαστήριον (ἔγγραφον), συντεταγμένον κατὰ τὴν περιεχόμενον εἰς τὰ νεκροσκοπικὰ παραγγέλματα σχέδιον. αὐτὸ δὲ ὑπογράφεται παρὰ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἐθεράπευε τὸν νεκρόν, ἐπιθεωρεῖται παρὰ τῆς ἀστυνομίας, καὶ παραπέμπεται ἔπειτα εἰς τὸν ἱερέα. — Εἰς τὰ νεκροσκοπικὰ παραγγέλματα σαφηνίζονται αἱ περιστάσεις, καθ' ἃς ὁ νεκροσκοπὸς ἂν ἔχει ἄδειαν νὰ ἐκδώσῃ τὸ ἐνταφιαστήριον ἀμέσως μετὰ τὴν νεκροσκοπίαν». — "Ἀρθρον 13. «Ἀπαγορεύεται ἡ ταφὴ πρὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ νεκροσκοποῦ καὶ πρὸ τοῦ διωρισμένου καιροῦ. ὁ δὲ ἱερεὺς ἢ ἄλλος, ὅστις ἐνταφιάσῃ, πρὶν λάβῃ προηγουμένης τὸ ἐνταφιαστήριον τοῦ νεκροσκοποῦ ἐπιθεωρημένον παρὰ τῆς ἀστυνομίας, ἢ πρὸ τοῦ διωρισμένου καιροῦ, κολάζεται διὰ ἡμέρας ἢ φυλακισμῶν κατὰ τὰ ἄρθ. 646, 647 τοῦ Κώδικος». — "Ἀρθρον 14.

Β'. Ἀμβλωσις (βίαία ἀποβολή τοῦ βρέφους).

303. Ἐάν μήτηρ, τεκοῦσα πρόωρον ἢ νεκρὸν βρέφος, μεταχειρισθῇ προηγουμένως ἐν γνώσει ἢ μόνῃ, ἢ δι' ἄλλου, ἑξώτερικὰ ἢ ἐσωτερικὰ μέσα, θυνάμενα νὰ φέρωσι πρόωμον τέκνον ἢ τὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς θάνατον τοῦ ἐμβρύου, τιμωρεῖται μὲ εἰρκτήν. Π. Ν. 294. 304. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 317. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 172 ἔ. Νυσχδ. (1831) 251 ἐπ.).

304. Ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς τὰς μαιας, εἰς τοὺς φαρμακοπῶλας, ἢ ἄλλους διωρισμένους εἰς ἱατρικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐπιχειροῦντας τοιαύτην τινὰ πράξιν μὲ συγκατάθεσιν τῆς κυοφοροῦσας, ἢ ὑποδεικνύοντας, ἢ προαθεύοντας τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τοιοῦτου κακοουργήματος πρότερα μέσα. Π. Ν. 303. 305. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 317 κτλ.).

305. Ἐάν τοιαύτη πράξις ἐγένεν ἐκ προθέσεως ἄνευ ἢ ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς μητρὸς, ὁ ἔνοχος τιμωρεῖται: — 1. μὲ θάνατον, ἐάν ἐκ τῆς χρήσεως τοιούτων μέσων ἐδόνατο νὰ προέλθῃ ὁ θάνατος τῆς μητρὸς, ἐάν τοῦτο ἦτο γνωστὸν εἰς τὴν πράξαντα, καὶ ἐάν ὁ θάνατος συνέβη τῶνδ'· — 2. μὲ δεσμὰ ἀπὸ δεκαπέντε μέχρις εἴκοσιν ἐτῶν, ἐάν ἡ μήτηρ ἐστερήθῃ τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ ὑπάρχουν ὅσα ἄλλα προϋποθέτει ὁ προηγούμενος ἀριθ. 1. — 3. μὲ δεσμὰ τὸ πολὺ δεκαπέντε ἐτῶν, ἐάν ἡ μήτηρ διὰ τῶν ἐφαρμοσθέντων μέσων ὑπέπεσεν εἰς κίνδυνον ζωῆς, ἢ εἰς

« Ἀπόκειται ὡσαύτως εἰς τὸν νεκροσκόπον νὰ εἴπῃ πρὸς τοὺς συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ ἢ ἀπλῶς τοὺς περὶ αὐτόν, ὅλα τὰ πρέποντα περὶ τῆς πρὸς τὸν νεκρὸν ἐπιμελείας καὶ μάλιστα περὶ τῆς ταφῆς· αὐτοὶ δὲ ὀφείλουσι νὰ ὑπακούωσιν εἰς ὅλας τοὺς νεκροσκόπου τὰς διατάξεις. » — Ἄρθρον 13. « Ἐάν συγγωρεῖται ἢ ἀπόθεσις τοῦ νεκροῦ εἰς τὸ νεκροφυλακεῖον πρὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ νεκροσκόπου. » — (Ἄρθρα 16—20 ὁρίζουσι τὰ τῆς ἐν τοῖς νεοσκομείῃς ἐκπληρώσεως τῶν νεκροσκοπικῶν καθηκόντων, τὰ τῆς καθ' ἑκάστον μῆνα ἀποστολῆς ὑπὸ τοῦ νεκροσκόπου εἰς τὴν ἀστυν. τοῦ καταλόγου τῶν ἀπεδωσμένων, τὰ τοῦ μισθοῦ τῶν νεκροσκόπων καὶ τὰ τῆς ἀναπληρώσεως τῶν νεκροσκοπικῶν λαμβανόντων ἄδειαν ἀπουσίας). — Ἄρθρον 21. « Ὁ παρήμενος ἢ προδίδους τὰ ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἄρθροις χρεὴ νεκροσκόπος ἀποβάλλεται ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας, τιμωρεῖται δὲ κατὰ τὰ ἄρθρα 302, 480, 487, 488, 616, 647 τοῦ κώδικος. »

φρενοβλάβειαν, ἢ εἰς νόσον σωματικὴν, βεβαίως ἢ πιθανῶς ἀνιά-
τους. — 4. μὲ εἰρκτὴν, εἰς δλας τὰς λοιπὰς περιπτώσεις. —
Ἐὰν ἡ πρῶξις προσέρχεται ἐξ ἀμελείας ἢ ἀνεπιτηδεότητος,
ἐπαρμόζονται τότε οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρ. 300, ἢ οἱ τοῦ ἄρθρ. 310.
Π. Ν. 287. 640.

Ν. Κατὰ τὴν Δ. Π. ποιν. 119 τοῦ 56 τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθ. 303 καὶ
ὁ κακῶς ἢ τραυματίσας γυναῖκα ἄνευ σκοποῦ ἐκτρώσεως, ἐὰν ἐπέλθῃ ἀμ-
βλώσις. (Ἀντίκειται εἰκότως Faustin Hélie φρονῶν ὅτι ἀπαραίτητον στοι-
χεῖον τῆς ἀμβλώσεως εἶναι ἡ πρόθεσις τῆς θανατώσεως ἐπιτάκου τοῦ ἐμ-
βρύου ἢ τῆς πρόκλησις ἐπὶ τούτῳ προώρου τοκετοῦ).

Γ'. Ἑ κ θ ε σ ι ς .

306. Γονεῖς, εἴτινες ἀπομακρύνουσιν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἐγκα-
ταλείπουσιν ἀδοξήθητον τὸ τέκνον των, τὸ ὁποῖον δια τὴν νεα-
ραν ἡλικίαν, νόσον, ἢ ἀναπηρίαν δὲν δύναται νὰ εὕρῃ ἐν ἑαυτῷ
βοήθειαν· καὶ ὅσοι φέρονται παρομοίως πρὸς τέκνα, ἢ πρὸς
νόσους ἢ ἀναπήρους, εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν ὁποίων εἶναι
ὀφείκοι, τιμωροῦνται ἐνεκα ἐκθέσεως κατὰ τὴν ἀκόλουθον
διαστολὴν. — 1. ἐὰν ὁ κίνδυνος τοῦ ἐκτεθέντος ᾗτο τοιοῦτος,
ὥστε δὲν ἤλπιζετο πιθανῶς ἡ λύτρωσις του· — α'. μὲ δεσμὰ
ἀπὸ δεκαπέντε ἕως εἴκοσιν ἔτων, ἐὰν ὁ ἐκτεθεὶς ἀπεβίωσῃ. —
β'. μὲ δεσμὰ τὸ πολὺ δεκαπέντε ἔτων, ἐὰν ἐβλάφθῃ κατὰ τὸ
σῶμα ἢ κατὰ τὴν υἰεῖαν. — γ'. μὲ εἰρκτὴν, ἐὰν ἐμείνῃ 1)
ἀλάλτης. — 2. ἐὰν ἡ ἐκθεσις δὲν ᾗτο μὲν ἀκίνδυνος, ὑπῆρχεν
ὅμως πιθανότης καὶ εὐλογος ἐλπίς σωτηρίας, καταγινώσκεται
τότε κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν εἰς τὸν ἀριθ. 1 ἀναφερομένων
περιπτώσεων, — α'. εἰρκτὴ τοῦλάχιστον ἐξ ἑτῶν. — β'. τὸ πολὺ
ἐξ ἑτῶν. — γ'. φυλάκισις τοῦλάχιστον ἐνδὲς ἔτους. — 3. ἐὰν δὲν
ὑπῆρχε κανεὶς κίνδυνος τῆς ζωῆς καὶ 2) υἰείας τοῦ ἐκτεθέν-
τος, μὲ τὴν αὐτὴν ὡσαύτως διαστολὴν καταγινώσκεται φυλά-
κισις, — α'. τοῦλάχιστον ἐνδὲς ἔτους. — β'. τὸ πολὺ ἐξ μηνῶν.
Π. Ν. 294 ἔ. 356. 638 ἔ. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 348—350. Βαυαρ.
Ποιν. Ν. 174 ἔ. 370. Νρσχδ. (1831) 253).

1) ἐσώθῃ 2) ἢ

Ν. Ἐν κατηγορίᾳ ἐπὶ ἐκθέσει δὲν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα λαθραίου το-
κετοῦ, ὅτε διαφέρων ὄντων τῶν στοιχείων τῶν δύο ἀδικημάτων. Δ. Π.
ποιν. 27 τοῦ 64.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Περὶ τραυμάτων καὶ βλαβῶν 1).

Α'. Ἐν γένει.

1. Μετὰ προμελέτης.

307. Ὅστις καθ' εἰσινδύποτε τρόπον προξενεῖ εἰς ἄλλον ἐπι-
τηδες σωματικὴν βλάβην (τραῦμα), ἐὰν αὕτη ἀπεφασίσθῃ προ-
μελετημένως, ἢ ἐξετελέσθῃ ἐσκεμμένως, τιμωρεῖται ὡς ἀνι-
κούθως. — 1. με δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐὰν ὁ βλασθεὶς κατέστη διὰ
τῆς αἰκίας παντάπασιν ἄχρηστος εἰς τὸ ὅποιον μετέρχεται
ἐπαγγέλμα, ἢ ἐστερήθῃ τῆς γλώσσης, τῆς ἀκοῆς, τοῦ ἑτέρου
ἢ ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ ἑτέρου ἢ ἀμφοτέρων τῶν βρα-
χιόνων, χειρῶν, ἢ ποδῶν, ἢ τῆς χρήσεως αὐτῶν κατέστη ἀνι-
κανος εἰς παιδοποιίαν, ἢ ὑπέκυψεν εἰς ψυχικὴν τινα νόσον,
χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀποχρῶσα πιθανότης ἀναβρῶσεως, ἢ ἐστε-
ρήθῃ τῆς ζωῆς. — 2. με εἰρκτὴν, ἐὰν ὁ αἰκισθεὶς ἡρωτηρια-
σθῇ, ἀπέβαλῃ τὴν χρῆσιν ἄλλου τινος τῶν μελῶν του, παρε-
μορφώθῃ, ἢ, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν πραγματογνωμόνων,
κατέστη ἄχρηστος εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἐπαγγέλματός του ὑπὲρ τοὺς
τρεῖς μῆνας. — 3. με φυλάκισιν τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν, ἐὰν ὁ
αἰκισθεὶς ἐβλάβῃ τὸ σῶμα κατ' ἄλλον τρόπον, καὶ ἐντεθῇ
ὑπέπεσεν εἰς νόσον ἢ ἀνικανότητα ἐργασίας, διαρκούσαν ὑπὲρ
τὰς τριάκοντα ἡμέρας, ἀλλ' ὅχι καὶ ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας, καὶ
δὲν φαίνεται ὅτι τὸ διάστημα τοῦτο παρῆλθε μόνον ἐξ αἰτιῶν,
μὴ δυναμένων νὰ καταλογισθῶσιν εἰς τὸν πράξαντα. — 4. με
φυλάκισιν ἑξ μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ νόσος ἢ ἡ πρὸς ἐργα-
σίαν ἀνικανότης τοῦ βλασθέντος διήρκεσαν ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέ-
ρας, ἀλλ' ὅχι καὶ ὑπὲρ τὰς τριάκοντα. Π. Ν. 165. 288. 289.
311 ἔ. 419. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 309—312 καὶ 320 (τροποποιη-
θέντα ἀκολουθῶς), Βαυαρ. Ποιν. Ν. 178 ἔ. Βαυαρ. Νυτχ.
(1831) 254 ἐπ.).

1) προσβολῶν κατὰ τοῦ σώματος καὶ βλαβῶν αὐτοῦ

Ν. Ὁ ἐν τῷ 1 ἰδ. τοῦ ἄρθρου 307 ὅρος «τῆς χρήσεως αὐτῶν» γινώ-
σκῃ τὴν παντελὴ στέρησιν τῆς χρήσεως, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν μερικὴν, εἰς τὴν ἀνα-
ταί νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ 2 ἰδ. τοῦ ἄρθρου τούτου, ὅτι ὁ αἰκισθεὶς παρεμπο-
δίσθη.

ἡ κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν πραγματογνωμόνων κατέσται ἄρρητος εἰς τὰ πειρηματικὰ αὐτοῦ ἔργα ὑπὲρ τούτων τρεῖς μῆνας. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 48. — Ἡ ἐκ τραύματος στερήσις τῆς χρήσεως τῆς χειρὸς συνεπάγεται συνήθως καὶ γενικὴν σωματικὴν καχεξίαν, διηλυθέντι νόσον τοῦ ὅλου σώματος, διαρκούσαν μέχρι τῆς ἐπουλώσεως τῆς επενεγκούσης τὴν στερήσιν τῆς χειρὸς πληγῆς· ὅθεν ἐξ ἑνὸς μὲν δύναται ὁ τραυματισθεὶς νὰ στερηθῇ τῆς χρήσεως τῆς χειρὸς αὐτοῦ διαρκῶς, ἐξ ἄλλου δὲ νὰ νοσήσῃ ἐπ' ὠρισμένον χρόνον· ἵσχυται δὲ δικ. τῶν ἐνόρκων νὰ λύσῃ καταφατικῶς ἢ ἀποφατικῶς αμφότερα ἢ τὸ ἕτερον μόνον ἐκ τῶν δύο ζητημάτων. τοῦ περὶ στερήσεως τῆς χειρὸς τοῦ παθόντος καὶ τοῦ περὶ νόσου ἐπ' ὠρισμένον χρόνον. εἰδικῶς περιπίπτον εἰς ἀντίφασιν. Α. Π. ποιν. 163 τοῦ 66. — Ἡ διάγνωσις τοῦ ὄργανου, δι' οὗ ἐγένετο ὁ τραυματισμός, συντελεῖ μόνον πρὸς ἀποδείξιν τῆς ἀποτελέσεως τοῦ τραυματισμοῦ, ἔστιν ὅτε καὶ τοῦ αὐτοῦργου τῆς πράξεως, δὲν εἶναι ὁμοῦ τὸ ὄργανον τοῦτο καὶ στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος. Ὅθεν ἂν ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ δὲν μνημονεύεται τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἐγένετο ὁ τραυματισμός, δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐτυμολογία λόγῳ ἀρριτίας. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 73. — Οὐδεμία διάκρισις γίνεται ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ περὶ τοῦ εἶδους τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ, ἀλλ' οὐδ' ἀλλαγῇ τοῦ νόμου γίνεται διάκρισις· ὅθεν παραδεκτόν, ὅτι διὰ τῆς λέξεως ἀκρωτηριασμοῦ ἐμφαίνει ὁ νόμος εὐαγγελιστὴ καὶ ἀνθρώπινου σώματος, ὅπερ συναγεται ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 307 § 2· ἐπομένως οὐδαμῶς ὁρθὸς ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ὁ νόμος θεωρεῖ ὡς ἀκρωτηριασμόν μόνον τὴν στερήσιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 307 § 2 ἀπαριθμουμένων ὀστέων ἐνεργειῶν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 56. Ἄρα ἀκρωτηριασμόν ἀποτελεῖ ἡ ἀφαίρεσις οἰσθητικῆς μελούς τοῦ σώματος. Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 37. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 48 ἡ ἐν μέρει στερήσις τῆς χρήσεως τῆς δεξιᾶς διὰ τὴν ἐπεληλυῶσαν δυσχερείαν τῆς συστολῆς τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς, διατελούντων διὰ τοῦτο ἐν ἡμικαμφίᾳ, δὲν ἀποτελεῖ ἀκρωτηριασμόν ἀλλὰ παραμείβεσιν. — Ἐν τῇ φράσει ἐκ προμελέτης ἀπεφάσκει καὶ ἐσκεμμένως ἐτραυματίσεν ἐγκτεῖται τὸ ἐπίτηδες (ὅπερ καταδῆλως ἐτέθη ἐν τῷ νόμῳ κατ' ἀντιδιαστολὴν τῆς ἐξ ἀμελίας βλάβης)· ἐπομένως ἡ παράλειψις τοῦ βίου ἐπίτηδες ἐκ τῆς ἐτυμολογίας· κατ' οὐδὲν ἐπηρεάζει τὸ κύρος αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 46 τοῦ 81, 169 τοῦ 88. Ὡσαύτως ἐν τῇ φράσει ἀπρομελετήτως εἰς βρασμόν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισε καὶ διὰ σκληροῦ ὄργανου ἐτραυματίσας ἐγκτεῖται ἡ ἐννοία ὅτι ὁ ἀπρομελέτητος τραυματισμός ἀπεφάσισεν καὶ ἐτελεσθῇ ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἐν καταστάσει ψυχικῆς ὁρμῆς, τοῦ συνήθους καὶ ἐμφανίζοντος ὅτι ἀντικείμενον τῆς το ἀπεφάσεως καὶ τῆς πρὸς αὐτὴν συνδεδεμένης ἐκτελέσεως ἦν ὁ τραυματισμός. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 85. — Καὶ ἐπὶ τοῦ προμελετημένου τραύματος δυνατόν ἐστιν ἡ ἀπόπειρα, διότι καὶ τὰ ὅς ἐστις ἀπόπειρα· στοιχεῖα δύνανται νὰ συνοπάρξωσιν, ἥτοι ὅτι ἀκούς πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀδικήματος καὶ ἐξωτερικὴ πρᾶξις περιέχουσα ἔργον ἐκτελέσεως. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ τὸ ἄρθρον 307 τοῦ ποιν. νόμου ὁρίζει τὴν ποινὴν κατὰ τὸ βάρος μόνον τοῦ γινομένου ἀποτελέσματος, οὐδόλως φροντίζει ἐν ὁ σκοπὸς ἀπέβλεπεν ὠρισμένως εἰς τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα, οὐδαμῶς φανταίνεται καὶ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν ἡ ὑπαρξὶς ἀποπείρας τῶν ἐν αὐτῷ ἀναριθμῶν πρᾶξεων, ἀλλὰ μόνον ὅτι ὁ νομοθέτης ἐν ταῖς εἰδικαῖς ταύταις

περιπτώσεσι ἤθελαι συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 41 νά ἀποκλείσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 40 ἐπιτρεπομένην ἀνταπόδειξιν, ὅτι ὁ πράξας ἐσκόπη: ἄλλο τι ἦτον ἀξιόποιον παρὰ τὸ συμβῆν ἀποτέλεσμα, οὐδέποτε δὲ καὶ νά καθιερώσῃ τὸ ἀτιμώρητον τῆς ἀποπείρας τραύματος, ὁσάκις ὁ σκοπὸς τοῦ πράξαντος ἀπὸ βλαπεν ὠρισμένως εἰς βαρύτερον ἀποτέλεσμα. Δ. Π. ποιν. 49 τοῦ 81.

2. Ἄνευ προμελέτης.

308. Ἐὰν ὁ τραυματισμὸς ἀπεφασίσθῃ καὶ ἐξετελέσθῃ ἀπρομελετήτως εἰς βραχυὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, ἢ εἰς ἀπαρασκευάστους διαπληκτισμούς, καταγινώσκεται. — 1. εἰρκτή, κατὰ τὰς εἰς τὸ 307 ἄρθρον ἀριθ. 1 ὀρισθείσας περιπτώσεις. — 2. φυλάκισις τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν, κατὰ τὰς εἰς τὸν ἀριθ. 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου εἰρημένας περιπτώσεις. — 3. φυλάκισις ἕξ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, κατὰ τὰς εἰς τὸν ἀριθ. 3 ὠρισμένας περιπτώσεις. — 4. φυλάκισις τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν εἰς τὴν περιπτωσιν τοῦ ἀριθ. 4. Π. Ν. 303 ἔ. 317. 688.

309. Ἐὰν ἐπὶ τινος ἀπρομελετήτου τραυματισμοῦ ὁ βλαπθεὶς παρῶνεν τὸν πράξαντα δι' ἀθεμίτων ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, καταγινώσκεται τότε, — 1. εἰς μὲν τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 307 ἀριθ. 1, φυλάκισις τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν, καὶ ἐὰν ἡ ἐρεθισις ἔγινε διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων ἢ διὰ βρειῶν αἰκιῶν, φυλάκισις ἑνὸς μέχρι δύο ἐτῶν. — 2. εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀριθ. 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, κατὰ τὴν εἰς τὸν ἀριθ. 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου γενομένην διαστολήν, φυλάκισις ἑνὸς μέχρις ἕξ μηνῶν, ἢ δεκατεσσάρων ἡμερῶν μέχρι τριῶν μηνῶν. — 3. εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀριθ. 3, τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν ἢ τὸ πολὺ ἑνὸς μηνός. — 4. εἰς τὴν περιπτωσιν τοῦ ἀριθ. 4, φυλάκισις τὸ πολὺ ἑνὸς μηνός, ἢ ἀπὸ τριῶν ἕως δεκατεσσάρων ἡμερῶν. Π. Ν. 307 ἔ. 311 ἔ. 688.

Ν. Κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀρθ. 309 τοῦ ποιν. νόμου καίμενην διατάξιν ἡ ἐρεθισις τοῦ παθόντος πρὸς τὸν κατηγ. ἀποτελεῖ ἐν γένει ἐπὶ ἀπρομελετήτου τραυματισμοῦ ἐλαφρυντικὴν περίστασιν, ἧς εἶδη ἡ δι' ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων ἢ διὰ βρειῶν αἰκιῶν γενομένη, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς τοῦ α' ἐδαφίου τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου διατάξεως. ὅθεν ἀποφηνάμενων τῶν ἐνέρκων ἀνητηκῶς ἐπὶ τοῦ πρώτου τῆς ἐρεθίσεως ζητήματος, τῆς δι' ἀθεμίτων δηλονότι ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων γενομένης, περιττὸν καθίσταται νάποφηνῶνται καὶ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ, ἂν δηλονότι ἡ ἐρεθισις ἐγένετο διὰ βρειῶν αἰκιῶν, ὅτε προέτερος ἀνητησάμενοι τὴν ὑπαρξίν ἐρεθίσεως. Δ. Π. ποιν. 133 τοῦ 77.

3. Ἐξ ἀμελείας.

310. Ὅστις ἐξ ἀπερισκεψίας, ἀπροσεξίας, ὀλιγωρίας, ἢ ἀνεπιτηδεύτητος, πληγῶσιν τινὰ ἢ βλάβῃ τὴν ὑγείαν αὐτοῦ, τιμωρεῖται, παρεκτὸς ἐὰν προέκυψεν ἐκ τούτου θάνατος, ἐὰν ἡ νόσος ἢ ἡ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης τοῦ βλαφθέντος διήρκεσεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐξ μηνῶν, καὶ. ἂν ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἀμύνης, μὲ φυλάκισιν τριῶν μέχρι τριᾶκοντα ἡμερῶν. — Καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς ἐξ ἀμελείας τραυματικῆς βλάβης ἐφαρμόζονται: ὅσα εἰς τὸ 304 ἄρθρον ὠρίσθησαν περὶ στερήσεως τῆς δοθείσης ἀδείας πρὸς τὸ μετέρχεσθαι ἐπιστήμην τινὰ, τέχνην, καὶ ἐπιτήδευμα, καθὼς καὶ ὅσα ὠρίσθησαν περὶ συρρόης (ἄρθρ. 109—110). Π. Ν. 43. 107. 294, 2. 300. 305. 314. 312. 313. 314. 317.

Ν. Ἀμφιβολίας ὑπαρχούσης ἂν ἡ νόσος διήρκεσε πλέον ἢ ἑλάττω τῶν τριῶν ἡμερῶν, ὑποτίθεται: ὅτι διήρκεσεν ἑλάττω· ὅθεν ἐπιδητέον τότε δεκαδραχμὸν τὸ πολὺ πρόστιμον κατὰ τὸ ἄρθρον 688 τοῦ Π. Ν. Α. Π. ποιν. 175 τοῦ 73.

4. Γενικοὶ ὀρισμοί.

311. Ὅταν εἰς τινὰ συμπλοκὴν πολλοὶ ἐπέβαλον χεῖρα εἰς τὸν θανατωθέντα ἢ πληγωθέντα, — 1. ἐὰν μόνον ἡ σύμπτωσις τῶν πολλῶν πληγῶν ἔφερε τὸ γενόμενον ἀποτέλεσμα, ἕκαστος τῶν ἐπαγαγόντων πληγὴν, — 2. ἐὰν δὲ ἦναι βέβαιον ὅτι μόνον αὐταὶ ἢ ἐκεῖναι τῶν γενόμενων πληγῶν ἐπέφερον τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, πᾶς ὅστις ἐπέφερε μίαν τῶν πληγῶν τούτων, — τιμωρεῖται ὡς αὐτουργὸς τοῦ συμβάντος ἀποτελέσματος. Π. Ν. 312 ε. (Βασιλ. Ποιν. Ν. 153 ἐπ., 185, Νρ.σχδ. (1831) 258 ε. Δὲν περιέχει εἰδικὰς διατάξεις περὶ τῶν ἐν συμπλοκῇ τραυματῶν κτλ. Γαλλ. Ποιν. Ν.).

Ν. Τοῦ ἄρθρου 311 ὀρίζοντο, ὅτι τότε μόνον πάντες οἱ ἐπιβαλόντες χεῖρα εἰς τὸν θανατωθέντα θεωροῦνται ὡς αὐτουργοί, ὅτε ἡ «σύμπτωσις πασῶν τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐπενεχθεισῶν πληγῶν» ἐπήνεγκε τὸν θάνατον, ἔπεται, ὅτι πρὸς ὑπὲρ ἐφαρμογὴν τοῦ 311 ἄρθρου δεόν νά ἐρωτῶνται ὠρισμένως καὶ περὶ τοῦτο εἰ ἐνορκεῖ. Α. Π. ποιν. 121 τοῦ 68. — Τῆς πράξεως ἀποδιδουμένης εἰς ὠρισμένον πρόσωπον δὲν χωροῦσι καταδήλως τὰ ἄρθ. 311 καὶ 312. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 68.

312. Ἐὰν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρ. 311

ἀριθ. 2 δὲν ἐξηκριβώθη παρα τινος αἱ τρεῖς αὐταὶ πληγαὶ ἐγίναν, ἐκεῖνοι μὲν, περὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἀποβεδειγμένον ὅτι δὲν ἐπεφερὸν ἀμμίαν ἐξ αὐτῶν, τιμωροῦνται κατὰ λόγον τῶν ἐκτὸς τούτων μικροτέρων πληγῶν, τῶν ὁποίων ἤθελον εὑρεθῇ ἴσχυς εἰς τὸ σώμα τοῦ πληγωθέντος, οἱ δὲ λοιποὶ, ἀντὶ μὲν τῶν δεσμῶν, ἅτινα διὰ τὸ συμβᾶν ἀποτέλεσμα ἐπιβάλλονται, μὲ εἰρκτὴν τὸ πολὺ ὀκτώ ἐτῶν· ἀντὶ δὲ τῆς εἰρκτῆς, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν· καὶ τέλος, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ καταγνωσθῇ φυλάκισις, ἢ ἐπιβάλλεται αὐτῇ εἰς βαθμὴν ἀναλόγως μικρότερον, ἢ προσδιορίζεται ἀνάλογος χρηματικὴ ποινὴ. Π. Ν. 313.

313. Κατὰ παντὸς ὅστις κατέστη ἐνοχὸς σωματικῆς βλάβης πρὸς συγγενεῖς ἐξ αἵματος εἰς ἀνιόντα καὶ κατιόντα βαθμὴν, πρὸς σύζυγον, πρὸς ἀδελφούς, πρὸς γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν ἐγκυμονοῦσαν, πρὸς τὸν ἐπιτροπὸν τοῦ, πρὸς τὸν ἐπιμελητὴν τοῦ, πρὸς τὸν διδάσκαλον ἢ κύριόν τοῦ, ἢ πρὸς ἄλλους, εἰς τοὺς ὁποίους χρεωστῇ ἰδιαίτερον σέβας, ἢ προσωπικὴ αὐτῇ σχέσις ἴσχυει· ὡς ἰδιαίτερος ἐπιβαρύνουσα αἰτία. Π. Ν. 307. 312. 315.

314. Ἐὰν τις, ἐνῶ διαχειρίζει τὸν κατ' οἶκον σωφρονισμὸν, ἀλιγῶρων τὴν προσήκουσαν πρόνοιαν καὶ μετριοτήτα, ἐπέφερε σωματικὴν βλάβην εἰς τοὺς διατελοῦντας ὑπὸ τὴν ἐφορείαν, ἐξουσίαν, ἢ ἐπιμέλειαν αὐτοῦ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν· ὁ δὲ αἰκισθεὶς λαμβάνεται ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν αἰκίζόντων γονέων, ἐπιμελητῶν, ἐπιτρόπων, ἢ ἐπιστατῶν, ἂν καὶ εἰς τὸ μέλλον ᾔναι φόβος αἰκιῶν, αἵτινες ἐπαπειλοῦσι κινδυνὸν τῆς ζωῆς ἢ τοῦ σώματος, καὶ διὰ θαπάνης τῶν, ἢ διὰ θαπάνης τῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ὑφισταμένων καταστημάτων παραβίδεται εἰς ἄλλων ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιτήρησιν. Πολ. 490. Π. Ν. 308 ἔ. 326.

315. Γνωστοὶ πρωταίτιοι διαπληκτισμῶν, συνήθως διαπληκτιζόμενοι ἄνθρωποι, δις τοῦλάχιστον ἐπὶ σωματικῇ βλάβῃ τιμωρηθέντες, παρομοίως καὶ ὅσοι τρίς ἐγίναν ἐνοχοὶ σωματικῇ βλάβῃ κατὰ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 313 ἀναφερομένων προσώπων, ὑποβάλλονται πρὸς τὴν ποινὴν καὶ εἰς ἰδιαίτεραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Π. Ν. 35. 37.

316. Ὅσα εἰς τὸ ἄρθρον 287 ὤρισθησαν περὶ θανατηφόρων βλαβῶν ἢ πληγῶν, ἐφαρμόζονται καὶ εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ὥς ἐπισυμβαίνει θάνατος ἐν τῶν σωματικῶν βλαβῶν. Π. Ν. 307 ἔ.

317. Αἱ ἀπρομελετήτως καὶ ἐξ ἀμελείας προερχόμεναι σωματικαὶ βλάβαι, περὶ ὧν ἔγινε λόγος εἰς τὸ ἄρθρον 308 ἀριθ. 2 — 4, εἰς τὸ ἄρθρ. 309 ἀριθ. 2 — 4, καὶ εἰς τὸ ἄρθρ. 310, καθ' ἑσπ. δὲν ἔχουσιν ἐπακόλουθον τὴν διατάραξιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ εὐταξίας, καταδιώκονται καὶ τιμωροῦνται μόνον κατ' αἵτησιν τοῦ βλαφθέντος ἢ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων του, ἐκτός μόνον ὅταν οἱ ἀντιπρόσωποι οὗτοι ἔγιναν οἱ ἴδιοι ἔνοχοι τῆς σωματικῆς βλάβης, καὶ ὁ βλαφθεὶς δὲν ᾔνοιε εἰς κατάστασιν ναυαφερθῆ μόνος εἰς 1) τὴν ἀρχὴν. Ποιν. 22, 278 ἔ.

1) νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτὸς οὗτος

Ν. Ἀντιπροσώπους ἔννοεῖ ὁ νόμος ἐν τῇ φράσει ἢ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων τοῦ ἐκείνου, ὅφ' ὧν τὴν ἐπιμέλειαν διατελεῖ τυχὲν ὁ βλαφθεὶς. οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ· οὔτε δύνανται οὗτοι νὰ αἰτησῶνται τὴν ποινικὴν καταδίωξιν τῆς ἐπενεχθείσης τῷ κληρονομούμενῳ σωματικῆς βλάβης ὡς ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ, οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διατάξεως παρεχούσης τοιοῦτο δικαίωμα τοῖς κληρονόμοις, ἀντιθέτως δὲ τοῦ ἀστικού ἡμῶν Νόμου Εἰσαγγ. 4. 12 § 1) ὁρίζοντος ὅτι: αἱ ἐξ ἀδικήματος ἀγωγαί, δι' ὧν ἐπιδιώκεται οὐχὶ ἀνθρώπους ὀλίγης ἀλλ' ἀπλῶς προσωπικῇ τοῦ ἀδικηθέντος ἱκανοποίησις. δὲν μεταβαίνουνσιν εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. ἀπ. 199 τοῦ 66.— Ὁ πατὴρ καταδίκην δικαιοῦται νὰ καταγγεῖλῃ καὶ κατὰ τῶν ἀνῆλικων τέκνων του προσβολὰς τῆς τιμῆς κτλ. ὡς νόμιμος αὐτῶν ἀντιπρόσωπος. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 66, 82 τοῦ 51, 76 τοῦ 90· ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὁ ἀδελφός, ὡς μὴ συγκαταλεγόμενος ἐν τοῖς νομίμοις ἀντιπρόσωποις (πλὴν ἐὰν ἀνετέθῃ εἰς αὐτὸν ἡ ἐπιτροπεία ἢ κηδεμονία διὰ νομίμου πράξεως). Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 90, 16 τοῦ 98.— Τοῦ συζύγου μὴ ὄντος νομίμου ἀντιπροσώπου τῆς συμβίου αὐτοῦ. ἔπεται, ὅτι ἡ ἐγκλησις τοῦ συζύγου διὰ τὴν κατὰ τῆς συμβίου αὐτοῦ ἐξ ἀμελείας τραύματα δὲν ἀναπληροῖ τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένην ἐγκλησιν. Α. Π. ποιν. 123 τοῦ 57. ὃ τοῦ 58, 36 τοῦ 82.— Τὸ ἄρθρ. 317 τοῦ ποιν. νόμου ἔννοεῖ, ὅτι οὐχὶ μόνον ὁ βλαφθεὶς, εἰσαδεῖποτε ἡλικίας καὶ γένους ἤθελεν εἶναι, δύναται νὰ καταγγεῖλῃ τὴν βλάβαντα, ἀλλὰ καταδιώκεται ὁ βλάψας καὶ αὐτεπαγγέλτως, ὅτι, ἀφαιρούμενου τοῦ βλαφθέντος ὑπὸ ἐπιμέλειαν ἄλλου, δηλονότι ἐπιτρόπου ἢ ἀντιπροσώπου, ἐγένετο αὐτὸς οὗτος ὁ ἀντιπρόσωπος πρὸς τὴν βλάβην καὶ ὁ βλαφθεὶς δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ἀνενεχθῇ ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἀρχὴν· ἡ ἔννοια δὲ αὕτη τοῦ νόμου γίνεται φανερά ἐκ τῆς σαφούς φράσεως αὐτοῦ κατ' αἵ τ τ ῆ σ ἰ ν τ οῦ β λ α φ θ ἔ ν τ ο ς ἢ τ ῶ ν ο μ ῖ μ ο ν ἀ ν τ ῖ π ρ ο σ ῶ π ω ν τ οῦ, ἥτις διὰ τοῦ διαzeugτικού μορίου ἢ δὲν ἔμποδίζει τὴν βλαφθέντα ἀν' ἵναί, ἀνῆλικός, ἀλλὰ τοῦναντίον τῷ ἐπιτρέπει νὰ ἀνενεχθῇ αὐτὸς οὗτος εἰς τὴν ἀρχὴν, πολλῶν δὲ μᾶλλον ὅταν στερητὰ ἀντιπρόσωπος, προσεῖτι δὲ ἐκ τοῦ ἀρθρου 22 τῆς ποιν. δικον. ὅπερ οὐδέλως δια-

στέλλει τὸν ἀνγλικὸν τοῦ ἐνγλίκου, ἀλλὰ συμπεριλαμβάνει πάντα ἀδικηθέντα ἀνευ διακρίσεως ἡλικίας ἢ γένους. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 46, 19 τοῦ 80, 19 καὶ 25 τοῦ 81, 229 τοῦ 94.— Κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. ΓΕΣ τοῦ 40 δὲν ἀναπληροῦ τὴν βῆτην τοῦ νόμου θέλησιν νὰ προσηγῇται ἐγκλησις ἐν ταῖς κατ' ἐγκλησιν τιμωρουμέναις πράξεσιν ἢ παραστάσεσιν τοῦ παθόντος ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 64 τὸ ἀρθρον 280 δὲν ἀπαιτεῖ ἐγκλησιν, ἀλλ' αἰτήσιν ἀπλὴν περὶ καταδιώξεως ἐπομένως ἀρκεῖ ἡ σαφὴς δήλωσις τοῦ παθόντος διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἐξετασεως τοῦ περὶ τιμωρίας τοῦ κατηγορουμένου καὶ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 68 τὸ ἀρθρον 317 τοῦ Ποιν. Νόμου δρῖζεν, ὅτι αἱ ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμεναι σωματικαὶ βλάβαι τιμωροῦνται μόνον κατ' αἰτήσιν τοῦ βλαπθέντος, οὐδένα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τύπον τῆς αἰτήσεως ταύτης διαγράφει· ἀρὰ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς εὐσίας ἀπὸκειται νὰ πεισθῇ, ἂν τῷ ὄντι ὁ βλαπθεὶς ἐξηδήλωσε τὴν θέλησιν αὐτοῦ, ὅπως τιμωρηθῇ ὁ κατηγ. (Βλ. καὶ ἀρθρα 280 καὶ 333).

Β'. Σωματικαὶ βλάβαι, καὶ κίνδυνοι ἐκ παραβιάσεως τῶν λοιμοκαθαρτηρίων, καὶ διαδόσεως μολυντικῶν νόσων. (1)

318. (Κατηργήθη). (2)

Ν. Τῶν καθαρτηρίων τοῦ Κράτους συσταθέντων, ὅπως εἰσέρχονται εἰς αὐτὰ οἱ ἀλλαγόμενοι ἐρχόμενοι καὶ διατρίβουσιν ἐν αὐτοῖς τακτὰς ἡμέρας πρὸς καθαρισμόν, ἔπεται, ὅτι οἱ μὴ ὑποβιβάλλομενοι εἰς τὸν διατεταγμένον καθαρισμόν παραβιάζουσιν τὴν διάταξιν τοῦ 318 ἀρθρου, εἴτε μηδαμῶς παρουσιαζόμενοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὁρισμένης καθάρσεως, εἴτε παρουσιαζόμενοι μὲν ἀλλὰ μὴ διατρίβοντες ἄχρι τοῦ πέρατος τῆς ταχθείσης προθεσμίας. Α. Π. ποιν. 5 τοῦ 42, 35 τοῦ 45.

319. Ὅστις μεταδίδει εἰς ἀνθρώπους ἐκ προθέσεως μολυντικὴν τινα νόσον, τιμωρεῖται.—1. μὲ θάνατον, ἐὰν ἐντεῦθεν ἀπηρέθη ἐνδὲς ἢ πλειοτέρων ἀνθρώπων ἢ ζωῇ.—2. μὲ βεσμὰ πρὸς καιρὰ, ἐὰν τοῦλάχιστον δέκα ἀνθρώποι ἐμολύνθησαν, ἢ ἐὰν ἡ διαδοθεῖσα νόσος ᾗτο λοιμὸς ἢ ἄλλη τις παρομοία χαλεπὴ νόσος.—3. μὲ εἰρκτὴν, εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν. Π. Ν. 297 ἔ. (Βασιλ. Ν. 1831) 264).

320. Ὅστις μεταδίδει μολυντικὴν νόσον ὅχι ἐκ προθέσεως, ἀλλ' ἐξ ἀπλῆς ὀλιγωρίας, ἀπερισκεψίας, ἀπροσεξίας, ἢ ἀνεπιτηδεϊότητος, τιμωρεῖται.—1. μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν ἕως

(1) Ἴδε καὶ Διατ. τῆς 31 Δεκ. 1836 περὶ κολλητικῶν νόσων, ἐν ᾧ ἀναγράφονται ἑνδεκα μολυντικαὶ νόσοι. Ἴδε ἐπίσης καὶ Νόμου ὑγειονομικοῦ τῆς 25 Νοεμβρίου 1845 ἀρθρα 15—37 ὅπῃ τὸ ἀρθρ. 370 Π. Ν. καὶ Διατ. τῆς 13 Νοεμβρίου 1834 ὅπῃ τὸ αὐτὸ ἀρθρον.

(2) Διὰ τοῦ ἀρθ. 37 τοῦ Ν. τῆς 25 Νοεμβρ. 1845, § 132 ὅπῃ τὸ ἀρθ. 370.

δύο ἐτῶν, ἐάν τις ἀπέθανεν ἐκ τῆς νόσου ταύτης· — 2. με φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐξ μηνῶν εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν. Π. Ν. 43. 300. 568 ε. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 264).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Περὶ πράξεων κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας.

Α'. Ἀρπαγή.

321. Ὅστις ἄνευ δικαιώματος συλλαμβάνει τινὰ βιαίως ἢ δολίως ἢ, πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 14 ἔτους τῆς ἡλικίας του, ἐκέντα, χωρὶς τῆς συναινέσεως τῶν γονέων ἢ τῶν ἐπιτρόπων του, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἄρπαγὲς ἀφαιρεῖται τῆς προστασίας τῆς κυβερνήσεως, ἢ ἐκείνων, ὑπὸ τὴν νόμιμον ἐξουσίαν τῶν ἐποίων διατελεῖ, τιμωρεῖται ἐπὶ ἀρπαγῇ· — 1. με δεσμὰ διὰ βίου, ἐάν ὁ ἄρπαγὲς ἀπήχθη εἰς μακρυνὰ μέρη 1) διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ἐκεῖ δουλοῦ ἢ θητὸς δίκην· — 2. με πρόσκαιρα δεσμὰ τοῦλάχιστον δεκαπέντε ἐτῶν, ἐάν ὁ ἄρπαγὲς ὑποβληθῇ εἰς ναυτικὴν ἢ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ξένης τινὸς δυνάμεως, ἢ ἐάν ἡ ἀρπαγὴ πρᾶχθῇ ὑπὸ ἀγυρτῶν, ἐπαϊτῶν, γοήτων, καὶ παρομοίων ἀνθρώπων εἰς παῖδα νεώτερον τῶν δώδεκα ἐτῶν· — 3. με δεσμὰ πρόσκαιρα τὸ πολὺ δεκαπέντε ἐτῶν, ἐάν ἡ ἀρπαγὴ πρᾶχθῇ ἄνευ τινὸς τῶν προειρημένων περιστάσεων. — Ἐν ὧν ὁ ἄρπαγὲς δὲν ἀνακτῇ τὴν ἐλευθερίαν του, ὁ κακυργήσας δὲν δύναται εἰς τὰς περιπτώσεις 2 καὶ 3 νάπολυθῇ ἐκ τοῦ τόπου τῆς ποινῆς πρὶν ἢ πληρωθῇ ἡ παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένη μεγίστη διάρκεια τῶν προσκαιρῶν δεσμῶν (ἄρθρ. 8). (4) Π. Ν. 36. 108. 327.

(1) Ν. 1 Μαρτίου 1841 περὶ ἀπαγορεύσεως τῆν σωματεμπορίας.

1. Τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνδραποδῶν (σκλάβων), γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα σωματεμπορία, θέλει ἐξακολουθεῖ νὰ ᾔναι ἀπαγορευμένον εἰς ὅλους τοὺς ὑπηκόους Μας.

2. Πᾶς ὅστις παραβαίνει τὴν διάταξιν ταύτην τιμωρεῖται, ἐάν μὲν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ποιν. νόμου θεωρεῖται ὡς αὐτοεργός, με πρόσκαιρα δεσμὰ δέκα μέχρι δεκαπέντε ἐτῶν, ἐάν δὲ ᾔναι ἀπλοῦς συνεργός, με ποινὴν προσωρινήν κατὰ τὸ ἄρθρ. 75 τοῦ ποιν. νόμου· ἐάν δὲ ἐγένεν ἀπλὴ ἀποπειρά, ἐφαρμόζονται αἱ περὶ ἀποπείρας διατάξεις τοῦ ἰδίου νόμου.

3. Παντὸς πλοίου ἐλληνικοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου τυχὸν ᾔθελεν ἐνεργηθῇ μετα-

334. 355. (Βαυαρ. Νῦτχδ (1834) 265. Γαλλ. Ποιν. Ν. ἐν περιλαμβάνει: διατάξιν περί ἀρπαγῆς).

1) μεμαχρυσμένα μέρη τοῦ κόσμου

κόμισις ἢ καὶ ἀπλή ἀπόπειρα μετακομίσεως ἀνδραπόδων, ὠρισμένων πρὸς σωματεμπορίαν, ὁ πλοίαρχος καὶ ὅλοι οἱ λοιποί, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ πληρωμα, τιμωροῦνται, ἂν ἐν γνώσει συντέλεσαν εἰς τοῦτο, ὁ μὲν πρῶτος μὲ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ 2 ὠρισμένην τοῦ αὐτουργοῦ ποινὴν, ἥτις ἐν περιστάσει ἀποπείρας μετριάζεται κατὰ τὰς περί ἀποπείρας διατάξεις τοῦ ποιν. νόμου, καὶ μὲ παντοτεινὴν προσετι στήρξιν τοῦ τῆς πλοιοφύλαξ ὑποκαίωματος, οἱ δὲ λοιποί, ἂν δὲν ἔκαμον ἄλλην πράξιν, δι' ἧς νὰ θεωρῶνται ὡς αὐτουργοί, τιμωροῦνται μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς τὸ συνερτὸν ποινὴν, ἥτις ἐν περιπτώσει ἀποπείρας μετριάζεται ἐπίσης κατὰ τὰς περί ἀποπείρας διατάξεις τοῦ ποιν. Ν.

4. Ἐξαίρουνται δὲ μὲς τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ διαλαμβανόμενης τιμωρίας ἐκείνοι ἐκ τοῦ πληρώματος, συμπεριλαμβανομένου τοῦ πλοίαρχου, οἱ πρὸ τοῦ ἀπόπλου τοῦ πλοίου ἤθελον φανερώσει εἰς τὴν αὐτῇ ἑλληνικὴν προξενικὴν ἀρχὴν, ἢ, ἐν ἐλλείψει τοιαύτης, εἰς τινὰ τῶν προξενικῶν ἀρχῶν ἄλλης τινος δυναμείας, μὴ ἀνεχομένης τὸ τοιοῦτον ἐμπόριον, ὅλα τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν σωματεμπορίαν περιστατικῶς, τῶν ἀποβῶν ἠθέλον ἐγγ. γνῶσιν. Ἄν οἱ ἀνωτέρω ἀποδείξωσιν, ὅτι δὲν ἦτον εἰς αὐτοὺς δυνατόν νὰ κάμωσι τὴν περί ἧς ὁ λόγος φανέρωσιν εἰς τὸν λιμένα τοῦ ἀπόπλου, ἀπὸ λῆττονται τῆς περί ἧς ὁ λόγος τιμωρίας, καταγγέλλοντες τὰ περί σωματεμπορίας εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ πολεμικοῦ πλοίου, τὸ ὅποιον τοχὸν πρῶτον ἐπισκέψῃ τὸ φερὸν τὰ ἀνδράποδα πλοῖον, ἢ τοιαύτης ἐπισκέψεως μὴ γενομένης, εἰς τὴν ἑλληνικὴν, ἢ, ἐν ἐλλείψει τοιαύτης, εἰς ξένην τινὰ τῇ προσημειωθεισῶν προξενικὴν ἀρχὴν τοῦ ἑλληνικοῦ ἢ ξένου λιμένος, εἰς τὸν ὅποιον ἤθελε καταπλεῦσαι κατὰ πρῶτον τὸ πλοῖον. Εἰς τὴν τελευταίαν δὲ μὲς περιστάσειν οἱ ρηθέντες δὲν θέλουσιν ἀπαλλάττεσθαι τῆς ποινῆς, ἂν ἔκαμον τὴν καταμήνουσιν μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀνδραπόδων, ἐν ᾧ ἀποδεικνύεται ὅτι ἦτον εἰς αὐτοὺς δυνατόν νὰ τὴν κάμωσι πρὸ ταύτης. Οἱ τῇ τοιαύτην φανέρωσιν πράττοντες λύονται μὲν ἀπὸ πάσης πρὸς τὸν πλοίαρχον ὑποχρεώσεως, ἔχουν δὲ μὲς τὸ δικαίωμα νὰ λάβωσι παρὰ τοῦ πλοίαρχου τὸν συμπεριλαμβανόμενον μισθὸν καὶ ἄλλας ἀποδοχάς, ὡς νὰ εἶχαν ἐκτελεσθῇ ἐλεύθεροι· ὁ πλοῦς, ἐκτὸς δὲ τούτου, καὶ τὰ μέχρι τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιστροφῆς τῶν προσήκοντα ἔξοδα. Οἱ ἡμέτεροι πρόξενoi χρεωστοῦν νὰ παρέχωσιν εἰς αὐτοὺς πᾶσαν προστασίαν καὶ συνδρομὴν.

5. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοίου, ἂν ἐν γνώσει αὐτοῦ ἐγίνει διὰ τοῦ πλοίου τοῦ ἢ τοιαύτη μετακόμισις ἢ ἀπόπειρα αὐτῆς, καθίσταται ἀνέκωνος τῇ νὰ γενῇ πλοίαρχος ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 ὠρισμένων ποινῶν.

6. Παντὸς πλοίου, τὸ ὅποιον ἤθελε μεταφέρει ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο ἀνδράποδα χωρὶς σκοπὸν σωματεμπορίας, τιμωρεῖται, καθόσον δὲν ἀποδείξῃ ὅτι ἡ μετακόμισις ἐγένετο πρὸς σκοπὸν ἀπελευθερώσεως, ὁ μὲν πλοίαρχος μὲ φυλάκισιν τριῶν μέχρι πέντε ἐτῶν, οἱ δὲ ναῦται μὲ φυλάκισιν ἕως πέντε ἐτῶν, ὡς δύο ἐτῶν. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοίου, ἂν ἐν γνώσει αὐτοῦ ἐγίνει τῇ τοιαύτῃ μετακόμισις τῶν ἀνδραπόδων, τιμωρεῖται μὲ τὴν εἰς τὸν πλοίαρχον

Ν. Τυμωρουμένης κατὰ τὸν ἀριθ. 3 πάσης ἀρπαγῆς, ἔπεται διὰ οὐδεμίαν ἀνάγκην ἀπαγοῖν ὁ ἀρπαγὴς εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, διότι καὶ ἐντὸς τοῦ Κράτους διωκμένων ὁ συλληφθεὶς δύναται, περὶ μενὸς καὶ κρυπτόμενος εἰς μίαν ἀγνωστα, νὰ στερηθῇ τῆς προστασίας τῆς κυβερνήσεως. Δ. Π. ποιν. 43 τοῦ 65.

Β'. Παράνομος κατακράτησις.

322. "Ὅστις στερεῖ τινὰ ἄκοντα 1) τῆς προσωπικῆς τοῦ ἑλευθερίας (1) 2) ἐγκαθερῶσεως ἢ 3) ἄλλου τρόπου, ἐὰν ὁ παθὼν,

ᾧ ἐπιβιβαλλομένην ποινὴν. Οἱ νῦνται, οὔτινας ἤθελον καταγγεῖλαι εἰς τὰς ἀρμοδίας ἀρχὰς τὴν τῶν ἀνδραπόδων μετακρίσιν ἐντὸς τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 4 ὁρισμένων περιπτώσεων καὶ προθεσμιῶν, ἀπαλλάττονται πάσης ποινῆς, καὶ ἀπολαμβάνουσι τὰ αὐτοῖς ὀρισθέντα πλεονεκτήματα.

7. Τὰ κατὰ τῶν ὀρισθέντων ἀνδραπόδων ἐπὶ τῶν πλοίων πραττόμενα μακρογυμναστικά, πλημμυλικά, καὶ πταίσματα τιμωροῦνται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου.

8. Οἱ ἑλληνικοὶ πρέσβεις, ὑποπρέσβεις καὶ προξενικοὶ πράκτορες, ὡς πρὸς τὰς ἐν τῷ παρόντι νόμῳ διαλαμβάνομενας παραβάσεις θέλουσι θεωρεῖσθαι ὡς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι, ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ ἀρχίζουσι καὶ νὰ παραίνενον τὴν ἀνακρίσιν ἀνεῦ προηγουμένης παραγγελίας τοῦ εἰσαγγελέως.

9. Ἡ ἀρχή, εἰς τὴν ὅποιαν καταγγελλῇ ἡ σωματεμπορία ἢ ἡ ἀπλὴ ἀνδραπόδων μετακρίσις, ἢ ἄλλως πως πληροφορηθῇ περὶ ταύτης, ἢ μὲν ἑλληνικῇ ἀρτίᾳ, ἢ δὲ ξένης δυνάμεως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θέτῃ ἀμέσως τὰ ἀποσπασθέντα τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς ἀνδράποδα εἰς ἐλευθερίαν.

(1) Κ. Χ. 249. Πᾶσα πρᾶξις τῆς χωροφυλακῆς, ἥτις προσβάλλει τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν τῶν πολιτῶν, θεωρεῖται ὡς κατάχρησις τῆς δυνάμεως τῆς. — Οἱ διὰ τοιαύτας πράξεις ἐνοχοποιούμενοι ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοὶ καὶ χωροφύλακες, θέλουσι τιμωρεῖσθαι διὰ τῶν ἐνεστώτων ποινικῶν νόμων, καὶ, ἐκτὸς τούτου κατὰ τὰς περιστάσεις, θέλουσι ἀποβάλλεσθαι ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας.

220. Ἐκτὸς τῶν προσδιορισμένων περιπτώσεων διὰ τῶν νόμων εἰς ἐγκλήματα φωραθέντα ἐπὶ αὐτοφωρίᾳ, δὲν ἡμπαρεῖ ἡ χωροφυλακὴ νὰ συλλάβῃ κανένα, εἰμὴ κατὰ συνέπειαν διατάγῃς ἢ προσκλήσεως ἐκδεδομένης παρὰ τῆς ἀρμοδίου ἀρχῆς. — Κάθε ἀξιωματικός, ὑπαξιωματικός, ἢ χωροφύλαξ, ὁ ὅποιος, ἐναντίον τοῦ ὀρισμοῦ τούτου, ἐκδώσῃ διαταγὴν πρὸς συλληψὴν τινος, τὴν ὑπογράφῃ, τὴν ἐνεργήσῃ, ἢ διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, θέλει μεταχειρίζεσθαι κατὰ νόμους, καὶ θέλει τιμωρεῖσθαι ὡς αἴτιος τῆς αὐθαίρετης συλλήψεως.

221. Ἡ αὕτη ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς ἕκαστον στρατιωτικὸν τοῦ σωματεμπορίας τῆς χωροφυλακῆς, ὅστις, εἰς περίπτωσιν συλλήψεως τοῦ ἐγκληματίου ἐπὶ αὐτοφωρίᾳ ἢ εἰς ὅποιονδήποτε ἄλλαν περίπτωσιν συλλήψεως ἐπιτετραμμένης παρὰ τῶν νόμων, ἤθελεν ἐξαγγεῖλαι τὴν συλλήψιν ἐν αὐτομὸν εἰς μὴ νόμιμον δεσμιωτικὸν ἢ μὴ σημειωμένον ἐπισήμως ὡς τοιοῦτον διὰ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς.

222. Μόνον ὅταν δὲ ἀπαυτίαν τοῦ ἐστυνονικοῦ ὑπαλλήλου ὁ συλληφθεὶς

ἀνακτῆσας τὴν ἐλευθερίαν τοῦ διὰ δικαστικῆς ἢ ἄλλης ἐξου-
 θελὲν ἀναφερθῆ περὶ τούτου, τιμωρεῖται ἐπὶ παρανόμῳ κατα-
 κρατῆσει. — 1. με εἰρκτὴν τοῦλάχιστον ὀκτὼ ἐτῶν, ἐὰν ἡ κα-
 τακράτης παρτάθῃ πλεον τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, ἢ καὶ διήρ-
 κεσε μὲν βραχυτέρον, ἐνηργήθῃ δὲ διὰ πλαστῆς ἢ νενοθευμένης
 ἀνωτέρας διαταγῆς, ἢ ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα, ἢ ὑπὸ πλαστὴν ἐγ-
 μοσίαν στολήν, ἢ ἐὰν ὁ κατακρατηθεὶς, ὡς ἐκ τοῦ τόπου καὶ
 τοῦ εἵδους τῆς κατακρατήσεως, ἢ καθ' οἰονδήποτε τρόπον, ἐπάθῃ
 καὶ ἄλλας ἰδιαιτέρας αἰτίας 2). — 2. με εἰρκτὴν τὸ πολὺ ὀκτὼ
 ἐτῶν, ἐὰν ἡ κατακράτης διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν μίαν ἐβδομάδα,
 ἀλλ' ὅχι καὶ ἐπέκεινα τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, ἢ συνέβῃ εἰς τό-
 πον μὴ ὠρισμένον πρὸς φυλακὴν. — 3. εἰς ἄλλας περιπτώσεις,
 με φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑξ μηνῶν, ἐὰν ἡ κατακράτης διήρ-
 κεσεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας· ἄλλως δέ, τὸ πολὺ ἑξ μηνῶν. —
 Περιπλέον (1) ὁ ἐνοχος καταδικάζεται καὶ εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ
 κατακρατηθέντος κατὰ τοὺς ἔργους τοῦ ἐπομένου ἄρθρου. Ποιν.
 22, 235, 278 ε. 554, 561. Π. Ν. 228, 239, 247 ε. 323, 325,
 355, 475. (Γαλλ. Ποιν Ν. 341 ἐπ. Βαυαρ. Νμτγδ. (1827)
 322. (1831) 266).

1) τῆς χρήσεως 2) κακώσεις

Ν. Ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατῆσει δύναται νὰ καταδιωθῇ οὐ μόνον ὁ
 ἰδιώτης, ἀλλὰ καὶ ὁ τὴν σύλληψιν ἢ κράτησιν ἐπιτετραμμένος δημόσιος
 λειτουργός, ἐὰν παρανόμως στερήσῃ τινὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας. Α. Π.
 ποιν. 187 τοῦ 88. — Ἀλλὰ πρὸς τέλεισιν τοῦ ἀδικήματος τῆς παρανόμου
 κατακρατήσεως ἀπαιτεῖται δολία προαίρεσις. Ὅθεν, ἐὰν δικαστὴς ἐξ ἀμαθείας
 καὶ οὐχὶ ἐκ δόλου διατάξῃ τὴν προσωπικὴν κράτησιν τοῦ διαδίκου, δὲν χω-
 ρεῖ καταδίωξις αὐτοῦ ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατῆσει. Α. Π. ποιν. 190 τοῦ
 38. Ἀλλ' ἐὰν ἐκπληρῶν καὶ χρέη ὑποθηκοφύλακος διατάξῃ τὴν προσωπο-
 κράτησιν τινος ὡς ὑποθηκοφύλαξ, χωρεῖ κατ' αὐτοῦ καταδίωξις, ὡς προδύ-

ἐπ' αὐτοφώρῳ δὲν ἡμπορῇ νὰ ἐξετασθῇ ἀμέσως, συγχωρεῖται νὰ φυλαθῇ
 εἰς ἓν οἶκημα τῆς δημογεροντίας, ἕως ἔσται νὰ ἡμπορέσῃ νὰ ἐδηγθῇ ἐνώ-
 πιον τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, τὸ ὁποῖον δὲν ἡμπερεῖ νὰ διαρκέσῃ ὑπὸ
 κανέν πρόσχημα περισσότερον τῶν 24 ὥρων. Ὁ ἀξιωματικός, ὑπαξιωματι-
 κός, ἢ χωροφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἤθελε φυλάξαι περισσότερον τὸν κατηγορουμέ-
 νον, χωρὶς νὰ τὸν ἐδηγῇ ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, θεωρεῖται
 βεβαιῶσαι ὡς ἐνοχος αὐθιγὰ τοῦ συλληψέως.

Ἰδε καὶ Συντάγματος ἀρθ. 5 ὑπὸ ἀρθ. 327.

(1) Ὅθεν καὶ ἀνευ πολιτικῆς ἀγωγῆς τοῦ παθόντος δεσμεῖται νὰ ἐπιδι-
 κάσῃ ὁ δικαστὴς τὴν προσήκουσαν ἀποζημίωσιν εἰς τὸν παθόντα.

αυτοῦς τῆς δολίας προαίρεσεως. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 41. Ἄρα προσήκον παρὰλαμβάνεται ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐνόρκους τιθεμένῳ ζητηματί. ἐὰν ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν εἰς τὴν δολίαν προαίρεσιν ὁ κατηγορούμενος ἀπεστέρησιν τὸν παθόντα ἢ χρησέως τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας· ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἀναπληρωθῶν αὐτὸς ἀλλοίᾳ πρὸς αὐτὴν εἰς τὴν δολίαν προαίρεσιν, δι' ἄλλης συγγενεῦς ἐκφράσεως, οὐκ ἐπὶ εἰπεῖν ἢ ἐκφράσεως «πνέων ἀκδικήσιν», ὁ ἀκοπὴς τοῦ νόμου πληροῦται. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 62. Ἀλλ' οὐδεμίαν ἀνάγκη να περιλαμβάνεται ἐν τῷ ζητηματί· ὁ τρὸς πρὸς, καθ' ὃν ἐστέρηθη τις ἄκων τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, τοῦ νόμου οὐδεμίαν διακρίσιν ποιομένου μεταξὺ τῶν τρόπων τῆς στέρησεως αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 54 τοῦ 42. — Εἰς τιμωρίαν τοῦ παρανόμου κατακρατήσεως ἀπαιτεῖται μὴνυσις. Ἀλλ' ἰσοδυναμεῖ τῇ μνησί, καὶ δηλώσει τοῦ παθόντος ἐννοητικὸν τοῦ ἀνακριτοῦ, διότι, ἐπιτρέπονται τοῦ νόμου καὶ προφορικὴν μὴνυσιν συντάσσονται· ἔκθεσιν τοῦ ἀρμοδίου ἀνακριτικοῦ ὑπάλληλου. ἔπεται ὅτι καὶ ἡ τὴν δηλώσειν τοῦ παθόντος περιέχουσα ἀνακριτικὴ ἔκθεσις, φέρουσα πάντα τὰ χαρακτηριστικά τῆς ἐγκλησεως, ἰσοδυναμεῖ τῇ μνησί. Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 81. Ἀλλὰ δὲν ἰσοδυναμεῖ τῇ ἐγκλησὶ ἀναφορὰ πρὸς διοικητικὴν ἀρχήν. δι' ἣς ἀνακοινουμένη τὸ γεγονόσαν ἀδίκημα. Α. Π. ποιν. 119 τοῦ 67. Σημειωτέον ὅτι δύνανται καὶ ὁ ἀνήλικος παθὼν νὰ ἐνεργήσῃ τοιαύτην ἐγκλησιν, διότι, ὅπου ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐγκλησιν τοῦ παθόντος ἢ τῶν νομίμων ἐπιμελητῶν διὰ τῆς διοικητικῆς ἐκφράσεως, δὲν ποιεῖται διάκρίσιν μεταξὺ ἐνηλίκου καὶ ἀνηλίκου παθόντος. Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 81. (*Ὁρα καὶ ἀρθρ. 317).

323. Τὸ ποσὸν τῆς εἰς τὸ προηγούμενον ἀρθρον ἀναφερομένης ἀποζημιώσεως προσδιορίζεται, λαμβανόμενης ὑπ' ὄψιν τῆς ἐξουσίας τοῦ κατακρατηθέντος, τῆς ὁποίας ἐπαθεν οὗτος βλάβην, καὶ τῶν λοιπῶν περιστάσεων, ἀλλ' οὕτως ὥστε ὁ παρανόμως κατακρατηθεὶς νὰ λαμβάνῃ δι' ἐκάστην ἡμέραν τῆς κατακρατήσεως τοῦλάχιστον εἰκοσιπέντε δραχμας. Π. Ν. 322. Π. Ν. 6, 86. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 147).

Ν. Τὸ ἀρθρον 323 ὁρίζει τὸν ἐλάχιστον ὅρον τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, ἣν ὡς ποινὴν τῷ ἐνόχῳ παρανόμως κατακρατήσεως ἐπιβάλλει· ἀλλὰ οὐκ ἐφαρμόζεται εἰς τὴν πρὸς ἀποζημιώσιν ἀστικὴν ἐνοχλήν ἐνεκὰ προσωπικῆς ἀφαιρέσεως παρὰ τὸν νόμον ἐκτελεσθεῖσιν, ὅτε ἰσχύουσιν αἱ περὶ ἀποζημιώσεως ἀρχαὶ τοῦ ἀστικοῦ νόμου, καθ' ἃς τὸ ποσὸν τῆς ζημίας ἐρίσθησιν κατὰ τὴν ἀποδείχθησαν ὡς προσγενομένην τῷ παρανόμως προσωπικῶς ἀφαιρούμενῳ θητικῇ ζημίᾳ. Α. Π. πολιτ. ἀπ. 99 τοῦ 63. 167 τοῦ 85.

324. Δημιουργοὶ ὑπάλληλοι οἵτινες χρεωστοῦν ὡς ἐκ τῶν καθήκοντων αὐτῶν νὰ ἀνακαλύπτωσι καὶ ἐξετάζωσι τὰ πραττέμενα κακουργήματα καὶ πλημμελήματα, ἐὰν παρημέλησαν τὴν εἰς αὐτοὺς γενομένην μὴνυσιν περὶ τινος αὐθαγιᾶς τοῦ κατακρατηθέντος συμμάχους εἰς ὅποιονδήποτε τόπον, δὲν ἐξέτασαν παραγγέλλον τὴν μὴνυθεῖσαν εἰς αὐτοὺς πρῶτον, καὶ δὲν τὴν ἀνέγκ-

γειλαν εἰς τὴν ἀνήκουσαν ἀρχήν, καταδικάζει τῆς αὐθαριέτου κατακρατήσεως. Παιν. 1 (Γαλλ. Ν. 119).

325. Ὅστις μετὰ ἐπανελημμένην τὴν τὸν ἔνοχος παρὰ νόμου κατακρατήσεως, ὑπὸ τέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, καί, ἐάν συγγενεῖς βαθμοῦ ἀνιόντος, ἢ πρὸς ἀνθρώπων ὠφείλῃν ἰδιαίτερον σέβας, ἢ περίστασις αὐτῶν ἐπιβαρύνουσα αἰτία. Π. Ν. 35. 37. 111.

326. Κατακρατήσεις, γινόμεναι παρὰ τὴν ὁποίας ἔχει σωφρονιστικῆς ἐξουσίας, εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἐξουσίαν, ἢ ἐπιμέλειαν, τότε μόνον, καὶ τοῦτο μὲν φυλάκισιν τὸ ποῦν τῆς κατακράτησις διὰ τὸν τρόπον ἢ τὴν διάρκειαν, ὅποτε ἐπιβλαβὴς ἢ ἐπικίνδυνος εἰς τὸν ἀντιβαίνειν εἰς τοὺς ἰδιαίτερους ὁρισμοὺς τῶν φυλάκων καὶ σωφρονιστικῶν διατάξεων. — Ἐν τῇ ἐκτελέσει βλάβη τις εἰς τὸ σῶμα ἢ εἰς τὴν ψυχὴν σκοντά οἱ ἀνήκοντες ποινικοὶ ὅροι, καὶ σκοντά τῆς ὑπηρεσίας οἱ ἐπιστάται τῶν σωφρονιστικῶν καταστημάτων, ὅσοι ἐφάνησαν ἐν τῇ πράξει. Π. Ν. 307. 308. 314. 473. Π.

1) ποινικῶν

327. Δικαταί, ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι ἐπιστάται φυλάκων, οἵτινες δὲν ἀπολύουσιν ὡρῶν φυλακισμένον τινὰ ἀφοῦ γενῇ τὴν ἀπόφασιν, ἢ ἀφοῦ ἢ ὑπ' ἐγγύησιν ἄφασιν ἢ ἐγγύησιν αὐτὴ ἐχορηγήθῃ ἐπιστάται ποινικῶν οἵτινες ἐπέχουσι (παρεμποδίζουσιν) εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τινὰ ὑπὲρ τὸν ὁρισθέντα χρόνον τῆς ποινῆς λογηθῶσιν ἀποδεικνύοντες ἀποχρῶσάν τινος — 1. μὲ εἰρκτὴν τοῦλάχιστον ὀκτὼ ἐτῶν, διὰ μῆτος, ἐκδίκησιν, ἰδιοτέλειαν, ἢ ἄλλαν, ἢ ἐάν ἡ διάρκεια τῆς ἐπισχέσεως ὑπερβαίῃ τὸν ὁρισθέντα χρόνον. — 2. μὲ εἰρκτὴν τὸ πολὺ ὀκτὼ ἐτῶν, ἐάν δὲν

δύο εἰρημένων περιστάσεων, διήρκεσαν ὁμῶς ἢ ἐπισχεσε ὑπὲρ τὴν μίαν ἐβδομάδα· — 3. εἰς πᾶσαν ἄλλην περιπτώσιν, με φυλάκισιν τοῦλάχιστον μὲν ἑξ μηνῶν, ἐὰν ἡ ἐπισχεσις διήρκεσεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, ἄλλως δέ, τὸ πολὺ ἑξ μηνῶν (1). Πόλ. 1020, 1021. Ποιν. 542, 561. Π. Ν. 321.

328. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑξ μηνῶν τιμωροῦνται ἔσθροι διετρωτήριων καὶ δεσμοφυλάκες, αἵτινες, — 1. μὴ γενομένης πρὸς αὐτοὺς ἐπιδείξεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, τοῦ περὶ προσταγωγῆς ἢ φυλάξεως ἐντάλματος, ἢ ἄλλου τινὸς προσταγματος τῆς ἀνηκούστης δημοσίας ἀρχῆς, εἰσδέχονται τινὰ ἀγόμενον εἰς φυλακὴν (2). — 2. γενομένης αἰτήσεως, δὲν ἐμμανίζουσι 1) πρὸς τοὺς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἢ ἄλλους δημοσίους ὑπαλλήλους, ἐπιτετραμμένους τὴν ἐπὶ τῶν φυλακῶν ἐφορείαν, χωρὶς νὰ ἔχωσι πρὸς τοῦτο ἑγγραφὸν διαταγὴν τοῦ ἀνήκοντος εἰσαγγελέως ἢ ἀνακριτοῦ· — 3. δὲν ἐκράτησαν τοὺς διατεταγμένους καταλόγους τῆς φυλακῆς ἢ ζητηθέντας ἀρνεῦνται νὰ τοὺς παρουσιάσωσιν εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἢ ἄλλους ὑπαλλήλους, ἐπιτετραμμένους τὴν ἐφορείαν τῶν φυλακῶν. Πόλ. 1010. Ποιν. 231, 235, 546, 554, 562. Π. Ν. 322 ἔ. 317. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 120).

1) φυλακισμένον τινὰ

329. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων τιμωρεῖται ὅστις λαμβάνει ὑπὸ φύλαξιν τοῦ ἀποπληκνημένους παιδᾶς, ἀνθρώπους παραφρονᾶς, ἀπόρους, ἐπικινδύνους, ὑπέπτους, συνείλημμένους ἐπ' αὐτοφῶρῃ εἰς ἀξιόποιον τινὰ πρᾶξιν, εἰς ἀπειτείαν, ἢ ἀγυρτείαν, καὶ τοὺς κρατεῖ πλέον τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρων εἰς τὴν

(1-2) Συντ. ἄρθρον 5.

¹ Ἐκαιρουμένου τοῦ αὐτοφῶρος ἐγκλήματος, οὐδεὶς συλλαμβάνεται. οὐδὲ φυλάσσεται ἀνευ ἡγελογημένου δικαστικοῦ ἐντάλματος, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς συλλήψεως ἢ προφυλάξεως. Ὁ ἐπ' αὐτοφῶρῃ ἢ δ' ἐντάλματος συλλήψεως κρατηθεὶς προσάγεται ἀνευ ἀναβολῆς εἰς τὸν ἐκδίδον ἀνακριτὴν, ὅστις δεῖται ἐντὸς τὸ πολὺ τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς προσταγωγῆς τοῦ εἰτε νάπολύσῃ αὐτόν, εἴτε νὰ ἐκδώσῃ κατ' αὐτοῦ ἐντάλημα φυλάξεως· παρελθουσῶν τῶν τριῶν ἡμερῶν χωρὶς νὰ ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐντάλημα φυλάξεως, πᾶς δεσμοφυλάξ ἢ ἄλλος ἐπιτετραμμένος τὴν ἐφορείαν τοῦ συλληφθέντος, εἴτε πολιτικὸς ὑπάλληλος· εἶναι, εἴτε στρατιωτικὸς, δεῖται νάπολύσῃ αὐτόν παραχρῆμα. Οἱ παραβάται τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τιμωροῦνται ἐπὶ παρανόμῳ κατακινήσει.

ἐξουσίαν του, χωρίς νά δώσῃ εἴδησιν εἰς τήν πλησίον
 χήν, ἥ, κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς τοὺς προσήκοντα
 τοῦ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐμποδισμένου ἀνθρώπου
 321. 639.

Γ'. Παράνομος βία καὶ ἀπειλή.

330. "Οστις, εἴτε μὲ πραγματικὴν βίαν, εἴτε μὲ ἀ-
 ἐπιχειρεῖ τι ἐπὶ τῷ παρανόμῳ σκοπῷ τοῦ νά πείσῃ τὸν
 εἰς τὸ νά πράξῃ, παραλείψῃ, ἢ ὑποφέρῃ τι, τιμωρεῖται
 ἡ ἀρχὴ τὸ πολὺ ἐνδὲς μηνός, καθ' ἕνα ἢ ἐπιχειρήσει
 περιέχει δεινὴν 1) τινὰ τοῦ δικαίου παράδασιν. I
 209. 273. 333. 360. 363, 1, 4. 364, 1, 368. 369.
 547. 557. (Βαυαρ. Νρ.γλ. (1831) 269)

1) Δεινότεραν

Ν. Τῆς παρανόμου βίας καὶ ἀπειλῆς αὐτῶν πράξεων συγγε-
 κατὰ τὸ ἄρθρον 368 ἐκδίδουσιν, ἀμφοτέρων δὲ συγκειμένων ἐκ
 γενεῖ στοιχείων, διότι ἀμφοτέραι ἔχουσι κοινὸν τὸ μέσον τῆς
 ἥτοι τὴν βιαιοπραγίαν ἢ τὴν ἀπειλὴν, διαφέρουσι δὲ κατὰ τὸν
 ἐν μὲν τῇ ἐκδίασεϊ συνίσταται εἰς τὴν ἐπιτυχίαν παρανόμου ὡς
 ἐν τῇ παρανόμῳ βίᾳ καὶ ἀπειλῇ ἐλλείπει ὁ τῆς ὠφελείας σκο-
 πῷ ἢ ἐπὶ ἐκδίασεϊ κατηγορία περιέχει ἐν ἑαυτῇ τὴν παράνο-
 μον ἀπειλὴν ἐπομένως ἡ αἴτησις τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ ἐκδίασεϊ
 ζήτημα ἀπλῆς παρανόμου βίας καὶ ἀπειλῆς δὲν μεταβάλλει τὴν
 ὡς περιεχομένην ἐντὸς τῶν ὅρων αὐτῆς, καταδιβάλλουσα μόνον τὴν
 κακούργηματος εἰς πλημμέλημα. Α. Π. ποιν. ἀπ. 128 τοῦ
 σπ.σ.ματ.γλ. περιποιήσας εἰς ἑαυτὸν ὄφελος χρηματικὸν δια-
 βῆναι ὡς ὑποσπασματάρχης θέλει μετέλθει τὴν δημοσίαν αὐτοῦ
 μωρητέος κατὰ τὸ ἄρθ. 369 καὶ οὐχὶ τὸ ἄρθ. 330, ὅτε τοῦ ἄρθ. 330
 τὸς βίαν ἢ ἀπειλὴν ἐπιχειρουμένην ὑπὸ ἰδιώτου. Α. Π. ποιν.

Δ'. Ἀπαγωγὴ.

331. "Οστις μὲ δόλον ἢ βίαν ἐπιλαμβάνεται ἄρρε-
 θήλεος, ἥτοι ἄκοντος ἢ ἐκόντος μὲν, ἔχοντος ὅμως ἢ
 τωτέραν τῶν δώδεκα ἐτῶν, καὶ ἀπάγει αὐτὸ μεθ' ἑ-
 σκοπῷ τοῦ νά τὸ μεταχειρισθῇ εἰς ἀκολασίαν, ἢ νά τὸ
 εἰς γάμον, ἢ νά τὸ παραδώτῃ εἰς ἄλλον πρὸς τὸ αὐ-

(1) Ἡ τοῦ 330 ἄρθ. ἀπειλὴ διαφέρει τῆς τοῦ ἄρθ. 339,
 τελευταία ἐστὶν ἀδίκημα αὐτοτελὲς ἐξ ὅπου καὶ ἐκ τῆς
 ἀδίκημα ἐξ ἀντικειμένου λαμβάνον τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ.

ὅστις πρὸς τὸν εἰρημένον σκοπὸν κατέχει τινὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν
τῶν ἀπαγωγῶν αὐτὸν δόλιως ἢ βιαίως ἀπὸ τὸν τόπον τῆς διατρι-
βῆς τοῦ παρὰ τὴν θελήσειν του. τιμωρεῖται — 1. με εἰρκτὴν,
ἐὰν ὁ ἐνοχὸς, ἀρῶν ἀπήγαγεν ἢ ἐπέλαβετο, κατάρθωσιν τὸν περὶ
γὰμον ἢ ἀκολασίας σκοπὸν του — 2. με φυλάκισιν τοῦλάχιστον
δύο ἐτῶν, ἐὰν δὲν ἐπέτυχῃ τοῦ σκοποῦ του. — Ἐὰν εἰς τὴν τε-
λευταίαν περίπτωσιν ἀπέβαλεν ἐκουσίως τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐξ ἀρ-
χῆς σκοπὸν, καὶ πρὸ πάσης ἀνακρίσεως ἀπέλυσεν ἀλύμαντον τὸν
ἀπαχθέντα, τιμωρεῖται τότε με φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνὸς ἔτους.
Π. Ν. 273, 274, 321, 333. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 354—357 Βουαρ.
Ποιν. Ν. 201 ἐπ. Νρσγδ. (1831) 270, 271).

Ν. Ἀρκτεῖ μόνον νὰ ἐπιληφθῇ τις καὶ ἐξουσίᾳ τοῦ περὶ αὐτὸ 331 ἄρθρου
ἔχοντος ἢ θῆλειος δόλου ἢ βίης καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτὸ τοῦ τόπου τῆς δια-
τριβῆς αὐτοῦ. ἔστω καὶ ὀλίγα βήματα, ἵνα τιμωρηθῇ ὡς ἐνοχὸς τετελειωμέ-
νης ἀπαγωγῆς· εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ἐκ τύχης ἢ ἄλλων ἐξωτερικῶν ἐμπο-
δίων δὲν ἐξετέλεσε τὸν σκοπὸν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 42, 111 τοῦ 52.
Ἄλλ' ὁσάκις αὐτὲ κατεξουσιάζει, αὐτὲ ἀπομακρύνει ἐπικράτῃ, διότι ἡ
ἀπαγομένη ἐναντιωθεῖσα ἴσχυαι νὰ φύγῃ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, ἐνθα κατελήφθη,
δὲν ὑπάρχει ἀπαγωγὴ τετελειωμένη, ἀλλ' ἀπόπειρα ἀπλῆ ἀπαγωγῆς. Α. Π.
ποιν. 80 τοῦ 47, 19 τοῦ 58. (Σημειωτέον ὅτι κατὰ Mittermaier, τῇ
ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς διατριβῆς οὕσης στοιχείου ἀναγκαίου τῇ
ἀπαγωγῇ, ἡ ἀπλὴ ἐπίσχεσις δὲν ἀποτελεῖ ἀπαγωγὴν, ἀλλὰ παράνομον
κατακράτησιν, ἐπὶ δὲ βιασμένῳ ἂν ἐπατεύχῃ ὁ τῆς ἀκολασίας σκοπός). Ἄλλ'
εἰν ὁ ἀπαγωγεὺς ἀπάγῃ ὑπὲρ τρίτου τινός, οὐδαμῶς ἀναγκαῖον πρὸς συμ-
πλήρωσιν τοῦ ἀδικήματος νὰ ἐπέλθῃ καὶ ἡ πρὸς τὸν τρίτον τοῦτον παραδο-
σαι. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 59. — Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 331 τελευ-
ταίῳ ἑδαφίῳ ἡ ἐτυμηγορία δὲν εἶναι ἐλλιπής, ἐὰν ἐξ αὐτῆς βεβαιούται, ὅτι
ὁ κατηγορούμενος ἀπέτυχῃ τοῦ ἀκολαστοῦ σκοποῦ αὐτοῦ δι' ἐξωτερικὰ
ἐμπόδια ἀνεξάρτητα τῆς ἰδίᾳς θελήσεως, καίτοι παραλειπομένης
τῆς λήξεως ἐκουσίως, διότι ἡ ἔκφρασις δι' ἐξωτερικὰ ἐμπόδια κατ.
ἐπεκρύνει ἀποκρύνωντας τὸ ἐπιγίγνημα ὅτι ἀρῶν ἐκουσίως ἀλύμαντον τὴν
παθεύσαν. Α. Π. ποιν. 143 τοῦ 67. — Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 331 § 1 ἐπίτευ-
ξις τοῦ τῆς ἀκολασίας σκοποῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπαγωγῆς προϋποτί-
θηται τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου γιγνομένην ἀνευ τινός τῶν ὑπὸ τοῦ
ἄρθρου 273 ὁριζομένων στοιχείων τῆς ἀναγκαστικῆς ἀσέλγειας, καθ' ἑσὸν
ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁρίζεται ἐν σύμφῳ καὶ τὸ τοῦ βιασμοῦ ἀδίκημα,
ἀνεξάρτητον ἐν τῇ τοῦ ἄρθ. 331 § 1 ἀσέλγειας. Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 68,
39 τοῦ 85. — Εἶναι προδήλως ἀντιφατικὴ ἡ ἐτυμηγορία, ἐὰν τέρηται ἐν
αὐτῇ ὅτι ἐγένετο μὲν ἡ ἀπαγωγὴ πρὸς σκοπὸν γὰμον, οὐχὶ δὲ καὶ ἀκολα-
σίας, ἐκτελεσθῇ δὲ ὁ τῆς ἀκολασίας σκοπός. Α. Π. ποιν. 182 τοῦ 56. — Ἐὰν
ἡ ἀπαγωγή εἴ ἑνὸς μὲν δέχεται, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἀπάγαγε μὲν τινὰ
ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἀναγκάσῃ αὐτὸν εἰς γὰμον, ἐπαίρησε δὲ πρὸς τοῦτο πρᾶξιν
ἐπιβληθεῖσαν, περιέχουσαν ἀρχὴν ἐκτελέσεως, ἀλλ' ἐκ περιστάτικων ἀνέαρ-

τῆτων τῆς θελήσεως αὐτοῦ ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ του, εἰς ἄλλου ἐβλεν ἑκουσίως ἐν εἶχεν ἀρχῇθεν σκοπὸν, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀντιστασκούσης τῆς δευτέρας ἐκδοχῆς πρὸς τὴν πρώτην. Α. Π. τοῦ 96.

332. Ἐάν τις, ἔχων μὲν ὑπὲρ τὰ 12 ἔτη, ἀλλ' ὅ τὰ εἴκοσι καὶ ἐν, ἀπήχθη ἑκουσίως ἀπὸ τῆς ἐξουσίας εἰς τοὺς ὁποίους ὑπόκειται, εἰς τοιαύτην περίστασιν — α'. ὁ μὲν ἀπαγαγὼν, — 1. μὲ φυλάκισιν τὸ πρὸς ἐβδομάδων, ἐὰν ἡ πρῶξις εἶχε σκοπὸν τὴν ἀσέλγειν μέχρι τριῶν μηνῶν, ἐὰν προτέτι ἐπληρώθη καὶ ὁ σκοπὸς μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνὸς μηνός, ἐὰν ἐγένινεν ἡ ἀπὸ σκοπῶ τῆς μετὰ τοῦ ἀπαχθέντος νυμρεύσεως — β'. τὸ πρόσωπον, εἰς μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀριθμ. 1 μὲ τὸ πολὺ ἐνὸς μηνός, εἰς δὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀ πολὺ δύο ἐβδομάδων.

Ν. Ἐάν εἰς κατηγορίαν ἐπὶ βία ἀπαγωγῇ ἀναφανῇ ὅτι ἑκουσίως ἀπήχθη, θετέον περὶ τούτου εἰδικὸν ζήτημα τοῖς ἐν ποιν. 95 τοῦ 45. Ἀλλ' εἰς κατηγορίαν ἐπὶ βιασμῷ δὲν δύν ζήτημα περὶ ἀπαγωγῆς, ἀτε τῶν στοιχείων τῶν δύο τούτων ὄντων διαφόρων. Α. Π. ποιν. 155 τοῦ 56. — Ἡ ἑκουσίως ἀπαγωγὴ δεκτὴ εἰς εἰσαγωγὴν ἐγκλήσεως ἐπὶ ἀπαγωγῇ. Α. Π. ποιν. — Ἡ ὑπὸ τοῦ πατρὸς γενομένη ἐγκλήσις ἐπὶ βία ἀπαγωγῇ καὶ τὴν ἑκουσίως ἀπαγωγὴν δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ γωγῇ ὁ ἐπὶ βία κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς παθοῦσης 245 τοῦ 94, 33 τοῦ 95.

Γ'. Γενικοὶ ὅρισμοί.

333. Οἱ εἰς τὸ ἄρθρον 280 ἐκτεθέντες ὅρισμοί ἐστὶ καὶ εἰς τὴν ἐκδίασιν 1) (ἄρθρ. 330), καὶ εἰς τὴν (ἄρθρ. 331), καὶ, ἐὰν ὁ ἀπαγαγὼν, ἡ ἐκεῖνος, εἰς οὗτος παρεχώρησε τὴν ἀπαχθεῖσαν, ἐνυμρεύθη αὐτὰ νά γενῇ ἀνάκρισις, οὐδὲ νὰ καταγνωσθῇ ποινὴ αἵτησιν καὶ καταμήνυσιν τῶν ἐχόντων δικαίωμα ν λωσι τὸν γάμον ὡς ἄκυρον, καὶ ἀφοῦ οὗτος ἐκτῆρξε παρὰ τοῦ ἀνέχοντος δικαστηρίου. Ποιν. 22, 27 Ποιν. Ν. 357. Βαυαρ. Νμοσχδ. (1834) 272)

1) παράνομον βίαν καὶ ἀπειλήν

Ν. Κατὰ τὰ ἄρθρα 333 καὶ 280 ποιν. νόμου τὸ τῆς ἀπαγωγῆς ἐκτελεῖται κατ' ἐγκλήσιν, ἐκτὸς ἂν ἐξετελέσθη ὑπὸ περιστάσε

τὴν κοινὴν περιεργασίαν καὶ προξενήσασας σκάνδαλον. Ἄλλ' ὀρίζοντες τοῦ ἄρθρου 153 τῆς ποιν. δικ., ὅτι ἡ ἐγκλήσις δύναται νὰ γίνη καὶ προφορικῶς ἐνώπιον τινος τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 17 τῆς ποιν. δικ. ἀναφερομένων ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, ἡ ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου ἐπιληφθέντος ἀπαγγέλλουσ, ἐπὶ τῇ προϋπὲθεσι μάλιστα τῆς ἐξαιρετικῆς περιστάσεως τοῦ ἄρθρου 280 τοῦ ποιν. νόμου, γενομένη δὴλωςις τῆς παθεύσης ὅτι ἐπιθυμεῖ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀπαγαγόντος αὐτὴν κατηγορουμένου, ἀναπληροῦ τὴν ὑπερ τοῦ ἄρθρου 333 ποιν. νόμου ἀπαιτουμένην ἐγκλήσιν, ὅτε περιέχουσα πάντα τὰ νομίμα στοιχεῖα τῆς προφορικῆς ἐγκλήσεως, οὕτω δὲ νομιμοποιεῖται τὰς προγενεστέρως ἀνακριτικὰς πράξεις, λησθείσας ὅσῳ καὶ ἐλλειπούσης τῆς ἐξαιρετικῆς ἐκείνης περιπτώσεως κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπαγωγῆς. Α. Π. ποιν. 112 τοῦ 84. Ἐστὶ δὲ ἡδὴ καὶ τῆς παθεύσης ἀνελίκου ἐκφράσεως κατ' ἐπανάληψιν τὴν περὶ καταδιώξεως καὶ τιμωρήσεως τοῦ κατηγορουμένου ἰδίαν αὐτῇ θέλησιν, ἔχει κύρος ἡ καταδίωξις τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 60 τοῦ 66. Ἐν γένει νόμιμον ἐγκλήσιν ἀποτελεῖ ἡ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἐξτάσεως τοῦ παθόντος ὡς μάρτυρος δὴλωςις αὐτοῦ ὅτι ἐπιθυμεῖ τὴν τιμωρίαν τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 72, 34 τοῦ 73, 84 τοῦ 92. οὗ ἤρτον δὲ ἡ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ δικαιουμένου νὰ ἐγκαλῇ, ἐπιτιμωμένου ὡς μάρτυρος. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 92. Ἄλλα τῶν ἄρθρων 153 καὶ 154 τῆς ποιν. δικ., ὀρίζοντων, ὅτι πρὸς ἀποδείξιν τῆς αἰτήσεως ἡ μήνυσις δέον νὰ ὑπάρχῃ ἐκθέσις τοῦ ἀρμοδίου ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου, περιέχουσα τὴν προφορικῶς γενομένην ἢ βεβαιουσαν τὴν ἐγγείρισιν τῆς ἐγκράσεως ὁμοίως ἀλλὰ συντεταγμένη κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, δηλονότι φέρουσα καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου τὴν τῶν ἐπιληφθέντων μαρτύρων, ἔπεται ὅτι, ἀκύρου οὕσης τῆς περὶ τῆς ἐγγείσεως τῆς ἐγκλήσεως τῆς ἀπαχθείσης ἐκθέσεως, δὲν δύναται νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἀπαγωγὴν. Α. Π. ποιν. 54 τοῦ 60, 167 τοῦ 88. Contra 64 τοῦ 41, καθ' ἣν, τῇ συντάξεως ἐκθέσεως μὴ διατασσομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἡ ἐλλείψει ἢ ἀκυρότης αὐτῆς δὲν παραβιάζει τὸ νομίμον τῆς καταδιώξεως. — Ἡ ἐκούσιος ἀπαχθεῖσα δὲν δύναται νὰ ἐγκαλῇ τὸν ἀπαγαγόντα, τὸ μὲν διότι ἐν τοιαύτῃ ἀπαγωγῇ μόνον τὰ δίκαια τῶν ἔχοντων νόμιμον ἐξουσίαν ἐπὶ τῇ ἐκούσιως ἀπαχθείσῃ ἀνεῖ τῆς συναινέσεως αὐτῶν προσβάλλονται καὶ κατ' ἀκολουθίαν μόνον οὗτοι ἔχουσι δικαίωμα ἐγκλήσεως, οὐδέποτε δὲ ἡ τοιαυτοτρόπως ὑπεκφεύγουσα τὴν ἐξουσίαν ταύτην, τὸ δὲ διότι ἡ ἐκούσιως ἀπαχθεῖσα εἶναι συνεργός. Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 69. — Δὲν ἔχει νομικὴν σημασίαν ἡ ἐγκλήσις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ παρθεναγωγείου, ἐνθα ἐτελέσθη τὸ ἄδικημα τῆς ἀπαγωγῆς, διότι διὰ τῆς λέξεως ἐπιμελητῶν (ἣν περιλαμβάνει τὸ ἄρθρον 280 τοῦ ποιν. νόμου, εἰς τὸ παραπέμπει τὸ 331 ἄρθρον) ὁ νόμος ἵναί τῷ κατὰ νόμον ἐπὶγόντῳ τύπον γνησίων γονέων, εἰς εἶναι οἱ θεοὶ γονεῖς, ἢ, ἐν ἐλλείψει γονέων, ὁ ἐπίτροπος ἢ ὁ κηδεμών, τοιαῦτα πρόσωπα δικαιούμενα νὰ κρίνωσι περὶ τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς τῆς ἀπαγομένης καὶ τῶν συμπεριόντων αὐτῆς, δηλονότι περὶ τοῦ ἐν συμφέρῃ ἢ μὴ νὰ ἐτελέσθῃ δια ποινικῆς καταδιώξεως ἢ τε ὑπολήψῃ καὶ τε οἰκογενειακῶς ἐμμελῶς τῆς ἀπαχθείσης. Α. Π. ποιν. ἀπ. 109 τοῦ 69. Ἄλλ' ὁ πατρὺς ὡς οὗτος τῆς μητρὸς τῆς ὁραμένης, ἐπὶ τῶν θένων πατρὸς, δύναται νὰ ὤσῃ ἑκατέρω ἐγκλήσιν. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 56, (Διαπισυνί Σαρίπολος). — Ἐὰν τῇ ἀπαχθείσῃ νομιμῶς ἄλλος τις τρίτος, μὴ ὢν συνεργός τῆς

ἀπαγωγῇ, δὲν ἐφαρμόζεται ὑπὲρ αὐτοῦ ἡ ὅλως ἐξαιρετικὴ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 333. Α. Π. ποιν. ἀπ. 143 τοῦ 69.—Τοῦ ἀρθροῦ 333 ὁρίζονται, ὅτι τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἀποφαίνονται περὶ τοῦ κύρους τοῦ γάμου, εἴτε τοιοῦτος ὑπάρχῃ, ἔπεται ὅτι, ὁσάκις γάμος δὲν ἐτελέσθῃ ποτὶς κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νάναβληθῇ ἡ ποινικὴ δίκη, οὔτε νὰ παραπεμφθῇ τὸ περὶ κύρους τοῦ γάμου ζήτημα εἰς τὰ πολιτικὸν δικαστήριον· ἀλλὰ τὸ ποινικὸν δικαστήριον, ὅπως δικάζει τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, ἀποφαίνεται καὶ περὶ τοῦ ἂν ἐμεσολάβησεν ἢ μὴ γάμος, ὡς περὶ παρεμπιπτοντος ζητήματος, μὴ ῥητῶς ἐξηρημένον τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. ἀπ. 11 τοῦ 69.—Ἐκ τοῦ σαφοῦς γραμματος τοῦ νόμου προκύπτει ὅτι τὸ ἀρθ. 333 τοῦ ποιν. νόμου ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὴν ἀπαγωγὴν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν βιασμόν. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 85, 86 τοῦ 86.—Τεθέντος τοῖς ἐνόρχοις τοῦ ζητήματος, εἰάν οἱ κατηγοροῦμενοι ἐπὶ ἀπαγωγῇ ἀποσκοπούσῃ εἰς γάμον δὲν ἐξετέλεσαν τὸν περὶ γάμου σκοπὸν αὐτῶν, περιττὸν νὰ τεθῇ χωριστὸν ζήτημα περὶ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, διότι ἡ ἐρώτησις αὕτη περιλαμβάνεται εἰς τὸ τεθὲν. Α. Π. ποιν. 11 τοῦ 69.—Παραδεχθέντων τῶν ἐνόρχων, ὅτι ἡ ἀπαγωγὴ ἐγένετο διὰ βίας, περιττὴ ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ περὶ ἐκούσιος ἀπαγωγῆς δεῦτερον ζήτημα. Α. Π. ποιν. 11 τοῦ 69.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Περὶ προσβολῶν κατὰ τῆς τιμῆς.

334. (Ἀντικατέστη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 27 τοῦ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1837 περὶ ἐξουδ. κτλ. νόμου). (1).

335. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἀρθροῦ 28).

336. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἀρθροῦ 29).

337. (Ἠκυρώθη διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουν. 1836 νόμου). (2)

338. (Ἀντικατέστη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 30 τοῦ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1837 νόμου).

339. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἀρθροῦ 31).

340. (᾽Ωσαύτως διὰ τῶν ἀρθρων 32 καὶ 33).

341. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἀρθροῦ 34).

342. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἀρθροῦ 35).

343. (᾽Ωσαύτως διὰ τοῦ ἀρθροῦ 36).

(1) Ὁρα σελ. 468, ἐν ὑποσημειώσει ὑπὸ τὸ ἀρθρ. 137 Π. Ν.

(2) Ὁρα ὑπὸ τὸ ἀρθρ. 690 Π. Ν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ

Ἰδιαίτεροι ὁρισμοὶ περὶ τῶν ἐκ τῆς καταχρήσεως τῆς
ἐλευθεροτυπίας προερχομένων κακουργημάτων
καὶ πλημμελημάτων.

344. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 37).

345. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 38).

346. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 39).

347. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 40).

348. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 41).

349. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 42).

350. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 43).

351. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 44).

352. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 45).

353. (Ὡσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 46).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἀξιοποίνων πράξεων ἀναφερομένων εἰς τὴν τάξιν
τῶν προσώπων.

Α'. Προσβολὴ κατὰ τῆς τάξεως τοῦ πολίτου.

354. Πᾶσα παράνομος πρᾶξις τεινόνσα εἰς ἀνατροπὴν ἢ
μεταβολὴν τῆς πολιτικῆς τάξεως ἄλλου τινὸς πρὸς βλάβην αὐ-
τοῦ τιμωρεῖται με φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑξ μηνῶν. Π. Ν. 189. 355.
357, 358, 362. (Βαυαρ. Νρ. 37. (1831) 289).

Β'. Προσβολαὶ κατὰ τῆς οἰκογενειακῆς τάξεως.

355. Ὡς ἔνοχος προσβολῆς κατὰ τῆς οἰκογενειακῆς τάξεως
θεωρεῖται καὶ καταδικάζεται εἰς εἰρκτὴν ὅστις διὰ παρανόμων
πραξίων ἀνατρέπει ἢ μεταβάλλει τὰ οἰκογενειακὰ δίκαια τινος
πρὸς βλάβην αὐτοῦ, καὶ ἰδίως ὅστις κρύπτει ἢ ἀπομακρύνει
παῖδα τινα, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀνατρέψῃ ἢ μεταβάλῃ τὴν οἰκο-
γενειακὴν αὐτοῦ τάξιν, ἢ δὲν τὸν ἀποδίδει εἰς τὸν ἔχοντα δι-
καιωμα νὰ τὸν ἀπαιτήσῃ· καὶ ὅστις ἐπὶ τοιοῦτῳ σκοπῷ ὑπο-
βάλλει ἢ μεταλλάττει παῖδά τινα, ἢ τὸν παριστάνει ψευδῶς ὡς

γεννημένον ἀπὸ τὴν δεῖνα μητέρα. Π. Ν. 321. 322. 354. 357. 358. (Βαυαρ. Νρμσχδ. (1831) 290).

356. "Ὅστις παραχωρεῖ ἴδια τέκνα εἰς ἀγνώστους ἢ ὑπὸ τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καί, ἐὰν δὲν ἤμπορῇ νὰ δοθῇ κάμμία πληροφορία περὶ τῆς ζωῆς καὶ διατριβῆς τοιούτων τέκνων, καταδικάζεται τὸ πολὺ εἰς ἑξ μηνῶν φυλάκισιν, παρεκτὸς τῶν διὰ τῆς ἀνηκούστης ἀστυνομικῆς ἀρχῆς περαιτέρω λαμβανομένων μέτρων. Π. Ν. 306. 358. 636. 638, (Βαυαρ. Νρμσχδ. (1831) 291).

357. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους τιμωρεῖται ὅστις, θέλων νὰ ὠφελήσῃ ἀθεμίτως ἑαυτὸν ἢ ἄλλον, ἢ νὰ βλάβῃ τρίτον τινά, ἀποδίδει εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἕτερον τὰ δίκαια τῆς οἰκογενειακῆς τάξεως ξένης τινὸς οἰκογενείας.—'Εὰν ἡ πρῆξις αὕτη τείνη ἰδίως εἰς ἀντιπαίησιν τῆς περιουσίας ἄλλου ζῶντος ἢ ἀποθανόντος, πρὸς βλάβην τοῦ ἔχοντος δικαίωμα, καταγινώσκεται τότε φυλάκισις τοῦλάχιστον ἑξ μηνῶν. Π. Ν. 354 ἔ. (Βαυαρ. Νρμσχδ. (1831) 292).

358. Μέλος οἰκογενείας, γενόμενον ἔνοχον πράξεων, αἵτινες βλάπτουσι τὴν οἰκογενειακὴν τάξιν, πρὸς τῇ ποινῇ ἀποστρεφεται ἐνταύτῳ καὶ ὅλων τῶν ἐκ τῆς συγγενείας νομίμων ὠφελειῶν ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, κατὰ τοῦ ὁποῖου ἀπεστεινέτο ἡ πρῆξις. Π. Ν. 306. 354 ἔ. (Βαυαρ. Νρμσχδ. (1831) 293).

Γ'. Προσβολαὶ ἀφορῶσαι τὸν γάμον.

359. "Ὅστις ἀναπειθεῖ τινά εἰς τὸ νὰ συνάψῃ μετ' αὐτοῦ ἢ μετὰ τινος τρίτου γάμον, ἄκυρον κατὰ τοὺς νόμους, μεταχειριζόμενος ἀπάτην, εἰς τὴν ὅποιαν συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ παρασιώπησις τῶν γνωστῶν εἰς αὐτὸν νομίμων τοῦ γάμου κωλύμάτων, τιμωρεῖται, ἐπὶ καταμηνύσει τοῦ ἀπατηθέντος, καὶ ἀρᾷ ὁ γάμος κηρυχθῇ ἄκυρος διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως παρὰ τοῦ ἀνήκοντος δικαστηρίου, μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑξ μηνῶν. Π. Ν. 112. 283 ἔ. 360 ἔ. 390. (Βαυαρ. Νρμσχδ. (1831) 294).

Ν. Τὸ ἀρθρ. 359, προϋποτιθέν τὴν τέλεισιν ἀκύρου γάμου κατὰ τὸ ἀπὸ τὸν δίκαιον, δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν διγαμίαν, ἣν κολάζουσι τὰ ἀρθρα 383 καὶ ἐπόμενα. Δ. Π. ποιν. 118 τοῦ 87.

360. Ἐὰν γάμος τις κηρυχθῇ παρὰ τοῦ ἀνήκοντος δικαστηρίου ἄκυρος, διότι ἠνάγκασαν εἰς τοῦτον, διὰ βίας ἢ διὰ συνεχῶν ἀπειλῶν, γονεῖς μὲν ἢ ἐπιμεληταὶ παίδων τὸ τέκνον των, ἐπίτροποι δὲ τὸν ὑπεξοφιστὴν των, τιμωροῦνται οἱ ἀναγκάσαντες οὗτοι μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν. Π. Ν. 212. 330. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 372. Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 295).

361. Ὅστις, διαφεύγων τὸν ἀρμόδιον ληξιαρχον, ἐκτελεῖ τὸν γάμον του ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ Κράτους διὰ μέσου ἄλλου τινὸς ληξιαρχου, ἢ τινος τῶν ἐκ τοῦ κλήρου, τιμωρεῖται, — μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν, ἐὰν ὁ γάμος δύναται νὰ προσβληθῇ ὡς ἄκυρος — 2. εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, μὲ φυλάκισιν τριῶν ἡμερῶν μέχρις ἑνὸς μηνός, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν δεκαπέντε ἕως ἑκατὸν πενήκοντα δραχμῶν. (1). Π. Ν. 359.

1. Ὡς πρὸς τὴν τήρησιν τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων.

362. Μὲ φυλάκισιν τριῶν ἡμερῶν μέχρι τριῶν μηνῶν, ἢ μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ διακοσίων δραχμῶν τιμωροῦνται οἱ κατὰ γενικὴν διάταξιν ἢ ἰδιαιτέραν παραγγελίαν ὀφείλοντες νὰ συντάττωσι τὰ βιβλία τὰ ἀφορῶντα τὴν πολιτικὴν ἢ οἰκογενειακὴν τάξιν, (2) ἢ νὰ ἐκδίδωσι τὰ ἐπίσημα ληξιαρχικά ἔγγραφα, ἐὰν ἐκδίδωσι τοιαῦτα ἔγγραφα ἢ ἐκτελῶσι τοιαύτας πράξεις, χωρὶς νὰ προσέχωσιν ἀποχρώντως μὴ γίνῃ παράβασις τῶν νόμων, κατὰχρησις, ἢ λᾶθος ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα ἢ τὰ πράγματα, ἐὰν παραλείπωσιν ἢ ἀμελῶσι τὴν ἐπιτετραμμένην εἰς αὐτοὺς συντάξιν τῶν βιβλίων τούτων, ἐὰν δὲν ἀκροαυθῶσιν εἰς ταῦτα τοὺς διαγεγραμμένους τύπους, οὐδὲ τὰ προσυλάττω-

(1) Οἱ ὅρισμοί τοῦ ἀρθ. 361 δὲν εἶναι δεκτικοὶ ἐφαρμογῆς, διότι κατὰ τὸν ἀστικὸν νόμον (ἀρθ. 74—76) οἱ γάμοι δὲν τελοῦνται ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ληξιαρχῶν, ἀλλ' ἀπλῶς πιστοποιεῖται ὑπ' αὐτῶν ἡ ἱεροτελεστία τοῦ γάμου.

(2) Ἀπλυνθεὶ τὴν ἐκ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, τοῦ γάμου ἢ διαζυγίου ἐκπαγλίσαν, εἶεν τὴν ἀπέλαυσιν τῆς ἑλλην. ἰθαγενείας λόγῳ τῆς ἐξ ἑλληνος πατρὸς γεννήσεως ἢ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνωρίσεως, τὴν πρόσκτησιν τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας τῆς μεθ' ἑλληνος συζευχθείσης ἢ τὴν ἀνάκτησιν αὐτῆς μετὰ τὸ διαζύγιον.

σιν ἐπιμελῶς ἀπὸ πάσης ὑπεξαγωγῆς καὶ καταχρήσεως. Πολ. 674. Π. Ν. 354. (Βαυαρ. Νῦτχδ. (1831) 481.

Ν. Ἰσχυουσῶν ἐν Ἑπτανήσῳ τῶν διατάξεων τοῦ Ἰονίου Κώδικος, (δύοι: ἡ ἰσχύς τοῦ ἀστοικοῦ ἡμῶν δικαίου δὲν ἐπεξετάθη καὶ εἰς Ἑπτανήσον) ἀλλ' ἰσχυουσῶν ἐπίσης τῶν διατάξεων τῶν ποιν. ἡμῶν νόμων, ἔπεται, ὅτι οὐδὲν ἦτοεν ἐφαρμόζεται καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ τὸ ἄρθρον 362 τοῦ Π. Ν. Ὅθεν ἐπιβάλλοντες τοῦ Ἰονίου Κώδικος τοῖς ἱερεῦσι τὴν τήρησιν τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων καὶ σύνταξιν τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, τοῦ δὲ ἁρθρου 33 § α' αὐτοῦ, κανονίζοντες τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Πρωτοδικαίου πρὸς ἐπιβολὴν ποροτίμου εἰς τοὺς παραβάτας τῆς διατάξεως ταύτης, σιωπηρῶς καταργήσαντες ὡς ἀντιβαίνοντες εἰς τὰς διατάξεις τῆς καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχυούσης ποινικῆς δικονομίας, καθ' ἣς ἀρμόδια δικαστήρια πρὸς ἐπιβολὴν φυλακίσεως ἢ χρηματικῆς ποινῆς εἰσὶ τὰ πλημμελειοδικεῖα, ἔπεται, ὅτι ἐν Ἑπτανήσῳ ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 362 τοῦ Π. Ν. εἰς τὰς παραβάσεις τῶν ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Κώδικος διαγεγραμμένων διατυπώσεων τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, ἀρμόδιον δὲ δικαστήριον τυγχάνει ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖον. Δ. Π. ποιν. 48 τοῦ 81.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ ληστείας, ἐκδιώσεως (εἰσπράξεως διὰ βίας), καὶ
δρώσεως τῆς χώρας.

Α'. Ληστεία. (1)

363. Ὡς ἐνχοι ληστείας τιμωροῦνται: — 1. ὅσοι θέλοντες
νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν αὐτογνωμόνως ξένην κινήτην

(1) Δ. 19 Αὐγούστου 1867. Περὶ χρηματικῶν ἀμοιβῶν ἐπὶ τῇ καταδίξει
ληστρικῶν συμμοριῶν.

Εἰς τοὺς καταδεικνύοντας μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τόπον τῆς φωνῆς οἰκιδή-
ποτε ληστρικῆς συμμορίας θέλει χορηγεῖσθαι χρηματικὴ ἀμοιβὴ δραχμῶν
500 δι' ἕνα ἕκαστον τῶν φονευθέντων ἢ συλληφθέντων ληστῶν τῆς συμμο-
ρίας ταύτης.

Πᾶσα προγενεστέρα διάταξις ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν παρούσαν ἀκυροῦται.

Δ. 10 Αὐγούστου 1870. Περὶ κανονισμοῦ τοῦ τρόπου τῆς βεβαιώσεως
τοῦ δικαιώματος τοῦ καταμηνύσαντος τὸν τόπον τῆς διαμονῆς ληστῶν καὶ
ληψῆς τῆς νενομισμένης ἀμοιβῆς.

Θέλοντες νὰ κανονίσωμεν ἀσφαλέστερον τὰ τῶν χρηματικῶν ἀμοιβῶν
πρὸς τοὺς καταδείκτας ληστῶν, καὶ νὰ ἄρωμεν τὰς ἐγειρόμενας συντη-
ἀμφιστορίας καὶ τὰς ἐκ τούτων ἐπερχομένας ἀναβολὰς εἰς τὴν ἀμείνων πλη-
ρωμὴν αὐτῶν.

Ἰδόντες τὰ ἀπὸ 23 Ἰανουαρίου 1840, 8 Φεβρουαρίου 1841, καὶ ἀπὸ 1ῃ
Αὐγούστου 1867 Β. διατάγματα, . . . ἀπεφασίσμεν καὶ διατάσσομεν:

περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν, προέβαλον διὰ βίας τινά, ἢ ἐπέπεσον εἰς αὐτόν, ἢ ἠπειλήσαν

1. Ἡ πολιτικὴ ἢ στρατιωτικὴ ἀρχή, ἢ ὁ ἀποσπασματάρχης, πρὸς τὸ γίνεσθαι καταδείξει τοῦ τόπου τῆς φωλιάς ληστοῦ ἢ ληστρικῆς συμμορίας, δεύει ἀμέσως νὰ συντάξῃ σύντομον ἔκθεσιν, δηλοῦσαν τὸ ὄνομα καὶ ἐπωνυμιον τοῦ καταδείκτου καὶ τοῦ ληστοῦ ἢ τῆς ληστρικῆς συμμορίας, τὴν ἡμερομηνίαν τῆς καταδείξεως καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συντάττοντος τὴν ἔκθεσιν ταυτην δὲ δεύει νὰ σφραγίσῃ ἀμέσως, καὶ, μὲ ἐπιγραφὴν «ἔκθεσις καταδείξεως ληστοῦ», νὰ πέμψῃ δι' ἀναφορᾶς ἀπλῆς διευθύνσεως πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν.

2. Ὁ περιέχων τὴν ἔκθεσιν γράκελλος θέλει μένει σφραγισμένος ἐν τῷ ὑπουργείῳ, θέλει δὲ ἀποσφραγισθῇ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ συνετεία τῆς καταδείξεως ἀνεργηθεῖσα καταδιώξις γένη ἀποτέλεσμα, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς διαταχθῇ ἡ πληρωμὴ τῆς ἐπὶ καταδείξει προσδιωρισμένης χρηματικῆς ποσότης εἰς ἓν τινα ἀνήκει.

Ν. ΤΟΔ' τῆς 27 Φεβρουαρίου 1871. Περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἐπικηρύξεις καὶ ποινὰι ληστῶν καὶ συνεργῶν.

1. Ἡ ἐπικηρύξις τῶν ληστῶν γίνεται διὰ Β. διατάγματος ἐπὶ τῇ βάσει δικαστικοῦ ἐντάλματος, στηριζομένου ἐπὶ ἔκθεσιν συνετεταγμένης ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου νομάρχου, τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν, καὶ τοῦ διοικητοῦ τῆς μοίρας.

2. Πλὴν τῶν τεταγμένων κατὰ τοῦ ἐγκλήματος τῆς ληστείας ποινῶν, πᾶσα ἔνωσις δύο ἢ πλείονων πρὸς ἐκτέλεσιν ληστρικῶν πράξεων, οὐχὶ ἐξ ἐλευθέρως θελήσεως παραλειφθεῖσων, ἐπάγει τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου μὲν κατὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς ἐνώσεως τῶν ἐπικεκκηρυγμένων ληστῶν, τὴν τῶν ἰσοδίων δὲ δεσμῶν κατὰ τῶν συμμοριτῶν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀπαλλάσσονται τῆς ποινῆς, ἂν πρὸ πάσης ληστρικῆς πράξεως ἀποστώσι τῆς ἐνώσεως καὶ συνάμει καταγγείλωσιν αὐτήν· ἂν δὲ δὲν καταγγείλωσιν αὐτήν, τιμωροῦνται διὰ τῆς ποινῆς τῆς ἀσπεύρας τῶν συμφωνηθεῖσων πράξεων. — Μὲ θάνατον τιμωρεῖται πᾶς ληστὴς ἐνόπλιος ἀνθιστάμενος.

3. Ἡ ὑπὸ ληστῶν γάρν ἐκδίσεως ἀρπαγὴ τιμωρεῖται μὲ θάνατον. Εἰς προκαίρᾳ δεσμὰ καταδικάζονται λησταὶ ἀπολύσαντες ἐκουσίως ἀνεὺ λύτρων τὸν ἀρπαγέντα.

4. Ὁ λαθὼν γνῶσιν τοῦ τόπου τῆς διατριβῆς ληστοῦ ἢ ληστρικῆς συμμορίας, εἰν ἐγκαίρως δὲν ἀναγγεῖλῃ τοῦτο εἰς τὸν ἐπὶ τῇ καταδιώξει ἀξιωματικὸν ἢ ὑπαξιωματικόν, ἢ εἰς τὴν πλησιεστέρην στρατιωτικὴν, διοικητικὴν, ἢ δημοτικὴν ἀρχήν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν δύο ἕως ἑξ μηνῶν.

5. Ὁ ἐν γνῶσει καὶ ἀνεὺ κινδύνου τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἢ τῶν συγγενῶν ζωῆς προέβαιεν ληστὴν τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν ἐτῶν. Μὲ δεσμὰ προέκαιρε δ νοσοῦντα ληστὴν νοσηλεύων ἢ θεραπεύων.

τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ. — 2. ὅσοι, ἐπὶ σκοπῷ κλοπῆς, ἐκτὸς τῶν ἐργαλείων, τὰ ὅποια φέρουσιν μεθ' ἑαυτῶν πρὸς ἐκτε-

6. Ὁ ἀναγγέλλων εἰς ληστὴν ἢ ληστρικὴν συμμορίαν τὰ καταδικαστικά μετρά τῆς ἀρχῆς τιμωρεῖται μὲ εἰρκτὴν.

7. Ὁ ἀνευ ἀποχρῶντος λόγου καὶ δεδικαιολογημένης ἀνάγκης ἐρχόμενος εἰς συνέντευξιν μετὰ ληστοῦ ἢ ληστρικῆς συμμορίας τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐνὸς ἔτους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ποινὰ καὶ ἀμοιβὰι τῶν ἐπὶ τῇ καταδιώξει τῆς ληστείας.

8. Πᾶς δημότης ἡλικίας 20—50 ἐτῶν δερεῖται, τῇ προσκλήσει τοῦ δημάρχου, νὰ ὑπηρετῇ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπασματάρχου εἰς περιπολίαν πρὸς καταδίωξιν τῆς ληστείας, τρεῖς ἡμέρας κατ' ἀνωτάτην ὁρὴν καθ' ἑκάστην μῆνα, καὶ ἐντὸς μόνον τοῦ δήμου, εἰς ὃν ἀνήκει. πλὴν ἐκτάκτων περιστάσεων, ἢ ἐκτίμησις τῶν ὁποίων ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δημάρχου. — Ὁ ἀπειθὴς εἰς τὴν πρόσκλησιν τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον 5—50 δραχμῶν. Ἐξαιροῦνται τῆς ὑποχρέωσως οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 36 τοῦ δημοτικοῦ νόμου μνημονευόμενοι. — Ἡ ἐξακρίβωσις τῶν ὑποχρέων καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῆς σειρᾶς τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν ἀνήκει εἰς τὸν δημάρχον. Πᾶσα δὲ κατὰ τοῦτο πραχθησομένη ὑπ' αὐτοῦ ἀδικία τιμωρεῖται πειθαρχικῶς διὰ πρόστιμου 25—100 δραχμῶν.

9. Διοικητικοί, δικαστικοί, καὶ στρατιωτικοί ἢ ἄλλοι ὑπάλληλοι δημοῖσι ἢ ὑπηρεταί, ἐπιτετραμμένοι τὴν καταδίωξιν τῆς ληστείας, ἢ καλούμενοι ἀρμοδίως εἰς ἐνέργειαν μέτρων ἀναγομένων εἰς τὴν καταδίωξιν αὐτῇ, καὶ ὀλιγοῦντες περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τούτων, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν. Ἡ καταδίκη συνεπάγει τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἐκπτώσιν καὶ τὴν πρόσκαιρον ἀνικανότητα πρὸς ἀνέκτισιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας ἐπὶ τρία ἔως 25 ἔτη. Ἡ καταδίκη τῶν στρατιωτικῶν συνεπάγει τὴν εἰς ἀργίαν μετάθεσιν δι' ἀπολύσειν ἐκ τῆς θέσεως. — Αἱ ποινὰ αὗται καταγινώσκονται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου καὶ ὅταν ἀκόμη οἱ ἀνωτέρω δημόσιοι λειτουργοὶ ᾔθελον τιμωρῆθαι πειθαρχικῶς ὑπὸ τῶν προϋσταμένων αὐτῶν. — Τὰ περὶ στρατιωτικῶν πειθαρχικῶν ποινῶν νενουθετημένα διατηροῦνται ἐν πλήρει ἰσχύϊ, ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν δερεῖται ἐπὶ τῶν ἐν τῇ § 4. τοῦ παρόντος ἄρθρου παραβάσεων νὰ ὑποβάλλῃ εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ τὰ ἔγγραφα εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπόκειται νὰ διατάξῃ, ἂν ἐγκρίνῃ, περαιτέρω ἀνάκρισιν ὥς καὶ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς διακρίσιν τοῦ κατηγορουμένου στρατιωτικοῦ.

10. Δήμαρχοι, δημαρχοῦντες παρῆδοι, εἰδικοί πάρῆδοι, καὶ ἀστυνόμοι ἐν ταῖς περιφερείαις τῶν ὁποίων ὁμολογουμένως ὑποκρύνονται ἢ διακρίνονται λησταί, γινώσκοντες τοῦτο καὶ μὴ λαμβάνοντες μετὰ τῶν ἐπὶ τῇ καταδίωξει τῆς ληστείας τὰ πρὸς ἔγκαιρον καταδίωξιν καὶ καταδίωξιν αὐτῶν μέτρα, ἀνάλογα πρὸς τὴν ἰδιότητα ἑκάστου καὶ κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυναμικῶν καὶ τὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν μέσα, τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν πλῆ-

λατιν αὐτῆς, εἶναι προσέτι ἐφωδιασμένοι ἰδίως καὶ μὲ ὄπλα, καὶ τὰ μετεχειρίσθησαν τῶν τε εἰς ἐκρέβειν ἢ κάκωσιν ἀνθρώπων.

μειοδοκῶν μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο μηνῶν καὶ μὲ προσωρινὴν παύσιν τῶν μὲχρις ἑξ μηνῶν. Ἡ αὕτῃ ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς διαλεηθέντας ὑπαλλήλους καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν γινώσκοντες τοὺς ὑποδέκοντας, ὑποκρύπτοντας, ἢ τροφοδοτοῦντας ληστὰς ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ των, δὲν καταγγέλλουσιν αὐτοὺς.

11. Ἐν ἀπουσίᾳ τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς, ὁ δημάρχος ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ἀπ' ἐαυτοῦ τα πρὸς καταδίωξιν προσφορὰ μέτρα κατὰ τὸ προηγούμενον ἀρθρον, εἰδοποιῶν ἀμελλητί καὶ τὴν πλησιέστεραν στρατιωτικὴν καὶ διοικητικὴν ἀρχήν· ἄλλως ὑποκειται εἰς τὴν ἐν αὐτῷ ὁρισμένην ποινήν.

12. Διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν καταδίωξιν, τὴν σύλληψιν, ἢ τὸν φόνον ἐκάστου ληστοῦ, ὁρίζεται διὰ τοῦ περὶ ἐπικηρύξεως διαταγματος χρηματικὴ ἀμοιβή. — Ὅσῳκις ἡ καταδίωξις ἀποβαίνει ἀνευ ἀποτελέσματος, ἀποκείται εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν ν' ἀποβιβήται, ἀν καὶ κατὰ πόσον ὁ καταδικητὴς δικαιούται εἰς ἀμοιβήν.

13. Περὶ τῆς ἀμοιβῆς διὰ τὴν σύλληψιν ἢ τὸν φόνον συντάσσεται ἐντὸς 15 τοῦ πολὺ ἡμερῶν πρωτοκόλλον ὑπὸ τοῦ νομάρχου ἢ ἐπαρχοῦ, τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν, ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς πρωτεύουσας τῆς επαρχίας, τοῦ διοικητοῦ τῆς κοινῆς ἢ τῆς ὑποκοινοαρχίας, καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς καταδίωξεως ἀποσπασματάρχου, καὶ τοῦ εἰκείου δημάρχου. — Τὸ πρωτοκόλλον τοῦτο ὑποβάλλεται ἀμεσῶς εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργεῖον, ὅπου ἀποσπάζεται ἐπ' αὐτοῦ ἐντὸς τῶν ἐπομένων εἰκοσιν ἡμερῶν. — Παραλείπουσιν τῆς προθεσμίας ταύτης, κατατίθεται ὑπὸ τοῦ νομάρχου ἢ ἐπαρχοῦ εἰς τὸ συμβουλευτικόν τοῦ τοποῦ καὶ χρησιμεύει ὡς μόνον ἀποδεικτικὸν μέσον ἐγγεθρομένῃ· τυχὼν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ δημοσίου. — Πᾶς δόλος τῶν ἀνωτέρω ὑπαλλήλων τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ θειωτέρα τις τοῦ δικαίου παραδοσις. — Πᾶς δόλος ἐπίσης χορηγεῖ εἰς τὸν ἀδικηθέντα ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως. Πᾶς ὑπαλληλὸς ἐκ τῶν ἀνωτέρω, δικαιούμενος εἰς ἀμοιβήν, δὲν συμπράττει εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ διαλεηθέντος πρωτοκόλλου.

14. Τὸ περὶ ἀμοιβῆς τοῦ καταδείκτου πρωτοκόλλον συντάσσεται ὡσαύτως ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω δημοσίων λειτουργῶν, ἀλλὰ παραλείπεται ἡ μνηστικὴ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ καταδείκτου. Τὸ δ' ἔνταλμα τῆς πληρωμῆς ἐκδίδεται καὶ ἐξοφλεῖται ἐπ' ὀνόματι τοῦ νομάρχου ἢ ἐπαρχοῦ, καὶ παρ' αὐτοῦ λαμβάνει ὁ καταδείκτης τὴν ἀμοιβήν, ἐκτὸς ἐὰν οὗτος συγκατατεθῇ εἰς τὴν δόλῳσιν τοῦ ὀνόματος του, ἢ προστήσῃ ἕτερον ἀντ' ἐαυτοῦ, ὅτε μνημονεύεται τὸ ὄνομα τοῦ καταδείκτου ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ, καὶ ἐπομένως τὸ ἔνταλμα ἐκδίδεται κατὰ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ.

15. Ὁ ἀπεκαλύψας τὸν καταδείκτην ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ὑπαλλήλου τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν.

16. Ὁ καταδείκτης συμμορίας ληστρικῆς ἀποκτῇ δικαίωμα διορισμοῦ ἐπὶ πενταετίᾳ ἐθνοφύλακος μὲν μὲ μνησίον μισθὸν δραχ. 30, ἐὰν ἐκ τῆς καταδίωξεως προήλθῃ φόνος ἢ σύλληψις ἐνὸς τοῦλάχιστον ληστοῦ· ὀδοῦ δὲ μὲ μνησίον μισθὸν δραχμῶν 30, ἐὰν προήλθῃ φόνος ἢ σύλληψις πλείοτέρων ληστῶν ἢ ἐνὸς ἀρχιληστοῦ.

εἴτε χάριν ἐκτελέσεως τῆς κλοπῆς, ἢ πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ὑπαρθεύτων πραγμάτων — 3. ὅσοι χωρὶς νὰ ᾔνα: πρότερον

17. Ἡ ὀρισμένη ἀμοιβὴ διὰ τὴν σύλληψιν ἢ τὴν φόνον ληστοῦ δύναται νὰ δοθῇ καὶ ὅταν ὁ ληστής φανευθῇ ἐντὸς τῆς ἰθυμανικῆς ἐπικρατείας καὶ ὑπ' ἀλλεδαπῶν, ἀλλὰ μόνον ἐὰν ὁ φόνος λάβῃ χώραν ἐντὸς τῶν παρορίων ἐπαρχιῶν αὐτῆς. Ὁ τρόπος τῆς βεβαίωσης τῆς ταυτότητος τοῦ ληστοῦ καὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἀμοιβῆς κανονίζεται διὰ Β. διατάγματος.

18. Πολίτης ἢ ἔθνοβύλας, πληρωθεὶς ἐν συμπλοκῇ μετὰ ληστῶν, λαμβάνει παρὰ τοῦ δημοσίου πρὸς ἴσιν καὶ διὰ τὰς ἡμεραγίας του δραχμαὶ 200—300· ἀλλ' ἐὰν κατασταθῇ διαρκῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, λαμβάνει ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου, ἐὰν μὲν ᾗ ἑγγαμος, σύνταξιν μηνιαίαν δραχ. 30, ἐὰν δ' ἄγαμος, δραχ. 30· ἡ σύνταξις αὕτη μεταδίδεται εἰς τὴν χήραν καὶ τὰ ἑρρανὰ τοῦ συνταξιούχου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ συντάξεως τῶν πολιτ. ὑπαλλήλων νόμου· ἐν δὲ ᾗνα: ἄγαμος, ἡ σύνταξις μεταδίδεται εἰς τοὺς γονεῖς· ἐν ἐλλείψει δ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων, εἰς τὰς ἀγάμους ἀδελφάς καὶ τοὺς ἀνηλίκους ἀδελφοὺς του. Τὰ περὶ συντάξεως ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τοὺς ὑπαξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας.

19. Ἡ χήρα πολίτου ἢ ἔθνοβύλακος στρατιώτου ἢ ὑπαξιωματικοῦ γεννηθέντος ἐν συμπλοκῇ μετὰ ληστῶν, ἢ ἀποθανόντος ἐκ πληγῆς, ἣν ἐν τοιαύτῃ συμπλοκῇ ὑπέστη, ἐφ' ὅσον διατελεῖ ἐν τῇ χηρείᾳ αὐτῆς, λαμβάνει μηνιαίαν σύνταξιν δραχ. 30· τὰ δὲ τέκνα αὐτοῦ λαμβάνουσιν, τὰ μὲν ἄρρενα μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος, τὰ δὲ θήλεα μέχρι τοῦ γάμου δρ. 15 ἕκαστον. — Τὰ θήλεα προικίζονται προσετι. παρὰ τοῦ δημοσίου ταμείου διὰ δραχ. 300 ἕκαστον, πληρωτέων μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ γάμου.

20. Πᾶς καταδικαστὴς, ἐὰν συνεπιβ. τῆς γενόμενης παρ' αὐτοῦ καταδίκης εἰς τὴν γῶσαν καταδίωξιν, κατόπιν πάθῃ ὑπὸ τῶν ληστῶν, ἐὰν μὲν ὑποστῇ ἀπλῶς τραῦμα, λαμβάνει λόγῳ ἐξόδων τῆς ἰατρικῆς δραχ. 100 καὶ ἀποζημιώσιν ἡμεραγίας δραχ. 100 μέχρι 300· ἐν δὲ κατασταθῇ ἀνίκανος διὰ βίου πρὸς ἐργασίαν, λαμβάνει ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου σύνταξιν, ἐὰν μὲν ᾗ ἑγγαμος, δραχ. 30 κατὰ μῆνα, ἐὰν δὲ ᾗ ἄγαμος, δραχ. 30, καὶ ἐὰν ἀπολεσθ. τὴν ζωὴν, σύνταξις ἐκ δραχ. 20 δίδεται εἰς τὴν χήραν αὐτοῦ. Τὰ θήλεα ἑρρανὰ προικίζονται ὑπὸ τοῦ δημοσίου μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ γάμου μὲ δραχ. 300 ἕκαστον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἐκτόπισις ὑπόπτων λησταπειθοῦς καὶ εὐθύνῃ βλαχτοποιμένων.

21. Συγγενεῖς ἀνιόντες, συζυγοί, τέκνα, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, πενθεροὶ καὶ πενθερά ληστοῦ ἐπικεκρυγμένου ἐκτοπίζονται ἀπὸ τῆς Στερεᾶς· Ἕλληες εἰς τὰς νῆσους ἢ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰν Ἀπαιριν, ἐνθα δύναται νὰ ἐκλέξωσι τόπον διαμονῆς. Ἡ νῆσος Εὐβοία θεωρεῖται ὡς ἀποτελούσα μέρος τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

22. Ἡ ἐκτόπισις διατάσσεται ὑπὸ τῆς δικαιοκτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἀρχῆς. — Τριᾶκοντα δὲ ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκτοπίσεως κοινοποιεῖται ἡ διαταγή πρὸς τοὺς ἐκτοπιστέους διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος· παραλθούσης τῆς πενθε-

ωδιασμένοι ιδίως με ὅπλα, μεταχειρίσθησαν ὅσα τοιαῦτα συνέ-
βη, ἢ καὶ ὅποια ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κλη-

ίας ταύτης, πραγματοποιεῖται ἡ ἐκτόπισις ἀνυπερβίως, πλὴν ἀν' ἐκλείψῃ
τῶ μεταξὺ ὁ λόγος τῆς ἐκτοπίσεως. Ὁ ἐκτοπιστέος δύναται νὰ ἀναβῇ
τὴν διαταγὴν ταύτην, ἥς ἐν τοῖτοις δὲν ἀναστρέφεται ἡ ἐκτέλεσις, ἐνώπιον
ἐντὸς εἰρηνοδίκου, προτείνων ἐν τῇ ἀνακοπῇ τὸν λόγον αὐτῆς καὶ τὰ πρὸς
ὁδὲν αὐτοῦ μέσα· ὁ εἰρηνοδίκης διευθύνει τὴν ἀνακοπὴν ἀνευ ἀναβολῆς
τὴν ἐκδίδουσαν τὴν διαταγὴν διοικητικὴν ἀρχήν, ἣτις διαβιβάζει αὐτὴν
ὑπερβίως πρὸς τὸν ἀρμοδίον εἰσαγγελεα μετὰ τῶν ἀναγκαιῶν πληρεξου-
σιῶν. Ὁ εἰσαγγελεὺς βρέθει ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῆς
διαταγῆς νὰ ἐκδώσῃ τὰς ἀπαιτούμενας κλησεις πρὸς τὸν ἀνακαπτόντα καὶ
ὅς· προσηνέας τυχόν παρ' αὐτοῦ μάρτυρας, ὧν ὁ ἀριθμὸς δὲν δύναται νὰ
ᾖ πλεονέκτης τῶν τριῶν, καὶ εἰσάγει τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου
τῶ πλημμελειοδικῶν τὴν πρώτην δικάστημον μετὰ παρέλευσιν τῶν νομί-
μων προθεσμιῶν.—Τὸ δικαστήριον ἀποφατίζει ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ μετὰ συ-
μμετοχῆς, καθ' ἣν εἶναι παραδεκτὸν πᾶν μέσον ἀποδείξεως τῶν ἰσχυρισμῶν
τοῦ ἀνακαπτόντος. Ἡ ἀπόφασις εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον ὑπόκειται πλὴν τῆς
ἀνακοπῆς.

23. Ὁ ἐκτοπισθεὶς ἐπανερχόμενος ὅθεν ἀπέστεισθαι αὐτογνωμόνως τιμω-
ρεῖται μετὰ φυλάκισιν μέχρις ἑξ μηνῶν, καὶ, ἐν ὑποτροπῇ, μετὰ φυλάκισιν
πρὸς τριῶν μηνῶν μέχρις ἑνὸς ἔτους.

24. Ἀποθανόντος, φανευθέντος, συλληφθέντος, προσελθόντος, ἢ προσφυ-
γόντος τοῦ ληστοῦ εἰς ἄλλο Κράτος, ἐπανερχόμενος εἰς τὰ ἴδια, δύναται
ἐκείνης τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ, εἰ ἐκτοπισθέντες συγγενεῖς αὐ-
τοῦ.—Ἐν ἀλλεῖψει πραγματικῶν ἀποδείξεων περὶ τοῦ θανάτου ἢ τῆς προσ-
φυγῆς τοῦ ληστοῦ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ἡ ἐκτίμησις τῶν περὶ τούτων ἐνδεί-
ξεων ἀποκτείνεται εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν.

25. Εἰς τοὺς βλαποποιμένους καὶ τοὺς πρὸς αὐτοὺς ἐξομοιουμένους σκλη-
νύται ἐκ τῶν κτηνοτρόφων, ὡς καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς τῶν ἐπικακηρυγμένων
ληστών, πλὴν τῶν ἀνωτέρων, μέχρι τετάρτου βαθμοῦ συμπερίλαβανθέντων,
παρατρεφόμενοι περὶ λησταποδογῆς ὑπάρχουσιν ὑπόνοιαι, ἐπιβάλλεται ἀστυ-
νομικὴ ἐπιτήρησις ἐπὶ ἑξ μηνῶν μέχρις ἑνὸς ἔτους· ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλ-
εται καὶ εἰς τοὺς ἀπλοῦς ποιμένους καὶ ἀγροφύλακας κοινότητος τινοῦ, εἴν
ἐν τὴν περιφέρειαν αὐτῆς συμβῇ ληστεία καὶ ὑπάρχωσι βαρεῖαι κατ' αὐτῶν
ἀντικεινὰ συνέργειας.

26. Ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις ἐπιβάλλεται
καὶ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, τῇ καταγγελίᾳ συμ-
μετοχῆς συγκατεμένου ἐκ τοῦ νομάρχου ἢ ἐπαρχοῦ προεδρευόντος, τοῦ διοικη-
τοῦ τοῦ μεταδοτικοῦ, τοῦ διοικητοῦ τῆς μείρας ἢ ὑπομειραρχίας, καὶ τοῦ
στρατιῶτου δημάρχου, συντασσομένου ἐπὶ τούτῳ πρωτοκόλλου. Κατὰ τῆς ἀπο-
φάσεως οὐδὲν ἔνδικον μέσον ἐπιτρέπεται πλὴν τοῦ τῆς ἀνακοπῆς. — Ἀπο-
θανόντος, φανευθέντος, συλληφθέντος, προσελθόντος, ἢ προσφυγόντος εἰς ἄλλο
Κράτος ληστοῦ ἐπὶ ὑποθαλάσῃ τοῦ ὁποῦ ὑπῆρχον ὑπόνοιαι, αἰρεται κατὰ
τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 24 ἐριζόμενον τρόπον ἡ ἐπιβληθεῖσα ἀστυνομικὴ ἐπιτήρη-
σις, καὶ τοῖς μὴ παρελθόντος τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πλημμελειοδικείου

πῆς ἐργαλεία τὰ στρέφουσιν εἰς ὄπλα κατὰ τὸν εἰς τὸν ἀριθ. 2 ὠρισμένον τρόπον, διὰ νὰ φέρωσιν εἰς πέρας τὴν μελετηθεῖσαν κλοπὴν. — 4. ὅσοι διὰ βιαίων πράξεων ἐστέρησάν τινα τῶν μέ-

δρισθέντος χρόνου. Παρατείνεται δὲ καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἕνα καὶ τῶν αὐτῶν λόγων καὶ κατὰ τὸν ἀνωτέρω δριζόμενον τρόπον.

27. Πᾶσαι αἱ ἐντὶ τοῦ δήμου παραθερίζουσαι ἢ παραχειμάζουσαι ποιμνικαὶ ὁμάδες (τσελιγκάτα) εὐθύνονται, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ποιμνίων καὶ μέχρι τοῦ ποσού τῶν 3000 δραχμῶν, εἰς ἀποζημίωσιν παντός ὁπὸ ληστῶν ζημιωθέντος ὁπωσδήποτε. Ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸ τέλος τῆς θερινῆς ἢ χειμερινῆς ἐξαιμηνίας πρὶν ἀπέλθωσιν ἀπὸ τῶν θερινῶν εἰς τὰς χειμερινὰς νομάς καὶ τὰνάπαλιν, ἐκάστη ὁμάς προσφέρει ἀξιοχρεῶν ἐγγυητὴν ἐνωπίον τοῦ συμβολαιογράφου, ὁπόχρεων πρὸς ἀπότισιν τῆς ζημίας καὶ μὴ δυναμένου νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ εὐεργέτημα τῆς διζήσεως. Εἰς τὴν ἀρνηθεῖσαν ἢ μὴ δυνηθεῖσαν νὰ παράσχῃ ἐγγυητὴν ὁμάδα ἀπαγορεύεται ἡ μετάδοσις ἀπὸ τῶν θερινῶν εἰς τὰς χειμερινὰς νομάς καὶ τὰνάπαλιν. — Τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως καὶ τὸ ἀξιοχρεῶν αὐτῆς ἀπορροῶνται ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς. — Ὡς ἐγγυητὴς γίνεται δεκτός καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ποιμνικῆς ὁμάδος (τσελιγκας). — Ἀπαλλάττονται τῆς προκειμένης εὐθύνης αἱ λειπαὶ ὁμάδες, ὅταν ἀποδειχθῇ, ὅτι μέλη μίᾱς ἢ πλείονων ἐκ τῶν ἐν τῷ δήμῳ ὁμάδων συνήγαγαν ὁπωσδήποτε εἰς τὴν ἐπιζημιῶν ληστρικὴν πράξιν, καὶ ἂν μόνον ἐπιδεδόχησαν τοὺς διαπράξαντας αὐτὴν ληστας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εὐθύνεται εἰς πληρὴ ἀποζημίωσιν τοῦ παθόντος μόνη ἡ ὁμάς εἰς τὴν ὁποίαν τε μέλη ταῦτα ἀνήκουσιν.

28. Δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν σκληνιτῶν βλαχοποιμένων ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἀποκατασταθῶσιν ἐν τινὶ χωρίῳ καὶ κατοικίσωσιν αὐτόν. μόνιμως καὶ διαρκῶς τὴν οἰκογένειάν των.

29. Ἡ κυβερνήσις θελεῖ προνοήσει ὑπὲρ τῆς προσωρινῆς συντηρήσεως τῶν ἐκτοπιζομένων, ὡς καὶ τῶν εἰς ἐπιτήρησιν ἀστυνομικὴν ὑποβαλλομένων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἐκδίκασις τοῦ ἐγκλήματος τῆς ληστείας.

30. Τοῦ πλημμελήματος τῆς συνεργείας εἰς ληστείαν, ὡς καὶ τοῦ κακούργηματος τῆς συνεργείας ἢ συναπλοκτικότητος αὐτοῦ, διατάσσεται ὁ χωρισμὸς τῆς δίκης ἀπὸ τοῦ κυρίου ἐγκλήματος διὰ βουλεύματος. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει τὸ πλημμελήμα εἰσάγεται εἰς τὸ ἀρμόδιον πλημμελειοδικεῖον.

31. Ἐὰν ἀπὸ τῶν φυλακῶν ἢ τῶν εἰρκτῶν ἀποδράσῃ ληστής, καὶ δὲν ὑπάρχῃ θεινότερα τις τοῦ δικαίου παράβασις, τιμωρεῖται πᾶς θεομετριάς ἢ φυλάξ καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτικῶν ἀρχιφυλάξ μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν καὶ συγχρόνως ἀποβάλλονται τῆς ὑπηρεσίας. Ὁ δὲ ἀξιοματικὸς, εἰς ὃν ἀνήκει ἡ ἀμσος διοικήσεως ἢ ἐπιτήρησις, τίθεται εἰς ἀργίαν δι' ἀπολύσεως ἐκ τῆς θέσεως.

32. Ἡ καταγινώσκουσα κεφαλικὴν ποινὴν ἀπόφασις ἐκτιλεῖται ἐντὶ εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας αὐτῆς. ἂν δὲν ἀπονενθῇ ἢ. χαρῇ.

ων τῆς ἀμόνης, καὶ ἐν τούτῳ ἐξετέλεσαν ὑφαίρεσιν· ἐὰν ὁμως
παρεχῇ, ἢ ᾄται καὶ ἑλκεῖ τὰς περιστάσεις πιθανόν, εἰ δὲν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Εἰδικαὶ διατάξεις.

33. Ὁ ἐπικηρυχθεὶς ληστὴς διατελεῖ εἰς κατάστασιν νομίμου ἀπαγορεύ-
σαι, νόμιμος δὲ καθεμὴν πρὸς διεκκλήσιν τῆς παρουσίας του εἶναι ὁ οικεῖος
μαρτυρῶν. — Ἄπαντα ἡ παρουσία τοῦ ἐπικηρυχθέντος ληστοῦ εἶναι ὑπεχρυσ-
τος τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ζημιωθέντων καὶ τὰς τοῦ δημοσίου, ὅσον ἀπὸ
ἐξέδρα τῆς καταδικώσεως. — Ἐκκαθαρίζονται δὲ αὐταὶ προσωρινῶς ὑπὸ τοῦ
πρωτοδικῆ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν (ἀρ. 924 τῆς πολιτι-
κῆς δικονομίας), ἡ δὲ περὶ τούτου πράξις αὐτοῦ ἀποτελεῖ τίτλον πρὸς ἐγ-
καταρτὴν ὑποθήκης. — Αἱ ἐν ἰσχύϊ περὶ καταδικώσεως τῶν πρὸς τὸ δημόσιον
ἀφυσσερουντων διατάξεις ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῆς κατασχέσεως καὶ ἐκποιή-
σεως τῆς παρουσίας τοῦ ἐπικηρυχθέντος ληστοῦ πρὸς πληρωμὴν τῶν ἀνω-
τέρων ἀπαιτήσεων. Ἡ πρὸς εἰσπραξίαν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ζημιωθέντων καὶ
τοῦ δημοσίου καταδίωξις γίνεται μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως.

34. Λησταὶ οὐχὶ ἐπέκεινα τῶν τριῶν, συλλαβόντες καὶ προσαγαγόντες
ἀρχιληστὴν ἢ φονεύσαντες αὐτόν, ἐὰν προσέλθωσιν ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ
νόμου εἰς μίαν τῶν ἀρχῶν τοῦ Κράτους δημοσίαν ἢ δημοτικὴν, τιμωρόνται
ἀπὸ τῆς δι' ἐλκεῖ τας ἐγκληματικὰς πράξεις, ὧν κατέστησαν ἕνεχοι.
Ἐὰν οὐκ αὐτοὶ καὶ περὶ παντός ληστοῦ, ὅστις ἤθελε συλλαβεῖ καὶ προσα-
γεῖν ἢ φονεύσει ληστὴν ἐπικηρυγμένον καὶ προσέλθῃ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν
ἀπὸ τοῦ νόμου εἰς μίαν τῶν ἀρχῶν τοῦ Κράτους.

Ἡ προκειμένη διάταξις δὲν ἰσχύει ἐπέκεινα τῶν ἐξ ἡμῶν ἀπὸ τῆς δη-
μοκρατικῆς τοῦ παρόντος νόμου, οὐδ' ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς μετ' αὐτὴν ἐπι-
δοθημένους εἰς τὸν ληστρικὸν βίον ὡς καὶ εἰς τοὺς φονεῖς, οὔτινες μετὰ
τὸν νόμον κατέστησαν λησταί. — Διὰ Β. διατάγματα δύνανται νὰ ἐξαίρωνται
τῆς διατάξεως ταύτης ἀρχιλησταὶ καὶ λησταὶ ἐκ τῶν ἐπικηρυγμένων.

Ἀκροτελευτίον ἄρθρον.

35. Ἡ πρὸς καταδίωξιν τῆς ληστείας τεταγμένη στρατιωτικὴ δύναμις
τεταχθεὶς εἰς μονίμους στρατιωτικὸς σταθμούς. — Ὁ ἀριθμὸς, ἡ θέσις,
καὶ ἡ περιφέρεια τῶν σταθμῶν ὀρισθῆσεται διὰ Β. διατάγματος, αἱ δὲ ἐντὸς
τῆς περιφέρειας ἐκάστου αὐτῶν ἐνέδραι καὶ λοιπαὶ στρατιωτικαὶ κινήσεις
θέλουν ἐνεργεῖσθαι χωρὶς νὰ εἰσέρχονται οἱ περιπολοῦντες στρατιῶται ἐν τοῖς
χωρίσι. — Ἡ πρὸς ἀνέγερσιν τῶν οἰκοδομημάτων τῶν μονίμων σταθμῶν,
ἡ ἐπισκευὴ καὶ ἐπέκτασιν ὑπαρχόντων κτιρίων ἀπαιτουμένη δαπάνη κατα-
λέγεται ἐπὶ τοῦ κεφ. 3 ἄρθρ. 1 τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐπὶ
τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου τοῦ ἐτους 1871. — Ἡ κυβέρνησις δύνανται νὰ
προβιβάσῃ, στρατιωτικὸς κατ' ἐκλογὴν, ἀποδεδειγμένως ἀριστεύσαντας καὶ
φρονούντας ἢ συλλαβόντας ληστὴν ἐπικηρυγμένον, ὅσους χρεῖται θέσις
ἐν τῷ στρατῷ. — Αἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 22 ἐνδεχόμεναι περὶ ἐκτοπίσεως
διατάξεις ἐφαρμόζονται μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως· αἱ δὲ περὶ

ἐπραξαν τὰς αἰτίας χάριν ληστείας, ἀλλ' ἐξ ἄλλης αἰτίας κί-

συντάξεως τῶν χρητῶν καὶ ὁρατῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 18, 19, καὶ 20 ἀπὸ τῆς
1 Ἰανουαρίου τ. ε.— Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ὀρίζεται εἰς τεσσαρὰ ἔτη.

Ν. ΥΙΕ' 29 Μαΐου 1871. Περὶ τροποποιήσεως ἄρθρων τινῶν
τοῦ περὶ καταδικώσεως τῆς ληστείας νόμου.

1. Ἀγάμει ὄντος τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ ΤΟΔ' περὶ καταδικώσεως
τῆς ληστείας νόμου φονευθέντος, ἢ ἀποθανόντος, ἢ σύνταξις δίδεται εἰς τοὺς
γονεῖς, ἢ, ἐν ἐλλείψει τούτων, εἰς τὰς ἀγάμους ἀδελφάς καὶ τοὺς ἀνηλικίους
ἀδελφούς αὐτοῦ.

2. Ἡ ἐν ἄρθρῳ 34 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁριζομένη ποινὴ τῆς εἰρκτῆς μετα-
βάλλεται εἰς φυλάκισιν, συνεπάγουσαν τὴν διὰ βίου στέρησιν τῶν ἐν τοῖς
ἄρθροις 21 καὶ 23 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὁριζομένων δικαιωμάτων. Ἐφαρμύ-
ζεται δὲ ἡ διάταξις τοῦ εἰρημένου ἄρθρου καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἡ σύλληψις
καὶ προσαγωγή, ἡ δὲ φόνος ἀρχιληστοῦ ἢ ληστοῦ ἐνεργηθῇ, τῇ συμπαύσει
μετὰ πολιτῶν ἢ στρατιωτικῆς δυνάμεως ἢ διὰ καταδείξεως.— Ἡ διαρκεία
τῆς ἰσχύος τῆς προκείμενης διατάξεως παρατείνεται ἐπὶ δύο ἔτη.

3. Τὰ προηγούμενα ἄρθρα θεωροῦνται ἰσχύοντα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως
τοῦ ΤΟΔ' νόμου.

Ν. ΧΙΘ' τῆς 20 Ἰουνίου 1877. Περὶ καταδικώσεως τῆς ληστείας.

1. Ἐντός ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου ὁ περὶ κατα-
δικώσεως τῆς ληστείας προσωρινὸς νόμος ΤΟΔ' τῆς 27 Φεβρουαρίου 1871.
(οὗ τὸ καίμενον ἔπεται), δύναται, ἐπελευθύνῃ ἀνάγκῃ, νὰ τεθῇ προσωρινῶς
εἰς ἐνεργεσίαν διὰ Βασ. Διατάγματος.

2. Ὁ χρόνος τῆς προσωρινῆς ἰσχύος τοῦ εἰρημένου νόμου, ῥητῶς ἐν τῷ
Β. Διατ. ὁριζόμενος, δὲν θέλει ὑπερβαίνει τὸ ἔτος.

Ν. ΟΞΗ' τῆς 27 Νοεμβρίου 1880 περὶ καταδικώσεως τῆς ληστείας.

1. Ἐπιτρέπεται εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, ἵνα διὰ Β. Διατάγμα-
τος, προκαλουμένου παρὰ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, θέτῃ προσωρινῶς εἰς
ἐνεργεσίαν τοὺς περὶ καταδικώσεως τῆς ληστείας νόμους τῆς 27 Φεβρουαρίου
καὶ 29 Μαΐου 1871, ὧν τὸ καίμενον ἔπεται. (1)

2. Ὁ χρόνος τῆς προσωρινῆς ἰσχύος τῶν ρηθέντων νόμων θέλει ὀρίζεσθαι
διὰ τῶν πρὸς τοῦτο ἐκδιδόμενων Β. Διαταγμάτων καὶ δὲν θέλει ὑπερβαίνει
ἐκάστοτε τὴν διάρκειαν ἐνὸς ἔτους.

3. Ἡ ἰσχὺς τῶν περὶ ἐπικηρύξεως ληστῶν Β. Διαταγμάτων δύναται
νὰ νασταλῇ προσωρινῶς, εἰς δι' ἐκθέσεως, συντεταγμένης ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου
νομάρχου, τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν καὶ τοῦ διοικητοῦ τῆς μείρας
κριθῇ τὸ ἀνασταλτικὸν τοῦτο μέτρον δεδικαιολογημένον.

4. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1871 νόμου καὶ
τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 29 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁμοίᾳ ἰσχύουσι καὶ κατὰ
τὸν χρόνον τῆς διὰ τῶν Β. Διαταγμάτων προσδιορισθησαμένης διαρκείας τῆς
ἰσχύος τῶν λοιπῶν διατάξεων τῶν αὐτῶν νόμων.

(1) *13α τὸ καίμενον τῶν νόμων τούτων ἀριθμὸς (σὺν. 389 καὶ 590).

νοι, καὶ διὰ σκοπόν, τὸν ὁποῖον συνέλαδον μετέπειτα, εἰριζήσαν τὴν ἀμύχανον τοῦ βιασθέντος κατάστασιν ὡς βίαν πρὸς ὑφαίρεσιν, ἐφαρμόζονται τότε ὡς πρὸς τὴν ἐκ-
καὶ τὴν συνοδεύσαν ταύτην ὑφαίρεσιν οἱ περὶ τῆς συρ-
τολλῶν ἀξιοποιῶν πράξεων νόμοι (ἄρθρ.* 109 καὶ 110).
126. 175. 330. 367 ἔ. 375, 2. Ποιν. 511. (Παρὰ Γάλλ-
λῃσταια τιμωρεῖται ὡς κλοπὴ, λογιζομένης τῆς βίας
τιβαρυντικῆς αἰτίας πρὸς ἐπιτάσιν τοῦ ἀξιοποιῶν τῆς
ως. Ὡς βίαις δὲ τῶν περὶ λῃσταιας ἄρθρων τοῦ ἡμετέ-
μου τὰ ἄρθρ. 296 ἔ. Βαυαρ. Νμογδ. τοῦ 1831).

Ο νόμος δὲν ἀπαιτεῖ πρὸς ὑπαρξιν τοῦ ἀδικήματος τῆς λῃσταιας νά
ῶσιν ἅμα καὶ αἱ δύο περιστάσεις, ἧτοι ἡ τῆς προσβολῆς διὰ βίας
τῆς ἀπειλῆς τοῦ σώματος καὶ τῆς ζωῆς, ἀρκούμενος καὶ εἰς μίαν
ἐκ τῶν περιστάσεων τούτων. Α. Π. ποιν. 72 τοῦ 52. 36 τοῦ 83.
ὁδῶς εἶναι ἀνγκυαία κατὰ τὸ ἄρθρον 363 ἀριθ. 1 πρὸς σύστασιν τοῦ
στῆς ἀδικήματος ἢ πραγματικῇ ἀφαίρεσιν τῆς κινήτης περιουσίας,
ἢ τῆς τελείωσης τοῦ σκοποῦ, ἢ τῇ ἐτελέσῃ ἢ προσβολῇ ἢ ἐπίπτωσιν
προσώπου. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 53. — Τὸ ἄρθρον 363 ἀριθ. 2 καὶ 3
ῶνται νά ἐφαρμοσθῇ, ὡς αἱ δὲ συνέβη ἐπιθέσει· ἢ βία ἢ κινῶσις ἢ
κατὰ προσώπου ἢ ἀπειλῇ σώματος ἢ ζωῆς αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἂν ὁ
ῶν ἦν ἐρωδιασμένος καὶ δι' ὅπλων, ὧν ὅμως δὲν ἐποιήσατο χρῆσιν
τέλεισιν τῆς πράξεως ἢ τραυματισμὸν τοῦ παθόντος· ἐν τοιαύτῃ περι-
ῶ ἐφαρμοστέον τὰ ἄρθρα 371 καὶ 374 ἀριθ. 5 τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π.
ἔπ. 17 τοῦ 68. — Ὅταν τις ὑπῆρξε βία, ἐν τῶν οὐστατικῶν στοιχείων
λῃσταιας, δὲν ἀπαιτεῖται νά ἐκτίθενται ταπαρτίζοντα τὴν βίαν γεγο-
ῶνται τοῦ θροῦ τῆς βίας ἐκφράζοντος ταῦτα μεροληπτικῶς καὶ πασι-
ῶς. Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 51. Ὡσαύτως αἱ λέξεις διὰ βίας αὐτῶν
ῶνται καὶ περιληπτικῶς τὴν σχετικὴν ἔννοιαν. Α. Π. ποιν. 86
1. — Τῆς αὐτοχρῆσιν οὐσίας ἐκ τῶν οὐσιωδῶν ἔρων τῆς
ῶς τῆς λῃσταιας. ἔπεται, ὅτι ἡ ἀπόφασις τῶν συνέδρων, ἡ στήριχθεῖσα
σηγορίαν, ἐν ᾗ ἔλειπεν ὁ ἔρος οὗτος, εἶναι ἀναίρετα. Α. Π. ποιν.
ῶ 46. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 15 τοῦ 63 καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ
ῶ σκοπτικῶ καὶ ἐν τῷ διατακτικῷ τοῦ βουλευματος ὁ ἔρος αὐτο-
ῶνως, ἀναπληροῦται ὅμως διὰ τῶν λέξεων «ἐπέπεσον ἐνοπλοὶ καὶ
τῆς θύρας» συνδυαζομένων μετὰ τῶν ἄλλων «ἐπέπεσον ἐνοπλοὶ καὶ
ῶσαν τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν κτλ.», δὲν καθίσταται τοῦτο ἀναίρετον.
τοῦ νόμου μὴ ἀπαιτοῦντος νά ὑπάρχῃ ἡ αὐτὴ λέξις, ἀλλὰ καὶ ἄλλη
ῶ ἔννοιαν ἔχει ἡ λέξις αὐτοχρῆσιν οὐσίας. — Ἀν ἀντὶ τῆς λέ-
ῶς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 363 γίνηται χρῆσις ἐν τῷ τεθέντι τοῖς
ῶ λῃστικῇ καὶ ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ τῆς λέξεως παρὰ νόμῳ, (ἢ
ῶ περὶ κλοπῆς ἄρθρον 371), κατ' οὐδὲν μεταβάλλεται ἡ ἔννοια τῆς
ῶς, ὁδοὶ αἱ δύο λέξεις ἐν τῇ νομικῇ αὐτῶν σημασίᾳ εἰσὶ ταῦταί.
ῶν. 47 τοῦ 70. — Τῆς βίας ἀνασκηθεύσεως, εἴτε ὑπερδύς ὁ βιασθεὶς
ῶναι τὸ πρῆγμα, εἴτε ἀπέτυχεν ὁ σκοπὸς αὐτῆς, θεωρεῖται τετελεσμέ-

νον τὸ ἀδίκημα τῆς ληστείας. Α. Π. ποιν. 94 τοῦ 52, 105 τοῦ 53, 85 τοῦ 56, 45 τοῦ 68.—Καὶ ἂν οὐκ ἔστι δυνατόν νὰ διαπραχθῇ ληστεία ὑπὸ δύο ἢ πλείονων. Α. Π. ποιν. 29 τοῦ 45, 72 τοῦ 52.—Ὅσακις ἐκ τῆς ἐπιμηγορίας φαίνεται ὅτι οἱ συστασιῶται ἦσαν ἐφωδιασμένοι ὅλοις πρὸς τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἐχρήσαντο αὐτοῖς πρὸς ἐκφόδισιν ἢ κάκωσιν ἀνθρώπων ἐπ' αὐτῇ τῇ πράξει ἥτοι πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς, τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων δικάζεται καὶ ἐφαίνει νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ποινὴν τῆς ληστείας, διότι διὰ τῶν γεγονότων τούτων βεβαιούται ὅτι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ὡς στοιχεῖον τῆς ληστείας. Α. Π. ποιν. 11 τοῦ 64.—Ὁ νόμος δὲν ἐξαιτεῖται ἐπὶ τὴν ληστὴν τὴν ἐπιεικῆ διατάξιν τοῦ ἀρθροῦ 378, καθ' ἣν σώζεται ὁ κλέπτης ἀπὸ τῆς ποινικῆς καταδικώσεως, εἰν ἀποδότης τὰ κλαπέντα πρὸ πάσης αὐτοῦ δικαστικῆς ἐξετάσεως. Α. Π. ποιν. 88 τοῦ 64.—Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ΤΟΙ' νόμου τῆς 13 Μαρτίου 1871 προκύπτει, ὅτι ἐκτακτικῶς μὲν ὑπ' αὐτοῦ ὁ τρόπος τῆς τῶν ληστῶν ἐπικηρύξεως, δι' ἄλλων ὅμως διατάξεων αὐτοῦ ἐκτάκτως ἐξ ἑτέρου ποιεῖται βαρύτερα δι' ὀριζομένης ληστερικῆς πράξεως, ἀσχετῶς πάντῃ πρὸς τὰς περὶ ἐπικηρύξεως διατάξεις. ἔθεν ἐν τῇ 2ᾳ § τοῦ ἀρθροῦ γενικῶς ὀριζομένου, ὅτι πᾶς ληστὴς ἐνόπλιος ἀνθιστάμενος τιμωρεῖται θανάτῳ, ἔπεται, ὅτι οὐδαμῶς εἶναι ὀρθὴ ἡ ἔκτα, ὅτι ὡς ἀναγκαῖον προαπαιτούμενον πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι καὶ τὸ νὰ ᾖ ἐπικηρυγμένος ὁ ληστὴς. Α. Π. ποιν. 165 τοῦ 74.—Πειρατῶν χαρακτηριζομένων ὑπὸ τοῦ νόμου τῶν κατὰ βάλασαν ἐπιπλοίων τῶν κατὰ πληρώματος πλοίου ἐπὶ σκοπῇ σφετερισμοῦ ξένης περιουσίας, ἔπεται, ὅτι οἱ κατὰ τῶν πλοιοάρχων ἐπιποσόντες ἐν τῇ παραλίᾳ, συλλεβόντες αὐτοὺς καὶ ἐξαναγκάσαντες νὰ μεταδώσι μετ' αὐτῶν εἰς τὰ ἐκτὸς ἡκυρεδωμένα πλοία, ἵνα παραδώσιν τὴν ἐν αὐτοῖς περιουσίαν αὐτῶν ἐπὶ ληστειᾷ καὶ οὕτως πειραταί, τιμωρεῖται ἐπομένως κατὰ τὰ ἀρθρα 363 καὶ ἐπ. τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. ἀπόφασις. Ὅθεν καὶ ἡ τελεσθεῖσα ἐπὶ πλοίου ληστεία, ὅσακις τοῦτο καίται ἐντὸς τοῦ λιμένος καὶ ἐπομένως ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀρχῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτῶν ἐπιτήρησιν, δὲν ἀποτελεῖ πειρατεῖαν. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 71.—Ἡ προνοημένη ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 11 τοῦ περὶ ναυαγίων καὶ ναυαγιαρεσιῶν νόμου διαπραγῇ ναυαγίων τελεσθεῖσα λαθραίως ἀποτελεῖ τὸ ἀδίκημα τῆς κλοπῆς. βλαπτικῶς δὲ δι' ἐπιθέσεως κατὰ προσώπων ἐνόπλιος ἀποτελεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 363 καὶ 366 τοῦ ποιν. νόμου τιμωρουμένην ληστεῖαν, οὐδέποτε δὲ πειρατεῖαν· οὐδεὶς γὰρ σημασίαν ἔχει τὸ ὅτι, κειμένων τῶν ναυαγίων ὀλίγα μέτρα ὕδατος τῶν ἐν τῇ θρᾷ, ἡ διαπραγῇ ἐτελέσθη διὰ τῆς ἀλλεπτικῆς λήψεως τῶν κατηγορευμένων. Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 70.—Τὸ ὑπὸ τὴν ἀριθ. 2 ἐδ. τοῦ 363 ἀρθροῦ ἀπαιτεῖ ἀναγκαιῶς πρὸς ἐπιβολὴν τῆς ἐν τῷ αὐτῷ ἀρθρῷ ὀριζομένης ποινῆς τὴν συνυπαρξίν δύο περιπτώσεων, δηλονότι τὴν τῆς χρεστίν τῶν ὅπλων « εἰς ἐκφόδισιν ἢ κάκωσιν ἀνθρώπων » καὶ τὴν διαπραγῇ ταύτῃ « χάριν ἐκτέλεσεως τῆς κλοπῆς ἢ πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ὑπαρξουσῶν πραγμάτων »· ὅθεν ἐν ἡ μία μόνον περίπτωσις ὑπάρχει, δὲν ἐπιβάλλεται ἡ δὲ 363 ἀρθροῦ ὀριζομένη ποινὴ. Α. Π. ποιν. ἀπ. 145 τοῦ 65.

364. Μὲ θάνατον τιμωροῦνται — 1. λησταί, οἵτινες ἐκτακτικῶς νινά σωματικῶς διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσωσι νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν του.—2. λησταί, οἵτι

, ἐπλήρωσαν καιρίως, ἢ ἄλλως ἔβαλον εἰς κίν-
 ῃ ἡκρωτηριασάν τινα, ἢ διὰ τῆς ὁποίας μετεχει-
 ραυτὸν βίας ἐπέφερον εἰς αὐτὸν φρενοβλάβειαν ἢ
 ὄσον, βεβαίως ἢ πιθανῶς ἀνιάτους· — 3. λησταί,
 ἡμοσιους ἑδούς ἢ τόπους ἐπραΐαν τὴν ληστείαν
 οὐκ ἐπιδόντες πρὸς τοῦτο ὄπλα, ἢ καταστήσαντες ἑαυ-
 τοὺς κατὰ τὸν εἰς τὸ ἄρθρον 366 ἀριθ. 3 ὠρισμέ-
 ναι συγγρόνως ἐνωπλισμένοι μὲν, ἀν καὶ δὲν ἑκα-
 ῶν ἐπλων· — 4. πειραταὶ παντὸς εἴδους. (1) Π. Ν.
 30. 365 ε. ΣΠΝ. 238.

τὸν ἀριθ. 4 παράγραφος κατηργήθη διὰ τοῦ ἁρθρου 10 τοῦ περὶ
 πειρατείας νομοῦ, ὅστις εἶλε ὡς ἑξῆς:

9 Μαρτίου 1848. Περὶ ναυταπάτης καὶ πειρατείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ ναυταπάτης.

ἔσται καὶ δικάζεται ἕνεκα ναυταπάτης· — 1. πᾶς πλοίαρχος
 πλοίου, ὅστις ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους ἀμέσως ἢ ἐμμέσως
 λείπει, προσαράσσει (καθίζει), ῥίπτει εἰς τὴν θάλασσαν τὸ ὑπὸ
 τοῦ πλοίου ἀνήκον εἰς ἄλλον ὄλον ἢ ἐν μέρει, ἢ ἐνεργεῖ
 πυράν, ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλην καταστροφὴν αὐτοῦ· — 2. πᾶς
 κυβερνήτης πλοίου, ὅστις σφετερισθῇ ἢ ἀπαλλοτριώσῃ τὸ ὑπὸ
 τοῦ πλοίου, ἀνήκον εἰς ἄλλον ὄλον ἢ ἐν μέρει, καὶ, διὰ τῆς
 σφετερισμῶν ἢ τῆς ἀπαλλοτριώσεων, παραστήσῃ πλαστὴν ἀπω-
 γὸν τοῦ πλοίου· — 3. πᾶς πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης πλοίου,
 πρὸς ἀθεμίτου κέρδους, καὶ ἄνευ τῆς ἐν τῇ προηγουμένῳ παρα-
 κινουμένης ἀπάτης, σφετερίζεται ἢ παρα τὰς διατάξεις τοῦ 237
 ἁρτικῷ νόμου ἀπαλλοτριώνει τὸ ὑπὸ τὴν κυβερνήσιν τοῦ πλοίου,
 ὄλον ὄλον ἢ ἐν μέρει· — 4. πᾶς πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης πλοίου,
 ἢ πράξῃ ἢ καλύψῃ ἀπάτην πρὸς βλάβην τῶν ἐμπολιστῶν τοῦ
 πλοίου τῶν φορτωτῶν, ἀσφαλιστῶν, ἢ παντὸς ἄλλου
 ὄσον, περιστὰς ἐν γνώσει πλαστὴν καταστροφὴν ἢ πλαστὸν
 πλοίου ἢ τοῦ φορτίου, ἢ ἐνεργεῖ τῶντι τὴν καταστροφὴν ἢ
 καὶ ἐντεῦθεν προξενεῖ βλάβην εἰς αὐτοὺς, ἢ περιποιεῖται εἰς
 ἄλλον ἀθεμίτον ὠφέλειαν· — 5. πᾶς πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης
 ἐπὶ σκοπῷ νὰ πράξῃ ἢ καλύψῃ ἀπάτην πρὸς βλάβην τῶν
 φορτωτῶν, ἀσφαλιστῶν, ἢ παντὸς ἄλλου ἔχοντος συμφέρον,
 ἀλάσσαν ἢ καταστρέψῃ ἄνευ ἀνάγκης τὸ φορτίον, τὰς τροφάς,
 πλοίου, ἢ μέρος αὐτῶν, ἢ γίνῃ παραιτίης τῆς ζημιώσεως τοῦ
 φορτίου· — 6. πᾶς πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης πλοίου, ὅστις ὁπε-
 ρύσῃ τὸ ἐπὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον κυβερνᾷ, φορτίον ἢ μέρος

Ν. Ὅπως τύχη ἐφαρμογῆς ἡ διάταξις τοῦ ἑδαφίου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ περὶ ναυταπάτης καὶ πειρατείας νόμου, ἀπαιτεῖται νὰ συντρέξῃ καὶ τὸ

2. Ὁ ἔνοχος ναυταπάτης τιμωρεῖται:—1. μὲ θάνατον, εἴν ἐκ τῆς ναυαγίας ἢ ἄλλης καταστροφῆς ἢ βλάβης τοῦ πλοίου, προξενηθείσης ἐπίτηδες, ἐστέρηθη ἀνθρώπος τῆς ζωῆς, ἢ ἐβλαβῆθῃ καιρίως, καθ' ὅσον ὁ ἔνοχος τῆς πράξεως ἠδύνατο νὰ προῖδῃ τοῦτο.—2. μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, εἴν κατὰ τὴν περίπτωσιν τῶν ἑδαφίων 1, 2, 4, καὶ 5 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἢ ζημίᾳ ἢ ἡ ὥφελεια ὑπερβαίνῃ τὰς χιλίας δραχμάς, ἄλλως δὲ μὲ εἰρκτὴν.—3. μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, εἴν ἐν τῇ περιπτώσει τῶν ἑδαφ. 3 καὶ 6 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἡ ἀξία τοῦ σπτερισθέντος ἢ ἀπαλλοτριωθέντος πλοίου ἢ τοῦ μέρους αὐτοῦ, ἢ τῶν ὑπεξαίρεθέντων ἢ νενοθευμένων ἐμπερευμάτων ὑπερβαίνῃ τὰς χιλίας δραχμάς· εἴν ἡ ἀξία αὐτῇ δὲν ὑπερβαίνῃ τὰς χιλίας δραχ., ἀλλ' ᾗναι ἀνωτέρα τῶν τετρακοσίων, μὲ εἰρκτὴν καὶ μὲ φυλάκισιν ἐνὸς τοῦλάχιστον, εἴν ἡ ἀξία, μὴ ὑπερβαίνουσα τὰς 400 δραχ., ᾗναι ἀνωτέρα τῶν 20.

3. Τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ Δ'. κεφ. Δ'. τοῦ ποινικοῦ νόμου ὡρισμένα ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τοὺς συναιτίους καὶ συνεργοὺς τῆς ναυταπάτης, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς ἐν τῇ πλοίῳ συναυτουργοὺς ναυτὰς ἢ ἐπιβάτας ποινὴν κατ' ἓνα βαθμὸν μικροτέραν, καί, ἂν οὗτοι ἢ οἱ συνεργοὶ καὶ συναίτιοι αὐθόρμητοι ἀνήγγειλαν εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν γενομένην ναυταπάτην, πρὶν ἐπὶ λάβῃ γινῶσιν αὐτῆς, κατὰ δύο βαθμοὺς μικροτέραν.

4. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 386 τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 1 § 3 καὶ 6.

5. Τὸ ἄρθρον 51 τοῦ ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1836 διατάγματος περὶ ἐμπορικῆς ναυτιλίας καταργεῖται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ πειρατείας.

6. Μὲ θάνατον τιμωροῦνται πειρατᾶς οἵτινες ἐθανάτωσαν, ἐπλήρωσαν καιρίως, ἐβλάψαν, ἐβάλον εἰς κίνδυνον ζωῆς, ἢ, διὰ τῆς ὁποίας μεταχειρίσθησαν κατὰ τινος βίας, ἐπέτερον εἰς αὐτὸν ἀρενοβλάβειαν ἢ σωματικὴν νόσον, βεβαίως ἢ πιθανῶς ἀνιάτους.

7. Μὲ δεσμὰ διὰ βίου τιμωροῦνται:—1. οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὁδογοὶ συμορίας τινὸς πειρατῶν, εἴν δὲν πρόκειται νὰ καταδικασθῶσιν εἰς θάνατον κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον.—2. οἱ πειραταί, οἵτινες ἐξετέλεσαν τρεῖς τοῦλάχιστον πειρατικὰς πράξεις, ἢ ἐβλάψαν τινα ὀλιγώτερον ἀπ' ὅ,τι διαλαμβάνει τὸ προηγούμενον ἄρθρον.

8. Οἱ πειρατὰς καταδικάζονται εἰς δεσμὰ πρόσκαιρα κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, μὴ διαλαμβανομένην εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα, ἢ εἰς εἰρκτὴν, εἴν δὲν ἐξετέλεσεν εἰσὶν πειρατικὴν πράξιν.

9. Τὰ ἐν τῷ βιβλ. Δ'. κεφ. Δ'. τοῦ ποινικοῦ νόμου ὡρισμένα ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τοὺς συναιτίους καὶ συνεργοὺς τῆς πειρατείας. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς ἀπλοὺς συναιτίους καὶ συνεργοὺς καθ' ὅσον εἶναι ἀποδεδιγμένον, ὅτι δὲν ἐπράξαν οὗτοι τὰς ἐν τῷ ἐδαφ. 6 ἢ 7

πραγματικὸν περιστατικὸν ἂν τὸ βυθισθὲν πλοῖον ἀνῆκεν ἐν ὧν ἢ ἐν μέρει εἰς ἄλλον. Δ. Π. ποιν. 125 τοῦ 96. — Ἀπαιρετὴ τοῦ στοιχείου τῆς ναυτα-

7 § 2 τοῦ παρόντος νόμου διαλαμβάνομένης κακώσεως, ποινὴν καθ' ἓνα βεβηλὸν μικροτέραν.

10. Τὸ ἄρθρον 364 § 4 τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀκυροῦται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἐκδικάσεως τῶν κακουργημάτων
τῆς ναυταπάτης καὶ πειρατείας.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ ἀρμοδιότητος.

11. Τὰ δικαστήρια τῶν ἐφετῶν δικάζουν τοὺς αὐτουργούς, συναιτίους, καὶ συνεργούς τῶν κακουργημάτων τῆς πειρατείας καὶ ναυταπάτης, καὶ τῶν μετὰ τὰς τὰς πράξεις συναφῶν ἄλλων κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων.

12. Ἀρμοδίαι ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ δικασταὶ διὰ τὰ ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ διαλαμβάνόμενα κακουργήματα καὶ πλημμελήματα εἶναι οἱ ἐν τοῖς ἔργοις 29 καὶ 30 τῆς ποιν. δικονομίας ἀναφερόμενοι. Προσέτι δὲ ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ κατὰ θάλασσαν συλλαμβανόμενους ὑπαίτιους τῶν τοιούτων πράξεων, ἁρμοδίαι πρὸς μὲν τὸ ἀνακρίνειν εἶναι καὶ οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, εἰς οὓς κατὰ πρῶτον παρεδόθησαν, καὶ πρὸς αὐτοὺς δικαστικὸν συμβούλιον, πρὸς δὲ τὸ ἐκδικάζειν, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποῦ ἐδρεύουσιν οἱ ἐπιληφθέντες τῆς ἀνακρίσεως ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς ἀνακρίσεως.

13. Ἡ ἀνάκρισις μέχρι τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον διαδικασίας γίνεται κατὰ τὰς ἐν τῇ ποινικῇ δικονομίᾳ ὁρισμένα, καθόσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

14. Οἱ περὶ κακουργημάτων ὅρισμοι τοῦ ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1841 νόμου ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ κακουργήματα τῆς πειρατείας καὶ ναυταπάτης, τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πραχθέντα.

15. Ὁ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεὺς προσδιορίζει τὴν δικάσιμον, καὶ ἀναγγέλλει αὐτὴν ἐγγράφως εἰς τὸν πρόεδρον τῶν ἐφετῶν ὅκτὼ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δημοσίας συνεδριάσεως.

16. Τὰ ἄρθρα 413 καὶ 414 τῆς ποινικῆς δικονομίας ἐφαρμόζονται ὡς πρὸς τὴν γνωστοποίησιν τῶν μαρτύρων εἰς τοὺς κατηγορουμένους καὶ εἰς τὸν πρόεδρον.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίας.

17. Εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ

πίτης ἀναγκασμένου ἐν τῷ νόμῳ νὰ διατελῇ ὁ τὴν ναυταπάτην διαπράξας πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης, ἐπεταί ὅτι, ὁπᾶκις τὸ στοιχεῖον

ἄρθρου 262 ἔδαφ. 2 τῆς ποιν. δικονομίας ὠρισμένα. Ἀλλ' οἱ ἐφίται εἰ συν-δικάσαντες περὶ τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον παραπομπῆς τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἐξαίρουνται ὡς ἐκ τούτου μόνον.

18. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία γίνεται κατὰ τὰ ἐξῆς ἄρθρα τῆς ποινικῆς δικονομίας 364 μέχρι τοῦ 370 συμπεριλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ, 374, 421, 423, 424, 478 μέχρι τοῦ 502 συμπεριλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ, 433 καὶ 436. (Ὅθεν ἰδιαιτέρα πρέπει νὰ ἐκδοθῇ περὶ ἐνορχῆς ἀπόφασις καὶ νὰ φέρῃ αὕτη τὰς ὑπογραφὰς τῶν δικαστῶν. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 50).

19. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντες μάρτυρες δὲν κλητεύονται, ἀλλ' ἢ κατὰ τὴν ἀνάγκησιν ληφθεῖσα ἐνόρκως μαρτυρία τῶν ἀναγινώσκεται.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ φυγῶδικων καὶ ἀπόντων.

20. Ἄν ὁ κατηγορούμενος ᾖναι φυγώδικος, πρίττονται περὶ αὐτοῦ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 463 μέχρι 474. συμπεριλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ, τῆς ποινικῆς δικονομίας ὠρισμένα, μὲ τὴν ἐξῆς διαφορὰν, ὅτι, ἂν κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 470 τῆς ποιν. δικονομίας ὁ ἐρήμην καταδικασθεὶς συλληθῇ ἢ ἐμφανισθῇ, δικάζεται πάλιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν κατὰ τὰ ἐν τῷ παρόντι νόμῳ διατεταγμένα.

21. Ἐάν μεταξὺ πολλῶν συγκατηγορουμένων τινὲς μὲν ᾖναι παρόντες, τινὲς δὲ φυγώδικοι, αὗτοι συνδικάζονται μετὰ τῶν παρόντων, ἂν παρῇληθῇ ἢ ἐν τῷ κλητηρίῳ ἐπικρίματι, προσηκόντως γνωστοποιηθέντι, διαλαμβανομένη προθεσμίᾳ.

ΤΜΗΜΑ Ε'.

Περὶ ἀναίρεσως καὶ ἐκτέλεσως τῶν ἀποφάσεων.

22. Εἰς τὴν ἀναίρεσιν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 457 καὶ 458 ἔδαφ. 1, 2, 3, 6, 7, 8, 14, 15, 16, 17, 18, 19, καὶ τελευταίῳ τῆς ποιν. δικονομίας ὠρισμένα. Προσέτι δὲ λόγος ἀναίρεσως ὑπάρχει καὶ ἐν-κεν ἀναρμοδιότητος τῶν Ἐφετῶν.

23. Ἄν γίνῃ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, καὶ πρόκηται νὰ γίνῃ παραπομπή, ἢ ὑπόθεσις παραπέμπεται εἰς ἄλλο δικαστήριον ἐφετῶν πρὸς νέαν συζήτησιν καὶ ἐκδίκασιν, κατὰ τὰ ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ὠρισμένα.

24. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν γίνεται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 459 τῆς ποιν. δικονομίας ὠρισμένα.

ΤΜΗΜΑ Σ'.

Προσωρινοὶ ὅρισμοί.

25. Οἱ κατὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ παρόντος νόμου ἐπὶ πειρατεῖα καὶ ναυταπάτη κατηγορούμενα, ἢ οἱ ἐρήμην καταδικασθέντες φυγώδικοι, συλλαμβάνονται ἢ ἐμφανιζόμενοι, δικάζονται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ παρόντος κη-φαλαίου.

ὅτι τοῦ νόμου ἄλλοι, δὲν ὑπάρχει ναυταπάτη. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 96.
 ἡ ἀνθρωποκτονία γενομένη ἀπρομελετήτως ὡς μέσον πρὸς διαπραξίν τῆς
 κλοπῆς ἐπιφέρει τὴν εἰς θάνατον καταδίκην κατὰ τὸ ἄρθρον 364 ἀριθ. 2.
 τῷ καὶ εἰς τὸν δὲν ἦτο ἀναγκαῖον μέσον. Α. Π. ποιν. 53 τοῦ 52. — Δὲν
 ἵσταται ἐν τῷ νόμῳ ὁ τρόπος ἢ τὸ μέσον, δι' οὗ ὁ ληστής ἐθῆκεν εἰς κίν-
 δυνον τὴν ζωὴν τοῦ παθόντος, ἀλλὰ καταλείπει εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐνόρκων
 ἀποφύνασθαι ἂν ἡ ληστεία ἐτελέσθῃ, ὑπὸ τὴν ἐπιβαρυντικὴν ταύτην πε-
 πτωσιν, ἔστω καὶ ἀνευ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν γεγονότων, δι' ὧν ἐτέθη
 ὁ κίνδυνος ἐπὶ τῇ ζωῇ. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 63, 22 τοῦ 64, 120 τοῦ 65. —
 ἡ ἀκρωτηριασμὸς νοητὸς ἐνταῦθα εἰς πλατεῖαν ἔννοιαν· δηλονότι καὶ ὡς
 δακτύλου ἀποκοπὴ ἐπιφέρει τὴν θανάτωσιν τῶν ἀκρωτηριασάντων ληστών.
 Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 56. — Τὸ περιστατικὸν ἔστι ἐν δημοσίᾳ ἐδῶ ὁ ληστής
 ῥήσατο ὅπλοις ἀρκεῖ εἰς ἐξαγωγήν τοῦ ἄρθρου 364 § 3. Ὅθεν οὐδαμῶς
 ἀναγκαῖον νὰ δρίζηται ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ ὁ τρόπος τῆς χρήσεως τῶν ὅπλων.
 Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 54, 84 τοῦ 58, 8 τοῦ 65. — Τὸ ἀρθ. 364 § 4, καὶ ὁ
 ἐκτελούμενος πρότερον ὁ πειραταί, δικάζομενος ὑπὸ τῶν κακουργιοδικῶν,
 ὡς πειρατὴς τοῦς δόσις ἡμελὸν ἐκτελεῖται ἐν τῇ θαλάσσῃ πρᾶξιν ἔχου-
 σαν τὰ στοιχεῖα τοῦ ἄρθρου 363 τοῦ ποιν. νόμου· ὁ δὲ ἀπὸ 30 Μαρτίου
 1888 περὶ ναυταπάτης καὶ πειρατείας νόμος, ὁ ἀκυρώσας αὐτὸ ὡς πρὸς τὴν
 κρίσιν, οὐδένα παρέχει ὁρισμὸν τῆς πειρατείας, εἰς οὗ συνάγεται ὅτι ἡ εἰ-
 ρηνικὴ γενικὴ ἀρχὴ οὗτ' ἐτροπολογηθῇ οὔτε περιορισθῇ πρὸς. Α. Π. ποιν.
 3 τοῦ 46. Ὅθεν πειραταί εἶναι καὶ οἱ ἐπιπίπτοντες κατὰ προσώπων,
 περὶ ἐπιβιβαζόμενα εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν ἵνα μετακομιθῶσιν εἰς ἕτερον τό-
 πον ἐμπιστεύουσιν αὐτοῖς ζωὴν καὶ περιουσίαν καὶ ὅμως καταχρωμέναι τῇ
 κρίσει ταύτῃ, ἐπιπίπτουσι κατ' αὐτῶν καὶ ἀκυροῦσιν αὐτοὺς διὰ τῆς βίας
 ἐν περιουσίαν αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 53 τοῦ 46. Ἀλλὰ πρᾶξις ληστρικὴ
 ἐκτελεσθεῖσα ἐπὶ πλοίου ἡγκυροβληκῶς ἐν τῷ λιμένι χαρακτηριζέται ὡς
 ληστεία καὶ οὐχὶ ὡς πειρατεία, διότι οἱ κλέποι, λιμένες καὶ ἔρμοι δὲν δύ-
 νανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς θάλασσα. Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 66, 92 τοῦ 71.
 Ἀλλ' ἂν πρᾶξις τις προσήκον νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς πειρατεία ἢ ὡς ληστεία,
 ἀναγκάζει τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 21 τοῦ 69. —
 Ἐφαρμοζόμενου τοῦ ἄρθρου 421 καὶ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς πειρατείας, ἔπα-
 σκεται ὅτι, εἰς τὴν πρᾶξιν, ἢ ὡς πειρατεία δικάζομενη, εἴτλη τὸν χαρακτῆρα
 τῆς ληστείας, τὸ ἔργον δὲ εἶναι νὰ κηρύξῃ ταυτὸ ἀναρμοδίον καὶ νὰ παρα-
 τρέψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖν, ἀναρρομένης ἄλλως τῆς ἀπο-
 κρίσεως αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 71, 60 τοῦ 73. — Προσβάτεον ὅτι δὲν εἶναι
 ἀναγκαῖον νὰ δρίζηται ἐν τῇ περὶ ληστείας ἐτυμηγορίᾳ τὸ εἶδος τῶν βλαπένων
 ἢ ὁ τρόπος τῆς χρήσεως τῶν ὅπλων, ἢ ὁ τρόπος, καὶ ὅν ἐτέθη εἰς κίνδυνον ἡ
 ζωὴ ἀρκεῖ ὅτι βεβαιώται ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἰθαγενισεν ἢ ἔθετο εἰς κίν-
 δυνον τὴν ζωὴν τοῦ παθόντος. Α. Π. ποιν. 61 τοῦ 56, 84 τοῦ 58, 14 τοῦ
 60, 37 τοῦ 63. Ἀλλ' αἱ βράσαναι δέον νὰ ὡς: σ ω μ α τ ι κ α ῖ, ἀποκλειο-
 μένων τῶν ψυχικῶν βλαπένων. Ὅθεν ἡ παράλειψις ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῆς
 βεβαιώσεως ὅτι αἱ βράσαναι ἦσαν σωματικαὶ ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα αὐτῆς.
 Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 48.

365. Εἰς ἑστέρᾳ διὰ βίου καταδικάζονται: — 1. οἱ ἀρχῆγοι
 καὶ ἑθελγῆς τινος συμμαχίας ληστών, εἰς τὴν πρὸς κλητὰ νὰ κα-

γινεν ὑπὸ δύο ἢ πλείονων. — 6. εἴαν ὁ ληστής, ὑπο-
τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς ἕνεκα ληστείας, ἔγινε καὶ
ὁ ληστείας, τιμωρητέος μὲ εἰρκτῆν. — 7. εἴαν ὁ λη-
ξὶς τοῦλάχιστον τρεῖς ληστρικάς πράξεις ἐκάστη τῶν
εἰς τιμωρεῖσθαι μὲ εἰρκτῆν. Π. Ν. 142, 126, 193.
330, 365 εἰ, 556.

αὐτὴν

αἱς κατονομαζέμεναι περιπτώσεων ἐν τῷ ἀριθ. 3 ὁ νόμος ἔχει
ἐπαλμῶν τὸ ἀπατηλὸν μέσον, δι' οὗ ὁ ληστής πειράται νὰ ἐπι-
στολεῖ σκοποῦ ἢ διαφυγῇ τὴν τιμωρίαν. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ κατ'
εἰς τοῦ μελανωθέντος· ἀλλ' ἐν ἡ μελανώσις ἦναι φυσικὴ, δὲν
τὸ ἀρθ. 366 ἀλλὰ τὸ 367. Α. Π. ποιν. 117 τοῦ 64. — Ἐκ
66 ἀριθ. 6 προκύπτει ὅτι οὐχὶ ἡ καταδίκη ἀλλ' ἡ εκπλήρωσις
καταδείκνυσιν τὸ ἀνεπαρκὲς αὐτῆς καὶ κατ' ἀκολουσίαν τὴν ἀνάγκη
ἀνωτέρως ποινῆς εἰς τὸν καθ' ὑποτροπὴν ἔνεχον. Α. Π.
τοῦ 66.

ληστεία, πρᾶχθεῖσα ἄνευ τινὸς τῶν εἰς τὰ προηγούμε-
να ἀναφερομένων περιστάσεων, τιμωρεῖται μὲ εἰρκτῆν.
33 — 306, 368.

τῆς παραβολῆς τοῦ ἀρθ. 367 πρὸς τὸ 366 ἀρ. 5 συνάγεται προ-
τὸ ἀρθ. 367 ἀνάγεται μόνον εἰς τὴν ὑπ' ἐνὸς ληστοῦ ἄνευ ἄλλης
συνοδικῆς αἰτίης διαπραχθεῖσαν ληστείαν. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 56
64. Ἀλλ' εἴαν δύο ὄντων τῶν ἐνεργησάντων τὴν ληστρικὴν
ἐν ἐξτελέσει, ὁ δ' ἀπλῶς παρέστη καὶ οὐκ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ
αὐτοῦ, ὁ τελευταῖος τιμωρηθῆσεται κατὰ τὸ ἀρθ. 367. Α. Π. ποιν.

Β'. Ἐκθίσεις.

Ὅστις μεταχειρίζεται βιαιοπραγίας ἢ ἀπειλάς, καὶ δι'
ἀναγκάσει τινὰ νὰ πράξῃ ἢ νὰ παραλίπη τι ἐπὶ σκοπῷ
ἐπιπονήρῃ εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον παράνομον ὄφελος,
καὶ ἕνεκα ἐκθίσεως κατὰ τὴν ἀνέλευθον διαστολῆν. —
μὲ ληστήν, κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν εἰς τὰ ἀρθρα 364
ἀναφερομένων περιπτώσεων, εἴαν ἐπὶ τῆς ἐκθίσεως ἐπέ-
ρας εἰς τινὰ, ἢ ἠπειλήσῃ τὸ σῶμα ἢ τὴν ζωὴν του. —
εἰρκτῆν τὸ πολὺ ἐπτά ἐτῶν, εἴαν ἔπραξε τὴν ἐκθίσιν
ἐν φόβον μελλούσης αἰκίας ἢ βλάβης, ἢ μεταχειριζόμε-
νος ἀπειλάς. Π. Ν. 330, 370, 557. (Βαυαρ. Νρσχδ.
4) 301).

* Ν. Ἡ παράνομος βία καὶ ἀπειλὴ καὶ ἡ ἐκδίωσις αἰσι πράξεις συγγενεῖς, ὡς συγκρίνεται ἐκ τῶν αὐτῶν ἐν γένει στοιχείων, διαφέρουσιν δὲ μόνον κατὰ τὸν σκοπὸν, ὅστις εἰς τὴν ἐκδίωσιν συνίσταται εἰς τὴν ἐπιτυχίαν παραινόμενου ὠφελείας, ἐνῶ ἐν τῇ παρανόμῳ βίᾳ καὶ ἀπειλῇ ἐλλείπει ὁ τῆς ὠφελείας σκοπός. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἡ ἐπὶ ἐκδίωσει κατηγορία περιέχει ἐν αὐτῇ τὴν παράνομον βίαν καὶ ἀπειλὴν, τὴν γενομένην διηλαδῆ ἐπὶ τῷ παρανόμῳ σκοπῷ τοῦ νὰ πεισθῇ ἄλλος ἄκων νὰ πράξῃ, παραλίπῃ ἡ ὑποτίμησις τοῦ Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 63, 128 τοῦ 65. Ἀλλ' ἀνάγκη τὸ ἐπιζητούμενον ὄφελος νὰ ᾖναι παρὰ νόμον· ἄλλως ἡ πράξις ἀποτελεῖ αὐτοδικίαν ἢ ἐπίθεσιν κατὰ τὰς περιστάσεις. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 67. (Σημειωτέον ὅτι κατὰ Mittermaier στοιχείον τῆς ἐκδίωσεως εἶναι ὁ σκοπός τῆς ἐπιδιώξεως χρηματικῆς ἢ εἰς χρήματα ἐκτιμητῆς ὠφελείας· ὅθεν, ὅσκις ἐλλείπει τοιοῦτος σκοπός, δὲν ὑπάρχει ἐκδίωσις, ἀλλ' ἄλλο ἀδίκημα, εἰς ἐπίθεσιν κτλ.). — Ἵνα ὑπάρξῃ ἐκδίωσις, δὲν ἀπαιτεῖται ν' ἀπειλήσῃ τις ἄλλω τὴν ἐνέργειαν παραινόμενου πράξεως, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ μεταχειρισθῇ βιαιοπραγίαν ἢ ἀπειλὰς πρὸς ἐξαναγκασέν τινος νὰ πράξῃ ἢ νὰ παραλίπῃ τι ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ περιποιήσῃ ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ παραινόμενον ὄφελος· ὅθεν καὶ διὰ τῆς ἀπειλῆς, ὅτι θέλει τις καταμνησθεῖ ἄλλον ἔστω καὶ ἐπὶ γενομένην πράξει· ἢ εἰ θέλει καταθέσει κατ' αὐτοῦ ἢ ἀρνήσθαι νὰ καταθέσῃ, εἴαν ταῦτα ἐπαχθῶνται ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ περιποιήσῃ ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ παραινόμενον ὄφελος, ὁνοῦται νὰ τελεσθῇ ἐκδίωσις. Α. Π. ποιν. 191 τοῦ 73. — Ἐκ τοῦ ἀρθ. 368 προκύπτει ὅτι τὸ ἀδίκημά ἐστι τετελεσμένον εὐθὺς ὡς ἐχώρησε βία ὀλίκη ἢ λογολογική καὶ ἐξεδηλώθη ὁ πρὸς παραινόμενον ὠφελίαν σκοπός, ἀεὶ μέρους ἂν ἐπιτελῇ ὁ σκοπός αὐτός. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 63. — Αἱ ἀπειλαί, ὧν γίνεται χρῆσις πρὸς διακράξιν τοῦ ἀδικήματος τῆς ἐκδίωσεως, εὐδαμῶς ἀναγκαῖον νὰ ἐκτελῶνται προσωπικῶς, ἢ νὰ ἐμποιῶσι τὸν φόβον καλλοῦσθαι κινώσεως. Καὶ αἱ δι' ἐπιστολῆς ἀπειλαί περὶ προξενηθησομένου κακοῦ ἀρκουσιν εἰς κατάρτισιν τοῦ ἀδικήματος. Α. Π. ποιν. 97 τοῦ 87· οὐδ' ὑπάρχει ἀνάγκη διεγέρσεως φόβου ὀλίκης βλάβης, διότι καὶ ἡ φόβος ὕψικης βλάβης, ἥτοι βλάβη τῆς ὑπολήψεως, παράγει τὴν ἐκδίωσιν. Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 69. Εἶναι ἀδιάφορον πόθεν προέρχεται τὸ σκοπούμενον παραινόμενον ὄφελος, ἀπὸ τοῦ ἐκδιώζομένου αὐτοῦ ἀμέσως ἢ καὶ ἀπὸ ἄλλου τινος ἐμμέσως. Ὅθεν καὶ ἐάν τὸ σκοπούμενον παραινόμενον ὄφελος προέλται νὰ ἐπέλθῃ οὐκ ἀπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐκδιώζομένου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς παρουσίας τῆς συγγενεῖς αὐτοῦ, τυγχάνει ἀπαρμολγῆς τὸ ἀρθ. 368. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 93. Ἀλλ' ὅπως ἡ πλήρης ἢ πρᾶξις τῆς ἐκδίωσεως, ἀνάγκη νὰ ὑποκλύῃ ὁ καθ' αὐτὴν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἐκδιώζοντος, ἐκτελῶν δηλονότι ἢ παραλείπων τὴν ἐξαναγκαζομένην πρᾶξιν ἢ παράλειψιν· ἄλλως περιορίζεται τὸ ἐπιχειρηθὲν εἰς ἀπόπειραν ἐκδίωσεως. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 93. — Ἐπὶ ἐκδίωσιν δὲν εἶναι ἀπαραίτητος ἀναγκαῖον νὰ προσδιορίζονται ἐν τοῖς τιθιμένοις τοῖς ἐνόρκεις ζητήμασι ἢ τῇ ἐτυμολογίᾳ τὸ εἶδος τῶν βιαιοπραγιῶν καὶ ἀπειλῶν, διότι ἐν τῇ περὶ ἔνοχης ἀποφάνσει ὑπάρχουσιν ἀναγκάτως τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἐκδίωσιν πραγματικῶς περιστάτικά. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 64, 45 τοῦ 65, 105 τοῦ 68. (Ἐναντία ἡ Γαλλικὴ νομολογία).

369. Ἐάν, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ προηγουμένου ἀρθρου, δημόσιος τις ὑπάλληλος, ἐπάγων ὡς ἀπειλὴν τὴν δημόσιον ἐξου-

σιαν του, ἐπροσπάθησε νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἢ ἄλλον τινὰ δι' ἐκδιόσεως ἰδιωτικὸν ὄφελος, καταδικάζεται διὰ τοῦτο καὶ ὁμόιον εἰς εἰρκτὴν ἐνν ὁμοίᾳ ἢ ἀπειλῇ ἤτοι μικρᾷ, καὶ τὸ σκωπόμενον ὄφελος δὲν ὑπερέβαινε τὴν ποσότητα τῶν τριάκοντα δραχμῶν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν. Π. Ν. 350. 368. 464.

Ν. Πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ἀδικήματος τῆς ἐκδιόσεως ἀπαιτεῖται νὰ συνυπαρξῶσι δύο ὅροι: νὰ καταχρησθῇ ὁ ὑπάλληλος τῷ δημοσίῳ αὐτοῦ χαρὰς, ὅπως περιποίησιν ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ τινὶ ἰδιωτικὸν ὄφελος, καὶ νὰ πράξῃ τοῦτο δι' ἀπειλῶν κατὰ τοῦ προσώπου κτλ. Ὅθεν δημοτικὸς ἀστυνόμος λαμβάνων χρήματα παρὰ κρεπωλῶν, ὅπως μὴ παρενοχλήσῃ αὐτούς, δὲν διαπράττει ἀδικίαν, διότι ἡ ἀπειλὴ περιεστρέφεται εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν τοῦ ὑπαλλήλου τούτου καθηκόντων ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν παρείχτο αὐτῷ ἡ ἀπαιτούμενη ὠφέλεια καὶ σκεπὴν εἶχε νὰ στερήσῃ τοὺς κρεπωλᾶς τῆς παρανόμου ὠφελείας ὡς ἐκ τῆς παρανόμου διαφθορᾶς τῶν κρεπωλῶν διαπράττει μὲ δωροδοκίαν, ἂν δὲ ὁμοίως ὅμοια, ὅπως παρὰ τὴν καθήκοντα αὐτοῦ καὶ πρὸς ὄφελος τῶν κρεπωλῶν ἀστυνομικὴν ἐπὶ τῶν κρεπωλῶν ἐπιτηρησιν. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 55. Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι, μὴ βεβαιούμενου, ὅτι ἡ παρὰ τοῦ καταγορευμένου λήψις χρημάτων προήλθεν ἐκ καταναγκασμοῦ διὰ τῆς ἐπαγωγῆς ὡς ἀπειλῆς τῆς δημοσίας ἐξουσίας αὐτοῦ, ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις εἶναι ἀναίρετα. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 78. Ἐπίσης ἐτυμολογία μὴ περιέχουσα τὰς λέξεις «δι' ἐκδιόσεως ἰδιωτικὸν» ἀλλὰ λέγουσα «παράνομον» τὸ ὄφελος δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν συνέδρων, ἂν καὶ χρῆσται συμπληρώσεως. Α. Π. ποιν. 134 τοῦ 74. — Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 369 ἔπεται, ὅτι καὶ ὁ Νομάρχης περιβάλλεται νὰ περιποιήσῃ ἑαυτῷ δι' ἐκδιόσεως ἰδιωτικὸν ὄφελος καὶ ὑπόκειται εἰς τὰς ποινὰς τοῦ 369 ἀρθροῦ, εἴτε ἀπαιτῶν χρηματικὴν ὠφέλειαν παρὰ τινος ὡς στρατευομένου ἐγγεγραμμένου ἐν τοῖς καταλόγοις ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ, εἴτε ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θέλει ἀπορρίψει τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην ὑπὸ τοῦ στρατευομένου ἐκείνου ἔφεσιν κατὰ τῆς ἀπορρωστικῆς εἰς αὐτὸν ἀποφάσεως τῆς ἐπὶ τῶν παραπόνων ἐπιτροπῆς, ἀδιαφόρῳ ἂν ἡ τοιαύτη ἔφεσις ᾖ ἢ μὴ δικαία διότι τοιαύτη διάκρισις δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἀρκεῖ νὰ ζητηθῇ ἰδιωτικὸν ὄφελος ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἐπ' αὐτὸς πρὸς τοῦτο ὡς ἀπειλὴν τὴν θέσιν τοῦ κατ' ἀμφοτέρους τὰς περιστάσεις), εἴτε ἀπαιτῶν παρὰ τινος ἐργολάβου δημοσίου ὑδραγωγείου ὁμοίαν ὠφέλειαν ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ, ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δὲν θέλει παραδώσει εἰς τοῦτον τὰ παρ' αὐτῷ χρηματικὰ ἐντάλματα τοῦ Ἰπουργείου, τὰ πρὸς πληρωμὴν τῆς ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐπιτελεμένης διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὑδραγωγείου ἀντιμισθίας ἐκδοθέντα καὶ δὲν θέλει ἐπιτρέψει τῷ ἀρμοδίῳ ταμείᾳ τὴν ἐξόφλησιν τῶν τοιούτων ἐνταλμάτων, εἴτε καὶ παρὰ τῶν διοικούντων μονὴν τινὰ ἀπαιτῶν τοιαύτην ὠφέλειαν ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ, ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐτήσιων δαπανῶν αὐτῆς ἀπόφασιν τοῦ θέλει βλάψει τὰ συμφέροντα τῆς Μικρῆς. Οὕτως δὲ ἀπαλλάττει τὸν Νομάρχην ἢ περιστασις, ὅτι ὁ ἀδικούμενος δύναται νὰ προσφύγῃ, εἰς τὴν προϋσταμένην τοῦ νομάρχου ἀρχήν, δηλ. τὸ Ἰπουργεῖον, πρὸς ἐπαγωγὴν τῆς ὑπὸ τοῦ Νομάρχου γενομένης συμφώ-

νως πρὸς τὴν ἀπειλὴν ἀδικίης. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 72. — Καὶ ὁ δῆμαρχος, ὢν δημοτικὸς ἄρχων, πρὸς δὲ ἐπιτετραμμένος τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων καὶ διαταγμάτων, ἐπάγων ὡς ἀπειλὴν τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου χρηγορευμένην αὐτῷ δημοσίαν ἐξουσίαν, ὑπάγεται εἰς τὸ 369 ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 50 τοῦ 76.

Γ'. Δῆσις τῆς χώρας.

370. "Ὅστις μὲ σκοπὸν ὁποιασδήποτε ἐκδιάσεως διαδίδει εἰς ἐλοκλήρους χώρας ἀνησυχίαν καὶ τρόμον, ὑψόνων ἐμπρηστικά σημεῖα, ἢ ἀπειλῶν δι' ἐκθέτων ἢ εἰς διαφόρους ἐπιστελλομένων γραμμάτων θάνατον, ληρτεῖαν, ἢ ἐμπρησμόν, τιμωρεῖται μὲ δεσμὰ τὸ πολὺ ἐτῶν δεκαπέντε, ἢ, εἰς τῶντοντι ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του, ἀπὸ δεκαπέντε μέχρις εἴκοσιν. Π. Ν. 330. 363 ἐ. 368 ἐ. 408. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 303).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ κλοπῆς καὶ ὑπεξαίρεσεως.

Α'. Κλοπή. (1)

371. "Ενοχὸς κλοπῆς εἶναι ὅστις ἐν γνώσει λαμβάνει εἰς κατοχὴν αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα ξένα κινητὰ κτήματα, (1) μὴ ἐξαιρουμένων μηδ' αὐτῶν τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, διὰ τὰ ἐξῆς παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του. — Ἡ κλοπὴ εἶναι τετελεσμένη ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ κλέπτης καταλάβῃ τὸ πρᾶγμα ἀφαιρέσας αὐτὸ ἀπὸ τὸν τόπον του, ἢ ἄλλως τὸ λάβῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. Π. Ν. 363. 373. 377. 385. 432. 448. ΣΠΝ. 238. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 379. Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 304).

(1) Σημειωτέον ὅτι δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου 1875 (ἐν ζήτησιν ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 403 Π. Ν.) πρὸς τὴν τοῦ δεκαπλοῦ τέλους ποινὴν οἱ αὐτουργοὶ καὶ συνεργοὶ λαθρεμπορικῆς πράξεως καταδικάζονται καὶ ποινικῶς καὶ τιμωροῦνται ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ κατὰ τὰς περὶ κλοπῆς διατάξεις τοῦ ποιν. νόμου.

(2) Τίνα εἰσὶν κινητὰ ἐρίξει ὁ νόμος τῆς 21 Ἰουνίου 1837 περὶ διακρίσεως κτημάτων (ἄρθ. 5 καὶ 6). Ἀλλὰ χωρεῖ καὶ κλοπὴ ἀσωμάτων πραγμάτων. Ἡ νομολογία τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ὁλλανδίας παρεδέξατο ὅτι καὶ τὸ ἀερίσιον φως ἀποτελεῖ ἀντικείμενον κλοπῆς. Ἀλλὰ διαφωνία ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν συγγραφέων ἂν ἡ ἀφαίρεσις ἐγγράφων χρησίμων πρὸς ἀπόδειξιν δικαιολογικῶν σχέσεων χαρακτηριστείῃ ὡς κλοπὴ ἢ ὡς ἀπάτη.

Ν. Ὁ δὲ εἶναι ἐστὶ στοιχείον ἀναγκαῖον πρὸς καταρτισμὸν τοῦ ἀδικήματος τῆς κλοπῆς· ὅθεν δὲν δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ τῆς κατόπιν φράσεως τοῦ ἄρθρου 371 «διὰ τὰ ἐκτὸς παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν τοῦ», διότι φράσις αὕτη ἀπορῇ εἰς τὴν πρὸς τὸν ἀφαιρέσαντος τὰ κινητὰ πράγματα, δύναται νὰ ἔχῃ τις καὶ ἁμυθάνων εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ κινητὰ, ἐξ ὧν νὰ κέρταται κατὰ τὸν νομὸν πλήρη κυριότητα, καίτοι ὅσα ἴδια αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ νὰ ἀνασκόπη ἐπ' αὐτῶν παρανόμως δικαίωματα, περιεχόμενα μὲν ἡνθὺς ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἰδιοκτησίας, μὴ ἀνήκοντα ὅμως εἰς τὸν καταλαβόντα τὸ κινητὸν. Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 58. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 66 τῶν ἐνόρκων ἀπορηναμένων, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ τὰ κλαπέντα πράγματα ἀνεῦ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτῶν, βεβαιούται ἀρκούντως, ὅτι τὰ πράγματα ταῦτα ἦσαν ἔνα καὶ ἐλήφθησαν ἀνεῦ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα. — Τὸ ἄρθρ. 371 τοῦ ποιν. νόμου ἀπαιτοῦν ὡς συστατικὸν τῆς κλοπῆς στοιχείον νὰ ᾖ ἡναι τὸ ἀφαιρῆθαι πρᾶγμα ξένον, προδηλὸς λαλεῖ ἐν γένει καὶ σχετικῶς πρὸς τὸν αὐτοῦτον· ὅθεν δὲν ἀπαιτεῖται ἐν ἐκάστη περιπτώσει νὰ παρῇ, ἀπολύτως ὁ ὅρος αὐτοῦ αὐτολεξεί· ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ κληθεῖται σαφῶς, ὅτι τὸ ἀφαιρῆθαι πρᾶγμα δὲν ἀνήκει εἰς τὸν κλέπτην οὔτε εἰς κάτοχον οὔτε ὡς εἰς ἰδιοκτητὴν. Α. Π. ποιν. 143 τοῦ 77. — Τὸ ἄρθρ. 371 τοῦ Π. Ν. ἀπαιτεῖ μὲν πρὸς τοῖς ἄλλοις ὡς συστατικὸν στοιχείον τῆς κλοπῆς καὶ τὴν κατάληψιν τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς ἀνεῦ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα, ὡς ἔχοντα ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ προηλθῇ οὐ μόνον τὸν κύριον, ἀλλὰ καὶ τὸν νομέα ἢ νομικὸν κάτοχον τοῦ πρᾶγματος, καὶ ὅσον καὶ τοῦτο ἢ πρὸς τὴν εἰρημένην κατάληψιν συναινέσῃ, αἰρούσα τὴν ἰδέαν τῆς αὐτογνωμονος ἰδιοποιητικῆς, ἀνακρεῖ παντελῶς ἐννοίαν τοῦ ἀδικήματος. Α. Π. ποιν. 25 τοῦ 62. — Ἡ αὐτογνωμονος ἰδιοποιητικῆς ξένου κινήτου δὲν χαρακτηρίζεται ὡς κλοπή, ὅσας δὲν συντρέχει ὁ φιλοκερδὴς σκοπὸς (animus lucri faciendi) δηλοῦναι ὅσας δὲν γίνεται ἐπὶ σκοπῷ τοῦ καὶ ἄλλως τις ἀμέσως τὴν περιουσίαν τοῦ, ὅ ἐστι παρανόμως. Α. Π. ποιν. ἀπ. 32 τοῦ 64. (Νομίζομεν ὅμως ὅτι ὑπονοεῖται ὁ φιλοκερδὴς σκοπὸς ἐν τῇ αὐτογνωμονίᾳ λαβραία κατάληψις καὶ ἰδιοποίησις ξένου πρᾶγματος). — Τοῦ ἄρθρου 371 ἐπιτρεπόμενος τὴν γνώσιν, ἔπεται ὅτι ἡ γνώσις εἶναι ὅρος οὐσιώδης τοῦ νόμου, καὶ δέον νὰ παρῇ, ὅπως ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ τῶν ἐνόρκων, προκειμένης κατηγορίας ἐπὶ κλοπῇ, μὴ καὶ ἀναπληρωμένη διὰ τῆς τυχόν παραδεχθείσης ὑπὸ τῶν ἐνόρκων συστάσεως, ἥτις δὲν ἐκφράζει καὶ τὴν γνώσιν, ἐν τῇ ἄρθρ. 371 ἀπαιτοῦν πρὸς ὑπαρξίν του τῆς κλοπῆς ἀδικήματος. Α. Π. ποιν. ἀπ. 34 τοῦ 67. — Οὐκ ὀφείκει στοιχείον τοῦ ἀδικήματος τοῦτου εἶναι νὰ λάβῃ ὁ πράξας εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ τοῦ πρᾶγματος· ὅθεν ἐτυμολογία φέρουσα, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔλαβεν ἐν γνώσει καὶ ὡρισμένα πράγματα τοῦ παθόντος, μὴ φέρουσα δὲ ὅτι ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ ταῦτα, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἥτις καταδικα, ἀποράσεως. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 72. Ἀλλ' οὐδεὶς ἀνάγκη νὰ προσδιορίζηται ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ τίνα τὰ δικαιώματα τοῦ ἔχοντος δικαίωμα παθόντος. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 58, ὡς οὐδὲ τίνα ἀνὰ ἐν τὰ κλαπέντα κινητὰ πράγματα. Α. Π. ποιν. 19, 21 καὶ 62 τοῦ 42, 102 τοῦ 86. — Συμμετωπὸν ὅτι, ἐπιτρεπομένης ἐν τοῖς ζητήμασι καὶ τῇ ἐτυμολογίᾳ ἀντὶ τῶν ἐν τῷ νόμῳ ἐκφράσεων τῆς χρήσεως ἑτέρων ταυτοσημαντῶν, ἔπεται ὅτι

κατ' οὐδὲν βλάπτει. ἂν γίνῃ χρήσις τῆς λήξεως χρημάτων ἀντὶ τῆς λήξεως κινήσῃ. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 42. Ἐπίσης ἂν γίνῃ χρήσις τῆς λήξεως ἀδίκως ἀντὶ τῆς λήξεως παρανόμως. Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 60. Ἐπίσης ἂν γίνῃ χρήσις τῆς λήξεως ἰδιοκτετῆτος ἀντὶ τῶν λήξεων ἔχοντος δικαίωμα. Α. Π. ποιν. 59 τοῦ 67. Καὶ κατὰ τὴν 87 τοῦ 45 δόκιμος ἐν τῷ σκοπικῷ τῆς ἀποφάσεως διαλαμβάνεται ὅτι ὁ κατηγορούμενος θέλων νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ξένης παρουσίαν καὶ νὰ ἔχῃ αὐτὴν ὡς ἰδιοκτησίαν τοῦ ἑκλεψῇ τὸ δαῖμα ζῶον. ὑπάρχουσι πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς κλοπῆς. ἅτε διὰ τῆς λήξεως ἑκλεψῇ περισταμένης τῆς πράξεως ὡς τετελεσμένης. — Ἀποπείρας οὕσης ἀπάσης τῆς πρὸς τέλος τῆς κολασίμου πράξεως ἐνεργείας τοῦ αὐτουργοῦ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἀδικήματος ἕως τοῦ σημείου τῆς ἐντελούς αὐτοῦ ἀποπερατώσεως, τῆς δὲ πράξεως τῆς κλοπῆς μὴ οὕσης τοσοῦτον ἀπλῆς καὶ ἀκαριαίας, ὥστε νὰ μὴ ἐπιδέχῃται ἀποπείραν, ἅτε, ἂν ᾗ στιγμῇ ἐπιληφθῇ τῆς ἐκτελέσεως τῆς κλοπῆς ὁ αὐτουργός ἕως οὗ ἀφαίρεσιν ἐντελῶς τὸ πρᾶγμα ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ καὶ περιγάγῃ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐξουσίαν, ἀπαιτούμενης ἀναγκαίως ἐνεργείας τοῦ ἀποπείρου καὶ βαθμιαίας, ἥτις ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν ἀποπείραν, προφανὲς ὅτι δύναται νὰ ὑπάρῃ ἀποπείρα κλοπῆς. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 60. Ὁσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 26 τοῦ 73 τοῦ ποιν. νόμου ἀπαιτοῦντος γενικῶς διὰ τοῦ ἀρθ. 47 πρὸς ὑπαρξίν ἀποπείρας τὴν ἐπιχείρησιν ἐξωτερικῆς πράξεως, περιχοῦσης ἀρχὴν ἐκτελέσεως, οὐδαμῶς δὲ ὀρίζοντος ἢ κατὰ γενικὴν τινὰ κανόνα ἢ ἐν τοῖς κατ' εἶδος ἀδικήμασι τὰς ἀποτελοῦσας τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκτελέσεως πράξεις, ἀλλ' ἀπέναντος ταύτας ἐπ' ἐλάττω συγκεκριμένου ἀδικήματος εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας, ἔπεται, ὅτι ἀπόκειται τοῖς ἐνόρκοις, ἐκτιμῶσιν ἐν τῇ κυριαρχικῇ αὐτῶν ἐξουσίᾳ τὰ ἐκ τῆς οὐλητήσεως πραγματικά γεγονότα, νάποσῃνται ἂν ὑπάρχῃ ἢ μὴ ἀποπείρα κλοπῆς, εἰσαγομένου τινος εἰς δίκην ἐπὶ ἀποπείρᾳ κλοπῆς. — Εἴτε ἐγνώσθῃ ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως ὁ ἔχων δικαίωμα ἐπὶ τῶν ἀφαιρεθέντων κινήτων, εἴτε διέμεινεν ἄγνωστος, μὴ ἀνακαλυφθεὶς, ἡ αὐτογνώμων ἐπὶ σκοπῷ οἰκαιοποιήσεως ἀφαιρέσει αὐτῶν ἀποτελεῖ κλοπὴν. Α. Π. ποιν. 166 τοῦ 92.

372. Ὡς κλοπὴ θεωρεῖται. — 1. ἂν τις κληρονόμος ὑφαίρεσιν τι ἐκ τῆς εἰσέτι ἀμερίστου κληρονομίας πρὸς βλάβην τῶν συγκληρονόμων, κληροδόχων, ἢ δανειστῶν τῆς κληρονομίας, ἢ ἂν συνιδιοκτητῶν τις ἢ συνεταῖρος ὑφαίρεσιν τι ἐκ τοῦ κοινῷ πράγματος ἢ ταμείου πρὸς βλάβην τῶν λοιπῶν συμμετόχων. — 2. ἂν τις τυμωρυχῶν νεκροσυλήσῃ. Π. Ν. 371. 377. 645. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. τοῦ 1813 ἀρθ. 214).

Ν. Τὸ ἀρθ. 372 ἀποφαινόμενον ἀδιακρίτως κλοπὴν τὴν ὑφαίρεσιν παντὶ κοινῷ πράγματος περιλαμβάνει καὶ τὴν πρὸς βλάβην τοῦ συνιδιοκτητῆ δημοσίου ὑφαίρεσιν τῶν ἀρχαιοτήτων, ἀνηκουσῶν κατὰ τὴν ἑκείνου εἰς τὸ κράτος, ἣν οὐδεμία ἄλλη διάταξις νόμου τιμωρεῖ. Α. Π. ποιν. 107 τοῦ 60. — Τοῦ ἀρθ. 6 τοῦ νόμου ΣΜΑ' ὀρίζοντος ὅτι ὁ προσδιορισμὸς τῶν ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμενων χρηματικῶν προσόδων γίνεται διὰ συμβολαιογραφικῆς

πράξεως ἢ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἔπεται ὅτι, ἐν ὧσιν δὲν συντάχθη συμβόλαιον μεταξὺ τοῦ ἀγροδότου καὶ τοῦ ἀγρολήπτου ἢ δὲν ἐξεδῆθη δικαστικὴ ἀπόφασις, θεωρεῖται ὁ ἀγροδότης συγκύριος τοῦ μέρους τῶν καρπῶν οὐτως, ἢ δὲ νόσφισις τοῦ μέρους τούτου ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἀξιώπαινον, μμωρουμένην ὑπὸ τοῦ 372 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου. Δ. Π. ποιν. 101 τοῦ 96.

373. Ἡ κλοπὴ, ἣτις δὲν ἔχει κάμμιαν τῶν εἰς τὰ ἀκόλουθα ἄρθρα 374 καὶ 375 ὀριζομένων ἐπιβαρυντικῶν ἰδιότητων, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν, ἐὰν τῆς κλοπῆς τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαίνῃ τὴν ἀξίαν τῶν εἰκοσι δραχμῶν. (1) Π. Ν. 371. 176, 379, 693, 694.

374. Ἡ κλοπὴ τιμωρεῖται μὲ εἰρκτὴν — 1. ἐὰν πρῶτῳ τὴν ἀποκατασκευασμένην εἰς τὴν θείαν λατρείαν ὑφαιρεθῇ ἀπὸ τόπον ἀφωτισμένον εἰς αὐτήν — 2. ἐὰν ἡ κλοπὴ πρᾶχθῇ κατὰ τὰς δημοτικὰς ὁδοὺς, εἰς τὴν ἀποσκευὴν τῶν ὁδοιπόρων, ἢ εἰς πραγματείας ἐκχομιζόμενας ὑπὸ ἀμαξηλατῶν, πεζοδρόμων, ἢ τῆς ταχυπόρου ἀμαξίας, δι' ἀποκοπῆς ἢ ῥήξεως τῶν συντεινόντων πρὸς ἐξασφάλισιν ἢ διαφύλαξιν τῶν κιβωτιῶν, δισακκιῶν, καὶ τῶν τοιούτων — 3. ἐὰν ἡ κλοπὴ γενῇ εἰς κατοικημένα χτίρια δι' ἐσωτερικῆς ἢ ἐξωτερικῆς ῥήξεως, ἢ δι' ἀναβάσεως ἐξωθεν, ἢ διὰ τῆς ἀληθοῦς κλειδός, τὴν ὅποιαν ὁ κλέπτης πρὸ τῆς πράξεως κρυφίως ἢ δολῶς ἐπρομηθεύθη διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ πρὸς ὑφαίρεσιν — 4. ἐὰν ἡ κλοπὴ τελεσθῇ, ῥηγνυομένης ἢ βλαπτομένης τῆς παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐπιτεθείσης σφραγίδος (2) — 5. ἐὰν ὁ κλέπτης, ἐκτὸς τῶν ὅσα φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ἐργαλείων πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κλοπῆς, ᾗται ἰδίως καὶ μὲ ὅπλα ἐφωδιασμένος — 6. ἐὰν ἡ κλοπὴ πρᾶχθῇ ὑπὸ τινος συμμορίας — 7. ἐὰν πρᾶχθῇ κλοπὴ, ὑπερβαίνουσα τῶν εἰκοσι δραχμῶν τὸ πρᾶν, ἀπο κλέπτῃν, ὅστις καὶ πρότερον ἐτιμωρήθη δις ἐπὶ κλοπῇ τοῦλάχιστον μὲ φυλάκισιν — 8. ἐὰν πρόκηται νὰ τιμωρηθῇ συγγράνως τοῦλάχιστον τρεῖς κλοπαί, ἐκάστη τῶν

(1) Οἱ νεώτεροι ποινικοὶ νόμοι ἐγκατέλιπον τὸ σύστημα τῆς διακρίσεως τῆς κλοπῆς ἐκ τῆς ἀξίας τῶν κλοπιμαίων.

(2) Ἡ Εὐαγγελία τοῦ Ἀρείου Πάγου ὀρθῶς, νομίζομεν, ἐγνωμοδότησεν ὅτι νοεῖται διὰ τῶν λείψαν βλαπτομένης τῆς σφραγίδος πᾶσα πρᾶξις, δι' ἧς καθίσταται ἡ σφραγίς ἀπρακτος, δηλονότι ἐξουδετεροῦται τὸ κύριον τῆς σφραγίσεως ὡς πράξεως τῆς ἀρχῆς καὶ αἶρεται ἡ διὰ τοῦ κύριου τούτου σκοπούμενη προστασία καὶ ἐξασφάλισις τῶν ἐσφραγισμένων πραγμάτων.

ὁποίων ὑπερβαίνει τὰς εἴκοσι δραχμάς.—9. ἐάν ἡ κλοπὴ ὑπερβαίῃ τὸ ποσὸν τῶν τετρακοσίων δραχμῶν. Π. Ν. 66. 111 ε. 126. 154. 363. 375 ε. 379 ε. 380. 382. 3 3. 384.

Ν. Καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 374, ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ 373, ἡ λήξις κλοπῇ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐν γένει ἐξιοποιον πρᾶξιν τῆς κλοπῆς, εὐδὲως δὲ συσχετίζονται αἱ περιστάσεις τοῦ ἄρθρου 374 πρὸς τὸ ἄρθρον 373. Ὅθεν ἡ εἰς κατωκημένον κτίριον διὰ φήξεως ἢ ἀναβάσεως ἔκωθεν κλοπῇ τιμωρεῖται δι' εἰρκτῆς, ἀσχετῶς πρὸς τὸ κλαπέν ποσόν. Α. Π. ποιν. 201 τοῦ 74.—Ὅσαίς ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων δὲν βεβαιῶνται ἀκριβῶς τὸ ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἀριθ. 3 τοῦ 374 ἄρθρου ὄρων ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς ἀναβάσεως ἔκωθεν ἢ τῆς ἐκτελέσεως τῆς κλοπῆς διὰ τῆς ἀληθοῦς κλειδός, δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ τοῦ νόμου δοτοὶ τούναντιον ἐπέρχεται ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. ἀπ. 53 τοῦ 65.—Τὸ ὑπὸ τὸν ἀριθ. 5 ἐδ. τοῦ ἄρθρου 374 διὰ τῆς λήξεως ὅπλα προτίθεται νὰ διαστείλῃ εἰδικῶς ἐνταῦθα τὰ καθ' ἑαυτὸ ὅπλα τῶν ἐργαλείων, ἅτινα ἐν γένει κατὰ τὸ ἄρθρον 126 χαρακτηρίζονται καὶ αὐτὰ ὡς ὅπλα, ἅτε ἀποβλέπουν εἰς τὴν αὐστηροτέραν τιμωρίαν τοῦ κλέπτου, ὅστις πλὴν τῶν πρὸς ἐκτελέσιν τῆς κλοπῆς ἐργαλείων ἐφρόντισε νὰ ἐροδιασθῇ ἰδίως δι' ὅπλων. Α. Π. ποιν. 146 τοῦ 77 καὶ ἄλλῃ. Σκοπευμένης δὲ διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τῆς διασταλῆς ταύτης, ἔπεται ὅτι πρὶς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθ. 374 δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς νὰ φέρῃ ὁ αὐτοεργὸς μετὰ τῶν ὅπλων καὶ ἐργαλεία, ἅτε τὴν διὰ τοῦ ἄρθ. 374 βαρυτέραν τιμωρίαν προκαλοῦντος τοῦ ἐκ τῆς ὁπλοφορίας καὶ τῆς ἐνδεχομένης χρήσεως τῶν ὅπλων ἀπειλουμένου κινδύνου. Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 72, 93 τοῦ 73.—Ἐὰν οἱ ἐνόρκοι ἀποφανθῶσιν, ὅτι ὁ κλέπτης ἐνήργησε τὴν κλοπὴν διὰ τῆς ἀληθοῦς κλειδός ἢν εὐχὶ δοτικῶς ἐπομνηθεύθῃ, ἢ ὅτι ἐνήργησε τὴν κλοπὴν δι' ἀναβάσεως, μὴ προστιθεμένης καὶ τῆς λήξεως ἔκωθεν, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ποινὴ τοῦ 374 ἄρθρου. Α. Π. ποιν. 55 τοῦ 69.—Τοῦ περὶ ζωοκλοπῆς νόμου μὴ χαρακτηρίσαντος ὡς ἄλλο εἶδος κολασίμου πρᾶξιν τὴν εἰς ζωὰ πραγματοποιημένην κλοπὴν, ἀλλὰ μόνον τὴν ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐπιβαλλομένην ποινὴν αὐξήσαντος διὰ τῆς προσθήκης προστίμου ἢ χρηματικῆς ποινῆς, ἔπεται ὅτι αἱ περὶ ζωοκλοπῶν πρότεροι κατὰ τινος ἀποφάσεις δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς. Α. Π. ποιν. 100 τοῦ 56.—Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν τιμωρήσῃ τὴν κλέπτην ἐπὶ πράξει, σεοῦσῃ καὶ ἑαυτὴν χαρακτηρὰ πλημμελήματος, δι' εἰρκτῆς, μηδαμῶς ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ ἀναφερομένου ὅτι ἐγένετο πρότερον ἐνοχος ἄλλων κλοπῶν, ὅπως ἔχῃ ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθ. 373 ἀριθ. 7, ὃ ἐν τοῦτοις παρατιθεῖται, ἢ ἀποφάσεις εἶναι ἀναιρέται ἐπὶ τῷ τέλει νὰ παραπεισθῇ ἢ ὑπόβῃ εἰς ἄλλο δικαστήριον συνεδρῶν. Α. Π. ποιν. 248 τοῦ 84.—Προστίθεν ὅτι κατ' εὐδὴν βλάπτει, ἐὰν γένῃται χρῆσις ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ τῆς ἐκφράσεως «διὰ βιαίας ἀνοίξεως» ἀντὶ τῆς ἐκφράσεως «διὰ φήξεως». Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 55.

375. Ἡ κλοπὴ τιμωρεῖται μὲ πρόσκαιρα δεσμὰ.—1. ἐάν ὁ κλέπτης, εἰς πρότερον ἐπὶ κλοπῇ ἢ ληστείᾳ τιμωρηθεὶς μὲ δεσμὰ ἢ εἰρκτὴν, πράξῃ αὐτὸς κλοπὴν, ὑπερβαίνουσαν τὰς εἴκοσι δραχμάς.—2. ἐὰν ὁ κλέπτης, χωρὶς νὰ ᾔναι πρότερον ἐρω-

διασμένος ἰδίως μὲ ὅπλα, μεταχειρίσθῃ πρὸς ἐκδόσιν ἢ κά-
κωσιν τῶν θελόντων νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐκδόσιν τῶν κλαπέν-
των, ὅσα ὅπλα συνέλαβεν ἐπὶ τῆς πράξεως, ἢ ὅσα ἔφερε μὲθ' ἑαυ-
τοῦ ἐργαλεῖα πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κλοπῆς. — 3. ἐὰν ὑπὸ τινος
συμμορίας ἢ ὑπὸ ἀγυρτῶν ἠνωμένων πραχθῇ κλοπή, ἣτις τι-
μωρεῖται μὲ εἰρκτὴν κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2, 3, 4, 5, καὶ 9
τοῦ προηγουμένου ἀρθρου. — 4. ἐὰν πρόκηται νὰ τιμωρῇ ὁ
κλέπτης συγχρόνως διὰ τρεῖς τοὐλάχιστον κλοπὰς, ἐκάστη
τῶν ὁποίων ἐπισύρει τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς. — 5. ἐὰν κλοπή
τις τιμωρητέα μὲ εἰρκτὴν κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2, 3, 4, καὶ
5 τοῦ προηγουμένου ἀρθρου ὑπερβαίνει τὴν ποσότητα τῶν χι-
λίων βραχυῶν. Π. Ν. 66, 144 ἔ. 363.

Ν. Τὸ ἀρθ. 373 ἀριθ. 1. ἐπιβάλλον ποινὴν προσκαίρων δεσμῶν εἰς τὸν δις
πρότερον ἐπὶ κλοπῇ ἢ ληστείᾳ τιμωρηθέντα διὰ δεσμῶν ἢ εἰρκτῆς, νοεῖ κατα-
θῆλως τὸν διαπράξαντα αὐτὴς κλοπὴν ἢ ληστείαν μετὰ τὴν τιμωρίαν, ἥτοι
διαπράξαντα αὐτὴς τὸ αὐτὸ ἀδίκημα καθ' ὑποτροπὴν μετὰ τὴν τιμωρίαν. Δ.
Π. ποιν. 171 τοῦ 96.

376. Ὡς ἰδιαίτερος ἐπιβαρύνουσα αἰτία θεωρεῖται, ἐὰν ἡ
κλοπή πραχθῇ. — 1. εἰς πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὸ Κράτος,
εἰς τὸν Βασιλέα ἢ τὸν βασιλικὸν οἶκον, ἢ εἰς καταστήματα ἐκ-
κλησιαστικόν, διδασκικόν, ἢ φιλόανθρωπον, ἢ ἄλλως ἀριερωμένα
εἰς ὄφελος ἢ χρῆσιν τοῦ κοινοῦ, ἢ τεθειμένα ὑπὸ τὴν προστα-
σίαν τῆς ἀρχῆς, ἢ κατασχεθέντα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. — 2.
εἰς ζῶα βόσκοντα, αὐλιζόμενα, ἢ ἐλαυνόμενα, εἰς κυψέλας με-
λισσῶν ἐν ὑπαίθρῳ, εἰς γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ ζῶα εὐρισκό-
μενα ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. εἰς καρποὺς θερισμένους καὶ μὴ ἐναποτα-
μιευμένους εἰσέτι εἰς περίφρακτον μέρος. εἰς ξυλικὴν κεκοσμέ-
την μὲν, ἀλλ' εἰσέτι εἰς τὸ ὑπαίθρον κειμένην. εἰς ξύλα ἐπι-
πλέοντα ἢ εἰς σχεδίας. εἰς ἀγριμαῖα περικλειστα, ἢ ἐν θηρι-
τρεφείοις διαιτώμενα, εἰς ἰχθύας ἐπὶ ἰχθυοτροφείων, εἰς δόνας
λευκανομένας, καὶ εἰς ἄλλα πράγματα μὴ δυνάμενα νὰ φυλα-
χθῶσιν ἰδίως. — 3. εἰς τεχνουργήματα ἐκτεθειμένα εἰς θεῶν
τοῦ θημοσίου, ἢ εἰς ἄλλα μνημεῖα, συντείνοντα πρὸς καλλωπι-
σμὴν ἢ ὄφελος. — 4. εἰς κοινὰ ξενοδοχεῖα. — 5. ἐν καιρῷ πυρ-
καϊᾶς ἢ πλημμύρας, εἰς δεινοὺς κινδύνους πολέμου, ἐν καιρῷ
στάσεως, ἢ εἰς ἄλλας παρομοίας δυστυχεῖς περιστάσεις. — 6.

εἰς κοινὰ πρατήρια. εἰς ἀγορὰς γινομένας κατ' ἔτος, ἢ καθ' ἑβδομάδα, ἢ εἰς συρρόην λαοῦ συνηθροισμένου ἐπὶ δημοσίου τόπου. — 7. ἐν καιρῷ νυκτός (1) — 8. ἀπὸ ὑπηρετίας (ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 377 ἀριθ. 7), ἀπὸ συνεργάτας ἢ μαθητῆς, ἀπὸ ἡμερομισθοῦς ἢ ἄλλους μισθάρνας ἢ ἐπισιτίους, οἵτινες εἰσέρχονται διὰ τοῦτο εἰς οἰκίαν τινὰ καὶ ἐξέρχονται αὐτῆς, κατ' ἐκείνων, παρὰ τοῖς ὁποίοις ὑπηρετεῦσι, κατὰ τοῦ πρωτεργάτου ἢ οἰκοδεσπότου, ἢ κατὰ τινος, ὅστις εὕρεσκαται μετ' αὐτῶν εἰς τὴν αὐτὴν κατ' οἶκον κοινότητα. — 9. εἰς ἀκατοίκητα κτίρια διὰ ῥήξεως ἢ ἀναβάσεως, ἢ εἰς κατοικημένο, ἀναδάντων τῶν ἐνόχων δι' ἐπίτηδες γενομένων προπαρασκευῶν ἢ βοηθητικῶν μέσων. Π. Ν. 154. 171. ἔ. 374. 380 ἔ. 391. 408. 419. 693. ΣΠΝ. 238.

377. Ὑφαιρέσεις γενομένης, — 1. μεταξὺ συζύγων, ἢ ἀπὸ χηρεύοντος καὶ χηρευούσας εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἀποθανόντος ἢ τῆς ἀποθανούσης συζύγου καταλειφθεῖσαν περιουσίαν. — 2. μεταξὺ γονέων ἢ ἄλλων θεωρουμένων νομίμως ὡς τοιούτων καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν. — 3. μεταξὺ ἀδελφῶν. — 4. μεταξὺ ἀνεψιῶν καὶ θείων, ἢ μεγάλων θείων. — 5. μεταξὺ ἄλλων συγγενῶν ἐνδιακτωμένων εἰς τὴν αὐτὴν κατ' οἶκον κοινότητα. — 6. μεταξὺ τῶν ἐξ ἀγγιστείας συγγενῶν μέχρι τοῦ δευτέρου βαθμοῦ κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ πολιτικοῦ δικαίου. — 7. ὑπὸ οἰκετῶν εἰς φαγητὰ καὶ ποτὰ ἐκ λαιμαργίας, ὑποβάλλονται εἰς ἀνάκρισιν καὶ τιμωροῦνται, ἐξαιρουμένων τῶν εἰς τὸ ἄρθρ. 374 ἀριθ. 4—6 καὶ ἄρθρ. 375 ἀριθ. 3 εἰρημένων περιπτώσεων, μόνον κατ' αἵτησιν καὶ καταμήνυσιν τοῦ βλαφθέντος, μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐξ μηνῶν, εἰάν ἐπρόκειτο νὰ καταγνωσθῇ πεινὴ τῶν δεσμῶν ἢ τῆς εἰρηκτῆς, ἄλλως δέ, μὲ φυλάκισιν ἀνάλογον. Ποιν. 22. 278 ἔ. Π. Ν. 371 ἔ. 380 ἔ. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 380).

Ν. Ὑπὸ συνεργείᾳ ὑφαιρέσεως, γενομένης ὑπὸ χηρεύουσας εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀποθανόντος συζύγου καταλειφθεῖσαν περιουσίαν (ἄρθρ. 377 § 1 τοῦ ποιν. ν.), δὲν δύναται τις νὰ καταδιωχθῇ εἰμὴ ὅποτε συγκαταδικάζεται καὶ ὁ αὐτουργός τῆς πράξεως ἢ τοῦλάχιστον εἶναι μὲν βεβαία ἢ κυρία πρᾶξις δὲν δύναται δὲ νὰ καταλογισθῇ αὕτη εἰς τὸν αὐτουργόν (ἄρθ. 66 καὶ 96

(1) Ὁρ. ἄρθρ. 122 Κ. Χ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 170 Ποιν.

ποιν. ν.) ἢ διότι ὑπάρχουσι λόγοι ἐξαλείφοντες πλέον ὥς πρὸς αὐτὸν τὸ ἐξισοῦναι τῆς πράξεως (ἀρθ. 118 καὶ 119 τοῦ ποιν. ν. καὶ 5 τῆς ποιν. ἡκον.). Ὅσακις ὅμως τὸ δικαστ. συμβούλιον διὰ βουλευματος παραδέχεται, ἐπὶ δὲν βεβαιούται ποῶς ἢ ἐπὶ δὲν βεβαιούται ἀποκρώνται ὅτι ἐγένετο τοιαύτη ὑφαιρέσις, καὶ διὰ τοῦτο ἰσοφίνεται, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγόρησις ἢ παῦσι πρὸς καιρὸν τὴν περαιτέρω καταδίωξιν κατὰ τῆς χάριτος, τῆς κατηγόρησις ὥς ὑπαίτιου τῆς πράξεως ταύτης, χωρὶς προηγουμένως νὰ διαταγῇ ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τούτου ἢ ἐκ νέου καταδίωξις τῆς αὐτουργοῦ, δὲν δύναται νὰ καταδιωχθῇ ἄλλος τις ἐπὶ συνεργείᾳ τοιαύτης πράξεως ἀνευ παραβιάσεως τῆς τελεσιδικίας τοῦ εἰρημένου βουλευματος, καθ' ὃ ἡ τοιαύτη ὑφαιρέσις δὲν ἐτελέσθη, ἢ τοῦλάχιστον δὲν δύναται ἀνευ ἀδείας τοῦ ἐκδόντος αὐτὸ συμβουλίου νὰ καταδιωχθῇ ἐκ νέου ἢ αὐτουργός. Τῆς ἀνευ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ συνεργία τοιαύτης ὑφαιρέσεως. Α. Π. ποιν. 84 τοῦ 76.—Τὸ ἀρθ. 377 καθιερεῖ ἓν προνόμιον προσωπικὸν ὑπὲρ τῶν συγγενῶν, ὅπως ὡς τοιοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκταθῇ καὶ εἰς τοὺς συναυτουργοὺς μὴ συγγενεῖς τοῦ παθόντος, εἰς οὓς ἐπιβάλλονται αἱ δριφύμεναι ὑπὸ τῶν λοιπῶν σχετικῶν ἀρθρῶν ποιναί. Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 86. (Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι κατὰ τὴν ὁρθὴν γνώμην τῶν Chauveau-Hélie καὶ Blanche, ἐὰν τὸ κλαπέν εὐρίσκητο ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ συγγενοῦ, ἀλλὰ κύριος αὐτοῦ ἦν ἄλλος ἢ συγγενής, οὐχ ἦτοιν ἐκ τῆς κλοπῆς βλαπτόμενος, ἢ πρᾶξις καταδιώκεται ἐξ ἐπαγγέλματος).

378. Δὲν γίνεται ἀνάγκη εἰς οὗτε καταγινώσκεται ποινὴ ἐπὶ κλοπῇ, ὅταν ὁ κλέψας, πρὶν εἶτι ἐξετασθῇ ἐρωτηθῇ περὶ τῆς πράξεώς του παρὰ τῆς ἀρχῆς ἢ παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἐνῆργησεν ἀνευ παρανόμου βλάβης τρίτου τινὸς τὴν ἀπόδοσιν ἢ τὴν πλῆρη ἀποκαταστασιν τοῦ ὑφαιρεθέντος πράγματος, ἢ τὴν ἐντελῇ ἱκανοποίησιν τοῦ ζημιωθέντος.—Ἐὰν ἡ ἀπόδοσις ἢ ἡ ἱκανοποίησις ἔγινεν ἐν μέραις μόνον, ὁ ὑφαιρέτης δὲν ἀπαλλάσσεται διὰ τοῦτο ἐντελῶς τῆς ποινῆς· καὶ καθ' ὅσον ὁ προσδιορισμὸς καὶ ἡ ἐπιμέτρησις αὐτῆς ἐξήρηται ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ κλαπέντος πράγματος, καταγινώσκεται τοιαύτη μόνον ποινὴ, ὅση ἀναλογεῖ κατὰ τὸν νόμον εἰς τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἐπιτραφέντος ὑπολειπόμενον. Π. Ν. 114. 379. 393. 693.

N. Ἡ ὅρ' ἐνδὲ τῶν συναυτουργῶν ἐνεργηθεῖσα ἱκανοποίησις τοῦ παθόντος δὲν ἐξαλείφει τὸ ἐξισοῦναι ὡς πρὸς τοὺς λοιπούς. Α. Π. ποιν. 128 τοῦ 33. (Ἄλλ' ἀφ' οὗ τὸ εὐεργέτημα τῆς ἐμπράκτου μετανόιας παρέχεται εἰς πάντα κλέψαντα, δὲν εἶναι παντελῶς ἀδίκον νὰ κολάζηται ὁ κλέψας, ὅστις μεταμελήσῃ μὲν, ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ δηλώσῃ ἐμπράκτως τὴν μετανόειαν αὐτοῦ, ὡς ἱκανοποιηθέντος ἤδη τοῦ παθόντος.) Ἐπίσης ἡ ὑπὸ συνεργοῦ ἀποζημίωσις τοῦ παθόντος οὐδενὸς ἀφαιεῖ τὸν αὐτουργόν, ὡς τοῦ ἀρθρου 378 πραγματουομένου περὶ ἐμπράκτου μεταμελείας τοῦ αὐτουργοῦ. Α. Π. ποιν. 213 τοῦ 94.—Μὴ δριφύοντος τοῦ νόμου τίνι τρόπῳ δέον νὰ γίνῃ ἡ ἱκανοποίησις. ἵπεται, ὅτι δύναται αὕτη νὰ γίνῃ εἴτε διὰ τῆς ἀποδόσεως αὐτοῦ τοῦ

κλαπέντος πράγματος, εἴτε δι' ἄλλου εἰσδεχόμενα τρόπον ἱκανοποιούντος τὴν ζημιωθέντα· ὅθεν καὶ διὰ συμβολαίου, δι' αὐτὸν δὲ κλέψας ὑπεπαγγέλλεται αὐτῷ (ἀποδοχόμενης καὶ συναινούντι) τὴν πληρωμὴν τῶν κλαπεισῶν δραχμῶν, Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 58. ('Ἄλλ' ἀπαιτεῖται καταδίκῃς καθαρὰ ἀπόδοσις, οὐχὶ δ' ἐπ' ἀνταλλάγματι). Εἶναι δὲ ὁρῶν ὅτι κατ' οὐδὲν ἐμποδίζει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 378 ἡ ἐν τῷ μεταξὺ ὑπὸ τοῦ παθόντος ἐγερσις πολιτικῆς ἀγωγῆς, Α. Π. ποιν. 116 τοῦ 82. — Ἡ διατάξις τοῦ ἄρθρου 378, ἀπορώσα εἰς τὸ ἀδίκημα τῆς κλοπῆς, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ κατ' ἐπέκτασιν εἰς τὸ ἀδίκημα τῆς ληστείας, Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 64. — Τὸ 378 ἄρθρον δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν διὰ βροκῆς ἱσίων προσηνεύσαν βλάβην, περὶ ἧς προνοεῖ τὸ ἀπὸ 28 Ἰουνίου 1836 Β. Δ. Α. Π. ποιν. 98 τοῦ 68. — Καὶ εἰάν ἡ ἀπόδοσις τῶν κλαπέντων γένηται μετὰ προτροπᾶς ἀρχῆς τινος (οἷον τοῦ ἐπαγγέλλου ἢ τοῦ δευτέρου ἢ τοῦ εἰδικοῦ παρέδρου), οὐχ ἥτιον δὲν καταγινώσκεται ἡ ποινὴ εἰς τὸν κλέψαντα κατὰ τὸ ἄρθρον 378, ἀρκεῖ νὰ μὴ ὑπεβλήθῃ οὗτος πρὸ τῆς ἀποδόσεως εἰς ἐξέτασιν ἀνακριτικὴν παρὰ τῆς ἀρχῆς ἢ τοῦ δικαστηρίου, Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 64. 'Ἄλλ' εἶναι ἀδιάφορον εἰάν ἐζητησθῇ ὑπὸ τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς ὡς κατηγορούμενος ἢ ὡς μάρτυς ἀπὸ τοῦ νόμου μὴ ποιοῦμένου τὴν διακρίσιν ταύτην· ὅθεν καὶ ὡς μάρτυς ἂν ἐξετασθῇ καὶ μετὰ ταῦτα ἀποδώσῃ τὸ ὑπαρξέον ἢ ἱκανοποιήσῃ τὸν ἀδικηθέντα, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διατάξις τοῦ 378 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, Α. Π. ποιν. 223 τοῦ 71. 'Ἄλλ' ὅπως δὲποτε ἀναγκαῖον πρὸ τῆς ἀποδόσεως νὰ ὑπεβλήθῃ εἰς ἐξέτασιν, ὅθεν ἀπαλλάσσεται τῆς τιμωρίας ἀποδοῦν τὰ κλαπέντα καὶ μετὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν ἀνάκρισιν πρὸς ἀνίχνευσιν τοῦ ἐνόχου, εἰάν οὗτος δὲν ἐζητησθῇ, Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 68. 'Επίσης ἡ ἀπόδοσις τῶν κλαπέντων γενεμένη ἐπὶ λύτροις δὲν ἀπαλλάσσει τῆς ποινῆς, διότι ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου 378 πρὸς τὰ ἄρθρα 114 καὶ 115 τοῦ ποιν. νόμου προκύπτει, ὅτι ἡ τῶν κλαπέντων ἀπόδοσις ἀποκλείει τὸ εἰσδεχόμενον ὅταν ἐξ ἐμπράκτου μετανοίας πυγάζῃ, τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ τελευτήν ὑπὸ τοῦ πράξαντος αὐθιγότητος καὶ οὐχὶ ἡ συνουλογομένη ἐπὶ λύτροις, Α. Π. ποιν. 55 καὶ 94 τοῦ 49, 110 τοῦ 55, 66 τοῦ 71. Ὁρῶν δ' ὅτι δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς ποινῆς ὁ κλέψας, εἰάν ἐ παθὼν εὐδὼν τὸ κλαπὲν πρᾶγμα παραλάβῃ αὐτὸ αὐτοῦ καὶ λήτῃς, Α. Π. ποιν. 248 τοῦ 84. 'Επίσης εἰάν κατασχεθῇ τὸ κλαπὲν ὑπὸ τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς καὶ ἀποδοθῇ εἰς τὸν παθόντα, Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 83. 'Επίσης εἰάν τρίτον πρόσωπον, ἀναζητήσαν καὶ εὐρὴν τὸ κλοπιμαῖον πρᾶγμα ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ κλέπτου, ἀποδώσῃ αὐτό, Α. Π. ποιν. 60 τοῦ 74. — Τὸ ζήτημα ἂν τὰ κλαπέντα πρᾶγματα ἀπεδοθήσαν πρὸ πάσης ἀνακριτικῆς πράξεως, ἀπαιτοῦν ἀναγκασίως νὰ ἐξετασθῇ ἂν προηγῇται τῆς ἀποδόσεως πράξις δυναμένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, τοῦ ὀρίζοντος τὰ συστατικὰ τῶν ἀνακριτικῶν πράξεων στοιχεῖα, νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς πράξις ἀνακριτικῇ, ἀνάγεται εἰς τὰ καθήκοντα τῶν συνέδρων, ἀπὸ τῶν ἐνόχων ἀπορρινωμένων μόνον κατὰ τὰ ἄρθρα 420, 429 καὶ 430 τῆς ποιν. δικονομίας περὶ τοῦ τῆς κ α τ η γ ο ρ ί ας πραγματικοῦ μέρους καὶ περὶ πραγμάτων ἔχοντων ἐπιβροχὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν τιμωρίαν τῆς ποινῆς, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ λόγων ἀποκλειόντων ἢ ἐξαλειφόντων τὸ εἰσδεχόμενον πρᾶξιως καταλογιστέας οὔσης ἄλλως τῷ κατηγορουμένῳ, Α. Π. ποιν. 12 καὶ 63 τοῦ 60, 18 τοῦ 58, 154 τοῦ 56, 147 τοῦ 55, 63 τοῦ 62, 46 καὶ 69 τοῦ 61, 178, 201 καὶ 202 τοῦ 65, 17 τοῦ 66, 92 τοῦ 67.

79 τοῦ 68, 66 τοῦ 71, 98 τοῦ 78, 66 τοῦ 80, 170 τοῦ 84, 148 τοῦ 91. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. ἀποφ. 16 τοῦ 50, 64 τοῦ 47, ἡ ἀπόδοσις τῶν κλαπέντων ὡς καὶ ὁ χρόνος αὐτῆς ὡς πραγματικά γεγονότα ὑπάρχοντα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐνόρκων. (Κηρυττόμεθα ὑπὲρ τῆς τελευταίας γνώμης, διότι καὶ τὰ γεγονότα ἂν ἐνῆργησε τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ζημιωθέντος ἡ κατηγορ. εἶναι καταδύλως πραγματικόν). — Ἀλλ' ἀπαράδεκτός ἐστιν, ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον προτεινόμενον, ὁ λόγος ὅτι, ἐπιστραφέντων τῶν κλαπέντων πρὸ πάσης ἀνακρίσεως, ἡ πρᾶξις εἶναι ἀτιμώρητος. Α. Π. ποιν. 85 τοῦ 71. — Οὐδεμία διάταξις τῆς στρατ. ποιν. νομοθεσίας ἀπακλίνει τὴν ποινὴν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει τῶν κλαπέντων πρὸ πάσης ἀνακρίσεως, οὐδὲ διατάσσει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρθρ. 144 καὶ 378 τοῦ κοιντοῦ ποινικοῦ νόμου ἢ τῶν ἀρθρ. 192 καὶ 238 τοῦ στρατ. ποινικοῦ νόμου εἰς ἄλλα μέρη τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀφορώντων. Α. Π. ποιν. 219 τοῦ 94.

379. Εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς κλοπιμαίας ποσότητος λαμβάνεται ὡς βάσις ἡ ἀγοραία τιμὴ, τὴν ὅποιαν εἶχε τὸ ὑπαίθετον πρᾶγμα, καθ' ὃν χρόνον ὑπαίθετον· ἐὰν δὲ πολλοί, ὡς αὐτουργοί, ἐπραξαν τὴν κλοπὴν, εἰς ἕκαστον αὐτῶν καταλογίζεται πλήρης ἡ πρᾶξις, χωρὶς νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ διαμερὴς τοῦ κλαπέντος πράγματος. Π. Ν. 693.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθρου 379 τοῦ Π. Ν. προκύπτει ὅχι ἦσαν ἡ ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ ποιν. δικαίου, δεῖ, ἐὰν δύο ἢ πλείονες συγκατηγοροῦνται ὡς συναυτουργοὶ καλοῦμένου πράξεως καὶ ὁ εἰς αὐτῶν ἢ δὲν ὑπόκειται εἰς καταδύλιν διὰ λόγους ἐξαλείφοντας τὸ ἀξιοποινὸν ἢ ἱκανοποιῇ τὸν βλαπθέντα κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἀρθρῶν 378 καὶ 414 τοῦ Π. Ν. οἱ ἄλλοι δὲν ἀπολύονται τῆς κατηγορίας, οὐδ' ἀπαλλάσσονται τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβεβλημένης ποινῆς. Α. Π. ποιν. 128 τοῦ 55.

380. Ὡς κατοικημένα κτίρια θεωροῦνται: — 1. ὅλα· αἱ οἰκίαι καὶ τὰ κτίρια, εἰς τὰ ὅποια κατοικοῦσι τινόντι ἄνθρωποι, καὶ ἂν δὲν εὐρίσκοντο αὐτόθι καθ' ὃν χρόνον συνέβη ἡ κλοπή· — 2. ἡ εἰς κατοικημένην οἰκίαν ἀνήκουσα περιγρακτός αὐλὴ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ εὐρίσκόμενα κτίρια. (1) Π. Ν. 374, 384. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 390).

(1) Συμπεριλαμβάνονται εἰς τὰ κατοικημένα κτίρια καὶ τὰ πλοία· Ἀντικειμένης εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἐρμηνείας τοῦ νόμου, δοῦναι πρόκειται περὶ αὐξήσεως τῆς ποινῆς, φρονούμεν ὅτι ἀποκριτὸν ἀποφατικῶς. Τὴν γνώμην ταύτην ἐνισχύει ἡ παρατήρησις ὅτι ἐν τοῖς ἀρθρ. 408 καὶ 410 αὐτὸς ὁ νομοθέτης διαστέλλει σιωπηρῶς τὰ πλοία ἀπὸ τῶν κατοικημένων κτιρίων, ὅτε προστιθεὶς αὐτολεξεῖ καὶ τὴν λέξιν πλοία, ἐν ᾧ πρόκειται περὶ κατοικημένων κτιρίων. Ἀλλ' ἀναμφισβήτητος κατοικημένα κτίρια θεωρητέα τὰ συνεχόμενα ἀδιασπᾶστος μετὰ τοῦ ἐδάφους ἑλύματα παραπήγματα, ἐν οἷς διατείνονται ἄνθρωποι, ἢ οἱ σταυροὶ, ἐν οἷς διανυκτερεύουσι τακτικῶς οἱ ἱπποκῆμοι.

381. Περίφρακτος εἶναι ἡ αὐλή, εἰς τὴν ὅποιαν δὲν δύναται νὰ εἰσελθῇ τις εἰμὴ διὰ ῥήξεως ἢ ἀνασάσεως. Π. Ν. 389 ἔ. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 391, 397).

382. Ὁξωτερικὴν ῥῆξιν πράττει, ὅστις καθ' οἰονδήποτε 1) τρόπον ἀνοίγει εἰσόδον, μὴ οὖσαν πρότερον ἢ κεκλεισμένην ἢ δὴ, ἢ πλατύνει ὑπάρχουσαν τινα ἐπὴν διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ, ἢ κατασκευάζει ἄλλως ἐπὴν τινα, διὰ τῆς ὁποίας δύναται νὰ ἀνοίξῃ τὴν ὑπάρχουσαν εἰσόδον, διὰ νὰ εἰσδύσῃ, ἢ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν κλοπὴν χωρὶς νὰ εἰσελθῇ. Π. Ν. 374. 383. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 393. 395).

1) βίαιον

383. Ἡ ἐσωτερικὴ ῥήξις ἐκτελεῖται διὰ βίαιας ἀνοίξεως θυρῶν, θαλάμων, ἢ ἄλλων ἀποδοχείων. Π. Ν. 374. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 396).

384. Διὰ πλαστῶν κλειδίων ἐννοοῦνται ἀγκυρίδες, ἀντικλῆιδες, καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα, δι' ὧν δύνανται νὰ ἀνοιχθῶσι κλειθρα. Π. Ν. 374. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 398).

Β'. Ὑπεξαίρεσις.

385. Ὁ ἐνοχος ὑπεξαίρεσεως εἶναι, ὅστις διακατέχει ἢ φυλάττει ξένον κινητὸν πρᾶγμα, καὶ, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποστερήσῃ τούτου τὸν ἰδιοκτήτην χωρὶς ἀποζημιώσεως, τὸ κατακρατεῖ, τὸ ἀναλίσκει ὅλον ἢ ἐν μέρει, ἢ τὸ παραχωρεῖ εἰς ἄλλους ἐπὶ δικαιοῦματι ἰδιοκτησίας. (1) Π. Ν. 371. 377. 378. 386. 387. 393. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 317 ἔ.).

Ν. Καταδικωμένον κατὰ τὸ 6 ἄρθρον τοῦ Νόμου τῆς 1 Ὀκτωβρ. 1852 περὶ διοικήσεως τῶν δημοσίων ἐσόδων καὶ ἐξόδων ὡς ἐνόχου ὑπεξαίρεσεως τοῦ εἰσπράκτορος, ὅστις ἐπὶ τῇ εἰσπράξει δημοσίων χρημάτων ἐκδίδωσιν ἰδιωτικὴν ἀπόδειξιν ἢ ἔντυπον παρὰ τοῦς κεκανονισμένους τύπους, ἐπεταί.

(1) Ν. ΣΙΒ' τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1852.

6. Ταμίς ἢ εἰσπράκτωρ ἐκδοῦς ἀπόδειξιν χειρόγραφον ἢ καὶ ἔντυπον παρὰ τοῦς κεκανονισμένους τύπους καταδικάζεται ποινικῶς ὡς ἐνοχὸς ὑπεξαίρεσεως.

Σημειωτέον ὅτι ὑπεξαίρεσιν δὲν πράττει ὁ ἰδοποιούμενος ἀρχαιοτάτην εὐρεθείσας ἐν ἰδιοκτήτῳ αὐτοῦ κτήματι, ἅτε κατὰ τὸν περὶ ἐπιστ. καὶ τεχνολογικῶν συλλογῶν νόμον (ἀρθ. 80) δικαιοῦμενος νὰ πωλήσῃ αὐτὸν τοῦ δημοσίου δικαιοῦμένου μένον νάπαιτήσῃ τὸ ἥμισυ.

Εἶναι, ὅτι ὁ δημόσιος εἰσπράκτωρ λαμβάνει παρὰ τινος ἀπειλόμενον τοῦ δημοσίου χρήματα. ἐπειτα, νὰ ἐκδώσῃ τὴν νενουσιωμένην ἀπόδειξιν, εὐδαμῶς δικαιούμενη, ὡς θεματοφύλαξ, νὰ ἐκδίδῃ ἰδιωτικὴν ἀπόδειξιν ἐπὶ τῇ παραλαβῇ χρημάτων ἔνεκα τοιοῦτου χρέους. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 58. — Παραδοθέντων εἰς τινὰ πραγματειῶν, ὧν ἡ ἀξία ὠρίσθη, ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ πωλῇ ταύτας καὶ ἀποδίδῃ καθ' ὠρισμένην ἡμέραν τὴν ὀρισθεῖσαν τιμὴν τῶν πωλουμένων πραγματειῶν ἢ μέρος τῆς τιμῆς ταύτης, ἢ πώλησις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ εἰς ἐν παραδόντος εἰς εὐτελεῖ τιμὴν καὶ ἡ ἀρνήσις νὰ δώσῃ τὸ τίμημα δὲν ἀποτελεῖ ὑπεξαίρεσιν, διότι αἱ πραγματεῖαι δὲν ἐδόθησαν αὐτῷ, ἵνα διακατέχῃ ἢ φυλάττῃ αὐτάς, ἀλλ' ὅπως πωλήσῃ· ὅθεν πρόκειται ἀπλῶς περὶ τοῦ πολιτικοῦ συναλλάγματος τῆς διατιμώσεως, ὅπερ διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀστοκεῦ δικαίου. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 62, 33 τοῦ 83. Ἐπίσης δὲν ἀποτελεῖ ὑπεξαίρεσιν ἡ ἀρνήσις τοῦ κατὰ τὰ ἀρθ. 91 καὶ ἐπ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου παραγγελιοδόχου νὰ παραδῶσθαι τὰν ἐνδεσθέντων ἐμπορεύματα ἢ νὰ πωλῇ τὸ τίμημα τῶν πωληθέντων, διότι ὁ λαμβάνων τὰ χρήματα διὰ τῆς ἐπιβάρυνσος ἢ ἀνταρτίσεως αὐτῶν μετα τῶν ἰδίων γίνεται κύριος αὐτῶν· ὅθεν δύναται ὁ εἰς ἀπαίτησιν δικαιούμενος νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ ἀποδόσεως τῶν ληφθέντων. Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 82. — Ἡ ἀρνήσις τοῦ διερισθέντος πληρεξουσίου, ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν κατ' ἄλλου ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν ἀναγκαστικῶς, νὰ ἀποδώσῃ ἐξωφλημένον ὃ διακατέχον ἐκτελεστικὴν ἀπόφασιν καὶ τὸ ἰδιωτικὸν ἐμβόλιον, καίτοι ζητηθεῖ, δὲν ἀποτελεῖ τὸ ἀδίκημα τῆς ὑπεξαίρεσεως. Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 48. — Ἡ κατακράτησις ὑπὸ τινος τῶν ἐν ἐπιστολῇ ἰδιωτικῇ, παραδοθεισῇ αὐτῷ, ἵνα διαδίδῃ, ταχυδρομικῶς ἄλλαχθῇ, χρημάτων, ἀποτελεῖ τὸ ἀδίκημα τῆς ὑπεξαίρεσεως, κατὰ τὸ βούλευμα 216 τοῦ 1867 τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ζακύνθῳ πλημμελεισδίκων καὶ τὸ βούλευμα 360 τοῦ 1867 τῶν ἐν Πάτραις Ἑρετῶν· ἀποτελεῖ δὲ τὸ ἀδίκημα τῆς κλοπῆς κατὰ βούλευμα τοῦ ἔτους 1884 τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἑρετῶν (τοῦ ζητηθεῖσης ἀναίρεσεως ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεφάνητο, εἶναι, πραγματικοῦ ὄντος τοῦ χρηματός, ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων ὅς' αἱ ἐτελέσθη, τὸ ἀδίκημα, δὲν ἐπεμβαίνει). — Τὸ ἀρθρον 385 τοῦ ποιν. νόμου ὡς στοιχεῖον τῆς ὑπεξαίρεσεως ἀπαιτεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ δράστου διακατοχὴν ἢ φυλάξιν ἔνεκα κινήτου πράγματος νομίμῳ τρόπῳ περιελθούσαν αὐτῷ· ὅθεν, ἐὰν αἱ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐπιταγαὶ τῆςπραπέζης ὡς καὶ τὰ χρήματα δὲν διετέλουν ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ κατηγορουμένου πρὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀφαιρέσεως τούτων, τότε περιτλὺν αὐτῷ ἐπὶ οἰκονομικῇ λόγῳ ἢ ὅς' οἰκονομικῇ ἰδιότητι, ἵνα κατέχῃ ἢ φυλάττῃ αὐτά, δὲν ὑπάρχει ὑπεξαίρεσις ἀλλὰ κλοπή. Α. Π. ποιν. 215 τοῦ 84. — Τὸ 16 ἀρθρον τοῦ ἀπὸ 21 Μαΐου 1861 ὑπ' ἀρ. ΧςΓ' Νόμου περὶ χρηματοσήμεου, ἀπαγορεύον τὴν ἀποστολὴν χρημάτων δι' ἐπιστολῶν καὶ ἐρῶν τὰ ἀπακλύουθα τῆς παραδόσεως τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης εἰς τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι δὲν δικαιεῖται εἰς ἀποζημίωσιν κατὰ τοῦ δημοσίου ὁ ἀποστέλλων δι' ἐπιστολῆς ἐπὶ αὐτῇ ἀπολεσθῇ, μόνον δι' ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ πάσης συστήμενης ἐπιστολῆς ἱκανοποιούμενος δι' εἰκοσιπέντε δραχμῶν, οὐδὲως ἐσκόπει νὰ καταργήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ 385 ἀρθρου τοῦ ποιν. νόμου ποινικὴν καταδίδωσιν τοῦ ὑπεξαίρουτος χρηματοσήμεου ἐπιστολᾷ ταχυδρομικοῦ ὑπαλλήλου· οὐδὲ δύναται νὰ σώσῃ τὸν ὑπεξαίρουτον ἢ πρὸ πάσης ἀναγκείας καταδίδῃ τῶν 25 δραχμῶν, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ προμνησθὲν 16 ἀρθρον, διότι κατὰ τὰ ἀρθρα 378 καὶ 393 τοῦ

ποιν. νόμου ἢ πρὸ πάσης ἀνακρίσεως πλὴν τῆς ἐκανοπέσεως τοῦ παθόντος ἀπαλλάσσει τῆς καταδίωξεως τὸν κατηγορούμενον, καὶ οὕτως ἡ πληρωμὴ τῶν ὀρχ. 28 ὀρίζεται ὡς ἀπλὴ κανονικὴ ἀποζημίωσις τοῦ ἀποστειλάντος ἐπὶ συστάσει ἐπιστολῇν ἀσχέτως πρὸς τὴν ποιν. καταδίωξιν τοῦ ὑπεξαίρετου. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 68. Δὲν ἀποκλείει δὲ τὴν ποινικὴν καταδίωξιν καὶ ἡ τυχὼν ἐπιβληθεῖσα τῷ ταχυδρομικῷ ὑπαλλήλῳ πειθαρχικὴ ποινή, διότι οὐδέποτε ἀποκλείει ἡ πειθαρχικὴ ποινή τὴν ποινικὴν καταδίωξιν ὡς ἄλλου ὄντος τοῦ σκοποῦ τῆς μιᾶς καὶ ἄλλου τοῦ τῆς ἐτέρας. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 68. — *Ὅπως κηρυχθῇ τις ἔνοχος ὑπεξαίρεσεως ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν νόμον νὰ βεβαιωθῇ δικαστικῶς οὐ μόνον εἶναι ὁ κατηγορούμενος κατεκράτησε τὸ πρᾶγμα ἐπὶ σκοπῷ ἀποστερήσεως τοῦ ἰδιοκτητήμονος, ἀλλὰ προσέτι καὶ εἶναι τὴν ἀληθῶς ξένον· τοῦτο δέ, διότι ἐνδέχεται νὰ θεωρῇ τις ξένον τὸ μὴ ξένον, εἴτε ὁ τῆς ὑπεξαίρεσεως αὐτοῦ σκοπὸς εἶναι πεπλανημένος. *Ὅθεν, ἂν οἱ ἑνορκοὶ δὲν ἠρωτήθησαν περὶ τοῦ ἂν τὸ ὑπεξαίρεθὲν πρᾶγμα τὴν ξένον, ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἀναιρέτα. Α. Π. ποιν. ἀπ. 17 τοῦ 67. — *Ὁ λαβὼν τὴν ἐντολὴν νὰ ἐκποιήσῃ φορτίον καὶ μὴ ἀποδοῦς τῷ ἐντεταλμένῳ τὴν ληφθέντα ἐντεῦθεν χρήματα ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀπώλεσε ταῦτα κατὰ δυστυχίαν συμβῆν αὐτῷ, ὡς μὴ διακατέχων ἢ φυλάσσων ἀλλότρια χρήματα, εἴτε μὴ ἐμπιστευθέντες αὐτῷ τοῦ τιμηθέντος εἰς ὠρισμένα νομισματα παραδοῖται εἰς τὴν ἐντολὴν του, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἔνοχος ὑπεξαίρεσεως. Α. Π. ποιν. 127 τοῦ 72. *Ἐνοχος ὅμως ὑπεξαίρεσεως ὁ λαβὼν ὠρισμένον ποσὸν χρημάτων, ὅπως παραδώσῃ αὐτὸ ἄλλῳ, καὶ ἐρηθῇ τὴν ἀπόδοσιν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ἀποστερήσαι αὐτοῦ τὴν ἰδιοκτητήμονα ἄνευ ἀποζημιώσεως, διότι ἡ δυνάμει τοιαύτης ἐντελῆς διακατεχὴ τῶν ξένων χρημάτων καὶ ἡ κατακράτησις αὐτῶν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποστερήσῃ τὸν ἰδιοκτήμονα ἀποτελοῦσι τὰ στοιχεῖα τοῦ τῆς ὑπεξαίρεσεως ἀδικήματος. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 79. — Τῆς ἐκκλησίας οὗσης θηϊκοῦ προσώπου, δυναμένου ἔχειν ἰδίαν περιουσίαν, ἐπομένως τῶν ἀπὸ τῆς ἀμεριωθέντων αὐτῇ μὴ ἀνηκόντων ἐφεξῆς εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἡωρησαμένου, ἡ πώλησις τῶν ἐν αὐτῇ ἱερῶν σκευῶν ὑπὸ τοῦ ἡωρησαμένου, διατηρήσαντος μόνον τὴν ἐποπτεῖαν εἰς τὴν διαχείρισιν αὐτῶν, ἀποτελεῖ ὑπεξαίρεσιν, κατὰ τοὺς συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὰ περ' ἡμῖν νομοθετημένα τῆς ἀπολλοτριώσεως τῶν εἰς τὴν θείαν λατρείαν ἀμεριωμένων σκευῶν ἐπιτεταγμένων μόνον καθ' ὠρισμένας περιπτώσεις καὶ ὑπὸ ἰδικιτέρους ὄρους. Α. Π. ποιν. 164 τοῦ 88. — *Ὁ συλλέξας ἅπαντα τὸν σταφιδόκαρπον κτήματος, ὃ διακατέχει ὡς ἀγρολήτης, καὶ μὴ ἀποδοῦναι εἰς τοὺς ἰδικιτῆρας τὸ ἀνήκον εἰς αὐτοὺς μερίδιον, μὴδὲ ἐκανοποιήσας ἄλλως αὐτούς, οὕτω ἐπὶ ὑπεξαίρεσει οὕτε ἐπὶ κλοπῇ δύναται νὰ καταδικασθῇ, διότι ἐξ ἑνὸς τὸ πρᾶγμα, ἐξ οὗ ἔχει τις συνιδιοκτησίαν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ξένον ὡς πρὸς αὐτόν· ἐξ ἄλλου ἐλλείπει ἡ αὐτογνώμων κατὰληψίς τῆς κατοχῆς ἀφαιρηθέντος πράγματος ἢ ἡ ὑπαίρεσις αὐτοῦ ἐκ τῆς κοινῆς μετὰ τοῦ συνιδιοκτήμονος κατοχῆς. Α. Π. 80 τοῦ 89. — *Ἐπὶ ἐτυμηγορίας, ἐν ᾗ δὲν ὑπάρχει ὁ ἔρος «χωρὶς ἀποζημιώσεως», ὅστις εἶναι οὐσιώδης στοιχεῖον τῆς ὑπεξαίρεσεως, δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 160 τοῦ 77.

386. *Ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστερήσεως ἐκλαμβάνεται ὡς ἀπὸ

δειγμένος κατ' ἐκείνου, ὅστις — 1. ἀρνέεται εἰς τὸν ἔχοντα δικαίωμα πρὸς ἀπαίτησιν, ὅτι διακατέχει ἢ φυλάττει τὸ ζητούμενον — 2. ἐπιχειρεῖ τὴν ἀνάλωσιν ἢ τὴν ἀπαλλοτριώσιν, χωρὶς νὰ ἔχῃ πρόχειρα τὰ μέσα πρὸς ἀντικατάστασιν, καί, γενομένης τῆς ἀπαίτησεως, οὕτε ἀποδίδει τὸ ὑπεξαίρεθέν, οὕτε ἐκανοποιεῖ παραχρῆμα ἐντελῶς ἐκείνον, εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει. (Βασαρ. ποιν. νόμου 280).

Ν. Τὸ ἄρθρον 386 λέγον, ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστερήσεως ἐκλαμβάνεται ὡς ἀποδεδειγμένος κατὰ τὰς δύο ἐν αὐτῷ ὁριζούμενας περιπτώσεις, δὲν ἐννοεῖ νὰ περιορίσῃ τὴν περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀποστερήσεως κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ παρέχει αὐτῷ νόμιμα τεκμήρια αὐτῆς, ἐπ' ὧν δύναται στηριζόμενος νὰ δεγθῇ τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστερήσεως, ἔταν οὗτος δὲν ὑπάρχῃ ἄλλως ὡμολογημένος ἢ ἀποδεδειγμένος καὶ τὰ τεκμήρια ἐκεῖνα δὲν ἀνατρέπωνται ἐξ ἄλλων περιστατικῶν ἀποδεικνύοντων, ὅτι ἄλλον εἶχε π. χ. ἡ ἀρνήσις τῆς διακατοχῆς ἢ φυλάξεως σκοπὸν καὶ οὐχὶ τὸν τῆς ἀποστερήσεως. Α. Π. ποιν. 6 τοῦ 68, 94 τοῦ 69. Ὅθεν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 386 ἀναφερόμενα χρησιμεύουσιν ἀπλῶς πρὸς εὐκαρίαν τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἀδικήματος τῆς ὑπεξαίρεσεως, ἀλλὰ δὲν εἶναι στοιχεῖα αὐτοῦ. ὁ δὲ σκοπὸς τῆς ὑπεξαίρεσεως δύναται νὰ ἐξαχθῇ καὶ ἐξ ἄλλων περιστατικῶν. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 59. ὁρίζονται ὅλγοντι διὰ τοῦ 386 ἄρθρου αἱ εἰδικαὶ περιπτώσεις. καθ' ἃς ὁ τῆς ἀποστερήσεως σκοπὸς θεωρεῖται δύναμει τοῦ νόμου ὡς ἀποδεδειγμένος, μὴ χρῆζων περαιτέρω διεκρινήσεως, ἀλλὰ δύναμει τοῦ ἄρθρου 383 δύναται καὶ ἄλλοθεν τὸ δικαστήριον νὰ συναγάγῃ τὸν σκοπὸν τοῦτον. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 59. Ἄρα εἰ τοῦ ἄρθ. 386 ὁρίσμοι, μὴ ὅντες ἔροι ἀποτελοῦντες τὸ ἀδίκημα τῆς ὑπεξαίρεσεως, ἀλλὰ τεκμήρια πρὸς ἀποδείξιν αὐτῆς δυνάμενα νὰ ληρθῶσιν ὑπ' ὅψει ὑπὸ τῶν ἐνόρκιων κατὰ τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν πρὸς σχηματισμὸν τῆς πεποιήσεως αὐτῶν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιληφθῶσιν ἐν τῇ ἐναγχορίᾳ διὰ τὸ κύρος αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 5 τοῦ 90. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπόφασιν 132 τοῦ 87 τετελεσμένον θεωρεῖται τὸ ἀδίκημα τῆς ὑπεξαίρεσεως μόνον ὅποτεν τὸ διακατεχόμενον ἢ φυλαττόμενον ξένον πρᾶγμα ἀπαίτηθῇ ὑπὸ τοῦ ἔχοντος δικαίωμα καὶ ὁ λαθὼν ἀνήτῃ νὰποδῶσῃ αὐτὸ αὐτοῦσιν ἢ νὰ ἐκανοποιήσῃ παραχρῆμα τὸν εἰς ὃ ἀνήκει.

387. Κατὰ τοὺς περὶ ὑπεξαίρεσεως ὅρους τιμωρεῖται καὶ ὅστις εὕρισκει πρᾶγμα τι, καί, ἄρσῳ γένῃ ὁπωσδήποτε δημοσίᾳ πρόσκλησις πρὸς τὸν εὐρέοντα 1), τὸ ἀρνέεται, ἢ δὲν ἀναγγέλλει εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν εὔρεσιν τοῦλάχιστον ἐντὺς δικτῶ ἡμερῶν μετὰ τὸ κήρυγμα. 2) Π. Ν. 385.

1) ἑπερωτώμενος 2) τὴν γενομένην δημοσίαν πρόσκλησιν πρὸς τὸν εὐρέτην.

Ν. Τοῦ 387 ἄρθρου ὁρίζοντες, ὅτι ἐνοχὸς ὑπεξαίρεσεως τοῦ ὑπ' αὐτοῦ εὐρέοντος καθίσταται ἄμεσως ὁ προσκαλούμενος ὁ πῶς δὲ πῶς δημοσίᾳ ἐπαιένως καὶ ὁ ἑπερωτώμενος ὑπὸ τῆς ἀρχῆς περὶ τοῦ ἀπολοσθέντος πρᾶγ-

ματος, καὶ ἀρνούμενος τὴν εὐρεσιν αὐτοῦ· ἀναγκαῖα δ' ἐστὶν ἡ παρέλευσις τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς προσκλήσεως, ὅταν οὐχὶ δι' αὐτοπροσώπου ἐπερωτήσεως, ἀλλ' ἄλλως προσκαλῆται ἄγνωστος ὢν ἡ ἀπὼν νάναγγεῖλῃ τὴν εὐρεσιν τοῦ ἀπολοσθέντος πράγματος. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 68. — Τιμωρευμένου ὡς ὑπεξαίρετου καὶ ἐκείνου, ὅστις εὕρισκει πρᾶγμα τι καὶ ἐπερωτωμένος ἀρνείται αὐτό, μὴ ἀπαιτοῦντος δὲ τοῦ νόμου, ἵνα ἡ ἐπερωτήσις αὐτῇ πρὸς τὸν εὐρέτην τοῦ ἀπολωλὸτος πράγματος γίνηται ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, ἐπεταί, ὅτι ἡ ἐπερωτήσις δύναται νὰ γένηται πρὸς αὐτὸν καὶ παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου παθόντος. Α. Π. ποιν. 60 τοῦ 74.

388. Ἡ ὑπεξαίρεσις, ἥτις δὲν ἔχει κάρμιναν τῶν εἰς τὰ ἐπόμενα ἄρθρα 389 καὶ 390 ὀριζομένων ἐπιβαρυντικῶν ἰδιοτήτων, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν, ἐὰν τὸ ὑπεξαίρεθὲν ὑπερβαίῃ τὴν τιμὴν τῶν εἴκοσι δραχμῶν. Π. Ν. 378 ἐ. 385. 393. 693.

389. Ἡ ὑπεξαίρεσις τιμωρεῖται μὲ εἰρκτὴν — 1. ἐὰν αὕτη, ὑπερβαίνουσα τὴν τιμὴν τῶν εἴκοσι δραχμῶν,πραχθῇ παρὰ τινος, ὅστις καὶ πρότερον ἤδη ἐτιμωρήθη 1) ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει τοῦλάχιστον μὲ φυλάκισιν — 2. ἐὰν πρόκηται νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἔνοχος διὰ τρεῖς ὑπεξαίρεσεις συγχρόνως, ἐκάστη τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τὴν τιμὴν τῶν εἴκοσι δραχμῶν — 3. ἐὰν ἡ ὑπεξαίρεσις ἐκτελεσθῇ διὰ ῥήξεως ἢ βλάβης τῶν παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐπιτεθειμένων σφραγίδων — 4. ἐὰν γενῶσιν ἔνοχοι ὑπεξαίρεσεως ἐπιτροποι καὶ κηδεμόνες εἰς τὴν περιουσίαν τῶν ὑπεξουσιῶν των θεματοφύλακες, μεσεγγυοῦχοι, κηδεμόνες ὁμάδος, καὶ διοικηταὶ κτημάτων, διωρισμένοι ἢ ἐπικυρωμένοι παρὰ τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν περιουσίαν, τῆς ὁποίας τοὺς διεπιστεύθη ἡ φύλαξις, ἢ ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς τὴν ὁμάδα· ἐκτελεσταὶ διαθηκῶν εἰς τὴν κληρονομίαν· διαχειρισταὶ δημοτικῆς περιουσίας, καθ' ὅσον οὐτοὶ δὲν εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρεταί, εἰς χρήματα τῶν καταστημάτων ἢ τῶν δήμων — 5. ἐὰν ἡ τιμὴ τοῦ ὑπεξαίρεθέντος πράγματος ὑπερβαίῃ τὰς τετρακοσίας δραχμάς. Π. Ν. 111 ἐ. 154. 171. 379. 390. 393. 399. 439. Πολ. 999.

1) δις

390. Ἡ ὑπεξαίρεσις τιμωρεῖται μὲ πρόσκαιρα δεσμά — 1. ἐὰν ὁ πράξας δις πρότερον ἐτιμωρήθη μὲ δεσμὰ ἢ μὲ εἰρκτὴν ἕνεκα ὑπεξαίρεσεως, καὶ ἤδη ἔγινεν αὐθις ἔνοχος ὑπεξαίρεσεως, ὑπερβαίνουσας τὰς εἴκοσι δραχμάς — 2. ἐὰν πρόκηται νὰ τιμωρηθῶσι συγχρόνως τρεῖς τοῦλάχιστον ὑπεξαίρεσεις, ἐκάστη τῶν

ἐποιῶν ἐπισύρει τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς. — 3. ἐὰν τὸ πρὸν ὑπεξαίρετέως τινος, τιμωρητέας κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀριθ. 3 καὶ 4 μὲ εἰρκτὴν, ὑπερβαίνῃ τὰς χιλίας δραχμὰς. Π. Ν. 141 ἔ. 379, 393, ΣΠΝ. 238.

391. Ὡς ἰδίως ἐπιβαρύνουσα αἰτία λογίζεται, ἐὰν ἡ ὑπεξαίρεσις πραχθῇ. — 1. ἀπὸ ξενωδόχους, ἐμπόρους μεταρχομένους τὸ τῆς ἐπιτροπῆς 1) ἢ δικασιομίδης ἐμπόριον, πλοιάρχους, ἐργολάβους παντὸς εἶδους, ἀμαξήλατας, ἀκατηλάτας, ἢ τοὺς γραφεῖς τούτων 2), ἐπιστάτας, ναύτας, ἀμαξοκώμους, ἢ ἄλλους ὑπηρέτας, χειρεργάτας ἢ ἄλλους ἐργάτας, οἰκίτας, ἡμερομίσθους, συνεργάτας ἢ μαθητάς, εἰς πράγματα διαπεπιστευμένα εἰς αὐτοὺς χάριν συλαξέως, μετακομιτῆς, παραδότης, ἢ ἐπεξεργασίας. — 2. ἀπὸ διακατόχους ἐνεχυρῶν εἰς τὸ παραδοθὲν εἰς χεῖρας των ἐνεχυρῶν. — 3. εἰς τὰς περιπτώσεις, περὶ ὧν διέταξε τὸ ἄρθρ. 376 ἀριθ. 4 καὶ 5. Πολ. 999, 5, Π. Ν. 171, 379, ΣΠΝ. 238.

1) παραγγελίας 2) αὐτῶν

392. Μὲ συλάνεισιν τριῶν ἡμερῶν μέχρι τριῶν μηνῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν εἰκοσιπέντε μέχρι τριανθῶν δραχμῶν τιμωρεῖται, ὅστις, ἀρῶν ὑπέβαλεν εἰς δικαστικὴν τινὰ συζήτησιν ἔγγραφα δικαιώματος παρεκτικά, δικολογικά, καὶ ἄλλα ἐπισήμα ἔγγραφα, ἣθελεν ἀποσπᾶσαι ταῦτα ἀπὸ τὸν οὐκ ἐκείνου, ἢ τὰ ὑπεξαίρεσει καθ' ὁσονδήποτε τρόπον. — Εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὅποιον δικάζει τὴν διαφορὰν, ἀπόκειται νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ποινὴν. Π. Ν. 267, 385, 393, 424. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 409).

Ν. Σκοπὸς τοῦ νόμου εἶναι ἡ πρόληψις τῆς ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἀντιδίκων ἀπειρώσεως τῶν δικολογῶν, ἥτις ὡς μὴ γενομένη ἐπὶ ἀλλοτρίων πραγμάτων δὲν ὑπάνεται εἰς τὰς περὶ κλοπῆς ἢ ὑπεξαίρεσεως διατάξεις καὶ ἐπομένως ἄνευ τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ 392 ἄρθρου ἣθελε μένει ἀτιμωρητος. Ὅθεν καὶ ὁσάκις δὲν ὑπέβαλεν αὐτὸς οὗτος ὁ δικηγόρος τὸ ὅπ' αὐτοῦ ἀφαιρῆν ἔγγραφον, ἀλλ' ὁ πρὸ αὐτοῦ ἀντιπροσωπεύων τὸν πελάτην αὐτοῦ, ὑποκειται εἰς τὴν ποινὴν τοῦ 392 ἄρθρου. Ἄλλως ἐμπνευσμένου τοῦ νόμου ἔθελε κατορθοῦν ὁ διάδικος, ἀντικαθίστας ἀλλεπαλλήλως πληρεξούσιον, νὰ ἀφαιρῇ ἀτιμωρητὴ τὰ προηγούμενως ὑποβληθέντα ἔγγραφα, μετατῶν παντελῶς τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. ΓΒ' τοῦ 39.

393. Πᾶν ὅ,τι διατάχθῃ περὶ κλοπῆς εἰς τὰ ἄρθρα 377 — 379 ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν ὑπεξαίρεσιν. Π. Ν. 144.

394. Ὅστις ἰδιοποιεῖται χρήματα, ἔγγραφα παρεκτικά δι-

καιώματος, ἢ ἄλλα κινητὰ πράγματα, τὰ ὅποια διαπιστεύθησαν εἰς αὐτὸν καθὼς δημόσιον ὑπάλληλον, πρὸς φύλαξιν, διαχειρίσιν, διανομήν, ἢ παράδοσιν εἰς ἄλλην ἀρχὴν ἢ εἰς ἰδιώτην τινά, καταναλίσκει ταῦτα ὁλοκλήρως ἢ ἐν μέρει, ἢ τὰ παραχωρεῖ εἰς ἄλλους ἐπὶ δικαιώματι ἰδιοκτησίας (ἐξαίρουμένων τῶν περιπτώσεων τοῦ 485 ἄρθρου), εἴτε τὰ διαπιστευθέντα χρήματα ἢ πράγματα ἀνήκουσιν εἰς τὸ Κράτος ἢ εἰς ἰδιώτην, εἴτε ἡ ἰδιοποίησις, ἀνάλωσις, ἢ παραχώρησις ἐπράχθη ἐπὶ σκοπῷ ἀντικαταστάσεως, καὶ εἶναι ἔτοιμα τὰ πρὸς αὐτὴν μέτα, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν· με εἰρκτὴν δὲ, ἐὰν ἡ ποσότης ἢ ἡ τιμὴ τοῦ νοσφισθέντος ὑπερβαίῃ τὰς πεντακοσίας δραχμὰς καὶ τέλος μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐὰν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, τιμωμένου ἐπίσης πεντακοσίων δραχμῶν 1) τοῦ νοσφισθέντος, ᾗθελε τραπῇ ἐνταύτῳ εἰς φυγὴν. (1) Π. Δ. 132, 3. 379. 383. 395. 424. 484. 491. Π. λ. 999. 8. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 169 ἐπ. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 363 ἐ. Βαυαρ. Νρ. 72. (1831) 323 ἐ.).

1) ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας δραχμὰς

Ν. Ἡ ἰδιοποίησις εἶναι ἐδίκημα, δυνάμενον νὰ ἐκτελεσθῇ ὑπὸ μόνου τοῦ ἔχοντος τὴν ἰδιότητα δημοσίου ὑπαλλήλου. Ὅθεν δὲν δύναται νὰ καταδιωχθῇ ἐπὶ ἰδιοποίησις ὁ ἀκύρως διορισθεὶς δημότης ὑπάλληλος καὶ ἐπομένως ἐστερημένος ἀληθῶς τῆς ἰδιοκτησίας αὐτῆς. Δ. Π. ποιν. 167 τοῦ 89. Κατ' ἐκκολουθίαν ἐὰν τις ἰδιοποιῇ¹⁾ χρήματα ἐμπιστευθέντα αὐτῷ ὡς δημοσίῳ δῆθεν ὑπαλλήλῳ, διαπράττει τὸ ἐδίκημα κοινῆς ὑπεξαίρεσως, ὅτε κατακρατῶν δι' ἐαυτὸν ἢ ἀναλίσκων ξένα χρήματα περιελθόντα αὐτῷ ἐφ' ὁλωθήποτε λόγῳ κατὰ παράδοσιν τοῦ ἄρθρ. 385. Δ. Π. ποιν. 167 τοῦ 89.—Ἐκ τῆς συμπαραβολῆς τοῦ ἄρθρου 394 πρὸς τὸ 483 συνάγεται, ὅτι ἡ κατανάλωσις τῶν εἰς τὸν δημόσιον ὑπάλληλον διαπιστευομένων χρημάτων τότε μόνον τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 394, εἴταν αὕτη πράξη ᾗπ' αὐτοῦ ἐπὶ σκοπῷ νοσφισμοῦ, διότι ἡ κατανάλωσις ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ τίθεται ἐν ἴσῃ μοίρᾳ καὶ ὡς ἰδιαιτέρα περιπτώσεις μετὰ τῆς ἰδιοποιήσεως καὶ τῆς πρὸς τρίτον ἀπαλλοτριώσεως τοῦ διαπιστευομένου τῷ δημοσίῳ ὑπαλλήλῳ πράγματος, ἀμφοτέραι δὲ αὗται αἱ περιπτώσεις προϋποτίθασιν ἀναγκάειαν καὶ ἀνεμφισθητήτως τὴν δολίαν προαίρεσιν τοῦ νοσφισμοῦ, ἐξ οὗ συνάγεται.

(1) Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθ. 394 πρὸς τὰ ἄρθ. 199 καὶ 209 τοῦ λαοδικου νόμου προκύπτει ὅτι τὸ εἰς χρέωσιν ὑπελόγου τινὸς ἐκ τῶν βιβλίων προκύπτων ἑλλειμμα δὲν ἀποτελεῖ ἰδιοποίησιν πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐκτεσεσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς βεβαιώσεως· κατὰ τὴν προθεσμίαν δὲ ταύτην δύναται ὁ ἐλλειμματίας καταβάλλων νὰ παλλαγῇ τῆς καταδιώξεως.

ἐπὶ καὶ ἐπὶ καταναλώσεως ἡ αὐτὴ ἀπαιτεῖται διάνοια, μὴ ὑπάρχοντος λό-
γου ἐναντίας διακρίσεως, καὶ διότι ἐκ τοῦ ἀρθ. 483, ὅπερ καὶ τοῦτο προνοεῖ
περιπτώσεις εἰδικὰς καταναλώσεως, ὥς ὁ νόμος ὑπώπευτον τιμωρεῖ ἀστέως
πρὸς τὸ ποσὸν καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἀναλωθέντων, προκύπτει, ὅτι τὸ ἀρθ. τοῦτο
ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν τοῦ ἀρθ. 394, καθ' ὅσον ἐν ἐκείνῳ μὲν ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ
παρὰ τῷ δημοσίῳ ὑπαλλήλῳ πρὸς τὴν πρὸς διαπραξίν ἀπιστίας ἢ ἀπάτης, ἐν
ταύτῃ δὲ ὡς ἀναγκαῖον στοιχεῖον θεωρεῖ τὸν σκοπὸν τῆς ἰδιοποιήσεως καὶ
τὸν νοσηρισμὸν καὶ διὰ τοῦτο διαγράφει καὶ ποινὴν βαρύτεραν, ἀναλόγως
τοῦ ποσοῦ ἢ τῆς ἀξίας τοῦ νοσηρισμοῦ, ὡς αὐτὸς ὁ νόμος ἀποκα-
λεῖ τὴν ἀντικείμενον τοῦ εἰδικήματος, ὅπερ ἐστὶ μᾶλλον καταδεικνύον τὸν
σκοπὸν τῆς διατάξεως αὐτοῦ. Ἄλλως τε δὲ ἡ ἀντικρὺ ἀποσπὸν τὸν
παραδεχθῆναι διὰ τῆς ἐναντίας ἐρμηνείας, ὅτι ἐν μὲν τῷ ἀρθρῳ 483
ἡ μετ' ὠφέλειας χρήσις (διὰ καταναλώσεως) τῶν διαπεπιστευμένων τῷ
ὑπαλλήλῳ πραγμάτων τιμωρεῖται ὑπὸ μᾶλλον, ἐν δὲ τῷ
ἀρθρῳ 394 ἡ ἀπλὴ αὐτῶν καταναλωσις καὶ ἀνευ τοῦ σκοποῦ νοσηρισμοῦ
τιμωρεῖται βαρύτερον ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 14. Ἄλλ'
ὡς ἀπαιτεῖται πρὸς ἐπιβολὴν τῆς ἐν τῷ 394 ἀρθρῳ τοῦ Π. Ν. ποινῆς
κατακρατήσεως ἢ ἡ ἀναλώσις τοῦ φυλαττομένου πραγματος νὰ ἐγένετο ἐπὶ
σκοπῷ ἀποστερήσεως ἀνευ ἀπεξηγητώσεως τοῦ ἰδιωτικῆς, διότι ἐπίσης
τιμωρεῖται ἡ καταναλώσις καὶ ὅτε ἐπράχθη, ἐπὶ σκοπῷ ἀντικαταστάσεως,
κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 97 τοῦ 47. Οὐδ' ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ, πρότερον ὑπὸ
τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς ἐξελεγχθῇ τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἰδιοποιήσαντος ἀλλότρια
πράγματα δημοσίου ὑπαλλήλου, ἂν δὲ τὸ 28 ἀρθρὸν τοῦ περὶ ναυαγισμῶν
νόμου διατάσῃ, ὅτι μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν τῶν εἰς εἴδη ὑποκειμένων
πραγμάτων δεόν νὰ συντάσσεται ἐκθεσις ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, περιέχουσα τὰς
ἐνστάσεις αὐτῆς καὶ κατὰλογον τῶν εἰσπραχθέντων, ἥτις ἐξελεγκταὶ ὑπὸ
τοῦ Ἑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, δὲν ἔπεται, ὅτι ἀποκλείεται ἡ τιμωρη-
σις τοῦ ἰδιοποιήσαντος ἀλλότρια δημοσίου ὑπαλλήλου, ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι
ἔλαβε ἡ ἰδιοποίησις πρὸ ταύτης τῆς ἐξελέξεως. Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 93.
— Οὐδὲν νόμου ἐρρίχοντες, ὅτι δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ
πλημῶνι διὰ καταχρησίν τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ πρὶν ἢ ἐλεγχθῇ αὐτὴ δι'
ἀποφάσεως τοῦ Ἑλεγκτικοῦ συνεδρίου, τοῦ δε 23 § τοῦ ἀπὸ 27 Σεπτ. 1833
ἀπὸ τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου διαλαμβανόντος ἀπλῶς, ὅτι, ἂν εἰς λογαρια-
σμοὺς ἐκτεθῇ καταχρησὶς ἢ καταπίεσις, ὁ τῆς ἐπικρατείας ἐπιτροπὸς γνω-
στοποιῇ τοῦτο κτλ., δηλονότι ὅτι, ἂν δὲν ἐγένετο ποινικὴ καταδίκησις ἕως
τῆς ἐξελέξεως, γίνεται καὶ μετ' αὐτὴν, ἀναφανείσης καταχρησῆς, ἔπεται,
ἐν καὶ μὴ ὑπαρχούσης ἀποφάσεως τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου, δύναται τις
νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ παραδίῳ τοῦ ἀρθρῳ 394. Α. Π. ποιν. 7 τοῦ 51.
111 τοῦ 53, 173 τοῦ 89. — Αἱ γενικαὶ διατάξεις τοῦ 386 ἀρθρῳ δὲν δύ-
ναι νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθρῳ 394 προβλεπομένην εἰδικὴν
ἐκποσιν πρᾶξιν, καθ' ὅτι, ἐν ὧ κατὰ τὸ ἀρθρὸν 386 ὁ σκοπὸς τῆς ἀπο-
στερήσεως θεωρεῖται ἀποδεδειγμένος, ἔταν ἀρνηθῇ τις τὸ ἀφαιρεθῆναι, κατὰ τὸ
ἀρθρὸν 394 τοῦναντίον ἢ ἀρνήσῃ ἢ μὴ ἀρνήσῃ τοῦ διαπιστευθέντος δὲν
ἔστι βεβῆναι εἰς τὴν ἐνοχλήν, ἥτις διὰ μόνης τῆς ἰδιοποιήσεως, καταναλώσεως
ἢ παραγωγῆς θεωρεῖται πλήρης. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 42. — Εἰς τὴν
ὑποκείμενὴν δὲν ἐφαρμόζονται αἱ περὶ ἀποδόσεως τῶν ὑπολειπόμενων ἢ κλα-
πύων ἀντικειμένων διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 393 καὶ 378 τοῦ ποιν. νόμου.

Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 60. — Ὁ ὡς δημοτικὸς εἰσπράκτωρ εἰσπράξας ποτὲν χρηματικόν, ἀνήκον εἰς τὴν δῆμον, καὶ μὴ παραδῶς αὐτὴ εἰς τὴν διάδοχον αὐτοῦ, τιμωρεῖται ἐπὶ ἰδιοποιήσει, καταναλώσας αὐτό. ἔστω καὶ ἂν εἶχεν ἐνεργήσῃ εἰς χεῖρας αὐτοῦ ὡς δημοτικὸν εἰσπράκτορος κατὰστασις ταύτου ἐπὶ τοῦ ποσού τούτου, διότι ἡ ἐπιγενομένη κατὰστασις δὲν ἀπῆλλασεν αὐτὸν τῆς ὑποχρεώσεως νὰ παραδῶσῃ αὐτὸ τῷ διαδόχῳ αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 87. Δὲν ἀπαλείπεται δὲ πρὸς τελείωσιν τοῦ ἀδικήματος τῆς ἰδιοποιήσεως ὅτε δημοτικὸν εἰσπράκτορος νὰ προεγγηθῇ ἡμετὴ ὑπὸ τοῦ δήμου πρόσκλησις αὐτοῦ πρὸς παραδῶσιν τῶν διαπεπιστευμένων αὐτῷ χρημάτων τοῦ δήμου ἢ ἀπόφασις τῆς ἀρμεδίας διοικητικῆς ἀρχῆς καταδικάζουσα αὐτὸν εἰς τὴν καταβολὴν τούτων, οὐδὲ συνιστῶσιν αἱ ἐλλείψεις αὐταὶ περιπτώσιν ἀναστολῆς τῆς ποινικῆς καταδικώσεως. Α. Π. ποιν. 170 τοῦ 71. — Ὁ προσερχόμενος εἰς τὴν δημοσίαν ἀλατοπεδοθήκην πρὸς ἀγορὰν ἁλατος, ἀγοράζει αὐτὸ οὐχὶ ὡς ἀπὸ ἰδιοκτητοῦ πωλῶντος ἐν ἰδίῳ ὀνόματι τὸ πρᾶγμα, δυναμένου κατ' ἀκολουθίαν νὰ διαθέσῃ τὸ εἰσπραττόμενον τίμημα κατ' ἄρεσκειαν, ἀλλ' ἀπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου, εἰς ἐν ἐνεπίστευτον ἢ ἀρχὴ τὴν εἰς χρήματα μεταποιῶσιν τοῦ ἁλατος, δηλονότι: ὑπαλλήλου ἐπιτετραμμένου ὑπὸ τῆς πίστεως τοῦ δημοσίου τὴν πώλησιν τοῦ ἁλατος καὶ εἰσπράξιν τοῦ τιμήματος ἐπὶ τῇ τέλει τοῦ νὰ φυλάξῃ καὶ ἀνταπεδώσῃ ἐν οἰκίῳ χρόνῳ τὸ αὐτὸ τίμημα καθὼ ἀντικατάστατον τοῦ ἁλατος ἐπομένου δ ἀλατοπεδοθήκιος δ μὴ καταβάλλων τῷ ταμίῳ τὰ εἰσπραχθέντα χρήματα ἀπὸ τοῦ πωληθέντος ἁλατος διαπράττει τὸ κακούργημα τῆς ἰδιοποιήσεως. Α. Π. ποιν. 162 τοῦ 69. — Καὶ δ ὑποθηκοφύλαξ, δημόσιος ὢν ὑπαλλήλος, (ἅτε ὡς τοιοῦτος ὑποκείμενος εἰς πενιχρὴς κατὰδωξίς κατὰ τὰ ἄρθρα 99 καὶ 100 τοῦ περὶ Ὑποθ. Νόμου), λαβὼν παρὰ τοῦ Κεντρικοῦ ταμείου ἐπὶ πίστῳσι (κατὰ τὰ ἄρθρα 85 τοῦ παλαιοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου) τὸν ἀναγκαῖον σφραγιστὸν χάρτην πρὸς διαχείρισιν αὐτοῦ, καταναλώσας δὲ αὐτὸ καὶ εἰσπράξας τὸ ἀντίτιμον καὶ ἰδιοποιήσας αὐτό, εἶναι ἐνοχος παραδίδεως τοῦ 301 ἁρθρου. Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 53. — Δήμαρχος, παραλαβὼν φυλλάδιον σφραγίστου κατασχθέντα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὡς μὴ προελθόντα ἐκ τῶν ἐπιθηκῶν τοῦ δημοσίου, ἀλλ' ὡς προῖοντα λαθραίας εἰσγωγῆς, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποστείλῃ ταῦτα εἰς τὴν οἰκίαν ἀρχὴν, ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸ κράτος, ἰδιοποιήσας αὐτά, καταναλώσας ἐξ ὁλοκλήρου καὶ παραχωρήσας εἰς ἄλλον διὰ πώλησεως, διαπράττει ἰδιοποιήσιν. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 90. — Δικαστικὸς κλητὴρ ἐκτελέσας δικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ κατακρατῆσας καὶ καταναλώσας ἐπὶ σκοπῷ ἀντικαταστάσεως ἢ εἰσπράξεε δραγμαῖς ἡ μέρας αὐτῶν, τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 394 τοῦ ποιν. νόμου, οὐχὶ δὲ κατὰ τὰς περὶ ὑπεξαίρεσεως διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 385, 386 καὶ 388, ἅτε ἀφορώσαι πρὸς τὴν παρ' ἰδιώτου γενομένην ὑπεξαίρεσιν. Α. Π. ποιν. ΓΙΑ' τοῦ 39. Ἀλλὰ κατ' ἄλλην τοῦ Α. Π. μεταγενεστέραν ἀπόφασιν ἰδιοποιήσας τὸ ποσὸν ὑπερ περιεῖληθεν εἰς αὐτὸν δι' ἐκτελέσεως παρὰ τοῦ ὀφειλέτου τιμωρητικῆς πυχγάνει κατὰ τὸ ἄρθρον 398 ἐν συνδ. πρὸς τὰ ἄρθρα 388—390 καὶ 603, καθ' ἃ ἐφαρμόζεται ἡ συνήθης ἀναλόγως τοῦ ποσού τιμωρήσις τῆς ὑπεξαίρεσεως, ἅτε ἰδιοποιήσας πράγματα μὴ διαπιστευθέντα αὐτῷ πρὸς φύλαξιν ἢ ἄλλον σκοπὸν, ἀλλὰ περιελθόντα εἰς χεῖρας αὐτοῦ δι' ἐκτελέσεως. — Ἐν τῷ διαπιστευθέντι τῷ δημοσίῳ ὑπαλλήλῳ ἔγγραφα, μὴ ὄντα παρὰ τὴν δικαιοσύνην, ἐπωλήθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἕτερον λόγῳ τῆς ἀξίας τοῦ χάρτου.

ἡ πρῆξις ἀποτελεῖ ἀπλὴν ὑπεξαίρεσιν κινητῶν πραγμάτων. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 70.

395. Ὅστις γίνεται ἔνοχος ὑπεξαίρεσεως πραγμάτων, τὰ ἐπὶ αὐτὸν δυνάμει τὸν διεπιστεύθησαν μὲν χάριν τοῦ δημοτικοῦ χαρακτῆρος του, κατώρθωσεν ὅμως νὰ τὰ λάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του θυνάμει αὐτοῦ τοῦ χαρακτῆρος του, τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ἔρους τῶν ἄρθρων 388—390· εἰς δὲ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς εὐχάριστος μόνον καταγινώσκεται, ὁμοῦ μὲ τὴν ποινὴν ταύτην συνάπτεται καὶ ἡ ἐκ τῆς ὑπηρετίας ἀποβολή. Π. Ν. 132, 3. 394.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ ἀπάτης.

Α'. Ἐν γένει.

396. Ἐνοχος ἀπάτης εἶναι ὅστις, θέλων νὰ βλάβῃ ἄλλον, ἢ νὰ περιπορήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, παριστᾷ ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ἀποκρύπτει ἢ παρασιωπᾷ ἀθεμίτως πράγματα ἀληθῆ, καὶ ἐντεῦθεν βλάπτει τὸν ἄλλον ὃ ὠφελεῖται ὁ ἴδιος.—Ὡς ἀπατεῶν ἐπίσης θεωρεῖται καὶ ὅστις ἐν γνώσει κάμνει πρὸς ἴδιόν του ὄφελος, ἢ πρὸς βλάβην τριτοῦ τινός, χρῆσιν ἀπάτης γενομένης παρ' ἄλλου, Π. Ν. 203, 229, 234 ἔ. 250, 251, 254, 255, 259, 371, 377, 385, 404, 407, 412, 437, 439, 440, 461, 3. 484, 485. Ἐμπ. 602, 509. (Βαυαρ. Νρμχδ. (1831) 325 ἔ. Βαυαρ. Νρμχδ. (1827) 280).

Ν. Πρὸς ὑπαρξιν τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀπάτης πρέπει ἡ ἐν γνώσει παράστασις τῶν ψευδῶν γεγονότων ἢ ἡ ἀθέμιτος ἀποσιώπησις τῶν ἀληθῶν γεγονότων νὰ γίνηται πρὸς αὐτὸ τοῦτο τὸ πρόσωπον, ὅπερ πρόκειται ἐκ τῶν ψευδῶν παραστάσεων νὰ ζημιωθῇ. Ὅθεν δὲν ὑπάρχει ἀπάτη ποινικῶς τιμωρητῆς, ὅσῳκις αἱ ψευδεῖς παραστάσεις καὶ ἡ σκοπούμενη βλάβη ἀφορῶσιν εἰς τρίτα πρόσωπα. Α. Π. ποιν. 242 τοῦ 71, 102 τοῦ 72, 176 τοῦ 75. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 89 ὡς πρὸς τὸν ὅρον τῆς βλάβης δὲν απαιτεῖται ἡ ταυτότης τοῦ προσώπου, καὶ εἶναι ἀδιαφορὸν αὖ ἡ βλάβη ἀπέρχεται εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ τοῦ ἀπατηθέντος ἢ ἄλλου τινός. (Τασοῦμπελ ἐπὲρ τῆς τελευταίας γνώμης).—Ὅταν τις ἐπωφελοῦμενος τὴν ἀπειλίαν τοῦ προσερχομένου εἰς αὐτὸν πρὸς ἀγορὰν πραγμάτων ἢ ἀλλαγὴν νομισμάτων ἀποκρύψῃ ἀθεμίτως τὸ γεγονός ὅτι τὸ παρεχόμενον αὐτῷ νόμισμα ἔστι ἀνωτέραν ἀξίαν τῆς ἀποδιδομένης ὑπὸ τοῦ προσερχομένου καὶ συναίνεσθ ὥστε αὐτὸς εἰς ἀνταλλαγὴν αὐτοῦ ἐπὶ μικροτέρᾳ ἀξίᾳ, οὕτω δὲ ὠφεληθῇ τὴν ἀγορὰν καὶ βλάβῃ κατὰ ταύτην τὸν ἰδιοκτήτην, τελεῖ τὸ ἀδικήμα

τῆς ἀπάτης δι' ἀποσιωπήσεως. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 87. Ἐπίσης δι' ἀποσιωπήσεως ἀπάτῃ δ' ἐμπορευματίης δ' ἐπιτηδείως καὶ τεχνιγάντως ἐπὶ σκοπῷ τῆς ἀποπληγῆσεως τῶν συμβαλλομένων παρασιωπήσας γενομένης ἔχοντα μεγίστην ῥοπήν εἰς τὴν συναφὴν τῆς συμβάσεως. Α. Π. ποιν. 184 τοῦ 77, 103 τοῦ 78.— Τῆς παραστάσεως τοῦ ψευδοῦς ὡς ἀληθοῦς εὐσεβῶς μωρητίης, ὁσάκις συντρέχουσι καὶ οἱ λοιποὶ βρεῖ τοῦ νόμου, εὐχὴ δὲ ἀπλῶς τῆς παραστάσεως πράγματός τινος ὡς ψευδοῦς, ἔπεται, ὅτι δὲν εἶναι κολασίμος ἢ πρᾶξις τῆς ἀπάτης, ὁσάκις τὸ δικαστήριον, κατὰ κηρύττον τοῦ κατηγοροῦμένου ἐνοχόν, δὲν ἀναφέρει, ἂν παρστήται τὰ ψευδῆ γεγονότα ὡς ἀληθῆ. Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 47.— Ὁ ἀντιβιβασμός, περιέχων πάντα τῆς ἀπάτης τὰ στοιχεῖα, δηλονότι τὴν παραστάσιν ἐν γένει ψευδῶν πραγμάτων ὡς ἀληθῶν, τὴν ἐκ τούτου ἀθεμίτον ὠφέλειαν τοῦ ἀντιβιβαστοῦ καὶ τὴν βλάβην τοῦ μετ' αὐτοῦ συναλλασσομένου, τιμωρεῖται δύναμις τοῦ 396 ἄρθρου. Α. Π. ποιν. 16 τοῦ 46, 44 τοῦ 33, 74 τοῦ 78, 21 τοῦ 87. Ἡ δὲ διαταγὴ τοῦ ἄρθρου 999 τῆς πολ. δικον. ἐπιτρέπουσα χάριν τοῦ ιδιωτικοῦ συμφέροντος καὶ τὴν προσωποκρατίην τοῦ ἀντιβιβαστοῦ ὡς μισόν ἐκτελέσεως τῆς κατ' αὐτοῦ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, οὕτε προτίθεται οὐδὲ δύναται νάναντρεψῃ ἢ καταστήσῃ ἀνεφαρμόστους τὰς περὶ ἀπάτης διατάξεις τοῦ ποιν. νόμου, ὅς' ὦν τιμωρεῖται αὐτεπαγγέλτως καὶ χάριν τοῦ δημοτικοῦ συμφέροντος ἢ τοῦ ἀντιβιβασμοῦ πρᾶξις. Α. Π. ποιν. 74 τοῦ 78, 27 τοῦ 90.— Ἐκ τῆς γραμματικῆς καὶ λογικῆς ἐννοίας τῆς λέξεως γ ε γ ο ν ὡ τ α π ρ ο δ ῆ λ ω ς συναγεται ὅτι πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀπάτης αἱ ψευδεῖς ὑποσχέσεις, αἷς χρῆται ὁ ἀπατεῶν, ὅπως δυναθῇ νὰ πείσῃ τὸν ἀπατωμένον περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῶν, προσήκον νὰ ἀναγώνται ἢ εἰς τὸ παρελθόν ἢ εἰς τὸ παρόν, ὃ ἐστὶ ἢ νὰ ὑπῆρξαν ἢ νὰ ὑπάρχουσιν ἐν ᾧ χρόνῳ ἡ ἀπάτη τεκταίνεται. Ἄρα βεβαιώσεις ἢ ὑποσχέσεις ἀναγόμεναι εἰς τὸ μέλλον δὲν ἀποτελοῦσι ψευδῆ παραστάσιν γεγονότων εἴαν ὁ νόμος ἀπαιτῇ, καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύνανται νὰ ἀπαρτίωσι στοιχεῖον ἀπάτης ποινικῶς τιμωρείας. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 86, 59 τοῦ 89, 37 τοῦ 93, 254 τοῦ 94, 47 τοῦ 95. Ἡ δὲ ψευδὴς τινος ὑποσχέσις εἰς τὸν παθόντα ὀφειλέτην, ὅτι μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ δανειστικοῦ συμβουλίου θελεῖ μετρησθῇ αὐτῷ τὰ χρήματα, ὅς' ἦς παραπεισθεὶς εὐτοῦ ὠμολόγησε ψευδῶς ἐνωπίον τοῦ συμβολαιογράφου, ὅτι ἔλαβε τὸ δάνειον παρ' αὐτοῦ, δὲν ἀποτελεῖ ἀ π ᾶ τ ῆ ν ποινικῶς τιμωρουμένην, ἀλλὰ παράβασιν γενομένης ὑποσχέσεως κατὰ τὴν συναφὴν τοῦ δανείου, ἥτις φέρει τὰ στοιχεῖα τοῦ πολιτικοῦ ὁλοῦ. Α. Π. ποιν. 108 τοῦ 79. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 42 ἢ ὑπὸ τινος λήψις χρημάτων παρ' ἄλλου ἐπὶ τῇ ψευδεὶ ὑποσχέσει, ὅτι θέλει δῆθεν δώσει αὐτὰ εἰς δαπάναν λειτουργίαν πρὸς σαγήνευσιν αὐτοῦ εἰς παραβάσιν τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ περιέχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικά τῆς ἀπάτης, ἅτε τοῦ λαβόντος καὶ σκοπὸν προθεμένου νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος κατὰ ψευδῆ πράγματα παραστήσαντος ἐν γνώσει ὡς ἀληθῆ. Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 42.— Τοῦ ἀδικικοῦ δικαίου καθιερούτος, ὅτι δια τῆς ἀπλῆς ἐκχώρησεως δὲν επιτρέπεται ὁ ἐκχώρητῆς τῆς ἐνοχικῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην σχέσεως αὐτοῦ, ἐκτιμώμενος νὰ ἐπιδιώξῃ καὶ μετὰ τὴν ἐκχώρησιν τὴν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου ἀπαρτίωσιν, ὀφείλει δὲ μόνον νὰ παραδώσῃ τῷ ἐκδοχῇ, ὅτι ἔθελε λαβεῖ ἰκανοσύνην τὴν ἀπαίτησιν Π. (18. 4) 23 § 1. Βασ. (19. 8) 2— μόνον δὲ ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην κοινοποιήσεως τῆς ἐκχώρησεως ἢ ἀπὸ τῆς κατ' αὐ-

τοῦ ἀγωγῆς τοῦ ἐκδοχέως δύναται ὁ ἐρευνήτης ἀντιτάττων τὴν ἔνστασιν τοῦ ἄλλου νὰ ἀρνηθῇ εἰς τὸν ἐκχωρητὴν τὴν καταβολὴν τοῦ χρέους. Κωδ. (8. 42) 3. Βισ. (26. 4) 37, δὲν παραδίδει τις ποινικὸν τινα ὄρεν, εἰσπράττων μετὰ τὴν ἐκχώρησιν τὸ παραχωρηθὲν ἄλλῳ ποσὸν ὑπὸ τὴν προσωπι-κὴν ἐνοχλήν τοῦ νὰ ἀποδώσῃ κατὰ τὸ ἐκδοχεῖ αὐτοῦ· οὐδαμῶς δὲ ἀποτελεῖ τὸ ἀδικημα τῆς ἀπάτης ἡ τοιαύτη εἰσπραξίς, ὡς εἶδ' ἡ πρὸς τοιαύτην εἰσπράξιν ψευδὴς πρὸς τινα παράστασις περὶ ἀπωλείας τοῦ ἐγγράφου, ἐξ οὗ αἱ ἐρώσεις, καὶ ἐπιτυχία ἄλλου θαρίου. Α. Π. ποιν. 46 τοῦ 68. — Ἡ ἀθέ-της ὑποσχέσις, φέρουσα μὲν χαρακτηριστικῆς πίστειος καὶ διὰ τοῦτο δυ-ναμένη νὰ προκαλέσῃ πολλὰς καὶ πολιτικὰς ἀπειρήσεις, δὲν ἀποτελεῖ ὅμως τὸ ἀδικημα τῆς ἀπάτης, ὅσκις δὲν πρόκειται περὶ ψευδοῦς πράγματος παράστα-σης ὡς ἀληθοῦς ἢ περὶ πράγματος ἀληθούς ἀποτυπωθέντος ἀθεμίτως. Α. Π. ποιν. 914' τοῦ 36. Ὅταν ἐάν τις παραστήσας ἑαυτὸν ὡς ἀπολύοντα ἐμπορικῆς πίστειος καὶ ἐπιδείξας χρήματα, ἤρξασθαι ἐμπορεύματα, τῶν δὲν ἐπλήρωσε εἰ ἐντεῦθεν, ὑποσχέσῃ νὰ πληρώσῃ κατόπιν καὶ ἀθετήσας τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ, δὲν διακρίνεται τὸ ἀδικημα τῆς ἀπάτης, διότι ἡ καύχησις ἐμπορικῆς πίστειος καὶ ἀθέτης ὑποσχέσεως δὲν ἀποτελοῦσι παράστασιν ψευδὸν γε-νέτων ὡς ἀληθῶν. Α. Π. ποιν. 50 τοῦ 83. — Πᾶσα σύμβασις ἐξ ἀπάτης παρελθούσα προσβάλλεται διὰ τῆς τοῦ δόλου ἀγωγῆς, τιμωρεῖται ἕως ἂν ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου, ὅταν περιέγῃ τὰ πρὶς τοῦτο συστατικὰ τοῦ ποιν. νόμου. Ἐντεῦθεν δ' ὅσαται, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ἀπηγορευμένων ὑπὸ τοῦ ἀπαικτοῦ νόμου πηγῶν πειγνιδίων, καθ' ἃ ἐπιτρέπεται μὲν τῶν ἡτηθέντων καὶ καταδα-νῶν ἢ ἀνάληψις τῶν καταβληθέντων, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ ἡ ἀπαύτησις τῶν καὶ καταβληθέντων (νόμ. 6 Βισ. 60. 8), ὅπταν συμβῇ ἀπάτη κατὰ τὰς ἐρσεις τοῦ ποινικοῦ νόμου τιμωρεῖται κατὰ τὸ 21. 398 καὶ ἐπά-μνη. Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 70. — Τὰ άρθρα 396 καὶ 397 τότε μένον ἐρρίζουσιν ἐν τετελεσμένῃ τὴν ἀπάτην, ὅσκις ἡ εἰς αὐτῆς προσδοκωμένη ὠφέλεια τοῦ ἀπατῶντος ἢ βλάβη τοῦ ἐτέρου πραγματικῶς προέκυψε· ὅταν δὲ ὅσκις δὲν προέκυψεν αὕτη, ὡς παρελθόντος προσκόμματος, ὑπάρχει ἀπλῶς ἀπὸ-παις ἀπάτης. Α. Π. ποιν. 89 τοῦ 61. (Ἀμειβεθῆναι ἢ ἐρβῶναι τῆς γνώ-μης ταύτης, διότι κατὰ τὸ γένμα τοῦ νόμου δὲν ὑπάρχει ἀπάτη, ἂν δὲν ἐπέλθῃ βλάβη ἄλλου ἢ ὠφέλεια τοῦ ἀπατῶντος).

397. Ἡ ἀπάτη, ἐκτὸς μὲν τῶν συμβολαίων γινωμένη, εἶναι πάντοτε τιμωρητέα· κατὰ δὲ τὰ συμβόλαια ἐπισύρει τὴν ποινὴν εἰς τὰς ἀκολούθους περιστάσεις· — 1. ὅταν εἰς τι συμβόλαιον ἀμειβετοφελὲς, ἢ ἀπάτη, ἢ ἡ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἄλλου ὠφέλεια 1) ἀναφέρεται εἰς οὐσιώδη 2) τοῦ συμβολαίου ἄρθρα, καὶ ἐκ τούτου προκύπτῃ ἄδικον κέρδος ἢ προξενῇται ζημία· — 2. ὅταν εἰς ἑτεροφελὲς συμφωνίας ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐξαπατᾷ εἰς τὸ νὰ κάμῃ τὴν συμφωνίαν, καὶ ἐντεῦθεν τὸν υποβάλλῃ εἰς ζημίαν.

1) ἡ ἐξαπάτησις ἢ ἡ χρήσις τῆς πλάνης εἰς ἣν ὁ ἄλλος εὐ-φραίνεται 2) τοῦ εἵδους

Ν. Ἐνεχὲ ἀπάτης ἐκ τῆς τῶν συμβολαίων ὑπάρχει δοῶς τις παρίσταται ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα ἢ ὡς ἐντολὰς πρὸς αὐτὸν καὶ δι' αὐτοῦ ἀπατᾷ ἕτερον, ὅπως παραδώσῃ αὐτῷ πρᾶγμα τι. Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 69. — Ἐκ τοῦ ἄρθ. 397 προκύπτει ὅτι ὁ δόλος, ἀναφερόμενος εἰς μὴ εὐσιώδη στοιχεῖα τῆς συμβάσεως, ἀποτελεῖ ἀντικείμενον ἀστικῆς διαφορᾶς καὶ οὐχὶ τὸ ἀδίκημα τῆς ἀπάτης. Α. Π. ποιν. 143 τοῦ 88. Ὅθεν καὶ ἐν ταῖς ἐπι πιστώσει ἀγοραπωλησίαις πραγματικῶν μὴ ὄντος εὐσιώδους στοιχείου τοῦ κύρους αὐτῶν τῆς πρὸς τὸν πωλητὴν ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ παραστατικῶς τῆς καταστάσεως αὐτοῦ, ἀπὸ ἀφαιρέσεως τοῦ πωλητοῦ ἐπὶ ἰδίᾳ εὐθυγῇ νὰ ἐρευνᾷ τὰ κατὰ τὴν κατάστασιν αὐτοῦ καὶ πείθεται περὶ τοῦ φερεγγύου ἢ φερεγγύου τοῦ πιστευμένου ἀγοραστοῦ, ἐπεὶ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ κατὰ τὴν σύστασιν τῆς ἀγοραπωλησίας ἀποσιώπησις τῆς καταστάσεως αὐτοῦ, παθητικῆς φύσεως, δὲν ἀποτελεῖ τὸ ἀδίκημα τῆς ἀπάτης, μὴ εὔσα ἀθέμιτος. Α. Π. ποιν. 59 τοῦ 90.

398. Ἡ ἀπάτη, ἣτις δὲν ἔχει κάρμιν τῶν εἰς τὰ ἐξῆς ἄρθρα 399 καὶ 401 ἐριζομένων ἐπιβαρυντικῶν ἰδιοτήτων, εἴαν ἡ ἐντεῦθεν προσγεγεμένη ζημία, ἡ τὸ προκύψαν ἀσυγχώρητον κέρδος ὑπερβαίνει τὴν τιμὴν τῶν εἰκοσι δραχμῶν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν. Π. Ν. 378, 402, 673.

Ν. (ἴδε ἄρθρον 396).

399. Ἡ ἀπάτη τιμωρεῖται μὲ εἰρκτὴν.—1. εἴαν ὁ ἀπατεὼν μεταχειρισθῇ ὡς μέσον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀπάτης τὴν θρησκείαν, θρησκευτικὴν τινα τελετὴν 1), ἡ πρᾶγμα διὰ τῆς θρησκείας καθιερωμένον.—2. εἴαν, διὰ τῆς χρήσεως πλαστῶν διαβατηρίων, ἢ ἐπισήμων πιστοποιητικῶν, συνάγωνται ἔρανοι ὑπὸ τὸ πρᾶγμα, ὅτι τοῦτο γίνεται διὰ δυστυχήσαντας, αἰχμαλώτους, ἢ ἐνεκα θεαρέστων σκοπῶν 3) —3. εἴαν ἡ ἀπάτη ἐγίνετο μὲ ἰδιοτελεῖ σκοπὸν διὰ δεισιδαίμωνων ἢ θεληρῶν καταγοητεύσεων, καὶ μάλιστα διὰ σημειομαντείας ἢ ὀνειρομαντείας, προστητῶν, ἐξορκισμῶν, θησαυρωφυσίας, ἢ χρυσοποιίας.—4. εἴαν ἡ ἀπάτη ἐπράχθη ἀπὸ συμμορίας τινὸς ἢ ἀπὸ ἀγύρτας ἠνωμένους.—5. εἴαν εἰς ἀνοικτὰ ἢ ἐλεύθερα (1) ἐπιτηδεύματα ἐγίνετο χρῆσις νεοσθευμένων μέτρων ἢ σταθμῶν.—6. εἴαν εἰς ἐπαγγέλματος χρυσόν, ἄργυρον, ἢ τιμαλφεῖς λίθους πωλοῦντες ζιζῶσιν ἐν γυνώ-

(1) Ἀλλὰ τίνα εἰσὶν ἀνοικτὰ ἢ ἐλεύθερα ἐπιτηδεύματα; Ἀπρόσεκτως ἀνεγράφη ἡ διάταξις ἐκ τοῦ Βασιλικοῦ νομοσχεδίου τοῦ 1827, καταρτισθέντες μετὰ τὸν περὶ ἐπιτηδεύματων νόμον τοῦ 1828, κατ' ἐλεύθερα ἐπιτηδεύματά εἰσι τὰ μὴ χρήζοντα ἀδείας τῆς ἀρχῆς.

σει πραγματείας ἐξ ἄδοκίμων ἢ εὐτελεστέρων μετάλλων ἀντὶ δοκίμων, ἢ ψευδεῖς λίθους ἀντὶ τιμαλγῶν, ἢ μεταλλάττωσι τὰ εἰς αὐτοὺς διαπεπιστευμένα μέταλλα ἢ τοὺς τιμαλφεῖς λίθους μὲ εὐτελῇ μέταλλα ἢ ψευδεῖς λίθους. — 7. ἐὰν αἱ εἰς τὸ ἄρθρον 389 ἀριθ. 4 ἀναφερόμενοι γίνωνται ἑνοχιοὶ ἀπάτης ὡς πρὸς τὰ ἐν αὐτῷ ἐκτεθειμένα ἀντικείμενα. — 8. ἐὰν ὁ εἰς ἥδη πρότερον ἕνεκα ἀπάτης μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τιμωρηθεὶς ἐκτελέσῃ καὶ αὖθις ἀπάτην, ὑπερβαίνουσιν τὰς εἴκοσι δραχμὰς. — 9. ἐὰν πρόκηται νὰ τιμωρηθεὺν συγχρόνως τρεῖς ἀπάται, ἐκάστη τῶν ἐποίων ὑπερβαίνει τὰς εἴκοσι δραχμὰς. — 10. ἐὰν ἡ ἀπάτη ὑπερβαίῃ τὰς τετρακοσίας δραχμὰς. Π. Ν. 111 ἔ. 225. 229. 249 ἔ. 379. 401 ἔ. 439. 664. 665. 667. 670. 675.

1) πρῶτον 2) διὰ 3) ἀγαθοεργῶν ἢ εὐσεβῶν σκοπῶν.

Ν. Ὅσακις οἱ κατηγορούμενοι πωλοῦσιν ἐξ ἐπαγγέλματος χρυσόν, ἀργυρον ἢ τιμαλφεῖς λίθους, ἀναγκαῖον νὰ προβάλληται περὶ τούτου τοῖς ἐνόμοις εἰδικόν ζήτημα, ὅπως μηδεμίᾳ προκύπτῃ ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας ἀσάφεια. Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 87.

400 Εἰς τὴν περιπτώσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἀριθ. 5 τὰ νενοθευμένα μέτρα καὶ σταθμὰ δημεύονται. Π. Ν. 20. 670.

401. Ἡ ἀπάτη τιμωρεῖται μὲ πρόσκαιρα δεσμά. — 1. ἐὰν ὁ ἀπατεὼν ἐτιμωρήθῃ εἰς πρότερον μὲ δεσμα, ἢ μὲ εἰρκτὴν ἕνεκα ἀπάτης, καὶ ἥδη ἐπραξεν αὖθις ἀπάτην ὑπερβαίνουσιν τὰς εἴκοσι δραχμὰς. — 2. ἐὰν πρᾶξῃ ὑπὸ συμμορίας τινός, ἢ παρ' ἀγροτῶν ἡνωμένων, ἀπάτη τιμωρητέα κατὰ τὸ ἄρθρ. 389 ἀριθ. 1, 2, 3, καὶ 10, μὲ εἰρκτὴν. — 3. ἐὰν πρόκηται νὰ τιμωρηθῇ ὁ αὐτὸς συγχρόνως διὰ τρεῖς τοῦλάχιστον ἀπάτας, τὰς ἐποίας δὲν ἐπραξεν μετὰ τινος συμμορίας, καὶ ἐκάστη τῶν ἐποίων ἐπισύρει τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς. — 4. ἐὰν ἀπάτη, τιμωρητέα μὲ εἰρκτὴν ὑπερβαίῃ τὸ ποσὸν τῶν χιλίων δραχμῶν. Π. Ν. 66. 111 ἔ. 379. 402. 664.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 401 προκύπτει ὅτι δὲν ἐπαρκεῖ μόνον τὸ ποσόν, ὅπως τιμωρηθῇ ἡ ἀπάτη διὰ πρόσκαιρων δεσμῶν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἵνα οὖν τῷ ὑπὲρ τὰς 1000 δρ. ποσῷ συντρέχῃ καὶ μία τῶν ἐν ἄρθρ. 399 ἀριθ. 1—9 ἐπιβαρυντικῶν αἰτιῶν. τούτου ἕνεκα χρῆται ὁ νόμος τῇ λέξει τιμωρητέα. Α. Π. ποιν. 88 τοῦ 88. 85 τοῦ 61.

402. Οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου 376 ἀριθ. 1 καὶ 5 καὶ αἱ τῶν ἄρθρων 377—379 καὶ 391 ἀριθ. 1 ἐφαρμόζονται· καὶ εἰς τὴν ἀπάτην. Π. Ν. 114. Ποιν. 23. 278.

Β'. ΠΙΣΙΝΑΤΕΡΩΣ.

1. Δι' ἀπάτης μείωσις τῶν εἰς τὸ δημόσιον ὀφειλομένων φόρων.

403. "Οστις ζημιῶι δι' ἀπάτης τὸ δημόσιον κατὰ τοὺς εἰς αὐτὸ ὀφειλομένους φόρους ἢ θασμούς, (1) ἐκτὸς τῆς ποινῆς, τὴν

(1) Σημειωτέον εἶναι κατὰ τοῦτο ἀρμολογήσαν καὶ οἱ δῆμοι πρὸς τὸ δημόσιον διὰ τοῦ άρθρου 17 τοῦ νόμου ΞΗ' τῆς 22 Δεκ. 1847 περὶ τῶν δημοτικῶν φόρων, ἔχοντος ὡς ἑξῆς.

« Ἄρθρον 17. Κατὰ τῶν δι' ἀπάτης ἢ οὐλοδήποτε ἄλλου τρόπου ἀποσυγόντων ἢ προσπαθόντων νὰ ἀποφύγῃσιν ὀλίκως ἢ ἐν μέρει τὴν πληρωμὴν τῶν παρ' αὐτῶν ὀφειλομένων δημοτικῶν φόρων ἐπαρμόζονται αἱ ποιναὶ, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκεινται κατὰ νόμον εἰ παραβαίνοντες τὰς περὶ τῶν ἀντιστοιχούντων δημοσίων φόρων διατάξεις ».

Σημειωτέον ἐπίσης εἶναι ἡ δι' ἀπάτης μείωσις τῶν εἰς τὸ δημόσιον ὀφειλομένων φόρων ἐκ τῆς καλλιέργειας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων, κολλάζουμένη ἄλλως ἄλλοτε ὑπὸ τῶν σχετικῶν φορολογικῶν νόμων. τανύν τιμωρεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΒΠ' τῆς 8 Αὐγούστου 1892 περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων. Ἐν συνόψει δὲ λεκτέον εἶναι κατ' αὐτὰς ὁ μὲν παραλιπὼν τὴν δῆλωσιν τῶν ἀρετριωνίων κτηνῶν αὐτοῦ ὑποβάλλεται εἰς πρόσθετον φόρον ἴσον πρὸς τὸν βεβαιωτέον ἐπ' ἐνόμῳ αὐτοῦ δημόσιον διὰ ταῦτα φόρον (ἄρθρ. 27). ὁ δὲ δημαρχος τιμωρεῖται διὰ προστίμου, ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τοῦ ἴπ. τῶν Οἰκονομικῶν, ἀρνησάμενος τυχὸν τὴν λήψιν τῶν εἰς αὐτὸν παρουσιαζομένων δηλώσεων ἢ ἀναβαλλὼν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν χάριν ἀκεραίας εἰσπράξεως τοῦ φόρου τῶν ἀρετριωνίων κτηνῶν ἐπιβαλλομένων αὐτῷ καθηκόντων (ἄρθρ. 28). Ὁ δὲ οἶκον. ἔσται ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν μὲν πρὸς τὸ δημόσιον διὰ πᾶσαν ἔνεκα μὴ συντάξεως ἐγκύρων πρωτοκόλλων ζημίαν αὐτοῦ, τιμωρεῖται δὲ κατὰ τὸ ἀρθ. 285 τοῦ ποιν. νόμου διὰ τὴν ἐν πρωτοκόλλῳ ἀπειρημένης βεβαιώσεως ψευδῶν πραγμάτων ὡς ἀληθῶν (ἄρθ. 29). ὁ δὲ παραλιπὼν τὴν ἐκτέλεσιν τινὰς τῶν ἀνατεθειμένων αὐτῷ καθηκόντων Εἰρηνοδίκης διὰ προσωρινῆς παύσεως (ἄρθ. 30). Ἐπίσης ὁ ἰδιοκτήτης ἡ καλλιεργητὴς περιβολίου ὁ παραλιπὼν τὴν δῆλωσιν τῆς θέσεως, ἐκτάσεως καὶ προσόδου τοῦ περιβολίου αὐτοῦ ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν διαπνῶν τῆς καταμετρήσεως καὶ εἰς πρόσθετον φόρον ἴσον τῷ ἀπλῶ φόρῳ τοῦ κτήματος, ὃν δὲν ἐδήλωσεν, ἢ τῶν στρεμμάτων, ἃ ὑπέκρυψε, ὁ δὲ ἀρνησάμενος τὴν λήψιν τῶν δηλώσεων ἢ ἀμελήσας τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφεσον κτλ. τιμωρεῖται διὰ προστίμου, ἐπιβαλλομένου ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ἴπ. τῶν Οἰκον. (ἄρθ. 48 καὶ 49). Ἐπίσης ὁ παραλιπὼν τὴν ἐμπρόθεσμον δῆλωσιν τῆς θέσεως τῶν βοσκῶν καὶ τῶν βοσκῶν τῶν κτηνοτρόφων, εἰς οὓς ἐξαιρέτως σὲν αὐτὰς, τὸ μίσθωμα καὶ τὴν διακρίαν τῆς μισθώσεως ἰδιοκτητήτος, κατὰ τὴν ἢ διαχειριστὴς βοσκησίων γαιῶν ὑποβάλλεται εἰς πρόσθετον φόρον, ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ ἀποκριθέντος φόρου (ἄρθ. 53). Ἐπίσης ὁ ἐνοικιαστής τοῦ φόρου τοῦ ἐλαίου καὶ τῶν ἐλαίων τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς, παραλιπὼν τὴν ἐν τῷ διπλοτύπῳ ἐγγραφὴν τοῦ φόρου ἢ ἐγγράφει

ἑποῖαν ἐπισύρει ἡ πρῶξις δι' ἄλλων περιστάσεων, τιμωρεῖται καὶ

πλεῖον ἢ ἑξαττον τοῦ καταμετρούμενου ἢ συνηθέντος ποσού τοῦ πεινόντος ἢ μὴ ἀποτείλλας ἐμποδίστως τῷ Ἑσθῶν τὸ βιβλίον τῶν διπλοτύπων θεμελιώσεως κτλ. (ἄρθ. 72). Ἐπίσης ὁ δηλώσας εἰκονικῶς ἢ ὑπὸ ἄλλῃ ὀνομαστικῇ οἶνον τὸ ποσὸν καὶ τὸ εἶδος τοῦ οἶνου καὶ τὸν ὄγκον τῶν λαφύων κτλ. ὑποβιβάζεται ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Οἴκου. Ἑσθῶν ἀνακαλύθωντος τὴν ὑποβλήν διὰ προστίμου ἢ γεωμετρικῆς ποινῆς. Ἦτος πρὸς τὸ τοιπλάσιον τοῦ ἀναλογούντος φόρου εἰς τὸ αὐτῶ ἀγκλωθῆν ποσὸν οἶνου κατὰ τὸ ἄρθ. 13 τοῦ νόμου ΒΠ' ἐν συνδ. πρὸς ἄρθ. 2 τοῦ νόμου ΑΤΝ' περὶ ἐπιβολῆς ἐννοίου φόρου ἐπὶ τοῦ οἶνου κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου ΒΠ' τῆς 21 Δεκ. 1892, ἀπαγορευμένη καὶ προσθήτου δηλώσεως. ὑποπίπτει εἰς τὰς ἐν τοῖς ἄρθ. 6 καὶ 7 αὐτοῦ ποινάς· ἀλλ' αἱ περὶ δηλώσεως καὶ καταμετρήσεως τῶν οἶνων διατάξεις ὄνουνται νὰ ὑπερλήθῃσι διὰ διατάγματα καὶ εἰς ἐξαιρετικὰς διατυπώσεις (!) ὡς ποδὲς τὰ κατασκευάζοντα οἶνους προωρισμένους εἰς τὴν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατανάλωσιν ἐκνοστήσια (νόμος ΑΨΠΕ' ἄρθ. 2). Ἐπίσης ὁ κτηνοτρόφος ὁ δηλώσας τὸ ζῶα αὐτοῦ ἀνεμεσίμως ὑποβιβάζεται εἰς τὴν πληρωτέαν προσθήτου φόρου. Ἦτος πρὸς τὸ ζῶον τοῦ ἀπλοῦ Ν. ΒΠ' ἄρθ. 99· ἀπεῖται δὲ ὁ δηλωσας νὰ κλητεύσῃ τοὺς εὐχέλως ἢ ἑλλειπῶς δηλώσαντας τὰ ζῶα αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Πταιματελεγκτοῦ, οἱ δὲ ἀπορῶσαι δὲν ὑπέκεινται εἰς ἐνδικον μίσθον (νόμος ΒΠ' 108 καὶ 112). Τιμωρεῖται δὲ ὁ δηλωσας διὰ γεωμετρικῆς ποινῆς, ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἴπ. τῶν Οἰκονομικῶν, παρὰ τῶν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν συνετικῶν ποδὲς τὴν προσδοκίαν τῶν ζῶων ἐπιβαλλομένων αὐτῶ ὑπὸ τοῦ νόμου κτηνόντων. τὴν εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἑσθῶν ἀποστελὴν τῶν στελεχῶν τῶν ἡλωτέρων καὶ τῶν καταλόγων τῶν μὲ ἀγκλωθῶν τὰ ζῶα αὐτῶν (122) κτλ.

Διὰ τῆς 11 Ἀπρ. 1833 περὶ διοικήσεως τῶν Ἑθνικῶν ἀλικῶν.

16. Ὅλον τὸ ὑπάρχον καὶ ἄλλην τὴν ἐπικρίτεσιν ἔλας, τὸ ἑποῖον εἶναι ἐκτεθειμένον διὰ νὰ πωληθῇ γενδερικῶς, πείπει νὰ καταγραφῇ ἀνευ ἀναβολῆς καὶ μὴ μεγίστην ἀκρίβειαν. — Τὸ ἦτος ἄλλο εἶναι ἀναποταμιευμένον ἀπὸ τοῦς πρῶην ἐνοικιαστὰς, ἢ ἀπὸ ἐκείνους, οὗτινες τὸ γήρῳσαν ἐπὶ κερδοσκοπία, θέλει ληθῇ, δυνάμει συμβιβασμοῦ. διὰ λογαριασμοῦ τῆς κυθενήσεως, τὸ δὲ ἀντίτιμον θέλει πληρωθῇ εἰς τὰς συμφωνηθεμένας προθεσμίας. Ἄν ἐ τοιούτος συμβιβασμὸς δὲν ᾔθελε κατορθωθῇ, τὰ ἀναποταμιευμένα ὡς ἀνωθεν ἄλλατα μένοντες ὄνι ὑμὸν ὑποκείμενα εἰς τὸ τελεστικόν, ὡς καὶ ἄχρι τοῦδε, δικαίωμα, εἰν τοῦτο δὲν ᾔθελεν εἶσθαι ἦδη πληρωμένον, ἀλλὰ καὶ ἡ ληροσύνη μεταξὺ τῆς ἄγρι τοῦδε τιμῆς καὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 14 προσδιορισθείσης θέλει πληρόνσθαι ἀπὸ τοῦς ἰδιοκτῆτας ὡς ἰδιαιτέροις φόροι. — Ὅσον ἔλας προήχθῃ ἀπὸ ἐθνικὰς ἀλικῆς αὐθαιρέτως καλλιεργηθείας ἀπὸ ἰδιώτας, ἢ ἀπὸ κοινότητος, καὶ εἰστέθῃ εἰς πώλησιν, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀντικον εἰς τὸ δημόσιον, καὶ ἐπομένως θέλει δηλευθῇ· τὸ δὲ εἶωθεν εἰσαχθέν ἔλας, τὸ ἑποῖον δὲν ἐπλήρωσε τὸ κατὰ τὴν διατυπῆσιν προσδιορισθὲν τελωνιακὸν δικαίωμα θέκα λεπτό τὴν ὁκάν, θέλει κρατηθῇ ὑπὸ φυλάξιν. Ἐως οὗ πληρωθῇ τὸ τελώνιον, καὶ θέλουν ἀνεοργθῇ αἱ ποιναί, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει ὁ νόμος, εἰν ἐπράχθῃ τι ἀνάντιον τῶν περὶ τελωνιῶν κανονισμῶν.

μέ τὸ τετραπλεῦν τοῦ προσδικηθέντος κέρδους. — Μειώσεις καί

17. Ὅτι 1 Ἰουλίου τοῦ τευχόντος ἔτους καί εἰς τὸ ἔξης ἀπαγορεύεται εἰς ὁλοκλήρου ἡ εἰσαγωγή ξενου ἀλατος. Πᾶσα παραβάσις παιδεύεται ὅχι μόνον μέ τὴν ἀπωλείαν τοῦ πρᾶγματός, καί τοῦ μέσου τῆς μετακομιδῆς, ἀλλὰ καί μέ πρόστιμον ἴσον μέ τὴν τιμὴν τοῦ ἀλατος, κατὰ τὸν ὕπ' αριθ. 14 προσδιορισμόν. — Διὰ δὲ τὸ εἰσαχθῆσομενον μέχρι 1 Ἰουλίου ξενον ἄλας θελεῖ πληρωθῆναι τελωνιακὸν δικαίωμα 10 λεπτά τὴν ὀκταν.

18. Ἡ ἐξαγωγή τοῦ εἰσχωρίου ἀλατος διὰ τὰς ξένας ἐπικρατείας συγχωρεῖται ἐπὶ συμφωνίας, αἱ ἑποίαι πρέπει νὰ γένων με τοὺς κερδοσκοποῦς.

19. Ἄν ἄλας προσδιορισμένον εἰς ἐξαγωγὴν διὰ ξένας ἐπικρατείας ἤθελεν εἰσαχθῆ εἰς ὁλονδήποτε μέρος τοῦ βασιλείου μας, θελεῖ θεωρηθῆ ὡς εἰσαχθὲν ἀπὸ ξενὸν ἐπικράτειαν, καί ἑπομένως θελεῖν εἰσθῆ εἰς ἐνέργειαν αἱ διοριζόμεναι ὕπ' αριθ. 17 ποιναί.

20. Ἄν ἤθελεν εἰσαχθῆ ἄλας εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ βασιλείου, χωρὶς νὰ λάβῃ ὁ ἰδιοκτῆτης ἀποδείξιν τοῦ ἀποθηκαρίου, ὡς ὕπ' αριθ. 12 εἴρηται, τὸ ἄλας τοῦτο θελεῖ θεωρεῖσθαι ὡς εἰσαχθὲν ξενον ἄλας, καί ὁ ἰδιοκτῆτης ὑπόκειται εἰς τὰς ποινὰς κατὰ τὸ ἀρθρον 17. (Συμμετώσεν ὅτι ἡ πῆξις καὶ ἡ συλλογὴ ἀλατος ἀπαγορεύθη καί διὰ τοῦ νόμου ΔΧΝΔ' τῆς 23 Ἰαν. 1888 περὶ προσωπικοῦ τῆς καλλιέργειας τῶν ἀλικῶν, ἀντιθετὴ δὲ ἡ καταδίκης τῶν πηγνόντων ἢ συλλεγοντων ἄλας εἰς ἐπιτηδεύτας).

Δ. 14 Μαρτίου 1834. Περί τῶν κατὰ τὴν Κορινθιακὴν κόλπον καί τὰ παράλια τῶν Π. Πατρῶν ἀγρευομένων σαρδελῶν.

7. Ἐάν τι πλοῖον ἤθελε φωραθῆ ἀσχολεῦμενον εἰς ἄγραν, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἀδειαν κατὰ τὸ ἀρθρον 2, τὸ πλοῖον τοῦτο μεταφέρεται εἰς τὸν προσεχέστερον λιμένα, καί οἱ μὲν ἰχθύες δημεύονται, αὐτὸ δὲ στερεῖται τοῦ δικαίωματος τοῦ νὰ μετέλθῃ τὴν τεχνὴν τοῦ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, καθ' ἣν ἐφωραθῇ. — Ἐάν τι πλοῖον ἤθελε φωραθῆ ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ διαφύγῃ τὴν ἀγρυνίαν τῶν τελωνῶν καί νὰ ἐκπλευσῇ χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸ νόμιμον δικαίωμα, παρατηρούμενων τῶν περὶ τούτου διορισμένων τυπῶν, θελεῖ ὑποβάλλεσθαι εἰς ποινὴν λαθρεμπορίου. — Ἐάν τι πλοῖον ἤθελε διαφύγει τὰς τελωνιακὰς ἀρχὰς χωρὶς νὰ ἐξακριβωθῇ τὸ ποσὸν τῶν λαθραίως ἐξαχθέντων ἰχθύων, ὅταν γνωρισθῇ, ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον πεντακοσίων ἕως χιλίων δραχμῶν, ἂν ᾖ ξενον, εἰδοποιούνται ὅλας αἱ λιμενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ κράτους, ὥστε, ἂν ποτε προσεμφισθῇ εἰς τινα ἐξ αὐτῶν, νὰ ἐπιβάλλεται εἰς τοῦτο πρόστιμον κατὰ τὸν νόμιμον τρόπον· ἐκτὸς δὲ τούτου, χάνει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μετέλθῃ τὴν τεχνὴν εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας.

Δ. τῆς 4 Σεπτ. 1836. Περί τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας.

1. Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς πλοίαρχους τῶν ταχυπλόων, τῶν διορισμένων διὰ νὰ καίμουν τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταχυδρομείου μας, τὸ νὰ λαμβάνουν παρὰ τῶν τυχόντων γράμματα ἐσφραγισμένα ἢ φακέλους ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας μας, εἰμὴ μόνον τὰ διδόμενα ἀπὸ τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν.

ἀπάται, ἀφερῶσαι τὰ περὶ θασμῶν, (1) τελωνίων, ἀλικίων, τα-

2. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ναῦτας τῶν αὐτῶν ταχυπλίων, καθὼς καὶ εἰς τοὺς διαβάτας τοὺς ταξιθεύοντας μὲ Β. ταχύπλοα ἢ μὲ ἀμάξας τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας, νὰ λαμβάνουν γράμματα ἐνογραφίστα.

3. Οἱ παραβάται παιδεύονται μὲ πρόστιμον 20—300 δραγμῶν πρὸς ἐξελος τοῦ ταχυδρομικοῦ ταμείου.

4. Ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς πλειάρχους καὶ τοὺς ταχυδρομικοὺς ὑπαλλήλους ἢ φροντίς τοῦ νὰ ἐπαγρυπνῶσι κατὰ τεύτε, εἰσπεριέχοντες τὴν ἐνηκουσαν ταχυδρομικὴν ἀρχήν, διὰ νὰ κινήθῃ κατὰ τοὺς τύπους, ἰὰν ποτε γίνῃ παραβάσις τοῦ κανονισμοῦ τούτου.

Ν. Χ'Γ' τῆς 24 Μαΐου 1860. Περὶ Γραμματεσίου.

18. Ὅστις μεταχειρισθῇ γραμματεσίου, τοῦ ὅποιου ἐγένετο χρῆσις, ἢ πωλῇσιν τοιοῦτον, τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν δραχ. 50—500, ἐσαρμολογούμενῃ ἐν ὑποτροπῇ τοῦ άρθρου 111 τοῦ ποινικοῦ νόμου. Ὁ παραβάτης ἰὰν ᾖναι ὑπαλλήλος ἀποπέμπεται τῆς ὑπηρεσίας.

19. Ὅστις κατακυριώσῃ ἀθεμίτως γραμματεσίου ἢ τίθῃσι τοιοῦτον εἰς κυκλοφορίαν, τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 51 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1836 νόμου περὶ χαρτεσίου. (Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀντικατέστη διὰ τοῦ άρθρου 64 τοῦ νεωτέρου νόμου ΑΧΚΕ' περὶ χαρτεσίου, ὃ ἰδὲ κάταθεν τοῦ 235 άρθρου Π. Ν.).

Ν. ΔΓ'Θ' τῆς 29 Φεβρ. 1892. Περὶ μεταρρυθμίσεως διατάξεων τινῶν τοῦ τελωνιακοῦ οργανισμοῦ (εὐ τὰ άρθρα 4, 13, 14, 16, τροποποιηθέντα διὰ τοῦ νόμου Β'Ι'Ζ' τῆς 9 Ἀπριλίου 1896, δημοσιεύονται ὡς ἐτροποποιηθέντα).

1. Πᾶσα εἰσαγωγὴ ἢ ἐξαγωγὴ ἐμπορευμάτων ἢ ἀπλῇ ἀπεξίθασις εἰς τὴν θύραν ἢ ἐπιβίθασις εἰς πλοῖον πρέπει νὰ γίνῃται ἐν γινώσει καὶ μὲ γραπτὴν ἀδείαν τῶν προϊσταμένων τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς διὰ τῶν διορισμένων θέσεων καὶ εἰς τὰς διορισμένας ὥρας, ἄλλως θεωρεῖται ὡς λαθρεμπόριον καὶ ὑπεβάλλεται τὸ ἐμπόρευμα εἰς ἐκταπλεῖν τελώνιον. — Ἡ αὕτη ποινὴ ἐπιβάλλεται α') ἐπὶ τῇ ὑπεξαιρέσει ἐκ τε τῶν ἀποθηκῶν καὶ τοῦ περιβάλλοντος τοῦ τελωνίου ἐμπορευμάτων, ὑποκειμένων εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος, β') ὅποτε ἐνδείξωσιν ἐν ἰδιαιτέροις διαχωρίσμασι κιβωτίων ἢ ἄλλων δοχείων ἐμπορευμάτων, μὴ περιλαμβανόμενα ἐν τῇ διασφίσει, κεκρυμμένα ὥτως, ὥστε νὰ καθίσταται ἀνεπίκριτος ἢ ἐκ τοῦ προχείρου ἀνακαλύψῃ καὶ μετὰ τὴν ἐκκένωσιν τῶν δοχείων, καὶ εἰς τὴν ἀνακαλύψει κατὰ τὸν τελωνιομὲν ἀντικείμενα ὑποτελῇ ἐντὸς τῶν ἐμπορευμάτων κεκρυμμένα, κατὰ τρόπον διαλαμβάνοντα τὸν πρόχειρον ἐλεγχον, γ') ἰὰν κατὰ τὸν τελωνιομὲν ἀνα-

(1) Ἡ διὰ τῆς λέξεως θασμῶν ἐρμηνευθεῖσα γερμανικὴ λέξις aufschlag ἐμφανίει κυριελεχτικώτερον τὰ δικαιώματα καταναλώσεως, ἢτοι τοὺς ἐπὶ τοῦ καπνοῦ, τῶν εἰσπνευματωδῶν ποτῶν κτλ. εἰσπραττομένους φόρους καταναλώσεως.

χυδρομείων, καὶ χαρτοσήμων, τιμωροῦνται, κατὰ τὰς περὶ τοῦ-

καλυρῆς ὑπεξαίρεσις καὶ ἀπώρυξίς ἐμπορευμάτων, δ') ἐὰν εὐρεθῇ ἐτιδη-
ποτε ὑποκείμενον εἰς τελώνιον, κεκρυμμένον εἰς τὰ ἐνδύματά τινος, ἐξερχο-
μένον ἀπὸ πλοίου ἢ εἰσερχομένον εἰς αὐτό, ε') ἐπὶ τῇ χρήσει πλεοντῶν τε-
λωνιακῶν, ὑγειονομικῶν, ναυτιλιακῶν καλ. ἐγγράφων πρὸς ἀποπλάνησιν
τῆς ἀρχῆς, καὶ ς') ἐπὶ τῇ περιπτώσει τῆς καθ' ὁλονδὴποτε ἄλλου τρόπου,
μὴ δοξομένου ἐν τῷ παρόντι, δολίᾳ στερήσεως τοῦ Δημοσίου τῶν δικαιο-
ματιῶν του. — Ἐὰν τὰ ἐμπορεύματα ᾖναι ἐλεύθερα τέλους κατὰ τὴν εἰσα-
γωγὴν, ἐπιβάλλεται πρόστιμον μέχρι δραχμῶν 100.

2. Ὅστις ἐκ τῶν πλοιαρχῶν, κυβερνητῶν, ἐμπόρων ἢ ἀγωνιστῶν παρα-
δαίνει τὰς διατάξεις τοῦ τελωνιακοῦ ὀργανισμοῦ περὶ ἀκριβοῦς δηλώσεως τῶν
εἰσερχομένων ἢ ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον μέχρι
δραχμῶν 100, ἂν τὰ ἐμπορεύματα ᾖναι ἐκ τῶν ἐπὶ τῇ εἰσαγωγῇ, ἢ ἐξα-
γωγῇ ἐλευθέρων τελωνίου.

3. Ἐὰν πλοίαρχος ἢ κυβερνητὴς, ἐμπόρος ἢ ἀγωνιστὴς, ὀφείλοντες νὰ
ὑπογράφωσιν ἐν βιβλίῳ ἢ ἐν ταῖς διδομέναις περὶ αὐτῶν δηλώσεσιν ἢ δια-
σαφήσεσι κατὰ τὸν τελωνιακὸν ὀργανισμόν, ἀγνοῦσι νὰ γράψωσι, προσκα-
λεῖται ἐνώπιον τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς περὶ αὐτῶν τρίτος τις, γνωρίζων νὰ
γράψῃ, καὶ ὑπογράφῃ ἀντ' αὐτῶν, προστογοῦσας αὐτῇ καὶ τῇ τελωνιακῇ
ἀρχῇ ἐν ταῖς συνταχθεῖσαις πράξεσι πρὸς βεβήσασιν τῶν γενομένων. Οἱ
προσπεσμένοι τῶν τελωνιακῶν ἀρχῶν, οἱ ὑγειονόμοι καὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι,
οἵτινες ἤμελον παραδεχθῆναι δηλωτὴν ἢ διασαφήσιν ἀνευ τῆς κατὰ τὴν ἀνωτέρω
ἀπαιτουμένης ὑπογράφῃς, ὑποβάλλονται εἰς πρόστιμον μέχρι ἑκατὸν δραχ-
μῶν, πλην τῆς ποινικῆς καταδωσίσεως, ἂν ὑπερχῇ πρὸς ταύτην λόγος.

4. (Ὁ ἐκροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΒΥΓΖ'). Τὸ λαθρεμπόριον τιμωρεῖ-
ται, ὅταν ἀνεκκλησθῇ ἐπ' αὐτοῦ, εἴτε διὰ θαλάσσης εἴτε διὰ ξηρᾶς μετα-
φερόμενον κατὰ τοὺς ὁρίμους τοῦ ἀρθροῦ 168 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. —
Πλὴν τῆς ἐποδελλομένης ποινῆς τοῦ ὀκταπλοῦ τέλους, οἱ αὐτουργοὶ καὶ
συνεργοὶ λαθρεμπορικῆς πράξεως καταδικάζονται καὶ ποινικῶς συμπτῶσι
πρὸς τὰς περὶ κλοπῆς διατάξεις τοῦ Ποιν. νόμου, λαμβανομένης ὡς βάσεως
πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως ὡς πεισματοῦ, πλημμελήματος ἢ κακούρ-
γώματος τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους, εὐ ἤθελε στερηθῇ τὸ Δημοσίον ἀπαιρεῖ-
ται δὲ σύνολον καὶ τὸ τοῦ πλοιαρχοῦ διπλωμα, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ
ἀρθροῦ 53 τοῦ περὶ ἐμπορικῆς ναυτίλιας Β. διατάγματος. — Τὰ μεταγωγικὰ
μέτα τοῦ συλληφθέντος λαθρεμπορίου, πλοῖα μέχρι χωρητικότητος 25 τόννων
κατ' ἀνωτάτων ὅρων, λέμβοι, ποταμιοῦδες, ζῶα καὶ ἄλλα, καταδικάζονται ὑπὸ
τῆς τελωνιακῆς ἢ τῆς συλλαβούσης τὸ λαθρεμπόριον ἀρχῆς, κρατοῦνται δὲ
ὑπὸ τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς μέχρι τῆς κατὰ τὸ ἀρθρ. 3 τοῦ παρόντος νόμου
ἐκποίησης των. — Τὰ ἐκ τῆς ἐκποίησης εἰσπραχθέντα κρατοῦνται πρὸς
ἐκτίσιν ἐν μέσει ἢ ἐν ὅλῳ τῆς χρηματικῆς ποινῆς καὶ τῶν ἄλλων πληρω-
τῶν δικαιοματιῶν κατὰ τὴν τελεσιδικίαν ἀπόφασιν. — Ἐὰν ἡ τελεσιδικία
ἀποφασίς ᾖναι ἀθωωτική, ἐπιστρέφονται τοῖς δικαιοῦχοις εἴτε τὰ καταγε-
θέντα ἀντικείμενα ὡς ἔχουσιν, εἴτε τὰ ἐκ τῆς ἐκποίησης αὐτῶν εἰσπραχ-
θέντα χρήματα. — Ὁ ἀρμόδιος εἰσαγγελεὺς ἢ ἀτυνόμενος ἐπιλαμβάνεται τῆς
καταδωσίσεως αὐτεπαγγέλτως ἢ ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς.

του ιδίως εκδεδωμένος διατάξεις. Π. Ν. 109. 426. 482. (Βουαρ. Νμοσχδ. (1831) 332).

Δύνανται δὲ νὰ ἐνασκή τὰ καθήκοντα δημοσίου κατηγοροῦ παρὰ τῷ Πταισμα-
τεδικεῖν ὁ ἀρμόδιος τελωνιῆς, προτιμώμενος τοῦ ἀσυνέμου. — Εἰς τοὺς
αὐτοεργεῖς καὶ συνεργεῖς λαθρεμπορικῆς πράξεως ἐπιβάλλεται προσέτι ἡ
ποινὴ τῆς ἀσυνεμικῆς ἐπιτηρώσεως, ἀπαγγελλομένη διὰ τῆς ποινικῆς ἀπο-
στάσεως. — Αἱ ἀποστάσεις τοῦ Ποιν. δικαστηρίου εὐδαιμόνως ἀσκούσιν ἐπιρροὴν
ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ τελωνιακοῦ νόμου περὶ λαθρεμπορίας
ἀποστάσεων τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς ἢ τοῦ Νομικοῦ συμβουλίου καὶ τὰνα πάλιν.

Κ. Αἱ διὰ τοῦ παρόντος νόμου ἐπιβαλλομέναι χρηματικαὶ ποιναὶ εἰς
πράξεις, δι' ὧν θέλει τις νὰ στερήσῃ τὸ Δημόσιον δολῶς τῶν ἐρείλυμένων
αὐτοῦ τελῶν, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸν πλείσταρχον ἢ ἀρχηγιάτην προσωπικῶς ἐπι-
βαλλομένων χρηματικῶν ποινῶν, δύνανται νὰ λαμβάνωνται ἐκ τῆς ἀξίας
τοῦ κατασχθέντος ἐμπορεύματος· οὐχ ἥττον ὅμως εἶναι ἀλλήληγγυα· ὑπό-
χρεοι πρὸς ἀπότισιν αὐτῶν ὅλοι εἰ συναίτιοι καὶ ἐὰν ἤθελον ἐγκαταλείψῃ
τὸ ἐμπόρευμα. — Τὰ κατὰ τὸ ἀρθρον 44 τοῦ Γ.Λ.Σ' νόμου τοῦ 1871 ἔτους
πιστοποιητικά περὶ τῆς ἀνηκουστικῆς τῶν εἰς τὸ Δημόσιον ἐρείλειτῶν ἐνεκὲν
τελωνιακῶν παραβάσεων λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ὡς τὸ αὐτοῖς διαμεινῶσιν ἐν
ταῖς φυλακαῖς ἕξ μῆνας.

Β. Οἱ κύριοι τῶν ἐμπορευμάτων εἶναι πάντοτε ὑπεύθυνοι, καθόσον ἀπορᾶ-
ται δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου καταγινωσκόμεναις χρηματικαῖς ποιναῖς, τὰ
δικαιώματα καὶ ἔσοδα διὰ τὰς πράξεις τῶν ἐπιτρόπων, παραγγελιοδόχων,
ὕπηρετῶν καὶ ἐν γένει τῶν ἐνεργούντων ἐξ ὀνόματος ἢ διὰ λογαριασμὸν
αὐτῶν.

Γ. Ἐάν τελωνιακοὶ ὑπάλληλοι ἢ ἄνδρες τῆς τελωνοφυλακῆς ἢ ὑπάλλη-
λοι καὶ ὑπηρεταὶ ἄλλου κλάδου ἢ ἰδιώται παρατηρήσωσι τινα, ἀποπειρωμέ-
νον νὰ εἰσαγάγῃ ἢ εξαγάγῃ λαθραίως εἶδος ὑποκείμενον εἰς τελῶνιον, πεί-
λισσι νὰ τὸν καταδιώκωσι καὶ νὰ ἐπικαλεσῶσι τὴν συνδρομὴν τῆς τε-
λεοπλοῦ δυνάμεως καὶ τῶν παρατυχόντων ἰδιωτῶν πρὸς κατασχέσιν τοῦ
λαθρεμπορευμένου ἀντικειμένου.

Δ. Εὐδὺς ὡς κομισθὴ τὸ συλληφθέν ἀντικείμενον εἰς τὸ τελωνιακὸν κατὰ-
σθημα, συντάσσεται παρὰ τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς πρωτόκολλον, ἐν ᾧ ἐκτί-
θενται πᾶσαι αἱ περιπτώσεις, δι' ὧν βεβαιεῖται ὅτι τοῦτο εἰσήχθε ἢ ἐξή-
χθε λαθραίως ἢ ἐγένετο ἀπόπειρα πρὸς λαθρεμπορίαν. — Τὸ πρωτόκολλον
τοῦτο ὑπογράφουσιν οἱ συλλαβόντες τὸ πρᾶγμα, οἱ λοιποὶ τυχόντες μάρτυρες
τοῦ συμβάντος καὶ ὁ ἀρμόδιος τελωνιακὸς ὑπάλληλος. Τοιαῦτα πρωτόκολλα
δύνανται νὰ συντάξῃ πᾶσα τελωνιακὴ ἀρχή, ἔχουσι δὲ ἰσχύιν ἐνδῶν δὲν
προβληθῶσιν ὡς πλεοντά.

Ε. Ἐάν οἱ διαπράξαντες ἢ οἱ ἀποπειραθέντες τὴν λαθρεμπορίαν ᾖναι πα-
ρόντες, προσκαλοῦνται νὰ προτείνωσι τὰ δικαιολογηματὰ των, ἐκθέτοντες
τοῦτα καταθῆ: τοῦ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἀρθρον πρωτοκόλλου ἐνυπογράφως ἄνευ-
μένων δὲ τούτων, γίνεται μνηεῖα ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ.

ΙΘ. Ὁ προϊστάμενος τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὸ πρω-
τόκολλον τῆς κατασχέσεως, τὰ προβληθέντα περὶ τῆς πράξεως δικαιολογή-
ματα, τὰς τυχὸν μαρτυρικὰς καταθέσεις καὶ πᾶν σχετικὸν ἔγγραφον, ἀπο-

N. δὲν ἀπαγορεύεται μὲν κατὰ τὸ ἀπὸ 11 Ἀπριλ. 1833 B. Δ. ἡ εὐρω-
σὶς αὐτοπύκτου καὶ ἀδιαπότου ἁλατος, οὐδὲ τμημαίνεται ἢ ἐν τῷ τόπῳ τῷ

φαίνεται δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐντὸς μηνὸς περὶ τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς. Εἰ
τὴν ἐκδοσὶν τῆς ἀποφάσεως προέρχεται ἡ τελωνιακὴ ἀρχὴ καὶ ἐὰν δὲν προ-
σέλθῃ πρὸς ἀπολογίαὶν ὁ δράστης τῆς παραβάσεως ἢ καὶ ἐὰν μείνῃ οὗ-
τ' ἀγνωστος.

11. Ἡ ἀπόφασις κοινοποιεῖται ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὸν καταδικασθέντα διὰ
τελωνιακοῦ ὑπαλλήλου ἢ διὰ τινος τῶν ἀνδρῶν τῆς τελωνοφυλακῆς ἢ διὰ
δικαστικοῦ κλητῆρος, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ποινικῆς δικονομίας. Διὰ
τοῦς ἀγνώστου διαμενῆς καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντας κοινοποιεῖ-
ται αὕτη εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα τῶν πρωτοδικῶν, δημοσιευομένη συ-
νὰ καὶ διὰ τῆς Ἑφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. — Τοῦτ' αὐτὸ ἐνεργεῖται
καὶ ἐὰν ὁ δράστης τῆς παραβάσεως μείνῃ ἀγνωστος.

12. Διὰ τῆς ἀποφάσεως ἀποφαίνεται ἡ τελωνιακὴ ἀρχὴ καὶ περὶ τῆς
δοτέας εἰς τοὺς μηνυτάς, τοὺς καταδείκτας ἢ τοὺς συμπράξαντας εἰς τὴν
ἀνακάλυψιν τῆς παραβάσεως ἢ τὴν σύλληψιν τοῦ λαθρεμπορίου ἀμει-
βῆς, κατόνομάζοντα αὐτούς, ὡς καὶ τὴν ἰδιότητά των, καὶ μετὰ τοῦ ποσῶς
ἐκάστῳ τεύτων ἀνῆλκεν ποσόν. — Ἡ παρεχόμενη ἀμοιβὴ ὀρίζεται εἰς τὸ ἥμισυ
τῆς καταγινωσκειμένης χρηματικῆς ποινῆς, ἥτις εἶναι τὸ ὑπόλοιπον μετὰ
τὴν ἀφαιρέσιν τοῦ εἰς τὸ Δημόσιον ἀνήκοντος τελωνιακοῦ τέλους. Διανέμε-
ται δ' αὕτη, ἐὰν ὑπάρχωσι πλείονες δικαιούχοι, τὸ μὲν ἥμισυ εἰς τὸν με-
νυτὴν ἢ καταδείκτην, καὶ, ἐὰν οὗτοι ἦναι πλείονες, διανέμεται ἐξ ἴσου
μεταξὺ αὐτῶν, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ λαμβάνουσιν οἱ συμπράξαντες εἰς τὴν
ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ λαθρεμπορίου. Ἐὰν δὲν ἀποδεικνύται ἡ
τῶν ἐγγράφων μηνυτῆς ἢ καταδείκτης, διανέμεται κατ' ἰσομοιρίαν εἰς τοὺς
συμπράξαντας εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ λαθρεμπορίου ὁλόκληρον τὸ ἥμισυ
τῆς καταγινωσθείσης χρηματικῆς ποινῆς. — Οἱ εἰς ἀμοιβὴν δικαιούμενοι ἐπι-
δίδουσιν ἔρρεσιν εἰς τὴν τελωνιακὴν ἀρχὴν ἢ τὸ Νομικὸν συμβούλιον ἐντὶ
τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτοὺς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως. Τὸ
συμβούλιον ἀποφαίνεται ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως, ἀπαγορευομένης πάσης
ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων προσφυγῆς.

13. (Ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΒΥΙΖ.). Εἰς τοὺς κατὰ τὸ προ-
γούμενον ἄρθρον δικαιούχους τὸ Δημόσιον μετὰ τὴν εἰσπραξὶν τῆς δια τὴν
συνέλευσιν ἀποφάσεως καταγινωσθείσης χρηματικῆς ποινῆς, καταβάλλει, ἂν μὴ
οἱ ἔνοχοι τοῦ λαθρεμπορίου ἢ τινες ἐξ αὐτῶν συνελθόντες τῇ καταδείξει
συμπράξῃ τῶν δικαιούχων ἢ καταδικασθέντων καὶ δὲν τυγχάνωσι, τὸ τρίτον
τῆς καταγινωσκειμένης χρηματικῆς ποινῆς, τὸ ἕτερον δὲν θέλει ἀπερβαίν-
τας δραχμὰς πεντακοσίας, ἐὰν δὲ οἱ ἔνοχοι τοῦ λαθρεμπορίου δὲν συνελθόν-
τες, ἢ ἀπόφασις ὅμως ἐξεδόθη κατὰ γνωστῶν προσώπων ὑποδεικνύοντων παρ-
τῶν δικαιούχων, τὸ ἕτερον τῆς καταγινωσκειμένης χρηματικῆς ποινῆς, κατὰ
ἀνώτατον δὲ ὄρον εἰς δραχμὰς 100. Ἐν περιπτώσει δέ, καθ' ἣν ἡ ἀπόφασις
ἐκδοθῇ κατ' ἀγνώστων, ἢ προκαταβολῇ, ὀρίζεται εἰς τὸ δέκατον πέμπτον τῆς
καταγινωσθείσης χρηματικῆς ποινῆς, κατ' ἀνώτατον δὲ ὄρον εἰς δραχμὰς 50.
— Τὰ οὕτω προκαταβληθέντα κρατεῦνται μετὰ τὴν εἰσπραξὶν τοῦ διὰ τῆς
ὀριστικῆς ἀποφάσεως ὀριζομένου ποσοῦ ἐκ τοῦ πρὸς τοὺς δικαιούχους ὀφειλο-
μένου. — Ἐὰν τὸ εἰσπραχθὲν ἐκ τῆς ἐκποιήσεως τῶν κατασχθέντων εἰδῶ-

κρίσεως κατανάλωσης αὐτοῦ, καθόσον διὰ τῆς κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ λαμβάνοντος, ἀλλ' ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθρῶν 2, 3, 12, 16, 18 καὶ

ποσὸν δὲν ἔλαβη πρὸς δημοσίαν ἐξόφλησιν τῆς ἀποράσεως, κρατεῖται πρῶτον τὸ εἰσπραγτικὸν τέλος, τὸ δὲ ὑπόλοιπον διανέμεται μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν δικαιούχων κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἀναλογίαν. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ ἀναλογίαν διανέμονται καὶ τὰ κατόπιν εἰσπραττόμενα ποσά, καθ' ὅσον εἰσπραττύται. — Τὸ Δημοσίον εὐδελίαν φέρει εὐθύνην διὰ τὴν μὴ εἰσπραττύν τῆς καταγνωσθείσης ποσότητος.

14. (Ὡς ἐπιτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΒΥΙΖ'). Κατὰ τῆς ἀποράσεως τῆς πλειονακτοῦ ἀρχῆς γίνεται ἔκθεσις ἐπὶ χαρακτηριστικῇ δακτυλῇ, ἐπιβιβασμένη διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος εἰς τὸν Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἢ τὴν ἐκδούσαν τὴν ἀπορᾶσιν τελωνιακὴν ἀρχήν. Ἐντὸς τριακονθημέρου διόριστος ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως, ἀποφαίνεται δὲ ἐπὶ τῆς ἔκθεσος ἑνὸς τοσούτων μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας τὸ κατὰ τὸ ἀρθρον 7 τοῦ ΑΚΑ' νόμου τοῦ 1882 Νομικὸν συμβούλιον ὀριστικῶς καὶ ἀνεκκλητῶς, εὐθενὲς ἐπιτροποποιεῖν ἐνδίκου μέσῳ. Αἱ ἀποφάσεις αὗται, ὡς καὶ αἱ ἀναθεωρηθεῖσαι τοῦ ἐπομένου ἀρθρου 15, ἀναθεωροῦνται μόνον, ἐὰν πρόκειται περὶ διορθώσεως λογιστικῶν τιμῶν λαβού, ἢ ἐὰν συντρέγῃσι σπουδαῖοι λόγοι, πείθοντες τὴν πλειονακίαν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, ὅτι γρήγοι ἀναθεωρήσεως ἢ ὑπὸ τοῦ τοιαυτοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις. Ἐν ἀμφοτέροις ταῖς περιπτώσεσι προηγεῖται ἀπογραμνιω: χητιολογημένη αἴτησις τοῦ ἐγκαλουμένου, ὑποβαλλομένη ἑντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως, μετ' ἧν, γενεμένη δικτὴν ὑπὸ τῆς δημοκρατίας τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, ἀποφαίνεται τοῦτο κατ' οὐσίαν διὰ νέας ἀποράσεως ἐπιμευούσης ἢ μεταρρυθμιζούσης τὴν εἰς ἀναθεώρησιν ἑκαστῇ ὑποβαλλομένην. Ἡ ἀπόφασις καταρτίζεται δι' ἀπολύτου πλειονοψηφίας. — Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντες, οἱ ἀγνωστοὶ διαμονῆς καὶ οἱ μὴ γενόμενοι γνωστοὶ ὑπαίτιοι τῆς παραδόσεως καὶ πᾶς ἔχον ἥτομον συμμέτερον ἐπιβιβάζουσιν ὡς ἀνωτέρω ἔχουσιν ἑντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἑσπερίδι τῆς Κυβερνήσεως καταχωρίσεως τῆς ἀποράσεως. Ἐάν δὲ ὢν ἐπιδοθῇ ἔρεσις, ὀφείλει ἡ τελωνιακὴ ἀρχὴ νὰ ὑπεβάλλῃ εἰς τὸ Νομικὸν συμβούλιον ἑντὸς ὁκτώ ἡμερῶν καὶ τὰς τοιαύτας ἀποφάσεις.

15. Τὸ Νομικὸν συμβούλιον δύναται καὶ εἰ ἐπιγγέλλεται ἑντὸς μηνὸς νὰ μεταρρυθμίσῃ τὰς ἀθροιστικὰς ἀποφάσεις τῶν τελωνιακῶν ἀρχῶν, αἵτινες ἐπὶ τοῖς ἐκδόσεως τῶν. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ Νομικὸν συμβούλιον μεταρρυθμίσῃ τὴν ἀθροιστικὴν ἀπόφασιν, ἐπιτρέπεται ἀναθεωρήσιν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συμβουλίου. Καὶ ἡ μὲν ἀναθεωρήσις ζητεῖται ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος δι' αἰτίας, ἐπιβιβασμένης διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργεῖον ἢ εἰς τὴν ἀρμοδίαν τελωνιακὴν ἀρχήν ἑντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποράσεως, τὸ δὲ Νομικὸν συμβούλιον ἀποφαίνεται ἐπὶ ταύτης ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἑντὸς τριάντα ἡμερῶν. — Ἐάν ἡ τελωνιακὴ ἀρχὴ ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀπόφασιν παρέλιπε νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς παραβάτας τῶν τελωνιακῶν νόμων τὴν νανομισμένην ποσὴν, ἐπιβάλλει ταύτην τὸ Νομικὸν συμβούλιον. Καὶ κατὰ τῆς ἀποράσεως ταύτης τοῦ Νομικοῦ συμβουλίου ἐπιτρέπεται ἀναθεωρήσις, κατὰ τὰς κατεῖρας τοῦ προηγουμένου ἰδαφίου.

19 τοῦ αὐτοῦ Διατ. οἱ ὅπωςδήποτε εἰσάγοντες ἄλλας ἔξενον ἢ μὴ εἰς τὸ κοινω-
τερικόν, μεταφέροντες αὐτὸ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἀπόδειξιν,

16. (Ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΒΥ12). Τὸ κατασχεθὲν πρᾶγμα παρακρατεῖται εἰς τὸ κατάστημα τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς, μέχρις οὗ ἐξορληθῇ ἡ ἀπόφασις ἢ ἀποφασισθῇ ἡ ἀπόδοσις τοῦ δι' ἐριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Νο-
μικοῦ συμβουλίου. Δύναται δὲ νὰ ἀποδοθῇ προσέτι, ἐὰν παρασχεθῇ χρημα-
τικὴ, ἢ προσωπικὴ ἀξίωσις ἐγγυησις, ἣν ἤθελε δεχθῇ ὡς τοιαύτην ὑπ' ἐν-
θύνῃν τῆς ἡ τελωνιακῆς ἀρχῆς. — Ἐὰν τὸ κατασχεθὲν πρᾶγμα χαρακτηρισθῇ
ὑπὸ τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς δια πρωτοκόλλου ὡς ὑποκαίμενον εἰς φόραν, ἐκ-
ποιεῖται δια μονοήμερου δημοπρασίας καὶ πρὸ τῆς τελειοδικίας. Ἡ δημο-
πρασία προκηρύσσεται δια διακηρύξεως τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς, δημοσίευσι-
νῃς, παρὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς μόνον ἐν τῇ ἑδρᾷ αὐτῆς καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ
τελωνιακῇ ἀρχῇ, ἐν ᾗ περιπτώσει εἰσὶ διάφοροι αἱ ἑδραὶ· ἐνεργεῖται δὲ
τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν δημοσίευσιν ὑπὸ τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς τῇ συμπράξει
τῆς διοικητικῆς καὶ, ἐν ἐλλείψει τοιαύτης, τοῦ εἰρηνοδίκου, τὸ δὲ ἀποτελε-
σμα αὐτῆς ἀποκαίται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ἰπουργείου. Αἱ διατάξεις τοῦ
παρόντος ἀρτρου ὡς πρὸς τὴν δημοπρασίαν ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν ἐκποίη-
σιν τῶν κατὰ τὸν ὀργανισμόν τῶν τελωνείων κηρυττομένων ἀζητήτων καὶ
εἰς φόραν ὑποκαίμενων ἐμπορευμάτων. — Οὐδὲν δικαίωμα ἀποζημιώσεως
δύναται νὰ ἔχῃ ὁ κύριος τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκποιηθέντος πραγματος
δι' εἰσδηποτε λόγον, ἀπαγορευομένης πάσης ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων προ-
φυγῆς. — Προκαίμενον περὶ ἐκποιήσεως κατασχεθέντων μεταγωγικῶν μέσων,
ἡ τελωνιακὴ ἀρχὴ ὀφείλει ἐντὸς δύο τὸ βραδύτερον ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐ-
τὴν παραδόσεως τῶν κατασχεθέντων νὰ προκαλέσῃ διὰ προκηρύξεως, τοιχο-
κολληθησομένης ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ τελωνιακοῦ καταστήματος τοὺς κυριοὺς
ἢ κατόχους τούτων, γνωστοῦς ἢ ἀγνωστοὺς, ὅπως προσέλθωσιν ἐντὸς τριῶν
ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς προκλήσεως νὰ ἀνέλθωσιν, ἐὰν θέλωσι,
τὴν δαπάνην τῆς φυλάξεως καὶ συντηρήσεως τῶν ἀνηκόντων αὐτοῖς πρὸς
ἀναβολὴν τῆς ἐκποιήσεως αὐτῶν μέχρι τῆς ἐριστικῆς ἀποφάσεως. Ἐὰν δὲ
οὐδεὶς ἐμφανισθῇ ἢ ἂν ὁ ἐμφανισθεὶς κύριος ἢ κάτοχος ἀρνήται νὰ προκατα-
βάλῃ τὴν δαπάνην τῆς φυλάξεως καὶ συντηρήσεως, τότε ἡ τελωνιακὴ ἀρχὴ
προβαίνει εἰς τὴν δια δημοπρασίας ἐκποίησιν αὐτῶν.

17. Ἐὰν ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ δὲν ᾔναι γνωστός
ἢ ἀποποιεῖται νὰ πληρώσῃ ἀμέσως τὸ τελώνιον καὶ τὴν ποινὴν, πωλεῖται τὸ
κατασχεθὲν ἐπὶ δημοπρασίας καὶ λαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ
τα ὀφειλόμενα, κατὰ τὰ ἄρθρα 97 καὶ 98 τοῦ τελωνιακοῦ ὀργανισμοῦ. Ἐν
δὲ τὸ ἐκπλειστηριασμὸς δὲν ἐξαρκῇ διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς ποινῆς, τοῦ τελω-
νίου καὶ τῶν γενομένων ἐξόδων, ὑποβάλλονται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἑλλεί-
ποντος οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπόχρεοι, εἴτε εἶναι ἤδη οὗτοι ἢ γίνωσι κατόπιν
γνωστοί. Ἐὰν δὲ τὸ τίμημα ὑπερβαίῃ τὰ ὀφειλόμενα, ἀποδίδεται τὸ περισ-
σευμα εἰς ὅτινα φέρει ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀξιοπίστους ἀποδείξεις τῶν ἐπὶ τοῦ
πραγματος δικαιωμάτων του.

18. Αἱ ἀτμοπλοῖαι καὶ ἑταιρίαι ὑποβάλλονται ὡς συνυπεύθυνοι εἰς τὰ
καταγινωσκόμενας τοῖς πλοίαρχοις αὐτῶν ἐπὶ παραβάσει τῶν τελωνιακῶν
νόμων χρηματικὰς ποινάς.

19. Κατὰ τὰ ἐν τῷ παρόντι νόμῳ διαγεγραμμένα ἐνεργοῦσιν αἱ τῶν

θηκῶν τοῦ δημοσίου, τιμωροῦνται διὰ τῶν
ε. διαλαμβανομένων ποινῶν, καθότι διὰ τοῦ-

πισκέψεων καὶ ἐξετάσεών των ἀνακαλύψαι
παρόντος νόμου καὶ τοῦ τελωνιακοῦ ὀργανι-
κῆν ποινὴν.

αι ἐκδίδουσιν ἀποτάσεις μόνον διὰ τὰ ἐξα-
ῆρον ὑποκείμενα προϊόντα ἢ ἄλλα εἶδη. Τό-
θύνοντες τελωνιακὰ φυλακεῖα, βεβαιεῦσι διὰ
ωνιακὴν παράβασιν, προέρχονται εἰς ἐγγρά-
ε τὸ πρωτόκολλον καὶ τὰ σχετικὰ σὺν τοῖς
εἰς τὸν προϊστάμενον αὐτῶν τελώνην, ὅστις

παράβασις συντασσόμενα πρωτόκολλα, καθὼς
μεναι παρὰ τῶν τελωνιακῶν ἀρχῶν ἀποτά-
διβλίσις, ὁρισθησομένοις ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου.
88—94 καὶ 99—107 τοῦ περὶ ὀργανι-
19 Μαρτίου 1843, ε') τὸ ἄρθρον 11 τοῦ
ἄρθρον 1 τοῦ ΧΙς' νόμου τοῦ 1877, δ')
νόμου τοῦ ἔτους 1887 καὶ ε') τὰ ἄρθρα 1
μοίθης ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ τῶν εἰδῶν τοῦ μονο-
υ ΔΥΛ' τοῦ 1889, καθὼς καὶ πᾶσα ἄλλη
παρόντα νόμον.

89 περὶ ἀτελείας τοῦ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν
εγχομένου οἴνου.

τελωνιακῶν παραβάσεων ποινὰ τοῦ ἐν ἰσχύϊ
καὶ ὡς πρὸς τοὺς οἴνους, εἴτινες, ἐπιδοξασθέν-
εράτους ὡς προωρισμένοι εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
τὴν ἡμεδαπὴν.

1885 περὶ προσθηκῶν εἰς τοὺς νόμους ΔΡΞΤ'
ματος εἰσαγωγῆς καὶ πωλήσεως τοῦ πετρε-
ΞΖ' « περὶ ἀποκλειστικοῦ δικαιώματος κατα-
σεως παιγνιοχάρτων εἰς τὸ Κράτος ».

ἡ πετρελαίου ἢ παιγνιοχάρτων εἰς τὸ Κρά-
ἐν ἰσχύϊ περὶ λαθρεμπορίων διατάξεις τῶν
μὲν δὲ τῆς καταλογιστέας χρηματικῆς ποι-
ελος διὰ μὲν τὸ πετρέλαιον λεπτὰ 50 κατ' ὀ-
ραγμαὶ δύο κατὰ δέσμην.

1889. Περὶ ἀμοιβῆς τῶν καταμνηνούντων
ρια (μὴ ἰσχύων τανῶν κατὰ τὰ λοιπὰ).

μενοπώλιον ἀνήκει εἰς τὸ Κράτος, μὴ προ-
ἀποθηκῶν, ὡς καὶ ὁ κατέχων τουμπεκίον,
ογοστασίῳ, θεωρεῖται ὡς συνεργὸς λαθρεμπο-
εἰσαγαγῶν ὡς λαθρέμπορος, εἰάν τὸ συλλη-
').)

του ἀπαγορεύεται ὁ μόνον ἢ εἰσαγωγὴ ξένου ἀλατος εἰς τὴν ἐπικράτειαν ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταφορὰ ἀλατος μὴ συνωδευμένου διὰ τῶν ἀποδείξεων τοῦ ἄρθρου. ὅθεν ἐπεται, ὅτι ἀφίθη μόνον εἰς τὸ δημόσιον τὸ δικαίωμα τοῦ καλλιιεργεῖν τὰς διατηρουμένας ἀλικίας τοῦ Κράτους καὶ τοῦ προμηθεύειν τὸ ἀναγκαῖον πρὸς χρῆσιν τῶν κατοίκων ἢ πρὸς μεταπωλῆσιν ἄλλας ἐκ τοῦ ἐν ταῖς δημοσίαις ἀποθήκαις ἐναποταμιευμένου, ὅπως χραιομένων τῶν ἀγοραστῶν νὰ ἐφοδιάζωνται ἐκάστοτε δι' ἀποδείξων ὅσων τῶν προμηθευόντων αὐτὸ ἀποθηκαρίων, ἔπως μεταφέρωσιν αὐτὸ ἀκολουθῶν εἰς τὸ ἐσωτερικόν· ἐκ τούτου δὲ γίνεται ὁῦλον, ὅτι οὐδενὶ ἄλλῳ ἐπιτρέπεται νὰ μεταφέρῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Κράτους ἄλλας ὁθενδήποτε καταγεμνον, ἐὰν μὴ ἔχῃ ἀποδείξιν τῆς ἀγορᾶς ἐκ τοῦ δημοσίου ἀποθηκαρίου. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 60.— Τοῦ Νόμου ΧΙς' τῆς 31 Ἰουνίου 1877 κεινοταμῆσαντος μόνον καθ' ὅσον χορηγῇ δικαιοδοσίαν καὶ τοῖς πλημμελειοδικαίαις ἀπαγγέλλει καὶ ἄλλας ἀνστηροτέρας ποινάς, καθιερεῖ τὸ αὐτεπάγγελτον τῆς καταδωξέως τῶν λαθρεμπορίων καὶ ἀποφαίνεται, ὅτι οὐδεμίαν ἀκούσιν ἐπιρροὴν ἐπ' ἀλλήλων αἱ ἀποφάσεις τῶν πλημμελειοδικαίων καὶ τῆς διοικ. ἀρχῆς. ἐπεται, ὅτι τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ παλαιότερου νόμου, καθ' ὃ τὸ λαθρεμ-

φθὲν εἶδος ὑπερβαίνειν ἐπὶ πυρεῖων τὴν μίαν ὀκτὼν, ἐπὶ τουμπανίου τὰς δύο ὀκάδας, ἐπὶ πετρελαίου τὰς πεντήκοντα ὀκάδας, ἐπὶ παιγνιογράφων τὰς δεκα δέσμας, ἐπὶ σιγαρογράφου τὰ ἑκατὸν φυλλάδια, καὶ ἐπὶ πολλῶν αὐτοῦ τὴν μίαν ὀκτὼν· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 13 Ἰουνίου 1877 ΧΙς' νόμου ἐφαρμόζονται μόνον, ἐὰν ὁ κάτοχος τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν εἴχῃ ταῦτα πρὸς ἐμπορίαν. — Τὰς κατὰ τὴν τελωνιακὴν καὶ τοὺς ἄλλους νόμους χρηματικὰς ποινὰς ἐπιβάλλει ὁ τὸ πρῶτον ἐπιληφθεὶς τῆς βεβαίωσης τῆς παραβάσεως εἰκονομικῶς ἑτέρος ἢ πρόσταταμένος τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς, ἐπιτροπομένης ἐφέσεως ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου ΑΚΑ' κτλ. συμβουλίου κατὰ τὰ ἐπὶ τελωνιακῶν παραβάσεων κακανονισμῶν. — Εἰς τὰς ὑπὸ τῶν εἰκονομικῶν ἐφόρων ἐκδιδομένας ὡς ἄνω ἀποφάσεις ἐφαρμόζονται καὶ αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

Ἐν δὲ τοῖς ἄρθροις 47—64 τοῦ ΑΧΚΕ' νόμου περὶ χαρτοσήμου τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887 (ὅν ἀναζητήσων ἐν τῇ εἰσιᾷ θέσει) ὁρίζονται αἱ ἐπιβαλλόμεναι ποινὰι εἰς τὰς παραβάσεις αὐτοῦ.

Ἰδὲ τέλος καὶ νόμον ΒΡΕ' τῆς 30 Δεκ. 1892 περὶ τελῶν ἀγκυροβολίας καὶ φαικῶν (μεταρρυθμισαντὲ πῶς τὸν προηγουμένον νόμον ΑΓΠΒ' τῆς 28 Μαΐου 1887 περὶ συστάσεως ταμείου φάρων) καθ' ὅν τὰ ἐμπορικὰ πλοία ἱστοφόρα ἢ ἐπιτεκνήτα, ὑποβάλλονται εἰς τὴν πληρωμὴν τελῶν φαικῶν καὶ ἀγκυροβολίας κατὰ διαφόρους περιπτώσεις κατὰ λόγον τῆς καθαρότης αὐτῶν χωρητικότητος (ἐπαλασσόμενων τῶν ἔχοντων χωρητικότητά κατωτέραν τῶν δέκα τόννων)· οἱ δὲ ἀποπλεῦσαντες πλοίαρχοι αὐτῶν οἱ μὴ ἀποτίσαντες τὰ τέλη ταῦτα ὑπόκεινται εἰς πρόστιμον ἴσον πρὸς τὸ δεκαπλῆν τῶν ὀφειλομένων τελῶν, ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ Ἰγπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν δικαιουμένου νὰ τιμωρῇ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ λογιστικοῦ νόμου καὶ τοῦ καθυστερήσαντες πέραν τῶν ἐν τῷ νόμῳ προθεσμίων τὴν παράδοσιν τῶν εἰσπράξεων ἢ τὴν ἀποστολὴν τοῦ γραμματίου παραλαβῆς τοῦ ταμείου μετὰ τῶν ἀποδεικτικῶν τῆς λιμανικῆς ἀρχῆς.

πόριον δὲν τιμωρεῖται εἰν μὴ ἀνακαλυφθῇ ἐπ' αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ κατηργημένον ὑπὸ τοῦ νεωτέρου νόμου, πρῶτον διότι δὲν ἀντίκειται εἰς διάταξιν τοῦ αὐτοῦ, δευτέρον δὲ διότι ἤθελε ματαιωθῇ ἡ ὑπαγορευσας τὸ ἀτιμωρήτον τῶν μὴ ἐπ' αὐτοῦ ἀνακαλυπτομένων λαθρεμπορίων νομοθετικὸς λόγος, δηλονότι ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐμπορίου, δυναμένη οὕτω τῇ δικατ. ἀρχῇ ἐπ' ὅσον δὲν παραγράφῃ τὸ ἀδίκημα, ἥτοι ἐπ' ἑλλην. πενταετίαν, νὰ κατέσχω τὸ ἀποτελεῖν τὸ σῶμα τοῦ ἀδικήματος λαθρεμπορεύμα. Δ. Π. π. 62 τοῦ 81.

2. Ἀπάνη ὡς πρὸς τὰ χρήν.

404. Ὅστις, εὐρισκόμενος εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως 1), βοηθῇ δι' ἀπατηλῶν πράξεων τινὰς τῶν θαναιστῶν τοῦ μᾶλλον παρ' ἄλλους, ἢ, διὰ νὰ ζημιώσῃ τοὺς θαναιστὰς τοῦ ἀποκρύπτει ἢ ὑπεξάγει χρήματα ἢ πράγματα ἔχοντα χρηματικὴν ἀξίαν, ἀποσιωπᾷ τὰ πρὸς αὐτὸν θρειλόμενα, ἢ ἀποδέχεται κρυφίως τὴν πληρωμὴν αὐτῶν, ἢ παριστᾷ πλαστοὺς θαναιστὰς, εἰν ὁ τοιοῦτος δὲν ἔγινεν ἐντεῦθεν ἑνοχος δολίας χρεωκοπίας, ὡς ἔμπορος, τραπεζίτης, ἢ ἐργαστασιάρχης, τιμωρεῖται κατὰ τὰ προηγουμένα ἄρθρα 398 καὶ 399 ἀρθ. 10. Ἐμπ. 437 ἐ. 596. Π. Ν. 396. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 402 ἐπ.).

1) ἐλαττώσεως τῆς περιουσίας

405. Ἐμποροί, (1) τραπεζίται, ἢ ἐργαστασιάρχαι, οἵτινες κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου λογιζονται ἑνοχοι ἢ συναίτιοι δολίας χρεωκοπίας, τιμωροῦνται μὲ εἰρκτὴν, κατὰ δὲ ἀπλὴν χρεωκοπίαν, μὲ φυλάκισιν ἐνδὲς μηνός μέχρι δύο ἐτῶν, (2) Ἐμπ. 596. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 403 ἐπ.).

Ν. Ὁ ἀπλὴ χρεωκοπία εἶναι εἰδικὸν πλημμέλημα, εὐ μόνον οἱ ἔμποροι δύνανται νὰ κηρυχθῶσιν ἑνοχοι ὅθεν κατὰ τῶν μὴ ἱκανῶν δυνάμει τῶν νόμων νὰ ἐμπορεύωνται, ἅτε μὴ ἔχοντων τὴν νομοθετημένην ἡλικίαν, δὲν δύναται νὰ τελεσθῇ δημοσία κατηγορία. Δ. Π. π. 44 τοῦ 44. — Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου 403 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τοῦ 593 τοῦ Ἐμπ. Ν. οὐδαμῶς

(1) Τοῦ νόμου χρεωμένου τῇ λέξει ἔμποροι, ἔπεται ὅτι δὲν δύνανται νὰ καταδικασθῶσιν ἐπὶ χρεωκοπίᾳ ἀνδρικοὶ καὶ γυναῖκες, καίπερ περιπεσόντες εἰς τινὰ τῶν περιπτώσεων τῆς ἀπλῆς ἢ δολίας χρεωκοπίας. εἰν δὲν ἀπῆλυσαν τῆς ἱκανότητος εἰς νόμιμον ἐπιχείρησιν ἐμπορικῶν πράξεων συνωδᾷ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἀρθ. 2 — 7 τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου. — Σχηματιστὸν δὲ τοῦ καὶ οἱ διαχειρίζονται ἐμπορικῆς ἐταιρίας πτωχεύσασθαι ὑπόκεινται εἰς κατάδικον ἐπὶ χρεωκοπίᾳ δυνάμει τῶν ἀρθ. 392 καὶ 397 τοῦ Ἐμπ. νόμου.

(2) Παρὰ τὴν ἐν ἀρθ. 71 τοῦ Ποινικοῦ νόμου ἀρχήν, τὸ ἀρθ. 405, ταῦτις ἐν τῇ ἐνοχῇ τοῦ συναργοῦ τῆς δολίας χρεωκοπίας πρὸς τὴν τοῦ αὐτοῦργοῦ ἐκεί τῆς ταυτότητος τῆς βλάβης, ἥς ἑκάτερος καθίσταται παραιτίας πρὸς τὴν ἡμέτερά τῶν θαναιστῶν, ὑποβάλλει εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ἀμφοτέρους.

συνάγεται, ὅτι πρὸς ποινικὴν καταδίωξιν ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις τοῦ ἐμποροδικοῦ κηρύττουσα τὴν πτώχευσιν τοῦ ἐμποροῦ καὶ τὴν ἐμπορικὴν ἰδιότητα αὐτοῦ βεβαιέουσα· ὅθεν καὶ ἀνευ ταύτης ἀποφάσεως δύναται νὰ προῇ ἡ ποινικὴ καταδίωξις. Α. Π. ποιν. 194 τοῦ 65. (Τὴν γνώμην ταύτην ἀσπάζονται οὐ μόνον οἱ πλείστοι τῶν Γάλλων συγγραφεῶν, ἐν οἷς οἱ Chauveau-Hélie, Blanche, Dalloz, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ Γερμανοὶ συγγραφεῖς. ('Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἀντιγνωμονοῦνται, λ. χ. ὁ Delamarre, Demangeat, Boistel, Trébutien). Ὑποστηρίζεται δ' ἡ γνώμη αὕτη καὶ ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς δικονομικῆς ἡμῶν νομοθεσίας, καθ' ἃς κατὰ κανόνα τὰ ποινικὰ δικαστήρια δύνανται νὰ ἐπιλαμβάνωνται τῆς ἐξέτασεως καὶ νὰ ἀποφαινῶνται περὶ πάντος παρεμπιπτοντος ἢ προδικαστικοῦ ζητήματος τῆς ποινικῆς δίκης, μὴ ἀπαιτούμενης πρὸς τοῦτο προτεράρας ἀποφάσεως τοῦ ἀστικού δικαστηρίου). Ὅθεν καὶ ὁ μεταξὺ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ ἀπαλλῶν συμβιβασμός, (περὶ οὗ οὐδὲν ἀπεφάνετο τὰ ἀρμόδιον ἐμποροδικεῖον), κατ' εὐθερίαν διατάξιν τοῦ νόμου καθίστησιν ἀκαταδίωκτον καὶ ἀτιμώρητον τὴν τῆς δολίης χρεωκοπίας πράξιν. Α. Π. ποιν. ἀπ. 112 τοῦ 66. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρτῶν 56 § 2 καὶ 405 τοῦ Ποιν. Νόμου πρὸς τὸ ἀρθ. 597 τοῦ Ἑ.μ. Ν. συνάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ κακούργηματος τῆς δολίης χρεωκοπίας ἡ συναιτιότης βυθμίζεται οὐχὶ κατὰ τοὺς γενικοὺς περὶ συναιτίων ὁρισμούς τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀλλὰ κατὰ τοὺς εἰδικούς τοῦ ἀρθρου 597 τοῦ Ἑ.μ. Ν. Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 74, 190 τοῦ 77. Συναιτιότης κατ' ἀκλουθίαν χωρεῖ ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ κατὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος ὑπαίσεως μέρους τῆς περιουσίας αὐτοῦ ἢ τῆς παρεισαγωγῆς πλαστῶν δανειῶν, κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς, ὅσας προδίδεται τὸ ἀρθ. 593, τοῦτέστι τὰς τῆς παρεισαγωγῆς δαπανῶν ἢ ζημιῶν πλαστῶν, τῆς πωλήσεως ἢ διαπραγματεύσεων πλαστῶν, τῆς καταχρήσεως ἐντολῆς καὶ τῆς ἀγορᾶς κινητῶν ἢ ἀκινήτων ὑπὸ ψευδὸς ὀνόματος καὶ τῆς ἀποκρύψεως τῶν βιβλίων αὐτοῦ, δύναται μὲν νὰ ὑπάρῃ συναιτιότης καὶ συνέργεια κατὰ τοὺς γενικοὺς ὅρους τοῦ ἀρθ. 56 τοῦ Ποιν. Ν., οὐχὶ ὅμως καὶ κατὰ τὴν εἰδικὴν τοῦ ἀρθρου 597 διατάξιν. Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 74. ('Ἀλλὰ σημειώθων, ὅτι ἐπὶ τῆς τῶν ἀρθρων 599 τοῦ νέου περὶ πτωχεύσεως καὶ χρεωκοπίας νόμου, ἔπερ ἐπιβάλλει τὰς ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ ποινὰς καὶ εἰς τοὺς ὅπως ὁμοίως πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πτωχεύσαντος ἀφαιρουμένας, ἀποκρύπτοντας, ἢ ἀποσιωπῶντας κινητὴν ἢ ἀκινήτην αὐτοῦ περιουσίαν, ἔστω καὶ ἀνευ προτεράρας συνεννοήσεως πρὸς τὸν πτωχεύσαντα). — Τὸ ποινικὸν δικαστήριον δύναται, προκειμένου περὶ χρεωκοπίας, νὰ ἐξετάξῃ, ἂν οἱ κατηγορούμενοι ἦναι ἐμποροὶ, μετὰ μὲν ὅσοις ὑποχρεούμενον νὰ παραπέμπῃ τὴν ἐξέτασιν τῆς ἐμπορικῆς ἰδιοτήτος τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ ἐμπορικὸν δικαστήριον, ἂν τῆς ἰδιοτήτος ταύτης εὐθὺς συστατικοῦ τῆς χρεωκοπίας στοιχείου καὶ ἀπομένως βεβαιωτέου ὑπὸ τοῦ ἐπιληφθέντος τῆς ἐκδικάσεως τῆς χρεωκοπίας ποινικοῦ δικαστηρίου. Α. Π. ποιν. 11 τοῦ 67. (Σημειώθων ὅτι αὐτὴ καὶ ἡ δεσμεύει τὸν ποινικὸν δικαστὴν ἢ κηρύττουσά τινα εἰς κατὰστασιν πτωχεύσεως ἀπόφασις τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου. Διὸ τὸ ποινικὸν δικαστήριον δικαιούται νὰ ἐπιλάβῃται τῆς ἐρεύνης ἀπάντων τῶν σχετικῶν ζητημάτων, περὶ ὧν ἀπεφάνετο τὸ πολιτικὸν δικαστήριον. Ὅθεν δύναται ἐνώπιον αὐτοῦ νὰ ἀμφισβητηθῇ αὐθις ἢ εἰς τὸν πτωχεύσαντα ἀποδεδειγτὰ ἐμπορικὴ ἰδιότης (Chauveau-Hélie n° 3437, Dalloz ἐν λ.

Faillites n° 1396), ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ πολ. δικαστηρίου ὁρισθεῖσα ἡμέρα τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν (Blanche VI ἀρθ. 402 § 102).

406. Κολυβίσται, μεσίται ππραγματειῶν, μεσίται ὁδηγοὶ πλοίων, καὶ ἄλλοι μεσίται, ἐπὶ ἀπλῇ μὲν χρεωκοπίᾳ τιμωροῦνται μὲ εἰρκτὴν, ἐπὶ δολίᾳ δέ, μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα. Ἐμπ. 89. 596. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 404).

3. Ἀπίτη διὰ ψευδῶν διαφημίσεων.

407. "Οστις ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐκφραυλίσῃ μεταλλικὰ νομίσματα μὴ ἀπηγορευμένα, ἢ νὰ μεταβάλῃ τὴν παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένην αὐτῶν ἀξίαν, ἢ θέλων νὰ καταστήσῃ τὴν τιμὴν τῶν ππραγματειῶν, (1) τῶν γραμματίων τοῦ Κράτους, ἢ ἄλλων εἰς πώλησιν ἐκταθειμένων ππραγμάτων, μείζονα ἢ ἐλάσσονα παρὰ τὴν συνήθη διὰ τῆς ἐλευθέρας συναλλαγῆς ὁρισθεῖσαν τιμὴν, ἢ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πώλησιν ταιούτων ππραγμάτων, ἢ νὰ ὑποβάλῃ ταύτην βιαίως εἰς ὠρισμένην τινὰ τιμὴν, διασπείρει ἐν γνῶσει ψευδεῖς φήμας ἢ ἀνύπαρκτα ππραγματα, ἐὰν τοῦτο ἐγίνε κατὰ προηγουμένην συμφωνίαν μετὰ πολλῶν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν πεντήκοντα μέχρι χιλίων δραχμῶν· ἄλλως δέ, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο μηνῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν. Π. Ν. 203. 396. 436. 585. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 419, 420. Βαζαρ. Νμσχ. (1831) 209).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ ζημιῶν γενομένων δι' ἐμπρησμοῦ ἢ πλῆμμύρας.

Α'. Ἐμπρησμοί.

408. "Οστις ἐβάλε πῦρ εἰς οἰκήματα, εἰς πεπληρωμένα πλοῖα, εἰς ἀποθήκας, ἢ ναυπήγια, τὰ ὅποια κατοικοῦνται ἢ χρησιμεύουν πρὸς κατοικήσιν, ἢ εἰς ἄλλας ἀνθρώπων κατασκευώσεις, ἢ εἰς κτίρια ἢ ππραγματα, τὰ ὅποια προσεγγίζουσιν τοσοῦτον εἰς κατοικίας ἢ κατασκευώσεις ἀνθρώπων, ὥστε δύνανται νὰ μετα-

(1) Δηλονότι πάντων τῶν εἰς θεραπείαν τῶν συνήθων ἀναγκῶν χρησίμων ππραγμάτων, οἷον ἰδωδίων, ἱματίων, ἐπίπλων κτλ.. ὡς καὶ παντὸς ἄλλου εἰσέδοτος φύσεως ἐμπορεύματος.

δώσωσιν εἰς ταῦτα τὸ πῦρ, τιμωρεῖται·—1. μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐὰν δὲν ἐξεβράγῃ τὸ πῦρ·—2. μὲ δεσμὰ διὰ βίου, ἐὰν ἐξεβράγῃ τὸ πῦρ·—3. μὲ θάνατον, ἐὰν, ἐκτὸς τῆς ἐκρήξεως τοῦ πυρός, συνέβησαν ἐν ταύτῃ καὶ αἱ εἰς τὸ ἀνέλκυθαι ἄρθρον 409 ἐριζόμεναι ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις, ὅλαι ἐμοῦ ἢ ἐν μέρει. Π. Ν. 414. 416, ΣΠΝ. 240. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 434).

Ν. Κατηγορουμένων ἐπὶ ἐμπρησμῷ πλείονων τοῦ ἐνός, ἐπάναγκες νὰ διακρίνῃται ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ τῶν ἐνόρκων τίς ἡ ἐκάστου αὐτῶν πρὸς τῆς πράξεως ἢ κατ' αὐτὴν σύμπραξις εἰς τὸ ἀδίκημα, δοῦναι δὲν γίνονται δεκτοὶ οἱ κατὰ τὸ ἄρθ. 57 τοῦ ποιν. νόμου προσδιοριζόμενοι ὅροι τῆς συστάσεως. Δ. Π. ποιν. 148 τοῦ 64.—Δὲν ἀπατεῖται νὰ προτείνῃται τοῖς ἐνόρκοις εἰδικὸν ζήτημα περὶ τῆς πρεθέσεως πρὸς ἐμπρησμόν, ὡς μὴ περιλαμβανομένου τοῦ ὅρου τούτου ἐν τῷ νόμῳ, ἐνυπάρχοντος δ' ἄλλως ἐν ταῖς ἀντιθέσει «ὅστις ἔβαλε πῦρ». Δ. Π. ποιν. 117 τοῦ 65.—Ἡ ζημία δὲν εἶναι ἀναγκαῖον στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος· διὸ οὐδὲν ἦττον τετελεσμένον ἐστὶ τὸ ἀδίκημα καὶ ἐὰν μηδεμία ζημία προέλθῃ ἐξ αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 114 τοῦ 42.—Καὶ ἐὰν τὸ πῦρ ἐτέθη, πρὸς ἄλλον σκοπὸν, ὃ δ' ἐμπρησμὸς ἦν ἀπλῶς τὸ μέσον πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ, οὐχ ἦττον ἡ πράξις τιμωρητέα ὡς ἐμπρησμός. Διὸ καὶ ἐὰν ἐκ τοῦ ἐμπρησμοῦ συνέβῃ θάνατος, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ τεθῇ ζήτημα τοῖς ἐνόρκοις, ἐὰν ἐσκοπεῖτο ὁ θάνατος. Δ. Π. ποιν. 130 τοῦ 66.—Ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου ἐπιβάλλεται καταδόχως μόνον εἰς τὸν ἐμπρησμόν, ἐὰν ἐκτὸς τῆς ἐκρήξεως τοῦ πυρός συνέβησαν ἐν ταύτῃ καὶ αἱ ἐν ἄρθ. 409 ἐριζόμεναι ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις, εἴτε πᾶσαι ἐμοῦ εἴτε τινὲς ἐξ αὐτῶν, ὅθεν οὐχὶ καὶ δοῦναι συνέβῃ μὲν μία τῶν ἐπιβαρυντικῶν περιστάσεων ἀλλὰ δὲν ἐπῆλθεν ἐκρήξις τοῦ πυρός. Δ. Π. ποιν. 173 τοῦ 65.—Ὁ νόμος τιμωρεῖ τὸν εἰς εἰρήματα ἐμπρησμοῦ καὶ ἐὰν ἐκ τυχαίας περιστάσεως οἱ ἐνδοκῶντες εὐρίσκοντο ἐκτὸς αὐτῶν. Δ. Π. ποιν. 117 τοῦ 65.—Αἱ καλύδει τῶν ποινμένων καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὰ ἀκατοίκητα κτίρια, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ 410 ἄρθ. τοῦ νόμου, περιέχονται εἰς τὴν γενικὴν ἐκφράσιν τοῦ αὐτοῦ ἁρθροῦ ἢ εἰς ἄλλα πράγματα. Δ. Π. ποιν. 45 τοῦ 41. (Ἐὰν ἔντως ἐγκατελείφθησαν ἐριστικῶς αἱ καλυπαίναι, μὴ χρησιμεύουσαι ἐρετῆς εἰς κατοικίαν ἀνθρώπων, ἐφαρμοστέον εἰς τὸν ἐμπρησμόν αὐτῶν τὸ ἄρθ. 410· ἄλλως, κατοικίαι εἶναι καὶ αὗται ἢ κατασκευασθεὶς ἀνθρώπων, προκαλοῦσι τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἁρθ. 408. Τὸ τοῦ ἀδικήματος τοῦ ἐμπρησμοῦ μέγεθος ἐγκρίεται εἰκότως οὐχὶ εἰς τὴν ὕλην τῆς ἐμπρησθείας οἰκίας ἀξίαν, ἀλλ' εἰς τὸν ἐκ τοῦ ἐμπρησμοῦ κίνδυνον τῶν ἀνθρώπων).

409. Ὡς αἰτίαι ἐπιβαρύνουσαι θεωροῦνται·—1. ἐὰν διὰ τοῦ ἐκτραγέντος πυρός ἐφρονεύθῃ ἢ ἐπικινδύνως ἐξέλθῃ τις, καθ' ὅσον ὁ ἐμπρηστὴς ἠδύνατο νὰ προῖδῃ τὸ συμβάν τούτου·—2. ἐὰν τὸ πῦρ ἐξεβράγῃ καθ' ἓν χρόνον συνήθως οἱ κάτοικοι ὑπνώπουσιν·—3. ἐὰν ὁ ἐμπρησμὸς συνέβῃ εἰς πόλεις ἢ χωριά, καθ' ὅν καιρὸν τὸ πλεῖστον τῶν κατοίκων μέρος εὐρίσκειτο ἐκτός

αὐτῶν, καὶ τοῦτο ἦτο γνωστὸν εἰς τὸν ἐμπρηστήν· — 4. ἐὰν ὁ κακοῦργος ἔβαλε πῦρ εἰς πόλεις ἢ χωρία κατὰ διαφόρους τόπους συγχρόνως, καὶ τὸ πῦρ ἐξερράγη τοῦλάχιστον εἰς ἓνα τόπον· — 5. ἐὰν τὸ πῦρ ἐδλήθῃ εἰς τοιοῦτους συναθροίσεις τόπους, ὅπου πολὺς ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἐξετέθη εἰς τῆς βλάβης τὸν κίνδυνον· — 6. ἐὰν ὁ ἐμπρησμὸς ἐγένεν ἐν καιρῷ κοινῆς ἀνάγκης, στάσεως, πολέμου, ἐν κινδύνῳ πλημμύρας, καὶ τῶν τοιούτων· — 7. ἐὰν τὸ πῦρ ἐδλήθῃ εἰς κτίρια, ὅπου εἶναι ταμιεύματα πυριτιδῶς, ἢ εἰς τόπους, πλησίον τῶν ὁποίων εὐρίσκονται τοιαῦτα, καὶ ὁ ἐμπρηστὴς εἶχεν εἶδῃσιν τοῦ πράγματος· — 8. ἐὰν ὁ ἐμπρηστὴς ἔβαλε τὸ πῦρ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ εὐκολύνῃ ἑαυτὸν ἢ ἄλλους εἰς ἐκτέλεσιν ἄλλου κακοεργήματος, τοῦ ὁποίου καὶ ἐγένε τῷ ἔντι τοῦλάχιστον ἀπέπειρα. Π. Ν. 47. 111 ἔ. 172. 288. 408, 3. 416. 419.

410. Ὅτις βάλλει πῦρ εἰς μεμονωμένα ἀκατοίκητα κτίρια, εἰς ἀποδοχεῖα, πλοῖα, ἀποθήκας, ναυπήγια, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸ ἀρθρον 408 διαλαμβανομένων περιστάσεων, εἰς κεχωρισμένους σωρούς ξύλων, συγκεκομισμένους καὶ εἰς τὸ ὑπαίθριον ἐτι κειμένους καρπούς ἀγρῶν, λειμώνων, καὶ κήπων, εἰς χωριστὰ δένδρα, αἰμασιάς, θάμνους, καὶ 1) εἰς ἄλλα πράγματα, ἐκ τῆς ἐμπρήσεως τῶν ὁποίων δὲν εἶναι παντάπασι πιθανὸν οὔτε τὸ πῦρ νὰ μεταδοθῇ, οὔτε νὰ κινδυνεύσουν κατοικίαι ἀνθρώπων, τιμωρεῖται, ἐὰν μὲν τὸ πῦρ δὲν ἐξερράγη, μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν, ἐὰν δὲ ἐξερράγη, τοῦλάχιστον ἐξ μηνῶν. Π. Ν. 408. 413.

1) ἢ

411. Ὁ ἐμπρησμὸς, ὅστις συνέβη 1) ἰδίως εἰς δάσος, (1) ἢ

(1) Ν. XII' τῆς 10 Αὐγούστου 1861 περὶ ἐμπρησμῶν τῶν δασῶν.

1. Δὲν ἐπιτρέπεται νανάπτηται ἐν ὑπαίθριον πῦρ ἐντὸς τῶν δασῶν ὑπὸ ποιμένων, βοσκῶν, ὀλετόμων ἢ ἄλλων οἰωνόηποτε προσώπων, εἰμὴ κατὰ τὰς μῆνας Νοέμβριον, Δεκεμβριον, Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον. Κατὰ δὲ τοὺς λοιποὺς μῆνας ἐπιτρέπεται εἰς τοὺτους νανάπτωσιν αὐτὸ ἐντὸς τῶν μανθρῶν, σκηνῶν, ἢ τῶν αὐλῶν τῶν καλυβῶν αὐτῶν. Ὅσακις δὲ εὐρίσκονται μακρὸν τῶν κατοικιῶν τῶν, καὶ εἶναι ἡναγκασμένοι, ὡς καὶ οἱ ὁδοιπόροι, νανάπτωσι πῦρ, ἀφείλουσι νὰ στεγαζῶσιν αὐτὸ πρὸς τὸν ἀνεμὸν καὶ νὰ τὸ σβύνωσιν ἔταν ἀναχωρῶσι. — Ὁ παραβάτης τῶν διατάξεων τούτων τιμω-

εἰς μήπω θερισμένους δημητριακοὺς καρπούς, χωρὶς ὁμως νὰ φέρῃ κίνδυνον εἰς ἀνθρώπους, ἢ εἰς ἀνθρώπων κατασκηνώσεις, τιμωρεῖται μὲ εἰρκτὴν, καί, ἐάν τὸ πῦρ ἐξεβράγῃ, μὲ πρόσκαιρα δεσμά. Π. Ν. 408. 413. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 250)

1) ἐπράχθη

Ν. Ἡ ἐν τῷ 3 ἄρθρῳ τοῦ νόμου τῆς 10 Αὐγ. 1861 περὶ ἐμπρησμοῦ τῶν δασῶν λέξις καλλιέργεια προφανῶς διαλαμβάνει καὶ τὴν δενδροφυτείαν. Α. Π. ποιν. 20 τοῦ 67.

412. "Οστις βάλλει μένος πῦρ εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν του, —

1. ἐάν ἡ πυρπόλησις συμβῇ μὲ κίνδυνον ἀνθρώπων ἢ ξένης ἰδιο-

ρεῖται μὲ κράτησιν δέκα ἡμερῶν μέχρι δύο μηνῶν, καὶ μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν.

2. "Οστις ἐξ ἀπροσεξίας ἢ ἀμελείας ἐγένετο αἴτιος ἐμπρησμοῦ δάσους, ἐξ οὗ ἐπρόξενήθη ζημία πλέον τῶν τετρακοσίων δραχμῶν τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἐνδὸς ἔτους. — Κατὰ τὰς λοιπὰς περιπτώσεις ἰσχύουσιν αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ ποιν. νόμου.

3. Ἀπαγορεύεται ἐπὶ δέκα ἐτη ἡ βοσκὴ καὶ ἡ καλλιέργεια εἰς κακαυμένα δάση εἴτε δημόσια εἴτε ἰδιωτικά. Οἱ ἐκ προθέσεως ἢ ἐξ ἀμελείας ἀφίνοντες νὰ εἰσέλθωσι τὰ ἔωα τῶν εἰς τοιαῦτα μέρη τιμωροῦνται μὲ χρηματικὴν ποινὴν μιᾶς δραχμῆς δι' ἑκάστον τῶν μικρῶν ζώων καὶ δύο δραχμῶν δι' ἑκάστον τῶν μεγάλων, καὶ μὲ φυλάκισιν δύο ἕως ἑκτῶ ἑβδομάδων. Μὲ χρηματικὴν δὲ ποινὴν 200 ἕως 1000 δραχμῶν καὶ μὲ φυλάκισιν δύο ἕως ἑκτῶ ἑβδομάδων τιμωρεῖται πᾶς ὅστις ἤθελεν ἐπιχειρήσει οἰονδήποτε εἶδος καλλιέργειας ἐντὸς δάσους καταστραφέντος, ἢ καὶ παθόντος ἐκ πυρκαϊᾶς, θημευομένου καὶ τοῦ ἐκ τῆς καλλιέργειας προκύψαντος προϊόντος. — Ἐξαίρεσις τῶν ἀνωτέρω διατάξεων γίνεται διὰ μόνην τὴν καλλιέργειαν καὶ διὰ μόνα τὰ ἰδιωτικά δάση, ὅταν δοθῇ περὶ τούτου ἀδεία τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς. Ἀδεία τοιαύτη οὐδέποτε δύναται νὰ δοθῇ ὑπὲρ ἰδιοκτήτου, ὅταν αὐτός ἀπαδειγθῇ ὑπαίτιος τοῦ ἐμπρησμοῦ ἢ ἐν ὅσῳ διατελεῖ ὑπὸ τοιαύτην κατηγορίαν.

4. Οἱ δημαρχοί, πάρεδροι καὶ ἀστυνόμοι, ἅμα λάβωσι γνῶσιν, δεῖ ἐξεβράγῃ πυρκαϊὴ ἐντὸς ἢ πλησίον δάσους κειμένου κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ εἰκείου δήμου, ἀπείλουνι νὰ προκαλέσωσιν εὐθύς τοὺς συνδημότητας τῶν καὶ ἀδηγησώσιν αὐτοὺς αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου εἰς τὸν τόπον τῆς πυρκαϊᾶς πρὸς κατὰσθесιν τοῦ πυρός. — Ὁ παραβῆτης τῆς διατάξεως ταύτης τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἑκατὸν μέχρι πεντακοσίων δραχμῶν καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις γίνεται ἐκπτώσις τῆς ἡμισείας του. — Πᾶς ὑλοτόμος, ὅστις, παρευρισκόμενος εἰς τὸ δάσος ἐν καιρῷ πυρκαϊᾶς, ἀρνήσθῃ τὴν συνδρομὴν του πρὸς ἀπόσθесιν τοῦ πυρός, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν μιᾶς ἑβδομάδος μέχρι δύο μηνῶν καὶ μὲ πρόστιμον δέκα ἕως ἑκατὸν δραχμῶν. Ὁ κάτοικος τοῦ χωρίου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ οὗ οὗτος ἔλαβε χώραν ἢ πυρκαϊᾶς, ὅστις προσκληθῇς ὑπὸ τῆς δευνομικῆς, δημοτικῆς ἢ ἄλλης οἰκισθῆς ἀρχῆς, δὲν τρέξῃ πρὸς κατὰσθесιν τοῦ πυρός, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον πέντε μέχρι πενήντης δραχμῶν.

κτησίας, τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ὅρους τῶν προηγουμένων ἀρθρῶν.
—2. ἄλλως δέ, τιμωρεῖται μόνον ὅταν γενῇ μὲ σκοπὸν ἀπάτης·
καί, ἐπὶ ἀπλῶι μὲν ἐμπρησμῶι, μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑξ
μηνῶν· ἐὰν δὲ ἡ γενομένη βλάβη ὑπερβαίνῃ τὰς τετρακοσίας
δραχμάς, μὲ εἰρκτὴν. (1) Π. Ν. 112. 396. 408. 411. 413.
(Γαλλ. Ποιν. Ν. 434). Βαυαρ. Νμοσχ. (1831) 341).

Ν. Ὁ ἐπίτηδες βελῶν πῦρ εἰς οἰκίαν πρᾶγμα θεωρητέον οὐχὶ ἐξ ἀμε-
λείας, ἀλλ' ἐκ προθέσεως ἐμπρηστῆς, ὁσάκις τὸ πῦρ τοῦτο ἐκράγην διεδόθη
εἰς παρακευεμένην ἀλλοτριάν ἰδιοκτησίαν. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 46.

413. Ἐκρήξῃς πυρὸς ὑπάρχει ὁσάκις τὸ πῦρ μεταδοθῇ εἰς
ἄλλα πράγματα, ἐκτὸς τῶν ἐμπρηστικῶν ὑλῶν. Π. Ν. 415.

414. Ἡ ὑπότροπή ἢ συββότη ἐπισύρει εἰς τοὺς ἐμπρησμοὺς τὸ
ἀμέσως βαρύτερον εἶδος τῆς ποινῆς τότε μόνον. —1. ὅταν ἐπρό-
κειτο νὰ καταγνωσθῇ εἰς τὴν ὑπότροπον ποινὴ τοῦ αὐτοῦ εἴδους
μὲ τὴν ὅποιαν οὗτος ὑπέφερε πρότερον. —2. ὅταν ἐκ τῶν συβ-
βόντων ἐμπρησμῶν τοῦλάχιστον οἱ τρεῖς ἀξιοποινέτεροι ἤθελον
τιμωρεῖσθαι μὲ ποινὴν τοῦ αὐτοῦ εἴδους. —Ἡ τοιαύτη μετάδοσις
ἐπὶ τὴν ἁμέσως βαρυτέραν ποινὴν δὲν συμβαίνει ποτὲ ὡς πρὸς
τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, ἐὰν ἡ πρῶξις καὶ ἑαυτὴν δὲν ἐπισύρῃ
τὴν τοιαύτην ποινὴν. Π. Ν. 409. 414 ἔ. 408.

Ν. Θιτέα τοῖς ἐνόμοις χωριστὰ περὶ ἑκάστου τῶν ἐκ συββότης ὑπὸ δίκην
ἀδικημάτων ζητήματα, διότι ἕκαστον αὐτῶν ἀποτελεῖ αὐτετελὲς ἀδίκημα
καὶ οὐχὶ ἐπιβαρυντικὴν τοῦ ἑτέρου αἰτίαν. Α. Π. ποιν. 39 τοῦ 66.

415. Ὅστις, βελῶν πῦρ, ἐμποδίσῃ τὴν ἐκρήξιν αὐτοῦ, ἀπαλ-
λάττεται τῆς ποινῆς· ὅστις δὲ σβύσῃ ἀμέσως ὁ ἴδιος τὸ μὸλις
ἐκράγην πῦρ εἰς τρόπον, ὥστε δὲν προέκυψε κάμματα ἄλλη ζημία
παρὰ τὴν συμβῆσαν ἐκ μόνης τῆς ἐκρήξεως αὐτοῦ, τιμωρεῖται
μὲ φυλάκισιν ἐντὸς μέχρις ἑξ μηνῶν, καὶ ὑποβάλλεται εἰς ἰδιαι-
τέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Π. Ν. 114. 413. (Βαυαρ. Ποιν.
Ν. 283 § 3. Βαυαρ. Νμοσχ. (1822) 197).

416. Ἐὰν τὸ πῦρ, μετὰ τὴν ἐκρήξιν, καὶ ἀφοῦ ἔφερε ζημίαν
πινά, ἀλλὰ πρὸ τῆς περαιτέρω διαδόσεώς του σβεσθῇ παρ' αὐτοῦ

(1) Τῆς ἐκ τῆς ἀπάτης ζημίας ὑπερβαίνουσας τὰς χιλίας δραχμάς, δὲν
φαίνεται μὲν τὸ ἀρθ. 412 τὴν ἐπιβλητέαν ποινὴν, ἀλλ' ἀναμφίβολον εἶναι ἐπι-
βληθήσεται ἡ τῶν προσακρίων δεσμῶν, ὡς ἐπιβελλομένη καὶ κατὰ πάσας
τὰς λοιπὰς περιπτώσεις τοῦ ἀρθ. 401.

τούτου τοῦ ἐμπρηστοῦ, ἢ διὰ τῆς αὐθιγότητος προσπαθείας του, καταγινώσκειται τότε ἡ ποινὴ τῶν προσκαιρῶν δεσμῶν ἀντὶ τοῦ θανάτου, πλὴν τῆς εἰς τὸ ἄρθρον 409 ἀριθ. 1 ὠρισμένης περιπτώσεως· ἡ εἰρκτὴ ἀντὶ τῶν διὰ βίου δεσμῶν· ἡ φυλάκισις ἀντὶ τῶν προσκαιρῶν δεσμῶν· καὶ ἡ μέχρις ἐνὸς ἔτους φυλάκισις ἀντὶ τῆς εἰρκτῆς· ὁσάκις δέ, ἄνευ τῶν μετρίαζόντων τὴν ποινὴν λόγων 1), ἤθελεν ἀπαιτεῖσθαι ἡ ποινὴ τῆς φυλάκισεως, πρέπει αὕτη νὰ ἐλαττωταὶ ἀναλόγως, καὶ νὰ μὴν ὑπερβαῖν ποτὲ τοὺς τρεῖς μῆνας. Π. Ν. 414. 413.

1) ἐλαφρυντικῆς περιστάσεως,

417. "Ὅστις ἐξ ἀπροσεξίας ἢ ἀμελείας ἐγένεν αἷτιος ἐμπρησμοῦ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πλεὺ ἐξ μηνῶν. — Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑποβάλλεται καὶ ὅστις, δι' ἀποκρύψεως τοῦ εἰς τὴν κατοικίαν του συμβάντος ἐμπρησμοῦ, ἐγένεν αἷτιος τῆς ἐπιβλαβεῦς διαδόσεως αὐτοῦ. Π. Ν. 43. 413, 592. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 458).

418. Ἐξαιρεῖται πάσης ποινῆς ὁ ἐξ ἀμελείας γενόμενος αἷτιος τοῦ ἐμπρησμοῦ, ἐὰν τὸν καταπαύσῃ ὁ ἴδιος, ἢ διὰ τῆς ταχείας πρὸς τὴν ἀρχὴν ἀγγελίας του δώσῃ ἀφορμὴν εἰς καταπαυσιν ἢ ἀνακοπὴν τῆς διαδόσεως τοῦ πυρός. Π. Ν. 414.

Β'. Ἐπίτηδες γενομένη πλημμύρα. 1)

419. "Ὅστις, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ προξενήσῃ πλημμύραν διορύττει ἢ ρθίζει χώματα 2), καὶ ἐκθέτει οὕτως εἰς κίνδυνον ἀνθρώπους ἢ κτήματα, τιμωρεῖται. — 1. μὲ θάνατον, ἐὰν τις ἀπέθανεν ἐκ τῆς πλημμύρας· — 2. μὲ δεσμὸν διὰ βίου, ἐὰν τις ἐβλάβῃ ἐπικινδύνως, ἢ κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ὑπὲρ τὸ ἓν ἔτος, ἢ ἐὰν ἡ πλημμύρα ἐπρόκειτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον μόνον πρὸς ἐκτέλεσιν ἄλλου τινὸς κακούργηματος, καὶ ἐγένε τοῦλάχιστον ἡ ἀπόπειρα τούτου. — 3. μὲ δεσμὸν πρόσκαιρον, ἐὰν τις περιέπεσεν εἰς κίνδυνον ζωῆς, ἢ κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ὑπὲρ τοὺς ἑξ μῆνας μὲν, ἔλαττον ὅμως τοῦ ἐνὸς ἔτους, ἢ ἐὰν ἡ ἐντεῦθεν ἐπισυμβᾷσα ζημία ὑπερβαῖν τὰς δραχμὰς· — 4. μὲ εἰρκτὴν, ἐὰν τις κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ὑπὲρ τὸν ἓνα μῆνα, ἔλαττον ὅμως τῶν ἑξ μηνῶν, ἢ ἐὰν ἡ

ζημία υπερβαίνει μὲν τὰς τετρακοσίας δραχμάς, ὅχι ὅμως καὶ τὰς δισχιλίας. — 5. μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑνὸς ἔτους εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν. Π. Ν. 47. 288. 376. 409. 634. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 437, 457. Βουαρ. Νυσδχ. (1831) 254. Βουαρ. Ποιν. Ν. 254).

1) ἐνεργουμένη πλημύρα 2) προχώματα

420. Ἡ ἐξ ἀπλῆς ἀμελείας προξενηθεῖσα πλημύρα ἐπισύρει φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν. Π. Ν. 43. 419. 588.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ

Περὶ ἄλλων ψθορῶν καὶ βλαβῶν ξένης ιδιοκτησίας. (1)

421. Ἡ ἐκ προθέσεως φθορὰ ἢ βλάβη ξένης ιδιοκτησίας τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν, ἐὰν γενῇ εἰς πράγματα ἄλλα παρὰ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ ἐξῆς ἄρθρα 422—424, ἢ κατ' ἄλλον παρὰ τὸν ἐν αὐτοῖς ὀριζόμενον τρόπον, καὶ ἐὰν, κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς γενομένης ζημίας, υπερβαίνει τὴν ποσότητα τῶν εἰκοσι δραχμῶν. (1) Π. Ν. 175, 3. 448. 606. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 434 ἐπ. Βουαρ. Νυσχδ. (1831) 349 ἐ.

(1) Ν. Υ'Η' τῆς 18 Δεκεμβρίου 1861 περὶ τοῦ πρὸς σύστασιν ἤλεκτρικου τηλεγράφου δικαιώματος καὶ τῶν ἐνεκὰ βλάβης ἐπιβλητέων ποινῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Σύστασις καὶ χρῆσις ἤλεκτρικου τηλεγράφου.

1. Μόνον ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἢ ἀδείᾳ αὐτῆς δύναται νὰ συστήθῃ ἢ νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἤλεκτρικὸς τηλεγράφος πρὸς διαδίδασιν ἀνταποκρίσεων.

2. Πάντες εἰσὶν ὑπόχρεοι ν' ἀνέχωνται ἐπὶ τῆς ιδιοκτησίας των ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον πρὸς σύστασιν, χρῆσιν ἢ ἐπιδιορθώσιν τοῦ ἤλεκτρικου τηλεγράφου. Ἐὰν ὅμως ἐντεῦθεν προσγένηται βλάβη εἰς τὸ κτῆμα, ὁ ιδιοκτῆτης ἀποζημιούται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 24 § 1, 2, 3, 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1838 ΓΝΖ' νόμου περὶ τῶν ἐν Πατρίσι εἰκοπέδων, διακαζομένης ὅμως τῆς προσφυγῆς ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Πρωτοδικείου.

3. Ὅστις ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως συστήσῃ ἤλεκτρικὸν τηλεγράφον, ἢ δι' ἄλλων ὁμοίων μέσων, σημεῖα ἀνταποκρίσεως ἀπ' ἑνὸς εἰς ἄλλον τόπον, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἑνὸς ἔτους καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν 100—10000 δραχμῶν. — Ἐν περιπτώσει καταδίκης ἡ Κυβέρνησις δύναται νὰ διατάξῃ τὴν καταστροφὴν ἀπάντων τῶν πρὸς διαδίδασιν χρησιμευόντων ὀργάνων.

Ν. Στοιχείον τῆς πράξεως ἀναγκαῖον εἶναι ἢ ἀλλοτρίότης τοῦ κατόματος, καὶ ἡ γνώσις αὐτῆς. Ὅθεν ἀναγκαῖον νάναφέρνηται ῥητῶς ἐν τῇ ἀποφάσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν ἐπὶ τῶν τηλεγραφικῶν γραμμῶν πραττομένων
ἐξιοποιούνων πράξεων.

4. Ὅστις ἐξ ἀπροσεξίας ἢ ἀμελείας ἐκτελέσει πράξιν τινα δυναμένην νὰ φέρῃ πρόσκομμα εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ηλεκτρικοῦ τηλεγράφου, καὶ ὅστις κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον βλάψαι ἢ χειροτερεύσαι τὰ σύρματα ἢ ὁποιαδήποτε μέρη τῶν γραμμῶν ἢ τῶν συσκευῶν τοῦ ηλεκτρικοῦ ἐναερίου ἢ ὑπερυχίου τηλεγράφου, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον 15 ἕως 300 δραχμῶν ἢ μὲ κράτησιν πάντε ἡμερῶν ἕως δύο μηνῶν.

5. Ὁ ἐκ προθέσεως ἐναερος τῶν ὑπὸ τοῦ προηγουμένου ἀρθρου προβλεπομένων πράξεων τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν μέχρι δύο ἐτῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν 100—1000 δραχμῶν.

6. Ὅστις διὰ βήξεως τοῦ ὑπερυχίου ἢ ἐναερίου ηλεκτρικοῦ σύρματος, διὰ βλάβης τῶν συσκευῶν, ἢ δι' ὁποιοῦδήποτε ἄλλου τρόπου διακόψει τὴν διὰ τοῦ ηλεκτρικοῦ τηλεγράφου ἀνταπόκρισιν, εἰν ἐνήργησεν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐμποδίσῃ διὰ τῆς ἀρχῆς ἢ κοινοποιήσιν πρὸς ἀρχὴν ἀφωρῶσαν τὸ δημόσιον συμφέρον, ἢ εἰν ἐπέφερε ζημίαν ἀνωτέραν τῶν 1000 δραχμῶν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν 200 ἕως 1500 δραχμῶν.

7. Ὅστις ἐν καιρῷ πολέμου, ἢ διαταράξεως τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἢ τάξεως. — Καταστρέψῃ ἢ καταστῇσιν ἀχρηστον ἐν ἡ πλείονα σύρματα ὑπερυχίου ἢ ἐναερίου ηλεκτρικῆς τηλεγραφικῆς γραμμῆς. — Θραύσῃ ἢ καταστρέψῃ ἓνα ἢ πλείονας τηλεγράφους. — Καταλάβῃ, διὰ βίας ἢ δι' ἀπειλῶν ἓνα ἢ πλείονας τηλεγραφικούς σταθμούς, ἢ δι' ὁποίωνδήποτε ἄλλων μέσων διακόψῃ τὴν τηλεγραφικὴν ἀνταπόκρισιν τῶν δημοσίων ἀρχῶν, μεταχειριζόμενος βίαν ἢ ἀπειλὰς. — Διὰ βίας ἢ ἀπειλῶν ἐντίσταθῇ εἰς τὴν σύστασιν ἢ ἐπιδιόρθωσιν ἢ ἀποκατάστασιν τηλεγραφικῆς γραμμῆς, τιμωρεῖται μὲ ἐιρκτὴν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν 2500 ἕως 5000 δραχμῶν.

8. Ἐάν δ' ἐναερος μιᾶς τῶν ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 4—7 προβλεπομένων πράξεων ᾖ καὶ τηλεγραφικὸς ὑπαλλήλος ἢ ὑπηρέτης, ἢ ἰδιότης τοῦ αὐτοῦ θεωρεῖται ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία· παύεται δ' ἐνταύτῃ τῆς θέσεως τοῦ καὶ στερεῖται ὅλων τῶν ἐξ αὐτῆς ἐξαρτωμένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων.

9. Πᾶσα προσβολὴ ἢ ἐντίστασις κατὰ τηλεγραφικῶν ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν, κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, τιμωρεῖται ὡς προσβολὴ ἢ ἐντίστασις κατὰ δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ βεβαιώσεως τῶν ἐξιοποιούνων πράξεων.

10. Αἱ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προνοούμεναι ἐξιοποιοὶ πράξεις δύνανται νὰ βεβαιωθῶσι δι' ἐκθέσεων τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἢ τῶν τηλεγραφικῶν ὑπαλλήλων, τῶν ὁποίων αἱ ἐκθέσεις ἀποτελοῦσιν ἀπόδειξιν τοῦ περιεχομένου αὐτῶν μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ τὸ ἀναντίεν.

Α. Π. πειν. 116 τοῦ 88, 50 τοῦ 62. (Ὁμοφωνεῖ Faustin Hélie). —
Ἐάν τις ἔνευ ἐγγράφου δασονομικῆς ἀδείας ὑλοτομήσῃ ἐν ἰδιωκῶ δάσει εἰ-

Ν. ΑΡΚΒ' τῆς 12 Ἀπριλίου 1883 περὶ ἀδικημάτων κατὰ
τῆς ἀσφαλείας τῶν σιδηροδρόμων.

1. Ὅστις ἐπιτίθεται βλάβητι ἢ μετακινεῖ σιδηρᾶν ὁδόν, ἢ θέτει ἐπ' αὐτῆς λίθους ἢ ἄλλα πράγματα, θυνάμενα νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐλευθερὰν κίνησιν ἢ κυκλοφορίαν ἀμαξοστοιγιῶν ἢ ἀμαξῶν, ἢ ἐνεργεῖ εἰσδημιότητα ἀλλήν πρᾶξιν, θυνάμενον νὰ φέρῃ τὴν παρακώλυσιν τῆς ἐλευθερᾶς κινήσεως, τὴν σύγκρουσιν ἢ τὸν ἐκτροχιάσμεν αὐτῶν, τιμωρεῖται μὲ ἐιρκτὴν. — Ἄν ἐκ τοιαύτης πράξεως ἐπῆλθε σύγκρουσις ἢ ἐκτροχιάσις ἀμαξῶν, ἄνευ βλάβης εἰς ἀνθρώπου, ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τῶν προσκαιρῶν δεσμῶν· ἂν ἐπῆλθε τραυματισμὸς ἀνθρώπου, ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τῶν ἰσθίων δεσμῶν· ἂν δ' ἐπῆλθε θάνατος ἀνθρώπου, ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου.

2. Ὅστις ἐξ ἀμελείας, ἀπροσεξίας, ἀπερίσκεψίας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος, ἢ ἔνεκεν ὀλιγωρίας περὶ τῶν ἐκείνῃ τήρησιν τῶν νόμων ἢ τῶν κανονισμῶν τῶν διεπόντων τὰ τῶν σιδηροδρόμων, γίνεται παραιτός, ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς ὁδοῦ ἢ ἐν σταθμοῖς, ἔνεα τῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ μηχανοκινήσων ἀποτελεσμάτων, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν μέχρι δύο ἐτῶν, ἂν ἐπῆλθε σύγκρουσις ἢ ἐκτροχιάσις ἀμαξῶν ἀνευ βλάβης εἰς ἀνθρώπου, μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑξ μηνῶν, ἂν ἐπῆλθε θάνατος ἀνθρώπου.

3. Ὅστις ἔθηκε πῦρ εἰς ἀμαξοστοιχίαν ἢ ἀμαξὴν σιδηροδρόμου φέρουσαν ἐπιβάτας, ἢ εἰς ἀμαξὴν μὴ φέρουσαν μὲν ἐπιβάτας, ἀλλ' ἀποτελοῦσαν μέρος τοιαύτης ἀμαξοστοιχίας, τιμωρεῖται· α') μὲ δεσμὰ διαρίου, ἂν δὲν ἐξερρήγῃ τὸ πῦρ· β') μὲ θάνατον, ἂν ἐξερρήγῃ τὸ πῦρ. — Ὅστις ἔθηκε πῦρ εἰς ἀμαξοστοιχίαν ἀμφοτερομάτων τιμωρεῖται· α') ἂν δὲν ἐξερρήγῃ τὸ πῦρ, μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα· β') ἂν ἐξερρήγῃ, μὲ ἰσθία δεσμὰ· γ') ἂν ἐπῆλθε θάνατος ἀνθρώπου, μὲ θάνατον. — Ὅστις ἔθηκε πῦρ εἰς ἀμαξοστοιχίαν ἢ ἀμαξὴν σιδηροδρόμου, μὴ φέρουσαν ἐπιβάτας ἢ ἀμφοτερομάτα, ἢ εἰς ἀμαξὴν μὴ ἀποτελοῦσαν μέρος ἀμαξοστοιχίας φέρουσης ἐπιβάτας ἢ ἀμφοτερομάτα, τιμωρεῖται· α') μὲ φυλάκισιν, ἂν τὸ πῦρ δὲν ἐξερρήγῃ· β') μὲ ἐιρκτὴν, ἂν τὸ πῦρ ἐξερρήγῃ. — Ὅστις μεταδίδει τὸ πῦρ εἰς ἀμαξοστοιχίαν ἢ ἀμαξὴν σιδηροδρόμου, πυροσφῶν ἐπιτίθεται ἀντικείμενα, τεθειμένα οὕτως, ὥστε νὰ μεταδώσῃ εἰς ἐκείνας τὸ πῦρ, τιμωρεῖται μὲ τὰς αὐτὰς ποινὰς, ὡς νὰ ἔθηκεν ἀπ' εὐθείας τὸ πῦρ. — Ὁ ἔνοχος ἐμπρησμοῦ ἐξ ἀμελείας, ἂν ἐκ τοῦ ἐμπρησμοῦ ἐπῆλθε θάνατος ἀνθρώπου, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν· ἂν ἐπῆλθε τραυματισμὸς ἀνθρώπου, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑξ μηνῶν· ἂν δὲ ἐπῆλθον μόνον βλάβαι εἰς ἀμάξας ἢ ἄλλα πράγματα, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ μέχρι δύο ἐτῶν. — Οἱ ὅρισμοι τῶν ἀρθρῶν 413, 414, 415, 416 καὶ 418 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς ἀνω περιπτώσεις.

4. Ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἀρθρῶν 1, 2 καὶ 3 ἡ ἰδιότης τοῦ ὕπαλλου τοῦ σιδηροδρόμου ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν ἐπιβαρυντικὴν περίπτωσιν.

5. Τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἑξ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν πᾶς μηχανικὸς ἢ ὁμοίως ἀτμαμάχος, ὅστις ᾔθελεν ἰγκαταλείψει τὴν θέσιν του κατὰ τὴν πομπίαν τῆς ἀμαξοστοιχίας.

καδομήσιμον ξυλείαν, δὲν δύναται νὰ καταδιωχθῇ ἐπὶ παραβάσει τοῦ 421 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, ἅτε αὐτοῦ ἀπαιτοῦντες βεβαιωμένην πρόθεσιν φθο-

6. Πᾶσα παράβασις τῶν Βασιλικῶν διαταγμάτων ἢ τῶν διοικητικῶν κανονισμῶν, τῶν κεκυρωμένων διὰ πράξεως τοῦ Ἑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἀφαιρῶντων δ' εἰς τὴν ἀστυνομίαν, τὴν ἀσφάλειαν, τὴν ἐν γένει διαίτησιν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν σιδηροδρόμων, μὴ προβλεπόμενη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2, τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν δραχμῶν εἰκοσι πάντα μέχρι χιλίων, ἐν ὑπερβολῇ δὲ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους, τὸ Πλημμελειοδικεῖον δύναται ἐκτὸς τῆς χρηματικῆς ποινῆς νὰ ἐπιβάλῃ καὶ φυλάκισιν μέχρις ἑνὸς μηνός.

Ν. ΔΡΟΒ' τῆς 5 Ἀπριλίου 1884 περὶ ἀσφαλείας καὶ ἀστυνομίας τῶν σιδηροδρόμων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ ἀσφαλείας τῶν σιδηροδρόμων.

1. Ἀπαγορεύεται πᾶσα φθορὰ τῶν τάρρων, τῶν κλιτύων, τῶν ἐπιχωμάτων καὶ τῶν τεχνικῶν ἔργων τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἡ ἐν οἰκδηποτε σημείω αὐτοῦ ἀπόθεσις χωμάτων ἢ ἄλλου τινὸς ἀντικειμένου. — Αἱ τοιαῦται πράξεις ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχονταί εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1883 ΔΡΚΒ' νόμου, ἢ δὲν προβλέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ποινικοῦ νόμου περὶ φθορᾶς ζώνης ἰδιοκτησίας, τιμωροῦνται μὲ τὴν ποινὴν τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ προσημειωθέντος ΔΡΚΒ' νόμου.

2. Ἀπαγορεύεται ἡ κατασκευὴ οἰκδηποτε νέου ἔργου, ἐξαιρέσει τοιχείου φράγματος εἰς ἀπόστασιν ἐλάσσονα τῶν δύο μέτρων 25 $\frac{0}{10}$ ἀπὸ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. — Ἀρκεταὶ δὲ ἡ καταμέτρησις τῆς ἀποστάσεως ταύτης, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἄνω χείλους τοῦ ἐπιχώματος, εἴτε ἀπὸ τοῦ κάτω χείλους τοῦ ἐπιχώματος, εἴτε ἀπὸ τοῦ κάτω χείλους τῆς κλιτύος τοῦ ἐπιχώματος, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἄκρου τῶν τάρρων τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ ἐν ἀλλεῖψιν κεκαραγμένης γραμμῆς, ἀπὸ ἑνὸς μέτρου καὶ 50 ἑκατ. πέραν τῶν ἐξωτερικῶν ἐλασμάτων τῆς σιδηρᾶς ὁδοῦ. Τὰ νῦν ὑφιστάμενα ἔργα ἐν τῇ ζώνῃ τῶν 2 μέτρων καὶ 25 $\frac{0}{10}$ μετατίθενται εἰς τὸ ὅριον τῆς ζώνης ταύτης κατὰ τὴν ἀνακαίνισιν αὐτῶν.

3. Ὅπου ἡ σιδηρὰ γραμμὴ ἐστρώθη ἐπὶ ἐπιχώσεως μεῖζονος τῶν τριῶν μέτρων ἄνω τοῦ φυτικοῦ ἔδαφους, ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς παροδίους πᾶσα ἀνεσκαφὴ ἐντὸς ζώνης πλάτους ἴσου πρὸς τὸ κάθετον ὕψος τοῦ ἐπιχώματος μετρούμενον ἀπὸ τῆς βάσεως τῆς κλιτύος.

4. Εἰς ἀπόστασιν ἐλάσσονα τῶν 4 μέτρων καὶ 50 $\frac{0}{10}$ ἀπὸ τοῦ σιδηροδρόμου ἀπαγορεύεται ἡ ἐπισώρευσις λίθων ἢ ἑτέρων μὴ εὐφλέκτων ὕλων ἐξαιρέσει τῶν σημείων, ὅπου ἡ σιδηρὰ γραμμὴ ἐστρώθη ἐπὶ ἐπιχώματος· ἀλλὰ τὰ ἐπισωρευθέντα ἀντικείμενα δὲν πρέπει κατὰ τὸ ὕψος νὰ ὑπερβαῖναι τὸ ἐπίχωμα.

5. Ἀπαγορεύεται ἐρεῖτης ἡ κατασκευὴ εἰς ἀπόστασιν ἐλάσσονα τῶν 20 μέτρων ἀπὸ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς στεγασμάτων ἐκ καλὰμῆς, θυμῶν ἢ ἀχύρου ἢ ἐκ χόρτου, καὶ ἐν γένει ἡ ἀπόθεσις οἰκδηποτε ἄλλων εὐφλέκτων ἀντικειμένων.

ρᾶς ἢ βλάβης. Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 62, 141 τοῦ 71 (καθ' ἣν τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἐπὶ 4 Δεκ. 1836 Β. Δ. περί ὁλοτελείας καὶ φέρου ἐυλείας τιμωρεῖ τὴν

6. Ἀπαγορεύεται ἡ βοσκὴ εὐδὴρπτε ζώου ἐντὸς ἐκτίνος 800 μέτρων ἐκατέρωθεν τῆς σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ, ἀνευ ἐπιτηρήσεως παρὰ φύλακος ἱσταμένου μεταξὺ τῶν βοσκόντων ζώων καὶ τῆς ὁδοῦ. — Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσαγωγὴ εὐδὴρπτε εἰδους ζώου ἐντὸς τοῦ περιβάλλου τοῦ σιδηροδρόμου, ἐν ἧλ-
λαίφει δὲ αἰμασιῶν, μεταξὺ τῶν ἐκατέρωθεν τῆς σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ τάρων ἢ μεταξὺ τοῦ κάτω μέρους τῶν κλιτύων τοῦ ἐπιχώματος, ἐρ' οὐ εἰσαράχῃ ἡ σιδηρᾶ γραμμὴ.

7. Τῶν ἰδιωτικῶν ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς διόδων δὲν δύναται νὰ γίνηται χρῆσις ὑπὲρ τῶν δικαιούχων, εἰμὴ ὑπὲρ τῶν διαγεγραμμένων ὁδῶν παρὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ σιδηροδρόμου.

8. Ἡ κυβέρνησις δικαιούται, διὰ λόγους δημοσίας ἀνάγκης ὑπαγορεύσει τοῦτο, νὰ ἐπαρμόξῃ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 2, 3, 4 καὶ 5 καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαρχουσῶν ἤδη εἰκοθεμῶν, ἀνασκευῶν, ἐπισωρεύσεων λίθων, ἢ ἐτέρων μὴ εὐφλέκτων ὕλων, στεγασμάτων ἐκ καλῆς, θωμῶν ἐξ ἀγύρου ἢ ἐκ χόρτου καὶ τῶν ἀποτεθειμένων ὀλιωδὴρπτε εὐφλέκτων ὕλων, προβαίνουσα εἰς τὴν κατασκευασίν τούτων ἢ ἀραίεσιν, προηγουμένης ἀποζημιώσεως, ὀριζομένης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 3ῃ τοῦ ΣΕΓ' νόμου περί ὁδοποιίας.

9. Ἡ Κυβέρνησις δικαιούται διὰ διαταγμάτων ἢ διὰ διοικητικῶν κανονισμῶν, κεκυρωμένων ὑπὲρ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, νὰ κανονίξῃ περί πίστες, διατάξεως, ἀφρώσεως εἰς τὴν ἀστυνομίαν, τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἐν γένει χρῆσιν καὶ διαίκτησιν τῶν σιδηροδρόμων.

10. Πᾶν ἔργον, τελεσθὲν κατὰ παράδειγμα τῶν ἐν ἑν ἀρθρ. 2, 3, 4 καὶ 5 τοῦ παρόντος νόμου ἔρισμῶν, καταστρέφεται ὑπὲρ τῆς διοικήσεως τοῦ σιδηροδρόμου, δικαιουμένης ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τῶν ἐκτελέσαντα τὸ ἔργον τὰς πρὸς καταστροφὴν τούτου καταβληθείσας δαπάνας. — Οἱ παραβάται τῶν Β. διαταγμάτων ἢ τῶν διοικητικῶν κανονισμῶν, τῶν κεκυρωμένων διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἀφρώωντων δὲ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἐν γένει διοίκησιν καὶ χρῆσιν τῶν σιδηροδρόμων, ἐκτὸς τῆς καταγινωσκόμενης αὐτοῖς ποινῆς, εὐθύνονται καὶ εἰς ἀποζημιώσιν διὰ πῖσαν ἐκ τῆς παραβίσεως προκύψαν βλάβην, καὶ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὑπὲρ τῆς διοικήσεως τοῦ σιδηροδρόμου δαπανηθέντων πρὸς ἐπικίνδυν τῶν πραγμάτων εἰς τὴν πρότερον κατάστασιν. — Ἡ ἐκ ζώων περιφερομένων ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς βλάβη βαρύνει τὸν ἰδιοκτήτην τῶν ζώων. — Τὰ ζῶα, ἅτινα ἤθελον συλληφθῇ ἀνευ φύλακος ἢ δὴ-
γευ ἐντὸς τοῦ περιβάλλου τοῦ σιδηροδρόμου ἢ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ, κατὰ-
σχονται καὶ φυλάσσονται ὑπὲρ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου δι' ἐξόδων καὶ ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ ἰδιοκτήτου ἀνευ εὐθύνης τῆς διοικήσεως τοῦ σιδηροδρόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ ἀστυνομίας τῶν σιδηροδρόμων.

11. Ἡ ἐπὶ τῶν σιδηροδρόμων ἀστυνομία ἀνατίθεται εἰς ὀρισμένους ὑπαλλήλους τοῦ σιδηροδρόμου, οὓς διερίζει τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν τῇ προπαι: τῆς διοικήσεως αὐτοῦ.

κατάχρησιν τῆς περὶ ὁλοτομίας ἀδείας τὴν γενομένην δι' ἑκκοπῆς εἴτε ἐν ἄλλῳ τὸ π ῥ ἐκτὸς τοῦ προσδιορισμένου ὑπὸ τοῦ δασονόμου εἴτε ἄλλου

12. Οἱ ὑπάλληλοι, εἰς ἀνατίθενται τὰ καθήκοντα ταῦτα, δεόν νά ὦσι πολῖται Ἑλληνες, ἐνῆλικαι, νά μὴ κατεδικάσθησαν ἕνεκα κακουργήματος ἢ πλημμελήματος ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 22 τοῦ Ποινικοῦ νόμου ἀναφερομένων, νά γνωρίζωσιν ἀνάγνωσιν καὶ γραφῇ καὶ ἐν γένει νά ὦσιν ἱκανοὶ εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατιθεμένης αὐτοῖς ὑπηρεσίας. — Οἱ ἐπιτετραμμένοι τοιαῦτα καθήκοντα ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου δίδουσι τὸν νενομισμένον ὄρκον ἐνωπιον τοῦ ὀριζομένου ἐν τῷ ἐγγράφῳ τοῦ διορισμοῦ τῶν Εἰρηνοδίκου· ἢ ἐκπλήρωσις δὲ τῆς διατυπώσεως ταύτης προσδίδουσιν αὐτοῖς, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ὑπηρεσίας τῶν, τὴν ἰδιότητά καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου. — Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τῶν σιδηροδρόμων ὑποχρεοῦνται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας νά φέρωσιν ὀρισμένον διακριτικὸν σημεῖον. — Οἱ ὑπάλληλοι, οἱ καταδεικνυόμενοι ἀνίκανοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατιθεμένης αὐτοῖς ὑπηρεσίας, παύονται αὐτῶς τῆς θέσεως τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου παρα τῆς Διοικήσεως τοῦ σιδηροδρόμου.

13. Αἱ παραβάσεις τοῦ παρόντος καὶ τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΑΡΚΒ' νόμου τῆς 12 Ἀπριλίου 1883, ὡς καὶ αἱ παραβάσεις τῶν Β. διαταγμάτων, τῶν διοικητικῶν κανονισμῶν, τῶν κεκυρωμένων διὰ πράξεως τοῦ Ἰπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἀφορώντων δὲ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἐν γένει διοίκησιν καὶ χρῆσιν τοῦ σιδηροδρόμου, βεβαιοῦνται δι' ἐκθέσεων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου. — Αἱ ἐκθέσεις αὗται ἀποστέλλονται εἰς τὸν ἀρμόδιον ἐπαγγελεὰ καὶ ἔχουσι τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 134 τῆς ποιν. δικονομίας ἀποδεικτικὴν ἰσχύν, ἀποτελοῦσι δὲ πλήρη ἀποδείξιν περὶ τῆς διαπραχθείσης κολασίμου πράξεως μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως.

44. Ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου ἐκτείνεται ἐπὶ πάσης τῆς γραμμῆς καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς, ὡς καὶ εἰς πᾶν μέρος, ὅπου ἡ παρουσία τῶν εἶναι ἀναγκαῖα, ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἡ τάξις καὶ ἐκτέλεσις τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, εἰτινες ἀφορῶσιν εἰς τοὺς σιδηροδρόμους.

15. Ἡ χωροφυλακὴ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους καὶ τῶν δῆμων ὑποχρεοῦνται ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου νά παρέχωσιν αὐτοῖς πᾶσαν ἀρωγὴν. — Ἐπίσης οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου ὑποχρεοῦνται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ὑπηρεσίας νά παρέχωσιν ἀρωγὴν εἰς τὴν χωροφυλακὴν καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ἐν τῇ ἐσχέσει τῶν καθήκοντων τῶν.

16. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου δικαιοῦνται νά συλλαμβάνωσιν, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας αὐτῶν καὶ καθ' ἃς περιπτώσεις ἐπιτρέπουσι τοῦτο οἱ νόμοι τοῦ Κράτους, πάντα αὐτουργῶν κολασίμου πράξεως κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῶν σιδηροδρόμων, ἢ παραβάτην τῶν Β. διαταγμάτων ἢ τῶν διοικητικῶν κανονισμῶν, τῶν κεκυρωμένων ὑπὸ τοῦ Ἰπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἀφορώντων δὲ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἐν γένει διοίκησιν καὶ χρῆσιν τῶν σιδηροδρόμων. Ὁρεῖλουσι δὲ νά παραδώσωσι τὸν συλληφθέντα εἰς τὴν πλησιεστέραν ἀνακριτικὴν Ἀρχήν, συντασσομένης περὶ τούτου ἐκθέσεως.

τῶν οὗς ξυλικῆς εἴτε μετὰ παρελευσιν τῆς διαρκείας τῆς ἀδείας, το δὲ ἄρθρον 11 τοῦ Διατάγματος τούτου τιμωρεῖ ὡς παραβιάστην ξένης περιουσίας.

17. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, ὡς καὶ αἱ τοῦ ΑΡΚΒ' τῆς 32 Ἀπριλίου 1883 καὶ τῶν ἀδικημάτων κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῶν σιδηροδρόμων, ἰσχύουσι καὶ πρὸ τοῦ πέρατος τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ ἡ ἀστυνομία ἀνατίθεται εἰς μόνους τοὺς ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου ὑπαλλήλους τοῦ δυνάμει κεκυρωμένης συμβάσεως ἀναδεικνυμένου τὴν ἐπιχείρησιν, οὔτινες πρὸς τοῦτο διορίζονται τῇ προτάσει αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν.

Ν. ΑΤΙΒ' τῆς 9 Δεκ. 1883. Περὶ τῶν ἀδικημάτων κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῶν ὑπερρυγίων καλωδίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἀδικήματα ἐν ἀνοικτῇ θαλάσσῃ.

1. Αἱ κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῶν ὑπερρυγίων καλωδίων ἀξιοποιοὶ πιάττει, αἱ κατὰ παράβασιν τῆς ἀπὸ 2)14 Μαρτίου 1884 Διεθνούς συμβάσεως γινόμεναι, διαπραχθεῖσαι δὲ παρὰ τινος ἀποτελοῦντος μέρος τοῦ πληρωματος Ἑλληνικοῦ πλοίου, δικάζονται ὑπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου τῆς περιφέρειας, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ λιμὴν, ἐνθα ὑπάρχει νενηολογημένον τὸ πλοῖον, ἢ ἐ τῆς πρώτης αὐτοῦ προσερχίσεως ἐν Ἑλλάδι. Ἡ καταδίωξις γίνεται αὐτοπαρῶς, ἐπιφυλαττομένης τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς.

2. Αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τῆς εἰρημένης Διεθνούς συμβάσεως συντασσόμεναι ἐκθέσεις ἀποτελοῦσι πληρὴν ἀπόδειξιν, ὡς αὐαὶ ἐγένοντο παρὰ δημοσίου ὑπαλλήλου, κατὰ τὸ ἄρθρον 134 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. — Ἐν ἐλλείψει ταύτης ἐκθέσεως ἢ ἐν ἀνεπαρκείᾳ τῆς συνταχθείσης ἀρμεδίως, ἐπιτρέπεται καὶ ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις.

3. Ὁ ἀρνούμενος νὰ ἐμφανίσῃ τὰ ἀναγκαῖα ἔγγραφα πρὸς σύνταξιν τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναπερομένης ἐκθέσεως τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς τὸ πολὺ 100 δραχμῶν καὶ διὰ φυλακίσεως, μὴ ὑπερβαίνουσας τὰς 15 ἡμέρας.

4. Τιμωρεῖται ὡς ἀντίστασις, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 169 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, πῶσα βία ἢ ἀπειλὴ, γενομένη κατὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 10 τῆς εἰρημένης Διεθνούς συμβάσεως ἀναπερομένων ἀξίωματικῶν, ἐν τῇ ἐνασχώσει τῶν αἰχμαζέντων αὐτῶν.

5. Τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς τὸ πολὺ 300 δραχμῶν. — α'. Ὁ πλοίαρχος πλοίου, ὅπερ, ἐνασχολούμενον εἰς τὴν ἐπισκευὴν ἢ τὴν κατασκευὴν ὑπερρυγίου καλωδίου, δὲν τηρεῖ τοὺς παραδεδομένους κανονισμοὺς τῶν σημάτων πρὸς πρόληψιν τῶν συρράξεων. — β'. Ὁ πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης πλοίου, ὅστις, διακρίνων, ἢ δυνάμενος νὰ διακρίνῃ, τὰ εἰρημένα σήματα, δὲν ἀπομακρύνεται ἢ δὲν τηρεῖ τὸ πλοῖον αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν εἰς ἐπὶ ἐπὶ τοῦ ναυτικοῦ μολλίου ἀπὸ τοῦ πλοίου, τοῦ ἐνασχολούμενου εἰς τὴν κατασκευὴν ἢ τὴν ἐπισκευὴν ὑπερρυγίου καλωδίου. — γ'. Ὁ πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης πλοίου, ὅστις, διαβλέπων, ἢ δυνάμενος νὰ διακρίνῃ, τὰ σήματα, τὸ πλοῖον αὐτοῦ τὴν θέσιν ὑπερρυγίου καλωδίου, δὲν τηρεῖ τὸ πλοῖον

τὸν φωραθέντα ὅτι· παρέδωκε τοὺς δρισμοὺς τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος ἐπὶ σκοπῇ νὰ σφετερισθῇ τὸ δημόσιον δικαίωμα· τὸ δὲ 421 ἄρθρον τοῦ πειν. νόμου

αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν τετάρτου τοῦλάχιστον ναυτικοῦ μιλλίου ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῶν εἰρημένων σημάντρων.

6. Τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς τὸ πολὺ 300 δραχμῶν ἢ καὶ διὰ φυλακίσσεως, μὴ ὑπερβαίνουσας τὰς 48 ἡμέρας. — α'. Ὁ πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης, ὅστις ῥίπτει τὴν ἄγκυραν τοῦ πλοίου αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν ἐλάσσονα τετάρτου ναυτικοῦ μιλλίου ἀπὸ τῆς θέσεως ὑποβρυχίου καλωδίου, ἢν ἡδυνάτο νὰ γνωρίζῃ, εἴτε ἐκ τῆς γραμμῆς τῶν σημάντρων, εἴτε ἄλλως πως. — Ἐπίσης· καὶ ὁ πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης, ὅστις προσδένει τὸ πλοῖον αὐτοῦ εἰς σημάντρον, προωρισμένον νὰ ἐνδεικνύῃ τὴν θέσιν ὑποβρυχίου καλωδίου, πλὴν ἐὰν εἰς τοῦτο ἐξηναγκάσθῃ εἰς ἀνωτέρας βίας. — β'. Ὁ κυβερνήτης πλοίου ἀλιευτικοῦ, ὅστις δὲ τηρεῖ τὰ μηχανήματα ἢ τὰ δίκτυα αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς τοῦλάχιστον ναυτικοῦ μιλλίου ἀπὸ τοῦ πλοίου τοῦ ἐνασχολούμενου εἰς τὴν κατάδυσιν ἢ τὴν ἐπισκοπὴν ὑποβρυχίου καλωδίου. — Χρηγεῖται δὲ προθεσμία 24 ὥρων, κατ' ἀνάστατον ὅρον, εἰς τὰ ἀλιευτικὰ πλοῖα, ἀρ' ἧς διακρίνωσιν ἢ δύνανται νὰ διακρίνωσι τὸ εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐργασίαν ἐνασχολούμενον τηλεγραφικὸν πλοῖον, τὸ φέρειν τὰ παραδεδομένα σήματα, ἵν' ἀποτελειώσῃς τὴν ἀρχαίαν ἤδη ἀλιευτικὴν αὐτῶν ἐργασίαν. — γ'. Ὁ κυβερνήτης ἀλιευτικοῦ πλοίου, ὅστις δὲν τηρεῖ τὰ μηχανήματα ἢ τὰ δίκτυα αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς τοῦλάχιστον τετάρτου ναυτικοῦ μιλλίου ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῶν προωρισμένων, ἵνα ἐνδεικνύσῃ τὴν θέσιν ὑποβρυχίου καλωδίου, σημάντρων.

7. Τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς τὸ πολὺ 300 δραχμῶν ἢ καὶ διὰ φυλακίσσεως μὴ ὑπερβαίνουσας τοὺς δυο μῆνας. — α'. Ὅστις εἰς ἀσυγγνώστην ἀμελείας καὶ ἰδῶς ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἀρθρ. 8 καὶ 6 διαρρηγνύει ὑποβρυχίου καλωδίον, ἢ ἐπιφέρει εἰς αὐτὸ βλάβην, δυνάμενην νὰ διακόψῃ ἢ παρακωλύσῃ καθόλου ἢ ἐν μέρει τὴν τηλεγραφικὴν συγκοινωνίαν. — β'. Ὁ πλοίαρχος πλοίου, ὅπερ, ἐνασχολούμενον εἰς τὴν κατάδυσιν ἢ τὴν ἐπισκοπὴν ὑποβρυχίου καλωδίου, καθίσταται, ἕνεκα τῆς μὴ τηρήσεως τῶν κανονισμῶν περὶ σημάτων πρὸς ἀποτροπὴν συρράξεως, παρατίσις· διαφύξεως ἢ βλάβης ὑποβρυχίου καλωδίου, γενομένης παρ' ἄλλου πλοίου.

8. Κατὰ τοὺς δρους τοῦ προηγουμένου ἀρθρου τιμωρεῖται ὡςαυτῶς. — α'. Ὅστις κατασκευάζει, τηρεῖ ἐκτὸς τῆς κατοικίας του, πωλεῖ, ἐπιδίδει· αὐτὸς ἢ δι' ἄλλου ὄργανα ἢ μηχανήματα ἐπιτηδεύει ἀποκλειστικῶς εἰς ἐκκώπην ἢ καταστροφὴν ὑποβρυχίων καλωδίων. — β'. Ὅστις ποιήσεται χρῆσιν τοιούτων ὀργάνων ἢ μηχανημάτων.

9. Τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς 300 μέχρι 1000 δραχμῶν καὶ διὰ φυλακίσσεως τοῦλάχιστον 3 μηνῶν, ὅστις ἐκ προθέσεως διαρρηγνύει ὑποβρυχίου καλωδίον, ἢ ἐπιφέρει εἰς αὐτὸ βλάβην, δυνάμενην νὰ διακόψῃ ἢ παρακωλύσῃ καθόλου ἢ ἐν μέρει τὴν τηλεγραφικὴν συγκοινωνίαν. — Ἡ ἀπειρία τῶν αὐτῶν πράξεων τιμωρεῖται διὰ τῶν αὐτῶν ποινῶν. — Ὁ καταδικασθεὶς δύναται νὰ ὑπεβληθῇ καὶ εἰς ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ἧς ἡ διάρκειά δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκτίσεως τῆς ποινῆς. — Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις δὲν ἀπαρμόζονται, ἐὰν εἰ ἐνοχοὶ τοιούτων πράξεων πρὸς

παταῖ πρόθεσιν φθοῶς ἢ βλάβης, ἥτις δὲν συνδέεται πρὸς τὴν ἀνευ ἀδείας λοτομίαν). — Ἡ ποινικὴ διάταξις τοῦ § 4 τοῦ Διατ. τῆς 4 Δεκ. 1836 ἡ

ἦσαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν ἐξ ἀναποδράστου ἀνάγκης τοῦ νὰ σώσωσι τὴν ζωὴν ἢ ν' ἀποτρέψωσι τὸν ἀπειλοῦντα τὸ πλοῖον αὐτῶν κίνδυνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἀδικήματα ἐν τῇ ἐγγωρίῳ θαλάσῃ.

10. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 3, § 3 ἕως 9 ἐφαρμόζονται καὶ ὅταν ἡ πράξις ἐκτελέσθῃ ἐν τῇ ἐγγωρίῳ θαλάσῃ παρὰ τινος, ἀποτελοῦντος μέρος τοῦ πληρώματος εἰσυδηῶτος πλοίου, Ἑλληνικοῦ ἢ ξένου, τηρουμένης καὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1836 Β. διατάγματος περὶ ναυπορικῆς ναυτιλίας.

11. Ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐν τῷ παρόντι κεφαλαίῳ προβλεπομένων ἀδικημάτων εἶναι τὸ πλημμελειοδικεῖον τῆς περιφέρειας, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ λιμὴν, ἐνθα ὑπάρχει νηολογημένον τὸ πλοῖον, τοῦ ὁποίου ἐπιβαίνει ὁ δράστης, ἢ ὁ λιμὴν τῆς πρώτης προσορμίσσεως αὐτοῦ. ἢ ὁ τόπος, ὅπου ἐκτελέσθῃ ἡ πράξις.

12. Αἱ ἐν τῷ παρόντι κεφαλαίῳ μνημονευόμεναι ἀξιοποινίαι πράξεις βιβαιοῦνται δι' ἐκθέσεως ἐν ἀλλείψει δὲ τοιαύτης, ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις. — Ἀρμόδιοι πρὸς σύνταξιν τῶν εἰρηγμένων ἐκθέσεων εἶναι, πλὴν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 17 καὶ 18 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἀναφερομένων ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ κυβερνήται τῶν πλοίων τοῦ Β. Ναυτικοῦ καὶ οἱ λιμενάρχαι κατὰ τὸ ἄρθρον 11 § 26 τοῦ ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου 1834 περὶ ὁργανισμοῦ τῶν λιμενικῶν ἀρχῶν Β. διατάγματος. — Ἡ ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς τῶν ἐκθέσεων τούτων κανονίζεται κατὰ τὸ ἄρθρον 184 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

13. Πᾶσα βία ἢ ἀπειλή, γενομένη κατὰ τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος αὐτῶν, τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 169 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Γενικαὶ διατάξεις.

14. Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 7 ἑδαφίου α' ὁ παραβάτης ὀφείλει ἐν τῇ 24 ὥρῃ ἀπὸ τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ εἰς τὸν πρῶτον λιμένα νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἐπιτόπιον ἀρχὴν περὶ τῆς διαρρήξεως ἢ τῆς βλάβης τοῦ ὑπερρυχίου καλωδίου, ἥς ἐγένετο παραιτίος. Παραλείπων τὴν δὴλωσιν ταύτην, ὑπεβάλλεται εἰς τὸ διπλάσιον τῆς καταγνώστεας ποινῆς. — Ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 9ου ἑδαφίου 4 (τελευταίου) ὁ παραιτίος τῆς διαρρήξεως ἢ βλάβης τοῦ ὑπερρυχίου καλωδίου ὀφείλει νὰ ποιήσῃ τὴν αὐτὴν δὴλωσιν, ἐπὶ ποινικῇ ποινῇ οὐχὶ ἀνωτέρῃ τῶν 100 δραχμῶν.

15. Αἱ περὶ συρροῆς καὶ ὑποτροπῆς διατάξεις τῶν ἄρθρων 109 καὶ 111 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν διαλαμβανομένων ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ἀδικημάτων.

ἐπιβάλλουσα ποινὴν τῷ ὕλοτομήσαντι ἢ ἐξαγαγόντι ῥητίνην ἄνευ ἀδείας τῆς δασονομικῆς ἀρχῆς δὲν κατηργήθη ὑπὲρ τῶν ἀρθρῶν 32—38 τοῦ ΣΟΖ' νόμου τοῦ 1835 τῶν τιμωρούντων ὃν ἤθελε συλλεῖξει λαθραίως ῥητίνην ἢ κατὰ μὴν εἰς ἐθνικὰ δάση ἢ δασικὰ προϊόντα εἰς ἰδιωτικά δάση ἢ ἤθελε ζημιώσει κατ' ἄλλον τρόπον τὴν ἐνοικιαστήν. Α. Π. πολιτ. ἀπ. 88 τοῦ 65. Καὶ ἐπὶ συνιδιοκτησίας χωρεῖ τὸ ἀδίκημα τῆς φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς προθέσεως τοῦ ἀδικήσαντος νὰ βλάβῃ τὸν συνιδιοκτήτην κατὰ τὴν ἰδανικὴν αὐτοῦ μερίδα ἐπὶ τοῦ κοινοῦ πράγματος. Α. Π. ποιν. (τοῦ 90.

422. Μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ἡ ἐκ προθέσεως βλάβη ἢ φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας, ἐὰν αὕτη πραγματοποιηθῇ — 1. δι' ἀναβάσεως ἢ ῥήξεως εἰς κτίρια, ἢ ὑπὸ πολλῶν ἡνωμένων, ἢ παρ' ἀνθρώπων ἐπὶ τοῦτῳ ἰδίως ὠπλισμένων· — 2. εἰς πράγματα καθιερωμένα πρὸς ὄφελος καὶ χρῆσιν τοῦ δημοσίου· — 3. εἰς ἰδίως εἰς ἐργαλεῖα κατασκευαστικὰ τοῦ πυρός, γεφύρας, ὁδοῦ, διώρυγας, χώματα, φρέατα, ὑδραγωγεῖα, καὶ τὰ ταιαῦτα· — 4. εἰς δημοσίαν 1) ἀποθήκας, ἢ ἄλλα πρὸς κοινὴν χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν τείνοντα οἰκοδομήματα· — 4. εἰς πράγματα, τῶν ὁποίων ἡ συντήρησις διαφέρει ἰδίως τὴν κυδέρνησιν, μάλιστα εἰς συλλογὰς ἀφορώσας τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας, εἰς ἐργαλεῖα μηχανάς, παρασκευάς, ταμειύματα, καὶ λοιπὰ ἀνήκοντα εἰς ἐργαστασία, εἰς τὴν μεταλλείαν, καὶ τὴν χωνευτικὴν· — 5. εἰς δένδραρυτείας, καὶ ἄλλα φυτουργήματα· (1) — 6. ἐὰν ἡ ἐκ τῆς φθορᾶς ἢ βλάβης προξενηθεῖσα ζημία ὑπερβαίνῃ μὲν τὰς τετρακοσίας, δὲν ἀναβαίνει δὲ εἰς τὰς χιλίας δραχμάς· Π. Ν. 175, 193. 201. 382 ἔ. 426. 701.

1) δημοσία ἐργαστήρια ἢ

Ν. Ὁ ἐν τῷ ἀρθρῷ 422 ὁριζομένη ποινὴ ἐπιβάλλεται κατὰ τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀριθ. 1 ἐδ. αὐτοῦ ὅποτε ἡ βλάβη ἢ φθορὰ πράττεται ἢ δι' ἀναβάσεως ἢ ῥήξεως εἰς κτίρια ἢ ὑπὸ πολλῶν ἡνωμένων· ὅθεν χωριζομένης ἐκάστη τῶν περιπτώσεων διὰ τοῦ διαζευκτικοῦ ἢ, ἐμφαίνεται σαφῶς ὅτι μία τῶν περιπτώσεων ἀρκεῖ πρὸς ἐπιβολὴν τῆς δι' αὐτοῦ ὁριζομένης ποινῆς. Α. Π. ποιν.

16. Οἱ ἐφοπισταὶ τῶν πλοίων, καὶ ἂν δὲν ᾖναι ἰδιοκτήται αὐτῶν, εἰναι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι μετὰ τῶν καταδικασθέντων εἰς τὰς ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ὁριζομένας χρηματικὰς ποινὰς καὶ τὰς πολιτικὰς ἀποζημιώσεις, ὅσοις αὗται καταγινώσκονται εἰς τινὰ ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου. — Ἀλλοιπαὶ περιπτώσεις τῆς πρὸς ἀποζημιώσιν εὐθύνης κανονίζονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου.

(1) Ὅρα τὰ Δ. ὑπὲρ τὰ ἀρθρα 695 καὶ 696 Π. Ν.

8 τοῦ 66. — Ὡς πράγματα καθιερωμένα πρὸς ἔφελος καὶ χρῆσιν τοῦ δημοσίου δὲν θεωροῦνται μόνον τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ Κράτους, ἀλλ' ἐν γένει πάντα τὰ καθιερωμένα καὶ χρήσιμα διὰ τὸ κοινὸν ἐν γένει τῶν ἀνθρώπων. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 96. — Ἡ εἰς δημοσίον δάσος γενομένη φθορά δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν § 4 ἢ 2 τοῦ ἀρθροῦ 422 τοῦ ποιν. νόμου, ἅτε ἡ ἀποτελοῦν πρᾶγμα, καθιερωμένον πρὸς ἔφελος καὶ χρῆσιν τοῦ δημοσίου, πρᾶγμα. οὐ ἡ συντήρησις διαφέρει τὸ Κράτος. Α. Π. ποιν. 164 τοῦ 83. — Τὸ ἐδ. § τοῦ 422 ἀρθροῦ, καθ' ὃ ἡ εἰς δενδροφυτείας καὶ ἄλλα φυτουργήματα βλάβη ἢ φθορά τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν, ἐφαρμόζεται ὁσάκις ἡ βλάβη γίνεται εἰς δένδρα, πρὸς ὧν τὴν ἐμφύτευσιν καὶ καλλιέργειαν καταβάλλονται ἐργασίαι καὶ βαπανά, οὐχὶ δὲ καὶ ὁσάκις ἡ βλάβη γίνεται εἰς φυλεῖαν δάσους ἀναπτυσσομένην φυσικῶς καὶ αὐτομάτως, διότι περὶ αὐτῆς κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν περιστάσεων ἐφαρμόζονται αἱ περὶ φθορᾶς καὶ βλάβης ξένης ἰδιοκτησίας διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀνευ τῆς επιβαρυντικῆς περιστάσεως τοῦ ἔδασιου τούτου καὶ αἱ διατάξεις τῶν 1 καὶ 2 ἀρθρων τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1836 Β. Διατ. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 67, 97 τοῦ 68, 15 τοῦ 74, 115 τοῦ 82. — Ἄλλ' οὐχ ἥτιον πότε ἡ ἐκ προσθέσεως φθορά ἢ βλάβη ξένης ἰδιοκτησίας ἀποτελεῖ παράδοσιν τῆς επιβαρυντικῆς περιστάσεως τοῦ ἀρθροῦ 422 § 5 τοῦ ποιν. νόμου, πότε δηλ. ἀναγεται εἰς δενδροφυτείας ἢ ἄλλα φυτουργήματα, εἶναι ζήτημα πραγματικόν· ὡς τοιοῦτον δὲ, ὑποκείμενον εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κυριαρχικῶς τὴν οὐσίαν δικάζοντος ποιν. δικαστηρίου, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 82.

423. Μὲ εἰρκτὴν τιμωρεῖται ἡ ἐκ προσθέσεως φθορά ἢ βλάβη ξένης ἰδιοκτησίας. — 1. ἐὰν δύο ἢ πλείονες τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἀρθρον 422 ἀναφερομένων περιστάσεων συμπίπτωσι, καθόσον εἶναι δυνατὴ ἢ σύμπτωσις των — 2. ἐὰν ἡ γενομένη ζημία ὑπερβαίῃ τὰς χιλίας δραχμάς.

424. Ἐπίσης μὲ τὴν πλαστογραφίαν κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἀρθρων 247 — 257 τιμωρεῖται ἡ πρὸς βλάβην ἄλλου ἐπιχειρουμένη ἐξαφάνισις ἢ ὑπεξαγωγή γνησίου τινὸς δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου. (1) Π. Ν. 132, 3. 191, 394, 426.

Ν. Ἐπαρξούσης εξαφανίσεως ἢ ὑπεξαγωγῆς ἐγγράφου τινὸς, καθ' ἣν ἐφαρμόζονται τὰ ἀρθρα 424 καὶ 256 τοῦ ποιν. νόμου, ὁ νόμος δὲν ἐννοεῖ τὴν χρῆσιν τοῦ ἐγγράφου, καθότι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον μὴ ὑπάρχοντος πλεοναυτοῦ ὡς εξαφανισθέντος, ἀλλὰ τὴν χρῆσιν τῆς πράξεως. ἥτοι τῆς γενομένης εξαφανίσεως, ἐξ ἧς θέλει νὰ παραγάγῃ ἐαυτῷ ὠφέλειαν ὁ εξαφανιστής. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 46. Καὶ ὑπεξαγωγή μὲν λέγεται ἡ λαβράτα ὑφαίρεσις

(1) Δυσκόηλον δτι τὸ ἀρθρ. 424 τιμωρεῖ τὴν εξαφάνισιν ἢ ὑπεξαγωγὴν ἑγχευοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ πράξαντος, ἅτε τοῦ κεφαλαίου εἰς τὸν αὐτοῦ ἐκτου προβλέποντος περὶ φθορῶν καὶ βλαβῶν ξένης ἰδιοκτησίας· ἡ δὲ ὑπεξαγωγή, ὑποβληθέντος ἤδη εἰς δικαστικὴν ἀρχὴν ἐγγράφου ἀνήκοντος εἰς τὸν ὑποβαλλέντα τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἀρθρ. 392 ὡς ὑπεξαίρεσις.

ἑγγράφου συστατικοῦ ἢ βεβαιωτικοῦ δικαιώματος, οὗ ἡ ἄλλειψις ἀναιρεῖ τὴν ἀποδείξιν τοῦ δικαιώματος· ὅποια ἡ ἀπεξίγωγὴ τοῦ τίτλου, εἰς ὃν στηρίζεται ἡ ἀπαιτήσις, ἢ ἐπιδοτηρίου ἀγωγῆς, προκλήσεως κτλ. Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 86, 82 τοῦ 62, 87 τοῦ 66, 149 τοῦ 67. Ἐξαφάνισις δὲ ἡ παντελής αὐτοῦ καταστροφὴ ἢ διὰ σχίσματος κατακεραματισμοῦ. Ἐνεκα ἀπέβαλεν ἡ εἰς τὴν ἀμείνων ἀποδεικτικὴν ἰσχύν. Ἀναγκαῖος δὲ ὅρος πρὸς ὑπαρξιν καὶ τὴν ἀδικήματος εξαφανίσεως εἶναι τὸ νὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ εξαφάνισις τοῦ ἑγγράφου πρὸς βλάβην ἄλλου. Α. Π. ποιν. 183 τοῦ 77, 99 τοῦ 78. Ὅθεν ἐσάκις δὲν ὑπάρχει κἀν δυνατὴ ἡ βλάβη ἄλλου, ὅτε τῶν εξαφανισθέντων ἑγγράφων μὴ ὄντων ἀποδεικτικῶν καὶ παρακτικῶν δικαιωμάτων, δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 424. Α. Π. ποιν. 183 τοῦ 77. Ἄρα καὶ ἐσάκις τὸ διαρρήχθην ἑγγράφον δὲν ἦτο γνήσιον, μὴ φέρον τὴν ἀληθῆ ὑπογραφήν τοῦ δι' αὐτοῦ ὑποχρεομένου. Ἀποφ. ποιν. Ἐφ. Ναυπλίας 27 τοῦ 46. (Ἄλλ' οὐχ ἦτοεν ἡ διαρρήξις τοῦ ἑγγράφου δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς βλάβη ξένης ιδιοκτησίας, προνευμένη ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 693 τοῦ Ποιν. νόμου). Ἐκ τούτου προκύπτει καὶ ἐπὶ τὸ βούλευμα. ὅπως ἀποδέχεται μὲν ὡς ἀναγκαῖον τὸ στοιχεῖον τοῦτο (ὅτι ἡ εξαφάνισις δὲν νὰ γίνῃ πρὸς βλάβην ἄλλου), ἀλλ' ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτοῦ δὲν ἀποφαίνεται ἂν ὑφίστατο ἡ μὴ τὸ στοιχεῖον τοῦτο, μὴ ἐξαντλήσαν τὴν κατηγορίαν ὡς πρὸς τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος τῆς εξαφανίσεως, καθίσταται ἀναιρετέον ἐνεκα ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 80.—Ὅσάκις τις λαβὼν γραμματίον παρὰ τοῦ παθόντος πρὸς εἰσπραξίν τοῦ τόκου ἐξαφάνισεν αὐτὸ ἐπὶ σκοπῷ βλάβης τοῦ παθόντος, ἀντικαταστήσας δι' ἑτέρου ἀκδοθέντος ἐν ἐνόματι αὐτοῦ, δὲν διαπράττει εξαφάνισιν ἰδιωτικοῦ ἑγγράφου (ἅτε τοῦ γραμματίου δοθέντος αὐτῷ ἐκουσίως ὑπὸ τοῦ παθόντος), ἀλλ' ὑπεξαίρεσιν ἰδιωτικοῦ ἑγγράφου, ἅτε κατακρατήσας τὸ διακατεχόμενον ὑπ' αὐτοῦ ἑγγράφον ἐπὶ σκοπῷ νάποστερῇσθαι αὐτοῦ τὸν παθόντα ἀνευ ἀποζημιώσεως Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 85.

425. Ὡς ἰδιαίτερα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία θεωρεῖται, ἐὰν τοιαύτη ἐκ προθέσεως εἰσθῶρ ἡ βλάβη συμβῇ. — 1. εἰς πράγματα ἰδιωκτικὰ τοῦ Κράτους, τοῦ Βασιλέως, ἢ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, ἐκκλησιαστικὰς τινὰς ἢ καταστήματος δημοσίου, καθιερωμένους εἰς λειτουργίαν, ἐκπαιδευσίν, ἢ ἀγαθοεργίαν. — 2. εἰς πράγματα, ὅποια, κατὰ τὴν φύσιν ἢ τὸν προδιορισμὸν τῶν, μὴ δύναμει νὰ φυλαχθῶσιν ἀσφαλῶς, ἀφίνονται εἰς τὴν δημοσίαν πῆλιν. Ἰδίως δὲ εἰς καρποὺς ἀσυγκομιστοὺς, εἰς γεωργικὰ σκεύη κείμενα ἐπὶ τῶν ἁγρῶν, εἰς πλοῖα κείμενα ἐπὶ ποταμῶν ἢ διωρυχῶν, ὁρμῶν, ἢ λιμένων, καὶ εἰς λευκαίνονμένας θρόνας, καὶ τὰ παρόμοια. — 3. ἐκ μίσους, ἐκδικήσεως, ἢ κακίας κατὰ τινος δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπρέτου ἐνεκα τῆς ἐκτελέσεως ἢ ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας του. — 4. ἐν καιρῷ νοκτός. (1) Πολ. 490. Π. Ν. 432. 424 ε.

(1) Ὅρα ἄρθρ. 122 Κ. Χ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 170 Ποιν.

426. Πᾶσα σφοδρά ἢ βλάβη ξένης ἰδιοκτησίας, ἐξαιρουμένων τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 422 ἀριθ. 1—4 καὶ ἄρθρον 424 δικαστέων περιπτώσεων, ἀνακρίνεται καὶ τιμωρεῖται ἐπὶ καταμηνύσει ἢ μήτῃ τοῦ βλαβέντου. Π. Ν. 23. 278 ἔ.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθρων 3—5 τοῦ Διατ. τῆς 10 Ἰουλίου 1836 περὶ τῶν ἐν τοῖς δάπεσιν ἀνομημάτων, καθ' ἃ εἰ ἐπιτετραμμένοι τὴν ἀνάκρισιν δασονομικοὶ ὑπάλληλοι ὀφείλουσι νὰ ἀνερευνῶσιν ἐν τῇ περιτειρείᾳ αὐτῶν πᾶσαν πρᾶξιν ἀντεβαίνουσαν εἰς τὰς περὶ δασῶν διατάξεις καὶ νὰ στείλωσιν ἐντὸς 7 ἡμερῶν τὰ πρωτόκολλα τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀνακαλυφθεισῶν πράξεων τῷ ἀρμοδίῳ εἰσαγγελεῖ κτλ., πρὸς δὲ νὰ κοινοποιῶσι ἐντὸς 3 ἡμερῶν τὰ δασικά ἀνομήματα, ἃ ὡς ἀνακριτικοὶ ἢ δασονομικοὶ ὑπάλληλοι κατέμαθον, καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Διατ. τῆς 31 Δεκ. 1836, καθ' ὃ δεῖται ὁ ἀγροφύλαξ νὰ πιστοποιῇ παραυτίκα τὴν εἰς δεινδροφυτείας ἢ σποράς βλάβην, ἀποστέλλων καὶ τῷ εἰρηνοδίκῃ τὸ περὶ τούτου πρωτόκολλον σὺν πάσαις ταῖς ἐνδείξεσιν, ὡς δυναθῇ οὕτως ν' ἀποσαρίσῃ τὴν ἀποζημίωσιν, συνάγεται, ὅτι αἱ εἰς δάση καὶ δεινδροφυτείας βλάβαι καταδιώκονται· αὐτεπαγγέλτως, τροποποιήσεως κατὰ τοῦτο τῆς διατ. τοῦ 426 ἄρθρου. Δ. Π. ποιν. 137 καὶ 140 τοῦ 87, 79 τοῦ 85, 147 τοῦ 92, 25 τοῦ 95. (Ἀμφοτερόσημοι· ἡ ὁρθότης αὐτῶν. Ἄλλο ἢ ὑπερχείσις τοῦ δασονόμου ἢ τοῦ ἀγροφύλακος καὶ ἄλλο ἢ περὶ τὴν θέλησιν τοῦ βλαβέντου καταδίωξις τοῦ βλάψαντος).—Διὰ τοῦ νόμου τῆς 9 Ἰουνίου 1848 περὶ ζυφοκτονίας οὐδὲως μετεβλήθησαν αἱ διατ. τοῦ ἄρθρου 426 τοῦ ποιν. νόμου· ἐπομένως διὰ τὴν ζυφοκτονίαν ἀπαιτεῖται καὶ νῦν ἔγκλησις. Δ. Π. ποιν. 167 τοῦ 70.

427. Ὅστις, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ θανατώσῃ ἢ βλάψῃ κτῆνη ἄλλων, φαρμακεύει νομάς, λειμῶνας, λιμνας, ἢ ἄλλα ποτίσματα ἕρπον (1)· ὅστις διαδίδει ἐκ προθέσεως λύμην ἢ ἄλλην νόσον ἕρπον μελυντικὴν, τιμωρεῖται.—1. μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐξ μηνῶν.—2. μὲ εἰρκτὴν, ἐὰν τῷ ὄντι ἐθανατώθῃσαν ἢ ἐβλάψθῃσαν ἐντεῦθεν ζῶα ἄλλου ἢ ἄλλων.—3. μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐὰν ἢ βλάβη ἢ ὁ θάνατος ἐξετάθῃ εἰς ζῶα βλοκλήτρων ἐτήμων ἢ τόπων. Π. Ν. 428. 574 ἔ. (Γάλλ. Ποιν. Ν. 452. Βαυαρ. Ποιν. Ν. 246).

428. Ὁ ἐξ ἀπροσεξίας ἢ ἀμελείας ἐνοχὸς τοις αὐτοῦ πράξεων τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τριῶν μὲν μηνῶν τὸ πλὺ, κατὰ τὴν περιπτώσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 427 ἀριθ. 1, ἐνὸς δὲ ἕως ἐξ μηνῶν κατὰ τὴν περιπτώσιν τοῦ ἀριθ. 3. (2) Π. Ν. 43, 421 ἔ. 580. 592 ἔ.

1 Ἡ βλητικότησις δεξιμένων, φρεάτων, ὑδραγωγείων κτλ., ἐξ ἧς δύναται νὰ προκύψῃ θάνατος ἢ βλάβη τῆς υγιείας ἀνθρώπων, κολάζεται οὐχὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ 427 ἀλλὰ τοῦ ἄρθ. 290.

2 Ὅρα τὸ περὶ ὑλοτομίας Δ. 4 Δεκ. 1836 ὑπὸ ἄρθρον 695 Π. Ν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Περὶ ζημιῶν ἐκ μεταβολῆς τῶν ὁροσῆμων,
μετατυπώσεως, τοκογλυφίας, παραδιάσεως ξένων
ἀπορροήτων, καὶ ἄλλων ἐπιζημιῶν πράξεων.

Α'. Μετακινήσεις τῶν ὀρυσῆμων. (1)

429. "Οστις μεταβάλλει, αφανίζει, ἢ κατασταίνει ἀγνώρ-
τὰ δόρσημα τῶν ἀγρῶν, ἢ τοὺς χάριν ἐνδείξεως τοῦ ὕψους
τῆς διαιρέσεως τοῦ ὕδατος τεθειμένους πασσάλους, θέλων νὰ
τακινήσῃ τὴν δι' αὐτῶν σημειουμένην στάσιν τοῦ δικαίου
στοῦ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν, — 1. τοῦλάχιστον ἐνὸς ἐτ-
ῆος, εἰὰν τὰ δόρσημα ἐτέθησαν παρὰ τῆς ἀρχῆς· — 2. τὸ πολὺ
ἑτοῦς, εἰὰν δὲν ἐτέθησαν παρὰ τῆς ἀρχῆς. — Ἐὰν ἡ πρᾶξις
γενῇ ἄνευ μὲν τοῦ εἰρημένου σκοποῦ, ἐκ προθέσεως ὁμως, κα-
ταδικάζεται εἰς μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 1 φυλάκισιν
πολὺ ἐνὸς μηνός, ἢ χρηματικὴ ποινὴ τὸ πολὺ διακοσίων δρα-
μῶν· εἰς δὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀριθ. 2, χρηματικὴ ποινὴ
πολὺ ἑκατὸν δραχμῶν, ἢ φυλάκισις τὸ πολὺ δύο ἑβδομά-
δων. Πολ. 409 ε. Π. Ν. 132. 431. 696. (Γαλλ. Ποιν. Ν.
Bauar. Ν. 354. Bauar. Ποιν. Ν. 386).

N. Ὅσακις ἡ μετακίνησις δὲν ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ ἀλλοιώσεως τῆς τῶν δροσήμεων σημειουμένης στάσεως τοῦ δικαίου, τιμωρεῖται κατὰ τὸ 696. Δ. Π. ποιν. 104 τοῦ 69. (Καταδύλως ἐμφαλμένη, διότι κατὰ τὸ 2 παράγραφον τοῦ ἀρθ. 429 καὶ ὁσακις ἡ μετακίνησις δὲν ἐγένετο σκοπῷ ἀλλοιώσεως τῆς στάσεως τοῦ δικαίου, ἐγένετο ὅμως ἐκ προθέσεως δηλονότι πρὸς ὠλικὴν ζημίαν τοῦ κυρίου τῶν δροσήμεων, (ὕποβαλλομένη οὕτως εἰς τὴν δαπάνην τῆς ἐκ νέου θέσεως αὐτῶν), τιμωρεῖται αὐτὸς πλημμελημα καὶ οὐκ κατὰ τὸ ἀρθ. 696).

430. Αἱ αὐταὶ ποιναὶ ὑπὸ τὰ αὐτὰ διδόμενα καταγινώσται καὶ κατὰ τοῦ ἀφαιροῦντος ἢ ἐξαφανίζοντος τὸ ὑπόθεμα μυστικόν) ἐπισήμως τεθειμένων θεμελίων λίθων. Π. Ν. 429.

431. Κατὰ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ὁροθετῶν, γεωδαιτῶν, εἰδημόνων τῆς ὑβραυλικῆς, οἵτινες ἐκτελοῦσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὴν

(1) Σημειωτέον θεωρούμεν ὅτι, ὁσάκις ἡ θέσις καθ' ἣν ἐγένετο ἡ μετακίνηση τοῦ ὁροσήμου ἀμφισβητεῖται μεταξύ τοῦ κατηγορουμένου καὶ καταμνηντοῦ, ἀπαιτεῖται νὰ διευκρινηθῇ ἡ κυριότης τῆς θέσεως ἀπὸ πολιτικῶν δικαστηρίων, ὅπως ἡ μετακίνησης χαρακτηρισθῇ ὡς ἀξίολογική.

των ἄλλων τὰς εἰρημένους πράξεις, κρίνεται ὡς ἰδιαιτέρα ἐπι-
καταναγκαστικὴ περίστασις ὁ τὸν ὁποῖον φέρουν χαρακτὴρ τοῦ δημο-
κράτου ὑπηρετοῦ συγχρόνως δὲ, καὶ ἐὰν ἤθελον καταδικασθῇ εἰς
μόνη φυλάκισιν ἢ χρηματικὴν ποινὴν, ἀποστραφῶνται διὰ τῆς
ἀποφάσεως ῥητῶς καὶ τοῦ χαρακτῆρος τούτου. Π. Ν. 429 Ε.

Β'. Μετατύψεις καὶ ἀπομιμήσεις ἔργων τέχνης καὶ νοῦς.

432. "Ὅστις πολλὰ πλάσιάζων διὰ τύπου ἢ κατ' ἄλλον τρό-
πον βάλλει εἰς κυκλοφορίαν βιβλία, ἢ ἄλλα τυπωμένα ἔγγραφα,
μουσικὰς συνθέσεις, χαλκογραφίας, ἰχθυογραφίας, ἢ πινακὰς γεω-
γραφικοὺς ἄνευ συναίνεσεως τοῦ συγγραφέως, τοῦ ἀπεργασαμέ-
νου, τοῦ κατ' ἐμπορίαν ἐκδότου, ἢ τοῦ λαβόντος τὰ δικαιώματα αὐ-
τοῦ, ἢ τῶν κληρονόμων του, χωρὶς τινος ἐπεξεργασίας ἢ ἀνά-
πλασιν, ἐντὸς δεκαπέντε ἐτῶν ἀπὸ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεώς των,
παρακτὸς ἐὰν προνόμιον τι παραχωρημένον ἤθελε προσδιορίσει
μακροτέραν προθεσμίαν ἢ ὅστις ἐντὸς τῆς εἰρημένης προθεσμίας
διαδίδει τὰς παρ' ἄλλων παρανόμως οὕτω γενομένας μετατυ-
πώσεις ἢ ἀπομιμήσεις τῶν ἔργων τῆς τέχνης ἢ τοῦ νοῦς, κατα-
δικάζεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν διακοσίων μέχρι δύο χιλιάδων
δραχμῶν, ἐκτὸς ἐὰν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος προνόμιον προσδιορί-
σεν ἰδίως τὴν ποινὴν. — Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἡ κυκλοφορία
τῶν τοιούτων ἐμποδίζεται διὰ κατασχέσεως κατ' αἴτησιν τοῦ
ἐγκλιωθέντος, ὅστις, ἀφοῦ λάβῃ ὀριστικὴν δύναμιν ἢ καταδικα-
στικὴ ἀπόφασις, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσῃ τὰ κατασχθέντα
πράγματα. (1) Π. Ν. 371. 433. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 425. Βαυαρ.
Νομχ. (1831) 355).

(1) Ὁ ποιν. ἡμῶν νόμος ὑπερβαίνει τῶν ἄλλων νόμων ἐν τῇ τιμωρίᾳ τῆς
τυποκλοπίας. Ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ νοῦ καὶ τῆς τέχνης δι-
καίωμα κυριότητος διαρκεῖ 42 ἔτη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως. Ἐν Γαλλίᾳ ἐφ' ὅ-
σον ἔῃ ὁ συγγραφεὺς καὶ προσέτι 30 ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἐν
Πρωσσίᾳ, Πρωσσίᾳ, Δούστρίᾳ 30 ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συγγραφέως.
Περὶ ἡμῖν ἐλλείπει καὶ διάταξις περὶ διαρκείας τοῦ προνομίου τῆς εὐρεσι-
τεχνίας, καθ' ἣν παρέχεται τῷ εὐρετῇ ἡ ἀποκλειστικὴ χρῆσις τῆς ἀνακαλύ-
ψεως αὐτοῦ. Ἐκ τῶν Εὐρωπαϊκῶν νομοθεσιῶν ἡ μὲν Ἀγγλικὴ ὥρισε τὴν
διάρκειαν τῶν ἐγγράφων εὐρεσιτεχνίας εἰς 14 ἔτη αὐτοῦς, ἡ δὲ Ῥωσικὴ εἰς
10, ἡ δὲ Βελγικὴ εἰς 20, πᾶσαι δ' αἱ ἄλλαι εἰς 15.

Ν. Ἐπεξεργασίη ἡ ἀνάπλασις κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 432 τοῦ ποιν. νόμου δὲν εἶναι οὔτε ἡ παράλειψις μέρους τινὸς τοῦ μετατυπούμενου συγγραμματος μὴ μεταβάλλουσα ἄλλως τὴν ταυτότητα καὶ χρησιμότητα τοῦ λοιποῦ μέρους, οὔτε ἡ διαφορὰ τοῦ τίτλου ἢ ἡ ἐν τισὶ διαφορὰ τοῦ λεκτικοῦ τοῦ πρωτοτύπου καὶ ἡ ἀποκοπὴ παραγράφων ἢ ἡ διαίρεσις παραγράφων εἰς πολλάς, ἅτε διὰ τούτων διαφορῶν μὴ ἐκπονουμένου συγγραμματος ἴδιον ἔχοντος σχῆμα καὶ ἴδιαν ἐπιστημονικὴν ἢ τεχνικὴν ἀξίαν, ἀλλὰ προσπάθειάς μόνον καταβαλλομένης εἰς κάλυψιν τῆς κλοπῆς τῆς μετατυπώσεως τοῦ ἀλλοτρίου συγγραμματος. Δ. Π. ποιν. 48 τοῦ 71. (Οἱ Chauveau-Hélie παρατηροῦσιν εἰκότως ὅτι ἡ ἐκδοσις ἐπιτομῆς βιβλίου ἢ ἀπανθίσματος, περιλαμβάνοντες τὰ κυριώτατα μέρη ἀλλοτρίου ἔργου, ἀποτελεῖ καταδῆλως περιωμὴν μετατύπων. Ὁ δὲ Lieber προσέτιθησιν ὅτι ὁ περιβαίνειν εἰς ἐπιτομὴν ἢ ἀπανθίσμα παραβλητὸς πρὸς κλέπτῃν, ὅστις ἀφαίρει τὸν καρπὸν ἐκ τῶν στάχυων καὶ καταλείπει εἰς τὸν κύριον αὐτῶν τὸ ἀχυρὸν). — Τὸ ἄρθρον 432 τοῦ ποιν. νόμου, ὅριζον τὰ συστατικά τοῦ ἀδικήματος τῆς μετατυπώσεως, δὲν προσέτιθαι, ὅτι ἡ καταδίκῃς καὶ τιμωρία τοῦ ὑπαίτιου γίνεται κατ' ἐγκλήσιν τοῦ παθόντος, ἀλλὰ διὰ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ἑδαίου ἀπαίτεῖ μόνον ὅπως πρόκειται νὰ ἀποτραπῇ ἡ κυκλοφορία τῶν διὰ τύπου πολλαπλασιασθέντων βιβλίων ἢ ἄλλων ἐγγράφων νὰ ὑπάρῃ αἰτίας τοῦ ζημιωθέντος. Ὡς, μὴ καθιερῶντες τοῦ ἄρθρου τούτου ῥητὴν ἐξαιρέσιν ἐν τῇ τῷ 20 ἄρθρῳ τῆς ποιν. δικον. καθιερουμένου κανόνος, ὡς ἄλλα ἄρθρα τοῦ ποιν. νόμου, ἔπεται, ὅτι ἡ καταδίκῃς τοῦ ἀδικήματος τούτου γίνεται ἐξ ἐπαγγέλματος. Δ. Π. ποιν. 104 τοῦ 79. — Μόνη ἡ διάδοσις, ἐξ ἧς ἀποκρίνεται ὁ διαδίδων καὶ βλάπτεται ὁ συγγραφεύς, δὲν εἶναι παράνομος, καίτοι γενομένη ἀνευ τῆς συναινέσεως τούτου, ἂν δὲν ᾖναι βέβαιον, ὅτι ἡ μετατύποισις ἐγένετο παρὰ νόμον καὶ ὅτι ὁ διαδοὺς διετέλει ἐν γνώσει τῆς οὕτω γενομένης παρὰ νόμου μετατυπώσεως. — Ἐν ταῖς λέξεσι *οὐ κλοπὴ βιβλίου* περιέχεται καταδῆλως ἡ ἔννοια πολλῶν βιβλίων καὶ οὐχὶ μοναδικοῦ ἀντικτύπου, δηλονότι ἡ ἔννοια τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν βιβλίων. Δ. Π. ποιν. 43 τοῦ 84. — Ἡ ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ τοῦ ἄρθρου 432 ἐριζομένη κατάσχισις, προτιθεμένη νὰ παρακωλύσῃ τὴν κυκλοφορίαν τῶν οὕτω διαδιδόμενων βιβλίων, δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος, ἀλλ' ἐνομοθετήθη πρὸς πρόληψιν ζημίας τοῦ ἀδικηθέντος, δικαιουμένου νὰ διαδοῖ καὶ κατασχθέντα μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ ἀνόχου. Δ. Π. ποιν. 9 τοῦ 89. — Ἐὰν ὁ τυπογράφος κατὰ τὴν τύπωσιν ἔργου τινὸς ἐξετύπωσεν πλείονα τῶν συμφωνηθέντων ἀντίτυπα ἐξ ἰδιοτελείας, δὲν ὑπάρχει μετατύποισις δόναται ὅμως βεβαίως νὰ ἐναγχῇ ἀστικῶς αὐτὸς εἰς ἀποζημίωσιν. Δ. Π. ποιν. 204 τοῦ 74.

433. Οἱ ὅροι τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἰσχύουσι προσέτι —

1. πρὸς χάριν ξένου, καὶ μὴ ἀποκτήσαντος ἴδιόν τι πρὸνόμενον εἰς Ἑλλάδα, στὰν μόνον τὸ Κράτος ἐκεῖνο, εἰς τὸ ἀποῖν ὁ ξένος ἀνήκει, ἐγγράφεται τὴν αὐτὴν προστασίαν καὶ εἰς τὸν Ἑλληνα ὑπῆκοον — 2. εἰς ἄλλας ἐφευρέσεις, ἔργα καὶ γεννήματα τῶν ἐπιστημῶν ἢ τεχνῶν, καθόσον ταῦτα εἶναι ἐξηραγαλισμένα

ἐν ἰδιαιτέρων ἐγγυωρίων προνομίων κατὰ τῶν ἐπιζήμιων μιμη-
σεων. Π. Ν. 432.

Γ'. Τοκογλυφία.

434. Ὁ καταπλεονεκτῶν ἄλλου τινὸς εἰς πιστωτικὰς ὑπο-
σχέσεις 1) διὰ τινες συμφωνίας, θεωρουμένης ἀπὸ τοὺς πο-
λιτικοὺς νόμους ὡς ἀσχροκερδεύς, τιμωρεῖται ἐπὶ καταμηνύσει
καὶ αἰτῆσει τοῦ ἔχοντος δικαίωμα, μὲ τὴν ἀκόλουθεν διακτο-
λήν — 1. ἐὰν τῇ ὄντι ἀπῆλυσεν ἀθέμιτον κέρδος, εἰς μὲν τὴν
ἀπρακτύπτου τοκογλυφίαν, μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ
διακοσίων δραχμῶν καὶ ἐν ταύτῃ μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς μη-
νός· εἰς δὲ τὴν κεκαλυμμένην τοκογλυφίαν, μὲ χρηματικὴν ποι-
νὴν ἑκατὸν μέχρις ἑξακοσίων δραχμῶν, καὶ μὲ φυλάκισιν τὸ
πολὺ τριῶν μηνῶν· καὶ ἐὰν πρόκηται νὰ τιμωρηθῇ ἡ συγχρόνως
ἐνεκα τριῶν τειούτων ἀσχροκερδεύων, ἡ κατὰ τρίτην φασὶν
μετὰ προηγηθείσας δύο τιμωρήσεις, ἐπιβάλλεται φυλάκισις τὸ
πολὺ εἴς μηνῶν — 2. ἐὰν δὲν ἀπῆλυσεν εἰσέτι κέρδος τι ἐκ
τῆς τοκογλυφίας, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, ἡ μὲ
χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ ἑκατὸν δραχμῶν. — Ἡ ἀπόφασις
κατὰ τινες τοκογλύφου, καταδικασθέντος τὸ τρίτον, πρέπει νὰ
ζηρμισθεῖται. Π. Ν. 111 ἔ. 435 ἔ. Ποιν. 22. 278. (Βαυαρ.
Ναυτ. (1831) 356).

1) ὑποθέσεις

Ν. Τὸ ἄρθρον 434 τιμωροῦν τὴν τοκογλυφίαν ὑποτίθῃσι προϋπάρχοντα
ἐπικρατοῦς νόμον ἔχοντα τὸ ποσὸν τοῦ τόκου καὶ θεωροῦντα τὸ πλεον τοῦ
κιναντισμένου ποσοῦ ὡς πλεονεξίαν, ἀλλὰ τοιοῦτος ἀστικός νόμος δὲν ὑπάρ-
χει, ὅτε τῆς διατάξεως 24 τίτλου 1688μοῦ βιβλίου γ' τῆς ἐξεδιέλου παρού-
σης ἀπὸ πολλοῦ εἰς ἀχρησίαν. Α. Π. ποιν. 143 τοῦ 40. (Σύμφωνος καὶ ἡ
ἐπικτὴ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου. Σημειωτέον ἐν τούτοις ὅτι ἡμισθη-
τὴν ἐπιμόνως ἡ ἐξόχως τῆς νομολογίας ταύτης. Κατὰ Νικόλαον Φλογαίτην
ἐν τῇ γυναικὶν ἡκολούθησεν ἐπὶ πολλὰ εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίας) «αἱ δια-
τάξεις τῶν Βουλαντικῶν αὐτοκρατόρων, ἀντικατασταθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ὁθωμανι-
κοῦ νόμου, ἀπώλεσαν μὲν τὴν ἰσχύον αὐτῶν καθ' ὅλην ἐν ταύτῃ τὴν δουλωθεῖ-
σαν εἰς τοὺς Τούρκους Ἑλλάδα, ἀλλὰ, κυρωθεῖσαι διὰ μιᾶς πᾶσαι ὁμοῦ ὑπὸ τῆς
ἐκτελεστικῆς Ἑλλάδος, ἔλαβον ὁμοχρόνως ἐκάστη αὐτῶν ἰσχύον νόμου χωρὶς
διακρίσεως τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκδόσεώς των (πρὸς καὶ Mählembuch 1 § 70).
ὅταν αἱ ἐν τῇ Ἐξεδιέλω διατάξεις, αἱ κυρίως ἀπαρτίζουσαι δυνάμει τοῦ ἀπὸ 23
Ἰουλ. 1835 Β. Διατάγματα τοῦ σύστημα τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐν Ἑλλάδι δικαίου,
τοιοῦτοι πᾶσαι ὁμοῦ· ἀρα αἱ τε παράγραφοι 4, 8, 12, 19, 23, 24 τοῦ βι-

θίου γ' τίτλου ἐβδόμου αὐ δρίζουσαι τὸ νόμιμον ποσὸν τοῦ τόκου, καὶ ἀπαγορεύουσαι τὴν ὑπέρβασιν αὐτοῦ καὶ τὸν τόκον ἐπὶ τόκου, καίτοι κεκαλυμμένον δι' ἀνανεώσεων κτλ., καὶ ἡ διάταξις 28 τοῦ αὐτοῦ τίτλου, ἡ περιέχουσα τὴν ἀπαγορευτικὴν τοῦ τόκου Νεαράν τοῦ Βασιλείου, ἐφαρμολογούμενη εἰς τὸν Λέοντα. Ἀπολεσάσης δὲ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως τὴν ἰσχύϊ αὐτῆς κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν διὰ τῆς ἀχρηστίας, αἱ λοιπαὶ διατάξεις ὡς σύγχρονοι παρ' ἡμῖν ἰσχύουσιν ἀπεριόριστως, ἡ θεωρεῖται ἄρα τινῶν νομομαθῶν ὅτι, περσούσης εἰς ἀχρηστίαν τῆς ἀπαγορευτικῆς τοῦ τόκου Νεαρᾶς, αἱ λοιπαὶ περὶ τόκου διατάξεις, ἀναιρεθεῖσαι ὑπ' αὐτῆς, δὲν ἰσχύουσιν, εἶνε πεπληνημέναι. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι αἱ ἐν τῇ Ἐξεδίδω διατάξει ἔχουσι παρ' ἡμῖν τὴν ἰσχύϊν εἶχον πρὸ τῆς πτώσεως τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ προσέτι ὅτι, ἀχρηστοῦ καταστάσεως τῆς ἀπαγορευτικῆς τοῦ τόκου Νεαρᾶς, δὲν ἀνέζησαν αἱ πρὸ αὐτῆς, οὐχ ἤρτων προηγηθεῖσαι αὐτῆς ἔχουσι κύρος, καθ' ὅσον νεαρὰ μεταγενεστέραι, ἡ τοῦ Λέοντος 83, καταργήσασα τὴν τοῦ Βασιλείου, ῥητῶς ἐκύρωσε τὰς πρὸ ταύτης περὶ τοῦτου διατάξεις· ὅθεν καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι αἱ διατάξεις τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ἀνέλαβον τὴν εἶχον ἰσχύϊν ἐπὶ τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, ἀναγκαίως αὖ ἐν Ἀρμενοπούλῳ διατάξεις ἔχουσι κράτος καὶ τὸ ἀπὸ 23 Φεβρ. 1838 διατάγμα δὲν ἐνεργεσὶ νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τὴν ῥητῶς καταργηθεῖσαν Νεαράν τοῦ Βασιλείου (*18ε καὶ Savigny IV § XIII). Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει νόμος, περιορίζων τὸν τόκον, ἡ θεωρεῖται ὅτι ἡ ἀλλοίψαι νόμου ἡ περὶ ὑπερόγκου ποσοῦ συμφωνία τῶν συναλλαττομένων παράγει δικαίωμα ἀγωγῆς· εἶναι ἐφαρμολογούμενη, καθότι ἐν ἀλλοίψαι νόμου ὅπου τοῦ, αἱ συναλλαττομένοι δὲν πρέπει νὰ πομακρόνυνται τῶν ἀρχῶν τοῦ φυσικοῦ δικαίου, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἠθικῆς, κατὰ τὰς ἀρχάς δὲ ταύτας πᾶσα συμφωνία περὶ τόκου ὑπερβαίνοντος τὴν πραγματικὴν καὶ βεβιασμένην ἀφάλειαν, ἥς ὁ δανείζων στερεῖται, καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ δανείου προσγινομένη πιθανῶς ἀφάλειαν εἰς τὸν δανειζόμενον (*18ε Puffendorf βιβλ. V κεφ. VII § IX καὶ ἐπ.), δὲν δύναται νὰ ἔχῃ νόμιμα ἐπακολουθήματα· ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι τόκος μὴ ὑπέρτοκος κατ' ἀνώτατον ὅρον ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων αὐτῆς κατὰ τὴν κοινὴν τῶν Ἑλλήνων συνειδήσιν, ἐμφανισμένην ἐκ τῆς ἐπικρατούσης συνηθείας, ἀναγνωρισθείσης καὶ διὰ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων εἶναι ὁ ἐκατοστιαῖος. — Προσθετέον ὅτι τανῦν ὑπάρχει μὲν ἀναμφισβητήτως νόμος ἀστικός, δρίζων τὸν νόμιμον τόκον, ὁ Ν. 178Ε' τῆς 22 Μαΐου 1882· ἀλλ' ὅτι αὐτοῦ δὲν ἀπαγορεύεται ῥητῶς ἡ συμφωνία τόκου ἀνωτέρου τοῦ νομίμου, ἀμφίδουλον κατὰ τὴν κρίσιν πολλῶν ἂν δύναται νὰ καταδιωχθῇ καὶ νῦν ἐπὶ τοκογλυφίᾳ ὁ συνομολογῶν ἀνώτερον τόκον. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφάσεις 9136 τοῦ 91, 6665 τοῦ 92 καὶ ἑτέρας τοῦ πρωτοδικείου Ἀθηνῶν συνομολογῶν τόκον ὑπερβαίνοντα τὸν ἐκατοστιαῖον, τὸν κατ' εὐθέριον ἀνώτερον τόκον, ὑπόκειται εἰς ποινικὴν καταδίκην).

435. Κεκαλυμμένον λέγεται τοκογλυρικόν τι συμβόλαιον, ἐκ δὲν δύναται νὰ γνωρισθῇ ἀκριβῶς καὶ σαφῶς ἡ ἀληθὴς σχέσις τῶν τόκων πρὸς τὸ κεφάλαιον ἀμέσως ἐξ αὐτοῦ τοῦ συμβολαίου. Π. Ν. 434.

Δ'. Ζημία ἐξ ἐμποδίων γινομένων ἐπὶ πλειστηριασμοῦ.

436. Ὅστις εἰς δημοσίους πλειστηριασμούς (1) ἐμποδίζει αἰῶς ἢ δι' ἀπειλῶν τὸν ἐλεύθερον διαγωνισμόν, ἢ διὰ δῶρων ὑποσχέσεων ἀπομακρύνει τοὺς πλειστηριάζοντας, ἢ γίνεται κίτῃδες αἵτιος νὰ μένουν ἀπομακρυσμένοι, τιμωρεῖται μὲ ἑλάκισιν τοῦλάχιστον 1) τριῶν μηνῶν. Π. Ν. 407. 585. Γαλλ. Π. Ν. 412).

1) τὸ πολὺ

Ν. Τὸ Ἑλληνικὸν κείμενον τοῦ 436 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου φέρει ἐκ τυπογραφικῆς παραδρομῆς ὡς ἐλάχιστον ἔρον τὴν ποινὴν τῶν 3 μηνῶν φυλάσεως, ἀντιθέτως πρὸς τὸ γερμανικὸν κείμενον, ὅπερ συμφώνως καὶ τῇ διατίξει τοῦ 412 ἄρθρου τοῦ Γαλλικοῦ ποινικοῦ νόμου, φέρει ὡς μέγιστον ἔρον τὴν ποινὴν τῶν τριῶν μηνῶν. Α. Π. ποιν. 71 τοῦ 43.

Ε'. Ἐπιζήμια συμβόλαια μετὰ τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐτέρου διατελούντων.

437. Ὅστις συνάπτει κρυφίως συμβόλαιον ἐπιζήμιον (2) μὲ φήλικα 1) ἢ ἄλλον τινά, τοῦ ὁποίου ἔνυται νὰ γνωρίζῃ ἢν πρὸς τὸ ἐλευθερῶς διαθέτειν τὰ ἑαυτοῦ ἀνικανότητα, ἄνευ προηγουμένης εἰδήσεως καὶ συναίνεσεως ἐκείνων, εἰς τῶν ὁποίων ἢν ἐξουσίαν ὑπόκειται αὐτός, καταδικάζεται εἰς φυλάκισιν τὸ ὅλόν τριῶν μηνῶν καὶ εἰς χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ πεντακοσίων δραχμῶν, ἐκτὸς τῶν ὅσα τὸ πολιτικὸν δίκαιον ἐρίζει πρὸς τὸ ἄκυρον τοιαύτης πράξεως. Ν. ΧΠΘ' περὶ ἐπιτρ. 5. 0. 104. 109. Π. Ν. 112. 396. 434. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000).

1) ἀνήλικον

438. Ἐὰν ὁ ἐνοχὸς ἐτιμωρήθῃ δις ἢ δις ἔνεκα πλημμελήμα-
τος, περὶ οὗ διέλαβε τὸ προηγουμένον ἄρθρον, ἢ ἐὰν πρόκηται
ἀ τιμωρηθῇ ἔνεκα τριῶν πράξεων τοῦ εἰρημένου εἵδους, γενι-

(1) Ὁρθῶς παρατηρεῖ ὁ Hélie ὅτι ἐν τῇ λέξει πλειστηριασμοῦς περιλαμβάνονται καὶ οἱ ἀναπλειστηριασμοί, ὡς τὸ ἀναγκαῖον ἐπακλούθημα εἰς συνέχεια αὐτῶν.

(2) Ὡς συμβόλαιον νοητέον οὐχὶ πᾶσαν εἰσδηποτε συναλλαγὴν τοῦ κα-
ταμερινοῦ βίου, ἀλλὰ τὴν συνομολόγησιν συμβάσεως, τικτούσης ἐνοχικᾶς
χρίσεως.

μένων μετὰ διαφόρων προσώπων, καταγινώσκεται τότε, ἐκτὸς χρηματικῆς ποινῆς χιλίων τὸ πολὺ δραγμῶν, καὶ φυλάκισις τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν. — Περὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ἰσχύουσι τὰ εἰς τὸ ἄρθ. 434 διαταχθέντα. Π. Ν. 111. 112. 437.

ς'. Ζημίαι γινόμεναι ὑπὸ ἐπιτροπῶν καὶ τῶν τοιούτων.

439. Ἐπιτροποι (1) ἡ κηδεμόνες, κηδεμόνες ὁμάδος, (2) ἐπιμεληταὶ κτημάτων, διαχειρίζονται μεσεγγύων, ἐκτελεστοὶ διαθηκῶν, διοικηταὶ τῆς περιουσίας δῆμων 1) ἡ ἀγαθοεργῶν καὶ ὁρησκευτικῶν καταστημάτων, οἵτινες, ἂν καὶ χωρὶς ὑπεξαίρεσεως ἢ ἀπάτης, ἐνεργῶσιν ἐκ προθέσεως πρὸς βλάβην τῶν ἐπιτετραμμένων εἰς τὴν ἐπιμέλειάν των, τῶν ὁμάδων, ἢ τῶν καταστημάτων, ἢ τῶν δῆμων 2), τιμωροῦνται. — 1. ἐὰν ἐντεῦθεν ἀπῆλυσαν ἴδιον ὄφελος, μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον μὲν δύο ἐτῶν, ἐὰν τοῦτο ὑπερβαίῃ τὰς πενήτηντα δραγμάς, ἔξ δὲ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν τὸ κέρδος ᾖται μικρότερον. — 2. ἄλλως δέ, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἔξ μηνῶν. — Συγχρόνως δὲ ἀποστεροῦνται τῆς εἰς αὐτοὺς διαπεπιστευμένης ἐπιτροπείας, κηδεμονίας, ἢ ἀλλῆς διοικήσεως. Π. Ν. 389, 4. 396. 397, 7. 402 (Βασιλ. Ν.μ. (1831) 358)

1) 2) κοινοτήτων

Ν. Δήμαρχος νοσιφόμενος ποσὴν εἰδικῶς προσδιωρισμένον ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας τινός, εἴτε ἡμισθοδοσία κλητῆρος ἐκτελοῦντος ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν, πράττει ἀπιστίαν, ἂν τοῦ εἰς εἰδικὴν χρῆσιν ὠρισμένου ποσοῦ μὴ ἀνήκοντος εἰς τὸ διὰμισθοδοσίας τοῦ προσωπικοῦ τοῦ γραφείου ποσὸν δι' ὃ δὲν ὀφείλει λόγον τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ. Ὅθεν τιμωρητέος κατὰ τὸ ἄρθ. 439. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 82. (Κατὰ τοῦτο σφάλλεται ἡ ἀπίστασις, ὅτι ἐφαρμοστέον εἶναι τὸ ἄρθ. 482 καὶ οὐχὶ τὸ 439· ἀλλὰ παρεσύρθη ἐκ τοῦ μεταφραστικοῦ σφάλματος τοῦ ἄρθ. 439, ἐν ᾧ φέρεται ἡ λέξις δῆμων ἀντὶ κοινοτήτων).

(1) Πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ λέξει ἐπιτροποι περιλαμβάνονται καὶ οἱ κατὰ τὸ ἄρθ. 23 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου ἀναπληροῦντες αὐτοὺς παρεπιτροποι.

(2) Κηδεμόνες ὁμάδος εἰσὶν οἱ κηδεμόνες σχολαζούσης κληρονομίας, ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ ἐξ ἀπογαγῆς κληρονόμοι (Πολ. Δικ. 646 καὶ 1073), οἱ σύνδικοι τῆς πτωχεύσεως, οἱ διαχειρίζοντες καὶ ἐκκαθαρίζοντες κατὰ τὸ ἄρθ. 526 τοῦ περὶ πτωχεύσεων νόμου ἐγκαταλειφθείσης περιουσίας τοῦ πτωχευσάντος, οἱ ἐκκαθαρίζοντες περιουσίας ἐταιρικῆς κτλ.

Ζ'. Ζημίαι γινόμεναι ὑποπραγματογνομένων.

440. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνὸς ἔτους τιμωροῦνται πραγματογνώμονες καὶ ἐκτιμηταὶ ἐπισήμως διωρισμένοι, οἵτινες, εἰς πράγματα μὴ διαφιλονεικούμενα ἐνώπιον δικαστηρίου, ζημιοῦσι τινα ἐκ προθέσεως διὰ τῆς γνωμοδοτήσεως των, ἥ δι' ἐπιτηδὲς ὑπερτιμῆσεως. (1) Π. Ν. 266, 396. (Βαυαρ. Νμογ. (1831) 359).

Η'. Ζημία γινομένη ὑποπρομηθευτῶν.

441. Μὲ εἰρκτὴν τιμωρεῖται ὅστις καθ' ἑαυτὸν ἢ ὡς μέλος τινὸς εταιρίας, λαμβάνων μέρος εἰς προμηθεύσεις ἢ ἐργολαβίας ὁποιοῦδήποτε εἶδους, διὰ λογαριασμὸν τοῦ κατὰ ξηρὰν ἢ κατὰ θάλασσαν στρατεύματος, δὲν ἐκπληροῖ ἐν γένει ἢ ἐν μέρει τὰς ἐπείας ἀνέλαβεν ὑποχρεώσεις, χωρὶς νὰ ἐμποδισθῇ εἰς τοῦτο ἀπὸ κρείττονά τινα δυνάμειν. Π. Ν. 396, 442, 443, 444. (Γαλλ. Π. Ν. 430).

442. Εἰς τὴν αὐτὴν τῶν προμηθευτῶν ποινὴν καταδικάζονται καὶ οἱ ἐπιστάται καὶ οἱ πράκτορες αὐτῶν, καὶ ἄλλοι εἰς τοιαύτας ἐργολαβίας διωρισμένοι, ἐὰν ἐπραξάν τὸ εἰς τὸ προηγουμένον ἄρθρον ὡρισμένον κακούργημα, ἢ συνεμέθεξαν εἰς τοῦτο. Π. Ν. 441, 444. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 431).

443. Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅστις, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρ. 441, ἀναδ' ἄλλαι μόνον 1) ἐξ ἀμελείας, ἀπροσεξίας, ἢ δι' ἐλλείψιν προνοίας, τὰς ἐπείας ἀνεδέχθη προμηθεύσεις ἢ ἄλλας ἐργασίας. Π. Ν. 43, 444. (2) (Γαλλ. Ποιν. Ν. 433).

1) μεταθετεὶν τὸ «ἀναδ' ἄλλαι μόνον» μετὰ τὴν λέξιν, προνοίας.

444. Τὰ κακούργηματα καὶ πλημμελήματα, περὶ ὧν διελάσσον τὰ ἄρθρα 441—443, ἀνακρίνονται καὶ τιμωροῦνται μόνον

(1) Κατὰ τὸ ἄρθρ. 440 τιμωροῦνται οἱ ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων διορισθέντες χάριν ἐξωδίκου ὑποθέσεως, εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ μεταξὺ τοῦ ιδιοκτήτου καὶ τοῦ καλλιεργητοῦ διανεμητοῦ καρποῦ. Οἱ δὲ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικον. διορισθέντες ἐκτιμηταὶ ἢ πραγματογνώμονες ἐν δικαστικῇ ὑπόθεσις τιμωροῦνται κατὰ τὰ ἄρθ. 266 καὶ 270.

(2) Ὁ Hélie φρονεῖ ὅτι καὶ ἡ ἐκ δολίας προαίρεσεως ἀναβολὴ τιμωρητικῆς ὡς πλημμελήμα. Ἄτεροι φρονοῦσιν ὅτι εἰς αὐτὴν ἐφαρμοστέον τὸ ἀρθ. 441.

κατ' αἴτησιν τῆς κυβερνήσεως. (1) Ποιν. 22. 278 ε. (Γαλλ. Π. Ν. 433).

Θ'. Βλάβη διὰ παραβιάσεως ξένων ἀπορρήτων.

445. Ὅστις, ἀθεμίτως καὶ ἐπὶ παρανόμῳ σκοπῷ τοῦ νὰ βλάψῃ τινὰ ἢ νὰ ὠφελήσῃ ἑαυτὸν ἢ ἄλλον, εἰσχωρεῖ εἰς ξένα ἀπόρρητα, διαβόρηγνών, ἀναγινώσκων, ἢ ἀντιγράφων αὐτὰς ἢ δι' ἄλλου ἐπιστολάς ξένας, ἐγγράφα 1), πράξεις, βιβλία ἐμπορικὰ, ἢ ἄλλα τοιαῦτα 2), τιμωρεῖται, ἐπὶ ἀναφορᾷ καὶ 3) καταμηνύσει τοῦ βλαφθέντος, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καί, ἐὰν κατώρθωσεν τὸν παράνομον σκοπὸν τοῦ, ὅλον ἢ ἐν μέρει, μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν. Ποιν. 22. 278 ε. Π. Ν. 132, 4. 133. 452 ε. 470. (Βαυαρ. Νμσχ. (1827) 312. Νμσχ. (1831) 360)

1) τίτλους 2) ἐγγράφα 3) ἢ

446. Ὅστις, εὐρισκόμενος εἰς ὑπηρεσίαν ἐργοστασιῶν ἢ ἐμπορικῶν εἰκίων, εἰσχωρεῖ δι' ἀθεμίτων ὁδῶν ἢ μέσων εἰς τὰ ἰδιωτικὰ αὐτῶν ἀπόρρητα, ἢ μακθάνει ταῦτα ἐπὶ ὑποχρεώσει ἐχεμυθίας καὶ τὰ προδίδει εἰς ἄλλους, τιμωρεῖται, κατ' αἴτησιν ἢ καταμηνύσειν τοῦ ἐργοστασιάρχου, ἢ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐμπορικῆς εἰκίας, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καί, γενομένης πραγματικῆς βλάβης, μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι τριῶν ἐτῶν. Ποιν. 22. 278 ε. Π. Ν. 445. (Βαυαρ. Νμσχ. (1827) 313. Νμσχ. (1831) 361).

447. Φυλάκισις τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καί, προσγενομένης πραγματικῆς βλάβης, τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν καταγινώσκεται, ἐπὶ ἀναφορᾷ ἢ καταμηνύσει τοῦ βλαφθέντος, εἰς τοὺς κληρικοὺς, δικηγόρους, ἰατροὺς, τὰς μαίας, τοὺς φαρμακοπώλας, καὶ ἄλλους, εἰς τοὺς ὁποίους διαπιστεύονται συνήθως, χάριν τοῦ ἐπαγγέλματος των, ἰδιαίτερα ἀπόρρητα, ἐὰν οὗτοι, πλήττων περιπτώσεων, καθ' ἃς ὀφείλουσαν κατὰ νόμον νὰ εἰδοποιῶσι τὴν ἀρχήν, (2) κοινοποιῶσιν εἰς ἄλλους τοιαῦτα ἀπόρρητα. (3)

(1) Ὅθεν ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο Βασιλικὸν διάταγμα.

(2) Τοιαῦται περιπτώσεις εἶναι αἱ ὁριζόμεναι ἐν τοῖς ἀρθ. 130, 242 καὶ 260 τοῦ Ποιν. νόμου, καθ' ἃς καὶ τιμωρεῖται ὁ μὴ καταγγέλλας τὰ ἐμπιστευθέντα αὐτῷ τῇ ἀρχῇ.

(3) Ἀλλ' εἶναι τάχα ἄξιος τιμωρίας ὁ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ λα-

Ποιν. 22. 115. 278 ε. (Γαλλ. Π. Ν. 378. Βαυαρ. Νρ.χδ. (1822) 275).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Περὶ παραδίσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀλυσίας. (1)

448. "Ὅστις ἀλυσέει εἰς ὕδατα, ὅπου ἄλλος ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀλυσίας, ἄνευ τῆς ἀδείας τούτου, τιμωρεῖται, ἐπὶ καταμηνύσει τοῦ ἔχοντος τὸ δικαίωμα, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνὸς μηνός, ἢ μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ διακοσίων δραχμῶν. — Ἐάν ὁ ἐνοχλὸς μεταχειρισθῇ φθοροποιὰ μέσα, ἢ ἐάν πλείονες ἐξῆλθον ὁμοῦ πρὸς τοιαύτην ἀθέμιτον ἀλυσίν, καταγινώσκεται τότε φυλάκισις τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν ἢ χρηματικὴ ποινὴ τὸ πολὺ πεντακοσίων δραχμῶν. — Τὰ σκεύη τῆς ἀλυσίας καὶ τὰ ἐργαλεῖα τῶν πλημμεληστῶν θημεύονται. Ποιν. 22. 278 ε. Π. Ν. 20. 376, 2. 421. 427. 695. (Βαυαρ. Νρ.χ. (1822) 371).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Περὶ παραδίσεως τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν. (2)

Α'. Παράβασις τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

1. Παράνομοι ἐναρξίς, ἐξακολούθησις, καὶ ἀπέκδοσις τῆς ὑπηρεσίας.

449. Πᾶς δημοσίος ὑπάλληλος, ὅστις ἀρχεται τῶν ἐργασιῶν

ἐν γινώσκει τῆς ἐγκυμοσύνης ἀγάμου κόρης ἢ τοῦ κατατρυφόντος ἀνήλικου ἐν σφιλίτικῳ νοσήματι καὶ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν ἀνακοινώσας τοῦτο εἰς τὸν πατέρα αὐτῶν ἢ τὴν μητέρα;

(1) Διατ. τῆς 23 Μαρτίου 1839 περὶ πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τῶν ἰχθυοτροφείων καὶ Νόμον (Γ' 7 Δ') τῆς 4 Ἰουνίου 1882 περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ἀλυσίας διὰ δυναμίτιδος κτλ. ἔρα ὑπὸ ἄρθρον Π. Ν. 695.

(2) Σημειώτέον ἐστὶ ποινὴ φυλάκισις ἀπὸ πέντε ἡμερῶν ἄχρι ἐνὸς ἔτους ἢ χρηματικὴ ποινὴ ἀπὸ πενήκοντα μέχρι διασχιλίων δραχμῶν ἢ καὶ ἀμφότεραι ἐπιβάλλονται εἰς τοὺς διευθυντάς φρενοκομείων, ἰατρῶν ἢ ὑπευθύνων πεποιτημένων νοσοκομείων, τοὺς παραβαίνοντας τὰς διατάξεις τῶν ἀρθ. 4, 5, 6, 7, 8 (§ 6'), 10, 12, 15, 16, 18, 21, 22 (§ τελευτ.) τοῦ νόμου ΥΜΒ' περὶ φρενοκομείων, ἐπιβαλλόμεναι ὑπὸ τῶν τακτικῶν ποινικῶν διατάξεων κατὰ τὸ ἀρθ. 39 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

του πρὶν εἶτι ὀρκισθῇ τὸν διατεταγμένον τῆς ὑπηρεσίας ὄρκον, δύναται νὰ τιμωρηθῇ διὰ τοῦτο μὲ χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν. (1) Π. Ν. 127, 3. 489. 227. Ὅργ. 214 ε. (Γαλλ. Π. Ν. 196).

Ν. Ἡ μὴ ὀρκισθεὶς τοῦ ὑπαλλήλου δὲν ἀπαλλάσσει αὐτὸν τῆς καταδίκης διὰ τὰς περὶ τὴν ἀναληφθεῖσαν ἀνωμοσίαν δημοσίαν λειτουργίαν παραβάσεις. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 43, 18 τοῦ 49. (Κατὰ Chauveau - Hélie δύναται νὰ τιμωρηθῇ καὶ ἐπὶ τῷ ἀκύρως δοθέντι ὑπ' αὐτοῦ ὄρκῳ, ἐὰν ἡ ἀκύριότης αὐτῇ προήλθεν ἐξ ἰδίας ὑπαιτιότητος).

450. Εἰς φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν καταδικάζεται ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις, ἀφοῦ ἔλαβεν ἐπισήμως γνῶσιν τῆς παρὰ τῆς ἁρμοδίου ἀρχῆς ἀποφασισθείσης προσωρινῆς παύσεως, τῆς καταδιδάσεώς του, ἢ ἀποβολῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἐξακολουθεῖ ἐκτελῶν τὰ δημόσια ἔργα του. — Ἡ αὕτη ποινὴ ἐπιβάλλεται, καὶ ἐὰν ὑπάλληλός τις μετατεθείς ἐπιμένῃ, ἐναντίον τῆς ὅποιας ἔλαβε διαταγῆς, εἰς τὸ παλαιὸν του ὑποῦργημα. Ὅργ. 295. 305. Π. Ν. 127, 3. 227, 489. (Γαλλ. Π. Ν. 197).

Ν. Ὁ ὡς δημαρχικὸς παρέδρας ἐπιφορτισθεὶς προσκαίρως τὰ καθήκοντα τοῦ κωλυμένου δημάρχου, ἀρνούμενος νὰ παραδώσῃ τῷ δημάρχῳ τὴν ὑπηρεσίαν μετὰ τὴν ἄρσιν τοῦ κωλύματος, καίτοι προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς, τιμωρεῖται ἐπὶ παραβάσει τοῦ 450 ἄρθρου τοῦ Π. Νόμου. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 60.

451. Μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν τιμωροῦνται δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες κατὰ κοινὴν σύσκεψιν καὶ ἀπόφασιν ἐζήτησαν τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησιν των, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐμποδίσωσιν ἢ διακόψωσι τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης, τῆς διοικήσεως, ἢ ἄλλου κυβερνητικοῦ κλάδου. Π. Ν. 489. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 126).

2. Παρέλασις τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀπαιτουμένης ἐχεμυθίας.

452. Ὅστις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐναντίον τῶν καθήκοντων του, κοινοποιεῖ ἢ καθιστᾷ γνωστὰ εἰς ἄλλους, — 1. πράγματα, τὰ ὅποια μόνον ὡς ἐκ τῆς δημοσίας θέσεώς του γνωρίζει — 2. πράξεις ἢ ἐπίσημα 1) ἔγγραφα, διαπεπιστευμένα εἰς αὐτὸν χάριν τοῦ δημοσίου ἐπαγγέλματός του. — ἐὰν ἢ κοινοποιήσῃ

(1) Ὅρα ἄρθ. 214 Ὅργ. καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸ ψήφισμα τῆς Ἐθν. Συν. τῆς 21 Ὀκτ. 1863

ἔγινε μὲ ἰδιοτελεῇ σκοπόν, ἢ ἂν ἐκ ταύτης ἐβλάφθη τὸ Κράτος, ἢ τῶν ἰδιωτῶν τις, τιμωρεῖται, κατὰ τὸ μέγεθος τῆς μετατηθείσης ὠφελείας ἢ τῆς προξενηθείσης ζημίας, μὲ φυλάκισιν ἐνὸς μηνὸς μέχρι δύο ἐτῶν. Π. Ν. 123. 132. 243. 445. 453 ἔ. 489. 550 ἔ. Ὅργ. 291. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 441, 442, Νρμχ. (1834) 372)

1) παρέλκει τὸ, ἐπίσημα

Ν. Οὗτε ἐκ τῶν ἄρθρων 21 καὶ 22 τοῦ ὑπὸ στοιχείῳ ΓΛΑ νόμου, οὐτε ἐξ ἑτέρας τινὲς διατάξεως πηγάζοντο, ὅτι ἐπιβάλλεται τῷ Οἴκῳ. Ἐφόρῳ ὡς ὑπηρεσιακὸν καθήκον τὸ μὴ ἀνακοινῶν τρίτῳ τὴν περί προσκλήσεως ἰδνικῶν γαιῶν δήλωσιν, διεκδύσεως τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς αὐτῆς ἐν τῷ ἀρμοδίῳ βιβλίῳ, ἔπεται ὅτι δὲν εἶναι ἔνοχος παραβιάσεως τοῦ 452 ἄρθρου ἀριθ. 1 ὁ ἀνακοινώσας ἄλλῳ τὴν δῆλωσιν ταύτην. Δ. Π. ποιν. 79 τοῦ 78.

453. Παραβάσεις τῆς περὶ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐχεμυθίας, πραττόμεναι κατὰ τὰς ὑπὸ δικαστῶν ἢ ἐνόρκων γινομένης ψευδοφίας, ἂν προῆλθον ἀπὸ σκοπόν ἰδιοτελεῇ, ἢ ἂν ἐντεῦθεν ἐβλάφθη τὸ Κράτος ἢ τις τῶν ἰδιωτῶν, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐξ μηνῶν, ἄλλως δέ, μὲ φυλάκισιν ἐνὸς μηνὸς μέχρις ἐνὸς ἔτους. Ὅργ. 291. Π. Ν. 24. 452. 454. 455. 489.

454. Ἐὰν ἡ εἰς τὰ ἄρθρα 452 καὶ 453 ἀναφερομένη ἀνακοινωσις γενῇ εἰς ξένην τινὰ δύναμιν, ἢ εἰς πράκτορα αὐτῆς, καταγινώσκεται φυλάκισις τοῦλάχιστον ἐξ μηνῶν. Π. Ν. 24, 132. 4. 133, 2. 489.

455. Πᾶσα παράβασις τῆς ἀπαιτουμένης ὡς πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ἐχεμυθίας, ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 452 καὶ 454 εἰρημέων περιπτώσεων, τιμωρεῖται μὲ πειθαρχικὴν ποινὴν κατὰ τὰς καθεστώσας περὶ ὑπηρεσίας διατάξεις. Ὅργ. 291 ἔ. Π. Ν. 489.

3. Δωροδοκία

456. Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι (1) καὶ οἱ ἑνερκοί τιμωροῦνται ἐπὶ δωροδοκίᾳ—1. μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν,

1) Κατὰ τὴν ἐρθετέραν γνώμην εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους περιληπτόν ἀνταῦθα οἰονόηποτε διεξάγοντα δημόσιον καθήκον, ἔθεν καὶ τοὺς κατὰ τὴν βεβζιώσιν τῶν φόρων συμπράττοντας ἰδιώτας, ὅποιοι φέρ' εἰπεῖν οἱ ἐπὶ τοῦ φόρου τῶν ζώων ἀπαριθμηταί, καὶ τοὺς μάρτυρας καὶ πραγματογνώμονας ἐν τῇ ταῖς ἰδιωτικαῖς διαφοραῖς καὶ πάσῃ ἄλλῃ παραπλησίᾳ τῶν δημοσίων πηγῶν ἐνεργεία.

ἐὰν δεχθῶν δῶρα ἢ ἐποιονθήποτε κέρδος, ἢ φανοῦν πρέθυμοι 1) εἰς ἀποδοχὴν τῶν γενομένων εἰς αὐτοὺς ὑποσχέσεων, διὰ νὰ ἐκτελέσουν ἢ νὰ παραλείψουν πρᾶξιν τινὰ ἐκ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των ἀναγομένων.—2. με φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν, ἐὰν ἀπεδέχθησαν τὰ δῶρα ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐπιχειρήσουν ἢ παραλείψουν, ἐναντίον τῶν ἰδίων αὐτῶν καθήκοντων, πρᾶξιν τινὰ ἐπίσημον 2) πρὸς ὄφελος ἄλλου, ἢ πρὸς βλάβην τῆς ἐπικρατείας, ἢ τινος ἰδιώτου.—3. με εἰρκτὴν, ἐὰν ἐγίγαν τῷ ὄντι ἐνόχοι τοιαύτης πράξεως ἀντιβασιλεύσης εἰς τὰ καθήκοντά των. (1) Π. Ν. 24, 457 ἔ. 489, ΣΠΝ. 250. (Γαλλ. Π. Ν. 177. Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 373 ἔ.)

1) ἐκηρύχθησαν ἔτοιμοι 2) τῆς ὑπηρεσίας

Ν. Τὸ τῆς δωροδοκίας ἀδίκημα προϋποτίθηται τὴν ἐκούσιον καὶ ἐλευθέραν ἐνέργειαν τοῦ τε δωροδότη καὶ δωροδόκου περὶ τὴν λήψιν καὶ ὄσιν τῶν δώρων· τὸ δὲ τῆς ἐκδίαςσεως τὴν ἑλλειψίν ἐλευθέρως βελήσας τοῦ ἐκδιδόμενου. ὅτε προσδιοριζομένης ὑπὸ τῆς πράξεως τοῦ ἐκδιδαστοῦ, ἀλλ' οὐκ ἀναγκάως διὰ σωματικῆς ἀπειλῆς. Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 56.—Ἡ δωροδοκία συνάλλαγμα οὖσα μεταξὺ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ τοῦ μὴ τοιούτου δύο περιλαμβάνει διακεκριμένας πράξεις, ἐνεργητικὴ μὲν οὖσα ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ὑποσχομένου ἢ τοῦ δίδοντος τὰ δῶρα, παθητικὴ δὲ ἐκ μερὸς τοῦ ὑπαλλήλου. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ δὲ τῆς παθητικῆς δωροδοκίας (ἥτοι τῆς δωροληψίας) ἔγκειται οὐ μόνον τὸ ἀποδέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαιτεῖν δῶρα, διότι καὶ οὕτω κατὰ μείζονα λόγον δύναται νὰ κατάρτισθῇ τὸ συνάλλαγμα τῆς δωροδοκίας, τοῦ μὲν ὑπαλλήλου ἐκ τῶν προτέρων δηλοῦντος τὴν συγκατάθεσιν αὐτοῦ πρὸς ἀποδοχὴν τῶν δώρων, τοῦ δὲ μὴ τοιούτου συναίνεοντος καὶ ὑποσχομένου ἢ δίδοντος ταῦτα. Α. Π. ποιν. 13 τοῦ 82. Ἄρα πρὸς ὑπαρξίν δωροδοκίας ἀπαιτεῖται ἀποδοχὴ ἄμεσος ἢ ἐμμέσος τοῦ προσενεχθέντος ἢ ὑποσχεθέντος δώρου (συνισταμένου εἰς χρήματα ἢ ἄλλην παροχὴν ὀλικὴν ἢ ἠθικὴν). Α. Π. ποιν. 146 τοῦ 56, 69 τοῦ 57, 75 τοῦ 58, 34 τοῦ 66. Ἐξομοιοῦνται δὲ ταῖς δικασταῖς καὶ οἱ ἐνόχοι ὡς ὕψιστα δικαστικὰ καθήκοντα ἐκτελοῦντες. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 66.—Ὅρακις δ' ὑπάλληλος ἀμέσως ἢ δι' ἄλλου προσώπου χρητέσθαι παρ' ἰδιώτου δῶρα, ἀπέφριξε δὲ τὴν πρίτασιν ὃ πρὸς ὃν ἀπετάθη, τιμωρητέος ὁ ὑπάλληλος ἐπὶ ἀποπείρᾳ δωροληψίας. Α. Π. ποιν. 288 τοῦ 81. (διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, δικαίαια καὶ εὐσίαν, ἀλλὰ προσκρουούσης εἰς τὸ ἀρθρ. 47, καθ' ὃ πρὸς ὑπαρξίν ἀποπείρας ἀπαιτεῖται πρᾶξις ἐξωτερικὴ, περιέχουσα ἀρχὴν ἐκτελέσεως, ἀντικειμένη ἄλλως εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀρθρου 450, καθ' ὃ πρὸς ὑπαρξίν ὅπωςδήποτε δωροδοκίας ἀπαιτεῖται ἀναγκάως ἡ σύμπραξις δύο τοῦλάχιστον προσώπων· ἠθέλησεν ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἐν τῷ ἡμετέρῳ νόμῳ κενόν

(1) Ὅρα καὶ ποινικὰς διατάξεις τοῦ αἰρατελογικοῦ νόμου ΑΦΚΒ' τῆς 38 Μαΐου 1887, περὶ ὧν ὑπάρχει καὶ βραχεῖα σημεῖωσις ὑπὸ τὸ ἀρθρ. 164 Π. Ν.

τιμωρίας τοῦ αἰτουμένου δῶρα ἢ προκαλοῦντες ὑπόσχεσιν περὶ ἡλίου, κενὸν πληρωθὲν ἦδη ὑπὸ τῶν νεωτέρων Εὐρωπαϊκῶν νόμων). — Ἐκ τοῦ άρθρου 436 § 3 τοῦ ποιν. νόμου προκύπτει, ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ ἀρχῆς ἀπαριθμητῆς ζωῶν, διαπεπιστευμένοι διαχειρίζονται δημοσίας ὑπηρεσίας, παραλιπὼν νὰ συντάξῃ, ὡς ἐκείνοι περὶ τῶν μὴ δηλωθέντων ζωῶν, ἃ ἀνεκάλυψε παρὰ ἀγορευμένοις, ἀτε λαβὼν χρήματα καὶ ἄλλα πράγματα ὡς δῶρα, ὡς ἀπιστίας περὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς ὑπηρεσίας, ἀτε τῆς πρᾶξις ἐπιχειροῦσιν ἐλάττωσιν τῆς τοῦ δημοσίου περιουσίας ὑπὲρ τῶν ἡθικῶν τῆς μὴ συντάξεως τῶν ἀναγκαίων πρωτοκόλλων, ἀλλὰ καθαρῶς δωροδοκίας, διότι ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐλαβε παρὰ τῶν ὡς δῶρον χρήματα καὶ ἄλλα πράγματα. Α. Π. ποιν. 104 ἢ ἀποδιδουμένη τῷ δημοσίῳ ὑπαλλήλῳ δωροδοκία πρὸς καὶ ἄλλου ἀδικήματος. εἶον ἀπιστίας, τοῦ εἰδικοῦ τούτου ἀδικήματος καταδῆλως συναιτίας ὁ δωροδόχος. Α. Π. ποιν. 7 ἀναγομένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπαλλήλου θεωρεῖται καὶ ἡ ἡμεῶν ἀνατεθεῖσα αὐτῷ ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ. Ὅθεν τιμωρεῖται καὶ τῇ νομιμίᾳ πρωτοκολλητῆς. εἰν, ἐπιφορτισθείς τὴν ἐξουσίαν λογαριασμοῦ ἢ καταλόγου φορολογικοῦ, δωροδοκῆται πρὸς ἀποτελέσματος. Α. Π. ποιν. 29 καὶ 86 τοῦ 37. — Ἐάν τις δῶρον ἐπὶ πράξει μὴ ἀναγομένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπαλλήλου, δὲν ὑπάρχει δωροδοκία, ἀλλὰ κατάχρησις ἐξουσίας τῆς ἐκείνου. Ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἄλλῳ τούτῳ ἀδικήματι ἀνάγκη νὰ γίνῃ κρίσις, ὅπως ὁ κατηγορούμενος δυνήθῃ ὑπερασπίσασθαι ἐαυτόν. Α. Π. 46. — Σημειωτέον ὅτι ἡ δωροδοκία τιμωρεῖται ἀδικητικῶς ἀντὶ τοῦ σκοποῦ. Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 38. — Τιμωρουμένου κατὰ τὴν ἐπὶ χρημασὶν ἐκπληροῦντος τὸ καθήκον αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι καὶ εἰς δικαιοῦς αὐτόν εἰς ἀπλήρη μισθοῦ (ὡς λ. χ. τὸν ὑποθηκοῦμενον λαβεῖν παρὰ τοῦ αἰτουμένου τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκης τὸ ἐγγραφεὶς), δικαιούται λαβεῖν μόνον τὸ νενομισμένον τέλος. αὐτὸ ληρὲν ἀποτελεῖ δωροδοκίαν. Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 30. — Ὅτι ἐπιστάτην πρὸς βεβαίωσιν φόρου ὀφλεφόροι, μὴ ὄντες δημόσιοι, δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς περὶ δωροδοκίας διατάξεις. Α. Π. 9 τοῦ 43.

εἰς τὴν ἐπὶ δωροδοκίᾳ τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου, ὅστις, χάριν τετελεσμένης ἡδὴ ἐπισημοῦ πράξεως, καὶ μὴ προηγηθείσης ἐπὶ τούτῳ ὑποσχέσεως, ἐκ ἀμοιβῆς, ἢ ἀποδοχῆ τῆς ὁποίας δὲν τὸν ἐπετραπὴν ἀρμοδίου ἀρχῆς. Π. Ν. 24. 456. 458. 460. 489.

ὡς τῆς ὑπηρεσίας

τοῦ άρθρου 168 τοῦ Ὁργ. τῆς Χωροφυλακῆς, ὅτι οἱ ἐν πόλεσι χωροφύλακες ἐνεργοῦσιν ἰδίως τὴν ἀστυνομίαν, ἐπαρὲς τὰς τῶν ναυτῶν πράξεις κτλ. τῆς δ' ἐν τοιαύταις περιπτώσε-

σεσιν ενεργείας αὐτῶν θεωρουμένης ὡς δημοσίου καθήκοντος καὶ ἐπικτεινόμενης οὐ μόνον εἰς τὰ πληρώματα τῶν ἡμετέρων ἐμπορικῶν πλοίων κατὰ τὸν περὶ ναυτιλίας νόμον τοῦ 1836 ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τῶν ξένων ἐθνῶν, τῶν συνδεομένων διὰ συνθηκῶν πρὸς τὴν Ἑλλ. Κυβερνήσιν, ἔπεται, ὅτι ἰσχυροτάτῃ, ὅστις, σταθμεύων εἰς ἑλληνικὸν λιμένα, ἐκώλυσε τὴν λιποταξίαν Ἀγγλῶν ναυτῶν κατὰ πρόσκλησιν τοῦ πλοίαρχου, λαβὼν ἕνεκα τῆς ἐκτελεσθείσης ὑπ' αὐτοῦ πράξεως ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ πλοίαρχου, καθίσταται ἔνοχος δωροδοκίας. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 48.— Καὶ εἰρηνοδίκης ἡ εἰρηνοδικιακὸς πάρεδρος λαβὼν διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ ὡς ὑποθηκοφυλακὸς ἐνεργηθείσας πράξεις χρηματικὴν ποσὴν ἀνωτερον τοῦ νενομοσιμένου δικαίου κατὰ, δοθὲν αὐτῷ οἰκεισθελῶς καὶ εὐχαρίστως πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κόπων αὐτοῦ, τιμωρεῖται κατὰ τὸ 457 ἄρθρον, ἅτε δεξιόμενος ἀμοιβὴν χάριν τετελειωμένης ὑπηρεσίας. Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 50.

458. Ἐὰν δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ἑνορκος, λαβὼν τι καὶ ὅποιον δὴ ποτε τρόπον ἂν καὶ ἄκων (1), ἢ, δοθέντος δῶρου εἰς τινὰ τῶν οἰκείων τοῦ ὑπὸ τινος τῶν κρινομένων ἢ τῶν ἐξαιτουμένων, δὲν τὸ παραδώσῃ εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἀρχήν, ἢ δὲν τὸ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἀνάκρισιν, τοῦλάχιστον ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀφοῦ τὸ ἔλαβεν ἢ τὸ ἔμαθε χωρὶς νὰ ἀποδείξῃ νόμιμόν τινα τῆς παρεμποδισέως τοῦ αἰτίαν, τοῦ ταιούτου δὲν εἰσακούεται πλέον ἢ ἐνστάσις, ὅτι δὲν ἐδέχθη τὸ δῶρον, ἢ τὸ κέρδος, ἢ ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ δεχθῇ. (1) Π. Ν. 456. 457. 460. 489. ΣΠΝ. 250.

1) εἰς ἓν καὶ ἄκωντα περιῆλθε τι καὶ ὅποιον δὴ ποτε τρόπον.

459. Ὅστις ὑπόσχετα· ἢ διδὲι μόνος ἢ δι' ἄλλου εἰς δημόσιον ὑπάλληλον, ἑνορκον, ἢ εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ οἰονδῆποτε δῶρον, ἢ ὅποιον δὴ ποτε κέρδος, χάριν τινὸς πράξεως ἀναγομένης εἰς τὰ τῶν καθηκόντων του, καὶν τε ἐδέχθη, καὶν τε ἀπέβρυσεν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὁ ὅρκωτος τὸ καθομολογηθὲν ἢ τὸ δοθὲν, καταδικάζεται εἰς τὸ νὰ πληρώσῃ τὸ διπλοῦν τοῦ δοθέντος ἢ προσενεχθέντος δῶρου, ἢ, μὴ ἐπιδεχομένου τούτου ἐκτιμῆσιν εἰς χρήματα, υποβάλλεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν τοῦλάχιστον πεντήκοντα δραχμῶν. (2).— Ἐὰν μολοντοῦτο ἡ δωροδοκία, τει-

(1) Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ὑπερβολικῶς αὐστηρὰ ὡς πρὸς τὸν μὴ καταγγέλλοντα τὴν πρὸς δωροδοκίαν αὐτοῦ ἀπόπειραν, διότι πολλάκις παραιτεῖται τῆς μὴ καταγγεῖλαις εἶναι ἡ σεμνότης καὶ τὸ ἀνεπιδεικτον τοῦ ἀποβρίψαντος τὸ προσενεχθὲν δῶρον ὑπάλληλου.

(2) Ὁ Βαυαρικὸς νόμος τοῦ 1813 ἀπαλλέσσει πάσης ποινῆς τὸν δωροδότην, ὅστις κατήγγειλε τὸν δωρολήπτην ὑπάλληλον, πρὶν ἢ ἄλλοθεν τει-

νοῦτα εἰς ἀθέμιτον ὠφέλειαν τοῦ δωροδοκοῦντος, ἢ τρίτου ἄλλου, ἢ πρὸς βλάβην τῆς ἐπικρατείας, ἢ ἰδιώτου τινός, ἐγένινεν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποπλανήσῃ τὸν ὑπἄλληλον ἢ τὸν ἑνορκον εἰς πρᾶξιν τινα ἐναντίον τῶν καθυκόντων του, τότε πρὸς τῇ χρηματικῇ ποινῇ καταγινώσκεται καὶ φυλάκισις τὸ πλεῖον δύο ἐτῶν, καὶ ἐὰν τὸ μελετηθὲν ἀποτέλεσμα συνέδῃ τῶνόντι, τοῦλάχιστον ἑνὸς ἐτους. Π. Ν. 181. 190. 460. ΣΠΝ. 250. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 179).

Ν. Τῶν χρηματικῶν ποινῶν κατατιθεμένων κατὰ τὸ ἄρθρον 459 εἰς τὰ δημόσια ταμείον, ὡς καθαρῶς δημοσίου ἐσόδου, ἢ ἀπόρασις, δι' ἧς διατάχῃ ἢ εἰς τὸ ταμείον τῶν πτωχῶν κατάθεσις αὐτῶν, εἶναι ἀναίρετα, ἅτε εἰς τὸ ταμείον τῶν πτωχῶν κατατιθεμένου μόνον τοῦ καθομολογηθέντος ἢ προσεγγθέντος ὧρου, εἰς τὸ δημόσιον δὲ ταμείον τοῦ διπλασίου ὡς χρηματικῆς ποινῆς. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 51. 89 τοῦ 54. 86 τοῦ 57.

460. Τὸ δοῦν ἢ καθομολογηθὲν ὥρον κατατίθεται πάντοτε εἰς τὸ ταμείον τῶν πτωχῶν τοῦ τόπου ἐνθα κατοικεῖ ὁ δημόσιος ὑπἄλληλος ἢ ἑνορκος, πρὸς δωροδοκίαν τοῦ ὅποιου ἐγένινεν ἀποπείρα, ἢ ὅστις τῷ ὄντι ἐδωροδοκήθη. Π. Ν. 20. 181. 2. 190. 459. ΣΠΝ. 250. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 180).

4. Καταπίεσις.

461. Δημόσιοι ὑπἄλληλοι, εἴτινες ἐξ ἰδιοτελείας εἰσπράττουσι ἀπὸ ἰδιώτην τινὰ φόρους, δασμούς, τέλη, δικαιώματα χαρτοσήμων, δικαστικὰ ἔξοδα, ἢ ἄλλα δημόσια φορολογήματα, τὰ ἅπτα οὗτος δὲν χρεωστεῖ παντάπασιν, ἢ δὲν δεῖλται νὰ πληρώσῃ κατὰ τὴν ἀπαιτουμένην παρ' αὐτοῦ ποσότητα, τιμωροῦνται: — 1. με φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ κάμνια τῶν εἰς τοὺς ἀκολουθοῦς ἀριθμοὺς 2 καὶ 3 ὀριζομένων ἐπίδαρυντικῶν ἰδιοτήτων. — 2. με φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν, ἐὰν ὁ ὑπἄλληλος πρόκηται νὰ τιμωρηθῇ ἢ ἐνεκα τριῶν τοιςυτῶν πράξεων συγχρόνως, ἢ κατ' ἐπανάληψιν μετὰ προσηυθεῖσαν τιμώρησιν. — 3. με εἰρκτὴν, ἐὰν τοιαύτη πρᾶξις ἐγένε

εἰληθὲς εἰς γνώσιν τῆς ἀρχῆς ἢ δωροδοκίας. Τὸ ἐπ' ἡμῶν θεωροῦμεν ἀδικωτάτην τὴν ἐπιβολὴν ποινῆς εἰς τὸν δωροδοκῆντα, καὶ μάλιστα τὸν δωροδοκοῦντα πρὸς ἱκανοποίησιν δικαίας αὐτοῦ ἀξιώσεως, διότι καθῆκον τοῦ ὑπἄλληλου εἶναι τὸ μὴ δεχέσθαι δῶρα, κατ' ἀνάγκην δ' ὁ ἰδιώτης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον κατατίγει εἰς τὴν δωροδοκίαν, ὥπως μὴ ἀπολέσῃ τὸ δικαίον αὐτοῦ.

μέ μηχανογράφαν δι' άπάτης ή δια ψευδών παραστάσεων. (1)
Π. Ν. 366, 469, 489, ΣΠΝ. 252. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 174. Βουαρ.
Ναυγδ. (1831) 276.

Ν. Τοῦ τῆς καταπίσεως πλημμελήματος: πραττομένου ὑπὸ μόνον τῶν ἐχόντων τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσπραττεῖν φόρους κτλ. δημοσίων ὑπαλλήλων, ἔπεται, ὅτι ὁ μὴ ἔχων τὸ δικαίωμα τῆς εἰσπράξεως τῶν εἰς τὸ δημόσιον ὀφειλομένων ποινῆτος δὲν δύναται νὰ κηρυχθῇ ἑνοχος καταπίσεως, ἀλλὰ μόνον παραβίασεως τῶν ἀρθρῶν 487 ἀριθ. 1 καὶ 489 τοῦ ποιν. νόμου. Δ. Π. ποιν. 18 τοῦ 49. Ἐπίσης ὁ σταθμαρχὸς τῆς χωροφυλακῆς, ὅστις, μεταχειρισθεὶς τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ὡς ἀπειλῆν, περιπειθήσεν εἰς αὐτὸν ἀθέμιτον ὄρελος, δὲν δύναται νὰ κηρυχθῇ ἑνοχος καταπίσεως, ἀλλὰ μόνον παραβίασεως τοῦ ἀρθροῦ 369. Δ. Π. ποιν. 130 τοῦ 38. — Τὸ ἀδίκημα τῆς πίσεως ὁρίσεται, ὅσακις τὸ εἰσπραττόμενον ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἢ δημοτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ τοῦ τουτοῦ ἐξομοιούμενου ὡς φόρος ἀπαιτεῖται, καίτοι μὴ ὑπάρχοντος νόμου ἐπιβάλλοντος τὸν εἰσπραχθέντα φόρον. Δ. Π. ποιν. ἀπόφασις. Ἄλλ' ὁ εἰσπράξας περὶ νόμως παρὰ τῶν θαμνίων τῶν δημοσίων λουτρῶν ἱατρὸς χρήματα, ἅτινα δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλλωσι, δὲν εἶναι ἑνοχος παραβίασεως τοῦ 461 ἀρθροῦ, ὡς ἀφορῶντος εἰς πρόσωπα, εἰς ἃ ἔστιν ἀνατεθειμένη ἡ εἰσπραξὶς φόρων, δασμῶν κτλ. Δ. Π. ποιν. 239 τοῦ 71. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἑνοχος παραβίασεως τοῦ ἀρθ. 461 ὁ παραλαβὼν ὡς δημοτικὸς εἰσπράκτωρ ἐκ τῶν ἀποθηκῶν ἄλας καὶ πωλήσας αὐτὸ ἐπὶ τιμῇ ἀνωτέρᾳ τῇ κανονισθείσῃ, διότι ἡ ἐπὶ τῇ τιμῇ ταύτῃ πωλήσις δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἀπαιτούμενην ὑπὸ τοῦ νόμου παράνομον εἰσπραξίν μὴ ὀφειλομένων φορολογημάτων ἢ τελῶν. Δ. Π. ποιν. 12 τοῦ 92. — Ἄλλ' εἶναι ἑνοχος παραβίασεως τοῦ 461 ἀρθροῦ, συνδυαζομένου πρὸς τὸ 462 ἀρθρον, ὁ συμβολαιογράφος δι' ἰδιοτελείας εἰσπράξας δια τοῦ συμβοληθεῖ αὐτοῦ παρ' ἰδιωτῶν τέλη μὴ χρεωστούμενα, διατεύγει δὲ τὸν ἄλλογον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἂν τὰ πέραν τοῦ κηρυχθέντος εἰσπραχθέντα μικρὰ τέλη ἐλήφθησαν ἕνεκεν ἐκτάκτου καὶ μὴ ὀφειλομένης κατὰ νόμον ἐνεργείας καὶ συνδρομῆς. ἅτε τοῦ δικαστηρίου τῆς εὐσίας δυναμένου μόνον νὰ ἐκτιμῇσθαι ἂν δὲν ὑπῆρχαν ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενη δολία πρεσβύτης. Δ. Π. ποιν. 50 τοῦ 60. (Ἐναντιοπρονοούμεν, διότι οἱ δικηγόροι, κλητῆρες καὶ συμβολαιογράφοι δὲν εἶναι ἀπιτετραμμένοι τῇ

(1) Ν. τῆς 22 Δεκ. 1847 περὶ τῶν δημοτικῶν φόρων.

Ἀρθρ. 18. Ἐὰν οἱ ἐκμισθωταὶ δημοτικῶν φόρων ἢ οἱ παρ' αὐτῶν διερχόμενοι ἐπιστάται ἡ ἄλλοι ὁποιοδήποτε εἰσπρακτορες εἰσπράξωσι παρατίνος φόρον μηδαμῶς ὀφειλόμενον ἢ πλείονα τοῦ ὀφειλομένου, τιμωροῦνται κατὰ τὰ ἀρθρα 461 καὶ 462 τοῦ ποιν. νόμου.

Λογιστικοῦ νόμου ἀρθρ. 7. « Πᾶσα εἰσπραξὶς φόρου καὶ δικαιώματος, μὴ ἐπιτροπομένη ὑπὸ τῶν νόμων ὑφ' οἷονδήποτε τίτλου καὶ οἰονδήποτε ὀνομασίαν καὶ ἂν ἐνεργῇται, ἀπαγορεύεται ὅτιως: καταδικάζονται δ' ἐπὶ καταπίσει, ἀνευ προηγουμένης ἀδείας τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς, οἱ διατάξασαι τὴν εἰσπραξίν ἀρχαί, οἱ συντάξαντες τοὺς καταλόγους καὶ τὰς διατιμήσεις, καὶ οἱ ἐνεργήσαντες αὐτὴν ὑπάλληλοι, χωρὶς βλάβην τοῦ δικαιώματος τῆς ἐντὶ πανταετίας κατὰ παντός ἐνεργήσαντος τοιαύτην εἰσπραξίν πρὸς ἀποζημίωσιν ἀγωγῆς.

εἰσπραξίν τελῶν καὶ δικαιοματίων ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, ἀλλ' ἂ μιν οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, ἀμειβόμενοι ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ αὐτῶν ὑπὸ τῶν πελατῶν αὐτῶν, οὔτινες ἐξ ἰδίας ἐλευθερίας θελήσειας προσέρχονται εἰς αὐτούς. Διό, λαμβάνοντες τυχὸν ἀνώτερα δικαιώματα τῶν νομίμων, τιμωροῦνται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 143, 163 καὶ 200 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων. Ἀναδεχόμενοι δὲ τυχὸν οἱ δικηγόροι τὰς δίκας ἐργολαβικῶς, ἵνα συμμερισθῶσι τὴν ὠφέλειαν μετὰ τοῦ πελάτου αὐτῶν, κατὰ τὸ ἀρθρ. 462 τοῦ ποιν. νόμου). — Ἡ ἀπλὴ γνώσις τῆς ὑπὸ ὑφισταμένων εἰσπράξεως ἐξ ἰδιοτελείας παρανόμων τελῶν, ἔστω καὶ πρὸς ὄφελος αὐτοῦ γενομένης, δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 37 ἐννοουμένην συναπόφασιν πρὸς ἐκτέλεσιν ἀπὸ κοινοῦ ἀδικήματος καὶ συνουολόγησιν ἀμειβαίαι συνδρομῆς, οὔτε ἀρκεῖ νὰ ὑπεβάλῃ τὸν γινώσκοντα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 461 προβλεπόμενην ποινὴν, ἅτε κατὰ τὸ ἐπόμενον ἀρθρον 462 προσαπαιτουμένου ὁ ἐνεργήσας τὴν παράνομον εἰσπραξίν νὰ ᾔναι γραφεὺς ἢ συμβοληθεὶς διωρισμένος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 98. — Στοιχείον τῆς καταπίσεως εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ δημοσίου χαρακτῆρος τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως. Ἀλλ' ἐὰν μόνον ἀπειλῇ δι: οὐκ ἐκκληρώσει τὸ καθήκον αὐτοῦ, ἐὰν μὴ δοθῇ αὐτῷ τὸ αἰτούμενον, ὑπάρχει διωροδοχία, καὶ οὐχὶ καταπίσις. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 33. — Οἱ δημοτοιοὶ ὑπηρετεῖται ἐξομοιοῦνται τοῖς δημοτοιοῖς ὑπαλλήλοις, ἐκτὸς ἂν ἄλλο τι βητικῶς ἐν τῷ νόμῳ διατάσσεται. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 42, 63 τοῦ 37. Ὅθεν καὶ ὁ ἀγροσύλας ὁ εἰσπράξας ἐξ ἰδιοτελείας σύλληπτα παρ' ἰδιώτου, μὴ ὀφειλόντος αὐτά, τιμωρεῖται κατὰ τὸ 461 ἀρθ. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 39.

462. Αἱ αὐταὶ ποιναὶ ἐπιβάλλονται καὶ κατ' ἐκείνων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, οὔτινες ἀφίνουν τὴν εἰσπραξίν τῶν εἰρημένων φόρων, ὅποιονδήποτε ὄνομα καὶ ἂν φέρωσιν οὗτοι, εἰς τοὺς παρ' αὐτῶν διοριζομένους γραφεῖς ἢ συμβοληθεὺς, ἐὰν προῆλθεν ἐντεῦθεν εἰσδήποτε ἐκ τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένων καταπίσεων, καὶ καθ' ὅσον τοῦτο ἐγένεν ἐν γνώσει τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου πρὸς ἴδιον αὐτοῦ ὄφελος, ἢ πρὸς τὸ τῶν γραφείων ἢ συμβοληθῶν. — Οἱ γραφεῖς καὶ συμβοληθεὶς τιμωροῦνται πάντοτε μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν, ἐκτὸς ἂν αἱ συνόψουσιν τὴν πρᾶξιν περιστάσεις, ἐπαυξάνουσιν τὸ βάρος αὐτῆς, τὴν καθιστῶσι κακούργημα. Π. Ν. 24, 461, 489. (Βαυαρ. Ν. 173. (1831) 377.

Ν. Εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀρθ. 462 ὑπάγονται οἱ ἐνοικιστὰς δημοσίων δημοτικῶν φόρων, οὔτινες καταλιμπάνουσι τὴν εἰσπραξίν αὐτῶν εἰς τοὺς παρ' αὐτῶν διοριζομένους ἐπιστάτας. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 42 καὶ 145 τοῦ 68. (Ὡσαύτως οἱ δικαστικοὶ γραμματεῖς, οἱ διορίζοντες τοὺς ὑπογραμματεῖς καὶ γραφεῖς, εἰσπράττοντες δὲ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου τὰς προκαταβολὰς τῶν δικαστικῶν τελῶν).

5. Ἀποσιώπησις τῆς ἰδίας συμμετοχῆς.

463. Δημόσιος ὑπάλληλος, τὸν ὅποιον διαφέρει τοσοῦτον ὑπόθεσις τις, ὥστε, κατὰ τοὺς δρους τῆς δικονομίας δὲν δύναται νὰ ᾔηται δικαστὴς εἰς αὐτήν, καὶ ἀποσιωπῶν ταύτην τὴν γνωστὴν εἰς αὐτὸν σχέσιν πρὸς τὸ πρᾶγμα, ἐνεργεῖ μὲ δημοσίον χαρακτηριστῆρα, κατὰ δικαστικὴν 1) ἢ ἐκούσιον δικαιοδοσίαν, κατὰ πολιτικὴν ἢ ποινικὴν δίκην, κατὰ διοικητικὴν, ἢ ἀστυνομικὴν ὑπόθεσιν, τιμωρεῖται· — 1. μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ ἀποσιώπησις ἐγένεν ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου ὠφελείας τοῦ ἰδίου ἢ ἄλλου τινός, ἢ πρὸς βλάβην τοῦ Κράτους, ἢ ὁποιοῦδήποτε ἰδιώτου· — 2. μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν, ἐὰν, τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ ὑπάρχοντος, κατωρθώθῃ ἡ μελετηθεῖσα ὠφέλεια, ἢ ἐγένεν ἡ βλάβη, ἢ ὁ ἐνοχος ἐπλημμέλησεν καθ' ὑποτροπὴν. Ποιν. 59. Πολ. Π. 24. 111. (Βουαρ. Νμτχ. (1831) 378).

1) ἀμφοτέρωθεν.

N. Δὲν ὑπάρχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 463, ὁσάκις δὲν ἀποσιώπηται μὲν ὁ δικαστὴς τὸν λόγον δι' ὃν ἦν ἐξαιρέσις, ἀλλ' ἡ πρότασις αὐτοῦ περὶ ἐξαιρέσεως ἀπερρίφθη. Δ. Π. ποιν. 119 τοῦ 67.

6. Συμμέθεξις εἰς πράγματα, μὴ συμβεβηκότα μὲ τὰ ἔργα τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας.

464. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἑκατὸν μέχρι διακοσίων δραχμῶν τιμωρεῖται πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὑπνρέτης, ὅστις κατ' εὐθείαν ἢ πλαγίως, φανερῶς ἢ κρυφίως, καὶ ἰδίως προστητάμενος ἢ υποβαλὼν ἄλλους, ἔλαβε χρηματικὸν ἢ ἄλλο ὁποιοῦνδήποτε ὄφελος εἰς πλειστηριασμούς, μισθώσεις, ἢ ἄλλας ἐργολαβίας, τῶν ὁποίων εἶχε τὴν διοίκησιν, ἐφορείαν, ἢ διεύθυνσιν, ἢ περὶ τῶν ὁποίων ἐχρεώσεται νὰ φροντίζῃ καθ' ὃν χρόνον ἐπεχείρησε τὴν πρᾶξιν. Ὅργ. 271. Π. Ν. 24. 465. 489. ΣΠΝ. 252. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 175).

N. Ἡ φράσις ἄλλας ἐργολαβίας σημαίνει οἷα σὸς ὁποῖοι τε ἐπιχειρήσεις. Δ. Π. ποιν. 40 τοῦ 40.

465. Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὠρισμένη ποινὴ καταγινώσκειται καὶ εἰς τοὺς λαμβάνοντας κατ' εὐθείαν ἢ πλαγίως, φανερῶς ἢ κρυφίως, ὁποιοῦνδήποτε ὄφελος ἢ μετοχὴν εἰς ὑπόθεσιν,

καθ' ἣν χρεωτοῦσι νὰ πληρύνωσιν ἢ νὰ διαγράψωσι τὴν πληρωμὴν χρημάτων, νὰ καταστρόνωσιν ἢ νὰ ἐπιθεωρῶσι τοὺς λογαριασμοὺς, ἢ νὰ συνεργῶσιν εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν αὐτῶν. Ὅργ. 277. Π. Ν. 24. 464. 489. (Γάλλ. Π. Ν. 175).

Ν. Ἀναγκάζειν στοιχεῖον τοῦ πλημμελήματος τῆς συμμετοχῆς τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου εἰς πράγματα μὴ συμβιβάζόμενα τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ἐστὶ καὶ τὸ εἶναι τὴν ὑπόθεσιν, ἐξ ἧς τὸ λαμβανόμενον φανερώς ἢ κρυφίως ὁποιοῦνδήποτε ὄφελος, ἀνατεθειμένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ νόμου, ἐπιβάλλοντος τὸ χρέος τῆς πληρωμῆς χρημάτων ἢ ἐπιθεωρήσεως λογαριασμῶν ἢ τῆς ἐκκαθαρίσεως αὐτῶν. Ὅθεν τῆς διαγραφῆς καὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν δικαιωμάτων τῶν μαρτύρων μὴ ἀνατεθειμένης ὑπὸ τοῦ νόμου τῷ Γραμματεῖ, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ περὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν ποινικῶν ἐξόδων Διατ. ἢ ἐκκαθάρσεως τῶν κατεπειγόντων ἐξόδων, ἐν οἷς καταλέγεται καὶ ἡ τῶν μαρτύρων ἀποζημίωσις, τελεῖται ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 242 τοῦ Δικ. Ὅργ. ἀνατερομένων ὑπαλλήλων, ἥτοι τοῦ προέδρου καὶ εἰσαγγελέως, μὴ συμπράττοντος τοῦ γραμματέως, ἔπεται, ὅτι γραμματεὺς πρωτοδικῶν, συνεννοηθεὶς μετ' ἄλλου ὅπως ἀποστείλῃ αὐτῷ πρὸς ἐξαγύρωσιν τὰς ἐκκαθαρισμένας κλήσεις τῶν μαρτύρων ἐπὶ τῇ λήψει ὠρισμένων ὠφελημάτων, δὲν δύναται νὰ καταδικαθῇ ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἁρθροῦ 465 τοῦ Π. Ν. Α. Π. ποιν. 107 τοῦ 79. — Τὰ ἄρθρα 465 καὶ 493 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου οὐδαμῶς προβλέπουσι τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν δημοτικαὶ σύμβουλοι (δηλ. ὅτι συμβουλευτικοὶ καὶ ἐπιτηρητικοὶ μόνον ἄρχοντες) μετέχουσι τῆς ἐνοικιάσεως τῶν δημοτικῶν φθωνῶν, διότι ἐάν ὑποτεθῇ ὅτι ἐτιμωρεῖτο διὰ φυλακίσεως μέχρι δύο ἐτῶν καὶ διὰ χρηματικῆς ποινῆς ἡ μεταγῆ αὐτῶν εἰς ἐνοικιαστικά συμβόλαια, ἤθελεν εἶναι παντάπασι ἀνακλόουτος ὁ ὅρισμός τοῦ ἁρθροῦ 492, καθ' ὃν τιμωροῦνται μόνον διὰ χρηματικῆς ποινῆς συνάπτοντες κατὰ παράβασιν τῶν εὐπῶν δάνεια ἐκ τῆς τῶν ἡμῶν περιουσίας ἢ μισθοῦντες ἀγροὺς, μένουσι δ' ἀτιμωρητοὶ παντελῶς τηροῦντες τοὺς τεταγμένους τύπους. Α. Π. ποιν. 98 τοῦ 55, 141 τοῦ 57, 50 τοῦ 58.

466. Πᾶς ἀρχηγὸς στρατιωτικῆς, νομαρχικῆς, ἢ ἐπαρχικῆς, ὅστις φανερώς ἢ κρυφίως, κατ' εὐθείαν ἢ πλαγίως, λαμβάνει κατὰ τὸν τύπον ἢ τὴν ἐπαρχίαν, ἔπου ἐκτελεῖ τα δημοσία χρέη του, ὁποιοῦνδήποτε ἰδιαιτέραν μετοχὴν εἰς ἐμπόριον αἵτου, αλεύρου, ὀσπρίων, ὀρυζῆς, οἴνου, ἢ ἄλλων ποτῶν, τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν τριακοσίων μέχρις ἑξακισχιλίων δραχμῶν ἐνταυτῷ δὲ ἀποφατίζεται καὶ ἡ δήμευσις τῶν εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦτο προσδιορισμένων ταμιευμάτων. — Ἐξαίρεται τοῦ κανόνος ἡ πώλησις καρπῶν φυομένων εἰς ἴδιον ἄγρῳ ἢ κτήμα. (Γάλλ. Π. Ν. 176).

7. Κατάρχησις τῆς ἐξουσίας τῆς ἀρχῆς.

467. Δημόσιοι ὑπαλλήλοι, ὑποβάλλοντες ἐν γνώσει δῶφόν

τινα εἰς ἀνάκρισιν, τιμωροῦνται μὲ τὴν ποινὴν τῆς ψευδοῦς καταμνήστεως (ἄρθρ. 334).—Μὲ τὴν ποινὴν ταύτην συνάπτεται καὶ ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποβολή. Π. Ν. 24. (Βαυαρ. νησγ. (1827) 330. Παρὰ Γάλλοις τιμωροῦνται δικαίως αὐστηρότερον, ἀποβάλλοντες ἰσοδίως καὶ τὰ πολιτικὰ αὐτῶν δικαιώματα, κατ' ἄρθ. 183 Γαλλικοῦ ποιν. νόμου)

468. Δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες, ἐναντίον τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας των, παραλείπουσιν ἀνάκρισιν τινα ἀνήκουσταν εἰς αὐτοὺς, ἢ αὐτογνωμῶνως, ἄνευ ἀποφάσεως, ἀπολύουσι τῆς ἀνακρίσεως τοὺς κατηγορηθέντας, ἂν φέρωνται οὕτως ἐξ ἰδιοτελοῦς σκοποῦ, ἢ κατὰ συνεννόησιν μὲ τὸν εἰς ἀνάκρισιν ὑποβληθέν, ἢ ἐπ' ὠφελείᾳ ἢ βλάβῃ τρίτου τινός, τιμωροῦνται.—1. μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν, ἐὰν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀνακρίσεως ᾦναι κακούργημα.—2. μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν τὸ ἀντικείμενον ᾦναι πλημμέλημα.—3. μὲ φυλάκισιν δύο ἐβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν, ἢ μὲ χρηματικὴν ποινὴν τοῦλάχιστον πεντήκοντα δραχμῶν, ἐὰν ᾦναι πταίσμα ἢ πειθαρχικὴ παράβασις. Π. Ν. 24. 471. (Βαυαρ. Νησγ. (1827) 331).

469. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐξ μηνῶν τιμωρεῖται πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις, παρὰ τὰς εἰς τὸν ποινικὸν 4) νόμον (1) διατεταγμένας περιπτώσεις, καὶ μὲ ὀλιγωρίαν τῶν νομίμων διατυπώσεων, εἰσέρχεται ὡς τοιοῦτος εἰς ἰδιώτου οἰκίαν, ἄκοντος τοῦ κατέχοντος αὐτήν. (2) Συντ. 12. Ποιν. 170. Π. Ν. 24. 489. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 184).

1) παρέλκει τὸ, ποινικὸν

Ν. Τῆς παραβιάσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ ἀσύλου οὐσιῶδες στοιχεῖον εἶναι ἡ ἄκοντος τοῦ κατόχου τῆς οἰκίας εἰσόδος τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου εἰς αὐτήν. *Ὅθεν πρὸς ἐπιβολὴν ποινῆς ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 469 ἀναγκαῖον νὰ βε-

(1) *Ὁρα Διατ. 10 Ἰουλίου 1836 περὶ τῶν εἰς τὰ δάση ἀνομημάτων ἄρθ. 4, Διατ. 31 Δεκ. 1836 περὶ προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν ἄρθ. 10 καὶ 11. Νόμου ὀγειονομικοῦ ἄρθ. 34, νόμου περὶ διοικ. ἀστυνομίας ἄρθ. 6, Διατ. 18 Αὐγ. 1861 περὶ ἀρμοδιότητος τῆς ἀστυνομίας κτλ. κατὰ τὰς πρὸς κατὰσβεσιν τῶν πυρκαϊῶν ἐνεργείας ἄρθ. 5, καθ' ἃ ἐπιτρέπεται εἰς τὰς ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένας ἀρχὰς καθ' ὀρισμένας περιστάσεις ἢ κατ' οἶκον εἰσελθεῖν.

(2) Συντ. 12. Καν. Χωροφ. 122 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 170 Ποιν.

βαίνεται ἡ ἑλλείψις ἐκτὸς ἢ σιωπηρᾶς συναινέσεως τοῦ κατόχου τῆς οἰκίας εἰς εἴσοδον τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου. Δ. Π. ποιν. 192 τοῦ 65. Ἀπαγορεύοντας τοῦ ἄρθρου 469 τὴν εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν, ἐπεται, ὅτι παραβιάζει τὴν διατάξιν αὐτοῦ καὶ ὁ εἰσελθὼν εἰς τὴν περιφρακτον αὐλήν, (ἀποτελοῦσαν μέρος τῆς οἰκίας κατὰ τὸ ἄρθρον 380 τοῦ Π. Ν.), καὶ ὁ εἰσελθὼν ἀνευ τοῦ σκοποῦ τῆς κατ' οἶκον ἐρεῦνης· δικαιούται δὲ μόνον ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ, ὁ χωροφύλαξ, ὁ στρατιώτης κτλ. καὶ δεῖται ἐπὶ τὴν παρατηρήσῃ ἢ καὶ περικυκλῇ τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν εἰσῆλθε καὶ διαμένει φυγόδίκος ἢ φυγόποινος ἢ φυγόστρατος ἕως οὗ λάθωσι διαταγὰς νὰ εἰσελθῶσιν εἰς αὐτὴν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 169—173 ποιν. δικιν. καὶ 123 καὶ 223 τοῦ Κανον. τῆς Χωροφ. Δ. Π. ποιν. 64 τοῦ 57.

470. Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν τιμωροῦνται ἐπιστάται ταχυδρομείων, ἢ ἄλλοι δημόσιοι ὑπάλληλοι, αἰτινες, ἢ μόνοι ὑπεξαίρουν ἢ ἀνοίγουσιν τὰς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐμπαισιστευμένας ἐπιστολάς, ἢ συνεργοῦν εἰς τοῦτο. (1) Π. Ν. 24, 445, 489. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 187).

471. Ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, εἰτινες, ἀνευ εὐλόγου αἰτίας, ἀνατῆλκουσι πλέον τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν τὴν πρώτην ἐξουλογοῦν τοῦ ἐπὶ τινὶ κατηγορίᾳ κρατηθέντος, ἂν τοῦτο προέργηται ἐκ μίσους, μνησικακίας, ἰδιοτελείας, ἢ ἄλλου ἀθεμίτου συμφεροντος, ἢ ἂν ἡ ἀναβολὴ διήρκεσε πλέον τοῦ ἑνὸς μηνός, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν. (2) Ποιν. 159, 212, Π. Ν. 24, 468. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 451).

472. Αἰκίαι, ἐπενεχθεῖσαι εἰς κατηγορουμένους ἢ μάρτυρας παρ' ἀνακριτῶν 1) ἢ ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, ἂν δι' αὐτῶν ἐκδικάζεται 2) ἀθῶος (3) εἰς τὸ νὰ ἐμολογήσῃ τι, ἢ μάρ-

1) Ν. 414' τῆς 19 Μαρτίου 1889 περὶ τηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας.

2) Πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις παραβιάζει τὸ ἀπόρρητον τῆς τηλεγραφικῆς ἀνταποκρίσεως, ὑπόκειται εἰς τὴν ποινὴν τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 470 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὁρισμένην.

3) Ὅρα Καν. Χωροφ. 104, 124 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 157 καὶ 159 Ποιν.

3) Αἱ αἰκίαι ἐπενεχθεῖσαι εἰς ἀθῶον κατηγορούμενον ἢ εὐσυνείδητον μάρτυρα τιμωροῦνται αὐστηρότερον κατὰ τὸ παρὲν ἄρθρον 472. Ὅθεν αἱ εἰς ἐναγὲν κατηγορούμενον ἢ μάρτυρα θέλοντα νὰ καλύψῃ τὴν ἀξιοποιοῦν πράξιν τιμωροῦνται, ὡς αἱ εἰς πάντα ἄλλον ἐπενεχθεῖσαι, ὁγλονότι κατὰ τὸ 688 κβ. τοῦ Ποιν. νόμου. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ νομικὴν πρόληψιν ἐπικρατεῖ τὸ τελεῖμα τῆς ἀθωότητος ἕως τῆς καταδίκης, ἐπεται ὅτι αἱ εἰς οἰονόηποτε κατηγορούμενον ἐπενεχθεῖσαι τιμωροῦνται κατὰ τὸ ἄρθρ. 472, πλην ἂν αὐτὸς ἀνεκέρυχθῃ ἤδη διὰ τελεσιδικίου δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐνεχός. Ὅπως ἴσως ἀδικαιολόγητος εἶναι ἡ διάκρισις μεταξύ τῆς ἐκδίκσεως ἀθῶου, ὅπως

τους εἰς τὸ νὰ ψευδομαρτυρήσῃ, τιμωροῦνται — 1. μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ τοιαύτη ἐκδίαισις ἔγινε, προκειμένου περὶ κακουργήματος. — 2. μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ πλημμελήματος. — 3. μὲ φυλάκισιν δύο ἐβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ πειθαρχικῆς παραβάσεως ἢ πταίσματος. Π. Ν. 24. 111. 285 Ε. 330. 489. (Βαυαρ. Ποιν. Ν. 453. Βαυαρ. Νρσχ. (1831) 472)

1) ἀνακριτικῶν 2) ἐκδίασθῃ

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθρου 472 προκύπτει, ὅτι ἡ ἐξιάποινα πράξις θεωρεῖται τελεία μόνον ὅταν διὰ τῶν ἐπενεγθεισῶν τῶ ἀθώφ καταγγ. αἰκῶν ἐδίασθῃ οὗτος νὰ ὁμολογήσῃ τι καθ' ἐαυτοῦ. Ὅθεν μὴ ἐπελθόντος τοῦ ἀποτελέσματος τούτου, δηλονότι μὴ ὁμολογήσαντος τοῦ αἰκισθέντος τι, ἡ παράβασις τοῦ ἀρθρου 472 θεωρεῖται ὡς ἀπλὴ ἀπόπειρα κατὰ τὸ 2 ἐδ. τοῦ 46 ἀρθρου ἐν συνδ. πρὸς τὸ 47 ἀρθρον τοῦ ποιν. νόμου Α. Π. ποιν. Υἱ' τοῦ 39. — Τοῦ κατηγορουμένου θεωρουμένου ἀθώου πρὶν ἢ κηρυχθῇ ἔνοχος καὶ καταδικασθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἔπεται. ὅτι τὸ 472 ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἐφαρμόζεται καὶ κατὰ τοῦ ἀνακριτικοῦ ἢ ἀστυνομικοῦ ὑπάλληλου, ὅστις ἤκισις τινα, ἀποδειχθέντα μὲν εἶτα ἔνοχον, διατελοῦντα ὅμως ἀθῶον κατὰ τὴν νομικὴν πρόληψιν, ὅτε ἤκισθῃ. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 44.

473. Κλήτορες δικαστηρίων, ἑφοροὶ δεσμοτηρίων, ἢ δεσμοφύλακες, οἵτινες ὑβρίζουν 1), ἢ αἰκίζουσιν τοὺς φυλακισμένους, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν ἐνδὲς μηνὸς μέχρι δύο ἐτῶν, ἀνακριτικοὶ δὲ ἢ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, τὰ αὐτὰ πράττοντες, ὑποβάλλονται εἰς φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν. (1) Ποιν. 224. 235. Π. Ν. 24. 326. 489.

1) φέρονται ὑβριστικῶς

474. Δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες ἀπογνωμόνως καὶ ἐν γνώσει τῆς παραβάσεως τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων τῶν ἐκδίδουσιν ποινικὰς ἀποφάσεις, ὑπαγομένους εἰς τὴν ἀρμοδιότητα ἄλλης ἀρχῆς, ἐκτελοῦσιν ἐν γνώσει τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν κατ' ἄλλον

ὁμολογήσῃ ἐαυτὸν ἔνοχον, ἢ τῇ ἐκδίαισεως μάρτυρος. ὅπως ψευστῇ, καὶ τῇ ἐκδίαισεως ἔνοχου, ὅπως ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχὴν αὐτοῦ, ἢ μάρτυρος, ὅπως εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἐκδίαισις πρὸς ἀπόσπασιν ἀληθοῦς ἢ ψευδοῦς ὁμολογίας ἢ καταθέσεως εἶναι ἀεὶποτε μέγιστον ἀδίκημα. τιμωρητέον διὰ τῶν μεγίστων πεινῶν.

(1) Κατὰ τὸ ἀρθρ. 473 τιμωροῦνται δυνάμει τοῦ ἀρθ. 39 τοῦ Ν' ΜΒ' νόμου περὶ φρενοκομείων οἱ φερόμενοι ὑβριστικῶς ἢ αἰκίζοντες τοὺς ἐν φρενοκομείῳ νοσηλευομένους ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρεταί.

παρὰ τὸν ὅποιον ἡ ἰδία ἀπόφασις διαγράφει τρόπον, ἐπιβάλλουσι ποινὴν μὴ περιλαμβανομένην εἰς τὰ παρὰ τοῦ νόμου ὁριζώμενα εἶδη τῶν ποινῶν νομάρχαι, οἵτινες ἐπὶ τῆς ἐνεργείας ἢ τῆς διαρκείας τῆς ἐκτάκτου στρατιωτικῆς δίκης (1) δὲν φυλάττουσι τοὺς περὶ ποιν. διαδικασίας ὁρισμένους κανόνας· εἰσαγγελεῖς καὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι, οἵτινες, ἀποφασισθείσης τῆς ἐκτάκτου στρατιωτικῆς δίκης, (2) ἢ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς, γίνονται ἐν γνώσει ἢ ἐκ προθέσεως ἑνοχοὶ παρανόμου διαγωγῆς, εἴαν ἔμεινεν ἀτελεσφόρητος ἡ ἔνεκα τούτου καταγνωσθεῖσα εἰς αὐτοὺς πειθαρχικὴ ποινὴ, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, εἴαν δὲ συμβῇ καὶ ἐκ νέου ὑπετροπή, καθ' ὅσον αὕτη δὲν εἶναι δυνατὴ, μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐνδὲς εἰς τοὺς. (3) Π. Ν. 1. 24. 111. Ποιν. 511 εἰ.

Ν. Ἡ ὑπὸ τοῦ πταισματοδίκου καταδίκη τοῦ παρ' αὐτῷ δημοσίου κατηγέρου εἰς προσωρινὴν παύσιν ἕξ μηνῶν ἀποτελεῖ καταδίκην παραβάσιν τοῦ 474 ἄρθρ., εἴαν ὁ καταδικάσας πταισματοδίκης διέπραξε τούτο αὐτογνωμόνως καὶ ἐν γνώσει τῆς παραβάσεως τῶν ὁρίων τῶν καθυκόντων του. Ἄλλως ὑπάρχει μόνον περίπτωσις πειθαρχικῆς καταδιώξεως ἐπὶ κούρτητι κατὰ τὸ ἄρθ. 292 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων. Α. Π. ποιν. 198 τοῦ 94.

475. Δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις, μηδεμιᾶς εὐθης τελεσιδικίου ἀποφάσεως, ἢ ἐκδοθείσης τῆς ἀπολυούσης ἀποφάσεως, ἐκτελεῖ ἀυθαίρετως ποινὴν κατὰ τινος, τιμωρεῖται — 1. μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν, εἴαν ἡ ἐκτελεσθεῖσα ᾗτο ποινὴ κακουργήματος — 2. μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, εἴαν ᾗτο ποινὴ πλημμελήματος — 3. μὲ φυλάκισιν δύο ἐβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν, εἴαν ᾗτο ποινὴ πειθαρχικῆς παραβάσεως ἢ πταισματος. (4) Π. Ν. 24. 322. Ποιν. 351. 405. 459. 501. 517. 2. 544.

(1-2) Τὰ περὶ νομαρχῶν καὶ εἰσαγγελῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 474 περιεχόμενα ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκτάκτου στρατιωτικὴν δίκην οὐδεμίαν ἔχουσι νῦν εἴδαν, ὥς μὴ ἐπιτροπομένης τανῦν τῆς συστάσεως ἐκτάκτου στρατιωτικοῦ δικαστηρίου.

(3) Ἄπορον διατὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 474 ἐπιβάλλεται ποινὴ ἐλαφροτάτη, καὶ μόνον μετὰ πειθαρχικὴν ποινὴν, εἰς τὸν ἐκδιδόντα αὐτογνωμόνως ποινικῶν ἀφάσεων καὶ ἐκτελοῦντα ἐν γνώσει αὐτὴν, διὰ δὲ τοῦ 475 πολλῶν βαυτίται εἰς τὸν ἄνευ ἀποφάσεως τελεσιδικίου ὑποβάλλοντα εἰς ποινὴν. Κατὰ τὴν διαφέρει ἡ ἄνευ ἀποφάσεως ὑποβολὴ εἰς ποινὴν τῆς δι' ἀποφάσεως μὲν ἀλλ' αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ ἐξουσίας ἐκδιδομένης.

(4) Τὸ ἄρθ. 475 διαφέρει τοῦ ἄρθρ. 327, διότι τὸ μὲν ἄρθ. 327 τιμωρεῖ τὸν ὑπὲρ τὸν τεταγμένον χρόνον περιορισμὸν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, τὸ

8. Ὑπέρβασις τῶν καθηκόντων δημοσίων ὑπάλλληλων.

476. Δικασταί, ἀνακριτικοί ὑπάλλληλοι, εἰσαγγελεῖς καὶ ἀντισαγγελεῖς τιμωροῦνται.—1. με εἰρκτήν, δσάκις ἀντιποισῦνται νομοθετικὴν ἐξουσίαν, ἐκδίδοντες διατάγματα, περιεκτικὰ νομικῶν 1) ὁρισμῶν, ἢ ἀναβάλλοντες τὴν ἐκτέλεσιν νόμου τινός.—2. με φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, δσάκις, ὑπερβαίνοντες τὰ ὅρια τῆς ἀρμοδιότητός των, ἐπεμβαίνουσιν εἰς τὰ ἔργα τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, ἤτοι ἐκδίδοντες διατάγματα περὶ διοικητικῶν ἀντικειμένων, ἢ ἀπαγορεύοντες τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παρὰ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν ἐκδιδομένων διαταγῶν, ἢ, τὴν ὅποιαν ἐδωκαν ἅπαξ ἄδειαν ἢ διαταγὴν, ὥστε νὰ κληθῶσιν ἐμπροσθεν αὐτῶν διοικητικοί ὑπάλλληλοι δια πρῶξιν τινα ἀναγομένην εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν των, ἐπιμένωσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τοιαύτης προσταγῆς ἢ ἀποφάσεως ἐναντίον τῆς γενομένης ἀκυρώσεως, ἢ τῆς ἀναγγελλθείσης συγκρούσεως τῆς ἀρμοδιότητος. Πολ. 4 ἐ. 808. Π. Ν. 24. 230. 477 ἐ. 479. Ποιν. 477. (Γαλλ. Π. Ν. 127).

1) νομοθετικῶν

Ν. Ἐὰν δικαστήριον ἐκδῶσθ διαταγὴν εἰς προξενικὴν ἀρχὴν νὰ μὴ χρηγήσῃ τὰ ἀποδημητήρια αὐτοῦ εἰς πλοῖον, διαπράττει ὑπέρβασιν καθήκοντων. Δ. Π. ποιν. 89 τοῦ 54.

477. Μὲ χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν τιμωροῦνται δικασταί, εἴτινες, ἀφοῦ ὑπέθεσιν τις, παρουσιάσθῃσα εἰς αὐτούς, ἀπαιτηθῇ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους παρὰ τινος διοικητικῆς ἀρχῆς ὡς ἀνήκουσα εἰς τὴν ἀρμοδιότητά της, προχωροῦσι μολοντοῦτο εἰς τὴν δίκην, πρὶν ἀποφασίσῃ ἡ ἀνωτέρα διοικητικὴ ἀρχή.—Ἡ αὕτη ποινὴ καταγινώσκεται καὶ εἰς τοὺς εἰσαγγελεῖς καὶ ἀντισαγγελεῖς εἴτινες ἀπαιτοῦσι 1) κατὰ τὴν εἰρημένην περίπτωσιν τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως, ἢ

δὲ 475 προνοεῖ περὶ ἀποτροπῆς τῆς ἐφαρμογῆς οἰαδήποτε ποινῆς (κατὰ τὴν ἐλευθερίαν ἢ τῆς περιουσίας) πρὶν ἢ καταστῇ τελεσίδικος ἡ καταγινώσκουσα αὐτὴν ἀπόφασις ἢ ἀφοῦ ἐκδοθῇ ἀπόφασις, ἀπαλλάσσουσα τὸν καταδικασθέντα τῆς καταγινώσκεως ποινῆς. Ἀνεξήγητὸν ὅμως ἀποβαίνει διατί αἱ διὰ τοῦ ἀρθ. 475 ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ εἶναι πολλῶ ἐλαφρότεραι τῶν διὰ τοῦ ἀρθ. 327 ἐπιβαλλομένων ποινῶν.

πρὸς τὸ τέλος τοῦτο κάμνουν τὰς προτάσεις των. Πολ. 8. Π. Ν. 24. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 128).

1) ἐξαίτεῦσι

478. (Παραλείπεται ὡς ἀχρηστον) (1).

479. Νομάρχαι, διευθυνταί, ἑπαρχοί, δήμαρχοι, καὶ ἄλλοι διοικητικοὶ ὑπάλληλοι τιμωροῦνται: — 1. μὲ εἰρκτὴν εἰς τὴν περιπτώσιν τοῦ ἄρθρου 476 ἀριθ. 1 (2)—2. μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἐπεμβαίνωσιν εἰς τὴν ἀρμεδιότητα τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν, ἀπαγορεύοντες διὰ γενικῶν ἢ εἰδικῶν διαταγῶν, ἀπευθυνομένων πρὸς τὰ δικαστήρια ἢ πρὸς δικαστάς, τὴν ἐκτέλεσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἢ τοῦ παρὰ τινος ἀνακρινομένου ὑπάλληλου ἐκτελούμενου ἐντάλλματος προσαγωγῆς ἢ κρατήσεως—3. μὲ χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν, ἐὰν παρενβῶσιν ἑαυτοὺς εἰς πολιτικὴν τινα δίκην, καὶ μετὰ παρεγγεβείσαν ἐξαίτησιν ἐνδὲς τῶν διατερουμένων, καὶ πρὶν ἐν περὶ τοῦτου ἀποφασίσῃ ἡ ἀνωτέρα διοικητικὴ ἀρχή, προχωρήσωσιν εἰς τὴν ἀπόρρασιν τοῦ πράγματος Πολ. 8. Π. Ν. 24. 290 ε., 498. Ποιν. 217. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 130 ε.).

9. Ἀρχαίς ὑπηρεσίαις ἐκ μέρους τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

480. Δικαστικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι, ἢ θηρόσοι ὑπηρέται, οἵτινες ὑπὲρ εἰανδρήπουτος πρόβουν, καὶ ἰδίως ὑπὲρ τῆς πρόσεγγια τῆς ἀσφαλείας ἢ τῆς σιωπῆς τῶν νόμων, καὶ, ἀφοῦ ἐπρόσ-

(1) Τὸ 478 ἄρθρον, καλῶς τούτῳ καταδιώκοντες ἢ δικάζοντες ἀνευ εἰμαι: τῆς κυβερνήσεως δημοσίων ὑπαλλήλων, κατεστῆ ἀχρηστον μετὰ τὴν ἀπαργίαν τῆς ἀνάγκης κυβερνητικῆς ἀδείας. ἦν ἐπὶνεγκε τὸ ἄρθρον 19 τοῦ Συντ. 8 ἰδὲ ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 28 Ποιν. Δικ.

(2) Σημειωτέον, εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας Δ. τῆς 31 Δεκ. 1836 «οἱ ἐπιφορτισμένοι ὑπάλληλοι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δημοτικῆς ἀστυνομίας ἔχουν τὸ δικαίωμα καὶ εἶναι ὑπὸχρεοὶ νὰ ἐνεργῶσι καὶ νὰ δημοσιεύωσι γενικὰς διατάξεις ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν νόμων καὶ διαταγμάτων. 1) ὅταν πρόκηται νὰ διατάττωσιν ἐπιτόπια προφυλακτικὰ μέτρα περὶ ἀντικειμένων ἀνατεθειμένων εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ ἐξουσίαν των 2) ὅταν πρόκηται νὰ δημοσιεύωσιν ἐκ νέου τοὺς νόμους καὶ ἀστυνομικοὺς κανονισμούς, ἢ νὰ προσκαλῶσι τοὺς κατοίκους τοῦ δήμου εἰς τὸ νὰ συζητῶνται μὲ αὐτοὺς, ἢ νὰ δίδωσι νομβετήσεις καὶ κανονισμούς πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐκτελέσεως των».

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

κλήθωσαν προσηκόντως παρὰ τῶν διαφερομένων, ἀρνούσται να μετέλθωσι τὰ δημοσία ἔργα τῶν, καί, προτραπέντες ἢ παραγγελλέντες παρὰ τῶν ἀνωτέρων τῶν νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ δημοσία καθήκοντά των, ἐπιμένουσιν οὐδὲν ἥττον εἰς τὴν ἄρνησίν των, δύνανται νὰ καταδιωχθῶσι δικαστικῶς ἕνεκα ταύτης, καὶ νὰ καταδικασθῶσιν εἰς χρηματικὴν ποινὴν τοῦλάχιστον διακοσίων δραχμῶν (1). Π. Ν. 24. 519. Ποιν. 65. Ὁργ. 141. 161. 172. 279. Πολ. 56. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 185).

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 480 ἀνάγεται εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ δικαστικὴ ἢ διοικητικὴ ἀρχὴ ἀρνεῖται νὰ μετέλθῃ τὰ δημοσία αὐτῆς ἔργα πρὸς διάλυσιν τῶν μεταξὺ τῶν πολιτῶν ἐγειρομένων διαφορῶν, εὐχὴ δὲ καὶ εἰς τὴν καθ' ἣν παραβιάζει τὸ καθήκον αὐτῆς πρὸς βλάβην τῆς πολιτείας (ὅποτε τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἀρθρ. 187 § 1). Δ. Π. ποιν. 62 τοῦ 53. Ἐπίσης δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος ἀρνεῖται νὰ ἐνεργήσῃ ἀνακριτικὴν πράξιν, καίπερ παραγγελλεῖται ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίως (ὅποτε τιμωρεῖται πειθαρχικῶς κατὰ τὸ ἀρθρ. 97 Ὁργ. Δικ.) Δ. Π. ποιν. 17 τοῦ 45. — Τοῦ ἀρθροῦ 480 ἀπαιτοῦντες ὡς ἔδον ἀπαραίτητον νὰ ὑπάρχῃ ἐκκραμὲς αἵτησις ἐνώπιον τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπαρχόντων προσώπων διαφερομένων, παρ' ὧν εἰ ὑπάλληλοι οὗτοι ἐκλήθησαν προσηκόντως νὰ μετέλθωσι τὰ ἔργα αὐτῶν, ἔπεται, ὅτι δημοτικὸς εἰσπράκτωρ.

(1) Τροποποιηθέντων διὰ τοῦ Ν. Γ'ΠΘ' τῆς 31 Μαΐου 1882 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου τῆς 1 Ἰουλίου 1838 περὶ δένδρεσφορῶν τῶν ἀγρῶν δ', ε' καὶ ζ' τοῦ νόμου τῆς 1 Ἰουλίου 1838 περὶ τῶν γενομένων εἰς τὰ δένδρα καὶ ἄλλας φυτείας φθορῶν κατὰ τὰ ἔτη, α' μὲν ὅτι ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ὀφείλει ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ὀριζούσης τῆς ἀποζημιώσεως τελεσιδικίου ἀποφάσεως νὰ συγκαλέῃ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον πρὸς σύνταξιν ἑρανικοῦ καταλόγου, δι' οὗ ἐπιβάλλεται ἕρανις πρὸς πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως κτλ. εἰς πάντας τοὺς ἐν τῷ δημοτικῷ κατὰ λόγον τῆς ἐγγείου αὐτῶν προσόδου καὶ τοὺς ὑπάρχοντες τοὺς ποιεῖν, δ' δὲ ταμίαις εἰσπράττει τὸ ποσὸν τοῦτο κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων νόμου, ε' δὲ ὅτι, τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς μὴ συγκαλεσθῆς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἢ τοῦτου μὴ συνελθόντος, ὁ δικαιούμενος ἀπευθύνεται πρὸς τὸν νομάρχην, ὅστις καταρτίζει τὸν ἑρανικὸν κατάλογον ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, ὡρίσθησαν διὰ τοῦ 6 ἀρθροῦ τοῦ αὐτοῦ νόμου τὰ ἑξῆς: «Πᾶσα ἀποποίηση τοῦ δημοάρχου ἢ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν εἰς αὐτοὺς ἀνατιθεμένων διὰ τοῦ παρόντος νόμου καθήκοντων ἀποτελεῖ παράδοσιν καθήκοντος τιμωρουμένου κατὰ τὰς περὶ τοῦτου διατάξεις τοῦ ποιν. νόμου, παρέχει δὲ καὶ εἰς τὸν ζημιωθέντα δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατ' αὐτῶν».

Ὁρα ὑπὸ τὸ ἀρθρὸν 189 Π. Ν. καὶ ἀρθρὰ 76 καὶ 77 τοῦ περὶ ἐκλογῶν βουλευτῶν νόμου, δι' ὧν ἐπιβάλλεται φυλάκισις ἐνδὲς ἄχρι τριῶν μηνῶν εἰς τοὺς ἀμαλυνόντας ἢ ἀρνούμενους τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἐπιβεβλημένων αὐτοῖς καθήκοντων δικαστικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων.

αρκηθείς νά συντάξῃ τὸν ἀπολογιστὸν τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ ἔτους τινός, καίτερος προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς αὐτοδίας δημοτικῆς καὶ διοικητικῆς ἀρχῆς, δὲν εἶναι ἔνοχος παραβάσεως τοῦ 480 ἄρθρου, ἂν μὴ ὑπάρχοντες διαφερομένου προκαλοῦντος αὐτὸν νά ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον αὐτοῦ τοῦτο. Α. Π. ποιν. 68 τοῦ 68. Ἐπεται ἐπίσης, ὅτι τελωνεφυλακῆς προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ τελωνίου νά μεταβῇ πρὸς ἐκτελέσιν ὑπηρεσίας καὶ ἀρκηθείς, δὲν εἶναι ἔνοχος κολασίμου κατὰ τὸν ποιν. νόμον πρᾶσιως· ἡ δὲ ἀρκησις αὐτοῦ ἀποτελεῖ παράδοσιν καθήκοντος ὑπαγομένην κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ περὶ Ὁργανισμοῦ τῆς τελωνεφυλακῆς νόμου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς. Α. Π. ποιν. 108 τοῦ 18. Ἄλλῃ εἶναι καταδικώμετος ἐπ' ἀρκηθείς ὑπηρεσίας ὁ δημαρχὸς ὁ ἀρνούμενος νά ἐκλίσσῃ νομίμων πιστοποιητῶν περὶ τῆς πένιας τοῦ αἰτούντος. Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 69. Ἐπίσης ὁ δικαστ. κλητὴρ, ὅστις λαθῶν παραγγελίαν παρὰ τοῦ διαδίκου καὶ τὴν προτιθεμένην προκαταβολὴν τῶν νομίμων δικαιοματίων πρὸς ἀνέγγειαν ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως, δὲν ἐξεπληρώσῃ τὸ καθήκον αὐτοῦ, καὶ παραγγελλεῖται καὶ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων ἵκανῇ νά ἐκπληρώσῃ αὐτὰ, ἐπιτίμειται εἰς τὴν ποινὴν αὐτοῦ ταυτὴν, παραβάσει τὸ 180 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 81. — Τὸ 481 ἄρθρον δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς δημοτικούς συμβούλους ὡς καὶ ὑπαγομένους εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων ἢ δημοτῶν ὑπηρετῶν, ἀλλ' ἐκπληροῦντες τὴν ὑπο τῶν δημοτῶν ἐπιστελλομένην αὐτοῖς δημοτικὴν διαχείρισιν. Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 13. — Ἀπέναντι πλημμελειοδικείου, ἥτις, κηρύττων ἔνοχον παραβάσεως τοῦ 480 ἄρθρου νομομαχανικὸν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἵκανῇ νά συντάξῃ σχεδιογράμμα καὶ προϊπολογισμὸν τῆς ἀπαιτούμενης δαπάνης πρὸς ἐπισκευὴν δημοτικοῦ κτιστήματος, δὲν περιεχρίνεται ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς τὸ ἀναγκαῖον τοῦτο στοιχείον, ἥτοι τὴν παρὰ τοῦ διαφερομένου δημοτικοῦ, ἰδιωκτοῦ τοῦ δημοτικοῦ καταστήματος, πρόσκλησιν πρὸς ἐκπληρώσιν τοῦ καθήκοντος του, διότι ἀνεπάρκεια μόνον εἶναι ἐκλήθῃ πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως δὲν βεβαίωται εἰς το διαφερομένον δημοτῶν ἐνλόγησε τὴν πρόσκλησιν δια τοῦ εἰσαγγελέως, ὡς· ἀνεπάρκεια. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 84.

481. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν τιμωρεῖται πᾶς στρατιωτικὸς διοικητὴς, ἀξιωματικὸς, ἢ ὑπαξιωματικὸς τῆς ἡγεσίας συνάμεως, ὅστις ἀρνείται νά συναβροίτῃ καὶ νά μεταχειρισθῇ τὴν ὑπὸ τῆς διαταγῆς του διατελούσαν ἐνσπλὴν δύναμιν, καὶ τοὶ προσκληθεὶς εἰς τοῦτο ῥητῶς 1) παρὰ τῆς ἀρμοδίας πολιτικῆς ἀρχῆς. (1) Π. Ν. 24.

1) κατὰ τύπους

10. Ἀπιστία περὶ τὴν ἐνεργεσίαν τῆς δημοτικοῦ ὑπηρεσίας.

482. Πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τὴν εἰσπραξίν καὶ διαχείρισιν τῶν εἰσρῶν, δασμῶν ἢ ἄλ-

1) Περὶ τῆς πρὸς ἀνωτέραν στρατιωτικὴν ἀρχὴν ἀπειθείας τοῦ στρατιωτικοῦ προβλεπεί τὸ ἄρθ. 407 § τελ. τοῦ στρατιωτικοῦ ποινικοῦ νόμου.

λων προσδίδων ἐλαττόνει τὴν δημοσίαν περιουσίαν, τῆς ὁποίας εἶναι διαπεπιστευμένος τὴν διαχείρισιν, ἐὰν ἐνήργησε πρὸς βλάβην αὐτοῦ ἄλλου, ἢ ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτοῦ ὠφελείᾳ, τιμωρεῖται. — 1. πρὸς φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν, ἐὰν τὸ προσδοκώμενον ὀλὴν ληθρὴν κέρδος δὲν ὑπερβαίῃ τὰς πεντακοσίας δραχμὰς. — 2. πρὸς εἰρκτὴν, ἐὰν τὸ κέρδος ὑπερβαίῃ τὰς πεντακοσίας δραχμὰς (1) Π. Ν. 24. 403. 461. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 169 Βαναρ. Νῆσχ. 386 ε).

(1) Ν. ΑΡΝΔ' τοῦ Μαρτίου 1884 περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου περὶ εἰσπρατικῶν τῶν δημοσίων ἐσόδων.

9. Ταμίαι, ὅστις ἀνευ ἀποχρῶντος λόγου ἐντὸς μηνὸς δὲν ἐκδώσει τάπη-
δεικτικὰ παραλαβῆς εἰσπρατικῶν ἢ ἐντὸς ἑξ μηνῶν, κατ' ἀνώτατον ὅρον, ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν παραλαβὴ ἀπὸ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς τὰ πρὸς εἰσπρα-
ξιν δικαιολογητικὰ ἔγγραφα, ὡς κατὰστάσει, καταλόγους, ἐκδόσεις καὶ
δὲν λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα κατὰ τῶν μὴ πληρωσάντων τὸ χρεὸς των
ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, καὶ οἱ αξιωματικοὶ καὶ ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς,
οἵτινες δὲν ἤθελον ἐκτελεῖσαι ἐντὸς τριῶν μηνῶν, κατ' ἀνώτατον ὅρον, τὰ
περὶ προσωπικῆς κρατήσεως ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου ἐκδιδόντες ἐντάλ-
ματα ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ταμίου, τιμωροῦνται κατὰ τὸ ἄρθρον 482 τοῦ ποιν.
νόμου καὶ ὑπόκεινται εἰς ἀποζημιώσιν τοῦ δημοσίου. — Ἐὰν ἡ εἰσπράξις
ἀνετεθῇ εἰς εἰσπράκτορα, ὑπόκειται καὶ οὗτος εἰς τὴν αὐτὴν ποινικὴν κατα-
δίωξιν καὶ ὑποχρεοῦται ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ ταμίου νὰ ποζημιώσῃ τὸ
δημόσιον.

Ν. ΑΣΚΕ' τῆς 24 'Ιουλίου 1885 περὶ τροποποιήσεως τοῦ περὶ
εἰσπρατικῶν τῶν δημοσίων ἐσόδων νόμου ΑΡΝΔ'.

4. Οἰκονομικοὶ ἔργοι, οἵτινες μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ὀριζομένης ὑπὸ τῶν
καίμενων νόμων πρὸς πληρωμὴν, δὲν ἤθελον ἀποστείλαι εἰς τὸ ἀρμοδίον
ταμεῖον τοῦ φορολογικοῦ καταλόγους καὶ λοιπὰ σχετικὰ ἔγγραφα πρὸς βε-
βαιώσιν τῶν φόρων δημοσίων τε καὶ δημοτικῶν ἐπὶ τῶν ἀποτρίτωντων κτη-
νῶν, τῆς ἐπικαρπίας τῶν σπειρομένων ἐθνικῶν γαιῶν, τῶν φόρων ἐπὶ τῶν
κατὰ στρέμμα φορολογουμένων κτημάτων, τῶν φόρων ἐπὶ τοῦ ἐλαίου, ἐπὶ
τῶν βοσκησίμων γαιῶν, ἐπὶ τῶν ζῶων, ἐπὶ τῶν ἐπιτηδεύματων, ἐπὶ τῶν
εἰσδομῶν, ἐπὶ τῶν δικαιοματικῶν καταναλώσεως οἶνων καὶ πνευματικῶν
ποτῶν, τιμωροῦνται, ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Ἰπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν,
ἐπὶ παραδίσει τοῦ ἄρθρου 482 τοῦ ποινικοῦ νόμου, ὑποκείμενοι καὶ εἰς
ἀποζημιώσιν τοῦ δημοσίου. — Ἡ διάταξις αὕτη ἐφαρμόζεται καὶ κατὰ τῶν
δικαστικῶν γραμματέων, οἵτινες ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου ἑκάστου
μηνὸς δὲν ἤθελον ἀποστείλαι εἰς τὸ ἀρμοδίον ταμεῖον τὰ ποσάσματα τῶν
κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα ἐκδοθεισῶν ὀριστικῶν ποινικῶν ἀποφασεῶν,
πρὸς βεβαίωσιν τῶν καταγνωσθέντων δικαστικῶν ἐξόδων τελῶν χαρτοτί-
μου, προστίμου καὶ χρηματικῶν ποινῶν, πρὸς δὲ καὶ κατὰ τῶν διαχειρι-
στῶν τῶν τηλεγραφικῶν τελῶν καὶ τῶν ἐμμέσων προξενικῶν ἀρχῶν, τὰν

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 482 χωρεῖ ὅταν ἡ ἐλάττωσις τῆς δημοσίας περιουσίας προεργηται ἐκ πλημμελοῦς προδοτισμοῦ ἢ εἰς πολεμίας ἢ διαχειρίσεως τῶν πόρων ἢ ἄλλων ἐσόδων. Α. Π. ποιν. 31 τοῦ 67.—Τοῦ 482 ἄρθρου τιμωροῦντος τὸν δημόσιον ὑπάλληλον, ὅστις, διαπεπιστευμένος τὴν διαχείρισιν δημοσίας περιουσίας, ἐλαττοῖ αὐτὴν ἐν τῷ προδοτισμῷ, τῇ ἀπώλειᾳ καὶ διαχειρίσει τῶν πόρων. ἔπεται, ὅτι γραμματεὺς δικαστηρίου, ὅστις ἐκ τῆς εἰς αὐτὸν διαπιστευθείσης πιστώσεως τοῦ γαιοτμήλου εἰσέπραξε τὰ ἀντίτιμον μεγάλου μετοῦ καὶ ἰσοποιήθη καὶ καταναλώσας ἐπὶ ἁποπῇ ἀντικαταστάσεως καὶ προσέτι λαθῶν προκαταβολῆς παρὰ δικαστῶν, ὅπως ἐπισυναψῇ τὸ τέλος εἰς διαφόρους πολεῖς. δὲν ἐπισυνῆλθεν αὐτό, καταναλώσας αὐτάς, δὲν δύναται νὰ τιμωρηθῇ ἐπὶ παραδίσει τοῦ 482 ἄρθρου, τὴν πράξιν αὐτοῦ τιμωρουμένην κατὰ τὸ 394 ἄρθρον τοῦ Π. Ν. Α. Π. ποιν. 11 τοῦ 48. Ἄλλα κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 87 γραμματεὺς δικαστηρίου σφετερισάμενος τὰ τέλη τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὰ πρακτικὰ τῶν ἐγκλοσίων πενήτων γαιοτμήλου (διὰ τῆς γορηγίσεως ἐπιστήμων αὐτῶν ἀντιγράφων ὡς ἔαν ἦσαν συντεταγμένα τὰ πιστοποιητὰ καὶ τῆς λήψεως τοῦ ἀντιτίμου τοῦ γαιοτμήλου τῶν ἀνυπαρκτῶν τούτων πιστοποιητῶν πιατικῶν πρὸς ἴδιαν αὐτοῦ ὠφέλειαν καὶ βλάβην τοῦ δημοσίου) τιμωροῦται κατὰ τὸ 482 ἄρθρον. (Ἄλλα καταδίδως ἐὰν δικαστικὸς γραμματεὺς ἢ ἑτέρος δικαστικὸς ὑπάλληλος εἰσπράττων ἄλλοτρία δικαιώματα, εἴον συμβολαιογράφο, ἐκ πλειστηριασμῶν, κλητῆς ἐξ ἐκτελέσεως ἀποστάσεων κτλ., σφετεριστῶν ἰδιωτικὰ χρήματα, γίνεται ἔνοχος κλοπῆς ἢ ὑπεξαίρεσεως, οὐκ ἐκ ἀπιστίας). Ἄλλα ταχυδρομικῶς ἐπιστάτης, εἰσπραττων ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τῶν ἐκ τῆς ἑλληδοπῆς κομιζομένων γραμμάτων (ὡς ἐκτέλεται, εἰς αὐτὰ τὸ ἀνήκον γραμματόσημον, εἶναι ἔνοχος παραδίσεως τοῦ 482 ἄρθρου. Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 70. Ἄλλ' οἱ ἀκαταπολέητοι, ὑπεξαίροντες τὸ τίμημα τοῦ ὑπ' αὐτῶν πωληθέντος ἀλατος, τιμωροῦνται οὐκ κατὰ τὸ ἄρθ. 482 ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθ. 394. Α. Π. ποιν. 162 τοῦ 69. Ἐπίσης ἡ εἰσπράτης ὡς μέλος τῆς ναυσιπλοιατικῆς ἐπιστάτης, ἐὰν νοσοσηθῇ, τιμωροῦται κατὰ τὸ ἄρθ. 394. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 59.—Τοῦ περὶ Χαρτοσίου νόμου ἐρίζοντος, ὅτι πάντες οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι οἱ μὴ χρηταμεύοντες ἐπ' ἀρχῇ τῷ ἀρκείῳ προαγνιστῷ χαρτῇ ἐν ταῖς ἐκδιδομέναις ὑπ' αὐτῶν πράξεσι, πρακτικῶν, ἀπογραφῶν, ἀντιγράφων ἢ ἀποσπασμάτων ὑπό-

ἡ μένοντες τῆς αὐτῆς προνομίας, οἱ δὲ ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν, δὲν ᾔθελον εἰσπράττει εἰς τὸ ἀρκείον ταμεῖον τὰ κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα ἐπισπράττοντα τηλεγραφικὰ καὶ προξενικὰ τέλη.

Ν. Ψ'Ζ' 27 Μαρτίου 1880 περὶ κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν λειβηθίων.

2. Οἱ δημόσιοι καὶ οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες λαμβάνουσι μέρος ἐν τῇ ἐπιστάσει, ὅπως διαχωρίζει τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς βόσκασιν τῶν βοῶν τῶν κοινοτήτων περιφέρειαν ἐπὶ τῶν κοινοτικῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν ἐδάφειν, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν μέχρι τριῶν μηνῶν, ἀπολύονται τῆς ἐπιστάσεως καὶ στεροῦνται τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνακτησεως αὐτῆς ἐπὶ τρία ἔτη. 3. Παραχωρήσωντες ἐκ προθέσεως μείζονα τῆς ἀπαιτουμένης ἀναλόγως μὲν τὸ πρὸς τῶν ζώων τῆς κοινοτικῆς.

κείνται εἰς πρόστιμον δεκαπλοῦ τέλους, ἔπεται, ὅτι καὶ συμβολαιογράφοι μὴ χρησάμενος τῷ προσήκοντι σφραγιστῷ χάρτι τιμωρήτεται ἐστὶ κατὰ τὸ εἰδικὸν τοῦτο ἀρθ. τοῦ περὶ χαρτ. Νόμου, εὐχὶ δὲ κατὰ τὸ γενικὸν 482 ἀρθρον τοῦ ποιν. νόμου. Δ. Π. ποιν. 78 τοῦ 78. — Ὅ,τι ἐλεγχτὴς καὶ εἰσπράκτωρ τοῦ τελωνείου συντρέχοντες κατὰ τοὺς τελωνιακοὺς νόμους καὶ τὰ σχετικά διατάγματα εἰς τὸν προσδιορισμὸν καὶ τὴν εἰσπράξιν τῶν τελωνειακῶν δασμῶν δύνανται νὰ διαπραξῶσι τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀρθ. 482 προνοημὲνον ἀδίκημα τῆς ἀπιστίας καὶ κατ' ἀκλουθίαν νὰ ὦσι καὶ μέλη συμμεμέρας καταρτινθείσης πρὸς ἐκτέλεσιν τοιοῦτου εἴδους ἀδικημάτων. Δ. Π. ποιν. 83 τοῦ 88. (ἴδε καὶ ἀρθρα 484, 488 καὶ 489).

483. Ὅστις ἡ δὲν κρατεῖ διολοῦ τὰ πρὸς ἐλεγχον ἢ ἐπιθεώρησιν τῶν εἰς χρήματα ἢ πραγμάτων 1) συνισταμένων προσώπων διατεταγμένα βιβλία, καθημερινά, ἢ καταστιχα, ἢ τὰ κρατεῖ παρα τοὺς κανόνας, ἢ εἰς τοιαύτην ἀταξίαν, ὥστε ἐντεῦθεν δὲν γνωρίζεται ἡ κατάστασις τοῦ, ὅστις συγγέει τὸ ἰδιωτικὸν τοῦ ταμείου μὲ τὸ διαπεπιστευμένον εἰς αὐτὸν δημοτικὸν ταμεῖον, εἴτε λειψῶσι χρήματα ἐκ τοῦ ταμείου εἴτε μὴ, τιμωρεῖται δι' ἐκεῖνο καὶ μόνον, εἰάν δὲν σωφρονισθῇ δια τῆς ἀπαιτ. ἐφαρμοσθείσης εἰς αὐτὸν πειθαρχικῆς ποινῆς, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνδὲς ἑτους, ἀμα φωραθῇ ἐκ νέου τὰ αὐτὰ πράττων, (1) Π. Ν. 24. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 387)

1) ἡ ὕλικὸν ἐσόδων καὶ ἐξόδων

Ν. Δια τοῦ ἀρθ. 483 σκοπεῖται ἡ τιμωρία τῆς ὀλιγοψίας, ἥτις τὸ μὲν πρῶτον ἐπισύρει πειθαρχικὴν ποινὴν, μόνον δ' ἐν ὑποτροπῇ τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως. Τούαντιον πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθ. 482 απαιτεῖται δόλια προαίρεσις. Δ. Π. ποιν. 47 τοῦ 41, 52 τοῦ 49, 14 καὶ 91 τοῦ 56, 51 τοῦ 67.

484. Πῶς δημοσίως ὑπάλληλος, ὅστις προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ ἑλλειμμά τι δια νοθεύσεως 1) τῶν λογαριασμῶν, ἢ τῶν πρὸς ἐγγραφὴν ἢ ἐλεγχον τῆς εἰς χρήματα ἢ πραγμάτων προσόδου καὶ δαπάνης 2) διορισμένων βιβλίων καὶ καταστιχῶν διὰ τῆς ὑπεξαγωγῆς τῶν ἐγγραφῶν, ὅστις δὲν ὑπολογίζεται τὰς μερίδας τῶν ἐσοδημάτων 3), ἢ περὶ εἰς λογαριασμοὺς τὰς μὴ γενομένας πληρωμὰς ὡς γενομένα ἐξόδα, ἢ καταχωρίζει πράγματα πωλημένα ὡς μὴ πωλημένα, ἢ ἐμφανίζει ψευδῆ ἀποδεικτικά διὰ νὰ καλύψῃ τὰ περὶ τὰ ἐξόδα ἢ τὰ ἐξόδα

(1) Ὁ ἰδιωτικὸν ἀποδείξιν ἐκείνους περὶ παραλαβῆς δημοσίων χρημάτων τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἀρθ. 6 τοῦ Λογιστικικοῦ νόμου.

οράληματα του 4), ἢ μεταχειρίζεται ἀπάτην ὡς πρὸς τὸν χρέον, ἢ ὡς πρὸς τὰ ἀντικείμενα τῆς εἰς χρήματα ἢ πράγματα προσόδου ἢ τῆς δαπάνης 5), τιμωρεῖται μὲ εἰρκτὴν, καὶ, ἐὰν ἡ γενεομένη ζημία ὑπερβαίνῃ τὰς χιλιάς δραχμῶν, μὲ βετριά πρόκαιρα. Π. Ν. 24. 112. 247 & 394. 396. (Βουαρ. Νρ. 1831) 388)

1) πλαστογραφίας 2) ἢ ὕλικὸν ἐσόδου καὶ ἐξόδου 3) δὲν περνᾷ εἰς λογαριασμὸν μερίδας ἐσόδων 4) τὴν . . . μὴ ἀκριβεῖαν τοῦ 5) ἐσόδων ἢ ἐξόδων

Ν. Ἀπιστίαν πράττει καὶ ἐπομένως τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 484 καὶ ὁ δημοτικὸς ὑπαλλήλος, ὅστις δὲν καταχωρίζει εἰς λογαριασμὸν μερίδας ἐσόδων τὰς παρ' αὐτῷ πληρωμαί. Α. Π. ποιν. 82 τοῦ 81. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 184 τοῦ 84 ὁ δὲ μαρτυροῦν μὴ ὦν ἐπιτετραμμένο. τὴν ὕλικὴν χρηματικὴν διαχείρισιν τῶν δημοτικῶν ἐσόδων καὶ δαπανῶν, δηλαδὴ τὴν ἀμετοῦ εἰσπραξίν καὶ πληρωμὴν, δὲν εἶναι καταλεκτικός ἐν τοῖς οἰκονομικοῖς καὶ λογιστικοῖς ἐκείνοις ὑπαλλήλοις, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 484 τοῦ ποιν. νόμου διαλαμβάνει. Α. Π. ποιν. 184 τοῦ 84.— Τὸ ἄρθρ. 484 κελαεῖ ὡς εἰδικὸν ἀδικήμα ἀνεξάρτητον τοῦ τῆς ἀπιστίας τὴν ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἐμφανισμῶν ψευδῶν ἀποδεικτικῶν πρὸς κάλυψιν τῆς ἐλλείψεως ἀκριβεῖας αὐτοῦ περὶ τὰς προσόδους ἢ τὰς δαπάνας, ἀλλὰ δὲν οὐρεῖ ὅτι τὰ ποδεικτικὰ ταῦτα πρέπει νὰ ὦσι δημόσια ἔγγραφα, ἢ νὰ ἐμφανίζονται κατ' ἀκολουθίαν λογεδσίας εἰς τὴν δεξίλογον ἀρχήν, οὐδ' ἀπαιτεῖ νὰ ἀποτηνηται πρότερον περὶ τῆς διαχείρισεως τοῦ ὑπαλλήλου τὸ Ἑλ. Συνέδριον, οὗ ἡ ἀπόφασις οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ ῥοπὴν εἰς τὴν ποινικὴν αὐτοῦ καταδίωξιν. Α. Π. ποιν. 153 τοῦ 88.

485. Δημόσιος ὑπαλλήλος, ὅστις, χωρὶς νὰ ἔχῃ σκοπὸν νὰ καλῇ ἀπιστίαν, καὶ χωρὶς νὰ πράξῃ ἀπάτην, τοκιεῖ πρὸς ὄφελος τοῦ τὰ εἰς αὐτόν, ὡς τοιοῦτον, διαπεπιστευμένα χρήματα ἢ πράγματα, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον τὰ μεταχειρίζεται πρὸς ἴδιόν του κέρδος, ἢ παραχωρεῖ εἰς ἄλλους πρὸς χρῆσιν, τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἑκατὸν μέχρι χιλίων δραχμῶν. (1)— Ἐὰν ἐντεῦθεν συνῆθῃ ζημία εἰς τὴν ἐπικράτειαν ἢ εἰς ἰδιώτην πινά, εἰς τὴν εἰρημένην ποινὴν προστιθεται καὶ φυλάκισις τὸ πλεονεξίας ἐτῶν. Π. Ν. 24. 206. 394. 486. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 175 § 3).

(1) Πρὸς τὸν ἀρθρον 199 τοῦ λογιστικοῦ νόμου, καθ' ὃ πᾶς διαχειριστὴς δημοσίων χρημάτων ὀφείλει ἐντὶς 24 ὥρων ἀπὸ τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ ταμείου νὰ συμπληρώσῃ τὸ τυχὸν ἀνακαλυφθέν ἑλλειμμα ἐπὶ ποινῇ ἀπελύσεως ἐκ τῆς λειτουργίας καὶ προσωποκρατήσεως αὐτοῦ.

486. Μὲ τὴν εἰς τὸ ἄρθρον 485 διαλαμβανομένην ποινὴν τιμωρεῖται καὶ ὁ δημοσίος ἐκεῖνος ὑπάλληλος, ὅστις, ἄνευ συγκαταθέσεως τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, λαμβάνει δάνειον ἐκ ταμείων. τὰ ὅποια δὲν διοικούνται παρ' αὐτοῦ, ὑπόκεινται ὁμῶς εἰς τὴν ἐφορείαν του. Π. Ν. 24, 206, 485, 492.

Ν. Ἡ τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀπιστίας παραγραφὴ λογίζεται ἀρ' ἧς ὁ ὑπάλληλος παρέδωκε τὴν λογεθσίαν αὐτοῦ καὶ τὰ παρ' αὐτῷ χρήματα εἰς τὸ ταμεῖον καὶ οὐχὶ ἀρ' ἧς εἰσέπραξεν αὐτά, διότι τότε μόνον ἐγνώσθη ἡ πρὸς νόμισιν πρόθεσις αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 97 τοῦ 47.

11. Παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, μὴ ἀναφερόμεναι ῥητῶς ἐν τῷ παρόντι νόμῳ. (1)

487. Δημοσίοι ὑπάλληλοι, οἵτινες, ἐκτός τῶν εἰς τὸν παρόντα νόμον ὠρισμένων περιπτώσεων, παραβαίνουν: τὰ κοινὰ ἢ τὰ ἰδιαίτερα καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμμένης εἰς αὐτοὺς ὑπηρεσίας, εἴτε ἐνυπάρχουσι ταῦτα εἰς τὴν φύσιν καὶ ἰδιότητα τῆς ὑπηρεσίας, εἴτε εἶναι διαγεγραμμένα δι' ἰδιαίτερων ὁδηγίων, τιμωροῦνται, καθ' ὅσον εἰς αὐτάς ταύτας τὰς ὁδηγίας δὲν διατάσσονται ἄλλαι ποιναί, κατὰ τὸν ἀνέλευθεν τρόπον — 1. ἐὰν ἡ παράβασις ἐγένινεν ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας, ἢ πρὸς βλάβην τῆς ἐπικρατείας, ἢ τινος ἰδιώτου, μὲ χρηματικὴν ποινὴν τοῦ-

(1) Ν. 4ΝΔ' τῆς 31 Μαΐου 1882 περὶ καταχωρίσεως διαταγμάτων ἐν τῇ Ἑφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως.

2. Ἐπὶ ποινῇ παραβάσεως καθηκόντος, ἀπαγορεύεται εἰς τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς νά δέχωνται πρὸς ὅρισιν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπρέτην. ἂν ἐν τῷ κοινοποιηθέντι πρὸς αὐτὸν ἐγγράφῳ δὲν περιλαμβάνηται ἡ ἀνωτέρω περὶ καταχωρίσεως πιστοποιήσις. (Συνίσταται ἡ αὕτη κατὰ τὸ 1 ἄρθρον εἰς ἀναφορὰν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς χρονολογίας τοῦ φυλλοῦ τῆς Ἑφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐν ᾧ καταχωρίσθη τὸ Β. Διάταγμα ἢ ἡ Ὑπουργικὴ πράξις τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ).

Ν. Χ⁷Γ' τῆς 24 Μαΐου 1860 περὶ Γραμματοσύμου.

15. Ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος, ἀποστείλας γράμματα, δειγμάτων καὶ ἐντυπα εἰσυδούπου εἶδους κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν δραχμῶν 50 μέχρι 200, ἐφαρμοζομένων καὶ τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἁρθροῦ 24 τοῦ ποιν. νόμου.

18. (Ἰδὲ αὐτὸ κατωθεν τοῦ 403 ἁρθροῦ Ποιν. Ν.).

Ὁρα καὶ ποινικὰς διατάξεις ἐκλογικοῦ νόμου ὑπὸ ἄθρον 189 Π. Ν. καὶ ποινικὰς διατάξεις Νόλου στρατολογικοῦ (ὧν γίνεται συνοπτικὴ μνηστὴ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 164 Ποιν. Ν.) καὶ ποινικὰς διατάξεις νόμων φορολογικῶν.

λαχιστον ἑκατὸν δραχμῶν — 2. μετὰ προκή/ηθεῖσαν πρώτην πει-
θαρχικὴν ποινὴν ἐὰν ἡ παράβασις ἔγινεν ἐλ. προθεσμίᾳ μὲν,
ἄλλα χωρὶς τοῦ πλάγιου ἐκείνου σλοπού, μὲ χρηματικὴν ποινὴν
ἢ πολὺ διακοσίων δραχμῶν. (1) Ὁργ. 292. 293. Π. Ν. 24.
(Γαλλ. Ποιν. Ν. 166 ε.). Βασιλ. Ποιν. Ν. 438. Νῆτλ. (1831)
339 ε.).

Ν. Τοῦ άρθρου 487 οὐδαμῶς διακρίνοντας τὸ εἶδος τῆς αποκουμένης ὥστε-
λείας, ἐπεται, ὅτι δὲν πρόκειται μόνον ἐν αὐτῷ περὶ ὕλητος ὥστελείας,
ἀλλὰ καὶ περὶ οἰαδήποτε ὑήκης ὥστελείας. Α. Π. ποιν. 62 τοῦ 74, 15 τοῦ
77, 189 τοῦ 88. Ὡσαύτως μὲν, ἀπειτούμενος τῇ εἰς τὸν παθόντα ἐπέλευσιν

(1) Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργ. τῆς Δικαιοσύνης τῆς 10 Ἰουνίου 1883.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου περὶ μεταγραφῆς, εἰ συμβολαιογράφοι κατὰ
τὴν σύνταξιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 μνημονευμένων πράξεων τῶν ἀφορῶν
εἰς τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος ἀκινήτων, καὶ τὴν μεταβίβασιν ἢ σύ-
στασιν πραγματικῶν δικαιωμάτων, θρεῖλονται νὰ ὑπεθυμίσωσιν εἰς τοὺς
συμβολαιομένους τὴν περὶ μεταγραφῆς ὑποχρέωσιν αὐτῶν καὶ τὰ ἀποτελέ-
σματα τῆς παραλείψεως αὐτῆς καὶ νὰ ἀνηκουάσωσιν ἐν αὐτῇ τῇ πράξει τὴν
ἀπληρωτὴν τῆς διατάξεως ταύτης. Ἄλλως τ αὐτοὶ δεῖν χρηματικὴν ποί-
νην. — Καὶ δὲν εἰδήθη μὲν ἀφορᾷ ὅπως ὑπολαβόμεν ὅτι οἱ συμβολαιογράφοι
δὲν ἀκουοῦνται πρὸς τὴν παρατεθεῖσαν διατάξιν τοῦ νόμου, ἐγνώσθη ὅμως
ἡ ἀνταρτία εἰρηνοδικίων, ὅτι συμβολαιογράφοι τινές, εἴτινες εἰσὶ καὶ πάρε-
δροι τῶν εἰρηνοδικίων, προστέρονται, πρὸς εὐκολίαν δέχον τὴν συμβαλλο-
μένην, ὅπως φροντιστῶσιν αὐτοὶ περὶ τῆς μεταγραφῆς τῶν συμβολαίων καὶ
καθίσταντες τὰ διὰ τὸ ἀντίγραφον καὶ τὴν μεταγραφὴν δικαιώματα, κα-
ταρτίζοντα τὰ συμβόλαια, κακοφυλάκτουσιν εὐκαιρίαν ἀπουσίας τοῦ εἰρηνοδίκου,
ὅς ἐνεργῶσιν αὐτοί, ὡς ἀντιπληρωταί, τὴν μεταγραφὴν καὶ ὠφελήσωσι
τὰ εἰς αὐτῆς δικαιώματα. Ὡς τοιαύτη τῶν συμβολαιογράφων ἐνέργεια, προσε-
ργουμένη προδήλως εἰς ἰδιωτελεῖας καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐμπληρουμένων τὰ ἔργα
αὐτοῦ ὑποθηκοφύλακος εἰρηνοδικίων, καθίσταται ἐτι μᾶλλον ἀσυγγνωστὴ καὶ
ἀντιστρώς τιμωρητὴ ἐνεκα βλάβης ἣν δύναται νὰ ἐπιφέρει εἰς δικαιώματα
τῶν συμβαλλομένων ἢ τρίτων διὰ τὴν μὲ ἐγκαιρίαν μεταγραφὴν, ἀπορούμεν
ὅς πως εὐρίσκονται δικαστικοὶ λειτουργοί, οὗς μάλιστα ὁ νόμος ἐνεκα τῆς
μεγάλους σπουδαίας τῶν καθηκόντων αὐτῶν περιεφρούρησε δι' ἐξαιρετι-
κῶν ἐγγυήσεων μονιμότητος, οὗτοι παραγνωρίζοντες τὰς ὑποχρεώσεις, ὅς
ἐπέναντι τῆς πολιτείας ἀνέλαβον, οὐδ' εἶναι ἀνάγκη μακροτέρων ἐξηγήσεων,
ὅπως καταδειχθῇ, ὅτι ἔχετε τὸ καθήκον οὐ μόνον τὴν ἄμεσον παῦσιν παν-
τα τοιοῦτου συμβολαιογράφου νὰ προκαλέητε κατὰ τὸ ἄρθρον 20 εἰδφ. δ'
τοῦ νόμου περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ὡς ἀνατίθου τῆς
ὕψους, ἀλλὰ καὶ τὴν ποινικὴν αὐτοῦ καταδίωξιν νὰ ἐνεργῇτε ἐπὶ πα-
ράβατι καθήκοντος, κατὰ τὸ ἄρθρον 487 εἰδφ. 2 τοῦ ποιν. νόμου, προδή-
λως δὲ παραβάται τοῦ καθήκοντος αὐτῶν καθίστανται καὶ οἱ εἰρηνοδίκαι,
εἴτινες δὲν καταγγέλλουσι τῷ Εἰσαγγελεῖ πᾶσαν τοιαύτην πράξιν ἅμα λαμ-
βάνουσι γινώσκιν αὐτῆς.

πραγματικῆς ζημίας, ἀρκεῖ ἡ ἐπὶ σκοπῷ ἰδιωτελείας τοῦ πρέξαντος παρα-
 εἰσεις τῶν καθυκόντων τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου πρὸς ἐξαρμαγὴν αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 38 τοῦ 44, 67 τοῦ 50, 39 τοῦ 61· οὐδ' ἀναγκὴ νὰ ἐκπληρωθῇ
 ὁ σκοπὸς τοῦ παραβάτου ὑπαλλήλου. Δ. Π. ποιν. 155 τοῦ 72. Ἀπαιτεῖται
 δὲ τὸ ἄρθρον 487 κατὰ διαζευξίν τῶν λοιπῶν δυο ἐν αὐτῷ προνοουμένων
 περιπτώσεων τὸν σκοπὸν τῆς ἰδίας ὠφελείας καὶ τῆς βλάβης ἰδιώτου τινος·
 εἴτε καὶ τὸν σκοπὸν τῆς βλάβης τῆς επικρατείας, δὲν ἐννοεῖ ἀπλῶς τὴν ἐκ
 τῆς ἐκτελέσεως παντὸς ἀδικήματος ἐπηρεαζομένην ἀναγκαίως ἡθικὴν τῆς πο-
 λιτείας βλάβην, ἀλλ' ἀπαιτεῖ προδότην, ἵνα ὁ σκοπὸς οὗτος ἐνυπάρχῃ· εἰ
 τὸν δημοσίον ὑπαλλήλον διαπραττόντα τὴν περὶ τῆς ὁ λόγος παράβασιν καὶ
 τούτου ἕνεκα ἀνατρεῖ ὁρθῶς αὐτὴν ὡς εἰδικὸν στοιχεῖον τοῦ προκειμένου
 ἀδικήματος. Δ. Π. ποιν. 108 τοῦ 77. — Ἀρνούμενος ὁ δημοσίος ὑπαλλή-
 λος ἐπὶ ἀμετίῳ σκοπῷ νὰ ποδώσῃ τὸ κατασχεθὲν πᾶγμα, καίπερ δικαιο-
 κῶς καὶ τελεσιδικῶς διαταχθεὶς, παραβιάζει τὸ ἄρθρον 487. Δ. Π. ποιν. 67
 τοῦ 50. Ἐπίσης ὁ δημαρχὸς ὁ ἐγγράφας εἰς τοὺς στρατολογικοὺς καταστι-
 γους στρατευσίμους μὴ ἔχοντας τὰ τούτων προσόντα καὶ παραλίπων ἐκ προ-
 θέσεως ἄλλους ὑπαγομένους εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἀπογραφήν, παραβιάζει
 τὸ 487 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου. Δ. Π. ποιν. 39 τοῦ 61. Ἐπίσης ὁ δε-
 μαρχος ὁ ἐκ βολίας προαιρετικῶς ἀρνήθει· νὰ ἐγγράφῃ δημότην τὸν δικαιο-
 μένον νὰ ἐγγραφῇ, ὅπως ἀποστερηθῇ αὐτὸν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων,
 παραβιάζει τὸ ἀρθ. 487 τοῦ ποιν. νόμου, Δ. Π. ποιν. 193 τοῦ 74, 104
 τοῦ 72. Ὡσαύτως κατὰ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας νό-
 μου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθ. 91 τοῦ δημοτ. νόμου οἱ δήμαρχοι, εἴτετι
 ὡς διευθύνοντες τὰ τῆς ἀστυνομίας ὀφείλουσι νὰ συμπράττωσιν ἐλατ-
 τήμασιν εἰς τὴν σύλληψιν τῶν διαπραττόντων ἀδικημάτων, μὴ προνοοῦντες
 διὰ τῶν μέσων, ἃ προνοεῖ ὁ νόμος, νὰ συλλαβῶσιν αὐτοὺς, εἶναι ἔνθε-
 τι παραβιάσεως τοῦ ἀρθ. 487. Δ. Π. ποιν. 82 τοῦ 73. Πολλῶν δὲ μᾶλλον ὁ
 δήμαρχος ὁ παραλίπων τὴν σύλληψιν φυλακίσκει ἐναντίον τῶν παραγγελιῶν
 τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς. Δ. Π. ποιν. 43 τοῦ 77. Ἐπίσης ὁ ἐκπληρῶν καὶ
 τὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα δήμαρχος, ὅστις, γινώσκων τὴν ἀναγκήν τῆς
 ἀπυθύνσεως ὑπὸ τῶν γεννητόρων αὐτῆς, παρέδωκεν αὐτὴν προσελθούσῃ αὐτῇ
 εἰς τοὺς ἀπαγαγόντας, ἐν ᾧ ὤφειλε νὰ παρῶσθαι αὐτὴν εἰς τοὺς ἀναλ-
 τοῦντας γονεῖς συνωδᾷ πρὸς τὸ ἀρθ. 32 τοῦ ἀστυνομικοῦ νόμου, Δ. Π. ποιν.
 39 τοῦ 85. Ἐπίσης ὁ νομάρχης παραβιάζει τὸ ἀρθ. 487 ἀπέλυσαν καταδι-
 κόν τινα τῆς φυλακῆς. Δ. Π. ποιν. 155 τοῦ 72. Ἀλλ' ἀρνήθει ὁ δημαρ-
 χος νὰ ἐκδώσῃ ἐπ' ὀνόματι τοῦ δημοδιδασκάλου τὸ εἰς αὐτὸν ὀφειλόμενον
 ἐντάλμα, εὐθένα καθ' αὐτὸν παραβιάζει ποινικὸν ὄρον. Δ. Π. ποιν. 83 τοῦ
 58. — Ἐπίσης ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ ὁ μὴ ὑποβαλὼν ἐγκαιρῶς τοὺς λογι-
 σμικοὺς τοῦ δήμου, καίπερ προσκληθεὶς ἐπανειλημμένως ὑπὲρ τῆς δικαιο-
 τικῆς ἀρχῆς, καὶ ἐμμένειν εἰς τὴν παράβασιν τοῦ καθυκόντος αὐτοῦ καὶ
 μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς πειθαρχικῆς ἀποφάσεως, δι' ἣς ἐτιμωρήθη ὑπ' αὐ-
 τῆς, ὑπόκειται εἰς τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀρθ. 487. Δ. Π. ποιν. 163 τοῦ 84.
 Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν πειθαρχικῶς τιμωρούμενον ἢ πειθαρχικῶς
 ἀπόρασις διὰ δικ. κλητῆρος, ἵνα γίνῃ ἐκτελεστή, ἀτε εὐδενὸς νόμου ἀπαιτε-
 ουντο· τὴν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς ἢ Ποινικῆς δικονομίας ἐπιδό-
 σιν τῶν πειθαρχικῶν ἀποφάσεων. Δ. Π. ποιν. 163 τοῦ 84. — Ὁ ὧς μιλῶν
 τῆς ναυαγαιρσιᾶς ἐπιτροπῆς δαπανήσας πρὸς διάσωσιν τῶν ναυαγίων

πλείονα τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς βλάβην τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ πλείου καὶ ἐριστῶν εἶναι ἐνόησε παραβάσεως τοῦ ἀρθροῦ 487, ὡς παραβίς καθήκον, ὅπως ἐνυπάρχει εἰς τὴν εὐρίαν καὶ ἰδιότητα τῆς ὑπηρεσίας τῶν μελῶν τῆς ναυγαγειρσιακῆς ἐπιτροπῆς. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 69.—Τοῦ μὲν ἀρθ. 9 τοῦ νόμου ΑΡΞ^ς ἐρίσαντος ἐστὶ τὰ τῆς διαχειρίσεως καὶ πωλήσεως τοῦ πατρικιοῦ δευτερογενεῖαι διὰ Β. Διαιτ., ἐφ' ᾧ ἐξεδόθη τὸ διατάγμα τῆς 9 Δεκ. 1884 ἐρίξον ἐν ἀρθ. 28 ἐστὶ «οἱ κατ' ἐπαγγείας ὑπάλληλοι τοῦ ἐργολαβίου ἐξουσιάζονται πρὸς δημοσίους λειτουργίας ὡς πρὸς τὰ καθήκοντα αὐτῶν», τοῦ δὲ ἀρθ. 4 τοῦ νόμου ΑΥΟΔ^ς τοῦ 1887 ἐπιτεφνόντες καὶ τὴν πώλησιν τοῦ ἀλατος ὑπὸ τοῦ ὅρου τοῦ νόμου ΑΡΞ^ς, τῆς δὲ μετὰ ταῦτα συνομολογήσεως συμβάσεως τῆς 3 ἰαν. 1888 μετὰ τοῦ Ὑπ. τῶν οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ πρεσβέρου τοῦ ἱσπικ. συμβ. τῆς ἐταιρείας τῶν μονοπωλίων ἐρίξουσιν· ἐν ἀρθ. 36 ἐστὶ δυνάμει τοῦ ἀρθ. 28 τοῦ Διαιτ. τῆς 9 Δεκ. 1884 εἰ ὑπάλληλοι καὶ πράκτορες τῆς Ἑταιρείας ἐξουσιάζονται δημοσίους λειτουργίας, ἐπεται ὅτι τὰ ἀρθ. 487 εφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς διαχειριστάς τούτους τῶν μονοπωλίων. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 91. (Ἄλλα διὰ διατάγματος δὲν δύνανται νὰ ἀπονεμηθῶσι δικαιοματὰ, οὐδὲ νὰ ἐπιδικηθῶσιν ὑποχρεώσεις, ἐπάγουςαι ποινάς).—Τὴν ἐπικρατέστερον ἀναπτόλην τῆς ἐκτελέσεως ἀποράσεων πολιτικῶν δικαστῶν (πρωτοδικείου ἢ πρεσβέρου πρωτοδικῶν), καὶ ἐν εἰς προσωπικά δικαστικά μετὰ ἀρμόσι· ἢ εἰς ἐφαρμυσιν ἢ μεταβιβασμῶν ὑπὸ τοῦ ἐρεταίου ἤθελον ὑποκείσθαι, δὲν δικαιούται εἰσαγγεῖλαι, ἀρχὴ νὰ ἐκτελέσῃ ἢ διατάξῃ· ἐπομένως τοιαῦτα τις ἐνεργεῖα τινος παραβάσιν καθήκοντος ἀποκρίει. Α. Π. ποιν. ἀπορροσ.—Γὰρ τοῦ ἀρθροῦ 889 τῆς Πελ. Δικ. ἐπιβάλλεται τῷ δικ. κλητῆρι τὸ καθήκον τοῦ παρουσίας προσδιορισμοῦ ἐν τῇ κατασχετησίᾳ ἐκθεταί τῆς ἡμέρας τοῦ πληστηρισταίου ὅθεν ἂν παραβῇ τὸ καθήκον αὐτοῦ τοῦτο κλητὴρ ἐπὶ σκοπῇ ἰδίαις ἀρεσκείας καὶ πρὶς βλάβην ἰδίου τινος τιμωρητικὸς τυγχάνει κατὰ τὸ ἀρθρον 487. εἰ καὶ ἡ παράλειψις τοῦ καθήκοντος δὲν ἐπάγει ἀκούστητα τῆς κατασχέσεως, ὡς δυναμένου γενέσθαι τοῦ προσδιορισμοῦ διὰ μεταγενεστέρως δικαιοποιήσεως κατὰ τὸ ἀρθρον 892 τῆς πολ. δικ. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 82.—Ἡ ἀπόλυσις τοῦ νομίμως προσωποκρατομένου γενομένη ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν πρὸς βλάβην τοῦ δανεισμοῦ ἀντίκειται καταδήλως εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὴν εὐρίαν καὶ ἰδιότητα τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐπιστάτου, διότι, εἰ ἐπατρέπετο τῷ ἐπιστάτῃ ναπέλῃ τοὺς προσωποκρατομένους κατὰ τὸ δοκούν, ὑπεβαίνειν ἀκόπως παντελῶς ἢ προσωποκράτομένους κατὰ τὸ δοκούν. Α. Π. ποιν. 71 τοῦ 91.—Δὲν εἶναι καθήκον τοῦ πρεσβέρου αὐτοῦ ὡς τοιούτου νενήνῃ τὴν συζητήσιν ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις ἀνάγκη εἰς τὸ εἶλον δικαστηρίου, ὅπερ ἄλλως τε καὶ μετὰ τὴν συζητήσιν δύναται νὰ πορρίζηται περὶ τοῦ ἐγκλήρου ἢ μὴ τῆς γενομένης συζητήσεως. Ὅθεν ἐπὶ ἀρνήσεως ἢ μὴ τῆς συζητήσεως ὑποθέσεως δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ ὁ πρεσβέρος δυνάμει τοῦ 487 ἀρθροῦ τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 94 τοῦ 77. Ἐπί τῃ τοῦ ἀρθροῦ 637 τῆς Πελ. Δικ. ἐρίξοντος, ὅτι ἐν λίαν κατεπιγρούσαις περιπτώσεσι δύναται νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις κατ' ἀναγκῆν τοῦ αἰτούντος ὥστε νὰ τηρήτῃ ἡ ἐν τῷ ἀρθρῳ 636 διαγεγραμμένη προδικασία· μὴ ἀπαγορευμένου δὲ καὶ νὰ μεταβῇ ὁ πρεσβέρος ἐπὶ τῇ προφορικῇ αἰτήσεσι τινὸς τῶν διαδίκων ἐπὶ τόπου καὶ ἀποράσει ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἰδιόκτισαν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν ὑπαγομένων ὑποθέσεων, οὔτε νὰ σχεδιάσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ

ἐπ' ἀπλοῦ χάρτου καὶ διὰ μελοῦδοκονδύλου, ἐπ' ὅσον μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης ὕλης· ἐρεῖλει μάλιστα διὰ το κατεπαῖγον τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ καὶ ἐν πρωτοτύπῳ ἐκτελεστέας οὐσης· νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῆς ὑπαρχούσης ὕλης ἐπὶ τῇ ἐπιφυλάξει νὰ γραπῇ αὐτῇ κατόπιν ἐπὶ τοῦ ἀπαίτουμένου ἐναήμου χάρτου, ἔπεται, ὅτι δὲν παραβιάζει τὸ 487 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ὃ πρόεδρος, ἂν μεταβαίνων εἰς τὴν εἰκίαν τοῦ ἐνδὸς τῶν διαδίκων ἄνευ προεδιορισμού τοποῦ καὶ χρόνου πρὸς ἐκδίκασιν τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως ἀναφερεισῶν εἰδὼν καὶ δικάσας ἄνευ αἰτήσεως γραπτῆς ἐκδόσῃ ἀποφασὶν ἐπ' ἀπλοῦ χάρτου καὶ διὰ μελοῦδοκονδύλου. Α. Π. ποιν. 94 τοῦ 77. — Οὕτε ὑπὸ τῷ περὶ μεταγραφῆς νόμῳ ἐδόθη τῇ ἐκτελεστικῇ ἐξουσίᾳ τὸ δικαίωμα νὰ κανονίσῃ τὰ ἀποδεικτικά μέσα τῆς πρὸς τὸν ὑποθηκοϋλάκα παραδόσεως τῆς μεταγραφῆς πράξεως, οὕτε τὸ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τοῦτου Β. Διάταγμα τῆς 31 Ὀκτ. 1886. ἄρξον ἐν ἄρθρῳ Β, εἰς αὐτῶν τὴν μεταγραφὴν πράξεως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πατησῇ, παρὰ τοῦ ὑποθηκοϋλάκα ἀποδείξιν βεβαιούσαν τὴν ἡμέραν τῆς ἐγγειρίσεως· πασπεί τοῦτο, ἀλλὰ μένον νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ὑποθηκοϋλάκα νὰ ἐκδίδῃ τοιαύτην ἀποδείξιν, ὅσῳκις ἐν ἀπατησῇ τοῦτο ὃ προσάγων τὴν μεταγραφῆσαν πράξιν· ὅθεν ὁ ἐκδίδων τοιαύτην ἀποδείξιν καθίσταται ἐνοχὸς παραβιάσεως τοῦ νόμου καὶ ὑπόκειται εἰς τὴν ποινὴν τοῦ ἄρθρου 487 τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 10 τοῦ 1876. — Οἱ τὸν ἱατρὸν ἐπαγγελλόμενοι καὶ μὴ ὄντες διωρισμένοι νομαρχιακοὶ ἢ ἐπαρχιακοὶ ἱατροί, εἰς οὓς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 1 τοῦ ἀπὸ 30 Ὀκτ. 1833 Β. Δ. ἀνατεθειμένη ἐστὶν ἡ ἐνέργεια ἱατροδικαστικῶν ἐκθέσεων, καλούμενοι δὲ παρὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς εἰς ἐνέργειαν ἱατροδικαστικῆς ἐκθέσεως ἐπὶ νεκροψίαις, ἐκπληροῦσι καθήκοντα πραγματογνώμονες· συνωδὰ τοῖς ἄρθροις 93 § 3, 98 καὶ 99 τῆς Ποιν. Δικ., καὶ δὲν περιδέδλυνται ὡς πρὸς τοῦτο τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοτικοῦ ὑπαλλήλου. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ πρὸς ἐκπληρώσιν ἔργων πραγματογνώμονος ἐπὶ νεκροψίαις ἀνῆλθις τοῦ ἀπλῶς ἐξαρκούντος τὸ ἱατρικὸν ἐπιγράμμα δὲν ἀποτελεῖ τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 487 ποιν. νόμου προνοουμένου πλημμέλημα τῆς παραβάσεως καθήκοντος. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 84. — Τὸ ἄρθρον 46 τοῦ δημοτικοῦ νόμου δὲν ἐπιβάλλει μὲν ὅπως τῷ δημάρχῳ κωλυμένῳ τὸ καθήκον νὰ παραδώῃ τὴν ὑπηρεσίαν, ἥτοι τὴν κλειδίαν τοῦ δημοτικοῦ καταστήματος, τὴν σφραγίδα κτλ., τῷ πρώτῳ παρεδρῷ καὶ οὐχὶ ἑτέρῳ ἀκολουθῶν, ἰλλὰ τὸ καθήκον τοῦτο ἔγκειται εἰς τὴν φύσιν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης· ὡς μὴ δυναμένου τοῦ πρώτου παρεδροῦ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπηρεσίαν, ὅταν ἡ κλεις τοῦ καταστήματος, ἡ σφραγὶς καὶ τὰ ἑτέρα ἀναγκαῖα τῆς ὑπηρεσίας παραδίδονται εἰς ἄλλον παρεδρὸν· διὸ ὁ δημοάρχος ὁ ἐπανειλημμένως καὶ μετὰ προηγηθείσαν πειθαρχικὴν καταδίκην παραδούς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν εἰς τὸν 6' παρεδρὸν ἀντὶ τοῦ πρώτου δύνανται νὰ καταδικωθῇ ἐπὶ παραβιάσει τοῦ 487 ἄρθρου Α. Π. ποιν. 16 τοῦ 70. — Ἄν παραβιάζῃ τὸ ἄρθρ. 487 ὁ ὑπαξιωματικὸς τῆς χωροφυλάκας, προσέχων εἰς κατασχρῶν τῶν χρημάτων, δι' ὧν παίζονται τυχρὰ παιχνίδια ἐν δημοτικῷ τόπῳ, ἐὰν ὑπαρχῇ ἑλλείψις ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλάκας, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 17 τῆς Ποιν. Δικον. καὶ τὸ ἄρθρ. 83 καὶ ἐπ. τοῦ κανον. τῆς χωροφυλάκας, οἱ ὑπαξιωματικοὶ τῆς χωροφυλάκας ἐτελοῦντες ἀνακριτικὰ χρεῖα ἐν ἑλλείψει ἀξιωματικῶν οὐ μόνον δικαιοῦνται ἀλλὰ καὶ ὀφείλουσι νὰ πωδῶσιν εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ἐπ' αὐτοφωρῷ συλλαμβανόμενου καὶ τὴν κατασχέσιν πάντες ὅ,τι δύναται νὰσφαλίσῃ τὴν ἀποδείξιν τοῦ ἀδικήματος, ὡς

ἐπὶ, σκεύη καὶ ἄλλα ἐνοχοποιητικά τῆς πράξεως. Α. Π. ποιν. 3 τοῦ 89. — Δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρ. 487 εἰς τὸν μὴ συντάξαντα ἐμπροσθεν τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως συμβολαιωγράφου, ὅτε ἐφαρμόζομενον εἰς μόνους τοὺς παραβαίνοντας τὰ καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμμένης αὐτοῖς ὑπηρεσίας, τοὺς μὴ τιμωρουμένους δι' ἄλλων διατάξεων, ἐν ᾧ ὁ μὴ συντάξας τὸν πίνακα συμβολαιογράφος τιμωρεῖται διὰ πειθαρχικῆς ποινῆς δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 939 τῆς Πολ. Δικον. Α. Π. ποιν. 160 τοῦ 93. — Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐπιβληθῇ πειθαρχικὴ ποινὴ πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ 487 ἄρθρ. ἀλλὰ καὶ νὰ λαβῇ γνῶσιν αὐτῆς ὁ τιμωρηθεὶς, διότι, ἐὰν μετὰ τὴν γνῶσιν αὐτὴν περιπέσῃ εἰς τὸ αὐτὸ ἀδίκημα, θεωρεῖται ὡς βαρυτέρας ποινῆς. Α. Π. ποιν. 56 τοῦ 73. — Ἐὰν κατὰ τὴν πρῶτην παραδοσὶν τιμωρήσῃται ποινικῶς, ἢ ἀπόρασις ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 50 τοῦ 54. διότι ποινικῶς τιμωρεῖται ἐὰν, προηγουμένως τῆς διὰ τὴν πρῶτην παραδοσὶν πειθαρχικῆς ποινῆς, ἐπιμελήσῃ ἀπειλῶν, ὅτε καὶ καταδικάζεται ἐπὶ πλημμεληματικῇ συνεπαχόντι τὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 24 πρὸς-καίρον ἀνικανότητα, ἣν ἐρεῖλει καταγινῶναι τὸ δικαστήριον καὶ μὴ γενομένη· περὶ τούτου αἰτήσεως ὑπὸ τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς. Α. Π. ποιν. 95 τοῦ 53. — Μὴ ἐρίζοντας τοῦ ἄρθρου 487 τὰ παρτίζοντα τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ προ-ἐπισκοπηθῆν πράξιν στοιχεῖα, ἢ στάθμισις τῶν γεγονότων, ἐξ' ὧν στηρίζεται ἡ πεποιθήσις τοῦ τῆς εὐθείας δικαστηρίου, διαφεύγει τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 58.

12. Παραβάσεις τῶν καθήκοντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐξ ἀμελείας, ἀνηγρίας, ἢ κούρσευτος.

488. Δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες γίνονται ἐντοχῇ ἀμελείας, ἐνῷ μετέρχονται τὰ δημοσιὰ τῶν ἔργα, ἀμελειῶν δι' ἀνηγρίαν ἢ κούρσευτα τὰ ἐπιχειρήματα εἰς αὐτοὺς χρέη, καὶ διὰ κακοήθειαν 1) γίνονται ἀνάξιοι τοῦ ἐπαγγελματικῆς τῶν, ὑποβάλλονται εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν. (1) Ὅροι. 202 203. (Παυσ. Νῆρχ. (1831) 400).

1) κακοήθῃ διαγωγῇ

Ν. Τοῦ χαρακτῆρος τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπαρέτου ἀπονεμομένου μόνον διὰ νομίμου διορισμοῦ, οὐχὶ δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀναρμεθίου προσώπου ἀπειταπεισῆς ἐκτελέσεως καθήκοντων ὑπηρεσιακῶν. ἔπεται, ὅτι ὁ μὴ νομίμως διορισθεὶς οὐτε τὰ δικαιώματα, ἀλλ' οὐτε τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ κτλ. — Ἐθεν οὐδὲ νὰ καταδιωχθῇ δύναται ἐπὶ ἀπιστίᾳ ἢ ἐπὶ ἀμελείᾳ. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 43.

(1) Μὴ ἐρίζοντας τοῦ 488 ἄρθρου ἢ ἄλλου τινὸς ἄρθρ. τοῦ Ποιν. νόμου τὸ ἔλεος καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιβλητέας πειθαρχικῆς ποινῆς, ὑφιστάμενων δι' ἑκείνης ἄλλῃ ὑπαλλήλων νόμων ὑπαγόντων τὴν ἐπιβολὴν τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν εἰς τὰς προΐσταμένας ἀρχάς, οὐδεμίαν πρακτικὴν ἀξίαν δύναται νὰ ἔχωσθαι τὸ ἄρθρον τοῦτο.

Β'. Παραβάσεις τῶν καθυκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

1. Ἐν γένει.

489. Ὅταν τις αἰ εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα ἢ εἰς ἄλλα τοῦ παρόντος νόμου μέρη ἀναφερόμενοι παραβάσεις τῶν καθυκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων πράττεται ἀπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου, καθ' ὅσον τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν πράξεων τούτων, θεωροῦνται καὶ τιμωροῦνται καὶ αὐτοὶ ὡσαύτως κατὰ τοὺς αὐτοὺς ὁρίσμούς, ἔαν δὲν διατάσσεται ἄλλο τι ῥητῶς. Ὁργ. 292. Π. Ν. 24. 230. 231. 493.

Ν. Τὸ ἄρθρον 489 διὰ τῆς λέξεως δημοσίους ὑπαλλήλους δὲν ἐννοεῖ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἐπικρατείας κατ' ἀντίθεσιν τῶν ὑπαλλήλων τῶν δημοτῶν, ἀλλὰ τοὺς δημοσίαν ἐξουσίαν περιεβλημένους ὑπαλλήλους κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἀπλῶν ιδιωτῶν. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 59. — Κατὰ τὸν νόμον ΡΕΣ' περὶ διοικητικῆς ἀστυνομικῆς (ἄρθρα 1, 2 καὶ 9) οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες εἶναι διοικητικοὶ ὑπαλλήλοι. Α. Π. ποιν. 101 τοῦ 38. — Ὁ ὡς ἀποθηκάριος διαχειρίζων δημοσία χρήματα καὶ ὡς τοιοῦτος ἀναγνωρίζομενος καὶ μισθοδοτούμενος ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείου, καὶ μὴ διορισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἀπ' εὐθείας ἀλλ' ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων γενικοῦ ἐπιστάτου φέρει χαρακτηριστὴν δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ ἐπομένως ἔσχατος ὡς καταπιεστικὸς τιμωρητὴς ὡς τοιοῦτος, ἐξ ἴσου πρὸς τοὺς ἐν τῷ 461 ἄρθρῳ δημοσίους ὑπαλλήλους. Α. Π. ποιν. 1 τοῦ 43. — Ἐκ τῶν ἄρθρων 10, 11 καὶ 12 τοῦ ἀπὸ 24 Ὀκτ. 1883 περὶ συστάσεως ταμείων ΣΕΔ' νόμου προκύπτει, ὅτι οἱ δημόσιοι εἰσπράκτορες εἰσιν ὑπαλλήλοι δημοσίου. Ὁ δὲ λογιστικὸς νόμος, κανονίζων τὴν πρὸς τὸν δημόσιον ἐννομον σχέσιν τῶν ὑπαλλήλων τούτων διὰ τὴν πολιτικὴν αὐτῶν εὐθύνην καὶ θεωρῶν αὐτοὺς ἐντολοδόχους τῶν προϋσταμένων αὐτῶν ταμείων, τοὺς δὲ μόνους εὐθυνομένους ἐπὶ τῇ διαχειρίσει ἐκείνων πρὸς τὸν δημόσιον, εὐθὺς μετέβαλε τὰς ποινικὰς αὐτῶν εὐθύναις ἐν περιπτώσει παραβάσεως ὑπ' αὐτῶν τῶν διατάξεων τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 6 τοῦ 77. — Τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος λογιζομένου κατὰ τὸν Ὁργ. τῶν δικαστηρίων ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου περιεβλημένου δημοσίον χαρακτηριστὴν, ἔπεται ὅτι οἱ εἰς ἀδικήματα σχέσιν ἔχοντες πρὸς τὴν κλητορικὴν ὑπηρεσίαν ὑποπίπτοντες δικ. κλητῆρες τιμωροῦνται ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου. Α. Π. ποιν. 209 τοῦ 93. Ὅθεν ἐπ' ὅσον σκοπεῖται ἡ ἐνέργεια ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως, ὅποιαν παρεγγέλθη νὰ ἐνεργήσῃ ὁ δικαστικὸς κλητῆρ, ἡ παράλειψις μιᾶς τῶν ἐπὶ τῇ κατασχέσει ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων διατυπώσεων, ἥτις ἀνευ ἡ σκοπευμένη κατάσχεσις καλεῖται ἄκυρος, ἀποτελεῖ παράβασιν καθήκοντος. Α. Π. ποιν. 22 τοῦ 77. — Ἐξ ἀντιπαράθεως τοῦ ἐν τοῖς ἄρθροις 65 — 67 τοῦ περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν ἐγγείων φόρων ΣΟΖ' παγίου νόμου τῆς 7 Ἀπριλίου 1888 προκύπτει, ὅτι οἱ μὲν πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῶν δημοπρασιῶν διοριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Ἐξόρου προσωρινοὶ ἐπιστάται καὶ φύλακες, ὅπως ἐνεργήσωσι τὴν βεβαίωσιν καὶ εἰσπράξιν τῶν φόρων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ

νόμου τούτου, καθὼς ὑποκείμενοι εἰς τὰς προβλεπομένας ἐν τῷ νόμῳ ποινὰς καὶ θρελλέντες λόγον τῆς διαχειρίσεως πρὸς τοὺς ἀναικιστάς, ἀλλὰ δὲ διακαιομένοι παρὰ τούτων καὶ μόνων νάπαιτῶσι τὴν ἀντιμισθίαν αὐτῶν, ἐξαιρούμεται τοῖς κατὰ τὸ ἄρθρον 66 ὑπὸ τῶν ἀναικιστῶν διοριζομένοις ἀντιπροσώποις αὐτῶν, οἱ δὲ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν διοριζόμενοι ἐν περιπτώσει εἰσπράξεων καὶ φόρων διὰ λογαριασμὸν τοῦ δημοσίου ἐπιστάται καὶ φυλάκας καὶ ἔχοντες πάντα τὰ δικαιώματα καὶ πᾶσι τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἀναικιστῶν, καθὼς ἐρκιζόμενοι ἐνώπιον τοῦ Οἴκου. Ἐξόρου τον διὰ τοῦς δημοσίους λειτουργοὺς ἔχον καὶ καθὼς ὑπὸ τοῦ δημοσίου μεταθεσόμενοι περὶ τοῦ λογαριασμοῦ δημοσίου ὑπηρετοῦ καὶ τιμωροῦνται ἐπὶ πᾶσι παραβάσει κατὰ τὸ ἄρθρον 73 τοῦ αὐτοῦ νόμου 489 τοῦ ποιν. νόμου. Τυμωρουμένοι δὲ τοῦ ἀναικιστοῦ διὰ τῆς ἐν τῷ 235 αἵμα τοῦ ποιν. νόμου ἐκτιμώμενης ποινῆς, εἰν ἐν δολίᾳ προκρίσεως ἐγγράφῳ ἐν τῷ δικαιοτάτῳ ποινὴν ὀλιγώτερον ἢ πλείοτερον τοῦ παραβάντος καὶ ποῦ. ὅν κατεστρεγαν, ἔπεται, ὅτι καὶ ὁ προσωρινὸς ἐπιστάτης ὁ ἐνεκα τῆς ἐπελευθερώσεως συλλογῆς τῶν προδόντων πρὸ τῆς ἀπεπεραιώσεως τῶν δημοπρασιῶν διοικήσει οὐχ ἤτοι ὅ ἐν περιπτώσει εἰσπράξεως τῶν φόρων διὰ λογαριασμὸν τοῦ δημοσίου διοικήσει ἐπιστάτης τιμωροῦνται ὡς ποῦ. κατὰ τὰ αἵματα 255 καὶ 489 τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 129 τοῦ 77. — Ὁ ἀποσπῶν φύλλα ἀντήμου γάρτου ἀπὸ παλαιῶν ἀποστάσεων καὶ γαρῶν ἐπ' αὐτῶν ἀποστάσει δικαστικῶς γράσει ἢ γραμματεῖς ἐπὶ ἀθεμίτῳ ἰδιοποιήσῃ. τοῦ ἐκ τῆς παραβάσεως αὐτῆς προκύπτοντος κέρδους τιμωρεῖται ποινικῶς κατὰ τὸ ἄρθρον 489 τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλ' ἀλλὰ ὑφίσταται τὴν χρηματικὴν ποινὴν, ἥν τὸ ἄρθρον 46 τοῦ περὶ γαρυσήμου νόμου ἐπιβάλλει εἰς τὸν μὴ χρώμενον τῷ ἀρμόδιῳ σφραγιστῷ γάρτῃ δημίσιον ὑπαλλήλῃν κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἐν τῷ αὐτῷ αἵμα ἀναικιστῶν ἐγγράφων, μὴ ἀπειτοῦν ὡς ἀναγκαῖον τὸν τὴν πρὸθεσιν τῆς ἰδίᾳ ἀθεμίτου ὠφελείας ἢ τὴν παραβατὴν τῶν καθηκόντων τῆς ἐπιτεταμένους τῷ ὑπαλλήλῳ ὑπηρεσίας, τὴν δὲ ποινὴν ταύτην (τὴν τελευταίαν) ἐπιβάλλει ἄλλη ἀρχὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 47 τοῦ περὶ γαρυσήμου νόμου. Α. Π. ποιν. 112 τοῦ 55. Ὑμειωμένον ὅτι τὰ αἵματα 46 καὶ 47 τοῦ παλαιοῦ περὶ γαρυσήμου νόμου ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰ αἵματα 56 καὶ 63 τοῦ νῦν ἐσχέοντος ΔΧΕΕ νόμου). — Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ περὶ βεβαίωσης τοῦ ἐπὶ τῶν ζων καὶ μελισσιῶν φόρου ΓΜ' παγίου νόμου τῆς 19 Φεβρ. 1858 εἰ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου πρὸς ἀπαριθμητὴν τῶν μὴ δηλωθέντων ζωνῶν καὶ μελισσιῶν διοριζόμενοι εἰσι δημόσιοι ὑπηρεταί. Ὅθεν κατ' αὐτῶν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 489. Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι, εἰν ὁ πάγιος αὐτός νόμος δὲν διέταξεν ἄλλο τι βεβαίως, ὁ ἀπαριθμητὴς ἐγγράφων εἰς τὸ πρωτόκολλον τῆς ἀπαριθμήσεως ῥῖα πλείονα ἢ ὀλιγώτερα τῶν ἀπαριθμηθέντων ἢ/ε τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 235 τοῦ ποινικοῦ νόμου, καθὼς ἐπισήμως βεβαίωσιν καὶ ἐμφερῶν ἐν γνώσει καὶ πρὸς βλάβην τοῦ κτηνοτρόπου ἢ τῆς Ἐπικρατείας πράγματα μὴ ἀληθῆ καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 487 § 1 αὐτοῦ, ἔπεται ἐφαρμόζεται ἐπὶ παραβάσεων τῶν καθηκόντων τῶν τιμωρουμένων εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 92 τοῦ 76.

2. Ἰδίως τῶν δικηγόρων.

490. Δικηγόροι ἐξ ἐπαγγέλματος 1), αἵτινες, συνεννοούμενοι παρανόμως μετὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ πελάτου αὐτῶν,

ἐνεργοῦσι πρὸς χάριν μὲν αὐτοῦ, πρὸς βλάβην δὲ τοῦ πελάτου αὐτῶν, βεγῆθῃσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἔνδικον ὑπόθεσιν, διὰ συμβουλῆς ἢ ἀντιλήψεως, ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους, εἰδουσιν ἐκ προθέσεως συμβουλὰς ἐπιβλαβεῖς εἰς τὸν πελάτην των, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν, καὶ παύονται τοῦ δικηγόρεῖν τοῦλάχιστον ἐπὶ μῆνας ἑξ, ἐν ὑποτροπῇ δέ, ἢ ἐὰν τοῦλάχιστον πρόκηται νὰ τιμωρηθῶσι συγχρόνως τρεῖς εἰσέτι ἀτιμώρητοι ἑμμοιαὶ πράξεις, καταδικάζονται εἰς εἰρκτὴν, καὶ ἐξαλείφονται δια παντὸς ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν δικηγόρων. Π. Ν. 24. 30. 111. Ὅργ. 131 ε. (Βαυαρ. Παιν. Ν. 296 καὶ 400. Νρσχβ. (1831) 395).

1) τὸ ἐπαγγέλμα

491. Ἐὰν ἐξ ἐπαγγέλματος δικηγόροι ἀναβάλλωσιν ἐκ φιλοκερδείας τὰς διαπεπιστευμένας εἰς αὐτοὺς ὑποθέσεις, θεν παραδίδωσιν ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι εἰς τὸν πελάτην των ὅσα δι' αὐτὸν ἔλαβον χρήματα, ἢ ἄλλα χρηματικὴν ὀφειλὴν ἔχοντα πράγματα λόγῳ τῶν ἐπιστραμμένων αὐτοῖς ὑποθέσεων, ἀλλὰ τὰ κατακρατοῦσι παρανόμως, καταδικάζονται, μετὰ προηγηθεῖσαν ἅπαξ πειθαρχικὴν ποινὴν, εἰς φυλάκισιν τὸ πολὺ ἐνὶς ἔτους, καὶ παύονται τοῦ δικηγόρεῖν ἐπὶ τρεῖς τοῦλάχιστον μηνῶν· ἐν δὲ τῇ ὑποτροπῇ, εἰς φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑξ μηνῶν, καὶ ἐξαλείφονται 1) τοῦ καταλόγου τῶν δικηγόρων. Π. Ν. 24. 394. Ὅργ. 141. (Βαυαρ. Νρσχβ. (1831) 396).

1) διὰ παντὸς

3. Παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως δημοτικῶν ὑπαλλήλων

492. Δήμαρχοι, σύμβουλοι δημοτικοί, καὶ ὅσοι λαμβάνουσι μετοχὴν εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας δήμων ἢ ἀγαθοεργῶν καὶ θρησκευτικῶν καταστημάτων ὑπόκεινται εἰς χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν, ἐὰν ὅχι μὲν αὐτογνωμόνως, παραβαίνοντες ὅμως τοὺς διατεταγμένους τύπους, λαμβάνουσι δάνεια ἐκ τῆς περιουσίας τῶν δήμων των, ἢ τῶν καταστημάτων, τῶν ὁποίων εἶναι ἐπιστραμμένοι τὴν διοίκησιν, ἢ μισθόνωσιν ἐξ αὐτῆς ἀγροῦς, ἢ συντελοῦν εἰς τὸ νὰ δο-

θῶσι τοιαῦτα θάνατοι ἢ γὰ γένωσι τοιαῦται μισθώσεις εἰς τοὺς
 ἐξ αἵματος ἀνιόντας καὶ κατιόντας, ἢ εἰς τοὺς ἐκ πλαγίου καὶ
 ἐξ ἀγχιστείας συγγενεῖς τῶν μέχρι τοῦ δευτέρου βαθμοῦ. Π. Ν.
 24. 439. 486. 493. (Βασιλ. Νμοχδ. (1831) 399).

Γ'. Γενικοὶ ὅρισμοί.

493. Ἐάν αἱ εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα ἢ εἰς ἄλλα τοῦ πα-
 ρόντος νόμου μέρη αναφερόμεναι παραβάσεις τῶν καθηκόντων
 τῆς ὑπηρεσίας πραχθῶσι, καθ' ὅσον ἡ φύσις τῶν πράξεων τού-
 των τὸ συγχωρεῖ, ἀπὸ ὑπαλλήλων στρατιωτικῶν, ναυτικῶν,
 ἐκκλησιαστικῶν ἢ δημοτικῶν, θεωροῦνται καὶ τιμωροῦνται
 καὶ οὗτοι κατὰ τοὺς αὐτοὺς ὁρισμούς, ὡς εἰ δημόσιαι ὑπαλλή-
 λου. Ἰδίως δὲ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ διατάξις τοῦ 24
 ἄρθρου. Π. Ν. 24.

Ν. Ἡ στρατιωτικὴ ποινικὴ νομοθεσία οὐδαμῶς κατέρησεν ὡς πρὸς
 τοὺς στρατιωτικοὺς ὑπαλλήλους τὰς διατάξεις τοῦ 493 ἄρθ. τοῦ ποιν.
 νόμου. βλῶτες μάλιστα ὀρίζουσα ἐν ἄρθρῳ 287, ὅτι ἀπαντα τὰ μὴ προβλεπό-
 μενα ἐν αὐτῇ κακούργηματα καὶ πλῆμμελήματα τιμωροῦνται κατὰ τὰς δια-
 τάξεις τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 80. (Ἐκστῆς ἀντι-
 θέσει, διατείνουμενος ὅτι τὸ ἄρθρ. 493 δὲν ἐφαρμόζεται νῦν εἰς τοὺς στρα-
 τιωτικοὺς καὶ ναυτικοὺς βαθμοφόρους, ὡς καταργηθὲν κατὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς
 ποινικῆς νομοθεσίας).—Ὁ ἡγουμένος Μονῆς ἐκλεγόμενος κατὰ
 τὸ ἄρθρον 3 ἐδ. 5 τοῦ ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1858 Β. Διατ. (στηριζομένου εἰς
 τοὺς παρὸν κανόνες) ὑπὸ τῆς Μονῆς (ἐγκρινόμενης τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ ὑπὸ
 τοῦ Ἐπισκόπου), διοικῶν δὲ καὶ διαχειρίζων τὴν μοναστηριακὴν περιουσίαν
 ὡς ἐκκλησιαστικὴν κτῆμα καὶ ἐπὶ τούτῳ λογοδοτῶν εἰς τὴν διοικητικὴν
 ἐκκλ., εἶναι προφανῶς ἐκκλησιαστικὸς ὑπαλλήλος (ἄρθρον 13 τοῦ Ν. τῆς 9
 Ἰουλίου 1852 περὶ ἐπισκόπων, Διατ. τῆς 29 Ἀπριλ. 1843, Διάτ. τῆς 11
 Δεκ. 1834), ὅθεν δύναται νὰ τιμωρηθῇ συνωδᾶ πρὸς τὸ ἄρθρον 493. Α. Π.
 ποιν. 79 τοῦ 74. 133 τοῦ 78. 180 τοῦ 87. 189 τοῦ 88. 90 τοῦ 91.—
 Ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ διοριζόμενος δυνάμει Β. Δ. πρὸς διαχειρίσιν,
 ὡς εἰσπραξὶν καὶ δαπάνην τῶν δημοτικῶν χρημάτων, (ἄρθρα 97, 98 καὶ
 50 § 12 τοῦ περὶ συστάσεως τῶν δήμων νόμου), δημοτικὸς λογίζεται ὑπαλ-
 λήλος. Ἰπαιόμενος ὡς πρὸς τὰς παραβάσεις τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐφαρμόζε-
 ται τὸ ἄρθρον 487 τοῦ Π. Ν. δυνάμει τοῦ ἄρθρου 493. Α. Π. ποιν. 120
 τοῦ 78.—Καὶ ὁ δημοτικὸς ἀγορῶλαξ, ὡς δημοτικὴν ὑπηρεσίαν ἐπιτετραμ-
 μένη, ὑπόκειται διὰ παράβασιν τῶν αὐτοῦ καθηκόντων εἰς τὴν ποινὴν τοῦ
 ἄρθρου 493 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 487 — 489 τοῦ ποιν. νόμου. Α.
 Π. ποιν. 132 τοῦ 82.—Ὁ δήμαρχος, καίπερ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν δημαρχι-

κὴν θέσιν λαμβάνων κατ' ἐκλογὴν, διὰ τῆς ψήφου δημοτῶν, ὠρισμένα προ-
σόντα ἐκλογέων ἔχοντων, εἶναι οὐχ ἥττον δημοτικὸς ὑπάλληλος. Δ. Π. ποιν.
184 τοῦ 84.—Κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν ἀπαγορεύεται ταῖς τακτι-
καῖς δικαστικαῖς ἀρχαῖς νὰ ἐπιλαμβάνωνται τῆς καταδιώξεως καὶ τιμωρίας
ἐνεκα πράξεων, ὡς ἀξιοποίνων ὑπὸ τοῦ νόμου χαρακτηριζομένων, πρὶν ἢ
ἐτέρα τις ἐν τῷ κράτει ἀρχὴ ἤθελεν ἀπορνήθῃ πρότερον, ἐκτός εἰν βῆται,
διὰ νόμου τὸ τοιοῦτο ἤθελε διαταχθῇ. Ἀλλ' οὐδεὶς νόμος ὀρίζει, ὅτι δεῖ
νὰ προσηχθῇ τῆς καταδιώξεως καὶ τιμωρίας τῶν περὶ τὴν διαχείρισιν τῆς
ἐξουσίας τοῦ δημάρχου ἀξιοποίνων πράξεων ἐξέλεγκσις ἢ ἀπόφασις τοῦ Ἐλεγ-
κτικοῦ Συνεδρίου ἢ ἐτέρα διοικητικὴς ἢ εἰκονομικῆς ἀρχῆς. Δ. Π. ποιν.
184 τοῦ 84.—Κατὰ τὸν ἀρθρον 493 τοῦ Π. Ν. τὸ 24 ἀρθρον αὐτοῦ ἐφαρμό-
ζεται καὶ κατὰ τῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων, καταδικαζομένων ἐπὶ παραβάσει,
τῶν καθήκοντων τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου,
ἀλλ' ἡ καταδίκη εἰδικοῦ παρεδρου εἰς πρόστιμον ἐπὶ παραβάσει προβλεπο-
μένη ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 2 § 2 καὶ 63 τοῦ περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως
τῶν ἀγγείων φόρων νόμου τοῦ 1855 δὲν συνάπτει καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ
24 ἀρθρου. Δ. Π. ποιν. 104 τοῦ 58.—Οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι θεωροῦνται
ὡς δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, κατὰ τὴν Δ. Π. ποιν. 31 τοῦ 51, δὲν θεωροῦν-
ται δὲ κατὰ τὴν Δ. Π. ποιν. 86 τοῦ 55, (*Ὁρὰ καὶ ἀρθρον 480).—Πρε-
δρὸς τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀρνηθεὶς νὰ παραδώσῃ τῷ διαδόχῳ του τὴν
πρωτοκόλλον τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὅπου ἔλαβεν εἰς χεῖράς του, δια-
πράττει πρᾶξιν μὴ ἀναγομένην εἰς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἅτε μὴ διαπιστυ-
θέντος τούτου εἰς αὐτὸν πρὸς φύλαξιν. Δ. Π. ποιν. 31 τοῦ 51.

494. Ἐάν δημοῖσι οὐπάλληλοι ἢ ὑπῆρέται ἐκτελῶσιν εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν των πράξεις, οὕτως καθ' ἑαυτὰς κακουργήματα ἢ
πλημμελήματα, ἢ 1) πρὸς ἐκτέλεσιν τοιούτων πράξεων κατα-
χρῶνται τοῦ δημοσίου χαρακτῆρός των ἢ τῆς ὑπηρεσίας των,
ὑποβάλλονται μὲν, καθ' ὅσον δὲν ἐλήφθῃ πρόνοια ἰδιαίτερα, εἰς
τάς διατεταγμένας κατὰ τοιούτων πράξεων ποινάς, ἢ ἰδίᾳ τῆς
ὁμοῦ τοῦ πράξαντος, ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπῆρέτου, εἶναι
ἰδιαίτερα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία. Π. Ν. 703. 704.

1) εἰν

495. Καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, οἱ προϊστάμενοι τῆς δη-
μοσίου ὑπηρεσίας, ἢ αἱ ἀνώτεροι ἀρχαί, αἵτινες συγχωροῦσιν
ἐν γνώσει εἰς τοὺς ὑποκειμένους αὐτοῖς δημοσίους ὑπαλλήλους
ἢ ὑπῆρέτας τὴν παράβασιν τῶν καθήκοντων αὐτῶν 1),
τιμωροῦνται, κατὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἐνοχῆς των, ὡς αὐτουργοὶ
ἢ συνεργοὶ τῆς παραβάσεως. Π. Ν. 72, 6, 703. 704. (Βαυαρ.
Νμσχ. (4,831) 404)

1) νὰ παραδύνωσι τὰ καθήκοντά των

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ

Περὶ πλημμελημάτων τῶν κληρικῶν ὡς πρὸς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν αὐτῶν.

496. Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν τιμωροῦνται ὅσοι τῶν ἐκ τοῦ κλήρου, εἴτε ἀπαγγέλλοντες λόγον ἐπὶ δημοσίας συνελεύσεως, ἐνῷ ἐνεργοῦν τὰ καθήκοντά των, εἴτε εἰς ποιμαντικὰς ἐγγύας, μέμφονται καθ' οἰκονόμοτε τρέπον νόμους, ἢ ἄλλας κυβερνητικὰς πράξεις, ἢ αὐτὴν τὴν κυβέρνησιν. Π. Ν. 165. 196 ἔ. Ἐξουό. 14. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 201).

497. Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑπόκεινται ἐκκλησιαστικαὶ ὄρχει καὶ ἀπλῶς κληρικοὶ, οἵτινες ἔχουσι, δι' ἄλλης ὁδοῦ παρὰ τὴν τῆς ἀρμοδίας γραμματείας, ἀλληλογραφίαν ἢ ἄλλην σχέσιν με ἐξωτερικὴν τινα δύναμιν, ἢ με ἐξωτερικὴν ἐκκλησιαστικὴν ὄρχην, περὶ ἀντικειμένων τῆς ὑπηρεσίας των. (1) Π. Ν. 132, 4. 134, 1. 426. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 207).

498. Ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς τας ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς καὶ εἰς ἕκαστον τῶν ἐκ τοῦ κλήρου, καὶ ὅταν ἐναγτίων τῶν κληρικῶν ὁρισμῶν δημοσιεύωσι διατάγματα ἄνευ τῆς βασιλικῆς συνευδοκήσεως, ἢ, ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τῆς κυβερνήσεως, ἐκδίδωσι διατάξεις, ὑπερβαίνοντες ἐπιτηδὲς τὴν ἀρμοδιότητα των. (2) Π. Ν. 476. 479. 522. 525.

499. Πῶς κληρικὸς, ὅστις ἐπιχειρεῖ θρησκευτικὰς τελετὰς τυχεύσεως ἢ ἐνταφιασμοῦ, πρὶν ἐκτελεσθῶσι τὰ περὶ γάμου ἢ κηδείας παρὰ τῶν πολιτικῶν νόμων διατασσόμενα, καὶ πρὶν ἐκδοθῇ περὶ τοῦτου ἢ ἀνήκουσα ἀπόδειξις παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἀρχιέρχων, τιμωρεῖται με πειθαρχικὴν ποινὴν, καὶ ἐν ὑποτροπῇ καταδικάζεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ διακοσίων δραχμῶν. (3) Π. Ν. 411. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 199, 200).

(1) Ὅρα καὶ ἀρθ. 7' νόμου περὶ ἐπισκόπου τῆς 9 Ἰουλίου 1852 καὶ ἀρθ. 6' τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

(2) Ὅρα καὶ ἀρθ. 1Α' τοῦ καταστατικοῦ νόμου Ἱερᾶς Συνόδου.

(3) Τὸ ἀρθ. 499 οὐδεμίαν ἔχει ἰσχὺν νῦν, ὅτε κατὰ μὲν τὸ 74 ἀρθ. τοῦ ἀπτικοῦ νόμου τῆς ἱερολογίας προηγουμένης τῆς περὶ γάμου ἀρχιεπισκοπικῆς πράξεως, κατὰ δὲ τὸ περὶ νεκροσκοπίας Διατ. τῆς 13 Μαΐου 1835 (ἀρθ. 12 καὶ 13) τιμωρομένου οὐχὶ κατὰ τὸ ἀρθ. 499 ἀλλὰ κατὰ τὰ ἀρθ. 646 καὶ 647 τοῦ Ποιν. νόμου τοῦ πρεσβάντος εἰς ἐνταφιασμὸν ἄνευ τῆς προσηκουστικῆς ἀδείας.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ παιδμάτων.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὅρισμοί.

Α'. Περὶ πταισμάτων ἐν γένει.

500. Τὰ περὶ ἀθεμιτῶν πράξεων διαταχθέντα ἐν γένει εἰς τὸ πρῶτον βιβλίον ἐφαρμόζονται ἐπίσης καὶ εἰς τὰ πταίσματα, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐξαίρεσις ἥτοι ῥητῶς ἀναφερομένη, ἢ προκύπτουσα ἐκ τῆς ἀλληλευχίας τῶν ὁρισμῶν τοῦ νόμου. Π. Ν. 4—4. 20. 30—37. 50—55. ΣΠΝ. 261. (Βαυαρ. Νμσχ. (1834) Β' 1).

501. Τὰ πρόστιμα καταβάλλονται εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ δήμου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ἐπράχθη τὸ πταῖσμα. (1) Π. Ν. 45. 31 ἐ. (Γαλλ. Ποιν. Ν. 466).

Β'. Περὶ δολίας προαιρέσεως καὶ περὶ ἀμελείας.

502. Τὰ πταίσματα, καθὼς πράξεις ἀντιβαίνουσαι εἰς ῥητὴν ἀπαγόρευσιν, ἢ ὡς παραλείψεις τῶν διατεταγμένων, τιμωροῦνται καθ' ἑαυτά, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖναι τοῦ πταίσαντος ἢ προαιρέσεις, ἀκόμη καὶ δι' ἀπλήν ἀμέλειαν.—Εἰς μόνας τὰς εἰς τὰ ἄρθρα 673, 688, 690, καὶ 693 διαλαμβανόμενας περιπτώσεις φυλάττεται ὁ γενικὸς κανὼν. Π. Ν. 38. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1829) 29. Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 26).

Γ'. Περὶ ἀποπείρας.

503. Ἐπὶ τῶν πταισμάτων ἡ ἀπόπειρα μένει ἀτιμώρητος, καθόσον ταῦτα δὲν περιέχουσιν ἄμεσόν τινα βλάβην ἢ διατάραξιν τῶν δικαίων τοῦ Κράτους ἢ τινος ἰδιώτου. (2)—Ἡ ἀπόπειρα,

(1) Συναδουσιν ἄρθρ. 5 τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας Δ., καὶ ἄρθ. 25 τοῦ περὶ δήμων νόμου. Κατὰ τὸ ἄρθ. 3 τοῦ Δ. περὶ τῆς καθ' ὅδον ἀπαγωγῆς τῶν ἀμαξῶν, ὅπερ ἰδὲ ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 610 Π. Ν., τὸ ἐν αὐτῷ ἀναγραφόμενον πρόστιμον εἰσπράττεται πρὸς ὄφελος τῶν ταχυδρομικῶν ταμείων.

(2) Τὰ Βαυαρικὰ νομοσχέδια ὁρθῶς ἐκῆρυξαν ἀτιμώρητον τὴν ἀπόπειραν. Ἀλλ' ἂν ἐθεωρεῖτο ἀναγκαῖον νὰ ὑποβληθῇ εἰς τιμωρίαν καὶ ἡ ἀπόπειρα.

ἐὰν εἰς περίπτωσιν τινα, ὁποῖα ἢ εἰς τὸ ἄρθρον 702, δὲν δια-
ταττέται ἄλλο τι, τιμωρεῖται μὲ ποινὴν ἡλαττωμένην, ἀλλ' ὅχι
καὶ κατωτέραν τοῦ ἡμίσεος τῆς ἐπιβαλλομένης εἰς τὴν τετελε-
σμένην πρᾶξιν. — Κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν δὲν συγχωρεῖται νά
γινεταί ἐλαττώσις ὑπὸ τὸ ἐλάχιστον τῆς ποινῆς μέτρον, τὸ ὡρι-
σμένον εἰς τὰ ἄρθρα 14 καὶ 15. Π. Ν. 47. 49 ἔ. 511. 518.
(Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 27).

Ν. Τῆς ἀποπείρας τῶν πταισμάτων διατελοῦσης ἀτιμωρητοῦ, καθ' ὅσον
δὲν περιέχουσιν ἄμερόν τινα βλάβην ἢ διατάραξιν τῶν δικαίων τοῦ Κράτους
ἢ ἰδιώτου, ἔπεται διὰ τιμωρητέα τυγχάνει οὕσα ἢ τῆς κλοπῆς ἀπόπειρα,
αὐτῆς τῆς κλοπῆς ἀνηκούσης εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν πταισμάτων, ἀτινα ἐπη-
μαρτυροῦν ἢ διαταράττουσι τὰ δίκαια τοῦ Κράτους ἢ τῶν ἰδιωτῶν. Α. Π.
ποιν. 62 τοῦ 68.

Δ'. Περὶ αὐτουργῶν καὶ συνεργῶν.

504. Οἱ συνεργοί, καθ' ὅσον ὁ νόμος δὲν διατάττει ἄλλως
περὶ εἰδικῶν πταισμάτων, τιμωροῦνται μὲ τὴν εἰς τοὺς αὐ-
τουργοὺς ἐπιβαλλομένην ποινὴν. — Ἡ ποινὴ μολοντοῦτο, κατὰ
τὸ προηγούμενον ἄρθρον, δὲν πρέπει νά ἐλαττοῦται κατωτέρω
τοῦ ἡμίσεος, καὶ οὐδέποτε ὑπὸ τὸ παρά τοῦ νόμου ὡρισμένον
ἐλάχιστον μέτρον. — Ὡς συναυτουργοὶ τιμωροῦνται ὅσοι δι'
ἰδιοτελεῖ ἡχοπὸν ἔχουσιν ἔργον τὸ νά παρέχῃσι καταφύγιον εἰς
κοινῶς ἐπικινδύνους πταίστας. Π. Ν. 56 ἔ. 71. 73. 511. 514.
(Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 29).

Ε'. Περὶ τῆς εὐθύνης.

1. Τῶν σωματείων.

505. Ποτέ δὲν καταλογίζονται εἰς σωματεῖον τὰ ὑπὸ τοῦ
δίκου ἢ τοῦ πλείονος μέρους ἢ τινῶν ἐκ τῶν μελῶν πραττόμενα
πταίσματα, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς κατὰ μέρος ἐνόχους ἐντεῦθεν
ὅμως οἱ δῆμοι δὲν ἀπαλλάττονται παντελῶς τῆς εὐθύνης διὰ
τὰς γενομένας εἰς τὰς περιφέρειας τῶν ζημίας, καθ' ὅσον

ποσιμότερον ἦθελεν εἶναι νά καθιερωθῇ τὸ τιμωρητέον αὐτῆς ἐπὶ πάντων
τῶν πταισμάτων. Ὡς ἔχει τανῦν τὸ ἄρθρ. 503, πλεῖστα δυσχέρειαι περὶ
τῆς ἐπαρμογῆς αὐτοῦ διὰ τὸ δυσχερές τῆς ἐξακριβώσεως ἂν τὸ δεῖνα ἢ δεῖνα
πταίσματι ἐπάγῃ διατάραξιν τῶν δικαίων τοῦ Κράτους ἢ τῶν δικαίων ἰδιωτῶν.

τοιαύτη εὐθύνη διατάσσεται ὑπὸ ἰδιαιτέρων νομίμων διατάξεων. (1) (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 29).

Ν. Ἐκ τοῦ 505 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου προκύπτει, ὅτι ἐστὶν ἀναγερτὰ ἀπόφασις πταισματοδικείου, δι' ἧς καταδικάσθῃ εἰς πρόστιμον ὁ ἡγούμενος Μονῆς ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτῆς ἐπὶ πράξει, τὴν ἐνέργησαν εἰς τῶν τῆς Μονῆς, ἔστω καὶ ὁ ἡγούμενος, διότι ἡ κολάσιμος πράξις τοῦ ἡγουμένου δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς αὐτὴν, οὐδὲ νὰ ἐπιβληθῇ ποινὴ κατ' αὐτῆς. Δ. Π. ποιν. 169 τοῦ 65. Ἐπίσης ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπηλλάγη τῆς νομίμου ποινῆς ὁ ἡγούμενος Μονῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ᾤθελεν ὑποστῆ ἡ Μονή, ἐν ᾧ ἡγουμενεύει, τὴν ἐκ τῆς ποινῆς αὐτοῦ ζημίαν. Δ. Π. ποιν. 144 τοῦ 66.

2. Διὰ πταίσματα ἄλλων.

506. Ὅστις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συναυτουργὸς ἢ συνεργός, εἶναι ὑπεύθυνος διὰ πταίσματα ἄλλων μόνον εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένας περιπτώσεις. Π. Ν. 72, 9. 507. 594. 607. 610. 625. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 31).

3. Δι' ὑποκειμένους.

507. Ἐκαστος πρωτεργάτης χειροτεχνίας, ἐργοστασιάρχης, ἀνεγνωρισμένος ἐργολάβος καὶ ἔμπορος, εἶναι ὑπεύθυνος, ὥσον ἀφορᾷ τὰς διατεταγμένας ἢ ἀπηγορευμένας τῆς βιομηχανίας ἢ ἐμπορίας του πράξεις, διὰ τὰ πταίσματα τῶν τοποτηρητῶν τού, προμηθευτῶν, ἐπιστατῶν, συνεργατῶν, συμβοηθῶν, ὑπηρετῶν, ἐργατῶν, καὶ ἄλλων ὑποκειμένων, ἐὰν ἐπράχθησαν τὰ πταίσματα γινώσκοντας αὐτοῦ καὶ δυναμένου νὰ τὰ ἐμποδίσῃ, ἢ ἐὰν δύναται νὰ τὸν προσαφθῇ δικαίως ὁποιαδήποτε ἀμέλεια τῆς ὀφειλομένης ἐφορείας. — Ἡ αὐτὴ εὐθύνη ἐπίκειται καὶ εἰς γε-

(1) Κατὰ τὸ Δ. 1 Ἰουλίου 1838 περὶ τῶν γενεμένων εἰς τὰ δένδρα καὶ ἄλλας φυτείας φθορῶν (τροποποιηθὲν ἐν τισὶ διὰ τοῦ νόμου τῆς 31 Μαΐου 1882) οἱ δῆμοι εἰσὶν ὑπεύθυνοι εἰς πολιτικὰς ἀποζημιώσεις διὰ πᾶσαν φθορὰν δένδρων, σταφυλῶν, ἀμπελῶν καὶ ἄλλων πολυετῶν φυτειῶν, ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν πραττομένην δι' ἔκκοπτος, ἀποφλοιώσεις, βλάβης τοῦ ἐνοσθαλισμοῦ τῶν δένδρων ἢ ἄλλως πως, ἐξαιρουμένων τῶν ὑπὲρ τῶν ζῶων προξενουμένων ζημιῶν, περὶ ὧν προνοεῖ ἐιδικὸς νόμος.

Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 889 τῆς Πολ. Δικ. οἱ δῆμοι συνευθύνονται ἀστικῶς μετὰ τοῦ φύλακος τῶν μεσεγγυημένων πραγμάτων ἐπὶ ταῖς παραδρομαῖς αὐτοῦ. Ὡσαύτως κατὰ τὸ ἄρθ. 5 τοῦ νόμου ΣΑ' τῆς 27 Ἀπριλίου 1867 περὶ ζυφοκλοπῆς καὶ ζυφοκτονίας οἱ δῆμοι ὑπέκεινται εἰς ἀστικὰς ἀποζημιώσεις ἐπὶ τῇ ζυφοκτονίᾳ δαδλωμένων ζῶων, διαπραχθείσῃ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν.

νείς, ἐπιτρόπους, καὶ διδασκάλους σχολείων, ὡς πρὸς τὰ ἀφῆ-
λικά τέκνα, τοὺς ἐπιτροπευομένους, καὶ μαθητάς. Π. Ν. 72. 6
506. 508 — 510. (Βαυαρ. Νρσχ. (1831) 34).

508. Ἐὰν οἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον 507 ἀναφερόμενοι
τοποτηρηταὶ καὶ ἄλλοι ὑποκείμενοι πράξωσι τὸ πταῖσμα ἄνευ
εἰδήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς βιομηχανίας ἢ τοῦ προϊσταμένου
αὐτῶν, καταλογίζεται εἰς αὐτοὺς ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντική
αἰτία. Π. Ν. 507. 509. (Βαυαρ. Νρσχ. (1831) 34).

509. Ὅσακις ὁ νόμος διατάττει κατὰ τοῦ πταισματος πρόσ-
τιμον ἢ 1) κράτησιν, ἐκεῖνο μὲν καταγινώσκειται εἰς τοὺς ἀρχη-
γοὺς τῆς βιομηχανίας ἢ τοὺς προϊσταμένους, αὕτη δὲ εἰς τοὺς
ὑποκειμένους. — Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τιμωροῦνται καὶ οἱ κύ-
ριοι ἐπιτηδεύματος, ἢ οἱ προϊστάμενοι, ἐὰν διατάττεται κρά-
τησις καὶ πρόστιμον. Π. Ν. 507. 508. 517.

1) καὶ

510. Ἐὰν διατάττεται μόνον πρόστιμον, πληρόνεται μὲν
τοῦτο παρὰ τῶν γονέων, τῶν κυρίων ἐπιτηδεύματος, καὶ ἄλλων
προϊσταμένων, περὶ ὧν διέλαβε τὸ 507 ἄρθρον, μεταβάλλεται
δὲ εἰς κράτησιν ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ διαληφθέντας
ὑποκειμένους. — Ἐὰν διατάττεται μόνον κράτησις, ἐπιβάλλεται
μὲν αὕτη εἰς τοὺς ὑποκειμένους, μεταβάλλεται δὲ εἰς πρόστι-
μον ὡς πρὸς τοὺς προϊσταμένους. — Κατὰ τὴν μεταβολὴν ταύ-
την πᾶσα ἡμέρα κράτησεως ἀναλογεῖ μὲ τρεῖς δραχμας, καὶ
ἀντιστρόφως τρεῖς δραχμαὶ ἰσοδυναμοῦσι μὲ μιαν ἡμέραν κρα-
τήσεως. Π. Ν. 108. 508.

γ'. Περὶ καταλογισμοῦ.

1. Ἐν γενεῇ.

511. Ἐὰν συμβῶσιν ἐπὶ πταισμάτων ὅσα εἰς τὸ ἄρθρον 87
προϋποτίθενται, ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν τὰ δικαστήρια νὰ ἀποφα-
σίσωσιν ἐλάττωσιν ποινῆς, κατὰ τὸ μέτρον τὸ παρὰ τῶν ἁρθρῶν
503 καὶ 504 ὁρισμένον. Π. Ν. 81 ἔ. 515. (Βαυαρ. Νρσχδ.
(1831) 32).

2. Ἐνεκὰ νεότητος.

512. Εἰς νέους, οἵτινες μετὰ τὸ δέκατον μὲν, ἀλλὰ πρὸ τῆς
συμπληρώσεως τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους τῆς ἡλικίας τῶν,

πράττουσι πταῖσμα, δὲν καταγινώσκεται κράτησις μακροτέρα τῶν δεκατεσσάρων ἡμερῶν. Π. Ν. 83. (Βαυαρ. Νομοσχῆδ. (1831) 33).

3. Ἐν ἁλλείψει λογικῆς ἐνεργείας.

513. Ὁ καταλογισμὸς τῶν πταισμάτων δὲν παύει, διότι ὁ πταίσας, ἄνευ ὠρισμένου πρὸς τὸ πταῖσμα σκοποῦ, μετέστη εἰς κατὰστασιν ἁλλείψεως λογικῆς ἐνεργείας, τὴν ὁποῖαν μολογτοῦτο, διὰ τῆς ἀνηκούσης προνοίας καὶ μετριοτήτος, ἡδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ, ἀλλ' ἐλαττοῦται μόνον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ ποινὴ καταβιβάζεται κατὰ τὸ εἰς τὰ ἄρθρα 503 καὶ 504 εἰρημένον μέτρον. Π. Ν. 90. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 34).

4. Ἐνεκα ἀγνοίας καὶ ἀπάτης. 1)

514. Ὁ καταλογισμὸς πταισμάτων οὔτε παύει οὔτε ἐλαττοῦται, διότι ἐπράχθησαν ἐξ ἀγνοίας περὶ τὰ ἔργα δημοσίου τινὲς ὑπηρεσίας, ἐπιτηδεύματος, ἢ ἐργολαβίας. Π. Ν. 94. (Βαυαρ. (1831) 35).

1) πλάνης

5. Εἰς κωφάλλους.

515. Κωφάλλοι ἱκανῶς διδαγμένοι ὥστε νὰ ἐννοῶσι τὸ ἀξιόπαινον τῶν πταισμάτων αὐτῶν καὶ ἄλλως δεκτικοὶ καταλογισμοῦ, τιμωροῦνται μὲ ἡλαττωμένας ποινὰς κατὰ τὸ εἰς τὸ ἄρθρον 511 ὀρισθὲν μέτρον. Π. Ν. 88. (Βαυαρ. Νομοσχῆδ. (1831) 36).

6. Ἐνεκα ἀδείας δοθείσης.

516. Τὸ πταῖσμα μένει ἀτιμώρητον ἔνεκα τῆς παρὰ τοῦ βλαφθέντος δοθείσης ῥητῆς ἢ σιωπηλῆς ἀδείας, εἰς ἐκείνας μόνον τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ νόμος αὐτὸς ἀπαιτεῖ ῥητῶς πρὸς τιμώρησιν τῆς πράξεως τὴν ἁλλείψιν τῆς ἀδείας, ἢ ὅπου ἡ ἀνάκρισις καὶ τιμώρησις συγχωρεῖται μόνον ἐπὶ ἐγκλήσει. Π. Ν. 98, 116. Ποιν. 22. 278 ε. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 37).

Ζ. Περὶ τῆς ἐπιμετρήσεως τῆς ποινῆς.

517. Ὅπου ὁ νόμος διατάττει κράτησιν καὶ πρόστιμον ὁμοῦ,

συγχωρεῖται εἰς τὰ δικαστήρια νὰ καταγινώσκωσιν, ἕνεκα ἰδιαι-
τέρων τινῶν περιστάσεων, θατέραν τῶν ποινῶν τούτων μόνον,
ἀλλ' ἡδυσμένην ἀναλόγως. Π. Ν. 108, 2. 509. (Βαυαρ. Ν.μ.τ.χ.
(1831) 38).

518. Εἰς τὴν φυλακισθέντα ὡς ὑποπτον κακούργηματος ἢ
πλημμελήματος, μετέπειτα δὲ καταδικασθέντα ἕνεκα τῆς αὐ-
τῆς πράξεως μόνον ὡς πταίστην, εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν καταγι-
νώσκεται: ὡς μόνῃ ποινῇ ἢ φυλάκισις, τὴν ὅποιαν ἦδη ὑπέφερεν,
ἐὰν ἡ διάρκειά της ἐφθασεν ἢ ὑπερέβη τὸ ὅποιον ἢ πρᾶξις ἐπι-
σύρει μέτρον τῆς ποινῆς· ἄλλως δὲ ἡ τοιαύτη φυλάκισις πρέ-
πει νὰ ἐκπεσθῇ ἐκ τῆς ποινῆς (1) Π. Ν. 17, 108, 8 (Βαυαρ.
Ν.μ.τ.χ. (1831) 39).

Ν. Τὸ §18 ἄρθρον τυγχάνει ἐφαρμογῆς, ἐπὶ τὸν δ φυλακισθεὶς ὑποπτος
κακούργηματος ἢ πλημμελήματος καταδικασθῇ ἐπὶ τῇ πράξει, ἐφ' ἣ προεφυ-
λακίσθη, οὗχ' ὅτι καὶ ὅταν καταδικασθῇ ἐπὶ πράξει φερούσῃ χαρακτηρισ-
τιστικῶς καὶ ἅμα ἐπὶ κακούργηματι, οὗ ἕνεκα προεφυλακίσθη, διότι ἐν
τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ πταίσμα λαμβάνεται ὡς ὅτι κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν
τῆς ἐπιβαλλομένης εἰς τὸ κακούργημα ποινῆς ὡς ἐπιβαρυντικῇ περιστάσει,
ἐφαρμοζομένου τοῦ 109 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 61.
Δὲν χωρεῖ ἐπίσης καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ συρροή πράξεων, ἐξ ὧν ἕστω καὶ μία
μόνη τιμωρεῖται ὡς πλημμελημα. Α. Π. ποιν. ΤΒ' τοῦ 39, 103 τοῦ 42,
14 τοῦ 49· τούναντιον ὁμοῦ χωρεῖ δακίς ἕνεκα τῆς ἡλικίας τοῦ κατηγο-
ρουμένου κατὰ τὸ ἄρθρον 84 τοῦ ποιν. νόμου ἢ ποινῇ ὑπεβιάσθη ἀπὸ τῆς
φυλακίσεως εἰς τὴν τῆς κρατήσεως. Α. Π. ποιν. 7 καὶ 21 τοῦ 37.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν καθεκάστων πταισμάτων (2).

Α'. Ἀθήμετος χωρομετρία (διαγραφή τοῦ τόπου).

519. Ὅστις ἄνευ ἀδείας τῆς ἐφορευούσης ἀρχῆς ἔχονγραφεῖ

(1) Ἀλλ' ἔδε καὶ Νόμον ΒΙΔ' τῆς 11 Ἰουλίου 1892 ὑπὸ ἄρθρον 207
Ποιν. Δικ.

(2) Εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν πταισμάτων προστεθῆτωσαν καὶ αἱ προβλεπόμε-
ναι παραβάσεις ὑπὸ τοῦ Ν. ΧΖ' τῆς 22 Αὐγούστου 1861 περὶ μεταλλείων.
οὗ ἔχει ὡς ἐξῆς τὸ ἄρθρον:

48. Αἱ παραβάσεις τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ μεταλλεῦν μεταλλεῖον ἄνευ
παραχωρήσεως καταμηνύονται καὶ ἐκδικάζονται κατὰ τοὺς περὶ πταισμάτων
ἀπομύς τῆς ποινικῆς δικονομίας. — Αἱ ἐπιβληθυσόμεναι ποιναὶ εἶναι πρὸς-
τιμὴν 100 — 500 δραχμῶν· ἐν ὑποτροπῇ δὲ, πρὸς τιμὴν 200 — 1000 δραχ-
μῶν καὶ κρατήσις 10 — 30 ἡμερῶν.

ἢ σχεδιογραφεῖ ὄρμους, λιμένας, ναῶρια, φρούρια, στρατοπεδα, στρατιωτικὰ ἐργοστάσια, καὶ ἄλλα στρατιωτικὰ δημόσια καταστήματα, ἢ μέρη τινὰ αὐτῶν, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ἐνδὸς μέχρι τριῶν μηνῶν, αἱ δὲ ἔχνογραφίαι καὶ τὰ σχέδια δημεύονται. Π. Ν. 20. 111. 123. 132. (Βασιλ. Νῦσχδ. (1831) 44).

Β'. Ἀθέμιτοι σχέσεις πρὸς τὸ ἐξωτερικόν.

1. Συγκοινωνία μὲ ἐχθροὺς τῆς ἐπικρατείας.

520. Τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ὅστις ἐναντίον ἰδιαιτέρας ἀπαγορεύσεως ἀναχωρεῖ ἀνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς εἰς χώρας ἐχθρικός ἢ εἰς μέρη τοῦ Κράτους ἢ παντὸς ἄλλου τόπου κατεχόμενα παρὰ τῶν πολεμίων, ὅστις πέμπει αὐτόσε ἀγγελιαφόρους (πεζοδρόμους) μὲ παραγγελίας προφορικές, ὅστις στέλλει ἐπιστολάς γεγραμμένας διὰ μυστικῶν σημείων, ὅστις στέλλει ἐπιστολάς δι' ἄλλης ὁδοῦ παρὰ τὴν τοῦ ταχυδρομείου ἢ τὴν τῶν δημοσίων ἀγγελιαφόρων. — Δὲν καταγινώσκεται καμία ποινὴ ὅταν εἰς περίπτωσιν κατεπειγούσης ἀνάγκης σταλῇ ἐπιστολὴ τις δι' ἄλλης ὁδοῦ, καὶ γενῇ ἡ περὶ τούτου ἀγγελία ἐντὸς 24 ὥρῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ὁμοῦ μὲ τὴν βεβαίωσιν τῆς ἀνάγκης. Π. Ν. 123. 132. 521. 522. 534. (Βασιλ. Νῦσχδ. (1831) 45).

521. Μὲ κράτησιν δύο ἐβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 123, ἀγνοούσης καὶ ἀκούτης τῆς ἀρχῆς, φέρει μόνος ἢ διαπέμπει εἰς ἐχθρικός χώρας ἢ εἰς μέρη τῆς ἐπικρατείας ἢ παντὸς ἄλλου τόπου, κατεχόμενα παρὰ τῶν πολεμίων, εἰδήσεις ἀφορώσας τὴν καταστάσιν τῆς ἐπικρατείας ἐν γενεῇ, τὰ ἐπιθετικὰ ἢ ἀμυντικὰ αὐτῆς παρασκευάσματα καὶ μέσα, ἢ ἄλλας σχέσεις καὶ περιστάσεις ἀναφερομένας εἰς τὸν πόλεμον ἢ τὴν φορὰν αὐτοῦ. Ὅστις ἀποκαλύπτει εἰς τὸν εἰσβαλόντα ἐχθρὸν παρομοίως εἰδήσεις, χωρὶς νὰ ᾔηται ἡναγκασμένος ἀπὸ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος, ζωῆς, ἢ κτημάτων. Π. Ν. 123. 132. 520. 524. 526. (Βασιλ. Νῦσχδ. (1831) 46).

522. Εἰς κράτησιν τριῶν ἡμερῶν μέχρις ἐξ ἐβδομάδων καταδικάζεται ὅστις καθ' οἷονδήποτε τρόπον δημοσιεύει ἢ βάλλει εἰς κυκλοφορίαν προκηρύξεις ἢ ἄλλα παρόμοια ἔγγραφα τοῦ

ἐχθροῦ ἄνευ συναινέσεως τῆς ἀρχῆς, ἢ ἄνευ προφανοῦς κινδύνου προσώπου ἢ περιουσίας. — Εἰς πρόστιμον δέκα μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις δὲν παραδίδει ἀνυπερθέτως εἰς τὴν ἀρχὴν τοιαύτας προκηρύξεις ἢ ἐγγράφα, τὰ ὅποια ἔλαβεν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀπὸ μέρη τοῦ Κράτους ἢ παντὸς ἄλλου τόπου κατεχόμενα παρὰ τῶν πολεμίων ἢ ἀπὸ ἄγνωστὸν τινα χεῖρα. Π. Ν. 520. 522. 524. 525. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 47).

523. Ὅστις ἄνευ παραγγελίας ἢ ἰδιαιτέρας ἀδείας, ἢ ἄνευ κατεπειγούσης ἀνάγκης ἐμβαίνει μεθ' ὁποιοῦδήποτε τῆς ἐχθρικῆς μερίδος ἀνθρώπου εἰς διαπραγματεύσεις διαφερούσας τὴν πολιτείαν, τὴν Ἑκκλήσιαν, τοὺς δῆμους, ἢ τοὺς πολίτας, ἐὰν τοιαύταις διαπραγματεύσεις τείνωσιν εἰς κερδοσκοπίαν ἢ εἰς ἀτομικὴν ἐνδίκησιν, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ἔξ ἑβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν, ἄλλως δέ, μὲ κράτησιν τοῦλάχιστον μιᾶς ἑβδομάδος. Π. Ν. 123. 132. 524. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 48).

524. Πᾶν ὅ,τι ὠρίσθη εἰς τὰ ἄρθρα 520 — 523 ὡς πρὸς τὴν μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐπικρατείας συγκαινωνίαν ἰσχύει καὶ περὶ τῆς μετὰ τῶν στασιαστῶν σχέσεως. Π. Ν. 172. ε. (Βαυρ. Νμοσχδ. (1831) 49).

2. Ἀναγνώρισις ξένης κυριαρχίας.

525. Ὅστις δὲν υποβάλλει ἀμελητὴ εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ ἐπιταλέντα ἢ ἐπιδοθέντα εἰς αὐτὸν διατάγματα, τὰς εἰδοποιήσεις, ἀποφάσεις, ἢ ἄλλας παρομοίας ἐξηγήσεις τῆς θελήσεως ξένης τινὸς ἀρχῆς, μὴ ἐχούσης πρὸς τοῦτο δικαίωμα, ἢ τῶν πρακτόρων αὐτῆς, ἂν καὶ δὲν ὑπῆκουσεν εἰς ταῦτα, καταδικάζεται εἰς πρόστιμον πέντε μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν. Π. Ν. 522. 524. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 50).

3. Ἀθεμίτος σχέσις μὲ ξένας δημοσίας ἀρχάς.

526. Ὅστις ἄνευ ἀδείας τῆς δημοσίας ἀρχῆς ἐμβαίνει εἰς ἀνταπόκρισιν μὲ ξένας δημοσίας ἀρχάς ἢ ἄλλους πράκτορας, διὰ νὰ κάμῃ ἀνακοινώσεις περὶ σχέσεων τοῦ Κράτους μὴ δημοσίως ἐγνωσμένων, ἢ διὰ νὰ ἐπενεργήσῃ εἰς ὁποιοῦδήποτε δημοσίαν σχέσιν, ὅστις δέχεται μὲ τοιοῦτον σκοπὸν παραγγε-

λίας ξένων ἀρχῶν ἢ πρακτόρων, ἐὰν διὰ τῆς πράξεως ταύτης δὲν ἔγινε παράβασις κένενδός ἄλλου ποινικοῦ νόμου, (1) τιμωρεῖται μὲ κράτησιν δύο ἐβδομάδων μέχρι δύο μηνῶν Π. Ν. 132, 4, 134, 1. 497. 521. (Βαυχρ. Νμσχδ. (1831) 51).

4. Ἀθέμιτες ἐξοδοὶ ἐκ τῆς χώρας.

527. Μὲ κράτησιν μιᾶς ἐβδομάδος μέχρι τριῶν μηνῶν τιμωρεῖται — 1. ὅστις ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς μεταναστεύει — 2. ὅσοι, μετὰ ἐπίσημον ἀνακλήσιν, γενομένην πρὸς αὐτοὺς ἰδίως ἢ διὰ τινος γενικοῦ διατάγματος, μὴ ἐπιστρέψαντες ἀπὸ ξένης ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ὁποίαν προτεχώρησαν χωρὶς νὰ ἀφεθῶσιν ἀπὸ τὸν ὁσμοδὸν τοῦ ὑπηκόου, ἢ ὅσοι, καὶ ἄνευ ἰδιαίτερας ἀνακλήσεως, μὴ ἐγκαταλιπόντες τὴν ὑπηρεσίαν ξένης δυνάμεως, ἀμα αὕτη ἔμειν εἰς κατάστασιν πολεμίαν κατὰ τῆς ἐπικρατείας, δὲν ἀναγγεῖλωσι καὶ βεβαιώσωσιν εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τὰ ἐμπόδια, ἅτινα τοὺς ἀναγκαιτίζουν ἢ τοὺς ἀνεγκαιτίσαν ἄκοντας — 3. ὅστις ἄνευ ἰδιαίτερας συγκαταθέσεως τῆς κυβερνήσεως πολιτογραφεῖται εἰς ξένην ἐπικράτειαν, καὶ ἀποκαθιστᾷ αὐτόθι τὴν κατοικίαν του· (2) — 4. πᾶς ἐν ἀλλοδαπῇ διατρίβων, ὅστις, ἐκδοθείσης ἐπισήμου ἀνακλήσεως, οὐδ' ἐμφανίζεται, οὐδ' ἀναγγέλλει καὶ ἀποδεικνύει νομίμους τῆς μὴ ἐμφανίσεώς του αἰτίας, ὑπαρχούσης βεβαιότητος, ὅτι οὗτος ζῇ καὶ διατρίβει εἰς ῥητὸν ξένον Κράτος. — Καθ' ὅλας ταύτας τὰς περιπτώσεις ἡ περιουσία τοῦ ἀπόντος πταίστου μεσεγγυᾶται, καὶ ὁ ὧς πρὸς τὰ ἀκίνητα κτήματά του περιορισμὸς τῆς ἐξουσίας τοῦ διαθέτειν ἐγγράφεται εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, καὶ ἐὰν πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς του ἀποθάνῃ εἰς τὸν ξένον τόπον, παραδίδεται ἡ περιουσία εἰς τοὺς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμους του. (3) — Ἐὰν ἐπι-

(1) Ἐὰν πρὸς καθορισμὸν τῶν ὁρίων τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀρθ. 526 ἀνάγκη νὰ συνδυασθῇ τοῦτο α' μὲν) πρὸς τὸ ἀρθ. 123 ἀρθ. 10 καὶ 11, 132 ἀρθ. 4 καὶ 133 ἀρθ. 2. β') πρὸς τὰ ἀρθ. 445 καὶ 452 καὶ γ') πρὸς τὸ ἀρθ. 497. Τὸ ἀρθ. 526 ἐφαρμόζεται μόνον ἐσάκις δὲν συμπέτρουσιν οἱ πρὸς ἐφαρμογὴν τινος ἐκ τῶν ἀρθῶν ταύτων ἀπαιτούμενοι ὅροι.

(2) Ὅρα καὶ ἐστικὸν νόμου ἀρθ. 23, 26 καὶ 27.

(3) Ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἀντίκειται μὲν εἰς τὸ ἀπαγορεῦον τὴν δημοσίαν ἀρθ. 18 τοῦ Συντάγματος (διότι, ἐπανακάμπτων ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εἰς

στρέψη ὁ μεταναστεύσας, καταγινώσκεται εἰς αὐτὸν ἡ ποινή.
Π. Ν. 528 (Βαυαρ. Νρ.γδ. (1831) 52).

528. Μὲ κράτησιν τοῦλάχιστον δύο ἐβδομάδων τιμωρεῖται ὅστις διὰ συμβουλῆς, συστάσεως, μαρτυριῶν, καὶ ἄλλων παρομοίων βοηθημάτων καὶ μέσων ὑποστηρίζει ἐν γνώσει ὑπηκόους τοῦ Κράτους εἰς τὴν ἐκτέλεσιν μεταναστεύσεώς τινος, ἀποφασισθεῖσης μὲν ἄνευ τῆς συνεργείας αὐτοῦ, προετοιμασθεῖσης δὲ ἢ ἐπιχειρηθείσης ἄνευ ἄδειας· ὅστις ἄνευ συγκαταθέσεως τῆς κυβερνήσεως παραδίδει ἐν γνώσει εἰς τὸν ἄνευ ἄδειας μεταναστεύοντα ἢ μεταναστεύσαντα ὅλην τὴν περιουσίαν του ἢ μέρος αὐτῆς· ὅστις, χωρὶς νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἔλαβον ἐπίσημον ἄδειαν μεταναστεύσεως ὑπῆκοοι τοῦ Κράτους, τῶν ὅποιων γνωρίζει τὴν περὶ μεταναστεύσεως πρόθεσιν, συνδέει καὶ ἐκτελεῖ μετ' αὐτῶν συνθήκας, δι' ὧν οἱ μετανάσται τίθενται εἰς κατάστασιν νὰ σύρῃσι τὴν περιουσίαν των εἰς ξένην ἐπικράτειαν· ὅστις, ἐναντίον ἀπαγορεύσεως τῆς ἀρχῆς, παραδίδει εἰς ἀπόντας μέρος τι τῆς περιουσίας των. — Ἐὰν τὸ πταῖσμα τοῦτο συνῆθῃ ἐκ φιλοκερδείας ἢ καὶ τρίτην φορὰν μετὰ προηγηθεῖσαν διττὴν τιμώρησιν, καταγινώσκεται κρᾶτῃς ἐνδὲ μέχρι τριῶν μηνῶν. — Καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις ὁ ἐνοχὸς χρεωστεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν παραδοθεῖσαν ἢ τὴν διὰ τῆς βοήθειας του εἰς ξένον τόπον μεταβηθεῖσαν περιουσίαν, καὶ ὡς πρὸς ταύτην λαμβάνουσι χώραν αἱ εἰς τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ προηγουμένου ἄρθρου διατεταγμένοι συνέπειαι. Π. Ν. 136. 527. (Βαυαρ. Νρ.γδ. (1831) 53).

δ. Ἀποδοχὴ μισθοῦ καὶ ἄλλων διακριτικῶν σημείων
παρὰ ξένης δυνάμεως.

529. Ὅστις ἄνευ ῥητῆς ἀδείας τῆς κυβερνήσεως δέχεται παρὰ τινος ξένης δυνάμεως μισθούς, συντάξεις, τιτλους, παράσημα, καὶ ἄλλα διακριτικὰ σημεῖα, ἢ ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνῃ ἢ νὰ φυλάττῃ ὅσα ἤδη ἔλαβε πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος

τοῦ νόμου, ἀναλαμβάνει τὴν ἀπεριόριστον διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντιβαίνει προδήλως εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας μεταναστεύσεως ἀποκρουομένη ὑπὸ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἐν τῇ πράξει ἡ διάταξις αὕτη σχεδὸν περιέπεσεν εἰς ἀχρησίαν.

νόμου, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τοῦλάχιστον πεντήκοντα δραχμῶν, ἢ μὲ κράτησιν τοῦλάχιστον μιᾶς ἐβδομάδος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων συνεπειῶν ὡς πρὸς τὰ ἀστικά δίκαιά του, κατὰ τοὺς περὶ τούτου νόμους. (1) (Βαυαρ. Νμσχδ. (1822) 55).

6. Ἀθέμιτος εἰσὸς εἰς ξένα παιδευτικά καταστήματα.

530. Μὲ πρόστιμον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις παραβίνει τοὺς ὁρους, ὑπὸ τοὺς ὅποιους συγχωρεῖται ἡ εἰσὸς τῶν παιδῶν ἢ τῶν νέων εἰς ξένα διδακτικά ἢ παιδαγωγικά καταστήματα. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 54).

Γ'. Ἀντιποιήσεις ἰδιαιτέρων δικαιωμάτων.

1. Ἀντιποίησης γινομένη παρ' ἰδιωτικῶν ἐταιριῶν.

531. Ἐὰν ἰδιωτικὴ τις ἐταιρία περιᾶπτη εἰς ἑαυτὴν αὐτογνῶμόνως δημόσια ἐνώσεως τημεῖα, ἢ ἐξωτερικὰ πλεονεκτήματα καὶ διακρίσεις διαφόρων σωματείων, τιμωροῦνται οἱ ἐνέχοι, ἐὰν μὲν ᾦναι ἐκ τῶν προϊσταμένων τῆς ἐταιρίας ταύτης, μὲ κράτησιν, ἐὰν δὲ ἐκ τῶν μελῶν, μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν. Π. Ν. 228. 229. 233. 505. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 68).

2. Ἀντιποίησης σχολικῆς ὑπηρεσίας.

532. Κράτησις ἢ πρόστιμον, ἐν ὑποτροπῇ δὲ κρατησις ἐνός μέχρι τριῶν μηνῶν ἢ πρόστιμον ἑκατὸν μέχρι τριακοσίων δραχμῶν ἐπιβάλλεται εἰς ἐκείνον, ὅστις, χωρὶς νὰ ᾦναι δικαιωμένος ἢ μὴ λαβὼν ἰδιαιτέραν ἄδειαν παρὰ τῆς ἀρχῆς, διατηρεῖ σχολεῖον, ἢ ἀνεγείρει ἄλλο παιδαγωγικὸν ἢ διδακτικὸν καταστήμα. — Τοιαῦτα ἐν παραβύσει διατηρούμενα τημεῖα καὶ καταστήματα πρέπει νὰ καταργῶνται. (2) Π. Ν. 229. 231. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 69).

(1) Ἡ διάταξις περὶ τῶν ἄλλων συνεπειῶν ὡς πρὸς τὰ ἀστικά δίκαιά του οὐδεμίαν ἔχει πρακτικὴν ἀξίαν, μὴ διακανονισθεῖσάν παρ' ἡμῶν τοιοῦτων συνεπειῶν ὡς ἐπακολουθημάτων τῆς ποινῆς.

(2) Ἄλλ' ὅρα 16 ἄρθρον τοῦ Συντ. τοῦ 1864, καθ' ὃ «Ἐκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συσταίνῃ ἐκπαιδευτικά καταστήματα, συμμορφούμενος μὲ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους». Ὅρα καὶ ἄρθρα 6, 7. 60, 61, 62 τοῦ Ν. τῆς 6 (18) Φεβρ. τοῦ 1834 περὶ δημοτικῶν Σχολείων ὑπὸ τὸ ἄρθρον 656 Ποιν. Ν.

Ν. Κατὰ τὴν Δ. Π. ποινικὴν ἀπόφασιν 61 τοῦ 70, τοῦ 16 ἄρθρου τοῦ Συντ. ὑποχρεοῦντος τὸν συνιστῶντα ἐκπαιδευτικὸν κατὰστημα νὰ συμμορφῶται πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, ἰσχύει κατὰ πάντα τὸ ἄρθρον 332 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τὰ ἄρθρα 60, 62 καὶ 64 τοῦ περὶ δημοτικῶν σχολείων νόμου καὶ 116 τοῦ περὶ ἑλληνικῶν σχολείων καὶ γυμνασίων. (Ἡ ἀπόφασις ἀντίκειται καταφανῶς εἰς τὸ ἄρθ. 16 τοῦ Συντάγματος, καθ' ὃ ὀφείλει μὲν ὁ θεμελιῶν ἐκπαιδευτικὸν κατὰστημα νὰ κύπτῃ εἰς τοὺς νόμους περὶ ἐκπαιδευτηρίων, ἀλλ' οὐχ ἥτιον καθιεροῦται ὑπ' αὐτοῦ ἀπεριορίστως τὸ δικαίωμα τῆς συστάσεως ἐκπαιδευτηρίου, ὅθεν δὲν ἀπαιτεῖται ἄδεια).

3. Ἀντιποιήσεις δικαιωμάτων ἐπιτηδεύματος.

533. Ὅστις μετέρχεται ἐπιτήθευμα, εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὅποιου ἀπαιτεῖται ἄδεια τῆς ἀρχῆς, χωρὶς νὰ λάβῃ ταύτην, ὅστις εἰς τὴν ἐνέργειαν ἐπιτηδεύματός τινος, τὰ ὅποια ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ μετέρχεται, ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῶν δικαιωμάτων του ὑπὲρ τὴν ὅποιαν διὰ διπλώματος ἔλαβεν ἄδειαν, ἢ ὑπὲρ τὸν κανονισμὸν τοῦ ἐπιτηδεύματος, ἢ ἄλλως ἐναντίον βητήρος ἀπαγορεύσεως, καταδικάζεται εἰς πρόστιμον πεντήκοντα μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν, ἢ εἰς κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομαδίων, παρεκτὸς τῶν ἰδιαίτερων ὁρισμῶν, οἵτινες διαγράφονται ῥητῶς εἰς μέρικα προνόμια ἐπιτηδεύματος. — Εἰς περιπτώσιν ἀσυγχωρήτου ἀντιποιήσεως ἐπιτηδεύματος, τὰ ἐργαλεῖα, τὰ σκεύη, αἱ ὕλαι, καὶ αἱ πραγματεῖαι, τὰ ὅποια ἐχρησίμευσαν εἰς τὸ πταίσμα, ἀφαιροῦνται, καὶ ἐκποιοῦνται δι' ἐξῆδων καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ πταίστου. (1) Π. Ν. 234. Ἑμπ. 47, 48. (Βαυαρ. Νόμ. (1831) 70).

1) Ὁρα Διαιτ. τῆς 6 Ἀπριλίου 1835 περὶ ἀγορανομικῶν καὶ ἀστυνομικῶν διὰ τὰ τῶριμα διατάξεων ἄρθρον 16, καθ' ὃ πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἄρτοποιοῦ ἀπαιτεῖται ἄδεια τοῦ δημάρχου, καὶ ἄρθ. 50, καθ' ὃ ἀπαιτεῖται ἄδεια πρὸς πώλησιν ἰδιωτικῶν ἐξ ἰδίων ἀποθηκῶν. Περὶ τῶν ἐπαγγελλομένων τὰ ἔργα λατροῦ, κτηνιάτρου, ὀδοντολάτρου, φλεβοτόμου, φαρμακοποιοῦ κτλ. ἔρα ἡμετέραν σημείωσιν καὶ Ν. ΟΜΒ' τῆς 25 Ἀπριλίου 1880 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 234 Π. Ν. Προσθεθεῖσθω, ὅτι κατὰ τὸ διάταγμα τῆς 29 Μαρτίου 1835 περὶ πωλήσεως λατρικῶν μόνον οἱ φαρμακοποιοὶ καὶ φαρμακῆμποροι ἔχουσι τὴν ἄδειαν νὰ πωλῶσιν λατρικά, ἀλλ' οἱ μὲν πρῶτοι μόνον εἰς μικρὰς ποσότητας, πρὸς δὲ ἀπλὰ ἢ σύνθετα, παρασκευαζομένα ἢ ἀπαρασκευάστα, κατ' ἐξαιρέσιν δὲ καὶ εἰς μεγάλας, ἂν οἱ ἀγορασταὶ ᾖσιν ἄλλοι φαρμακοποιοὶ ἢ φαρμακῆμποροι, οἱ δὲ δεύτεροι μόνον εἰς μεγάλας ποσότητας καὶ μόνον ἀπαρασκευάστα λατρικά. εἰς ἃ καταλύγονται καὶ τὰ πλεόντα τῶν χημικῶν ἐργαστηρίων τιμωροῦνται δὲ ἄλλως κατὰ τὸ ἄρθρον 333. (Ἄρθρ. 1) Ἀλλὰ δικαιοῦνται καὶ οἱ λατροὶ καὶ χειρουργοὶ νὰ πωλῶσι φάρμακα, ὅσας δὲν ὑπάρχει φαρμακεῖον μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ τόπου τῆς

Ν. Δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 533 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθρον 2 τοῦ Διατ. τῆς 6 Ἰουλίου 1836 περὶ φόρου τῶν ἐπιτηδεύματων τιμωρεῖται ὁ μετερχό-

διαμονῆς αὐτῶν. Οἱ δὲ κτηνίατροι δικαιούνται νὰ πωλῶσι μόνον τὰ εἰς θεραπείαν κτηνῶν πρόσφορα ἱατρικὰ καὶ εἰ εἰδοπῶλαι μόνον τὰ εἰς τεχνικὰ χρῆσιμα· ἂν δὲ τυχόν τις τῶν εἰρημίνων παραβῇ τὴν διατάξιν ταύτην, τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἀρθρον 533 τοῦ ποιν. νόμου (ἀρθρον 6). — (Σημειωτέον ὅτι κατὰ γνώμην τῆς Εἰσαγγελίας Ἀ. Πάγου ἡ διατάξις τοῦ ἀρθ. 533 ἐφαρμόζεται εἰς παραβάσεις οὐ μόνον τῶν ὑφισταμένων κατὰ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ ποιν. νόμου κανονισμῶν τῶν φαρμακείων, ἀλλὰ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἐκδοθέντων διὰ τοῦ Β. Διατ. τῆς 5 Σεπτ. 1861, ἅτε ὑπαρχούσης ποινικῆς περὶ παραβάσεων τῶν κανονισμῶν διατάξεως, τοιαύτης τῆς τοῦ ἀρθ. 533).

Διατ. τῆς 14 Νοεμβρίου 1836 περὶ ἐμπορικῆς ναυτιλίας.

23. Πᾶς πλοίαρχος ἢ ἰδιοκτήτης Ἑλλήν. ἐμπορικῆς πλοίας ὀφείλει νὰ ἔχη πάντοτε ἐπὶ τούτου τὸ περὶ ἀναγνωρίσεως ἔγγραφον καὶ τὸ ναυτιλιακὸν δίπλωμα καὶ νὰ φυλάττῃ ἀκριβῶς ὅλας τὰς περὶ ἐμπορικῆς ναυτιλίας ἐκδοθείσας καὶ ἐκδοθησομένας διατάξεις καὶ ὅσας ὁ ἐμπορικὸς νόμος ἐπιβάλλει εἰς αὐτὴν ὑποχρεώσεις. — Ἡ παραβασία τοῦ παρόντος ὅρου τιμωρεῖται εἰς μὲν τὰ πλοῖα τῆς α'. κλάσεως μὲ πρόστιμον 100 δραχμῶν, εἰς δὲ τὰ τῆς β'. 300 δραχμῶν. (Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρον 24 αἱ παραβάσεις τοῦ Διατ. τῆς 14 Νοεμβρίου 1836 δικάζονται ὑπὸ τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων κατὰ τοὺς γενικοὺς περὶ ποινικῶν ὑποθέσεων κανονισμοὺς).

Διατ. τῆς 14 Δεκ. 1836 περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπ. ναυτιλίας.

23. Ὅστις μετὰ τὴν ἐκπνευσὶν τῶν κατὰ τὰ ἀρθρα 17, 18, 19 καὶ 23 προθεσμίων εὐρεθῇ μετερχόμενος τὸ ἔργον πλοίαρχου ἢ κυβερνήτου ἀνευ διπλώματος ἢ ἀδείας, εἰ μὲν διευθύνει μικρὸν πλοίαριον, κατωτέρας τῶν πέντε τόνων χωρητικότητος, ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι τεσσαράκοντα δραχμῶν, εἰ δὲ κυβερνᾷ πλοῖον πρώτης κλάσεως, εἰς πρόστιμον 50 ἕως 100 δραχμῶν. — Ἐὰν δὲ διευθύνῃ πλοῖον δευτέρας κλάσεως, εἰς πρόστιμον 50 μέχρι 300 δραχμ.

26. Ὅστις ὁ πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης ἀπαρτίσῃ τὸ πληρωμα, ὀφείλει νὰ τὸ παρυσιάξῃ εἰς τὴν λιμενικὴν ἢ προξενικὴν ἀρχήν, διὰ νὰ καταγραφῇ εἰς τὸ ναυτολόγιον· ὅν ἔχει δὲ τὴν ἀδειαν ναυξήσῃ ἢ νὰ ἐλαττωσῇ τὸν ἀριθμὸν τοῦ πληρώματος, χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἵνα σημειωθῇ ἡ γενομένη πρᾶξις εἰς τὸ ναυτολόγιον. — Διὰ πᾶσαν προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν ναύτου, μὴ σημειωθείσαν εἰς τὸ ναυτολόγιον, ὁ μὲν πλοίαρχος τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον 50 μέχρι 500 δραχμῶν ὁ δὲ κυβερνήτης, 30 μέχρι 100.

30. Πᾶς πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης ὅστις μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἀνωτέρας προθεσμίας (6 μηνῶν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατάγματος) συμφωνήσῃ ναυτὴν μὴ φερόντα τὴν ἀπαιτούμενν ἀδειαν ἀναχωρήσεως, ὑπάκειναι εἰς τε τὴν ἀποζημίωσιν δι' ἧς ὁ συμφωνηθεὶς ναύτης εἶχε τυχὸν ὑποχρεώσεις πρὸς ἄλλον πλοίαρχον ἢ κυβερνήτην καὶ εἰς πρόστιμον 25 μέχρι 100 δραχμῶν. — Ἄν δὲ ἀποδειχθῇ, ὅτι μετεχειρίσθη, μέσα διαφθορᾷ διὰ νὰ ἀπο-

μενος τὴν τέχνην τοῦ ράπτου ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας. Δ. Π. ποιν. 32 καὶ 33 τοῦ 61. Δυνάμει ὡσαύτως τοῦ ἀρθροῦ 333 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἀρθρα 2 καὶ 17 τοῦ Ν. τῆς 4 Νοεμβρίου 1837 περὶ φόρου τῶν ἐπιτηδευμάτων (ἢ τὰ ἀντίστοιχα τοῦ ἀντικαταστήσαντος αὐτὸν νεωτέρου νόμου) τι-

σάζει ναυτὴν ἢ ναῦτας συμφωνημένους εἰς ὑπηρεσίαν ἄλλου πλοίου καὶ νᾶ τοὺς μεταχειρισθῇ εἰς τὸ ἴδιόν του, παρὰ τὸ ἀνωτέρω πρόστιμον, στερεῖται καὶ τοῦ διπλώματος τῆς πλοιαρχίας ἢ κυβερνήσεως, δι' ἓν ἕως τρία ἔτη.

32. Αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 30 καὶ 31 ἐφαρμόζονται ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας, ὅσοι ἐκλέγουσιν πλοιάρχους ἢ κυβερνήτας μὴ φέροντας ἀπόδειξιν ἐκ μέρους τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ τελευταίου πλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπηρέτησαν, ἢ ἐκ μέρους τῆς λιμενικῆς ἀρχῆς, ὅτι ὑπάρχει ἐμπόδιον. Ἐν περὶ τῶν § 2 τοῦ ἀρθροῦ 30 ὁ ἰδιοκτήτης τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον 100—300 δραχμῶν.

36. Ἄν κατὰ τὴν (παρὰ τῆς λιμενικῆς ἢ τῆς προξενικῆς ἀρχῆς) ἐπίσημιν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ παρουσιασθεῖσα (ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου ἢ τοῦ κυβερνήτου) ἀπογραφὴ (τῆς ἀποσκευῆς τοῦ πλοίου του) περιέχει εἶδη ἀνυπαρκτά ἢ παρῶν λαγμένα, γίνεται μὲν ἀνηκουσα σημείωσις εἰς τὴν ἀπογραφὴν ἀπὸ τῆν ἐπισκεπτομένην ἀρχὴν, ὁ δὲ πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον εἴκοσιν ἕως διακοσίαν δραχμῶν.

37. Πᾶς πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης πλοίου, ἔχοντος ἀνωτέραν τῶν 10 τόνων χωρητικότητα, ὀφείλει παρὰ τὸ ἐγγράφον τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τὸ ναυτικὸν διπλῶμα, τὸ ὅποιον ἔχει ἐπὶ τοῦ πλοίου κατὰ τὸ ἀρθρον 23 τοῦ ἡμετέρου Διατ. τῆς 14 Νοεμβρίου 1836, νά ἔχῃ προστετὶ καὶ ταχέως: α'. τὸ ναυτολόγιον· β'. τὴν ἀδειαν τῆς ἀναχωρήσεως κατὰ τὸ ἀρθρον 4 τοῦ αὐτοῦ Διατ. τῆς 8 Σεπτ. 1834 Διατάγματος· γ'. τὸ βιβλίον τοῦ πλοίου κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου· δ'. τὰ φορτωτικὰ καὶ ναυλωτικὰ· ε'. τὰ ἐφολητικὰ τῶν τελωνιακῶν δικαιωμάτων, ἢ τῆς περὶ ῥητῆς μετακομιδῆς ἐγκυρίως. — Οἱ κυβερνήται πλοίων 10 τόνων ἢ κατωτέρας χωρητικότητος τεύχουν νά φέρωσι καὶ αὐτοὶ τὰνὼτέρω ἐγγράφα, ἐκτὸς μόνον τοῦ βιβλίου.

38. Οἱ παραβάται τῶν ὅρων τοῦ προηγούμενου ἀρθροῦ, εἰ μὲν εἶναι κυβερνήται, τιμωροῦνται διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ναυτολογίου ἢ τοῦ βιβλίου τοῦ πλοίου μὲ πρόστιμον 100 δραχμῶν, εἰ δὲ πλοίαρχοι, μὲ πρόστιμον 300· καὶ δὲ τὴν τῆς ἀδείας τῆς ἀναχωρήσεως καθυποβάλλονται ἀμέσως εἰς πρῶτον ἴσον μὲ τὴν εἰκοσάπλασιον ποσότητα τῶν λιμενικῶν δικαιωμάτων, τὰ ὅποια ὀφείλουν νά πληρώσωσιν, ἢ, ἂν δὲν ὑπόκεινται εἰς τοιαῦτα, κατὰ τὴν διατίμησιν τῆς 8 Σεπτ. 1834 εἰς πρόστιμον μίσης μέχρι δέκα δραχμῶν. Διὰ πᾶσαν δὲ σημείωσιν εἰς τὸ βιβλίον τοῦ πλοίου παραβάτουσαν τὴν ἀλήθειαν ὁ πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης καταδικάζεται ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων.

42. Ἄν εἰς τὴν πλειότερον ναῦται δραπέτωσωσιν, ὁ πλοίαρχος ἢ ὁ κυβερνήτης ὀφείλει νά σημειώσῃ ἀμέσως τοῦτο εἰς τὸ βιβλίον τοῦ πλοίου, καὶ εἰς τὸ ναυτολόγιόν του. Καὶ εἰ μὲν εἶναι εἰς λιμένα τοῦ Βασιλείου, εἰδοποιεῖ τὴν λιμενικὴν ἀρχήν, εἰ δὲ εἰς ξένον, τὴν προξενικὴν, διὰ νά γανῇ ἢ ἀνηκουσα ἔρευνα καὶ συλληφθῶσιν οἱ δραπέται. — Ὅστις δὲ πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης ἴδῃ φανερώσῃ ἐντὸς τῶν 24 ὥρων τὴν συμβῆσαν δραπέτευσιν εἰς ἀρμόδιαν ἀρχήν, ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον 20 μέχρις 100 δραχμῶν.

μωρεῖται ὁ μετερχόμενος ἐν τινὶ δῆμῳ τὸ ἐμπόριον ἄνευ ἀδείας τῆς τοῦ δήμου τούτου δημοτικῆς ἀρχῆς, καίπερ ἔχων ἀδειαν ἄλλης δημοτικῆς ἀρχῆς. Α. Π. ποιν. 121 τοῦ 37. — Τοῦ ἀρθροῦ 62 τοῦ αὐτοῦ νόμου τάσσονται μεταξὺ τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ τὰ χορηγοῦντα καὶ τὰ ἀναγκασίας ζωτροφίας, ὡς τὰ λυθοποιεῖα, ἀρτοποιεῖα κτλ., τοῦ δὲ ἀρθροῦ 32 ὁρίζοντες, ὅτι τὸ τοῦ κρεοπώλου ἐπάγγελμα δὲν δύναται νὰ ἀσκηθῇ ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τοῦ δημάρχου, ἐπεὶ δὲ τοῦ ἀρθροῦ 333 τοῦ ποιν. νόμου ἡ διάταξις ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴν καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἄνευ ἀδείας τοῦ δημάρχου μετερχομένους τὸν κρεοπώλην. Α. Π. ποιν. 74 τοῦ 76. — Τοῦ εἰδικοῦ περὶ ἐξουδένσεως καὶ περὶ τυποῦ νόμου ὄντος μεταγενεστέρου τοῦ ποινικοῦ, κανονίσαντος δὲ ὡς ὀνομαστικῶς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης τιμωρεῖται, ἐπεὶ δὲ δὲν τιμωρεῖται ὁ ἄνευ ἀδείας τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς μετερχόμενος τὸν ὑπεύθυνον συντάκτην ἐφημερίδος, μὴ ἰσχύοντος κατὰ τοῦτο τοῦ ἀρθροῦ 333. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 61. — Τὸ ἀρθρον 333 ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀντιποίησην ἐπιτηδευμάτων, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπαγγελμάτων ἐπιστημονικῶν, ὧν ἡ ἀντιποίησης τιμωρεῖται βαρύτερον κατ' ἄλλα ἀρθρα. Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 42, 176 τοῦ 88. Οὕτως ἡ ἀντιποίησης ἔργων ἱατροῦ τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἀρθ. 231. Α. Π. ποιν. 176 τοῦ 88. — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ 1 ἀρθροῦ τοῦ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1835 Α. περὶ πωλήσεως ἱατρικῶν (ἐπερ εἶναι νόμος εἰδικός, κανονίζων μόνον τὸ ἀντικείμενον τῆς πωλήσεως τῶν ἱατρικῶν καὶ ὁρίζων τὰ πρόσωπα τὰ δυνάμενα νὰ πωλῶσι τοιαῦτα καὶ ὡς τοιοῦτος κατισχύων τῶν γενικῶν περὶ ἐπιτηδευμάτων νόμων) πρὸς τὸ 333 ἀρθρον τοῦ ποιν. νόμου ἀνεκδοιότητος προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπιτηδεύματος τοῦ φαρμακεμπορίου ἀπαιτεῖται εἰδικὴ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς ἀδεία καὶ ὅτι ὁ μὴ διὰ τοιαύτης ἀδείας ἐξωδισμένος τιμωρεῖται κατὰ τὸ 335 ἀρθρον τοῦ ποιν. νόμου. Ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ ἀληθὲς ἐννοία τοῦ νόμου τούτου, συναγεται καὶ ἐκ τοῦ 6' ἐδαφίου τοῦ 3 ἀρθροῦ τοῦ ἀπὸ 30 Ὀκτ. 1833 Διατ. περὶ καθηκόντων τῶν κατὰ νομοὺς ἱατρῶν, καθ' ὃ ἐν τῶν ἰδιαιτέρων χρεῶν τῶν ἱατρῶν τούτων εἶναι καὶ τὸ νὰ κρατῶσι κατάλογον πάντων τῶν μετερχομένων τὴν τέχνην τῶν φαρμακοπωλῶν, ἐπομένως καὶ τῶν φαρμακεμπορίων, ἐν τῷ καταλόγῳ δὲ καταχωρίζεται τὸ ὄνομα παντός λαμβάνοντος παρὰ τῆς νομαρχίας τὴν ἀδειαν ταύτην. Α. Π. ποιν. 141 τοῦ 78. — Ὑπόκειται εἰς ποινὴν οὐ μόνον ὁ μετερχόμενος ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς ἐπιτηδεύμα, δοθέντος τοῦτο εἶναι ὑποβεβλημένον ὑπὸ ῥήτου νόμου εἰς τὴν προηγουμένην ἀδειαν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 126 τοῦ 33, ἀλλὰ καὶ ὁ μετερχόμενος αὐτὸ ἐν ἄλλῳ δῆμῳ παρὰ τὸν δῆμον, ἐν ᾧ ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ μετέρχεται αὐτό. Α. Π. ποιν. 121 τοῦ 37.

4. Μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος τῆς γενεᾶς.

534. Ὅστις ἄνευ συνευδοκῆσεως τῆς ἀρχῆς (1) μεταβάλλει

(1) Ἀρθρον 13 § 19 τοῦ Δ. 5 Δεκεμβρίου 1845 περὶ καθηκόντων τῶν νομαρχῶν. «Ὁ νομαρχὴς ὀφείλει νὰ φροντίξῃ ἀρμοδίως νὰ προσλαμβάνουσιν ἐπώνυμα ὅσοι τῶν πολιτῶν δὲν ἔχουσιν τοιαῦτα καὶ νὰ ἐπιτηρῇ εἰς τὸ νὰ μὴ γίνῃται αὐθαίρετος ἀλλαγὴ τῶν ἀπαξ προσληφθέντων, ὑπεβάλλων μετὰ γνωμοδοτήσεως τὰς πρὸς ἐπίτευξιν τῆς βασιλικῆς ἐγκρίσεως διὰ τὴν ἀλλαγὴν αὐτῶν αἰτήσεις.»

τὸ ὄνομα τῆς γενεᾶς του, ἢ περιάπτει εἰς ἑαυτὸν ἄνευ ἀδείας
ὄνομα ξένης γενεᾶς, καταδικάζεται εἰς κράτησιν τὸ πολὺ ἐνὸς
μηνός. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 73.

**Δ'. Πταίσματα ἀναφερόμενα εἰς τὸν τύπον καὶ
τὴν βιβλιοποιρίαν.**

1. Κατάχρησις τοῦ τύπου καὶ τῆς βιβλιοποιρίας.

535. (Ἐντικατέστη διὰ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ ἀπὸ 23 Νοεμ-
βρίου 1837 περὶ ἐξυβρ. κτλ. νόμου). (1)

536. (Ἐσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 48).

537. (Ἐσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 49).

538. (Ἐσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 59).

539. (Ἐσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 51).

540. (Ἐσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 52).

541. (Ἐσαύτως διὰ τῶν ἄρθρων 53, 54, 55, 56, καὶ 57).

542. (Ἐσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 58).

543. (Ἐσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 59).

544. (Ἐσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 60).

545. (Ἐσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 61).

546. (Ἐσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 63).

547. (Ἐσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 64).

548. (Ἐσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 67).

549. (Ἐσαύτως διὰ τοῦ ἄρθρου 68).

2. Ἀσυγχώρητος δημοσίευσις νόμων καὶ διαταγμάτων.

550. Εἰς κράτησιν ἢ πρόστιμον καταδικάζεται ὅστις, ἄνευ
ἀδείας, τυπώνει ἢ ἄλλως φέρει εἰς γνῶσιν τοῦ κοινῶ ἐπίσημα
δὲ ἄλλης παρὰ τὴν τῆς ὑπηρεσίας ἑδὸν εἰς αὐτὸν περιελθόντα
σχέδια εἰσέτι ἀδημοσιεύτων ἢ μὴ δημοσίως συζητηθέντων νόμων
ἢ διαταγμάτων. — Εἰς πρόστιμον καταδικάζεται ὅστις μετα-
τυπώνει μόνος ἢ δι' ἄλλου νόμους ἢ διατάγματα τῶν δημοσίων
ἄρχων, ἄνευ παραγγελίας ἢ ἰδιαιτέρας ἀδείας αὐτῶν (2) Π. Ν.
452 ε. (Βαυαρ. νμσχ. (1831) 78).

(1) Ὅρα ὑπὸ ἄρθρου 137 Π. Ν.

(2) Προδήλως ἢ ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ τοῦ ἄρθρου 550 διάταξις εἶναι
τῶν ἀνίσχυρος, ὡς ἐναντιουμένη εἰς τε τὴν καθιερούσαν ἀπεριορίτως τὴν

Ε'. Συγχύσεις τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης.

1. Σύγχυσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης.

551. Μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ταραττεῖ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐορτάς, παραβαίνων τὴν παρὰ τῆς ἀστυνομίας ἐνεκα τῶν κατὰ τὰς τοιαύτας ἡμέρας δημοσιῶν συγκοινωνιῶν ὠρισμένην τάξιν. (1) Π. Ν. 195 (Βαυαρικὸν Νμσχδ. (1831) 92).

2. Σύγχυσις τῆς κοινῆς ἡσυχίας (2).

552. Μὲ κράτησιν μιᾶς ἐβδομάδος μέχρι δύο μηνῶν ἢ με πρόστιμον τριάκοντα μέχρι τριακοσίων δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἐμβάλλει εἰς ἀνησυχίαν τὰς ψυχάς, προξενεῖ συρροὴν ἀνθρώπων, ἢ βάλλει εἰς κίνησιν τὴν ἀρχὴν ἢ τὴν ἔνοπλον δύναμιν, ἐπικαλούμενος ψευδῶς βοήθειαν, μεταχειριζόμενος ἀτόπως τοὺς κώδωνας, ἢ ἄλλα ἐκταρακτικὰ ὄργανα, (3) ἀπηγορευμένα σημεῖα φατρίας ἢ συνθήματος, (4) πλαστὰς ἢ δεισιδαίμονας παραστάσεις ἢ διαφημίσεις. — Ἐὰν ὁ σκοπὸς τοῦ πταιστοῦ ἀπετείνετο εἰς τὸ νὰ διαταράξῃ τινὰς μόνον, τὰ δὲ μετὰ, τὰ ὅποια μετεχειρίσθη, ἦσαν ἀνάλογα πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν, καὶ τὸ πταῖσμα αὐτὸ δὲν ἐπέφερε τὸ εἰς τὸ προηγούμενον ἐξαρῶν εἰρημένον δημόσιον ἀποτέλεσμα, καταγινώσκεται τότε κρά-

ἐλευθεροτυπίαν διάταξιν τοῦ Συντάγματος καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ἠθικὴν ἐπιτάσσουσιν τὴν ὅσον ἔνεστι μείζονα διάδοσιν τῶν ἐκδιδομένων νόμων καὶ διαταγμάτων.

(1) Πρὸς ἐφαρμογὴν ἀρα τῆς διατάξεως ταύτης ἀπαιτεῖται ἡ ἐκδοσις ἀστυνομικῆς διατάξεως, ἀρριζούσης τὴν τῶν συναλλαγῶν τάξιν πρὸς παρεμπόδισιν τῆς διαταρᾶξεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐορτῶν, καὶ ἡ παραβίασις αὐτῆς.

(2) Τίνες πράξεις ἀποτελοῦσι σύγχυσιν τῆς κοινῆς εἰρήνης ἀπόκειται ἐκαστοτε εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας νὰ διακρίνῃ· ἀλλ' ὅσῳκις διαταραχθῇ μόνον ἡ ἡσυχία τοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ οἰκοῦντος καὶ οὐχὶ ἡ κοινὴ, ἡ πράξις τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἀρθ. 201.

(3) Εἰς τὰ ἐκταρακτικὰ ὄργανα περιλαμβάνονται οὐ μόνον τὰ ὄπλα, δι' ὧν γίνονται πυροβολήσεις, ἀλλὰ καὶ τὰ τύμπανα ἢ σάλπιγγες δι' ὧν εἴθισται νὰ καλῶνται οἱ πολῖται εἰς συνάθροισιν.

(4) Τίνα τὰ ἀπηγορευμένα; Τοῦ νόμου μὴδὲν σύνθημα ἀπαγορεύοντος, δεκτικόν ὅτι τοιαῦτά εἰσι· τὰ δι' ἀστυν. διατάξεως ἀπαγορευόμενα.

της το πολύ ενός μηνός, ἢ πρόστιμον τὸ πολὺ ἑκατὸν πεντήκοντα δραχμῶν. Π. Ν. 203. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 93).

553. Ὅστις δι' ὑπερβολικῶν κρότων καὶ θορύβων, ἢ δι' οἰωνοθήποτε ἄλλων πράξεων ταράττει δημοσίως τῶν κατοικούντων τὰς ἀγορίας, τὰς τέρφεις, ἢ τὴν νυκτερινήν των ἡσυχίαν, ἐάν μὲν τοῦτο ἐγίνε κατὰ συμπεφωνημένην ἔνωσησιν πολλῶν, καὶ προσέκυψεν ἐντεῦθεν συρρόθῃ ἀνθρώπων, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ ἑξὶς ἑβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ ἑκατὸν δραχμῶν· ἄλλως δέ, μὲ κράτησιν τὸ πολὺ τριῶν ἡμερῶν, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ τριάκοντα δραχμῶν. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 94. Γαλλ. Π. Ν. 479 § 8).

554. Ἐάν εἰς δημόσιόν τινα οἶκον δὲν γίνεταί παῦσις κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας κανονισμένας νυκτερινὰς ὥρας, καταγινώσκεται πρόστιμον εἴκοσι μὲν δραχμῶν τὸ πολὺ εἰς τὸν ξενοδόχον, ὅστις δὲν προτρέπει τοὺς ξενιζομένους εἰς ἀναχώρησιν, καὶ ἐξακολουθεῖ παρέχων τι αὐτοῖς, δεκά δὲ δραχμῶν τὸ πολὺ εἰς τοὺς ξενιζομένους, ὅσοι δὲν ἀπεμακρύνθησαν προτραπέντες παρὰ τοῦ ξενοδόχου. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 95).

555. Εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι διακοσιῶν δραχμῶν ὑποβάλλεται ὅστις ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς ἐπιχειρεῖ δημόσια ἀθύρματα, θεατρικὰς ἢ ἄλλας παραστάσεις, ὅστις εἰς τὰς συγκεχωρημένας τοιαύτου εἵδους ἐπιχειρήσεις παραβαίνει τὰς περὶ τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου, τοῦ εἶδους, καὶ τοῦ τρόπου παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐκδοθεῖν διατάξεις — Ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν ἐπιχειρούντων τοιαῦτα ἀθύρματα, θεατρικὰς ἢ ἄλλας παραστάσεις, ὅσοι, ὅταν ἀναφυῶσιν ἐντεῦθεν ἀταξίαι, δὲν ἐπικαλοῦνται εὐθὺς τὴν βοήθειαν τῆς ἀρχῆς. Π. Ν. 683. (Βαυαρ. Νομοσχδ. (1831) 96).

556. Μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν τιμωροῦνται ὅσοι, ἐναντίον ἀπαγορεύσεως τῆς ἀρχῆς, ἐμφανίζονται εἰς τὴν δημόσιον, φέροντες προσωπεῖον, ἢ περικεκαλυμμένοι, ἢ ἀντιβαίνουσιν εἰς τὴν περὶ τῶν συγκεχωρημένων μετὰ προσωπείου τομπῶν διαγεγραμμένην ταξιν. — Εἰς παραβάσεις πραττομένας ἐπὶ ἀνθρώπους φέροντας προσωπεῖα, περικεκαλυμμένους ἢ περιεβλημένους σχῆμα ἀλλότριον, ἢ περίστασις αὕτη θεωρεῖται ὡς

ιδιαιτέρως ἐπιβαρυντική. (1) Π. Ν. 366, 3. (Βαυαρ. Νρμχδ. (1831) 96 § 3).

ς'. Ἀπειλαί.

557. "Ὅστις ἀπειλεῖ εἰς ἄλλους ἐπιχείρησιν ἀξιοποιῖν τινὰς πράξεως, εἰάν ἡ ἀπειλή δὲν ᾔῃαι ὡς κακούργημα ἢ πλημμέλημα τιμωρητὴ, καταδικάζεται κατὰ τοὺς ἑξῆς ὅρους — 1. εἰς κράτησιν μιᾶς ἐβδομάδος μέχρι τριῶν μηνῶν, ἢ εἰς πρόστιμον τριάκοντα μέχρι τριακοσίων δραχμῶν, εἰάν ἡ ἀπειληθεῖσα πράξις ἀπετείνετο κατὰ τῆς ἀσφαλείας ἐλοκλήρου τέπου, ἢ ἐπαρχιῶν, ἢ ᾔῃαι κοινῶς ἐπικίνδυνος — 2. εἰς κράτησιν τὸ πολὺ ἕξ ἐβδομάδων, ἢ εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ διακοσίων δραχμῶν, εἰάν ἡπείλησε βιαιοπραγίας κατὰ τοῦ σώματος ἢ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ἢ κατὰ ξένης ιδιοκτησίας — 3. εἰς κράτησιν τὸ πολὺ ἐνδὲς μηνός, ἢ εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ ἑκατὸν δραχμῶν, καθ' ὅλας τὰς λοιπὰς περιπτώσεις. — Ὁ πταίστης ὑποβάλλεται κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Π. Ν. 35 — 37, 330, 368, 376, 640, 668. (Βαυαρ. Νρμχδ. (1831) 97).

Ν. Ἡ ἀπειλή καταδικάζεται καὶ ἄνευ ἐγκλήσεως, ἂν μὴ περιληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ νόμου ἐν τοῖς κατ' ἐγκλήσιν τοῦ παθόντος καταδικωκομένοις ἀδικήμασιν. Δ, Π. ποιν 169 τοῦ 46.

Ζ'. Κατάχρησις ἀθλητηρίων, ἱατρικῶν, καὶ πταίσματα ἀναγόμενα εἰς τὰς νόσους.

1. Κατάχρησις ἀθλητηρίων.

558. "Ὅστις ἅμα λαθῶν γινῶσιν τυχαίας φαρμακείας δὲν μεταχειρισθῇ παραχρῆμα τὰ γνωστὰ εἰς αὐτὸν μέσα, καὶ δὲν συντελέσῃ ἐνταύτῳ εἰς τὸ νὰ προσκληθῇ ἱατρικὴ βοήθεια καὶ νὰ εἰδοποιηθῇ ἢ ἐγγυτέρα ἀρχή, εἰάν ἡ μὲν φαρμακεία ἔγινεν εἰς ἀνθρώπους, ἢ εἰς πράγματα τῶν ὁποίων γεύονται οἱ ἄνθρωποι, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν μιᾶς μέχρις ἕξ ἐβδομάδων, ἢ μὲ πρόσ-

(1) Ὅρα καὶ ἄρθρον 42 τοῦ ἀστυνομικοῦ νόμου τῆς 31 Δεκ. 1836.

τιμον πεντήκοντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν· ἐὰν δὲ ἔγινεν εἰς ζῶα ἢ πράγματα τῶν ὁποίων γεύονται τὰ ζῶα, μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ ἑκατὸν δραχμῶν. Π. Ν. 286. 290. 291. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 98).

559. Εἰς πρόστιμον καταδικάζεται ὅστις, ἔχων δηλητήριο, δὲν τὸ φυλάττει ἐπιμελῶς ἀπὸ πάσης ἐναλλαγῆς, διαπτώσεως, ἢ ἐπιελαθεῦς χρήσεως, ἢ τὸ δίδει εἰς ἄλλους μὴ λαβόντας παρὰ τῆς ἀρχῆς τὸ δικαίωμα νὰ ἔχωσι δηλητήρια φάρμακα. Π. Ν. 291. 560. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 99).

560. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, καὶ μὲ πρόστιμον τοῦλάχιστον εἴκοσι δραχμῶν τιμωροῦνται ὅσοι, ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ κατασκευάζωσι, νὰ ἀπεργάζωνται, ἢ νὰ πωλῶσι δηλητήρια, ἢ εἰ τοποτηρητὰ αὐτῶν, φέρονται ἀμελῶς καὶ ἀπερισκέπτως περὶ τὴν ἐν ἀσφαλεῖ φύλαξιν, σημείωσιν, ἢ διαχώρισιν τοῦ δηλητηρίου ἀπὸ ἄλλα πράγματα· δὲν μεταχειρίζονται ἰδιαίτερα ἐργαλεῖα, ἀγγεῖα, ἢ σκεύη εἰς τὴν παρασκευὴν τῶν φαρμακευτικῶν ὑλῶν, ἢ τῶν δηλητηρίων. ἢ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτῶν, δὲν καθαρίζουσι τὰ σκεύη ταῦτα ἐπιμελῶς μετὰ τὴν χρῆσιν των, οὐδὲ τὰ φυλάττουσι χωριστὰ· δίδουσι δηλητήριον χωρὶς ἄδειαν τῆς ἀρχῆς, ἢ ἄνευ διαταγῆς ἰατροῦ· δὲν παραδίδουσι αὐτὸ εἰς χεῖρας ἀσφαλῶν ἀνθρώπων· δὲν κρατοῦσι βιβλίον περὶ τῆς φαρμακεμπορίας των, ἢ τὸ κρατοῦσιν ἀτελῶς καὶ χωρὶς ἀκρίβειαν— Εἰς τὴν αὐτὴν ὑποβάλλονται ποινὴν καὶ οἱ τεχνῖται, οἵτινες, ἄνευ προηγουμένης βασιάνου καὶ ἐγκρίσεως τῆς ἀρχῆς, βάλλουσιν εἰς κυκλοφορίαν ὕλας οὔσας μέχρι τοῦδε πάντῃ ἀγνώστους. (1) Π. Ν. 291. 533. 559 ἔ. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 100).

561. Ὅστις παρασκευάζει, ἀπεργάζεται ἢ πωλεῖ δι' ἄλλους 1) δηλητήρια χωρὶς νὰ ἔχῃ δικαίωμα πρὸς τοῦτο θυνάμει τοῦ ἐπιτηδεύματός του, πρὸς τῇ δημεύσει τοῦ δηλητηρίου τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τοῦλάχιστον τριῶν ἡμερῶν, καὶ

(1) Συνάδει καὶ Δ. 2 Ἀπριλίου 1835 περὶ πωλήσεως δηλητηρίων, (εἰς τὴν παραπέμπει καὶ 5 ἄρθρον Διαιτ. τῆς 29 Μαρτίου 1835 περὶ πωλήσεως ἰατρικῶν).

μέ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν. Π. Ν. 20. 201. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 101).

1) παρασκευάζει δι' ἄλλους, διαδίδει, ἢ πωλεῖ

2. Κατάχρησις Ιατρικῶν.

562. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, καὶ μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν τιμωροῦνται ὅσοι, ἔχοντες τὸ δικαίωμα τοῦ μετέρχεσθαι ἐμπόριον Ιατρικῶν, κατασκευάζουσιν ἢ πωλοῦσι δι' ἄλλους 1) ἀπηγορευμένα Ιατρικὰ γενοθευμένως 2) κατασκευάζουσιν ἢ συνθέτουσιν τὰ Ιατρικὰ, ἢ μεταχειρίζονται εἰς τὴν κατασκευὴν ἢ τὴν σύνθεσιν τῶν ὕλης, αἱ ὁποῖαι ἔχασαν τὴν Ιατρικὴν τῶν θύναμιν· μεταχειρίζονται πρὸς κατασκευὴν ἢ διατήρησιν σκεύη ἀνάθαρτα, καὶ, ἔνεκα τῶν ἐξ ὧν σύγκεινται ἢ ἐξ αἰτίας τῆς προηγηθείσης χρήσεως τῶν ἐπιδραστῶν εἰς τὴν ὑγίαν· δι' ἄλλους τῆς ὀφειλουμένης προσοχῆς, σημειώνουσιν ἐσφαλμένως, συγχέουσιν ἢ σφαλερῶς ἐκδίδουσιν Ιατρικὰ, ἢ δίδουσιν ἐπικίνδυνα Ιατρικὰ εἰς ἄλλους παρα τοὺς ὅσοι κατ' ἀπόδειξιν Ιατροῦ τινος ἀνεγνωρισμένου ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τὰ παραλάβωσιν. Π. Ν. 292. 564. §. 582. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 102).

1) κατασκευάζουσιν δι' ἄλλους ἢ πωλοῦσι 2) ἐσφαλμένως

563. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἐβδομάδος καὶ μὲ πρόστιμον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν τιμωροῦνται ὅσοι, ἔχοντες τὸ δικαίωμα τῆς φαρμακοπωλίας, κατασκευάζουσιν ἢ πωλοῦσιν Ιατρικὰ ἄνευ διαταγῆς ἀνεγνωρισμένων Ιατρῶν, καὶ κατ' ἄλλον παρὰ τὸν διαγραφέντα ὑπ' αὐτῶν τρόπον, καθ' ὅσον τοῦτο βέν συγχωρεῖται ἰδίως ἀπὸ τὸν περὶ φαρμακοπωλῶν κανονισμὸν παρομοίως ὅσοι πωλοῦσιν ἀλλαγοῦ που παρὰ εἰς τὸ δημόσιον φαρμακοπωλεῖόν των, ἢ ἀναβάλλουσιν ἢ ἀρνοῦνται ἀτόπως τὴν κατασκευὴν διατεταγμένων Ιατρικῶν. (1) Π. Ν. 526. 564. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 103).

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 563 τοῦ ποιν. νόμου, καθ' ὃ συντάσσεται κανονισμὸς

(1) Συνάδει ἄρθρ. 4 τοῦ Δ. τῆς 29 Μαρτίου 1835 περὶ πωλήσεως Ιατρικῶν.

περί φαρμακοπωλῶν, τιμωροῦνται δὲ οἱ ἀρνούμενοι τὴν κατασκευὴν διατεταγμένων ἱατρικῶν, καὶ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 697 τοῦ ποιν. νόμου, καθ' ὃ τιμωρεῖται ὁ παραβιάζων τὰς περὶ τοπικῆς ἀστυνομίας νομίμως ἐκδεδωμένας διατάξεις, πρὸς δὲ τοῦ ἀρθρ. 56 τοῦ ἀπὸ 3 Δεκ. 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας, καθ' ὃ αἱ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ ἐπιτηροῦσι τὰ ἐν οἷς πωλοῦνται φάρμακα ἐργαστήρια, πρὸς δὲ τοῦ ἀρθρ. 24 τοῦ ἀπὸ 5 Ὀκτ. 1861 διατάγματος περὶ κανονισμοῦ τῶν φαρμακοπωλείων, καθ' ὃ οἱ φαρμακοποιοὶ ὀφείλουσι νὰ ἐκτελῶσι τὰς ἱατρικὰς συνταγὰς κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἄνευ ἀτόπου ἀναβολῆς, πρὸς τῇ ἐξουσίᾳ δύνανται νὰ ἐκδώσῃ διαταγὴν (ισχύουσαν, ἂν ἐγκριθῇ προσηκόντως), κανονίζουσαν ἐιδικώτερον τὰς περὶ φαρμακοπωλείων διατάξεις, ὀρίζουσαν δὲ τὰς νυκτας, καθ' ἃς οἱ φαρμακοπῶλαι ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι κατὰ σειράν ἀνοικτὰ τὰ φαρμακεία αὐτῶν. Δ. Π. ποιν. 108 τοῦ 78.

564. Εἰς κράτησιν μιᾶς μέχρις ἑξ ἑβδομάδων καὶ εἰς πρόστιμον τριάκοντα ἕως διακοσίων δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις, ἄνευ τινὸς δικαιώματος, ἢ χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἰδιαίτεράν τῆς ἀρχῆς συγκατάθεσιν, κατασκευάζει καὶ φέρει εἰς κυκλοφορίαν ἐσωτερικὰ ἢ ἐξωτερικὰ ἱατρικὰ ὑπὸ ὁποιοῦνδήποτε σχῆμα ἢ ὄνομα. (1) Ὅστις πωλεῖ οὕτω λεγόμενα μυστήρια ἢ πανακείας, ἢ ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς ἀρχῆς πιστοποιεῖ 1) διὰ δημοσίων ἐφημερίδων ἢ ἄλλων πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ συντασσομένων συγγραμμάτων, ἱατρικὰ ὡς θεραπευτικὰ τινῶν νόσων. (2) — Κατὰ δευτέραν ὑποτροπὴν, ὡς καὶ ὅταν ἡ φαρμακοπωλία γινεταὶ διὰ ῥωποπωλίας, καταγινώσκεται κράτησις δύο ἑβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν, ἢ πρόστιμον πενήτηκοντα μέχρι τετρακοσίων δραχμῶν. — Τὰ πρὸς τὴν ἀσυγχώρητον φαρμακοπωλίαν συντελοῦντα ταμιεύματα 2) δημεύονται κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν. Π. Ν. 20. 112. 231. 533. 634. (Βαυαρ. Νυμχδ. (1831) 104).

1) δηλοποιεῖ 2) αἱ ὑπάρχουσαι προμήθειαι:

(1) Συνάδει ἀρθρον 3 Δ. τῆς 29 Μαρτίου 1835 περὶ πωλήσεως ἱατρικῶν. — Κατὰ τὸ 7 ἀρθρον τοῦ αὐτοῦ Διατ. τιμωροῦνται κατὰ τὸ ἀρθρον 564 Π. Ν. καὶ οἱ φλεβοτόμοι, μαῖαι καὶ ψευδιατροί, πωλοῦντες φάρμακα.

(2) Διατ. τῆς 29 Μαρτίου 1835 περὶ πωλήσεως ἱατρικῶν.

8. Ἀπαγορεύεται ἡ πώλησις τῶν μυστηρίων ἱατρικῶν καὶ ἡ διὰ τῶν ἐφημερίδων κοινοποίησις αὐτῶν, ἄνευ ἰδιαίτης ἀδείας τῆς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματείας. — Ἀλλὰ, καὶ ταύτης δεθείσης, ἡ πώλησις πρέπει νὰ γίνεταί μόνον διὰ τινος φαρμακοποιοῦ καὶ κατ' ἐπιταγὴν ἱατροῦ. Οἱ παραβαίνοντες τὴν διαταγὴν ταύτην ὀποπίπτουσιν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 564 (τοῦ ποιν. νόμου) ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν.

Ν. Καὶ ὁ κατασκευάσας ἀνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς φάρμακεν διὰ τοῦς ἔδοντες καὶ χορηγῆσας αὐτὸ δωρεὰν τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἀρθρ. 564 τοῦ Π. Ν. ἐν συνδ. πρὸς τὸ Δ. τῆς 29 Μαρτίου 1835. Δ. Π. ποιν. 35 τοῦ 63.

565. Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ πενήτηντα δραχμῶν καθυποβάλλονται οἱ ἱατροὶ, οἵτινες δὲν ἀναγγέλλουσιν εἰς τὴν ἀρχὴν ὅσα παρατηροῦσιν ἐλλειψήματα τῶν φαρμακοπωλείων καὶ πταίσματα τῶν φαρμακοπωλῶν ἢ τῶν συμβοηθῶν των. Π. Ν. 562. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 105).

566. Εἰς πρόστιμον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν καταδικάζονται ὅσοι φαρμακοπῶλαι δὲν μεταχειρίζονται ἐπιστάτας ἢ ἄλλους συμβοηθοὺς, ἔχοντας τὴν ἀνήκουσαν ἱκανότητα· παρομοίως ὅσοι, ἔχοντες δικαίωμα νὰ ἐμπορεύωνται δηλητήρια, ἀφήνουν τὴν παρασκευὴν καὶ τὴν πώλησιν τούτων εἰς τοιοῦτους ἀνίκανους συμβοηθοὺς. Π. Ν. 560. (Βαυαρ. Νρσχ. (1831) 106).

3. Παραμέλησις τῶν περὶ ἐνοφθαλμισμού κανονισμῶν. (1)

567. Μὲ κράτησιν μιᾶς μέχρις ἑξ ἑβδομάδων, ἢ μὲ πρόστι-

(1) Διάτ. τῆς 4 Ἀπριλίου 1835 περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῆς δαμαλίδος.

1. Ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς εἰσαγεται κατὰ νόμον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ἐμβολιασμός τῆς δαμαλίδος.

2. Ὅστις δὲν ἐμβολιάσῃ ἢ δὲν ἐκβάλῃ φυσικὰς εὐλογίας, χρεώσται νὰ ἐμβολιάσῃ τὰ δὲ νεογνά παιδιὰ ἐμβολιάζονται κατ' αὐτὸ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς γεννήσεώς των.

3. Ἄν ὁ ἐμβολιασμός δὲν ἐπιτύχῃ, πρέπει νὰ ἐπαναληθῇ τὸ πολὺ ἐντὸς τοῦ ἀκολουθοῦ ἔτους· μόνον μετὰ τὸν τρίτον ἐμβολιασμόν ἀπαλλάσσεται τὸ τοιοῦτου χρέος. Εἰς τοὺς ἐναντία πράττοντας ἐφαρμόζεται ἢ εἰς τὸ ἀρθρον 568 § 1 τοῦ ποιν. νόμου διωρισμένη ποινὴ.

4. Ὅστις ἑξ ἀμελείας δὲν ἐμβολιάσῃ τὰ παιδιὰ ἢ τοὺς ἐπιτροπτευόμενους αὐτοῦ τὸν πρῶτον μετὰ τὴν γέννησιν χρόνον, ὑποπίπτει εἰς τὴν κατ' ἀρθρον 568 § 1 τοῦ ποιν. νόμου ἐπιβαλλομένην ποινὴν· ἂν παραμελήσῃ δὲ καὶ τὸν δεύτερον χρόνον, τότε ὑπάγεται εἰς τὴν ὑπ' ἀρθρου 568 § 2 τοῦ ποιν. νόμου ὀριζομένην ποινὴν.

5. Μόνη ἢ ἀπόδειξις ἱατροῦ ἢ ἀρχῆς τινος, μαρτυροῦσα ἀνυπερβλητὸν τι ἐμπόδιον, δίδει ἱκανὴν συγχωρήσεως ἀφορμὴν.—Ἡ τοιαύτη ὁμολογία πρέπει νὰ σταλῇ ἀμέσως ἢ τὸ πολὺ 14 ἡμέρας μετὰ τὸ τέλος τοῦ χρόνου πρὸς τὴν κοινότητα, ἥτις θέλει τὴν διευθύνει πρὸς τὸν Ἐπαρχον.

6. Ὁ ἐμβολιασμός τῶν φυσικῶν εὐλογιῶν ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς, ὁ δὲ οὕτως ἐμβολιάζων καὶ ἐμβολιάζόμενος τιμωροῦνται μὲ πάντα ταλλήριον ἡμίαν ἢ ἑξ ἑβδομάδων κράτησιν.

7. Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσδοσις εἰς σχολεῖον, διδασκαλεῖον, τεχνικὸν κατα-

μὴν τριάκοντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν τιμωρεῖται, ὅστις ἄμα ἀναφανῇ ἢ νόσος τῶν φλυκταίνων (εὐλογίων) εἰς τὸν οἶκον ἢ

στημα ἢ στρατιωτικὸν τάγμα εἰς ἑλους ὅσοι δὲν ἔκβαλον εὐλογίας ἢ δὲν ἐμβολιάσθησαν. Τοῦτο δὲ γνωρίζεται ἀπὸ τὰ ἴγνη τῶν δύο εισηγμένων ἀσθενούντων ἢ ἀποδεικνύεται διὰ τῆς κατὰ νόμους τοῦ ἐμβολιασμοῦ μαρτυρίας.

8. Ὅθεν ἅπαντες οἱ προστώτες τῶν σχολείων, διδασκτρίων, βιομηχανικῶν ἐργαστηρίων, πρὸς δὲ τούτοις καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ἀρχηγοὶ ὑποχρεοῦνται οὐ μόνον νὰ μὴ παραδέχωνται, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωστοποιῶσιν ἐκείνους, ὅτινες οὔτε φυσικὰς εὐλογίας εἶχον, οὔτε ἐμβολιασμοῦ μαρτυρικὰ φέρουσιν. Οἱ ἐναντία τῶν ἐνταῦθα διοριζομένων πράττοντες παιδεύονται κατὰ τὸ 569 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου.

9. Πρὸς ἐκτέλεσιν τούτου τοῦ περὶ ἐμβολιασμοῦ νόμου ἕκαστος ἀνεγνωρισμένος ἱατρός καὶ χειρουργὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐμβολιάζῃ καὶ νὰ διδῇ, εἰς τὴν κατὰ τὴν 9 ἢ 10 ἡμέραν γενησομένην ἐπιθεώρησιν τοῦ ἐμβολιασθέντος, ἀπόδειξιν τοῦ ἐμβολιασμοῦ κατὰ τὸν ὑπ' ἀριθ. 1 παρακείμενον τύπον. Ὅστις τῶν ἱατρῶν καὶ χειρουργῶν δὲν ἐνεργεῖ κατὰ τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τὸν παρόντα ὁρισμὸν, ὑποπίπτει εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 569 τοῦ ποιν. νόμου τεταγμένην ποινὴν.

10. Ἐκαστος ἱατρός ἢ χειρουργός, ὅστις δὲν ἔχει πρόχειρον δαμαλίδα, δύναται νὰ λάβῃ χάριν ἀπὸ τοῦς διορισμένους κοινούς ἐμβολιαστάς.

11. Τὸ δικαίωμα τοῦ ἐμβολιάζειν ὑποχρεοῖ τὸν ἱατρὸν καὶ χειρουργὸν νὰ στέλλῃ περὶ τὸ τέλος τοῦ χρόνου πρὸς τὴν κοινότητα, ὅπου ἐμβολιάσας, κατάλογον τῶν ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐμβολιασθέντων, ἀκολουθῶν εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 2 παρακείμενον τύπον.

12. Ὅστις ἱατρός ἢ χειρουργός παρημέλησε νὰ στείλῃ τὸν κατάλογον τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐμβολιασθέντων ἐντὸς 14 ἡμερῶν μετὰ τὸ τέλος τοῦ χρόνου καὶ μετὰ προσηγορίας δημοσίαν τοῦ ἐπαρχοῦ πρόσκλησιν, ὑποπίπτει εἰς ἃ τελέων πρόστιμον.

13. Οἱ κατάλογοι οὗτοι στέλλονται ὑπὸ τῆς κοινότητος πρὸς τοὺς ἐπαρχοὺς, οὗτοι δὲ τοὺς διευθύνουσιν ἠνωμένους ἑλους πρὸς τοὺς νομάρχας. Οἱ δὲ νομάρχαι πέμπουσιν ἓνα γενικὸν κατάλογον πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν γραμματεῖαν.

14. Διορίζεται εἰς ἴδιος δημόσιος ἐμβολιαστής κατὰ νομόν.

15. Ἐκαστος τούτων τῶν δέκα ἐμβολιαστῶν φροντίζει κατὰ χρεὶς νὰ ἔχῃ πάντοτε πρόχειρον καλὴν δαμαλίδα, καὶ διὰ τὴν νὰ δύναται νὰ ἐμβολιάζῃ αὐτὴς ἐν παντὶ καιρῷ καὶ διὰ τὴν νὰ μεταδίδῃ εἰς τοὺς χρεῖαν ἔχοντας ἱατροὺς τε καὶ χειρουργούς.

16. Ὁ ἐμβολιαστής τοῦ νομοῦ κατοικεῖ συνήθως εἰς τὴν πρωτεύουσαν πόλιν τούτου, ὅπου ἐμβολιάζει πάντοτε δημοσίως τοὺς εἰς ἐμβολιασμὸν ὑποχρεωμένους, ἐκτὸς μόνον ἂν οὗτοι προκρίνωσι νὰ ἐμβολιασθῶσι παρὰ τινος ἄλλου ἱατροῦ ἢ χειρουργοῦ.

17. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐμβολιασμοῦ κατὰ τὰς ἐπαρχίας, ὁ ἐμβολιαστής ποίει πάντοτε νὰ γνωστοποιῇ πρὸς τὸν Ἐπαρχὸν δι' ἐπιστελεῖς τὴν ἡμέραν τῆς ἐφίξιας του πρὸς 14 τοῦλάχιστον ἡμερῶν. — Ἀφοῦ δὲ εὐθὰς, μένει 2-3 ἡμέρας εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἐπαρχίας, ἐμβολιάζων ἑλους τοὺς

τὴν κατοικίαν του, δὲν προσκαλεῖ ἀμέσως ἰατρόν, ἢ δὲν ἀναγγέλλει τὸ συμβάν εἰς τὴν ἀρχήν. Π. Ν. 320. 568. (Βασιλ. Νμοχ. (1831) 107).

ὀφείλοντας νὰ ἐμβολιασθῶσιν· ἀκολουθῶς δὲ ὑπάγει κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἐπαρχοῦ εἰς τὰ πλέον κατωκημένα μέρη τῆς Ἐπαρχίας διὰ νὰ ἐμβολιασθῇ καὶ ἐκεῖ παρομοίως. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἐννέα ἕως δέκα ἡμερῶν ἤ, ἂν τοῦτε φαίνηται ἀδύνατον διὰ τὴν μεγάλην διάστασιν τῆς διαμονῆς τῶν ἐμβολιασθέντων, μετὰ τῆς 9 καὶ 20 ἡμέρας μετὰ τὸν ἐμβολιασμόν, ἐπιθεωρεῖ πανταχοῦ τοὺς ὅπ' αὐτοῦ ἐμβολιασθέντας καὶ τοῖς δίδει ἀποδείξεις κατὰ τὸν ὅπ' ἀριθ. 1 παρακειμένον τύπον. — Ὁ ἐναντία τούτοις πράττων ὑποπίπτει εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 369 τοῦ ποιν. νόμου διοριζομένην ποινήν.

18. Ὁ ἐμβολιασμὸς γίνεται παρόντος τοῦ Ἐπαρχοῦ ἢ ἄλλου τινὸς ἀξιωματικοῦ τῆς ἐπαρχίας κατὰ τοὺς εἰς τὰ περὶ τούτου ἐπαγγέλματα ὀριζομένους κανόνας.

19. Ὁ ἐμβολιαστὴς κρατεῖ κατάλογον ὄλων τῶν ὅπ' αὐτοῦ κατὰ τὸν νομὸν ἐμβολιασθέντων· εἰς δὲ τὸ τέλος ἐκάστου χρόνου στέλλει αὐτὸν πρὸς τὴν νομαρχίαν, ἥτις τὸν διευθύνει πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν γραμματειῶν.

20. Ὁ ἐμβολιαστὴς πρέπει νὰ εὐρίσκηται πάντοτε ἑτοιμος, ὥστε, ἂν συμβῇ πῶς εὐλογίαις ἀξιώσει, νὰ ἀπέλθῃ εὐθὺς πρὸς ἐμβολιασμόν κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ νομαρχοῦ, ὅστις ὀφείλει διὰ τοῦτο νὰ ἔχῃ πάντοτε εἰδῆσιν τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ ἐμβολιαστοῦ.

21. Τέλος ὁ ἐμβολιαστὴς ἔχει χρέος νὰ στέλλῃ κατ' ἔτος ἓν γενικὸν ὑπόμνημα ὡς σύνοψιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ πείρας περὶ ἐπιτυχίας τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῆς δαμαλίδος καὶ περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἀποτυχίας, περὶ ἐπιρροῆς αὐτῆς εἰς τὴν τῶν εὐαγίων ἀνάπτυξιν, περὶ ἐπιμεβολιασμοῦ, περὶ τῆς ἀρίστης παιδείας τῆς δαμαλίδος, καὶ περὶ τῶν ἀρμεδιωτάτων τρόπων πρὸς διατήρησιν τῆς ὕλης ταύτης, περὶ τῆς συμφορητάτης ἐμβολιαστικῆς μεθόδου κτλ. πρὸς τὴν νομαρχίαν, ἥτις θέλει τὸ διευθύνει πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν γραμματειῶν.

22. Ὁ ἐμβολιαστὴς λαμβάνει παρὰ τοῦ ταμείου τῆς Ἐπικρατείας 1000 δραχ. κατ' ἔτος. Ἀπὸ τοῦς εὐκαταστάτους πρέπει νὰ ζητῇ δύο μόνον δραχμὰς δι' ἓνα ἐμβολιασμόν· ἂν δὲ ὁ πρῶτος ἐμβολιασμὸς ἀποτύχῃ, τότε ἐμβολιάζει ἀμισθὶ διὰ τὸν δεύτερον καὶ τρίτον. Οἱ ἐμβολιαζόμενοι ὀφείλουσι, χρείας δὲ συμπεσούσης, καὶ ἀναγκάζονται διὰ τῆς βίας, ἂν ἐναντιῶνται, νὰ δίδωσιν ὕλην ἀπὸ τὰς φυλκταίνας τῶν δι' ἐμβολιασμόν ἄλλων, ἀλλὰ πρὸς ἐκεῖνον μόνον ὅστις τοὺς ἐμβολιάσῃ· τοὺς δὲ πτωχοὺς, οὔτινας ἀναγνωρίζονται ὡς τοιοῦτοι παρὰ τοῦ δημάρχου, ἐμβολιάζει ἀμισθὶ ὁ διορισμένος κατὰ τὸν νομὸν ἐμβολιαστὴς.

23. Ἐκαστος ἐμβολιαστὴς ὁμνύει πρὸς τὸν νομάρχην τὸν ὄρκον τῆς ὑπορσείας καὶ τότε λαμβάνει τυπωμένα τινὰ παραγγέλματα.

24. Ἐκαστὴ ὑπηρεσίας παράβασις τοῦ ἐμβολιαστοῦ ἐπιφέρει τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 336 τοῦ ποιν. νόμου διοριζομένην ποινήν.

25. Πρὸς πλήρη ἐκτέλεσιν τούτου τοῦ νόμου, εἰσαχθέντων εἰς τὴν Πιλάδα τῶν καταλόγων τοῦ πληθους τῶν κατοίκων, πρέπει ὁ δήμαρχος νὰ

568. Γονεῖς, ἐπιμεληταὶ παιδῶν, ἢ ἐπίτροποι, ὅσοι δὲν ὑποβάλλουσι, κατὰ τὸν τεταγμένον χρόνον τῆς ἡλικίας, τὰ τέχνα

κρατῇ κατάλογον ἔλων ὅσοι πρέπει νὰ ἐμβολιασθῶσιν. Ἐνταῦθα δὲ ἀνήκουσιν, Α'. Ὅλα τὰ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος γεννηθέντα παιδιά, τὰ ὅποια φέρονται εἰς τὸν κατάλογον τῶν γεννήσεων. Β'. Ὅλα τὰ παιδιά, ὅσα ἐγεννήθησαν κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους, καὶ οὔτε ἐμβολιάσθησαν, οὔτε φυσικὰς εὐλογίας ἔχουσιν. Τοῦτο θέλει εὐρίσκεισθαι εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ὑποκειμένων εἰς ἐμβολιασμὸν κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους. Ἐκτὸς δὲ τούτου, εἰς ἐκάστην κοινότητα ἔλοι οἱ νεωστὶ ἐρχόμενοι ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά ἐξετάζοντα· ἀκριβῶς ἀπὸ ἱατρὸν ἢ χειρουργὸν καὶ δίδεται πρὸς τὸν Ἐπαρχον εἰδησις περὶ ἔλων ἐκείνων, ὅσοι οὔτε ἐμβολιάσθησαν, οὔτε φυσικὰς εὐλογίας εἶχον. Γ'. Ὅλα τὰ παιδιά, ὅσα ἐμβολιάσθησαν μὲν ἅπασι ἢ δις, ἀλλ' ἄνευ ἐπιτυχίας, τὸ ὅποιον ἀποδεικνύεται ἀπὸ τοὺς καταλόγους τῶν ἐμβολιασθέντων. — Ἀντίγραφον τοῦ καταλόγου τῶν εἰς ἐμβολιασμὸν ὑποκειμένων στέλλεται περὶ τὸ τέλος τοῦ χρόνου ἀπὸ τὸν δημαρχον πρὸς τὸν Ἐπαρχον, ἀπὸ δὲ τούτου πρὸς τὸν νομαρχὴν, ὅστις διευθύνει πρὸς τὴν γραμματεῖαν τῶν Ἑσωτερικῶν τὴν συγκεφαλαιωμένην περίληψιν.

26. Ὁ Ἐπαρχος ὀφείλει νὰναγγέλλῃ πρὸς τὰς κοινότητας τῆς ἐπαρχίας τὴν ἡμέραν τῆς ἀριστείας καὶ διαμονῆς τοῦ ἐμβολιαστοῦ εἰς τὰ κυριώτατα τῆς χώρας μέρη, τοῦλάχιστον πρὸ ἑξ ἡμερῶν, καὶ νὰ προτάξῃ, ἐπαπειλῶν τὸν ὃ ταλῶρων ζημίαν ἢ 14 ἡμερῶν κράτησιν, ἔλους τοὺς ὑποκειμένους εἰς ἐμβολιασμὸν, εἴτινες δὲν προκρίνουσι νὰ ἐμβολιασθῶσιν ἀπὸ ἄλλον ἱατρὸν, νὰ ὑπάγῃσι νὰ ἐμβολιάζωνται εἰς τοὺς διορισμένους τόπους, ἐν ὧν διατρίβει ἐκεῖ ὁ ἐμβολιαστής, καὶ νὰ ἐπανερχῶνται πρὸς ἐπιθεωρήσιν εἰς τὰς παρὰ τοῦ ἐμβολιαστοῦ διορισμένας ἡμέρας.

27. Ὁ Ἐπαρχος στέλλει τινὰ τῶν ὑπαλλήλων του ἢ ἄλλον ὀρισμένον καὶ ἀνεπίληπτον εἰς τὸν ἐμβολιασμὸν. — Ὁ ἀποστελλόμενος δὲ οὗτος κρατεῖ κατάλογον τῶν ἐμβολιασθέντων, ὅστις περιέχει ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὸν ὅπ' ἀριθ. 2 παρακειμένον τύπον. Ἀντίγραφον τῶν συνημμένων ἑμοῦ καταλόγων ἀποστέλλεται πρὸς τὸν νομαρχὴν, ὅστις διευθύνει πρὸς τὴν γραμματεῖαν τῶν Ἑσωτερικῶν τὴν ἡνωμένην περίληψιν ἔλων τῶν καταλόγων τῆς ἐπικρατίας.

28. Εἰς τὸ τέλος τοῦ χρόνου οἱ δημαργοί, οἱ πάρεδροι ἢ οἱ ἀστυνόμοι ἀναγγέλλουσιν ἀπιστήμως πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην, Α'. ἔλους, ὅσοι δὲν ἐμβολίασιν τὰ παιδιά ἢ τοὺς ἐπίτροπουσμένους τῶν εἰς τὸν διορισμένον καιρὸν, καὶ ὅσοι δὲν ἐπαρουσίασαν ἀποδεικτικὰ τινος ἱατροῦ ἢ χειρουργοῦ περὶ τῶν αἰτίων, τὰ ὅποια ἐστάθησαν ἐμπόδια. Β'. ἔλους τοὺς ἱατροὺς καὶ χειρουργοὺς, εἴτινες ἐμβολιάσαντες δὲν ἀπέστειλαν τοὺς καταλόγους αὐτῶν 14 ἡμέρας μετὰ τὸ τέλος τοῦ χρόνου, καὶ ἀφοῦ μάλιστα ἐζητήσεν αὐτοὺς ἡ ἀνῆκουσα ἀρχή. — Ἐκτὸς δὲ τούτου θεωρεῖται χρεὶς τῶν ἐρχῶν νὰ ἐμβολιάζωσιν ἔλους, ὅσοι δὲν ἐμβολιάσθησαν πρὸν πρῶτον χρόνον κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 568 § 2 τοῦ ποιν. νόμου ὀρισμένα.

29. Οἱ κατάλογοι τῶν δι' ἀσθενείαν μὴ ἐμβολιασθέντων, τῶν ὑποκειμένων εἰς ποινὴν καὶ παιδευσθέντων στέλλονται ἀπὸ τὸν Ἐπαρχον πρὸς τὴν νομαρχίαν, καὶ ἐκείθεν πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν γραμματεῖαν.

των ἢ τοὺς ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειάν των εἰς τὸν εἰσαχθέντα ἐνοφθαλμισμὸν, τιμωροῦνται, ἅμα παρέλθῃ ἡ ἐτήσια τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ ἐποχὴ, μὲ πρόστιμον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν. — Κατὰ τὴν προσεχῇ ἐποχὴν τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ, ἐὰν ὁ παῖς δὲν ὑποβλήθῃ εἰς τοῦτον, ὁ ἐνοφθαλμισμὸς ἐκτελεῖται ἀναγκαστικῶς παρὰ τῆς ἀρχῆς· παραδίδονται δέ, κατὰ τὰς περιστάσεις, τοιοῦτοι παῖδες εἰς ξένον ἐπιμέλειαν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀρχῆς δι' ἐξόδων τῶν ἀπειθούντων ἐπιμελητῶν παιδων, γονέων, ἢ ἐπιτρόπων, μέχρι τῆς τελείας τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ παρελεύσεως κατ' ἐκείνου, δέ, ὅστις, εἰς τὴν εἰρημένην περιπτωσιν, ἀπομακρύνῃ πρὸς καιρὸν μὴ ἐνοφθαλμισμένον παῖδα, τὸν ἐξαίρει ἐπίτιδες ἀπὸ τὴν διάταξιν τῆς ἀρχῆς, ἐπιβάλλεται παρὰ τὸ πρόστιμον καὶ κράτησις τὸ πολὺ μιᾶς ἐβδομάδος, ἢ, ἐὰν καὶ περαιτέρω δεῖξῃ ἀπειθειαν, τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν. Π. Ν. 567. (Βασιλ. Νυτχδ. (1831) 108).

569. Εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν καταδικάζονται ἐπιστάται σχολείων, διδασκτικῶν ἢ παιδαγωγικῶν καταστημάτων, οἵτινες δέχονται παῖδας, χωρὶς να βεβαιωθῶν διὰ τακτικοῦ μαρτυρικοῦ, ὅτι διήνυσαν ἤδη τὰς φυσικὰς ὡ-

30. Ὁ ἐπαρχὸς δίδει εἰδήσιν, ἅμα ἀναφανῶσι πρὸς τὴν ἐπαρχίαν εὐλογίαι, διὰ νὰ στείλῃ ἀμέσως ἐκεῖ τὸν ἐμβολιαστὴν ὁ νομάρχης.

31. Τέλος πάντων πρέπει νὰ φροντίξῃ ὁ ἐπαρχος, ὥστε καθεὶς νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς τὸσον τὸν περὶ ἐμβολιασμοῦ νόμον, ὅσον καὶ τὰς διὰ παρακὴν ἐπιβαλλομένας ποινάς· οἱ δὲ δήμαρχοι, ἱερεῖς, καὶ διδάσκαλοι νὰ συνιστῶσιν εἰς τὸν λαὸν τὸν ἐμβολιασμὸν ὡς ἐπωφελεῖ, ἀναγκαῖον καὶ ἀβλαβὲς, πρὸ πάντων μάλιστα ἐτὶν πλησιάζῃ τοῦ ἐμβολιασμοῦ ὁ καιρὸς. — Οἱ ἱατροὶ καὶ χειρουργοὶ προσκαλοῦνται δημοσίᾳ κατὰ τὸ τέλος τοῦ χρόνου νὰ παραδωσῶσι τοὺς καταλόγους, οἱ δὲ ὑποκείμενοι εἰς ἐμβολιασμὸν καὶ μὴ ἐμβολιασθέντες, τὰς περὶ τῶν κυλωσάντων αὐτοὺς αἰτίων ἀποδείξεις.

32. Οἱ νομάρχαι ὑποχρεοῦνται ἰδίως νὰ ἐπαγρυπνῶσιν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ διατάγματος τούτου, νὰ δίδωσιν εἰς τὴν γραμματείαν τῶν Ἐσωτερικῶν τὰ ζητηθέντα ὑπομνήματα, καὶ ἀμέσως ἐτὶν ἀναφανῶσιν εὐλογίαι εἰς τινὰ ἐπαρχίαν, νὰ στέλλωσι τὸν ἐμβολιαστὴν τοῦ νομοῦ τῶν ἐκεῖ διὰ νὰ ἐμβολιάσῃ ὅλους, ὅσοι δὲν ἔτυχον ἐμβολιασμένοι.

33. Ὅστις ἄλλος ἐκτὸς τῶν εἰς τὸ 9 ἄρθρον σημειωθέντων ἱατρῶν καὶ χειρουργῶν ἄνευ ἰδιαιτέρας ἀδείας μεταχειρίζεται τὸν ἐμβολιασμὸν ὡς πειχρὴν, ὑπόκειται εἰς 8 ταλῆρων ζημίαν ἢ 14 ἡμερῶν κράτησιν. — (Ὅρα καὶ Διατ. τῆς 31 Δεκ. 1836 περὶ ἐμποδισμοῦ τῆς μεταδόσεως τῶν μολυσματικῶν ἀβώστων ἄρθ. 27 καὶ ε.).

κταίνας, ἢ ὑπεδλήθησαν εἰς τοὺς περὶ ἐνορθαλιμιπμοῦ κανονισμοὺς. Π. Ν. 320. (Βαυαρ. Ν.μτχδ. (1831) 109).

4. Παραμέλλοις τῶν προφυλακτικῶν μέσων κατὰ μελυντικῶν νοσημάτων, ἐπισκηπτόντων εἰς ἀνθρώπους. 1)

570. Με κράτησιν δεκατεσσάρων ἡμερῶν μέχρι δύο μηνῶν, ἢ με πρόστιμον πεντήκοντα μέχρι τριακισίων δραχμῶν τιμω-

(1) Νόμου ὑγειονομικοῦ τῆς 25 Νοεμβ. 1845.

Ποινικαὶ διατάξεις.

15. Ὁ παραβάτης τῶν ἐν τῷ παρόντι νομῷ ὁρισμῶν, καὶ ἐν γενεὶ τῶν ἐν ἰσχύϊ ὑγειονομικῶν διατάξεων ἢ κανονισμῶν, τιμωρεῖται — α'. με θάνατον, ἐὰν ἐν γνώσει ἐθεσεν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τόπον τινὰ τοῦ Βασιλείου εἰς συγκοινωνίαν με ἀνθρώπους, ζῶα, πλοῖα, ἢ πράγματα, ὑπαγόμενα εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς ἀκαθάρτου πιστοποιήσεως, ἐκ δὲ τῆς συγκοινωνίας ταύτης ἐπῆγασε λοιμῶδης νόσου. — β'. με δεσμὰ διὰ βίου, ἐὰν ἐθεσεν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τόπον τινὰ τοῦ Βασιλείου εἰς συγκοινωνίαν με ἀνθρώπους, ζῶα, πλοῖα, ἢ πράγματα, ὑπαγόμενα εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς ἀκαθάρτου πιστοποιήσεως ἐκ δὲ τῆς συγκοινωνίας ἐπῆγασε λοιμῶδης νόσου. — γ'. με δεσμα πρόσκαιρα ἐὰν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐθεσεν εἰς συγκοινωνίαν τόπον τινὰ τοῦ Βασιλείου με ἀνθρώπους, ζῶα, πράγματα, ἢ πλοῖα, ὑπαγόμενα εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὑπόπτων πιστοποιήσεων, καὶ ὡς ἐκ τῆς συγκοινωνίας ταύτης ἐπῆγασε λοιμῶδης νόσου. — δ'. με εἰρκτὴν, ἐὰν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐθεσεν εἰς συγκοινωνίαν τόπον τινὰ τοῦ Βασιλείου με ἀνθρώπους, ζῶα, πλοῖα, ἢ πράγματα ὑπαγόμενα εἰς τῆς καθαρᾶς πιστοποιήσεως τὴν κατηγορίαν, καὶ ὡς ἐκ τῆς συγκοινωνίας ταύτης ἐπῆγασε λοιμῶδης νόσου.

16. Ἐὰν ἐκ τῆς συγκοινωνίας δὲν ἐπῆγασε λοιμῶδης νόσου, τιμωρεῖται, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ α'. § τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου, με δεσμὰ διὰ βίου, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ β'. § με δεσμὰ πρόσκαιρα, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ γ'. § με εἰρκτὴν, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ δ'. με φυλάκισιν τοῦλάχιστον τεσσάρων ἐτῶν.

17. Ἐὰν ἡ παραβίασις ἐγένετο ἐξ ἀμελείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος, καὶ ἐκ ταύτης ἐπῆγασε λοιμῶδης νόσου, τιμωρεῖται, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ α'. § τοῦ ἄρθρου 15 με φυλάκισιν τοῦλάχιστον τεσσάρων ἐτῶν, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ β'. § με φυλάκισιν τριῶν μέχρι τεσσάρων ἐτῶν, εἰς τὴν τοῦ § γ'. με φυλάκισιν δύο μέχρι τριῶν ἐτῶν, καὶ εἰς τὴν τοῦ δ'. περίπτωσιν, με φυλάκισιν ἐνός μέχρι 2 ἐτῶν.

18. Ἐὰν ἡ παραβίασις ἐγένετο ἐξ ἀμελείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος, καὶ ἐκ ταύτης δὲν ἐπῆγασε λοιμῶδης νόσου, τιμωρεῖται, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ α'. § τοῦ ἄρθρου 15 με φυλάκισιν δύο μέχρι τεσσάρων ἐτῶν, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ § β', με φυλάκισιν ἐνός μέχρι δύο ἐτῶν, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ γ'. § με φυλάκισιν ἑξ μηνῶν μέχρις ἐνός ἐτους, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ δ'. § με φυλάκισιν τριῶν μέχρις ἑξ μηνῶν.

ρεῖται ὅστις, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 318, παραβιά-

19. Ὅστις διὰ τῶν ἐξομολογήσεών του ἀνώπιον τῆς ὑγειονομικῆς ἀρχῆς ἢ διὰ τῶν πρὸς τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς ἀναφορῶν του, ἀναγγέλλει ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ἢ ἐν γνώσει παραμορφώνει, ὑποκρύπτει, παρασιωπᾷ τὴν ἀλήθειαν, ἢ νοθεύει, ἢ πλαστογραφεῖ ἔγγραφα, τὰ ὅποια καθυπεβάλεν εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἀρχήν, καὶ ὡς ἐκ τούτου παρελείφθησαν παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς τὰ πρόσφορα ὑγειονομικὰ μέτρα, ἐὰν ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης ἐπῆγασε λοιμώδης νόσος, τιμωρεῖται κατὰ τὰς διακρίσεις καὶ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 15, ἄλλως κατ' ἐκείνας τοῦ ἄρθρου 16, θεωρουμένης πάντοτε, ὡς ἰδιαιτέρας ἐπιβαρυντικῆς περιπτώσεως τῆς γινομένης πρὸς τὴν ἀρχὴν ἀπάτης.

20. Ἐὰν μεταξὺ τῶν παραδιδωμένων εἰς ἐλευθέραν κοινωνίαν ἀνεπιδέκτων μολυσμῶν πραγμάτων εὐρεθῶσι κεκρυμμένα πράγματα μὴ ἐλευθέρου, πρὶν ἢ ἀναγγελθῶσιν εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχήν, ἐκτὸς τῆς νομίμου ποινικῆς καταδιώξεως, τὰ εὐρεθέντα ταῦτα πράγματα δημεύονται, ὃ δὲ ἀνακαλύψας λαμβάνει τὸ τρίτον τῆς τιμῆς αὐτῶν.

21. Τιμωρεῖται μὲ θάνατον ὅστις διὰ βίας, διὰ ῥήξεως, ἢ διὰ λαθραίας ἀναδασεως, ἢ καταδασεως, ἔθεσεν εἰς συγκοινωνίαν τόπον τινὰ τοῦ Κράτους μὲ ἀνθρώπους, ζῶα, πλοῖα, ἢ πράγματα ὑπαγόμενα εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς ἀκαθάρτου πιστοποίησης, ἐὰν ἐκ τῆς συγκοινωνίας ταύτης ἐπῆγασε λοιμώδης νόσος· μὲ δεσμὰ δὲ διὰ βίου, ἐὰν δὲν ἐπῆγασε τοιαύτη. — Μὲ δεσμὰ διὰ βίου, ὅστις διὰ τῶν αὐτῶν μέσων ἔθεσεν εἰς συγκοινωνίαν τόπον τινὰ τοῦ Κράτους μὲ ἀνθρώπους, ζῶα, πλοῖα, ἢ πράγματα ὑπαγόμενα εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς ὑπόπτου πιστοποίησης, καὶ ἐκ τῆς συγκοινωνίας ταύτης ἐπῆγασε λοιμώδης νόσος· μὲ δεσμὰ δὲ πρόσκαιρα, ἐὰν δὲν ἐπῆγασε λοιμώδης νόσος. — Μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ὅστις διὰ τῶν αὐτῶν μέσων ἔθεσεν εἰς συγκοινωνίαν τόπον τινὰ τοῦ Κράτους μὲ ἀνθρώπους, ζῶα, πλοῖα, ἢ πράγματα ὑπαγόμενα εἰς τὴν καθαρὰν πιστοποίησιν, καὶ ἐκ τῆς συγκοινωνίας ταύτης ἐπῆγασε λοιμώδης νόσος· μὲ εἰρκτὴν δέ, ἐὰν δὲν ἐπῆγασε λοιμώδης νόσος.

22. Τιμωροῦνται μὲ θάνατον οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπάλληλοι τοῦ Βασιλείου, οἱ πλοίαρχοι τῶν Βασιλικῶν πλοίων, ἢ οἱ ἐκπληροῦντες τὰ χρεὴ τούτων, οἱ ἱατροὶ ὑγειονομίων, ἢ ἄλλοι ἐν γένει ὑπάλληλοι ὑγειονομικοὶ καὶ μὴ, τόσον στρατιωτικοὶ καθὼς καὶ πολιτικοί, οἵτινες ἐν γνώσει εἰς τὰς ἐπισημοὺς ἐκθέσεις των, εἰς τὰ παρ' αὐτῶν ἐκδιδόμενα ἐπίσημα πιστοποιητικά, ἢ ἄλλας ὁποιουδήποτε δηλώσεις, ἀναφέρουν ψευδῆ πράγματα, ἢ ἐν γνώσει παραμορφοῦν, ὑποκρύπτουν, ἢ παρασιωποῦν τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν, ἐνεκα τῶν ψευδῶν πληροφοριῶν ἢ τῶν ὁσων παρεσιώπησαν περιστατικῶν, παρελείφθησαν παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς τὰ διὰ τὴν ἀκάθαρτον πιστοποίησιν διατεταγμένα ὑγειονομικὰ μέτρα, καὶ ἐκ τούτου ἐπῆγασε λοιμώδης νόσος· μὲ δεσμὰ δὲ διὰ βίου, ἐὰν δὲν ἐπῆγασε λοιμώδης νόσος. — Μὲ δεσμὰ δὲ διὰ βίου, ἐὰν, κατὰ συνέπειαν τῶν ἐν γνώσει παρ' αὐτῶν δοθεισῶν ψευδῶν πληροφοριῶν, ἢ παρασιωπηθέντων περιστατικῶν, παρελείφθησαν παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς τὰ διὰ τὴν ὑπόπτου πιστοποίησιν διατεταγμένα ὑγειονομικὰ μέτρα, καὶ ἐκ τούτου ἐπῆγασε λοιμώδης νόσος· ἐὰν δὲ δὲν ἐπῆγασε λοιμώ-

ζει καθ' εἰσδηπότε τρόπον, τὰ παρὰ τῆς ἀρχῆς κατὰ τῶν εἰς

τῆς νόσου, μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα.—Μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, εἴν ἐκ τῶν λευδῶν πληροτεριῶν, τὰς ὁποίας ἐν γνῶσει ἔχορηγησαν, ἢ ἔνεκα τῶν περιστατικῶν, εἰ ὁποία ἐν γνῶσει ὁμοίως παρεσιώπησαν, παρελείθησαν παρὰ τῆς ἀρμοδίας ὑγειονομικῆς ἀρχῆς τὰ διὰ τὴν καθαρὰν πιστοποιήσιν διατεταγμένα ὑγειονομικὰ μέτρα, καὶ ἐκ τούτου ἐπῆλθε λοιμώδης νόσος· εἴν δὲ δὲν ἐπῆλθε τοιαύτη νόσος, μὲ εἰρκτὴν.

23. Μένουσιν ἀτιμωρητοὶ οἱ ἐν τοῖς ἔθροισι 19 καὶ 22 ἀνατερόμενοι, εἴν ἀνακλήσαντες τὰ ὅσα ψευδῶς ἀνήγγειλαν, καὶ ἀνατέρουσιν ἕλκην τὴν ἀληθεῖαν, πρὶν ἢ παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς ληφθῇ καὶ ἐκτελεσθῇ μετρεν δυνάμενον νὰ ἐκθέσῃ τὴν δημόσιον ὑγίαν, καὶ πρὶν ἢ αἱ ἀρμοδία ἀρχαὶ πληροποιηθῶσι ταύτην δι' ἄλλου μέσου· εἴν δὲ ἦσαν ἡδὴ πληροποιημένοι, καὶ τούτοις ἦτον ἄγνωστον εἰς τὸν παραβάτην, τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπέρας.

24. Ὅστις ἐν γνῶσει ἀπεδέλθῃ, κατὰ παραβάσιν τῶν ἐν ἰσχύϊ ὑγειονομικῶν διατάξεων, ἀνθρώπους, ζῶα, ἢ πράγματα ἐπιδεκτικὰ ἢ ἀνεπίδεκτα μολυσμοῦ, ὑποκαίμενα δὲ εἰς καθαρσιν, εἴν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου δὲν θεωρεῖται ὡς συναυτουργὸς τῶν ὁριθεῖσιν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ παραβάσεων τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἔθρων 49 καὶ 50 τοῦ ποινικοῦ νόμου· μόνῃ δὲ ἡ ἀνευ προηγουμένης συνεννόησεως ἀποδοχὴ θέλει θεωρεῖσθαι ὡς ἰδιαιτέρα ἐλαφρυντικὴ περίστασις κατὰ τὰ διαλεχθέντα ἔθροισι 49 καὶ 50.

25. Ὅστις, διατελὼν ὑπὸ καθαρσιν, συγκαινωνήσει μὲ πράγματα, ἀνθρώπους, ἢ ζῶα, εὐρισκομένους ἐπίσης ὑπὸ καθαρσιν, διαχωρισμένους δὲ ἀπ' αὐτῶν, κατὰ τὰς ὑγειονομικὰς διατάξεις, εἴν ἡ συγκαινωνία ἐγένετο ἀνευ ἀδείας τῆς ἀρμοδίας ὑγειονομικῆς ἀρχῆς, δὲν ἐτέθη δὲ εἰς κοινωνίαν τόπος τις τοῦ Βασιλείου, τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπέρας τοῦ ἔθρου 15, ἐπὶ τῶν ὡς ἐκ τῆς συγκαινωνίας ταύτης διεδόθη εἰς τινὰ τῶν ἄλλων τῶν εὐρισκομένων ὑπὸ καθαρσιν λοιμώδης νόσος· ἄλλως μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπέρας τοῦ ἔθρου 16.—Τιμωρεῖται μὲ τὰς αὐτὰς ποινάς, ὅστις, διατελὼν ὑπὸ καθαρσιν, ἐν τῇ παρουσίᾳ τῆς ἐπιτηδεύσεως αὐτὸν ἀρχῆς, ἢ τινος ὑγειονομικοῦ φύλακος, ἀλλ' ἀνευ τῆς ἀδείας αὐτῆς, κοινωνήσῃ μὲ τινὰ τῶν εἰς κλειθεῖραν κοινωνίαν, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ τεθῇ εἰς συγκαινωνίαν τόπος τις τοῦ Βασιλείου.—Ἐάν αἱ παραβάσεις αὗται ἐγένοντο ἐξ ἀμελείας, καὶ διεδόθη εἰς τοὺς ἄλλους λοιμώδης νόσος, τιμωρεῖται ὁ παραβάτης μὲ τὴν ποινὴν τοῦ ἔθρου 17 ὑλαττωμένην μὲν, ἀλλ' ἔχει κατωτέραν τοῦ ἡμίσεως αὐτῆς, ἄλλως δὲ μὲ κράτησιν καὶ πρόστιμον τουλάχιστον 50 δραχμῶν.

26. Ἐάν τις ἐκ τῶν συγκαινωνησάντων κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἔθρον λαθῇ κλειθεῖραν κοινωνίαν, ἥτις δὲν ἤθελε τῷ δεθῇ, ἂν ἡ ἀρμοδία ἀρχὴ ἐγνωρίζῃ τὴν γενεράμενην παραβάσιν, τιμωρεῖται μὲ τὴν πληρὴν ποινὴν τῶν ἔθρων 15 καὶ 16 κατὰ τὰς εἰς αὐτὰ ἐνδιαλαμβανόμενας διακρίσεις.

27. Ὅλοι οἱ φύλακες τῶν ὑγειονομείων, ὑγειονομικῶν σταθμῶν, φύλακων καὶ λοιμοκαθαυτηρίων, καὶ ἐν γένει ὅλοι οἱ ὑγειονομικοὶ καὶ ἄλλοι πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι, ἐπιφορτισμένοι μὲ ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν, εἴνεως ἤθελον ἐγκαταλείψῃ τὴν ἰδίως ἐμπιστευθεῖσαν εἰς αὐτοὺς

ἀνθρώπους ἐπισκηπτόντων μολυντικῶν νοσημάτων διατεταγ-

θᾶσιν, ἢ ἐν γνώσει παραβιάσει τὰς ὑγειονομικὰς διατάξεις, ἢ μὴ τήρησις τῶν ὁποίων δύναται νὰ ἐκθέσῃ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὸν τοῦ Βασιλείου, ἢ ἀνθρώπων τινα εἰς συγκοινωνίαν μὲ ἀνθρώπους, ζῶα, ἢ πράγματα μὴ ὑγιήματα εἰς ἐλευθερὰν πιστοποιήσιν, ἢ ἐν γνώσει συνδράμει ἄλλους εἰς τὴν παραβίαν τῶν τοιούτων διατάξεων, τιμωρεῖται κατὰ τὰς διακρίσεις τοῦ ἀρθρ. 22.

28. Ἐὰν δὲν ἀπέβῃ συγκοινωνία καθ' ἡ διάσπασμα οἱ ὑγειονομικοὶ ὑπάλληλοι, ἢ οἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν ἐγκατέλειψαν τὴν θέσιν των, ὁ παραβάτης τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν.

29. Τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν δύο μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν πᾶς εἰς ὑπηρεσίαν ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἢ τοῦ στρατοῦ τῆς ἑλλάδος, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς χωροφυλακῆς, ὅστις, προσκληθεὶς παρὰ τῆς ἀρμοδίας ὑγειονομικῆς ἀρχῆς νὰ παρέβῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ δι' ὑγειονομικὴν τὴν ὑπηρεσίαν, δὲν ὑπακούσῃ. — Διὰ τὴν αὐτὴν ποινὴν τιμωροῦνται ὑγειονομικοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν χρεῶν των, ἀνευ νόμου κωλύματος, δὲν ᾔθελον ὑπακούσει εἰς τὰς διατάξεις τῶν προϊσταμένων των ἢ ᾔθελον ἀμελήσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των.

30. Τιμωροῦνται μὲ κράτησιν δεκαπέντε τοῦλάχιστον ἡμερῶν ἢ πρὸς τοῦλάχιστον 10 — 200 δραχμῶν, ὅσοι λαβόντες γινώσκιν λοιμώδους τινὸς νοσηματος, ἀγνώστου εἰσέτι εἰς τὴν ἀρχὴν, συμβάντος ἐντὸς τοῦ Κράτους, δὲν ᾔθελον πᾶσαυτα ἀναφέρει τοῦτο εἰς τὴν ἀρμοδίαν ὑγειονομικὴν ἢ διακριτικὴν ἀρχὴν. — Ἐὰν ὁ τοιοῦτος εἴναι ἱατρός, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τριῶν τοῦλάχιστον μηνῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν 200 μέχρι 500 δραχμῶν, περιπλέον στερεῖται ἀπὸ 6 μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ μετέρχηται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ.

31. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρόξενοι, ὑποπρόξενοι, καὶ πράκτορες, οἵτινες εἰς ἀμελείας δὲν ᾔθελον χωρὶς ἀναβολῆς ἀναφέρει εἰς τὴν ἀρμοδίαν τοῦ Κράτους ἀρχὴν τὴν εἰσβολὴν πανώλους, ἢ ἄλλου λοιμώδους νοσηματος εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἶναι διωρισμένοι, καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ περιστατικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκκρῶνται τὰ λαμβανόμενα παρὰ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ὑγειονομικῶν ἀρχῶν μέτρα, ἐὰν ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης διεδοθῇ μόλυσμα, τιμωροῦνται κατὰ τὰς διακρίσεις τοῦ ἀρθρου 17 τοῦ παρόντος νόμου· ἐὰν δὲν διεδοθῇ μόλυσμα, ἐκινδύνευσε δὲ ἡ δημόσιος υἱεία, ἀποβάλλονται τῆς ὑπηρεσίας, καὶ τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον 25 μηνῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν 300 — 3000 δραχμῶν· ἐὰν δὲ ἐκινδύνευσε ἡ δημόσιος υἱεία, ἀποβάλλονται εἰς κράτησιν τοῦλάχιστον 20 ἡμερῶν, καὶ ἀποβάλλονται τῆς ὑπηρεσίας.

32. Ὅστις, εὐρεθεὶς εἰς τινα τῶν παρὰ τῶν ἀρθρων 96 καὶ 106 τοῦ ποινικοῦ ὀριζομένων περιπτώσεων, παραβιάσει τὰς ὑγειονομικὰς διατάξεις, οὐκ εἴη ἀμα παύσῃ ἢ βία, ἢ παρέλθῃ ὁ κίνδυνος, νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν παραβίαν εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἀρχὴν· ἄλλως τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον 2 ἐτῶν καὶ χρηματικὴν ποινὴν 1000 — 3000 δραχμῶν, ἐὰν ἐκ τῆς συμβάσεως συγκοινωνίας ἐπῆγασε λοιμώδης νόσος· εἰς φυλάκισιν δὲ τριῶν

μένα ασφαλιστικὰ μέσα, ἢ τοὺς ἄλλους πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ

αἰσίων μέχρι δύο ἐτῶν καὶ εἰς χρηματικὴν ποινὴν μέχρι 1000 δραχμῶν, εἰν δὲν ἐπὶ τῇ λαιμῷδῃ νόσῳ.

33. Ὅστις ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ποινικῶν διατάξεων παρα-
βαίνει τὰ περὶ λοιμοῦ, ἢ ἄλλων μελυντικῶν νοσημάτων ὑπάρχοντα δια-
τάγματα, κανονισμούς, ἢ διατάξεις, τιμωρεῖται σύμφωνα μὲ τὰ ἀρθρ. 370—
380 τοῦ ποινικοῦ νόμου, συμπεριλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ.

Γενικαὶ διατάξεις.

34. Ὁ ὑγειονόμος, ἢ ὁ ἐκπληρῶν χρεὴ ὑγειονόμου, ἔχει τὸ δικαίωμα
καὶ τὸ χρεὸς νὰ ἐνεργῇ ἔργα ανακριτικοῦ ὑπαλλήλου, καθόσον ἀφορᾷ τὰ κα-
κουργήματα, πλημμελήματα, καὶ πταίσματα, τὰ πραττόμενα ἐντὸς τῆς
περιφέρειας τοῦ λοιμοκαθαρητερίου, ἄλλων πρὸς καθάρσιν προσδιωρισμένων
τόπων, ἢ ὑπο καθάρσιν εὐρισκομένων πλοίων, συμμορφούμενος ὡς πρὸς
τὰ μὲ τὰς διατάξεις τῆς ποινικῆς δικονομίας. — Ἐπίσης καὶ οἱ ἐπι-
στάται τῶν λοιμοκαθαρητρίων ἔχουσι τὸ δικαίωμα καὶ τὸ χρεὸς νὰ ἐνεργῶν
χρεὴ ανακριτικῶν ὑπαλλήλων ὡς πρὸς τὰ κακουργήματα, τὰ πλημμελή-
ματα, καὶ τὰ πταίσματα, τὰ πραττόμενα ἐντὸς τῆς περιφέρειας τῶν λοι-
μοκαθαρητρίων, εἰς τὰ ὅποια εἶναι διωρισμένοι.

35. Τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τῶν ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ λοιμοκαθα-
ρητερίου γεννήσεων, γάμων, καὶ ἀποθιώσεων, δεῖλται νὰ κρατῇ ὁ ἐπίστατης
τοῦ λοιμοκαθαρητερίου, συμμορφούμενος ὡς πρὸς ταῦτα μὲ τὰς διατάξεις τοῦ
περὶ ληξιαρχικῶν βιβλίων νόμου.

36. Ὁ ὑγειονόμος δύναται καὶ δεῖλται, ὅταντι προσκληθῇ, νὰ συντάτῃ
τὰς διαθήκας τῶν ἐν τῷ λοιμοκαθαρητερίῳ εὐρισκομένων, συμμορφούμενος μὲ
τὴν περὶ διαθηκῶν νόμον.

37. Τὸ ἄρθρον 318 τοῦ ποινικοῦ νόμου καταργεῖται.

Διατ. τῆς 13 Νοεμβρίου 1834 περὶ τῆς καλλιέργειας τοῦ ὄρυζου.

1. Ὅστις καλλιεργᾷ εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ Βασιλείου Μας ὄρυζον ἐπὶ
ἐλκῶς γῆς, δεῖλται νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦτου τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς τοῦ
τόπου ἐκεῖνου καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῶν τὴν ἐπὶ τούτῳ ἄδειαν· ἡ δὲ δη-
ματικὴ ἀρχὴ χρεωστεῖ νὰ δίδῃ ταύτην μὲ μεγάλην προσοχὴν, λαμβάνουσα
ὅτι ὅταν τὰ ἐριζόμενα ἐν τῷ παρόντι διατάγματι καὶ τοὺς ὑγειονομικοῦς
κανόνας.

2. Οἱ ἀγροὶ τῶν ὄρυζιων πρέπει νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε εἰς κατωφερεῖς
τόπους διὰ νὰ μὴ σχηματίζωνται ἐλγῇ ἐκ τῆς συναθροίσεως τῶν ὕδατων.

3. Εἰς τοὺς ἀγρούς τούτους πρέπει νὰ διατηρῶνται αἱ διώρυγες πάντοτε
ἀντικταὶ καὶ εἰς καλὴν κατάστασιν.

4. Ἐν γένει οἱ διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ὄρυζιων προσδιοριζόμενοι ἀγροὶ
ποταὶ νὰ κηῖται πάντοτε εἰς θέσιν ἀπέχουσαν ἀπὸ μὴν τὴν πρωτεύουσιν
τοῦ τόπου δύο ὥρας, ἀπὸ δὲ τὰς λοιπὰς πόλεις μίαν ὥραν καὶ ἡμισίαν ὥραν
ἐπὶ καθὲ τόπον κατοικοῦμενον, ἀλλὰ μόνον ὑπὸν ὡς πρὸς τοὺς τόπους
τούτους.

κινδύνου ἢ τῆς διαδόσεως τῆς νόσου κανονισμοῦς. Π. Ν. 631. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1827) 110).

Ν. Ὁ ἀδεια, περὶ τῆς τὸ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1834 Β. Δ., πρέπει νὰ ᾖται ἔγγραφος, οὐ μόνον διότι τὸ ἐμβριθὲς τῶν ὑγειονομικῶν μέτρων, ἀπὸ τοῦ χάνουσιν ὄντα τὸ ἀντικείμενον τοῦ διατάγματος, ὑπαγορεύει νὰ ἔχῃ ἡ ἀδεια ὅλην τὴν ἐπισιμότητα, ἀλλὰ καὶ διότι αἱ ἀρχαὶ ἐν γένει ἐνεργεῖσαι τὰς πράξεις αὐτῶν οὐχὶ προπορικῶς, ἀλλ' ἔγγραφως. Α. Π. ποιν. 46 τοῦ 51.— Ἐκ τῆς συμπαραλαβῆς τῶν ἀρισμῶν τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ Ὑγειον. Νόμου πρὸς τοὺς ὀρισμοὺς τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἀρθρου 3 προκύπτει, ὅτι μόνον τὰ ἐγκείμενα ἢ μετακομιζόμενα ἐκ τόπων μὴ θεωρουμένων ὑγειονομικῶς ἀνδρῶν ἀνάγονται εἰς τὰς τρεῖς κατηγορίας τῆς καθαρᾶς, τῆς ὑπόπτου καὶ τῆς ἀκαθάρτου πιστοποιήσεως, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ἐκ τόπων ὑγειονομικῶς ἀνδρῶν θεωρουμένων, δηλονότι τῶν ἀπὸ πηλαγμένων λειμῶδων νοσημάτων καὶ πρὸς λαγμένων διὰ τακτικοῦ ὑγειονομικοῦ συστήματος. Τούτων οὕτως ἔχοντων αἱ ποινικαὶ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 15, 16, 17, 18 καὶ 21 τοῦ Ὑγειονομικοῦ Νόμου ἀφορῶσι προδήλως εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς εἰσέρχονται ἢ μετακομιζονται πλοῖα, ἀνθρώποι, ζῶα κτλ. ἐκ τόπων μὴ ἀνδρῶν ἢ δὲ παραβιάσις τῶν ὑγειονομικῶν κανονισμῶν διὰ τῆς συγκαινωνίας πλοίων, ἀνθρώπων, ζῶων ἢ πραγμάτων, προερχομένων ἐκ τόπων ὑγειονομικῶς ἀνδρῶν, ἀνάγεται εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς τοῦ ἀρθρου 33 τοῦ νόμου διατάξεως, καθ' ἣν ἐπιβάλλονται αἱ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 570—580 τοῦ ποιν. νόμου διαλαμβανόμεναι ποιναὶ. Α. Π. ποιν. 64 καὶ 88 τοῦ 76.

571. Ἐὰν γυνή τις, γνωρίζουσα ὅτι νοσεῖ νόσον μολυντικήν (1), ἐκμισθόνεται ὡς τιτθὲς ἢ ὑπηρετρία, ἢ ἐὰν, περὶ τοῦ αὐτοῦ εἰς τοιαύτην νόσον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἐξακολουθῇ τὴν ὑπηρεσίαν, ἢ συνέρχεται μετ' ἄλλων εἰς τοιαύτην προσωπικὴν συγκαινωνίαν, ὥστε ἐντεῦθεν δύναται νὰ διαδοθῇ ἀμέσως τὸ κακὸν περαιτέρω, καταγινώσκειται ἐκράτῃς μιᾶς μέχρις ἐξ ἑβδομάδων ἢ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν, καὶ ἢ πταίσασα, κατὰ τὰς περιστάσεις, ὑποβάλλεται εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν ἢ φυλάξιν, καθ' ὅσον διαρκεῖ ὁ κίνδυνος τοῦ μολύσματος. Π. Ν. 34 ἐ. 320. (Βαυαρ. Νομσχδ. (1831) 112).

5. Μετὰ τὸ θάρος πρέπει νὰ συνάζονται ὅλα τὰ περιττώματα καὶ τὰ σκύβαλα καὶ νὰ καίωνται.

6. Τὸ παρὲν διάταγμα δὲν ἀφορᾷ ποσὴς τὴν εἰς τὰ ὀρεῖνὰ μέρη καλλιέργειαν τοῦ ὁρυζίου.

7. Πᾶσα παράβασις τῶν ὀριζομένων ἐν τῷ παρόντι διατάγματι πινεῖται μετ' ἀποστειμῶν 50—300 δραχμῶν, καὶ μετ' τὴν ἀνάσκαψιν τῆς πυλίσκου.

(1) Ὁρα Δικτ. 31 Δεκ. 1836 περὶ ἐμποδίσσεως τῆς μεταδόσεως τῶν μολυσματικῶν ἀρρώστιων, ἐνθα εἰρῖνται αἱ μολυσματικαὶ νόσοι.

572. Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑποβάλλεται ὅστις ἀποκρύπτει εἰς τὴν ἀρχὴν ἱματία ἢ ἄλλα ἐπιπλά τῆς καταλειφθείσης περιουσίας ἀνθρώπου, ἐκ μολυντικῆς νόσου ἀποθανόντος, δὲν ἀκλουθεῖ τας περὶ ἐξολοθρεύσεως ἢ καθάρσεως τοιούτων πραγμάτων ἐκδιδομένης διατάξεις, (1) ἢ κρατεῖ, ἀποκτεῖ ἐν γνώσει, πωλεῖ, ἢ ἄλλως περιφέρει πρὸς πώλησιν ὅποιονδήποτε πρᾶγμα ἐκ τῶν εἰς ἐξολοθρευσιν διωρισμένων. — Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα δημεύονται. (2) Π. Ν. 20. 230. (Βαυαρ. Νμτχδ. (1831) 113).

573. Ὅστις ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς ἐκθάττει νεκροὺς (πτώματα ἀνθρώπων) εἰς κοινὴν θεαν· ἀναβάλλει τὸν ἐνταφιασμὸν ὑπὲρ τὸν συνήθη ἢ παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐξῆς ὠρισμένον χρόνον· ἐνταφιάζει μόνος ἢ δι' ἄλλου εἰς ἄλλα παρὰ τὰ συνήθη νεκρο-

(1) Διὰ τῶν ἄρθρων 16, 32, 43, 47, 55 τοῦ Διατ. 31 Δεκ. 1831 καθιερύεται ὁ τρόπος τῆς ἐξολοθρεύσεως ἢ καθάρσεως τῶν ἱματίων καὶ σκευῶν, ὅ,τι ἐχρησάντο παθόντες ἐκ μολυσματικῆς νόσου.

(2) Δ. τῆς 16 Δεκ. 1836 περὶ ἀστυνομικοῦ τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας.

47. Ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον ναύτου ἢ ἐπιβάτου, συμβάντα κατὰ τὴν θαλασσοπλοίαν, ὁ πλοίαρχος ἢ ὁ κυβερνήτης μετὰ τοῦ ναυκλήρου, δύο ἐκ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ πληρώματος καὶ ἑτέρων δύο ἐκ τῶν ἐπιβατῶν, ὀφείλει νὰ συντάξῃ ἀπογραφὴν ὧτων τῶν πραγμάτων τοῦ ἀποθανόντος, νὰ ἐμβάλῃ αὐτὰ εἰς κιβώτια ἢ σάκκους ἐνώπιον τοῦ πληρώματος, καὶ νὰ τὰ σφραγίσῃ. — Τῆς πράξεως ταύτης γίνεται ἐκθεσις ἰδιαίτερα περιέχουσα τὸν κατάλογον τῶν πραγμάτων, ὑπογράφεται ἀπὸ τοῦς προσημηνευθέντας καὶ ἀπὸ δύο ἄλλου· ἡμέτερον νὰ γράφωσι, καὶ καταχωρεῖται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ πλοίου. Τὰ δὲ πράγματα φυλάττονται διὰ νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν ἢ κατὰ πρόσκλησιν αὐτῆς ἐγγράφον εἰς τοὺς ἀναγνωρισθησομένους κληρονόμους ἢ ἐπιτρόπους αὐτῶν. — Ἄν δὲ εὐρίσκωνται ἐπὶ τοῦ πλοίου συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, ὅχι μόνον ἀπαιτεῖται νὰ συμπράξωσιν εἰς τὴν ἀπογραφὴν, καὶ νὰ συνυπογράψωσι τὴν ἐκθεσιν, τῆς ὁποίας λαμβάνουν ἀντίγραφον, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιθέσωσι τὴν σφραγιδᾶ των εἰς τὰ κιβώτια καὶ τοὺς σάκκους. — Ἄν ὁ θάνατος συμβῇ, ὅτε τὸ πλοῖον εἶναι εἰς λιμένα, ὁ πλοίαρχος ἢ ὁ κυβερνήτης ὀφείλει νὰ εἰδοποιῇ ἀμέσως τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν, συνεγείῃ τῆς ἰστορίας γίνεται ἡ ἀνωτέρω ἀπογραφὴ καὶ ἡ ἐκθεσις τῆς πράξεως. — Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν ἡ ἀποβίσις προῆλθεν ἀπὸ νόσον λοιμώδη, καὶ ἡ σφράγις τῶν ἐν τῷ πλοίῳ δὲν ἐπιτρέπει νὰ ληφθῶσιν ἐντελῶς τὰ εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον διαγραφόμενα μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν πραγμάτων τοῦ ἀποθανόντος, ὁ πλοίαρχος εἶναι ὑπόχρεως νὰ λάβῃ πᾶν ἄλλο μέτρον ἱκανὸν νὰ καλύψῃ τὸν σπρετισμὸν ἢ τὴν διασκόρπισιν αὐτῶν ἄλλως ὑπόκειται ὡς παρὰ τοῦ ἄρθρου 572 τοῦ ποιν. νόμου ὀριζομένης ποινᾶς.

48. Τὰ ἀνωτέρω γίνονται ἀπαραλλάκτως καὶ εἰς περιστασιὺν δραπέτευσης ἐκ τῆς πλείονων ναυτῶν.

ταρεία, ἢ εἰς ἄλλας παρὰ τὰς διατεταγμένας ὥρας τῆς ἡμέρας, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν. — Νεκροθάπται, εἴτινες γίνονται ὄργανα τοιαύτης παραδόσεως, ἢ παραβαίνουν τοὺς ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν τάφων περί διαθέσεως, βάθους, καὶ τάξεως αὐτῶν κανονισμούς, τιμωροῦνται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἐβδομάδος ἢ μὲ πρόστιμον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν. (1) Π. Ν. 645. 648. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 114)

5. Κίνδυνος προεξοφούμενος διὰ νοσημάτων ἐπισκεπτόντων εἰς ζῶα. (2)

574. "Οστις καθ' οἰονδήποτε τρόπον παραβιάζει τὰ παρὰ τῆς ἀρχῆς διατεταγμένα ασφαλιστικὰ μέσα ἐναντίον λύμης ἢ ἄλλων μολυντικῶν νοσημάτων τῶν ζῴων, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν μιᾶς μέχρις ἐξ ἐβδομάδων, καὶ μὲ πρόστιμον εἰκοσιπέντε μέχρι διακοσίων δραχμῶν. — Οἱ πταῖσται, ἐὰν ὡς ἐξ αὐτῶν ὑπάρχῃ κίνδυνος πρὸς διάδοσιν τοῦ μολύσματος, τίθενται, καθ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ὁ κίνδυνος οὗτος, ὑπὸ ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ἢ, κατὰ τὰς περιστάσεις, κρατοῦνται εἰς ἰδιαιτέραν φύλαξιν. — "Ολα τὰ ἀντικείμενα τῆς ἀπηγορευμένης συναλλαγῆς δημεύονται. Π. Ν. 39. 44. 37. 318 ε. 427 ε. 570. 576. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 115).

575. "Οστις, ἐκραγείσης λύμης ἢ μολυντικοῦ νοσήματος τῶν ζῴων, ἀπειθεῖ εἰς τὰς παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐναντίον τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον προόδου, τῆς διαδόσεως ἢ ἐπανόδου τοῦ κακοῦ ὥρισμένας διατάξεις, ὅστις θέν ἀποκλείει ἐπιμελῶς ζῶα νοσοῦντα τοιαῦτα

(1) Τὸ Δ. τῆς 28 Μαρτίου 1834 περὶ τῶν νεκροταφείων καὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῶν νεκρῶν (οὗ τὸ ἀρθρ. 10 ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Διατ. 13 Μαΐου 1835) καὶ τὸ Δ. τῆς 13 Μαΐου 1835 περὶ νεκροσκοπίας (οὗ τὰ ἀρθ. 9—21 ζήτησον ὑπὸ τὸ ἀρθ. 302 Π. Ν.) ἐρίζουσιν ἐν λεπτομερείᾳ τὰ τῆς ταπῆ τῶν νεκρῶν καὶ τὰ καθήκοντα τῶν νεκροθαπτῶν καὶ τῶν νεκροκόπων.

"Ορα καὶ Διατ. 31 Δεκ. 1836 περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπόρικῆς ναυτιλίας ἀρθρον 46 ὑπὸ τὸ ἀρθρον 644 Π. Ν.

(2) "Ορα καὶ Διατ. 31 Δεκ. 1836 περὶ ἐμποδισμοῦ τῆς μεταδόσεως τῶν μολυσματικῶν ἀρρώστιων ἀρθ. 50 καὶ ἐπ. (προνοοῦντα περὶ τῶν ἐξ ὕδατος φοβίας παθόντων κυνῶν) καὶ Ἀστυνομικοῦ νόμου ἀρθ. 56 ἀριθ. 6 καὶ 83 ἀνατιθέντα τῇ ἀστυνομικῇ ἀρχῇ τὴν μέριμναν τῆς ἀποτροπῆς τῶν ἐκ τῆς λύσεως καὶ ἐπιζωστίας κακῶν.

νοσήματα ἐκ τῆς μετὰ τῶν ἄλλων ζώων συγκοινωνίας, ὅστις κυρίως, ἀποκτῆ ἐν γνώσει, πώλει, ἢ ἄλλως περιφέρει πρὸς κοινὴν χρῆσιν μέρη τοιοῦτου ἐσφαγμένου ἢ τεθνεώτος ζώου, ἢ οὐκὲν ἀπὸ τὸν σταθμὸν αὐτοῦ, παραβαίνων τὴν παρὰ τῆς ἀρχῆς προσταχθεῖσαν ἐξολόθρευσιν ἢ κάθαρσιν, τιμωρεῖται, πρὸς τῇ δημύσει τῶν εἰρημένων πραγμάτων, καὶ μὲ πρόστιμον, εἰς δὲ ἐπιβαρυντικὰς περιστάσεις, μὲ κράτησιν προσέτι τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων. — Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν ὑποβάλλεται ὅστις δεικνύεται ἀμελὲς εἰς τὴν ἀποκομιδὴν ἢ ταφὴν τοιοῦτου τεθνεώτος ζώου. Π. Ν. 20. 427 ἔ. 582. 617. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 116).

576. Κράτησις ἐνὸς μέχρι τριῶν μηνῶν ἢ πρόστιμον ἑκατὸν μέχρι διακοσίων δραχμῶν καταγινώσκεται, ἐὰν ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 574 καὶ 575 διαλαμβανόμενων ὁρισμῶν διεβόη τὸ μόλυσμα καὶ εἰς ἄλλα ζῶα. (1)

II'. Παραμέλησις τῆς δημοσίας καθαριότητος.

577. Ὁ μολύνων σφέατα, δεξαμενάς, πηγὰς, ποταμούς, ἢ ῥυακὰς, τῶν ἐποίων τὸ ὕδωρ συντελεῖ εἰς πόσιν ἢ εἰς παρασκευὴν φαγητῶν ἢ ποτῶν, μὲ πράγματα διεγείροντα ἀηδίαν, ἢ μεταδίδοντα εἰς τὸ ὕδωρ ἰδιότητα βλαπτικὴν τῆς υγείας· ὅστις μολύνει τρόφιμα εἰς πώλησιν ἐκτεθειμένα, καταδικάζεται εἰς κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων ἢ εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν. (2) Π. Ν. 290. 427 ἔ. 578. 581. 582. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 177. Γαλλ. Π. Ν. 475 ἀντικατασταθὲν ἀκολούθως δι' αὐστηροτέρου νόμου).

578. Πρόστιμον πέντε μέχρι τριάκοντα δραχμῶν καταγινώσκεται εἰς τὸν παραβαίνοντα τὰς καθεστῶσας διατάξεις περὶ καθαριότητος τῶν μύλων, μακελλείων, κρεωπωλείων, ἀγορῶν ἢ ἐργαστηρίων, ὅπου παρασκευάζονται ἢ πωλοῦνται τρόφιμα. (3) Π. Ν. 697. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 118).

(1) Ἐὰν ἐπὶ τὴν ἤδη βλάβην ζώων, ἡ ὑπαίτιος τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 428.

(2-3) Δ. τῆς 6 Ἀπριλίου 1835 περὶ τῶν ἀγορανομικῶν Διατάξεων.

47. Τόσον διὰ τὴν πώλησιν τοῦ κρέατος καὶ τοῦ ἄρτου ὡς καὶ δι' ἐκεί-

579. Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ δεκαπέντε δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις παραβαίνει τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις, τὰς περὶ καθαριότητος ἢ περὶ καθαρισμοῦ τῶν ὁδῶν, ἀποχετεύσεως τοῦ ὕδατος ἐκ τῶν οἰκιῶν καὶ στεγῶν, περὶ κτηνοτροφίας, βιομηχανικῶν ἐργασιῶν, ἢ ἄλλων πράξεων, ὅθεν γεννῶνται ἐπιβλαβεῖς ἀναθυμιάσεις. (1) Π. Ν. 580. 697. (Βαυαρ. Νμτχ. (1831) 119).

580. Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ τριάκοντα δραχμῶν, καὶ ἐνταυτῇ, κατὰ τὸ δοκοῦν, ἐὰν ἡ πρᾶξις ἐπιχειρήσθῃ ἐξ ἐθελουσίας ἢ ἐκδικήσεως, εἰς κράτησιν τὸ πολὺ ὀκτώ ἡμερῶν ὑποβάλλεται ὁ ῥίπτων ἀκαθαρσίας εἰς ἀνθρώπους, εἰς κτίριον ἄλλου, ἢ εἰς περιφράκτους ἀγρούς, ἢ ἐντὸς αὐτῶν. (2) Π. Ν. 579. (Βαυαρ. Νμτχ. (1831) 120. Γαλλ. Π. Ν. 475 ἀριθ. 8).

Ν. Κατὰ τὸ ἀρθ. 580 τιμωρεῖται ὁ ῥίπτων ἀκαθαρσίας ἐντὸς ξένης ἰδιοκτησίας· δὲν ἐπιτρέπεται δ' αὐτῷ νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰς δικαιοδοσίαν αὐτοῦ ἔθιμον ἐπικρατοῦν ἀντίθετον. Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 62. — Τοῦ πλοίου μὴ ὄντος κτιρίου τυγχάνει ἀπηλλαγμένη τῆς τοῦ 580 ἀρθ. τιμωρίας ἡ ἐντὸς πλοίου ῥίψις ἀκαθαρσιῶν, Α. Π. ποιν. ΤΙΖ' τοῦ 39. (Ἀποδοκιμαστέα ἢ ἀποφραγμοί, διότι· καταδῆλως καὶ τὸ πλοῖον εἶναι κτίριον ξύλινον, προφανὲς δὲ τοῦ ἀρθ. ἡ ἐννοία).

Β'. Πταίσματα ἀφορῶντα τὰς ζωοτροφίας.

1. Παράβασις τῶν περὶ ζωοτροφιῶν διατάξεων.

581. Εἰς πρόστιμον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν καταδικάζε-

την παντὸς εἶδους ἐδωδίων αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ὑφείλουσι νὰ προσέχουν, ὥστε νὰπομακρύνηται πᾶν ὅ,τι ἤθελεν εἰσθῆι ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγίειαν. — Χρεωστοῦσι διὰ τοῦτο νὰ λαμβάνωσιν ἐγκαίρως τὰ ἀνήκοντα μέτρα καὶ νὰ τὰ δημοσιεύωσι. — Κατὰ τῶν παραβατῶν θέλουσιν ἐπεμβεῖναι κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ἰδιαζόντως κατὰ τὰ ἀρθρα 577, 578 καὶ 579 τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ὅσον οὗτοι δὲν ἤθελον εἰσθῆι ἄξιοι μεγαλειτέρων ποινῶν.

(1) Ὅρα προσέτι Δ.α.τ. 12 Νοεμβρίου 1836 περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἀρθ. 17 (δὲν εὖ ἀπαγορεύεται ἡ ἀποχέτευσις τοῦ ὕδατος ἐκ τῶν οἰκιῶν καὶ στεγῶν), Ἀστυνομικοῦ Νόμου 31 Δεκ. 1836 ἀρθ. 56 ἀριθ. 7 (καθ' ὃν ἡ Ἀστυνομία περιορίζει ἢ ἀπαγορεύει τὴν κτηνοτροφίαν, δοακίς ἐκ τῆς σωρεύσεως μεγάλου ἀριθμοῦ ζῶων προέρχεται ἐπιβλαβὲς ἀπογορρὰ) καὶ ἀριθ. 9 (καθ' ὃν ἀπαγορεύει ἐν τῇ πόλει τὰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις τὰς παραγούσας ἐπιβλαβεῖς ἀναθυμιάσεις).

(2) Κατὰ Chauveau-Hélie ὡς ῥίπτων ἀκαθαρσίας θεωρεῖται οὐ μόνον ὁ ἐπιτρέπων τὴν κατὰπτωσιν αὐτῶν διὰ τῆς φυσικῆς βερότητος ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπωδῶν ἄλλως ἐπάγων αὐτάς.

ται ὅστις ἀφαιρεῖ ζωοτροφίας ἀπὸ τὴν διατεταγμένην ἐποπτείαν, ἢ ἀπὸ ἰδιαιτέραν τινὰ τῆς ἀρχῆς ἐξέτασιν, ἢ τὰς πωλεῖ εἰς ἄλλους τόπους, ἢ εἰς ἄλλους χρόνους παρὰ τοὺς ῥητῶς διατεταγμένους. (1) Π. Ν. 290. 557. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 191).

582 Ὅστις παρασκευάζει πρὸς κοινὴν χρῆσιν τρόφιμα, τὰ ὅποια, κατὰ τὴν ἰδιότητα τῶν ὕλων ἢ τῶν κραμάτων, ἐνεκα τοῦ τρόπου ἢ τοῦ χρόνου τῆς παρασκευῆς, ἢ τῶν πρὸς ταύτην συντελεσάντων ἐργασιῶν, εἶναι ἢ δύνανται νὰ γενῶσιν ἐπιβλαβὴ εἰς τὴν ὑγίαν· ὅστις φυλάττει ὥνιαις τροφὰς εἰς τόπον, εἰς ἀγρεῖον, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον, δι' αὐτὸ δύνανται νὰ μεταδοθῇ εἰς αὐτὰς ἐπιβλαβὴς ἰδιότης· ὅστις τὰς μεταχειρίζεται κατὰ τρόπον ἀκόθαρτον ἢ ἀνέχῃ· ὅστις πωλεῖ ἐν γινώσει ἀκόθαρτα, ἀνέχῃ, ἢ ἐνθαμμένα τρόφιμα, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, καὶ μὲ πρόστιμον τοὐλάχιστον πέντε δραχμῶν, καὶ, ἐὰν ὑπάρχουσιν ἐπιβαρυντικαὶ αἰτίαι, μὲ κράτησιν τοὐλάχιστον μιᾶς ἐβδομάδος καὶ μὲ πρόστιμον πενήτηκοντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν.—Δι' τροφαὶ δημεύονται (2)—Π. Ν. 20. 290. 292. 577. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 122. Γαλλ. Π. Ν. 475 ἀρθ. 14).

Ν. Κατάκλητον ἐστὶν ἡ περὶ δημεύσεως τῶν τροφῶν διατάξις διὸν ἐφαρμόζεται, εἰν ἡ κατηγορούμενος ἀβουλοῖ, Δ. Π. ποιν. 116 τοῦ 39.

583. Οἱ προηγουμένοι ὅρισμοί ἐφαρμόζονται κατὰ τοῦ κατασκευαστοῦ καὶ πωλητοῦ ὅχι μόνον εἰς πράγματα συντείνοντα πρὸς τροφήν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα ἐπαρκούντα εἰς ὅποιανδήποτε κοινὴν χρῆσιν καὶ μεμιγμένα μὲ σιανδήποτε προσθήκην ἐπιβλαβὴ

(1) Δ. τῆς 6 Ἀπριλίου 1835 περὶ τῶν ἀγορανομικῶν διατάξεων.

48 Οἱ δήμαρχοι ὀφείλουσι νὰ ἐνεργῶσι πᾶσαν προφυλακτικὴν ἐπιτήρησιν ὅχι μόνον ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀγορῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ καθυποβάλλωσιν ἐπίσης εἰς ἐξέτασιν τὰς ἰδιαιτέρας ἀποθήκας τῶν μετεργαζομένων τὸ ἐμπόριον τῶν ἐδεσμάτων.—Πᾶς ὅστις ἐμπορεύεται ἐδεσμίδια διὸν εἰμπορεῖ νάντι-ταιν, εἰς τὴν ἐξέτασιν ταύτην, πρὸς ἀποφυγὴν δικαστικῆς καταδιώξεως κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ὁρισμοὺς τοῦ ἀρθροῦ 581 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

(2) Ὅρα καὶ Δ. 6 Ἀπριλίου 1835 περὶ τῶν ἀγορανομικῶν καὶ ἀστυνομικῶν διὰ τὰ τρόφιμα διατάξεων, ἰδίως ἀρθρον 23 (καθ' ὃ ὑποχρεοῦνται οἱ ἄρτοποιοὶ νὰ κατασκευάζωσι καλὸν καὶ ὑγιεινὸν ἄρτον, καταδιωκόμενοι ἄλλως κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἀρθρῶν 582 καὶ 583 τοῦ Π. Ν.), ἀρθρον 42 (καθ' ὃ καταδιώκονται κατὰ τὰ ἀρθρα 583 καὶ 584 οἱ κρεοπῶλαι οἱ ἐκτιθέμενοι εἰς πώλησιν κρέας ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγίαν), ἀρθρον 56 (καθ' ὃ οἱ μίαντες παλαιὸν βοῦτυρον μετὰ προσφάτου καταδιώκονται κατὰ τὸ 582 ἀρθρον), ἀρθρον 57 (καθ' ὃ καταδιώκονται κατὰ τὰ ἀρθρα 582 καὶ 583 οἱ κορυμπῶλαι οἱ ἐκτιθέμενοι εἰς πώλησιν πτηνὰ θνησιμαία).

εἰς τὴν ὑγείαν, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὰ μὴ γανωμένα χάλκινα ἀγγεῖα, ἢ εἰς σκευὴ κασσιτέρεινα μεμιγμένα μὲ μόλυβδον. Π. Ν. 290 ἔ. 581 ἔ. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 123).

2. Πταίσματα ἀφορῶντα τὴν σιτοδείαν καὶ τὴν ἀνατίμησιν τῶν τροφίμων.

584. Μὲ πρόστιμον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις παραβαίνει τὰς περὶ τῆς ἐμπορίας σίτου ἢ ἄλλων τροφίμων διατάξεις, τὰς ὁποίας ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ ἐνδίδει καθ' ἐκάστην περίπτωσιν, ὅπου ἡ χρεία τὸ καλῶσι. (1) — Γενομένης τῆς παραβάσεως ὑπὸ περιστάσεις, τὰς ὁποίας ἡ διατάξις θεωρεῖ ὡς ἐπιβαρυντικὰς, ἔχει τὸ δικαίωμα ἡ ἀρχὴ νὰ πωλῇ δημοσίως τὰ ἀπληγρευμένα ἐμπορεύματα διὰ δαπάνης καὶ εἰς λογαριασμὸν τοῦ πταίσαντος. Π. Ν. 697. (Βαυαρ. Νομοσχδ. (1831) 124).

Ν. Τὸ ἄρθρ. 584 προβλέπει τὰς ἐκτάκτους περιπτώσεις, οἷα ἡ σιτοδεία· τὰς δὲ κατὰ τοὺς συνήθεις καιροὺς ὑπὲρ τὴν διατίμησιν πωλήσεις ἐρίζει τὸ ἄρθρ. 671. Δ. Π. ποιν. ΠΗ' τοῦ 37, ΤΚΣ' τοῦ 39. Ἀντίθετος ἄλλ' ἐφαρμομένη ἀπόφασις 59 τοῦ 57. (*Ἴδε καὶ ἄρθ. 671).

585. Εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι διακοσίων δραχμῶν καταδικάζονται ὅσοι προσπαθοῦν νὰ ἐμποδίσωσιν ἄλλους τοῦ νὰ προσκομίσωσι τρόφιμα εἰς τὰς ἀγοράς· ὅσοι αὐξάνουν τὴν παρά τῶν πωλητῶν ζητούμενην τιμὴν, ζητοῦν νὰ ἀπομακρύνουν τῆς ἀγορᾶς ἄλλους ἀγοραστὰς ἢ πωλητάς· τροφιμοκἀπηλοι καὶ μετοκἀπηλοι, οἵτινες ἀγοράζουσι καθ' ὅδον τὰ διὰ τὴν ἀγορὰν διωρισμένα τρόφιμα, ἢ, διὰ νὰ ἐξαιρέσωσι ταῦτα ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν συναλλαγὴν καὶ νὰ τὰ περιποιήσωσιν εἰς μόνους ἑαυτοὺς, συνάπτουν μὲ τοὺς πωλητάς μυστικὰς συμφωνίας. Π. Ν. 167. 396. 407. 436. 587. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 125).

586. Μὲ πρόστιμον τριακόντα μέχρι τριακοσίων δραχμῶν τιμωροῦνται ὅσοι, ἔχοντες ἐξ ἐπιτηδεύματος τὸ δικαίωμα τοῦ

(1) Ὅρα καὶ Δ. τῆς 6 Ἀπριλίου 1835 περὶ τῶν ἀγορανομικῶν διατάξεων ἄρθρον 45, (καθ' ὃ ἡ πώλησις τοῦ κρέατος ὑπόκειται εἰς τὸ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἐριζώμενον τίμημα) καὶ ἄρθρον 59, (καθ' ὃ ἐκτὸς τοῦ ἄρτου, τοῦ κρέατος καὶ τῶν ἰχθύων εἰς οὐδὲν ἄλλο εἶδος τροφίμων ἐπιβάλλεται τίμημα).

να πωλῶσι τρόφιμα, δὲν προμηθεύονται, ἀνευ νομίμων κωλυτικῶν αἰτιῶν, τὰ διατεταγμένα ταμειύματα, τὰ κρύπτουσιν ἐπερωτώμενοι παρὰ τῆς ἀρχῆς, ἀρνούνται νὰ τὰ πωλήσουν ἐπὶ πληρωμῇ εἰς ἐποινὴν ἧς ἀπορραστήν, ἢ συμφωνοῦσι μετ' ἀλλήλων νὰ πωλοῦν τινα τρόφιμα μένον εἰς ὠρಿಸμένους χρόνους, κατὰ τειρὰν (τάξιν) ὠρτισμένην ἢ εἰς τιμὰς ὑπερβαίνουσας τὴν παρὰ τῆς ἀρχῆς τεταγμένην διατίμησιν. Π. Ν. 587. (Βαυαρ. Νρμχ. (1831) 126. Γαλλ. Π. Ν. 479 ἀρ. 6).

587. Ἐὰν τὰ εἰς τὰ ἄρθρα 585 καὶ 586 ἀναφερόμενα πταίσματα πραχθῶσιν ἐν καιρῷ δημοσίας ταραχῆς, ἢ ἐὰν ἐντεῦθεν προέκυψε δημοσία ταραχὴ, παρὰ τὸ πρόστιμον, ἐπιβάλλεται καὶ κέρτσης μιᾶς μέχρις ἑξ ἑβδομάδων. (Βαυαρ. Νρμχ. (183) 126).

Γ'. Ἀφορικὴ δημοσίων δυστυχημάτων. (1)

1. Δι' ὕδατος.

588. Εἰς πρόστιμον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν καταδικάζεται

(1) Ν. ΨΠΒ' 22 Μανουαρίου 1880 περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς εἰσαγωγῆς παντὸς εἶδους δένδρων, φυτῶν, φύλλων κτλ.

1. Ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Κυβέρνησιν 1) νὰ παγορεύῃ διὰ Β. Διατ. τὴν εἰσαγωγὴν παντὸς εἶδους δένδρων, φυτῶν, φύλλων, καρπῶν, σπόρων, κόπων, φυσικῶν ἢ μικτῶν, ὡς καὶ παντὸς ἑτέρου, ὅπερ ᾔθελε κριθῇ ὅτι δύναται νὰ μεταδώσῃ ἀσθένειάν τινα εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι καλλιεργούμενα δένδρα καὶ φυτὰ, καὶ ἰδίως τὴν νόσον τῆς φυλλοξήρας· 2) νὰ ὑποβάλλῃ εἰς κῆρυξιν πᾶν οἰονδήποτε πρᾶγμα, οὗ ἢ ἀνευ καθάρσεως εἰσαγωγῇ ᾔθελε κριθῇ ἐπικίνδυνος πρὸς μετάδοσιν τῆς φυλλοξήρας ἢ ἑτέρας τινὸς νόσου.

2. 1) εἰσαγῶν ἢ συντελέσας νὰ εἰσαχθῶσιν ἐν Ἑλλάδι, κατὰ παράδοσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ἐκ τῶν ἀπαγορευομένων εἰδῶν λαβρα ἢ ἐπὶ τῇ βάσει ψευδοῦς δηλώσεως ὡς πρὸς τὸν τόπον, ἐξ οὗ προέρχονται τὰ ἐπιγεγενημένα εἶδη, ἢ ὅστις ἐν γνῶσει σπεύρῃ τοιούτους σπόρους ἢ φυτεύσῃ τοιαῦτα φυτὰ ἢ δένδρα, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἐνδὸς μέχρις δεκαπέντε μηνῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν 30—300 δραχμῶν.—Τελωνιακοί, ὑγειονομικοί, καὶ λιμενικοί ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρεταί, οἵτινες ὅπωςδήποτε ᾔθελον συντελέσει εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν τοιούτων εἰδῶν ἢ ἐξ ἀμελείας αὐτῶν ᾔθελε γίνεαι λαθραία εἰσαγωγῇ, παύονται προσωρινῶς τῆς ὑπηρεσίας καὶ εἰσαγονταὶ ἀμέσως εἰς δίκην, ὅπως τιμωρηθῶσι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου, ἐξαρμοζομένων καὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ποιν. νόμου.—Ὅσακις ἢ κατὰ παράδοσιν τοῦ ἐδαφίου α' τοῦ παρόντος ἄρθρου εἰσαγωγῇ ἀνακαλυφθῇ συνεπιεία ἰδιωτικῆς καταγγελίας, διατίθεται ὑπὲρ τοῦ καταγγέλαντος δόλοκληρῶς ἢ ἐπιβληθυσμένη χρηματικὴ ποινὴ εἰς τὴν εἰσαγαγόντα καὶ εἰς τοὺς κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον ὑπάλληλους.

δοτις παραμελεῖ τὰς περὶ ἀποφυγῆς τῶν ἐκ τοῦ ὕδατος προσγι-
νομένων ζημιῶν ἐκδεδομένας διατάξεις, ἢ τὰ διατεταγμένα προ-

3. Τὰ κατὰ παράθεσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου τυχόν εἰσαγόμενα δη-
μεύονται καὶ καταστρέφονται ἀμέσως παρὰ τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς, εἴτε διὰ
τοῦ πυρός, εἴτε βυπτόμενα εἰς τὴν θάλασσαν ἀν μετὰ τῶν περιεχόντων αὐτὰ
σάκκων, κιβωτίων καὶ λοιπῶν ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως τοῦ εἰσαγαγόν-
τος· τὰ ἀπηγορευμένα εἶδη ἢ τοῦ ἰδιοκτῆτου αὐτῶν.—Περὶ τῆς καταστροφῆς
αὐτῶν συντάσσεται πρωτόκολλον, ὑπογραφομένον παρὰ τῆς τελωνιακῆς ἀρ-
χῆς καὶ τῶν ἐν τῇ ἐδρᾷ αὐτῆς δημάρχου καὶ εἰρηνοδίκου. Σπου ποιᾶται
ἀρχαὶ ὑπάρχοντι.

4. Ἐάν ὀφείποτε ἤθελαν ἀναπληρῆ εἰς τινὰς ἀμπέλους ἢ κλημάτα μεμο-
νωμένα νότος τις οἰαδῆποτε ὁ ἰδιοκτῆτης αὐτῶν ἢ καλλιεργητὴς ὀφείλει· νὰ
εἰδοποιῇ ἀμέσως τὸν δήμαρχον, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου εὕρεται· τὸ
προσβεβλημένον κλημα, καὶ οὗτος τὴν διοικητικὴν ἀρχήν, ἣτις ὀφείλει νὰ να-
μερῇ τοῦτο ἀμέσως τηλεγραφικῶς εἰς τὸ Ἰπουργεῖον, καὶ ταχυδρομικῶς νὰ
ἐκθέτῃ τὰ καθέκαστα περὶ τῆς ἀναφανείσης ἀσθενείας.

5. Τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅσα ὡς περιέβη αὐτῷ ἡ εἰδο-
ποίησις αὕτη, λαμβάνει διὰ προσώπων, ἐπὶ τούτῳ διοριζομένων, πρόνοιαν
περὶ ἐπιθεωρήσεως τοῦ ὑποκτιτου μέρους καὶ τῶν γειτνιαζόντων ἀμπέλωνων
καὶ σταφιδαμπέλωνων. Τὰ πρόσωπα ταῦτα δικαιούνται· καὶ ὀφείλουσι νὰ
ἐπιχειρήσωσι πᾶσαν τὴν ἀναγκαίαν ἐρευναν πρὸς ἐξακριβώσιν τῆς ἐνοικηψα-
σης νόσου. Ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελαν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ νόσος εἶναι ἡ τῆς
φυλλοξήρας, τὰ εἰρημένα πρόσωπα συντάσσουσιν ἐκθεσιν καὶ διατάσσουσιν
ἀμέσως τὰ εἰκότα πρὸς ἅμυσον τῶν προσβεβλημένων κλημάτων ἀπομύνω-
σιν· ἀναφέρουσιν δὲ περὶ τούτου εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅπως
ἀποφαίνεται ἀμελλητί· α') Περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς μεμολυσμένης ζώνης,
περὶ τῆς ἀπαγορεύσεως ἢ τῶν ληπτέων μέτρων πρὸς τὴν εἰς ζῶνας ὑποτι-
θεμένας ἀπροσβλήτους μεταφορὰν τῶν κλημάτων, πασσάλων, κοπρίας ἢ
ἄλλων φυτῶν ἢ μερῶν τούτων.—β') Περὶ τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ὑπαγο-
ρευομένων θεραπευτικῶν μέσων.—γ') Ἐν ἀνάγκῃ περὶ καταστροφῆς ὅλων
κλητροῦ ἢ μέρους τοῦ προσβεβλημένου ἀμπέλωνος ἢ σταφιδαμπέλωνος ἢ
ἄλλων παρακειμένων τοιούτων.

6. Ἐν περιπτώσει ἐκτελέσεως τῆς κατὰ τὸ ἐδάφιον γ' τοῦ προηγουμένου
ἄρθρου καταστροφῆς ἀμπέλωνος ἢ σταφιδαμπέλωνος, εἰ μὲν οὗτοι ἦσαν
προσβεβλημένοι ὅπο τῆς φυλλοξήρας, οὐδεμία χορηγεῖται τῷ ἰδιοκτῆτῃ ἀπο-
ζημιώσις, εἰ δ' οὗτοι δὴν ἦσαν μὲν προσβεβλημένοι, ἐπείκειτο δὲ καὶ κίνδυ-
νος, καθὼ παρακείμενοι· προσβεβλημένοις, νὰ μεταδοθῇ αὐτοῖς ἡ νόσος, χορη-
γεῖται τῷ ἰδιοκτῆτῃ αὐτῶν ἀποζημιώσις κατ' ἐκτίμησιν πραγματογνωμο-
νῶν, γενομένην κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐπομένου ἄρθρου.

7. Ὁ προσδιορισμὸς τῆς χορηγητέας ἀποζημιώσεως εἰς ἰδιοκτῆτην ἀμπ-
έλωνος ἢ σταφιδαμπέλωνος, οὗ διατάχθῃ ἡ καταστροφή, γίνεται παρὰ τριῶν
πραγματογνωμόνων, ἐκλεγομένων τοῦ μὲν παρὰ τοῦ νομάρχου ἢ ἐπαρχου·
τοῦ δὲ παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου κτηματίου, καὶ τοῦ τρίτου παρὰ τοῦ προ-
έδρου τῶν πρωτοδικῶν. Ἐὰν ὁ ἰδιοκτῆτης μὴ διορίσῃ ἐντός πάντε ἡμερῶν
ἀφ' ἧς ἤθελε προσκληθῇ ἐγγράφως πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ νομάρχου ἢ ἐπαρχου

φυλακτικά μέτρα. Π. Ν. 420. άστυν. Ν. 81. (Βαυαρ. Νταχζ. (1831) 187).

τὴν ἐκτοῦ πραγατογνώμονα, διερίζει καὶ τοῦτον ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν.

Ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των, ἀρρίλευσιν οἱ πραγατογνώμονες νὰ μεταβῶσιν ἐπὶ τόπου μετὰ τοῦ νομάρχου ἢ ἐπαρχοῦ ἢ τοῦ εἰδικοῦ ἐπιθεωρητοῦ πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τοῦ καταστραφεισμένου μέρους καὶ τῆς τοῦ ἐγὼσιου αὐτοῦ εἰσοδήματος καὶ προσδιορισμὲν τῆς χρηρηγίας εἰς τὸν ἰδιοκτητὴν ἀποζημιώσεως. Κατὰ τὸν προσδιορισμὲν τοῦτον λαμβάνεται ὅπ' εἶναι καὶ ὁ κίνδυνος, εἰς ὃν ἦσαν ἐκτεθειμένοι τοῦ νὰ προσβληθῶσιν οἱ ἀμπελώνες ἢ σταφιδαμπελώνες, ὧν ἀπεφασίσθῃ ἡ καταστροφὴ. — Εἰς περιπτώσειν, καθ' ἣν ὁ ἰδιοκτήτης ἢ οἱ ἰδιοκτῆται ἢ τὰ δημόσια δὲν ἀποδεδίωσι τὴν γενομένην ἐκτίμησιν, δικαιούνται ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν πραγατογνώμωνων νὰ ἐκκαλέσων αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ ἀρμόδιου πρωτοδικείου. Ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει οἱ πραγατογνώμονες δὲν ᾔθελον ἐκδῶσαι τὴν ἀπόφασίν των, ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των, οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἔχουσι δικαίωμα προσφυγῆς εἰς τὸ πρωτοδικεῖον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς καταστροφῆς, ἢ δὲ ὑπόθεσις δικάζεται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τοῦ δικογράφου. Τὰ δημόσια ἀντιπροσωπεύει ὁ ἀρμόδιος οἰκονομικὸς ἑσάται. Ἡ ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου εἶναι ὁριστικὴ καὶ τελεσίδικος καὶ οὐδὲν κατ' αὐτὴν εἶναι δεκτὸν ἐνδίκον μέσον.

8. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἐκδιδόμενης μετὰ προηγουμένην πρότασιν τοῦ ἐπιθεωρησαντος τὴν καταστραφείσαν ἀμπελὸν ἢ σταφιδαμπελὸν, εἴτε αὕτη ᾗτε προσβεβλημένη, εἴτε μὴ, καὶ γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 10 συμβουλίου, δύναται νὰ παγορευθῇ ἐπὶ ὠρισμένον ἀριθμὸν ἐτῶν οὐδὲποτε καλλιέργεια ἐπὶ τοῦ γεπέδου καταστραφέντος τινὸς ἀμπελώνος, ἢ σταφιδαμπελώνος. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ ἰδιοκτήτης δικαίεται εἰς ἀποζημιώσιν, ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὸ τρίτον τῆς ἀξίας τοῦ κατὰ μέσον ὅρον εἰσοδήματος αὐτοῦ καὶ ὀριζομένην κατὰ τὸ προηγουμένον ἄρθρον 7.

9. Οἱ δήμαρχοι καὶ οἱ νομάρχαι καὶ οἱ ἐπαρχοί, οἵτινες ᾔθελον παραλείπει νὰ γνωστοποιήσωσι, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 4, τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐπὶ τῶν ἀμπελῶν καὶ σταφιδαμπελῶν ἀναφανείσης νόσου καὶ ᾔθελον ἐξακριβωθῇ, ὅτι ἡ νόσος αὕτη εἶναι ἡ τῆς φυλλοξήρας, τιμωροῦνται μὲ χρηματικὴν ποινὴν 30—500 δραχμῶν καὶ μὲ φυλάκισιν ἑνὸς μέχρι 15 μηνῶν, ἐπαρμολογούμενον καὶ τὴν διατάξιν τοῦ αἵθρου 24 τοῦ ποιν. νόμου. Μὲ τας αὐτὰς ποινὰς τιμωροῦνται καὶ οἱ ἰδιοκτῆται ἢ καλλιεργηταί, ἂν ᾔθελον παραλείπει νὰ γνωστοποιήσωσι τὴν εἰς τοὺς ὅπ' αὐτῶν καλλιεργουμένους ἀμπελῶνας καὶ σταφιδαμπελῶνας ἀναφανείσαν νόσον καὶ ᾔθελον ἐξακριβωθῇ, ὅτι εἶναι αὕτη ἡ τῆς φυλλοξήρας.

10-11. (Κατεργήθησαν διὰ τοῦ νόμου 40ΚΔ' τῆς 27 Μαΐου 1887 περὶ συστάσεως τμήματος γεωργίας).

12. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου ἐπιτρέπεται νὰ χρηρηθῇ, ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Βουλῆς, διὰ Β. Διατάγματος πίστωσις μέχρι δραχμῶν ἑκατὸν χί-

589. Με κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἐβδομάδος καὶ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πενήτην οὐκ ἀραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις, ἄνευ τινὸς δι-

λιάδων καταλογισμένη ὑπὸ εἰδικῶν κεφάλαιον καὶ ἄρθρον τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν.

13. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἐφαρμόζονται καὶ περὶ πάσης ἄλλης φυτείας, εἰς ἣν ἤθελεν ἀναφανῆ ἡ νόσος τῆς φυλλοξήρας.

14. Διὰ Β. Διατάγματος κανονισθήσονται εἰδικώτερον τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος νόμου.

Δ. τῆς 2 Δεκεμβρίου 1888. Περί ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγωγῆς δένδρων, φυτῶν κλπ.

1. Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγωγή· α') δένδρων καὶ φυτῶν καὶ πάντων τῶν γλωσσῶν μερῶν αὐτῶν, οἷον κλάδων, φύλλων, ἀνθῶν καὶ καρπῶν· β') γεωμήλων (πατατῶν) γ') εὐροδοάνου (ἔλκεϊου)· δ') ἀκατεργάστου ψάθης· ε') κευσεύλων· ς') χωματῶν καὶ χαλικίων χρησιμευσάντων ὡς ἕρμα (σάβουρα) πλοίων· ζ') βυρσεδεδειγμένων βαλανιδίων, κηλίδων καὶ φλοιῶν ὄρυθς καὶ ἀκακίας καὶ ἡ' ἄγρου καὶ χέρτου, πλὴν ἐκείνων, τὰ ὅποια εἰσάγονται ὡς περιτολίσματα ἐμπορευμάτων.

2. Ἀπαγορεύεται ἡ ἐξ ἀπάσης τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγωγή σαρώδων ἀπὸ 1 Αὐγούστου μέχρι τέλους Ἀπριλίου τοῦ ἐπιοῦτος ἔτους.

3. Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσαγωγή ἐκ φυλλοξήριωσιν χωρῶν, ἥτοι τῆς Αὐστραλίας, τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Μικρῆς Ἀσίας καὶ τῶν κρατίων τῆς Εὐρώπης, πλὴν τοῦ Βελγίου, τῆς Ὁλλανδίας, τῆς Δανίας, τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Νορβηγίας· α') σαρκωδῶν βιζῶν· β') βελῶν· γ') ὕδνων καὶ δ') φυτικῶν ἢ μικτῶν λιπαρμάτων.—Ἐκ τῶν μὲ φυλλοξήριωσιν χωρῶν, ἥτοι τοῦ Βελγίου, τῆς Ὁλλανδίας, τῆς Δανίας, τῆς Σουηδίας, τῆς Νορβηγίας καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ κόλπου μέχρι τῆς κιτρίνης θαλάσσης Ἀσιατικῶν παραλίων, ἐπιτρέπεται ἡ εἰσαγωγή τῶν εἰδῶν τούτων, ἐπὶ τῇ βεβαιώσει τῆς ἀρμοδίας Ἑλληνικῆς προξενικῆς ἀρχῆς, ἐν ἀλλεῖψει δὲ τοιαύτης, τῆς προξενικῆς ἀρχῆς ξένης Δυνάμεως περὶ τῆς ἐκ τῶν εἰρημμένων χωρῶν προελεύσεως τῶν.

4. Ἐπιτρέπεται μόνον διὰ τοῦ λιμένος Σύρου καὶ δι' ἐπιστοφῶν πλοίων ἡ εἰσαγωγή φλοιῶν πεύκης, κατὰ τὰς ἐπομένους διατάξεις· α') εὐθὺς ὡς ἂν ἔχων φορτίον φλοιῶν πεύκης παραδῶσθαι εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἀρχὴν τὸ προξενικὸν δηλωτικὸν καὶ ἐκεῖνο τῆς εἰσαγωγῆς, αὕτη θέτει ὑπὸ ἰδίαν ἀύστειραν ἐπιτήρησιν τὸ πλοῖον καὶ εἰδοποιεῖ ἄνευ ἀναβολῆς τὸν νομάρχην Κυκλάδων, συνάμα δὲ καὶ τὸν τελωνιὴν Σύρου· β') ὁ φλοιός, πρὸ τῆς ἐπιθεώσεως, ἀπολυμαίνεται ἐν ἀπεκέντρῳ μέρει τοῦ λιμένος Σύρου, ἀρξομένου ὑπὸ τοῦ νομάρχου τῶν Κυκλάδων, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ τελωνίου, τοῦ λιμενάρχου καὶ τοῦ ὑγειονομοῦ, καταβυθίζομενος ἐπὶ εἰκοσιν ἡμέρας εἰς τὴν θάλασσαν ἐντὶς σάκκων ἢ φορτηγίδων· γ') ἡ ἀπολύμανσις τελεῖται ὑπὸ τῶν ἐπιδεψίων ἐπιστήμονες γεωπόνου, διοριζομένου ἀποφάσει τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, καὶ ἀνελθῶν φυλάκων, προσλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ νομάρχου· δ') ἡ μισθοδοσία, τὰ ὁδοπορικά ἔξοδα καὶ ἡ ἀποζημίωσις τοῦ γεωπόνου

καϊώματος, ἀποκλείει ἢ ἐμποδίζει τὸν ἐλευθέρου καὶ ἀσφαλῆ πλοῦν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ἐπὶ τῶν πλοιμίων ὑδάτων· ὅστις εἰς τὰς παρόδους (πορείας) τοιούτων ὑδάτων ῥίπτει ἢ βυθίζει πράγ-

νου, ὡς καὶ ἡ ἡμερησία ἀποζημίωσις τῶν πυλακῶν, προκαταβάλλοντα ὑπὸ τῶν ἰδικτητῶν τοῦ ἀπολυμνισμένου φλοιοῦ, κατ' ἀναλογίαν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ νομάρχου.

Β. Ἐπιτρέπεται ἡ ἐν τῷ λιμένι Σύρου ἀπὸ πλοίου ἢ ἀτμοπλοίου εἰς πλοῖον ἢ ἀτμοπλοῖον ἐκφόρτωσις φλοιοῦ πεύκης, βαλανιδίων ἢ κηκίδων βυρσοδεικῶν, προωρισμένων διὰ τὴν ἀλλοδαπήν. — Ἐάν τὸ πρὸς φόρτωσιν πλοῖον ἢ ἀτμοπλοῖον δὲν εὐρίσκεται ἐν τῷ λιμένι, ἐπιτρέπεται ὅπως τὰ εἶδη ταῦτα τίθενται ἐντὶς φορηγίδων μέχρι τοῦ κατὰπλου τοῦ πλοίου.

Γ. Πᾶσα παράβασις τῶν ἐν τῷ παρόντι διατάγματι καθοριζομένων τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ περὶ συλλογῆς αὐτῶν νόμου.

Τ. Καταργοῦνται τὰ ἀπὸ 8 Φεβρουαρίου καὶ 27 Νοεμβρίου τοῦ 1880, τὰ ἀπὸ 23 Μαΐου 1881, τὰ ἀπὸ 12 Ἰουνίου καὶ 3 καὶ 13 Ἰουλίου 1883 καὶ τὰ ἀπὸ 21 Ἰουλίου καὶ 13 Αὐγούστου τοῦ ἐνεστώτος ἐτους ἡμέτερα διατάγματα.

Διατ. τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1894. Περί τροποποιήσεως τοῦ ἐδαφ. δ' τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου 1888 Β. Διατάγματος περί ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγωγῆς δένδρων, φυτῶν κτλ..

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 ἐδαφ. δ' τοῦ ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου 1888 Β. διατάγματος ὀριζόμενος εἰκοσὶν ἡμερῶν χρόνος ἀπολυμνισμοῦ διὰ τὸν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγόμενον πευκοφλοιὸν ἐλαττοῦται εἰς τριῶν ἡμερῶν μένον.

Ὅρα καὶ Ν. Α'ΦΚΑ' 27 Μαΐου 1887 περί κανονισμοῦ τῆς εἰς τὸ ἑσπ. τὰς εἰσαγωγῆς καὶ τῆς διαθέσεως τῆς δυναμίδος ὑπὸ ἀρ. 693 Π. Ν.

Ὅρα ἐπίσης ἄρθρα 16 καὶ 17 τοῦ νόμου „ΒΡΕΚΑ“ τῆς 30 Δεκεμβρίου 1892 περί τελωνιακοῦ δασμολογίου, καθ' ὃ εἰ μὲν παραλήπται εὐφλέκτων ἢ ἐμπροστικῶν ὕλῶν (εἶον πυρίτιδας, δυναμίτιδας, νιτρογλυκερίνης, καψουλίων ἢ φυσηγίων, πατρελαίου κτλ.) ὑποχρεοῦνται νὰ προντίξωσιν ὅπως τὰ περιέχοντα ταῦτα δοχεῖα ἢ δέματα φέρωσιν εὐαναγνώστου ἐπιγραφὴν, δηλωτικὴν τοῦ περιεχομένου, οἱ δὲ πλείαρχοι ἢ πράκτορες ἀτμοπλοικίων ἑταρειῶν νὰ δηλώσιν καὶ ἰδιαιτέρως τῇ ἀρμοδίᾳ τελωνιακῇ ἀρχῇ τὰ τοιαῦτα δοχεῖα ἢ δέματα πρὸ τῆς ἀποδιθέσεως αὐτῶν. Ὅρεῖται δ' ἡ τελωνιακὴ ἀρχὴ νὰ προνοῇ περί τῆς καταλλήλου τοποθετήσεως αὐτῶν. Καὶ ἐπὶ μὲν τῇ παραλήψει ἐπιγραφῆς εὐαναγνώστου ὁ παραλήπτης ὑπόκειται εἰς πρόστιμον ἀρ. 30—1000 διὰ πᾶν δοχεῖον ἢ δέμα, ἐπὶ δὲ τῇ παραλείψει τῆς δηλώσεως ὁ πλείαρχος ἢ ὁ πράκτωρ εἰς ἴσον πρόστιμον, κατὰ δὲ τῶν καταδικαστικῶν τούτων ἀποφάσεων χωρεῖ ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ νομικοῦ συμβουλίου. Εἰς δὲ τὸν παραλήπτην, εἰν παραλήπτη νὰ δηλώσῃ τὸ περιεχόμενον καὶ εἰς τῇ καταθέσειν διασαφῆσαι πρὸς παραλαβὴν ἢ ἀποταμίευσιν, οὐ μόνον ἐπιβάλλεται τὸ ἀνὰ πρὸς πρόστιμον ὑπὸ τῆς τελ. ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ φυλάκισις ὃ ἡμερῶν ἐνέει τοῦτον ὑποκλινόμενον ὑπὸ τῇ δυναστείᾳ τῶν Πλημμελειοδικῶν.

ματα, ἐκ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ βλαφθῶσι τὰ πλοῖα, ἢ δι' ὧν τὸ ἔλυτρον (στρώμα) στενεύεται, γίνεται ἀβαθὲς ἢ ἄλλως ἐπικίνδυνον ὅστις, ἐντυχέντος συναντήματός τινος, ἐξ οὗ προέρχεται τοιοῦτος, κίνδυνος, δὲν λαμβάνει παραχωρήματα ασφαλιστικά μέτρα, καὶ δὲν ἀναγγέλλει τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀρχήν. Π. Ν. 428 Ἀστυν. Ν. 75. (Βαυαρ. Νρμχδ. (1831) 128).

590. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων καὶ μὲ πρόστιμον τοῦλάχιστον πέντε δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις παραμελεῖ τὴν ὀφειλομένην ἀνύψωσιν ἢ διατήρησιν τῶν ἀναγκαίων εἰδοποιητικῶν καὶ ὁδηγητικῶν σημείων (1) εἰς πλώμα ὕδατα, ἢ τὴν εἰς τὰ ξένα πλοῖα χρεωστούμενην ὁδηγίαν καὶ βοήθειαν ἐπὶ κινδυνωδῶν τόπων ὅστις πλέει ἢ προσορμίζεται εἰς τοιοῦτους τόπους, ὅπου ὁ πλοῦς ἢ ἡ προσόρμις ἀπαγορεύεται ἰδίως παρὰ τῆς ἀρχῆς· παρομοίως ὅστις μεταχειρίζεται πρὸς πλοῦν πλοῖα, εἰς κακὴν κατάστασιν εὐρισκόμενα, καὶ μὴ δυνάμενα νὰ ἀνθῆξωσι, τὰ φορτόναι βαρέως ἢ ἐπιβαλῶς, τὰ παραδίδει εἰς ἀνεπιτηδείους ὑπηρέτας, παῖδας, ἢ ἄλλους ἀπειρους ἀνθρώπους, δὲν ὑποχωρεῖ εἰς ἄλλα πλοῖα ἢ σχεδίας ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι, ἢ δεικνύεται καθ' οἷονδῆποτε τρόπον ἀπερίσκεπτος καὶ ἀμελῆς εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν διαπεπιστευμένων εἰς αὐτὸν πλοίων (2) Ἑμπ. 225. 407. 435 Ε (Βαυαρ. Νρμχ. (1831) 129).

591. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἐβδομάδος ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ τριάκοντα δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις λούεται ἐντὸς τῶν πρὸς τὸ τέλος τοῦτο ὠρισμένων τόπων. Π. Ν. 272. (Βαυαρ. Νρμχδ. (1831) 130).

2. Διὰ πυρός.

592. Μὲ κράτησιν τοῦλάχιστον τριῶν ἡμερῶν ἢ μὲ πρόστιμον δέκα μέχρι διακοσίων δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις φέρει ἀπερίσκεπτος καὶ ἀμελῶς περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ πυρός, τοῦ φω-

(1) Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτῶν καταλέγονται προδήλως καὶ οἱ φάροι καὶ φανοὶ τῶν πλοίων, περὶ ὧν τῆς χρήσεως, τῆς θέσεως καὶ τοῦ χρώματος ἴδε Διάταγμα 14 Ὀκτ. 1865 καὶ Διαιτ. 20 Αὐγούστου 1884 ὡς 221 ἄρθρ. Ἑμπ. Ν.

(2) Ὁρμ. καὶ Διαιτ. 4 Ἰαν. 1834 περὶ λιμενίων ἀρχῶν ἄρθ. 11 καὶ 12. Διαιτ. περὶ ἀστυν. τῆς ἑμπ. ναυτιλίας ἄρθρ. 1 καὶ ἐπ., 101—103 καὶ 108.

τός, τῶν καυστικῶν ἢ εὐπρήστων πραγμάτων.—Ἡ αὐτὴ ποινή ἐπιβάλλεται ἰδίως καὶ εἰς τὸν παραβαίνοντα τὰς πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου τοῦ ἐμπρησμοῦ ἀστυνομικὰς διατάξεις, ἐὰν αὗται ἀφορῶσι τὴν ἀποτροπὴν κινδύνων, συμβαινόντων ἐντὸς τῶν οἰκιῶν καὶ κτιρίων. (1) Π. Ν. 408 ἔ. 417. 593. Ἀστυν. Ν. 59. (Βαυαρ. Νμογῆ. (1831) 131).

593. Ἐὰν αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος διατάξεις ἀφορῶσι τὴν ἀποτροπὴν, κατὰ τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ δάση, κινδύνου τοῦ πυρός, καταγινώσκειται εἰς τὸν πταιστέον κράτησις τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων ἢ πρόστιμον τοῦλάχιστον τριῶν δραχμῶν (2) καὶ ἐὰν ἔχῃσι σκοπὸν νὰ ἐμποδίσωσι πράξεις ἢ ἐλλείψεις ἀπειλούσας κινδύνον ἐμπρησμοῦ κατὰ τὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας, εἰς πόλεις ἢ χωρία, ὁ πταιστής τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ τριῶν ἡμερῶν, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι δραχμῶν. Π Ν. 408. 411. 417. 592. 594. 606. 697.

594. Ἐὰν τις εἰκοδεσπότης ἀνέχεται ἐν γνώσει πράξεις ἢ ἐλλείψεις τῶν συναίμων τοῦ, ἐνοικιαστῶν, ἐξοικισμένων, οἰκετῶν ἢ ἐργατῶν, ἀπειλούσας ἐμπρησμοῦ κινδύνον, ἢ μετὰ ματαιὰν οἰκιστὴν ἐπιπλήξιν δὲν τὰς ἀναγγέλλῃ εἰς τὴν ἀρχήν, διὰ νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἐνοχοί· ἐὰν δὲν προμηθεύῃ εἰς τοὺτους σκεύη καὶ ἐργαλεῖα, δυνάμενα νὰ καταστήσωσιν ἀβλαβὴ τὴν περὶ τὰς ἀσφάλειας τῶν χρησιν τοῦ πυρός ἢ τοῦ φωτός, ἐνέχεται διὰ τὰ πταίσματα τούτων, καὶ τιμωρεῖται ἐπίσης μὲ αὐτοὺς· ἐὰν δὲ δώσῃ εἰς χεῖρας παιδῶν, εὐήθων, ἢ παραφρόνων πῦρ καὶ φῶς, ἢ εὐπρήστα πράγματα, ὑποβάλλεται, κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν περιπτώσεων, εἰς τὰς διὰ τῶν ἀρθρῶν 592 καὶ 593 ὁρισμένας

(1) Διατάγματος τῆς 6 Ἀπριλίου 1835 περὶ ἀγορανομικῶν διατάξεων Ἀρθρὸν 70 « Ἀπαγορεύεται νὰ καπνίζωσιν εἰς τὰς ξυλαποθήκας καὶ νὰ φέρωσιν ἐκεῖ φωτῖαν. Εἰς περίπτωσιν δέ, καθ' ἣν οἱ ξυλεμπορεύμενοι εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ πηγαίνωσι νύκτα εἰς τὰς ξυλαποθήκας τῶν, δύνανται νὰ πέρωσι φῶς μετ' ἑαυτῶν ἀλλ' εἰς καλῶς κλεισμένα φανάρια.—Οἱ παραβάται τῶν διατάξεων τούτων θέλουσι τιμωρεῖσθαι κατὰ τὰ ἀρθρα 592 καὶ 593 τοῦ ποιν. κώδικος».

(2) Ὅρα καὶ ἀρθ. 1 τοῦ νόμου XII' τῆς 10 Αὐγ. 1861 περὶ ἐμπρησμοῦ δασῶν ὑπὸ ἀρθ. 411 Π. Ν., δι' οὗ ἐτροποποιήθη ἡ εἰς τὸν ἐνοχον ἐπιβλητὰ ποινή.

ποινας. Ἀστυν. Ν. 59 ἀριθ. 2. Π. Ν. 72, 6, 417. 506 ε. 592. 595. 634. 639. (Βαυαρ. Νρσγδ. (1831) 132).

595. Μὲ πρόστιμον, ἢ, κατὰ τὰς περιστάσεις, μὲ κράτησιν τιμωρεῖται ὅστις δὲν καταβάλλει μεγίστην προσοχὴν εἰς τὰ χημικὰ πειράματα καὶ ἔργα, ἢ εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς πυρίτιδος ὅστις παραβαίνει τὰς διατάξεις τὰς ἀφορώσας τὴν διακατοχὴν, καὶ τὴν εἰς οἴκους, κατοικίας, καὶ κτίρια διατήρησιν τῆς πυρίτιδος. (1) Π. Ν. 594. 620 ε. Ἀστυν. Ν. 59 ἀριθ. 5. (Βαυαρ. Νρσγδ. (1831) 133).

596. Εἰδόμενες τῆς τεκτονικῆς καὶ πρωτεργαταί, οἵτινες, προσκαλούμενοι νὰ ἐξετάσωσι τὰ θυνάμενα νὰ προξενήσουν κίνδυνον ἐμπρησμοῦ, παραδίδουσιν ἑλλείμματα, τὰ ὅποια διὰ τῆς προσηκούσης προσοχῆς ἠδύναντο νὰ ἀνακαλυφθῶσιν, ἢ δὲν τὰ ἐκθέτουσι πιστῶς· (2) χειροτέχναι, οἵτινες ἐκτελοῦσιν ἐργασίας, θυνάμενας νὰ ἐπιφέρωσι κίνδυνον ἐμπρησμοῦ· (3) καπνοδόχης σαρωταί, οἵτινες ἀμελοῦσιν ἢ κακῶς ἐπιμελοῦνται τὴν ἐπικειμένην εἰς αὐτοὺς ἀσχολίαν τῆς σαρώσεως, ἢ δὲν ἀναγγέλλουσιν εὐθὺς εἰς τοὺς οἰκοδεσπότας ὅσας ἑλλείψεις παρατηροῦν εἰς τὰς καπνοδόχας, καὶ, μηδεμιᾶς διορθώσεως γενομένης, δὲν ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀρχήν, τιμωροῦνται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων καὶ μὲ πρόστιμον. Π. Ν. 592. (Βαυαρ. Νομοσγδ. (1831) 135)

597. Ὅστις, παρατηρήσας πυρκαϊὰν εἰς τὴν οἰκίαν, κατοικίαν, ἢ εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του, δὲν προσκαλεῖ εὐθὺς δημοσίαν βοήθειαν, ἢ δὲν εἰδοποιεῖ τὴν ἀρχήν, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων. (4) Π. Ν. 408. 412. 413. 417. 418. 592. (Βαυαρ. Νρσγδ. (1831) 136).

(1) Ἴδε καὶ Διαιτ. 3 Ἀπριλ. 1838, περὶ ὑγιεινῆς οἰκοδομῆς πόλεων καὶ κωμῶν ἀρθ. 19, ὁρίζον ὅτι πρὸς κατασκευὴν καὶ πώλησιν πυρίτιδος ἀπαιτεῖται ἡ ἄδεια τῆς ἀστυνομίας καὶ Ἀστυνομικοῦ νόμου ἀρθ. 59 § 5 περὶ τῆς φυλάξεως τῆς πυρίτιδος ἐν μεμονωμένῳ τόπῳ.

(2) Ἴδε καὶ Διαιτ. 9 Ἀπρ. 1836 περὶ ἐκτ. τοῦ σχεδίου Ἀθηνῶν ἀρθ. 9 καὶ Διαιτ. 12 Νοεμβρίου 1836 περὶ προσθήκης εἰς τὸ διάταγμα ἀρθ. 21.

(3) Ἴδε καὶ Διαιτ. 9 Ἀπρ. 1836 περὶ ἐκτ. τοῦ σχεδίου Ἀθηνῶν ἀρθ. 9 καὶ Διαιτ. 12 Νοεμβρίου 1836 ἀρθ. 19 καὶ 20.

(4) Ἐκ τῆς παραβολῆς πρὸς τὸ ἀρθ. 417 προκύπτει ὅτι ἐφαρμόζεται τὸ

3. Δι' ἐπιχειρήσεων οἰκοδομικῶν.

598. Εἰς πρόστιμον τοῦλάχιστον τριάκοντα δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις ἐπιχειρεῖ εἰς πόλεις οἰκοδομήν, ἢ οὐσιώδη ἐπισκευὴν κτιρίου, ὑφισταμένῳ ἤδη, μὴ ἔχον ῥητὸν σχέδιον οἰκοδομῆς, ἐγκειρισμένον παρὰ τῆς ἀρχῆς, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν στερεότητα καὶ ἀσφάλειαν, ἢ αὐτογνωμόνως παρεκτρεπόμενος ἀπὸ τοιοῦτον σχέδιον, ἢ ἀπὸ τὸν διωρισμένον τῆς οἰκοδομῆς τόπον, ὑπερβαίνων τὰς γραμμὰς τῆς οἰκοδομῆς, ἢ παραβαίνων τὰς ἰδιαιτέρας περὶ οἰκοδομῆς διατάξεις τῆς ἀρχῆς. (1) Π. Ν. 608. Ἀστυν. Ν. 58. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 137).

Ν. Αἱ ἐν τοῖς Διατ. τῆς 3 Ἀπρ. 1835, 9 Ἀπρ. 36 καὶ 5 Ἰουνίου 42 περὶ οἰκοδομῶν διατάξεις ἐν συνδ. καὶ πρὸς τὸ 598 ἄρθρον τοῦ Ποιν. Ν. ἐφαρμόζονται μόνον εἰς τὰς οἰκοδομὰς τὰς γενομένας κατ' ἐκτέλεσιν τοῦ προηγουμένως διαγεγραμμένου σχεδίου τῶν πόλεων, κωμῶν καὶ χωρίων καὶ μόνον ὁ παραβιάζων ἐν ταῖς τοιαύταις οἰκοδομαῖς τὰς διατάξεις ταύτας τιμωρεῖται συνωδᾷ πρὸς αὐτάς, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἐκτὸς τοῦ σχεδίου πόλεως ἐπιχειρῶν ἢ ἐπισκευάζων οἰκοδομήν. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 49.—Τοῦ μὲν ἄρθ. 19 τοῦ Διατ. 3 Ἀπρ. 1835 περὶ ὕγεινῆς οἰκοδ. πόλεων καὶ κωμῶν ὀρίζονται: ὅτι μεταξὺ τῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ αὐτοῦ κατηγορίᾳ μνημονευομένων καταστημάτων περιλαμβάνονται καὶ τὰ βαρεῖα, ὧν πρὸς σύστασιν ἀπαιτεῖται ἡ ἀδεια τῆς ἀστυνομίας καὶ ἡ συγκατάθεσις τῶν γειτόνων. τοῦ δὲ ἄρθρου 27 τοῦ αὐτοῦ Διατ. ἀνατιθέντος εἰς τὰς διοικητικὰς καὶ δημοτικὰς ἀρχὰς νὰ καταδικῶσι ποινικῶς τοὺς παραβιάζοντας τὴν ἀνωτέρω διατάξιν, ἐπεται ὅτι τιμωρητέος καθίσταται ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 598 ὁ συστήρας καὶ διατηρῶν ἐν πόλει ἀτμοκίνητον βαρεῖον ἀνεῦ ἀστυνομικῆς ἀδείας. Α. Π. ποιν. 108 τοῦ 91.

599. Εἰς τὴν αὐτὴν ὑποβάλλονται ποινὴν ἀρχιτέκτονες, οἱτινες, ἐπὶ τῶν οἰκοδομικῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἐπισκευῶν, ἀμελεῦν νὰ στήσωσι σημεῖα εἰδοποιητικά, ἢ ἄλλως νὰ λάβωσι τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν προσώπων καὶ πραγμάτων ἀπὸ πάσης βλάβης. Π. Ν. 607. 623. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 138).

600. Ὅστις κατεργάζεται, ἢ πωλεῖ ἀχρηστον, κακὴν, ἢ μὴ

ἄρθ. 597 μόνον, ὅταν ὁ παρατηρητὴς πυρκαϊάν, καίπερ ἀποτυχὼν νὰ κατασβέσῃ ταύτην παραυτίκα διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων, ἀμελῇ νὰ ἐπικαλεσθῇ δημοσίαν βοήθειαν.

(1) Συνάδουσιν ἄρθρα 13 καὶ 27 Διατ. 3 Ἀπρ. 1835 περὶ ὕγεινῆς οἰκοδομῆς πόλεων καὶ κωμῶν. Ὅρα καὶ τὰ ὑπὸ τὰ ἄρθρα 605 καὶ 608 Ποιν. Ν. σημειούμενα.

ἀντιστοιχοῦσαν εἰς τὸ διατεταγμένον μέτρον οἰκοδομικὴν ὕλην πρωτεργάται χειροτεχνίας, οἵτινες μεταχειρίζονται ἢ αὐτοὶ ἢ δι' ἄλλων τοιαύτην ὕλην πρὸς οἰκοδομήν, τιμωροῦνται μὲ πρῶτον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν. — Ἀχρηστος καὶ κακὴ ὕλη δημεύεται, ἢ δὲ μὴ ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὸ διατεταγμένον μέτρον πωλεῖται δι' ἐξῶδων καὶ εἰς λογαριασμὸν τοῦ ἰδιοκτῆμονος, σημειουμένης τῆς ἁλλείψεως — Συγχωρεῖται μολοντοῦτο εἰς τὸν κύριον τῆς οἰκοδομῆς νὰ παραγγεῖλῃ τὴν οἰκοδομικὴν ὕλην κατ' ἄλλο δοθὲν μέτρον, καὶ εἰς τὴν περιπτώσειν ταύτην ἡ παρούσα διάταξις δὲν ἐφαρμόζεται, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέτρον. Π. Ν. 20. 601 — 603. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 189).

601. Εἰς πρῶτον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν υποβάλλονται εἰ ἀρχιτέκτονες, οἵτινες διορίζουσιν ἀπείρους ἐργάτας, ἡ παραλείπουσιν, ἡ ἀμελοῦσι τὴν ἐπὶ τῶν ἐργατῶν ἢ ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς ἐποπτεῖαν. Π. Ν. 600. 607. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 141).

Ν. Τοῦ νόμου υποβάλλοντος εἰς εὐθύνην τοὺς ἀρχιτέκτονες, καὶ οὐχὶ τοὺς τέκτονες καὶ κτίστας, ἐπεταὶ ὅτι ἀστυνομικὴ διάταξις ἀπαγορεύουσα αὐτοὺς νὰ ἐπιχειρῶσιν οἰκοδομὴν ἢ ἐπισκευὴν πρὶν ἢ πληροφρηθῶσι παρὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐὰν ὁ ἰδιοκτῆτης ἢ ἐξωδιασμένος διὰ τακτικῆς ἀδείας παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον, ὅθεν οὐδ' ὑποχρεωτικὴ ἐστὶ. Α. Π. ποιν. 115 τοῦ 58.

602. Ἐὰν οἰκοδομὴ τις, πρὶν ἢ τελειώσῃ, ἢ ἐνῶ τελειοῦται, ἐξεταζομένη παρὰ τῆς ἀρχῆς, εὐρεθῇ ἐπικίνδυνος ὡς πρὸς τὸν σκοπόν, τὴν στερεότητα, καὶ ἀσφάλειαν, (1) ὁ ἀναλαβὼν τὴν τεχνικὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκοδομῆς υποβάλλεται εἰς κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων καὶ εἰς πρῶτον τοῦλάχιστον εἴκοσι δραχμῶν. Π. Ν. 600. 604. 608 ἔ. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 142).

603. Ἐὰν οἰκοδομὴ τις ἐντὸς ἐνὸς ἔτους μετὰ τὴν τελειώσιν τῆς, ἡ οἰκοδομικὸν πῆγμα (σκαλωσία) πέσῃ ὅλον ἢ ἐν μέρει, ἢ δὲ πτώσις δὲν προῆλθεν ἀπὸ μόνης ἐξωτερικῆς ἐπανεργείας, ἐκαῖνος, εἰς τὸν ὅποιον διεπιστεύθη ἡ οἰκοδομὴ ἢ ἡ ἐπισκευή, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν δύο μεχρις ἑξ ἐβδομάδων, καὶ μὲ πρῶτον ἑκατὸν μέχρι τριακοσίων δραχμῶν. Π. Ν. 600 ἔ. 607. 609. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 143).

(1) Διὰ τοῦ Διατ. 20 Σεπτ. 1852 περὶ κατεδαφίσεως ἀπισφαλῶν οἰκῶν δομῶν ὁρίζεται πότε οἰκοδομὴ τις χαρακτηριστέα ὡς τοιαύτη.

604. Με τὴν αὐτὴν ποινὴν τιμωροῦνται:—1. πραγματογνώμονες, οἵτινες, παρηγγελημένοι παρὰ τῆς ἀρχῆς νὰ ἐξετάσωσιν οἰκοδομὴν τινα, καταπεσοῦσαν τοιοῦτοτρόπως, ἐπιχειροῦσιν ἀμελῶς, ἢ δὲν ἐπιχειροῦσι παντάπασιν τὴν ἐξέτασιν ταύτην, ἢ δὲν περιγράφουσι τὸ πρῶγμα 1), καθὼς ὀφείλουσιν.—2. ἰδιοκτῆμονες ἢ ἐπιστάται καταπεσοῦσης οἰκοδομῆς, ἐὰν ἐγίναν παραιτοὶ τῆς πτώσεως, ἢ συνήργησαν εἰς ταύτην διὰ τινος πράξεως ἢ παραλείψεως, ὑποκειμένης εἰς ποινὴν. Π. Ν. 602. 609. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 143).

1) τὴν ποιότητα αὐτῆς

605. Με πρόστιμον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν, καὶ με κράτησιν τὸ πολὺ δεκατεσσάρων ἡμερῶν τιμωρεῖται ὅστις παραμελεῖ με κίνδυνον ἄλλων τὴν ὀφειλομένην διατήρησιν οἰκοδομῆς τινος: ὅστις, ἅμα παρατηρήσας τοιαῦτα ἐλλείμματα, δὲν συντελέσει εἰς τὴν ἀναγκαίαν ἐξασφάλισιν καὶ διορθώσιν: ὅστις ἀμελεῖ τὴν ἐπανόρθωσιν ἐλλείψεων τῆς ἰδιοκτητοῦ οἰκοδομῆς του, εἴτε ἐπικινδύνων εἰς τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν, εἴτε ἀντιθαίνουσιν εἰς τὰς καθεστῶσας ἀστυνομικὰς διατάξεις.—Εἰς τὴν αὐτὴν ὑποβάλλεται ποινὴν ὁ ἀρχιτέκτων, ὅστις, προσκλήθεὶς νὰ προφυλάξῃ, ἐπισκευάσῃ, ἢ ἀνορθώσῃ ὅσον τάχος τοιοῦτον ἐπικινδύνον οἰκοδομημα, ἀρνεῖται: ἢ ἀναβάλλει τὴν συνδρομὴν του ἄνευ νομίμου αἰτίας. (1) Πολιτ. 490. 15'. Π. Ν. 604. 608. 609. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 144).

606. Εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι διακοσίων δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις, περὶ τὴν ἀνέγερσιν νέου οἰκοδομημάτος, ἢ περὶ τὴν διατήρησιν τοῦ ὑπάρχοντος ἤδη, ἀνθίστανται εἰς τὰς ἀφορώσας τὸν κίνδυνον τοῦ πυρὸς οἰκοδομικὰς διατάξεις τῆς κυβερνήσεως. (2) Π. Ν. 593. 608. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 145).

(1-2) Ὅρα καὶ 58 ἄρθρον τοῦ Δ. τῆς 31 Δεκ. 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας, Διατ. τῆς 3 Ἀπρ. 1835 περὶ ὑγεινῆς οἰκοδομῆς πόλεων κτλ. (οὗ τὸ ἄρθρ. 13 περιλαμβάνει οἰκοδομικὴν διατάξιν, ἀναφερομένην εἰς τὸν κατὰ τοῦ πυρὸς κίνδυνον), Διατ. 9 Ἀπρ. 1836 περὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν (οὗ ἐπίσης τὸ ἄρθρ. 9 περιλαμβάνει ὁμοίαν οἰκοδομικὴν διατάξιν), Διατ. 5 Ἰουνίου 1842 περὶ ἐφαρμογῆς τῶν ἐπὶ τοῦ σχεδίου Ἀθηνῶν διατάξεων καὶ ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς τοῦ Βασιλείου πόλεις (οὗ τὸ ἄρθρ. 2 ἐπίσης περιλαμβάνει ὁμοίαν οἰκοδομικὴν διατάξιν), Διατ. τῆς 30 Σεπτ. 1852 περὶ κατεδαφίσεως ἐπισφαλῶν οἰκοδομῶν, Διατ. τῆς 9 Ὀκτ. 1852 περὶ κατεδαφίσεως τῶν ἐπὶ παραβάσει τῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς τοῦ ἡγεκόμενου σχεδίου πόλεως τινος ἀνεγερθέντων οἰκοδομημάτων.

607. Κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἀρθρῶν 599, 601, καὶ 603 ἡ ποινὴ καταγινώσκεται εἰς τε τὸν ἀρχιτέκτονα καὶ εἰς τὸν κύριον τῆς οἰκοδομῆς, ἀλλ' εἰς τὸν τελευταῖον τότε μόνον, ὅταν εἴχῃ γνῶσιν τοῦ πταίσματος, καὶ δὲν τὸν ἐμπόδισεν, ἢ τὴν ἠθέλησεν, ἢ τὸ διέταξεν ὁ ἴδιος. (1) Π. Ν. 506. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 148).

608. Ἐάν, εὐθὺς μετὰ προηγηθεῖσαν πρόσκλησιν, ὁ κύριος τῆς οἰκοδομῆς δὲν σπεύσῃ νὰ ἀποσκευάσῃ οἰκοδομήματα, ἀντιβαίνοντα εἰς τὴν διατάξιν, ἢ νὰ ἐπιδιορθώσῃ ἐλλείμματα καὶ ἐλλείψεις τῆς οἰκοδομῆς, ἢ ἀρχὴ διατάσσῃ νὰ ἐπισκευασθῇ, καὶ, χρειᾶς καλούσης, νὰ ἀποσκευασθῇ διὰ δαπάνης αὐτοῦ ἡ οἰκοδομὴ καταγινωσκομένης δὲ τῆς ποινῆς εἰς τε τὸν ἀρχιτέκτονα καὶ εἰς τὸν κύριον τῆς οἰκοδομῆς, ἀμφότεροι αὗτοι ἐνέχονται εἰς τὰ ἔξοδα. (2) Π. Ν. 605 Ἀστυν. Ν. 58. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 149).

Ν. Πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθ. 608 ἀπαραίτητον, ὅπως προσκληθῇ προηγουμένως ὁ ἰδιεκτὴς, ἵνα ἀποσκευάσῃ ἢ κατεδαφίσῃ ὃ ἐτέλεσα κατὰ παράβασιν ἔργον. Α. Π. ποιν. 52 τοῦ 62. — Κατὰ τὸ ἀρθ. 598 τοῦ ποιν. νόμου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ 58 τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομικῆς νόμου, 13 τοῦ περὶ οἰκοδομῶν διατάγματος, 1 καὶ 10 τοῦ περὶ σχεδίου τῶν Ἀθηνῶν διατάγματος καὶ διάταγμα τῆς 5 Ἰουνίου 1842 ὁ πταισματοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ τὰς ἀνευ ἀδείας καὶ σχεδίου τῆς ἀρχῆς παραβάσεις τῶν περὶ οἰκοδομῶν διατάξεων· ἀλλὰ τὰ περὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ καὶ περὶ ἐπισκευῶν ἢ κατεδαφίσεων τῶν παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου γενομένων οἰκοδομῶν ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀρμοδίαν Ἀρχῆν, ἥτοι τὴν διοικητικὴν, ἥτις καὶ μόνη δύναται νὰ διατάξῃ τὴν κατεδαφίσιν χρειᾶς καλούσης διὰ δαπάνης τοῦ παραβάτου. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 60, 76 τοῦ 65. (Ἐκ τῆς γνώμης ταύτης προέκυψεν ὅτι ἐκανονίσθη διὰ διαταγμάτων, ἥτοι τοῦ τῆς 20 Σεπτ. 1852 καὶ τοῦ τῆς 9 Ὀκτ. 1852, ὁ τρόπος τῆς κατεδαφίσεως τῶν τε ἐπισφαλῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν κατὰ παράβασιν τοῦ σχεδίου ἀνεγερθεῖσων).

609. Ὅ,τι διετάχθη εἰς τὰ ἀρθρα 602 — 605, ἰσχύει περὶ παντὸς εἶδους τεκτονικῶν ἀντικειμένων, ὅσα, καταπίπτοντα, εὐναιαντα νὰ γενῶσιν ἐπικίνδυνα, ἰδίως δὲ περὶ λάκκων καὶ μεταλλείας, περὶ λατομείων, ὁδῶν, ὕδραγωγείων, καὶ ἄλλων τοιούτου εἶδους δημοσίων κτιρίων. 4) (3) (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 150).

1) Ὑδραυλικῶν καὶ ἄλλων δημοσίων οἰκοδομῶν τοιούτου εἶδους.

(1-2) Ἦν τὴν ἀμέσως προηγουμένην σημείωσιν.

(3) Ὅρα καὶ ἀρθρον 27 τοῦ Διατ. 2 Ἀπρ. 1835 περὶ ὑγιεινῆς οἰκοδομῆς πόλεων καὶ χωμῶν.

4. Δι' ἵππασίας, ἀμαξηλασίας, καὶ διὰ ζώων ἐν γένει.

610. Ὅστις ἐκθέτει εἰς κίνδυνον ἀνθρώπους ἢ ξένην ἰδιοκτησίαν, διὰ ταχείας ἢ ἀπερισκέπτου ἵππασίας ἢ ἀμαξηλασίας, ἢ διὰ παραμελήσεως τῆς περὶ τὸ ἵππεύειν καὶ ἐλαύνειν ἀναγκαίας προσοχῆς ὡς πρὸς τὸν τόπον, τὸν χρόνον, τὴν ἀραιαίαν ὑποχώρησιν (1), τὰ ἀναγκαῖα εἰδοποιητικὰ σημεῖα, ἢ καθ' ὅποιον

(1) Δ. 1 Δεκ. 1836 περὶ ἐπιτήρσεως τῶν δημοσίων ὁδῶν.

1. Ἡ ἀμέσος ἐπιτήρησις τῶν δημοσίων ὁδῶν ἀνατίθεται πρὸς τὸ παρὸν μὲν εἰς δύο, ἀκολουθῶσι δὲ κατὰ τὴν ἀνάγκην εἰς περισσοτέρους ἐπιστάτας, ἐκλεγομένους μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν τῶν πρώην ἐλαφρῶν στρατευμάτων, καὶ ὑπαγομένους εἰς τοὺς ἀρμοδίους νομομηχανικούς. Εἰδικαὶ δὲ ὁδηγαὶ θέλουσι προσδιορίσει τὰ χρέη τῶν ἐπιστάτων τούτων.

2. Ἐχουσι δὲ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ἐδερύλακας τόσον διὰ νὰ ἐπιμελῶνται τὴν ἐπισκευὴν τῶν ὁδῶν, ὅσον καὶ τὴν προφύλαξιν τῶν ἀπὸ πάσων ἐνδεχομένην βλάβην. — Εἰς ἑκάστην δὲ ἀπὸ τὰς κατασκευασθείσας δύο ἑδῶν θέλουσι διορισθῇ δύο ἐπιστάται.

3. Τόσον οἱ ἐπιστάται, ὅσον καὶ οἱ ἐδερύλακες, χαίρουσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια δίδουν οἱ νόμοι εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς δημοσίου ἀσφαλείας. Οἱ ἐπιστάται ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφορῶσιν, οἱ δὲ ἐδερύλακες φέρουσιν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος πεταλὸν ἐπιγραφημένον ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΕ ΔΕΡΥΛΑΞ.

4. Αἱ ἑδῶι πρὸς τούτοις εὐρίσκονται καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς χωρεστικῆς καὶ τῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκει τὸ δικαίωμα νὰ κρατοῦν καὶ νὰ καταμνησθῶσι τοὺς παραβάτας εἰς τὴν ἀνήκουσαν ἀρχήν, ἐντὸς τῆς περιφέρειας τῆς ὁποίας ἤθελε προξενηθῇ βλάβη τις εἰς τὰς ἑδῶς, ἢ εἰς τὰ παρ' αὐταῖς μνημεῖα· χρεωστοῦν δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ἰδιῶται νὰ καταμνησθῶσι τὰ τοιαῦτα πταίσματα. — Ἡ κράτησις γίνεται τότε, εἰς τὸ πταίσματι δὲν ἦναι γνωστός, ἢ ἦναι μὲν γνωστός, ἀλλὰ δὲν ἦναι ἀποκαταστημένος εἰς τὸν δῆμον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δὲν ἐγένεν ἡ βλάβη· εἰ κρατηθέντες φέρονται εἰς τὸν ἀρμοδίον εἰρηνοδίκην· εἰς δὲ τὴν ἐναντίαν περίπτωσιν καταμνησθῶσι μόνον τὸν τρόπον τῆς παραβάσεως καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παραβάτου.

β. α'. Τὰ παραπτώματα εἶναι προσδιορισμένα διὰ τοὺς πεζοὺς, τὸ δὲ μέσον τῶν μεγάλων ὁδῶν, διὰ τὴν διάβασιν τῶν ζώων καὶ τῶν ἀμαξῶν. Ἐπομένως ἀπαγορεύεται τὸ νὰ πηγαίνῃ ἐφιππος, μὲ ἀμάξας καὶ μὲ χειραμάξας, ἢ νὰ διέρχεται τις εἰς τὰ παραπτώματα, ἢ νὰ περῶ ἐκεῖθεν ζῶα, ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς πεζοὺς ἐμποδίζεται τὸ νὰ κατέρχωνται εἰς τοὺς χάνδακας τῆς ἑδῶς. — β'. Αἱ καθ' ὅδον ἀπαντῶμεναι ἀμαξαὶ χρεωστοῦν νὰ παραμερίζωσιν αὐτις πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ δρόμου, ὥστε νὰ διαβαίνωσι πάντοτε δεξιά ἢ μία τῆς ἄλλης. — γ'. Εἶναι ἀπαγορευμένον τὸ νὰ πλησιάζουν ἢ νὰ ἀφίσχουν νὰ πλησιάζουν ζῶα εἰς τὰ δένδρα τὰ πεφυτευμένα κατὰ δενδροστοχίαν. — δ'. Ἀπαγορεύεται τὸ ν' ἀφίσχουν ἐπὶ τῶν ὁδῶν ἀμάξαι, ὅχηματα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, εἴτε φορτωμένα, εἴτε ἀφόρτωτα, καὶ μάλιστα τὴν κατὰ εἰς περίστασιν δὲ εἰαν τύχη νὰ συντοφῇ ἀμαξίαι, πρέπει νὰ

ὁῦποτε ἄλλον τρόπον· ὅστις παραγγέλλει ἢ ἐντέλλεται εἰς ἡμί-

μεταφερέῃ, πρὶν νυκτώσῃ, ἔξω τῆς ὁδοῦ αὐτῇ τε καὶ τὸ φορτίον τῆς, ἢ, ἐν τούτῳ δὲν εἶναι δυνατόν, χρεωστῇ νὰ ἀνάπῃ φῶς. — ε'. Εἶναι ἀπγορευμένον τὸ νὰ καταβιβῶσι ζῶα εἰς τοὺς χάνδακας τῆς ὁδοῦ, νὰ ποτίζωνται ἀκαί, καὶ νὰ περῶσι πέραν· ἐξαιρέτως δὲ θέλουν ἀπέχεσθαι οἱ ποιμένες καὶ ἄλλοι ζωοβοσκοὶ ἀπὸ τοῦ νὰ περῶσι τὰ κοπάδια των διὰ τῶν χανδάκων εἰς τὸ πέραν μέρος· ἐξ ἐναντίας εἶναι ὑπόχρεοι οὗτοι νὰ οἰκοδομήσουν δι' αὐτὴν τὴν διάβασιν μικρὰς γεφύρας εἰς τὰ καταλληλότερα μέρη, συνεννοούμενοι ἕνεκα τούτου μὲ τὸν ἐπιστάτην διὰ νὰ οἰκοδομήσουν τὰς γεφύρας αὐτὰς κατὰ τὰς ὁδηγίας, τὰς ἐποίας θέλει τοῖς δώσει αὐτός. — ζ'. Εἶναι ἀπγορευμένον τὸ νὰ βλάβῃ τις καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον τὰ κάγκελα τῆς ὁδοῦ, τοὺς μίλις-δείκτας, ἄλλα τινὰ σημεῖα ἢ δημόσια μνημεῖα.

6. Οἱ παραβάται τιμωροῦνται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. — 1. οἱ παραβάται τῶν διατάξεων α'. β'. καὶ γ'. τοῦ ἄρθρου 5 ὑπόκεινται εἰς πρόστιμον 20 δραχ. τὸ πολὺ. — 2. οἱ παραβάται τῶν διατάξεων δ', ε', καὶ ζ'. τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ., ἀπὸ 10 ἕως 50 δραχμάς.

7. Τὸ ἀποφασισθὲν ἀπὸ τὸν εἰρηνοδίκην πρόστιμον εἰσέρχεται εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ δήμου, ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ ὁποῦ ἐπράχθη ἡ παράβασις.

8. Ἐκαστος παραβάτης, ἐκτὸς τοῦ πρόστιμου, εἶναι ὑπόχρεος νὰ διορθώσῃ καὶ τὰς βλάβας, ἢ νὰ πληρώσῃ τὴν ἀνάλογον ἀποζημίωσιν εἰς τὸ δημόσιον· εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ καταδικασθεὶς δὲν ἔχει τὰ ἀναγκαῖα μέσα διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν ἀποζημίωσιν καὶ τὸ πρόστιμον, κρατεῖται διὰ νὰ ἐργασθῇ εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν ὁδῶν τόσας ἡμέρας, ὅσαι ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ δικτὶον τούτου χρέος του, ἀναλόγως τοῦ τρέχοντος ἡμερολογίου.

9. Εἰς τὰ ἄκρα ἐκάστου δρόμου, θέλουν στηθῇ ἐπὶ πασσάλων μελανοχρῆστα πινακία, ἐπὶ τῶν ὁποίων θέλουν γραφῇ μὲ λευκὰ γράμματα καὶ μὲ μεγέτην συντομίαν οἱ κυριώτεροι δεισμὸι τοῦ ἄρθρου 5 πρὸς γινώσιν καλλί-τεραν τῶν διαδαινόντων.

Δ. 12 Ἰανουαρίου 1837 περὶ τῆς καθ' ὁδὸν ἀπαντήσεως τῶν ἀμαξῶν, ἐρίπων, κτλ.

1. Ὅσακις ἐπὶ τῶν δημοσίων ὁδῶν, εἴτε ἐντὸς τῶν πόλεων, εἴτε ἐπὶ τῶν κατασκευασθέντων μεγάλων δρόμων τοῦ βασιλείου Μῆας συναπαντῶνται ἀμαξίαι, ἐρίπποι κτλ., ὀρεῖται ἕκαστος νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὰ δεξιὰ, καὶ νὰ μένῃ οὕτως ἢ διόδοι ἑλευθέρα ἀπ' ἀμφοτέρω τὰ διαδαινόντα μέρη.

2. Ὅταν οἱ καθ' ὁδὸν ἀπαντῶμενοι ταχυδρόμοι σάλπιζον τὸν τῆς ὑποχωρήσεως σάλπισμόν, ὅλοι οἱ καθ' ὁδὸν χρεωστοῦν νὰ ὑποχωρῶν, καὶ νὰ περνοῦν εἰς τὰ δεξιὰ τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν ἢ ἐρίπων· εἰς τὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν ὑπόκειται, ὅταν τὸ ταχυδρομεῖον εὐάνῃ ἀμαξάν τρέχουσαν ἐμπροσθεν, ἐρίππου, κτλ. καὶ θέλῃ νὰ περάσῃ ἐμπρός.

3. Οἱ παραβάται τιμωροῦνται μὲ πρόστιμον πέντε δραχμῶν πρὸς ὄφελος τῶν ταχυδρομικῶν ταμείων.

4. Ἐν περιπτώσει παραβάσεως, ἡ καταμνήνυσις γίνεται ἀπὸ μέρους τοῦ ἡνιόχου καὶ ταχυδρόμου πρὸς τὸν ἀρμόδιον δήμαρχον, διὰ νὰ ἐνεργήτῃ παρ' αὐτοῦ ἡ ἀνήκουσα καταδίωξις ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου.

χους ἢ ὑπηρετας παρόμοιόν τι παῖσμα, ἢ συγχωρεῖν νὰ γίνεται παρ' αὐτῶν ἐνώπιόν του ἀκωλύτως, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν. Ἐὰν δὲ ἡ πρῶξις ᾔηται ἰδίως ἐπικινδυνος διὰ πολλὰς ἐπιβαρυντικὰς αἰτίας, ἢ ἔαν τρεῖς ἐπεδλήθῃ τιμώρησις, καταδικάζεται εἰς κράτησιν τριῶν ἡμερῶν μέχρις ἐνδὲ μηνός, ἢ εἰς πρόστιμον δέκα μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν. Π. Ν. 506. 612. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 151. Γαλλ. Πεν. Ν. 475 ἀριθ. 4).

611. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις παραχωρεῖ εἰς ἄλλους πρὸς χρῆσιν ἄνευ προεξοφλήσεως καὶ παραινέσεως 1), ἵππους πυρρομένους (ἐξιππαζομένους), ἢ ἔχοντας ἐπικινδυνὰ ἐλαττώματα, ἢ ζευγνύει τοὺς τοιοῦτους ἵππους εἰς παραγγελτὰ ὀχήματα· ὅστις δίδει διὰ τοιαῦτα ὀχήματα 2) σκευή σαθρά, δὲν δίδει ὡς πρὸς τὸ βάρος καὶ τὸν τρόπον τῆς φορτώσεως τὴν ἀναγκαίαν προσοχήν, ἢ συναρτᾷ πολλὰ φορτωμένα ὀχήματα· ὅστις διαπιστεύεται ἵππους ἢ ὀχήματα εἰς παῖδας, ἀναξίους ἢ ἀδοκιμάστους ὑπηρετας, ἢ εἰς ἄλλους ἀνικάνους ἀνθρώπους, ἢ, ἀναλαβὼν τὴν διεύθυνσιν ἐνδὲ ὀχήματος, δεικνύεται ἀπρόσεκτος ἢ ἀμελής μὲ κίνδυνον τῶν ἐν αὐτῷ εὐρισκομένων ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων. Π. Ν. 613. (Βαυαρ. Νμοχδ. (1831) 152).

1) τῶν πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἀναγκαίων ὀχημάτων 2) ὄργανα καὶ

612. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἐβδομάδος καὶ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ τριάκοντα δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἅμα ἰδὼν δημόσιόν τινα κίνδυνον, τὸν ὅποσον ἐπαπειλεῖ πυρὴν (ἐξιππασθὲν) ἢ ἐξαγριωθὲν ζῶον, ἢ προσκληθεῖς, ἢ νοθευθεῖς δὲν ἀπέχεται πράξεων, αἱ ὁποῖαι ἐρεθίζουσιν εἰς ἐξαγρίωσιν· ὅστις ἐξεπότηδας πύρρει ἢ ἐξαγριώνει ζῶα εἰς τὸ δημόσιον. Π. Ν. 610. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 153).

613. Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις ἀφίνει νὰ τρέφωσιν εἰς τόπους κατοικοῦμένους ἢ συγκαζομένους ζῶα ἱππεύσιμα, ὑποκύγια, ἢ σκευοφόρα, ἢ νὰ φανῶσιν ἄνευ τινὸς ἐπιτηρήσεως εἰς δημοσίας πλατείας, ὁδοὺς,

ἢ ἄλλως εἰς ἀνοικτὸν τόπον, ὅπου ταῦτα δύνανται νὰ φέρωσι ζημίαν ἀφηνιάζοντα ἢ κατ' ἄλλον τρόπον· ὅστις, ἀναλαβὼν τὴν ὁδηγίαν ἢ τὴν φύλαξιν ζῶων, δὲν καταβάλλει τὴν ἀναγκαίαν πρόνοιαν διὰ νὰ τὰ κρατῇ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του· παρομοίως ὅστις ἐκθέτει καὶ παραδίδει εἰς τὴν τύχην ἰδίᾳ του ζῶα δυνάμενα νὰ προσενήσωσι ζημίαν. Ἀστυν. Ν. 54 ἀριθ. 60, 54 ἀριθ. 3. Π. Ν. 611. 614. 615. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 154).

614. Εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι πενήτηκοντα δραχμῶν ὑπεβάλλεται ὅστις, ἔχων ὅποιονδήποτε ζῶον, ὑπαγόμενον μὲν εἰς τὸ γένος τῶν τιθασσευτῶν ἢ οἰκοσιτῶν, υποκείμενον ἔμως εἰς κακοήθη ἰδιώματα, δὲν τὸ διευθύνει ἢ δὲν τὸ φυλάττει· εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ βλάψῃ. Π. Ν. 613. 615. 616. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 155).

Ν. Ἐκ τῶν ἀρθ. 613 καὶ 614, ἀναγομένων εἰς τὴν φύλαξιν τιθασσευτῶν ζῶων, προκύπτει ὅτι ὁ νόμος ὥρισε πρόστιμον κατὰ τῶν μὴ προσηκόντως φυλιττόντων αὐτά. Ὅθεν ἀστυνομικὴ διάταξις. ἀπαγορεύουσα τὴν περιπλάνησιν χείρων ἐν ταῖς ἐδεῖς πόλεως, ἐστὶν ὑποχρεωτικὴ ὡς ἐρεϊδομένη τῷ νόμῳ. Δ. Π. ποιν. 113 τοῦ 31.

615 Μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ δέκα δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις, ἐπερωτώμενος παρὰ τῆς ἀρχῆς 1), κρύπτει κύνες, τοὺς ἀφίνει νὰ περιφέρωνται εἰς τὰς ἀγυῖας ἄνευ ἐπιτηρήσεως, δὲν τοὺς ἐφοδιάζει μὲ κλοιούς ἢ σημεῖα εἰς τόπους, ὡς πρὸς τοὺς ἔπους ὑπάρχει· περὶ τούτου ἰδιαίτερα παραγγελία, ἢ, ἐκδοθείσης δημοσίας διαταγῆς, δὲν τοὺς περιάγει δεδεμένους.—Κύνες, τῶν ὁποίων ἀμελεῖται ἢ εἰρημένη ἐπιτήρησις, θανατόνονται κατὰ τὰς περιστάσεις, ἢτοι εὐθύς, ἢ ἀφοῦ προηγουμένως νουβετηθῶσιν οἱ κύριοι των. Π. Ν. 613. 615. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 156).

1) ἐπὶ τῇ ἐπερωτῇ τῆς ἀρχῆς

616. Μὲ πρόστιμον τοὐλάχιστον δέκα δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἄνευ ῥήτης ἀδειας τῆς ἀρχῆς κρατεῖ ζῶα ἀτίθασσα ἢ ἄλλως φύσει ἐπιζήμια· ὅστις τοιαῦτα ζῶα, διατηρούμενα μὲ ἀδειαν τῆς ἀρχῆς, δὲν φυλάττει· ἀσφαλῶς καὶ μὲ ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν περὶ τοῦ τόπου καὶ τρόπου τῆς φυλάξεως ἐκδεδομένων ἰδιαίτερων παραγγελιῶν· ὅστις εἰς θατέραν τῶν εἰρημένων περιπτώσεων, ἂν τοιοῦτον ζῶον διαφύγῃ τὴν φύλαξιν, δὲν εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου παραχρῆμα τὴν ἀρχήν, καὶ προσέτι δὲν λάβῃ τὰ

ἀναγκαῖα μέτρα, διὰ νὰ καταστήσῃ τὸ ζῶον ἀβλαβές.—Τὰ ζῶα, διὰ τῶν ὁποίων ἐπράχθη τὸ πταίσμα, ἀποσκευάζονται. — Εἰς καθένα συγχωρεῖται νὰ φονεύσῃ ζῶον τοιοῦτου εἶδους ἑφηνιάζον. (1) (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 157).

617. Κατὰ τὸ ἄρθρον 575 τιμωρεῖται ὅστις παρατηρήσας εἰς τὸ ζῶον του σημεῖα ἀληθοῦς λύσσης, ἢ συμπτώματα, ἐξ ὧν δύναται νὰ εἰκόσῃ ὅτι θέλει συμβῇ λύσσα, δὲν τὸ θανατόνει· ἢ δὲν τὸ κατακλείει εὐθύς, καὶ δὲν σπεύδει νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὴν ἀρχήν, ἢ, προσβληθέντος τοῦ τοιοῦτου ζώου παρ' ἄλλου, τὸ ὅποιον ἔχει, ἢ εἶναι ὑποπτον ὅτι ἔχει τὸ περὶ οὗ λόγος πάθος, παραλείπει νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ πρῶγμα. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 158).

Κ. Δι' ὅπλων καὶ πυρίτιδος.

618. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων ἢ μὲ πρόστιμον τιμωρεῖται ὅστις, χωρὶς νὰ ἦναι ἠναγκασμένος, βάλλει δι' ὁποιοῦδήποτε τηλεβόλου ὅπλου εἰς τόπους, ὅπου εὐκρίτως δύναται νὰ συμβῇ δυστύχημα· ὅστις, ἄνευ τοιαύτης ἀνάγκης, πυροβολεῖ εἰς οἰκίας μὲ πυροβόλα ἢ ἀνεμοβόλα ὅπλα, ὅστις, θηρέων ἢ περὶ τὸ πυροβολεῖν ἀσκούμενος, βάλλει χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον δύναται νὰ προξενήσῃ εἰς ἄλλους. Π. Ν. 619. (Βαυαρ. Νμοχ. (1831) 159).

619. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἐβδομάδος ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν τιμωρεῖται,—1. ὅστις διαπιστεύεται πυροβόλον ἢ ἄλλο ὅπλον εἰς χεῖρας ἀπείρων ἀνθρώπων.—2. ὅστις μεταχειρίζεται ἀπερισκέπτως καὶ ἀλογιστῶς τοιαῦτα ὅπλα μὲ κίνδυνον βλάβης.—3. ὅστις φυλάττει γεμισμένον πυροβόλον ὅπλον εἰς τόπον, ὅπου δι' ἀνατροπῆς ἢ δι' ἀπερισκέπτου χρήσεως δύναται νὰ φέρῃ βλάβην, ἢ ὅπου παῖδες ἢ ἄλλοι ἄπειροι ἄνθρωποι δύνανται νὰ τὸ φθάσωσιν.—4. ὅστις, καταλύων εἰς ξενοδοχεῖον ἢ εἰς ἄλλας οἰκίας, ἢ διατρίβων ὅπουδήποτε μεταξὺ ἀνθρώπων, δὲν εὐκαιρόνει τὸ γεμισμένον ὅπλον του, ἢ δὲν τὸ ἔχει ἀδιακρίτως ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιτήρησιν του.—5. πᾶς ξενο-

(1) *Οἷον Ν. 9 'Ιουνίου 1849 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 693 Π. Ν.

δόχος, ὅστις δὲν προτρέπει τοὺς ξενιζομένους νὰ εὐκαιρόνουν ἢ νὰ προσέχουν τὸ ὄπλον των, ἢ ὁ ἴδιος δὲν φροντίζει περὶ τῆς ἀσφαλοῦς φυλάξεώς του. Π. Ν. 618 620. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 160)

620 Μὲ κράτησιν ἢ πρόστιμον τὸ πολὺ διακοσίων δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις κατασκευάζει ἀπηγορευμένα ὅπλα· ὅστις, λαβὼν παραγγελίαν νὰ κατασκευάσῃ ἢ νὰ ἐπισκευάσῃ τοιαῦτα ὅπλα, δὲν εἰδοποιεῖ εὐθὺς τὴν ἀρχὴν περὶ τούτου· ὅστις κατασκευάζει, ἐπισκευάζει, ἢ πωλεῖ ὅποιουδήποτε εἶδους ὅπλα εἰς παιδας, ἢ ἀνθρώπους, περὶ τῶν ἐπειῶν δὲν δύναται νὰ ὑποτείσῃ ὅτι ἔχουσι τὴν ἀναγκαίαν πείραν καὶ προσοχὴν περὶ τὴν χρῆσιν τῶν τοιούτων, ἢ ἐκ μέρους τῶν ὁποίων εἶναι φόβος καταχρήσεων αὐτῶν ὅστις διδὲι εἰς τοιούτους ἀνθρώπους πυρίτιδα. Π. Ν. 595 619 (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 161).

621 Ὅστις μετέργεται ἐμπόριον ὀπλιν ὁποιοῦδήποτε εἶδους ἢ πυρίτιδος χωρὶς νὰ ἔχῃ πρὸς τοῦτο τὴν ἀδείαν, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τριῶν ἡμερῶν μέχρις ἑξ ἑβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν. — Τὰ ἀντικείμενα τοῦ ἀσυνχωρήτου τούτου ἐμπορίου, ἐάν ᾔναι ἐκ τῶν ἀπηγορευμένων (1), δημεύονται· τὰ δὲ λοιπὰ πωλοῦνται δι' ἐξόδων καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ πταίστου. Π. Ν. 20. 595. 620. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 162).

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 621 προκύπτει ὅτι κὲν ἀπαινεύεται ἀπολύτως ἡ πώλησις ὀπλων καὶ πυρίτιδος, ἀλλὰ προαπαγορεύεται μόνον τῆς ἀρχῆς ἡ ἀδεία.

() Κατὰ τὸ ἀρθ. 41 τοῦ Δ.α.τ. τῆς 31 Δεκ. 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομικῆς ἀπηγορευμένοι τυγχάνουσι αἱ ὁβελοφόροι ράβδοι (Α. Π. 95 τοῦ 52) καὶ ἄλλα παρόμοια κρυπτά ὅπλα. Ὁ Κωστής φρονεῖ ὅτι ἀπηγορευτὰ δι' ἀστυνομικῆς διατάξεως διὰ τὴν ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν ἀπειλουμένην βλάβην, σθησιζόμενος εἰς τὴν διάταξιν τοῦ 24 ἀρθ. τοῦ ἀνωτέρου ἀστυνομικοῦ νόμου, κατ' ὃ δύνανται αἱ ἀστυν. ἀρχαὶ νὰ δημοσιεύωσι διατάξεις ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν νόμων. Ἀλλὰ δὲν συμφωνοῦμεν αὐτῷ, διότι οὕτως νόμος χορηγεῖ τοῖς ἀστυ. ὁμοῖς τὸ δικαίωμα νὰ καθορίωσι τὰ ἀπαγορευτά ὅπλα. Ὡτως ὅτ' ἔσο εὐκταῖον νὰ χορηγηθῇ αὐτοῖς τὸ δικαίωμα τοῦτο, διότι, ἐφρουρισκομένων ἀλλοεπίπτως παντοειδῶν ὀπλων, ἀνεπαρκῆς ὄντως ἀπιδείναι ὁ ἐκάστοτε διὰ νόμου καθορισμὸς τῶν ἀπαγορευτέων ὀπλων. Ἀλλὰ μὴ χρηθῆντος αὐτοῖς τούτου, ἀπηγορευμένα τυγχάνουσι μέχρι τοῦ νῦν μόνα τὰ μνημονεύμενα ἐν τῷ 41 ἀρθ. τοῦ Ἀστυν. νόμου.

Δ. Π. ποιν. 204 τοῦ 67.—Τοῦ ἄρθρου 614 μὴ ἀναφέρονται τίς ὁ χορηγῶν τὴν ἀδειαν τοῦ μετέρχεσθαι τὸ τῶν ὀπλῶν ἐμπόριον, δὲν ἐπεται, ὅτι ἀνευ ἀδείας δύναται νὰ μετέλθῃ τις αὐτό, διότι προφανῶς ἡ δικαιοκρατικὴ ἀρχὴ εἶναι ἀρμόδια νὰ χορηγήσῃ τὴν ἀδειαν μόνη. Δ. Π. ποιν. 107 τοῦ 47.—Ἐὰν δι' αστυνομικῆς διαταγῆς ἀπαγορευθῇ τὸ ἐμπόριον ὀπλῶν, πυριτίδος, ἢ σφαιρῶν, ἐφαρμόζεται οὐχὶ τὸ ἀρθ. 614, ἀλλὰ τὸ ἀρθ. 697. Δ. Π. ποιν. 99 τοῦ 86.

622. Μὲ χρητήσιν τὸ πελὺ ἐξ ἐβδόμαθων ἢ μὲ πρόστιμον πενήτηντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν τιμωρεῖται, ὅστις φέρει πυρεβόλα ἢ ἄλλα ἀπηγορευμένα ὄπλα, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀποδείξῃ παραχρῆμα ὅτι ἔχει πρὸς τοῦτο ἀδειαν τῆς ἀρ., ἢς — Τα ὄπλα καὶ τα πυρεβόλα ταῦτα δημεύονται. — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἴσχυει τὸ ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου (2 Μαρτίου) 1833 διατάγμα περὶ ἐκδόσεως τῆς περὶ τοῦ ὀπλοφορεῖν ἀδείας. (1) Π. Ν. 20. (Βασίλ. Νῆσ. (1834) 103).

(1) Δ. 18 Φεβρουαρίου 1833 περὶ ἀδείας τοῦ ὀπλοφορεῖν.

1. Εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς καθέναν νὰ φέρῃ, χωρὶς ἰδιαιτέρον ἀδείας ἐγγράφον, ὄπλα πυρεβόλα, ἐκτὸς μόνον ἐκείνων, εἰς τινος ἢ ἐκείνου λαβεῖν τὴν ἀδειαν ταύτην κατὰ τὴν περὶ τῆς δημοσίου υπηρεσίας διατάχην μας. — Ἰδιαιτέρως κανονισμοὶ ὁρίζουν τὰς περιστάσεις, καθ' αἷς οὗτοι δύναται νὰ εἰσέλθῃ τοῦ προσδιορισμένου πυρεβόλα ὄπλα καὶ ἐκτὸς τῆς υπηρεσίας τῶν.

2. Δὲν πρέπει νὰ δίδωται ἐγγράφα ἀδείας δ' ὀπλοφορίαν, παρὰ εἰς τοὺς τελειωσάντας τὸ 18 ἔτος τῆς ηλικίας τῶν. — Αἱ ἐξαίρεσεις ὁρίζονται παρὰ τοῦ 18 ἄρθρου τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

3. Ὅποιος ἔχει τὴν ὠρίσμενην, ηλικίαν, λαμβάνει ἀδειαν ὀπλοφορίας, διὰν—1. ἀποδείξῃ πραγματικὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ὑπερασπίσῃ, ἐαυτὸν ἢ τὴν ἰδιοκτησίαν του, ἢ νὰ ἐκπληρώσῃ νόμιμα δικαιώματα.—2. ἔταν δοθῇ αξιολογῶν ἐγγυητὴς του νὰ μὴ κατακυριαιοχρησθῇ τα ὄπλα.

4. Οἱ δυναμεινοὶ νὰ ζητήσωσιν εὐλόγως τὴν ἀδειαν τῆς ὀπλοφορίας εἶναι οἱ ἑξῆς:—1. οἱ ποιμένες.—2. οἱ ὀδοιποροί.—3. οἱ κυνηγοί. —Θελομένον ἐν τοσούτῳ λαβεῖν ὑπ' ὅψιν καὶ ἄλλας ἐπιστὸς αξιολογῶν περιστάσεις.—Αἱ ἐπιφορεστέοναι τὴν ἐκδοσὶν τῶν τοιούτων ἐγγράφων ἀρχαὶ θέλουσι πληροφοροῦσθαι, ἂν ὁ αἰτών τὴν ἀδειαν ὑπάγεται εἰς τὰς προλαβοῦσας τρεῖς περιστάσεις, εἰδὲ μὴ, ἀφ' οὐκ αὐτὸν τὴν ἐκδοσὶν αὐτῆς.

5. Συγχωρεῖται εἰς τοὺς νεοὺς, τοὺς ὄντας εἰς ὑπηρεσίαν ἐμπόρων ἐπιχειρουμένων ὀδοιπορίας δι' ὑποθέσεις τῶν, καὶ ἂν ᾔθελον ἔχειν ηλικίαν κατωτέραν τῶν 18 ἐτῶν, ἀλλὰ μεγαλητέραν τῶν 15. νὰ λαμβάνωσιν ἀδειαν ὀπλοφορίας, διὰν συνοδεύσωσι τοὺς κυρίους τῶν εἰς τὴν ὀδοιπορίαν.—Ἄλλ' εἰς ἐκαστὸν τῶν τοιούτων ἐγγράφων πρέπει νὰ σημειώνεται ἰδιαιτέρως ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης ἀδείας: οἱ δὲ κύριοι τῶν εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν καταχρησὶν τῶν ὀπλῶν, ἥτις ᾔθελε προέλθῃ ἀπὸ τοῦς ὑπηρετάς τῶν τοῦτους.

6. Ὅσοι, κατέχοντες θέσιν δημοσίαν, ὑπηρετοῦσιν ἢ τὴν ἐπικράτειαν ἢ

Ν. Ἀπαιτεῖται πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ 622 ἄρθρου νὰ βαδιστοῦναι, ὅτι τὸ ὄπλον, ἔκτερον ὁ κατηγορούμενος, ἦν ἀπυροβόλον ὑπὸ τοῦ νόμου (ὅχις

κοινότητά, ἥ ὅσοι ἔχουν εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των ὑποστατικὰ ἢ ποίμνια χιλίων δραχμῶν ἀξίας, ἥ ὅσοι ἐκ τοῦ ἔργου των, ἢ τοῦ ἐμπορίου των, ἢ ἄλλοθεν πορίζονται κατ' ἔτος 400 δρ. εἰσόδημα, πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἔχοντες ἀξιοχρεῶν ἐγγύτησιν· ἔστιν δὲ τις ἄλλος θέλη νὰ λάβῃ ἐγγράφον τοιαύτης ἀδείας, πρέπει νὰ δώσῃ ἐγγυητήν, ὅστις νὰ ὑπάγεται εἰς τὰς εἰρημύμηναι τάξεις. — Δημόσιοι ὑπηρετῶν τῆς ἐπικρατείας ἢ κοινότητός τινος, οἱ ὅποιοι ὑπηρετοῦν σωματικῶς, οἷον κλήτορες, φύλακες, καὶ οἱ τοιοῦτοι, δὲν πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἔχοντες ὑποῦργημα, καὶ ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ διαλαμβάνωνται εἰς τὴν ἀνωτέρω πρώτην τάξιν. ὅθεν καὶ δίδουσιν ἐγγυητήν, ἐκτός ἂν ἔχωσι κτήματα.

7. Ἡ ἐγγράφος ἐγγύησις θέλει γίνεσθαι πάντοτε παρὰ τοῦ ἀρμοδίου ἐρηνοδίκου. — Ὅταν ὁ λαβὼν τὴν ἄδειαν, δικασθεὶς, ἀποδειχθῇ ἐνόχος διὰ κατάρχησιν τῶν ὄπλων, ἢ τῆς ἀδείας, ὁ ἐγγυητὴς εἶναι ὑπεύθυνος δι' ἑλὼν τὴν ἀποζημιώσιν, καὶ διὰ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς κρίσεως. — Ἡ δὲ ἀπόφασις γίνεται πάντοτε ὑπὸ τοῦ ἐγκληματικῶς δικαστηρίου, εἰς τὸ ὅποιον ἤθελε παραδοθῇ, διὰ τὴν γενομένην κατάρχησιν, ὁ φέρων τὴν ἄδειαν.

8. Ὅστις, βλάψας ἢ ὑποκείμενα, ἢ τὴν ιδιοκτησίαν τῶν ἄλλων, ὑπέπεσεν εἰς δικαστικὴν ἐξέτασιν καὶ δὲν ἀπελύθη, τότε δύναται νὰ ζητήσῃ ἄδειαν ὀπλοπορίας, ὅταν ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει χρεῖαν αὐτῆς πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ ἢ τῆς ιδιοκτησίας του, καὶ ἐνταῦτ' ὀψὲν ἐγγυητὴν ἔχοντα τὰς ἀνωτέρω ιδιότητας. — Τὸ ἴδιον γίνεται καὶ δι' ἀκείνους, ὅσοι, ἔχοντες ἄδειαν, τὴν ἔδωκαν εἰς ἄλλον, παραβαίνοντας τοὺς ὑπάρχοντας κανονισμοὺς φυλαττομένων πάντοτε τῶν ποινῶν, αἵτινες δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν εἰς αὐτούς, ὡς ἐνόχους παραβάσεως τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 9/21 Φεβρουαρίου διατάγματος, περὶ τιμωρίας τῶν κατὰ τῆς δημοσίου ἀσφαλείας ἐγκλημάτων καὶ πταισμάτων.

9. Ὁ ἐρωδισαμένος μὲ ἄδειαν ἔχει δικαίωμα νὰ φέρῃ πυροβόλα ὄπλα, μόνον δι' ὅσον καιρὸν ὑπάρχει ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὅποιον ἐξεδόθη ἡ ἄδεια.

10. Εἰς ἐκάστην ἄδειαν ὀπλοπορίας θέλει σημειῖναι ἀκριβῶς. — 1. τὸ ὑποκείμενον, εἰς τὸ ὅποιον ἐδόθη. — 2. ὁ σκοπός, διὰ τὸν ὅποιον ἐδόθη. — 3. τὸ διάστημα τοῦ καιροῦ, διὰ τὸν ὅποιον ἐδόθη. — ἢ δὲ ἄδεια νὰ ὑπογράφεται καὶ νὰ σφραγίζεται ὑπὸ τῆς ἐκδίδουσας αὐτὴ ἀρχῆς.

11. Αἱ ἐγγράφοι ἄδειαι ἡμποροῦν νὰ δίδωνται δι' ἕν ἔτος, εἰς δὲν ἐντεθῶσι δι' ὀλιγώτερον καιρὸν, ἢ εἰς δὲ ἀπαιτῶν τὴν ἄδειαν ἡμπορῇ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὅποιον τὴν ζητεῖ, ἔτι συντομωτέρων.

12. Αἱ ἐκαστον ἐγγράφον ἀδείας, ἐκδοθὲν διὰ πλείοντερον καιρὸν ἀπὸ τρεῖς μῆνας, πληρόνεται δικαίωμα τριῶν δραχμῶν. — Ἐάν δὲ ἐκδοθῇ μόνον διὰ τρεῖς μῆνας ἢ καὶ ὀλιγώτερον, πληρόνεται μία δραχμῇ, τοῦτο δὲ τὸ δικαίωμα παρὰ εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ δημοσίου ταμείου.

13. Ἡ ἐκδοσις τῶν ἐγγράφων ταύτων ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς ἀστυνομικὰς ἀρχάς, τὰς ὅποιαις, κατὰ τὸν ὑπάρχοντα ἤδη ὁργανισμὸν, ἀναπληροῦν οἱ διοικηταί.

14. Ἡ λογὸς ἐκάστου ἐγγράφου ἀδείας παύει. — 1. μὲ τὴν παρέλευσιν

δὲ ἀστυνομικῆς διατάξεως). Δ. Π. ποιν. 107 τοῦ 73, 138 τοῦ 74.—Πυροβόλον ἀναντιρρήτως δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ τὸ γιγατάνιον, οὐδ'

τοῦ καιροῦ, διὰ τὸν ὅποιον ἐξεδόθη· — 2. μὲ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἰδιοτήτων, αἱ ὁποῖαι ἐπεκύρωσαν τὴν περὶ τῆς καλῆς χρήσεως τῶν ὅπλων ἐγγυήσιν, ἢ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς δοθείσης ἐγγυήσεως· — 3. ἐάν συμβῇ μία τῶν δύο περιπτώσεων, τῶν εἰρημένων εἰς τὸ 7 ἄρθρον.

15. Ὁ φέρων ὅπλα πυροβόλα, χωρὶς νὰ ἡμπαρῇ νὰ δικαιολογηθῇ παρευθὺς περὶ τῆς ἀδείας παρουσιάσων νόμιμον ἔγγρατον ἀδείας φέρον τὸ ὄνομά του, παραπέμπεται εἰς τὸ ἀρμοδίον δικαστήριον, καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὸ 1 ἄρθρον τοῦ ἡμετέρου διατάγματος τῆς 9/24 Φεβρουαρίου.

16. Ὅσαι ἀρχαί, παρὰ τὰς εἰς τὸν παρόντα κανονισμόν διατάξεις, ἐκδωσῶσι τοιαῦτα ἔγγραφα ἀδείας, καθυποβάλλονται εἰς πρόστιμον 10 ἕως 200 δραχμῶν, τὸ δὲ πρόστιμον τοῦτο ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν ἀρχὴν τῶν.

17. Ὅστις μὴνύσῃ παράβασιν τιμὰ τῶν εἰρημένων ἔρων, λαμβάνει παρὰ τοῦ μνησθέντος, ἐάν οὗτος ἐξελεγχθῇ καὶ καταδικασθῇ, 20 δραχμάς.

Διὰ δὲ τοῦ Δ. τῆς 20 Μαΐου 1834 περὶ διανομῆς ἀριστείου εἰς τοὺς ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνισθέντας ἀξιωματικούς, ὑπαξιωματικούς, στρατιώτας τακτικούς καὶ ἀτάκτους, καὶ ναύτας, δι' οὐ πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν ἐκδουλεύσεων ἔλων τῶν ἀξιωματικῶν, ὑπαξιωματικῶν, καὶ στρατιωτῶν τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν ἑλληνικῶν στρατευμάτων, τῶν ἀγωνισθέντων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος, ἀπενεμήθη εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἀριστεῖον, ὥρισθη δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαιώμασιν, ὥστε συνεδεύουσι τὴν ἀπονόμην τοῦ ἀριστείου, καταλέγεται καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀριστείου τοῦ «νὰ ὀπλοφορῇ ἀνεὺ ἰδιατερείας ἀστυνομικῆς ἀδείας». (Διατ. ἄρθρον 8).

Δ. 1 Δεκ. 1839 περὶ ἀδείας ὀπλοφορίας διὰ τοὺς ἀγοφύλακας.

Ἐγκρίνομεν ὥστε αἱ ὁρίσμοι τοῦ ἁρθροῦ 4 τοῦ ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1833 ἡμ. Δ. περὶ ὀπλοφορίας νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ εἰς τοὺς τακτικῶς συστηθέντας ἀγοφύλακας, διδομένης εἰς αὐτοὺς τῆς ἀδείας τοῦ νὰ φέρωσιν ὅπλα πυροβόλα.

Δ. τῆς 15 Δεκ. 1836 περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας.

4. Ἀπαγορεύεται εἰς πᾶν ἐμπορικὸν πλοῖον κατωτέρως τῶν δέκα τόνων χωρητικότητος νὰ φέρῃ ἐν καιρῷ εἰρήνης κανόνιον. Ἐπιτρέπεται δὲ εἰς τὸν πλείαρχον ἐπὶ ἐγγράφῳ αἰτήσεως αὐτοῦ ἀποχωρώντως ἡτισιογημένη καὶ καθυποβαλλομένη, ἐντὸς μὲν τοῦ Κράτους, εἰς τὴν ἀρμοδίαν λιμενικὴν ἀρχὴν, ἐκτὸς δὲ, εἰς τὴν ἡμετέραν Προξενικὴν, νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου μικρὰ πυροβόλα, οἷον τουφέκια, καραμπίνας καὶ πιστόλια, καθὼς καὶ ξίφη, ὅχι δὴ μᾶλλον πλείονερα τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τοῦ πληρώματος — Τὸ εἶδος καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν τοιούτων ὅπλων σημειοῦνται πάντοτε ἐπὶ τοῦ ναυτιλιακοῦ διπλώματος τοῦ πλοίου, καὶ εἰς τὴν ἀπογραφὴν τῆς ἀποσκευῆς αὐτοῦ ἀπὸ τὴν λιμενικὴν ἢ προξενικὴν ἀρχὴν, ἥτις ἔδωκε τὴν ἀδειαν. — Δι' ἕκαστον μικρὸν πυροβόλον, ὁ πλείαρχος δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου πλείονερας τῶν τριάντα βολῶν.

ἐπιτρέπεται ἢ κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴ τῆς τοῦ ἄρθρου 622 διατάξεως, ποινικῆς οὐσης, εἰς πάντα ἐν γένει τὰ ὄργανα, δι' ὧν δύναται νὰ διαπραχθῇ ἔνοχος. Α. Π. ποιν. 138 τοῦ 74.—Τὸ ἄρθρ. 622 ἐφαρμόζεται, εἴτε ὁ πλοιοφύων περιφέρεται ἐν πόλεσιν ἢ ἐν χώμασι ἢ ἐκτὸς αὐτῶν, εἴτε ἐρεῖ τὰ ὄπλα ἐπὶ σκοπῷ ἢ τυχαίως, εἴτε εἶναι ἢ οὐ ἐπικίνδυνος· οὐδ' ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ περὶ τοῦτου ἀστυνομικὴ διάταξις. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 60.—Ἐάν παραλείψῃ ὁ πλοιοματοδικὸς νὰ διατάξῃ καὶ τὴν δήμευσιν τοῦ ὄπλου, καθίσταται κατὰ τοῦτο ἀναιρετὴς ἢ ἀπέρασις αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 60.—Ὅριζοντες τοῦ 17 ἄρθρου τοῦ Διατ. τῆς 18 Φεβρ. 1833, εἴτε ὁ μηχανισμὸς τὸν ἐπλοιορροῦντα λαμβάνει 20 δραχμὰς παρ' αὐτοῦ, ἂν καταδικασθῇ, ἔπεται, ὅτι καταδικάζεται καὶ εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῶν, ὡς ἀμείβην τοῦ μηχανισμοῦ. ἂν ζητήσῃ αὐτὰς ὁ καταδικηνὴς· ὅθεν ἡ πληρωμὴ αὐτῶν μόνον κατ' αἴτησιν αὐτοῦ εἶναι ἐπιδικαστέα κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ εἰρημίνου Διατάγματος. Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 60, 30 τοῦ 61.—Καὶ ὁ πρὸ ἑλίου ἀρκυῖς τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας διὰ δύναται νὰ ἐπλοιορρῇ ἄνευ ἀδείας. Α. Π. ποιν. 40 τοῦ 35.—Τοῦ περὶ ἐπλοιορίας Διατ. τῆς 18 Φεβρ. 1833 ἀπαγορεύσαντος τὴν ἄνευ ἀδείας ἐπλοιορίαν, ἀλλ' ὁρίσαντος προεῖναι, εἴτε ἡ τῆς ἐπλοιορίας ἄδεια δὲν δύναται νὰ δοθῇ ἢ ἐν ταῖς ῥητῶς προβλεπομέναις ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ Διατ. περιπτώσεσιν, ἔπεται, ὅτι τὸ ἐπιπλεον Διατ. τῆς 20 Μαΐου 1834, ἔξαίρετα ἀπλῶς τῆς ἀδείας τοῦ ἐπλοιορροῦντος ἀριστοειδύχους, προϋθίθετο νὰ παλλάξῃ αὐτοῦ μόνον τῆς ἀνάγκης τοῦ λαμβάνειν ἄδειαν ἐν αἷς περιστάσεσιν ἡ τοιαύτη, ἄδεια εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας τὸ ἀριστεῖον, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Διατάγματος τοῦ 1833. Α. Π. ποιν. 58 τοῦ 34. Διὸ καὶ οἱ ἄγροπόλακες καὶ οἱ εἰρηνοπόλακες, καίτοι δικαιοῦμενοι ἐπλοιορεῖν, δεῖνται νὰ λαμβάνωσιν ἄδειαν. Α. Π. ποιν. ΥΝΓ' τοῦ 40, 149 τοῦ 35, 132 τοῦ 59.—Ὅριζον τὸ ἄρθρον 622, ὅτι τιμωρεῖται ὅστις φέρων ὄπλα δὲν δύναται νὰ ποδεῖξῃ παραχρησμά, εἴτε ἔχει τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν, ἢ μὴ εἶναι, εἴτε ὁ καταλαμβανόμενος ἐπλοιορροῦν ἰδιωτὴς δεῖνται ἐν τῇ στιγμῇ αὐτῇ τῆς καταχρύσεως αὐτοῦ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν τῆς ἐπλοιορίας ἔγγραφον ἄδειαν τῷ καταλαμβανόντι, ἀπαλλάσσεται δὲ μόνον

5. Τὰ ἀνωτέρω τῶν 10 τόνων ἐμπορικὰ πλοῖα δύναται νὰ φέρωσιν ἐν καιρῷ εἰρήνης κανόνια, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀπὸ 10—30 τόνων, τὸ πολὺ δύο, τὰ δὲ μεγαλτέτερα τὸ πολὺ τέσσαρα, κατὰ τὴν χωρητικότητά καὶ τὸ μέγεθος ἑκαστοῦ αὐτῶν· πρὸς δὲ καὶ μικρὰ πυροβόλα καὶ ἱστῆ, μὴ ὑπερβαίνοντα δυνάμει τὸν ἄριθμον τοῦ πληρώματος.—Πεντήκοντα βολαὶ δι' ἑκαστον κανόνιον καὶ τεσσαράκοντα δι' ἑκαστον μικρὸν πυροβόλον εἶναι ὁ ἀνώτατος ὅρος τῶν ἐπιτρεπομένων πολεμοφοδίων εἰς ἑκαστον πλοῖον ἀνωτέρως τῶν 10 τόνων χωρητικότητος.—Τὸ ποσὸν καὶ τὸ εἶδος τῶν κανονίων καὶ τῶν λοιπῶν ὅπλων σημειοῦται ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ναυτιλιακοῦ διπλώματος τοῦ πλοίου καὶ εἰς τὴν ἀπογραφὴν τῆς ἀποσκευῆς.

6. Πάντα παράβολα τῶν ἐν ταῖς ἀνωτέρω δύο ἄρθροις 4 καὶ 5 ὄρων τιμωρεῖται μὴ ἔνδε, μέχρι δύο ἑτῶν φυλάκισιν καὶ μὴ τὴν δήμευσιν τῶν ὀπλῶν πρὸς ὄφελος τοῦ ἐμπορικοῦ ταμείου τοῦ ναυτικοῦ· ὑπόκεινται δὲ εἰς τὴν ποινὴν ταύτην ὁ πλοιοφύων ἢ ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ ἱδιοκτήτης τοῦ πλοίου.

*Ὅσον καὶ ἄρθρ. 3 τοῦ Διατ. τῆς 18 Φεβρ. 1836 ὑπὸ ἄρθρ. 610 Π. Ν.

τῆς ὑποχρέωσης τῆς ἐπιδείξεως ἐν περιπτώσει ἀνωτέρας βίας ἢ ἄλλης τὸν καταλογισμὸν ἀποκλειούσης περιστάσεως. Α. Π. ποιν. ΤΞΒ' καὶ ΤΞΓ' τοῦ 39, 91 τοῦ 61.

6. Διὰ πτώσεως καὶ βολῆς.

623. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἐβδομάδος καὶ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις εἰς οἴκους ἢ ἄλλους τόπους διαμονῆς, εἰς αὐλήν, ἢ ἄλλας περραχμένας περιοχάς, μεταξὺ ἀνθρώπων, εἰς κατοικούμενα, συχναζόμενα, ἢ εἰς τοιαῦτα μέρη, ὅπου ἡ ὄρασις δὲν δύναται νὰ ἐκταθῇ ἐλευθέρως, ῥίπτει λίθους ἢ ἄλλα σκληρὰ σώματα ἢ πράγματα, θυναμένα νὰ φέρωσι βλάβην εἰς ἀνθρώπους ἢ εἰς ἰδιοκτησίαν (1) ὅστις ῥίπτει, ἀφίνει, ἢ χύνει τοιαῦτα πράγματα ἐξ οἰκιῶν, παραθύρων, ἢ ἄλλως ἐξ ὕψους. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 164).

624. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ τριῶν ἡμερῶν ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἐκθέτει ἢ ἀναρτᾷ ὅποιονδήποτε πρᾶγμα ἐναντίον ἀστυνομικῆς ἀπαγορεύσεως εἰς παράθυρα τετραμμένα πρὸς τὴν ἀγυιάν, εἰς γωνίας, ἢ εἰς ἄλλο ὕψηλόν μέρος· ὅστις δὲν προασφαλίζει ἀρκούντως τὰ εἰς τοιοῦτους τόπους ἐκτεθειμένα ἢ ἀνηρτημένα πράγματα, καθέσον ἢ τοιαύτη ἐκθεσις ἢ ἀνάρτησις δὲν εἶναι ἀπηγορευμένη, κατὰ τῆς ἐνδεχομένης ἀνατροπῆς ἢ καταφορᾶς, ἢ παραμελεῖ τὴν ἀκριβῆ διατήρησιν τῶν ἐξασφαλιστικῶν μέσων. Ἀστυν. Ν. 51 ἀριθ. 3 καὶ 4. Πολ. 490, 16'. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 165).

625. Οἰκοδεσπόται καὶ διακάτοχοι κατοικίας ἐνέχονται εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν δύο προηγουμένων ἄρθρων διὰ τοὺς εἰκείους αὐτῶν καὶ ὑποκειμένους, καὶ εἰς αὐτοὺς ἐπιβάλλεται τὸ πρόστιμον, ἐὰν δὲν δύναται νὰ ἀνακαλυφθῇ ὁ πταίστης. Π. Ν. 506. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 166).

7. Διὰ μέσων καθιστάντων ἐπικίνδυνον τὴν εἴσοδον καὶ ἐξοδον.

626. Μὲ πρόστιμον τιμωρεῖται ὅστις ἀμελεῖ τὸ χρέος τοῦ νὰ περιβάλλῃ μὲ κιγκλίδας (κάγκελα), ἢ μὲ ἄλλα ἀσφαλιστικὰ μέσα, τὰφρους, κρημνοὺς, βάραθρα, ἢ ἄλλας παρεμβίας κινδου-

1) Ἐὰν ἐπὶ τῇ καὶ βλάβῃ εἰς πρόσωπον ἢ πράγματα. ἐφαρμοστέα τὰ ἀρθρα 307 ἐπ., 421 ἐπ., 428.

νώδεις θέσεις, εἰς κοινῶς προσιτούς τόπους, ἢ νὰ διατηρῇ ταῦτα τὰ ἀσφαλιστικὰ μέσα ἀδιακόπως εἰς καλὴν κατάστασιν, ὅστις ἀφίνει εἰς τόπους, ὡς τοὺς εἰρημένους, ὅπως ἡ εἰσφορά ἀκαλυπτους, μὴ ἐξητραπελισμένας, ἢ ἀρωτίστους ἐν καιρῷ σκότους, ἢ καταβράκτας θύρας ἀνοικτάς. Ἄστυν. Ν. 72 ἀριθ. 4. 51. Π. Ν. 422. 590. 630. 633. (Βαυαρ. Ν.μτχθ. 167).

Ν. Οὐδαμῶς ὀρίζοντες τοῦ ἄρθρου 626 εἶτι. ὅπως τιμωρηθῇ, ἡ παραμέλησις τῆς διὰ κιγκλίδων ἢ ἄλλων ἀσφαλιστικῶν μέτρων περιβολῆς τάφρων κτλ., ἀπαιτεῖται προηγουμένως πρόσκλησις τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, ἔπειτα εἶτι βὲν ἀπαιτεῖται τοιαῦτη. Τὸ δὲ ἄρθρ. 5 τοῦ περὶ κατασκευῆς πεζοδρομίων νόμου κτλ., ὃ ἀπαιτεῖ νὰ προηγηθῇ τοιαῦτη πρόσκλησις, ἀρρῶ εἰς τὴν περιτάξισιν τῶν εἰκοπέδων. Α. Π. ποιν. 115 τοῦ 89.

627. Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις ἀντιπράττει καθ' εἰσὸνδήποτε τρόπον εἰς τὰς ἰδιαιτέρας διατάξεις τὰς περὶ ἀσφαλείας τῶν δημοσίων ὁδῶν καὶ προχωμάτων ἐναντίον ἐνδεχομένης βλάβης. (1) — Ὅστις ἄλλως ἀμελεῖ νὰ διατηρῇ κατὰ τὸ χρέος του τὰς ὁδοὺς καὶ γεφυρίδας 1) ἀμαξηλάτους, ἢ βατὰς, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι δραχμῶν. — Ἐὰν αἱ πρὸς ἀφαιρέσιν τῶν προειρημένων ἐλλειμμάτων ἀστυνομικαὶ διατάξεις βὲν ἐκτελῶνται παρευθὺς, ἡ ἀρχὴ διατάττει τὴν διόρθωσιν δι' ἐξόδων τοῦ πρὸς τοῦτο ὑποχρεωμένου. Π. Ν. 419. 422. 490. 589. 629. (Βαυαρ. Νομοσχέδ. (1831) 168).

1) ἀσφαλεῖς

Ν. Κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 627 τοῦ ποιν. νόμου ἡ ἀστυνομία δύναται δυνάμει τοῦ νόμου νὰ ἐνεργήσῃ τὴν δαπάνην τοῦ καταγορηθέντος μεταφορὰν τῆς βουλίας εἰς μέρος ὁρισθὲν δι' ἀστυνομικῆς διατάξεως καὶ μὴ προηγουμένης δικαστικῆς περὶ τοιοῦτου διατάξεως. Α. Π. ποιν. 100 τοῦ 61. — Κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὴν ἐννοίαν τῶν ἄρθρων 627—8 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τοῦ ἀπὸ 1 Δεκ. 1836 Β. Δ. τὸ πταίσμα ἀποτελεῖ ἡ θετικὴ πρᾶξις τῆς παρεμβολῆς προσκλήματος εἰς τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν τῆς ὁδοῦ, ὅθεν καὶ ἡ διὰ τῆς λιθοστρώσεως καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ τοῦχου τοιαύτη τοῦ αὐτοῦ διαταγῆς, ὥστε νὰ ἐκρέωσι τὰ ὕδατα εἰς τὴν ἑδὸν. Α. Π. ποιν. 219 τοῦ 84. — Ὁ διὰ φράκτου ἢ χάνδακος φράττων δημοσίων ὁδῶν ὡς ἀξίων κυριότητος δικαιώματα ἐπὶ τῆς γῆς, ἣν κατέχει ἡ ἑδὸς, διαπράττει αὐτοδικίαν, τιμωρουμένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 205. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 84.

628. Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι δραχμῶν καταδικάζεται

(1) Ὅρα Δ. 1 Δεκεμβρίου 1836 ὑπὸ ἄρθρ. 610 Π. Ν.

δοτις, ἄνευ ἀνάγκης ἢ ἰδιαιτέρας ἀδείας τῆς ἀρχῆς, ἐκθάτει ἢ ἀποθέτει ἐπὶ δημοσίων ὁδῶν ἢ πλατειῶν ὀχήματα, ὕλας οἰκοδομικάς ἢ ἐργατικάς, ἐμπορεύματα, ἢ ἄλλα παρόμοια ἀντικείμενα, συστάνει μεταπρατήρια, ἢ, καταχρώμενος τῆς ἀδείας τὴν ὅποιον ἔλαβε, κατακλείει ἢ δυσκολεύει τὴν ἐλευθέραν διόδον ἐναντίον τῆς ἰδιαιτέρας προνοίας τῆς ἀρχῆς. — Ἐὰν συμβῇ τοιαύτη πρῶξις ἐν καιρῷ σκότους, ἢ ἐὰν δὲν διατεθῶσι κατὰ τὰς δοθείσας διατάξεις, ασφαλισθῶσιν ἢ φωτισθῶσιν ἀντικείμενα, τὰ ὅποια κεῖνται καὶ μένουσι παννυχίως ἐπὶ δημοσίων ὁδῶν ἢ πλατειῶν μὴ συγκατάθεσιν τῆς ἀρχῆς, καὶ διὰ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ βλαβρῶσιν οἱ διαβάται, προσκρούοντες ἢ πίπτοντες, καταγινώσκεται εἰς τὸν πταίστην πρόστιμον δέκα μέχρι πενήκοντα δραχμῶν. Διὰ τὰς ἐπὶ δημοσίων ὁδῶν ἢ πλατειῶν μενούσας ἀμαξίας 1) διδουσι λόγον μόνοι οἱ ξενοδόχοι, παρὰ τοῖς ὁποίοις κατέλυσαν οἱ ὁδοιπόροι, ἢ κατεσταθμεύθησαν οἱ ἵπποι ξένων ἀμαξηλατῶν. (Βαυαρ. Νρμσχδ. (1831) 169).

1) τῶν ὁδοιπόρων ἢ ξένων ἀμαξηλατῶν

N. Κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἀρθρ. 627 καὶ 628 τοῦ Π. Ν. καὶ τοῦ Διατ. τῆς 1 Δεκ. 1836 περὶ ασφαλείας τῶν ὁδῶν, τὸ πταίσμα, τὸ διὰ προστίμου κολαζόμενον, ἀποτελεῖ ἡ ἑρμηνεῖα τῆς παρεμβολῆς προσκόμματος εἰς τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν τῆς ὁδοῦ. ὅποια λ. γ. ἡ διὰ τῆς λιθοστρώσεως καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ τοίχου τοιαύτη τῆς αὐλάκος διασκευή, ὥστε νὰ ἐκρέμωσι τὰ ὕδατα εἰς τὴν ὁδόν, ἢ δὲ περαιτέρω διατήρησις τοῦ προσκόμματος, ἢ διατήρησις φέρ' εἰπεῖν τῆς αὐλάκος ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ προστίμου. δὲν ἀποτελεῖ νέαν πράξιν, ἀλλ' ἀπλὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐκ τοῦ διαπραχθέντος πταίσματος δημιουργηθείσης παρανόμου καταστάσεως, ἥς πρὸς ἄρσιν χωρεῖ μόνῃ ἡ ἐκτέλεσις τῆς πρώτης ἀποφάσεως διὰ καταβολῆς τοῦ προστίμου καὶ ἐξανγκνίσεως τοῦ πταίστου νὰ ἀρῇ τὸ πρόσκομμα, νὰ κατασκευάσῃ φέρ' εἰπεῖν τὴν αὐλάκα ὡς δεῖ πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν ὑδάτων ἐκ τῆς ὁδοῦ. οὐ μὴ ἐνεργουμένου ὑπ' αὐτοῦ δικαιοῦται νὰ ἐνεργήσῃ ἡ ἀρχὴ διὰ δαπανῶν αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 199 τοῦ 84.

629. Ξενοδόχοι, οἵτινες, ἐπελθούσης τῆς νυκτός, δὲν φροντίζουν περὶ τοῦ πρὸς ἀσφαλῆ ἐξόδου καὶ εἰσόδου ἀναγκαίου φωτισμοῦ τῶν οἰκιῶν των, τιμωροῦνται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ δέκα δραχμῶν. Ἄστυν. Ν. 52. 53. Π. Ν. 627. (Βαυαρ. Νρμσχ. (1831) 170 Γαλλ. Π. Ν. 471 § 3).

630. Ὅστις ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς, καὶ ἄνευ τῶν διατεταγμένων εἰδοποιητικῶν σημείων, στήνῃ αὐτοδύλα ὅπλα, παγίδας, ἢ πρίστλους, ἀνοίγει βόθρους, δι' ὧν ἄνθρωποι δύνανται νὰ βλαβρῶσιν, ἐὰν μὲν ἐπράξε τοῦτο εἰς περίφρακτον ἰδιοκτησίαν του,

τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἐβδομάδος, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ εἰκοσιπέντε δραχμῶν, ἐάν δὲ εἰς ἀπερίφρακτον ἰδιοκτησίαν του, μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πενήκοντα δραχμῶν.—Ἐάν τις ἐπεχειρήσῃ παρόμοια σκευάσματα εἰς δημοσίους καὶ κοινῶς προσιτούς τόπους, ἢ εἰς ξένην ἰδιοκτησίαν, ἀνευ εἰδήσεως καὶ θελήσεως τοῦ δικατοχέου, ἐπιβάλλεται κράτησις τοῦλάχιστον μιᾶς ἐβδομάδος ἢ πρόστιμον τοῦλάχιστον εἰκοσιπέντε δραχμῶν. Π. Ν. 626. 633. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 171).

8. Διὰ παρατρόνων, ὑδροφόρων καὶ μεθυσμένων ἀνθρώπων.

631. Ὅστις, ἅμα παρατηρήσας εἰς τινα διατρίβοντα παρ' αὐτῷ σφιδρὰν σύγχυσιν φρενῶν, δὲν λάβῃ ἐξασφαλιστικά μέτρα, ὥστις συγχωρεῖ νὰ περιφέρωνται ἐλευθέρως παράφρονες ἢ μανιακοί, τῶν ὁποίων ἡ ἐφορεία ἐπικεῖται εἰς αὐτόν, ἢ παραμελεῖ μὲ κίνδυνον ἄλλων τὴν ἐπὶ τοιούτων ἀνθρώπων ἐποπτείαν, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν.—Ὁ γενόμενος ἐνοχος τοιούτου πταίσματος πρὸς ἀνθρώπους ἔχοντας τὴν ὑδροφοβίαν, ἢ ὑπόπτους ταύτης, δικάζεται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 570 ἄρθρου. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 172).

632. Ὅστις μεθύει ἀσχολούμενος περὶ τοιαύτας ἐργασίας, εἰς τὰς ὁποίας, πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων, ἀπαιτεῖται ἰδιαιτέρα προσοχή· ὥστις μεθυσμένος ἐπιχειρεῖ τοιαύτας ἐργασίας, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων ἢ μὲ πρόστιμον. Π. Ν. 86, 4, 89. 90. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 173).

9. Διὰ βλάβης κοινῶς ἐπικινδύνου.

633. Εἰς κράτησιν τοῦλάχιστον τριῶν ἡμερῶν ἢ εἰς πρόστιμον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν καταδικάζεται ὥστις ἀφαιρεῖ ἢ κατασταίνει ἐπισφαλῆ τὰ εἰς κτίρια τιθέμενα ὑποστηρίγματα, κιγκλίδας, ἢ ἄλλα προφυλακτικά μέσα· ὥστις ἐξαφανίζει τὰ εἰς προφύλαξιν δυστυχημάτων ἀνεγειρόμενα εἰδοποιητικὰ σημεῖα, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ματαιώνει τὸν σκοπὸν τῶν· ὥστις καθιστᾷ ἄχρηστα τὰ πρὸς βοήθειαν καὶ σωτηρίαν ἐν καιρῷ δημοσίων ἀναγκῶν διωρισμένα σκεύη, ὅργανα, ἢ τὰς ὕλας, ἢ δυσκολεύει τὴν χρῆσιν αὐτῶν. Ἀστυν. Ν. 59 ἀριθ. 6. Π. Ν. 423. 594. 626. 630. 634. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 174).

ΙΑ'. Παραμέλησις τῆς ὑφειλομένης βοηθείας
καὶ συμπαθείας.

1. Παραμέλησις βοηθείας εἰς δημοσίαν ἀνάγκην.

634. Ὅστις, γενομένης προσκλήσεως, (1) ἀρνεῖται ἢ ἀρνέεται διδόναι ἄνευ νομίμου κωλυούσης αἰτίας, ἢ ἄνευ ἰδίου κινδύνου ζωῆς, τὴν ὑφειλομένην βοήθειαν ἐναντίον στάσεως, ἀρπαγῆς (1). λεηλασίας, ἢ ἐπ' αὐτοφώρῃ κακουργημάτων ἢ πταισμάτων (2), εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ποινικῶν ἀποράσεων, ἢ ἄλλων δικαιοδικῶν ἐνταλαμάτων, εἰς ναυάγια, (2) ἢ ἄλλους κινδύνους ὕδατος ἢ πυρός, ἢ εἰς ἄλλα δημόσια δεινὰ· ὅστις κωλύει ἄλλους τοῦ νὰ συνδράμωσιν, ἢ ταράττει τὴν περὶ τοῦτου τάξιν αὐτῶν· ὅστις δεικνύεται ἀμελῆς περὶ τὴν ὑφειλομένην προμήθευσιν ἢ διατήρησιν τῶν πρὸς βοήθειαν ἢ σωτηρίαν ἀναγκαίων ὑλῶν ἢ σκευῶν, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων ἢ μὲ πρόστιμον, καὶ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τυπύσσεται καὶ δημοσιεύεται.

(1) Προνοῶντος τοῦ ἡμετέρου ποιν. νόμου δι' ἰδικοῦ ἄρθρου. τοῦ 164. περὶ τῆς τιμωρίας τῶν παρακουσάντων εἰς ἐπιταγὴν τῆς ἀρχῆς, ἐξαίτησας βοήθειαν, ἔπεται ὅτι τὸ ἄρθ. 634 τιμωρεῖ τὴν ἀρνήσιν τῆς συνδρομῆς ἐπὶ τῇ προσκλήσει ἰδιώτου.

(2) Ν. τῆς 18 Σεπτ. 1836 περὶ ναυαγίων καὶ ναυαγιαίσεων.

7. Πᾶς ναυτικός, ἀμαξηλάτης, ἡνίοχος, ἢ ἄλλοι δυναμενεὶ νὰ χορηγῶσιν, εἰς περίστασιν ναυαγίου, συνδρομὴν πρὸς διάσωσιν ἢ ναυαγιαίρεσιν ἢ διαφυλαξιν τῶν ναυηγίων, ὀφείλουσι νὰ σπεύσωσιν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ καὶ νὰ συνεργήσωσιν τὸ καθ' ἑαυτοὺς, ἅμα καὶ ὅπως προσκληθῶσιν εἴτε παρὰ τινος μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς, εἴτε παρὰ τοῦ πλοίαρχου ἢ τῶν ἰδιοκτητῶν ἢ τῶν ἀσφαλιστῶν τοῦ πλοίου καὶ φορτίου ἢ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν, εἴτε καὶ ἀπροσκλητοί, ἐν ἀλλεΐφει αὐτῶν ὄλων, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ἄρθρῳ 634 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὥρισμένην ποινῇ εἰς περίπτωσιν ἀμελείας ἢ ἀρνήσεως. Τὸ δὲ ἔσδα αὐτῶν καὶ ἡ ἀποζημιώσεις των συνίσταται εἰς δραχμὰς δύο ἕως δέκα δι' ἑκάστης ἡμέρας ἐργασίαν, καὶ εἰς ἴσον ποσὸν δι' ἑκάστον σχολόνον ἰδιοκτητὴν προελούσεως καὶ ἐπανόδου ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς ἑκάστου μέχρι τοῦ τόπου τοῦ ναυαγίου. Ἐκκαθαρίζονται δὲ αὐτὰ παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐπὶ τῇ βάσει ἡμερουσίου καταλόγου τῶν ἐργαζομένων ναυαγιαίρετῶν, καὶ τῶν ζῶντων, ὀχημάτων, λήμβων καὶ ἐργαλείων των, συντασσομένου ὑπὸ τῆς λιμενικῆς ἀρχῆς· ὃ δὲ μὴ ἀποδεχόμενος τὴν ἐκκαθάρισιν ταύτην δύναται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀφ' ἧς λάβῃ αὐτῇ γνώσιν, λογιζομένης καὶ τῆς τιμῆς προθεσμίας τοῦ ἀποστήματος, νὰ τὴν ἀνακόψῃ παρὰ τῷ ἐμποροδίκῳ, τὸ ὅποιον ἐκκαθαρίζει αὐτὴν ἀνεκκλητῶς, ἀπὸ κλητευθῆ καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς πρέδρες.

τα: δι' ἐξόδων τοῦ πταιστοῦ. (1) Ἀστυν. Ν. 38. Π. Ν. 29. 164. 419. 594. 633. 633. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 175. Γαλλ. Π. Ν. 475 ἀρθ. 12).

1) ληστείας 2) πλημμελημάτων

2. Παράλειψις λυτρώσεως ἀπὸ κίνδυνον ζωῆς. (2)

635. Ὅστις, ἐνῶ βλέπει ὅτι εὐρίσκεται τις εἰς κίνδυνον ζωῆς, παραλείπει τὴν λύτρωσιν αὐτοῦ, καίτοι δυνάμενος νὰ τὴν ἐπιχειρήσῃ χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον ζωῆς, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι 1) δραχμῶν, καί, ἐὰν ὁ ἄλλος ἐστερήθῃ τῶν: τῆς ζωῆς, μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον τοῦλάχιστον πέντε δραχμῶν.—Ἡ ποινικὴ ἀπίφασις τυπώνεται καὶ δημοσιεύεται δι' ἐξόδων τοῦ πταιστοῦ. Π. Ν. 29. 634. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 176).

1) διακοσίων

3. Παραμείψις ἐπειλομένης ἐφορείας ἢ βοήθειας. (3)

636. Εἰς κράτησιν τὸ πολὺ ἐξ ἐβδομάδων ἢ εἰς πρόστιμον πενήτηκοντα μέχρι τριακοσίων δραχμῶν καταδικάζεται, ὅστις προσκαλούμενος ἀρνείται ἄνευ νομίμου αἰτίας τὴν ὅποιαν ὡς ἐκ τῶν δημοσίων καθηκόντων του χρεωστεῖ ἐπιστημονικὴν ἢ τεχνικὴν

(1-3) Ὅρα καὶ Δ. 18 Δ'γ. 1861 περὶ κανονισμοῦ τῶν πρὸς κατάσεσιν τοῦ πυρὸς ἀναγκαίων ἐργασιῶν ἀρθ. 6, δι' οὗ ὀρίζεται ἡ ὑποχρέωσις τῶν πολιτῶν εἰς παροχὴν συνδρομῆς πρὸς κατάσεσιν πυρκαϊᾶς.—Ὅρα ἐπίσης: Διαιτ. τῆς 15 Δεκ. 1836 περὶ ἀστυν. τῆς ἐμπ. ναυτιλίας ἀρθ. 97—104, δι' ὧν ὀρίζονται αἱ ὑποχρεώσεις τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων (ἐπὶ τῇ προσκλήσει ἢ καὶ ἄνευ προσκλήσεως) εἰς συνδρομὴν ἀνθρώπων ἢ πλοίων κινδυνευόντων. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸ ἀρθ. γ' τοῦ Διαιτ. τῆς 14 Μαΐου 1842 περὶ καταδίωξεως τῶν ἀκρίδων οἱ ἀρνούμενοι ἢ ἀμελοῦντες τὰς ἐν αὐτῷ ὀριζομένης ὑποχρεώσεις εἰς καταδίωξιν τῆς ἀκρίδος τιμωροῦνται κατὰ τὸ ἀρθ. 634 τοῦ ποιν. νόμου. Ἀλλ' ἐπελθὼν ὁ νόμος ΒΡΞΘ' τῆς 16 Φεβρ. 1893 (ἀρθ. 5) περὶ καταδίωξεως τῶν ἀρουραίων καὶ τῶν ἀκρίδων ὥρισεν ὅτι οἱ ἀρνήθentes ἢ ὅπωςδὴποτε μὴ ἐκπληρώσαντες τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν (περιλαμβανομένης ἐν τοῖς ἀρθ. 1-4) εἰς καταδίωξιν τῶν ἀρουραίων καὶ τῶν ἀκρίδων ἐπὶ τῇ προσκλήσει τῆς Νομαρχίας εἰσάγονται εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ παντὸς πολίτου καὶ ὑπεβάλλονται ὑπὲρ τοῦ δημοσίου εἰς πρόστιμον ἴσον πρὸς τὸ διπλάσιον τῶν εἰς αὐτοὺς πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀρουραίων καὶ τῶν ἀκρίδων ἀναλογούντων καὶ μὴ ἐκτελεσθέντων ἡμερομισθίων.

κὴν βοήθειαν πρὸς ἀνθρώπους χρήζοντας θεραπείας, διακρίπτει αὐτογνωμόνως ἢ ἀμελεῖ μετ' κινδύνου τοῦ ἀσθενούντος τὴν ἐπιχειρηθεῖσαν βοήθειαν· ὅστις ἀφίνει χωρὶς προστασίαν, ἐφορείαν, ἐπιμέλειαν ἢ ἱατρικὴν συνδρομὴν τέκνα ἰδία ἢ διαπεπιστευμένα εἰς αὐτόν, ἀσθενεῖς, ἀναπήρους, βλάκας, ἢ τοιοῦτους ἄλλους, ὅτινες εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἐδηγῇσιν ἢ νὰ βοηθήσωσιν ἑαυτοὺς, ἀποκρύπτει τὰ συμβάντα εἰς αὐτοὺς δυστυχήματα, ἢ, ἄνευ διατάξεως πραγματογνώμονος, χορηγεῖ εἰς αὐτοὺς ἱατρικά, τὰ ἐπὶ τὰ δύνανται νὰ ᾔνοι ἐπικινδύνα διὰ τὴν κατάστασιν των. (1) Π. Ν. 564. 637. 641. (Βασιλ. Νμοχ. (1831) 177).

Ν. *Η πρόσκλησις τοῦ χρεωστεύοντος ἐπιστημονικὴν ἢ τεχνικὴν βοήθειαν δύναται ἀποδεχθῆ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου καὶ διὰ μαρτύρων, αἵτις διὰ τὸ κατεπεῖγον τῆς συνδρομῆς ἀδυνάτου εὐσεῖς ἠθικῶς τῆς δι' ἐγγράσου προσκλήσεως. *Αποφ. *Ερ. *Ἀθηνῶν 902 τοῦ 92.

637. *Ο πταίστης, πρὸς τῇ ποινῇ τὴν ὅποιαν ἐρεῖλικυσε εἰς ἑαυτόν, υποβάλλεται καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέτρα, ὅτινα, λαμβανόμενα δι' ἐξόδων του, ἢ, ὄντος αὐτοῦ ἀπόρου, διὰ δαπάνης τῶν περὶ πτωχῶν καταστημάτων, τείνουν εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσωσιν ἐναντίον τῆς περαιτέρω ἐπικινδύνου ἀμελείας του τοὺς χρήζοντας βοήθειας οἰκείους του, ἢ ἄλλους τοιοῦτους διαπεπιστευμένους εἰς αὐτόν. Π. Ν. 636. 641. (Βασιλ. Νμοχ. (1831) 178).

638. Μὲ πρόστιμον εἴκασι μέχρι διακοσίων δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἀμελεῖ νὰ χορηγήσῃ, κατὰ τὸ δυνατόν, τὴν πρώτην ἀναγκαίαν βοήθειαν εἰς παῖδας ἐκθέτους, ἢ ἄλλους χρήζοντας βοήθειας ἀνθρώπους, μέχρις ὅτου ἢ ἡ ἀρχὴ διατάξῃ τὰ δεόντα, ἢ εἰ εἴκεται λάβωσι περὶ αὐτῶν πρόνοιαν. (2) Π. Ν. 306. 639. 641. (Βασιλ. Νμοχ. (1831) 179).

639. Μὲ κράτησιν ἢ πρόστιμον τιμωρεῖται ὅστις ἀναλαμβάνει ξένα ἀνήλικα 1) τέκνα ἄνευ συγκαταθέσεως τῆς ἀρχῆς.

(1) Διαιτ. τῆς 4 *Ἀπριλίου 1833 περὶ εἰσαγωγῆς τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῆς βαρυλίδος.

24. *Ἐκαστὴ ὀπηρεσία, παράβασις τοῦ ἐμβολιαστοῦ ἐπιφέρει τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 636 τοῦ ποιν. νόμου διοριζομένην ποινὴν.

*Ἴδε καὶ τὰ λοιπὰ ἀρθρα τοῦ Διαιτ. κάτωθεν τοῦ ἀρθρου 567.

(2) *Ὅρα καὶ ἀρθ. 68 ἀστικοῦ νόμου, καθ' ὃ ἡ εὐρὴν νεογνὸν ἐρεῖλει ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ἀρθ. 638 τοῦ Π. Ν. ὡρισμένῃ ποινῇ νὰ δηλώσῃ τοῦτο εἰς τὴν ληξιαρχον τοῦ τόπου ἐνθα εὐρέθη ἐντὸς 24 ὥρων κτλ.

— Ἡ παραιτέρω μεσολάβησις ἀνήκει εἰς τὴν ἄρμοδιαν ἀστυνομικῆς ἀρχῆς. Π. Ν. 329. 356. 638. 644. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 180).

1) ἄνηθα

4. Πταίσματα πρὸς τὰς ἐγκύους ἢ τικτούσας.

640. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομαζῶν ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἐπιχειρεῖ κατὰ γυναικῶν ἐγκύων ἢ τικτούσων ἢ ἐνώπιόν των πρᾶξιν διὰ τῆς ὁποίας ἐμποιεῖται βιαίως εἰς αὐτὰς τρέμος ἢ ἄλλη σφοδρὰ τῆς ψυχῆς κίνησις. Π. Ν. 305. 557. 636 ἔ. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 181).

641 "Ο,τι εἰς τὰ ἄρθρα 636—639 διετάχθη περὶ τῆς παραμελήσεως ἀνθρώπων βοήθειας χρηζόντων, ἐφαρμόζεται ἰδιαίτερως καὶ εἰς ἐγκύους καὶ τικτούσας, ἀλλ' ἐν τῶν αὐτῶν ὁρισμένων ποινῶν ἡ μὲν τῆς κρατήσεως ἐπιτείνεται κατὰ τὰς περιστάσεις μέχρι δύο μηνῶν, ἡ δὲ τοῦ προστίμου μέχρι τριακσίων δραχμῶν. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 182).

642. "Οστις πρὸς γυναῖκας συλλαβοῦσας κατὰ κλεψιγαμίαν, καὶ εὕρισκομένας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἢ εἰς τὴν κατοικίαν του ὑπὲρ τὴν ἐξουσίαν, ἐπιμελείαν, ἢ ἐπιτήρησιν του δὲν λαμβάνει, ὅταν ὑπάρχωσι λόγοι ὑποψίας, πᾶσαν τὴν δυνατὴν πρόνοιαν, δια νὰ ἐμποδίσῃ τὴν παιδοκτονίαν, νεογνοκτονίαν, ἢ ἀμβλώσιν τοῦ ἐμβρύου, ἢ δὲ ἀναγγέλλει ἀνυπερθέτως εἰς τὴν ἀρχὴν τὰς προκειμένας περιστάσεις καὶ τοὺς λόγους τῆς ὑποψίας, ἐὰν μὲν ἡ παράλειψις αὕτη προέρχεται ἐξ ἰδίου συμφέροντος εἰς τὸ νὰ τελεσθῇ ἡ ἀξιοποινοὺς πρᾶξις, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ὀκτὼ ἡμερῶν μέχρι δύο μηνῶν, ἢ μὲ πρόστιμον τριάκοντα μέχρι τριακσίων δραχμῶν, ἄλλως δὲ, μὲ κράτησιν τὸ πολὺ ἐνδὲς μηνός ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ ἑκατὸν δραχμῶν. Π. Ν. 294 ἔ. 303 ἔ. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 183).

643. Κλεψίγαμοι ἔγκυοι, ἐὰν ἀποκρύπτωσι τὸν τοκετὸν των, τιμωροῦνται, ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 294 — 298 εἰρημένων περιπτώσεων, μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομαζῶν ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν. (Βαυαρ. Νρσχδ. (1831) 184).

**18'. Παραμέλησις τῆς μηνύσεως γεννήσεων
καὶ θανάτων.**

644. Ὅστις παραλείπει ἢ ἀμελεῖ νὰ κάμῃ κατὰ τὰς διατάξεις τὴν ἀραιομένην παρ' αὐτοῦ μηνύσιν ὁποιοῦδήποτε τοκετοῦ, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον εἰκοσι μέρει διακοσίων δραχμῶν.— Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑποβάλλεται ὅστις παραλείπει ἢ ἀμελεῖ νὰ κάμῃ κατὰ τὰς διατάξεις τὴν ἀραιομένην παρ' αὐτοῦ μηνύσιν ὁποιασδήποτε περιπτώσεως θανάτου, ἢ ὅστις δὲν ἀναγγέλλει παρευθὺς εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν εὑρεσιν πτώματος (νεκροῦ). (1) Π. Ν. 296, 647. (Γαλλ. Π. Ν. 346) Βαυαρ. Ν.μ.σ. 185).

(1) Ἀστικοῦ νόμου ἀρθ. 62. Πᾶσα γέννησις δηλοῦται εἰς τὸν ληξιαρχον τοῦ τόπου, ἐνθα ἐγεννήθη τὸ παιδίον, ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ.

63. Ἡ ἀνωτέρω δηλώσις γίνεται ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ἀρθ. 644 τοῦ ποιν. νόμου ὡρισμένῃ ποινῇ, ὑπὸ τῶν ἐξῆς προσώπων· α' ὑπὸ τοῦ πατρὸς· β' ἐὰν ἡ μητὴρ ἔτεκεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας τῆς, ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ συνέβη ὁ τοκετός· γ' ὑπὸ τῆς μητρός, τοῦ ἱατροῦ ἢ τοῦ χειρουργοῦ· καὶ δ' ὑπὸ παντὸς ἄλλου παρευρεθέντος εἰς τὴν γέννησιν. Ἀλλὰ τὰ ἐν ἐκάστῳ τὰ ἀνωτέρω ἑδαφίων ἀναφερόμενα πρόσωπα ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν δηλώσιν μόνον ἐν περιπτώσει κωλύματος ἢ ἐλλείψεως τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἑδαφίῳ ἀναφερομένων. (Ἰδε καὶ 64 ἀρθ. ἀστικοῦ Νόμου).

Ἀρθ. 78. Ἡ περὶ ἀποβιώσεως ληξιαρχικὴ πράξις συντάσσεται παρὰ τοῦ ληξιαρχοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων.— Τὴν ἀποβίωσιν ἀραιοῦσιν, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ 644 ἀρθρῷ τοῦ ποινικοῦ νόμου ὡρισμένῃ ποινῇ, νὰ δηλώσωσιν ἀνεὺ ἀναβολῆς· α'. οἱ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ διαμένοντες πλησιέστεροι τοῦ ἀποβιωσαντος συγγενεῖς· καὶ β'. οἱ κατὰ τὴν ἀποβίωσιν παρευρεθέντες.— Ὁ ληξιαρχος ἐπισκέπτεται αὐτοπροσώπως τὸν νεκρὸν, ἐὰν κρίνῃ τοῦτο ἀναγκαῖον. Τῆς ἐπισκέψεως δὲ ταύτης γίνεται μνεία ἐν τῇ ληξιαρχικῇ πράξει.

Διατ. τῆς 13 Μαΐου 1833 περὶ νεκροσκοπίας.

Ἀρθ. 4. Εὐθὺς ὅμα φανῇ ὅτι ἀπέθανε τις, οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος ἢ οἱ περὶ αὐτὸν ἢ τέλος ὅστις πρῶτος ἐπέτυχε τὸν νεκρὸν κείμενον, ὀφείλουσι νὰ μετακαλέσωσιν εὐθὺς τὸν νεκροσκόπον, ἢ τοῦλάχιστον ἀπὸ πρωίας τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, ἂν τύχῃ τότε νύξ, διὰ νὰ παρατηρηθῇ ἀκριβῶς τὸν ἄνθρωπον. Ἐξαιροῦνται αἱ περιστάσεις κατεπειγούσης ἀνάγκης ἢ ἀμφοδολίας, καθὼς αἰφνίδιος ἢ βίαιος θάνατος καὶ ἐξ ἀπλῆς μόνον ὑποψίας ἢ θάνατος ἀγκυρῶ γυναικὸς εἰς τοὺς ἐσχάτους 4 τῆς κυκλοφορίας μῆνας, ἐπεὶδὴ τότε πρέπει νὰ μετακληθῇ ἀνυπερθέτως ὁ νεκροσκόπος καὶ κατὰ τὴν νύκτα. Εἰς τοῦτον ὁμοίως ἀπόκειται νὰ ἐξετάζῃ καὶ τὰ νεκρογενῆ βρέφη. Εἰς τοὺς παραβάτας τῶν διαταγῶν τούτων ἐφαρμόζεται ἡ κατὰ τὸ ἀρθρον 644 τοῦ ποινικοῦ κώδικος φερομένη ποινὴ.

Δ. τῆς 13 Δεκεμβρίου 1836 περὶ ἀστενομέλεις τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας.

46. Ἄν εἰς ἡ πλησιέστεροι ναῦτα, ἢ ἐπιβάται ἀποθάνωσι κατὰ τὴν θάλασσαν.

11°. Πταίσματα πρὸς τοὺς τεθνηκότας καὶ νεκροφανείς.

645. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ ἐξ ἑβδομάδων ἢ μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι τριακοσίων δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ὑφαίρει, κακοποιεῖ πτώματα, ἢ ἄλλως καταχρᾶται αὐτῶν πρὸς ἀθεμίτους σκοπούς· ὅστις, χωρὶς νὰ πράξῃ κλοπὴν, ἀνορύττει τάφους ἀνευ δικαιώματος. Π. Ν. 372, 2. 573. (Βαυαρ. Νυτχδ. (1831) 187).

646. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων καὶ μὲ πρόστιμον τιμωρεῖται ὅστις ἀποσκευάζει αὐτὸς ἢ δι' ἄλλου κρυφίως νεκρὸν πτώμα τέρατος, ἢ ἀώρου μὲν, ἀλλ' ἤδη μεμρσσωμένου γόνου· ὅστις ἐνταφιάζει ἢ ἀνατέμνει μόνος ἢ δι' ἄλλου νεκρὸν, χωρὶς τῆς διατεταγμένης νεκροψίας, ἢ ἀνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς, ἢ πρὸ τοῦ διωρισμένου χρόνου. (1) Π. Ν. 573. 647. 648. (Βαυαρ. (1831) 188).

σοπλοῖαν, εἰ μὲν τὸ πλοῖον εἶναι πλησίον τῆς ξηρᾶς, ὁ πλοίαρχος ἢ ὁ κυβερνήτης δεῖλκει νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀρμοδίαν ἀρχήν, καὶ συνεννοούμενος μετ' αὐτῆς νὰ φροντίσῃ τὰ περὶ τῆς κηδείας, φυλακισμένων τῶν περὶ ὕψους διατάξεων· ἐὰν δὲ εἰς το πέρατος, ἢ ἐὰν αἱ ὑγειονομικαὶ διατάξεις ἀπαγορεύωσι τὴν ἀποβίβασιν καὶ τὴν ἐνταφίανσιν, διατασσεται νὰ βληθῇ ὁ νεκρὸς εἰς σάκκον μὲ πέτρας ἢ ἔρμα ἱκανῆς βαρύτητος, ὥστε νὰ βοῦθισθῇ λιποτόμος εἰς τὴν θάλασσαν. Οὔτε ἡ ἐνταφίασις, οὔτε ἡ βύθισις ἐπιτρέπεται νὰ γένῃ, πρὶν παρέλθωσιν 24 ὥραι μετὰ τὴν ἀποβίβασιν. — Ὁ πλοίαρχος ἢ ὁ κυβερνήτης δεῖλκει νὰ συντάξῃ ἔκθεσιν τοῦ συμβάντος μὲ τὴν ἐνδεχομένην λεπτομέρειαν, νὰ φανερώσῃ ὅσον ἔνεστι τὸ εἶδος, τὴν διάρκειαν καὶ τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας, τὴν κατάστασιν τοῦ πτώματος μετὰ τὴν θανάτον, τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τοῦ θανάτου, τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν, τὸν τρόπον καὶ τὸ μέρος τῆς κηδείας ἢ τῆς βοθίσεως· ἡ ἔκθεσις αὐτὴ ὑπογράφεται ἀπὸ αὐτὸν, ἀπὸ τὸν ναυκλῆρον καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐξεύροντας νὰ γράψωσιν ἐν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἐπιβατῶν καὶ γίνεται μνεῖα αὐτῆς εἰς τὸ βιβλίον τοῦ πλοίου καὶ εἰς τὸ ναυτολόγιον. — Δὲν ἐπιτρέπεται ἐν οἰαδήποτε περιστάσει ἡ ἐνταφίασις τοῦ νεκροῦ εἰς ἐρημον μέρος ἢ ὅπου δὲν ὑπάρχει κάμνις ἀρχὴ διὰ νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτῆς ὁ πλοίαρχος ἢ ὁ κυβερνήτης· εἰς τοιαύτην περίστασιν, ἡ βύθισις εἶναι ὑποχρεωτική, καὶ ἂν τὸ πλοῖον εὐρεθῇ πλησίον ξηρᾶς ἐρήμου. — Δι' ἐκάστην παράδασιν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου ὁ πλοίαρχος ἢ ὁ κυβερνήτης, καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ αἰτία ἄλλης κατηγορίας κατ' αὐτοῦ, ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον 20 μέχρι 200 δραχμῶν καὶ στερεῖται τοῦ διπλώματος αὐτοῦ ἀπὸ ἑν ἑως τρία ἔτη.

(1) Ὅρα Διὰτ. 13 Μαΐου 1835 περὶ νεκροσκοπίας ἄρθρ. 9.—21 ὅπὸ τὸ ἄρθρον 302 Ποιν. Ν. Ὅρα καὶ Δ. 28 Μαρτίου 1834 περὶ τῶν νεκροφείων καὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῶν νεκρῶν, οὗ αἱ παραβάσεις τιμωροῦνται κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρων 573, 646 καὶ 648 τοῦ Π. Ν. Ὅρα εὖς ἔτιον καὶ παραγγέλματα τοῦ Ἰατροσυμβουλίου πρὸς τοὺς νεκροσκόπους ἐν Ἑλληνικῇ δημοσίᾳ καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων σελ. 202 ὅπου.

647. Εἰς κράτησιν δύο μέχρι τριῶν μηνῶν, καὶ εἰς πρόστιμον ἑκατὸν μέχρι διακοσίων δραχμῶν καταδικάζεται, ὅστις χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀρχήν, ἀποσκευάζει μένος ἢ δι' ἄλλου, ἢ ἀποκρύπτει κατ' ἄλλον τρόπον νεκρὸν, φέροντα ἔχνη βιαιᾶς βλάβης, φαρμακείας, ἢ ἄλλης θανατώσεως (1) Π. Ν. 646.

648. Κράτησις τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων καὶ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν ἐπιβάλλεται εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἐπὶ τῆς νεκροφίας, ἢ προσερχόμενος εἰς τὴν ἀρχήν, ἀναγγέλλει ἐσφαλμένως τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τινὸς καὶ δίδει ἔντευθεν ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ γένῃ ἡ ἀνατομὴ ἢ ὁ ἐνταφιασμός τοῦ νεκροῦ τάχιστα παρὰ τὸ διατεταγμένον. (2) (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 189).

649. "Ὅστις, εὐρεθέντος τινὸς νεκροσαντοῦ, δὲν προσκαλεῖ εἰς βοήθειαν ἰατρὸν ἀνεγνωρισμένον ἢ ἄλλον εἰδήμονα, ἢ καλοῦμενος ἀποποιεῖται τὴν δυνατόν συνδρομὴν πρὸς τὴν βοήθειαν ταύτην, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ἢ πρόστιμον, εἰς τὴν τελευταίαν δὲ περίπτωσιν δημοσιεύεται καὶ ἡ ποινικὴ ἀπόφασις. (3) Π. Ν. 29. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 190).

14. Παράβασις ἰδιαιτέρων διατάξεων.

650. "Ὅστις ἀντίβαινει εἰς τὰς περὶ διαβατηρίων διατάξεις τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πενήτηντα δραχμῶν ὅστις δὲ διατρίβει εἰς ξένον τόπον, παραμελεῖ τὴν εἰσαχθεῖσαν τάξιν ὡς πρὸς τὰς ἰδιαιτέρας περὶ διαμονῆς ἄδειας, καταδικάζεται εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ δέκα δραχμῶν. (4) (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 191).

1-3) Ἴδε τὴν ἀμέσως προηγούμενην σημείωσιν.

(4) Δ. 28 Μαρτίου 1835 περὶ διαβατηρίων (πεσὼν εἰς ἀχρηστίαν).

1. "Ὅστις ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν, ὅπου ἔχει τὴν σταθερὰν διαμονήν του, πρέπει νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ διαβατήριον διδόμενον ἀπὸ τὰς δημοτικὰς ἀρχάς. — Τὰ διαβατήρια ταῦτα εἰς μὲν τοὺς δήμους, ὅπου ὑπάρχουσιν ἰδιαιτέραι ἀστυνομοί, πρέπει νὰ ὑπογράφωνται παρ' αὐτῶν, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς δήμους ἀπὸ τοῦς δημάρχους.

17. Οἱ εἰς τὸ βασιλεῖόν μας ἐμβαίνοντες ἀλλοδαποὶ δεύλου, ἅμα εἰσβαίνοντες εἰς τὸν ἐν τοῖς μεθορίαις πρῶτον δήμον, νὰ διενεργῶσι τὴν ἐπικύρωσιν τῶν διαβατηρίων των. Θέλει δὲ ἀπαγορευέσθαι ἡ εἰσοδος εἰς ἐκεῖνον, ὅστις δὲν εἶναι ἐφωδιασμένος μὲ τακτικὸν διαβατήριον.

Διατ. τῆς 15 Δεκ. 1836 περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας.

43. Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς εἰς πάντα πλοίαρχον ἢ κυβερνήτην νὰ δέ-

651. Με κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἐβδομάδος ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι δραχμῶν τιμωροῦνται ἔμποροι, βιομήχανοι, συν-εργάται, ὑπηρέται, οἵτινες, ἐρχόμενοι εἰς ἐμπορικὰς πανηγύρεις, ἢ ἀποδημοῦντες πρὸς ζήτησιν ἐπιτηδευμάτων, χειροτεχνιῶν, ἢ ὑπηρεσίας, δὲν φέρουσι τὰς ἀπαιτουμένας καὶ παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐπικυρωμένας ἀποδείξεις, ἢ ἀντιβαίνουν εἰς τοὺς ἐν αὐταῖς περιλαμβανόμενους ὅρους. (Βαυαρ. Νημοχθ. (1831) 192).

652. Ὅστις δὲν φυλάττει τὰς περὶ μηνύσεως τῶν παρ' αὐτῷ καταλυόντων ξένων ἀστυνομικὰς διατάξεις, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι δραχμῶν. — Ξενοδόχοι, γενόμενοι ἑνοχοὶ ἀμελείας, περὶ τὴν διατεταγμένην σημειώσιν καὶ μήνυσιν τῶν ξένων τιμωροῦνται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν. (1) (Βαυαρ. Νομοσχέδιον (1831) 193. Γαλλ. Π. Ν. 475 ἀρ. 2).

653. Ξενοδόχοι, οἵτινες δέχονται διὰ νυκτὸς ξένους μὴ ἔχον-τες δικαίωμα πρὸς τοῦτο, τιμωροῦνται μὲ πρόστιμον τοῦλαχί-στον δέκα δραχμῶν. — Με τὴν αὐτὴν ποινὴν τιμωροῦνται καὶ ὅσοι μετέρχονται ὡς ἐπιτήδευμα τὸ νὰ δέχωνται ἄνευ ἀδείας ξένους ἐν καιρῷ νυκτός. — Πᾶς ὅστις ξενίζων ἀγνώστους ἀνθρώ-πους παραμελεῖ τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ 30 δραχμῶν. (2)

χῆται ἐπὶ τοῦ πλείου του, ὡς εἰς ἄσυλον, ἀνθρώπους καταδικωμένους ἀπὸ τὰ τοπικὰ δικαστήρια, ναύτην ἢ ναύτα δραπετεύσαντας ἀπὸ Ἑλληνικὸν ἢ ἀλλοθενὲς πλοῖον, ἢ ἐπιβάτας ἄνευ τακτικῶν διαβατηρίων, καὶ χωρὶς νὰ σημειωθῶσι τὰ δυνάμει τῶν εἰς τὴν ἀδειαν τῆς ἀναχωρήσεως. Εἰς πᾶσαν παράβασιν τῶν ἀνωτέρω, καταδικάζεται ἐνωπιον τῶν δικαστηρίων καὶ τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ὅρισμους τοῦ ποινικοῦ νόμου. Διὰ πᾶσαν δὲ πρᾶξιν, περὶ τῆς ὁ νόμος οὗτος δὲν προοιᾷ, ὑπεβάλλεται εἰς πρόστιμον 20 μέχρι 200 δραχμῶν, κατ' ἀμφοτέρω δὲ τὰς περιπτώσεις στρεφεται τοῦ διπλώματος τῆς πλοιορχίας ἢ κυβερνήσεως ἀπὸ 1 ἕως 3 ἔτη.

Σημειωτέον ὅμως ἐστὶ οὐ μόνον περιέπεσον ἀπὸ πολλοῦ εἰς ἀχρηστίαν αἱ περὶ ἐσωτερικῶν διαβατηρίων διατάξεις, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Νόμῳ ΑΝΚΕ' περὶ χαρτοσήμου δὲν περιλαμβάνεται διάταξις περὶ εἰσπρακτέου τέλους δι' ἐσω-τερικὰ διαβατήρια. — Ἀλλὰ τῶν κατὰ τὸ Ὄθωμ. κράτος καὶ τὰς μὴ Χρι-στιανικὰς χώρας παρεπιδημούντων Ἑλλήνων ὑποχρεωμένων νὰ λαμβάνωσι διαμνηστήριον ἐπὶ ὁρισμένῳ τέλει, χωρεῖ κατ' αὐτῶν καταδίωξις ἐπὶ πα-ράβασιν τοῦ ἀρθ. 650, ἐὰν ἀρνηθῶσι νὰ καταβάλωσι.

(1-2) *18ε τὰ σημειούμενα ὑπὸ ἀρθρον 654.

2. Ὡς πρὸς τὰς κατοικίας καὶ τοὺς ἐνοικεῦντας.

654. Πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι δραχμῶν καταγγινώσκεται εἰς τοὺς εἰκοδεσπότας, μετενοικιαστάς, καὶ διακατέχους κατοικίας τινός, εἰ ὁποῖοι ἀμελοῦν νὰ ἀναγγεῖλῳσι κατὰ τὰς διατάξεις τὴν ἀλλαγὴν τῶν κατοικιῶν ἢ τῶν ἐνοικίων, (1) Π. Ν. 221. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 195 Γαλλ. Ποιν. Ν. 475 ἀρθ. 2).

655. Μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν τιμωρεῖται ὁ ξεχόμενος ὑπηρέτας ἐμπόρων, συνεργάτας, μαθητευόμενους, ἢ θεράποντας, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἀποδείξωσι κατὰ τὸ δέον διὰ τοῦ ὑπηρετικοῦ ἢ ὁδοιπορικοῦ βιβλίου αὐτοῦ δι' ἄλλων ἐπικυρωμένων μαρτυρικῶν, ὅτι ἔχουν τὰ κατὰ τὰς διατάξεις ἀπαιτούμενα. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 196).

(1) Διατ. τῆς 31 Δεκ. 1836 περί δημοτικῆς ἀστυνομίας.

44. Αἱ ἄνω εἰρημέναι ἀρχαὶ (οἱ δήμαρχοι ἢ τοποτηρηταὶ τῶν) διατάττουσι εἰς τοὺς ξενοδόχους καὶ ἐνοικιαστάς εἰκῶν νὰ ἐγγράψωσι ἀμέσως ἀνευ λευκοῦ, ἐπὶ καταλόγου μονογραφημένου παρ' αὐτῶν, τὰ ὀνόματα, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν συνθήν διαμενήν, τὴν ἡμερησίαν τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου τῶν ἀτόμων, ὅσα διενυκτέρευσαν παρ' αὐτοῖς ἂν καὶ διὰ μίαν μόνην νύκτα, καὶ ἀπαιτοῦν τὴν παρουσίαν τῶν καταλόγων τούτων κατὰ δεκαπενθημερίαν.

49. Ἡ δημοτικὴ ἀστυνομία χρεωστεῖ νὰ ἐπαγρυπνῇ τοὺς ξενοδόχους καὶ ἐνοικιαστάς κατοικιῶν ὡς πρὸς τοὺς ὁδοιπόρους.

Διατ. τῆς 28 Μαρτίου 1835 περί ἰσωτ. διαδοτήριων.

28. Ἐκάστη εἰδοποίησις γίνεται διπλῇ εἰς δύο χωριστὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα ὑπογράφονται ἀπὸ τὸν μηνύοντα (déclarant). Ἐάν δὲ αὐτοὶ δὲν ἤξεύρῃ νὰ γράψῃ, δρεῖται ὁ δημοτικὸς ὑπάλληλος νὰ κάμῃ μνείαν τούτου καὶ ἡ μὲν μία τῶν διπλῶν εἰδοποιήσεων παρακατατίθεται εἰς τὰρχεῖα τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς· ἡ δὲ ἄλλη ὑπογραφεῖται ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς ἐπιστρέφεται εἰς τὸν μηνύοντα.

26. Ἐκτὸς τούτου δρεῖλουσι τὰ ἐν τῷ ἀρθ. 24 σημειωθέντα ἄτομα νὰ καταχωρίζωσι εἰς βιβλίον ἀνήκόντως μονογραφημένον ἀπὸ τὸν δήμαρχον ἢ τὸν ἀστυνόμον εἰς συνεχῇ καὶ ἀδιάκοπον σειρὰν γραμμῶν καὶ χωρὶς νὰ μένωσι ἐν τῷ μεταξὺ κενὰ διαστήματα, τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν συνθήν καὶ σταθεράν διαμενήν, τὴν ἡμέραν τῆς ἐπίξεως καὶ τῆς ἀναχωρήσεως ὧν ἐκείνων οἵτινες καταλύουσι παρ' αὐτοῖς· τὸ δὲ βιβλίον θέλει καθυποβάλλεσθαι πάντοτε εἰς τὸν δήμαρχον ἢ τὸν ἀστυνόμενον ὅσῳκις ἤθελε τὸ ζητήσει.

3. Ὡς πρὸς τὰ σχολεῖα. (1)

656. Παραδάρεις τῶν διατάξεων τῶν σχολείων καὶ τῆς διδασκαλίας τιμωροῦνται κατὰ τοὺς εἰς τὰς διατάξεις ταύτας περιλαμβανομένους ὅρους. II. N. 532. 569. (Βασιλ. Νρ.σχδ. (1831) 197).

(1) N. 6/18 Φεβρουαρίου 1834. Περὶ δημοτικῶν σχολείων.

Ἄρθρ. 6. «Ὅλοι οἱ εἰς δῆμον, ἔχοντα σχολεῖον δημοτικόν, ἀνήκοντες παῖδες ἀπὸ τοῦ 8 συμπεπληρωμένου μέχρι τοῦ 12 συμπεπληρωμένου ἔτους τῆς ἡλικίας των, χρεωστῶν νὰ φοιτῶσιν εἰς τὸ σχολεῖον. — Εἰς γονεῖς μὴ ὑποχρεωντάς τα τοιαύτης ἡλικίας τέκνα των νὰ φοιτῶσιν εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπιβάλλεται, δι' ἐκάστην ὥραν ἀπουσίας τοῦ παιδὸς ἀπὸ τοῦ σχολείου, πρόστιμον ὅχι ὀλιγώτερον τῶν δέκα λεπτῶν, μὴ ὑπερβαῖνον τὰς 50 δραχμας. — Διὰ τοὺς ἑβδομάδας ἢ καὶ μῆνας λείψαντας παῖδας ἀπὸ τοῦ σχολείου, ἐπαυξάνεται ἡ ἀνω ποινὴ διὰ τῆς ἀναλόγως βραδύτερας αὐτῶν ἀπολύσεως ἀπὸ τοῦ σχολείου». Ἄρθρον 7. «Ἐξαιρεῦνται τῶν ὅρων τοῦ 6 ἄρθρου ὅσοι παῖδες 1) διδάσκονται εἰς ἄλλο τι σχολεῖον ἢ ἀγωγῆς κατὰστημα (παιδοτροφεῖον), 2) διδάσκονται τὰ ἀπαιτούμενα εἰς ἰδιαιτερόν διδασκαλεῖον, καὶ περὶ τούτων διδοῦσι τὴν ἀντίκρουσιν βεβαίωσιν οἱ γονεῖς, 3) κηρύττονται παρὰ τῆς ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, πρὶν διατρέξωσιν ἐπὶ τὸ 12 ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἱκανῶς δεδιδαγμένοι».

Ἄρθρον 60. «Καὶ ἰδιώται ἔχουν δικαίωμα νὰ συνιστῶσιν, εἴτε μόνοι, εἴτε καὶ μετ' ἄλλων, δι' ἰδίων ἐξόδων σχολεῖον, ἢ παιδοτροφεῖον, ἢ ἄλλο τι διδασκαλεῖον. — Πρὸς τοῦτο ὅμως θέλουν ζητᾶν τὴν ἀδείαν τῆς ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν γραμματειᾶς. — Ἡ ἀδεία αὕτη θελεῖ δίδεσθαι πάντοτε, ὁσάκις, κατὰ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ νομάρχου, δὴν ὑπάρχει τὸ κωλύον ὡς πρὸς τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν θηλικότητα τοῦ συνιστῶντος ἢ τῶν συνιστῶντων τὸ κατὰστημα, καὶ ὁσάκις δι' ἀποδεικτικῶν καταρτίζεται, διὰ ὑπάρχουν τὰ πρὸς σύστασιν καὶ διατήρησιν αὐτοῦ μέσα».

Ἄρθρον 61. «Καὶ εἰς τὰ ἰδιαιτέρα σχολεῖα θέλουν διδάσκει μόνον διδασκαλοὶ ἐξετασθέντες ἐκ τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 13 καὶ 14 εἰς τοὺς καταλόγους σημειωμένων ὑποψηφίων καὶ τῶν μὴ κωλυομένων ἀπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 12 νενταδεχθῶσι διδασκαλικὴν θέσιν. Τὰ αὐτὰ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν κατ' οἰκους ἰδιαιτέρων διδασκαλῶν καὶ διδασκαλισσῶν». (Σημειωτέον, διὰ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 12 ἀποκλείεται τῆς διδασκαλικῆς θέσεως ὁ καταδικασθεὶς ἐπὶ κακουργήματι ἢ τινι τῶν πλημμελημάτων τοῦ 22 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου· τὰ δὲ ἄρθρα 13 καὶ 14 ὁρίζουσιν, διὰ πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ δημοδιδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος ἀπαιτεῖται ἢ ἐπιτυχία ἐν ἐξετάσεσι, διεξαγομέναις ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, συγκατεμένης ἐκ τῶν μελῶν τοῦ διδασκαλείου).

Ἄρθρον 62. «Ὁ ἄνευ αδείας τῆς ὀφθείσης γραμματειᾶς ἀναγείρων ἢ διατηρῶν ἰδιαιτερόν σχολεῖον, ἢ παιδοτροφεῖον, ἢ παραβαίνων τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 61 ὁριζόμενα, παιδεύεται κατὰ τὸ ἄρθρον 532 τοῦ ποιν. νόμου». — Ἀλλ' ἰδίᾳ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 532 Ποιν. Νόμου καὶ τὸ 16 ἄρθρον τοῦ Συντάγματος καθ' ὃ ἕκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συνιστᾷ ἐκπαιδευτικὰ κατὰστημα, συμμορφούμενος πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους.

4. Ὡς πρὸς τοὺς ὑπηρέτας.

657. Ἡ παράβασις τῶν περὶ ὑπηρετῶν διατάξεων τιμωρεῖται κατὰ τὴν ἀκόλουθον διαστολήν. — 1. με πρόστιμον τὸ πολὺ πενήτηκοντα δραχμῶν, ἐὰν ἡ παράβασις αὕτη γενῇ ἐν μέρους τῶν υπηρετουμένων. — 2. με κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, ἐὰν γενῇ παρὰ συναργατῶν ἢ ὑπηρετῶν· εἰ καθ' ἑξῆς παῖσται ὑποβάλλονται κατὰ τὰς περιστασεις ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 198).

1Ε'. Προσβολὴ κατὰ τῶν ἡθῶν.

658. Ὅσοι, πρὸς κοινὸν σκανδάλον, συνοικήσουσι, μὴ ὑπάρχοντες γάμου, ἡνωμένοι, ὡς ἀνὴρ καὶ γυνή, τιμωροῦνται με κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων ἢ με πρόστιμον, καὶ χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων. (1) — Κατὰ δευτέραν δὲ ὑποτροπήν, ὑποβάλλονται πρὸς τὴν ποινὴν καὶ εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Π. Ν. 34. 37. 111. 272. 274. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 199).

Ν. Οὐ μόνον ἄγαμοι δύνανται νὰ συνοικήσωσιν ὡς ἀνὴρ καὶ γυνή ἐπὶ κοινῷ σκανδάλῳ, ἀλλὰ καὶ ἑγγαμοὶ (ἐγκαταλιπὼν τὸν εἶκον αὐτοῦ) μετ' ἀγάμου ἢ καὶ ἀμφοτέρου ἑγγαμοῦ. Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 30. — Ἡ ἐκ διαλειμάτων συνέντευξις καὶ συνοικήσις τῶν ἄλλως μακρὰν ἀλλήλων συνήθως κατοικούντων δὲν ὑπόκειται εἰς τιμωρίαν. Α. Π. ποιν. 47 τοῦ 34.

659. Ὅστις, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ 272 ἀρθρου, προσβάλλει τὴν αἰδῶ δι' ἀκολάστων πράξεων γινομένων δημοσίως, τιμωρεῖται με κράτησιν ἢ πρόστιμον (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 200).

660. Ὅσοι παρέχουσι πρὸς ἀσελγείαν τόπον διατρίψεως, τὴν υποχάλπουσιν, ἢ συντελοῦσιν εἰς ταύτην διὰ προαγωγῆς ἢ διαπραγματεύσεως, τιμωροῦνται με κράτησιν τοῦλάχιστον τριῶν ἡμερῶν ἢ με πρόστιμον τοῦλάχιστον δεκαπέντε δραχμῶν, καί,

(1) Εὐκατεῖον εἶναι νὰ διαγραφῇ ἐξ ἀποκλήρου ἡ τοῦ ἀρθρου 658 σκανδαλώδης ἀληθῶς διάταξις· ἀλλ' ἐν ὅσῳ κεῖται, ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ ἔννοιαν. Τοῦ κοινοῦ σκανδαλοῦ πηγάζοντος ἐκ τῆς περὶ παρανόμων συζυγικῶν σχέσεων τῶν συνοικούντων ὁμολογίας αὐτῶν, ἐπεται ὅτι, ὁσάκις οὗτοι ἀποδίδουσι τὴν συνοίκησιν εἰς ἄλλον λόγον, δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἀρθ. 658.

ἐὰν μετέρχωνται τοῦτο ὡς ἐπιτήδευμα, κατὰ δευτέραν ὑποτροπήν ὑποβάλλονται εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. — Εἰς ξενодоχοὺς, εἴτινες καταχρῶνται ἢ ἐν γνώσει συγχωροῦσιν εἰς ἄλλον νὰ καταχρᾶται τοῦ ἐπιτήδεύματος τῶν εἰς προαγωγίαν, λογιζεται αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμά των ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία. Π. Ν. 34. 37. 111. (Βαυαρ. Νμ.γ. (1831) 201).

Ις'. Φυγογονία, ἐπαιτεία, ἀγυρτεία, καὶ γοητεία. (1)

661. Ἄνθρωποι μὴ ἀποκαταστημένοι, εἴτινες δὲν δύνανται νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι ἔχουν μέσα διατροφῆς ἀποχρῶντα, συγκεχωρημένα καὶ μὴ ἐπιδλαθῇ εἰς τὰ ἔθνη, καὶ, προτραπέντες παρὰ τῆς ἀρχῆς, δὲν ἐπιδίδουσιν ἑαυτοὺς οὔτε εἰς ὑπηρεσίαν τινά, οὔτε εἰς ὅποιανδήποτε συνεχῆ ἐργασίαν, τιμωροῦνται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων. (2) — Οἱ καθ' ἑξὶν πράττοντες τοιαῦτα πταίσματα ὑποβάλλονται εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Π. Ν. 664. 666. ΣΠΝ. 59. (Βαυαρ. Νμσχδ. 202).

662. Εἰς τὴν αὐτὴν παινήν καὶ τὴν συνέπειαν τῆς ποινῆς ὑποβάλλεται ὅστις, ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 663 καὶ 666 ἀναγερομένων περιπτώσεων, ἐπαιτεῖ ὁ ἴδιος, διδάσκει, ἀποστέλλει, παρέχει παῖδας πρὸς τὸ ἐπαιτεῖν, ἢ δὲν ἀναγκαιτίζει ἐκ τῆς ἐπαιτείας ἀνθρώπους διατελοῦντας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν ἐπιμελείαν του. ΣΠΝ. 59. (Βαυαρ. Νμσχδ. 203).

(1) Διαι. 31 Δεκ. 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας.

46. Ἡ ἐπαιτήσις δὲν πρέπει νὰ συγχωρῇται καὶ μάλιστα ἡ εἰς τὰς ἐδούς, ἀλλ' οὔτε ἡ διατριβὴ τῶν ἐπειτῶν εἰς δημόσια μέρη· πρέπει νὰ πομακρύνωνται πάντοτε, πρὸ πάντων ὅμως οἱ ἀηδεῖς ἀσθενεῖς καὶ ἀνέπηροι διὰ νὰ μὴ συμβαίνωσιν ὡς ἐκ τούτου δυστυχήματα εἰς ἐγκότους γυναῖκες. — Ξένοι ἐπαιτεῖς· πρέπει νὰ πομακρύνωνται πάντοτε εἰς τοὺς δῆμους των, καὶ πρὸς τοῦτο τίθενται ὑπὸ ἰδιαιτέραν ἐπαγρύπνησιν καὶ συνοδίαν. — Ἐπαιτεῖς καὶ ἀργεῖ πρέπει νὰ αναγκάζωνται εἰς ἐργασίαν, ὅταν ἦναι ἱκανοὶ ἐργασίαι· εἰς ἐναντίαν περίπτωσιν, πρέπει νὰ παραπέμπωνται εἰς τὸ κατέστημα τῶν πτωχῶν τοῦ δήμου. — Εἰς τὰς πόλεις αἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν διεύθυνσιν τῶν καταστημάτων τῶν πτωχῶν δημοτικαὶ ἀρχαὶ πρέπει νὰ φροντίζωσι πάντοτε πρὸς σύστασιν καταστημάτων ἐργασίας ἐπὶ συνεννοήσει καὶ συνεργείᾳ τῶν ἀστυνομικῶν των ὑπαλλήλων.

(2) Πρόδηλον ὅτι δὲν ὑπέκειται εἰς καταδίωξιν ὁ ἐπιζητήσας ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίαν, ἀλλ' ἀποτυχών.

663. Με κράτησιν ὀκτὼ ἡμερῶν μέχρις ἑξ ἑβδομάδων τιμωροῦνται ὅσοι ἐπαιτοῦσιν ἐν καιρῷ νυκτὸς ἢ ἐνδον οἰκιῶν, ἢ ἡνωμένοι με πλείονας τῶν τριῶν, ἢ μεταχειριζόμενοι ἀπειλᾶς, ἢ προσφασίζοντες πλαστὰς πληγὰς ἢ ἄλλας ἀσθενείας, ἢ ὑπὸ ἄλλο ψευδὲς πρόσχημα. Π. Ν. 557. 662. ΣΠΝ. 59. (Γαλλ. Π. Ν. 276).

664. *Ἄνθρωποι, οἵτινες μὴ ἔχοντες ῥητὴν 1) ἢ μόνιμον κατοικίαν, μηδὲ συγκεκριημένην τινὰ ἀσχολίαν, ἢ μέσα διατροφῆς, περιπλανῶνται εἰς τὴν χώραν, τιμωροῦνται ὡς ἀγύρται με κράτησιν· συνήθεις δὲ ἢ κατ' ἐξοχὴν ὑποπτοὶ ἢ ἐπικινδυνοὶ ἀγύρται φυλάττονται εἰς ἀστυνομικὸν κατάστημα. Π. Ν. 399, 4. 661. ΣΠΝ. 59. (Βαυαρ. Νμσχδ. 204 Γαλλ. Πεν. Ν. 269 ε').

1) ὠρισμένην

665. "Ὅστις, ἄνευ τινὸς ἀπάτης τιμωρηθείας ὡς κακούργηματος ἢ πλημμελήματος, ἀσχολεῖται εἰς τὸ νὰ πλανᾷ ἄλλους διὰ νομιζομένων θαυμάτων, διὰ μαγικῶν ἢ ἐξορκισμῶν, διὰ σημειομαντείας ἢ ὀνειροκρίσεως, προφητείας, θησαυρωρυχίας, χρυστοποιίας, καὶ ἄλλων παρομοίων γοητειῶν, τιμωρεῖται με κράτησιν τὸ πολὺ ἑξ ἑβδομάδων, ἢ με πρόστιμον τὸ πολὺ τριακοσίων δραχμῶν· ἐν δὲ ὑποτροπῇ, με κράτησιν ἐνὸς μέχρι τριῶν μηνῶν, ἢ με πρόστιμον ἑκατὸν μέχρι τετρακοσίων δραχμῶν, καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις ὑποβάλλεται εἰς ἰδιαίτεραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. — Με πρόστιμον ἑκατὸν μέχρι τριακοσίων δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἐλθίδει, ἀναλαμβάνει νὰ ἐκδώσῃ κατ' ἐμπορίαν, ἢ βάλλει εἰς κυκλοφορίαν συγγράμματα, σκοπὸν ἔχοντα νὰ διατηρήσωσι μεταξὺ τοῦ λαοῦ τὴν εἰς τοιαύτας γοητείας πίστιν. — Τοιαῦτα συγγράμματα, καὶ τὰ ὅποια μεταχειρίζονται οἱ γόητες ἐργαλεῖα, ἐνδύματα, ἢ ἄλλα σκεύη, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν τεχνευμάτων αὐτῶν, δημεύονται. Π. Ν. 20. 34. 396. 399, 3. 666. (1). ΣΠΝ. 59 (Βαυαρ. Νμσχδ. (1834) 206. Γαλλ. Π. Ν. 479 ἀριθ. 7).

(1) Ἡ διὰ τοῦ ἀρ. 665 κολαζομένη ἀποπλάνησις διαφέρει τῆς ἀπάτης ἣν κολάζουσι τὰ ἀρ. 306 καὶ 399 ἀριθ. 3), καθ' ὅτι διὰ τῆς πρώτης δὲν ἐπιδιώκεται ἡ ἐπιτυχία ἀπωτέρου τινὸς σκοποῦ, φέροντος βλάβην εἰς ἄλλους, ἢ προσπορίζοντος ἀθέμιτον ὄφελος εἰς τὸν πράξαντα.

666. Φυγόποναι, ἐπαῖται, ἀγύρται, ἢ γόντες τιμωροὶ μέ κράτησιν δύο ἕως τριῶν μηνῶν, οἱ γόντες δὲ προσέτι καὶ τὸ εἰς τὸ ἄρθρ. 665 ἀναφερόμενον πρόστιμον, ἐάν — 1. κτήσῃσιν αὐτοὺς ἀγνωρίστους κατὰ τὴν εἰς τὸ ἄρθρ. 366 ἀποσπασθῶσιν τρόπον — 2. ὁπλοφορῶσι — 3. φέρωσι αὐτῶν κλεῖδας, ἀγκυλίδας, καὶ παρόμοια ὑποπτα ἐργαλεῖα — 4. φέρωσι μεθ' αὐτῶν πλεον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν ἄλλο τι ἢ πράγματα ἔχοντα τόσην χρηματικὴν ἀξίαν, χωρὶς εἰμπορεύειν νὰ ἀποδείξουσιν τὴν νόμιμον αὐτῶν κτήσιν. Π. Ν. 59. (Γαλλ. Π. Ν. 277. 278).

12'. Ἀσυγχώρητοι ἔρανοι.

667. Ὅστις, ἄνευ δικαιώματος ἢ ἄνευ ἰδιαιτέρας ἀδείας τῆς ἀρχῆς, ἐπιχειρεῖ δημόσιόν τινα ἔρανον, ἐάν εἰς τὴν περιουσίαν ταύτην δὲν συμπίπτωσι γνωρίσματα χαρακτηρίζοντα τὴν ἐξουσίαν ὡς κακούργημα ἢ πλημμέλημα, τιμωρεῖται ὡς ἐπαίτης, ἐάν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τοιοῦτος, καταδικάζεται εἰς πρόστιμον, παρεκτὸς τῶν μέτρων, ὅσα ὁ νόμος ὁρίζει περὶ τῶν δι' ἰδιαιτέρους σκοποὺς γινομένων ἐράνων. — Τὰ συναθροισθῆναι χρήματα, φυσικὰ προϊόντα, ἢ ἄλλα πράγματα δημεύονται. Π. Ν. 20. 255. 399, 2. Ἐξ. 66. (Βασιλ. Νμοσχδ. (1831) 20).

III'. Συναλλαγὴ ὑπόπτων πραγμάτων καὶ λυσικλείδων ἐργαλείων.

668. Μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἀποκτᾷ ἢ λαμβάνει ὡς ἐνέχυρον παρ' ἀγνώστου μὲν ἀνθρώπων, οἵτινες προσφέρουσιν εἰς ὠνήσιν ἢ ἀλλαγὴν ἀνταλλαγὴν ἢ ἐνεχυρίασιν, χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐμπορεύματα, τιμαλρεῖς λίθους, ἢ ἄλλα κειμήλια· παρὰ γνωστῶν δὲ, χωρὶς μὲν χρυσὸν ἢ ἀργυρον, μὴ φέροντα τὸ ὄνομα χρυσοχόου ἢ ἀργυροχόου, ἢ ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὸ εἶδος τὴν ποσότητα, τὴν τιμὴν, ἢ ὡς πρὸς τὰς σχέσεις τῶν προϊόντων, διεγείρουσιν ὑποψίαν παρανόμου διακατοχῆς. — Δις κερδοεῖς, καθ' ἑξὶν πράττοντες τοιαῦτα πταίσματα, παρεκτὸς πρόστιμου, καταδικάζονται εἰς κράτησιν μιᾶς ἐβδομάδος μὲν

δύο μηνῶν, καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις ὑποβάλλονται εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Π. Ν. 72 ἑ. (Βασιλ. Νῦμχδ. (1831) 208).

669. Πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν κατατινίσκονται εἰς τοὺς πρωτεργάτας κλειθροποιίας ἢ ὁποιοῦδήποτε ἄλλου διὰ πυρὸς ἐνεργουμένου ἐπιτηδεύματος, ἐὰν οὗτοι, χωρὶς νὰ λάβωσι τὴν ἀνήκουσαν πρένοισιν καὶ τὰς ἀναγκαίας πληροφωρίας, κατασκευάζωσι ἢ μεταποιῶσι κλεῖδας, ἢ ἀνοίγωσι κλεῖθρα κατὰ παραγγελίαν ἀγνώστων, ὑπόπτων, ἢ ἀνθρώπων διατελούντων εἰς ὑπηρεσίαν ἄλλων, ἢ ὑποκειμένων εἰς ξένην ἐξουσίαν· ὡσαύτως, ἐὰν ἀπεργάζωνται κλεῖδας κατὰ ἀπλᾶ ἐκτυπα, δὲν φυλάττωσιν ἐπιμελῶς ἢ ἐμπιστευόμενοι εἰς ἐπισημαστέας χεῖρας τὸ οὕτω λεγόμενον λυσικλειθρίον. — Εἰς τοὺς αὐτοὺς ὅρους ὑπέκινται καὶ παντοπῶλαι, ἐὰν ἐμπορεύωνται μὲ κλεῖδας ἢ μὲ λυσικλειθρα ἐργαλεῖα. — Τῆς ἀπηγορευμένης ταύτης συναλλαγῆς τὰ ἀντικείμενα δημεύονται. — Συνεργάται καὶ ὑπηρεταί, οἵτινες πράττουσιν ὅποιανδήποτε ἐκ τῶν εἰρημένων πράξεων ἀνευ εἰδήσεως τῶν πρωτεργατῶν ἢ τῶν κυρίων, καταδικάζονται εἰς κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων. Ποιν. Ν. 20. (Βασιλ. Νῦμχδ. (1831) 209).

18°. Πταίσματα διὰ μέτρων καὶ σταθμῶν.

670. Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις ἔχει ψευδῆ μέτρα ἢ σταθμὰ εἰς ἀποθήκας ἐμπορευμάτων ἢ εἰς ἄλλους πρὸς ὠνήσιν καὶ πώλησιν διωρισμένους τόπους· ὅστις εἰς ἀνοικτὰ ἢ ἐλεύθερα ἐπιτηδεύματα μεταχειρίζεται ἄλλα παρὰ τὰ διατεταγμένα, κατὰ τὸ δέον σεσημασμένα καὶ εἰς καλὴν κατάστασιν διατηρούμενα μέτρα ἢ σταθμὰ· ὅστις ἀποποιεῖται τὴν μέτρησιν ἢ τὴν στάθμησιν εἰς τοὺς ἀγοραστάς, ἐνῷ πωλεῖ πράγματα, τὰ ὅποια πληρόνονται κατὰ τὸ μέτρον ἢ τὸ βάρος, ἢ πωλεῖ αὐτογνωμόνως μὲ μέτρον πράγματα, εἰς τῶν ὁποίων τὴν πώλησιν εἶναι διατεταγμένη ἡ χρῆσις τῶν σταθμῶν. — Ψευδῆ μέτρα ἢ σταθμὰ δημεύονται. (1) Ἀστυν. Ν. 62. Π.

(1) Διὰ τῆς 6 Ἀπριλίου 1835 περὶ τῶν ἀγορανομικῶν διατάξεων.

Δ°. Περί μέτρων καὶ σταθμῶν.

Τ1. Εἰς τὸ κοινὸν ἐμπόριον δὲν δύνανται νὰ ᾔναι εἰς χρῆσιν εἰμὴ ἐκεῖνα τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ εἰς καλὴν κατάστασιν εὐρισκόμενα, τὰ ὅποια ἐκκενόντι-

N. 20. 262. 399, 5. 400. ΣΠΝ. 247. (Βασιλ. Νομοτ. 1831) 210).

σθησαν γενικῶς καὶ ἐσημειώθησαν μὲ τὸ ἀνήκον δοκιμαστικὸν μέτρον.

72. Ὡς πρὸς τὰ νέα μέτρα καὶ σταθμὰ ἰδιαιτέρως νόμος θέλει περιέχει τοὺς περὶ τούτων κυριωτέρους ὁρισμούς, καὶ τὰς προθεσμίας, κατὰ τὰς ὁποίας θέλουσιν ἐμβῆ αὐτὰ εἰς ἐνέργειαν. — Ἐως εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν μὲν τὰ βυζαντινὰ μέτρα καὶ σταθμὰ θεωροῦνται ὡς ἰσχύοντα, ἐπιφυλαττομένων τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 9 § 2 τοῦ εἰρημένου νόμου ὁρισθέντων.

73. Οἱ δήμαρχοι ἐρεῖλουσιν, ποτὲ μὲν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ποτὲ δὲ οἱ βοηθοὶ τῶν νὰ κάμνουν ἐξετάσεις πολλῶν κατ' ἑτος τόσον εἰς τὰς ἀποθήκας, καθὼς καὶ εἰς τὰς πλατείας καὶ ἀγοράς, διὰ νὰ βεβαιῶνται περὶ τῆς ἀκριβοῦς καὶ δικαίας χρήσεως τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν. — Ἰδιαιτέρην δὲ προσοχὴν θέλουσιν ἐπιστήσιν πρὸς τούτοις καὶ ὡς πρὸς τὰ μέτρα τῆς ζυλίας.

74. Ἐὰν δι' αὐτῶν τῶν ἐξετάσεων ᾗθελόν ποτε εὗρεθῇ μέτρα ἢ σταθμὰ μὴ ἀνήκοντα εἰς τὰ κανονισμένα, τότε θέλει ἀπαγορευθῇ ἡ χρῆσις τῶν. οἱ δὲ μεταχειρισθέντες ταῦτα θέλουν τιμωρηθῇ κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ άρθρου 670 τοῦ ποινικοῦ κώδικος τῶν νόμων.

75. Τὰ αὐτὰ θέλουν ἐνεργηθῇ καὶ κατ' ἐκείνων πλησίον τῶν ἐποχῶν ᾗθελαν εὗρεθῇ μέτρα καὶ σταθμὰ, ἀδοκιμαστα καὶ μὴ ἐπωδιασμένα μὲ τὴν παρ' αὐτῆς ἀρχῆς γενομένην δοκιμὴν.

76. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θέλουν καταδικωθῇ καὶ ἐκεῖνοι, παρ' οἷς ᾗθελαν εὗρεθῇ μέτρα καὶ σταθμὰ, τὰ ὅποια ἀνήκουσι μὲν εἰς τὰ κανονισμένα καὶ δεδοκιμασμένα μέτρα, δὲν εὗρίσκονται ὅμως εἰς καλὴν κατάστασιν. — Ἐὰν ὅμως ᾗθελον ἀποδειχθῇ, ὅτι αἱ ἀλλοιώσεις τῆς κανονικῆς καταστάσεως ἔγιναν κατὰ συμβεχθῆς, τότε δύναται νὰ ἐπιτραπῇ, καθ' ὅσον ταῦτα ᾗθελον εἶσθαι δυνατόν, νὰ διορθωθῶσι, καὶ, ἀπὸ δοκιμασθῶσιν ἐκ νέου, ἐπιβληθῶσι πάλιν εἰς χρῆσιν.

77. Ἐὰν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προηγουμένων διατάξεων ᾗθελον ἀπαγορευθῇ ἡ χρῆσις μέτρων καὶ σταθμῶν, τότε πρέπει νὰ ἐκλείψουν καὶ συγχρόνως ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ τύποι (καλούπια), διὰ τῶν ὁποίων κατασκευάζοντο παρόμοια μέτρα καὶ σταθμὰ.

78. Ὡς εἰς χρῆσιν εὐρισκόμενα θεωροῦντα ὅλα τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ, ὅσα εἶναι εἰς τὰς ἀποθήκας, ὅπου πωλοῦσιν, ἢ τὰ ὅποια φέρουσιν οἱ πωληταὶ μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὰς ἀγοράς καὶ ἀποθήκας. — Εἰς ταῦτα συναριθμοῦνται καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ὑπέκρινον τὴν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ 76 προσημειωθεῖσαν ἀλλοίωσιν τοῦ σχήματος.

79. Τὰ κίβδηλα μέτρα καὶ σταθμὰ θέλουν δημειῶσθαι κατὰ τὸ ἄρθρον 670 τοῦ ποινικοῦ κώδικος τῶν νόμων, οἱ δὲ μεταχειριζόμενοι ταῦτα θέλουν τιμωρισθαι κατὰ τοὺς περαιτέρω ὁρισμούς τοῦ μνησθέντος άρθρου.

80. Ὅριζεται βητικῶς ἐνταῦθα, ὅτι πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς κίβδηλον πᾶν μέτρον ζυλίας, εὐ ἢ βάσις εἶναι κινητὴ καὶ ἥτις δύναται νὰ κινήται κατὰ θέλησιν ἢ εὐ ἢ βάσις εἶναι ὑψωμένη. Ἐπίσης δὲ θεωρεῖται ὡς κίβδηλον τὸ ἐκ κατωτέρου μέτρον, τοῦ ὁποίου ἡ βάσις εἶναι ὑψωμένη, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἀπενόκη τι, διὰ νὰ κατασταθεῖν τὰ μέτρα αὐτοῦ συμφωνήτως μεταξὺ τῶν.

Ν. Εξόφως ὡς ἐζητήθη παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀνωτέρα τῆς διατιμῆσεως τιμῇ, ἐπιτέλει τὸ πταίσμα· οὐδὲν δ' ἀναγκαῖον εἶναι καὶ ἡ αἴτησις τοῦ πωλοῦντος ἐκτελεσθῇ. Α. Π. Ποιν. 115 τοῦ 66.

671. Εἰς πρόστιμον τριάκοντα μέχρι τριακοσίων δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις παραβαίνει τοὺς κανονισμοὺς τῆς καθεστώ-
της τυχόν διατιμῆσεως, δι' ἑλλειποῦς σταθμήσεως ἢ μετρήσεως, ἢ δι' εὐτελοῦς ποιότητος τῶν ὠνίων, ἢ ζητῶν ὑπερβολικὴν τιμὴν ἢ μισθόν.— Ἐκτὸς δὲ τούτου τὰ ὠνια, ὅσα δὲν ἔχουσιν τὴν κανονισμένην ἀξίαν, ὡς πρὸς τὸ μέτρον, τὸ βάρος, ἢ τὴν ποιότητα, ἐὰν μὲν ᾗναι πάντη ἄχρηστα, ἐξολοθρεύονται, ἄλλως δὲ πωλοῦνται ὑπὸ ἀστυνομικῆν ἐπιτήρησιν, καὶ εἰς τιμὴν ἀναλόγως ἡλαττωμένην, διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἰδιοκτῆματος, πρὸς τὴν ἐπιδυνατὴν αὐτῶν χρῆσιν. (1) (Βασιλ. Ν.μ.σ. (1831) 211. 212).

Ν. Ὁ φαρμακοποιὸς, ὅστις ἐσημείωσεν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν χρηστέων ὕψους ὑπ' αὐτοῦ φαρμάκων τιμὰς ἀνωτέρας τῆς διατιμῆσεως, τιμωρεῖται, καίτοι μὴ λαβὼν τὸ ζητηθὲν ὑπερβάλλον ἀντίτιμον. Α. Π. ποιν. 115 τοῦ 66.— Κατὰ τὸ 671 ἄρθρον (καὶ οὐχὶ τὸ ἄρθ. 697) τιμωρεῖται καὶ ὁ πωλῆσας κρέας ὑπεράνω τῆς ἀγορανομικῆς διατιμῆσεως. Α. Π. ποιν. 94 τοῦ 67. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 59 τοῦ 57 ὁ πωλῆσας ἰχθὺς εἰς τιμὴν μὴ συνάδουσαν πρὸς τὴν περὶ τούτου ἀστυνομικὴν διάταξιν τιμωρεῖται κατὰ

81. Οἱ δῆμαρχοι καὶ οἱ βοηθοὶ τῶν ἀφείλουν νὰ ἐξετάζουσιν, ἐὰν τὰ ζῴγια ᾗναι σωστά, καὶ νὰ βεβαιώνονται περὶ τῆς ἐλευθερίας κινήσεώς των. Τὰ ἐλπίπυ ζῴγια πρέπει νὰ ἐμποδιοθῶσιν, ἕως οὗ διωρθωθῶσιν ἔντελως, καὶ ἐὰν ἡ ἀνέντελός διόρθωσις δὲν ᾗναι κατορθωτὴ, τότε πρέπει νὰ παγορευθῇ ὁλος διόλου ἢ χρῆσις των.

82. Οὐδεὶς πωλητὴς δύναται εἰς τὴν ἀκποίησιν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια πωλοῦνται διὰ μέτρου ἢ σταθμοῦ, νὰ παρνητῇ πρὸς τὸν ἀγοραστὴν τὴν μέτρησιν ἢ στάθμην αὐτῶν. Ἡ διάταξις αὕτη ἰσχύει ἀπαύτως ἰδιαιτέρως εἰς τὴν πώλησιν πραγμάτων, αἱ ὅποια εἶναι ἤδη προπαρασκευασμένα εἰς δεμάτια καὶ διανενηνημένα εἰς μερίδας, μετρημένα ἢ ζυγισμένα, καὶ τοιοῦτο-
τρόπως προδιατεθειμένα εἰς πώλησιν. Οἱ δὲ δῆμαρχοι εἶναι εἰς τοιαύτην περίστασιν μᾶλλον ὑπόχρεοι νὰ ἐπιχειρῶνται ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξελεγκτικὴν τοιούτων καταμέτρησιν καὶ στάθμην ἢ νὰ διανεργήσωσι τοῦτο διὰ τινος ἄλλου ὑπαλλήλου των. — Οἱ ἀντιεξινόντες εἰς τὰς διατάξεις ταύτας ὀφίονται καταδικάζεσθαι κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 670 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

(1) Α. Β. Ἀπριλίου 1833 περὶ ἀγορανομικῶν διατάξεων.

26. § 2. Ἐάν ἐλλείπῃ ἀπὸ τὸν ἄρτον τὸ διατεχθὲν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἡμερᾶς, ὅταν προδιωρισθῇ τὸ τίμημα, τότε ἡ τιμὴ τοῦ ἄρτου πρέπει νὰ καταβῇ καὶ ἐπομένως (κατ' αὐτὴν) νὰ πωλῆται δημοσίως· ὁ δὲ ἄρτοποιὸς ὅστις κατεβιώκεται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 671 τοῦ ποινικοῦ νόμου, ὁφίεται πᾶσι τῶν νόμων.

τὸ ἄρθρον 584. (Τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν θεωροῦμεν ἐφαπτομένην, ἅτε τοῦ ἁρθρου 584 πρεβλεπόντος ὅπως ἔκτακτον περίστασιν δημοσίας χρείας καὶ οὐχὶ τὴν παράβασιν τῶν περὶ τῆς τακτικῆς καὶ καθημερινῆς πωλήσεως τροφίμων διατάξεων, εἰς ἣν ἐφαρμόζεται τὸ ἀρθ. 671).

672. "Ὅστις πράττει νόθευσιν, μὴ ἔχουσιν τὰ χαρακτηριστικά κακουργήματος ἢ πλημμελήματος, εἰς τροφίμα ἢ ἱατρικά ἢ ἄλλα πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια, ὑποκείμενα εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἀρχῆς, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἀγοραστὰς περὶ τὴν ποιότητα, τὸ μέτρον ἢ βάρος αὐτῶν, ὑποβάλλων μὴ γνησίας ὕλας ἀντὶ γνησίων, μιγνύων ἢ συγκερνῶν ταῦτα μὲ ξένας ὕλας· ὅστις ἐν γνώσει πωλεῖ τοιαῦτα νενοθευμένα πράγματα, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων καὶ μὲ πρόστιμον εἰκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν. Ὡς πρὸς αὐτὰ δὲ τὰ νενοθευμένα πράγματα ἱσχύουσιν τὰ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον 671 ἐξάρ. 2 ἐριθέντα. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 213).

Κ'. Ἀπάτης.

673. Μὲ κράτησιν ἢ πρόστιμον τιμωρεῖται ὅστις γίνεται ἔνοχος ἀπάτης, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τοῦ ἁρθρου 498. — Οἱ ὅροι τοῦ ἁρθρου 402 ἐφαρμόζονται καὶ ἐνταῦθα. (1) Π. Ν. 38. 114. 502. 665 (Βαυαρ. Νμσχδ. (1822) 334).

(1) Διατ. τῆς 14 Νοεμβρίου 1836 περὶ ἐμπορικῆς ναυτιλίας.

22. "Ὅστις ἐν γνώσει συμπράξει καθ' ἑποιοῦνδήποτε τρόπον εἰς τὴν παράνομον ἀναγνώρισιν ξένου τινὸς πλοίου ὡς ἐλληνικοῦ ἢ εἰς τὴν παράνομον ἔκδοσιν ναυτιλιακοῦ διπλώματος διὰ τοιούτου πλοίου· ὅστις ἐπιστάτης τελωνίου, εἰδοποιηθεὶς περὶ τῆς τοιαύτης παρανομίας, δὲν ἀμνησίου τὴν ἐκπλεουσιν τοιούτου πλοίου ἀπὸ τὸν ὑπὸ τὴν ἐπίστασιν του λημένα ὅστις πλοίαρχοι, ὑποπλοίαρχοι ἢ ἰδιοκτῆται πλοίου ἀναδεχθῇ ἐν γνώσει τὴν διόψυσιν τοιούτου πλοίου· καὶ τέλος ὅστις μεταχειρισθῇ ἐν γνώσει τοιούτου πλοίου δι' ἀπεστολὴν φορτίου, ἢ ὅστις γνωρίζων τὴν γενομένην ἀπάτην δεχθῇ τὰς διὰ τοιούτου πλοίου ἀτελλομένας εἰς αὐτὴν πραγματείας, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου ἐντὸς 4 ὥρων τὴν πληττιστέραν λιμενικὴν ἀρχὴν, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον 3000 δραχμῶν. (Σημειώτεον, ὅτι κατὰ τὸ 24 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ Διατ. αἱ παραβάσεις αὐτοῦ πᾶσαι δικάζονται ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων).

Σημειώτεον ὅτι κατὰ τὸν νόμον ΑΨΟ' τῆς 28 Ἀπρ. 1889 περὶ βροχῆς τῶν ἱφῶν (ἀρθ. 5) ἔνοχοι ἀπάτης τιμωρητέας κατὰ τὸ ἄρθρ. 673 ἀφύσσονται οἱ ἰδιοκτῆται οἱ δηλοῦντες ἔκτασιν γαιῶν μείζονα τῆς ἀληθείας.

ΚΑ'. Πταίσματα κατὰ τὴν ἀγοράν.

674. Μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ τριάκοντα δραχμῶν τιμωρεῖται, ὅστις εἰς ἀγορὰς ἢ εἰς ἄλλα καταστήματα, ὠρισμένα διὰ τὴν δημοσίαν συναλλαγὴν, παραβαίνει τοὺς περὶ ὄρου, τρόπου, χρόνου ἢ τόπου τῆς συναλλαγῆς ἰδιαιτέρους κανονισμούς. (1)

ΚΒ'. Πταίσματα ὡς πρὸς τὰ χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, καὶ ἄλλα ἐμπορεύματα.

675. Μὲ πρόστιμον τοὐλάχιστον πέντε δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις κατασκευάζει ἢ πωλεῖ χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ σκεύη, μὴ ἔχοντα τὴν κανονισμένην ἀξίαν, ἢ μὴ σεσημασμένα. — Τοιαῦτα χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ σκεύη ἐπιστρέφονται εἰς τὸν πταίστην τεθραυτμένα. Π. Ν. 399, 6. (Βαυαρ. Νμοχθ. (1831) 215).

676. Εἰς πρόστιμον τοὐλάχιστον δέκα δραχμῶν υποβάλλεται ὅστις ἄνευ σκοποῦ ἀπάτης ἐπιχρυσώνει ἢ ἐπαργυρώνει κυκλοφοροῦντα νομίσματα· ὅστις κατασκευάζει ἢ πωλεῖ πόρπας (κομβία) ἢ παρόμοια σκεύη μὲ σχῆμα νομισμάτων· ὅστις κατασκευάζει ἐκ μετάλλου χαρτοπαικτικὰ σύμβολα (fiches) ἢ ψη-

(1) Κατὰ τὸ Δ. 6 Ἀπριλίου 1838 περὶ ἀγορανομικῶν διατάξεων (ἀρθρ. 1 καὶ 2) ὁ ἀγορῶν εἰς τὰς ἀγορὰς κανονισμοὶ διὰ τὰ τρέξιμα καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῶν ἀποθηκῶν διὰ τὴν καύσιμον ξυλείαν ἐκδίδονται ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς· αἱ δὲ περὶ τούτων ἐκδοθησόμεναι διατάξεις δέον νὰ περιέχωσι τὸν τε τόπον καὶ χρόνον, ὡς καὶ τοὺς ἰδιαιτέρους ὁρισμούς, καθ' οὓς θέλουσι γίνεσθαι αἱ ἀγοραί, νὰ γνωστοποιῶνται δὲ ἀνεκχόντως εἰς τὸν δῆμον δι' ἀνελογοῦ ἀγορανομικῆς διατάξεως, τοιχοκολλημένης αἰεὶ πρὶς γνῶσιν τοῦ κοινού.

Δ. 24 Φεβρουαρίου 1838 περὶ τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν ἀγορῶν καὶ τοῦ κλεισίματος τῶν ἐργαστηρίων εἰς τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας.

1. Ἀπαγορεύεται καθ' ἕλκον τὸ κράτος ν' ἀνοίγωνται τὰς κυριακὰς καὶ λοιπὰς συνήθεις ἐορτὰς τὰ ἐργαστήρια καὶ οἰνοπωλεῖα πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐπιθετικῆς λειτουργίας.

2. Ἀπαγορεύεται πρὸς τοὺς τοῖς νὰ γίνωνται δημοεῖαι ἀγοραί (παζάρια) καὶ νὰ ἀνοίγωνται τὰ οἰνοπωλεῖα κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας· τὴν Κυριακὴν καὶ Δευτέραν τοῦ Πάσχα, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν 29 Ἰουνίου (ἐορτὴν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων), τὴν 15 Αὐγούστου (τῆς Παναγίας), τὴν 25 Δεκεμβρίου (ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων), τὴν 6 Ἰανουαρίου (ἡμέραν τῶν Θεοφανείων), τὴν 25 Ἰανουαρίου (ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ).

οίδας (jetons), τὰ ὅποια δὲν διακρίνονται δι' αἰσθητῶν καὶ εὐγνώριστων χαρακτήρων ἀπὸ χρυσῶ ἢ ἀργυρῶ νομίσματα ἢ πωλεῖ τὰ τοιαῦτα. — Τὰ πράγματα ταῦτα δημεύονται. Π. Ν. 20. 244. 399, 6. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 216).

677. Εἰς ἄλλα ἀντικείμενα συναλλαχῆς ὁ πταίων ὡς πρὸς τὸ σῆμα ἢ ἄλλα παρόμοια βεβαιωτικὰ σημεῖα τιμωρεῖται. κατὰ τὴν ἀκόλουθον ἀναλογία, μὲ πρόστιμον — 1. τὸ πολὺ εἴκοσι δραχμῶν, ἐὰν παραλείπη διόλου τὴν διατεταγμένην σημείωσιν ἐμπορεύματος τινος. — 2. δέκα μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν, ἐὰν ἄνευ ἀδείας θέτῃ ἴδια σημεῖα εἰς ξένα ἐμπορεύματα, ἢ ξένον σημεῖον εἰς ἴδια ἐμπορεύματα. — 3. εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν, ἐὰν εἰς ὀλιγοτιμότερα καὶ αὐτελέστερα ἐμπορεύματα μεταχειρίζεται σημεῖα διωρισμένα δι' ἐμπορεύματα ῥητοῦ εἶδους ἢ ποιότητος. (1) (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 217).

(1) Ν. ΒΡΝΣ' τῆς 15 Φεβρουαρίου 1893. Περί προστασίας τῶν βιομηχανικῶν καὶ ἐμπορικῶν σημάτων.

1. Βιομηχανικὸν ἢ ἐμπορικὸν σῆμα θεωρεῖται πᾶν σημεῖον χρησίμον πρὸς διάκρισιν τῶν προϊόντων τῆς βιομηχανίας, τῆς γεωργίας καὶ τῆς κτηνοτροφίας καὶ ἐν γένει τῶν ἀντικειμένων τοῦ ἐμπορίου. — Τὸ σῆμα τίθεται εἴτε ἐπ' αὐτῶν τούτων τῶν ἀντικειμένων, εἴτε ἐπὶ τῶν περικαλυμμάτων αὐτῶν, ὡς τοιοῦτον δὲ δεκτὸν ἐστὶ μετὰ διακριτικοῦ τινος τύπου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ βιομηχάνου ἢ ἐμποροῦ καὶ ἡ ἐταιρικὴ ἐπωνυμία.

2. Ἡ ἐπίθεσις σήματος εἶναι προαιρετικὴ, ἀλλ' οὐδενὶ χορηγεῖται προστασία πρὸς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τοῦ σήματος, ἐὰν μὴ καταθέσῃ τοιαύτου τύπου αὐτοῦ μετὰ τῆς στερεοτύπου πλακῆς παρὰ τῷ γραμματεῖ τῶν πρωτοδικῶν τῆς περιφέρειας, ἐνθα τὸ κύριον κατὰσθημα αὐτοῦ, ἢ ἐν ἐλλείψει κυρίου κατὰσθηματος, ἐνθα ἔχει κατὰσθημα καὶ τὴν κατοικίαν του. — Ἡ ἐνωτέρω προστασία διαρκεῖ ἐπὶ δεκαετίαν ἀπὸ τῆς καταθέσεως, διαπύσεως δὲ νέας καταθέσεως ὑπὲρ τῆς αὐτῆς διατυπώσεως τῆς πρώτης παρατίθεται ἡ προθεσμία αὕτη καὶ ἐπὶ νέαν δεκαετίαν. — Ὁ πρῶτος δημοσίᾳ ποιηθεὶς ἀμειβόμενος χρῆσιν ὠρισμένου σήματος καὶ μὴ διακόψας ταύτην πλέον τοῦ ἑτοῦς δικαιούται αὐτὸς καὶ μόνος νὰ ἐνεργήσῃ τὴν κατάθεσιν αὐτοῦ. — Δι' ἐκάστην κατάθεσιν σήματος καταβάλλεται δικαίωμα δραχμῶν ἑξήκοντα εἰς χρυσόν.

3. Περί τῆς καταθέσεως συντάσσεται ἔκθεσις ἐν ἐπὶ τούτῳ βιβλίῳ ὅπου αὖθις ἀριθμῶν, ὑπογράφεται δὲ ὑπὸ τοῦ καταθέτου ἢ τοῦ εἰδικοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ καὶ τοῦ γραμματέως. — Ἐν αὐτῇ σημειοῦται ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ἡμέρα τῆς καταθέσεως καὶ τὸ εἶδος τῆς βιομηχανίας ἢ τοῦ ἐμπορίου, δι' ὃ προώριζεται τὸ σῆμα, προσαρτῶνται δὲ τὸ τε ἐπίσημον πληρεξούσιον καὶ τὸ δικλῆτον τοῦ ἀρμοδίου ταμίου περὶ τῆς καταβολῆς τοῦ κατὰ τὸ προγεγραμμένον ἄθρονον δικαιώματος καὶ ἐπιτίθεται κινητὸν χαρτόσημον δραχμῶν ἑξ.

ΚΓ'. Πτυχίσματα ὡς πρὸς τὰ νομίσματα.

678. Μὲ πρόστιμον τοῦλάχιστον πέντε δραχμῶν τιμωρεῖται

—Τῶν τοιούτων ἐκθέσεων πᾶς τις δύναται νὰ λάβῃ γνῶσιν καὶ ἀντίγραφον.
—Ἐκ τῶν κατατεθέντων σημάτων τὸ μὲν τηρεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ πρωτοδικείου, τὸ δὲ ἕτερον προσαρτᾶται, μονογραφούμενον ὑπὸ τοῦ γραμματικῆς, εἰς ἀντίγραφον τῆς ἐκθέσεως ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου καὶ παραδίδεται ἀμέσως τῷ καταθέτῃ ἢ τῷ πληρεξούτῳ αὐτοῦ, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἀντιγράφου ὡσαύτως τῆς ἐκθέσεως ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου καὶ τῆς στερεοτύπου πλακὸς ἀποστέλλεται ἐπιμελείᾳ τοῦ γραμματικῆς τῶν πρωτοδικῶν ἐντὸς ὧν ἡμερῶν πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ σχολείου τῶν βιομηχανῶν τεχνῶν.

4. Ἐπιμελείᾳ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Σχολείου τῶν βιομηχανῶν τεχνῶν ἀναγράφεται ἢ τοῦ σήματος κατάθεσις ἐν εἰδικαῖς βιβλίοις κατὰ τὸ εἶδος τῆς βιομηχανίας ἢ τοῦ ἐμπορίου, καταχωρίζεται τὸ ὄνομα τοῦ καταθέτου εἰς ἀλφαριθμητικὸν εὐατύριον, ὅπερ δέον νὰ τηρῆται ἐν ἡμέρῳ, καὶ ἐκτίθεται τὸ σῆμα ἐν τῇ πρὸς τοῦτο ὀρισμένη αἰθούσῃ, δηλοποιήσις δὲ περὶ τῆς καταθέσεως μετὰ συνοπτικῆς περιγραφῆς τοῦ εἶδους τῆς βιομηχανίας ἢ τοῦ ἐμπορίου καὶ τοῦ σήματος δημοσιεύεται ἐν τῇ Ἑκτημερίδι τῆς Κυβερνήσεως μετ' αὐτοῦ τοῦ σήματος, κατὰ τὴν κατατεθείσαν στερεοτύπον πλάκα, ἐντὸς τῶν πολλῶν δεκαπέντε ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου τῶν βιομηχανῶν τεχνῶν λάβῃ τὰ ἔγγραφα καὶ τὴν στερεοτύπον πλάκα κατὰ τὸ προηγούμενον ἀρθρ. 3.

3. Ἡ κυριότης τῶν βιομηχανικῶν καὶ ἐμπορικῶν σημάτων δὲν δύναται νὰ μεταβιβαθῇ εἰμὴ μετὰ τοῦ δικαίωματος ἐκμεταλλεύσεως τοῦ εἶδους τῆς βιομηχανίας ἢ τοῦ ἐμπορίου, δι' ὃ εἶναι προωρισμένα κατὰ τὴν ἐκθεσὶν τῆς καταθέσεως αὐτῶν. — Ἡ μεταβίβασις αὕτη δὲν ἔχει κύρος ἀπέναντι τῶν τρίτων εἰμὴ μετὰ τὴν κατάθεσιν καὶ τὴν ἐν περιλήψει δημοσίευσιν τῆς περὶ αὐτῆς πράξεως κατὰ τὰς διατυπώσεις τῶν ἀρθρῶν 2—4 διὰ τὴν κατάθεσιν σήματος. — Ἡ τοιαύτη μεταβίβασις σημαίνεται ταυτοχρόνως εἰς τὸ περιθώριον τῆς πράξεως καταθέσεως τοῦ σήματος, εἰς ὃ ἀναφέρεται, καὶ ἡ περὶ τούτου σημείωσις προσυπογράφεται κατὰ τὰ ἐν ἀρθρῳ 3 ὀριζόμενα, ὑποβάλλεται δὲ εἰς τὴν καταβολὴν δικαίωματος δραχμῶν τριάκοντα εἰς χρυσόν, προοριζομένου τοῦ περὶ καταβολῆς αὐτῶν διπλοτύπου τοῦ ἀρμοδίου ταμίου εἰς τὴν πράξιν τῆς καταθέσεως.

6. Τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν μέχρι ἑξ μηνῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰς χιλιάς δραχμὰς, ἢ μὲ μίαν ἐκ τῶν ποινῶν τούτων α') Ὁ παραποιήσας σῆμα ἢ δολῶς ποιησάμενος χεῖσιν παραποιούμενον σῆμα· β') Ὁ δολῶς θεῖς ἐπὶ τῶν πρεσβύτων τῆς βιομηχανίας τοῦ ἢ ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τοῦ ἐμπορίου τοῦ ἀλλότριον σῆμα· γ') Ὁ ἀνευ παραποιήσεως ἀπομιμηθεὶς πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀγοραστῶν ἀλλότριον σῆμα, ἢ ὁ δολῶς ποιησάμενος χεῖσιν τοιούτου σήματος· δ') Ὁ ἐν γνώσει πωλήσας ἢ ἐκδὼς πρὸς πώλησιν ἢ κυκλοφορίαν ἀπομιμητὰ τι μὲ σῆμα παραποιούμενον ἢ δολῶς ἀπομιμηθέν. — Ἡ λόγῳ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῳ τούτῳ προεκεκριμένων πλημμελημάτων ἔγερσις τῆς δημοσίας ἀγωγῆς ἐπιτρέπεται μόνον μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 δημοσιεύσεως

ἵστας εἰς τὰ κοινὰ συμβόλαια δὲν θέλει νὰ δέχεται ἢ παντελῶς

ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καὶ διὰ πρᾶξιν μεταγενεστέρων τῆς λήξεως τῆς προνομίας ταύτης. Ἐν ταύταις ἐπιτρέπεται εἰς τὸν καταθέτην ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 2 καταθέσεως τοῦ σήματος νὰ ἐπιδιώξῃ δι' ἰδιωτικῆς ἀγωγῆς τὴν δικαστικὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὡς μόνου δικαιουμένου εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τοῦ κατατεθέντος σήματος. ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ ταύτῳ προβλεπόμενα καὶ μετὰ τὴν κοινοποιήσιν τῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ διὰ ταύτης ἀναγομένου διαπραγθέντα πλημμελήματα δύνανται νὰ καταδιωχθῶσι καὶ πρὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 4 δημοσιεύσεως.

7. Αἱ ποιναὶ αἱ ἀπαγγελλόμεναι ὑπὸ τοῦ προηγουμένου ἁρθρου, δύνανται νὰ ἀναδιαβάθωσι μέχρι τοῦ διπλασίου ἐν περιπτώσει ὑποτροπῆς, ἐάν ἐντὶ τῶν πέντε προηγουμένων ἐτῶν ἀπὸ τῆς διαπράξεως τοῦ δευτέρου ἀδικήματος κατεδικάσθῃ ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ ἐνὶ τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ προβλεπόμενων πλημμελημάτων.

8. Τὸ πλημμελειοδικεῖον διατάσσει τὴν ἐν περιλήψει καταχωρίσιν πάσης καταδικαστικῆς περὶ σήματος ἀποφάσεως δαπάνῃ τοῦ καταδικασθέντος ἐν δυσὶ μὲν ἐφημερίσι τῆς πρωτεύουσας, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ ἀδίκημα διαπράχῃ ἐν αὐτῇ, ἐν μιᾷ δὲ τῆς πρωτεύουσας καὶ μιᾷ τοῦ τόπου τῆς διαπράξεως, ἢ, ἐν ἀλλοῦς τοιαύτης, ἐν μιᾷ τῆς πλησιεστεράς πόλεως, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ ἀδίκημα διαπράχῃ ἀλλοῦ ἐν Ἑλλάδι.

9. Τὸ πλημμελειοδικεῖον πάντοτε καὶ ἐν περιπτώσει ἀθώωσης διατάσσει τὴν καταστροφὴν τῶν κατασχθέντων τυχόν παραποιημένων ἢ δολῶς ἀπομιμηθέντων σημάτων, ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει τὸ σῆμα δὲν δύναται νὰ καταστραφῇ ἄνευ τοῦ ἀντικειμένου, ἐπ' οὗ εὐρίσκεται ἐπιτεθειμένον, τὸ πλημμελειοδικεῖον δύναται νὰ διατάξῃ καὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὴν καταστροφὴν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει.

10. Ὁ παραβάτης τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου, πλὴν τῶν ἐπιβαλλομένων ὡς ἄνω ποινῶν, ὑποχρεῖται καὶ εἰς ἀνδρώσιν τῆς προξενιθείσης ζημίας κατὰ τὸ κοινὸν δίκαιον. — Τὰ φερόντα παραποιημένον σῆμα ἢ σῆμα δολῶς ἀπομιμηθὲν ἐμπορεύματα, ὡς καὶ τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ ὕλικά, τὰ ἀποκλειστικῶς πρὸς διαπραξὶν τοῦ ἀδικήματος χρησιμεύσαντα, δύνανται νὰ ἐπιδικασθῶσιν αὐτοῦσια ὑπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου εἰς τὸν ζημιωθέντα, ἐάν κύριος αὐτῶν ᾖ ὁ καταδικασθεὶς καὶ ἐάν ὁ ζημιωθεὶς ᾖ γίγνηται ἐνοσίχθων τοῦ πλημμελειοδικείου ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως καὶ ἀποδίδεται ταῦτα ἀπέναντι τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῆς ζημίας ἐπὶ προχείρῳ ἐκτιμᾷσι αὐτῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου.

11. Ἡ δημοσιὰ ἀγωγὴ ἐνκομίζεται μόνον ἐπὶ τῇ ἐγκλήσει τοῦ ζημιωθέντος.

12. Ἡ παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου καταθέτις σήματος ἀνρύσσεται ἄμερος, ἐπὶ τῇ ἀγωγῇ παντὸς ἐνδιαφερομένου, ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, ἢ δὲ ἀπαγγέλλουσα τὴν ἀκύρωσιν ἐριστικῇ καὶ τελεσιδικίᾳ ἀπόφασις σημαίνεται ἐπιμείλεια τοῦ ἐνάγοντος ἐν περιλήξει εἰς τὸ περιθώριον τῆς εἰσεως ἐκθέσεως καὶ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας ἐπὶ ποινῇ προστίμου δραγμῶν εἰκοσιπέντε τοῦλάχιστον. — Ἰδοὺ αἱ ἰδιω-

ἢ κατὰ τὴν παρὰ τῆς κυβερνήσεως τεταγμένην τιμὴν νομίσματα γνήσια καὶ ἀνόθευτα, κυκλοφοροῦντα νομίμως ἐντὸς τοῦ βασιλείου. (1) Π. Ν. 245. (Γαλλ. Π. Ν. 475 ἀρθ. 11).

τακαὶ διαφοραὶ, αἱ ἐγερόμεναι συνεπεὶ ἀγωγῆς, στρεφόμεναι εἰς τὸν παρόντα νόμον, δικάζονται ὑπὸ τῶν πρωτοδικείων ὡς δίκαι ἐμπορικά, δασικὴ δὲν συνεδικάζονται μετὰ τῆς δημοσίας ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ πλητμελείου δικείου.

13. Ἄλλοδαποὶ ἢ Ἕλληνες, ἐνασκούντες ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος βιομηχανίαν ἢ ἐμπορίαν, ἀπολαύουσι τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ παρόντος νόμου, ἂν ἐν τοῖς κράτεσιν, ἐν οἷς καί νται τὰ καταστήματα αὐτῶν, ὀρίσται νομοθεσία, προστατεύουσα τὰ βιομηχανικὰ καὶ ἐμπορικὰ σήματα, καὶ συνθήκη ἀμοιβαιότητος, περιλαμβάνουσα τὰ ἑλληνικὰ σήματα. Πρὸς ἀπώλειαν διὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι τοιαύτης προστασίας ἀπαιτοῦνται, πλὴν τῆς παρὰ τῷ γραμματεῖ τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου καταθέσεως τοῦ σήματος, καὶ τὰ ἑξῆς: α') Προσαγωγή ἀπέδειξως τῆς ἀρμοδίας ἐγγωρίου ἀρχῆς κεκυρωμένης ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Ἑλληνικῆς προξενικῆς ἀρχῆς, βεβαιώσης ὅτι ἐξεπληρώθησαν ἐν τῷ ξένῳ κράτει, ἔνθα τὸ κατὰστημα τοῦ αἰτούντος τὴν ἐν Ἑλλάδι καταθεσὶν τοῦ σήματος, αἱ διατυπώσεις τῶν αὐτῶν ἰσχυόντων νόμων περὶ σήματος· β') Διορισμὸς ἀντικλήτου ἐν Ἀθήναις διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, καὶ γ') Ἐγγράφοι δῆλωσις, ὅτι ὁ καταθέτης ὑποβάλλεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων. — Τὰ ἐγγράφα ταῦτα προσαρτῶνται εἰς τὴν ἐκθεσὶν καταθέσεως τοῦ σήματος. — Ἡ κατὰ τὰ ἑνωτέρω ἀπονομοθετημένη προστασία παύει ἐν Ἑλλάδι, ἂν ἔλθῃ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐγγωρίου νόμου ὡρισμένον διὰ τὴν προστασίαν χρονικὸν διαστήμα, ἢ ἐπαυσεῖν ἰσχύουσα ἢ περὶ ἀμοιβαιότητος συνθήκη, ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει αἱ ἄλλοδαποὶ ἢ αἱ Ἕλληνες, ὧν τὰ καταστήματα καί νται ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐν Ἑλλάδι διὰ τὰ βιομηχανικὰ ἢ ἐμπορικὰ αὐτῶν σήματα πλείονα δικαιώματα, ἢ ὅσα κέκτηνται ἐν τῷ κράτει, ἔνθα τὰ καταστήματα αὐτῶν.

14. Ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου χρηθεύονται εἰς ἀποζημιώσιν ἐκάστῳ μὲν τῶν γραμματέων τῶν πρωτοδικῶν δραχμαὶ δύο διὰ πᾶσαν συντασσόμενην ὑπ' αὐτῶν ἐκθεσὶν καταθέσεως σήματος, τῷ δὲ γραμματεῖ τοῦ σχολείου τῶν βιομηχανῶν τεχνῶν, εἰς ὃν ἀνατίθεται καὶ ἡ ἐπὶ τῶν σημάτων ἐργασία ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ διευθυντοῦ, δραχμαὶ δύο διὰ πᾶν ὑπὸ τῶν γραμματέων τῶν πρωτοδικῶν ἀποστέλλομενον εἰς τὸ σχολεῖον σήμα. — Εἰς τὸ τέλος ἐκάστης τριμηνίας ὑποβάλλονται ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ὑπαλλήλων καταστάσεις, τελεωρημέναι ὑπὸ τῶν προϊσταμένων αὐτῶν, εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκπαιδικῶν, διὰ περ ἐκδίδωσι τὰ πρὸς πληρωμὴν αὐτῶν χρηματικὰ ἐντάλματα.

15. Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα νόμον καταργεῖται.

16. Διὰ Β. διατάγματος θέλεισι κανονισθῇ εἰδικότερον τὰ περὶ τῆς καταθέσεως, δημοσιεύσεως καὶ ἐκθέσεως τῶν σημάτων, ὡς καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν ἐν γένει τοῦ νόμου τούτου ἀπαιτούμενα.

(1) Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 678 ἐφαρμόζεται κατὰδῆλως καὶ ἐπὶ τῶν προπαικῶν γραμματέων, ἐπιδελχθείσης διὰ νόμου τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλωφίας.

ΚΔ'. Πταίσματα ὡς πρὸς τὰ δημόσια ἔγγραφα, σφραγίδας, χαρτοσήμαντρα, καὶ σύμβολα. (1)

679. Μὲ πρόστιμον τοῦλάχιστον πέντε δραχμῶν ἢ μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων τιμωρεῖται ὅστις δὲν παραδίδει εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπίσημα, εἰς τὸ Κράτος ἀνήκοντα, ἔγγραφα ἢ δημοσίας σφραγίδας καὶ σήμαντρα ὅσα περιήλθον εἰς χεῖράς του· ὅστις δὲν παραδίδει δημοσίας ἐν δνόματι τῆς ἀρχῆς παρηγγελμένους σφραγίδας καὶ σήμαντρα ἢ ἀμέσως εἰς τὴν παραγγέλλασαν ἀρχὴν, ἢ εἰς τοὺς βεβαίως γνωστοὺς αὐτῆς ὑπηρέτας, ἢ δὲν φυλάττει ἐπιμελῶς τοιαύτας σφραγίδας ἢ σήμαντρα ἐναντίον τῆς ὑπεξαγωγῆς καὶ καταχρήσεως. Π. Ν. 261 ἔ. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 218).

680. Μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πενήτηντα δραχμῶν τιμωροῦνται βιομήχανοι, οἵτινες, κατὰ παραγγελίαν ἀγνώστων ἢ μὴ ἀσφαλῶν ἀνθρώπων, κατασκευάζουσιν ἢ παραδίδουσιν ἄνευ ἀκριβεστέρως ἐξετάσεως καὶ ἐξασφαλίσεως ἐναντίον ἐνδεχομένης καταχρήσεως, ἰδιωτικὰ σύμβολα ἢ σφραγίδας, ἢ τύπους συναλλαγματικῶν, τῶν ὁποίων κάρνουνσι χρῆσιν ὠρισμένοι τινὲς ἐμπορικαὶ οἰκίαι. Π. Ν. 263. (Βαυαρ. Νμσχ. (1831) 219).

ΚΕ'. Πταίσματα δι' ἐνεχύρων καὶ παιγνίων. (2)

681. Ἀνεγνωρισμένοι ἐργολάβοι ἢ ἔφοροι δανειστηρίου (δανειστικοῦ τινος καταστήματος), οἵτινες παραλείπουν ἢ ἀμελοῦν καὶ κρατῶσι τὰ διατεταγμένα βιβλία, ἢ ἄλλως ἀντιβαίνουν εἰς τὰς προστακτικὰς ἢ ἀπαχρεωτικὰς διατάξεις τοῦ ὠρισμένου κανονισμοῦ τοῦ δανειστηρίου, ἐὰν τὸ τοιοῦτο προέρχεται ἐξ ἰδιοτελοῦς σκοποῦ, τιμωροῦνται μὲ πρόστιμον πενήτηντα μέχρι

(1) Διὰ τῆς 14 Νοεμβρίου 1836 περὶ ἐμπ. ναυτιλίας.

ἄρθρ. 10 § 3. Διὰ πάντων αὐτογνώμονα ἀλλαγῆν, ἐπὶ χρεῖσιν ἢ ἀποδοσὶν τῶν παρὰ τῆς ἀρχῆς τεθέντων εἰς τὸ πλοῖον σημείων ἐπιβάλλεται εἰς μὲν τὰ πλοῖα α'. κλάσεως πρόστιμον 500 δραχμῶν, εἰς δὲ τὰ τῆς β'. 1000 δραχμῶν.

(2) Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 681 καὶ 682 οὐδεμίαν ἔχουσιν παρ' ἡμῶν πρακτικὴν ἔννοιαν, ὅτε μὴ ἐκδοθέντος παρ' ἡμῶν νόμου, διαγράφοντος τοῦ βίου, ὅρ' οὗς ἐπιτρέπεται ἡ σύστασις ἐνεχυροδανειστηρίων.

τετρακοσίων δραχμῶν, ἄλλως δέ, μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ ἑκατὸν δραχμῶν.—Κατὰ τὰς περιστάσεις ἀφαιρεῖται ἢ περιορίζεται τὸ δικαίωμα. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 220).

682 Πρόστιμον δέκα μέχρι τριακοσίων δραχμῶν καὶ ἐν ταύτῃ κράτησι τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων ἐπιβάλλεται εἰς τὴν δίδοντα ὡς εἰς ἐπιτήδεύματος δάνεια δι' ἐνεχύρων, ἢ διατηρούντα ἄνευ δικαιώματος δανειστήριον.—Τοιοῦτο κατὰσθημα κλειεῖται παρ' αὐτοῦ. II. N. 434. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 221).

683. Οἱ μετερχόμενοι ἀπηγορευμένα (1) τυχρὰ παιγνίδια καταδικάζονται, πρὸς τῇ δημεύσει τῶν σκευῶν, (2) εἰς πρόστιμον ἢ εἰς κράτησιν, ἐργολάβοι μὲν καὶ συνεργοὶ τοὐλάχιστον εἰς εἴκοσι δραχμῶν πρόστιμον ἢ τριῶν ἡμερῶν κράτησιν, οἱ δὲ λοιποὶ συναίτιοι τοὐλάχιστον εἰς δέκα δραχμῶν πρόστιμον ἢ τριῶν ἡμερῶν κράτησιν. — Εἰς ξενόδόχους, οἵτινες γίνονται ἑνοχοὶ τοῦ πταίσματος τούτου, ἐπιχειροῦντες, προάγοντες, ἢ υποβάλλοντες τὰ ἀπηγορευμένα παιγνίδια, τὸ ξενοδοχικὸν τῶν ἐπιτήδευμα λογίζεται ὡς ἰδίως ἐπιβαρύνοντα αἰτία, καὶ ἐπομένως εἰσπορεῖ ὁ δικαστὴς νὰ τοὺς ἐπιβάλλῃ ἐν ταύτῃ πρόστιμον καὶ κράτησιν. II. N. 504, 555. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 222).

N. Οὐδεμία ὑπάρχει ἀναγκὴ ἀστυνομικῆς διατάξεως ἀπαγορευούσης τὰ παιγνίδια τύχης εἰς δημόσια μέρη πρὸς τιμωρίαν τῶν μετερχομένων αὐτά, ἀπὸ τοῦ ἀρθροῦ 50 εἰς 10 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκ. 1836 ἀστυνομικοῦ νόμου ἀπαγορεύοντος αὐτὰ ῥητῶς. A. II. ποιν. 126 τοῦ 78.

684. Μὲ πρόστιμον ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις μὲ κράτησιν τιμωρεῖται ὅστις δέχεται ἐράνους χάριν ξένων λαχεῖων ὅστις ἄνευ δικαιώματος ἢ ἰδιαίτερας ἀδείας τῆς ἀρχῆς συσταίνει λαχεῖον ἢ κατὰσθημα ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ γίνηται περίδοσις (pari) ἐπὶ τῶν κληρώσεων (tirages) ἄλλων λαχεῖων, ἢ ἐπὶ τῶν ἐκ-

(1) Ὅρα καὶ Διαιτ. τῆς 31 Δεκ. 1836 περὶ δημοτ. ἀστυνομίας ἀρθρον 50 ἀριθ. 10, καθ' ὃν « παιγνίδια τύχης εἰς δημόσια μέρη ἀπαγορεύονται ».

(2) Τοῦ μὲν 20 ἀρθρ. τοῦ ποιν. νόμου ἀπαγορεύοντος εἰς ἐνὸς ἀπολύτως τὴν γενικὴν δημευσίν καὶ ἐπιτρέποντος τὴν εἰδικὴν κατ' ἐξαιρέσιν μόνον ἐν τοῖς ῥητῶς ὁρισμένοις θεμασί, εἰς ἄλλου δὲ διακρίνοντος τοῦ νόμου ἀείπτως τὰ σκευὴ ἀπὸ τῶν χρημάτων (ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθ. 216, 243 κτλ. 460 κτλ. τοῦ Ποιν. νόμου), ἔπεται ὅτι καὶ ἐν τῇ λέξει σκευὴ τοῦ παρόντος ἀρθρου δὲν περιλαμβάνονται τὰ εἰς τυχρὰ παίγνια κατατεθειμένα χρήματα.

κυβεύσεων κτημάτων ή μερικῶν πραγμάτων. (1) Π. Ν. 685. 686. (Βαυαρ. Νυσχ. (1834) 223).

(1) Διατ. 20 Ὀκτωβρίου 1836 περὶ λαχείων.

1. Ἐπιτρέπεται εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς νὰ δίδουν ὑπὸ τὸν ἑλεγχον τῶν ἀνηκόντων διοικητῶν ἀδείας λαχείου πρὸς ἐκκύβευσιν πραγμάτων μέχρι τῶν 200 δραχ., ἀλλὰ μὴ τὴν ἔγκρισιν τῆς γραμματείας μέχρι 1000 δραχ., γανομένης ἐκάστοτε ἀκριβοῦς ἐκτιμῆσεως παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀστυνομίας, καὶ λαμβανομένων πάντοτε ὅλων τῶν ἀπαιτούμενων πρὸς ἀποφυγὴν δόλου καὶ ἀπάτης μέτρων.

2. Διὰ λαχεῖα ὑπερβαίνοντα τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ α'. προσδιορισθεῖσαν εἴαν τῶν 1000 δραχ. ἀπαιτεῖται πάντοτε ἡ ἰδιαιτέρα ἔγκρισις Μας.

3. Αἱ ἔγκρισεις, αἱ ἐν περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 2 ζητούμεναι, τότε ἔμπο-
ρουν μόνον νὰ δοθῶσιν, ὅταν πρόκηται περὶ κοινωτελοῦς τινος σκοποῦ, ἢ διὰ τὴν πρόδον βιομηχανικοῦ τινος κλάδου.

4. Τὰ ἐκτιμώμενα πράγματα δὲν δύνανται νὰ ἐκταθῶσιν εἰς λαχεῖα μὴ τιμὴν ἀνωτέραν τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν· ἔμπορεῖ δὲ νὰ προστεθῶσιν εἰς αὐτὴν καὶ τὰ κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ β' καὶ γ' σημειούμενα δικαιώματα· θέλουσιν σφραγισθαι δούτως μὲ τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιτοπίου ἀστυνομίας.

5. Διὰ πᾶσαν ἐκκύβευσιν χρεωστεῖ ὁ ἐνεργήσας τὴν ἐκδοσιν τῆς ἔγκρι-
σεως, ἅμα λάβῃ αὐτὴν, νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν δημοσίον ταμίαν ὁ τοῖς $\frac{1}{10}$ ὡς
φύρον ἐπὶ τῆς εἴσιας, ὅστις θέλει θεωρεῖσθαι ὡς δημοτικὸς πῆρος.

7. Εἰς ἑλὰς τὰς ἐκκυβεύσεις, τὰς ὑπερβαίνουσας τὰς 200 δραχ., ὑπόκει-
ται ἕκαστος λαχνὸς εἰς χαρτόσημον 25 λεπτῶν.

Ν. 454 τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887. Περί λαχείων.

1. Ἀπαγορεύεται ἡ σύστασις οὐδὲποτε λαχείου καὶ πάντα ἐκδοσίς πρὸς
πώλησιν ἢ κυκλοφορίαν τίτλων ἀναγνωρίσεως δικαιώματος ἢ ἀποδοχῇ ἐράνων
ἐπὶ λαχείου, συστηθέντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

2. Ἐπὶ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην ὑπάγεται ἡ ἐκδοσις, μεταδόσις ἢ
κυκλοφορία οὐδὲποτε τίτλου ἀναγνωρίζοντος ἀμοιβὰς (primes) ἐπιπρο-
σθέτους εἰς ἄλλην ὑποχρέωσιν ἢ πλεονεκτήματα ἐξαρτώμενα ἐκ κληρώσεως
ἢ οὐδὲποτε ἄλλου τρόπου ἐκκυβεύσεως.

3. Μόνον δι' εἰδικοῦ νόμου ἐπιτρέπεται ἡ σύστασις λαχείου καὶ ἡ ἐκδο-
σις ἢ κυκλοφορία τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων τίτλων.
Ἐξαιρούνται τὰ λαχεῖα ὑπὲρ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, κανονισθέντα
διὰ Β. Διαταγμάτων.

4. Ἀπαγορεύεται προσέτι ἡ ἐκδοσις, ἐκδοσις πρὸς πώλησιν καὶ πᾶσα κυ-
κλοφορία οὐδὲποτε ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, διὰ τοῦ ὁποίου μεταδίδονται ἢ
ἀναλαμβάνονται ὑποχρέωσις πρὸς μεταδόσιν δικαιωμάτων ἐπὶ κερδῶν ἢ
ἀμοιβῶν ἐξαρτωμένων ἐκ κληρώσεως ἢ οὐδὲποτε ἄλλου τρόπου ἐκκυβέ-
σεως, ἢ τῶν τίτλων, ἐφ' ὧν στηρίζονται δικαιώματα τοιαῦτα.

5. Ἐν περιπτώσει παραβάσεως τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἐπιβάλλεται χρη-
ματικὴ ποινὴ δραχμῶν πενήκοντα μέχρι τριακοσίων ἐν ὑποτροπῇ δι' ἑξῆς
μετακὴ ποινὴ τριακοσίων μέχρι ἑξακοσίων δραχμῶν, φυλάκισις δὲ μέχρι

685. Με πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις παίξει εἰς λαχεῖον ξένης ἐπικρατείας ἢ ἄλλως ἀθέμιτον. Π. Ν. 684. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 224).

686. Με κράτησιν τὸ πολὺ τριῶν ἡμερῶν ἢ με πρόστιμον τὸ πολὺ τριάκοντα δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις διαδίδει συγγράμματα, τεινοντα εἰς τὸ νὰ διεγείρῃσιν ἢ νὰ διατηρήσωσι τὴν πρὸς τὰ λαχεῖα κλίσιν διὰ βεσιταζομένων ἢ ἄλλων ἀπατηλῶν ἀναπλάσματων. — Τειαῦτα συγγράμματα ἐγκυβένται. Π. Ν. 20. (Βαυαρ. Νμσχδ. (1831) 225).

Κς'. Πταίσματα ἀναγόμενα εἰς φόνους 1) καὶ αἰκίας.

687. "Ὅστις εἰς κατάστασιν ἀρύνῃς εὐρισκόμενος, χωρὶς νὰ ὑπερῇ τὰ ὅρια αὐτῆς, φρονεῖ 2) ἄλλον, ἀρεῖται ὅσον τάχιστα νὰ ἀναγγεῖλῃ τοῦτο εἰς τὴν πληττιστάτην ἀρχήν. Ὁ παραλείπων τὴν ἀγγελίαν ταύτην τιμωρεῖται με κράτησιν ἢ πρόστιμον. Π. Ν. 100, 106, 300, 1. 644. (Βαυαρ. Νμσχ. (1822) 278).

1) ἀνθρωποκτονίας 2) ἀποκτείνει

Ἐξ μηνῶν καὶ στέρσις τῆς ἀδείας τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἐξήσκει ὁ παραβάτης, ἐπὶ τρεῖς μῆχρις ὅκτω μῆνας. — Οἱ ἀνωτέρω τίτλοι, ἐπευδύσατε ἦσαν ἀνακαλυφθῇ, κατασχονται παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, συντασσόμενης καὶ τοῦτο ἐκθέσεως καὶ ὑπογραφουμένης παρὰ τῆς κατασχούσης ἀρχῆς καὶ δύο ἄλλων μαρτύρων, ἂν παρευρεθῶσι τοιούτοι. — Πᾶσα δὲ σύμβασις, κατὰ παράδοσιν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων συναφθεῖσα, εἶναι ἄκυρος. — Κατάσχονται ἐπίσης τὰ ἀντικείμενα τοῦ λαχεῖου, ἂν ὡς κινητὰ, καὶ ἀποστέλλονται πρὸς τὸν εἰσαγγελέα τοῦ πλημμελειοδικείου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου ἐπιβλήθη ἡ κατάσχαις.

6. Ἀρμοδίον διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἀνωτέρω παραβάσεων εἶναι τὸ πλημμελειοδικεῖον, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου ἐπιβλήθη ἡ κατάσχαις. Τὰ τοῦ λαχεῖου ὅπως ἀντικείμενα ἐκποιεῦνται καὶ πρὸ τῆς ἐκδίκασως τῆς παραβάσεως, εἰς ὑπόκεινται εἰς φθορὰν ἢ ἐπὶ κινεῖται κίνδυνός τις ἐκ τῆς ἀναβολῆς. — Ἐκ τοῦ εἰσπραχθεσομένου ἀντιτίμου τὰ μὲν δύο τρίτα εἰσάγονται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ὡς δημόσιον ἔσοδον, τὸ δὲ ἓν τρίτον ἀποδίδεται εἰς τὸν κληυτὴν. — Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ τὸ ἓν τρίτον τῆς εἰσπραχθεσομένης χρηματικῆς ποινῆς. — Ἄν δὲ τελεσιδικῶς ἀποφασισθῇ, ὅτι δὲν ὤφισται παρὰ τοῖς καὶ τὰ κατασχθέντα ἐξεποιήσαν ἤδη, ἀποδίδεται εἰς τὸν δικαζόν τὸ ληρθὲν ἐκ τῆς ἐκποίησης ἀντίτιμον, ἀφαιρουμένων τῶν διὰ τὴν ἐκποίησιν δαπανῶν.

7. Πᾶσα ἐναντία πρὸς τὰ ἀνωτέρω διατάξεις καταργεῖται. — Τὰ μέχρι τῆς ἐσχάτης τοῦ παρόντος νόμου συμφώνως πρὸς τὰ κεκανονισμένα συστηθέντα λαχεῖα καὶ οἱ ἐκδοθέντες ἢ ἐκδοθησόμενοι ἐπὶ τῇ βῆσει προσηγουμένων νόμων ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 2 τοῦ παρόντος νόμου ἀναφερομένων τίτλων δὲν ὑπάρχοντα εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀπαγορευτικὰς διατάξεις.

688. (1) «Ὅστις προξενήσῃ αἰκίαν, φέρουσιν νόσον ἢ πρὸς
 » ἐργασίαν ἀνικανότητα, μὴ διαρκούσαν πλέον τῶν τριῶν ἡμε-
 » ρῶν, τιμωρεῖται. — 1. ἐὰν ἡ αἰκία ἐγίνετο μετὰ προμελέτης,
 » κατὰ τὰ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου 307 ὠρισμένα, με κράτησιν ἐνός
 » μέχρις ἑξ μηνῶν. — 2. ἐὰν ἡ αἰκία ἐγένετο ἄνευ προμελέτης,
 » κατὰ τὰ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου 308 ὠρισμένα, με κράτησιν μιᾶς
 » μέχρις ἑξ ἐβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων
 » δραχμῶν. — 3. ἐὰν ἡ αἰκία ἐγένετο ὡσαύτως ἄνευ προμελέ-
 » τής, πλὴν με τὰς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου 309 ὠρισμένας
 » περιπτώσεις, με κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἐβδομάδος, ἢ μὲ πρό-
 » στιμον τὸ πολὺ εἴκοσι δραχμῶν. — 4. ἐὰν ἡ αἰκία ἐγένετο ἐξ
 » ἀμελείας, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου 310 ὠρισμένα, με
 » πρόστιμον τὸ πολὺ βέβα δραχμῶν. — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσι
 » καὶ περὶ τοιούτων αἰκίῶν εἰ ὅροι τῶν ἄρθρων 313—315. Π.
 » Ν. 38. 207. 502. (Βαυαρ. Νυσχδ. (1822) 300 ἔ.).

689. Ἐὰν ἡ αἰκία δὲν ᾖτο συνδεδεμένη με διατάραξιν τῆς
 κοινῆς ἡσυχίας καὶ εὐταξίας, ἢ καταδιώξεις καὶ ἡ τιμώρησις
 λαμβάνουν χώραν μόνον κατ' αἵτησιν τοῦ βλασθέντος ἢ τῶν νο-
 μίμων ἀντιπροσώπων του, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 317 ἄρθρου.
 Ποιν. 22. 278 ἔ. Π. Ν. 191. 202. —

ΚΖ'. Πταίσματα ἀναγόμενα εἰς προσβολὴν τῆς τιμῆς.

690. (2) «Μὲ κράτησιν, ἢ μὲ πρόστιμον τιμωρεῖται, ὅστις
 » ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῶν ἄρθρων 334, 335, 336, καὶ 338
 » προσβάλλει ἀδίκως, ἢ καθυβρίζει ἔργῳ ἢ λόγῳ, ἐγγράφως,
 » διὰ σημείων, εἰκόνων, ἢ καθ' ὅποιονδήποτε ἄλλον τρόπον τὴν
 » τιμὴν ἀλλοῦ τινός». Ἐξ. 27 — 30.

691. Ἐὰν ὁ ὑβρισθεὶς ἀνταποδίδῃ παρὰ τοῦτο τὴν ὑβρίν, χωρὶς
 ἐν τούτοις νὰ ὑπερβῇ τὸ μέτρον, τούτου δὲ ἡ στάθμησις ἀνατί-
 θεται εἰς τὸ δικαστήριον, δὲν γίνεται τότε καμμία τιμώρησις.
 (Βαυαρ. Νυσχδ. (1827) 324).

(1) Δημοσιεύεται ὡς διωρθώθη διὰ τοῦ Διατ. τῆς 26 Ἰουνίου 1896 περὶ
 τοῦ ἄρθρ. 688 τοῦ ποιν. νόμου.

(2) Δημοσιεύεται ὡς διωρθώθη διὰ τοῦ Διατ. 26 Ἰουνίου 1896 περὶ τῶν
 ἄρθρων 337, 690 τοῦ ποινικοῦ νόμου, δι' οὗ κατεργάθη μὲν τὸ 337 ἄρθρ.
 τοῦ ποιν. νόμου, ἀποπελογήθη δὲ τὸ ἄρθρ. 690 ὡς ἔχει ἐν τῷ κείμενῳ.

692. Ἡ καταδίωξις καὶ ἡ τιμώρησις γίνεται μόνον κατ' αἰτήσιν τοῦ ὑδρισθέντος (1) ἢ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων του. — Ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας εἶναι ἀπαράδεκτος. Ποιν. 22. 278 ε. Ἐξ. 33. (Βαυαρ. Νμσχ. (1822) 323 καὶ 324).

ΚΗ'. Περὶ ἀστυνομικῶς τιμωρουμένων κλοπῶν, ὑπεξαίρέσεων, βλάβης καὶ καταστροφῆς ξένης ἰδιοκτησίας.

693. "Οστίς, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῶν ἀρθρῶν 373, 388, καὶ 421, γίνεται ἑνοχος κλοπῆς, ὑπεξαίρέσεως, ἢ ἐκ προθέσεως βλάπτει ἢ καταστρέφει ξένην ἰδιοκτησίαν, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ἢ μὲ πρόστιμον. — Οἱ ὅροι τῶν ἀρθρῶν 376 — 379, 391, 393, 425, καὶ 426 ἐφαρμόζονται καὶ ἐνταῦθα. (2) Ποιν. 22. 278. Π. Ν. 114. 371 ε. 502. (Βαυαρ. Νμσχ. (1822) 334).

(1) Ἀπαιτουμένης ῥητῆς αἰτήσεως τοῦ ὑδρισθέντος, ἔπεται ὅτι, ἂν ὁ ὑδρισθεὶς ἐξαπατῶμενος ὡς μάρτυς δι' ἄλλην ὑπόθεσιν ἀνέκραν ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ κατηγορούμενος προσέβαλεν αὐτὸν καὶ δι' ὕβρεως, δὲν χωρεῖ καταδίωξις καὶ τιμώρησις αὐτοῦ.

(2) Ν. ΟΣ' τῆς 16 Φεβρ. 1818. Περὶ θανατώσεως τῶν περιπλανωμένων ζῶων, χοίρων καὶ αἰγῶν ἐντὸς ἀλλοτρίας ἰδιοκτησίας.

1. Ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς κατὰ δῆμους ἀγοροῦλακας νὰ θανατώνωσι τὰ ζῶα, χοίρους, καὶ αἰγας, τὰ ὅποια ἤθελον καταλάβει περιπλανώμενα ἀνευ ἐπιτηρήσεως ἐντὸς ἀλλοτρίας ἰδιοκτησίας καὶ βλάπτοντα αὐτήν· τὸ αὐτὸ ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας, ἢ εἰς τοὺς ἐνεργούντας ἀντ' αὐτῶν, ἐντὸς τῶν ἰδιοκτησιῶν τῶν ἐπίσης ἐπιτρέπεται τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ δημοτικοὺς κλητῆρας, καὶ εἰς τοὺς χωροῦλακας, νὰ θανατώνωσι τοὺς χοίρους, οἵτινες ἤθελον περιπλανᾶσθαι ἐντὸς τῶν πόλεων τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Κράτους.

2. Οἱ οὕτω θανατωθέντες χοῖροι καὶ αἰγας, ἢ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν, ἀνέχουν εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν ζῶων μετὰ προηγουμένην ἀποζημιώσιν τῆς τοχῆν προεξηγήσεως· βλάβης πρὸς ἔρεος τοῦ ἰδιοκτῆτου, καὶ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ προστίμου πρὸς ἔρεος τοῦ δημοτικοῦ ταμείου, κατὰ τὸ ἀρθρον 1 τοῦ ἐπὶ 13/25 Μαΐου 1835 νόμου περὶ τῆς προφενομένης εἰς τοὺς ἀγροὺς βλάβης ἐκ τῆς βοσκῆς τῶν ζῶων.

Ν. τῆς 9 Ἰουνίου 1848 περὶ ζωοκλοπίας καὶ ζωοκτονίας.

1. Ὁ ζωοκλέπτης ἢ ζωοκτόνος, ἐκτὸς τῶν παρὰ τοῦ ποινικοῦ νόμου δριμύτων ποινῶν καὶ πολιτικῶν ἀποδόσεων καὶ ἀποζημιώσεων, ὑποβάλλεται καὶ εἰς πρόστιμον, ἢ εἰς χρηματικὴν ποινὴν, διπλάσιον τῆς τιμῆς τοῦ κλεπθέντος ἢ θανατωθέντος ζῴου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προσδιορισμοῦ αὐτῆς διὰ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως.

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

Ν. Τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἀρθ. 693 ὁ ἐπινεγκὼν εἰς τὸ ξένον πρᾶγμα βλάβην κατωτέραν τῶν εἰκοσὶ δραχμῶν. Α. Π. ποιν. 20 τοῦ 33. (Κατὰ δὲ τὴν

2. Ὁ ἀνακαλύψας ζωοκλόπον ἢ ζωοκτόνον λαμβάνει ὡς ἀμοιβὴν διπλάσιον τὸ πρόστιμον ἢ τὴν χρηματικὴν ποινὴν, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ ζωοκλόπος ἢ ζωοκτόνος καταδικάσθῃ· περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνακαλύψαντος θέλει γίνεσθαι μνηεῖα εἰς τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν.

3. Ἄφου κατασταθῇ τελεσιδίκως ἡ κατὰ τοῦ ζωοκλόπου ἢ ζωοκτόνου ἀπίστασις, οὗτος ὀφείλει νὰ ποτίσῃ ἀμέσως καὶ ἀνυπερθέτως τὸ πρόστιμον, ἢ τὴν χρηματικὴν ποινὴν, τὴν νόμιμον ἀποζημίωσιν πρὸς τὸν κύριον τοῦ ζώου, καὶ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα· ἄλλως, ἐπιμαλείᾳ τοῦ ἀρμοδίου ταμίου, γίνεται ἀμέσως προσωπικὴ κράτησις, κατάσχαις, καὶ πώλησις ἀναλόγου μέρους τῆς κινήτης, ἢ, μὴ ὑπαρχούσης διόλου ἢ ἀποχρώσεως κινήτης, τῆς ἀκινήτης περιουσίας τοῦ ζωοκλόπου ἢ ζωοκτόνου πρὸς ἐκπλήρωσιν ὅλων τῶν ἀνω εἰρημνῶν ὑποχρεώσεων. Ἡ κατάσχαις καὶ πώλησις τῆς περιουσίας ταύτης γίνεται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων νόμου.

4. Ἐάν ἐντὸς τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ προθεσμίας ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως δὲν πληρωσῇ ὁ ζωοκλόπος ἢ ζωοκτόνος τὰς ἐπιβαλλομένας ὑποχρεώσεις ἢ τοῦλάχιστον τὸ πρόστιμον, ἢ τὴν χρηματικὴν ποινὴν, ἡ κυβέρνησις προκαταβάλλει ἀμέσως εἰς λογαριασμὸν τοῦ ζωοκλόπου ἢ ζωοκτόνου τὸ ἥμισυ τοῦ πρόστιμου ἢ τῆς χρηματικῆς ποινῆς εἰς τὴν ἀνακαλύψαντα.

5. Οἱ διὰ τελεσιδικίου ποινικῆς ἀποφάσεως καταδικαζόμενοι ἐπὶ πλημμελίῃσιν ὡς αὐτουργοὶ ἢ συνεργοὶ ζωοκλοπίας, ἢ ζωοκτονίας, στεροῦνται κατὰ συνέπειαν τῆς καταδικῆς ταύτης· — 1. πάσης δημοσίας, ἢ ἐκκλησιαστικῆς, ἢ δημοτικῆς ὑπηρεσίας καὶ θέσεως ὁμοῦ μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτώμενα ἐνταῦθεν δικαιώματα καὶ πλεονεκτήματα· — 2. ὅλων τῶν ἀξιοματίων, ἐπίτιμων θέσεων, καὶ διακριτικῶν σημείων· — 3. τῆς τιμῆς τοῦ νὰ ᾖ μέλος νομαρχικοῦ τινος, ἐπαρχιακοῦ, ἢ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἢ ἄλλης τινος συναλεύσεως, συγκαλουμένης παρὰ τῆς κυβερνήσεως διὰ πολιτικὰς ὑποθέσεις, καὶ τοῦ νὰ διορίζεται ὀρυκτὸς κριτής· — 4. τῆς ἱκανότητος τοῦ νὰ γένῃ μέτοχος τοιαύτων ἀρχῶν, ὑπηρεσιῶν, πλεονεκτημάτων, καὶ τιμῶν. Ἡ διάρκεια τῆς στέρησεως τῶν ἀνωτέρω δικαιωμάτων ὀρίζεται ὑπὸ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου.

6. Οἱ συνεργοὶ εἰς ζωοκλοπίαν ἢ ζωοκτονίαν εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς διὰ τοῦ ἀρθρου 1 ὀριζομένης διὰ τοὺς αὐτουργοὺς χρηματικῆς ποινῆς ἢ πρόστιμου, τηρουμένων καὶ τῶν ὀρισμῶν τοῦ ἀρθρου 30 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

7. Τὰ ὀριζόμενα διὰ τοῦ ἀρθρου 3 ἐκδισαστικὰ μέτρα κατὰ τῆς περιουσίας τῶν ζωοκλόπων καὶ ζωοκτόνων ἐφαρμόζονται καὶ κατὰ τῆς περιουσίας τῶν καταδικασθέντων ὡς συνεργῶν.

8. Ἐάν εἰς χεῖράς τινος εὐρεθῇ ζῶον κλοπιμαῖον, καὶ δὲν δονηθῇ νὰ παραδῇ ἐκείνον ἀπὸ τὸν ὅποιον τὸ ἔλαβεν ἢ τὸ ἡγάγετο, καταδικάζεται, ἐκτὸς τῆς ἀποδόσεως τοῦ ζώου, καὶ εἰς πρόστιμον ἢ χρηματικὴν ποινὴν, ἴσην τῇ ἀξίᾳ αὐτοῦ, ἐπιφυλαττομένων καὶ τῶν λοιπῶν ποινικῶν ὀρισμῶν, εἴν ὁ κάτοχος τοῦ ζώου ἤθελεν ἐνέχεσθαι εἰς τὴν κλοπὴν.

ἀρ. 421 ὁ ἐπενεγκὼν εἰς αὐτὸ ζημίαν μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰς τετρακοσίας, κατὰ δὲ τὸ ἀρ. 422 ὁ ἐπενεγκὼν ζημίαν ἐλάσσονα τῶν χιλίων, κατὰ δὲ

Ν. ΣΑ'. 27 Ἀπρίλ. 1867. Περί ζωοκλοπῆς καὶ ζωοκτονίας.

1. Πᾶς κύριος καὶ κάτοχος μεγάλων ζώων, ἥτοι ἵππων, χιμῶνων, ὄνων, βοῶν, βουβαλίων, καμήλων, ἀεὶλει, ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, νὰ παρουσιάσῃ αὐτὰ εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου τῆς κατοικίας του, ἥτις ἐπιτίθεται ἐπὶ τῶν γλυπτῶν τῶν ζώων πεφυρικτωμένην σιδηρὰν σφραγίδα, στρογγύλου σχήματος, εἰσὺσαν τὸ ἑμβλημα καὶ τὴν ὀνομασίαν τοῦ δήμου. Ὁ δημάρχος ἐγγράφει συγχρόνως τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου τῶν ζώων, τὰ χαρακτηριστικά, τὴν ἡλικίαν αὐτῶν, καὶ τὸν τίτλον τῆς ιδιοκτησίας ἢ κατοχῆς εἰς βιβλίον διπλοτύπον, ἡριθμημένον καὶ μονογραφημένον παρὰ τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς. — Ἀπορρασματικὸν τοῦ διπλοτύπου βιβλίου τῆς ἐγγραφῆς ἐκιοπούμενον* παραδίδεται εἰς τὸν κύριον ἢ κάτοχον τοῦ ζώου. — Διὰ τὰ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν εἰσαγόμενα ζῶα τὴν πρώτην δῆλωσιν ἀεὶλει· ὁ εἰσαγὼν αὐτὰ νὰ καμῇ εἰς τὸν τελῶνν τοῦ τόπου τῆς εἰσαγωγῆς, ὅστις ἐγγράφει αὐτὴν εἰς διπλοτύπον βιβλίου, καὶ ἐνεργεῖ τὴν σφραγίσιν τῶν ζώων, μέχρις οὗ ὁ κύριος αὐτῶν μεταβῇ εἰς τὸν δῆμον τῆς κατοικίας του, καὶ συμμορφωθῇ μὲ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις. — Οἱ πῶλοι καὶ μῶσοι τῶν ἀνωτέρω ζώων δηλοῦνται καὶ σφραγίζονται τὴν πρώτην καταμερίαν ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ δευτέρου γεννησῶς των. — Ἐκαστος δῆμος ἀεὶλει· νὰ προμηθευθῇ δι' εἰσόδων τοῦ δημοτικοῦ ταμείου τὰς ἀναγκαίας σφραγίδας. — Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰς επαρχίας ἐκεῖνας, ἐν αἷς ἡ πλειονοψηφία τῶν δημοτικῶν συμβουλίων ἐντὸς τῆς διθέσεως προθεσμίας τῶν δύο μηνῶν ἤθελεν ἀπορνήσθαι περὶ τῆς μὴ ἀνάγκης τῆς ἐφαρμογῆς. Ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶν επαρχιῶν αὐτῶν μεταφερόμενα εἰς ἄλλαν ἐπαρχίαν ζῶα θέλουσι συνοδεύεσθαι μὲ ἔγγραφον ἀπόδειξιν τοῦ ἐκείνου δημάρχου, ἐμπαίνουσαν τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου τῶν ζώων, τὰ χαρακτηριστικά, τὴν ἡλικίαν αὐτῶν, καὶ τὸν τίτλον τῆς ιδιοκτησίας ἢ κατοχῆς εἰς βιβλίον διπλοτύπον, ἡριθμημένον καὶ μονογραφημένον παρὰ τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς. (Ἀλλ' ἴδε κατωτέρω καὶ νόμον Β15' τῆς 9 Ἀπρ. 1896).

2. Δημάρχος ἢ τελῶννης, ὅστις ἤθελεν ἀποδεικνύμενως ἀρνήσθαι νὰ δεχθῇ τὴν δῆλωσιν, ἢ νὰ δώσῃ ἀπόδειξιν καὶ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν εἰς τὸ βιβλίον ἐγγραφὴν καὶ σφραγίσιν, τιμωρεῖται ἐπὶ ἀρνήσει ὑψηλῆς κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ποιν. νόμου· ὁ δὲ κύριος καὶ κάτοχος τοῦ ζώου ἀεὶλει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ ἐπιδώσῃ τὴν δῆλωσιν τῶν ζώων του, γεγραμμένην ἐπὶ ἁπλοῦ χαρτοῦ, διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος πρὸς τὸν ἀρμόδιον εἰρηνοδίκην, ὅστις διευθύνει αὐτὴν ἀμέσως εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχήν, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων τῆς παρομοίαν δῆλωσιν ἀεὶλει· νὰ ἐπιδώσῃ καὶ ὁ κάτοικος ἐπαρχίας ὑπαγομένης εἰς τὰς διατάξεις τῆς 6 παραγράφου τοῦ 1 ἄρθρου, ἀντίγραφον τῆς ὁποίας, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐπιστρέφεται πρὸς αὐτὸν, διὰ νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ἀντὶ τοῦ πιστοποιητικοῦ τοῦ δημάρχου.

3. Πᾶσα ἀγοραπωλησία καὶ μεταβίβασις τῆς κυριότητος καὶ κατοχῆς τῶν αἰ τῶ ἀρ. 1 διαλαμβανόμενων ζώων πραγματοποιεῖται διὰ τῆς ἐγγεγραμμένης τοῦ διπλοτύπου ἢ τοῦ ἀποδεικτικῆς ἢ τοῦ ἀνειγγράφου τῆς δηλώσεως ἐκ μέρους τοῦ πρώτου κυρίου πρὸς τὸν δεύτερον, καὶ διὰ τῆς ἐμφανίσεως

τὴ 423 § 2 ὁ μαιζονα τῶν χιλίων).— Ἵνα ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ τοῦ περὶ ζωοκλοπῆς καὶ ζωοκτονίας νόμου τῆς 9 Ἰουνίου 1838 π

τοῦ ἀγοραστοῦ ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς. ὅπου ἐγγραφῇ τὸ στέλεχος τοῦ διπλοτύπου τοῦ δήμου, καὶ σημειωθῇ ὑπὸ τοῦ δημάρχου ἢ μεταβιβάσις εἰς τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὅποιον παρέδωκεν ὁ πρῶτος κύριος.

4. Μετὰ παρέλευσιν τῆς ὑπὸ τοῦ 1 ἀρθροῦ ταχθείσης προθεσμίας ἐποδὴποτε ἤθελεν εὐρεθῇ ζῶν τι ἐκ τῶν ἀνωτέρω μὴ φέρον τὰς κατὰ τ' ἀρτ. 1 καὶ 3 σφραγίδας καὶ τὰ μνημονευόμενα ἐν αὐτοῖς ἀποδεικτικά, ἢ ἀποδεικνύει τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου κατὰ τὴν 6 παραγραφὴν, τὸ μὲν ζῶον κατὰσχεται ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, πρὸς ἣν ἤθελε καταγγεῖλαι ὁ δὲ κάτοχος αὐτοῦ συλλαμβάνεται καὶ παραπέμπεται εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀνακριτικὴν ἀρχήν, προφυλακίζεται δι' ἐντάλματος αὐτῆς, καὶ καταδικάζεται ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου ὡς ζωοκλόπος. Δὲν ἐπιτρέπεται ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἢ δι' ἄλλων μέσων ἀποδείξει τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τῶν ζῶων ἢ διὰ τῶν σφραγίδων, τῶν διπλοτύπων, τῆς ἀποδείξεως τοῦ δημάρχου, ἢ τοῦ ἀντιγράφου τῆς πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην δηλώσεως τὸ δὲ κατασχεθὲν ζῶον φυλάσσεται παρὰ τῆς ἀρχῆς, ἥτις γνωστοποιεῖ τούτο εἰς τὴν νομαρχίαν τοῦ Κράτους, καὶ, εἰ ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν δὲν παρουσιασθῇ ὁ κύριος τοῦ ζῶου, δημοπρατεῖται παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ δημάρχου εἰς τὸν συνῆθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον τὴν πρώτην ἐκ τῶν ἢ κυριακῶν μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας, καὶ τὸ τίμημα παρακατατίθεται εἰς τὸ ἀρμοδίον δημοσίον ταμεῖον, διὰ νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν παρουσιασθῆσομενον κύριον αὐτοῦ, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων τῆς πρὸς καὶ τῆς φυλάξεως. Ἐὰν ὁ κύριος δὲν παρουσιασθῇ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, καθαρὸν τίμημα τοῦ ζῶου ἀνήκει εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, εἰς 5 καὶ ἀποστέλλεται. (Ἄλλ' ἰδε κατωτέρω καὶ Νόμον ΒΥΣ' τῆς 9 Ἀπρ. 1896).

5. Πᾶς δῆμος εἶναι ὑπεύθυνος εἰς πολιτικὰς ἀποζημιώσεις ἐνεκα πόνου ζωοκτονίας, πραττομένης ἐπὶ τῶν ἐν τῷ 1 ἀρθρῷ ἀναφερομένων ζῶων ἐντὸς τῆς περιφέρειας του. — Ἡ ἐπιδιώξις καὶ πραγματοποιήσις τῆς ἀποζημιώσεως διεξάγεται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1838 νόμου περὶ τῶν γενομένων εἰς τὰ δένδρα καὶ ἄλλας φυτείας φθορῶν.

6. Ὁ ζωοκλόπος ἢ ζωοκτόνος μικρῶν ἐν γένει ζῶων, ἡγουν χοίρων, προβάτων καὶ αἰγῶν, εἰσάγεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀρμοδίον πλημμελειοδικεῖον καὶ δικάζεται εἰς βαθμὴν πλημμεληματος, καὶ εἰ ἐν τῷ κλαπένῃ ἢ φονευθέντι ζῶον ἤθελεν εἶσθαι ἀξίας μικροτέρας τῶν εἴκοσι δραχμῶν. — Ζωοκλόπος θεωρεῖται καὶ ὁ ἐν γνώσει λαβὼν παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου λύτρα πρὸς εἰσφοράν ζῶου τινὸς κλαπέντος, ὡς καὶ ὁ ἀποπειραθεὶς νὰ λάβῃ τοιαῦτα, ὅποτεντα δ' ἀμφοτέρω εἰς ὅλας τὰς προβλεπομένας διὰ τοὺς αὐτουργοὺς ποινὰς, φυλακισμένων τῶν περὶ συνεργῶν καὶ ἀποπαίρας ὁρισμῶν τοῦ ποινικοῦ νόμου.

7. Ὁ ζωοκλόπος ἢ ζωοκτόνος, ἐκτὸς τῶν παρὰ τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀποσυνμένων ποινῶν καὶ πολιτικῶν ἀποδόσεων καὶ ἀποζημιώσεων, καταδικάζεται ὑπὲρ τοῦ ἰδιοκτήτου, καὶ, εἰ ἐν τῷ ἰδιοκτήτῃ ἀποζημιωθῇ ἀπὸ τὸν δῆμον ὑπὲρ τούτου, εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς διπλάσιας ἀξίας τοῦ κλαπέντος ἢ φονευθέντος ζῶου, ὑποβάλλεται δὲ καὶ εἰς χρηματικὴν ποινὴν, τριπλασίαν τοῦ τιμῆς τοῦ κλαπέντος ἢ θανατωθέντος ζῶου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προσδιορισμοῦ αὐτῆς διὰ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως. (Κατάδηλον ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ἀρθροῦ

ἀποδόσεως τοῦ προστίμου εἰς τὸν ἀνακαλύψαντα τὸν ζωοκλόπον, ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρῃ αἵτηση περὶ τούτου. Α Π. ποιν. 113 τοῦ 60. — Ἐκ τοῦ ἀρθρου 7 τοῦ ΣΑ' νόμου, συνδυαζομένου πρὸς τὸ 6 ἄρθρον αὐτοῦ καὶ πρὸς τὰ ἄρθρα 6 καὶ 7 τοῦ νόμου τῆς 9 Ἰουνίου 1848 (διατηρηθέντα ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἀρθρου 10 τοῦ αὐτοῦ νόμου) πρόδηλον γίνεται, ὅτι καὶ οἱ συνεργοὶ ζωοκλεπτεῖς ὑπόκεινται εἰς πάσας τὰς διὰ τοὺς αὐτοὺς προβλεπομένας ὑπὸ

τούτου καταδίκη εἶναι ἄσχετος πρὸς τὸ δικαίωμα, ὃ ἔχει ὁ παθὼν δυνάμει τῶν γενικῶν διατάξεων τοῦ νόμου νὰ ἀσκήσῃ διὰ πολιτικῆς ἀγωγῆς τὴν ἀνέκδοξιν πάσης ἐκ τοῦ ἀδικήματος προσηγομένης αὐτῷ ζημίας. Ὁμοίως ἀπερνήματο καὶ ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ποιν. ἀπαφ. 16 τοῦ 94).

8. Ὅστις ἀνακαλύψῃ ζωοκλόπον ἢ ζωοκτόνον, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου, λαμβάνει ὡς ἀμοιβὴν τὸ ἥμισυ τῆς χρηματικῆς ποινῆς, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ ζωοκλόπος ἢ ζωοκτόνος καταδικάσθῃ, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ ἀποδίδεται εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον τοῦ δήμου ἐκείνου, εἰς ὃν ἀνήκει τὸ κλαπὲν ἢ φωνευθὲν ζῶον· τὰ δὲ χρήματα ταῦτα θέλουν χρησιμεύει ὠφισμένως εἰς ἀγαθοεργούς σκοπούς, διατιθέμενα κατ' ἀπόφασιν τοῦ σχετικοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου. Περὶ τοῦ ἐνόματος τοῦ ἀνακαλύψαντος θέλει γίνεσθαι μνεία ἐν τῇ δικαστικῇ ἀποφάσει.

9. Ἐκεῖνος, ὅστις δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὸ ἥμισυ τῆς χρηματικῆς ποινῆς ὡς ἀνακαλύψας, καὶ ὁ δῆμος, εἰς ὃν ἀνήκει τὸ κλαπὲν ἢ φωνευθὲν ζῶον, δύνανται δυνάμει τῆς δικαστικῆς ἀποράσεως, ἅμα κατασταθεῖσης τελεσιδίκου, προσηγομένης ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, νὰ ἐνεργήσωσι τὴν προσωποπικὴν κράτησιν τοῦ καταδικασθέντος, ἢ καὶ νὰ κατάρχωσιν ἀναγκαστικῶς καὶ πωλήσωσι τὴν περιουσίαν του. Ἄν δὲ ὁ ἀνακαλύψας ἀδιαφορήσῃ, προσκαλεῖται ἀμέσως περὶ τούτου, ἐπὶ ἀποδείξει, παρὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τῆς κατοικίας του, νὰ ἐπιληφθῇ τῆς καταδιώξεως ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν, μετὰ παρέλευσιν τῶν ὁποίων ὑποχρεοῦται ὁ δῆμος νὰ ἐνεργήσῃ τὰ διὰ τὴν ἀπότισιν τῆς ὅλης χρηματικῆς ποινῆς ἀπαιτούμενα πρὸς ἕνα τοῦ δημοτικοῦ ταμείου. — Ὅστις δὲ ἐκ τῶν δημάρχων ἀμελήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν ταύτην, ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον δραχμῶν 300—600, καὶ ἐν ὑποτροπῇ εἰς τὸ διπλάσιον.

10. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου 1848 νόμου περὶ ζωοκτονίας, ὡς καὶ αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 5, 6, καὶ 7 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰουνίου 1848 νόμου, καθόσον δὲν τροποποιεῖν διὰ τοῦ παρόντος, διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ. Πᾶσα δ' ἄλλη διάταξις ἀντιβαίνει εἰς τὸν παρόντα νόμον καταργεῖται.

(Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὸ 7 ἄρθρον τοῦ νόμου (ῬΠΘ' τῆς 31 Μαΐου 1882 περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου τῆς 1 Ἰουλίου 1838 περὶ δεινροφθορῶν ἐφαρμόζονται τὰ διὰ τοῦ νόμου τούτου (τοῦ ῬΠΘ' τῆς 31 Μαΐου 1882) περὶ ὁποίων ἀριθμώμενα (περὶ ὧν βλ. σελ. 818 παρόντος Τόμου ὑποσημ.) καὶ ἐπὶ τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 5 τοῦ νόμου ΣΑ' τῆς 27 Ἀπριλίου 67 περὶ ζωοκλεπτεῖς καὶ ζωοκτονίας).

τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ΣΑ* νόμου ποινάς. Α. Π. ποιν. 116 τοῦ 78. — Κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 159 τοῦ 58 τοῦ 3 ἄρθρου τοῦ περὶ ζωοκλοπῆς καὶ ζωοκτηνίας νόμου φέροντος ῥητὴς ἐν τέλει, ὅτι « ἡ διάρκεια τῆς στέρησεως τῶν (ἐν αὐτῷ ἀριθμουμένων) δικαιωμάτων ὀρίζεται ὑπὸ τῆς δικαστ. ἀποφάσεως κατὰ τὰς διατ. τοῦ ποιν. νόμου, ἔπεται, ὅτι ὁ περὶ ζωοκλ. κτλ. νόμος, ἐν ᾧ περιέχει βαρυτέρας ἄλλας διὰ τὸν ζωοκλέπτην ἢ ζωοκτὸνον συνεπείας, δὲν διστήρησεν ἔμως καὶ τὴν ἰσὺν τῶν ἐν τῷ 21 ἄρθρῳ τοῦ ποιν. νόμου διαλαμβανομένων δικαιωμάτων στέρησιν κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ποιν. νόμου. τοῦτο δὲ ἐμφαίνει ἀριθμητικῶς ἡ λέξις διάρκεια. ἥτις περιέχει ἐν ἑαυτῇ τὸ πλεόν ἢ ἥττον τοῦ χρόνου τῆς στέρησεως, οὗ ὁ προσδιορισμὸς ἀντίκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου· τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 26 Μαΐου 1834 διατ. καθιερούμενον μέτρον, καθ' ὃ τὰ ἐν τῷ 22 ἄρθρῳ τοῦ ποιν. νόμου μνημονεύμενα πλημμελήματα, ἐν εἰς καὶ ἡ κλοπή, τότε μόνον συνεπάγονται τὴν πρόσκαιρον ἢ διὰ βίου στέρησιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 23 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὠρισμένων δικαιωμάτων, ὁσάκις ἡ ἐπιβαλλομένη ποινὴ εἶναι τοῦλάχιστον ἐνιαυτοῦς, δὲν ἰσχύει ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθ' ὅτι δυνάμει τοῦ περὶ ζωοκλοπῆς νεωτέρου νόμου, καὶ ἑαυτοῦ τοῦ ἐνὸς ἑτοῦς οὗσης τῆς ποινῆς, καταγινώσκειται ἀείποτε ἡ στέρησις τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 αὐτοῦ διαλαμβανομένων καὶ πρὸς μόνον τὰ τοῦ 21 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἀντιστοιχοῦντων δικαιωμάτων, ἀλλὰ στέρησις πρόσκαιρος. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. 127 τοῦ 60 τοῦ ζωοκλόπου ὑποβαλλομένου ἐκτὸς τῶν ὑπο τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐπιβαλλομένων ποινῶν καὶ εἰς τὰ ὀριζόμενα ἐπακλόουθα τοῦ νόμου τῆς 9 'Ιουνίου 1848, ἐπιβαλλόντος δὲ τοῦ 3 ἄρθ. τοῦ νόμου τούτου τὴν στέρησιν τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων δικαιωμάτων οὐ μόνον κατὰ τοῦ αὐτουργοῦ ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ συνεργοῦ τῆς ζωοκλοπῆς, ἀδιαπόρως ποῖον τὸ μέγεθος τῆς καταψηφισθείσης ποινῆς, τῶν δὲ 1, 6 καὶ 7 ἄρθρων τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐπιβαλλόντος προσέτι τοῖς τε αὐτουργοῖς καὶ συνεργοῖς τὴν ἀλληλέγγυσον ἀπόδοσιν τῆς χρηματικῆς ποινῆς ἢ τοῦ προτίμου, ἔπεται, ὅτι κηρυχθέντων ἐνόχων τοῦ μὲν ὡς αὐτουργοῦ τοῦ δὲ ὡς συνεργοῦ ζωοκλοπῆς, τὸ πλημμελειοδικεῖον ὀφείλει κατὰ μὲν τοῦ πρώτου ἐφαρμόζον τὸν τε ποινικὸν νόμον καὶ τὸν νόμον τοῦ 48, νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ τὸ 23 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου καθ' ὃ ὁ κλέπτης, ὃς καταγινώσθῃ ποινῇ ἐνιαυτοῦς, στερεῖται ἐπίσης τῶν ἐν αὐτῷ δικαιωμάτων, κατὰ δὲ τοῦ δευτέρου νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς διατάξεις τοῦ 3 ἄρθ. τοῦ νόμου τοῦ 48 περὶ στέρησεως τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων δικαιωμάτων, ἔστω καὶ ἂν καταδικάσθῃ μόνον εἰς ἐνὸς μηνὸς

Ν. ΒΥΣ* τῆς 9 'Απριλίου 1896 περὶ τροποποιήσεως τοῦ ΣΑ*
τῆς 27 'Απριλίου 1867 νόμου περὶ ζωοκλοπῆς.

Ἄρθρον μόνον. Τὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κυριότητος καὶ κατοχῆς μεγάλων ζώων μέσα, τὰ ὀριζόμενα διὰ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 4 τοῦ ΣΑ* νόμου, δὲν ἀποκλείουσι τὰ πρὸς τοῦτο ἀποδεικτικὰ μέσα τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰσὶν ὅμως ἐπικρατέστερα.

φυλάκισιν, καὶ νὰ καταδικάσῃ τὸν τε συνεργὸν καὶ αὐτουργὸν ἀλληλεγγύως προσέτι εἰς τὴν νόμιμον χρηματικὴν ποινὴν. Α. Π. ποιν. 127 τοῦ 60.—Τοῦ περὶ ζωοκλοπῆς νόμου ὀρίζοντες, ὅτι ὁ ἀνακαλύψας ζωοκλόπον λαμβάνει ὡς ἀμοιβὴν δλοκληρον τὴν χρηματικὴν ποινὴν, εἰς ἣν ὁ ζωοκλόπος καταδικάσθη, δὲν ἔπεται, ὅτι ἡ ἐπὶ ζωοκλοπῇ χρηματικὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται μόνον, ὁπόταν ᾖναι γνωστὸς ὁ ἀνακαλύψας τὴν πράξιν· διότι, ποινὴ οὕσα αὕτη, ἀναγκασίαι ἐπιβάλλεται πρὸς ἄρτιν τοῦ ἐπελθόντος ἀδικήματος, τὴν δὲ καταψήφισιν αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ ἀνακαλύψαντος ὥρισεν ὁ νόμος, ἀποβλέπων εἰς τὴν εὐχερεστέραν ἀνακάλυψιν τῶν ζωοκλόπων. Α. Π. ποιν. 78 τοῦ 68.—Τὸ ζήτημα τῆς ἀξίας ἑκάστου τῶν κλαπέντων ζῶων λύεται ὑπὸ τῶν συνδρόμων, διότι, ἀφορῶν εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἰδιοκτήτου διὰ τοῦ διπλοσίου τῆς ἀξίας τοῦ κλαπέντος ζῶου καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ ζωοκλόπου καὶ διὰ χρηματικῆς ποινῆς τριπλασίας τῆς ἀξίας τοῦ κλαπέντος ζῶου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρὸς ἀποζημιώσιν τοῦ ἰδιοκτήτου προσδιορισμοῦ τῆς ἀξίας αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ περὶ ζωοκλοπῆς καὶ ζωοκτονίας νόμου τῆς 29 Ἀπρ. 1867, δὲν ἔγει ἐπιβρόχον εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ὥστε νὰ ὑπεβλήθῃ εἰς τοὺς ἐνόρκους, τοιοῦτον δὲ ζήτημα ἐπιβρόχον ἔχον εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς εἶναι τὸ ζήτημα ἂν τὰ κλαπέντα ζῶα εἶχον ἐν γένει ἀξίαν μείζονα τῶν τετρακοσίων ἢ τὸν εἰκοσι δραχμῶν, ὅπερ ἐπιβάλλεται τοῖς ἐνόρκους. Α. Π. ποιν. 54 τοῦ 76.

694. "Ὅστις εὕρισκει· πρῶγμα ἀπολωλὸς, καὶ δὲν ἀναγγέλλει εἰς τὴν ἀρχὴν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸ εὕρημά του, ἢ δὲν τὸ γνωστοποιεῖ εἰς τὸ δημόσιον 1), τιμωρεῖται μὲ κράτησιν, ἢ πρόστιμον, ἐπιφυλαττομένων τῶν ὅρων τοῦ ἄρθρου 387.

1) κοιτῶν

695. Ἡ τιμώρησις τῶν μικροτέρων ὑπαϊρέσεων καὶ βλαβῶν τῆς εἰς τὰ δάση ξυλικῆς, καθὼς καὶ τῶν μικροτέρων περὶ τὴν ἱλιεῖαν πταισμάτων, γίνεται κατὰ τοὺς ὅρους τῆς περὶ τῶν δασῶν καὶ τῆς ἀλλιεῖας διατάξεως. (1) Π. Ν. 448. (Βαυαρ. Νμογ. (1822) 349).

(1) Διατ. 10 Ἰουλίου 1836 περὶ τῶν εἰς τὰ δάση γινομένων ἀνομημάτων.

Ἀρθ. 1. Ὅστις κλέπτει, σφετερίζεται ἢ βλάπτει τὴν εἰς τὰ δάση ξυλικήν, τιμωρεῖται, καθ' ὅσον τὸ κλαπὲν ἢ σφετερισθὲν ἢ ἡ ἐκ τῆς βλάβης προεξηγηθεῖσα ζημία δὲν ὑπερβαίνει· τὴν τιμὴν τῶν 20 δραχμῶν, μὲ πρόστιμον τριάκοντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν ἢ μὲ κράτησιν μιᾶς μέχρι ἐπὶ τὸ ἑξάμηνον, ἀποβιβῶν καὶ τὴν ἀποζημιώσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον ἰδιοκτήτην ὡς ἐπιβαρυντικὴ αἰτία θεωρεῖται ἂν τὰ δάση ᾖναι δημόσια.

Ἀρθ. 2. Αἱ παραβάσεις τῶν περὶ δασῶν ἀπονομητικῶν διατάξεων, καθ' ὅσον δὲν ἀποτελοῦν πλημμελημα ἢ κακοῦργημα ἢ δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ προηγούμενου ἄρθρου, τιμωροῦνται μὲ πρόστιμον ἢ κράτησιν ἐντὶς τῶν τεθέντων ὁρίων τοῦ ἄρθρου 14 καὶ 15 τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ μὲ ἀποζημιώσιν τοῦ ἰδιοκτήτου. Αἱ τιμωρήσεις τῶν περὶ τὰ δάση πλημμελη-

Ν. διὰ τοῦ περὶ ἐνεκρίσεως τῶν ἑχθροτροφίων νόμου ΣΔ' ἐτέθη εἰς

μάτων καὶ κακουργημάτων τιμωροῦνται καὶ ἄλλως κατὰ τοὺς προσδιορισμοὺς τοῦ ποινικοῦ νόμου.

(Παραλείπονται τὰ λοιπὰ ἄρθρα ὡς μὴ ἀφορῶντα εἰς ποινάς).

Διατ. 4 Σεπτ. 1836 περὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς βοσκῆς τῶν δασῶν.

§ 4. Ὁ δασονόμος χρεωστῇ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς ἀνήκοντας βοσκολόγους ἐπὶ τοποῦ Ελα τὰ μέρη τοῦ δάσους ὅσα δὲν πρέπει νὰ βοσκηθῶσιν, εἰ ὅποτε πρέπει ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ νὰ σημαδεύωσιν εἰς ἰδίῳ των μὲ ἀχυροσημάδια τοὺς τόπους αὐτοὺς τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ ἤμπορουν νὰ φαίνωνται πανταχόθεν· μάλιστα πρέπει νὰ δημοσιευθῇ, ὅτι οἱ τόποι οὗτοι, ὡς ὄντες ὑπὸ καλλιέργειαν, δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πατηθῶσιν ἀπὸ τὰ ζῶα.

§ 5. Ὅλοι, ὅσοι βόσκουσιν τὰ ζῶα των εἰς τοιοῦτους ἐμποδισμένους τόπους, ἢ εἰ ἀπροσεξίας των ἀρτύνουν νὰ ἐμβῶσι τὰ ζῶα μέσα εἰς αὐτοὺς, ἢ ἀφανίζουσιν τὰ σημάδια, παιδεύονται κατὰ τὸν § 11.

§ 8. Οἱ εἰς τὰ δάση τόποι, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ ποιμένες θέλουν νὰ στῇσιν τὰς καλύδας καὶ τὰς μάνδρας των, δεικνύονται παρομοίως ἀπὸ τὸν ἀνήκοντα δασονόμον, ὅστις δίδει τὴν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίαν ἐυλικὴν ἡρωαν. Μία μόνη μάνδρα, εἴτε στανωτότι, εἶναι συγχωρημένη εἰς ἑκάστον ποιμένα ἐπὶ μίας καὶ τῆς αὐτῆς περιοχῆς ἑνὸς δάσους. Ἡ κατ' ἀρέσκειαν αὐτοῦ τοποθέτησις, ὁμοίως καὶ ἡ περισσεύσις αὐτῶν, ἀπαγορεύονται ἐπὶ ποινῇ.

§ 9. Οἱ ποιμένες ἔχουν τὴν ἄδειαν νὰνάπτουν φωτῖαν εἰς τὰς καλύδας καὶ εἰς τὰς μάνδρας των· ὅστις δὲ εἰς αὐτῶν πιασθῇ, ὅτι ἀνάπτει φωτῖαν εἰς ἄλλο μέρος, θέλει παραδίδεσθαι εἰς τὸ ἀνήκον δικαστήριον πρὸς παιδευσιν.

§ 10. Ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ εἰς τοὺς ποιμένας τὸ νὰ κόπτουν, ἢ νὰ στροβύνουν τοὺς κλάδους ἢ τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, καὶ νὰ μαδεύουν αὐτοὺς διὰ νὰ φάγουν τὰ ζῶα των.

§ 11. Ἡ παράβασις τῶν ἀστυνομικῶν δασονομικῶν διατάξεων τούτων, εἰ ὅποτε ἐδίδθησαν διὰ τὴν εἰς τὰ δάση βοσκὴν, καὶ αἱ ζημίαι τῶν δασῶν, εἰ ἐκ τῆς ἀμελείας ἢ τῆς κακίας τῶν ποιμένων γινόμεναι, παιδεύονται κατὰ τὸ ἄρθρον 1 καὶ 2 τοῦ περὶ δασονομικῶν ποινῶν νόμου τῆς 10 Μαΐου τ. ε., ἐπιφυλασσομένων τῶν βαρεῶν ποινῶν, τῶν ὁρισθεισῶν ἐν τῷ γενικῷ ποινικῷ νόμῳ διὰ τὰ κακουργήματα καὶ ἐγκλήματα ῥητῶς ἐν τῷ ἄρθρῳ 411 καὶ 417 διὰ τὰς πυρκαϊὰς εἰς τὰ δάση καὶ ἐν ἄρθρῳ 422 ἀριθ. 5 διὰ τὴν φθορὰν τῶν δένδρων καὶ ἄλλων φυτῶν.—Οἱ ποιμένες ἐγγυῶνται ἀλληλεγγύως διὰ πᾶσαν βλάβην εἰς τὰ δάση προξενουμένην ἀπὸ αὐτοῦ.

Διατ. τῆς 4 Δεκεμβρίου 1836 περὶ ὕλοτομίας.

§ 3. Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ὕλοτομήσῃ ἀποικοδόμησι εἰς τοὺς ἐυλικὴν, ἐκτὸς τῆς καυτηρησίμου, χρεωστῇ νὰ παρουσιάσεται εἰς τὸν δασονόμον τοῦ τόπου ὅπου μέλλει νὰ ὕλοτομήσῃ, φέρων ἐνδεικτικὸν τοῦ δημάρχου περὶ τῆς ταυτότητος καὶ διαμονῆς τοῦ αἰτούντος. Οὗτος λαμβάνει παρὰ τοῦ δασονομοῦ ἑγγραφὸν ἄδειαν, ἐκκοπτομένην ἀπὸ διπλότυπον βιβλίον.

§ 4. Ὅστις, ἔχων τοιαύτην ἄδειαν, φωραθῇ, ὅτι καταχρᾶσθαι αὐτῆς, εἴτε κόπτον ἐπὶ ἄλλον παρὰ τὸν ἀπὸ τὸν δασονόμον προσδιορισθέντα τόπον, εἴτε

πλήρη ισχύον και διὰ τὸ μέλλον δ' ἀπὸ 23 Μαρτίου 1839 περί πενταετοῦς

ἄλλου εἶδους ξυλικήν, παρὰ τὴν εἰς τὴν ἀδειάν του ἐμπαινομένην, ἡ ὕλο-
τομῶν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς διαρκείας τῆς ἀδείας, θέλει καταδιωχθῇ
κατὰ τὸν νόμον τῶν περί τὴν ὕλοτομίαν παραπτώματων, ἢ, κατὰ τὰς περι-
στάσεις, ἀναλόγως τῶν ἄρθρων 421, 428 τοῦ ποιν. νόμου· ἡ δὲ ἐκκοπεῖσα
ξύλεια θέλει ἐκποιεῖσθαι πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου ἢ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ
ἰδιωτικοῦ δάσους κατὰ τοὺς κατωτέρω ἐπομένους ὁρισμούς.—Πρὸς ταῦτοις οἱ
ὕλοτομοὶντες χρεωστοῦσι νὰ φέρωνται σύμφωνα μὲ τοὺς ὁρισμούς τῆς δασο-
νομικῆς ἀστυνομίας· ὑπόκεινται δὲ διὰ τοῦτο καθ' ἑα καὶ εἰς τοὺς νόμους
περί τῶν κατὰ τὰ δάση ἐγκλημάτων.

§ 5. Εἰς τοὺς ὁρισμούς τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 ὑπάγονται καὶ δοοὶ θελή-
σωσι νὰ κατασκευάσωσι ἀνθράκες καὶ κατράμι καὶ νὰ ἐξάξωσι ῥητίνην,
ελαιοὺς, ἢ ἄλλα ἐκ τῶν δασίων προϊόντα (§ 15)· οὐδὲν ἑλαττον δὲ καὶ δοοὶ
ἔλαβον τὴν ἀδειάν τῆς γραμματείας κατὰ τὸν § 2 νὰ ἐκκομίσωσι ναυπη-
γικὴν ξυλείαν.

§ 10. Τὰ πρὸς χρῆσιν τῶν ἐντὸς τοῦ Κράτους μερῶν προσδιορισμένα
καυσόξυλα, συνιστάμενα ὅχι εἰς γλωρούς κορμούς δένδρων ἀλλὰ μόνον εἰς
ἀπαιτημένα δένδρα, εἰς βῆδους καὶ βίβας, εἰς μικρὰ ξεράδια, εἰς βλαστοὺς,
κλαδιά, θάμνους χωρὶς κορμόν, καὶ τὰ παρόμοια χαμόκλαδα, εἶναι ἐλευθέρως
παντὸς φόρου· τὸ αὐτὸ ἐφαρτίζεται καὶ εἰς τὰ ξύλα τῶν κορμῶν τῶν δένδρων,
τὰ ὅποια κόπτονται μὲ ἐγγράφον ἐγκρίσιν τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς διὰ τὴν
καλλιέργειαν καὶ ἐκκαθάρισιν δάσους τινὲς ὡς ἀποξημίωσις, δηλαδὴ ἀντὶ
πληρωμῆς διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν μετακόμισιν τῶν ξύλων ἐκ τοῦ
δάσους· πρὸς τὴν δοῶν δ' ἰδιοκτήτῃ τοῦ δάσους κόφῃ δι' ἰδίαν του χρεῖαν· τὰ
δὲ λοιπὰ καυσόξυλα θέλουσιν θεωρεῖσθαι ὡς προσδιορισμένα διὰ τὸ ἐμπόριον
καὶ ὑπόκεινται ἐπίσης εἰς τὸν φόρον.

§ 11. Ὅστις φωραθῇ ὅτι παρέβη τοὺς ὁρισμούς τοῦ παρόντος Διατάγμα-
τος μὲ σκοπὸν νὰ σφετερισθῇ τὸ δημοσίον δικαίωμα ἢ ἔχων ξύλα ὑποκεί-
μενα εἰς δικαίωμα ὕλοτομίας ἐντὸς φορτίου θάμνων θέλει καταδιωχθῇ ὡς
παραβιαστὴς ξένης περιουσίας· τὰ δὲ ξύλα θέλουσιν δημεύεσθαι πρὸς ὄφελος
τοῦ δημοσίου, τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ δάσους καὶ τοῦ καταγγιλλόντος.

§ 12. Ἡ εἰς τὸν § 10 συγχωρουμένη ἀτέλεια δὲν ἀπολύει τὸν ξυλου-
οῦμενον τῆς ὑποχρέωσιν· τοῦ νὰ φέρῃ τὴν κατὰ τοὺς § 3 καὶ 6 ἀπαιτου-
μένην ἀδειάν τοῦ ἀρμοδίου δασονομείου ἐπὶ ποινῇ δημεύσεως τῆς ξυλικῆς,
ἡ δὲ δημεύσις τῶν ξύλων καὶ λοιπῶν δασικῶν προϊόντων θέλει γίνεσθαι
κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ § 11 καὶ 14· ἡ δὲ ποινὴ τῶν παραβιαστῶν θέλει
γίνεσθαι μετὰ προηγουμένην ἐξέτασιν τῆς ὑπὸ κρίσεως παρὰ τῶν ἀρμοδίων
δικαστηρίων ἀναλόγως μὲ τὸν νόμον τῆς 10/22 Ἰουλίου τ. ε. περί τῶν
κατὰ τὰ δάση ἀνορημάτων.—Τὸ τέταρτον μέρος τοῦ κέρδους ἀπὸ τὰ δημεύ-
οντα ξύλα ἀνήκει εἰς τὸν καταμνηνυτὴν ὡς ἀνταμοιβή, τὸ δὲ ὑπόλοιπον
ἐκβαλεῖ εἰς τὸ δημοσίον τριμεῖον ἢ, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ τῆς ξυλείας
φόρου, ἐγγχεῖται εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ δάσους, εἰν ἦναι δυνατόν νὰ εὐ-
ρεθῇ οὗτος. (Σημειωτέον, ὅτι διὰ μεταγενεστέρου νόμου, τοῦ Ν. τῆς 14
Φεβρ. 1814, καθιεργήθη ἑλποτέλως ὁ φόρος τῶν καυσόξυλων, τῶν εἰς ἀμπε-
λάς, σταφιδομπελάς καὶ καλύδας χρησιμευσουσῶν φορμακίων καὶ τῆς χρε-
σιμότητος εἰς γεωργικὰ ἐργαλεῖα ξυλικῆς, καθ' ὅσον ὕλοτομοῦνται πρὸς

ἐνοικιάσεως τῶν ἰχθυοτροφείων νόμος, ὅστις διὰ τοῦ ἀρθροῦ 6 περιγράφει

τὴν ἐντὸς τοῦ Κράτους χρῆσιν. Ἐπὶ ἄλλο δ' εἶτα ὁ νόμος, ΒΡΞΒ' τῆς 13 Φεβρ. 1892 περὶ δασῶν, ὅστις κατήργησε μὲν αὐτόν· ἀλλ' ὥρισεν ἐν ταύτῃ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 3 (μεταρρυθμισθέντος καὶ τούτου διὰ τοῦ ἀρθ. 2 τοῦ νόμου ΒΣΒ' τῆς 28 Δεκεμβρίου 1893) τὰ ἐξῆς (κατὰ τὴν διὰ τοῦ νόμου ΒΣΒ' μεταρρυθμίσειν). « Ἀπαλλασσονται τῆς πληρωμῆς παντὸς δικαιώματος Δ' τὰ καυσόξυλα τὰ πρὸς εἰκιακὴν χρῆσιν ἐξ οἰουδὴποτε δάσους ὑλοτομούμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν χωρίων ἐπ' ὧμοις ἢ διὰ τῶν ἰδίων ὑποζυγίων μέχρι τριῶν φορτίων κατ' αἰτομον πρὸς πώλησιν ὁπουδὴποτε μεταφερόμενα, δι' ἃ οὐδ' ἀδεία ἀπαιτεῖται, καὶ συνιστάμενα εἰς ἀπεξηραμένα ἢ κατακείμενα δένδρα, βέδους, ρίζας, ξηράδια, θλαστούς, κλαδιά, βάμνους, χωρὸς κορυβὸν καὶ κορυμὸς σκολιούς ἢ βεβλαμμένους καὶ πρὸς πᾶσαν ἄλλην χρῆσιν ἀνεπιτηδείους· Β' Τὰ ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν χωρίων, ἐν τῇ περιοχῇ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται, δημόσια δάση, πρὸς αἰτομικὴν τῶν ὑλοτομούντων χρῆσιν, ἐπὶ νομίμῳ ἀδείᾳ, ἐκ τῶν ἐν ταύτῃ ὁριζομένων θέσεων, ἐντὸς τῆς ἐν αὐτῇ τεταγμένης προθεσμίας, ὑλοτομούμενα, μεταφερόμενα καὶ χρησιμοποιούμενα, πρὸς ἀνέγερσιν καὶ ἐπισκευὴν οἰκιῶν καὶ ἀποθηκῶν ξύλα· Γ' Τὰ ἐξ οἰουδὴποτε δάσους ἐπὶ νομίμῳ ἀδείᾳ ἐκ τῶν ἐν ταύτῃ ὁριζομένων θέσεων, διὰ τὴν ἐντὸς τοῦ Κράτους κατανάλωσιν ὑλοτομούμενα· 1) Ἰσχυρώματα (φουράδες) τῶν ἀμπέλων καὶ σταφυδαμπέλων μέχρι μήκους ἑνὸς καὶ ἡμίσεος μέτρου καὶ πάχους κατὰ διαμέτρον μέχρις ἐξ ἑκατοστίων τοῦ μέτρου· 2) Εἰς γεωργικὰ ἐργαλεῖα κατασκευασμένα ξύλα· 3) Αἱ διὰ τὴν κατασκευὴν ἡλιαστῶν πρὸς ἀποξηρανσιν σόκων, καπνῶν καὶ σταφίδων χρησιμεύουσαι βέδδοι· 4) Πρὸς πῆξιν καλυθῶν καὶ ποιμνιοστασίων διὰ τὴν αἰτομικὴν τῶν ὑλοτομούντων χρῆσιν· Δ' Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Οἰτύλου καὶ Γυθείου ἐξ ἰδιοκτητῶν γαϊῶν καὶ δένδρων πρὸς ἐπιτόπιον καταναλῶσιν κατασκευαζόμενοι ξυλάνθρακες καὶ ἡ ἐκκαμινουμένη ἀσβεστος. — Οἱ ἐμπαρευόμενοι τὴν κατὰ τὰς παραγράφους Δ', Β' καὶ Γ' εἰσάγειον 4, ὡς ἀνωτέρω ἀτελῶς παραχωρηθείσαν ξυλείαν, τιμωροῦνται μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἴσην τῇ διπλασίῳ τῆς κατὰ τὴν διατίμησιν συμφωνοῦς τῷ ἀρθρῷ 1 αἰτίας τῆς ὑλοτομωθείσης ξυλείας, ὅπερ δὲν δύναται ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ᾖ ἑλασσον τῶν εἰκοσιπέντε δραχμῶν. — Πλὴν τῶν διατάξεων περὶ φορολογίας τῶν διὰ θαλάσσης μεταφερομένων καυσόξυλων, ὧν τὸ δικαίωμα βεβαιεῖται καὶ ἐκτελεσσεται ἐν τοῖς τελωνείοις, οὐδεμία ἄλλη διατάξις τοῦ νόμου τούτου ἐφαρμόζεται ἐν Ἑπταγώνῳ.

(Ἐκτὸς ὅτι προσέτι ἐστὶ περὶ ἐμπρησμοῦ δασῶν προβλεπόμενον τὸ ἀρθρ. 411 Π. Ν. καὶ ὁ ὑπ' αὐτῷ ΧΒ' νόμος. Ἐκτὸς ὅτι προσέτι ἐστὶ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 16 τοῦ νόμου ΒΡΞΒ' καθιερούνται εἰδικαὶ τινες διατάξεις, ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν ταχύτεραν ἐκδίκασιν τῶν περὶ τὰ δάση ἀδικημάτων).

Διατ. τῆς 23 Μαρτίου 1839 περὶ πανταετὸς ἐνοικιάσεως τῶν ἰχθυοτροφείων κτλ. τοῦ Κράτους.

Ἄρθρ. 6. Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ ἄνευ ἀδείας τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἀλλοιοῦσι ἐντὸς τῶν ἰχθυοτροφείων (θυννεῖων, τῶν ἰχθυοτρόφων ποταμῶν ἢ τῶν λιμνῶν, τῶν ἰχθυοτρόφων ὑδάτων, καί μὲν ἑκτὸς εἰς διάφορα μέρη τοῦ Κράτους, ὧν ἡ

σεφώς καὶ ὀρισαμένως τὴν ἔκτασιν ἐν γένει τῶν ὀρίων τῶν τοῦ Κράτους ἰχθυο-

ἐνοικίας· ἔλθεν ἡ ὅσα δύνανται νὰ διατεθῶσι) καὶ ἐκτὸς αὐτῶν μέχρι βο-
λῆς τουφεκίου, λογιζομένης μέχρι 200 Βασ. πύχτων. Ἐάν τις φωραθῇ ἢ
συλληφθῇ ἁλιεύων ἐντὸς τῆς ἀποστάσεως ταύτης, ἡ πράξις τοῦ θεωρεῖται ὡς
λαθραλιεία, καὶ αὐτὸς ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον ἀπὸ πέντε μέχρι πενή-
κοντα δραχμῶν, ἐκτὸς τῶν ἀποζημιώσεων, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκειται ὡς πρὸς
τὴν ἐνοικιαστίαν. Ἡ ἐκδικασις τῆς πράξεως, ἡ ἐπιβολὴ τοῦ προστίμου καὶ
αἱ ἀποζημιώσεις ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πταισματοδικῶν, οἵ-
τινες δικάζουσι τὰς τοιαύτας παραβάσεις ἐκκλητικῶς ἢ ἀνεκκλητικῶς κατὰ τὰς
διατάξεις τῆς ποινικῆς δικονομίας.

Ἄρθ. 10. Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς εἰς τοὺς ἐνοικιαστὰς ἡ διὰ φλόμου ἢ
δι' ἄλλου δηλητηριώδους βοτάνου ἁλιεία. Ὁ φωραθεὶς παραβάτης τῆς τοιαύ-
της ἀπαγορεύσεως ὑποβάλλεται ἐνώπιον τῶν πταισματοδικῶν εἰς πρόστι-
μον, τοῦ ὁποίου ὁ ἐλάχιστος ὅρος εἶναι 50 δραχμαί, ὁ δὲ ἀνώτατος ὅρος
500, ἐκτὸς τῶν ἀποζημιώσεων, αἵτινες θέλουσι ζητηθῆναι ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ
δικαστηρίου, κατ' ἀναλογίαν τῆς προσγενησομένης ζητίας εἰς τὸ δημόσιον
κτῆμα, ὡς ἐκ τῆς χρήσεως τῶν τοιαύτων ἁλιευτικῶν μέσων.

Ἄρθ. 11. Εἰς οὐρανὴν ποτε ἐποχὴν τῆς ἐνοικιάσεως ἀπαγορεύεται τῷ ἐνοικια-
στῇ ἐπὶ ποινῇ προστίμου ἀπὸ 50 μέχρι 500 δραχμῶν, ἐκτὸς τῶν ἀπο-
ζημιώσεων, ἡ χρήσις ἐκτάκτων ἁλιευτικῶν μέσων ἄλλων παρὰ τὰ συνή-
θως ἐν χρήσει, καὶ ἐάν ᾔναι τοιαῦτα, ὥστε νὰ προξενήσωσι τὴν ἐλάττωσιν
τῆς εἰς τὸ μέλλον προσόδου τῶν ἰχθυοτροφείων κτλ. εἴτε δι' ὑπερμέτρου καὶ
ἐκδεδιοσμένης ἁλιεύσεως, εἴτε διὰ τῆς χρήσεως ἁλιευτικῶν ὀργάνων, τὰ
ὅποια θεωροῦνται ὡς καταστρεπτικά τοῦ γόνου τῶν ἰχθύων. Ἡ ἐκδικασίς
τῆς πράξεως καὶ ἡ ἐπιμέτρησις τῆς ποινῆς, ὡς καὶ αἱ ἀποζημιώσεις, ὑπά-
γονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πταισματοδικῶν, οἵτινες δικάζουσιν ἐκκλη-
τικῶς ἢ ἀνεκκλητικῶς συμφώνως μὲ τὰς περὶ τοῦτου γενικὰς διατάξεις τῆς
ποινικῆς δικονομίας.

Ν. ΣΑ' τῆς 9 Μαΐου 1853.

1. Τὰ ἰχθυοτροφεῖα, θυνεῖα, ἰχθυοτρόφοι ποταμοὶ καὶ λίμναι, ἰχθυο-
τρόφα ὕδατα, κείμενα εἰς διάφορα μέρη τοῦ Κράτους, θέλουσι διατιθεσθαι ἐπὶ
δημοπρασίας παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκον. Ὑπουργοῦ διὰ μονοτετοῦς ἢ πολυε-
τοῦς ἐνοικιάσεως, μὴ ὑπερβαίνουσης τὰ δώδεκα ἐτη, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ
περὶ πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τῶν ἰχθυοτροφείων κλπ. ἀπὸ 23 Μαρτίου 1839
Νόμου, λαμβάνοντος πλήρη ἰσχὺν διὰ τὸ μέλλον. καθ' ὅσον διε ἀντιβαίνει
εἰς τὸν παρόντα.

Ν. ΣΤ' τῆς 4 Ἰουνίου 1882. Περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ἁλιείας
διὰ δυναμιτίδος καὶ ἄλλων καταστρεπτικῶν τοῦ γόνου
τῶν ἰχθύων ὀργάνων.

1. Ἀπαγορεύεται ἡ διὰ δυναμιτίδος ἢ δι' ἄλλων ὀργάνων καταστρεπτι-
κῶν τοῦ γόνου τῶν ἰχθύων ἁλιεία, πρὸς δὲ ἡ κατὰ τὴν σπογγαλιεῖαν χρή-
σιν μηχανημάτων καὶ οἰσθητικῶν εἰδῶς ὀργάνων, καταστρεφόντων πᾶν τὸ
πρῶτον ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης (κακκάβα).—Οὗ παραβάται τῆς δια-

τροφείων καὶ αὐστηρῶς ἀπαγορεύει τὴν ἀναυ ἀδείας τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἀλιεῖν

τάξεως ταύτης τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τριῶν μέχρις ἑξ μηνῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν δραχμῶν ἑκατὸν μέχρι πεντακοσίων. Οἱ πλοίαρχοι καὶ κυβερνήται στεροῦνται συγχρόνως τοῦ διπλώματός των ἐπὶ τριετίαν.

2. Ὡς συναυτουργοὶ θεωροῦνται οἱ προσλαμβανόμενοι ὡς ἀλιεῖς ἢ δι' εἰαν-
δήποτε ἄλλην ὑπηρεσίαν εἰς ἀλιευτικὰ πλοίαρια, ἐν οἷς γίνεται γρήσις τῶν
τριῶν μηνῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν πενήτηκοντα μέχρι διακοσίων
δραχμῶν.

3. Ἐν περιπτώσει ὑποτροπῆς, ἐπιβάλλεται ὁ ἀνώτατος ὅρος τῆς κατὰ τὴ
προηγούμενα ἄρθρα ὀριζομένης ποινῆς· οἱ δὲ πλοίαρχοι καὶ κυβερνήται στε-
ροῦνται τοῦ διπλώματός των ἐπὶ πενταετίαν.

4. Πᾶς διευθύνων ἀλιευτικῶν πλοίων, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἤθελεν ἀνακα-
λυφθῇ δυναμίτις ἢ ἄλλα ἐκ τῶν ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ τοῦ παρόντος νόμου ἀναφε-
ρομένων ἐργαλείων, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ἑκατὸν μέχρι τριάκοντα ἡμερῶν
καὶ μὲ πρόστιμον τριάκοντα μέχρι ὀγδοήκοντα δραχμῶν, στερεῖται δὲ καὶ
τοῦ δικαιοῦματος τοῦ πλοίαρχεῖν ἢ κυβερνᾶν οἰοῦντι εἶδους πλοῖα. —
Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν οἱ ὀγειονομικοί, λιμενικοὶ καὶ τελωνιακοὶ ὑπάλληλοι
καὶ οἱ κυβερνήται τῶν ἀτμοτελωνιδῶν ἔχουσι τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον
νὰ ἐπιχειρῶσι τοιαύτην ἐν τοῖς πλοίοις καὶ λέμβοις ἔρευναν.

5. Ἐμποροὶ καὶ παντοπωλαὶ καὶ οἰοῦντι ἄλλοι πωλοῦντες δυναμί-
τιδα ἢ ἄλλα ἐκ τῶν ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ ἀναφερομένων ἐργαλείων, ἐν γνώσει τοῦ
ὅτι ὁ παρ' αὐτῶν προμηθευόμενος ταῦτα ποιεῖται χρῆσιν τοιούτων πρὸς
ἀλιεῖαν μέσων, τιμωροῦνται μὲ πρόστιμον δραχμῶν τεσσαράκοντα μέχρις
ἑκατὸν ἐν ὑποτροπῇ δὲ, μὲ τὸν ἀνώτατον ὅρον.

6. Ἡ κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἀνακαλυπτομένη δυναμίτις καὶ τὰ ἐν
τῷ 1 ἄρθρῳ ἀναφερόμενα ἐργαλεῖα κατασχέονται παρ' οἰοῦντι δημοσίας ἢ
δημοτικῆς Ἀρχῆς· διὰ τῆς δικαστικῆς δὲ ἀποράσεως, δι' ἧς ἐπιβάλλεται ἡ
ποινὴ, διατάσσεται καὶ ἡ δήμεσις τῶν ὀργάνων τούτων. — Ἡ δυναμίτις,
κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως καταδικαστικῆς ἢ ἀθροωτι-
κῆς ἀποράσεως, καταστρέφεται.

7. Ἀπαγορεύεται ἡ πώλησις τῶν ἄγρευομένων ἰχθύων, ὀστρείδων καὶ
ἄλλων ὀστράκων καὶ τῶν σπόνγων διὰ τῶν ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ τοῦ παρόντος
νόμου ἀναφερομένων μέσων. Ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρεθῶσι τοιοῦτοι ἰχθύς,
ὀστράκα καὶ λοιπὰ καταστρέφονται.

8. Οἱ ἐν γνώσει προμηθευόμενοι καὶ μεταπωλοῦντες ἰχθύς, ἄγρευομένου·
ἢ ὀστράκα καὶ σπόνγους ἀλιευομένους δι' ἐνὸς τῶν ἀνωτέρω μέσων, τιμω-
ροῦνται μὲ πρόστιμον δραχμῶν πενήτηκοντα μέχρι ἑκατὸν ἐν ὑποτροπῇ δὲ,
καὶ μὲ κράτησιν ἑκατὸν μέχρι εἰκοσιν ἡμερῶν. — Ἄν δὲ οἱ τοιοῦτοι χορη-
γῶσι καὶ τὰ πρὸς ἄγρευσιν ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ ἀναφερόμενα μέσα, θεωροῦνται
ὡς συναυτουργοὶ καὶ τιμωροῦνται μὲ τὰς ἐν τῷ 2 ἄρθρῳ ὀριζομένης ποινῆς.

9. Οἱ κατὰ τόπους διοικητικοί, λιμενικοὶ, δημοτικοὶ καὶ ἀστυνομικοὶ
ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται, πρὸς δὲ καὶ οἱ κυβερνήται τῶν ἀτμοτελωνιδῶν
ὑφίστανται νὰ ἐπαγρυπνῶσιν εἰς τὴν ἀκριβοῦς τήρησιν τῶν διατάξεων τοῦ πα-
ρόντος νόμου· ἔχουσι καθήκον νὰ καταγγέλλωσι τοὺς παραβαίνοντας ταύτας,
νὰ ἐπιμελῶνται τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 6 ἀναφερομένης κατασχέσεως, πρὸς δὲ καὶ

έντος τῶν ἰχθυοσφραγείων καὶ ἐκτὸς αὐτῶν μέχρι βολῆς πυροβόλου, ὃ δὲ νῦν

τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 7 διατασσομένης καταστραφῇ τῶν ἰχθύων, δοτράκων καὶ λοιπῶν.—Τὰ αὐτὰ καθήκοντα ἐπιβάλλονται καὶ εἰς τὴν χωροφυλακίαν.—Ἡ παράλειψις τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθήκοντων τούτων τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἐκπένῃ μέχρι τριακοσίων δραχμῶν καὶ ἀπόλυσιν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας τῶν εὐδωδέποτε εἰδούς λιμενικῶν καὶ τελωνιακῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, μὴ δυναμένων τούτων νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς αὐτὴν εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν διετίας.—Ἄν ἡ τοιαύτη παράλειψις ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ οὐλοδωδέποτε χρηματικῆς ἢ ὑβικτῆς ὀφειλέας, δὲν ὑπὸσταται δὲ ἄλλη βαρύτερα περίπτωσις, τιμωρουμένη ἀπὸ τὸν ποινικὸν νόμον, τιμωροῦνται προεὶτι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω δημοσιοὶ καὶ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρεταὶ καὶ μὲ φυλάκισιν τριῶν μέχρις ἑξ μηνῶν.

10. Ἄν οἱ ἀνωτέρω ὑπάλληλοι ὧσιν ἀξιοματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ, τίθενται συνάμα εἰς ἀργίαν διὰ χρονικὸν διάστημα οὐχὶ ἑλαττον τοῦ ἐνὸς ἔτους, οὐδὲ μείζον τῶν δύο.

11. Διὰ Β. Διατάγματος, προκληθροσμένου ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ τῶν Ναυτικῶν Ὑπουργοῦ, κανονισθῶσονται τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν παρὰ τὰς ἀκτὰς τῶν Ἑλληνικῶν θαλασσῶν, ἐν τοῖς κόλποις καὶ ἐντὸς τῶν λιμένων τοῦ Κράτους, ἀλιεῖα ἰχθύων, δοτράκων καὶ σπόγγων, καὶ εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν καταστρεφόντων τὸν γόνον τούτων ἐργαζάνων.—Διὰ τοῦ αὐτοῦ δὲ Διατάγματος ὁρισθῶσεται ἡ ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων δικαιοδοσία τῶν λιμενικῶν καὶ τελωνιακῶν ἀρχῶν.

Ν. ΑΦΚΑ' 27 Μαΐου 1887 περὶ κανονισμοῦ τῆς εἰς τὸ Κράτος εἰσαγωγῆς καὶ διαθέσεως τῆς δυναμίτιδος.

1. Εἰσαγωγὴ δυναμίτιδος εἰς τὸ Κράτος, εἴτε ἐν δοχείοις εἴτε ἐν φυσικαίοις, ἐπιτρέπεται μόνον ἀδείᾳ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ἐκδοθεμένη ὑπὸ τοῦς ἐν τῷ παρόντι νόμῳ διατασσομένου ἔτους.

2. Χρῆσις δυναμίτιδος ἐπιτρέπεται μόνον πρὸς ἐκτέλεσιν μηχανικῶν ἐργασιῶν.

3. Τα πρὸς ἀποθήκευσιν τῆς δυναμίτιδος καταστήματα προσδιορίζονται ὑπὸ τοῦ νομάρχου μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ τελωνοῦ ἢ ὑποτελώνου, τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ δημάρχου ἢ ἀστυνόμου.

4. Ἡ μεταφορὰ τῆς δυναμίτιδος ἐνεργεῖται ἀδείᾳ τοῦ νομάρχου μετὰ τὴν καταβολὴν χρηματικῆς ἐγγυήσεως, ἧς τὸ ποσὸν ὀρίζεται ὑπ' αὐτοῦ. Αἰρεται δὲ ἡ ἐγγυήσις αὕτη, μετὰ βεβαίωσιν τῆς δημοτικῆς ἢ ἀστυνομικῆς ἀρχῆς ἢ μηχανικοῦ διοριζομένου ὑπὸ τοῦ νομάρχου, ὅτι ἡ μεταφορὰ ἐξετελέσθη ὑπ' αὐτοῦ ὑπεράκτῃ ἔτους καὶ ὅτι ἐγένετο χρῆσις τῆς δυναμίτιδος πρὸς ἐκτέλεσιν μηχανικῶν ἐργασιῶν.

5. Οἱ παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου εἰσάγοντες, κατέχοντες ἢ πωλοῦντες δυναμίτιδα τιμωροῦνται διὰ φυλάκισις ἐνὸς μηνὸς μέχρις ἐνὸς ἔτους καὶ χρηματικῆς ποινῆς 100—500 δραχμῶν, ἐφαρμόζονται δὲ κατ' αὐτῶν οἱ περὶ συλλήψεως καὶ φυλάκισις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 207 καὶ 208 τῆς ποινικῆς δικονομίας καὶ ἀπομένων.—Τὸ ἕμισυ τῆς καταγινωσθεμένης

μος ούτος παρέχει τῷ ἐνοικιαστῇ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ καταδιώξῃ τοὺς ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ ἰχθυοτροφείου του ἁλιεύοντας τρίτους. Δ. Π. πολιτ. ἀπόρ. 136 τοῦ 89.

696. Κατὰ τοὺς ὅρους τῶν περὶ τῶν ἀγρῶν καὶ λαιμῶνων ἰδαιοτήτων διατάξεων τιμωρεῖται: — 1. ὅστις βλάπτει ξένην ἰδιοκτησίαν δι' αὐτογνώμονος παραβάσεως τῶν ἐρίων τῶν ἀγρῶν, καὶ ἰδιαιτέρως δι' ἀροτριάσεως, θερισμοῦ, συγκομιδῆς, κτλ. — 2. ὅστις νέμει μόνος ἢ δι' ἄλλου ζῶα εἰς ἀπηγορευμένους καιροὺς ἢ τόπους, ἢ ἄνευ ἐπὶ τούτῳ ἀδείας εἰς νομας ξένας, ἢ ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἔχει δικαίωμα, ἢ εἰς τοιούτους τόπους, ὅπου εὐκόλως τὰ ζῶα θύναιτο νὰ προξενήσωσι βλάβην, ἢ ἄνευ τῆς ἀνηκούστης προσοχῆς. (1) — 3. ὅστις ἀντιβαίνει εἰς τὰς ἰδιαι-

χρηματικῆς ποινῆς διατίθεται ὑπὲρ τοῦ καταμνηντοῦ τῆς παραβάσεως ἀναγνωρίζομένου διὰ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως.

6. Ἡ κατὰ παράβασιν τοῦ παρόντος νόμου εἰσαγομένη ἢ διατιθεμένη δυναμὶς κατέσχεται καὶ δημεύεται.

7. Οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου κατέχοντες δυναμίτιδα ἐπεύχουσι νὰ δηλώσωσι τοῦτο πρὸς τὸν νομάρχην ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 3. Ἄλλως ὑπόκεινται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 3 ὁριζομένην ποινήν.

(1) Δ. 13 Μαΐου 1835 περὶ τῆς προξενουμένης εἰς τοὺς ἀγροὺς βλάβης ἐκ τῆς βοσκῆς τῶν ζῴων.

1. Ἐκεῖνος, ὅστις βόσκει τὰ ζῶα του μόνος ἢ δι' ἄλλου ἐπὶ ξένων γαιῶν, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπὶ τούτῳ δικαίωμα, θέλει πληρῶναι πρόστιμον ἰσότητος μὲ τὴν ἀποζημίωσιν, τὴν ὁποῖαν ὁ ζημιωθείς ἔχει δικαίωμα νάπαιτήσῃ.

2. Ἐάν τις ἀρίνη τὰ ζῶα του νὰ βόσκεισι χωρὶς κάμμιαν ἐπιτήρησιν ἐπὶ τούτων, ἢ δὲν φυλάττῃ ὡς πρέπει, τότε αὐτὸς θέλει πληρῶναι πρόστιμον ἴσον μὲ τὸ ἥμιον τῆς ἀποζημιώσεως, ἥτις ἀνήκει εἰς τὸν παθόντα.

3. Ἐάν εἰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 1 καὶ 2 ρηθεῖσαι ἀποζημιώσεις δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξευρεθῶσιν, ἢ εἴναι τυχὸν δὲν ἀπητούντο παρὰ τῶν ἐχόντων δικαίωμα, τὸ καταγινωσκόμενον παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου πρόστιμον, τὸ ὁποῖον κατατίθεται εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον, δὲν ἔμπορεῖ νὰ ᾖναι μᾶλλον περισσώτερον τῶν εἰκοσὶ, μᾶλλον ὀλιγώτερον τῶν τριῶν δραχμῶν, εἰς δὲ τὰς περιπτώσεις, καθ' ὥς ἀντικαθίσταται κρᾶτῃς, δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ περισσώτερον ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας, μᾶλλον ὀλιγώτερον ἀπὸ μίαν.

4. Ἐκαστος τῶν ἰδιοκτητῶν, οἱ ἰδίως διοριζόμενοι ἀγοροῦλakes, οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ χωροφυλακες, ὡς καὶ πᾶς ἄλλος ἀνθρώπος, δύνανται νὰ καταμνησθῶσιν τὰς βλάβας ταύτας εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, καὶ νὰ λάβουν εἰς κατάσχεσιν τὰ περιπλανώμενα χωρὶς κάμμιαν ἐπιτήρησιν ζῶα. — Εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν, ὁ ἰδιοκτήτης τῶν ζῴων ὑποχρεοῦται πρᾶξι, ὡς τοῦτο ἐννοεῖται ἀφ' αὐτοῦ, νὰ πληρώσῃ ἐμέσῳ τὰ συμβαίνοντα ἐξ ὧν τῆς διατροφῆς τῶν ζῴων μέχρι τῆς παραλαβῆς αὐτῶν ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην ἐκτός

τέρως διατάξεις, αἱ ὁποῖαι προσδιορίζουσιν ῥητὰς ἐποχὰς διὰ τι-

δὲ τούτου, δικαίωμα συλλήψεως, τὸ ὅποιον συνίσταται εἰς 10 — 20 λεπτά τὸ κομμάτι, καὶ τὸ ὅποιον ἀνήκει εἰς τὸν συλλαβόντα τὰ ζῶα.

Δ. 31 Δεκ. 1836 περὶ προστασίας τῶν δεινδροφυτειῶν κτλ.

Ἄρθρ. 14. Ἐὰν συμβῇ βλάβη εἰς σπαρτὰ ἢ δεινδροφυτεῖαν ἀπὸ βόσκοντα ἢ φερόμενα νὰ βοσκήσωσιν εἰς μὴ συγχωρημένον τόπον ἢ περιπλανώμενα ζῶα, τότε ἐφαρμόζεται ὁ νόμος τῆς 13/25 Μαΐου 1835. — Οἱ ἀρμόδιοι εἰρηνοδίκαι κρίνουσι περὶ τούτων ἀνεκκλήτως, καὶ ἐὰν τὸ μέγεθος τῆς ζημιατικῆς ποινῆς ἢ ἡ διάρκεια τῆς ποινῆς τῆς κρατήσεως ὑπερβαῖν τὸν συνῆθη μέγιστον ὅρον τῆς ἀρμοδιότητος των. — Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὰ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν προερχόμενα θέλουν ἐφαρμογεῖσθαι οἱ ὅρισμοί τοῦ γενικοῦ ποινικοῦ νόμου. Οἱ εἰρηνοδίκαι δικάζουσιν καὶ αὐτὰ τὰ πλημμελήματα κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς περὶ πταισμάτων, τὰ δὲ κακουργήματα δικάζονται διόλου κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ποιν. νόμου καὶ περὶ τῆς ποσότητος τῆς ἀποζημιώσεως ἀποφασίζουσιν οἱ εἰρηνοδίκαι ἀνεκκλήτως· ἀλλ' ὅμως ἐξαίρουνται τὰ κακουργήματα, καὶ αἱ διὰ τοὺς ὀρκωτοὺς κατάλληλοι περιπτώσεις. Αἱ δίκαι αὗται θέλουν δικάζεσθαι πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ».

Ἄρθρ. 15. Ἐὰν ἡ ζημία ἔγινεν εἰς ἰδιώτην ἢ εἰς δῆμόν τινα λαμβάνουν οὗτοι τὴν ἀποζημιώσιν· ἐὰν δὲ ἔγινεν εἰς δημοσίας δεινδροφυτείας, ἢ ἀποζημιώσεις πληρόνται εἰς τὸν ἀρμόδιον δῆμον, ὅστις χρεωστεῖ νὰ φροντίσῃ ἐγκαιρῶς περὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν κλαπέντων ἢ βλαφθέντων δένδρων».

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὸν Ν. τῆς 1 Ἰουλίου 1838 περὶ τῶν γενομένων εἰς τὰς φυτείας ζημιῶν, πᾶς δῆμος εὐθύνεται εἰς πολιτικὰς ἀποζημιώσεις ἐνεκα πάσης φθορᾶς δένδρων, σταφυδιῶν, ἀμπέλων καὶ ἄλλων πολυετῶν φυτειῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ τειλουμένης δι' ἑκκοπῆς, ἀποφθορώσεως, βλάβης τοῦ ἐνοφθαλμισμού τῶν δένδρων καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, ἐκτός των ὑπὸ τῶν ζῶων προξενουμένων ζημιῶν, περὶ ὧν προνοεῖ ὁ περὶ τῆς ἐκ τῆς βοσκῆς τῶν ζῶων βλάβης νόμος· κατὰ δὲ τὸν Ν. τῆς 31 Μαΐου 1882 (τροποποιήσαντα τὰ ἄρθρα δ', ε' καὶ ζ' αὐτοῦ) ὁρίζεται ἡ δέουσα ἐνέργεια τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς εἰς σύγκλησιν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου πρὸς σύνταξιν ἑρανικοῦ καταλόγου, δι' οὗ ἐπιβάλλεται ἕρνος πρὸς πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ τῆς ὀριοθεσίας διὰ τῆς τελειοδίκου ἀποφάσεως ἀποζημιώσεως καὶ δικαστικῶν δαπανῶν εἰς πάντας τοὺς δημότας κατὰ λόγον τῆς ἰγυείου αὐτῶν προσόδου, καὶ, ἐν περιπτώσει ἀμελείας τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ἡ δέουσα ἐνέργεια τοῦ νομάρχου (ἄρθρα 3 — 5), διὰ δὲ τοῦ τι ἄρθρου αὐτοῦ ἐκφέρεται, ὅτι « πᾶσα ἀποπομῆσις τοῦ νομάρχου ἢ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς πρὸς ἐκπλήξεσιν των εἰς αὐτοὺς ἀνατιθεμένων καθήκοντων ἀποτελεῖ παράδοσιν καθήκοντος, τιμωρουμένην κατὰ τὰς περὶ τούτου διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου ».

Μετὰ τούτο ἐψηφίσθησαν ἄλλεπάλληλοι περὶ βοσκῆς νόμοι, ἐξ ὧν οἱ νῦν ἰσχύοντες εἰσὶν οἱ ἑξῆς :

Ν. ΑΦΚΣ' τῆς 27 Μαΐου 1887 περὶ ποιμνιδοσκῆς.

1. Ἀπαγορεύεται ἡ βοσκὴ προβάτων, αἰγῶν, χοίρων καὶ παντὸς εἶδους

νας γεωργικὰς ἀσχολίας, ἥ διατάττουσιν εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας

μαγάλων ζώων ἐντὸς τῶν σταφιδευπύλων, στατιδαλωνίων, ἐμπύλων καὶ πάσης ἀνεξαρτήτως φυτείας ἢ καλλιεργημένης γῆς.

2. Διὰ ψήφισματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου προσδιορίζονται καὶ ὁρισμένης ἐκτάσεως περιοχαί, ἀπαράδην περυστευμένα ἢ καλλιεργημένα, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀπιγορεύεται ἡ βοσκή ποιμνίου προβάτων καὶ ἀγέλης βοῶν, καὶ προβάτων ἢ τῶν αἰγῶν καὶ γοίρων, εἴτε κατ' ἀγέλην, εἴτε κατὰ μόνον. — Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον προσδιορίζει καὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος τῶν ζώων, ὧν ἡ βοσκή ἐπιτρέπεται ἐντὸς ἀσκαπῶν καὶ γέτρων γαιῶν κατὰ μέτρον ἐκτάσεως. — Τὸ ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοιχοκολλᾶται ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἐν τῷ δημοτικῷ καταστήματι, ἐν τῷ καταστήματι τοῦ εἰρηνοδικείου, εἰς ὃ ὑπάγεται ὁ δῆμος, ἔαν δὲ τὰ εἰρηνοδικεῖα ὡς πλείονα τοῦ ἑνός, ἐν ἑκάστῳ τοῖς καταστήμασιν αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ δημοσιώτερα μέρη τῆς πόλεως, χωματόλεως ἢ χωρίου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ περιοχὴ, ἀναγινώσκεται δι' καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἐν τῷ δήμῳ ἐκκλησίαις. — Ἢ ἐν τοῖς εἰρηνοδικεῖα κατὰστήμασι τοιχοκόλλησις ἐνεργεῖται ἐπιμελείᾳ τῶν ἀρμοδίων εἰρηνοδικῶν, πρὸς αὐς ὁ δήμαρχος πέμπει ἀντίγραφον τοῦ ψηφίσματος τὴν ἐπιούσαν τῇ ἐκδόσεώς του.

3. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ψηφίσματος κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ὀριζόμενα πᾶς τις δύναται νὰ ὑποβάλῃ ἐνστάσιν κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, εἴτε πρὸς τὸν δήμαρχον εἴτε πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην, ἢ τοὺς εἰρηνοδικάς, προφορικῶς ἢ ἐγγράφως, δύναται δὲ καὶ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος νὰ ἐπιδώσῃ τὴν ἐνστάσιν του. Ἢ τε ἐνστάσις καὶ τὸ περὶ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς ἀποδεικτικὸν γραφονταί ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου. Περὶ δὲ τῶν προφορικῶς ἀνακοινουμένων ἐνστάσεων συντάσσεται ἐκθεσις ὑπὸ τοῦ δημάρχου ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου.

4. Τὴν ἐπιούσαν τῆς λήξεως τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον διορίας ὁ δήμαρχος καὶ οἱ εἰρηνοδικαὶ ὑποβάλλουσι πρὸς τὸ νομαρχικὸν συμβούλιον, ἢ, ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ, πρὸς τὴν νομαρχιακὴν ἐπιτροπὴν, τὰς ὑποβληθείσας ἢ ἐπιδεδειχθῆσαι ἐνστάσεις καὶ τὰς συνταχθείσας ἐκθεσεις, ὃ δὲ δήμαρχος συνοπεβάλλει καὶ τὸ ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου μετὰ τῶν εἰκείων πρακτικῶν καὶ τῶν περὶ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ ἀποδείξεων.

5. Τὸ νομαρχικὸν συμβούλιον ἢ ἡ νομαρχιακὴ ἐπιτροπὴ ἀποφαίσει ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων καὶ ἐγκρίνει ἢ μεταδόσθιμι καθόλου ἢ ἐν μέρει τὸ ψήφισμα ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν. — Μὴ ὑποβληθείσης ἐνστάσεως, τὸ ψήφισμα ἐγκρίνεται, ἔαν ἰδημοσιεύθῃ προσηκόντως. Ἄλλως, τὸ νομαρχικὸν συμβούλιον ἢ ἡ νομαρχιακὴ ἐπιτροπὴ διατάσσει τὴν δημοσίευσίν του, κατὰ τὸ ἄρθρον 2, καὶ ἀποφαίσει μετ' αὐτῆν.

6. Ἢ δριστικὴ ἀπόφασις τοῦ νομαρχιακοῦ συμβουλίου ἢ τῆς νομαρχιακῆς ἐπιτροπῆς δημοσιεύεται κατὰ τὸ ἄρθρον 2. Μετὰ παρέλευσιν δὲ δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης ἰσχύουσι τὰ διὰ τοῦ παρόντος νόμου ὀριζόμενα ὡς πρὸς τὰς συνεπείας τῆς παραβάσεως.

7. Ἢ διαταγθεῖσα ἀπαγόρευσις δύναται νὰ ἀρθῇ διὰ ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐγκρίσει τοῦ νομαρχιακοῦ συμβουλίου. Ἐνεργεῖται δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἄρσιν τῆς ἀπαγορεύσεως τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 2—3 ὀριζόμενα.

ἀφ' ὧν κινᾶς τινὰς ἐργασίας πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἀρσενῶν.

8. Ὁ ἰδιοκτήτης ἢ καλλιεργὴς ἢ ἐπιστάτης ἢ φύλαξ τοῦ κτήματος, ἐν ᾧ παρανομίαι βόσκουσι ζῶα, καὶ πᾶς χωροφύλαξ, ἀγορφυλάξ ἢ ἀστυνομικὸς κλητὴρ κατέχει καὶ παραδίδει αὐτὰ εἰς τὴν δημοτικὴν ἢ ἀστυνομικὴν ἀρχήν. — (Τὸ ἑ' ἰδίαιον τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ἀντικαθίστη, διὰ τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ νόμου 440', ὃ ἴδε κατωτέρω ἐν σελ. 820).

9. Ἐάν ἐντὺς τριῶν ἡμερῶν δὲν ἐμφανισθῇ ὁ κύριος ἢ ὁ φύλαξ τοῦ κατασχεθέντος ζῴου ἢ δὲν καταβάλῃ τὸ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀρθρῷ δριζόμενον ποσόν, ἢ δημοτικὴ ἢ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ παραδίδει τὸ κατασχεθὲν ζῶον πρὸς τὴν εἰρηνοδίκην, ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ ὁποῦ ἐγένετο ἡ κατασχέσις. αὗτος δὲ ἐκποιεῖ αὐτὸ ἐν τῷ ὠρισμένῳ διὰ τὰς δημοπρασίας τέτλη τῇ πρώτῃ Κυριακῇ μετὰ παρέλευσιν δύο ἡμερῶν, ἀνευ προηγουμένης δηλοποιήσεως. Τὸ ἐκπλειστηρίασμα κατατίθεται ἀμέσως, πληρόνεται δ' ἐξ αὐτοῦ τὰ κατὰ τὰ ἀρθρὰ 8 σύλληπτα καὶ ἔσοδα καὶ ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν κτημάτων, ἐν εἰς ἐπρεχένθη ζῷα, δριζόμενου τοῦ ποσοῦ αὐτῆς ὑπὸ πραγματογνωμόνων, διοριζομένων κατὰ τὸ ἐπόμενον ἀρθρον. Το δὲ πλεόνασμα ἀνέκει εἰς τὸν κύριον τοῦ ἐκποιηθέντος ζῴου, ἢ εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ὁποῦ κίτται τὸ κτήμα, εἴαν ὁ κύριος τοῦ ζῴου δὲν ἐμφανισθῇ. — Πᾶς ἰδιοκτήτης τοῦ κτήματος ἢ καλλιεργὴς ἢ φύλαξ δύναται νὰ παρασταθῇ κατὰ τὴν ποινικὴν δίκην ὡς ἰδιώτης κατήγορος ἀνευ ἐγγυήσεως, τὸ δὲ δικαστήριον ἀποφασίζει περὶ τοῦ τοῦ ποινῆς καὶ τῆς πολιτικῆς ἀποζημιώσεως. Εἶναι δὲ ἀλληλεγγύως ὑποχρεοὶ πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀποζημιώσεως οἱ φύλαξ τῶν ζῴων καὶ ὁ κύριος αὐτῶν.

10. Ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν, αἰτῆσει τοῦ νεμάρχου, διορίζει 2—4 πραγματογνωμόνας ἐν ἑκάστῳ δῆμῳ. Οἱ πραγματογνωμόνες δὲ εὐτοί, ἐκτιμῶσι ἐκάστην ἐνοπίαν τοῦ ἀρμεδίου εἰρηνοδικεῖου, ἐκτιμῶσιν ἐκάστου τοῦ συμβαινέσας ζημίας δι' ἐκθεσεως, ἐγγειοζυμένης πρὸς τὸν παθόντα. Οἱ πραγματογνωμόνες λαμβάνουσιν ἀποζημιώσιν δια πάσαν παρ' αὐτῶν πραγματογνωσούνην βραχμίας τρεῖς ἑκάστος.

11. Ἐπιτρέπεται νὰ φονεύωνται μέχρι τριῶν οἱ ἐντὸς τῶν ἐν τῷ ἀρθρῳ 1 δριζομένων γαιῶν βόσκοντες χεῖροι καὶ αἰγες. — Ὁ κύριος ἢ ὁ φύλαξ τῶν ζῴων τούτων δύναται νὰ παραλάβῃ αὐτὰ ἐντὸς τριῶν ὡρῶν, ἀπ' ἧς ἐκνεύθωσι, καταβάλλων καὶ λεπτὰ πεντηκοντα δι' ἑκάστον. Ἀλλως εἰς εὐδοσίαν ὑπόκειται ἀποζημιώσιν διὰ τὸ κρεας καὶ τὸ δέρμα ὁ φονεύων τὰ ζῷα τούτα.

12. Δημῶδες ἢ εἰρηνοδικῆς, παραλείπων τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ δριζομένων καθήκοντων αὐτοῦ, τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς 100—300 δραχμῶν.

13. Πραγματογνωμόνων, παραβαίνων τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, εἴαν μὲν ἐντὸς τριῶν ἐκ πενήτεως, τιμωρεῖται διὰ φυλάξεως τοῦλάχιστον ἑνὸς μηνός, ἐν περιπτώσει δὲ ἀμελείας, διὰ χρηματικῆς ποινῆς 50 — 100 δραχμῶν. Ὑπὲρ αὐτοτέρας δὲ τὰς περιπτώσεις ταύτας ὑποχρεοῦται καὶ εἰς πολιτικὴν ἀποζημίωσιν. — Ὁ καταδικασθεὶς παύεται, οὐδέποτε δὲ δύναται νὰ ἀναδιορισθῇ.

14. Ὁ βόσκων ζῶα κατὰ παράβασιν τοῦ παρόντος νόμου τιμωρεῖται, εἴαν μὲν παύσῃ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 1, διὰ κράτησεως ἐκτὼ μέχρις εἰκόσιον

ἐγκντίνον ἐπιβλαδῶν ζώων ἢ κοινῶς ἐπικινδύνων ἐπιβόρων τῆς φύσεως. (1) Π. Ν. 422, 425 ἔ. 593. Ἀττων, Ν. 69.

ἡμερῶν καὶ προστίμου δραχμῶν 20—100, εἰν δὲ παρέσθῃ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρου 2, διὰ κρατήσεως τριῶν μέχρι δέκα ἡμερῶν καὶ προστίμου εἰκόσι μέχρις ὀγδοήκοντα δραχμῶν. Ἐν ὑποτροπῇ δέ, καταγινώσκειται α') φυλάκισις ἐνὸς μέχρις 25 μηνῶν καὶ χρηματικὴ ποινὴ 200 τοῦλάχιστον δραχμῶν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρου 1, καὶ β') φυλάκισις μέχρι τριῶν μηνῶν καὶ χρηματικὴ ποινὴ 100 τοῦλάχιστον δραχμῶν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρου 2. — Πάντες οἱ κατὰ παραβάσειν τοῦ παρόντος νόμου βόσκοντες δόξα, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγένετο ζημία τις ὑπὸ τοιούτων, εὐθύνονται ἀλλήληγγως εἰς ἀποζημίωσιν ὑπὲρ τοῦ ἰδιοκτῆτος τοῦ ζημιωθέντος κτήματος, ἀπαλλοτρίωνται δὲ τῆς εὐθύνης ταύτης, ἂν ὑποδείξωσι τὸν προεξητήσαντα τὴν ζημίαν. — Τὸ πεισματοδικεῖον καὶ τὸ πλημμελειοδικεῖον δικάζουσιν ἀνεκκλήτως καὶ τὰς πολιτικὰς ἀποζημιώσεις, παρεμπιπτόντως ἐξετάζοντες τὰ ἀμφοτέρωθεν τυχόν ζητήματα τῆς κυριότητος ἢ κατοχῆς. Ἀλλ' αἱ περὶ τῶν ζητημάτων τούτων ἐκδοδόμεναι ἀποφάσεις δὲν ἀποτελοῦσι δεδικασμένον, εἰδικὸς ἐν ἄλλῃ δίκῃ ἀμφοτέρωθεν τὰ αὐτὰ ζητήματα. (Ἀλλ' ἴδε κατωτέρω καὶ ἀρθ. 3 Νόμου 450').

15. Μέχρι τῆς συστάσεως τῶν νομαρχιακῶν συμβουλίων, ἀπορροῦσιν ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων κατὰ τῶν ψηφισμάτων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων, κατὰ τὰ ἀρθρα 5 καὶ 7, ὁ νομάρχης, εἰς τῶν δικαστῶν τοῦ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ νομοῦ πρωτοδικείου, διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ οἰκείου προέδρου, καὶ ἐ αὐτῇ: ἐδρεύων οἰκονομικὸς ἐποραρ, συνερχομένοι ἐν τῷ νομαρχιακῷ καταστήματι ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ νομάρχου, πρὸς ἐν ὑποβάλλονται τὰ κατὰ τὸ ἀρθρον 4 ἔγγραφα.

16. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου δὲν ἐφαρμόζονται: α') Ὡς πρός τὰ οἰκίσματα ἕως τὰ βόσκοντα ἐντὶς περιπεραγμένου κτήματος ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἰδιοκτῆτου ἢ ἀδείας αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἐπιστάτου ἢ τοῦ καλλιεργῆτο τοῦ κτήματος. (Ἀλλ' ἴδε κατωτέρω καὶ ἀρθ. 8 Νόμου 450'). β') Εἰς γαίτας συνεχοῦς ἐκτάσεως δύο χιλιάδων τοῦλάχιστον στρεμμάτων, ἀνηκούσας εἰς τὸν αὐτὸν ἰδιοκτήτην. γ') Εἰς τὰς ἐπαρχίας Φθιώτιδος, Λοκρίδος, Ξηροχωρίου, Κалаμπάκας, Καρδίτσας, Τρικινάλων, Ἀλμοροῦ, Φερσάλων, Τζουμέρκων, Ἄρτης, Πυλίας, Βονίτσας καὶ Ἀργιῆς, καὶ εἰς τοὺς δήμους Ἀνδρισσαίνης, Ἀλιφεύρας καὶ Φιγαλίας τῆς ἐπαρχίας Ὀλύμπου. — Διὰ Β. διατάγματος κανονισθῶσονται τὰ τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ β' ἀναφερομένων γαιῶν.

17. Καταργεῖται πᾶς νόμος καὶ πᾶσα διάταξις ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον.

(1) Ὁρα Δ' ατ. 2 Ἀπριλίου 1834 περὶ ἐκτιμώσεως τοῦ φλώμου, Δ' ατ. 14 Μαΐου 1842 περὶ θήρας τῶν ἀκρίδων (καθ' ὃ ὁ δῆμος ἐπιτέλλεται ἡ ποινὴ τοῦ 634 ἀρθρου εἰς τοὺς ἀποποιοιμένους τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐν αὐτῷ ἀρτῶν μὲνων ὑπογρῶσεων) καὶ νόμον ΒΡΕΘ' τῆς 13 Φεβρ. 1893 περὶ καταπολέσεως τῶν ἀρουραίων καὶ ἀκρίδων.

Ν. Εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ πρώτῳ τοῦ ἀπὸ 31 Δεκ. 1836 περί προφυλά-
της τῶν δεινδροφυτειῶν νόμου λέξιν δεινδροφυτεῖα· περιλαμβάνονται καὶ

Ν. ΑΧΑΗ' τῆς 4 Ἰανουαρίου 1888. Περί βοσκῆς τῶν ζῶων.

1. Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον δύναται α') νὰ ἐξαίρῃ καθόλου ἢ ἐν μέρει
τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ΑΦΚς' νόμου περί ποιμαντοσύνης ἢ τὴν
τῆς τοῦ δήμου περιφέρειαν ἢ ὠρισμένην μόνον περιοχὴν αὐτοῦ· β') νὰ πε-
ριορίσῃ ἐν μέρει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐφαρμοζομένων διατάξεων, εἴτε καθ' ὅλην
τὴν περιφέρειαν τοῦ δήμου, εἴτε ὡς πρὸς ὠρισμένην περιοχὴν. — Ἡ ἀπόφα-
σις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καταρτίζεται ἐν μὲν τῇ περιπτώσει τοῦ ἔδα-
φίου α' διὰ τῆς πλειονότητος τοῦ ἡμίσεος τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν μελῶν
αὐτοῦ πλέον ἑνός, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἔδαφίου β' διὰ τῆς ἀπολύτου
πλειονότητος τῶν παρόντων μελῶν. — Τὰ ἄρθρα 3 μέχρι 7 καὶ 15 τοῦ
νόμου ΑΦΚς' λοχύουσι καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ δημοτικοῦ
συμβουλίου.

2. Ἀποφάσκει τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, καταρτιζομένη διὰ τῆς ἀπολύ-
του πλειονότητος τῶν παρόντων μελῶν αὐτοῦ καὶ ἐγκρινόμενη ὑπὸ τοῦ
ἐπαρχου, αἱ διατάξεις τοῦ ΑΦΚς' νόμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐν τοῖς δήμοις,
εἰς ὑπαγομένους εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τοῦ ἄρθρου 16 ἔδαφίου γ', ἢ ἐν ὠρισμέ-
ναις περιοχαῖς αὐτῶν. — Καταργεῖται ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 16 ἔδαφιον γ' τοῦ
νόμου ΑΦΚς' ἐξαιρέσις ὡς πρὸς τοὺς δήμους Ἀνδριταίων, Ἀλιβεράς,
Φυγαλίας, Πυλίων, Μεθώνης, Κολωνίδας καὶ Κορώνης.

Ν. ΑΥΟ' 28 Ἀπριλ. 1889. Περί βοσκῆς ζῶων.

1. Ὃπου τὸ ἀρμόδιον δημοτικὸν συμβούλιον παρέλειψε νὰ ἀσκήσῃ τὴν
ἐφαρμοζομένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου 1888 ΑΧΑΗ'
νόμου ἐξουσίαν πρὸς ἐξαιρέσιν ὠρισμένης περιφέρειαι ἢ περιοχῆς κτημάτων
καθ' ὅλου ἢ ἐν μέρει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 27 Μαΐου 1887 ΑΦΚς'
νόμου, δύναται αἱ ἰδιοκτῆται πεφυτευμένων ἢ ἀσκατῶν γαιῶν ὠρισμένης
περιφέρειας ἢ περιοχῆς νὰ ἐπιτρέψωσι τὴν βοσκὴν προβάτων, εἴτε
καθ' ὅλον τὸ ἔτος, εἴτε ἐπ' ὠρισμένην τοῦ ἔτους χρονικὴν περίοδον.

2. Οἱ ἰδιοκτῆται οὗτοι δηλοῦσι τὴν τοιαύτην αὐτῶν ἀπόφασιν ἐνώπιον
τοῦ ἀρμόδιου συμβολαιογράφου ἢ εἰρηνοδίκου ἐν πράξει, συντασσομένη ἐπ'
ἀπλοῦ χαρτοῦ καὶ ὀριζούσῃ λεπτομερῶς τὴν θέσιν, τὴν περιφέρειαν ἢ τὴν
περιοχὴν τῶν κτημάτων, εἰς ἃ ἐπιτρέπεται ἢ καθ' ὅλου ἢ ἐν μέρει βοσκῆ-
σιν, τὴν χρονικὴν διάρκειαν αὐτῆς καὶ τοὺς κυρίους τῶν ποιμνίων, πρὸς
τοὺς ὁποίους χορηγεῖται τὸ δικαίωμα τῆς βοσκῆς. — Ὁ συμβολαιογράφος ἢ εἰρηνοδί-
κος ἐνώπιον τοῦ ὁποίου συντάχθη τοιαύτη πράξις, ὀφείλει ἐντὸς τριῶν
ἡμερῶν νὰ ὑποβάλῃ ἀντίγραφον αὐτῆς, ἐπ' ἀπλοῦ χαρτοῦ γεγραμμένον, εἰς
τὸν ἀρμόδιον δήμαρχον, ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ δημοσιεύσῃ διὰ τοιχοκολλη-
σῶς εἰς τὸ δημαρχεῖον ἢ τὸ ἀρμόδιον παρεδρεῖον τὴν ἐνωτέρω δῆλωσιν. —
Οἱ τὴν τοιαύτην δῆλωσιν ποιήσαντες δεῖν νὰ ὦσιν ἰδιοκτῆται ἐν ὅλῃ ἐκτά-
σει τοῦλάχιστον διακοσίων στρεμμάτων.

αί ἀπλᾶ φυτεῖται καὶ εἰδικώτερον αἱ ἀμπελοὶ, ὡς προκύπτει εὐ μόνον ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ νόμου, πραγματευομένου περὶ δένδρευσι τῶν κτλ.,

3. Ἐπὶ πάσῃ ζημίᾳ προξενηθεὶς εἰς κτήματα μὴ ἐξαιρουμένα τῆς ἀπαγορεύσεως ὑποϋθύνει εἰς ἀποζημιώσεις εἰς αὐτὰ ἀλληλεγγύως αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα προκαλέσαντες τὴν ἐξαιρέσιν ἰδιοκτητῶν κτημάτων καίμωνων ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἢ περιοχῇ ἐν περιπτώσει ἀπεργευστότητος τῶν κυρίων τῶν ποιμνίων τῶν βοσκόντων ἐν ἡ θέσει ἢ περιοχῇ καίται τὸ ζημιώθεν κτήμα, ἂν δὲν καταδειχθῇ ὁ προξενήσας τὴν ζημίαν, καὶ ἐπ' ὅσον οὗτος δὲν ἀποδείχθῃ ἐφεγγυος πρὸς πληρὴ ἀνέκδοσιν αὐτῆς.

4. Τὸ εἶδαι. Ε' τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου ΑΦΚ' ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐπομένου:

«Τὰ ζῶα ταῦτα ἀποδίδονται εἰς τὸν κύριον ἢ τὸν φύλακα αὐτῶν ἅμα τῇ ἀναζητήσει τῶν, ἀπὸ καταβάλλῃ μίαν μὲν δραχμὴν δι' ἕκαστον τῶν μεγάλων ζώων, λεπτά δὲ εἴκοσι δι' ἕκαστον τῶν μικρῶν. Τὸ δικαίωμα τοῦ λαμβάνει δ' ἐνεργήσας τὴν κατάσχεσιν».

«Ἄν τὰ ζῶα δὲν ἀναζητηθῶσιν ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας καθ' ἣν κατασχέθησαν, ὁ κύριος ἢ ὁ φύλας αὐτῶν δεῖται πρὸς τὸν ἀνωτέρω δικαιοῦσιν να καταβάλλῃ διὰ τὴν διατροφήν καὶ φύλαξιν τούτων δι' ἕκαστον μὲν τῶν μεγάλων ζώων λεπτά πενήκοντα, δι' ἕκαστον δὲ τῶν μικρῶν λεπτά δέκα καθ' ἕκαστην ἡμέραν, ταῦτα δὲ λαμβάνει δ' καταβαλὼν τὴν δαπάνην τῆς συντηρήσεως καὶ φυλάξεως αὐτῶν. — Ἐν περιπτώσει μὴ πληρωμῆς τῶν ἀνωτέρω δικαιωμάτων, κρατοῦνται ἐκ μὲν τῶν μεγάλων ζώων δύο, ἐκ δὲ τῶν μικρῶν δέκα κατ' ἀνωτάτον ἕρπον, ἕνα ἐκ τοῦ εκπλειστηριασματος πληρωθῶσι τὰ ἀνωτέρω δικαιώματα».

5. Τὸ ἄρθρον 14 εἰδικίον α' τοῦ ΑΦΚ' νόμου τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

«Ὅστις βόσκει ζῶα ἐπὶ ξένων γαιῶν χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπὶ τούτῳ δικαίωμα, ὡς καὶ ὅστις βόσκει αὐτὰ ἐντὸς περιοχῶν ἢ κτημάτων, ἐν αἷς ἡ βοσκὴ ἀπαγορεύθῃ νομίμως, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον δραχμῶν 20-100 καὶ αἱ κράτησιν τριῶν μέχρι εἰκοσιν ἡμερῶν. — Ἄν ἡ πράξις ἐγένετο ἐξ ἀμέλειας ἐπιβάλλεται πρόστιμον 20-30 δραχμῶν. — Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν τοῦ πρόστιμου ὑποβάλλεται καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τῶν ζώων, ἔταν ταῦτα ἐφυλάσσοντο ὑπ' ἄλλου. — Εἰς τὰς αὐτὰς ποινὰς τοῦ πρόστιμου καὶ τῆς κράτησεως ὑποβάλλεται καὶ ὁ ἐνεργήσας κατάσχεσιν ζώων βοσκόντων εἰς τόπους μὴ ἀπαγορευμένους, ὅπου γροῦνται δὲ οὗτοι εἰς τὴν ἐπιστροφήν τῶν ληθέντων δικαιωμάτων συλλήψεως καὶ εἰς ἀποζημιώσεις τοῦ καταβαλόντος τὸ δικαίωμα διατροφῆς καὶ φυλάξεως τῶν ζώων. Ἐπὶ ἰδιωτικῇ ἐπὶ τῷ πταίσματι τούτῳ κατηγορίας ἐκ μέρους τοῦ ἀδικηθέντος δὲν ἐφαρμόζονται αἱ περὶ ἐγγυήσεως διατάξεις τῶν ἄρθρων 280-290 τῆς ποινικῆς δικονομίας. — Οἱ ἰδιοκτήται αἱ δηλοῦντες κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος νόμου ἕκαστον ἀνωτέρω τῇ πραγματικῇ πλείον τῶν 10 % τιμωροῦνται ὡς ἐνοχοὶ ἀπέναντι κατὰ τὸ ἄρθρον 673 τοῦ ποινικοῦ νόμου. — Ὁ συμβουλευτικὸς, εἰρηνοδίκης ἢ ἡμάρχος, ὁ παραλείπων τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος νόμου ὁριζομένων καθηκόντων, τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς 30-300 δραχμῶν».

6. Τὸ εἶδαιον α' τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ΑΦΚ' νόμου ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐπομένου:

α τοῦ άρθρ. 2. αναφέροντος ῥητῶς πᾶς ἀμπελουργὸς καὶ ἐκ τοῦ
ναρέοντος ῥητῶς τὰς φυτείας. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 33. Ὁθεν
ιν 14. διατάσσον τὰ περὶ τῆς ποινῆς τῶν ὑπὲρ βοσκόντων ζῴων
ων ζημιῶν εἰς δανδροφυτείας, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς ἀμπέλους
ε δημεσίαις εἴτε ἰδιωτικαῖς, οὐχὶ δὲ μόνον εἰς τόπους, εἰς οὓς
ε διατάξεις τῆς ἐξουσίας ἀπηγορεύθη ἡ βοσκήσις. Α. Π. ποιν.
185 τοῦ 77· ἀλλ' οὐδὲν τὸ περὶ δανδροφυτεῶν Διατ. τῆς 31
τροποποιεῖ τὰς περὶ δικαιοδοσίας διατάξεις τοῦ Διατ. τῆς 10
36 περὶ τῶν εἰς τὰ δάση ἀνομιμάτων, ἅτε πραγματούμενον
περὶ μόνων τῶν διὰ καλλιέργειας ἀναπτυσσομένων δένδρων. Α.
9 τοῦ 67. Διαφεναῖ Α. Π. ποιν. 100 τοῦ 60. (Ἀλλὰ προδήλως
— Κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 185 τοῦ 71 δὲν ἀγρέθησαν τῆς δι-
του πλημμελειοδικείου καὶ αἱ φθοραὶ ἀγχορῶν. (Ἀλλὰ νομίμοι
φθοραὶ τῶν ἐν τοῖς κήποις φυεμένων λαχανικῶν, χρυσοκλων,
λ. ὡς προϊόντων ἀναγκαίως κατατασσόμενων ἐν τοῖς σκευτοῖς τῆς
ε ὑπάγονται καταδῆλως εἰς τὴν διατάξιν τοῦ 14 άρθ. τοῦ Διατ.
1836). Ἀλλ' ὑπάγονται εἰς τὸ πταισματοδικεῖον αἱ εἰς βαθμὸν
ατος φθοραὶ δανδροφυτεῶν, αἱ ἐξ ἀνθρωπίνων ἐνεργειῶν γινόμε-
ποιν. 2 τοῦ 46, 84 τοῦ 55, 62 τοῦ 58. — Ἡ διατάξις, δι' ἧς
ποινὴ προστίμου ἰσοτίμου τῇ ἀποζημιώσει, τὴν δικαιοῦται
ε ζημιωθείς, ὑποτίθῃσι προδήλως, ὅτι ὁ βοσκῆσας ἐπραξε τοῦτο
ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς βοσκῆσεως, διότι ἄλλως ὁ καλῇ
καὶ δυνάμει νομίμου τίτλου κτησάμενος τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα
δότης στερούμενος αὐτοῦ ἤθελεν ἐκτεθῆ εἰς ποινικὴν καταδίωξιν.
16 τοῦ 57. — Ὁ κηρυχθεὶς ἐνοχος πράξεως, προβλεπομένης ὑπὸ
του Διατ. τῆς 31 Δεκ. 1836 περὶ προφυλάξεως τῶν δανδρο-
ρεῖται νὰ καταβάλῃ πρῶστιμον ἰσοτίμον πρὸς τὴν ἀποζημιώσιν
ἀπαιτήσῃ ὁ ζημιωθείς, ὅπερ κατατίθεται εἰς τὸ δημοσίον τα-
ν ἀναιρετεῖται ἡ ἀπόρασις, δι' ἧς διατάσσεται νὰ καταβάλῃ τοῦτο
ντα· τὸ δὲ ἄρθρον 15 τοῦ Διατ. τῆς 31 Δεκ. τοῦ 1836, καθ' ὃ

ἄξις τοῦ παρόντος νόμου ἢ ἐπαρμόζονται· α' ὡς πρὸς τὰ οἰκονομικά· β' πρὸς τὰν ἐπιτήρησιν τοῦ ἰδιοκτητοῦ τοῦ κτήματος τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἐπιστάτου ἢ τοῦ καλλιεργητοῦ· γ' ἐπαρμόζον τῶν διατάξεων τοῦ Δ' Φ' νόμου, εἰς ἃ μέρη δὲν ἡ ἰδιοκτησία τοῦ ἐδάφους μὴ τῶν ἰδιοκτησιῶν τοῦ γόρτου, διὸν ἢ ἡ συγκατάθεσις τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ γόρτου, ἐκτὸς ἐν οἷς ἰδιο-ἐδάφους οἱ ἔχοντες φυτείας ἀποζημιώσωσι τοὺς ἰδιοκτήτας τοῦ ἐκτίμησιν, ἐνεργουμένην ὑπὸ ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἀπὸ νομαρχῆν, τὸν προέδρον τῶν πρωτοδικῶν καὶ τὸν οἰκονομικὸν τῆς ἐκτίμησεως ταύτης, ἣν προκαλεῖ ἕκαστος τῶν ἰδιοκτητῶν αἰτήσεώς τοι πρὸς τὸν ἀρμόδιον νομαρχῆν, οὐδεμίᾳ ἐπιτρέπεται ὥπιον τῶν δικαστηρίων. Ἡ ἀποζημίωσις αὕτη δύναται νὰ πληρωθῇ ἐκ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ γόρτου εἰς δέκα ἔτος ἐτήσιαι δόσεις ἐπὶ τόκῳ 6 %.

διὰ τῆς ἀντιθέσεως εἰς τὸν παρόντα νόμον, καταργεῖται.

λαμβάνει αποζημίωσιν ὁ παθὼν, προϋποτίθεται, ὅτι ὑπάρχει αἰτήσις αὐτοῦ περὶ ἀποζημίωσης, ὅτε καὶ μόνον ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον τοῦτο. Δ. Π. ποιν. 57 τοῦ 75. — Τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκ. 1836 Β. Δ. περὶ προφυλάξεως τῶν δεινδροφυτεῶν κτλ. διὰ τῆς φράσεως «δημοσίας δεινδροφυτεῖαι» ἐννοεῖ προδήλως τὰς πρὸς κοινὴν χρῆσιν δεινδροφυτεῖας, εἰαί αἱ τῶν ἑθῶν καὶ πλατειῶν, καὶ οὐχὶ τὰς ἰδιοκτητῶν φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων τυτείας. Δ. Π. ποιν. 187 τοῦ 84. — Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἁρθρου 696 τοῦ Π. Ν. καὶ τῶν 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 35 Β. Δ. συνάγεται, ὅτι ταῦτα προτίθενται τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἰδιοκτητῶν γαιῶν κατὰ τῆς βοσκῆς τῶν τρίτων, οἵτινες δὲν δικαιεῦνται νὰ ἐνεργήσωσιν αὐτὴν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν τῶν γαιῶν τῶν κοινοτήτων, ὧν ἡ χρῆσις ἐπιτρέπεται εἰς ἕκαστον μέλος αὐτῶν. Δ. Π. ποιν. 14 τοῦ 48. Ὅθεν, ἂν δὲν συντρέχῃ ἄλλη τις τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων περιπτώσεων, καθ' ἃς ἐπιβάλλεται ἡ ὑπὸ τούτου ἐριζομένη ποινὴ, ἀλλὰ πρόκειται μόνον περὶ τῶν τῶν ζῶων νομῆς ἐπὶ ξένων γαιῶν, ἀναγκαῖον στοιχεῖον πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς αὐτῆς ποινῆς κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις εἶναι καὶ τὸ ὅτι ὁ εἰς ὃν ἀποδίδεται δὲν εἶχαν ἐπὶ τούτῳ δικαίωμα ἄλλως ἢ πρᾶξις εἶναι ἀτιμωρητος. Δ. Π. ποιν. 51 τοῦ 73. Εἰς τὰς ῥηταί: δὲ τοῦ νόμου διατάξεις (ἄρθ. 696 τοῦ ποιν. νόμου καὶ ἄρθ. 1 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Β. Δ. διατ.) ἀναφερόμεναι καὶ αἱ κατὰ μέρας δημοτικαὶ ἀστυνομίαι δύνανται νὰ ἐρίωσιν εἰδικώτερον τὴν αὐτὴν ἀπαγόρευσιν τῆς βοσκῆς τῶν ζῶων εἰς ξένας γαίας ἄνευ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἀδείας τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν δέχουσι. Δ. Π. ποιν. 76 τοῦ 36. — Ἡ ἐκδίκασις τῶν τοῦ διατ. τῆς 31 Δεκ. 1836 περὶ προφυλάξεως τῶν δεινδροφυτεῶν παραβάσεων, εἴτε ἀφωσῶν εἰς τὰς ταῖς φυτεῖαις ἐπιφερομένης ζημίας εἴτε εἰς τὰς παραλείψεις ἢ υπερβάσεις τῶν καθηκόντων τῶν ἀγροφυλάκων, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. εὐδαιμονοῖ δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν διορίζουσαν τοὺς ἀγροφυλάκας, ἅτε τοῦ προστίμου ἐπιβαλλομένου ὡς ἀστυνομικῆς ποινῆς, ἱπομένως ὑπὸ μόνον τῶν δικαστηρίων ὄντος ἐπιβλητέου. Δ. Π. ποιν. 15 τοῦ 61. — Τὴν ἐκ τῆς βοσκῆς τῶν ζῶων προξηνηθεῖσαν τοῖς ἀγροῖς βλάβην δύνανται νὰ καταμηνύωσι τῷ εἰρηνοδίκῃ, προκαλεῦντες τὴν καταδίωξιν τοῦ ἰδιοκτήτου τῶν ζῶων, πλην τοῦ παθόντος, καὶ οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ ἀγροφυλάκες, οἱ χωροφυλάκες, ὡς καὶ πᾶς ἄλλος κατὰ τὴν ῥητὴν περὶ τούτου διάταξιν τοῦ 4 ἁρθρου τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Διατ. Δ. Π. ποιν. 28 τοῦ 60. Κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 3-5 τοῦ Διατ. τῆς 10 Ἰουλίου 1836 περὶ τῶν εἰς τὰ δόση ἀνομήματων τῶν βεσνομικῶν ὑπαλλήλων ὑποχρεωμένων νὰ καταγγέλλωσι τὰ βασικά ἀνομήματα, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ Διατ. τῆς 31 Δεκ. 1836 περὶ προφυλ. τῶν δεινδροφυτεῶν ἀπειλούντων τῶν ἀγροφυλάκων νὰ πιστοποιῶσι παρευθὺς τὴν εἰς δεινδροφυτεῖας ἢ σποράν βλάβην, ἔπεται, ὅτι αἱ εἰς δεινδροφυτεῖας καὶ ἄσση βλάβαι καταδιώκονται αὐτεπαγγέλτως. Δ. Π. ποιν. 137 καὶ 140 τοῦ 57. — Τὸ πταισματοδικεῖον δικάζον ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Β. Δ. περὶ βλάβης προξηνομένης τοῖς ἀγροῖς ἐκ τῆς τῶν ζῶων βοσκῆς, ἀρμοδίως ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐξτάσεως τοῦ δικαιώματος, ὃ οἱ κατηγορούμενοι ἀξιοῦσι τοχὲν ἐπὶ τῆς νομῆς τῶν ξένων γαιῶν, ἅτε διὰ τῆς ἀξιώσεως ταύτης ἀμειβομένου εὐσιμῶδες στοιχείου τῆς προκειμένης παραβάσεως, ὅποιον εἶναι ἡ ἔλλειψις παντὸς ἐπὶ τῆς βοσκῆς τῶν γαιῶν τούτων δικαιώματος τοῦ κατηγορουμένου. Δ. Π. ποιν. 110 τοῦ 61.

ΚΘ'. Πταίσματα κατὰ τῆς ἀρχῆς, καὶ κατὰ τῶν
διαταγῶν αὐτῆς.

697. Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δεκατεσσαῶρων ἡμερῶν ἢ μὲ πρόσ-
τιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν τιμωρεῖται, ὅστις ἀντιβαί-
νει εἰς τὰς περὶ τοπικῆς καὶ ἀγροτικῆς ἀστυνομίας παρὰ τῆς
ἐπιτοπίου ἀρχῆς ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός της ἐκδιδομένης καὶ
κατὰ τὴν νόμιμον διατύπωσιν ἐπικυρωμένης διατάξεως. (1) Ποιν.
477, 2. Π. Ν. 164 ε. 578, 592.

Ν. Αἱ ἀστυνομικαὶ διατάξεις ἔχουσιν ἰσχὺν, ἐκδιδόμεναι ὑπὸ τῆς ἀστυ-
νομικῆς ἀρχῆς ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῆς (ἄρθρον 24 τοῦ περὶ δημοτικῆς
ἀστυνομίας νόμου). Ἀρμοδιότητα δὲ ἔχει ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ νὰ λαμβάνῃ
προφυλακτικὰ μέτρα περὶ ἀντικειμένων ἀνατεθειμένων εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν
καὶ ἐξουσίαν αὐτῆς εἶτε δι' αἰδικοῦ τινος νόμου, ὡς περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ
θερισμοῦ, τοῦ τρυγητοῦ κτλ., εἴτε διὰ νόμων γενικῶν, ὡς περὶ δημοσίας
ἀσφαλείας καὶ δημοσίας ὑγιείας (ἄρθρα 31 - 83 τοῦ εἰρημένου ἀστυνομικοῦ
νόμου) καὶ περὶ κανονισμοῦ τῆς χρήσεως τῆς δημοτικῆς περιουσίας (ἄρθρα
114 καὶ 116 τοῦ περὶ δήμων νόμου)· οὐδεμίαν ὅμως ἀρμοδιότητα ἔχει νὰ
κανονίσῃ τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἰδιωτῶν, κοινότητος ἢ
μελῶν τῆς κοινότητος πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς ἀλλήλας, τὰς ἀφορώσας εἰς τὴν
περιουσίαν αὐτῶν καὶ τὴν χρῆσιν αὐτῆς (ἐκτὸς τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἐπο-

(1) Κατὰ τὰ ἄρθρα 13, 40, καὶ 91 τοῦ περὶ δήμων νόμου ἡ ἀστυνο-
μικὴ τοῦ δήμου ἐξουσία ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐνεργῇ
κατὰ τοὺς καθιερωτάς νόμους τὴν κατωτέραν ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ δήμου το-
πικὴν καὶ ἀγρονομικὴν ἀστυνομίαν· κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 24—26 τοῦ Ν. τῆς
3 Δεκ. 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας αἱ ἀστυνομικαὶ τοῦ δήμου Ἀρχαὶ
δικαιεῦνται καὶ ὀφείλουσι νὰ ἐκδίδωσιν ἀστυνομικὰς διατάξεις ἐντὸς τῶν
ἰσχύων τῶν νόμων περὶ ἐπιτοπίων προφυλακτικῶν μέτρων ὡς πρὸς τὰ ἀνα-
τεθειμένα εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ ἐξουσίαν αὐτῶν ἀντικείμενα ἢ πρὸς
νέαν δημοσίευσιν τῶν νόμων καὶ ἀστυνομικῶν κανονισμῶν ἢ πρόσκλησιν
τῶν κατοίκων τοῦ δήμου εἰς τὴν συμμόρφωσιν πρὸς αὐτοὺς ἢ χορήγησιν
νοθετήσεων καὶ ὁδηγίων πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν. (Σημειω-
τέον ὅτι ἐρμηνεύειν ἔκτεσιν τῶν περὶ ἀστυνομίας καὶ ἀστυνομικῶν διατάξεων
ἰσχυρῶν τῶν ἡμετέρων νόμων περιλαμβάνει ὁ ἡμέτερος Ὁδηγὸς τῶν Διμε-
σίων καὶ Δημοτικῶν ὑπαλλήλων).

Νόμου προξενικοῦ τῆς 22 Δεκ. 1877 ἄρθρον 187. Αἱ παραβάσεις τῶν ὑπὸ
τῶν γενικῶν προξένων, προξένων καὶ ὑποπροξένων ἐκδιδομένων ἀστυνομι-
κῶν διατάξεων κατὰ τὸ Ὀθωμανικὸν Κράτος ἢ ἐν χώραις μὴ χριστιανικαῖς
τιμωροῦνται μὲ κράτησιν οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν δεκατεσσαῶρων ἡμερῶν καὶ μὲ
πρόστιμον οὐχὶ ἀνωτέρον τῶν δραχμῶν ἑκατόν.—Αἱ ποιναὶ αὗται δύνανται
νὰ ἐπιβληθῶσι σύναμα.

Ἦρα καὶ ἄρθρον 27 Δ. τῆς 3 Ἀπριλίου 1833 περὶ ὑγιεινῆς εἰκοδομῆς
πολεμῶν καὶ χωρῶν.

χῆς τοῦ θερισμοῦ καὶ τοῦ τραγητοῦ). Ἀστυνομικὴ δὲ διάταξις ἐκδοθεῖσα καθ' ὑπερβάσιν τῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ νόμου τῇ δημοτικῇ ἀρχῇ ἀρμοδιότητος εὐθεμίαν ἔχει ἰσχύον. Α. Π. ποιν. 153 τοῦ 72. Τὰ δικαστήρια οὐκ ἐπιδέχονται ἐκδόσεις νὰ ἐξετάζωσιν αἰτίποτε ἐὰν αἱ ἀστυνομικαὶ διατάξεις ἐξεδοῦνται ὑπὸ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατεμένων νόμων. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 60 κτλ. Εἶναι δὲ ἀπαρττον ἐὰν ἐκ σφάλματος τῆς ἀρχῆς ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις ἀναφύρῃ εἰς ἀνυπαρκτον διάταγμα, εἰς ὃ δὲθεν στηρίζεται, καὶ ἀρκεῖ μόνον ὅτι στηρίζεται εἰς τὸν νόμον. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 38. Ὅθεν ἡ κατὰ τὸν προσήκοντα τύπον ἐκδοθεῖσα καὶ ἐγκριθεῖσα ἀστυνομικὴ διάταξις τότε μόνον ἔχει νόμιμον ἰσχύον, ὅταν ἀπαγορεύῃ τὴν ἐκτέλεσιν πράξεων, ἃς οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσιν, ἀντιθέμενοι τὸν ἀκριθέστερον προσδιορισμὸν τῶν στοιχείων αὐτῶν καὶ τοῦ μέτρου τῆς ποινῆς ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου πεταγμένων ὁρίων τοῦ ἀστυνομικῆς ἀρχῆς. Α. Π. ποιν. 113 τοῦ 38. Ἐπομένως διατάξεις ἀπαγορεύουσαι τοὺς κτίστεις καὶ τέκτοσι τὴν ἐπιχειρήσιν πάσης εἰκοδομῆς ἢ ἐπισκευῆς ἐν ὠρισμένῳ χώρῳ πρὶν ἢ ἐρωτησῶσιν οὗτοι τὸν ἀστυνομικὸν καὶ πληροφωρηθῶσι παρ' αὐτοῦ ἐν οἱ ἰδιοκτητῆς τῆς ἀναγειρομένης ἢ ἐπισκευαζομένης εἰκοδομῆς ὡς ἐρωτησθέντες δι' ἀδείας τῆς ἀρχῆς δὲν ἰσχύει, ἀπὸ μηδὲν στηριζομένη εἰς ἀπαγορευτὴν τινα τῶν νόμων. Α. Π. ποιν. 113 τοῦ 38. Ἀλλὰ τῆς ἀστυνομικῆς ἀστυν. τιθεμένης κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ δημοτικοῦ νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 63 τοῦ νόμου τῆς 31 Δεκ. 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομικῆς ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ἥτις κατὰ τὸ ἑδάφιον 9 τοῦ ἐπομένου ἁρθροῦ 66 δύναται νὰ διατάξῃ νὰ μὴ εἰσάγῃται ἐκ ξένης ἰδιοκτησίαν, εἰς ἡμετέρας, ἀμπελώνας κτλ. ὥς ἐκδοθεῖσιν, ἰσχύει ἡ περὶ τοῦτου ἀστυνομικὴ διάταξις; Ἦνα δὲ ἐκδόσῃ τοιαύτην διατάξιν ὅν ἀπαρττῇται νὰ προκληθῇ αἴτησις ἢ συναίνεσις τῶν ἰδιοκτητῶν, τοῦ μέτρου ἀπορρῶντος εἰς γενικὸν συμφέρον, ἥτοι τὴν ἀνάπτυξιν τῶν γεωπονικῶν ἐργασιῶν. Α. Π. ποιν. 151 τοῦ 72. Ἀλλὰ δὲν ἰσχύει ἀστυνομικὴ διάταξις δι' ἧς ἀπαγορεύεται ἡ ἐν δόμῳ τινὶ βοσκή καὶ διατήρησις παντὸς κτηνίου οὐδεμιᾶς διακρίσεως γενομένης μεταξὺ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ βοσκόντος τὸ ἐκτοῦ ποίμνιον ἢ ἐπιστρέποντος ἑτέρῳ τὴν βοσκήν εἰς τὴν ἰδίαν ἰδιοκτησίαν καὶ τῆς ξένης ἰδιοκτησίας, διότι τοιαύτη περιοριστικὴ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ πολίτου ἐξουσία οὐδόλως δίδεται τῇ ἀστυνομικῇ ἐξουσίᾳ. Α. Π. ποιν. 186 τοῦ 72. Ἐπίσης δὲν ἰσχύει ἀστυνομικὴ διάταξις ἀπαγορεύουσα τὴν βοσκήσιν καὶ διέλευσιν παντὸς εἶδους ζῴων ἐν ὠρισμέναις γαίαις ἀνευ ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ αὐτῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὑπάρχουσιν ἀξιώσεις ἐπ' αὐτῶν, ἀπὸ μὴ οὕσα γενικῇ καὶ ἀντιταίνουσα εἰς τὰ τὸ 24 ἄρθρον καὶ τὸ 23 τοῦ ἀστυνομικοῦ νόμου, καθ' ὃ ἐπιτάσσεται ἡ ἀποχὴ τῆς ἀστυνομικῆς πάσης μὴ γινώσκως διατάσσοντος ἐπεμβάσεως εἰς τὰς ἰδιωτικὰς σχέσεις. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 68. Διότι ὅσον διὰ τὴν βοσκήν, ἥτις εἶναι καὶ αὕτη ἐκ τῶν ὑποκειμένων εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς (ἄρθρ. 66 ἑδάφ. 9), ἀρμοδιότητα ἡ ἀρχὴ αὕτη ἔχει κυρίως νὰ ἀμφοδίζῃ τὴν εἰς ξένας νομίμους βοσκήν ζῴων ἀνευ ἀδείας τοῦ ἰδιοκτήτου. ἐν γένει δὲ νὰ ἀπαρττῇ τὴν βοσκήν εἰς ἀπγορευμένους καιροὺς ἢ τόπους (π. γ. § 4 τοῦ ἐπὶ 3 Σεπ. 1836 διατάγματος περὶ βοσκῆς βοσῶν) ἢ τὴν ἀνευ τῆς δεύσης ἐπιτηρησῶν βοσκήσιν ἐστω καὶ ἐπὶ ἰδίου κτήματος καὶ ἐν γένει ὁποῖαν τὸ ὥς δύναται νὰ ἐπενέγκωσι βλάβην (πρὸς τὸ ἄρθρον 66 ἑδάφ. 9 τοῦ ἀστυνομικοῦ

νόμου. ἄρθρον 696 τοῦ ποιν. νόμου. Διετ. 18 Μαΐου 1833 καὶ 31 Δεκ. 1830 περί προφυλάξεως τῶν δενδροφυτευτῶν κτλ.). Ὅθεν ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ δικαιούται μὲν διὰ τῶν διατάξεων αὐτῆς νὰ περιορίσῃ τὸν ἰδιοκτήτην εἰς τὴν χρῆσιν τῆς βουκῆς τοῦ κτήματός του, ὑπ' αὐτοῦ ἢ ὑπ' ἄλλου, δι' ὥρισμένον τινὰ λόγον δημοσίας ἀνάγκης, τοιούτοις πρὸς ἀποτροπὴν κοινῆς ἢ ἄλλου προσώπου ζημίας, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποτραπῇ αὐτὴ διὰ τῶν νομίμων μέσων καὶ ἰδίως διὰ τῆς ἐπαγρυπνήσεως τῆς ἀγορφυλακῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἀπαγορεύσῃ ἀπολύτως τὴν χρῆσιν καὶ κάρπωσιν τοῦ ἰδιοκτήτου κτήματος. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 84. Ὅθεν ἰσχύει ἀστυνομικὴ διαταγὴ προσδιορίσασα τὰ μέρη καὶ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐπιτρέπεται τοῖς βοσκαῖς τῶν ζῶων ἐκάστου χωρίου νὰ βόσκωσιν αὐτά, ἀσφαλίζουσα δὲ διὰ τῶν διαταχθέντων προφυλακτικῶν μέτρων τὰ κτήματα καὶ τοὺς καρπούς τῶν δημῶν καὶ τῆς κοινότητος ἐκ τῆς βλάβης, ἣν ἐδύνάτο νὰ προεξηφώσιν αὐτοῖς τὰ ζῶα ἢ εἰ ἄνθρωποι ἀνευ αὐτῶν, ἀπὸ τῶν ἀρθρῶν 66 καὶ 68 τοῦ ἀστυνομικοῦ νόμου ἀνατεθείσης τῇ δημοτικῇ ἀρχῇ τῆς προφυλάξεως ἐν γένει τῶν κτημάτων καὶ τῶν καρπῶν αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 62. Ἀλλ' ὁρεϊλούσης τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς νὰ προλαμβάνῃ τὰ ἀδικήματα καὶ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν ἐλευθέραν διόδον τῶν δημοσίων ὁδῶν, ἐπεται, δι' αὐτὸν τὴν τοποθεσίαν τῶν εἰς κοινὴν χρῆσιν ἀμαζῶν δύναται νὰ προσδιορίσῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ μίσθωμα τῆς διὰ τῶν ἀμαζῶν μεταγωγῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῆς νὰ τῆσθ, διότι μένοντος τούτου ἀπροσδιορίστου χρόνου ἐρίδων καὶ συσσωρεύσεως ἀνθρώπων, ἐξ ὧν οὐ μόνον ἡ ἐλευθερία τῆς τῶν δημοσίων ὁδῶν διαδόσεως θέλει παρεμποδίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐταξία διαταράσσεται. Α. Π. ποιν. 127 τοῦ 55, 186 τοῦ 77 καὶ ἐνταῦθα ἄλλαι (πάντη ἐσφαλμέναι κατὰ τὴν γνώμην μου). Ἐπίσης τὸν ἀρθροῦ 31 τοῦ ἀστυνομικοῦ νόμου τῆς 30 Δεκ. 1836 ὁρίζοντες, ὅτι ἡ τοπικὴ ἀστυνομία δεῖται νὰ πομακρύνῃ τὰς δυναμένας νὰ προκαλέσωσι δυστυχήματα αἰτίας, ἐπεται, ὅτι δύναται νὰ παγορευθῇ δ' ἀστυνομικῆς διατάξεως ἡ ἐκ τοῦ ἐμπνεομένου χρόνου καὶ τοῦ ἐκδιδόντος ἐλλείψιν λυπηροῦ ἤχου ἐν ταῖς κηδείαις καὶ τοῖς θανάτοις κωδωνοκρουαῖα, ἢ παραβίασις δ' αὐτῆς ἐπάγει τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 697 ποινὴν. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 58.— Εἰς τὴν γενικὴν φράσιν «τὰς περὶ τοπικῆς ἀστυνομίας ὅπο τῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς ἐκδιδόμενας διατάξεις» περιέχεται ἀπάνω ἐπιτοπίου ἀρχῆς διατάξεις, ἀφορῶσα εἰς τὴν εὐταξίαν, καὶ ἐπομένως καὶ τῆς λιμενικῆς ἀρχῆς, εἰς ἣς τὴν ἀρμοδιότητα ἀντιτίθεται ὡς ἐπὶ τῆς ἐπιτήρησις τῆς ἐν ταῖς λιμεσὶν εὐταξίας ὅπο τοῦ νόμου τῆς 4 Μαρ. 1834. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 56. Τὴν ἐρμηνείαν δὲ ταύτην ἐπιβρώνουσι καὶ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 9 Φεβρ. 1834 Β. Δ. περί διατρέψεως τῶν λιμένων, καθ' ὃ αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἐπιτίθενται νὰ συντρέχωσι τοῖς τῶν λιμένων ἀξιωματικοῖς κατὰ τάφοροντα εἰς τὴν ἐφορείαν τῶν ἐκτὸς τῆς καθέδρας αὐτῶν μικροτέρων λιμένων καὶ κώπων, συνεργᾶσαι καὶ κοινοποιῶσαι τὰ εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῶν λιμένων ἀναγόμενα. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 79. (Τὸ ἐφ' ἧμιν ἀντιδιδόμενον, διότι οὐδεὶς νόμος χρηθεὶ τῇ λιμενικῇ ἀρχῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδόσεως κωδωνοκρουῶν, ὧν ἡ παράβασις τιμωρεῖται ὡς πταίσμα).—Τοῦ ἀρθροῦ 26 τοῦ ποιν. νόμου ὁρίζοντες, μόνον ὅτι ἡ ἀστυν. διατάξεις δημοσιεύονται ἐν τῷ δήμῳ, μὴ διατάσσοντες δὲ ὅτι κοινοποιεῖται αὐτὴ ἐν ἑκάστῳ ἑκαστοῦ ἢ ἐν καθεστὶ ἰδιαιτέρως ἑκαστος δημότης εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ἔπειτα, ὅτι οὐδεμία ἀνάγκη κοινοποιήσεως ἢ κατῆσθαι τῶν δημοτῶν πρὸς

τιμωρίαν τῶν παραβαινόντων τὴν ἀρμοδίως ἐκδοθεῖσαν ἀστυν. διάταξιν. Δ. Π. ποιν. 64 τοῦ 60. Ἀλλὰ προκειμένου οὐχὶ περὶ τῆς ἀρχικῆς δημοσιεύσεως ἀλλὰ περὶ τῆς ἀναδημοσιεύσεως δημοσιευθείσης ἀστυνομικῆς διατάξεως, ἀφορώσης μόνον εἰς τὴν ὁρισμένην πόλιν, ἐν ᾗ ἀναδημοσιεύθη αὕτη ἀποδεδειγμένως, δὲν ἔπεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ 26 ἄρθρου, καθ' ἣν αἱ ἀστυνομικαὶ διατάξεις δημοσιεύονται ἐν παντὶ τῷ δήμῳ, ὅτι ἡ ἀναδημοσιευθεῖσα διάταξις καθίσταται ὡς πρὸς τὴν πόλιν ταύτην ἀνεπίδεκτος ἐκτελέσεως ἕνεκα τῆς μὴ ἀναδημοσιεύσεως αὐτῆς ἐν ἑλῳ τῷ δήμῳ. Δ. Π. ποιν. 160 τοῦ 67. — Ὁ πωλὼν κρίας ὑπεράνω τῆς ἀγορανομικῆς διατιμωσεως ὑπάγεται οὐχὶ εἰς τὸ ἄρθρον 697 τοῦ ποιν. νόμου ἀλλ' εἰς τὸ ἄρθρον 671, ὃ τιμωρεῖ τοὺς παραβαίνοντας τοὺς κανονισμοὺς τῆς καθεστῶσης ταχὺν διατιμώσεως. Δ. Π. ποιν. 94 τοῦ 57. — Σημειωτέον τέλος ἔτι, εὐσεῖς ἀκούρου τῆς ἀστυνομικῆς διατάξεως κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ πταισματοδίκου, βραβεύει μὲν αὐτὸς νὰ ἀθώωσῃ τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶναι αὕτη ἄκυρος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ περιλάβῃ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ἀποφάσεως διατάξιν, κηρύττουσαν αὐτὴν ἄκυρον, ὑπερβαίνων ἄλλως τὰ ὅρια τῶν καθηκόντων αὐτοῦ. Δ. Π. ποιν. 43 τοῦ 49, 64 τοῦ 60, 160 τοῦ 67.

698. Μὲ κράτησιν μιᾶς μέχρι δύο ἐβδομάδων ἡ μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι πεντήκοντα βραχυῶν, καί, μετὰ διττὴν τιμωρησιν, μὲ κράτησιν ἑξ ἐβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν, ἡ μὲ πρόστιμον ἑκατὸν πεντήκοντα μέχρι τριακοσίων βραχυῶν τιμωρεῖται, ὅστις ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν ὑπὸ τὴν ὁποίαν διατελεῖ ὡς πρὸς τινα δίκαια, ἢ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνεργῇ δίκαια τὰ ὅποια τὸν ἀγγρέθησαν διὰ ποινικῆς ἀποφάσεως. Π. Ν. 35 — 37. 188. Ἀστυν. Ν. 61. (Βασαρ. Νημοχρ. (1822) 127).

699. Μὲ κράτησιν μιᾶς μέχρις ἑξ ἐβδομάδων, ἡ μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρις ἑκατὸν πεντήκοντα βραχυῶν τιμωρεῖται, ὅστις διαταχθεὶς παρὰ τῆς ἀστυνομίας νὰ ἐγκαταλίπη ἐπαρχίας τινὰς ἢ τόπους, ἀντιβαίνει εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην. — Κράτησις ἑξ ἐβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν καταγινώσκεται εἰς ξένους, οἵτινες γίνονται ἑνοχοὶ παραβάσεως τοιαύτης διαταγῆς, δι' ἧς παραγγέλλονται νὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν ἐπικράτειαν. — Συγχρόνως οἱ μὲν ξένοι μετὰ τὴν ἀποπλήρωσιν τῆς ποινῆς ἐλαύνονται ἐκ νέου πέραν τῶν ὁρίων, ἐγγώριοι δέ, κατὰ τὰς περιστάσεις, ὑποβάλλονται εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. (1) Π. Ν. 34 ἔ. 164 ἔ. 188.

(1) Ἀλλ' ἴδε καὶ Δημ. Νόμου ἄρθρ. 11 καὶ ἀστυν. νόμου ἄρθρ. 46.

700. Ἐάν ἡ εἰς σωματοῖόν τι ἀνήκουσα ἢ διαπεπιστευμένη περιουσία ὑφαίρεθῇ ἐκ προθέσεως ὅλη ἢ ἐν μέρει ἀπὸ τὴν διαταγμένην ἐπιτήρησιν τῆς δημοσίας ἀρχῆς, παρεκτὸς τῆς ἀλλοτρίου ἐνοχλῆς εἰς ἀποκατάστασιν, ἐπιβάλλεται πρόστιμον εἰκοσι μέχοι διακοσίων δραχμῶν εἰς τοὺς προϊσταμένους καὶ διαχειρίζοντας, καὶ πεντήκοντα δραχμῶν τὸ πολὺ εἰς τοὺς λοιποὺς ἐνόχους. Δημοτ. Ν. 111, 116. Ἀγαθοεργῶν καταστ. 7, 14, ε. (Βασαρ. Νυσχδ. (1822) 128).

Α'. Πταίσματα ἀφορῶντα τὴν ἀνασκαφὴν καὶ διατήρησιν τῶν ἀρχαιοτήτων.

701. Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις, ἀνασκάπτων, ἢ καθ' εἰσενεχόμενον τρόπον εὗρισκων ἀρχαιοτήτας, ἔξεν ἀναγγέλλαι εἰς τὴν ἀρχὴν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸ εὑρεθέν. (1) Π. Ν. 387, 422, 4, 694.

Ν. Τοῦ περὶ ἀρχαιοτήτων νόμου τῆς 11 Μαΐου 1834 ἀπαγορεύοντος τοῖς ἰδιωταῖς ἐπὶ ποινῇ οὐ μόνον νὰ ἐπιχειρῶσιν ἄνευ ἀδείας ἀνασκαφῆς (ἀρθρ. 100), ἀλλ' οὐδὲ νὰ φθειρώσιν ἢ παραβιάπτωσι τὰ ἐπὶ ἰδιοκτητῶν αὐτῶν γαίῳ ἀρχαῖα μνημεῖα, λείψανα παλαιῶν ὁδῶν, λουτρῶν κτλ., οὐδὲ νὰ ἀφαιρῶσι πέτρας ἐκ τῶν καταπεπτοκόπων μνημείων τῆς ἀρχαιοτήτος (ἀρθρ. 85 καὶ 90). ἔπεται ὅτι καὶ ὁ ἐπ' ἀδείας τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων ἐνεργήσας ἀνασκαφῆς ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ κτήματι ὑφίσταται τὴν νόμιμον τιμωρίαν, ἀρξάμενος νὰ καταστρέφῃ λείψανα ἀρχαίου περιόλου καὶ θεμέλια πυργῶν. Α. Π. ποιν. 45 τοῦ 72. — Ὁ ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας ἀγοράσας τὰς ἀνευρεθείσας ἀρχαιοτήτας εἶναι προφανῶς συνεργὸς παραβάσεως τοῦ 95 ἀρθροῦ τοῦ περὶ ἀρχαιοτήτων νόμου τῆς 1 Ἰουλίου 1834 Νόμου. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 75. — Δὲν εἶναι ἔρῃ ἢ γνώμη καθ' ἣν τὸ ἀρθρ. 95 ἐννοεῖ ἀφαιρεῖσιν πραγμάτων ἧτοι ἀρχαιοτήτων ἄνευ συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτητοῦ ἐπὶ τοῦ εἰδομένου κειμένων καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὸ ἔδαφος καὶ δι' ἀνασκαφῆς εὗρισκομένων, ἐξ ὅσων οὐδὲν τὸ συντελεῖν εἰς τὴν τοιαύτην στενὴν τῆς λέξεως ἐπὶ ἐννοίαν καὶ τὸ Γερμανικὸν δὲ κείμενον ποιεῖται χρῆσιν τῆς λέξεως in, δηλοῦντι εἰς, ἐν ᾧ τὰν ἐννοεῖ ὁ νομοθέτης μόνον τὴν τῶν ἀναφανδῶν ἐπὶ τοῦ εἰδομένου κειμένων ἀρχαιοτήτων ἀφαιρεῖσιν ἢ θελε ποιῆσαι χρῆσιν ἄλλης λέξεως πρὸς τοῦτο καταλλήλου, ἧτοι τῆς λέξεως an, ἄλλως δὲ οὐδεμία ἀπρητεῖτο ἰδιαίτερα ἐν τῷ νόμῳ διατάξεις, εἰ πρόκειτο μόνον περὶ ἀφαιρέσεως τῶν ἐπὶ τοῦ εἰδομένου πραγμάτων, ἧτοι ἀρχαιοτήτων ἔχουσιν ἀγοραίαν ἀξίαν, διότι

(1) Ἀλλὰ διὰ τοῦ Διατ. τῆς 10 Μαΐου 1834 (ἀρθρ. 61—112) περὶ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνολογικῶν συλλογῶν, περὶ ἀνακαλύψεως καὶ διατηρήσεως τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν, ὠρίσθησαν ἀκριβέστερον καὶ λεπτομερέστερον τὰ εἰς τὴν ἀνασκαφὴν καὶ διατήρησιν τῶν ἀρχαιοτήτων ἀναγόμενα ἀδικήματα. Ὅθεν ζητούμεν αὐτὸν ὁ ἀναγνώστης.

αὕτη ἀποτελεῖ προδήλως κλοπὴν, ὑπαγομένην εἰς τὸ 371 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου· ὅθεν ὅ,τι ὁ προκείμενος νόμος ἠθέλησε νὰ θέσῃ ἀκποδῶν εἶναι· ἡ δο-
ναμένη νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς δι' ἀνασκα-
φῆς ἀνευρέσεως κλεπτομένων ἐν τῇ ξένῃ γῇ πραγμάτων καὶ οἰκαιοπονήσεως
καὶ πωλήσεως αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 131 τοῦ 75.

702. Εἰς πρόστιμον πεντήκοντα μέχρι πεντακοσίων δραχμῶν
καταδικάζεται· ὅστις ἄνευ ἀδείας τῆς κυβερνήσεως φέρει ἢ προ-
παθεῖ νὰ φέρῃ εἰς ξένην ἐπικράτειαν τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι εὐρε-
θείσας ἀρχαιοτήτας ἢ λαμβάνει καθ' οἰονδήποτε τρόπον μετα-
χὴν εἰς τὴν ἐξαγωγὴν των. — Συγχρόνως τοιαῦται ἀρχαιοτήτες
δημεύονται καὶ κατατίθενται εἰς τὸ ἐθνικὸν μουσεῖον, ἐὰν δὲ
ἤδη ἐξήχθησαν, καταβάλλεται ἡ τιμὴ των καὶ βαπτανᾶται πρὸς
ὄφελος τοῦ μουσείου. Π. Ν. 503.

Ν. Ἐκ τοῦ 702 ἄρθρου προκύπτει· ὅτι ἡ ὑπ' αὐτοῦ τιμωρουμένη πράξις
θεωρεῖται τετελεσμένη οὐχὶ διὰ μόνης τῆς πωλήσεως ἢ τῆς πραγματικῆς
ἐξαγωγῆς τῶν ἀρχαιοτήτων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀπλῆς προσπάθειας εἰς μετα-
φοράν εκτὸς τοῦ Κράτους αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 57 τοῦ 58.

ΑΑ'. Παράδικαις τῆς τάξεως τῶν συνεργῶν καὶ ὑπηρετῶν
τῆς ἀστυνομίας.

703. Ἐὰν τινες διωρισμένοι δημοσίως, ἢ· ὅμως εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους, πρὸς διατήρησιν ἀστυνομικῶν διατά-
ξεων ἢ εἰς ἀποτροπὴν πταισμάτων, ἢ ὄντες παρὰ τῆς ἀρχῆς
ἰδίως προσκεκλημένοι καὶ ὑπόχρεοι, (1) γίνωνται αὐτοὶ οὗτοι
ἐνοχοὶ ἐκείνων τῶν πταισμάτων, εἰς ἀποτροπὴν τῶν ἁπορῶν
ἐκλήθησαν, ἢ συνεργῶσι διὰ συνδρομῆς ἢ ἀποκρύψεως εἰς τὰ
πταίσματα ἄλλων, ὁ δημόσιος χαρακτὴρ των λογίζεται ὡς ἰδίως
ἐπιβαρύνουσα αἰτία, καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις αἱ ποινὰὶ τῶν
πταισμάτων γίνονται αὐστηρότεραι. Π. Ν. 494. (Βασιλ. Νόμ.·
(1831) 227).

704. Ἐὰν οἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον 703 ἀναφερόμενοι
παραβῶσι τὴν ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτῶν ὀφειλομένην παρα-
σιώπησιν, ἢ ἄλλους ὁρους τῶν περὶ τῶν ἔργων των διατάξεων,

(1) Τοιοῦτοὶ εἰσιν οἱ ἐνταλθέντες τὴν ἐξέτασιν τῶν φαρμακείων ἱατροὶ· οἱ
ἐνταλθέντες ἐπίσης ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τὴν ἐξέτασιν οἰκοδομῆς· φαρμακοποιεῖς·
οἱ νεκροσκόποι, οἱ ἀγροδύλακες κτλ.

ἐπιβάλλεται κατ' αὐτῶν πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν, καί, ἐὰν ἔγινεν ἐκ πλεονεξίας ἢ ἐπίτηδες πρὸς ἐξαπάτησιν τῆς ἀρχῆς, καταγινώσκεται ὑπὸ κράτησις τὸ πολὺ ἐνὸς μηνός. Π. Ν. 452. 494. (Βαυαρ. Νμοσχδ. (1831) 228).

Ἄρθρα ἀκροτελεύτια.

705. Ὁ παρὼν νόμος ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν τὴν 19 Ἀπριλίου (1 Μαΐου) 1834 — Ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὅλοι οἱ προλαβόντες ἀντιθετοὶ νόμοι, τὰ διατάγματα, καὶ τὰ ἔθιμα καταργοῦνται.

706. Ἐξαιροῦνται τῶν ὅρων τοῦ προηγουμένου ἁρθρου 705 αἱ ἀξιοποῖνοι πράξεις, αἵτινες ἐτελέσθησαν ὑπὸ τοὺς μέχρι τοῦδε ὑπάρχοντας ποινικοὺς νόμους. — Αἱ πράξεις αὗται, καὶ μετὰ τὴν εἰρημένην προθεσμίαν, ἐξακολουθεῦν νὰ δικάζωνται κατὰ τοὺς παλαιοὺς νόμους.

707. Παρομοίως καὶ εἰς ὅλα τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα δὲν κανονίζονται διὰ τοῦ παρόντος νόμου, ἀλλὰ δι' εἰδικῶν νόμων καὶ διαταγμάτων, ἐξακολουθεῦν νὰ ἔχωσι κύρος, καὶ νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν παρὰ τῶν Ἑμετέρων δικαστηρίων οἱ νόμοι οὗτοι καὶ τὰ διατάγματα.

708. Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν τῆς ἐπικρατείας ἀνατίθεται ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος νόμου.

Ἐν Ναυπλίῳ τὴν 18|30 Δεκεμβρίου 1833.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Π Ι Ν Α Ξ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοί ὁρισμοί.

σελ. 393

- ΚΕΦΑΛ. Α'. Περὶ ἀθεμίτων πράξεων καὶ τῆς τιμωρῆσεως αὐτῶν ἐν
γένει. σελ. 393
- Α'. Κακούργηματα, πλημμελήματα, καὶ πταίσματα, ἄρθρα 1—3.
- Β'. Εἶδη ποινῶν, 4.
- Γ'. Τὰ κατὰ μέρος εἶδη τῶν ποινῶν·
α'. Θανατικὴ ποινὴ 5, 6.
β'. Διὰ βίου δέσμευσις, 7, 9, 10.
γ'. Πρόσκαιρος δέσμευσις, 8, 10.
δ'. Εἰρκτή, 11.
ε'. Φυλάκις, 12.
ς'. Χρηματικὴ ποινὴ, 13.
ζ'. Ποινὰ ἐπὶ πταίσματι, 14, 15.
- Δ'. Γενικοὶ ὁρισμοὶ περὶ κατὰ μέρος εἰδῶν τῶν ποινῶν·
α'. Ὑπολογισμὸς τῶν περιοριζουσῶν τὴν ἐλευθερίαν ποινῶν, 16, 17.
β'. Ἐκτέλεσις τῶν ποινῶν, 18, 19.
- Ε'. Νόμιμοι συνέπειαι τῶν ποινῶν·
α'. Δήμευσις κατὰ μέρος πραγμάτων, 20.
β'. Ὡς πρὸς τὰ δημοτικὰ δικαιώματα, τὰ περὶ τὴν τάξιν καὶ τὴν
τιμὴν πλεονεκτήματα, καὶ ἄλλα ἀστικά δικαιώματα, 21—23.
γ'. Ὡς πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπηρετας, 24.
δ'. Ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν, 25—27.
ε'. Δημευσίσεις τῶν ποιν. ἀποράσεων, 28, 29.
ς'. Ἀπόδοσις, ἀποζημίωσις, καὶ πληρωμὴ ἐξόδων, 30—32.
ζ'. Καθυποβολὴ εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, 33—37.
- ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ δολίης προαιρέσεως καὶ ἀμελείας, σελ. 412
- Α'. Κακὴ προαίρεσις, ἄρθρ. 38, 42, 45.
- Β'. Ἀμέλεια, 38, 39, 43—45.
- ΚΕΦΑΛ. Γ'. Περὶ τελείσεως καὶ ἀποπειράς, σελ. 414
- Α'. Τέλεισις, ἄρθρ. 46.
- Β'. Ἀποπείρα, 47—53.
- ΚΕΦΑΛ. Δ'. Περὶ αὐτουργῶν καὶ συναιτίων σελ. 419
- Α'. Αὐτουργοί.
α'. Ἐν γένει, ἄρθρ. 56—58, 59.
β'. Ἰδίως·
1) Ἐπὶ συστάσεως, 57, 58, 60—65.
2) Ἐπὶ συμμεριῶν, 66—70.

Β'. Συνεργοί, 71—80.	
ΚΕΦΑΛ. Ε'. Περὶ καταλογισμοῦ τῶν πράξεων	σελ. 432
Α'. Ἐν γένει, ἀρθρ. 81.	
Β'. Ἰδίως:	
α'. Ἐπὶ τῆς νεότητος, 82—83.	
β'. Ἐπὶ ἐλλείψεως τῆς λογικῆς ἐνεργείας, 86—90.	
γ'. Ἐπὶ ἀγνοίας καὶ ἀπάτης, 91—94.	
δ'. Ἐπὶ περιορισμοῦ τῆς θαλήσεως ἐξ ἀπάτης προερχομένου, 95.	
ε'. Ἐπὶ ἐλλείψεως ἐλευθερίας, 96, 97.	
ς'. Ἐπὶ ληθηθείσης ἀδείας, 98.	
ζ'. Ἐπὶ ἀμύνης, 99—103, 107.	
η'. Ἐπὶ ἄλλων ἀναγκαστικῶν περιστάσεων, 106, 107.	
ΚΕΦΑΛ. ς'. Περὶ τοῦ μέτρου τῆς ποινῆς	σελ. 441
Α'. Ἐν γένει ἀρθρ. 108.	
Β'. Ἰδιαίτερα ἐπιβαρύνουσαι αἰτίαι:	
α'. Συμβολὴ καὶ ἐξκολούθησις, 109, 110, 212.	
β'. Ὑποτροπή, 111, 112.	
ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Περὶ τῶν λόγων, οἵτινες ἀποκλείουν ἢ ἐξαλείφουν τὸ ἀξιό-	
ποιον	σελ. 447
Α'. Δι' ἐμπράκτου μεταμελείας ἀρθρ. 113—115.	
Β'. Δι' ἐψησώσεως τοῦ ἀδικηθέντος, 116.	
Γ'. Διὰ τελεσιδικίου ἀπορρίψεως, 117.	
Δ'. Διὰ τοῦ θανάτου, 118.	
Ε'. Διὰ παραγραφῆς, 119—122.	

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἰδιαίτεροι ὅρισμοι περὶ τῶν κατὰ μέρος εἰδῶν κακούργημάτων καὶ πλημμελημάτων	σελ. 454
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περὶ ἐσχάτης προδοσίας κτλ., καὶ περὶ ἄλλων πράξεων κατὰ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Κράτους. σελ. 454	
Α'. Ἐσχάτη προδοσία καὶ θανάσιμα κακούργηματα κατὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Κράτους, ἀρθρ. 123—131.	
Β'. Προδοσία τοῦ Κράτους 132.	
Γ'. Ἄλλαι πράξεις κατὰ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Κράτους, 133—136.	
Νόμος περὶ ἐξουρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου.	
(Τὰ ἐξῆς: κεφάλαια Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ε'. ς'. καὶ Ζ'. τοῦ περὶ ἐξουρίσεων κτλ. νόμου ἀντικαθιστῶσι τὰ κεφ. Β'. Γ'.	
Δ'. Ε'. 10'. Κ'. καὶ τὸ στοιχ. Δ'. τοῦ βιβλ. Γ'. τμημ.	
Β'. τοῦ ποινικοῦ νόμου).	
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περὶ ἐξουρίσεως τοῦ Βασιλέως, τοῦ διαδόχου, τοῦ διέποντος τὴν Βασιλείαν, καὶ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας . . σελ. 461	
Α'. Ἐξουρίσις τοῦ Βασιλέως, ἀρθρ. 1—5.	
Β'. Περὶ ἐξουρίσεως τῶν ἐξωτερικῶν σημείων τῆς βασιλικῆς ἀξίας, 6.	
Γ'. Ἐξουρίσις τοῦ διαδόχου τῆς βασιλείας, 7.	
Δ'. Ἐξουρίσις τοῦ διέποντος τὴν βασιλείαν, 8.	

- Ε'. Ἐξυβρίσις τῶν μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, 9.
- ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ τῆς ἐξυβρίσεως ξένων ἡγεμόνων καὶ κυ-
διπλωματικῶν πρακτόρων αὐτῶν, καὶ ἄλλων ἀρ-
Α'. Ξένων ἡγεμόνων, ἀριθρ. 10.
Β'. Ξένων διπλωματικῶν πρακτόρων, 11, 13.
Γ'. Ξένων ἀρχῶν, 12, 13.
- ΚΕΦΑΛ. Γ'. Περὶ πράξεων ἀντικειμένων εἰς τὰς βάσεις τῶν
νόμων
Α'. Πρόκλησις πρὸς παραβίασιν τῶν νόμων, 14.
Β'. Λοιδωρία κατὰ τοῦ Συντάγματος, 15.
Γ'. Πρόκλησις εἰς ἀπειθεῖαν κατὰ τῶν νόμων, 16.
Δ'. Ἐξευτέλισις τῆς θρησκείας, 17, 18.
- ΚΕΦΑΛ. Δ'. Περὶ πράξεων ἀντικειμένων εἰς τὸ πρὸς τὴν ἀρ-
χὴν σέβας
Α'. Περιύβρισις δηλοποιήσεων καὶ ἀπογράφων τῆς ἀρχῆς.
Β'. Ἐξυβρίσις τῆς τιμῆς τῆς ἀρχῆς, 20—24.
Γ'. Περιύβρισις τῶν σημείων τῆς ἀξίης τῶν ἀρχῶν, 25.
- ΚΕΦΑΛ. Ε'. Περὶ προσβολῶν κατὰ τῆς τιμῆς
Α'. Ψευδὴς καταμνήσυσις, 27.
Β'. Συκοφαντία, 28.
Γ'. Ἐξυβρίσις τῆς τιμῆς, 29—31.
Δ'. Γενικοὶ ὅρισμοί, 32—36.
- ΚΕΦΑΛ. ΣΤ'. Ἰδιαιτέροι ὅρισμοί περὶ τῶν ἐκ τῆς καταχρήσε-
ως τοῦ τύπου κακοურγημάτων καὶ πλημμελημάτων
Α'. Ἐπιβαρύνουσα ἰδιότης, 37.
Β'. Ἀποτέλεισις, 38.
Γ'. Καταδικαστικὴ ἀπόφασις, 39.
Δ'. Ἐξακολούθησις τῆς καταχρήσεως τοῦ τύπου, 41.
Ε'. Εὐθύνῃ, 42—46.
- ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Παίσματα ἀναγόμενα εἰς τὸν τύπον καὶ τὴν
ἀρχὴν
Κατάχρησις τοῦ τύπου καὶ τῆς βιβλιαμπορίας.
- ΚΕΦΑΛ. Η'. Περὶ πράξεων κατὰ τῆς ὀφειλομένης εἰς τὰς
θείας
Α'. Ἀπειθεῖα, 164, 165.
Β'. Διέγερσις κατὰ τῆς ἀρχῆς, 166.
Γ'. Θρασύτης κατὰ τῆς ἀρχῆς, 167, 168.
Δ'. Ἀντιστάσις, 169—171.
Ε'. Στάσις, 172—180.
ΣΤ'. Ἐλευθέρωσις φυλακισμένου, 181—187.
Ζ'. Παραβίασις τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως, 188.
- ΚΕΦΑΛ. Θ'. Περὶ πράξεων κατὰ τῆς ἐνεργείας τῶν πολιτικῶν
σίων δικαίων
Νόμου περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν ποινικαὶ διατάξεις, ὅπου.
Α'. Ἐμπόδισις τῆς ἐνεργείας ἀστυκῶν καὶ πολιτικῶν δικαιο-
Β'. Δωροδοκία ἐπὶ ἐκλογῶν, 190.

Νόθουσις ψευδοελτίων, 191.	
Δ'. Ἀντίστασις κατὰ νομαρχιακοῦ, ἐπαρχιακοῦ, ἢ δημοτικοῦ συμβουλίου, 192.	
ΔΔ. Η'. Περὶ συγχύσεων τῆς εἰρήνης, καὶ περὶ αὐθαγείων πράξεων	σελ. 506
Α'. Διατάραξις τῆς κοινῆς εἰρήνης, 193.	
Β'. Διατάραξις τῆς εἰρήνης τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ἡσυχίας αὐτῆς, 194—200.	
Γ'. Διατάραξις τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης, 201.	
Δ'. Διατάραξις τῆς ἡσυχίας σωματείου τινός, 202.	
Ε'. Διατάραξις τῆς εἰρήνης τῶν πολιτῶν, 203, 204.	
Ζ'. Αὐτοδικία, 205, 206.	
Ζ'. Ἐπίθεσις κατὰ προσώπου, 207.	
Η'. Μοναρχία 208—211.	
ΑΔ. Θ'. Περὶ ἀθεμίτων ἐνώσεων καὶ ἐταιριῶν	σελ. 514
Α'. Γενικοὶ ὅρισμοί, 212—221.	
Β'. Ὡς πρὸς τὰς θεμελιωτικὰς αἰρέσεις, 202.	
Γ'. Ἀθέμιτος ἐνωσις δημοσίων σωματείων, 223—225.	
ΑΔ. Ι'. Περὶ ἀντιποιήσεως νομημάτων ἡγεμονικῶν, ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας μὴ ἐπιτραπέισης, καὶ ἄλλων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων	σελ. 517
Α'. Ἀντιποιήσις νομημάτων ἡγεμονικῶν, 226.	
Β'. Ἀντιποιήσις μὴ ἐπιτραπέισης ἀρχῆς, 227.	
Γ'. Ἀντιποιήσις ἄλλων δημοσίων δικαιωμάτων, πλεονεκτημάτων, καὶ ὑπηρεσιῶν, 228—233.	
ΑΔ. ΙΑ'. Περὶ παραχαρξέως, κίβδηλίας, καὶ ἄλλων ἀξιοποιῶν πράξεων ὡς πρὸς τὸ νόμισμα, 234—246	σελ. 523
Παραποίησις τῶν χημικῶν πυρῶν, ὑποσημ.	σελ. 523
Κατασκευὴ κίβδηλου σφραγιστοῦ χάρτου, ὑποσημ.	σελ. 524
Τιμωρταὶ τῶν κατασκευαζόντων χάρτην μὲ ὑδάτινον σημεῖον, ὑποσημ.	σελ. 524
Κατασκευὴ ἀθέμιτος γραμματοσήμου ὑποσημ.	σελ. 524
ΑΔ. ΙΒ'. Περὶ πλαστογραφίας	σελ. 527
Α'. Ἐν γένει, 247.	
Β'. Πλαστογραφία εἰς δημοσία ἔγγραφα, 248—255.	
Γ'. Πλαστογραφία εἰς ἰδιωτικά ἔγγραφα, 256, 258.	
Δ'. Πλαστογραφία τῶν πιστωτικῶν γραμματίων, 259, 261.	
ΑΔ. ΙΓ'. Περὶ νεθεύσεων τῶν δημοτ. σφραγίδων καὶ σημάντρων σελ. 538	
Α'. Νόθουσις δημοσίων σφραγίδων, 261.	
Β'. Νόθουσις δημοσίων σημάντρων, 262, 263.	
Γ'. Γενικοὶ ὅρισμοί, 264.	
ΑΔ. ΙΔ'. Περὶ ψευδορκίας, ἐπιπορκίας, καὶ ψευδομαρτυρίας.	σελ. 541
Α'. Ψευδορκία, 265—269.	
Β'. Ἐπιπορκία, ψευδὴς διὰ χειραψίας ὑπόσχεσις, καὶ ἀνώμοτοι μαρτυρίαι, 270.	
Γ'. Ψευδομαρτυρία ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς, 271.	
ΑΔ. ΙΕ'. Περὶ βλάβης τῶν ἡθῶν	σελ. 546
Α'. Προσβολὴ κατὰ τῶν ἡθῶν ἐν γένει, 272.	

- Β'. Βιασμός, 273.
 Γ'. Ἀποπλάνησις εἰς ἀτέλγειαν, 274—279.
 Δ'. Γενικοὶ ὅρισμοί, 280.
 Ε'. Αἰμομιξία, 281.
 ς'. Παρά φύσιν ἀτέλγεια, 282.
 Ζ'. Διγαμία, 283—285.
 Η'. Μοιχεία, 286.
 ΚΕΦΑΛ. ΙϚ'. Περὶ ἀξιοποιῶν πράξεων κατὰ τῆς ζωῆς ἄλλω.
 Α'. Ἀνθρωποκτονία.
 α'. Ἐν γένει 287.
 β'. Ἐν μέρει.
 1) Φόνος, 288.
 2) Φαρμακεία, 289—292.
 3) Ἀναιρέσις, 293.
 4) Παιδοκτονία, 294—298.
 5) Τερατοκτονία, 299.
 6) Φόνος ἐξ ἀμελείας, 300—302.
 Β'. Ἀμβλωσις, 303—305.
 Γ'. Ἐκθεσις, 306.
 ΚΕΦΑΛ. ΙΖ'. Περὶ τραυμάτων καὶ βλαβῶν
 Α'. Ἐν γένει.
 1. Μετὰ προμελέτης, 307.
 2. Ἄνευ προμελέτης, 308, 309.
 3. Ἐξ ἀμελείας, 310.
 4. Γενικοὶ ὅρισμοί, 311—317.
 Β'. Σωματικαὶ βλάβαι καὶ κίνδυνοι ἐκ παραβιάσεως τῶν νόμων καὶ διαδόσεως μολυντικῶν νόσων, 318—320.
 ΚΕΦΑΛ. ΙΗ'. Περὶ πράξεων κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας.
 Α'. Ἀρπαγή, 321.
 Σωματεμπορία, 321 ἐν ὑποσημειώσει.
 Β'. Παράνομος κατακράτησις, 322—329.
 Γ'. Παράνομος βία καὶ ἀπειλή, 330.
 Δ'. Ἀπαγωγή, 331, 332.
 Ε'. Γενικοὶ ὅρισμοί, 333.
 ΚΕΦΑΛ. ΙΘ'. Περὶ προσβολῶν κατὰ τῆς τιμῆς. Ὅρα Κεφ. Γ.
 ΚΕΦΑΛ. Κ'. Ἰδιαιτέροι ὅρισμοί περὶ τῶν ἐκ τῆς καταχρήσεως θεροτυπίας προερχομένων κακουργημάτων καὶ π.
 των Κεφ. ς'
 ΚΕΦΑΛ. ΚΑ'. Περὶ ἀξιοποιῶν πράξεων ἀναφερομένων εἰς τὸν προσώπων.
 Α'. Προβολή κατὰ τῆς τάξεως τοῦ πολίτου, 334.
 Β'. Προβολαὶ κατὰ τῆς οἰκογενειακῆς τάξεως, 335—338.
 Γ'. Προβολαὶ ἀφορῶσαι τὸν γάμον, 339—361.
 Δ'. Ὡς πρὸς τὴν τήρησιν τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων, 362.
 ΚΕΦΑΛ. ΚΒ'. Περὶ ληστείας, ἐκδιάσεως, (εἰσπράξεως διὰ βίας)
 σεως τῆς χώρας
 Α'. Ληστεία, 363—367.

Περὶ χρηματικῶν αἰμοιβῶν ἐπὶ τῇ καταδείξει ληστρικῶν συμμο- ριῶν, ὑπόστημ.	σελ. 588
Περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας ὑπόσ.	σελ. 589
Ν. ΓΙΕ'. Περὶ τροποποιήσεως ἀρθρῶν τινῶν τοῦ περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας νόμου, ὑπόσ.	σελ. 596
Ναυταπάτη καὶ πειρατεία, ὑπόστημ.	σελ. 596
Β'. Ἐκδόσεις, 368, 369.	
Γ'. Δήσεις τῆς χώρας, 370.	
ΚΕΦΑΛ. ΚΓ'. Περὶ κλοπῆς καὶ ὑπεξαίρεσις	σελ. 608
Α'. Κλοπή 371—384.	
Β'. Ὑπεξαίρεσις, 385—395.	
ΚΕΦΑΛ. ΚΔ'. Περὶ ἀπάτης,	σελ. 627
Α'. Ἐν γένει, 396—402.	
Β'. Ἰδίω.	
1. Δι' ἀπάτης μείωσις τῶν εἰς τὸ δημόσιον ὀφειλομένων φόρων, 403.	
Ἀποφυγὴ τῆς πληρωμῆς δημοτικῶν φόρων, ὑποσημείωσις,	σελ. 632
Ἀπάτη περὶ τὴν βεβαίωσιν τῶν ἐπὶ τῶν ζώων καὶ μελισσῶν φόρων, ὑποσημείωσις	σελ. 632
Δ. Περὶ διοικήσεως τῶν ἰθνηκῶν ἀλικῶν, ὑποσημείωσις,	σελ. 633
Ἀπάτη περὶ τὴν πληρωμὴν τῶν λιμεν. δικαιωμάτων, ὑπόσ. . . .	σελ. 634
Δ. Περὶ τῶν κατὰ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον κατὰ ἀγρευομένων σαρ- δελλῶν ὑπόσ.	σελ. 634
Δ. Περὶ ταχυδρομικῆς ὀπηρεσίας, ὑποσημείωσις	σελ. 634
Ἀπάτη ὡς πρὸς τὸ γραμματισμὸν ὑποσημείωσις,	σελ. 635
Ἀπάτη ὡς πρὸς τοὺς τελωνιακοὺς δασμοὺς, ὑποσημείωσις,	σελ. 635
2. Ἀπάτη ὡς πρὸς τὰ χρέη, 404—406.	
3. Ἀπάτη διὰ ψευδῶν διαφημίσεων, 407.	
ΚΕΦΑΛ. ΚΕ'. Περὶ ζημιῶν γενομένων δι' ἐμπρησμοῦ ἢ πλημ. . . .	σελ. 645
Α'. Ἐμπρησμός, 408—418.	
Β'. Ἐπιτηδεῖς γενομένη πλημυρία, 419, 420.	
ΚΕΦΑΛ. ΚΣ'. Περὶ ἄλλων φόρων καὶ βλαβῶν ξένης ἰδιοκτησίας. 421—428	σελ. 651
Νόμος περὶ φόρων τηλεγράφου,	σελ. 651
ΚΕΦΑΛ. ΚΖ'. Περὶ ζημιῶν ἐκ μεταβολῆς τῶν ὁροσῶν, μετατοπίσεως, τοκογλυφίας, παραβιάσεως ξένων ἀπορρήτων κτλ.	σελ. 664
Α'. Μετακίνησις τῶν ὁροσῶν, 429—431.	
Β'. Μετατοπίσεις καὶ ἀπομίμησης ἔργων τέχνης καὶ νόος, 432, 433.	
Γ'. Τοκογλυφία, 434, 435.	
Δ'. Ζημία ἐξ ἐμποδίων γενομένων ἐπὶ πλειστηριασμοῦ, 436.	
Ε'. Ἐπικύματα συμβόλαια μετὰ τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἑτέρου διατε- λουμένων, 437, 438.	
Ζ. Ζημία γινόμεναι ὑπὸ ἐπιτροπῶν καὶ τῶν τοιούτων, 439.	
Η'. Ζημία γινόμεναι ὑπὸ πραγματογνωμόνων, 440.	
Θ'. Ζημία γινόμεναι ὑπὸ προμηθευτῶν, 441—444.	
Ι. Βλάβη διὰ παραβιάσεως ξένων ἀπορρήτων, 445—447.	
ΚΕΦΑΛ. ΚΗ'. Περὶ παραβιάσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀλτείας, ἀρθρον 448.	σελ. 673
ΚΕΦΑΛ. ΚΘ'. Περὶ παραβιάσεως τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλή- λων καὶ ὀφρητῶν	σελ. 673

Δ'. Παράβασις τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

1. Παράνομος ἑναρξίς, ἐξακολούθησις, καὶ ἀπέκδυσις, 449—451.
2. Παράβασις τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀπαιτουμένης, 452—455.
3. Δωροδοκία, 456—460.
4. Καταπίσις, 461, 462.
5. Ἀποσιώπησις τῆς ἰδίας συμμετοχῆς, 463.
6. Συμμέθεξις εἰς συμβόλαια μὴ συμβιβαζόμενα μὲ δημοσίου ὑπηρεσίας, 464—466.
7. Κατάχρησις τῆς ἐξουσίας τῆς ἀρχῆς, 467—475.
8. Ὑπέρβασις τῶν καθηκόντων τῶν δημοσ. ὑπαλλήλων.
9. Ἄρνησις ὑπηρεσίας ἐκ μέρους τῶν δημοσ. ὑπαλλήλων.
10. Ἀπιστία περὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς δημοσ. ὑπηρεσίας.
11. Παράβασις τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἀναφερόμεναι ῥητῶς ἐν τῷ παρόντι νόμῳ, 487.
12. Παράβασις τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων λείας, ὀκνηρίας, ἢ κουφότητος, 488.

Β'. Παράβασις τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν δημοσίων.

1. Ἐν γένει 489.
2. Ἰδίως τῶν δικηγόρων, 490, 491.
3. Παράβασις τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν χειρίσεως δημοτικῶν ὑπαλλήλων, 492.

Γ'. Γενικοὶ ὅρισμοί, 493—495.

ΚΕΦΑΛ. Α'. Πλημμελήματα τῶν κληρικῶν ὡς πρὸς τὴν δημοσίαν αὐτῶν 496—499.....

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ παισμάτων.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὅρισμοί.

Α'. Περὶ παισμάτων ἐν γένει, 500, 501.

Β'. Περὶ δολίκας προαιρέσεως καὶ ἀμελείας, 502.

Γ'. Περὶ ἀποπαίρας, 503.

Δ'. Περὶ αὐτουργῶν καὶ συνεργῶν, 504.

Ε'. Περὶ τῆς εὐθύνης·

1. Τῶν σωματείων, 505.
2. Διὰ πταίσματα ἄλλων, 506.
3. Δι' ὑποκειμένους, 507—510.

Ζ'. Περὶ καταλογισμοῦ·

1. Ἐν γένει, 511.
2. Ἐνεκα νεότητος, 512.
3. Ἐν ἀλλείψει λογικῆς ἐνεργείας, 513.
4. Ἐνεκα ἀγνοίας καὶ ἀπάτης, 514.

5. Εἰς κωφαλάλους, 515.

6. Ἐνεκα ἀδείας δοθείσης, 516.

Ζ'. Περί ἐπιμετρήσεως τῆς ποινῆς, 517, 518.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περί τῶν καθεκάστων πταισμάτων σελ. 713

Παραβάσεις τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ μεταλλεῦν, ὅπου. σελ. 713

Α'. Ἀθέμιτος χωρομετρία, 519.

Β'. Ἀθέμιτοι σχέσεις πρὸς τὸ ἐξωτερικόν.

1. Συγκοινωνία μὲ ἑχθροῦ τοῦ Κράτους, 520—524.

2. Ἀναγνώρισις ξένης κυριαρχίας, 525.

3. Ἀθέμιτος σχῆσις μὲ ξένας ἀρχάς, 526, 528.

4. Ἀθέμιτος ἐξοδος ἐκ τῆς χώρας, 527—528.

5. Ἀποδοχὴ μισθοῦ καὶ ἄλλων διακριτικῶν σημείων παρὰ ξένης δυνάμεως, 529.

6. Ἀθέμιτος εἰσόδος εἰς ξένα παιδευτικά καταστήματα, 530.

Γ'. Ἀντιποιήσις ἰδιαιτέρων δικαιομάτων.

1. Ἀντιποιήσις γινομένη παρ' ἰδιωτικῶν ἱταριῶν, 531.

2. Ἀντιποιήσις σχολικῆς ὑπηρεσίας, 532.

3. Ἀντιποιήσις δικαιωμάτων ἐπιτηδεύματος, 533.

4. Μεταβολὴ τοῦ ἐνέματος τῆς γενεᾶς, 534.

Δ'. Πταίσματα ἀναφερόμενα εἰς τὸν τύπον καὶ τὴν βίβλιεμπορίαν.

1. Κατάχρησις τοῦ τύπου καὶ τῆς βίβλιεμπορίας, 535.

2. Ἀσυγχώρητος δημοσίευσις νόμων καὶ διαταγμάτων, 536.

Ε'. Συγχύσεις τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης.

1. Συγχύσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης, 551.

2. Συγχύσις τῆς κοινῆς ἡσυχίας, 552—556.

Ϛ'. Ἀπειλαί, 557.

Ζ'. Κατάχρησις ἀθλητηρίων, ἱατρικῶν, καὶ πταίσματα ἀναγόμενα εἰς τὰς νόσους.

1. Κατάχρησις ἀθλητηρίων, 558—561.

2. Κατάχρησις ἱατρικῶν, 562—566.

3. Παραμείλησις τῶν περὶ ἐνορθωτισμοῦ κανονισμῶν, 567—569.

4. Παραμείλησις τῶν προφυλακτικῶν μέσων κατὰ μολυντικῶν νοσημάτων, ἐπισκηπτόντων εἰς ἀνθρώπους, 570—573.

Νόμου Ὑγειονομικοῦ ποιν. διατάξεις, ὅπου. σελ. 735

5. Κίνδυνος προξενούμενος διὰ νοσημάτων ἐπισκηπτόντων εἰς ζῶα, 574—576.

Η'. Παραμείλησις τῆς δημοσίας καθαρότητος, 577—580.

Θ'. Πταίσματα ἀφρῶντα τὰς ζωοτροφίας.

1. Παράβασις τῶν περὶ ζωοτροφίῶν διατάξεων, 581—583.

2. Πταίσματα ἀφρῶντα τὴν σιτοδείαν καὶ τὴν ἀνατίμησιν τῶν τροφίμων, 584—587.

Ι'. Ἀρρομὴ δημοσίων δυστυχημάτων.

Νόμος περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς εἰσαγωγῆς παντὸς εἴδους δένδρων κατὰ σημείωσιν. σελ. 747

1. Δι' ὕδατος, 588, 591.

2. Διὰ πυρός, 592—597.

3. Δι' ἐπιχειρήσεων οἰκοδομικῶν, 598—609.
 4. Δι' ἱππασίας, ἀμαξηλασίας, καὶ διὰ ζώων ἐν γένει.
 5. Δι' ὀπλῶν καὶ πυρίτιδος, 618—622.
 6. Διὰ πτώσεως καὶ βολῆς, 623—625.
 7. Διὰ μέσων καθιστῶντων ἐπικίνδυνον τὴν εἰσοδόν
 626—630.
 8. Διὰ παραφρόνων, ὀδροσφύων, καὶ μεθυσιμένων ἀνθρώπων
 9. Διὰ βλάβης κοινῶς ἐπικινδύνου 633.
 ΙΑ'. Παραμέλησις τῆς ὀφειλομένης βοηθείας καὶ συμπαθείας·
 1. Παραμέλησις βοηθείας εἰς δημοσίαν ἀνάγκην, 634.
 2. Παραλείψεις λυτρώσεως ἀπὸ κίνδυνον ζωῆς, 635.
 3. Παραμέλησις ὀφειλομένης ἐφορείας ἢ βοηθείας 636.
 4. Πταίσματα πρὸς τὰς ἐγκύους ἢ τικτούσας, 640—644.
 ΙΒ'. Παραμέλησις τῆς μηνύσεως γεννήσεων καὶ θανάτων, 644.
 ΙΓ'. Πταίσματα πρὸς τεθνηκότας καὶ νεκροφανεῖς, 645—649.
 ΙΔ'. Παράβασις ἰδιαιτέρων διατάξεων·
 1. Ὡς πρὸς τοὺς ξένους καὶ ὀδοπόρους, 650—653.
 2. Ὡς πρὸς τὰς κατοικίας καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας, 654.
 3. Ὡς πρὸς τὰ σχολεῖα, 656.
 4. Ὡς πρὸς τοὺς ὑπηρέτας, 657.
 ΙΕ'. Προσβολὴ κατὰ τῶν ἡθῶν, 658—660.
 ΙϚ'. Φυγοπονία, ἐπαιτεία, ἀγυρτεία, καὶ γοητεία 661—666.
 ΙΖ'. Ἄσυγχώρητοι ἔρανοι, 667.
 ΙΗ'. Συναλλαγὴ ὑπόπτων πραγμάτων καὶ λυσικλειθρῶν
 668, 669.
 ΙΘ'. Πταίσματα διὰ μέτρων καὶ σταθμῶν, 670—672.
 Κ'. Ἀπάτη, 673.
 ΚΑ'. Πταίσματα κατὰ τὴν ἀγοράν, 674.
 ΚΒ'. Πταίσματα ὡς πρὸς τὰ χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, καὶ ἄλλα ἐμ
 675—677.
 ΚΓ'. Πταίσματα ὡς πρὸς τὰ νομίσματα, 678.
 ΚΔ'. Πταίσματα ὡς πρὸς τὰ δημόσια ἔγγραφα, σφραγίδας, χ
 τρᾶ, καὶ σύμβολα, 679, 680.
 ΚΕ'. Πταίσματα δι' ἐνεχύρων καὶ παιγνίων, 681—686.
 ΚϚ'. Πταίσματα ἀνagόμενα εἰς τόνους καὶ αἰκίας, 687—688.
 ΚΖ'. Πταίσματα ἀναgόμενα εἰς προσηλὴν τῆς τιμῆς, 690—692.
 ΚΗ'. Περὶ ἀστυνομικῶς τιμωρουμένων κλοπῶν, ὑπεξαίρεσιν
 καὶ καταστροφῆς ξένης ἰδιοκτησίας, 693—696.
 Διάφοροι νόμοι περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ποιμνιοδοτικῆς ὑποσημειώσεως
 ΚΘ'. Πταίσματα κατὰ τῆς ἀρχῆς καὶ κατὰ τῶν διατάξεων
 697—700.
 Λ'. Πταίσματα ἀφορῶντα τὴν ἀνασκαφὴν καὶ διατήρησιν τῶν
 τήτων, 701, 702.
 ΛΑ'. Παράβασις τῶν συνεργῶν καὶ ὑπηρετῶν τῆς ἀστυνομίας.
 Ἄρθρα ἀκροτελεύτια, 703—708.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

ΠΕΡΙ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΑΤΙΜΗΣΕΩΣ

Γενικοί όροι.

1. Τὰ ἔξοδα ὧλων τῶν αὐτεπαγγέλτως ἢ ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ εἰσαγγελέως γινεμένων πράξεων καὶ διαδικασιῶν τῆς ποινικῆς δικαιοδοσίας προκαταβάλλονται παρὰ τοῦ δημοσίου, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ παρόντος διατάγματος, διὰ λογαριασμὸν τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας. Ἐκ τῶν ἐξόδων τούτων τὸ δημοσίον θέλει εἰσπράττει κατὰ τὸν ἀρμόδιον τρόπον παρὰ τῶν ἰδιωτῶν ὅσα νομίμως εἶναι εἰς βάρος αὐτῶν, καὶ ὅχι τῆς ἐπικρατείας.

2. Ὡς ἔξοδα τῆς ποινικῆς δικαιοδοσίας θεωροῦνται:—1. τὰ ἔξοδα τῆς μετακομιδῆς ὑποδίκων καὶ κατηγορουμένων, (1) δι-

(1) Διὰ τοῦ Ν. ἀρ' τῆς 30 Μαρτίου 1883 ὠρίσθη, ὅτι ἐκ τῶν δημοσίων ταμείων ἐπιτρέπεται καὶ προπληρωμὴ διὰ μεταγωγῶν ὑποδίκων, καταδίκων καὶ ὀφειλετῶν πρὸς τὰ δημοσίων ταμείων, ὀφείλει δὲ ὁ πρὸς δυνάμει χρηματικῶν ἐνταλμάτων τῶν ἀρμοδίων Ὑπουργείων γίνεσθαι ἡ προπληρωμὴ ἐξόδων μεταγωγῆς ὑποδίκων καὶ καταδίκων ὑπάλληλος τῇ παρουσίᾳ ἐντὸς μηνὸς τὰ δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῆς χρήσεως τῶν πληρωθέντων χρημάτων.

Ἐγκύκλιος τῆς 15 Σεπτ. 1889 τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀπορριπτοὶ λαβόντες ἐκ παραστάσεων διαφόρων Μειραρχιῶν περὶ τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ἐγκρινόμενων παρ' ἡμῶν λεμβουρικῶν ἐκ λεπτῶν τριάκοντα κατ' ἄτομον δι' ἐκάστην ἐπιβίβασιν ἢ ἀποβίβασιν ὑποδίκων ἢ καταδίκων μεταγομένων διὰ θαλάσσης ἀπὸ φυλακῆς εἰς φυλακὴν καὶ τῶν συνοδευόντων αὐτοὺς ὀπλιτῶν, κανονίζομεν ταῦτα ἐν τῷ μέλλοντι, σύμφωνα καὶ τῷ ἀρθρῷ 20 τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ἀ' ΧΚΒ' τοῦ 1887 περὶ ἑδοιορικῶν ἐξόδων τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ Β. Διατάγματος τῆς 14 Ἰανουαρίου 1888, ὡς

καστικῶν ἐγγράφων, καὶ ἀντικειμένων συντεινόντων εἰς ἕνα ἢ ἄλλο τῶν ἑξῆς: — 2. τὰ ἔξοδα τῆς παραδόσεως ὑποδίκων κατηγορουμένων — 3. αἱ ἀντιμισθίαι καὶ τὰ δικαιώματα ἰατρῶν, χειρουργῶν, μαιῶν, πραγματογνωμόνων, καὶ ἑρμηνέων — 4. αἱ ἀποζημιώσεις τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐνόρκων — 5. τὰ ἐκ τῶν ἐπὶ τῇ ἐκδίκασι τῶν ἐνοχλῶν πρὸς φύλαξιν τῶν σφραγίδων ἔξοδα, καθὼς καὶ τὰ τῆς ἐκδίκασις ἀποδοτέας — 6. τὰ τῆς διεκπεραιώσεως καὶ λοιπὰ τῶν δικαστικῶν γραμματέων δικαιώματα — 7. τὰ δικαιώματα τῶν κληρονόμων — 8. τὰ ἔξοδα τῆς πορείας καὶ διατριβῆς τῶν δικαστῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἐπὶ τῇ εἰσαγγελίᾳ, ἀπομακρυνόμενων ἀπὸ τῆς κατοικίας των, εἴτε — α'. ἐπὶ σκοπῷ νὰ προσέλθουν εἰς τὸν τόπον τοῦ πραχθέντος κακούργηματος ἢ πλημμελήματος, ἢ ἀνακρίσεως ποινικῆς δίκης, εἴτε — β'. ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἀναλάβω ἔργα δικαστοῦ, παρέδρου, ἢ εἰσαγγελέως εἰς δικαστήριον σφραγισμένον ἢ εἰς εἰδικὸν δικαστήριον, εἴτε — γ'. ἐπὶ σκοπῷ νὰ χειρῆσουν ἄλλην τινὰ δημοσίαν πράξιν ἀφορῶσαν τὴν ποινικὴν δικαιοδοσίαν — 9. τὰ ἔξοδα τῆς μετακομιδῆς ἐπιστολῶν

ἑξῆς: — Εἰς λεπτὰ πεντήκοντα κατ' ἄτομον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τῶν τριῶν — Εἰς λεπτὰ τεσσαράκοντα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τῶν ἑξῶν — καὶ εἰς λεπτὰ τρεῖς ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τῶν δέκα, προστίθεμεν δ' ὅτι δοῦναι ὁ ἀρχὴ τῶν μεταγομένων μετὰ τῶν συνοδούντων αὐτοῦς ὁπλιτῶν ὑπερβαίνει δέκα οἱ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συνολικῆς θέλουσι προέρχεσθαι εἰς ἰδίαν μετὰ λεμβούχων συμφωνίαν περὶ ἀναλόγου μειώσεως τῶν λεμβουχικῶν, ἐν τοῖς δὲ περιπτώσει θέλουσι λαμβάνειν καὶ προσαρτᾷ ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν ἀποδείξεις τῶν ληπτῶν, αἵτινες ἐν ταῖς λοιπαῖς περιπτώσεσι καθίσταται περιττὰ, κατὰ τὴν τὸν ἀνω σημειωθέντα νόμον καὶ τὸν ἀπὸ 27 Μαΐου 1877 φ. 171 τοιοῦτον. — Εἰς τὰς Μοιραρχίας πέμπονται ἱκανὰ τῆς παρούσης τυπὰ ὅπως κοινοποιῇ καὶ εἰς τὰς ὑπ' αὐτὰς ὑπομοιραρχίας.

Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπ. τῆς Δικαιοσύνης τῆς 3 Μαρτίου 1890.

Κατ' ἐπὶ τῆς ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου π. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 17269 ἐγκυκλίου ἡμῶν ἀναγνωρίζοντες τὰς δυσκολίας τῆς ἐν τοῖς λιμέσι Μεσολεγγίου Στυλίδος ἐπιβίβασις καὶ ἀποβίβασις τῶν μεταγομένων ὑποδικῶν ἢ δίκων καὶ τῶν συνοδούντων αὐτοῦς ὁπλιτῶν, ἐρρίξαμεν τὰ κατ' ἀπομνημονεύματα λεμβουχικά δι' ἑκάστην ἐπιβίβασιν ἢ ἀποβίβασιν ἐν τοῖς ἀνωμὲν λιμέσι, συμφώνως καὶ πρὸς τὸ ἀπὸ 26 Ἰουνίου π. ἔ. Β. Διάταγμα πρὸς τὴν διακρίσιν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, εἰς δραχμὴν μίαν ἐπὶ ἑκάστην ἑνὸς μέχρι τριῶν, εἰς λεπτὰ δὲ πεντήκοντα ἀπὸ τεσσάρων ἀτόμων ἀνω, οἷος δὴ πρὸς καὶ ἂν ἢ δ' ἀριθμὸς αὐτῶν.

φακέλλων ἀναγομένων εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις — 10. τὰ πρὸς ἐκτύπωσιν δικαστικῶν ἀποφάσεων, διατάξεων, καὶ κεινοποιήσεων ἔξοδα εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις — 11. τὰ τῆς ἐκτελέσεως ποινικῶν ἀποφάσεων — 12. τὰ πρὸς διευθέτησιν, ἐπιδιόρθωσιν, ἢ ἐνοικιασιν τῶν φυλακῶν τῶν ὑποδικῶν. (1) — 13. τὰ ἔξοδα,

(1) Δημοσιεύονται ἐνταῦθα πέντε διατάγματα καὶ κανονισμοὶ τοῦ ἐπὶ τῆς δικ. ὑπουργείου, ἀναγόμενα εἰς τὴν δαπάνην τῶν φυλακῶν.

Τὰ διατάγματα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Ἀκούσαντες τὴν γνώμην τῶν Ἡμ. ἐπὶ τῆς δικ. καὶ τῶν ἐσωτ. γραμμ., ἀπεφασίσαμεν νὰ προσδιορίσωμεν, μέχρι περαιτέρω, τὴν διὰ τοῦ ἐνδεῆς φυλακισμένου τέσσην εἰς τὰς ἐξεταστικὰς φυλάκας, ὅσον καὶ εἰς τὰς τῆς καταδίκης, δαπάνην ὡς ἀκολουθῶς. —

1. Πρὸς τροφὴν ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν προσδιορίζονται τριάκοντα λεπτά καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἂν ἔχῃ ἡλικίαν μεγαλειτέραν τῶν 12 χρόνων, χωρὶς διάκρισιν γένους, καὶ εἰκοσιν, ἂν ἔχῃ μικροτέραν ἡλικίαν. Ἀπὸ τὴν ποσότητα αὐτὴν πρέπει νὰ πληθύνωνται καὶ τὰ ἔξοδα διὰ τὸ ἀναγκάζειν εἰς πόσιν καὶ σωματικὴν καθαριότητα ὕδωρ. — Ἄν διὰ τοπικὰ αἰτία ἡ ποσότης αὕτη δὲν ἔσται βεβαίως διὰ τὰς ῥηθείσας χρεῖας, τότε περιμένομεν καλῶς αἰτιολογημένην ἀναφορὰν περὶ τῆς αὐξήσεως αὐτῆς.

2. Διὰ τὸ πλῆστιμον τῶν ἐνδυμάτων καὶ στρωμάτων ἐνὸς ἐκάστου τῶν φυλακισμένων θέλει καταλογίζεσθαι κατὰ μῆνα μίαν δραχμὴ καὶ τὰ μὲν ἐνδύματα θέλουν ἀλλάζει μίαν φορὰν καθ' ἑβδομάδα, τὰ δὲ ἐπιπλά τῆς στρωμνῆς ἅπασι τοῦ μηνός.

3. Εἰς τοὺς φυλακισμένους δὲν πρέπει νὰ συγχωρεῖται νυκτερινόν πῶν. Ἐπ' ἐναντίας τὰ περὶ τὰ καὶ τὰ προκύβια τῶν φυλακῶν πρέπει νὰ ᾔναι τὴν νύκτα ἀνηκόντως φωτισμένα, καὶ πρέπει ἐπὶ τούτῳ νὰ λογαριασθῇ διὰ καθ' ἑλχον ἢ πρέχοντα τιμὴ εἰκοσι δραμίων ἑλαίου τὸ πολὺ, καθὼς καὶ ἐπὶ πετρελίου.

4. Τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἐνδύματα, αἱ στρωματὰ, τὰ διὰ τὸ πλῆστιμον καὶ τὸ μαγερίζειν σκεύη, οἱ λύχνοι πρέπει νὰγορασθῶσι μὲ ὅσην ἐνδέχεται εἰκονομίαν, καὶ ἡ τιμὴ τῶν νὰ πληρωθῇ ἀπὸ τὰ ἐν γένει ἐγκριθέντα. Πρὸς ἐπιμείλειαν τῶν φυλακισμένων, κεφάλαια, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγορασθόμενα πράγματα πρέπει νὰ καταγράφωνται ἀκριβῶς εἰς τοὺς καταλόγους καὶ νὰ σημειδωνονται εὐκρινῶς τὰ εἰσπερχόμενα καὶ ἔξερχόμενα, καὶ ἐπὶ, ὅταν ἐξέλθῃ τις ἀπὸ τὴν φυλακὴν, πρέπει νὰφίνην ἐκεῖ τὰ κατὰ τοῦ δημοσίου ἐνδύματα.

5. Τὰ ἔξοδα τῆς ἱατρικῆς θεραπείας (δοσὶς δὲν δύνανται νὰ ἐπιχειροῦν αὐτοὶ οἱ διωρισμένοι ἐπὶ τούτῳ ὑπάλληλοι), καθὼς καὶ τὰ τῶν ἱατρικῶν, πρέπει νὰ ταχθῶσιν ἀπὸ τοὺς ῥηθέντας Ἡ. ἱατροὺς, καὶ ἔπειτα νὰ πληρωθῶσιν ἀπὸ τὰ ἀνω σημειωθέντα κεφάλαια.

6. Ὅταν μεταφέρονται ἀπὸ ἑνα τόπον εἰς ἄλλον οἱ φυλακισμένοι, λαμβάνουν, καθ' ὅσον τὸ διάστημα τῆς ὁδοπορίας τῶν, ἓν τρίτον περισσότερον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 προσδιορισθείσης διὰ τὴν τροφὴν τῶν ποσότητος.

δσα εἰς ποινικὰς ὑπεθέσεις ἐξομοιοῦνται μὲ τὰ τῆς ἀναγκαστικῆς εἰς ταῦτα κατατάσσονται τὰ ἐξόδα — α'. διαδικασίας

7. Ἐπιτρέπεται διὰ τοῦ παρόντος εἰς τὰς γραμμ. τῆς δικαιοσύνης τῶν ἐσωτερικῶν τὸ νὰ διατάττωσι τοῦ λοιποῦ αὐτεπαγγέλτως νὰ πληρῶνται τὰ ἐξόδα τῆς ἐπιμελείας τῶν φυλακισμένων ἐκ τῆς διωρισμένης εἰς τὴν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν ποσότητος, κατὰ τοὺς βεβηθέντας κανόνας, καὶ ἀρκετοῦ γινῆναι πρότερον ἢ ἀναγκαστικὰ ἀκριβοῦς ἐξέτασις, προϋποτιθεμένου πρὸς τοὺς ὅτι οἱ στελλόμενοι λογαριασμοὶ θέλουσι εἶναι ἀνηκόντως προσυπογεγραμμένοι ὑπὸ τῶν ἐπιφορτισμένων τὴν ἀστυνομίαν τῶν φυλακῶν ὑπαλλήλων, ἐν τῇ βέσει τῶν εἰς τὰς φυλακὰς καταλόγων. Αἱ ἀνήκουσαι ὑπάλληλοι ἀρχαί πρέπει νὰ εἰδοποιηθῶσιν ἀνωπερθέτως περὶ τῶν ἰσχυρῶν τούτων.

Ἀθῆναι, τῇ 28 Φεβρ. (11 Μαρτίου) 1836.

Ἡ ἀπὸ 2/14 τ. μ. πρότασις τῆς γραμματ. τῆς δικαιοσ. ἐγκρίνεται, καὶ δίδεται εἰς αὐτὴν ἡ ἀδεία νὰ παρέξῃ δι' ἑκάστην τῶν τριῶν τοῦ Πάσης ἡμερῶν εἰς τοὺς παρὰ τῆς κυβερνήσεως τροφιδουμένους ὑποδίκους, ἐπιτηρήσῃν τεσσαράκοντα λεπτῶν.

Ἀθῆναι, 3/15 Ἀπριλίου 1835.

Κατὰ τὴν αἰτιολογημένην πρότασιν τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσ. γραμμ. διεζήτημεν νὰ θεωρηθῶν τὰ ἐξόδα τῆς περιβάλλουσας καὶ διατροφῆς καὶ τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν μὴ ἀσθενῶν φυλακισμένων ὑποδίκων ὡς ἐξόδα τῆς ἐγκληματικῆς δικαιοδοσίας, καὶ ἐπομένως θέλουσι ἀναλογισθῇ εἰς τὴν προϋπολογισμὸν τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσ. γραμματ. συμφώνως μὲ τὸ ἀπὸ 11/23 Μαρτίου τ. ε. δ.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 22 Αὐγ. (2 Σεπτεμβρ.) 1835.

Διὰ τοῦς ἐν τῇ ἀπὸ 8/20 Ἰανουαρ. ἀναφορᾶ τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσ. γραμματείας ἐκτεθέντος λόγου, παρέχομεν αὐτῇ τὴν ἀδείαν τοῦ ν' αὐξάνῃ προσωρινῶς καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις μέχρι τεσσαράκοντα λεπτῶν καθῃμερῶν τὴν δι' ἑκάστον ἐνδεῶ ὑπόδικον ὥρισμένην πρὸς διατροφήν ποσότητα, τὴν διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Φεβρ. (11 Μαρτίου) 1836 ὁπ' ἀριθ. 6742 Δ. εἰς λεπτὰς τριάκοντα προσδιορισθεῖσαν. Ἀλλὰ τὴν αὐξήσιν ταύτην δὲν θέλει ἐπιτρέπει εἰμὴ δασκίς, καὶ δι' ὅσον μόνον χρόνον, ἀποδεδειγμένη, τοῦ ἔργου ἀνατίθηται εἰς ἥθειε τὴν καταστάσει ἀρκετον.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 16/28 Ἰανουαρίου 1839.

Ἐπὶ τῇ ἀπὸ 19/31 Ἰανουαρίου π. ε. προτάσει τῆς Ἡμετ. ἐπὶ τῆς δικαιοσ. γραμματείας τῆς ἐπιτρ. ἐγκρίνομεν, ὥστε, δασκίς εἰσέρχοντα ἐν τὰς φυλακὰς τοῦ Κράτους ὑποδίκους ἀνωτέρας τινὲς κοινωνικῆς τάξεως καὶ καταρτίζον, δι' αἰτίας εὐλόγους, εἰς τὴν τροφιδουσίαν τῆς κυβερνήσεως, νὰ παραχωρῆται αὐτοῖς πρὸς τοῦτο ἡμεροῦσιον βοήθημα μέχρι μιᾶς δραχμῆς τοῦ καρ. IX, τίτλου 4 τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς εἰρημνικῆς γραμματείας.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 23 Ἰανουαρ. (3 Φεβρ.) 1810.

Κανονισμὸς τῶν ἐξόδων τῆς διατροφῆς καὶ λοιπῶν ἀναγκῶν τῶν εἰς ἐξεταστικὰς φυλακὰς κρατουμένων ὑποδίκων.

1. Πρὸς τροφήν ἐνδὲς ἑκάστου τῶν ἐνδεῶν κρατουμένων ὑποδίκων μισ-

γινόμενης αὐτεπαγγέλτως καὶ ἀφορώσης ἀπαγόρευσιν.—
 2. τῶν ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως γινομένων ἐγγραφῶν εἰς

γίνονται, ἕνεο διακρίσεως τοῦ γένους αὐτῶν, ἐκ τοῦ δημοσίου, τριάκοντα
 λεπτά καθ' ἡμέραν, ἂν ἔχῃ ἑλικίαν ἀνωτέραν τῶν 12 ἐτῶν, καὶ λεπτά
 ἑκατον, ἂν ἔχῃ κατωτέραν αὐτῆς.

3. Ἄν διὰ τοπικᾶς ἢ καιρικᾶς περιστάσεως ἢ τοιαύτη χορηγία ἤθελον
 εἶναι ἀνεπαρκῆς συνήθως ἢ πρὸς καιρὸν τινα, ἢ ἂν τις τῶν κρατουμένων
 ὑπόδικων, ἀνῆλθον εἰς ἀνωτέραν τινὰ κοινωνικὴν τάξιν, ἤθελον καταφύγει
 ἄλλως εἰς τὸ προφοδοτεῖσθαι παρὰ τοῦ δημοσίου, ὁ ἀρμόδιος εἰσαγγελεὺς
 ἐπιτελεῖ νάναφρῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἀκριβῶς, δίδων συγχρόνως καὶ τὴν περὶ
 αὐτῆς γνώμην του, διὰ τὰ παραιτέρω.

4. Ὅσας μεταφέρονται φυλακισμένοι ἀνδρεῖς ὑπόδικοι ἀπὸ ἑνα τόπον
 εἰς ἄλλον, λαμβάνει ἕκαστος αὐτῶν ἓν τρίτον περιπλῆξιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον
 1 χορηγίας.

5. Εἰς ἕκαστον ὑπόδικον χορηγοῦνται, ἐκτός τῆς ἡμερησίας διατροφῆς,
 καὶ λεπτά 35 δι' ἑκάστην τῶν τριῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ πάσα.

6. Περὶ τῆς ἐνδείας τοῦ αἰτούντος νὰ διαταγῇ παρὰ τοῦ δημοσίου ὑπο-
 δίκου ἀπαιτεῖται νὰ βεβαιωθῇ προηγουμένως ὁ ἀρμόδιος εἰσαγγελεὺς, εἴτε
 παρὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τῆς περιφερείας, εἰς ἣν κατοικεῖ ἢ διαμένει ὁ
 αἰτών, εἴτε ἐξ ἄλλης αξιοπιστοῦ πηγῆς. ἂν τὸ πρῶτον μέσον
 ἀπαντᾷ προκείμενα ἢ μακρὰν ἀναβολὴν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι, καθ' ἣν περί-
 πτωσιν ὁ ὑπόδικος ἤθελον εὐπορεῖ, κατὰ τὰς ληφθεῖσας πληροφορίες, ἐπείλξει
 νὰ διατρέφεται, νὰ ἐνδύεται, καὶ ὑπομένεται ἐξ ἰδίων του.

7. Ἐπειδὴ οἱ πλείστοι τῶν ὑπόδικων, ἀπαγορευόμενοι εἰς τὰς φυλακὰς, φέρουν
 μετ' αὐτῶν χρήματα, ταῦτα, ἐάν δὲν χρησιμεύουν ὡς πειστήρια (διότι περὶ
 τῶν ποσῶν ὑπάρχουν ἤδη αἱ ἀποχωρεῖαι ὁδηγίαι), μεταρρύνονται παρὰ τοῦ
 φυλακικοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ὑπόδικου, πρὸς ὃν δίδεται
 ἀπύγραπτον επικυρωμένον τῆς ἀπαιτουμένης νὰ συντάσσεται ἐπὶ τούτῳ πρά-
 ξινος ὑπογεγραμμένης παρὰ τῶν τριῶν. Ἐκ δὲ τῶν οὕτως εὐρισκομένων καὶ
 ἐπιθυμητῶν χρημάτων διατρέφεται, ἐνδύεται, καὶ ὑπομένεται ὁ ὑπόδικος
 ἕως τῆς καταναλώσεως των, τρεφόμενος τὸν λοιπὸν χρόνον τῆς κρατησεως
 του παρὰ τοῦ δημοσίου· καὶ ἂν πρὸ αὐτῆς τῆς καταναλώσεως ἐξελθῇ τῆς
 φυλακῆς, ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν ἐπὶ ἀποδείξει τὰ περισσεύματα, ἅτινα συμ-
 μετρῶνται μετὰ τὰ ἐξόδα τῆς δίκης του, καθ' ἣν περίπτωσιν κατεδικάσθη.
 Τὰ ἐπένεινα τῶν πραγμῶν πέντηκοντα εὐρεθέντα εἰς τινὰ ὑπόδικον μετρητὰ
 χρήματα παρακατατίθενται εἰς τὸ ἀρμόδιον ἐπαρχιακὸν ταμεῖον, ἐπὶ ἐκδόσει
 γραμματίου παραλαβῆς, εἰς ὃ θέλει γίνεσθαι μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ ὑπόδικου
 καὶ τῶν ἐπὶ αὐτοῖς. Τὰ αὐτὰ θέλει γίνεσθαι δοῶντι εἰς τὸν ὑπόδικον εὐρεθῶσι
 πραγματικῶς ἀντικειμένα ἀξία· περὶ τῶν προηγουμένως ἀπαιτεῖται, ἐπίσης, ὡς
 ἐπὶ τῶν νὰ συντάσσεται ἐκθέσις περιγραφικὴ αὐτῶν τὰ τελευταῖα ἀποδί-
 δονται εἰς τὸν ὑπόδικον ἐξελθόντα, ἀπὸ εἰσπραχθῶσι τὰ ἐξόδα τῆς διατι-
 μῆς αὐτοῦ, ἂν δὲν ἔφερε μετ' αὐτοῦ χρήματα, διὰ νὰ πληρωθῶσιν ἐντεῦθεν
 αὐτὰ.—Ἡ φιλανθρωπία δημοῦς ἀπαγορεύει ὥστε ὁ ὑπόδικος ἐξελθὼν τῆς φυ-
 λακῆς εἴτε δι' ἀθροωτικὸν βουλευμάτων, εἴτε ἐπὶ προσωρινῇ ἀπολύσει, νὰ
 ἔλθῃ τὴν πρώτῃ ἀνάγκῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας διὰ ταῦτα ἐκ τῶν εὐρεθέντων

τὰ περὶ ὑποθηκῶν δημόσια βιβλία·— γ'. τῆς μετακομιδῆς τῶν ἐγγράφων ὁλοκληρώου δικαστικοῦ γραφείου ἢ μέρους αὐτῶν.

αὐτῶ χρημάτων θέλουν τηρεῖσθαι ἀνέπαρα μέχρι δεκαπέντε δραχ. διὰ τὴν παραδίδωνται εἰς αὐτὸν ἐξεληθόντα, ἐπὶ ἀποδείξει.

7. Ὅσα ἀναγνωρισθῶσιν ὡς ἰδιακτησία τοῦ ἀπολυθέντος ὑποδίκου, θέλουν χρησιμεύει εἰς τὴν εἰσπραξίν τῶν καταβληθέντων δι' αὐτῶν ἐξόδων τῆς διατροφῆς του· ἔστιν δὲ ὁ ὑπόδικος ἤθελε καταδικασθῇ, τότε εἰσπράττονται ἐξ αὐτῶν τὰ ἐξοδα τῆς δίκης καὶ τὰ πρόστιμα· εἰς πᾶσαν ὅμως περίπτωσιν θέλουν ζητοῦνται ὀδηγίαι ἡμῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀκαλλοτριώσεως τῶν τοιοῦτων πειστοτήτων, ἐκτός ἔστιν ὅτι ταῦτα χρήματα.

8. Τὰ ἐξοδα τοῦ πρό; πόσιν καὶ τὴν σωματικὴν καθαρότητα τῶν ὑποδίκων ἀναγκασιόωσιν· ὕδατος πληθύνονται ἀπὸ τὴν ἡμερουσίαν χορηγίαν τῆς διατροφῆς ἐκάστου (ἄθρον 1), τὰ ὅποια ἐκπίπτουνται κατ' ἀναλογίαν τῶν ἡμερῶν, ὅσας διατρέφῃ ἕκαστος. Διὰ τὴν μὴ γίνεσθαι ἐπαισθητὴ εἰς τοὺς ὑποδίκους ἡ τοιαύτη δαπάνη, βραβεύουν αἱ κκ. εἰσαγγελεῖς νὰ μισθώσωσιν ἐπίτηδες ὑδροφόρον μὲ μετρίαν τινὰ ἀντιμισθίαν κατὰ μῆνα· ἀλλ' ὅπου προδιωρίσαμεν ἤδη ἢ προσδιορίσωμεν τὸν ἀνώτερον ὅρον τῆς τοιαύτης δαπάνης, θέλει τηρεῖσθαι οὗτος ἀκριβῶς· μέχρις ἀνατραπευτικῆς διαταγῆς ἡμῶν, ἐκτός ἔστιν αἱ εἰσαγγελεῖς δουλεῖσθαι νὰ συμφωνήσωσι μετρίωτερον ποσὸν τοῦ δρισθέντος.

9. Τὰ πλουτικά τῶν ἐνδύματων καὶ σιτημάτων τῶν ἐνδεῶν ὑποδίκων καὶ τὰ ἐξοδα τοῦ φωτισμοῦ τῶν προφυλίων, παροσμάτων, καὶ τῶν μερῶν ἐκείνων ὅσα ἀπαιτεῖται νὰ φωτίζονται χάριν ἀσφαλοῦς τηρήσεως τῶν συλακίων, πληθύνονται ἐκ τοῦ ἡμεροσίου. Ὑποκείδη ὅμως τὰ τοιαῦτα ἐξοδα μεταβλλόμενα κατὰ τὰς περιστάσεις, δὲν δύνανται νὰ προσδιορισθῶσιν ἐκ τῶν προτέρων, θέλουσιν ἐξεκασθεῖν νὰ πληθύνωνται ὡς μέχρι τοῦδε, ἐπὶ τῇ βίαιᾳ ἀποδείξει τῶν χρηρητηῶν τῶν ἀντικειμένων ἢ τῆς ἐργασίας.

10. Τὰ ὑποδήματα τῶν ἀνυποδήτων καὶ τὰ ἐνδύματα τῶν γυμνητούτων ἐνδεῶν ὑποδίκων ἀγοράζονται· δαπάνη τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ τὰ τελευταῖα μετὰ τὴν ἐξοδὸν αὐτῶν, ἀπαιτεῖται νὰ καταλειπώνται εἰς τὸν φυλακίτην, ὅστις ἐγγράφει αὐτὰ εἰς ἐπίτηδες κρατούμενον βιβλίον, καὶ, ἀφοῦ πλῆρωσι, τὰ ἀναποθεῖται εἰς τὴν μέρος διὰ τὴν χρησιμεύτωσιν εἰς ἄλλους τῆς αὐτῆς ἀνάγκης. Τὰ τοιαῦτα ἐξοδα α') γίνονται μετὰ προηγουμένην ἐγκρίσιν ἡμῶν, ἐκτός ἂν προκειμένου νὰ μεταφερθῇ εἰς ἄλλας φυλακὰς ὁ ὑπόδικος, δι' ἐπὶ ἢ δαπάνη, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ὑποδεθῇ προηγουμένως, καὶ β') πληθύνονται διὰ καταστάσεως, εἰς ἣν ἐμφαίνονται ὁ ὑπόδικος, τὰ ἀγορασθέντα εἶδη, ἢ ὑπογραφῇ ἐκείνου, ὅτι ἔλαβε ταῦτα πρὸς χρῆσιν του. Ἡ τοιαύτη καταστάσις ἐκτός τῶν ἀποδείξεων τῶν χρηρητηῶν θέλει συνοδεύεσθαι προὔτι καὶ μὲ ἀντίγραφον τῆς πρὸς ἀγοράν τῶν ἀντικειμένων ἐγκρίσεως ἡμῶν, ἢ αἱ βῆτην ἐπὶ τῆς καταστάσεως βεβαιώσιν τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως. διὰ τὴν ἐξοδὸν ἀγένετο δῆθεν ἔνεκα τῆς ἐνεργηθείσης μεταφορᾶς τοῦ ὑποδίκου· μετὰ τοιαύτας δικαιολογήσεις δύναται νὰ ἐκδεθῇ καὶ πληρωθῇ τὸ ἀνήκον ἐνταλμα.

11. Τὰ ἐξοδα τῆς ἡερακείας τῶν νοσούντων ὑποδίκων θέλουν ἐξαλειφθῆναι νὰ πληθύνωνται κατὰ τὸν μέχρι τοῦδε τρόπον, τηρουμένων τῶν περὶ προ-

3. Δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ποινικῆς διοικήσεως:— 1. αἱ ἀντιμισθίαι τῶν ἀντιληπτέρων καὶ συνηγμένων τῶν κατηγορουμένων, καθὼς καὶ τὰ δικαιώματα τῶν δικηγόρων, ἀδιαφύκτως ἂν οὗτοι προσεκληθῶσαν ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ παρὰ τοῦ κατηγορουμένου.— 2. αἱ ἀποζημιώσεις αἱ ἐνεκα τῆς ποινῆς τῶν ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικῶν, προσκαλυμμένων εἰς μαρτυρίαν ἐνώπιον ὁποιοδήποτε δικαστηρίου (ἴδε μελαινάτα ἀρθρ. 70, ἀρ. 2 καὶ 3 τῆς διατιμῆσεως).— 3. τὰ πρὸς τοιχοδόλησιν τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, διατάξεων, καὶ κοινοποιήσεων ἔξοδα εἰς ποινικὰς ὑπεθέσεις. Ἡ περὶ τῶν ἔξόδων αὐτῶν φροντίς ἀνατίθεται εἰς τοὺς δῆμους.— 4. τὰ ἔξοδα τῆς ἐνταφίσεως ἀνθρωπίνων σωμάτων εὐρισκομένων εἰς δημοσίας ἐκκείας, ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλον τόπον, καὶ μὴ ζητούμενων παρὰ συγγενῶν. Τὰ ἔξοδα ταῦτα θέλει χρηρῆται ὁ ἀνήκων δῆμος, ἐπιφυλακτομένου τοῦ δικαιώματος τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τῶν συγγενῶν.— 5. τὰ ἔξοδα τὰ διὰ τὴν εἰς τὰς ποινικὰς φυλακὰς

διορισμοῦ ἀντιμισθίας τῶν ἱατρῶν καὶ ἐκπεσμοῦ τῆς ἀξίας τῶν φαρμάκων διαταγῶν τοῦ ὑπουργείου.

12. Πᾶσα καταστάσις ἢ ἀπέδειξις γενομένης δαπάνης ἀνάγκη νὰ εἴρῃ τὸ ἔθελον ἢ τὸ ἀρμόδιον εἰσαγγελίως, ὅστις καθίσταται ἐκ τούτου ὑπεύθυνος δι' αὐτήν, ἂν ἐγένετο καθ' ὑπερβάσιν ἢ ἀνευ ἀνάγκης.

13. Τὰ ἔξοδα τῆς τροφῆς πληρόνται κατὰ δεκαήμερον ἢ κατὰ μῆνα, καθὼς φανῇ εὐλογώτερον εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα, πάντοτε ὁμῶς ἐπὶ τῇ βασι κατὰστάσεως συντασσομένης κατὰ τὸ ἐσπικλειστον δείγμα, καὶ ἐξηγμένη: ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποδίκων, περὶ οὗ διαλαμβάνει ἡ ὑπ' ἀρ. 4120 ἀπὸ 16 'Ιουν. 1845 ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου πρὸς τοὺς παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεῖς, ἢ τὴν ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα. τὰ δὲ λοιπὰ ἔξοδα, ὅσα χρηρῶνται ἐκ τοῦ δημοσίου πληρόνται κατὰ μῆνα διὰ περιεκτικῆς ὧλων καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμῶς δὲν πρέπει νὰ συμπεριλαμβάνωνται τὰ τῆς θεραπείας, ταῖς ποῖα ἐπίσης πληρόνται μηνιαίως διὰ χωριστῶν ἐνταλμάτων.

14. Πᾶσα δαπάνη μὴ γενομένη ἐντὸς τῶν ὧρων τοῦ παρόντος ἐπιβαρύνει τὸν ἐναρξήσαντα αὐτὴν εἰσαγγελέα.

15. Ὅσαι αἱ προγενέστεραι διαταγαὶ καὶ ἀδηγίαι, ὅσαι ἀντιβαίνειν εἰς τὸν παρόντα, καταργοῦνται.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Αὐγούστου 1847.

Ὅσα καὶ νόμους ἈΣΝΖ' τῆς 26 'Ιουλίου 1885 περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν καὶ ΑΤΑ' τῆς 28 Δεκεμβρίου 1885 περὶ μεταρρυθμίσεως διατάξεων τοῦ ἈΣΝΖ' νόμου καὶ Διατ. τῆς 23 Αὐγούστου 1885 περὶ κατ. τοῦ νόμου ἈΣΝΖ' ὑπ' ἀρ. 552 Ποιν. Δικ. σελ. 366 καὶ ἐπ.

παράδοσιν τῶν καταδικασθέντων ταῦτα πληρόνεται παρὰ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματειᾶς (1) — 6. τὰ πρὸς συνδεδεῖσθαι ἐπαίτων καὶ ἀγυρτῶν, τῶν μὴ προσαγομένων εἰς τὰ δικαστήρια ταῦτα παρέχει ἢ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματειᾶς — 7. τὰ πρὸς μετακομιδὴν ἀπάντων τῶν ἀπὸ τῶν φυλακῶν καταδικασθέντων ἐξοδα, ἅπερ κατατίθενται ὑπὸ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν, τῶν ναυτικῶν, ἢ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματειᾶς, καθ' ὅσον ταῦτα εἰς ἐκάστην ἀνάγονται. — 8. τὰ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὧν τῶν ποινικῶν φυλακῶν καὶ ποινικῶν καταδικασθέντων ἐξοδα, ἅπερ πληρόνεται παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματειᾶς (2) — 9. τὰ πρὸς μετακομιδὴν λιποτακτῶν τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς ἢ τοῦ ναυτικοῦ ταῦτα εἰς τὸν βάρος τῶν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν γραμματειῶν (3) — 10. τὰ ἐξοδα τὰ προξενηθέντα ἐξ ἀναγκῆς ἀρξασμένης ἐνώπιον στρατοδικαίων ἢ ναυτοδικαίων, ἢ εἰς δικασίας ἀρξασμένας ἐνώπιον τακτικῶν δικαστηρίων, κατ' ἀνάγκην ὀφειλόντων νὰ ὑπηρετήσουν στρατιωτικῶς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς τοῦτο, ἢ κατὰ λιποτακτῶν τὰ ἐξοδα ταῦτα πληροῦνται ἐπίσης παρὰ τῶν ἤδη εἰρημένων γραμματειῶν. — 11. ἄλλο ἐξοδὸν μὴ ἀφορῶν τὴν ἀνακάλυψιν, ἀνάκρισιν, καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κακούργημάτων, πλημμελημάτων, καὶ πταισμάτων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων Ἀρείου Πάγου, τῶν κακούργοδικῶν, τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ πταισματοδικῶν, ἐκτὸς τῶν ἐξαίρέσεων τῶν διαλαμβανόμενων εἰς τὸ Β' τμήμα τοῦ παρόντος διατάγματος.

(1-2) Ὑπαχθεῖσθαι διὰ τοῦ νόμου ΑΦΚ' τῆς 28 Μαΐου 1887 τῆς πτείας καὶ διευθύνσεως τῶν φυλακῶν ἐν γένει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς καίσεως, καὶ αἱ δαπάναι αὗται ἐπιβαρύνουσι τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ τοῦτου, ἀναγόμεναι εἰς τὰς τῆς ποινικῆς δικαιοδοσίας.

(3) Ὁ ἐν τῇ λιποτακτικῇ ἐκτέλει ἐν λιποταξίᾳ ἀδίκημα, ἐπ' ᾧ ὁ ὑπαὶ εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια κατὰ τὸ ἀρθ. 37 § 2 τῆς Ποιν. Διατάξεως γινόμενα εἰς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδικασιν αὐτοῦ ἐξοδα ἀπάγονται κατὰ τὴν τοῦ μακαρίτου Παπαντωνιοπούλου παρατήρησιν εἰς τὴν ποινικὴν δικαιοδοσίαν, τὰ δὲ ἐνεκα αὐτῆς ταύτης τῆς λιποταξίας αὐτοῦ ἐξοδα βαρύνουσι τὸ Ὑπουργεῖον, εἰς τὸ ὑπάγεται ὁ λιποτακτικῆς.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τῶν κυρίων ἐξόδων τῆς Ποινικῆς Δικαιοδοσίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τῶν ἐξόδων τῶν πρὸς μετακομιδὴν ὑποδίκων
καὶ κατηγορουμένων, δικαστικῶν ἐγγράφων,
καὶ ἀντικειμένων συντεινόντων
εἰς ἔλεγχον ἢ ἀπόλυσιν.

4. Οἱ κατηγορούμενοι καὶ ὑπόδικοι φέρονται περὶ διὰ τῶν
χωροφυλάκων ἀπὸ ἐνωμοτίας εἰς ἐνωμοτίαν.

5. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος δὲν ᾔηται εἰς κατάστασιν νάρχισι,
ἢ να ἐξακόλουθήσῃ περὶ τὴν πορείαν, τότε δύναται μὲν νὰ
διαταχθῇ κατ' ἐξαίρεσιν ἢ μετακομιδῇ ἐφ' ἀμάξης ἢ ἐφ' ἱπ-
πων, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ μαρτυρικῷ ἰατροῦ ἢ χειρουργοῦ καὶ κατὰ
ῤῥητὴν αἵτησιν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἢ αἵτησις θελεῖ πάν-
τοτε ἀναφέρεται εἰς τὸ μαρτυρικόν, ὅπερ καὶ ἐπισυνάπτεται
εἰς τὴν αἵτησιν. (1)

6. Ἡ αἵτησις αὕτη διευθύνεται πρὸς τὸν προϊστάμενον τοῦ
ὄχμου (δήμαρχον), ὅστις φροντίζει τὴν ὅσον ἐνεστὶν ἐλιγροῦς-
τον μετακομιδὴν.

7. Οἱ τὴν μετακομιδὴν διευθύνοντες ἐπισυνάπτουν, πρὸς
ἐπιθεοαίωσιν, εἰς ἕκαστον κατάλογον ἐξόδων ἐκπεραιωθείσης
μετακομιδῆς, τὸ πρωτότυπον τῆς αἵτήσεως, καὶ διδουν εἰς τοὺς
δήμαρχους αἰτοῦντας ἀντίγραφα αὐτῶν ἐπικυρωμένα.

1. Ἐγκ. τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τῆς 27 Ἀπριλίου 1883.

Παρατήρησαντες, ὅτι ἐν τισὶ περιστάσεσιν ὑπεβλήθησαν ἡμῖν πρὸς ἐκδοσὶν
χρηματικῶν ἐντάλματων πινάκες ποινικῶν ἢ ἱεροδικαστικῶν δικαιομάτων
στηριζόμενοι ἐπὶ παραγγελσιῶν εκπροθέσμως προσαχθεῖσιν, παρὰ τὰς διατά-
ξεις τῶν ἀσφένων ἢ καὶ 11 τῆς Ποινικῆς Διατιμῆσεως, ἐκ τούτου δ' ὑπο-
πτεύοντες μὴ τυχὸν λαμβάνῃ χώραν ἐν ἀγνοίᾳ ὡμῶν κατάχρησις τις ἐκ
μέρους τῶν δικαιοῦχων διὰ τῆς διπλῆς ὑπεβολῆς τῶν αὐτῶν δικαιολογητι-
κῶν, ἐνταλλόμεθα ὑμῖν, ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι ἅμα τῇ ἐξελέγξει καὶ θεωρή-
σει τῶν τριμηνιαίων πινάκων ποινικῶν ἢ ἄλλων δικαιωμάτων καταστρί-
ψῃτε τὰς πρὸς ἐκτέλεσιν σχετικὰς παραγγελίας, ἐντάλματα ἢ ἀντίγραφα
ἀπορροσίων διὰ δύο γραμμῶν χιαστί φερομένων ἐφ' ἑκάστης τούτων, ἐφ' ἧς
ἔσιν καὶ μενογραφῇ καὶ ἐπὶ τῆς θεωρήσεως ἀκριβὲς ὑπάλληλος.

8. Ἐὰν ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 διαλαμβανομένη περίπτωσις ἐνῶ γίνεται ἡ μετακομιδὴ εἰς τόπον ὅπου δὲν εὐρίσκειται καστικὸς ὑπάλληλος, ἡ αἵτησις δύναται νὰ γίνῃ ὑπὸ θιντοῦ τῆς μετακομιδῆς, ὅστις ὁμῶς βεβαιεῖ προσηγομένη πιστοποιεῖ τὴν περίπτωσιν δι' ἄλλων, καί, εἰς τὸ πλεονέκτερον τόπον ὅπου εὐρίσκονται δικαστικαὶ ὑφ' ὧν φροντίζει νὰ θεωρηθῇ παρα τούτων καὶ ἀνανεοῖται τὴν αἵτησιν. 1)

1) ἀνανεοῖται παρ' αὐτῶν ἡ αἵτησις.

9. Ἐπιτρέπεται πάντοτε εἰς τὸν ὑπόδικον καὶ κλεισμένον νὰ μετακομίζεται ἰδίαις δαπάναις ἐφ' ἀμάξῃσιν αὐτοῦ, καθ' ὅσον ὑποτάσσεται εἰς τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ὁ ἐπιτάττων τὴν μετακομιδὴν ὑπάλληλος ἢ ὁ ὁδηγὸς φυλακῆς διατάττει. (1).

10. Τὰ διαδικαστικὰ ἔγγραφα καὶ τὰ εἰς ἐλεγχὸν δεικνύοντα συντείνοντα ἀντικείμενα μετακομίζονται χωροφυλάκων τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν καθ' ὅδον ἐκκατηγορουμένου· ἂν δὲ τοῦτο ᾔνοι ἀδύνατον εἶναι, ἢ τοῦ ὅγκου, ἡ μετακομιδὴ γίνεται κατ' ἔγγραφον τοῦ διατάττοντος αὐτὴν ὑπάλληλου μὲ τρόπον ὅσον ὁλιγοῦς ἔξοδον· διδεται δὲ συγχρόνως ἡ πρὸς διατήρησιν ἀναγκαία προσοχή.

1) ἀπέλυσιν

11. Τρόφιμα καὶ λοιπὰ ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖα εἰς τὸν μετακομιζόμενον ἐντὸς τῶν φυλακῶν τῶν ἐκκαλειμένων. — Τὰ ἐντεῦθεν προξενηθέντα ἔξοδα ἔγγραφον τὰ τακτικὰ ἔξοδα τῶν καταστημάτων τούτων, καὶ γενικὰ δικαστικὰ ἔξοδα· εἰς τοὺς τόπους δὲ, ὅπου δὲν εὑρίσκονται φυλακαί, οἱ προϊστάμενοι τῶν δήμων παρέχουσι τὰ

(1) Οὐδαμῶς τοῦ νόμου ὁρίζεται τίνα προφυλακτικὰ μέτρα διατάξῃ ὁ ὁδηγὸς τῆς φυλακῆς. Ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται βραβανιστικὰ καὶ κακωτικὰ, ὅποια ἢ διὰ σιδηρῶν κρίκων τῶν χειρῶν. Καὶ ὁμῶς εὐχὴ σπανίως βλέπει τις νῦν τὴν μετακομὴν καὶ ἐκκατηγορουμένων σιδηροδεσμιῶν !!

κτως ἀναγκαῖα ταῦτα· τὰ δὲ ἕνεκα τούτων ἐξῆς ἐγγράφονται εἰς τὰ γενικά δικαστικά ἐξόδα. (1)

12. *Ἄνευ ἰδιαιτέρας διαταγῆς τοῦ διοικούντος τὴν χωροφυλακὴν τοῦ νομοῦ ἀξιωματικοῦ, οἱ χωροφύλακες δὲν δύνανται νὰ φέρουν τὸν ὑπόδικον ἢ τὸν κατηγορούμενον μακρύτερα τοῦ προσεχὸς σταθμοῦ τῆς χωροφυλακῆς.

13. Ἐὰν, κατὰ τὰ ἄρθρα 316 — 321 τοῦ περὶ πιν. δικον. νόμου, εἰς διαδικασίαν τινὰ ἀφορῶσαν νέθουσιν ἐγγράφων, δικαστικοὶ γραμματεῖς, συμβολαιογράφοι, δικηγόροι, καὶ κλητῆρες, ἐπιτετραμμένοι δυνάμει τῆς ὑπηρεσίας των τὴν φύλαξιν τῶν ἐγγράφων, ἐμφανίζονται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου, ἢ ἐνώπιον ἀνακριτοῦ, διὰ νὰ ἐπιδείξωσι τὸ ὡς πλάστον προσβαλλόμενον ἢ τὸ πρὸς συμπαραβολὴν προσαγόμενον ἐγγραφεον, λαμβάνουσιν, ἐκτὸς τῆς ἕνεκα τῆς πορείας ἀποζημιώσεως, διὰ πᾶσαν ἀπασχόλησιν τριῶν ὥρων τὰ ἐπόμενα δικαίωματα — 1. δικαστικοὶ γραμματεῖς ἄρ. 2. — 2. συμβολαιογράφοι καὶ δικηγόροι ἄρ. 1. — 3. κλητῆρες λεπτ. 50. — Οἱ ῥηθέντες οὗτοι ἔχουσι πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μετακομίζωσι καὶ ἐπιδεικνύωσιν αὐτοπροσώπως τὰ ἐγγραφα ταῦτα· ὅθεν καὶ δὲν δύναται τις νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ ἐμπιστευθῶσι ταῦτα εἰς ἄλλον τινά. — Ἰδιῶται διακῆτοχοι τοιούτων ἐγγράφων λαμβάνουσιν ἕνεκα τῶν αὐτῶν ἔργων πρὸς ἀποζημιώσιν ὄραχ. 1.

14. Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 13, τὰ ἐξόδα τῆς πορείας καὶ διατριβῆς τῶν μὲν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀναφερομένων ὑποκειμένων λογίζονται κατὰ τοὺς ἔρισμούς τοῦ ἄρθρ. 66 ἀριθ. 2, τῶν δὲ κλητῆρων κατὰ τοὺς τοῦ ἄρθρ. 66 ἀριθ. 3.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν ἀντιμισθίων καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἱατρῶν χειρουργῶν, μαιῶν, ἐμπειροτεχνῶν, καὶ ἐρμηνέων.

15. Ἐκαστος ἱατρὸς ἢ χειρουργὸς λαμβάνει· — 1. δι' ἐκάστην ἐπίσκεψιν διαταχθεῖσαν ἐξ ἐπαγγέλματος, συμπεριλαμβανομένης

(1) Ἐν τῇ πρακτικῇ ἐπικρατεῖ σήμεραν ἡ ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν, εἰ ὧν ἀποστέλλονται οἱ ὑπόδικοι καὶ κατηγορούμενοι, προκαταβολῇ εἰς τὸν ἐπιπεφορισμένον τὴν μεταγωγὴν τῶν καθ' ὑπολογισμὸν ἀπαιτούμενων πρὸς διατροφήν τῶν μεταγομένων ἕως τῆς παραδόσεως αὐτῶν εἰς τὴν ἐπιστάτην τῶν ἑτέρων φυλακῶν, εἰς αἷς μεταγονται.

καὶ τῆς τυχὸν ἀναγκαίας ἀναφορᾶς, ἡ τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ λαμβανομένου μαρτυρικοῦ δρ. 2. — Δὲν διδεται ἰδιαίτερον καίωμα ἔνεκα τῆς τυχὸν γενομένης πρώτης ἐπιδέσεως, σκεψὶν ἐκτελεσθεῖσαν κατ' αὐτεπάγγελτον διαταγὴν. — τὴν ἀνατομὴν ἀνθρωπίνων σωμάτων, καὶ δι' ἐργασίας πρὸς τὰς πλείους δυσκολίας (ἄρθρ. 157 τῆς ποιν. δικονομίας) παρὰ τὴν ἐπίσκεψιν, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἀριθ. 1 διαλαμβανόμενων δικαιωμάτων, προσέτι δραχ. 4. — Ἐπιφυλάττεται εἰς τὰς ἐκτακτοὺς καὶ χειροῦργους τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσουν μεγάλαν ἀποζημίωσιν ἔνεκεν ἐπιπόνων ἐργασιῶν, ὅταν τὰ ἐξῆς εἰς βάρος τῶν ἰδιωτῶν, καὶ οὗτοι ἦναι εἰς κατάστασιν μὴ ἐκτισιν τῶν λοιπῶν ποινικῶν ἐξόδων νὰ παρέξωσιν ἐκ τῶν αὐτῶν περιουσίας τοιαύτην μεγαλειτέραν ἀποζημίωσιν.

16. Ματαίᾳ λαμβάνουν διὰ πᾶσαν ἐπίσκεψιν διαταχθεὶς ἐπαγγέλλματος, κατὰ τὸ ἄρθρον 547 ἀριθ. 1 τῆς ποιν. δικονομίας, δραχ. 1.

17. Τὰ ἀναλωθέντα εἰς τὰ πρὸς ἰατρικὰς ἐργασίας ἀποδεδειγμένα πληρόνονται ἰδίως.

18. Δὲν διδεται ἀποζημίωσις διὰ θεραπείαν γενομένην τὴν πρώτην ἐπίδεσιν, ἡ δι' ἐπισκέψεις μὴ διαταχθεὶς ἐπαγγέλλματος.

19. Ἐκαστος πραγματογνώμων (ἄρθρ. 98, 107 καὶ 108 ποιν. δικονομίας) καὶ ἐρμηνεὺς (ἄρθρ. 130, 407, ἀριθ. 1 καὶ 2 ἀριθ. 15 τῆς ποιν. δικονομίας) λαμβάνει, ἐὰν κάμῃ ἀπὸ τῆς ἐργασίας (ἄρθρ. 128 τῆς ποιν. δικονομίας), διὰ πᾶσαν ἐνασχόλησιν ὥρων, καὶ διὰ πᾶσαν γνωμοδότησιν συνταχθεῖσαν ἐργασίαν (ἄρθρ. 109 τῆς ποιν. δικονομίας) τέλος. δραχ. 2.
— Ὁμοίως διὰ πᾶσαν τοιαύτην ἐνασχόλησιν ἐν καιρῷ νυκτός δραχ. 2.

— Ἐν διαστήματι 24 ὥρων δὲν δύνανται νὰ λογισθῶσιν ἡμέρας 2 ἐργασίαι τῆς ἡμέρας (3 ὥρων ἐκάστη) καὶ μία τῆς νύκτος.

20. Εἰς ἐγγράφους μεταφράσεις, ἐκάστη σελὶς 20 ἔκαστος τῶν ὁποίων ἐμπεριέχει 16—18 συλλαβάς, πλην τῶν ἀνὰ λ.

21. Οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρ. 56 ἀριθ. 1 καὶ 2 τῆς διατάξεως.

ἐφαρμόζονται εἰς τὴν ὑπολογισμὸν τῶν πρὸς πορείαν καὶ δια-
τριβὴν ἐξόδων τῶν ἄνω ῥηθέντων ὑποκειμένων, ὅταν οὗτοι ἀπαι-
τήσωσι τὰ ἐξόδα ταῦτα (ἄρθρον 128 τῆς ποινικῆς δικονομίας).

22. Εἰς ἕλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ ἀνωτέρω ῥηθέντες
ἐμφανίζονται ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἢ εἰς δημοσίαν συνε-
δρίασιν, καὶ ἀπαγγέλλουσι τὰ περὶ τῶν ἐμολογιῶν 1), ἐπι-
σκέψεων ἢ ἀναφορῶν αὐτῶν, λαμβάνουν κατ' αἵτησιν (ἄρθρ.
128 τῆς ποιν. δικονομίας) δικαιώματα ἴσα μὲ τὰ ἐν τῷ ἄρθ. 23
καὶ 24 τῆς διατιμῆσεως διὰ τοὺς μάρτυρας προσδιορισθέντα.

1) πληροφοριῶν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῶν δικαιωμάτων, τὰ ὅποια δύνανται νὰ
ἀπαιτήσουν οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἐνορκοὶ

23. Ἐκαστος αὐτεπαγγέλτως προσκληθεὶς ἢ προσαχθεὶς
μάρτυς (ἄρθρα 72 καὶ 128 τῆς ποινικῆς δικονομίας) λαμβά-
νει διὰ πᾶσαν ἡμέραν, καθ' ἣν παραιτεῖ τὰ ἔργα ἢ τὰς ὑποθέ-
σεις του (1) δραχ. 1.

24. Ἵναῖτες πρὸς μαρτυρίαν καλούμεναι, καὶ παῖδες ἡλι-
κίας κατωτέρω τῶν 15 ἐτῶν, καθ' ἣν περίπτωσιν οἱ τελευταῖοι
οὗτοι ἐξετάζονται πρὸς ἀπλὴν πληροφορίαν, λαμβάνουν διὰ πᾶ-
σαν ἡμέραν. λεπ. 50.

25. Οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρ. 66 ἀριθ. 2 ἐφαρμόζονται, ὅταν πρό-
χτηται νὰ λογισθῶσι τὰ πρὸς πορείαν καὶ διατριβὴν ἐξόδα τῶν
μαρτύρων. Εἰς τὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 69 καὶ 70 πρὸς αὐτοὺς διδόν-
μενα διατριβῆς ἐξόδα συμπεριλαμβάνονται τότε καὶ τὰ ἐν τοῖς
ἄρθρ. 23 καὶ 24 ὁρισθέντα δικαιώματα.

26. Ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικοί, προσκαλούμενοὶ εἰς μαρτυ-

(1) Διατ. τῆς 21 Σεπτ. 1837.

*Ἀρθ. 1. Ἐκαστος εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις προσκληθεὶς ἢ προσαχθεὶς μάρ-
τυς, ἔχει δικαίωμα εἰς τὴν παρὰ τῆς ποινικῆς διατιμῆσεως ἀποζημίωσιν
ἐπισημάνην λόγῳ τῶν ἐξόδων τῆς πορείας καὶ διαμονῆς του καὶ ἐὰν διὰ λό-
γους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς του δὲν εἰσπόρῃσι νὰ ἐμφανισθῇ ἐγκαίρως.
Ἡ ἐπιταγή, νὰ ἐξετασθῇ παρὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἐνώπιον τῆς ὁποίας
προσενλήθη.

ρίαν κατά τὸ ἄρθ. 192 ποιν. δικονομίας), δὲν λαμβάνουν κανὲν εἶδος δικαιώματος μαρτύρων. Περὶ δὲ τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῶν ἔνεκα τῆς ἀνγκαιᾶς διατρίβῃς των ἐκτὸς τοῦ τόπου τῆς ἐρεβρίας των, ἴδε ἄρθρ. 70 ἀριθ. 2 καὶ 3 τῆς διατιμῆσεως.

27. Ὅλοι οἱ μάρτυρες, οἱ λαμβάνοντες μισθὸν κατὰ συνείπειαν τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας των, δὲν δύνανται νὰ ἀπαιτήσων εἰμὴ μόνον τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις 66, 69, 70 ἐρισθείσαν ἀποζημίωσιν τῆς πορείας τῆς διατρίβῃς λαμβάνουν δὲ καὶ ταύτην μόνον καθόσον αὐτοὶ τὸ ζητήσων. Ἡ διάταξις αὕτη ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς χωροφύλακας.

28. Τὰ δικαιώματα τῶν μαρτύρων τότε μόνον εἶναι εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, ὅταν οἱ μάρτυρες προσκαλῶνται κατὰ πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἢ δυνάμει διαταγῆς τινος αὐτεπαγγέλτως ἐκδοθείσης (ἄρθρ. 29 ἐδ. 2).

29. Τὰ δικαιώματα μαρτύρων προσκαλεσθέντων κατ' αἵτησιν τῶν κατηγορουμένων (ἄρθρ. 166 καὶ 176 τῆς ποιν. δικονομίας), τῶν ἰδιωτῶν κατηγορῶν (ἄρθρ. 293, 295, καὶ 300 τῆς αὐτῆς), ἢ τῶν πολιτικῶς ἐναγόντων (ἄρθρ. 302, 303 καὶ ἀκολ. τοῦ περὶ ποιν. δικονομίας Ν.), εἶναι εἰς βάρος ἐκείνων, ὅσοι ἐπρόκαλεσαν τὴν κλήσιν αὐτῶν.—Ἐν περιπτώσει ἀθώωσης ὁ κατηγορούμενος ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τῶν κατηγορῶν του, ἔνεκα τῶν ἐξόδων τῶν γενεμένων παρ' αὐτοῦ πρὸς παραγωγὴν εὐσιωδῶν μαρτύρων.

30. Τὰ δικαιώματα καὶ ἐξόδα τῆς πορείας καὶ διατρίβῃς τῶν ἐνόρκων πληροῦνται συμφώνως μὲ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἁρθρου 67 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων. (1)

31. Οἱ δικαστικοὶ ὑπ' ἄλλήλοις θέλουν σημειοῦ ῥητῶς εἰς τὸ περὶ πληρωμῆς ἑνταλμα, τὸ εἰς τοὺς μάρτυρας καὶ ἐνόρκους (2) διδόμενον, ὅτι ἐξητήθη τὸ τέλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῶν ἐξόδων τῶν πρὸς φύλαξιν ἐπιτεθειμένων σφραγίδων πράξεως τινος. καθὼς καὶ τῆς κατασχέσεως.

32. Πρὸς φύλαξιν—1. δικαστικῶς ἐπιτεθειμένων σφραγίδων (ἄρθρ. 136, 137, 157, 172, 174, 177, 178 ποιν. δικονομίας)

(1-2) Λιὰ τοῦ 89 ἁρθρου τοῦ νόμου „ΒΚΗ“ τῆς 20 Ἰουλίου 1892 κατὰ γῆν πᾶσα περὶ οἰαδήποτε ἀποζημιώσεως τῶν ἐνόρκων διάταξις.

2. Ἰχνῶν περαιωθείσης ἀξιοποιήσεως τινὲς πράξεως (ἄρθρ. 157 ποιν. δικονομίας). — 3. οἴκου τινὲς ἀποκλεισθέντος, ἐν περιπτώσει οἰκιακῆς ἐπισκέψεως (ἄρθρ. 176 ποιν. δικονομίας), διατίθεται τότε μόνον ἰδιαιτέρως φύλαξ, ὅταν δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ εἰκότως τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ οἴκου. — Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, ὁ εἰς ἐπαγγέλματος διορισθεὶς φύλαξ λαμβάνει ἀνά πᾶσαν ἡμέραν δραχ. 1.

33. Αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 32 διαλαμβανόμεναι ἐργασίαι δὲν δύνανται νὰ ἐπιτραπῶσιν εἰς γυναῖκας, ἐπὶ ὑποθέσεων ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν συνέδρων καὶ τῶν πληρμμελειοδικῶν.

34. Ζῶα καὶ ἄλλα εἰς φθορὰν ὑποκείμενα ἀντικείμενα δὲν δύνανται, ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ αἶτιον τῆς κατασχέσεως, νὰ μείνωσι πλείότερον τῶν 8 ἡμερῶν ἐντὸς τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐπαύσεως, ἢ ὑπὸ κατὰσχέσιν. Ἡ προσωρινὴ διάλυσις τῆς φυλάξεως αὐτῶν δύναται νὰ διαταχθῇ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας αὐτῆς. — Ἐὰν ταῦτα δὲν δύνανται ἢ δὲν πρέπη νὰ ἀπεδοθοῦν, πωλοῦνται διὰ πλειστηριάσεως, τὰ δὲ τῆς κατασχέσεως ἔξοδα λαμβάνονται ἐκ τοῦ ἀντιτίμου τῶν πωληθέντων ἀμέσως μετὰ τὴν ἔξοδα τῆς πωλήσεως, κατὰ προτίμησιν ὧν τῶν λοιπῶν. (1)

35. Ὁ εἰρηνοδίκης ἢ ὁ ἀνακριτὴς διατάττει περὶ τῆς προσωρινῆς διαλύσεως τῆς κατασχέσεως ἢ μεσεγγυήσεως, ἀφοῦ δεθῇ ἐγγυήσις καὶ πληρωθῶσι τὰ πρὸς κατὰσχέσιν ἢ μεσεγγυήσιν ἔξοδα. Ὅταν δὲ πρόκηται νὰ πωληθοῦν τὰ ἡδὴ ἀναφερθέντα ἀντικείμενα, οἱ εἰρηνοδίκαι ὑπάλληλοι διατάττουσιν τὴν πώλησιν. — Ἡ πώλησις αὕτη γίνεται διὰ πλειστηριασμοῦ εἰς τὴν προσεχῇ

(1) Προκειμένου περὶ ζῶων κατασχθέντων ἐνεκτὸς παρανόμου βοσκῆς, ἀεζομεύονται νῦν τὰ ἄρθρα 8 καὶ 9 τοῦ νόμου ΑΦΚΣ' τῆς 27 Μαΐου 1887 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου ΑΥ'Ο' τῆς 8 Ἀπριλίου 1889. κατ' αὐτὸν, ἂν μὴ ἐμφανισθῇ ὁ κύριος ἢ ὁ φύλαξ τῶν κατασχθέντων ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ παραδίδωσιν αὐτὰ εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην, ἐν οὗ τῷ περιεφείλῃ ἐγένετο ἡ κατὰσχέσις, αὐτοὶ δὲ ἐκποιεῖ αὐτὰ τὴν πρώτην ἡμετέραν μετὰ παρέλευσιν δύο ἡμερῶν ἀνευ προηγουμένης δηλοποιήσεως. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ἂν ἐμφανισθῇ μὲν ὁ κύριος ἢ ὁ φύλαξ, ἀλλὰ δὲν καταβῇ τὸ νόμιμον δικαίωμα τῆς συλλήψεως καὶ τῆς διατροφῆς. ἀλλὰ τότε κατατίθεται πρὸς ἐκποίησιν αὐτῶν καὶ ἀπότισιν τῶν ἀνωτέρω δικαιωμάτων ἐκ μὲν τῶν μεγάλων ζῴων δύο, ἐκ δὲ τῶν μικρῶν δέκα κατ' ἀνώτατον ἡμερῶν.

ἀγοραίαν ἡμέραν· ἡ δὲ ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ κοινοποιεῖται 24 ὥρας πρότερον διὰ τοιχοκολλήσεως, ἐκτὸς ἂν ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος, ἕνεκα τῆς εὐτελοῦς ἀξίας τοῦ ἀντικειμένου, διέταξε τὴν πώλησιν ἄνευ διατυπώσεων· εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως ταύτην ὁ ὑπάλληλος ἀναφέρει τοῦτο εἰς τὴν περὶ πωλήσεως διαταγὴν. — Τὸ ἀντίτιμον τῶν πωληθέντων κατατίθεται εἰς τὸν ἀρμόδιον δικαστικὸν γραμματέα, μέχρις οὗ διαταχθῇ περὶ αὐτῶν εἰς τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν.

36. Διὰ νὰ φυλαχθῇ ὁ συλληφθεὶς ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ οἰκίᾳ κατὰ τὸ ἄρθρ. 227 τῆς ποιν. δικονομίας, πρέπει νὰ δοθῇ ῥητὴ ἔγγραφος ἀδεία παρὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, ὅστις δὲν δύναται νὰ τὴν δώσῃ εἰμὴ ὅταν ὑπάρχουν οὐσιώδεις αἰτίαι. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ φυλακισθεὶς πληρόνει τὸν φυλάττοντα αὐτὸν χωροφύλακα, ἧ, ἐν ἑλλείψει τούτου, τὸν παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως διαταχθέντα καὶ ἰδίως εἰς τοῦτο ὑποχρεωθέντα 1) διὰ πᾶν διάστημα 24 ὥρῶν. δραχ. 1 —

1) ὑποχρεωτέον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ διεκπεραιωτικῶν καὶ ἄλλων δικαιωμάτων
τῶν δικαστικῶν γραμματέων.

37 - 40. (Παραλείπονται ὡς καταργηθέντα). (1)

41. Ὁ δικ. γραμματεὺς, παρευρισκόμενος εἰς ἐκτελέσεις θανατικῶν ἀποφάσεων, συντάττων τὰ πρακτικὰ τὰ διαλαμβανόμενα ἐν τῷ ἄρθρ. 545 τῆς ποινικῆς δικονομίας, καὶ μηνύων εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν τὴν περαιῶσιν τῆς ἐκτελέσεως, διὰ νὰ γινεταὶ σφραγίσαι αὐτῆς εἰς τὸν περὶ θανάτων κατάλογον, λαμβάνει ἀδιαφόρως ἂν ἔγιναν μία ἢ πλείοτε ἐκτελέσεις κατὰ συνέπειαν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως συνάμα δραχ. 5.

42. (Παραλείπεται ὡς καταργηθὲν).

43. Εἰς ὑποθέσεις ὑπαγομένας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ πταισματοδικῶν, ἀπόγραφον ἢ ἀντίγραφον

(1) Ὑπὸ τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, καταργήσαντος ἐν γένει τὰ διεκπεραιωτικὰ δικαιώματα.

ἐγγράφων ἀποδλεπόντων τὴν διαδικασίαν δὲν δίδεται 1) ἄνευ ῥητῆς ἐγκρίσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως· δίδεται δὲ εἰς αὐτοὺς ἐπὶ ἀπλῇ αἰτήτει, ἰδίᾳ ὅμως αὐτῶν δαπάνῃ, ἀπόγραφον τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, τῆς μηνύσεως, τῶν βουλευμάτων, καὶ τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων.

1) εἰς τοὺς διαδίκους

44. (Παραλείπεται ὡς καταργηθὲν).

45. Τὰ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τῶν συνηγόρων τῶν ὑπεδίκων ἢ κατηγορουμένων διὰ ζώσης ἀπαγγελλόμενα δὲν ἐγγράφονται εἰς τὰ ἀπόγραφα τῶν ἀποφάσεων, εἰμὴ μόνον αἱ προτάσεις αὐτῶν.

46. Ὅσάκις ἀποστέλλονται ἐγγράφα ποινικῆς τινος διαδικασίας εἰς ἄλλο δικαστήριον, ἢ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν, ἀποπέμπονται ἄνευ ἐξαιρέσεως τὰ πρωτότυπα αὐτῶν, ἐκτὸς μόνον ἂν ἡ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεία σημειῇ ἰδίως ἐγγράφα μὴ θυνάμενα νὰ ἐκδοθοῦν εἰμὴ εἰς ἀντίγραφα ἢ εἰς ἀποσπάσματα.

47. Ἀποστελλομένων ἐγγράφων διαδικασίας, ὁ δικαστικὸς γραμματεὺς συντάττει κατάλογον αὐτῶν χωρὶς νὰ ζητῇ δικαίωμα ἔνεκα τούτου.

48. Δὲν ἐκδίδονται ἀπόγραφα ἐκτελεστὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἀποφάσεων, καὶ βουλευμάτων, εἰμὴ ὅταν οἱ διάδικοι, χάριν τῶν ὁποίων ἔγιναν, ἢ ὁ εἰσαγγελεὺς ζητήσῃ τοῦτο.

49. (Παραλείπεται ὡς καταργηθὲν).

50. Ἀπαγορεύομεν αὐστηρότατα εἰς τοὺς δικαστικούς γραμματεῖς καὶ τοὺς βοηθοὺς αὐτῶν νὰ λαμβάνουν, εἴτε λόγῳ ταχείας ἐκπεραιώσεως, εἴτε ὡς φιλοδωρήμα, ἢ ὅποιᾳδήποτε ἄλλῃ αἰτίᾳ, ἄλλα ἢ μεγαλότερα δικαιώματα παρὰ τὰ διὰ τοῦ παρόντος διατάγματος ὑπὲρ αὐτῶν ὀρισθέντα. Εἰς περίπτωσιν παραβάσεως ἀποβάλλονται τῆς ὑπηρεσίας καὶ τιμωροῦνται πειθαρχικῶς, ἐπιβλαπτομένης πάντοτε τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ 461 ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἂν ὑπάρχῃ εἰς τοῦτο ἀφορμή. — Διατάττομεν τοὺς εἰσαγγελεῖς νὰ μηνύουν καὶ καταδιώκουν αὐτεπαγγέλτως ἢ κατ' ἐγκλήσιν τῶν διαδίκων τὰς καταχρήσεις τῶν ὁποίων ἠθελον λάβει γνῶσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν κλητῆρων. (1)

51-52. (Παραλείπονται ὡς ἄχρηστα).

53. Οἱ κλητῆρες δύνανται ν' ἀπαιτήσων, — 1. διὰ τὰς κοινοποιήσεις — α'. τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 56, 75, 76, 110, 114, 118, 119, 120, 122, 144, 161, 163, 167, 173, 175, 190, 192, 211, 248, 274, 293, 295, 300, 303, 314, 325, 332, 336, 340, 357, 488, 527 ἀριθ. 1, 567 τῆς ποιν. δικονομίας, διαλαμβανόμενων κλητῶν. συμπεριλαμβανόμενων καὶ τῶν παρ' αὐτῶν κατὰ τὰ ἄρθρ. 146 καὶ 149 τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἄρθρ. 62 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων διδομένων ἀποδεικτικῶν. λεπ. 25.
 Διὰ τὰς διὰ ζώσης κλήσεις, τῶν ὁποίων γίνεται μνηστὴ ἐν τοῖς ἄρθρ. 138 καὶ 145 τῆς ποιν. δικονομίας λεπ. 15.
 — β'. τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 37 ἀριθ. 2, 3, 6, 7, 8, τῆς διατιμῆσεως ἀναφερομένων ἐγγράφων, καθ' ὅσον αὐταὶ ἐγέναν παρ' αὐτῶν. λεπ. 25.
 — γ'. τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 19, 22, 40, καὶ 62 τοῦ ὀργ. τῶν δικαστηρίων διαλαμβανόμενων ἐγγράφων. λεπ. 25.
 — 2. διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνταλμάτων προσαγωγῆς 1), τῇ

(1) Διὰ τοῦ νόμου ΓΜΔ' τῆς 29 Ἰουνίου 1871 περὶ ἐμείσθων κλητῶν ὤρισθη ὅτι διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πλημμελειοδικεῶν, ἀνακριτῶν, εισαγγελέων, πταισματοδικεῶν κτλ. διορίζονται δικαστικοὶ κλητῆρες, ἀποζημιούμενοι μηνιαίως διὰ τὴν κοινοποίησιν ποινικῶν δικαγρῶν, ἐκτέλεσιν ἐνταλμάτων κτλ. κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ. ἔθεν αἱ διατάξεις οὐ μόνον τῶν ἀρθ. 51 καὶ 52, ἀλλὰ καὶ τοῦ 53 εἰσιν ἄχρηστοι ὅπως ὡς πρὸς τὰ δικαιώματα τῶν κλητῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐπὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 57 κανονίζονται κατὰ τὸ ἀρθ. 53 § 2 καὶ 5 τὰ δικαιώματα τῶν χωροφυλάκων, ὁσάκις ἡ ἐκτέλεσις ἐνταλμάτων ἢ ἀποφάσεων ἐνεργεῖται ὑπὸ χωροφυλάκων, κρίνεται σημειωτέον ὅτι τὰ δικαιώματα ταῦτα καταβάλλονται εἰς παλαιὰς δραχμὰς. ἅτε μὴ ὑπαρθέντα εἰς τὸν νόμον περὶ πληρωμῆς τῶν μισθῶν κτλ. εἰς νέας δραχμὰς. — Τὰ δὲ χρησιμεύει εἰς τοὺς κλητῆρας τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν ὠρίσθηται διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ διατάγματος.

Διατ. τῆς 5 Σεπτεμβρίου 1839.

Ἐγκρίνεται νὰ ἐπιχορηγῆται εἰς ἕκαστον κλητῆρα τοῦ ἀκροατηρίου τῶν κακουργιοδικῶν κατὰ πᾶσαν ἡμέραν ἀπὸ τῆς συγκροτήσεως μέχρι τῆς διαλύσεως τῶν δικαστηρίων τούτων ἀντιμισθία δραχμῆς μιᾶς πληρωτέας ἀπὸ τοῦ κεφάλαιον Ε' ἀρθ. 1 τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τῆς γραμματείας ταύτης.

- νοποιήσιν καὶ ἀντιγραφὴν αὐτῶν, εἰς τὰς περιπτώσεις τὰς
 γραφομένας ἐν τοῖς ἄρθροις 138, 197, 200, 209, 210, 211
 1, 222, 321, 334, 380, 381, 425, καὶ 532 τῆς ποιν. δικο-
 νίας δρ. 2.
 3. διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνταλμάτων φυλάξεως, τὴν κοινοποιή-
 καὶ ἀντιγραφὴν αὐτῶν, εἰς τὰς περιπτώσεις τὰς διαλαμβα-
 νάσας ἐν τοῖς ἄρθρ. 208, 210, 212, 228, καὶ 229 δρ. 1 $\frac{1}{2}$.
 4. διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνταλμάτων φυλακίσεως καὶ τὴν κοινο-
 ποιήσιν καὶ ἀντιγραφὴν αὐτῶν εἰς τὰς περιπτώσεις τὰς διαλα-
 μβόμενας ἐν τοῖς ἄρθρ. 140, 159, 182, 189, 207, 209, 245,
 368, 369, 417, 591, 531 τῆς ποιν. δικονομίας, δραχ. 5.
 5. διὰ τὴν σύλληψιν καὶ φυλάκισιν καταδικαιουμένων πρὸς
 ἐλευσίαν—α'. ἀποφάσεως πταισματοδικῶν δραχ. 2.—β'. ἀπο-
 φάσεως πλημμελειοδικῶν δραχ. 5.—γ'. ἀποφάσεως καταγινω-
 μέτης δεσμῆς ἢ ποινὴν θανάτου. δραχ. 12.
 6. διὰ τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπαγωγὴν φυλακισμένου τινός,
 πρὸς τοὺς δικαστὰς συνοδείαν τοῦ, καὶ τὴν εἰς τὴν φυλα-
 κὴν νέου παράδοσιν τοῦ. λεπ. 10.
 7. διὰ τὴν ἀντιγραφὴν ὅλων τῶν ἡδὴ ἀναφερθέντων ἐγγρά-
 φων, καθὼς ἐπίσης καὶ ἄλλων, τῶν ἑποίων διδεται ἀντιγραφον,
 καὶ πᾶσαν σελίδα 28 στίχων, ἐκάστη τῶν ἑποίων περιέχει 14
 16 συλλαβὰς λεπτ. 10.
 8. ὁ ὑπολογισμὸς γίνεται κατὰ τὸ ἄρθρον 38 τῆς διατιμῆσεως.
 9. διὰ τὴν πρὸς τὴν δεσμοφύλακα ἐπιδείξιν τῶν φυλακίσεως,
 ἀφίξεως, ἀπολύσεως, ἢ παραπομπῆς ἐνταλμάτων, ἢ τοῦ ἐν τῷ
 ἄρθρῳ 554 τῆς ποιν. δικονομίας διαλαμβανόμενου ἀποσπάσμα-
 τος τῆς ποιν. ἀποφάσεως, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς πα-
 ρουσίας τοῦ κλητῆρος εἰς τὴν ἐπὶ τῶν καταλόγων τῶν φυλακι-
 σμένων κατὰ τὰ αὐτῶν ἄρθρ. 230, 231, καὶ 232 ὁρισμένην
 ἀντιγραφὴν, ἐπιγραφὴν, ἢ σφῆσιν, καὶ τῆς εἰς τὴν δικαστικὴν
 ἀμμοκτῆα ἀποδόσεως τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 545 διαλαμβανόμενου
 οὐδεντικοῦ. λεπ. 10. (1)
 10. συλλήψεως

54-56. (Παραλείπονται ὡς ἄχρηστα).

1. Τὸ ἄρθρον 53 εἶναι τανῦν χρησιμὸν μόνον καθ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρον
 λαμβάνει ὁ χωροφύλας τὰ ἐν αὐτῷ ἀριθ. 2 καὶ 3 ὁριζόμενα κλητορικά
 κειμήλια φυλακίσεως.

57. Ἐάν, μὲ ὅλας τὰς ἐρεῦνας τοῦ κλητῆρος, ὁ ὑπὸ κατηγορούμενος, ἢ κατάδικος δὲν δύναται νὰ συλληφθῇ, κλητὴρ παραδίδει εἰς τὸν ἀρμόδιον διοικητὴν τῆς χωροφυλακῆς ἀντίγραφον τῆς δικαστικῆς διατάξεως τῆς ἐπιταγούσης σύλληψιν, ὁ δὲ διοικητὴς τῆς χωροφυλακῆς διατάττει ἀπὸ τοῦς ὑπ' αὐτὸν νὰ βοηθήσουν παντὶ τρόπῳ τὸν κλητῆρα, εἰς ἐρεῦνας τοῦ. Ὑποχρεοῦμεν ῥητῶς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς ἀστυνομίας νὰ δίδουν εἰς τοὺς κλητῆρας τὴν ζητούμενην παρ' αὐτῶν ἀντιλήψιν καὶ βοήθειαν, χωρὶς ἀπαίτου ἕνεκα τοῦτου σιανδήποτε πληρωμῆν, ἐπὶ ποινῇ λόγῳ τῆς βαρύτητος τῆς ὑποθέσεως. Ἐάν ὅμως χωροφυλάκας τις τῆς ἐνόπλου δυνάμεως, ἐπιτετραμμένος κατὰ τὸ 216 τῆς ποιν. δικονομίας τὴν ἐκτέλεσιν ἐντάλματος φυλάξεως, ἀνακαλύψῃ, συλλάβῃ καὶ φέρῃ ἐνώπιον τῆς ἀρμόδιας ἀρχῆς, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ κλητῆρος, τὸν ὑπόδικον, κατηγορουμένον, ἢ καταδικασθέντα, λαμβάνει τότε τὰ ἀνωτέρω ἐρῶσιν φυλακίσεως δικαιώματα. (1)

58 - 59. (Παραλείπονται ὡς ἀχρηστα).

60. Ὁ Ἡμέτερος ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεὺς ἀποστέλλει εἰς τοὺς εἰσαγγελεῖς Ἡμῶν τύπους περὶ τοῦ πρὸς τὸν συλλεγόμενον καὶ παραδιδόναν εἰς κλητῆρας τὰς περὶ τῆς

(1) Ἐγὰρ τοῦ Γενικοῦ τοῦ Δικαιοσύνης τῆς 22 Σεπτεμβρίου

Οἱ πίνακες τῶν ἀποζημιώσεων τῶν χωροφυλάκων κατὰ τὰ ἄρθρα 83 καὶ 84 τῆς Ποινικῆς Διατάξεως ὅτε μὲν ὑποβάλλονται ἡμῖν ἐκπροθέσμως, τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ περὶ ἐκκαθαρίσεως κλπ. Β. Διατ., στηρίζονται εἰς ἐντάλματα βιαίας προσαγωγῆς ἄνευ ἀπολύτου ἀνάγκης, διθέντα παρ' ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων ἢ εἰς ἀποσπάσματα ποινικῶν ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν κατ' ἀντιμωλίαν, ὅτε οὐδεμία ὀρεῖται ἀποζημιώσι τὸν χωροφύλακα τὸν δηγγόντα τὸν καταδικασθέντα ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου τὴν φυλακὴν, ἄλλοτε δὲ πάλιν στηρίζονται εἰς ἐντάλματα ἢ ἀποφάσεις μὴ μὲν ἐκδοθείσας ἀλλ' οὐχὶ καθ' ὁλοκληρίαν ἐκτελεσθείσας, ἐν ᾗ ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει οἱ πίνακες οὗτοι πρέπει νὰ πορρίπτονται ὡς ἐκ σφωμῶς ὑποβληθέντες, ἐν τῇ δευτέρᾳ τοὺς πλείστους τῶν μαρτύρων ἡδὲ νὰ καλέσωσι διὰ ζωῆς οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπαλλήλοι διὰ τῶν παρ' αὐτοὺς καστικῶν κλητῆρων, ἐν τῇ τρίτῃ οὐδεμίαν ὀρεῖται ἀποζημιώσις ἐκ τοῦ χωροφύλακα τὸν δηγγόντα τὸν καταδικασθέντα ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου τὴν φυλακὴν, διότι πρὸς πληρωμὴν τῆς τοιαύτης ἀποζημιώσεως ἀπαίτου δύο ὄροι, σὺ λ λ η ψ ι ε καὶ φ υ λ α κ ι σ ι ε τοῦ συλληφθέντος, ὅπου τοῦ προκειμένου δὲν συμβαίνει, καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει τὸ δικαίωμα τῆς ἐκτελέσεως, τὸ ἀνήκει εἰς τοὺς χωροφύλακας, ὑπολογίζεται οὐχὶ καταδικασθέντον ἢ συλληφθέντον ἀτομον, ἀλλὰ κατ' ἐκτελέσειαν ὁλοκληρίαν ἀπόφασιν ἢ ἐντάλμα βιαίας προσαγωγῆς.

61. (Παραλείπεται ὡς ἄχρηστον).

62. Οἱ ὅρισμοι τοῦ ἄρθρου 50 τῆς διατιμῆσεως ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τοὺς κλητῆρας, καὶ πᾶσα παράβασις αὐτῶν καταδικάζεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ τῶν Ἡμετέρων εἰσαγγελέων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Περὶ τῶν ἐξόδων τῆς διατριδῆς καὶ τῆς πορείας τῶν ὑπολλήλων.

63. Εἰς τὰς ἐν ταῖς ἄρθροις 97, 116, 124, 136, 157, 170, ἀρθ. 4, 171, 172, 175, 177, 187, 198, 201, 202, 220, 297, 319, 519, 561 τῆς ποιν. δικονομίας διαλαμβανόμενας περιπτώσεις, εἰ δικασταὶ καὶ οἱ ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας ὑπάλληλοι λαμβάνουν, — 1. ἐὰν ἀπομακρύνωνται τῆς κατοικίας των (1) πλείονον τῶν πέντε χιλιομέτρων (μῆς ὥρας), δι' ὅλα τὰ ἐξόδα τῆς τροφῆς καὶ διατριδῆς ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν δραχ. 3. — 2. ἐὰν ἀπομακρύνωνται πλείονον τῶν δύο μυριομέτρων (τεσσάρων ὥρων), λαμβάνουν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν δραχ. 5. — Ἐκτὸς δὲ τούτου, λαμβάνουν δι' ἀγώγια, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει δραχμὰς 2 διὰ τὴν προσέλευσιν καὶ ἐπάνοδον, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, δραχμὰς 3 ἀνὰ πᾶν μυριόμετρον (δύο ὥρας) ἀποστάσεως (τῆς προσελεύσεως καὶ ἐπιστροφῆς ἀριθμουμένης συνάμα μίαν μόνον φοράν). — Οἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 37 καὶ 38 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τὸ ἄρθρον 410 τῆς ποιν. δικονομίας ἀπερχόμενοι

(1) Σημειωτέον ὅτι, ὅσκις οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι ἀπομακρύνονται τῆς κατοικίας αὐτῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων σχετικῶν μὲν πρὸς τὴν ποιν. δικαιοσύνην, ἀλλ' ἀσχετῶν πρὸς τὴν ἀνάκριτὴν ἀξιολογεῖν πράξεω, δικαιούνται εἰς τὴν λήψιν τῶν δαπανῶν τῆς μεταβάσεως καὶ τοῦ ἡμίστου τοῦ ἡμερησίου κανονικοῦ μισθοῦ αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον ΔΥΓ' τοῦ 1887. Δὲν δύναται ὅμως νὰπομακρυνθῶσιν ἄνευ παραγγελίας ἢ ἀδείας τοῦ εἰσαγγελέως (πλὴν ἐπικειμένου κινδύνου ἐκ τῆς ἀναβολῆς κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀρθ. 187 τῆς Ποιν. Δικον.). Ὅθεν ἀπομακρυνόμενοι ἄνευ τοιαύτης δὲν δικαιούνται νὰξιώσωσιν ἐξόδα μεταβάσεως.

Σημειωτέον ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου ΔΥΓ' τῆς 27 Μαΐου 1887 ὡρίσθη ὅτι οἱ Πρόεδροι καὶ Εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν ἢ οἱ νόμιμοι αὐτῶν ἀναπληρῶνται, ἀπομακρυνόμενοι τῆς ἑδρας τοῦ Ἐφεταίου πρὸς ἐκτέλεσιν ἀνακριτικῆς ὑπηρεσίας, λαμβάνουσι πλὴν τῶν ὁδοιπορικῶν αὐτῶν δαπανῶν καὶ ἡμερησίαν ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ κανονικοῦ μισθοῦ αὐτῶν.

κατοικίας των διὰ νὰ λάβωσι μετοχὴν εἰς δικαστήριον συ-
ρων δικασταὶ καὶ πρέσβεις λαμβάνουν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν τῆς
τῆς κατοικίας των ἀπουσίας δραχ. 6· ἐκτὸς τούτου, τὸ προρ-
μέν δικαίωμα ἀγωγίου. Πρέσβεις καὶ εἰσαγγελεῖς ἐφετῶν λαμ-
βάνουν εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, κατὰ τὸ ἄρθρον 239 τοῦ
κανονισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων, ἀντιμισθίαν
προσδιορισμένην κατὰ τὰς περιστάσεις. (1)

64. Ὁ γραμματεὺς ἢ ὁ ὠρτισμένος υπογραμματεὺς, συν-
ων τὸν δικαστὴν ἢ τὸν ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας ὑπάλληλον, λαμ-
νει εἰς μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 63 ἀρ. 1 δραχ. 3, εἰς
τὴν περίπτωσιν δὲ τοῦ ἄρθρ. 63 ἀριθ. 2 δραχ. 5.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

ἐπὶ τῶν ἐξόδων τῆς πορείας καὶ διατριβῆς, τὰ ὁποῖα
- δύνανται νὰ προέλθουν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως
ποινικῆς τινος δίκης.

65. Ὅταν ἰατροὶ καὶ γειροῦργοι (ὅσῳ δὲ εἰς τὰς περὶ-

(1) Ν. ΣΚΓ' τῆς 21 Ἰουνίου 1877 περὶ τροποποιήσεως τῶν ἀρθρῶν 63 καὶ 66 τῆς ποινικῆς διατάξεως.

Ἀρθεον μοναδικόν. — Εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 63 καὶ 66 τῆς νίκης διατιμῆσεως τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον δύναται, ἀντὶ τῶν αὐτοῖς ὀριζομένων ἐξόδων πορείας κατὰ μυριάμετρον, νὰ ἐγκρίνῃ εἰς εἰδικὰ καὶ δεδικοιολογημένας περιστάσεις τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τῆς ἐδοικίας τῶν ἀνακριτικῶν καὶ ἄλλων δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἱατρῶν τῇ βαρεῖ τῶν πραγματικῶν δαπανῶν, ἀγωγίων ἢ ναύλων καὶ τῇ προσηγγίᾳ ἀποδείξεων τῶν ληπτέων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ νόμου.

Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τῆς 22 Σεπτ. 1884.

από 21 'Ιουνίου 1877 ΧΚΓ' νόμος περί τροποποιήσεως των άρθρων 63
66 της ποινικῆς διατιμήσεως προεβλήθη, ὅπως γίνηται χρῆσις αὐτοῦ ἐν
δικῇ καὶ δικοιολογημέναις περιστάσει, καθ' ἃς ἐνεκα τοῦ κατεπειγόν-
τος μεταβάσεως τοῦ ἀνακριτικοῦ ὀπικλήλου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρ-
θῇ, ἀνευ προφανοῦς ζημίας αὐτοῦ, ὥς πρὸς τὰ της πορείας ἐξοδα τῶ ἀρ-
63 της ποιν. διατιμήσεως, ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ
αὐτοῦ τοῦτου εἰς πάσας ἀναξαιρέτως τὰς μεταβάσεις, ὥς τοῦτο πράττουσιν
οἱ τινος χρόνου οἱ κύριοι ἀνακριταί. Διὰ τοῦτο παρακαλούμεν ὑμᾶς, ἵνα ἐν
τῇ πρὸς αὐτοὺς παραγγελίαις ὑμῶν σημειώτῃς ῥητῶς ἂν ὑπάρχῃ περίπτω-
σις καὶ τίς αὕτη, δικαιολογούσα τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ εἰρηζμένου νόμου.

πτώσεις τῶν ἄρθρων 98 καὶ 157 τῆς ποιν. δικονομίας), ματαί, ἐμπειροτέχναι, ἐρμηνεῖς, μάρτυρες, καὶ κλητῆρες ἀπομακρύνονται κατὰ χρέος τῆς κατοικίας τῶν πλείοτερον τῶν 2 χιλιομέτρων ($\frac{1}{2}$ ὥρας δρόμον) λόγῳ τῶν δημοσίων ἔργων των, λαμβάνουν αἰτοῦντες τὰς ἐξῆς ἀποζημιώσεις.

66. « Δι' ἕκαστον μυριόμετρον (2 ὥρων δρόμον) τὸ ἐποῖεν > διατρέχουν ἐντὸς τοῦ δήμου τῆς κατοικίας των ἢ ἐκτὸς αὐτοῦ, > λαμβάνουσιν·

• 1. οἱ ἰατροί. δραχ. 2.—

• 2. οἱ χειρουργοί, ἐμπειροτέχναι, καὶ ἐρμηνεῖς . . 1.—

• 3. αἱ ματαί καὶ οἱ μάρτυρες, λεπ. 50.» (1)

— Ἐξερχόμενοι δὲ τοῦ δήμου των, λαμβάνουν δι' ἕκαστον μυριόμετρον τὴν αὐτὴν ποσότητα γῆραμένην κατὰ τὸ ἥμισυ. (2)

67. Τὰ δικαιώματα ταῦτα ὑπολογίζονται κατὰ μυριόμετρα 1)· τὰ ὀκτώ ἢ ἐννέα χιλιομέτρων κλάσματα, τὰ ὁποῖα μένουσιν ὑπόλοιπα μετὰ τὸν συνυπολογισμὸν τῆς προσελεύσεως καὶ τῆς ἐπανόδου, λογίζονται ὡς ἓν μυριόμετρον τὰ δὲ τρία 2) μέχρι ἐπτά χιλιομέτρων, ὡς ἥμισυ μυριόμετρον.

1) καὶ ἡμιμυριόμετρα 2) ἀπὸ τριῶν

68. Πρὸς εὐκλείαν τοῦ κανονισμοῦ τῶν δικαιωμάτων τούτων οἱ νομάρχαι θέλουν συντάξει κατὰ μυριόμετρα καὶ χιλιόμετρα πίνακα τῶν ἀφ' ἑκάστης κοινότητος εἰς τὸ ἀρμόδιον εἰρηνοδικεῖον καὶ τὴν ἀρμοδίαν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ νομοῦ διαστημάτων.— Ἀντίτυπον τοῦ πίνακος τούτου θέλει κατατεθῆ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ τῶν δικαστηρίων πρώτου καὶ δευτέρου βαθμοῦ, ἕτερον δὲ θέλει ἀποσταλῆ εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέα.

(1) Διωρώθη κατὰ τὸν Ν. Τ' Ε' τῆς 26 Μαΐου 1874.

Ὅρα καὶ Ν. ΧΚΓ' τῆς 22 Ἰουνίου 1877 ὑπὸ τὸ ἄρθ. 63 Ποιν. Διατ.

(2) Δ. 13 Ἰουλίου 1836 περὶ τῶν δικαιωμάτων πορείας καὶ διατρίβῃ τῶν δοτέων εἰς τοὺς λερεῖς τοὺς προσκαλουμένους ἐπὶ δοκοδοσίᾳ. — Διατάττομεν ὅπως ἡ ἀποζημίωσις τῶν εἰς τοὺς λερεῖς πάσης θρησκείας ἀνηλόντων ἐξόδων πορείας τε καὶ διατρίβῃς ἐξοικιωθῇ μὲ τὰ δικαιώματα τὰ ἐγκριθέντα διὰ τοὺς ἰατροὺς ἐν τοῖς ἄρθροις 66 § 1 καὶ 70 § 1 εἰς τοιαύτας περιπτώσεις· θέλουν δὲ πληρῶνεσθαι εἰς αὐτοὺς ἐπὶ ἀπαιτήσῃ, καὶ καταλογίζεσθαι κατὰ τὸν ὅμοιον ἐκεῖνον τρόπον.

θ. Ἐὰν οἱ ἀνωτέρω ῥηθέντες ἐμποδισθῶσι, διαρκύσης τῆς νόσου, ἐκ καλυμάτων, τῶν ὁποίων δὲν εἶναι παραίτιοι, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν τῆς κατ' ἀνάγκην διατριβῆς των, οἱ μὲν τῆς πρώτης κλάσεως δραχ. 3. — 2. οἱ δὲ τῆς δευτέρας δραχ. 1 λεπ. 50. — 3. οἱ δὲ τῆς τρίτης δραχ. 1. — Ὁφείλουσι νὰ βεβαιώνουν διὰ τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ ἀναπληροῦντος, ἢ τοῦ δημάρχου, καί, ἐν ἐλλείψει τούτου, διὰ τοῦ δικαστικοῦ παρεδρου, τὸ αἴτιον τῆς κατ' ἀνάγκην ταύτης διατριβῆς, αἰτοῦντες τὸ τέλος, νὰ ἐπιδεικνύουν πρὸς ἐπιβεβαιώσιν κλητικὸν τοῦτο.

δ. Ἐὰν οἱ ἤδη ῥηθέντες, ἐξικριμένων τῶν κλητῶν, ἀναγῶσι νὰ παρατείνωσι τὴν διατριβὴν των ἐντὸς τῆς πύλης, κρίνεται ἡ ἀνάκρισις τῆς δίκης, λαμβάνουν, ἐὰν ἡ πύλη δὲν ᾔνοι ἢ τῆς κατοικίας των, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν τῆς διατριβῆς των, τὰς ἐξῆς ἀποζημιώσεις. — 1. ἰατροὶ καὶ χειρουργοί, ποτέχναι, καὶ ἐρμηνεῖς. δραχ. 1,50. μαῖαι, ἰδιῶται, μάρτυρες, καὶ ἀξιωματικοί, εἰς δικαστικὴν πορείαν καλούμενοι. δραχ. 1.

Ὑπαξιωματικοὶ καὶ ἀπλοὶ στρατιῶται, εἰς δικαστικὴν πορείαν μαρτυρίαν καλούμενοι. λεπ. 50. Ὑποφύλακες, τῶν ὁποίων ἡ κατοικία ἀπέχει τοῦ τόπου τῆς εἰσελεύσεως τῶν ὑπὲρ τὰ 2 χιλιόμετρα ($\frac{1}{2}$ ὥρας δρόμον), ὅχι ὅμως πλεονάζοντες μυριάμετρον, δὲν λαμβάνουν μὲν ἀποζημιώσιν ποσὸν ἀδυνατοῦν δυνάμει νὰ ἀπαιτήσουν τὰ ἀνωτέρω ὁρισθέντα δικαιώματα,

ε. Ὅταν παῖδες ἡλικίας κατωτέρας τῶν 15 ἐτῶν καὶ κόραι κατωτέρας τῶν 25, κληθέντες ὡς μάρτυρες, συνοδεύωνται κατὰ τὴν πορείαν ἢ τὴν διατριβὴν των παρὰ τοῦ πατρὸς, μητρὸς, τοῦ ἐπιτρόπου, ἢ τοῦ κηδεμόνος, τὸ τέλος διπλάσεται κατ' αἴτησιν, καθ' ὅσον οὗτοι ἀποδεικνύουν ἑαυτοὺς ὡς ἰσχυροὺς. Φανερώς νοσοῦντες καὶ ἀσθενεῖς κατὰ τὸ σῶμα μάρτυρες ἀδυνατοῦν ὡσαύτως νὰ ἀπαιτήσουν διπλάσια ἔξοδα πορείας καὶ διατριβῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

τῶν ἐξόδων τῆς τυπώσεως καὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς μετακομιδῆς.

Εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ποινικῆς διαδικασίας ἀνήκουν μόνον

τὰ ἐξῆς τυπώσεως ἐξέδρα.—1. τὰ τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 28 τοῦ ποιν. νόμου δημοσιευομένων (1)—2. τὰ τῶν καταγεγραμμένων τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 222 καὶ 223 τῆς ποιν. δικονομίας (2)—3. τὰ τῶν κλητηρίων ἐπικριμάτων τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 194, 461, καὶ 463 τῆς ποιν. δικονομίας—4. τὰ διὰ καταλόγους καὶ τύπους καταλόγων, ἀναγομένων εἰς τὴν πληρωμὴν, εἰσπραξίν, καὶ ἐκκθάρασιν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων. 5. τὰ διὰ τὰς κατὰ τὰ ἄρθρα 151, 462, 466, 501 καὶ 524 τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἄρθρ. 36, 125, καὶ 262 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων δημοσιευομένας ἀποφάσεις ἢ λοιπὰς διατάξεις ἢ κοινοποιήσεις, τῶν ὁποίων ἡ τύπωσις διατάσσεται παρὰ τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέως δι' ἰδιαιτέρας διαταγῆς. (3)

73 Ὅλα τὰ δημοσιευθόμενα ἔγγραφα τυπώνονται ἀκριβῶς κατὰ τοὺς τύπους, τοὺς ὁποίους θέλει συνθέσει ὁ Ἡμέτερος ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεὺς καὶ ἀποστέλλει εἰς τοὺς Ἡμετέρους εἰσαγγελεῖς δικαστηρίων πρῶτου καὶ δευτέρου βαθμοῦ, καὶ μάλιστα εἰς σχῆμα παραπηγμάτων. 1) Ἀπὸρρίπτονται δὲ ὅλα τὰ ἐκτυπώματα τὰ μὴ συμφωνοῦντα ἀκριβῶς μετὰ τοὺς τύπους τούτους.

1) ἐκθεμάτων

74 Ὁ ἀριθμὸς τῶν τυπωθησομένων ἀντιτύπων προσδιορίζε-

(1) Τοῦ ἄρθ. 29 τοῦ ποινικοῦ νόμου μὴ μνημονευομένου ἐν τῷ προκειμένῳ ἄρθρῳ, ἔπεται ὅτι διὰ τὰς τοῦ 29 ἄρθρου δημοσιεύσεις οὐδεμίαν δύναται νὰ καταβληθῇ δαπάνη τυπώσεως.

(2) Ἐκ παραδρομῆς συμπεριελήφθη τὸ ἄρθ. 223. Ὅσον δὲ διὰ τὰς δαπάνας τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 222 τῆς Ποιν. Δικ. τυπώσεων, καταβάλλονται μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς περὶ τυπώσεως αὐτῶν πράξεως τοῦ ἀρμοδίου συμβουλίου, ἐπισυναπτείας εἰς τὴν περὶ πληρωμῆς αἰτήσιν πρὸς δικαιολόγῃσιν τῆς πληρωμῆς.

(3) Σημειωτέον ὅτι τὸ μὲν 524 ἄρθρον τῆς ποιν. δικον. οὐδεμίαν ἔχει ταυτὴν ἰσχύν, καταργηθὲν ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ συνταγματικοῦ πολιτευματος. Οἱ δὲ διορισμοὶ τοῦ προέδρου, τῶν συνέδρων κτλ. δημοσιεύονται κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου „ΒΚΗ“ περὶ δικαστηρίου κακουργιοδικῶν διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (καταργηθέντος τοῦ ἄρθρ. 36 τοῦ Ὁργ. τῶν δικαστηρίων).

αι, κατὰ τὰς τοπικὰς σχέσεις, ὑπὸ τῶν Ἡμ. παρὰ τοῖς ἐφέ-
αις ἢ τῷ Ἀρείῳ Πάγι εἰσαγγελέων.

75. Τὰ εἰς δημοσίαν τοιχοδόλλησιν προσδιορισμένα ἔγγραφα
πέλλονται εἰς τοὺς δημάρχους, οἱ ὅποιοι φροντίζουν τὴν εἰς
αὐτοὺς ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένους τόπους τοιχοδόλλησιν αὐτῶν.

76. Τὰ δοκίμια ὅλων τῶν τοιούτων ἐγγράφων στέλλονται
παρὰ τοῦ τυπογράφου πρὸς τοὺς Ἡμ. παρὰ τοῖς δικαστηρίοις
, καὶ ἐ' βαθμοῦ εἰσαγγελεῖς· ἡ δὲ διόρθωσις τῶν γίνεται ἐν
τῷ γραφείῳ τοῦ εἰσαγγελέως. — Ταῦτα, γενομένης αἰτήσεως,
εἰσποιοῦνται εἰς τὸν εἰσηγητὴν καὶ εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ συμ-
ουλίου τοῦ ἐκδόντος τὸ εἰς τύπωσιν δοθὲν ἔγγραφο.

77. Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ εἰσαγγελέως θέλει κρατεῖσθαι κατὰ-
τιχον, εἰς τὸ ὅποιον ἐγγράφονται ὅλαι αἱ κατὰ δικαστικὴν
καταγὴν γινόμεναι ἐκτυπώσεις, κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκ-
δόσεως αὐτῶν. Δύο ἀντίτυπα ἐκάστου ἐκτυπώματος παρα-
κατατίθενται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ εἰσαγγελέως, δύο δὲ ἄλλα
ἀμπεύονται εἰς τὸν Ἡμ. ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέα.

78. Κατὰ τριμηνίαν οἱ τυπογράφοι ἐγχειρίζουν εἰς τοὺς Ἡμ.
εἰσαγγελεῖς τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν, οὗτοι δὲ κάμνουν τὸν ἔλεγ-
χον αὐτῶν. Δι' ἕκαστον ἄρθρον τοῦ ὑπολογισμοῦ ἐπισυνάπτεται
ἀντίτυπον τοῦ προσήκοντος τυπώματος. Οἱ ὑπολογισμοὶ οὗτοι
ἐκτελεστοὶ κατὰ πρότασιν τῶν ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας
διὰ διαταγῆς τοῦ ἀρμοδίου δικαστικοῦ προέδρου, ἐν ᾗ ἀναφέ-
ρονται οἱ νόμοι, τὰ διατάγματα, καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἡμ. ἐπὶ
τῆς δικαιοσύνης γραμματέως, δυνάμει τῶν ὁσίων διατάχθη ἢ
τύποις.

79. Τὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 24, 41, καὶ 61 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν
δικαστηρίων εἰς βάρος τῶν καταδικασθέντων ἔξοδα τοῦ τύπου
λογίζονται ὡς τὰ δικαστικά.

80. Ἡ εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις ἀλληλογραφία δὲν εἶναι ἀπηλ-
λογμένη ταχυδρομικῶν ἐξόδων. Τὰ ἔνθα τούτου δικαιώματα
ἐληφρόνονται, ὡς καὶ τὰ τῶν ιδιωτικῶν ἐπιστολῶν καὶ φακέλ-
λων, καὶ περῶνται εἰς ὃν καὶ τὰ λοιπὰ ποινικὰ ἔξοδα λογα-
ρισμόν. (1)

(1) Δ. 17 Ἰουλίου 1837 — Ἐγκρίνομεν, ὥστε οἱ φάκελλοι, ὅσοι ἀνά-
γονται εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις, καὶ διὰ τοῦ ταχυδρομείου ὑπὸ δημοσίων ἀρ-
χῶν ἀποστέλλονται, νὰ γίνωνται δεκτοὶ εἰς τὰ ταχυδρομαῖα ἀνευ πραγμα-
(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν ἐξόδων τῶν ἐξομοιουμένων μετὰ τὰ ἐξόδα
τῆς ποινικῆς δικαιοδοσίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τῆς αὐτεπαγγέλτως γινομένης ἀπαγορεύσεως

81. Ἐκτὸς τῆς κατὰ τῶν παραβαίνοντων τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 631 τοῦ ποινικοῦ νόμου εἰσαχθησομένης δίκης, ὁ ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας θέλει ἀπαιτῆσαι αὐτεπαγγέλτως τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν μανιακῶν καὶ τῶν παραφρόνων καὶ τῶν βλακῶν, κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ ἄρθρου 658 τῆς πολ. δικονομίας, ὡςάκις αὕτη δὲν ἐξαιτῆται ὑπὸ τῶν συγγενῶν, ἢ τὰ ῥηθέντα πρόσωπα δὲν ἔχουν οὔτε σύζυγον οὔτε ἄλλον τινὰ ἐγνωσμένον συγγενῆ. Τὰ ἐξόδα τῆς διαδικασίας ταύτης προκαταβάλλονται παρὰ τοῦ δημοσίου, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς διατιμῆσεως.

82. Ἐὰν ὁ ἀπαγορευόμενος ᾔνοι ἱκανὸς εἰς ἔκτισιν, τὰ ἐξόδα τῆς πρὸς ἀπαγόρευσιν διαδικασίας εἶναι εἰς βάρος του, τὸ δὲ δημοσίον ἀπολαύει διὰ τὰ καταβληθέντα ἀναλώματα τὸ δικαίον τῆς προτιμῆσεως κατὰ πασῶν τῶν προσωπικῶν ἀπαιτήσεων ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευομένου, καί, ταύτης μὴ ἐπαρκούσης, ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν γονέων, τοῦ συζύγου ἢ τῆς συζύγου· ἅπαντα δὲ ταῦτα κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν πολιτικῶν νόμων. (1)

τικῆς καταβολῆς ταχυδρομικῶν δικαιωμάτων. Ἐπειδὴ ὁμοίως τὰ ἐξόδα ταῦτα τῆς μετακεμιδῆς, τὰ ὅποια εἶναι, κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 9 τῆς ποιν. διατιμῆσεως, ἐξόδα ποινικῆς δικαιοδοσίας, δὲν εἶναι, κατὰ τὸ 18 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 11/23 Μαρτίου 1835 Β. Δ. περὶ ἐκκαθαρίσεως κτλ. τῶν ποινικῶν ἐξόδων, εἰς βάρος τῆς κυβερνήσεως, καὶ ἐπομένως γρεία νὰ ενεργῶνται τὰ λίαντι περὶ τῆς ἀπολήψεως αὐτῶν, διατάττομεν, ὥστε ἐπὶ τῇ παραλαβῇ τούτων φακέλων οἱ ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι νὰ δίδωσιν εἰς τὸν παραδίδοντα ἀπλὴν σημείωσιν τοῦ ταχυδρομικοῦ δικαιώματος. Ἥτις θέλει συμπεριλαβεῖν δάνεισθαι εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἀποληψίμων ἐξόδων, τοὺς ὁποίους οἱ δικαστικοὶ γραμματεῖς ὀφείλουσι συντάττωσι δυνάμει τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ προμνησθέντος ἀπὸ 11/23 Μαρτίου διατάγματος.

(1) Διότι δὲν ἔστι, εἰν ἡ ἀπαγόρευσις δὲν ἀνακρίθῃ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, αἱ γινόμεναι δαπάναι ἐπιβαρύνουσι τὸ δημοσίον, ὡς αἰτησάμενον (διὰ τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὸ δημοσίον συμφέρον εἰσαγγελτικῶς) τὴν ἀπαγόρευσιν καὶ ἡττηθέν.

83. Όταν ὁ ἀπαγορευόμενος ἢ οἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἐπὶ τῆς συγγενείας ἀποδεικνύουν τὴν ἐνδεῖαν αὐτῶν διὰ μαρτυρικοῦ γενομένου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 486 ἀριθ. 2. τῆς ποιν. δικονομίας, τότε δύνανται νὰ δοθῶν τέλη εἰς μόνον τοῦς ἀλητῆρας καὶ τοῦς μάρτυρας, τοῦς μὴ ὄντας συγγενεῖς ἢ ἀγγικτοὺς τοῦ ἀπαγορευομένου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ καταδιώξεων αὐτεπαγγέλτως γινομένων παρὰ τῶν ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις.

84. Τὰ ἐξοδα πράξεων καὶ διαδικασιῶν εἰς καταδιώξεις γινομένας αὐτεπαγγέλτως παρὰ τῶν ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ ὀργανισμῷ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων ὠρισμένων ἐκτιμῶνται, πληρόνονται, καὶ εἰσπράττονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ εἴρηται. Ὁργ. Δικ. 24. 41. 64. 65. 127. 141. 143 ε. 149. 153 ε. 171. 172. 174. 176. 181. 183. 185. 792 ε. 202 ε. 244 ε. 252. 253. 260. 273. 276. 277. 279 ε. 288. 291. 292. 396. 297. 299. 302.

85. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς περιπτώσεις, καθ' ὅς ἐ ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας καταδιώκει ὑπὲρ τοῦ νόμου καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ. (1)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῆς εἰσπράξεως προστίμων καὶ χρηματικῶν ἐγγυήσεων.

86. Ὅλα τὰ ἐξοδα τὰ ἀφορῶντα τὴν εἰσπραξίν προστίμων,

(1) Δηλώνει καθ' ἣν περίπτωσιν καταδιώκει ληξιαρχικὸν διαπράξαντα ἑλπίων ἐν τῇ διατηρήσει τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων (Ἀστικοῦ Ν. 34) ἡ καθ' ἣν αἰτεῖται νὰ παραδωθῶσιν οἱ παῖδες συζύγων διεξευγμένων εἰς τὸν ἑτερον αὐτῶν ἢ τρίτον τινὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 684 τῆς Πολ. Δικ. ἡ τὸν διορισμὸν ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος κατὰ τὰ ἄρθ. 646 καὶ 649 τῆς Πολ. Δικ. ἡ τὴν ἔγγραφον ὑποθήκην ὑπὲρ ἀνυλίκων κτλ. κατὰ τὰ ἄρθ. 12. 13 καὶ 61 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἡ ἀντικαθίστησι προσωρινῶς συμβολαιογράφον κατὰ τὸ ἄρθ. 205 τοῦ Ὁργ. Δικ.

καταγινωσκομένων κατὰ συνέπειαν τῶν διατάξεων τῆς ποιν. δικονομίας ἢ τοῦ ποιν. νόμου, λογίζονται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς διατιμήσεως τῆς πολ. δικονομίας. Τὰ ἐξόδα ταῦτα εἶναι πάντοτε εἰς βάρος τοῦ καταδικασθέντος, καὶ λογίζονται τότε μόνον ὡς ἐξόδα τῆς ποιν. δικαιοδοσίας, ὅταν ὁ καταδικασθεὶς ᾔηται πάντῃ ἀνίκανος εἰς ἔκτισιν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὸ πολὺ ἀφοῦ γίνῃ τελεσίδικος ἢ καταγινώσκουσα πρόστιμον ἢ χρηματικὴν ποινὴν ἀπόφασις, ὁ εἰσαγγελεὺς ἀποστέλλει ἀπόσπασμα τῆς αὐτῆς, ἀφορῶν τὰς ποινὰς ταύτας, εἰς τὸ πρὸς εἰσπραξίν αὐτῶν ἀρμόδιον δημόσιον ἢ δημοτικὸν ταμεῖον, τὸ ὅποιον ἐνεργεῖ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς τὴν εἰσπραξίν. (1)

87. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν ἐξόδων τῶν προξενουμένων ἐκ τῆς ἐν τοῖς ἄρθροις 243 καὶ 244 τῆς ποιν. δικονομίας διαλαμβανομένης εἰσπραξέως χρηματικῶν ἐγγυήσεων.

88. Ὅταν τις ζητῇ νὰ ἀναλάβῃ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρ. 245 καὶ 246 τῆς ποιν. δικονομίας τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 241 τῆς ποιν. δικονομίας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν κατατεθεῖσαν ἐγγύησιν, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 86 τῆς διατιμήσεως, καθόσον ἀφορᾷ τὰ τέλη. (2) —Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν ἐγγυήσεων τῶν γινομένων κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 286, 287, καὶ 485.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῆς μετακομιδῆς τῶν ἐγγράφων τῶν δικαστικῶν γραφείων. (3)

89. Τὰ ἐκ τῆς συσκευασίας καὶ μετακομιδῆς τῶν ἐγγράφων

(1) Ὅρθως ἡρμήνευσεν ἡ πρακτικὴ ὅτι καὶ τὰ κατὰ τὸν δικαστικὸν ὅργανισμὸν, τὴν πολιτικὴν δίκον. καὶ ἀστικὸν νόμους (Ν. Ὑποθ. ἄρθ. 99) ἐπιβαλλόμενα εἰς τὰ πειρηχικά παραπτώματα πρόστιμα εἰσπράττονται κατὰ τὸ ἄρθ. 86.

(2) Δηλονότι τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου, ἐφ' οὗ γράφεται ἡ πράξις τῆς καταθέσεως ἢ τῆς ἐπιστροφῆς τῆς ἐγγυήσεως.

(3) Διὰ τοῦ κεφαλαίου τούτου διατάξεις ἐφαρμόζονται νῦν κατὰ τὴν μετακομιδὴν τῶν γραφείων Εἰρηνοδικείων τινῶν ἐχόντων δύο ἑδρας, χειμερινὴν καὶ ἀρινὴν.

λοκλήρου δικαστικού γραφείου ἢ μέρους αὐτῶν προξενούμενα
ἔξοδα λογίζονται ὡς ἔξοδα τῆς ποιν. δικαιοδοσίας.

90. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ δικαστικὸς γραμματεὺς,
καί, ἐν ἑλλείψει τούτου, ὁ εἰρηνοδίκης συντάττει ἀμισθί σύντα-
ξιν τῶν σταλητομένων ἐγγράφων κατάλογον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον
ἔχει σημειοῦσθαι ἡ παραλαβὴ τῶν ἀποσταλέντων ἐγγράφων.

91. Ὁ τρόπος τῆς μετακομιδῆς καὶ τὰ ἔξοδα αὐτῆς κανονί-
ζονται παρὰ τοῦ προσήκοντος νομαρχοῦ ἢ ἐπαρχοῦ, παρὰ τοῦ
ὁποῖου στέλλεται εἰς τὸν Ἡμ. ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖα
ἀντίγραφον τῆς περὶ τούτου γενομένης συμφωνίας.

92. Ὅλοι οἱ κανονισμοί, τὰ διατάγματα, καὶ αἱ διατάξεις
παντὸς εἵδους, ὅσαι ἀντιβαίνουν εἰς τοὺς ἄριστους τοῦ παρόν-
τος διατάγματος, ἀκυρόνονται τοῦ λοιποῦ.

Τελευταῖοι ὁρισμοί.

93. Περὶ τῆς διαδικασίας τῆς ἐνεκα διαταγῶν πληρωμῆς,
ἐκτίσεως, ὑπολογισμοῦ, καὶ εἰσπράξεως τῶν ἐξόδων τῆς ποιν. δι-
καιοδοσίας, θέλουν ἐκδοθῇ καὶ δημοσιευθῇ ἰδιαιτεροὶ ἄρισμοι (1).

Ἐν Ναυπλίῳ 11/23 Ὀκτωβρίου 1834.

(1) Ἡ διὰ τοῦ 93 ἄρθρου ἀγγελθεῖσα ἐκδοσις ἰδιαιτέρων ὁρισμῶν περὶ
τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτίσεως, ὑπολογισμοῦ καὶ εἰσπράξεως τῶν ἐξόδων τῆς
ποινικῆς δικαιοδοσίας ἀτελεσθῇ διὰ τοῦ Διατάγματος τῆς 11/23 Μαρτίου
1836, ὅπερ διὰ τὴν ἐκτίσιν αὐτοῦ δημοσιεύεται ἐν τῇ ἀμεσῇ ἐπομένῃ
ἐκδόσει ὡς καίμενον. Ἐνταῦθα δὲ δημοσιεύονται δύο Βασιλικά Διατάγματα
περὶ τῶν ἐξόδων τῶν κατὰ τὴν Τουρκίαν ἀνακρίσεων.

Δ. 12 Μαΐου 1842 περὶ τῶν ἐξόδων τῶν κατὰ τὴν Τουρκίαν γινομένων
ἀνακρίσεων. Ἐπειδὴ πολλοὶ ὄροι τῆς ἐν τῷ Βασιλείῳ ἰσχυροῦς ποινικῆς
διατιμῆσεως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τὰς ἀνακριτικὰς πρά-
ξεις, αἵτινες ἐνεργοῦνται ὑπὸ τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἐδρευόντων ἡμετέρων προξενι-
κῶν ὑπαλλήλων. — Ἐγκρίνομεν ὥστε τὰ συμβαίνοντα κατὰ τὰς ἀνακριτι-
κὰς τινας πράξεις εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἔξοδα νὰ δικαιολογῶνται, ὅχι διὰ
τῶν διατάξεων τῆς εἰρημένης διατιμῆσεως, ἀλλὰ διὰ τῶν τακτικῶν ἀποδεί-
ξεων πληρωμῆς. Οἱ προξενικοὶ ὑπάλληλοι θέλουν ἐλάχιστε συντάττει κατα-
στάσεις περὶ τῶν ἐξόδων τῶν, καὶ ὑποβάλλει αὐτάς συνοδευμέναις μὲν ἑλὰ
τὰ δικαιολογητικά ἔγγραφα εἰς τοὺς ἀρμοδίους ἀνακριτὰς καὶ εἰσαγγελεῖς,
εἰς τοὺς ἀνήκει νὰ τὰς θεωρῶσι καὶ νὰ τὰς κηρύττωσιν ἐκτελεστάς, καθ' ὅσον
εἴρωσι τὰ δαπανηθέντα εὐλογα καὶ αἰτιολογημένα. Ἡ διαταξὶς τοῦ 10 ἄρθρ.
τοῦ περὶ χαρτοσήμου Ν. ἀπὸ 14/26 Αὐγ. 1836, καθ' ἣν τὰ ἐκτὸς τῆς ἐπι-
κρατείας συντασσόμενα ἔγγραφα ὑπὸκεινται εἰς τὴν περιαφῆν τοῦ λευκοῦ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐκκαθαρίσεως, διαγραφῆς, ἐκτίσεως, καταλογισμοῦ,
καὶ ἀπολήψεως τῶν ἐξόδων τῆς ποινικῆς
δικαιοδοσίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ διαγραφῆς.

1. Ὁ τρόπος τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ διαγραφῆς τῶν διὰ τῆς προαναφερθείσης διατιμῆσεως ὀρισθέντων δικαστικῶν ἐξόδων διαφέρει, καθόσον ταῦτα ὑπάρχοντα εἰς τὰς δύο ἐν τῷ παρόντι διατάγματι προσδιοριζόμενας τάξεις τῶν κατεπειγόντων ἢ μὴ κατεπειγόντων ἐξόδων.

2. Κατεπείγοντα ἐξόδα εἶναι· α'. τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ἀποζημιώσεις τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐνόρκων· β'. ὅλα τὰ ἐξόδα, ὅσα γίνονται διὰ χορηγίας καὶ ἐργασίας, εἰς ἃς οἱ λήπτορες δὲν ἀσχολοῦνται συνήθως· γ'. τὰ ἐξόδα τῆς παραδόσεως τῶν κατηγορουμένων, ὑποδίκων, καὶ καταδίκων. — Ὅλα τὰ λοιπὰ

χάρτου, ὅταν παρουσιάζονται εἰς τὰς ἐντὶς τοῦ Ἡμ. Βασιλείου ἀρχάς, δὲν ἐπαρμύζεται εἰς τὰ μνησθέντα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν ἐν τῷ Ὁθωμανικῷ Κράτει γενομένων ἀνακριτικῶν ἐξόδων.

Τὸ παρὸν Δ. ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὰ γενόμενα ἤδη ἄχρι τοῦδε ἐξόδα ἀπ' ἧς ἀποχῆς ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ὁ ἀπὸ 12 Δεκ. 1841 Ν. περὶ τῆς ἀνακριτικῆς ἐξουσίας τῶν ἐν Τουρκίᾳ προξενικῶν ἀρχῶν.

Δ. 8 Μαρτίου 1843 περὶ τῶν κατὰ τὴν Τουρκίαν ἐπὶ τῶν ἀνακρίσεων ἐξόδων. — Ὅσῳκις αἱ κατὰ τὴν Τουρκίαν προξενικαὶ Ἡμῶν ἀρχαὶ ἔχουν ν' ἀπαιτήσωσιν ἐξόδα ἀπὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἀνακριτικῶν αὐτῶν καθηκόντων προσερχόμενα, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προμηθεύωσι τακτικὰς ἀποδείξεις, θέλουν συντάσσει περὶ τῶν ἐξόδων τούτων εἰδικὰς καταστάσεις, τὰς ὁποίας θέλουν ὑποβάλλει εἰς τὴν προϊσταμένην αὐτῶν προξενικὴν ἀρχήν, ὁφείλουσαν νὰ σημειώσῃ ἂν τῷ ὄντι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ληφθῶσιν αἱ ἀποδείξεις, καὶ ἂν τὰ ζητούμενα ᾖναι εὐλόγα. Αἱ εἰρημνίαι καταστάσεις, φέρουσαι τὴν ἐπισημείωσιν ταύτην, θέλουν ὑποβάλλεσθαι εἰς τοὺς ἀρμοδίους ἐν τῷ Κράτει δικαστικοὺς ὑπαλλήλους, καὶ διαβιβάζεσθαι περὶ τούτων ὁμοῦ μὲ τὰς παρατηρήσεις, ὅσας τυχὸν ἔχουν νὰ κάμωσιν, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμμ. τῆς ἐπικρατείας, ἥτις λαμβάνει διὰ τοῦ παρόντος τὴν ἀδειαν ν' ἀποφάνηται τὰ ἐξόδα ταῦτα πληρωτέα, περιορίζουσα αὐτὰ ἐπὶ τὸ εὐλογώτερον, εἰς τὰ εὖρη ὑπερβολικά. Τὸ παρὸν διάταγμα ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὰ γενόμενα ἄχρι τοῦδε τοιαῦτα ἐξόδα.

ἔξοδα τῆς ποινικῆς δικαιοδοσίας, τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ ἀπὸ 11/23 Ὀκτωβρίου π. ἔ. Ἡμ. διατάγματος ἀναφερόμενα, ὑπάρχονται εἰς τὴν τάξιν τῶν μὴ κατεπειγόντων ἐξόδων.

3. Ἐὰν ἡ ἀνάκρισις ποινικῆς τινος ὑποθέσεως ἀπαιτήσῃ ἔξοδα ἑκτακτα καὶ διὰ τοῦ Ἡμ. ἀπὸ 14/23 Ὀκτωβρίου π. ἔ. διατάγματος μὴ προβλεπόμενα, τὰ ἔξοδα ταῦτα εἰμποροῦν νὰ γίνωσιν ἀδεία ἀκριβῶς δικαιολογημένη τῶν Ἡμετέρων παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέων, οἵτινες εἶναι ἀτομικῶς διὰ ταῦτα ὑπεύθυνοι, καὶ ἡρέως ἔχουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἄνευ ἀναβολῆς περὶ τούτου τὸν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέα.

4. Τὰ κατεπειγόντα ἔξοδα ἐκκαθαρίζονται πάντοτε παραρρήμα καὶ διαγράφονται ἐπὶ τῶν ταμείων τῶν νομῶν ἢ ἐπαρχιῶν δι' ἀπλῆς διατάξεως, ἥτις ἐκδίδεται κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρ. 243 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ὑποδειγμένον τύπον ἀπὸ τοῦς παρὰ τοῦ ἄρθρου 242 τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ ἀναφερομένους ὑπαλλήλους καὶ τοῦς παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς, ἔπει τοῦτο: ὑπάρχουσιν· εἰς τὰς καθέδρας νομαρχῶν ἢ ἐπαρχῶν ἀπαιτεῖται καὶ τούτων τὸ «ἐθελωρήθη». — Δι' ἀποζημιώσεις τῶν μαρτύρων (1) καὶ ἐνόρκων ἐκκαθαρίζονται καὶ διαγράφονται πάντοτε ἐν τῇ καθέδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ οὗτο: ἐνεφανίσθησαν.

(1) Κανονισμὸς τῆς 23 Ὀκτ. 1861 τῶν Ὑπουργείων Οἰκονομικῶν καὶ Δικαιοσύνης περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκκαθάρισεως καὶ πληρωμῆς τῶν μαρτυρικῶν δικαιωμάτων.

Ἀριθ. 60907

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὴν εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν καὶ πληρωμὴν τῶν μαρτυρικῶν δικαιωμάτων ἐπικρατήσαν ἀνιστοῦ ἀταξίαν καὶ τὰς ὡς ἐν ταύτῃ λαβούσας χώραν καταχρήσεις καὶ θέλοντες νὰ κανονίσωμεν ὁμοιομόρφως τὰς σχετικὰς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἐνεργείας τῶν ἀρχῶν, διατάσσομεν νὰ τηρῶνται ἀπαραθὰτως ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἐλευσομένου μηνὸς Νοεμβρίου ε. ε. καὶ ἐπόμεναι διατάξεις.

1. Οἱ ἐπ' ἀκρατηρίου ἐξεταζόμενοι μάρτυρες παρακαταθέτουσι, πρὸ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξέτασίν των, τὰς κλήσεις αὐτῶν εἰς τὸν προϊστάμενον τοῦ δικαστηρίου, ὅστις κατὰ τὸ ἄρθρον 242 τοῦ Ὑργ. τῶν Δικαστηρίων καὶ 4 τοῦ Β. Διατ. περὶ ἐκκαθάρισεως κτλ. τῶν ἐξόδων τῆς ποινικῆς διατιμῆσεως εἶναι ἀρμόδιος νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν τειοῦτων δικαιωμάτων· μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς δίκης συνέρχονται ὁ προϊστάμενος τοῦ δικαστηρίου, ὁ

5. Τὰ μὴ κατεπείγοντα ποινικὰ ἔξεδα δὲν ἐκκαθαρίζονται,

εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ γραμματεὺς (οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὴν δίκην) καὶ βεβαιούμενοι προηγουμένως, ὅτι οἱ μάρτυρες, ὧν αἱ κλήσεις κατετέθησαν, ἐζητάσθησαν πραγματικῶς, ἐκκαθαρίζουν ἐπὶ τῇ κλήσεως τὰ πρὸς τὸν μαρτυρα πληρωτέα δικαιώματα, ὧν τὸ ἄλικόν ποσὸν πρέπει νὰ σημειοῦται καὶ ἀλογράφως. Κατὰ τὸ ἀρθρον 243 τοῦ Δικ. Ὁργ., ὑπογράφουσι τὴν πράξιν ταύτην τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ παραδίδουσι τὴν κλήσιν πρὸς τὸν παρόντα γραμματεῖ· ὁ γραμματεὺς, κρατῶν ἐπὶ τοῦτω βιβλίον κατὰ τὰ ὑπὸ στοιχεῖον α' κοινοποιούμενον ὑπόδειγμα, ἀπελείπει ἀμέσως νὰ ἐγγράφῃ εἰς τὸ αὐτὸ τὰ ἐκκαθαρισθέντα δικαιώματα καὶ νὰ θέτῃ τὴν σφραγίδα τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς πράξεως τῆς ἐκκαθαρίσεως· ἡ κλήσις ἢ αἱ κλήσεις μετὰ τὴν γενομένην ἐκκαθάρισιν καὶ εἰς τὸ βιβλίον ἐγγραφὴν τῶν δικαιωμάτων, συνοδεύονται μὲ ἐγγράφον τοῦ προέδρου πρὸς τὸν ταμίαν, ὅπου περιέχον τὰς κλήσεις καὶ ἐσφραγισμένον στέλλεται τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ γραμματεῖος δι' ἐνὸς κλητῆρος καὶ ἐγγεμίζεται ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὸν προσυπογράφοντα τὸ ἰδιαιτέρον βιβλίον ἐπιδόσεων ταμίαν, εἰς ὃν οἱ μάρτυρες πρὸς ἄμειον τῶν δικαιωμάτων των πληρωμὴν παραπέμπονται. — Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκκαθαρίζονται καὶ τὰ δικαιώματα τῶν μαρτύρων ἐκείνων, εἴτινες, καίτοι μὴ ἐξετασθέντες, δικαιούνται εὐχ ἤτιον κατὰ τὸ ἀπὸ 21 Σεπτ. 1837 Β. Δ. νὰ λάβωσι μαρτυρικὰ δικαιώματα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει γίνεται μνεία ἐν τῇ τῆς ἐκκαθαρίσεως πράξει, ὅτι δὲν ἐζητάσθη ὁ μάρτυς Εὐκα ἀναβολῇ ἢ ἄλλου λόγου. Διὰ τὰ δικαιώματα τῶν μαρτύρων, εἴτινες ἀπόλωσαν τὰς κλήσεις των, ὁ γραμματεὺς ἐκδίδωσιν ἀντίγραφον ἐπικεκυρωμένον, ἐφ' οὗ ἐνεργεῖται ἡ ἐκκαθάρισις.

2. Τὰ δικαιώματα τῶν ἐν τῇ ἀνακρίσει ἐξεταζομένων μαρτύρων ἐκκαθαρίζονται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἀνακριτοῦ προσυπογραφομένου εἰς τὴν πράξιν τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ τοῦ παρ' αὐτῇ δικαστικοῦ γραμματεῖος· ὅστις, κρατῶν ὁμοίον βιβλίον κατὰ τὸν κοινοποιούμενον ὑπὸ τύπον Δ'. τύπον, ἀπελείπει ἀμέσως νὰ ἐγγράφῃ εἰς αὐτὸ τὰ ἐκκαθαρισθέντα δικαιώματα καὶ θέτων τὴν σφραγίδα τῆς ὑπηρεσίας εἰς τὴν πράξιν τῆς ἐκκαθαρίσεως φροντίζε· περὶ τῶν ἐκ μέρους τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελεὺς ἐπιθεωρήσεως αὐτῆς, καὶ ἀποστέλλει τὴν κλήσιν συνοδευμένην μετ' ἐγγράφου τοῦ ἀνακριτοῦ κατὰ τὰνωτέρω εἰς τὸν ταμίαν, εἰς ὃν παραπέμπεται ὁ μάρτυς.

3. Ἐκκαθαρίσεις μαρτυρικῶν δικαιωμάτων, γινόμεναι κατ' ἄλλον τρόπον παρὰ τὸν διαγραφέντα ἐν ταῖς προηγουμέναις παραγράφοις, θεωροῦνται ἀκυροὶ· ἀτομικῶς δὲ ὑπαύθουσι ἀπέναντι τοῦ δημοσίου, ἥτοι προσωπικῶς πρὸς ἀποζημιώσεις αὐτοῦ ὑπόχρεοι, εἰσὶν οἱ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν τοιούτων ἐξῶθεν ἐνεργήσαντες δικαστικοὶ ὑπάλληλοι. ἐὰν ἐκκαθαρίσωσιν ἔξεδα ὑπὲρ μαρτύρων μὴ δικαιουμένου εἰς ἀπόληψιν τοιούτων δικαιωμάτων ἡ ἐκκαθαρίσωσι ταῦτα πέραν τῆς διατιμῆσεως (ἀρθρ. 40 τοῦ περὶ ἐκκαθαρίσεως κλπ. ἀπὸ 11 Μαρτίου 1835 Β. Διατ.) ὑπαύθουσι ὡσαύτως πρὸς ἀποζημιώσεις τοῦ δημοσίου εἰσὶ καὶ οἱ ταμίαι. ἐὰν ἐνεργήσωσι πληρωμὴν τοιούτων δικαιωμάτων μὴ ἐκκαθαρισθέντων κατὰ τὸν διαλεχθέντα τρόπον, ἢ ἐὰν πληρώσωσι τοιαῦτα δικαιώματα εἰς ἄλλον παρὰ τὸν δικαιοῦχον μάρτυρα, ἂνευ προσαγωγῆς τακτικοῦ πληρεξουσίου ἢ μεταδιδαστηρίου ἐγγράφου.

κανονίζονται, και διαγράφονται ειμή κατά τριμηνίαν. Τῶν ἐχόντων νάκαιτῆσσι τοιαῦτα ἔξοδα ἕκαστος συντάσσει περὶ τούτων,

4. Τὴν πρώτην ἢ τὸ πολὺ τὴν δευτέραν τοῦ ἐπίοντος μηνὸς ἀπελκύουσιν οἱ γραμματεῖς τῶν ἐκκαθαρίσεων τοιαῦτα ἔξοδα ἀρχῶν, παρ' ἐκείτης τῶν ὁποίων θέλει κρατεῖσθαι βιβλίον κατὰ τὸν κοινοποιούμενον τύπον, νά πέμπωσιν εἰς τὸν ἀρμοδίον ταμίαν κατάστασιν τῶν καθ' ἕλκον τὸν προηγούμενον μῆνα ἐκκαθηριοθέντων μαρτυρικῶν δικαιωμάτων· ἡ κατάστασις αὕτη θέλει συντάττεσθαι κατὰ τὸν τύπον τοῦ βιβλίου, εἰσα κυρίως ἀντίγραφον αὐτοῦ ἰδιαίτερον διὰ τὰς πράξεις ἐνθὲς ἐκάστου μηνός, καὶ θέλει υπογράφεσθαι ὑπὸ τοῦ γραμματέως, ὅστις εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀκριβὴ αὐτῆς σύνταξιν. Ὅστις τῶν γραμματέων δὲν ἀποστείλῃ τῷ ταμίᾳ τὴν κατάστασιν ταυτην ἐντὸς τῶν δύο ἡμερῶν τιμωρεῖται πειθαρχικῶς.

5. Ὁ ταμίης εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς παραβάλλει τὰς εἰς χεῖρας του κλήσεις πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν σταλησομένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ γραμματέως κατάστασιν, καὶ, εἰ μὲν αὕτη συμφωνεῖ πρὸς ἐκείνας, διαβιβάζει τὰς κλήσεις καὶ τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχήν, καὶ ἐξαιτεῖται τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀνήκοντος χρηματικοῦ ἐντάλλματος· εἰ δὲ ἐκ τῆς παραβλήτης προκύπτει ἀσυμφωνία τις, εἴτε ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κλήσεων, εἴτε ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν δικαιωμάτων, ὁ ταμίης εἰσποιεῖ προφορικῶς ἢ ἐγγράφως τὸν ἀρμοδίον παρὰ πλημμελειοδικαίᾳ εἰσαγγελεῖ, ὅστις δεῖ εἰς ἀμέσως νά ἐπιληρῇ ἐξετάσεων, παραβάλλων τὴν εἰς τὸν ταμίαν σταλθεῖσαν κατάστασιν καὶ τὰς κλήσεις πρὸς τὸ βιβλίον τῶν ἐκκαθαρίσεων καὶ τὰ πρακτικά τῶν σχετικῶν συνεδριάσεων ἢ τὰς σχετικὰς δικηγυρίας· εἰς τῆς ἐξετάσεως ταύτης ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ἀσυμφωνία προέκυθεν ἐκ παρερρίσθησιν εἰς τὴν σύνταξιν τῆς καταστάσεως γραφικοῦ λάθους· ὁ εἰσαγγελεὺς παραγγέλλει τὸν γραμματέα νά συντάξῃ παραγρῆμα καὶ ἀποστείλῃ ἑτέραν κατάστασιν ἀλάνθαστον, συμφωνοῦσαν μὲ τὰς ἐν τῷ βιβλίῳ ἐγγράφως καὶ τὰς κλήσεις· εἰς δὲ ὅμως ἐκ τῶν ἐξετάσεων τούτων ἐγεγῶσιν ὑπόνοιαι, ὅτι ἔλαθε χώραν ἐλαδύποτε κατάχρησις, κατασχεῖ ἀμέσως τὰ ὑπόπτα ἐγγράφα, δίδει ἔγγραφον ἀπόδειξιν εἰς τὸν ταμίαν περὶ τοῦ κατὰ τὰς κατασχέσεως κλήσεις πληρωθέντος ποσού, ὑποχρεοῖ τὸν δικαστικὸν γραμματέα νάποστείλῃ εἰς τὸν ταμίαν κατάστασιν ἐμφαινούσαν τὸν ὑπόπτον μαρτυρικὰ δικαιώματα· εἰς μὴ ἐμποδίζηται δι' αὐτὰ ἡ ἔκδοσις τοῦ χρηματικοῦ ἐντάλλματος, ἀναφέρεται εἰς τὰ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργεία, καὶ ἐνεργεῖ· ὅτι ἐκ τῶν καθηκόντων τοῦ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας. Ὁ ταμίης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει προκαλεῖ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀνήκοντος χρηματικοῦ ἐντάλλματος διὰ τὰ δικαιώματα, ἅτινα ἀναφέρονται εἰς τὰς μὴ κατασχέσεις κλήσεις, μεταφέρει τὰ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελεῖ ὡς ὑπόπτα κριθέντα, εἰς τὴν μερίδα τὸν πρὸς τακτοποίησιν πληρωμῶν καὶ ἐξαιτεῖται τὰς περαιτέρω διατάξεις τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείου.

6. Οἱ ταμίαι ἀπελκύουσιν μετὰ προθυμίας καὶ χωρὶς νά παρεβάλλωσιν δικαιολογήσόν τι πρόσκομμα, νά πληρῶνσι τὰ μαρτυρικά δικαιώματα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐκ βραδύτητος συνεπαγομένων διὰ τοὺς μαρτυρὰς ζημιῶν, καὶ

7. Τὸ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης εἰδικὸν λογιστήριον, καὶ οἱ

τὸ πολὺ ἐντὸς 14 ἡμερῶν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τριμηνίας, τριμηνιαίους καὶ διακεκριμένως φέροντας τὰς διαφόρους ποινικάς πράξεις πίνακας, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει εἰς τοὺς ἀρμοδίους δικαστικούς ὑπαλλήλους, διὰ νὰ ἐπιστημειωθῶσι καὶ κηρυχθῶσι πληρωτέα τὰ τέλη. (1)

6. Τὸ τέλος ἐνδὸς ἐκάστου ἄρθρου τῶν πινάκων τούτων πρέπει ῥητῶς νὰ αναφέρεται εἰς τὴν προσήκουσαν τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 11]23 Ὀκτωβρίου π. ε. Δ. διάταξιν, ἥτις θέλει μνημονεύεσθαι ἀκριβῶς κατ' ἄρθρον, παράγραφον, καὶ ἐδάφιον. — Πρὸς τοῦτοις οἱ πίνακες οὗτοι πρέπει νὰ περιέχωσι τὸ ἀναγκαῖον κενὸν διάστημα διὰ τὴν ἐπιστημείωσιν, δι' ἧς θέλουν κηρύττεσθαι πληρωτέα τὰ ἐν αὐτοῖς τέλη καὶ διὰ τὸ περὶ πληρωμῆς ἐντάλμα· εἰς ἐναντίαν περίπτωσιν θέλουν ἀποδοκιμάζεσθαι· καὶ οὗτοι ὡς καὶ εἰ μὴ συμφωνοῦντες μὲ τὸ δοθὲν ὑπόδειγμα. — Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι κοινὴ δι' ἀμφοτέρας τὰς τάξεις τῶν ποινικῶν ἐξόδων.

7. Οἱ ἀρμόδιοι δικαστικοὶ ὑπάλληλοι σημειοῦνουσιν ἀκριβῶς εἰς ἕκαστον ἄρθρον τῶν αὐτοῖς ὑποβληθέντων λογαριασμῶν τὸ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διατιμῆσεως τέλος, περιστέλλουσιν τὰ ἄρθρα ἐκεῖνα, ὅσα ὑπερβαίνουν τὰ νόμιμα τέλη, καὶ ὅλως ἀφαιροῦσι τὰ μὴ νόμιμα ἢ μὴ προστηκόντως δικαιολογημένα. — Τὰ περὶ τῆς σημειώσεως τῶν τελῶν καὶ τὰ τῆς ὡς πληρωτέων αὐτῶν διακηρύξεως ἐκτελοῦνται παρὰ τῶν προέδρων τῶν δικαστῶν δωρεάν.

8. Οἱ τοιοῦτοτρόπως ὡς πληρωτέοι κηρυχθέντες ἐκκαθαρισμένοι λογαριασμοὶ παραδίδονται τῷ ἀρμοδίῳ εἰσαγγελεῖ τῶν

δευτερεύοντες διατάκται, ὁρεῖλουσι κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν περὶ πληρωμῆς τοιούτων δικαιωμάτων χρηματικῶν ἐνταλμάτων, νὰ ἐξετάζωσιν, ἂν ἐτηρηθῶσιν αἱ περὶ ἐκκαθαρίσεως διατάξεις τοῦ παρόντος κανονισμοῦ, καθὼς καὶ ἂν ἐφηρμόσθῃ καλῶς ἡ διατίμησις, καθόσον ἄλλως εἰσὶ συνυπαδόνει μετὰ τῶν τῶν ἐκκαθαρίσιν ἐνεργησάντων πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ δημοσίου.

(1) Τὰ μὴ καταπεύγοντα ἔξοδα ἀποκρίνονται κατὰ τριμηνίαν ἐπὶ τῇ βάσει πινάκων συντασσόμενων κατὰ τὰ εἰκεῖα ὑποδείγματα, ἐμφανιζομένων εἰς τὸν ἀρμόδιον ἐιρηνοδίκην ἢ τὸν ἀρμόδιον πρόεδρον πρωτοδικῶν ἢ εἰσαγγελεῖα ἐντὸς τῶν πρώτων 14 ἡμερῶν τῆς ἀκολουθοῦσης τριμηνίας. Ὅθεν ἐμφανιζομένων αὐτῶν βραδύτερον ἀπορρίπτεται ἡ ἀπαίτησις ἐξόδων. Διὰ τοῦτο δι' ἐγκυκλίου ὠρίσθη ὅτι ἡ πρῶτον λαβούσα τοὺς πίνακας ἀρχὴ ὀφείλει σημειοῦσθαι ἐπ' αὐτῶν τὴν ἡμέραν τῆς λήψεως αὐτῶν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς καταχωρίσεως.

πρωτοδικῶν, ὅστις ἐπιθέτει τὸ «ἐθωρήθη», συνυπογράφων τὰ διατάγματα τῶν προέδρων καὶ δικαστῶν, συνάγει ταῦτα διὰ τὴν τριμηνίαν, τὰ καταγράφει, καὶ τὰ παραπέμπει εἰς τὸν νομάρχην.

9. Οἱ νομάρχαι ἐξελέγχουσιν τοὺς εἰς αὐτοὺς ὑποβληθέντας καὶ ὡς πληρωτέους κηρυχθέντας λογαριασμοὺς ἀπαρλλάκτως κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀρθρῷ 7 διαγεγραμμένα· εἰμπορῶν δὲ νὰ ζητήσωσι λόγῳ ἐξακριβώσεως καὶ τὰ σχετικὰ δικαιολογητικὰ ἔγγραφα. Περαιωθέντος τοῦ ἐλέγχου, ὁ νομάρχης ἐκδίδει ἐπὶ τοῦ λογαριασμοῦ καὶ εἰς βάρος τοῦ ταμείου τοῦ νομοῦ τὸ τῆς πληρωμῆς ἔνταλμα, καταγράφει τοῦτο εἰς τὸ ὁποῖον συνεχῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θέλει κρατεῖ βιβλίον, ἐν ᾧ ἀναφέρει καὶ τὰ παρουσιασθέντα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα, ληθιμῇ καὶ μονογραφῇ ταῦτα, καὶ στέλλει ἀμέσως καὶ ὅτι τάχιστα ἕνεκα πληρωμῆς τὰς ἐντολοφόρους ἐκκαθαρίσεις, ὁμοῦ μὲ τὰ ἐπισυναπτόμενα αὐτῶν, πρὸς τὸν ταμίαν τοῦ νομοῦ, ὅστις δίδει ἀποδείξιν τῆς παραλαβῆς εἰς τὸ ἐπιφερόμενον βιβλίον. Πέμπει δὲ ὁ νομάρχης καὶ εἰς τὸν Γ. ταμίαν διὰ τῆς ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμμ. ἀντιγραφῶν ἐπικυρωμένον ἐκ τοῦ βιβλίου του, ἅμα τελειώσῃ τὴν τριμηνιαίαν ἐντολοδοσίαν. (1)

(1) Κατὰ τὸν μακαρίτην Παπαντωνόπουλον (ἐκδόντα εἰδικὴν πραγματείαν περὶ ποιν. διατιμῆσεως) οἱ νομάρχαι δικαιοῦνται νὰ ἐπιφέρωσι μεταβολὰς εἰς τοὺς πίνακας καὶ τὰ λοιπὰ ἔγγραφα μόνον 1) ὁσάκις ἡ ἀποζημίωσις λόγῳ πορείας ἐσημειώθῃ ἀνωτέρα τῆς κατὰ τοὺς ἐπισημοὺς πίνακας ἀποστάσεως, 2) ὁσάκις τὸ σημειούμενον δικαίωμα εἶναι ἀνώτερον τοῦ ὑπὸ τῆς ἐκτελεσθείας πράξεως συνισπαγομένου, ὡς εἶπε διὰ τὴν ἐκτέλεσιν πταισματοπικῆς ἀποστάσεως σημειοῦται δικαίωμα δρ. πέντε ἀντὶ δρ. δύο, 3) ὁσάκις ἐπὶ ταῖς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκτελεσθεύσαις πράξεσιν ἐν τῇ αὐτῇ αἰρεῖ σημειοῦται ἴδιον δικαίωμα πορείας ἀντὶ ἑνὸς μόνου, 4) ὁσάκις σημειοῦται ἰδιαιτέρον δικαίωμα ἐκτελέσεως δι' ἕκαστον ἀτομὸν καὶ οὐχὶ διὰ πᾶσαν διάταξιν (οἷον ἔνταλμα κτλ.), καίπερ περιλαμβάνουσαν πλείονα αἵματα, 5) ὁσάκις αἰτεῖται ἡ πληρωμὴ ἑνὸς ἀντικειμένου ἀγορασθέντος πρὸς χρῆσιν τῶν κρατουμένων ὑποδικῶν πλέν τῆς συμφωνημένης τιμῆς, 6) ὁσάκις αἰτεῖται πληρωμὴ, μὴ ἀναγομένη εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης· ἡ ἀπηγορευμένη ὑπὸ κανονισμῶν ἢ διαταγῶν τοῦ Ὑπουργείου. Ὅθεν δὲν δύνανται καθ' ἑαυτοὺς νὰ ἐπιφέρωσι μεταβολὰς εἰς τὰ ἐκκαθαρισθέντα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων δικ. ὑπαλλήλων ποσά, ὅταν νομίζωσιν α') ὅτι ἐν ἀγωγῇ ἢ εἰς ναυλὸς μεταφοράς ἐκπύρην πληρωτέον δι' ἀνώτερον τῆς τρεχούσης τιμῆς ποσὸν ἢ β') ὅτι λαβὼν ὑπάλληλος ἰδιαιτέρας παραγγελίας τὴν αὐτὴν ἡμέραν διὰ τὸ αὐτὸ μέρος ἢ διὰ πλησιόχωρα μέρη ἐξέτελεσαν αὐτάς

10. Οι διαγράφοντες και ως πληρωτέους κηρύττοντες τους λογαριασμούς τούτους δικαστικοί υπάλληλοι, οι τούτους υπογράφοντες επί της εισαγγελίας, και οι το πληρωμῆς ἔνταλμα ἐπιθέτοντες νομάρχαι εἶναι διὰ πᾶσαν εἰς τὰ τέλη παραισδύσαν παράβασιν ἢ κατάχρησιν ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι μετὰ τῶν ληπτῶρων, ἀνευ βλάβης τῆς κατὰ τῶν τελευταίων τούτων ἀναγωγῆς των.

11. Τὰ ἐξ ἑνὸς πίνακος συσθέντα ἄρθρα εἰμποροῦν νὰ ἐκκαθαρισθῶσι κατὰ τὴν ἀχόλουθον τριμηνίαν, ἐὰν δικαιολογηθῶσιν ἀποχρώντως καὶ ἔντελῶς. Τέλη καὶ ἔξοδα, μὴ ἐκκαθαρισθέντα κατὰ λῶθος ἐν τῇ προσηκούσῃ τριμηνίᾳ, μόνον εἰς τὸν τῆς ἀμέσως ἐπομένης πίνακα εἰμποροῦν νὰ συμπεριληφθῶσι· τούτου δὲ μὴ γενομένου, θεωροῦνται ταῦτα ὡς παραλειφθέντα καὶ ἀπορρίπτονται. (1)

κατὰ διαφόρους ἡμέρας, ἐνταῦθεν δὲ προέκυψαν ἰδιαίτερα δικαιώματα καὶ ἀποζημιώσεις διὰ πᾶσαν μετάβασιν, ἢ γ'· ὅτι δι' ἓνα υπάλληλον ἐξεκαθερίσθησαν πλείονων τοῦ πρέποντος ἡμερῶν ἀνακριτικὰ δικαιώματα. Ἐν ταῖς τοιαύταις περιπτώσεσιν οἱ νομάρχαι ἐπιστρέφουσι μόνον τοὺς πίνακας ἢ τὰ ἄλλα δικαιολογητικά εἰς τοὺς ἀρμοδίους δικαστ. υπαλλήλους, ὑποβάλλοντες ὡς θεωροῦσιν ἀναγκαίαι παρατηρήσεις περὶ ἐλαττώσεως τῶν ἀμφοδότηρίμων ποσίων.

(1) Ἐγκ. τῆς 19 Ὀκτ. 1837 τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσ. γραμμ.—Τὰ ἔξοδα τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης δὲν διεκρίθησαν εἰς κατεπείγοντα καὶ μὴ κατεπείγοντα δι' ἄλλον τινὰ λόγον, εἰμὴ διὰ νὰ συμβιβασθῇ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ πληρώνωνται παραχρῆμα εἰς τινὰς περιστάσεις, διὰ τὴν ιδιότητα τῶν προσώπων, πρὸς ᾧ ὀφείλονται, μὲ τὴν ἐπίσης ἰσχυρὰν ἀνάγκην τοῦ νὰ μὴ παρενοχλῶνται καθ' ἑκάστην αἱ δικαστικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ ἀρχαὶ μὲ τὴν κατὰ μέρος ἐκκαθάρισιν, διαγραφὴν, καὶ πληρωμὴν ἑκάστου τῶν πολλὰκις εὐτελεστάτων τοιούτων τελῶν. — Ἡ φύσις λοιπὸν τῶν ἐξόδων τούτων δὲν μετεβλήθη διὰ τῆς διακρίσεως ταύτης, καὶ δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὰς περὶ τῶν κατεπειγόντων ἐξόδων διατάξεις τῆς ποιν. διατιμῆσεως ὡς ἐφαρμόσιν τῶν εἰς τὰ μὴ κατεπείγοντα ἀναφερομένων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν γενικὸν περὶ ἐκκαθάρσεως καὶ διαγραφῆς κανόνα. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ ἐφαρμόσωμεν εἰς ἑκείνα τοὺς περὶ τούτων ὁρισμούς, ὅσακις δὲν ἀντίκεινται εἰς τὸν σκοπὸν τῆς διακρίσεως, τὴν ταχέϊαν δηλαδὴ διαγραφὴν καὶ ἐξόλησιν των. Ἡ ἐν τῷ ἀρθρῷ 11 τεθειμένη περὶ τῶν μὴ κατεπειγόντων παραγραφὴ τῆς ὁποίας ἀνώτατος ὅρος εἶναι τὸ διάστημα τῶν 15 μηνῶν, τὸ μεταξὺ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς πρώτης καὶ τῶν τελευταίων τῆς δευτέρας τριμηνίας περιεχόμενον, ἐφαρμόζεται ἀναντιρρήτως καὶ εἰς τὰ κατεπείγοντα, τὸσα μάλλον ὅσον εἰς ταῦτα εἰδὼν πλείοτέρα περὶ τὴν εἰσπραξίν εὐκολία, συγχωρη-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῆς ἐκτίσεως.

12. Ὅλα τὰ προσηκόντως ἐκκαθαρισθέντα καὶ διαγραφέντα ποινικὰ ἔξοδα, ἐὰν ταῦτα δὲν πρέπη θυνάμει τοῦ Ἑμετ. ἀπὸ 1]23 Ὀκτ. π. ἔ. διατάγματος νὰ πληρωθῶσι μόνον ἀπὸ τοὺς ἀδίκους, καθ' ἣν περίπτωσιν οὐδ' ἐκκαθαρίζονται κατὰ τὸν ἐν τῷ κεφαλαίῳ Δ' τοῦ παρόντος Δ. ἐκτεθέντα τρόπον, ἐκτίσονται ἀρὰ τῆς κυβερνήσεως διὰ τῶν ταμείων τῶν νομῶν, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀποδόσεως, ἐὰν ταῦτα δὲν ᾔναι κατὰ νόμον εἰς βάρος τῆς κυβερνήσεως.

13. Πρὸς ἐκτίσιν εἶναι ὑποχρεωμένον πάντοτε τὸ ταμεῖον τοῦ ἑμοῦ ἐκείνου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη τὸ τῆς πληρωμῆς ἔνταλμα, ἐκτὸς ἐὰν τοῦτο ὀρίξῃ ῥητῶς ἄλλως πως. Πρὸς αὐτοῖς διὰ νὰ εὐκολυνθῇ τῶν χρημάτων ἡ σύναξις, δύνανται οἱ ταμίαι τῶν νομῶν νὰ διατάξωσι, κατὰ τὰ περὶ τούτου ὀρισμένα ἐν τῷ περὶ ταμείων Δ., τοὺς ἀρμοδίους ἐπαρχιακοὺς νὰ πληρώσωσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τοῦ καταλογισμοῦ. (1)

14. Ἐντὸς τῶν 14 πρώτων ἡμερῶν πάσης τριμηνίας θέλουν

ποίησις τῆς ἀμέσου διαγραφῆς καὶ ἐξοφλήσεως. — Συμφωνοῦντες λοιπὸν μετ' ἡμῶν ὅτι: οἱ λήπτορες τῶν καταπειγόντων ἔξοδων, οἱ μὴ παραχρῆμα διαγράψαντες καὶ ἐκκαθάρσαντες τὰ τέλη των, δὲν ἀποκλείονται καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ δικαιώματος τούτου. δὲν νομίζομεν ὅτι δύνανται καὶ κατὰ τὴν ὑπαρχούσαν διατίμησιν νὰ διατηρήσωσιν ἐπ' αὐριστον χρόνον διάστημα τὸ δικαίωμα τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἡ παράκαιρος χρῆσις ἦβλεν ἐπιφέρει σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν εἰς τὰς οἰκονομικὰς πρὸ πάντων ἀρχάς, καὶ εἰς τὸ λογιστικὸν σύστημα. Θέλετε λοιπὸν εἰδοποιήσαι πάντας τοὺς ὑφ' ἡμῶν δικαστικὰς ὑπαλλήλους, τοὺς κατὰ νόμον λαμβάνοντας μετοχὴν εἰς τὴν τῶν τοιούτων ἔξοδων ἐκκαθάρσιν καὶ διαγραφὴν, ὅτι δύνανται νὰ δέχωνται καὶ ἐνεργῶσι τοιαύτας αἰτήσεις μέχρι τῆς προθεσμίας ἑξ μηνῶν, λογιζομένης ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγεννήθη τὸ πρὸς ἀποζημίωσιν δικαίωμα, ἀπερρίπτοντες ὡς παραγεγραμμένως τὰς μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην προσαγομένους.

(1) Τὸ κεφάλαιον τοῦτο (μεταφωτευθὲν ἐκ τῆς ἐν Γαλλίᾳ νομοθεσίας) προνοήθησιν ὅτι ἡ ἀπόστις τῶν δαπανῶν τῆς ποινικῆς δικαιοδοσίας γίνεται ἔνευ ἔνταλμάτων ἐπὶ τῇ βάσει ἐκτελεστηρίων διαταγῶν τῶν ἀρμοδίων

πέμπει οἱ ταμίαι τῶν νομῶν πρὸς τὸν γενικόν, κατὰ τὴν παρὰ τοῦ Ἡμ. ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέως ὑποδειχθέντα τύπον, δύο χωριστοὺς πίνακας ὄλων τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν τριμηθίαν πληρωθέντων κατεπειγόντων καὶ μὴ κατεπειγόντων ἐξόδων. — Εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην θέλουν ἐπισυνάπτεσθαι τὰ ἐντάλματα πληρωμῆς καὶ τὰ πρωτότυπα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα.

15. Ὁ Γεν. ταμίας θέλει πέμπει πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέα διὰ τοῦ ἐπὶ τῆς οἰκονομίας, τὸ πολὺ ἐντὶς τριῶν μηνῶν μετὰ τὴν παρέλευσιν πάσης τριμηθίας, γενικὴν κατάστασιν ἐξαχθεῖσαν ἐκ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 14 πρὸς αὐτὴν σταλέντων πινάκων, καὶ συνωδευμένην ἀπὸ ὅλων τοῦς πίνακας τῶν ταμείων τῶν νομῶν, ἀπὸ τὰ ἐντάλματα καὶ τὰ δικαιολογητικὰ ἔγγραφα. Ἡ κατάστασις αὕτη θέλει γίνεσθαι κατὰ τὴν παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέως δοθησάμενον τύπον θέλει δὲ ἀποστέλλεσθαι συγχρόνως καὶ πίναξ φέρων τὸ σύνολον τῶν γενομένων ἐξόδων.

16. Ὁ Ἡμ. ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεὺς ἐνεργεῖ μετὰ ταῦτα τὸν ἔλεγχον τῆς καθυποβληθείσης αὐτῷ καταστάσεως, καὶ προσδιορίζει τὴν ὀλικὴν ποσότητα τῶν κατὰ νόμον γενομένων πληρωμῶν. Περὶ τῆς ποσότητος ταύτης ἐκδίδει ἐπὶ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένης γενικῆς καταστάσεως διάταγμα πρὸς ὄφελος τοῦ γενικοῦ ταμείου, πρὸς τὸ ὅποσον ἐπιστρέφει καὶ τὰ δικαιολογητικὰ ἔγγραφα, ἐπιφυλαττομένων τῶν ἀποδόσεων, αἵτινες εἴμποροὺν τυχόν νὰ διαταγῶσι μετέπειτα. — Τὸ διάταγμα τοῦτο πέμπεται διὰ τῆς ἐπὶ τῆς οἰκονομίας γραμματείας πρὸς τὸν γενικὸν ταμίαν, ὅστις καταλογίζεται ἢ ἢ ὀριστικῶς εἰς τὰ ποινικὰ ἐξόδα τὰς διαταχθεῖσας πληρωμὰς, παρατηρῶν τὰ δέοντα περὶ τῶν ἀποδόσεων, καὶ ἐκδίδων περὶ αὐτῶν τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς.

17. Ἐὰν ὁ Ἡμ. ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεὺς ἀνακαλύψῃ εἰς τὴν καθυποβληθείσαν αὐτῷ κατάστασιν ποσότητας παρὰ νό-

ὑπαλήθλων πρὸς τὰ ταμεῖα τῆς περιφερείας αὐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτου μὴ συμβαίνοντος παρ' ἡμῖν, (ἀτε τῆς πληρωμῆς καὶ τῶν τοιοῦτων διαπειρῶν ἐνεργουμένης δι' ἐντάλματων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκτελεστηρίων ἐπιταγῶν), τὸ κεφάλαιον τοῦτο καθίσταται ἀχρηστον.

μεν πληρωθείσας, διατάττει τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν, καὶ ἐκδίδει, καθ' οὗτινος ἀνήκει, διαταγὴν πληρωμῆς· τοῦτο γίνεται ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, καθ' ἣν αἱ ποσότητες αὗται ἤθελαν ἐμπεριλαμβάνεσθαι εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἤδη ἐπικυρωθεῖσαν κατάστασιν· ἄρκει νὰ μὴ παρῇλθεν ἐν τῆς ἡμέρας τῆς ἐγκρίσεως διάστημα χρόνου διετές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περί τῆς ἀπολύσεως.

18. Εἰς πᾶσαν περιπτώσειν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ὥς πρὸς τοὺς καταδικασμένους ἀναγωγῆς, εἰς βάρος τῆς κυβερνήσεως εἶναι· — 1. τὰ ἔξοδα τῆς πορείας καὶ διατριβῆς τῶν δικαστικῶν καὶ τῶν ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας ὑπαλλήλων, οἵτινες ἐκπληροῦσιν ἔργα δικαστοῦ, παρέδρου, ἢ τὰ τῆς εἰσαγγελίας παρὰ τινι δικαστηρίῳ συνόδρων ἢ εἰδικῶν δικαστηρίῳ· — 2. αἱ ἀποζημιώσεις τῶν ἐνέρκων· — 3. τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτελέσεως ποινικῶν ἀποφάσεων.

19. Οἱ δικαστικοὶ γραμματεῖς σημειῖνουν πάντοτε ἐπὶ τῶν προτηκόντων ἐγγράφων ὅλα τὰ παρουσιζόμενα ποινικὰ ἔξοδα ἐν τῷ διαστήματι τῶν συζητήσεων, καὶ καταστρένουσι μετὰ τὴν παραιώσιν αὐτῶν δι' ἐκάστην δικασθεῖσαν ὑπόθεσιν, τῆς ὁποίας τὰ ἔξοδα θὲν εἶναι εἰς βάρος τῆς κυβερνήσεως, πίνακα ὅλων τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 18 μὴ ἀναφερομένων ἐξόδων· ὁ πίναξ οὗτος, κηρυχθέντων ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστοῦ τῶν ἐν αὐτῷ ἐξόδων πληρωτέων παρ' οὗτινος ἀνήκει, ἀποστέλλεται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸν νομάρχην, ὅστις παραπέμπει πάραυτα τοῦτον, ἐνεκεν εἰσπράξεως, εἰς τὸν ταμίαν τοῦ νομοῦ, ἢ εἰς τὸν προσήκοντα νομάρχην, ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς ἔχῃ τὴν διαμονὴν τοῦ εἰς ἄλλον νομόν. Ὁ νομάρχης ἐνεργεῖ τὴν παρὰ τοῦ ταμίου τοῦ νομοῦ εἰς βιβλίον ἐπὶ τούτῳ ἰδιαιτέρως κρατούμενον ἐγγραφὴν τῆς ἀποδείξεως περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ πίνακος· ὁ δὲ ταμίης ἐμπεριλαμβάνει τὰς συναχθεῖσας ποσότητας εἰς τὸ βιβλίον τῶν χρηθῶν τοῦ ταμείου. Ἀντίγραφον τοῦ φέροντος τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀποστολῆς τῶν πινάκων βιβλίου ὑποβάλλει ὁ νομάρχης ἐντὸς τῶν 14 πρώτων ἡμερῶν τῆς τριμηνίας εἰς τὸν Γεν. ταμίαν διὰ τῆς

ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμμ. — Πρὸς τοῦτοις οἱ γραμματεῖς τῶν ποινικῶν δικαστηρίων θέλουν πέμπει ἀντίγραφον τοῦ περὶ αὐτοῦ λόγου καταλόγου εἰς τὸν Ἡμ. ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέα, διὰ νὰ τὸν χρησιμεύσῃ εἰς τὸν ἐλεγχον τῆς τριμηνιαίας καταστάσεως (ἄρθρον 16). Τὰ ἀντίγραφα ταῦτα, ἀφ' οὗ γενῇ ἡ προσήκουσα αὐτῶν χρῆσις, ἀποστέλλονται διὰ τῆς ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματείας εἰς τὸν γενικὸν ταμίαν πρὸς σημείωσιν καὶ κανονισμόν τοῦ χρέους τῶν ταμείων τῶν νομῶν. (1) Ὅργ. 104.

N. Καὶ εἰς τὴν ἀπόρισιν τῶν δικαστικῶν δαπανῶν δὲν ὑποχρεοῦνται οἱ ἀνήλικαι διὰ προσωπικῆς κρατήσεως. Δ. Π. ποιν. 127 τοῦ 56.

(1) Ἐγκ. 18 Δεκ. 1839 τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμμ. πρὸς τοὺς παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεῖς.

1. Τὰ ἀντίγραφα, περὶ ὧν διαλαμβάνει τοῦ ἄρθ. 19 τοῦ Δ. τῆς 11/23 Μαΐου 1838 ὁ δ' παράγραφος, θέλουν στέλλεσθαι τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν γραμματείαν οὐχὶ μετὰ τὸ πέρας ἐκάστης ὑποθέσεως, ἀλλὰ κατὰ μῆνα μὲν παρὰ τῶν γραμματέων τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ πταισματοδικῶν, κατὰ πᾶσαν δὲ σύνθεσιν ὑπὸ τῶν γραμματέων τῶν κακουργιοδικῶν. — Τὰ ἀντίγραφα ταῦτα θέλουν συνοδεύεσθαι μὲ κατὰστάσιν ἐμφαίνουσαν ἐν περιλήψει τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, κατὰ τὸ ἐπισυνηκμένον ὑπόδειγμα.

2. Αἱ καταστάσεις αὗται ὁμοῦ μὲ τὰ δικαιολογητικὰ ἀντίγραφα θέλουν διαβιβάζεσθαι εἰς τὴν γραμματείαν, ἐν μὲν τοῖς εἰρηνοδικαίσις ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τοῦ δικαστηρίου, ἐν δὲ τοῖς πρωτοδικαίσις ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, ἐν δὲ τοῖς κακουργιοδικαίσις ὑπὸ τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως. Ὁ εἰρηνοδίκης ἢ εἰσαγγελεὺς, παραλαμβάνων τὴν κατάστασιν, θέλει παραβάλλει αὐτὴν μὲ τὰ συννηκμένα, καὶ ἐν γένει ἐξελέγχει τὸ περιεχόμενον, καὶ θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἀκριβῶς ἔχον. Ἄν ἐπὶ μὲν τῶν εἰρηνοδικαίων καὶ πλημμελειοδικαίων 5 ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκπνευσιν τοῦ μηνός, ἐπὶ δὲ τῶν κακουργιοδικῶν 10 μετὰ τὸ πέρας τῆς συνόδου, οἱ γραμματεῖς δὲν πείψουν εἰς τοὺς ἀνωτέρω μηχανοευθέτας ὑπαλλήλους τὰς καταστάσεις τῶν, οἱ εἰρηνοδίκαι καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς θρεῖλουν νὰ τὰς ζητήσωσι· καὶ δεκαήμερον μετὰ τὴν αἴτησίν των, ἐὰν δὲν ἐκπληρωθῇ αὕτη, θέλουν ἐνεργεῖ τὰ δέοντα διὰ νὰ εἰσάγωνται οἱ ἀμελοῦντες εἰς τὰ ἀρμόδια δικαστικά συμβούλια. Ἡ ἀποστολὴ τῶν καταλόγων εἰς τοὺς διοικητὰς θέλει γίνεσθαι, ὡς ἄχρι τοῦδε, μετὰ τὸ πέρας ἐκάστης ὑποθέσεως. — Καὶ ταῦτα, (τὰ ὅποια θέλουν ἐκτελεσθῇ ἀκριβῶς ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1840), μέχρις αὐτοῦ δυνηθῶμεν νὰ δώσωμεν ἀκριβεστέρως ἐδηγίαν πρὸς ἐκτέλεσιν ὁλοκλήρου τοῦ ἀπὸ 11/23 Μαρτίου Β. Δ., τοῦ ὁποίου ὁμοῦς ἡ ἀκριβὴς ἐκτέλεσις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν συμβιβασίν τῆς ποινικῆς διατιμῆσεως μετὰ τῆς τοῦ χαρτοσήμου, εἰς τὴν συνεχῶς ἐνασχολούμεθα.

κατὰ τὸ 30 ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ νόμου εἰς ἑλκὸς τὰς πρωταίτιαις καὶ συνένεχει τῆς αὐτῆς πράξεως καὶ οἱ ὅς ὑπεύθυνοι (1) καταδικάζονται ἀλλήληγγύως εἰς τὴν ἑν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων (2)· εἰς τοῦτο μάλιστα εἶναι ὅς ἐπιπράττων τὰ δικαστικά 1) νὰ ἐπιστήνῃ τὴν προ-

ῥα

πείγμα τῆς καταστάσεως τῶν ἀποληψίμων ἐξόδων.

Εἰς ἑκάστην ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐκτίσει τῶν ἐξόδων εἰς τὴν ἐκτίσει	Ἐν τῇ ἐκτίσει τῶν ἐξόδων εἰς τὴν ἐκτίσει	Ποσὶς ἀποληψίμων κατὰ τὴν ἐκτίσει	Ποσὶς ἀποληψίμων κατὰ τὴν ἐκτίσει
	ἀποληψίμων καὶ χρεο- λύτου τῶν ἀποληψίμων	ποσὶς ἀποληψίμων κατὰ τὴν ἐκτίσει	ποσὶς ἀποληψίμων κατὰ τὴν ἐκτίσει

τέον, ὅτι διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 6269 τῆς 28 Ἰουλίου 1860 καὶ 7444 Ἰουλίου 1860 ἐγκυκλίων τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργεῖον, περὶ ἀνωτέρω πίνακες τῶν ἀποληψίμων ποινικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν στήμου ἀποστέλλονται ἀσκόπως πρὸς αὐτὸ. ὤρισεν ἀπλῶς, ὅτι εἰς ἑκάστην τῶν ποινικῶν δικαστηρίων δεῖται νὰ κρατῶσι βιβλίον ἐγγράφων ἐν περιλήψει τὰ ποσὰ τῶν ἀποληψίμων ἐξόδων καὶ κατὰ τοῦ πίνακος αὐτῶν κηρυχθέντος ἐκτελεστοῦ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰς ἰδιαιτέραν δὲ στήλην σημειοῦται καὶ τὸ ποσὸν τῆς χρηματικῆς προστίμου, εἰς ὃ τυχὲν καταδικάσθῃ τις τῶν κατηγορουμένων. ἐκ τούτου τοῦτο θέλει ἀντιγράφεσθαι ἢ κατὰ τριμηνίαν πρὸς τὸ Ἰπουργεῖον κατὰστάσεις.

κατὰ τὸν 82 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικ., αἱ λέξεις πολιτικῶς ὑπεύθυνοι οὐθενὸς νόμου παρ' ἡμῖν ἐπιτρέποντες νὰ ἀπευθύνηται πολιτικῇ ὑπεύθυνοι τῶν ποινικῶν δικαστηρίων κατὰ τῶν πολιτικῶς ὑπευθύνων. οἱ κατηγορουμένοι, οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες καὶ οἱ ἰδιῶται κατηγοροῦνται νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα.

ἀπὸ τῶν λέξεων δικαστικά ἐξόδα νοητέον τὰ λεγόμενα ἐξόδα τῆς δικαιοσύνης ἵτοι τὰ προκαταβαλλόμενα διὰ τὴν προδικασίαν καὶ πάσης κατηγορίας, 2) τὰ ὑπολογιζόμενα τέλη χρητοσύμου εἰς τὰ τῆς σχετικῆς δικαιοδοσίας. Σημειωτέον ὅτι ἐκ τοῦ 30 ἄρθ. τοῦ 1860 προκύπτει ὅτι, ὅσας τις κατηγορία τις περιλαμβάνει μὲν πλείονας πράξεις, μὴ ἐχούσας πάσας συνάφειαν πρὸς ἀλλήλας, ἀφορὰ δὲ ὅς συγκατηγορουμένους ἐπὶ τῇ δεινότητι ἐξ αὐτῶν, τῶν λοιπῶν ἐν περιπτώσει θεωρουμένων ὡς ἐπιθετικῶν κατὰ τὸ ἄρθ. 109 τοῦ 1860, τὰ δικαστικά ἐξόδα τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἐκδικάσεως τῆς τοιαύ-

ΕΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

21. Όταν υπάρχουν πολιτικῶς ἐνάγοντες ἢ ἰδιῶται κατήγοροι, εἴτε ἐπιτύχωσιν οὗτοι, εἴτε μὴ, εἶναι ἀτομικῶς ὑποχρεωμένοι νὰ πληρώσωσι τὰ ἐξόδα τῆς ἀνακρίσεως, διακεκραιώσεως, καὶ κοινοποιήσεως τῶν ἀποφάσεων, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τῶν κατηγορουμένων ἢ ὑποδίκων, οἵτινες καταδικασθῶσιν εἰς τοιαύτην περίπτωσιν οἱ εἰσπρακτέοι κηρυχθέντες κατάλοιγοι, ἤτοι οἱ περὶ τούτου παρεκδοχαὶ τῶν ἀποφάσεων (ἄρθρ. 19), εἰμποροῦν νὰ ἐκδιδῶνται ἀμέσως κατὰ τῶν πολιτικῶς ἐναγόντων καὶ ἰδιωτικῶν κατηγορῶν.

22. Μετὰ τῶν πολιτικῶς ἐναγόντων ἐξομοιοῦνται:—1. πᾶσα δημόσιος διοίκησις (régie ou administration), (1) ὡς πρὸς τὰς δίκας 1) τὰς γενομένας εἴτε ἐπιμελείᾳ αὐτῆς, εἴτε καὶ αὐτεπαγγέλτως πρὸς ὄφελός της.—2. οἱ δήμοι καὶ τὰ δημόσια καταστήματα (2) εἰς δίκας 2), αἵτινες, εἴτε αὐτῶν ἐπιμελείᾳ,

τῆς κατηγορίας ὑπολογιστέα ἰδίως ἐπὶ ἓνα ἕκαστον κατηγορούμενον, καὶ ὅσον ἡ ἀνάγκη τῶν ἰδίων πράξεων ἑκάστου προκαλέσεν αὐτά. Ἐκαστος δηλονότι ὑποχρεῖται νὰ ἀποτίσῃ τὰ ἐκ τῆς ἀνακρίσεως τῶν ἰδίων πράξεων προκύψαντα, ἀλληλεγγύως δὲ τὰ διὰ τὴν ἀνάγκησιν καὶ ἐκδικασίν τῆς κοινῆς ὑπὸ τῶν τριῶν ἐκτελεσθεῖσας πράξεις. (Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας ἀπαρ. 14 Νοεμβρίου 1820). Ὅσακις δὲ πλείονων συγκατηγορουμένων, τῶν μὲν παραστάντων εἰς τὴν συζήτησιν, τῶν δ' ἀπόντων αὐτῆς, ἡ δίκη ἀπέβη καταδικαστικὴ, ἅπαντες εἰσιν ἀλληλεγγύως ὑπαύθυνοι εἰς πληρωμὴν τῶν μέχρι τῆς καταδίκης αὐτῶν ἐξόδων. Ἄν δὲ οἱ μὴ παραστάντες ἀνακόψωσι τὴν ἀπόρρασιν καὶ δικασθῶσιν ἐκ νέου, τὰ τῆς νέας ταύτης δίκης ἐξόδα ἐπιβαρύνουσι καταδήλως τοὺς τελευταίους. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ὁ καταδικασθεὶς θεωρεῖται μόνον ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν καταψηφισθέντων καὶ ἐκαβαρισθέντων ἐξόδων, ὡσάκις κατέστη τελεσιδίκος ἢ κατ' αὐτοῦ ἀπόρρασις (ἄρθ. 118 Π. Ν. ἐν συνδ. πρὸς § 1 Ποιν. Δικον.). Ὅθεν, ἐάν ἀπέθηνεν ὁ προσδελὼν δι' ἐφέσεως ἢ αἰτήσεως ἀναιρέσεως τὴν καταδικαστικὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀνωτέρου δικαστηρίου, ἀπαλλάσσονται οἱ κληρονόμοι τῆς καταβολῆς τῶν δικαστικῶν ἐξόδων (Ποιν. Δικον. ἄρθ. 5).

(1) Μὴ ὑπαρχουσῶν παρ' ἡμῖν δημοσίων διοικήσεων, οἷαι αἱ ἐν Γαλλίᾳ δημόσιαι διοικήσεις (τῶν ἐμμέστων φόρων, τῶν δασῶν, τῶν τελωνείων κτλ.), εἶναι ἀνεφάρμοστος ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ διάταξις αὕτη.

(2) Δηλονότι τὰ πρὸς κοινωφελεῖς σκοποὺς ἰδρυθέντα ὑπὸ τῆς ἐπιμετείας ἢ τῶν δήμων, ἤτοι τὰ νοσοκομεῖα, τὰ ἐκθετοτροφεῖα, τὰ ἐναχυροδυναστήρια κτλ.

αὐτεπαγγέλτως ἕνεκα πλημμελημάτων ἢ κακουργημάτων
κινήτων κατὰ τῆς ιδιοκτησίας αὐτῶν, ἐπεχειρήθησαν.

1) διαδικασίας

Η εἴσπραξις 1) τῶν διὰ τοῦ Ἡμ. ἀπὸ 41]23 Ὀκτ.
κατάγκματος καὶ διὰ τῶν παρουσῶν διατάξεων ὠρισμέ-
νης εἰς βάρος τῆς κυβερνήσεως μὴ ὄντων ποινικῶν ἐξόδων,
καὶ αἱ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ άρθρου 17 διαταττόμεναι ἀπο-
νευροῦνται ἐπιμελείᾳ ἐκείνου τοῦ ταμίου τοῦ νομοῦ, ἐν
ἡμερίᾳ τοῦ ὁποῖου ὁ καταδικασθεὶς ἔχει τὴν διαμονήν
καὶ γινομένης χρήσεως τῶν νομίμων καταναγκαστικῶν
καὶ αὐτῆς τῆς προσωπικῆς κρατήσεως δυνάμει τοῦ ἐν τῷ
φερθέντι άρθρῳ μνημονευομένου πληρωμῆς διατάγκματος
τοῦ άρθρου 32 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

2) πώλησις

Εἰς τριετήν περίπτωσιν, διὰ τὴν ἐνεργηθῇ ἡ προσωπικὴ
καὶ, ἀρκεῖ νὰ κοινοποιηθῇ εἰς τὴν χρεώστην διαταγὴ τριε-
τήρκτισεως, καὶ ἀντίγραφον ἢ περιλήψις τοῦ ἀφορῶντος
διατάγκματος πληρωμῆς

Οἱ ταμίαι τῶν νομῶν θέλουν πράττειν περὶ τῶν εἰσπρα-
τῶν 1) ποσοτήτων εἰς, καὶ περὶ τῶν λοιπῶν εἰσδημά-
των, καὶ θέλουν ἀνείγειν εἰς τὰ βιβλία των τοὺς ἀναγ-
λογαριασμούς. Ὅταν οἱ διάδικοι, καθ' ὧν ἐξεδόθησαν
κατάγκματα πληρωμῆς, ᾗται ἀνίστασθαι πρὸς ἑκτίσιν, οἱ τα-
μίαι δὲ δικαιολόγησιν τῶν γενομένων παρ' αὐτῶν φροντίδων,
ἀλλοιὶ δὲ προσήκοντα ἀποδεικνύειν πενίας, ἄνευ βλάβης
τέπειτα καταδιώξεων, ἐὰν οἱ διάδικοι κατασταθῶσι πά-
ντως πρὸς ἑκτίσιν.

3) πολλαπλασιασμός

Τὰ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει μεταγενεστέρως ἐκαστοῦ πρὸς ἐκ-
καθαρίωσιν αἱ ἀποκαταστάσεις σημειοῦνται εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον
ἐν τῷ χρέος αὐτῶν, καὶ εἶναι πάντοτε ὑπ' ὄψιν ἢ ὅρι-
στος αὐτῶν ἐκθεσίς ἐκ τῶν βιβλίων τούτων εἰμπερεῖ νὰ γίνῃ
ἐν ἑνὶ ἔτη μετὰ τὴν σημείωσιν ταύτην· ἀλλὰ καὶ τότε,
ἀποῦ διαταχθῇ ἡ προσωπικὴ κράτησις, καὶ δοθῇ ἡ ἐγκρι-
σις ὑπευργοῦ τῆς δικαιοσύνης, ὅστις δίδει ταύτην, ὅταν ἐξε-

τάξη τὴν γενικὴν κατάστασιν τὴν ἐξαχθεῖσαν ἐκ τῶν κατὰ τὰς περὶ ταμείων διατάξεις καταστρωθέντων καὶ παρὰ τῶν νομαρχῶν ἐξελεγχθέντων τριμηνιαίων πινάκων. (1)

27. Ἐντὸς πάσης τριμηνίας οἱ ταμίαι τῶν νομῶν πέμπουν πρὸς τὸν γενικὸν πίνακα περὶ τῆς καταστάσεως τῶν εἰσπραξέων τῆς προηγούμενης τριμηνίας κατὰ τὸν παρὰ τοῦ Ἡμ. ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖος δοθέντα τύπον καὶ συγχρόνως μὲς τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 14 ἀναφερομένους πίνακας, ἐν οἷς ἀφαιροῦνται συγχρόνως καὶ αἱ ἀπειλημμένα ποσότητες. Ὁ γενικὸς ταμίας περιλαμβάνει τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πινάκων τούτων εἰς τὴν γενικὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 15 ἀναφερομένην κατάστασιν, συνάπτει αὐτὴν μὲς τοὺς πίνακας τούτους, καὶ ἀφαιρεῖ παρεμφερώς ἐν αὐτῇ τὸ ἀπειλημμένον σύνολον· τοῦτο δὲ γίνεται καὶ εἰς τὸ ἐπὶ ταύτῃ ἐκδοθησόμενον διάταγμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Τελευταῖοι ὁρισμοί.

28. Ὁ Ἡμ. ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεὺς ὑποβάλλει εἰς Ἡμᾶς κατ' ἔτος κατάστασιν γενικὴν περὶ τῶν πληρωθέντων καὶ εἰσπραχθέντων δικαστικῶν ἐξόδων τῆς ποινικῆς δικαιοδοσίας.

29. Τὸ παρὲν διάταγμα λαμβάνει ἰσχὺν συγχρόνως μὲς τὴν ἀπὸ 11]23 Ὀκτωβρίου π. ἔ. ποινικὴν διατίμησιν.

30. Οἱ Ἡμέτεροι γραμματεῖς τῆς δικαιοσύνης, τῶν ἐσωτερικῶν, καὶ τῆς οἰκονομίας ἐπιφορτίζονται, καθ' ἕνα εἰς ἕκαστον ἀνήκει, νὰ γνωστοποιήσωσι καὶ ἐκτελέσωσι τὸ παρόν, τὸ ὁποῖον θέλει δημοσιευθῇ καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις 11]23 Μαρτίου 1835.

(1) Ἀλλὰ κατὰ τὸ 4 ἄρθ. τοῦ Ν. ΑΡΝΔ' τοῦ 1884 (ὃ κατηργήθη μὲν διὰ τοῦ ἄρθ. 2 τοῦ νόμου ΑΣΚΕ' τοῦ 1885 ἀλλ' ἐπανίσχυσε δυνάμει τοῦ ἄρθ. 4 τοῦ νόμου ΑΥΓΓ' τοῦ 1887) τὰ πιστοποιητικά περὶ τῆς ἀντημοσύνης τῶν ὑφειλτῶν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἀφ' οὗ εἰ ἀφαιλεῖται ἐκ δικαστικῶν ἐξόδων, προστίμων καὶ χρηματικῶν ποινῶν κρατηθῶσιν ἐν ταῖς φυλακαῖς τὸ τρίτον τοῦ χρόνου, ἐν ὀρίζει τὸ ἄρθ. 32 τοῦ Π. Ν.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ

ἐν τῷ δευτέρῳ τόμῳ τῶν Δικαστικῶν Νόμων
περιεχομένης ὕλης.

Ἡ δὲ ἀριθμῶν παραπομπὰ ἐμφαίνουσι τὰ ἄρθρα· ὅτε δὲ πρὸ τοῦ
ἀριθμοῦ εὐρεται τὸ σημεῖον σ. ἢ ἡ συλλαβὴ σελ.
ἐμφαίνουσι τὴν σελίδα).

A

Λίγα πρὸς τὴν ἀρχὴν ἀπείλεται ὑπὸ παντὸς πολίτου, περὶ ἐγκλημάτων
καθολικῶσεως Π. Ν. 131. Ὑπὸ τοῦ εἰκοδεσπότου περὶ τῆς μετοικίσεως
πανερᾶς ἑταιρίας εἰς τὴν εἰκίαν τοῦ Π. Ν. 222. Περὶ νομισματοκο-
πίας κισθόλων νομισμάτων Π. Ν. 242. Περὶ ἀναφύσεως φλυκταίνης
Π. Ν. 567. Περὶ πραγμάτων κειμένων εἰς παρόδους ἢ ἐλκτροῦ τῆς
παλάσης· ἐπὶ τῶν ὁρίων κινδυνεύουσι νὰ προσκρούσῃ τὰ πλοῖα Π.
Ν. 589. Περὶ πράξεων ἀπειλουσῶν ἐμπρησμοῦ κίνδυνον Π. Ν. 594.
Περὶ πορκείας Π. Ν. 597. Περὶ λύσεως ζωῶν Π. Ν. 617. Περὶ ὑπο-
πίας ὅτι κλεψίγαμοι ἔγκυοι μέλλουν νὰ ἐπιχειρήσωσι παιδοκτονίαν,
κτερωσιν καὶ λ. Π. Ν. 642. Περὶ γεννήσεων καὶ θανάτων Π. Ν. 644.
Περὶ φόνου εἰς κατὰστασιν ἀμύνης Π. Ν. 687. Περὶ εὐρέσεως πράγ-
ματος ἀπολωλὸτος Π. Ν. 694. Περὶ εὐρέσεως ἀρχαιοτήτων Π. Ν. 701.
Ψευδὴς ἢ ἐσφαλμένη περὶ τοῦ χρόνου καὶ λ. τοῦ θανάτου τινὸς Π. Ν. 648.
Ἄδεια Νόμου Π. Ν. 91. Περιστατικῶν, ὧν ἕνεκα ἡ πράξις εἶναι ἐγκλη-
ματική. Π. Ν. 92 ἔ. 514.
Ἄδεια Π. Ν. 664.

Ἄρτια προφυλακίζονται ἐπὶ πλημμελήμασι Ποιν. 208.

Ἄρτια πολιτικὴ εἰς ἐγκλήματος ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ
δικαστηρίου ἢ παραπέμπεται εἰς τὸ ἀρμοδίον πολιτικὸν Ποιν. 6.
Εἰσαγγεῖσα ἅπαξ εἰς πολιτικὸν δικαστήριον, δὲν δύναται ἔπειτα νὰ
εἰσαχθῇ εἰς ποινικόν. Ἐξαιρέσεις τούτου Ποιν. 7. Ἀναβάλλεται ἡ πο-
λιτικὴ μέχρι τῆς ὁριστικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως Ποιν. 8. Κινεῖ τις
μετὰ θάνατον τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τῶν κληρονόμων καὶ διαδόχων
τοῦ Ποιν. 9. Ἡ παραγραφὴ αὐτῆς Ποιν. 10. Παραίτησις αὐτῆς δὲν
ἐμποδίζει τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ποινικῆς δίκης Ποιν. 11. Κατὰ δι-
καστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν Ποιν. 65. Ποῦ εἰσάγεται αὕτη
Ποιν. 66. Προδικασία ἐπὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς § 302 καὶ λ. Ὁ πολι-
τικῶς ἐνάγων δύναται καὶ πότε νὰ παραιτήσῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ποιν.
306. ("Ἰδε καὶ ἐνάγων).

Ἄδεια. Ἐὰν δι' ἀδείας τοῦ παθόντος βλάβη, πῶς καταλογίζεται εἰς αὐ-
τὸν ἡ πράξις Π. Ν. 98. 316. Ἀδεια τοῦ ἐπλεορεῖν σελ. 765 ὅπου.
Ἄρτια γινόμενα παρὰ τὰς διατάξεις Π. Ν. 535.

*Αδωώσεις Ποιν. 84, 346, 447, 471, 502, 542.

Αίκλια. *Ένοχὴ ῥήξως σφαγίδος δι' αἰκίων Π. Ν. 187. Κατὰ δημοσίων ὑπαλλήλων ἐνεργούντων τὰ καθήκοντά των Π. Ν. 161, 162. Κατὰ ἐκκλησιαστικῶν ὑπηρετῶν Π. Ν. 200. Μετὰ προμελέτης Π. Ν. 307. *Απρομελετήτως Π. Ν. 308. Κατὰ πρόσκλησιν τοῦ παθόντος Π. Ν. 309. *Εξ ἀπροσεξίας Π. Ν. 310. Φέρουσα θάνατον ἢ βλάβην ἐν συμπλοκῇ Π. Ν. 311, 312. Κατὰ συγγενῶν Π. Ν. 313. Κατὰ οἰκιακῶν Π. Ν. 314. *Επιφέρουσα διατάραξιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας Π. Ν. 317. *Επενεχθεῖσα εἰς κατηγορουμένους ἢ μάρτυρας Π. Ν. 472. Εἰς φυλακισμένους Π. Ν. 473. *Άνευ βλάβης Π. Ν. 688, 689.

Αἰρομελία Π. Ν. 281.

Αἰρέσεις θερησκευτικαὶ μὴ ἀνεγνωρισμέναι Π. Ν. 222.

Αἰρεσιώτης προσπαθὼν τὰς διδασχὰς θερησκευτικὰς τοῦ δόξας Π. Ν. 198, 222. (*Ἴδε καὶ Θρησκεία). Τύπος τοῦ ἔρκου των Π. Ν. 269.

*Ακροατήριον. Εἰσαχθεῖσθαι εἰς αὐτὸ τῆς ὑποθέσεως ἀποπεραίνεται ἡ προανάκρισις Ποιν. 75. Εἰσαχθείσης εἰς αὐτὸ τῆς ὑποθέσεως ἀρχεται ἡ διαδικασία Ποιν. 76. *Ἡ συζήτησις γίνεται εἰς αὐτὸ δημοσίως Ποιν. 77. *Ἡ διαδικασία εἰς αὐτὸ γίνεται διὰ ζωσῆς Ποιν. 79. Προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως Ποιν. 160. Πότε τοῦτο γίνεται Ποιν. 161. Πταισματοδικῶν Ποιν. 330 καὶ λ. Πλημμελειοδικῶν Ποιν. 363 εἰ. *Έναρξιν δίκης εἰς αὐτὸ Ποιν. 374 εἰ. Αἱ ἔγγραφαι μαρτυρίας πότε ἀναγινίσκονται ἐν αὐτῷ Ποιν. 384. Εἰς αὐτὸ ἀπαγγέλλεται ἡ ἀπόφασις Ποιν. 398. Περὶ ἀποδείξεων, ἀποζημιώσεων καὶ λ. Τί πράττεται ἐν αὐτῷ Ποιν. 399. Κακουργιοδικῶν Ποιν. 409 καὶ λ. *Αρείου Πάγου Ποιν. 490. (*Ἴδε καὶ Συζήτησις).

*Άλλοδαποί. Πότε δικάζονται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων δικαστηρίων Ποιν. 1, 2. Πότε παραδίδονται ξέναις ἀρχαῖς Ποιν. 4. Φυλακίζονται ἐπὶ πλημμελήμασι Ποιν. 208 (3). Καταβάλλουσιν ἐγγύησιν, κατηγοροῦντες ἰδιωτικῶς, Ποιν. 283. Πότε ἀπελευθύνονται τῆς χώρας Π. Ν. 37. Τιμωροῦνται διὰ φυλακίσεως ἐπανερχόμενοι Π. Ν. 188.

*Άλαλος πῶς καὶ πότε καταλογίζεται εἰς αὐτὸν ἡ πράξις Π. Ν. 88. Πότε τιμωροῦνται Π. Ν. 515.

*Άλιείας δικαίωμα παραβιαζόμενον Π. Ν. 448. *Απαγόρευσις τῆς διαδυναμίτιδος ἀλιείας σ. 811 ὅπου.

*Άλικῶν διοικήσεις. Εἰσαγωγή ξένου ἄλατος καὶ ἐξαγωγή ἐγγυρίου σ. 633 ὅπου.

*Άλληλεγγύως ὑπόκεινται οἱ συνένοχοι εἰς ἀποζημιώσεις καὶ λ. Π. Ν. 30.

*Άμάλγαμα νομισμάτων πρὸς ἀπάτην Π. Ν. 244. *Άνευ σκοποῦ ἀπάτη Π. Ν. 676.

*Άμαξηλασία βλάπτουσα ἀνθρώπους ἢ ξένων ἰδιοκτησίαν Π. Ν. 610.

*Άμαξηλάτης ἴδε ξενόδοχοι.

*Άμδλωσις Π. Ν. 303.

*Άμέλεια διακρίνεται Π. Ν. 39. Δι' ἑλλειψιν τῆς ἀνηκούσεως προσοχῆς Π. Ν. 43. Πῶς τιμωρεῖται Π. Ν. 44. (*Ἴδε Παραμύλησις). Δημοσίων ὑπαλλήλων εἰς τὰ χρέη των Π. Ν. 488.

*Άμνηστία. Γινομένης ἀμνηστίας παύει ἡ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ποινικὴ διαδικασία Ποιν. 5 (2).

εἶθην πότε ὑπόκειται ὁ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος πρὸς ἀνακρί-
 λυσιν τοῦ πράξαντος κακούργημά τι ἢ πλημμελήμα Ποιν. 131.
 ν.α. Συγχωρεῖται ἡ ἀναίρεσις εἰς κατάστασιν ἀμύνης Π. Ν. 99.
 100 — 102. 106. Δὲν πρέπει νὰ ἐκτείνηται πέραν τοῦ θέντος Π. Ν.
 103. Ἐκτεταμένη ἔνεκα φόβου καὶ λ. Π. Ν. 104. Μετὰ τὸν κίνδυ-
 νον ἡ ἀναίρεσις τιμωρεῖται Π. Ν. 105. Ἀμύνης κατάστασιν ὅστις
 ἐπάγει ἐπίτηδες Π. Ν. 107. (*Ιδεὶ ὁ π ἐ ρ θ α σ ι ς).
 βολῇ, ἐξετάσεως κρατουμένου Π. Ν. 471. Πολιτικῆς ἀγωγῆς πότε
 Ποιν. 8. Τῆς δίκης ἔνεκεν ἐξαιρέσεως Ποιν. 53. Δι' ἄλλους λόγους
 Ποιν. 167. Ἐνώπιον τῶν κακούργησιν Ποιν. 276. Προκαίμενος
 περὶ νενοθευμένων ἐγγράφων Ποιν. 317. 321. Συζητήσεως κατηγορίας
 ἔνεκα μὴ ἐμπανίσεως μαρτύρων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν πλημμελειο-
 δικῶν Ποιν. 379. Τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων Ποιν. 347. 548 (2).
 γνώρισις ξένης κυριαρχίας Π. Ν. 323 ε.
 γνωσις ξένων ἐπιστολῶν, ἐμποροδελτίων καὶ λ. Π. Ν. 445.
 γνωσπῆριον ἀνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς Π. Ν. 536.
 ἴρεσις (ἀδίκημα) εἰς κατάστασιν ἀμύνης Π. Ν. 101 — 102. 106.
 Ἀναίρεσις ἢ βλάβη τοῦ προσβολῆς πότε τιμωρεῖται Π. Ν. 105. Εἰς
 βραχυὴν ψυχικῆς ἐμψῆς Π. Ν. 293. Γνωρὲν, εἰς κατάστασιν ἀμύνης
 πρέπει ν' ἀναγγέλληται εἰς τὴν ἀρχὴν Π. Ν. 687.
 ἴρεσις (ἐνδίκον μέσον) αἰτεῖται τοῦ περὶ μυστικῆς συζητήσεως βου-
 λεύματος. Δὲν ἀναβάλλει αὐτὴ τὴν περὶ τῆς κυρίας ὑπόθεσεως συζη-
 τήσιν Ποιν. 78. Ἀπὸ τίνα καὶ πότε ζητεῖται ἀναίρεσις τῶν βουλευ-
 μάτων τῶν δικαστικῶν συμβουλίων τῶν Πρωτοδικῶν Ποιν. 263.
 πρεσβυμία πρὸς ἀναίρεσιν τοιαύτην Ποιν. 263. Πότε καὶ πῶς γίνεται
 αἴτησις πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικεῶν καὶ
 πλημμελειοδικεῶν Ποιν. 359. Ἰσχυροὶ πρὸς τοῦτο λόγοι Ποιν. 360.
 477. Παρὰ τίνι γίνεται Ποιν. 361. Συζητήσις περὶ αὐτῆς ἐν τῷ
 Ἀρείῳ Πάγῳ Ποιν. 362. Ἀναίρεσις τῶν ἀποφάσεων τῶν πλημμελειο-
 δικῶν πῶς γίνεται Ποιν. 406. Λόγοι πρὸς ἀναίρεσιν Ποιν. 407, 417.
 Διαδικασίας εἰς αὐτὴν Ποιν. 408. Τῶν ἀποφάσεων τῶν Κακούργιο-
 δικῶν ἀπὸ τίνα καὶ διὰ ποίους λόγους αἰτεῖται Ποιν. 457, 458, 473.
 Ποῖος ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν Ποιν. 478. Κατὰ ποίαν ἀποφάσεων Ποιν.
 479. 480. Πρεσβυμία πρὸς ἀναίρεσιν Ποιν. 481. Αἴτησις αὐτῆς Ποιν.
 482. 483. 484. Πότε εἶναι δεκτὴ ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἴτησις Ποιν.
 485. Ἐξαιρέσις τοῦτου Ποιν. 486. Διαδικασία Ποιν. 487 ε. Ἡ ἀπόρ-
 ριψις τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως πότε συνεπιφέρει τὴν εἰς πρόστι-
 μον καταδίκην τοῦ αἰτήσαντος Ποιν. 493. Δημοσιεὶ ὑπάλληλοι δὲν
 ὑπόκεινται εἰς τοιοῦτον πρόστιμον Ποιν. 494. Ἀπορίσφαισις τῆς αἰ-
 τήσεως, δὲν ἐπαναλαμβάνεται Ποιν. 495. Κριθείσης τῆς αἰτήσεως
 βεβαίωσις ἢ παρακαταθήκη ἀποδίδεται. Καὶ συζητήσις περὶ ἀναίρεσεως
 Ποιν. 496. Ἀναίρεσις ἔνεκα ἀναρμοδιότητος Ποιν. 497. Πότε ἐγκρι-
 σίς τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως παραπύμπεται ἢ ὑπόθεσις εἰς
 ἄλλο Δικαστήριον Ποιν. 498. Πότε δ' Ἀρείοι Πάγοι ἀναίρων ἐφαρμό-
 ζει αὐτὸς τὸν νόμον Ποιν. 500.
 κλησις Ἰδιωτικῆς κατηγορίας πότε γίνεται Ποιν. 301.
 κριτὴ τῶν βουλεμμάτων τοῦ δικαστικοῦ Συμβουλίου τῶν Πρωτοδικῶν

πότε και έντός πόσου γίνεται Ποιν. 260. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακοπῆς ὡς πρὸς τὸν φυλακισθέντα Ποιν. 261. Ποίαν δύναμιν ἔχει καὶ πῶς διευθύνεται ἡ ἀνακοπὴ Ποιν. 262. Τῶν κατ' ἐρήμην ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν Ποιν. 338 ἔ. Πότε εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ἀνακοπῆς αἴτησις Ποιν. 342. Τῶν κατ' ἐρήμην ἀποφάσεων πλημμελειοδικῶν Ποιν. 403. 463. Τῶν κατ' ἐρήμην τῶν κακουργιοδικῶν έντός πόσου Ποιν. 466. Δὲν εἶναι δεκτὴ εἰς τὴν κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου Ποιν. 492.

Ἀνάκρισις. Ἡ ὑπεράττη αὐτῆς διευθύνσις πῶς ἐναπόκειται καὶ εἰς ποῖον Ποιν. 13. Ἡ κατὰ νομὴν ἀπὸ ποῖον διευθύνεται Ποιν. 16. Ἐκτείνεται καὶ κατὰ τῶν συνενόγων καὶ συναιτίων Ποιν. 32. Συναφὴ πλημμελήματα καὶ κακουργήματα ἀπὸ τίνα ἀνακρίνονται Ποιν. 33. Πότε ἀναλαμβάνεται Ποιν. 502. (Ἴδε καὶ προανάκρισις, ἀνακριταί, προεπισταγωγικὴ ἀνάκρισις).

Ἀνακριταὶ ἐνεργοῦσιν ὑπὸ τὴν διευθύνσιν καὶ κατὰ παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως Ποιν. 17. Ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ διατελοῦσιν εἰ κλητῆραι. Ζητεῖται τὴν ἑνοπλον δύναμιν Ποιν. 19. Προτίμησις ἀνακριτοῦ μεταξὺ πολλῶν ἐπιλαβεμένων Ποιν. 31. Πότε ἐνεργοῦσι κατ' ἐπιτροπὴν τοῦ Προέδρου τῶν Ἐρετῶν Ποιν. 43. Κανονισμένης τῆς ἀρμοδιότητος καὶ εἰδοποιηθέντες περὶ τούτου προχωροῦσιν εἰς τὴν ἀνάκρισιν εἰς τί ὑπεβάλλονται Ποιν. 49. Ἐν ἐλλείψει δικαστικοῦ Γραμματέως ὁ ἀνακριτὴς εἶναι ὑπόχρεως νὰ συντάσῃ μόνος τὴν περὶ ἀνακρίσεως ἔκθεσιν Ποιν. 74. Ὑπάρχοντος, δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ καμμίαν ἀνακριτικὴν πράξιν χωρὶς νὰ συμπαραλάβῃ δικαστικὸν Γραμμ. Ποιν. 183. Πότε ἐνεργεῖ αὐτεπαγγέλτως καὶ πότε δὲν δύναται Ποιν. 184. Παραγγελλόμενος πῶς ἐνεργεῖ Ποιν. 187. Πότε ἐπιχειρεῖ ἐκ νέου τὰς ἡδὴ γενομένας ἀνακριτικὰς πράξεις Ποιν. 188. Τίνι τρόπῳ ἐξετάζει μάρτυρας, κάμνει τὰς κατ' οἶκον ἐρεῦνας καὶ λαμβάνει τὰ πρὸς κατάπαιυσιν θερῶν μετὰ Ποιν. 189. Κλήσεις αὐτοῦ Ποιν. 190, 194. Καταδικάζει πῶς καὶ εἰς τί τὰ κλητευθέντα παρ' αὐτοῦ καὶ μὴ ἔμφανισθέντα μάρτυρας Ποιν. 193. Πότε ἀναρεῖ τὴν καταδίκην αὐτὴν Ποιν. 196. Πότε ἐκδίδει ἐνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ κατηγορουμένου Ποιν. 197. Ἐπογράφει τὰς περὶ ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων καὶ λ. ἔκθεσεις Ποιν. 198. Τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων, τὴν ἐρευνὰν κατ' οἶκον καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀνακριτικὴν πράξιν ἐπιτρέπει εἰς τινα εἰρηνοδίκην τῆς περιφέρειας τοῦ Ποιν. 201. Καὶ εἰς ἄλλον ἀνακριτὴν Ποιν. 202. Πέμπεται πρὸς αὐτὸν ἡ περὶ τῆς κατ' ἐπιτροπὴν γενομένης ἀνακρίσεως καὶ λ. ἔκθεσις Ποιν. 403. Περὶ πάσης ἀνακριτικῆς πράξεως προεξεδιοποιεῖ τὸν εἰσαγγελέα Ποιν. 204. Ἐχει δικαίωμα γενομένης τῆς προανακρίσεως, νὰ κάμνῃ παρατηρήσεις, ἐρωτήσεις καὶ λ. Ποιν. 203. Ἐκδίδει ἐνταλμα φυλάκισως κατὰ τοῦ συλληφθέντος Ποιν. 226. Πότε προτείνει εἰς τὸ Δικαστικὸν Συμβούλιον τῶν Πρωτοδικῶν τὴν ἔκθεσιν βουλεύματος Ποιν. 250. κατ' αἴτησιν ἰδιωτοῦ κατηγόρου τὴν κατάσχσιν παρανόμων συγγραμμάτων Ποιν. 297. Μὴ θέλοντος τοῦ ἀνακριτοῦ νὰ ἐνδύσῃ εἰς τὴν κατάσχσιν τί γίνεται Ποιν. 298. Μονογραφεῖ τὸ ἐπὶ νοθεύσει κατηγορούμενον ἔγγραφο Ποιν. 316, 319. Πότε ὁ κατηγορούμενος γράφει ἑνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ πρὸς συμπαραβολὴν τοῦ κατὰ

γερουμένου εγγράφου Ποιν. 319. Πράξεις τοῦ ἀνακριτοῦ εἰς τὸ ἐκτακτον στρατιωτικὸν δικαστήριον Ποιν. 307. Ὑπογράφει τὸ βιβλίον τοῦ Ἐπιστάτου τῆς διὰ τοῦς ὑποδίκους φυλακῆς Ποιν. 333. (*Ἴδε καὶ Ὑπ' ἄλληλοι ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως, Προανακρίσεις).

Λωσις ξένων πραγμάτων Π. Ν. 386.

Λομοδιότης. Πότε ἀποφασίζεται ἐξ ἐπαγγέλματος Ποιν. 35. Λόγοι ἀναίρεσως Ποιν. 360 (1) 407 (1). Ἀναρμοδιότης Πταιματοδίκου Ποιν. 347.

Μαλτιτικὸν ἀποτέλεσμα. Ἀνακοπῆς Βουλευμάτων Ποιν. 262. Αἰτήσεως περὶ ἀναίρεσως ἀποφάσεων κακοεργιοδικῶν Ποιν. 459. Ἐφέσεως ἀποφάσεων Πταιματοδικῶν. Ποιν. 357.

Μαλτι καταδικαστικῶν μέτρων κατ' ἐπιτάγην, σελ. 497 ὑποσ.

Μετρήσεις τροφίμων παράδοσις Π. Ν. 584 καὶ λ.

Μορμὴ νεκροφανῶν πρόωρος Π. Ν. 302, 646.

Μωποκτονία ἐν γένει Π. Ν. 287. Εἰς βαρύνει ψυχικῆς ὁρμῆς Π. Ν. 293. (*Ἴδε ἐν ὅσοις).

Μυθιστοί § 342.

Νεκρότης εἰς παιδοποιίαν προεξηγηθεῖσα ἀπὸ τινος τιμωρεῖται Π. Ν. 307. Νέμα ἐπιστολῶν ὑπὸ ταχυδρομικῶν ἐπιστάτων Π. Ν. 470.

Νυκτεῖς τάφου ἴδε τιμωροχλία.

Ὁμολογίαι μετὰ τοῦς ἐλθόντας τῆς πατρίδος Π. Ν. 520. Μὲ ξένας δημοσίας ἀρχὰς Π. Ν. 526.

Ὁμολογίαι. Τί ἐννοεῖται δι' αὐτῶν Π. Ν. 384.

Ὁμολογίαι εἰς τὰς περὶ τοπικῆς καὶ ἀγροτικῆς ἀστυνομίας διατυπώσεις καὶ διαταγὰς Π. Ν. 697 καὶ λ. Εἰς ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν Π. Ν. 699.

Ὁμολογία ποινικῶν δικηγόρων πῶς δίδονται Π. Δ. 43.

Ὁμολογίαι τῶν ἰδιωτικῶν κατηγορῶν ἢ ἐναγόντων λαμβάνουσι τὰς ἐπὶ τῆς διαδικασίας δηλοποιήσεις Ποιν. 27. Οἱ ἰδιῶται κατηγοροὶ ἐπιλείπουν νὰ διορίζουν ἀντικλητούς πότε. Ποία ἡ ζημία τῶν διὰ τὴν οὐχ διορίσιν τῶν Ποιν. 294. Παραμείας καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων Ποιν. 304. (*Ἴδε καὶ κατ' ἐγχοροί, ἐνάγοντες).

Ὁμολογίαι πότε διορίζονται ἀπὸ τὸν κατηγορουμένον ἢ ἰδιώτην κατηγοροῦν διὰ νὰ παρασταθῇ εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν συζητήσιν Ποιν. 25. Πότε οἱ δικαστικοὶ ἀντικλητοὶ δὲν ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες Ποιν. 115.

Ὁμολογία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν πταιματοδικῶν Ποιν. 344, 345. Τῶν κακοεργιοδικῶν Ποιν. 471. Ὡς πρὸς τοῦς συναίτιους καὶ συνενόχους Ποιν. 474. Οἱ κατ' ἐσχάτην καταδικασθέντες κακοῦργοι πότε δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεως Ποιν. 350. (2). (*Ἴδε καὶ ἀπόφασις).

Ὁμολογίαι ἀρχηγίας § 127 (3). Ἡγεμονικῶν νομημάτων Π. Ν. 226.

Ὁμολογίαι πολιτικῆς, ἐκκλησιαστικῆς, στρατιωτικῆς καὶ λ. 227, 229.

Ὁμολογίαι καὶ τίτλου Π. Ν. 228. Πράξεως δημοδίκου, συνηγόρου, συμβολαιογράφου Π. Ν. 230. Ἐργῶν κολλυβιστοῦ, ἐμπορομεσίτου, ἱατροῦ,

χειρουργοῦ, μαιᾶς, κλητῆρος καὶ λ. Π. Ν. 231. Δικαίων ξένης οἰκογενείας § 357. Νομοθετικῆς ἐξουσίας ἐκ μέρους δικαστῶν, ἐξεταστῶν

καὶ ἐπιτρόπων τῆς ἐπικρατείας § 476 (1). Ἐκ μέρους Νομαρχῶν.

- Διευθυντῶν. Ἐπαρχῶν, Δημάρχων καὶ λ. § 479 (1). Τινεμένη παρά ἰδιωτικῶν ἑταιριῶν Π. Ν. 531. Σχολικῆς ὑπηρεσίας Π. Ν. 532. Δικαιοματῶν ἐπιτηδεύματος Π. Ν. 533. (*Ἴδε καὶ Σ φ ε τ ρ ι σ μ ο ς, ὁ π ἔ ρ β α σ ι ς).
- *Αντισπραξίς εἰς τὰς μετ' ἄλλων δυνάμεων συνθήκας Π. Ν. 134 (2).
- *Αντίστασις κατὰ ἀρχῆς Π. Ν. 169, 170. Κατὰ νομαρχιακῶν ἢ ἐπαρχιακῶν συμβουλίων ἢ ἀρχαιερασιακῶν συνελεύσεων Π. Ν. 192.
- *Αντίταξις ἐνόπλου δυνάμεως κατὰ τινος ἄλλης νομίμου δυνάμεως Π. Ν. 128. Πρόκλησις εἰς ἀντίταξιν Π. Ν. 129.
- *Ἀξιοποιῶνς πράξις ἄλλη παρὰ τὴν μελετηθεῖσαν Π. Ν. 89. Τὸ ἀξιοποιῶν ἀκυροῦται ἢ ἐξαλείφεται Π. Ν. 113, 114. Ἐνεκα τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ παθόντος Π. Ν. 116. Ἐνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως Π. Ν. 117. Ἐνεκα τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρου Π. Ν. 118. Ἐκ παραγραφῆς 119.
- *Ἀπαγόρευσις. Ἐξοδα αὐτεπαγγέλτου ἀπαγορεύσεως Π. Δ. 81 ἔ. Νόμοι ἀπαγορεύσεως Π. Ν. 7 ὑποτ. 23, 26.
- *Ἀπαγόρευσις εἰσαγωγῆς παντὸς εἴδους δένδρων, φύλλων κτλ. σελ. 747 ὑποτ. Τῆς διὰ δυναμίτιδος ἀλλοίαις σελ. 814 ὑποτ.
- *Ἀπαγωγὴ ἄρρενος ἢ θήλειος ἐπὶ σκοπῷ ἀσελασίας ἢ γάμου Π. Ν. 331. Πότε δὲν τιμωρεῖται Π. Ν. 333. Ἀφελίκου ἐκόντος Π. Ν. 332.
- *Ἀπαλλοτριώσις ξένων πραγμάτων Π. Ν. 386.
- *Ἀπάτης ἐρίμας Π. Ν. 396. Πότε καὶ πῶς τιμωρεῖται Π. Ν. 397, 398, 399, 401, 402. Τούτοις, διὰ τῆς θερητικῆς Π. Ν. 399 (1). Διὰ πλάστων διαβατηρίων ἢ πιστοποιητικῶν Π. Ν. 399 (2). Διὰ μαντείων καταγογγυσεῶν καὶ τῶν τοιούτων Π. Ν. 399 (3). Διὰ μέτρων καὶ σταθμῶν Π. Ν. 399 (5). Διὰ μετάλλων ἢ λίθων (6). Ὡς πρὸς τὴν μειωσιν τῶν εἰς τὸ δημόσιον ἐφειλομένων φόρων Π. Ν. 403. Ὡς πρὸς τὰ χρῆ Π. Ν. 404 καὶ λ. Διὰ ψευδῶν διαφημίσεων Π. Ν. 407. Τιμωρεῖται ὡς πταίσμα Π. Ν. 673.
- *Ἀπειθεῖα κατὰ τῆς κυβερνήσεως διατάξεως διάλυσιν στρατευμάτων ἢ ἀπέκδυσιν ἀρχηγίας Π. Ν. 127. Πρόκλησις εἰς ἀπειθεῖαν καὶ λ. Π. Ν. 129, 151, 165. Μετὰ προηγηθεῖσαν πρόσκλησιν Π. Ν. 164. Τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ διατρίβοντες εἰς ἐπισήμους ἀνακλήσεις Π. Ν. 827 (4).
- *Ἀπειλή. Παραποδοῖς δι' ἀπειλῆς τῆς ἀσκήσεως τῶν πολιτικῶν δικαίων Π. Ν. 189. Τῆς προσελεύσεως εἰς θερηκίαν τινα ἢ τῆς παρευρέσεως εἰς τὴν ἱερουργίαν τῆς Π. Ν. 195. Κατάπεισις δι' ἀπειλῆς εἰς τὸ πράξαν ἢ παραλείψαι τι Π. Ν. 330, 333, 368. Ἀπειλὴ διεγείρουσα φόβον μελλούσης αἰκίας Π. Ν. 368. Δι' ἀπειλῆς ἐμπέδιον διαγωνισμού εἰς πλειστηριάσεις Π. Ν. 436. Ἀπειλὴ ἐπιχειρήσεως ἀξιοποιῶνς πράξεως Π. Ν. 557. Πότε αἱ ἀπειλαὶ ἀποκλείουσι τὸν καταλογισμόν Π. Ν. 96.
- *Ἀπέκδυσις τῆς ὑπηρεσίας παράνομος Π. Ν. 451.
- *Ἀπιστία περὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας Π. Ν. 482, 486.
- *Ἀποβολὴ τῆς ὑπηρεσίας (δημοσίου) Π. Ν. 24, 220. Ἐμδρόμυ Π. Ν. 303 καὶ λ. Προκατάληψις ἀποβολῆς Π. Ν. 642.
- *Ἀπογραφὴ στρατιωτῶν ἄνευ ἀδείας Π. Ν. 127.
- *Ἀπόδειξις πότε ἢ προανακριτικῇ ἔκθεσις δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν Ποιν. 74. Εἰς τὰς δημοσίας συνεδριάσεις ἐν γένει δύναται γὰρ προσενεχθῆναι

Ποιν. 73. Δὲν ἀπαιτοῦνται νομικοὶ κανόνες πρὸς ἀπόδειξιν Ποιν. 92. Κυριώτερα μέτα ἀποδείξεων Ποιν. 93 καὶ λ. Συγχωρεῖται ἐν γένει πᾶν εἶδος ἀποδεικτικῶν μέσων. Ἐξαίρεσις Ποιν. 94. Γνωμοδότησις πραγματογνωμόνων ἢ ἐμπειροτεχνῶν πότε ἔχουν ἰσχύον ἀποδείξεως Ποιν. 107. Ἀποδείξεις συκοφαντίας καὶ ὕβρεως Ποιν. 307, 308 καὶ λ. Πότε εἶναι ἀπαράδεκτος Ποιν. 310. Μέσα ἀποδείξεως νοθευμένων ἐγγράφων Ποιν. 318. Αἱ ἀποδείξεις ὑποβάλλονται εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ Ποιν. 293.

δοχὴ μισθοῦ καὶ διακριτικῶν σημείων ξένων θυντακίων Π. Ν. 529.

δρακίς φυλακισμένων ἐκ τῆς φυλακῆς. (Ἰδε Δ ρ α π έ τ ε υ σ ι ς).

ζημίωσις πότε δὲν ἀκυρώνει τὸ ἀξιώσειον § 114.

κατάστασις. Δι' αὐτῆς πύρρον τ' ἀποτελέσματα τῆς ποινῆς Ποιν. 364. Πότε γίνεται αὕτη Ποιν. 365. Ἀπὸ τίνα γνωμοδοτεῖται καὶ λ. Ποιν. 366 ε.

κεφαλαισθέντος περικυτῆ καὶ πτώμα § 3.

κεφαλῆσις καταδικασμένου Π. Ν. 3.

κρυφὸς τοκετὸς Π. Ν. 296, 297, 298. Ἰματίων ἀνθρώπου ἐκ λοιμώδους νόσου ἀποθνήσκοντες Π. Ν. 572.

ληψὶς εἰδῶν ποινικῆς διαδικασίας. Διαιτ. Ἐκκ. 1 ε. 18 ε.

λογίκα. Ὁ κατηγορούμενος πότε ἀπόλυγεται εἰς τὸ ἀκρατηρίον τῶν Πλημμελειοδικῶν Ποιν. 394. Τῶν κακουργηδικῶν Ποιν. 426. Πότε ἐ καταδικασθεὶς παρὰ τῶν ἐρωτῶν Ποιν. 450

λύσις (ἀδίκημα) φυλακισμένου. (Ἰδε φυ λ α κ ή. Κατηγορουμένου ἀνευ δίκης ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου Π. Ν. 468.

λύσις (κατηγορουμένου). Πότε γίνεται ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου Ποιν. 212, 239. Διὰ νὰ ἀπολυθῇ ἀπαιτεῖται ἡ ἀκράσις τοῦ Εἰσαγγελέως Ποιν. 213. Δι' ἐγγυήσεως πότε συγχωρεῖται καὶ πότε ἔχι Ποιν. 236, 237. Πότε παύει ἡ ἀπόλυσις Ποιν. 245. Γινόμενου βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν πρωτοδικῶν ἔτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν Ποιν. 282. Ἡ ἀνακοπὴ τοῦ βουλευμάτος ἐμποδίζει τὴν ἀπόλυσιν Ποιν. 261.

μίμησις ἔργων τέχνης καὶ νοῦ Π. Ν. 432, 433.

ντες. Διαδικασία ἀπόντων. (Ἰδε τ υ γ ό δ ι κ α ι.

πειρα ἀξιοποιῶν πράξεων. Ἐπιβάλλεται ποινὴ εἰς τοὺς ἀποπειρωμένους Π. Ν. 48. Πότε Π. Ν. 49. Πότε ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἀποπειρωμένον ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις Π. Ν. 51. Πότε δὲν τιμωρεῖται Π. Ν. 52, 53. Μὴ ἐπιτυχοῦσα διὰ τὴν ἐκ πλάνης καὶ συγχύσεως προσαρμογὴν ἀπροσφόρου μέσου ἀντὶ τοῦ μελετηθέντος Π. Ν. 54. Τί γίνεται ἐσχάκι περιέχει αὐθιπαρκτόν τι τέλειον κακούργημα ἢ πλημμέλημα Π. Ν. 55, 109. Πότε τιμωροῦνται οἱ συστασιῶται οἱ ἀποπειραθέντες Π. Ν. 61, 62. Πῶς τιμωρεῖται ὁ δηλώσας ὅτι ἀφίσταται τῆς συστάσεως Π. Ν. 63. Τιμωρία παραιτηθέντος ἀρχηγοῦ συστάσεως Π. Ν. 65. Τιμωρία συμμορίας Π. Ν. 69. Ὡς ἀποπειρωμένοι θεωρεῖται ὁ ὑποσχεθεὶς μὲν ἀλλὰ μὴ χρητήσας συνδρομῇ Π. Ν. 80. Κ:ἔθλειας Π. Ν. 238. Δωρεδοκίας δημοσίων ὑπαλλήλων Π. Ν. 459. Ἐπὶ πταισμάτων Π. Ν. 503.

- Ἀποπλάνησις εἰς ἀποστασίαν, λιποταξίαν, αὐτομόλησιν Π. Ν. 123 (8).
 Πράκλησις εἰς τοῦτο Π. Ν. 129. Εἰς ἀσίλγησιν Π. Ν. 274 καὶ λ.
- Ἀποσιώπησις τῆς ἰδίας τῶν ὑπαλλήλων συμμετοχῆς Π. Ν. 463. Συγ-
 δίου τινῶν κακοσυζημάτων Π. Ν. 130.
- Ἀποστερήσεως σκοπός ποτε ἐκλαμβάνεται Π. Ν. 386.
- Ἀποτελείσεις | πλὴν ἀξιοποιῶν παρὰ τὸ σκοπούμενον Π. Ν. 43. Τῆς
- Ἀποτελέσματος | καταχρήσεως τοῦ τύπου. (*Ιδε ε λ ε υ θ ε ρ ο τ ο υ π ῖ α).
- Ἀπορρήτων πρεδοίε εἰς τὸν ἔγθερον § 123 (10). Διαπραγματεύσεων, πο-
 λεμικῶν κινήματων, διαγραφῶν, φρευριῶν καὶ λ. ἀποπειρὰ νὰ λάβῃ
 τὴς γνώσιν δι' ἀθεμίτων μέσων Π. Ν. 133. Παραδοίσις ξένων ἀπορρή-
 των Π. Ν. 445. 446. Κοινοποιήσις ὑπὸ κληρικῶν, συνηγόρων, μαιῶν,
 φαρμακοπωλῶν καὶ ἄλλων Π. Ν. 447.
- Ἀπόφασις ἀθωωτικὴ ἢ καταδικαστικὴ δὲν ἐμποδίζει τὸν παθόντα νὰ
 κάμῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐνώπιον πολιτικοῦ δικαστηρίου Ποιν. 12.
 Ποινικὴ κατὰ δικαστικῶν ὑπαλλήλων παραλείπουσα τὴν καταψήφισιν
 Ποιν. 68. Ἀπαγγέλλεται δημοσίως Ποιν. 77. 18. Αἰτιολογεῖται καὶ
 περιέχει τὸ ἐπαρκεζόμενον τοῦ νόμου ἄρθρον Ποιν. 81. Τί ἄλλο πρε-
 πει νὰ περιέχῃ Ποιν. 82. 85. Ὁ ἀματάκλητος δὲν συγχωρεῖ τὴν ἐπα-
 νοδὸν εἰς δεδικασμένην πρᾶξιν Ποιν. 84. Ἐντὺς πόσου καὶ ἀπὸ ποιοῦ
 ὑπογράφεται Ποιν. 88. Τὰ πρωτότυπα αὐτῶν δέονται κατὰ μῆνα
 μὲν τὰ πρακτικὰ εἰς βιβλίον Ποιν. 91. Τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου
 τῶν πρωτοδικῶν ποτε ἔχει κύρος Ποιν. 247. Αὕτη ἡ ἀπόφασις λαγ-
 νεται Βούλευμα καὶ γίνεται διὰ τῆς ψήφου τῶν πλείωνων Ποιν. 249.
 Κατ' ἐρήμην πταίσματα τοδικῶν ποτε ἐκδίδεται καὶ ποτε ἐκτελεῖται
 Ποιν. 336, 337. Ἀνακοπὴ αὐτῆς Ποιν. 338—340. Ποτε λαμβάνει
 ἢ ἀνακοπεῖται τὸ κύρος τῆς Ποιν. 341. Ὁ κατ' ἀντιμωλίαν τί περι-
 χεῖ Ποιν. 346—349. Ἐκτέλεσις Ποιν. 351. Ἐρεσις Ποιν. 353.
- Ἀναίρεσις Ποιν. 359. Π λ η μ ε λ ε ι σ δ ι κ ῶ ν ποτε ἔχει ἰσχὺν
 Ποιν. 363. Τί ἀπαιτεῖται πρὸς διάγνωσιν τῆς ἀπεράσεως τῶν πλημ-
 μελειοδικῶν Ποιν. 394. Γίνεται καὶ αὕτη διὰ πλειονοψηφίας Ποιν.
 395. Ἐντὺς πόσου γίνεται καὶ τί περιέχει Ποιν. 397. Ποτε ἀπα-
 γέλλεται ἢ ἀθωωτικὴ καὶ ποτε ἐκτελεῖται Ποιν. 398. Πρὶν ἐκδοθῇ
 εἰς ἰδιωτικὴν κατηγορίαν ἐρωτᾶται ἡ γνώμη τοῦ ἐλασγγελέως § 401.
 Ἀνακοπὴ Ποιν. 403. Ἐκτελεῖται ἐπιμελεία τινὸς § 403. Πῶς ἀνα-
 ρεῖται Ποιν. 406. 408. Κακοσυρροδικῶν ποτε ἔχει ἰσχὺν Ποιν.
 415, 416. Ποτε ἀναβάλλεται ἢ παρὰ τῶν συνέδρων ἀπαγγέλλε Ποιν.
 444. Τίς τάξις φυλάττεται ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῶν κακοσυρροδικῶν
 Ποιν. 453. Ποινικὴ παρὰ τίνος ἀναγινώσκεται εἰς τὸ ἀκροατήριον
 Ποιν. 454. Ἀναίρεσις καὶ λόγοι πρὸς ἀναίρεσιν Ποιν. 457, 458.
- Ἐπιμελεία τινος ἐκτελεῖται Ποιν. 459. Ὁ κατ' ἐρήμην πῶς δημο-
 σιεύεται, ἐντὺς πόσου ἀνακόπτεται καὶ πῶς ἐκτελεῖται § Ποιν. 466.
- Ἐμφανισθέντος ἢ συλληφθέντος τοῦ φυγοδίκου ἐκδίδεται ἀπόφασις
 κατ' ἀντιμωλίαν Ποιν. 470, 471. Ἀναίρεσις αὐτῆς Ποιν. 473.
- Ἀρείου Πάγου ποτε ἔχει ἰσχὺν Ποιν. 493 ε. Ἐκτέλεσις καὶ δη-
 μοσίεσις αὐτῆς Ποιν. 501.
- Ἀπόφασις λαβούσα θριστικὴν ἰσχὺν Π. Ν. 28. 29. Ἐκτέλεσις ἀπαράσης
 Π. Ν. 18. 19. 32. Δημοσιεύεται δι' ἐφημερίδος Π. Ν. 28. 29. 232.

Ἀφρῶσα τὰ εἰς τὸν τύπον ἀναγόμενα κακοεργήματα. (*Ἴδε ἃ εὐθε-
 οτ ὑπάρχει).

αἶμα κατ' ἀπόντος διαδικασίᾳ ποῖα Ποιν. 460 ἔ. Ἡ ἀπουσία τοῦ
 κατηγορουμένου δὲν ἐμποδίζει τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν ὡς πρὸς
 τοὺς παρόντας συνενόχους καὶ συναιτίους Ποιν. 474.

αὐγὴ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ὑπηρετεῖν δι' ὅρων Π. Ν. 135.

ῥᾶ σκευὴ μὴ ἔχοντα τὴν κανονισμένην ἀξίαν, ἢ μὴ σεσημασμένα
 Π. Ν. 675.

ῥώνητος. (*Ἴδε Σωματεμπερία).

ὁρ Πάγος κανονίζει τὴν ἀρμοδιότητα κατ' αἵτησιν τινὸς Ποιν. 46.
 Ἀποφασιζέτω περὶ αὐτῆς ἐπὶ δημοσίας συνεδράσεως. Ποιν. 47. Μέχρι
 τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως τί γίνεται Ποιν. 48. Πότε ἀποφασιζέτω
 περὶ τῆς παραπομπῆς ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον ἐξοδαθῶν Ποιν.
 43. Εἶναι ἀρμόδιος εἰς ἀγωγὰς κατὰ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν, τῆς
 στρατιωτικῆς δίκης, τῶν ἐρετῶν Ποιν. 66 (3). Αἱ κατ' αὐτοῦ ἀγωγαὶ
 τοῦ δικάζοντος Ποιν. 66 (4). Τύποι πρὸς ἀναίρεσιν καὶ σύνθεσιν τοῦ
 δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου Ποιν. 362. 476. Διαδικασία Ποιν.
 487 ἔ. Ἀπόρρις Ποιν. 493. Πότε ἀναίρων παραπέμπει τὴν δίκην
 πρὸς νέαν συζήτησιν Ποιν. 498. Πότε ἀναίρων καταδικάζει τὸ δικα-
 στήριον ἢ τὸν δικαστικὸν ὑπάλληλον Ποιν. 499. Πότε ἀναίρων ἐπαρ-
 αλίζει τὸν νόμον Ποιν. 500. Ἐκτέλεισις τῶν ἀποφάσεων τοῦ καὶ δη-
 μοκρίσεως αὐτῶν Ποιν. 501. Ἐν περιπτώσει ἐπαναλήψεως τῆς ἀνα-
 κρίσεως πότε ἀναίρει ἀποφάσεις Ποιν. 503. 506. 507. 509. (*Ἴδε
 καὶ Δικασταί).

οδιότης Ἐν γένει Ποιν. 29 ἔ. Ἀνακριταὶ ἀρμόδιοι καὶ λ. Ποιν.
 29. Συναφῆ ἀδικήματα δικάζονται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. Τὸ δι-
 κάζον τὸ βαρύτερον ἀδικήμα εἶναι ἀρμόδιον καὶ διὰ τὸ ἐλαφρύτερον
 Ποιν. 33. Τίνα τὰ συναφῆ ἀδικήματα Ποιν. 34. Τὸ ἀναρμόδιον τοῦ
 δικαστηρίου ἀποφασιζέται ἐξ ἐπαγγέλματος κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης
 καταστάσιν Ποιν. 35. Ὁ ἀρμοδιότης τῶν δικαστηρίων καὶ ἀνακριτῶν
 ἐκτείνεται καὶ καθ' ὅλων τῶν συναιτίων Ποιν. 45. Ἀμφίβολος πολλῶν
 ὅρων δικαστηρίων κανονίζεται παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου Ποιν. 46. Ἡ
 περὶ κανονισμοῦ αἵτησις διεσθύνεται πρὸς αὐτὸν Ποιν. 47. Ἐν τούτοις
 ἀπέχουσι τὰ δικαστήρια τῆς διαδικασίας Ποιν. 48. Οἱ μὴ ἀπέχοντες
 πῶς τιμωροῦνται Ποιν. 49. Πῶς καταδικάζονται εἰ αἰτήσαντες τὸν
 κανονισμὸν καὶ ἀποτυχόντες Ποιν. 50. Τῶν κατὰ τῶν δικαστικῶν
 ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν ἀγωγῶν Ποιν. 66. Τοῦ δικαστικοῦ Συμβου-
 λίου τῶν πρωτοδικῶν Ποιν. 250 ἔ. Πταισματοδικῶν § 333. Τῶν
 Πλημμελειοδικῶν Ποιν. 373. Τῶν Συνέδρων Ποιν. 419. Τῶν ἐνόρ-
 κων Ποιν. 420. Τοῦ Ἀρείου Πάγου Ποιν. 477.

ρησις (ἀδίκημα). Μαρτυρία ἢ ὅρκου Π. Ν. 267. Πραγμάτων εἰς τὸν
 ἔχοντα ἐκ' αὐτῶν δικαίωμα Π. Ν. 386. Εὐρεθέντος πράγματος Π. Ν.
 387. Ὑπηρεσίας ἐκ μέρους τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ στρατιωτ.
 καὶ λ. Π. Ν. 480. 481. Πωλῆσεως τροφίμων Π. Ν. 586. Βοήθειας
 εἰς δημοσίαν ἀνάγκην Π. Ν. 634. Ἐσφραγίς καὶ λ. Π. Ν. 636. Βοη-
 θείας εἰς τικτούσας ἢ ἑγγυεὺς Π. Ν. 641.

- Ἐρωτήσεις (ἐν τῇ δικονομίᾳ) τῶν αἰτίων τῆς ἐξαίρεσως Ποιν. 39. Μαρτυρίας 198.
- Ἀρπαγὴ διὰ βίας ἢ δόλου ἀνθρώπων Π. Ν. 321.
- Ἀρτοποιοὶ μὴ κατασκευάζοντες ὑγιεινὸν ἄρτον πῶς τιμωροῦνται Π. Ν. 380 καὶ ὅπου.
- Ἀρχαὶ κατηγοροῦσαι αὐτεπαγγέλτως ἐν ἐνόμῳ τῆς Κυβερνήσεως ποῖα Ποιν. 21. Ἐξαίρεσις Ποιν. 22.
- Ἀρχαὶ συγχωροῦσαι εἰς ὑπάλληλον αὐτῆς παραδοσέν καθηκόντων Π. Ν. 493.
- Ἀρχαὶ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ δεύουσιν ἐν μηνύσει εἰς τὸν ἀρμόδιον Εἰσαγγελεῖα ὅσα μανθάνουν πλημμελήματα καὶ κακοεργήματα Ποιν. 149. Ἐκκλησιαστικαὶ δὲν δύνανται ν' ἀποποιηθεὶν τῇ καθαιρέσει τῶν κατηγορουμένων κληρικῶν Ποιν. 44.
- Ἀρχαιοτήτων ἀνακατῇ Π. Ν. 701. Ἐξαγωγή Π. Ν. 702. Νόμου περὶ ἀρχαιοτήτων ποινικαὶ διατάξεις ὑπὸ ἀρθ. 701.
- Ἀρχηγὸς ἀξιοποῖν ἐν γένει πράξεως Π. Ν. 60. Συστάσεως πότε τιμωρεῖται δι' ἀπόπειραν Π. Ν. 63. Συμμορίας Π. Ν. 66. Στάσεως Π. Ν. 177. Ἐταιρίας Π. Ν. 212. Ἐξομοιοῦνται μὲ αὐτοὺς Π. Ν. 217. Ληστῶν Π. Ν. 363. Στρατιωτικὰς μετέχων εἰς ἐμπόριον καὶ λ. Π. Ν. 466.
- Ἀρχὴ ἐκτελέσεως ἀξιοποῖν πράξεως Π. Ν. 47.
- Ἀρχιτέκτων ἀμελῶν νὰ στήσῃ σημεῖα εἰδοποιητικὰ ἢ νὰ λάβῃ μέτρα εἰς ἐξασφάλισιν προσώπων ἢ πραγμάτων ἀπὸ πύσης βλάβης Π. Ν. 399. 603. Διορίζων ἀπείρους ἐργάτας Π. Ν. 601.
- Ἀσέλγεια διὰ βίας ἢ ἀπονάρχουσας Π. Ν. 273. 280. Ἀποπλάνησις εἰς ἀσέλγειαν Π. Ν. 274. 280. Μητροπῶν, θετῶν γονέων, ἐπιτρόπων, παιδαγωγῶν, διδασκάλων, ἐφόρων, ἢ κληρικῶν κατὰ ὑπερβολῶν, ἢ τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν Π. Ν. 275—277. Ἐπὶ παράφρονος εὐθέως μεθυσμένου Π. Ν. 278. Ἐπὶ συνοίκων ἀνθρώπων Π. Ν. 279. 280. Ἀσέλγεια παρὰ φύσιν Π. Ν. 282. (Ἰδε συντελέσεις).
- Ἀστυνομία δικαστικὴ. Ὑπὸ τίνων ἐνεργεῖται κτλ. σελ. 91 ὅπου. (Ἰδε καὶ ἀστυνόμος).
- Ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις. Πότε ἐπιβάλλεται Π. Ν. 33. 34. 35. 36. 51. 115. Ὑψίσεις πραγμάτων εὐρισκόμενων ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν Π. Ν. 171. 701. 180. 187. 188. 220. Προσβαλλομένων τῶν ἡθῶν Π. Ν. 272. Κατὰ αἰκισάντων Π. Ν. 313. Κατὰ κρατούντων πρόσωπα Π. Ν. 325. Κατὰ ἀπειλούντων Π. Ν. 337. Κατὰ παραδίδόντων ἀσφαλιστικὰ μέτρα ἐναντίον μίσματος Π. Ν. 374. Κατὰ συνοικούντων μετὰ γυναικὸς μὴ ὑπάρχοντος γάμου Π. Ν. 638. Κατὰ φυγοπόνων καὶ λ. 661. Ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις παραβίασις τιμωρεῖται Π. Ν. 188. Ἀντίδοσις αὐτῆς Π. Ν. 698. Ὅστις ἀπεθῇ ὑπ' αὐτὴν πότε ἀπολύεται πληρώσας τὴν ποινὴν Ποιν. 343. (Ἰδε καὶ Φυλάκη).
- Ἀστυνόμος κἀκεῖν προανακρίσεις ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ παραγγεῖλαι τοῦ εἰσαγγελέως Ποιν. 17. Κατηγορεῖ αὐτεπαγγέλτως ἐν ἐνόμῳ τῆς Κυβερνήσεως ἐνώπιον τῶν πταισματοδικῶν Ποιν. 21 (Ἰδε καὶ ὁ πάλαι λησὸς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως).
- Ἀταξία εἰς τὴν κράτησιν βιβλίων τῶν προσόδων Π. Ν. 483.
- Αὐλὴ περίφρακτος Π. Ν. 381.

δικία Π. Ν. 203. 206.

μόλησις Π. Ν. 123 (6). Πρόκλησις εἰς αὐτομόλησιν Π. Ν. 129.
 ὀργῆς ἐν γένει τιμωρεῖται Π. Ν. 36. Ὡς τοιοῦτος εἰς σύστασιν τι-
 μωρεῖται Π. Ν. 57. 58. Αὐτουργοὶ καὶ συναίτιοι πότε ὑποβάλλονται
 εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν Π. Ν. 39. Εἰς συμμερίαν θεωρεῖται ὡς αὐτουργ-
 ῆς Π. Ν. 71. 73. Συνεργοῦ Π. Ν. 78. Ἐπὶ πταισμάτων Π. Ν. 304.
 ψία δικαστικὴ πότε γίνεται καὶ παρὰ τίνος Ποιν. 96. Εἰς ἀνθρώπους
 καὶ πράγματα. Ἐκθεσίς περὶ αὐτῆς Ποιν. 97. Πότε ἀπὸ πραγματο-
 γνῶμονας Ποιν. 98. Τίς διορίζει πραγματογνῶμονας Ποιν. 99. Ἐπὶ
 πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων Ποιν. 173. Γινομένης αὐτοῦτης
 ποῖα μέτρα λαμβάνονται Ποιν. 176. Παραβαινομένων τῶν περὶ τούτου
 διατάξεων ποῖα μέτρα λαμβάνονται Ποιν. 176. Πότε ἀπὸ ἀνακριτῆς
 Ποιν. 189. Οἱ ἀνακριταὶ τὴν παραγγέλλουσιν εἰς εἰρηνοδίκην ἢ ἄλλαν
 ἀνακριτὴν Ποιν. 201. 202.

ῥέσις παντὸς προφυλακτικοῦ μέσου, ὄργανου, ἢ ἀποσκευῆς κατὰ κιν-
 ῶνων Π. Ν. 633. Περιουσίας διαπεπιστευμένης εἰς τὴν ἐπιτήρησιν
 τῆς ἀστυνομίας Π. Ν. 700.

ντος. Θεωρεῖται ἀφαντοῦς ὁ ἐρχομὸν καταδικασθεὶς κτλ. Ποιν. 467.
 ρμῇ, δημοσίων δυστυχημάτων. Δι' εἰσαγωγῆς δένδρων κτλ. Π. Ν.
 σ. 747 ὕποσ. Δι' ὕδατος Π. Ν. 388. Διὰ πυρὸς Π. Ν. 392. Δι' ἐπι-
 χειρήσεων οἰκοδομικῶν Π. Ν. 398. Δι' ἱππασίας, ἀναξήλασις καὶ
 ζῶων Π. Ν. 610. Δι' ὀπλων καὶ πορείτιδος Π. Ν. 618 ἔ. Διὰ πτω-
 σεως καὶ βολῆς Π. Ν. 623. Διὰ μέσων καθισταντῶν ἐπικινδύνου τὴν
 εἴσοδον καὶ ἐξοδον Π. Ν. 626 ἔ. Διὰ παραρρόνων, ὑδροφόρων κτλ. Π.
 Ν. 631 ἔ. Διὰ βλάβης κοινῶς ἐπικινδύνου Π. Ν. 633.

Β

λόπαιδες. Πῶς μαρτυρεῖται Ποιν. 116 ἔ. Ἐξυδρίσις βασιλοπαίδων
 σελ. 463 ὕποσ.

λικοῦ ὀνόματος ἢ συμβόλου χρήσις ἀνευ ἀδείας Π. Ν. 233.

Δὲν τιμωρεῖται ὁ δι' ἀκαταμαχῆτου βίας ἀναγκαζόμενος εἰς διαπραξίν
 ἀξιοποίνου πράξεως Π. Ν. 96. Πῶς τιμωρεῖται ὁ διὰ βίας ἐμποδίζων
 τὴν ἐνέργειαν τῶν πολιτικῶν δικαίων τινός Π. Ν. 189. Ὁ διὰ βίας
 ἐμποδίζων τινὰ νὰ προσέρχεται εἰς ἐκκλησίαν ἢ τοῦ νὰ παρευρίσκηται
 εἰς τὴν ἱερουργίαν τῆς Π. Ν. 195. Εἰς γάμον γονέων ἢ ἐπιτρόπων Π.
 Ν. 260. Ὁ διὰ βίας πείθων τινὰ νὰ πράξῃ ἢ νὰ παραλείψῃ τι Π. Ν.
 330 ἔ. 368. Ὁ διὰ βίας διεγείρων εἰς τινα φόβον μελλούσης οἰκίας
 Π. Ν. 368. Διὰ βίας ὅστις ἐμποδίζει τὸν διαγωνισμὸν ἐπὶ πλειστη-
 ριασμοῦ Π. Ν. 436.

πραγμίατις ἐπ' ἀκρατηρίου Ποιν. 182.

μός Π. Ν. 273. 280.

ία εἰς τὰ ὅποια ἐγγράφονται αἱ ἐκτελέσεις τῶν ἀποφάσεων Ποιν. 346.
 Τῶν Ἐπιστατῶν τῶν φυλακῶν Ποιν. 353. (*Ἴδε καὶ Βιβλιοπωρία).
 ιεμπορίαν μετερχόμενος ἀνευ ἀδείας σελ. 475 ὕποσ. Χρῆς καὶ ποι-
 ναὶ τῶν βιβλιοπώρων διὰ τὴν μὴ εκπλήρωσιν τῶν σελ. 476 ὕποσ.
 Βιβλία ἐπὶ τῶν ὁποῖων κατεγνώσθη κατάσχες σελ. 477 ὕποσ.

Βιβλιοπωλῆαι ἴδε Βιβλιοεμπορία.

Βιβλιοκαπηλῆαι ἴδε Βιβλιοεμπορία.

Βλάσκει σωματικά Π. Ν. 307 ἔ. Ξένος ἰδιοκτησίας Π. Ν. 42 ἔ. 693 ἔ.
Τῶν ἡθῶν Π. Ν. 272. Ἀγρῶν Π. Ν. 696. Βλάσκει διὰ παραβιάσεως
ξένων ἀπορρήτων Π. Ν. 445.

Βλαῖνες δὲν τιμωροῦνται Π. Ν. 86. Τάσσονται ὑπὸ κηδεμόνα Π. Δ. 84 ἔ.
Βοήθεια εἰς ἀμυνόμενον Π. Ν. 101. Χορηγομένη εἰς στρατολογεῖντα
ὄγκλους πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ξένης ἐπικρατείας Π. Ν. 136.
Παραμελουμένη εἰς ξένα πλοῖα Π. Ν. 590. Ἀρνευμένη εἰς δημόσιον
ἀνάγκην Π. Ν. 634. Εἰς κίνδυνον ζωῆς Π. Ν. 635. Εἰς ἀσθενεῖς καὶ
λ. Π. Ν. 636 καὶ λ. Εἰς ἐγκύους καὶ τικτούσας Π. Ν. 641.

Βόθροι ἀνοίγμενοι παρὰ τὰς διατάξεις Π. Ν. 630.

Βολή, ἴδε πτώσις.

Βούλευμα ἐκδίδουσι τὰ δικαστήρια προκειμένης μυστικῆς συζητήσεως Ποιν.
78. Ἡ αἴτησις τῆς ἀναίρεσώς δὲν ἀναβάλλει τὴν συζητήσιν τῆς
κυρίας ὑποθέσεως Ποιν. 78. Αἱ ἀποράσεις τῶν δικαστικῶν συμβουλίων
λέγονται βουλευμάτα καὶ γίνονται διὰ πλειονοψηφίας Ποιν. 249.

Βραβοκτονία Π. Ν. 294—298.

Γ

Γάμος συναρθεὶς δι' ἀπάτης ἢ παρατισπῆσεως τῶν καλυμμάτων Π. Ν. 359.

Μὴ γινόμενος διὰ τῆς ἀνηκούστης ἀρχῆς Π. Ν. 361. 499. Γινόμενος
μετὰ βίας Π. Ν. 360. Προσβαλλόμενος. (ἴδε Π ρ ο σ θ ο λ ή).

Γέννησις μὴ μνησμένη εἰς τὴν ἀρχὴν Π. Ν. 644.

Γοητεία πρὸς ἀπάτην μὲ ἰδιωτελῆ σκοπὸν Π. Ν. 399. 663 καὶ λ.

Γραμματεῖς τῆς ἐπικρατείας. Ἐγουν δικαιοδοσίαν ἰδίαζουσιν Ποιν. 36.
Πῶς ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες Ποιν. 118, 149.

Γραμματεῖς τῶν Δικαστηρίων ἐν γένει· τότε ἐξαιροῦνται Ποιν. 31. 32.
Ὁρεῖουσιν ἀρ' ἐαυτῶν ν' ἀναφέρωσι τὰς αἰτίας τῆς ἐξαιρέσεως τῶν
Ποιν. 33. Ἀγωγαὶ κατὰ Γραμματέων Ποιν. 65. Ἡ προανακρίσις γί-
νεται παρόντος ἐνὸς Γραμματέως Ποιν. 72. Ὑπογράφουσι τὰς περὶ
προανακρίσεως ἐκθέσεις Ποιν. 73. Τιμωροῦνται διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς
ὑπογραφῆς καὶ λ. Ποιν. 74. Συντάσσουσιν τὰ πρακτικά τῶν συνεδριάσεων
πῶς Ποιν. 80. Ἐντὸς πόσου καὶ ἐπὶ τίνι πεινῇ ὑπογράφουσιν τὰ πρα-
κτικά καὶ τὰς ἀποφάσεις Ποιν. 88. Φυλάττουσι τὰ πρακτικά τῶν συ-
νεδριάσεων καὶ λοιπὰ ἔγγραφα Ποιν. 90. Κατὰ μῆνα συδράπτουσιν τὰ
πρακτικά καὶ ἀποφάσεις εἰς βιβλίον καὶ ποινὰ διὰ τὴν ἔλλειψιν ταύ-
την Ποιν. 91. Ὑπογράφουσιν τὰς ἐκθέσεις τῶν πραγματοποιημένων γί-
νομένων παρόντων αὐτῶν Ποιν. 108. 109. Ὑπογράφουσιν μετὰ τοῦ προέ-
δρου τὸ ἐντάλμα συλλήψεως διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως Ποιν. 210.
Λέχονται τὰς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεις Ποιν. 482. Καταδικάζονται ἐξ
ἀσυγγνώστου παραδρομῆς 499. Τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ πταισματο-
δικαίων ὑπογράφουσι τὰ συλλήψεως ἐντάλματα Ποιν. 141. Ὑπο-
γράφει τὴν περὶ ἐγγυήσεως ἐκθεσὶν δεδομένην ἐπὶ ἰδιωτικῶν κατηγο-
ριῶν Ποιν. 288. Εἰς ἀπαρτισμὸν τοῦ δικαστηρίου τῶν πταισματοδικῶν
ἀπαιτεῖται καὶ ἡ παρουσία τοῦ γραμματέως Ποιν. 330. Συντάσσει τὴν

κθεσιν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως Ποιν. 345. Δέχεται τὰς
περὶ ἐφέσεως αἰτήσεις Ποιν. 353. Ἐπομένως στέλλει τὰ ἔγγραφα
πρὸς τὴν εἰσαγγελίαν Ποιν. 355. Δέχεται καὶ τὰς περὶ ἀναίρεσεως
αἰτήσεις καὶ ποῦ τὴν πέμπει Ποιν. 361. Τῶν πρωτοδικείων καὶ
πλημμελειοδικείων. Πρὸς αὐτοὺς δίδεται ἡ περὶ προσωρινῆς
ἐπολύσεως ἐγγύησι καὶ ὑπογράφουσι τὴν περὶ αὐτῆς ἐκθεσιν Ποιν.
341. Λαμβάνει τὰ περὶ ἀνακοπῆς τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου
ἔγγραφα καὶ ὑπογράφει τὴν περὶ τούτου ἐκθεσιν Ποιν. 260. Δέχεται
καὶ τὰς ἀναίρεσεις τῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν αἰτήσεις
καὶ τὰς παραπέμπει πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα Ποιν.
361. Συντάσσει πρακτικὰ περὶ τῆς ἐκτελέσεως θανατικῶν ποινῶν καὶ
Ποιν. 545. Τῶν ἐφετείων. Ἀπαρτίζουν τὸ δικαστήριον τοῦτο μὲ
τὴν παρουσίαν των προκειμένης τῆς δίκης ὑπαλλήλων ἐπὶ πλημμε-
λήματι Ποιν. 41. Τῶν Κακουργιοδικῶν, πέμπονται πρὸς αὐτὴν
τὰ ἔγγραφα ὅσα ἀφαιρῶσιν τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ κακουργήματι
ἐπὶ αὐτοῖς μετὰγεται εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Κακουργιοδικῶν Ποιν.
77. Ὑπογράφουσι τὴν ἰσχυροφάνειαν τῶν ἐνόρκων Ποιν. 442. Τὴν ἀνα-
γινώσκει εἰς τὸ ἀκροατήριον γεγωνυῖα τῇ σωνῇ Ποιν. 446. Δέχεται
τὰς περὶ ἀναίρεσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν κακουργιοδικῶν αἰτήσεις
Ποιν. 437. Τοῦ Ἀρείου Πάγου δέχεται τὰς περὶ ἀναίρεσεως
αἰτήσεις Ποιν. 361. 406. 437.

μακτοὺς (Ἵπουργός) τῆς Δικαιοσύνης. Στέλλονται πρὸς αὐτὸν πότε
κθεσεὶς περὶ τῶν μνηύσεων καὶ καταδικάσεων Ποιν. 13. Κατὰ δια-
ταγὴν αὐτῆς γίνεται παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον διὰ
λόγους δημοσίας ἀσφαλείας Ποιν. 52. Διατάσσει περὶ τρόπου τῆς ἐξε-
τάσεως τῶν Πρέσβειων καὶ πρακτικῶν ὡς μαρτύρων Ποιν. 119 (2).
Κατ' αἰτήσιν αὐτοῦ προσδιορίζεται ὁ τόπος τῆς συνέδου τῶν κακουρ-
γιοδικῶν Ποιν. 410. Ζητεῖ τὴν χάριν κατ' αἰτήσιν τίνος Ποιν. 537.
Κατ' ἀναφορὰν αὐτοῦ ἀπονέμεται παρὰ τοῦ Βασιλέως ἡ ἀποκατάστα-
σις Ποιν. 565. Ἡ περὶ ἀποκαταστάσεως γνωμοδότησις τοῦ παρὰ τοῖς
ἐφέταις εἰσαγγελέως ὑποβάλλεται εἰς αὐτὸν Ποιν. 568.
μακτοσμήμου, αἰθέματος κατασκευὴ καὶ κυκλοφορία σ. 635 ὅπου.
Μεταχειρισμένου χρήσις ἢ πώλησις σελ. 635 ὅπου.
ἐν δικαστηρίων ἐξετάζονται κατὰ τριμηνίαν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων
εἰσαγγελέων Ποιν. 89.

ικός ἐγκύου θανατικὴ ποινὴ πότε ἐκτελεῖται Π. Ν. 6. Γυνὴ καὶ γέ-
μων καταδικασθέντες εἰς δεσμὴν τί ἐργάζονται Π. Ν. 10. Γυνή, ἥτις
γνωρίζουσα ὅτι νοσεῖ νόσον λοιμώδη ἐκμισθεύται ὡς τιθὲς ἢ ὑπηρέτρια
παιδῶν πῶς τιμωρεῖται Π. Ν. 571. Ἐγκυος κλεψίγασμος ἀποκρίπτουσα
τὸν τοκετὸν τῆς Π. Ν. 643. Ἐπιχειρήσεις πρᾶξεως ἐμποιοῦσης τρό-
μον εἰς γυναῖκα ἔγγυον 640. Παραμέλησις ἐγκύων γυναικῶν Π. Ν. 641.
Ἐλλειψίς προνοίας πρὸς παρεμπόδισιν παιδοκτονίας Π. Ν. 642.

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

Δ

- Δάνειον** διδόμενον ὡς ἐξ ἐπιτηδεύματος δι' ἐνεχύρου Π. Ν. 68.
- Δανειστήριον.** Ἐφοροὶ δανειστηρίου ἀμελοῦντες τὴν κράτησιν καίων βιβλίων. Π. Ν. 681. Δανειστήριον ἀνευ δικαιώματος.
- Δάση.** Ὑπαίρεισι καὶ βλάδαι τῆς εἰς τὰ δάση ἐυλικῆς Π. Ν. ὅπου. Βασκὴ ἐντὸς αὐτῶν καὶ παραβίσεις τοῦ κανονισμοῦ αὐτῶν σ. 808 ὅπου. Περί ὕλοτομίας δασῶν σ. 808 ὅπου. σμὲς δασῶν Π. Ν. 411 ὅπου.
- Δασονομικῶν ὑπαλλήλων ἀνακριτικὰ καθήκοντα** σ. 12 ὅπου.
- Δασιμός.** Ἴδε φόρος.
- Δενδροφυτεῖται.** Βλάβη εἰς δενδροφυτεῖας πῶς τιμωρεῖται Π. Ν.
- Δεισιδαίμονία.** Ἀπάτη διὰ δεισιδαίμονίας Π. Ν. 399 (3).
- Δεσμὰ** διὰ βίου πρόσκαιρα (ποινὴ) Π. Ν. 4. 9. Ὅροι ποινῆς.
- Δεσμοφύλακες.** Τί ὀφείλουσιν αὗτοι Ποιν. 231—234. (Ἴδε λῆλος). Πῶς τιμωροῦνται δεσμοφύλακες μὴ ἀπολύοντες τὸ δυνάμει ἀποφάσεως Π. Ν. 327 ἔ.
- Δηλητήρια.** Κατάχρησις δηλητηρίων Π. Ν. 558. Μὴ φύλαξις ἐπιμελείας Π. Ν. 559. 560. Κυκλοφορία ὕλων ἀγνωστων Παρασκευὴ ἢ κατασκευὴ δηλητηρίων παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος αὐτὰ ἄδειαν Π. Ν. 561.
- Δηλοποιήσεις** συμπίπτουσαι ἐπὶ διαδικασίας ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἢ κατηγορουμένου γίνονται πρὸς τοὺς ἀντικλήτους αὐτῶν σὺν τοιούτοις Ποιν. 27.
- Δήμαρχος** κάμνει προανακρίσεις ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ παραεἰσαγγελέως Ποιν. 17. Κατηγορεῖ αὐτεπαγγέλτως ἐν Κυβερνήσεως ἐνώπιον τῶν πταισματοδικῶν Ποιν. 21. Κατ' Ἴδε ὁ π ἄ λ λ ῆ ο ἰ ἐ π ἰ τ ῆ ς ἀ ν α κ ρ ῖ σ ε ω ς.
- Δήμευσις** πότε γίνεται Π. Ν. 20. Ἐγγράφων σκευῶν καὶ ληστείας Π. Ν. 216. Ἐργαλείων νομισματοποιεῖν καὶ κτερίσματος Π. Ν. 243. Κατακριθέντων συγγραμμάτων Π. Ν. νοθευμένων μέτρων καὶ σταθμῶν Π. Ν. 400. Συγγραμμάτων τυπωθέντων διὰ πιαστηρίου ἰδιωτικοῦ ἀνευ τοῦ πρὸς τοῦτο σελ. 475 ὅπου. Ἱατρικῶν Π. Ν. 564. Ἱματίων ἀνθρώπων τῶν ἐκ λοιμῶδους νόσου Π. Ν. 572. Τροφίμων Π. Ν. 58 Π. Ν. 622. Πλαστῶν μέτρων καὶ σταθμῶν Π. Ν. 670. τῶν διεγειρόντων τὴν πρὸς τὰ λαχεῖα κλίσιν Π. Ν. 686. τῶν ἐξαγομένων τοῦ κράτους Π. Ν. 702.
- Δήμευσις ἐγγυήσεως** πότε Ποιν. 242.
- Δημόσια δυστυχήματα.** Ἴδε ἀφορμὴ δημοσίων δυστυχημάτων.
- Δημοσίευσις** ἀσυγχώρητος νόμιμον καὶ διαταγμάτων Π. Ν. 51.
- Δημόσιοι ὑπάλληλοι.** Παράβσεις τῶν καθηκόντων αὐτῶν Π. Ν. 487 ἔ.
- Δημοσιότης διαδικασίας.** Ποιν. 72. 78. 218. Ἀποτελεῖ λόγον ἀποφάσεως ἢ παραβίσεις αὐτῆς Ποιν. 360 (3). 407 (3). 438 (8).
- Δήωσις** τῆς χώρας Π. Ν. 370.
- Διαδατήρια.** Παράβσεις ὡς πρὸς τὰ διαδατήρια Π. Ν. 650 ἔ.

αφή ἀφῶδων τῆς ποινικῆς δικαιοδοσίας. Διατ. Ἐκκ. 4 ἔ.
δικασία πότε δὲν γίνεται ἢ παύει ἐὰν ἤρχισαι Ποιν. 3. Δὲν ἐμποδι-
ζεται μὲ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἐγκλήσεως Ποιν. 23. Προκειμένου κανο-
νισμοῦ ἀρμοδιότητος ἀναβάλλεται Ποιν. 48. Προκειμένης παραπομπῆς
ἐπὶ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον Ποιν. 64. Ὡς πρὸς τὰς κατὰ τῶν
δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπαιτωδῶν ἀγωγὰς Ποιν. 17. 68. Πότε
ἔρχεται ἐν τοῖς ἀκροατήροις ἐν γένει Ποιν. 76—91. Ἐν τῷ ἀκροα-
τηρίῳ γίνεται διὰ ζωσσε Ποιν. 79. Ἐνώπιον τῶν ἀνακριτῶν Ποιν.
183 ἔ. Εἰς τὴν κατὰ παραγγελίαν τοῦ εἰσαγγελέως καταδίωξιν Ποιν.
187 ἔ. Ἐγγυοδοσίας Ποιν. 240 ἔ. Τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν
πρωτοδικῶν Ποιν. 248. Τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν Ποιν.
262 ἔ. Τῆς προανακρίσεως ἐπὶ νενοθευμένων ἐγγράφων Ποιν. 318 ἔ.
Διαδικασία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν π τ α ι σ μ α τ ο δ ι κ ῶ ν Ποιν.
330 ἔ. Κατὰ τὴν ἀνακοπὴν τῆς ἀποστάσεως αὐτῶν Ποιν. 338—344.
Κατ' ἀντιμαλίαν Ποιν. 344. 345. Τῶν πλημμελειοδικῶν Ποιν.
363 καὶ ἔ. Κατὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποστάσεως τῶν Ποιν. 408.
Τῶν κακουργιοδικῶν Ποιν. 413 καὶ λ. Ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου αὐτοῦ
Ποιν. 422. Κατὰ ψευδοδικῶν καὶ ἀπόντων ἐπὶ πλημμελήμασι Ποιν.
460 ἔ Ἐπὶ κακουργήμασι Ποιν. 463. Ἀρείου Πάγου Ποιν. 487.
Ἐπὶ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἀνακρίσεως Ποιν. 504.
ἄκοι πότε διορίζουσιν ἀντικλήτους Ποιν. 27. Αἰτοῦσι τὸν κανονισμὸν
τῆς ἀρμοδιότητος ἀρμοδιότητος δικαστηρίων ἢ ἀνακριτῶν Ποιν.
46. Ἀποτυχόντες τῆς αἰτήσεως τῶν εἰς ποινὴν ποινὴν ὑποβάλλονται
Ποιν. 50. Δύνανται νὰ ἐξαιρέσωσι πρῶτον, εἰσαγγελεα, δικαστὴν,
γραμματεῖα καὶ λ. Ποιν. 51. Ποτε τοῖς συγχωρεῖται τοῦτο Ποιν. 52.
Ἐχουν τὸ δικαίωμα νὰ αἰτήσωσι τὴν παραπομπὴν τῆς δίκης ἀπὸ δι-
καστηρίου εἰς δικαστήριον Ποιν. 62. Ἐπὶ τῆς τῆς περὶ προανα-
κρίσεως ἐκθέσει Ποιν. 73. Προκειμένης συζητήσεως μὴ δημοσίας
τὸ δικαστήριον τοῦ ἀνοραζεται Ποιν. 78. Λαμβάνουσιν ἀντίγραφα
τῶν ἀποφάσεων καὶ λ. Ποιν. 90. Πότε ἐξαιροῦσι τοὺς πραγματογνώ-
μονας Ποιν. 100. Τοὺς διεμνηνῆς Ποιν. 132. Παραστήκονται εἰς τὴν
κατ' εἰκὸν ἐρευναν Ποιν. 173. Ἐχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς τοῦ
βουλεύματος τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου Ποιν. 260. Καὶ τῆς ἀναίρε-
σεως Ποιν. 263. 485. Ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως τῶν ἐπὶ πταισμασιν
ἀποστάσεων Ποιν. 339. Ἀρρομένης τῆς ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου δίκης,
λαμβάνουσι τὰς ἔδρας των Ποιν. 374. Ἐσχλη δικη Ποιν. 403. 404.
Ζητοῦν τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς πῶς; Ποιν. 406. Κάνουνσι παρατηρήσεις
ἐνώπιον τοῦ δικαστ. τῶν κακουργιοδικῶν κατὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν ζη-
τημάτων, ἐὰν θέλωσι Ποιν. 428 Ἀκουσθέντων αὐτῶν τὸ τῶν συνεδρῶν
ἀποφασίζει περὶ ἀποζημιώσεων καὶ λ. Ποιν. 448. 452. Κατ' αἰτή-
σιν των διατάσσεται εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν κακουργιοδικῶν, δικασάν-
των ἐν ἀπουσίᾳ τινὸς κατηγορουμένου τοὺς συννόμους, ἢ ἀπὸδοσις
τῶν πειστηρίων εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας Ποιν. 474. Αἰτοῦντες τὴν ἀναί-
ρεσιν τί ὀφείλωσι Ποιν. 485. Πότε ὑποβάλλονται εἰς πρόστιμον ἕνεκα
τῆς ἀνακρίσεως Ποιν. 487. Πότε κλητεύονται ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου
Πάγου Ποιν. 488. 489. Ἀγορεύουσι αὐτῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ποταί
Ποιν. 490. Μὴ ἐμφανιζομένων εἰς τὸ ἀκροατήριον τί γίνεται Ποιν.

492. Ἀγορεύσεις των καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποκατάστασιν Ποιν. 567. (Ἴδε καὶ κατηγορούμεναι ἰδιωτικοὶ κατήγοροι, ἐγκυλοῦντες, πολιτικῶς ἐνάγοντες).
- Διάδοσις θρησκευτικῶν αἵρέσεων Π. Ν. 198. Τῶν αὐτῶν ὑπὸ ἑταίρων Π. Ν. 222. Κιβδηλῶν καὶ ἀπηγορευμένων νομισμάτων Π. Ν. 245, 246. Ἀκολάστων συγγραμμάτων Π. Ν. 272. Λοιμώδους νόσου ἐκ προθέσεως Π. Ν. 319. Ἐξ ἀμελείας Π. Ν. 320. Ἀξιοποίνων συγγραμμάτων καὶ συμβολ. παραστάσεων Π. Ν. 343. Εἰς ὀλοκλήρους γῶρας ἀνθυχίας καὶ τρόμου δι' ὀφώσεως ἐμπρηστικῶν σημείων ἐπὶ σκοπῷ ἐκδίσσεως Π. Ν. 370. Ψευδοχρυσίου, τιμαλῶν λίθων ψευδῶν καὶ λ. ἀντὶ γνησίων Π. Ν. 399 (6). Ψευδοῦς φήμης, ἐπὶ σκοπῷ ἐκφραυλίσεως ἢ αὐξήσεως τιμῆς νομισμάτων καὶ λ. Π. Ν. 407. Μίσματος ἔθων Π. Ν. 427. 428. Ἱματίων μεμασμένων Π. Ν. 372. Συγγραμμάτων τεινόντων εἰς τὸ νὰ διεγείρωσι τὴν πρὸς τὰ λαγεῖα κλίτην κτλ. Π. Ν. 686.
- Διάδοχος. Ἴδε κληρονόμος.
- Διακαταυχῇ ξένων πραγμάτων Π. Ν. 386.
- Διάκρισις παίδων διαπραττόντων ἀξιοποίνους πράξεις. Ὅσακις ἐλλείπει Π. Ν. 83. Ὅσακις ἔχουσιν ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν ἰδ' ἐτῶν Π. Ν. 86. Ὅσακις δὲν ἐλλείπει ἐντελῶς Π. Ν. 89. Ἢ ἀνευ διακρίσεως μὲν ἀλλ' ὑπαίτιως κακουργία πῶς τιμωρεῖται Π. Ν. 90. (Ἴδε Λογικὴ ἐνέργεια).
- Διαπληκτιζόμενοι ἄνθρωποι Π. Ν. 315.
- Διάρρηξις ξένων ἐπιστολῶν Π. Ν. 443.
- Δι᾿ ὁμοφύς δὲν γίνεται δημοσίως Ποιν. 77.
- Διατάγματος δημοσίευσις Ἴδε Δημοσίευσις.
- Διαπαγῶν ἀρχῆς παράβασις Π. Ν. 697 ἔ.
- Διαπάξεων ἰδιαιτέρων παράβασις. Ὡς πρὸς ξένους καὶ ὀδοιπόρους Π. Ν. 630 ἔ. Ὡς πρὸς κατοικίας Π. Ν. 634 ἔ. Ὡς πρὸς τὰ σχολεῖα Π. Ν. 636 ἔ. Ὡς πρὸς τοὺς ὑπηρέτας Π. Ν. 637.
- Διατάραξις τῆς κοινῆς εἰρήνης Π. Ν. 193. Τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας Π. Ν. 194 καὶ λ. Τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης Π. Ν. 204. Τῆς ἡσυχίας διαφορῶν συστημάτων Π. Ν. 202. Τῆς εἰρήνης διὰ σπερμολογίας ἢ σκανδάλων τῶν πολιτῶν Π. Ν. 203. Δίκαια ἐπιφέρουσα τὴν διατάραξιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ εὐταξίας Π. Ν. 317. (Ἴδε Σύγχυσις).
- Διατήρησις στρατευμάτων ἀποπεμφθέντων ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως Π. Ν. 129.
- Διατίμησις τροφίμων παραδαινομένη Π. Ν. 586, 671. (Ἴδε Ἀνατίμησις).
- Διατριβὴς καὶ πορείας ὑπαλλήλων ἔξοδα Π. Δ. 63 ἔ.
- Διατρύπησις Νομισμάτων Π. Ν. 235.
- Διαφήμεσις ψευδῆς ἐπὶ σκοπῷ ἐκφραυλίσεως μεταλλικῶν νομισμάτων κτλ. Π. Ν. 407. Διαφήμεσις πλαστῇ φέρουσα τὴν σύγχυσιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας Π. Ν. 532. (Ἴδε Διάδοσις).
- Διγμῖα Π. Ν. 283 ἔ. Οἱ συνεργοῦντες εἰς αὐτὴν πολιτικοὶ ἢ ἐκκλησιαστικοὶ ἀξιώματικοὶ Π. Ν. 285.
- Διδάσκαλος δεχόμενος παῖδας μὴ ὑποβληθέντας εἰς τοὺς περὶ ἐνορθώσεως κανόνες Π. Ν. 560.

ερσεις εἰς στάσιν κατὰ τοῦ Βασιλέως, τοῦ καθιστώτος πολιτεύματος, τῆς Βασιλικῆς κυριότητος, ἢ πρὸς βλάβην τοῦ Βασιλείου Π. Ν. 123 (1. 2. 3. 4). Εἰς στάσιν κατὰ ἀρχῆς Π. Ν. 166. 179. Εἰς μίσος θερησκείας τινὸς Π. Ν. 197.

Παγωγή πολιτικῆς διαπραγματεύσεως μετὰ ἐξωτερικῆς δυνάμεως Π. Ν. 132 (1).

Προδοσίαν ἰδιάζουσιν τίνες ἔχουσι Ποιν. 36. Πότε παύει ἡ τακτικὴ ποινικὴ δικαιοδοσία Ποιν. 312.

Πράξις. Ἐν γένει ἔχουσι δικαιοδοσίαν ἰδιάζουσιν Ποιν. 36. Πληροφρηθέντες τὴν αἴτησιν τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος καὶ μὴ ὑπακούσαντες πῶς τιμωροῦνται Ποιν. 48. 49. Διὰ τί ἐξαιροῦνται Ποιν. 51. Πότε Ποιν. 52. Ὁρεῖλουν ἀπ' ἐκυτῶν ν' ἀναστρέφουν τὰς αἰτίας τῆς ἐξαιρέσεως των Ποιν. 53. Τίνες δικάζουσι τὰς ἐξαιρέσεις των Ποιν. 55. 58. Οἱ ἐξαιρηθέντες ἀπέχουσιν ἄλλως καταδικάζονται Ποιν. 56. Πότε διατάσσονται ν' ἀπέχωσι Ποιν. 57. Οἱ ἀρνούμενοι τὰς αἰτίας τῆς ἐξαιρέσεως πῶς καταδικάζονται Ποιν. 59. Ἀγωγὰ κατ' αὐτῶν Ποιν. 65. 66. Ὑπογράφουσι τὴν ἀπόφασιν καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως ἐνδὲς πόσου Ποιν. 88. Ἀποφασίζουσι κατ' ἴδιαν πεποιθήσιν Ποιν. 92. Πότε κἀμυνον αὐτοὶ οὗτοι τὴν αὐτοψίαν Ποιν. 96. Δικασταὶ δὲν χρησιμεύουν ὡς διεκρινεῖς Ποιν. 131. Ἀπευθύνουσιν ἐρωτήσεις ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πρὸς τοὺς μάρτυρας καὶ κατηγορουμένους Ποιν. 388. 389. 425. Καταδικάζονται ἐξ ἀουγγώστου παρεδρουμένη Ποιν. 499. Εἰρηνοδίκαι ἐξαιρούμενοι ἀναβάλλουν τὴν δίκην καὶ εἰδοποιῶν τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις εἰσαγγελέα Ποιν. 53. Καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ γίνονται αἱ κατ' οἶκον ἔρευναι Ποιν. 139. Πότε διατάσσεται τὴν προσωρινὴν κράτησιν Ποιν. 141. Δύναται νὰ καμῇ ἀνακριτικὰς πράξεις κατ' ἐπιτροπὴν τοῦ ἀρμοδίου ἀνακριτοῦ Ποιν. 201.

Ἀπαρτίζει μὲ τὴν παρουσίαν του τὸ δικαστήριον τῶν πταισματοδικῶν Ποιν. 330. Πότε διατάσσεται τὴν διὰ βίας προσαγωγὴν τοῦ μάρτυρος Ποιν. 334. Πότε καταργεῖ τὴν καταδίκην τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος μάρτυρος Ποιν. 335. (Ἰδε π τ α ι σ μ α τ ο δ ι κ α ῖ ο ν). Πρωτοδίκαι ἀπαγγέλλουσιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἔχθουσιν ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς ὑποθέσεως περὶ τῆς ἀποφάσεως τῶν πταισματοδικῶν τῆς ὁποίας αἰτεῖται ἡ ἔφεσις Ποιν. 338. Γινομένης ψήφισεως δεῖλται ἕκαστος αὐτῶν νὰ λέγῃ ἔν ο γ ο ς ἢ ἄ θ ὠ ο ς Ποιν. 396. Ἐφετάται κἀμινε μὲνύσεις ἀξιοποίνων πράξεων ἐν τῇ συνεδριάσει των ἑρετῶν Ποιν. 14. Πόσοι ἐρέται ἀπαρτίζουσι τὸ δικαστήριον των Ποιν. 41. Σύνεδροι δικαιώματα αὐτῶν Ποιν. 425. Ἐνορκιοὶ πότε ἐρεῖνται οὗτοι Ποιν. 417. Δικαιώματα αὐτῶν Ποιν. 425. Εἰς αὐτοὺς ἀναμνησκαὶ τὰ καθήκοντά των ὁ πρόεδρος Ποιν. 427. Πότε ἐκδίδουσιν εἰς τὸ δωμάτιον διὰ ν' ἀπορροίσωσι καὶ λ. Ποιν. 432. Διασκεπτομένων αὐτῶν οὐδεὶς εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν των Ποιν. 433. Πότε τιμωροῦνται Ποιν. 434. Πῶς διασκεπτόνται Ποιν. 436 ἔ. Ἀρισπαγίται. Προκειμένης ἀναιρέσεως κἀμνει εἰς ἐξ αὐτῶν ἔχθουσιν Ποιν. 487. Ἡ περὶ αὐτῆς συζήτησις ἀρχεται ἀναγινώσκοντος ἐνδὲς ἀρροπαγίτου Ποιν. 490. Καίτοι μὴ ἐμφανισθέντος τινὸς τῶν διαδίκων Ποιν. 490. (Ἰδε καὶ ὁ π ἄ λ λ ἡ ο ς).

Δικαστήρια ποινικά ἐν γένει. Ἀρμοδιότης αὐτῶν ἐν γένει Ποιν. 29—35. Πότε εἰς αὐτὰ δικάζονται ἐι στρατιωτικῇ Ποιν. 37. Οἱ χωροφύλακες Ποιν. 38. Οἱ ναυτικοὶ Ποιν. 39. Ἡ ἀρμοδιότης τῶν ἐκτείνονται καὶ εἰς ἄλλους τοὺς συνανέχους καὶ συναιτίους Ποιν. 43. Παύσει τῶν ἐργασιῶν τῶν προκειμένου κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν Ποιν. 48. Δικάζοντα τὰς ἐξαιρέσεις τῶν δικαστῶν καὶ ὑπαλλήλων Ποιν. 58. Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον καὶ ἐξαιρέσεις ἐλαχίστου δικαστηρίου Ποιν. 60. 61. Ἀρμόδια εἰς τὰς κατὰ δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρεστῶν ἀγωγὰς Ποιν. 66. Ἀγωγὰ κατὰ δικαστηρίων ἀρνευμένων Ποιν. 65. Ἡ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ αὐτῶν συζητήσις γίνεται δημοσίᾳ Ποιν. 77. Πότε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν Ποιν. 78. Παραπέμπουν τὴν περὶ ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων συζητήσιν εἰς πολιτικὰ δικαστήρια Ποιν. 85. Ἀφωθέντος κατηγορουμένου κρίνει κατ' αἵτησιν αὐτοῦ περὶ τῶν ἀποζημιώσεων του Ποιν. 86. Ἡ ἀκρίβης ἐκτίμησις τῶν ἐνδείξεων ἀφίνεται εἰς τὴν κρίσιν τῶν Ποιν. 93. Πότε διαρίζουν πραγματογνώμονας Ποιν. 99. Πότε ἀναγκάως δεχονται ὡς ἀληθείας τὰς γνωμοδοτήσεις τῶν πραγματογνωμόνων Ποιν. 107. Πότε ὑπογράφουσι τὰς ἐκθέσεις τῶν πραγματογνωμόνων Ποιν. 108. Προσδιορίζουσι τὸ ποσὸν τῶν ἐξόδων τῶν μαρτύρων, πραγματογνωμόνων καὶ λ. Ποιν. 128. Ἀπεφασίζουσι περὶ τῆς ἐξαιρέσεως τῶν διαρκησίων Ποιν. 132. Πότε ἰδιωτικῶς κατηγορίας δὲν παραδίδονται Ποιν. 305. Δισκάλπτονται πότε προσβαλλομένου ἐν περὶ ὧν ἐγγράφου ὡς πλαστογραφημένου Ποιν. 320. Πότε ἀναβάλλουσι τὴν κυρίαν δίκην Ποιν. 321. Καταδικάζεται ἐξ ἀουγιγνώστου παραδερμῆς του Ποιν. 499. (Ἴδε Ἀρειος Πάγος, Κακούργιαδικεῖα, Ἐρετεῖα, Πληγμμελειοδικεῖα, Πταισματοδικεῖα).

Δικαστήρια πολιτικά. Οἱ κατ' ἐρχομὸν καταδικασθέντες κατηγοροὶ ἢ πολιτικῶς ἐνάγοντες ἔδονται να καμνοὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν εἰς πολιτικὰ δικαστήρια Ποιν. 342.

Δικαστικοὶ ὑπαλλήλοι. Ἀγωγή κατ' αὐτῶν Ποιν. 68 καὶ λ. Αἰτήσαντες ἀναίρεσιν αποφάσεως δὲν καταδικάζονται Ποιν. 494. Καταδικάζονται ἐξ ἀουγιγνώστου ἀμελείας Ποιν. 499.

Δικαίον πολιτικὸν ἐνεργείας παρεμπέδισις Π. Ν. 189.

Δίκη. Ποινικὴ δὲν ἐμπεδίζεται ἐνεκα τῆς πορευτικῆς τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς Ποιν. 11. Συγχωρεῖται εἰς τὴν ἀδικηθέντα νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ποινικὴν δίκην καὶ νὰ κατηγορήσῃ ἰδιωτικῶς Ποιν. 24. Δίκη πότε καὶ πῶς ἀναβάλλεται Ποιν. 167. Πολιτικὴ ἀναβάλλεται πρὸς ἀκρινόμενου νενοθυμένου ἐγγράφου Ποιν. 307. 321. (Ἴδε ἀναθλῆ).

Δικηγόροι. Παραδίδουσι δικηγόρων Π. Ν. 490, 491. Δικηγόρος βεβωβὸν ἐν ἀκρατηρίῳ τιμωρεῖται Ποιν. 370.

Δικονομίας ποινικῆς ἀντικείμενον Ποιν. 1.

Δίοδος ἐμπειδίζουμένη ὁπωσδήποτε ἢ ἐπικίνδυνος Π. Ν. 626, 627, 628.

Δολία προαίρεσις ἐπὶ κακούργηματων καὶ πληγμμελμάτων Π. Ν. 38. Πῶς διακρίνεται αὕτη Π. Ν. 39. Ἐξ ἀποτελέσματος τῆς ἀξιοπείνου πρῆβως Π. Ν. 40. 41. Ἐξ ἀουγιγνώστου ἀποτελέσματος Π. Ν. 42. Μείωσις τῶν εἰς τὸ δημόσιον ἐπιλεξιμένων φόρων. Π. Ν. 403. Ἐπὶ πταισμάτων Π. Ν. 502.

Δούλος. Ἴδε Σωματεμπορία.

έπεισε φυλακισμένων, είδοτος και ενεργώντας του επιτετραμμένου την επαγρύπνησιν της φυλακής Π. Ν. 182, 184, 187. Έξ άμειλιος του επιτετραμμένου την επαγρύπνησιν Π. Ν. 183, 184. Διά της βίας Π. Ν. 185. Συνεργία εις δραπέτευσιν. Π. Ν. 186, 187.

Όχημα. Ίδε Αφορμή δημοσίων δυστυχημάτων.

δοκία. Απολύτως δια δωροδοκίας εκ της φυλακής Π. Ν. 181 (2). Ελλογή διά δωροδοκίας Π. Ν. 190. Δωροδοκία προς ψευδορκίαν Π. Ν. 268. Προς απομάκρυσιν πλειστηριαστών Π. Ν. 436. Δημοσίων υπαλλήλων Π. Ν. 436, 437, 438. Ποινή δωροδοκούντων δημοσίων υπαλλήλους και απόπειρα δωροδοκίας Π. Ν. 439, 460.

Ε

ραφα. Πρακτικά, πειστήρια και λ. μετά την συζήτησιν κατατίθενται παρά τῷ γραμματεῖ τοῦ δικασαντος δικαστηρίου Ποιν. 90. Ποία έγγραφα αποτελοῦσιν απόδειξιν Ποιν. 134. Πότε κινεσθῶνται εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἐπὶ πλημμελήματι ἢ κακούργηματι Ποιν. 163, 273. Απαγομένου τοῦ κατηγορουμένου εἰς φυλακὴν τὰ έγγραφα πεμποῦνται πρὸς τὸν Γραμ. τῶν Κακούργιδικῶν Ποιν. 277. Δεικνύνται ταῦτα πρὸς τὸν κατηγορουμένον ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ Ποιν. 393. Ἐξαγάνοις ἐγγράφων Π. Ν. 424 ε. Μὴ παράδοσις εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ μὴ φυλακὴς δημοσίων ἐγγράφων κατὰ τῆς ὑπε'αγωγῆς καὶ καταχρύσεως Π. Ν. 679. Ἐγγράφων περιχόντων ἀποδείξεις δικαιωμάτων τῆς ἐπικρατείας Π. Ν. 132.

ραφος προανάκρισις ἐπὶ πταισμάτων δὲν γίνεται Ποιν. 142. Μηνύσεων πλημμελημάτων καὶ κακούργημάτων Ποιν. 134, 135.

Όψεις. Πότε δι' αὐτῆς ἀπολύεται τῆς φυλακῆς ὁ κατηγορουμένος Ποιν. 141, 236, 237. Σκοπὸς ἐγγύσεως Ποιν. 238. Ὅποια πρέπει νὰ ᾔναι ἢ ἐγγύσεις Ποιν. 239. Παρὰ τίνας καὶ πῶς ἀπορροῖζεται τὸ μέγεθος τῆς Ποιν. 240. Ποὺ δίδεται Ποιν. 241. Περὶ τούτου συντάσσεται ἔκθεσις Ποιν. 241. Πότε δημεύεται καὶ εἰς τί ἀπόκειται ὁ ἐγγυητής Ποιν. 242—244. Πότε λύεται Ποιν. 246. Πότε δίδουν εἰ ἰδιωτῶν κατ' ἑγοραί Ποιν. 283. Ὅποια Ποιν. 283. Ποὺ δίδεται καὶ πόθεν ἀπορροῖζεται τὸ μέγεθος τῆς Ποιν. 286, 287. Περὶ αὐτῆς συντάσσεται ἔκθεσις Ποιν. 288. Πόθεν μετράται τὸ μέγεθος τῆς Ποιν. 289. Ἐγγύσεις συντακτῶν ἐφημερίδων Π. Ν. 341 ε. (ἀντικατασταθέντα δι' ἀρθ. 53 καὶ ε. νόμου περὶ ἐξουδρίσεων, ἐν ᾧ δὲ κατ' ἑγμὸνον ἀρθ. 137 σελ. 478 ὑποσ.).

ατάλειψις τέκνου Π. Ν. 306.

ληματικὴ πρᾶξις πότε δὲν καταλογίζεται Π. Ν. 82, 86, 92.

λησεις. Ποιν. 22, 278 ε. Ἡ ἀνάκλησις δὲν κωλύει τὴν καταδίωξιν Ποιν. 23. Βίσανος ἐγκλήσεως Ποιν. 279 ε. Προσφυγὴ κατὰ τοῦ περὶ αὐτῆς βουλευματος τοῦ Εἰσαγγελέως Ποιν. 280 ε. Ἡ ἑλπίσις ἐγκλήσεως ἐπιφέρει ἀνάγκησιν Ποιν. 407 (4), 438 (3), διότι ἐξαλείφει τὸ ἀξιοποιον Π. Ν. 116.

λητήριον Ποιν. 264 ε. Παράδοσις τοῦ ἐγκλητηρίου Ποιν. 274 ε.

Ἐπὶ ἰδιωτικῆς κατηγορίας Ποιν. 300.

Ἐγκοις ἢ τίκτουσαι. (Ἰδε Γυνή)

Εἰρηνοδίκης Ἰδε Δικασταί.

Εἰρατή (ποινή) Π. Ν. 4. Ὅρος ἐλάχιστος καὶ μέγιστος αὐτῆς Π. Ν. 11.

Εἰσαγγελία ψευδής. Ἰδε προσβολή κατὰ τῆς τιμῆς.

Εἰσαγγελεὺς ἐν γένει. Κατ' αἵτησιν αὐτῶν κανονίζεται παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἀρμοδιότης τῶν δικαστηρίων Ποιν. 46. Ἐξαιρέσεις εἰσαγγελέων Ποιν. 51—54. Προκειμένης ἐξαιρέσεως ὑπαλλήλων ἀγροευσσιν Ποιν. 56. Αἰτοῦσιν ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Γραμ. τὴν παραπομπὴν ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον διὰ λόγους δημοσίας ἀσφαλείας Ποιν. 62. Πότε κινεῖται κατ' αὐτῶν ἀγωγή καὶ ἀρμόδια πρὸς τοῦτο δικαστήρια Ποιν. 63. Ποιν. 66. Αἰτοῦσι τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βουλευματος τοῦ δικαστηρίου πότε, ἀπορρασιθείσης δίκης μυστικῆς Ποιν. 78. Ἐξετάζουσι κατὰ τριμηνίαν τὰ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν δικαστικῶν γραφεῖα Ποιν. 89. Λαμβάνει τὰ ἀντίγραφα τῶν ἀποφάσεων Ποιν. 90. Ἐξαιρεῖ ἥτοι ζητεῖ τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ ἐρμηνεύς Ποιν. 132. Εἰς αὐτοὺς μνησύνται αἱ ἀξιόποιναι πράξεις Ποιν. 149. 155. Συντάσσουσιν ἔκθεσιν περὶ τῆς μνησύσεως Ποιν. 153. 154. Προκαλοῦσι τοὺς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλους πρὸς ἀνάκρισιν. Ἐνεργοῦσι καὶ οἱ ἴδιοι ἐξετάσεις Ποιν. 156. 158. Πρὸς αὐτοὺς προσάγονται οἱ κατηγορούμενοι ἐντὸς πόσου Ποιν. 159. Πότε καλοῦν ἀμείσως εἰς τὸ ἀκρατήριον Ποιν. 161. Πότε καλοῦσι τοὺς ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου μάρτυρας Ποιν. 166. Πότε ζητοῦσι τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης Ποιν. 167. Διὰ τὴν κατάσχεσιν ἐγγράφων Ποιν. 177. Πότε κατ' αἵτησιν τῶν ἀποφασίζεσθαι ἢ παράτασις ἢ ἡ παύσις τῆς κατασχέσεως Ποιν. 178. Διαταρθείσης τῆς παύσεως ἀμεταβλήτως τί πράττουσι Ποιν. 176. Παραγγέλλουσι πότε τὴν ἀνάκρισιν Ποιν. 184—186. 203. Κατ' αἵτησιν τῶν παραδίδονται αἱ κλήσεις παρὰ τίνος Ποιν. 190. Πρὸ πόσου ἀνακριτικῆς πράξεως προειδοποιεῦνται Ποιν. 204. 205. Εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα παραδίδονται μὲ τὴν προανάκρισιν ὅλα τὰ ἐγγράφα καὶ αὐτοὶ ἐντὸς πόσου τὰ ὑποβάλλει εἰς τὸ συμβουλιον Ποιν. 206. Ἐπιμελεῖται διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν περὶ συλλήψεως ἐνταλμάτων Ποιν. 216. Συζητεῖ περὶ τοῦ μεγέθους τῆς ἐγγυοδοσίας γάρην ἀπολύσεως Ποιν. 240. Ἐπογράφει τὴν περὶ ἐγγυήσεως ἔκθεσιν Ποιν. 241. Τ' αὐτὸ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐγγυοδοσίαν τῶν ἰδιωτικῶς κατηγορούντων Ποιν. 287. 288. Δικαιώματα αὐτῶν ἀνακαλουμένης τῆς ἰδιωτικῆς κατηγορίας Ποιν. 301. Ἐλευθερώνει τὴν αὐτογνωμότως ἢ πρὸς νόμῳ φυλακισθέντα Ποιν. 361. Τῶν παρὰ τοῖς πλημμελειοδίκαις. Κατὰ τριμηνίαν στέλλουσι πρὸς τὸν εἰσαγγελεῖα τῶν ἐφετῶν ἔκθεσις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης ἐντὸς τῆς περιφέρειας τῶν Ποιν. 15 (3). Καθ' ἑξῆς μέρη καταλογόν τῶν εἰσαγγελεθέντων πλημμ. καὶ κακούργηματων Ποιν. 15 (2). Διευθύνουσι τὰ τῆς ἀνακρίσεως τῆς περιφέρειας τῶν Ποιν. 16. Ἡ προανάκρισις γίνεται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ κατὰ παραγγελίαν τῶν Ποιν. 17. Κατηγοροῦσιν αὐτεπαγγέλτως καὶ λ. Ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν Ποιν. 21. Πότε καὶ ἐνώπιον τῶν κακούργιοδικῶν Ποιν. 21. Παρασκευάζουσι τοῦ ἀδικηθέντος τῆς ποινικῆς δίκης δύνανται νὰ ἐξακολουθήσωσιν αὐτὴν αὐτεπαγγέλτως Ποιν. 24. Πρὸς αὐτοὺς παραδίδεται ἡ περὶ ἐξαιρέσεως πταισματοδίκου αἵτη-

σις Ποιν. 35. Ἀγορεύουσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου πρὸς τῆς ἐκδόσεως τῶν βουλευμάτων τοῦ Ποιν. 249. Κατὰ πρότασιν αὐτῶν τί ἀποφασίζει τὸ συμβούλιον περὶ τοῦ κατηγορουμένου Ποιν. 250. Πότε προβάλλουσι νέαι ἀποδείξεις εἰς τὸ συμβούλιον Ποιν. 253. Ἀναπεμπόμενης δίκης τινὸς εἰς τὸ δικαστ. τῶν πλημμελειοδικῶν, ἡ κλήσις γίνεται ἐπιμέλεια αὐτῶν Ποιν. 257. Πέμπονται παρ' αὐτῶν πρὸς τὰ ἔγγραφα παραπομπῆς γινομένης Ποιν. 258. Πῶς καὶ πότε ἀνακρίπτουν τὰ βουλευματα Ποιν. 260. Ἐντὺς πόσου ζητοῦν τὴν ἀναίρεσιν τῶν βουλευμάτων Ποιν. 263. Πότε καὶ ἐντὺς πόσου σχεδιάζουν τὴν κατηγορίαν Ποιν. 264. Παραλαμβάνουσι τὴς ἐγκλήσεις τῶν ἐγκαλούντων Ποιν. 278. Τί πράττουσι ἀπὸ τὴν παραλαβῆς Ποιν. 279. Παραλαμβάνει τὴν σημείωσιν τῶν γεγονότων ὅσα ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ ὕβρει ἢ συκοφ. θέλει ν' ἀποδείξῃ Ποιν. 309. Τί διατάττει ὁ Εἰσαγγελεὺς εἰς τοιαύτην περίπτωσιν Ποιν. 311. Κοινοποιεῖ εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀντίγραφα τῶν ἐγγράφων καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων, δι' ὧν ἐγκαλῶν μέλλει ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον τῶν ὁσῶν ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ ὁ κατηγορούμενος Ποιν. 312. Ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ κατηγορεῖν Ποιν. 331. Ἐκκαλεῖται τὰς ἀποφάσεις τῶν πταισματοδικῶν Ποιν. 334. Γινομένης τῆς ἐφέσεως ἀποφ. πταισματοδικῶν, πέμπεται πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς ἡ περὶ τούτου ἔκθεσις Ποιν. 335. Ἐντὺς πόσου οἱ εἰσαγ. ἐκκαλοῦσι τὰς ἀποφ. τῶν πταισματοδικῶν Ποιν. 336. Κατ' αἵτησιν αὐτῶν ἐξετάζονται αὐτὴς οἱ μάρτυρες ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν ὡς ἐκκλητῶν Ποιν. 358. Ζητοῦσι τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀποφ. τῶν πταισματοδικῶν καὶ πλημμελειοδικῶν Ποιν. 359. Εἰς αὐτοὺς παραδίδεται ὁ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν πλημμελειοδικῶν βοροβήτας καὶ λ. Ποιν. 368. Ἐργα αὐτῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν πλημμελειοδικῶν Ποιν. 374, 377. Κατ' αἵτησιν τῶν ἀναβάλλεται ἡ συζήτησις κατηγορίας Ποιν. 379. ἀκουσθέντων αὐτῶν, καταδικάζεται ὁ μὴ ἐμφανισθεὶς μάρτυς Ποιν. 381. Ἀνατρέπεται ἡ καταδίκη Ποιν. 382. Κατ' αἵτησιν τῶν λαμβάνονται μέτρα πρὸς ἀποφυγὴν ἐντεῦθεν τῶν μαρτύρων Ποιν. 383. Κατ' αἵτησιν τῶν καταδικάζονται οἱ ἐξυβρίζοντες μάρτυρας. Ἐντὺς πόσου ἐκτελοῦσιν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν. Ποιν. 387. Δύναται ὁ Εἰσαγγελεὺς νὰ διευθύνῃ ἐρωτήσεις πρὸς τοὺς μάρτυρας καὶ κατηγορουμένους Ποιν. 388. 389. Κατ' αἵτησιν τῶν δύναται ν' ἀποχωρισθῶσιν οἱ μάρτυρες Ποιν. 392. Πότε ἀναπίπτει τὴν κατηγορίαν Ποιν. 394. Πότε ὁ εἰσαγγελεὺς κέμνει τὰς περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς προτάσεις Ποιν. 397. Ἐρωτᾶται ἡ γνώμη τοῦ πρὶν ἢ ἐκδοθῇ ἀπόφασις περὶ ἰδιωτικῆς τινος κατηγορίας Ποιν. 401. Ἐκτελεῖ τὰς ἀποφάσεις τὰς ποινικὰς τῶν πλημμελειοδικῶν Ποιν. 403. Ἐπιτελεῖται αὐτοῦ ἐκδίδεται κλητῆριον ἐπίκριμα κατὰ κατηγορουμένων ἀπόντων Ποιν. 460. Ἐπιμέλεια αὐτοῦ γίνεται αἵτησις ἀναίρεσεως ἀθροωτικῆς ἀποφάσεως Ποιν. 480. Πότε ἐκτελεῖ τὰς ἀποφάσεις τῶν κακοεργειοδικῶν Ποιν. 501. Πότε ζητοῦσιν αὐτοὶ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀνακρίσεως Ποιν. 503. Ἔχουσιν ἀπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν τὰς φυλακῶν τῶν ὑποδικῶν Ποιν. 557. Συντάσσουσιν ὁδηγίαν περὶ τῆς καθαραιότητος αὐτῶν Ποιν. 558. Κατὰ πρότασιν τῶν τιμωροῦνται αἱ παραβάσεις τῶν ἀνωτέρω ὁδηγίων τῶν Ποιν. 559. Τιμωροῦσι τοὺς φυλακισμένους ὑποδίκους πότε Ποιν. 560. Πέμπεται πρὸς αὐτοὺς ἔκθεσις

περί τῶν ἀλλειμμάτων ἢ παραβάσεων τῶν φυλακῶν Ποιν. 563. Προκειμένης ἀποκατάστασως τί πράττει Ποιν. 566. Τῶν παρὰ τοῖς κακούργοις δίκαις. Γινεμένης κατηγορίας δι' ἐπιμελείας τῶν ἀπάγεται ὁ κατηγορούμενος ἐν τῷ τόπῳ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Δικαστηρίου Ποιν. 277. Πότε παραδίδουσι τὴν κατάλογον τῶν μαρτύρων εἰς τὴν κατηγορούμενον Ποιν. 413. Ἀπαρτίζουν τὸ δικαστήριον τῶν κακούργου δικῶν Ποιν. 415. Δικαιώματα αὐτῶν Ποιν. 418. Τί δίδωκε ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐνώπιον τῶν συνεδρῶν Ποιν. 421. Ἀπαγγέλλει ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν κατηγορίαν καὶ λ. Ποιν. 423. Πότε τὴν ἀναπτύσσει Ποιν. 426. Καίνει παρατηρήσεις κατὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν ζητημάτων Ποιν. 428. Κηρυχθέντος τοῦ κατηγορουμένου ἐνόχου κάμνει τὰς περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου προτάσεις Ποιν. 449. Αἰτεῖ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως Ποιν. 457. 473. Ἐπιμελεῖται αὐτοῦ πότε ἐκτελεῖται ἡ ἀπόφασις τῶν κακούργου δικῶν Ποιν. 459. 466. Τῶν παρὰ τοῖς Ἐφεταίοις. Εἰς αὐτοὺς ἐναπόκειται ἡ ὑπεράτης διεύθυνσις τῶν περὶ τὴν ἀνακρίσιν ὑπαλλήλων Ποιν. 13. Πότε δίδουσι λόγον εἰς τοὺς ἐφετάς τῆς προανακρίσεως Ποιν. 14. Ἐχουσι τὴν ἐπιτήρησιν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων, καὶ ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλλωσιν κατὰ τορμηνίαν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Γραμμ. μὲ τὰς παρατηρήσεις τῶν τὰς ἐκθέσεις τῶν παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέων περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης Ποιν. 15. Κατηγοροῦσιν αὐτοαπαγγέλλως ἐνώπιον τῶν κακούργου δικῶν, ἢ πρὸς τοῦτο ὑποκαθιστῶσι εἰσαγγελεῖς πρωτοδικῶν Ποιν. 21. Ἀπαρτίζουν πότε τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν Ποιν. 41. Ἐμπληροῦσι τὰ ἔργα τοῦ εἰσαγγελεῖς τῶν Πρωτοδικῶν πότε Ποιν. 43. Εἰς αὐτοὺς διευθύνεται ἡ περὶ ἐξαίρεσεως ἐφετῶν αἰτίας Ποιν. 53. Δυνάμει νὰ συντάσσῃσι περὶ μηνύσεως ἐκθεσίαν Ποιν. 133. Ἀναθεωροῦσιν ἐντὶς πόσου τὴν κατηγορίαν τοῦ εἰσαγγελ. τῶν πρωτοδικῶν, καὶ ποῖαν κατηγορίαν Ποιν. 266. 267. Ὡς παραδίδουσι τὴν κατηγορίαν καὶ τὰς κλήσεις καὶ λ. Ποιν. 274. Πρὸς αὐτοὺς προστεῦγουσιν οἱ ἐγκαλούντες κατὰ τοῦ βουλεύματος τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς Ποιν. 280. Δὲν παραβλέπονται τὰ δικαιώματα τοῦ προκειμένου ἰδιωτικῆς κατηγορίας ἐνώπιον τῶν κακούργου δικῶν Ποιν. 300. Ἐπιμελεῖται αὐτῶν αἰτεῖται ἀναίρεσις κατ' ἀθροιστικῆς ἀποφάσεως Ποιν. 480. Ἐκτελεῖ καὶ ὁ Εἰσαγγ. πότε τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου Ποιν. 301. Πότε αἰτεῖ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀνακρίσεως Ποιν. 503. Τί εἶδον ποιεῖ τις προκειμένης ἐπαναλήψεως Ποιν. 505. Ὅποιον μέρος λαμβάνει προκειμένης ἀποκατάστασως Ποιν. 566. 567. Του παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Τί πράττει προκειμένου κανονισμοῦ ἀρμεδιστικῶν Ποιν. 48. Δι' αὐτοῦ διατάττει ἡ Γραμμ. τῆς δικαιοσύνης τὴν παραπομπὴν ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον, πότε Ποιν. 62. Αἰτεῖ πᾶσι τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων Ποιν. 359. 361. 437. 482. Ἀπαρτίζει τὸ δικαστήριον τοῦτο Ποιν. 476. Ὅποιον μέρος λαμβάνει εἰς τὴν περὶ ἀναίρεσεως διαδικασίαν Ποιν. 487. 488. 490. 492. Διατάττει ποῖαν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου Ποιν. 501. Ποῖον μέρος λαμβάνει εἰς τὴν περὶ ἐπαναλήψεως τῆς ἀνακρίσεως διαδικασίαν Ποιν. 504. 505.

Εἰσηγητῆς. Ἀπαγγέλλει κατὰ τὴν συζητήσιν τῆς ἐφέσεως τῆς ἀποφ.

πταισματοδίκου ἔχθρην ἐξηγμένην ἐκ τῶν ἐγγράφων Ποιν. 358. Ὡσαύτως κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀναίρεσως Ποιν. 490.

δυσ } παρὰνομος εἰς ξένας οἰκίας καὶ ἄλλα ἀκίνητα κτήματα Π.
 τωσις } Ν. 193. 201. Εἰς Ἑκκλησίαν ἢ ἄλλην θρησκευτικὴν συν-
 αγωγὴν Π. Ν. 194. Ἀθέμιτος εἰσόδος εἰς ξένα εκπαιδευτικὰ
 καταστήματα Π. Ν. 530. Χρήσις μέσων ἀποκαθιστάντων
 ἐπικίνδυνον τὴν εἰσόδον καὶ ἐξόδον Π. Ν. 626. (*18ε καὶ
 *Εξέδοξ).

εἰσις Π. Ν. 368. Ἐκ μέρους ἐγκυρίων ὑπαλλήλων Π. Ν. 369.
 Κατηγορουμένου ἢ μάρτυρος εἰς ἐξετάσεις Π. Ν. 472.

εἰσις περὶ ἀνακριτικῆς πράξεως πότε γίνεται Ποιν. 72. 136. Ἀπὸ τί-
 νας ὑπογράφεται Ποιν. 73. Πότε συντάσσεται παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ
 Ποιν. 74. Πότε δὲν ἔχει ἰσχύον ἀποδείξεως Ποιν. 74. Συντάσσεται
 περὶ τῆς ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ διαδικασίας Ποιν. 79. Παρὰ τοῦ εἰσαγγε-
 λῆως διὰ πᾶσαν παράβασιν τῶν περὶ τῆς συντάξεως τῶν πρακτικῶν
 καὶ τῆς ὑπογραφῆς αὐτῶν, καὶ τῶν ἀποφάσεων Ποιν. 89. Περί αὐτο-
 ψίας Ποιν. 96. 97. Παραμυθευομένων ἀπὸ πάλιν ὑπογράφεται Ποιν.
 109. Πότε ἀναγινώσκεται εἰς τὸ ἀκρατηρίον Ποιν. 110. Ποῖαι ἐκθε-
 σεις ἀποτελοῦσιν ἀπόδειξιν Ποιν. 134. Πότε καὶ πῶς καὶ ἀπὸ τίνα
 γίνεται μνησθέντων πλημμελημάτων καὶ κακούργηματος Ποιν. 182—
 184. Περί τῆς κατ' εἰκὸν ἐρεύνης καὶ κατασχέσεως ὑπόπτων πραγμά-
 των καὶ λ. Ποιν. 173. Περί θορυβοῦ ἢ ἀντιστάσεως Ποιν. 181 182.
 Περί ἐξετάσεως μάρτυρος ὑπὸ ἀνακριτοῦ πῶς ὑπογράφεται Ποιν. 198.
 Περί ἐξετάσεως μάρτυρος, εἰκῆς, κατασχέσεως καὶ λ. γινόμενῃ κατὰ
 παραγγελίαν ἀνακριτοῦ διευθύνεται πρὸς τὸν παραγγέλλοντα ἀνακριτὴν
 Ποιν. 203. Περί τῆς ἐνεκα ἐγγυήσεως ἀπολύσεως τῆς φυλακῆς Ποιν.
 241. Ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τῶν Πλημμελειοδικῶν Ποιν. 396. Περί τῆς
 ψευδορκίας Ποιν. 396.

εἰσις τέκνου Π. Ν. 306.

αὐθάρσις ἐξόδων ποινικῆς δικαιοσύνης: Δ. α. τ. Ἑκκ. 1 ε.

λησισαστικῆς εἰρήνης σύγχυσις Π. Ν. 551.

λησισαστικὴ ἀρχὴ ἀνταποκρινομένη μὲ ἐξωτερικὴν δύναμιν ἢ ἀρχὴν
 Π. Ν. 497. Ὑπερβιβῶσα τὴν ἀρμεδιότητα τῆς Π. Ν. 498.

λογὴ διὰ βίβης ἢ ἀπειλῆς Π. Ν. 189. Διὰ δωρεοκτίας Π. Ν. 190.

Ἑκλογικοῦ νόμου ποινικαὶ διατάξεις σ. 500 ὅπως.

ἐλέσις ἀποφάσεις Πταισματοδικίων ἐπιμελεῖς τίνες γίνεται Ποιν.
 337. 331. Πλημμελειοδικείων Ποιν. 408. Κακούργοδικείων Ποιν.

459. Ἀρείου Πάγου Ποιν. 501. Πότε ἀναβάλλεται Ποιν. 547. 548.

Πότε ἐνεργείται ἢ ἀπολυτική Ποιν. 542. Τίνες οἱ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως
 ὑπάλληλοι Ποιν. 544. Ἐπὶ ποινῶν περιοριζουσῶν τὴν ἐλευθερίαν

Ποιν. 545 Ὁ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς δὲν ἀναιρεῖ τὰς συνεπείας αὐτῆς

Ποιν. 562. (*18ε καὶ Ἀποκατάστασις).

ἐλέσις θανατικῆς ποινῆς Ποιν. 544 ε. Π. Ν. 41.

εἰσις ἐξόδων ποινικῶν Δ. α. τ. Ἑκκ. 12 ε.

εἰσις Π. Ν. 303 καὶ λ. Συνεργία εἰς αὐτὴν Π. Ν. 304. 305.

Ἀμέλῃσις ὡς πρὸς τὴν προκατάληψιν αὐτῆς Π. Ν. 842.

εἰσφύουσαι περιστάσεις Π. Ν. 49. Ποιν. 430.

- *Ελεγχται ἔχουσιν δικαιοδοσίαν ἰδιάζουσιν Ποιν. 36.
- *Ελευθεροτυπία. Κατάχρησις τῆς ἐλευθεροτυπίας καὶ σχετικαὶ διατάξεις Π. Ν. 344 ἔ. (ἀντικατασταθέντα διὰ τῶν 37 ἔ. τοῦ νόμου περὶ ἐξουσιῶν, ὃν ἴδε σελ. 461 ὅπου). *Ἐκδόσις συγγράμματος δι' ἰδιωτικοῦ πιστοποιητοῦ μὴ ἔχοντος τὴν ἀδειαν Π. Ν. 335. Τύπωσις ἀσυγχωρήτων νόμων καὶ διαταγμάτων Π. Ν. 350. (*Ἴδε καὶ Βιβλιοεμπόρια, Βιβλιοπωλῆται, Βιβλιοκράπηλοι, Λιθογράφοι, καὶ Ῥωποπωλῆται).
- *Ελευθέρωσις. Φυλακισμένων Π. Ν. 181 ἔ. Προσωπικῶς κρατουμένων Π. Ν. 181 ὅπου.
- *Ἑλληνας τιμωροῦνται διὰ τὰ ἐν ἀλλοδαπῇπραχθέντα κακούργηματα καὶ λ. Ποιν. 3. Δὲν παραδίδονται εἰς ξένας ἀρχάς Ποιν. 3.
- *Ἑλυτρον. *Ὅστις πράγματα ῥίπτει εἰς τὰς παρόδους, ἢ τὸ ἑλυτρον τῆς θαλάσσης Π. Ν. 389.
- *Ἑμποδίου. *Ὅστις ἐπιφέρει ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν δημοσίων καθήκοντων καὶ δικαίων τῶν πολιτῶν πῶς τιμωρεῖται Π. Ν. 189—192. Τοῦ προσέρχεσθαι εἰς ὁρροκείαν ἢ παρευρίσκεσθαι εἰς τὰς λειτουργίας τῆς Π. Ν. 194, 195. Τοῦ νὰ συνέργωνται εἰς συνέλευσιν νομαρχιακὰ, ἐπαρχιακὰ, ἢ δημοτικὰ συμβούλια ἢ συστήματα ἢ κοινότης Π. Ν. 202. Τοῦ ἐλευθέρου διαγωνισμοῦ εἰς πλειστηριάσεις Π. Ν. 436. Εἰς προσκομιδὴν τροφίμων εἰς τὴν ἀγορὰν Π. Ν. 388. Τοῦ πλεῖν ἐπὶ θαλάσσης ἢ ὁδῶν Π. Ν. 389.
- *Ἑμπορευμάτων εἰσαγωγή ἢ ἐξαγωγή ἢ ἀπλή ἀποκρίσεως εἰς τὴν ξηρὰν ἢ ἐπιβίσεις εἰς πλοῖον σελ. 633 ὅπου.
- *Ἑμπορος. *Ἴδε Ξενοδόχος. Χρεωκοπία αὐτοῦ Π. Ν. 403.
- *Ἑμπορευματοῦ ἔργον ἀντιποιούμενος Π. Ν. 231. Χρεωκοπία αὐτοῦ Π. Ν. 406.
- *Ἑμπρακτος μετένοια Π. Ν. 413 ἔ.
- *Ἑμπρησμός εἰς ἀλλοτριὰν ἰδιοκτησίαν γινόμενος ὑπὸ τινος Π. Ν. 408, 409, 410. Εἰς δάση καὶ καρποῦς Π. Ν. 411. Εἰς ἰδιωκτητὰ πράγματα Π. Ν. 412. Πότε ὑπάρχει ἐμπρησμός Π. Ν. 413. Ὑποτροπὴ ἢ συρροή Π. Ν. 414. Ἑμποδίζων τὴν ἐκρηξιν τοῦ πυρὸς Π. Ν. 415. Πῦρ σβεσθὲν Π. Ν. 416. Πῦρ ἐξ ἀπροσεξίας Π. Ν. 417. Τίς ἐμπρηστικὴ ἐξαίρεται τῆς ποινῆς Π. Ν. 418 (*Ἴδε καὶ Πῦρ).
- *Ἑμπρησμός τῶν δασῶν σελ. 647 ὅπου.
- *Ἑμφυλίας. (*Ἴδε Ἑνοφθαλμισμός).
- *Ἑμφυλίου πολέμου παραίτιος Π. Ν. 123, 129—131.
- *Ἐνάγων (πολιτικῶς) κατ' αἵτησίν του ἀποφαρίζει τὰ δικαστικὰ συμβούλια Ποιν. 250. Δύναται ν' ἀνακόπη τὰ βουλευτάματα τοῦ συμβουλίου ἐντὸς πόσου Ποιν. 260. Ἐντὸς πόσου νὰ αἰτῇ ἀναίρεσιν Ποιν. 263. Παρευρίσκεται εἰς τὰς ἀνακρίσεις Ποιν. 302, 303. Δὲν παρευρίσκεται εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων καὶ τῶν κατηγορουμένων Ποιν. 303. Πότε διορίζει ἀντίκλητον Ποιν. 304. Πότε αἱ προτάσεις του εἶναι ἀπαράδεκτοι Ποιν. 305. Πότε δύναται νὰ παραιτήσῃ τὴν ἀγωγὴν Ποιν. 306. Πῶς εἶναι τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντά του Ποιν. 331. Τί γίνεταί μὴ ἐμφανιζομένου τοῦ ἐνάγοντος Ποιν. 342. Διευθύνουσιν ἑρωτήσεις πρὸς μάρτυρας καὶ κατηγορουμένους ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διὰ τοῦ

προεδρου Ποιν. 388. 389. Πότε αναπτύσσει τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐν τῇ ἐκροατηρίῳ Ποιν. 394. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα πολιτικῶς ἐνάγοντο Ποιν. 402. Μὴ ἐμφανιζομένου Ποιν. 404. Τί πολιτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως ἐκτελεῖται ἐπιμελεία αὐτοῦ Ποιν. 408. Ἐγγεيرίζει τὸν καταλογὸν τῶν μαρτύρων εἰς τὸν κατηγορούμενον πρὸς τὴν συνεδρίασιν τῶν κακοεργιοδικῶν πότε Ποιν. 413. Δικαιώματά τοῦ καὶ λ. ἐν τῇ συζητήσει Ποιν. 425. Ἀναπτύσσει πότε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνώπιον τῶν κακοεργιοδικῶν Ποιν. 426. Πότε κἀννοεῖ τὰς περὶ ἀποζημιώσεως προτάσεις τοῦ Ποιν. 449. Δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν Ποιν. 457. Ἐπιμελείει αὐτοῦ ἐνεργεῖται το πολιτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως τῶν κακοεργιοδικῶν Ποιν. 459. 466. Πότε αἰτεῖ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐρημοδικοῦ ἀποφάσεως Ποιν. 473. Πότε κατ' ἀθροιστικῆς ἀποφάσεως αἰτεῖ τὴν ἀναίρεσιν Ποιν. 480. Πῶς γίνεται ἡ περὶ αὐτῆς αἴτησις Ποιν. 482.

ῥῆξις παράνομος τῆς ὑπηρεσίας Π. Ν. 449.

εἰς τίς τι εἶναι Ποιν. 93.

κα μέρα ὡς πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν Πταισματοδικῶν Ποιν. 352 καὶ λ. Ἐν γένει Ποιν. 475 καὶ λ.

υποφύλαξ ὑπεφαιρῶν Π. Ν. 391.

ἔλκος δυνάμεις. Τί δικαιούται νὰ ζητῇ αὐτὴν Ποιν. 19. Χρῆσις ἐνόπλου δυνάμεως καὶ ἄλλης νομίμου δυνάμεως Π. Ν. 128.

ῥοκοί. Ἴδε Δικασταί.

φθαλμισμός. Γονεῖς, ἐπίτροποι καὶ λ. ὀφείλοντες ἐν καιρῷ νὰ ἐνοφθαλμίσωσι τὰ τέκνα τῶν παραμελοῦντες πῶς τιμωροῦνται Π. Ν. 368. Διδάσκαλοι δεχόμενοι παῖδας μὴ ὑποδληθέντας εἰς τοὺς περὶ ἐνοφθαλμισμοῦ κανονισμοὺς Π. Ν. 369.

ῥος πολλῶν ἀξιοποιῶν πράξεων πῶς τιμωρεῖται Π. Ν. 109. 110. 112.

ῥημα Συλλήψεως τοῦ κατηγορουμένου πότε ἐκδίδεται Ποιν. 209.

— 211. Τί περιέχει καὶ πότε εἶναι ἐκτελεστὸν Ποιν. 414—415.

Ἐκτελεῖται ἐπιμελείει τις καὶ διὰ τίνος Ποιν. 216. 217. Ἐπιδεικνύεται πρὸς τὸν κατηγορούμενον Ποιν. 219. Πῶς ἐνεργεῖται ἐκτὸς τῆς περιφέρειας τοῦ ἐλδόντος Ποιν. 219. Κατὰ ἀπόντων Ποιν. 220. Φυλάκις ὡς τίς ἐκδίδει Ποιν. 228. Τί περιέχει τοῦτο καὶ πῶς ἐκτελεῖται Ποιν. 229. Πότε ἐκδίδεται κατὰ ὑπόπτου ἐπὶ νοθεύσει ἢ πλαστογραφίᾳ Ποιν. 321.

ῥαφισμός κυροφύσεως νεκροφανοῦς Π. Ν. 302. (*Ἴδε καὶ Νεκρός).

ῥολὴ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀξιοποιῶν πράξεως Π. Ν. 48. 97. 98.

σις ἀθέμιτος Π. Ν. 212 ἢ Δημοσίαν σωματείων Π. Ν. 223—225.

(*Ἴδε καὶ Ἑταιρία). Βιομηχανῶν κτλ. Π. Ν. 167. (*Ἴδε καὶ θρασυ-

της κατὰ τῆς ἀρχῆς).

ῥασεις δικαστῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων Ποιν. 51—59.

Πότε προτείνεται Ποιν. 52. Ἐκαστος τῶν ὑπαλλήλων ὀφείλει νὰ φαν

νερῶσῃ τὰς αἰτίας τῆς ἐξαιρέσεώς τοῦ Ποιν. 53. Λόγοι πρὸς εἰραίσει.

Ποιν. 54. Πρὸς τίνα παραδίδεται ἡ περὶ ἐξαιρέσεως αἴτησις Ποιν. 55.

Εἰς τίνα κοινοποιεῖται αὕτη Ποιν. 56. Πότε ἀπέχει τῶν ἐργασιῶν τοῦ

ἐξαιρούμενος Ποιν. 56. Πότε ἐγκρίνεται ἡ ἐξαιρέσις, ποῖναι τῶν ἐξαι-

ρούμενων καὶ ἐξαιρούντων Ποιν. 57. Ποῖον δικαστήριον δικάζει τὴν

- εξαίρεσιν Ποιν. 58. Ποινὰ εἰς τοὺς ἀρνούμενους τὰς αἰτίας τῆς ἐξαιρέσεως Ποιν. 59. Δικαστηρίου ἡ ἀριθμοῦ τινος δικαστῶν Ποιν. 60, 61. Πραγματογνομόνων Ποιν. 100. Μαρτύρων Ποιν. 112—115. Ἑμπνεύς Ποιν. 132.
- *Εξακολούθησις παράνομος: τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας Π. Ν. 450.
- *Εξαφάνισις ἐγγράφων Ποιν. 424—426.
- *Εξέτασις κατηγορουμένου ἐντὶ πόσου γίνεται Ποιν. 262.
- *Εξεταστικὸς ὑπάλληλος, *ἰδε ὑπάλληλος.
- *Εξόδα. Ἐκκαθαρίζονται ταῦτα εἰς τὴν ἀπόρασιν Ποιν. 82. Ὁ ἀθωωθεὶς πότε τὰ ζητεῖ Ποιν. 86. Δημ. ὑπάλληλοι πότε δὲν καταδικάζονται εἰς ἐξόδα καὶ ἀποζημιώσεις Ποιν. 89. Ἐξόδα ποινικῆς δικαιοδοσίας Π. Δ. 2 ἔ. Πρὸς μετακομιδὴν ὑποδίκων, ἐγγράφων κτλ. Π. Δ. 4 ἔ. Ἰατρῶν, μαϊῶν, ἐμπειροτεχνῶν καὶ ἑρμηνέων Π. Δ. 15 ἔ. Μαρτύρων καὶ ἐνόρκων Π. Δ. 23 ἔ. 65 ἔ. 70 ἔ. Φυλάξεως σφαγίδων Π. Δ. 32 ἔ. Διεκπεραιωτικὰ τῶν γραμμάτων Π. Δ. 37 ἔ. Τῶν κλητῶν Π. Δ. 51 ἔ. Διατριβῆς καὶ πορείας ὑπαλλήλων Π. Δ. 63 ἔ. Μετακομιδῆς καὶ τοπώσεως Π. Δ. 72 ἔ. 89 ἔ. Ἀπαγορεύσεως Π. Δ. 81. Τῶν αὐτεπαγγέλτων καταδιώξεων Π. Δ. 84 ἔ. Κατεπείγοντα ἢ μὴ Διατ. Ἑκκ. 2.
- *Εξόδος ἐκ τῆς χώρας ἀθέμιτος Π. Ν. 530. Ἐμπεδιζομένη δι' ἀπεθείσεως ὄλων, ἀμαξῶν ἢ ἄλλων ἐπικινδόνων πραγμάτων Π. Ν. 626—628.
- *Εξόπλισις κατὰ τῆς βασιλικῆς κυριότητος Π. Ν. 123 (3). Πρὸς κληροῖς εἰς ἐξόπλισιν Π. Ν. 129.
- *Εξόριστος ἐπανερχόμενος ἀνευ ἀδείας Π. Ν. 188 (2).
- *Εξορκισμοί. Ἀπάτη δι' ἐξορκισμῶν Π. Ν. 399 (3).
- *Εξουσίας κατάχρησις Π. Ν. 467 ἔ.
- *Εξύβρισις. *ἰδε Ὑβρις.
- *Ἐπαγγέλματος (ἱατροῦ, χειρουργοῦ, φαρμακοποιοῦ, κτηνίατροῦ, ὀδοντοῦ, μαϊευτῆρος, κλεδοτόμου) ἀσκήσις ἀνευ ἀδείας σελ. 320 ὑποσ.
- *Ἐπαιτεία. Π. Ν. 662 ἔ.
- *Ἐπανάληψις ἀνακρίσεως πότε δὲν γίνεται Ποιν. 502. Πότε γίνεται Ποιν. 503. Ποῦ αἰτεῖται Ποιν. 504. Πότε ἀπορρίπτεται ἡ αἴτησις Ποιν. 508.
- *Ἐπαρχος (καὶ Νομάρχης) ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς βεβαίωσης τῶν γινόμενων ἀξιολογῶν πράξεων καὶ τὰς πρὸς τοῦτο ὑποχρεώσεις τῶν ἐπὶ τῆς ἀνάκρισεως ὑπαλλήλων Ποιν. 18. Ἐχουσιν οἱ Ἐπαρχοὶ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ποινικῶν φυλακῶν Ποιν. 557. Πότε καὶ πῶς τιμωροῦσι τοὺς ἀτακτοῦντας φυλακισμένους καταδίκους Ποιν. 560. Στέλλεται πρὸς αὐτοὺς ἑλθεῖν τῶν ἀλλεΐψεων καὶ παραβάσεων τῆς φυλακῆς Ποιν. 563.
- *Ἐπ' αὐτοφώρῳ πρᾶξις. *ἰδε πρᾶξις ἐπ' αὐτοφώρῳ.
- *Ἐπέντασις τῆς ἐνεργείας δημοσίας ὑπηρεσίας Π. Ν. 231.
- *Ἐπιμέθοσις δικαστικῶν εἰς διοικητικὰ ἔργα Π. Ν. 476—478. Διοικητικῶν εἰς Δικαστικά Π. Ν. 479.
- *Ἐπιβαρύνουσαι περιστάσεις Ποιν. 430.
- *Ἐπίδοσις τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως Ποιν. 337 ὑποσ.
- *Ἐπίθεσις κατὰ προσώπων Π. Ν. 207.
- *Ἐπιμέτρησις τῆς ποινῆς ἐπὶ κακουργήμασι καὶ πλημμελήμασι Ποιν. Ν. 108. Ἐπὶ πταίσμασι Π. Ν. 517, 518. Ἐὰν ἐπὶ τῆς συζητήσεως

ἐκτεθῶσι πράγματα, ἔχοντα ἐπιβρῆν εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, γίνονται καὶ περὶ τοῦτου ἰδιαίτερα ζητήματα Ποιν. 430.
ορχία. Π. Ν. 265.

σκοποι. Ἐχουσι δικαιοδοσίαν ἰδιάζουσιν Ποιν. 36.

στάται σχολείων καὶ ἄλλων διδασκτικῶν καταστημάτων δεχόμενοι παῖδας μὴ ἐνοσθαιμισθέντας Π. Ν. 369.

στάται φυλακῶν. Τί βελία κρατοῦν Ποιν. 553. Δὲν παραδέχονται τινα εἰς φυλακὴν ἄνευ διαταγῆς Ποιν. 554. Διὰ τί καὶ πότε τιμωροῦνται Ποιν. 559, 561. 562.

στολαὶ εἶναι παραδιδόμεναι Ποιν. 445. Ὑπαίριστευμένοι ἢ ἀνοίγμενοι ἀπὸ ἐπιστάτας τεχυδρομείων ἢ ἄλλων δημοσίων ὑπαλλήλων Ποιν. 470.

τηδεύματος ἀντιποίησις Π. Ν. 533 καὶ ὅπου.

τήρησις πάντων τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἀνήκει εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα τῶν Ἐφετῶν Ποιν. 15. Τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἀνήκει καὶ εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα τῶν Πρωτοδικῶν Ποιν. 16.

τήρησις Ἀστυνομικῆ. Ἴδε Ἀστυνομικὴ Ἐπιτήρησις.

τροπαι. Κηδεμόνες καὶ Διοικηταὶ πότε ἀποστεροῦνται τῆς εἰς αὐτοὺς διαπεπιστευμένης ἐπιτροπείας καὶ λ. Π. Ν. 439. Ζημιούντας τοὺς ἐπιτρευσμένους Π. Ν. 439.

νός εἰσπραττόμενος ἀπὸ ἐπαίριαν Π. Ν. 225. Ἀπὸ δημοσίων ὑπαλλήλων παρὰ νόμους Π. Ν. 461. 462. Ἀσυγχωρητός Π. Ν. 607.

αλεία νομισματοκοπείας κατεχόμενα Π. Ν. 239. Κατασκευαζόμενα Π. Ν. 241.

ασίας τῶν καταδίκων προῖον Π. Ν. 27.

αἰσμοὶ ὧραι καὶ ἡμέραι προανακρίσεως Ποιν. 71.

αὐλάδος Ἴδε Συναδῶτος.

βισμὸς. Ὅστις ἐβρίζει πολίτας εἰς διαφωνίαν, ἐχθροπάθειαν καὶ λ. Π. Ν. 204.

βυα κατ' οἶκον ἐπὶ πταισμάτων ἀπὸ τίνα γίνεται Ποιν. 139. Ἡ περὶ αὐτῆς ἐκθεσις ἀπὸ τίνα ὑπογράφεται Ποιν. 139. Ἐπὶ κακοουργήματι καὶ πλημμελήματι πότε καὶ πῶς γίνεται Ποιν. 169. 170. 171. 173. 189. 199. 200. Ὁ ἀνακριτὴς δύναται νὰ τὴν παρατείλῃ Ποιν. 201.

μοδικία ἐπὶ πταισμάτων Ποιν. 336. Ἐπὶ πλημμελημάτων ἀπάντως τοῦ κατηγορουμένου Ποιν. 403. 462. Εἰς τὴν μὴ ἐμφάνισιν τοῦ κατηγοροῦ ἢ ἐνάγοντος Ποιν. 404. Ἐπὶ κακοουργημάτων Ποιν. 464. 465. Ἐν καιρῷ ἀνακρίσεως Ποιν. 492.

γνεῦς τοῦ νόμου ψευδὴς ἐπάγει ἀναίρεσιν Ποιν. 263 (3). 360 (6). 407 (11) 458 (19).

γνεῦς πότε διορίζεται Ποιν. 129. 130. Ὅποιον πρέπει νὰ ᾖναι Ποιν. 131. Πότε καὶ διὰ τί ἐξαιρεῖται Ποιν. 132. Ὁρκίζεται Ποιν. 133. Ὅταν δὲν δοθῇ ἐρμηνεύς, λόγος ἀναίρεσεως Ποιν. 458 (15).

ίας ἐλλείμματα παραβλεπόμενα Π. Ν. 396.

άτη προδοσία. Ἴδε Προδοσία ἐσχάτη.

ερία ἀθέμιτος. Ὅρισμός αὐτῆς Π. Ν. 212. Τιμωροῦνται οἱ προϊστάμενοι καὶ οἱ συνεταῖροι Π. Ν. 212. Παρεκτροπὴ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς

Π. Ν. 213. Ὑποχρεωμένων τῶν συνεταίρων νά φυλάττωσι μυστικῶν τὸν σκοπὸν τῆς κτλ. Π. Ν. 214 215. Ποίαι διαλύονται καὶ τὰ σκέυη τῶν δημεύονται καὶ λ. Π. Ν. 216. Τίνες ἐξομειοῦνται μὲ καθιδρυτὰς καὶ προϊσταμένους ἀθεμίτου ἑταιρίας Π. Ν. 217. Εἰσερχόμενοι εἰς ξένην ἑταιρίαν Π. Ν. 219. Ἑταιρία θεμιτῇ μεταβάλλουσα τοὺς τύπους καὶ σκοπούς τῆς ἀνευ ἀδείας τῆς κυβερνήσεως Π. Ν. 223 ἔ.

Ἔτους ὑπολογισμοὺς Π. Ν. 16.

Ἐτυμηγορία ἐνόρκου δικαστηρίου ἐκ πόσων ψήφων Ποιν. 439. Καταρτισθεὶς αὐτῆς τί πράττεται Ποιν. 440. Αὕτη συντάσσεται ἐγγράφως Ποιν. 441. Τί περιέχει καὶ εἰς τίνα παραδίδεται Ποιν. 441. Ἀπὸ τίνα ὑπογράφεται παραδοθεῖσα Ποιν. 442. Ποῖον τὸ κατ' αὐτῆς ἐνδίκον μέσον Ποιν. 443. Ἐτυμηγορίας δευτέρου ἐνόρκου δικαστηρίου ἀποτέλεσμα Ποιν. 444. Πότε κοινοποιεῖται αὕτη καὶ ἀπὸ ποῖον εἰς τὸν κατ' ἐφεξῆς Ποιν. 446.

Εὐθύνη διὰ τὰ ἀξιοκατάκριτα συγγράμματα καὶ ἄρθρα εἰς Ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ συγγράμματα. Ἰδε Ἐλευθεροτυπία. Εὐθύνη τῶν συστημάτων Π. Ν. 303. Διὰ πταίσματα ἄλλων Π. Ν. 306. Δι' ὑποκειμένους Π. Ν. 307 ἔ. Διὰ πτώσιν καὶ βολὴν Π. Ν. 125.

Εὐλογία. Ἀναφανείσης εὐλογίας εἰς οἶκον τινός, ὁρεῖται ὁ δεσπότης αὐτοῦ νὰ τὴν ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν ἀρχὴν Π. Ν. 367. (Ἰδε καὶ Ἐνοφθαλμοδός).

Εὐρεσις ἀπολωλὸς πράγματος καὶ ἀποσιώπησις τῆς εὐρέσεως καὶ κατὰ τὴν γενομένην δημοσίαν πρόσκλησιν. Π. Ν. 387. Εὐρεσις ἀπολωλὸς πράγματος καὶ παράλειψις ἀναγγελίας εἰς τὸ Κοινὸν ἢ τὴν Ἀρχὴν τῆς εὐρέσεως Π. Ν. 694.

Ἐφαρμογὴ ἐφαρμυμένη τοῦ νόμου ἐπάγει ἀναίρεσιν Ποιν. 263. 360 (6). 407 (11). 438 (19).

Ἐφεσις ἀποφάσεων πταισματοδικῶν πότε Ποιν. 333. Πρὸς τίνα καὶ παρὰ τίνος δίδεται Ποιν. 334. Παρὰ τίνι καὶ ἐντὸς πόσου γίνεται Ποιν. 335. Ποῦ διευθύνεται καὶ ποῖαν δυνάμιν ἔχει Ποιν. 337.

Ἐφετεῖα. Ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν ἐναπόκειται ἡ ὑπερτάτη διεύθυνσις τῶν περὶ τὴν ἀνάκρισιν Ποιν. 13. Ποῖον δικαίωμα ἔχουσιν ἐν πλήρῃ αὐτῶν συνεδριάσει Ποιν. 14. Δικάζουσι τὰ πλημμελήματα ποίων ὑπαλλήλων. Πῶς ἀπαρτίζονται Ποιν. 41. Προανακρίνουσι τὰ πλημμελήματα ποίων Ποιν. 42. Ποίας ἐξαιρέσεις δικάζουσι Ποιν. 35. Ποίους ὑπαλλήλους δικάζει, ἥτοι ἀρμεδιότης αὐτοῦ Ποιν. 66. Πρὸς αὐτὰ διευθύνεται ἡ περὶ ἀνακοπῆς τῶν βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου τῶν πρωτοδικείων αἴτησις Ποιν. 262. Πῶς ἀπαρτίζεται τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετείων Ποιν. 262. καὶ λ. εἰς τὰς περιφερείας αὐτῶν ἐντὸς πόσου συσταίνεται: Κακουργιοδικεῖον Ποιν. 409. Ποῖον μέρος λαμβάνει προκειμένης ἀποκαταστάσεως Ποιν. 365, 368.

Ἐφημερίδες. Ἰδε Ἐλευθεροτυπία.

Ἐφορείας ἀρνῆσις ἢ παραμέλησις Π. Ν. 636 ἔ.

Ἐφορὸν Δεσμωτηρίων. Ἰδε Ὑπάλληλοι.

Ἐφόρων εἰκονομικῶν παράλειψις ἀποστολῆς εἰς τὸ ταμεῖον τῶν φορολογικῶν καταλόγων σ. 692 ὑποσ.

αυθία μὴ φυλαττομένη εἰς ἰδιωτικά ἀπόρρητα Π. Ν. 446. 447. Εἰς Δημόσια Π. Ν. 452—455.

Ζ

ωσεις. Τοῦ δημοσίου διὰ μισθώσεως φόρου Π. Ν. 403.

αἱ ἐξ ἐμποδίου ἐπὶ πλειστηριασμῶν Π. Ν. 436. Γινόμενη ἀπὸ ἐπιτρόπους καὶ κηδεμόνας Π. Ν. 439. Ἀπὸ πραγματογνώμονας Ποιν. 440. Ἀπὸ προμηθευτᾶς Π. Ν. 441—444. Δι' ὕδατος ἢ ἐν ὕδατι Π. Ν. 588 καὶ λ. Διὰ πυρὸς Π. Ν. 592 καὶ λ. Ἔδε Φθορά.

μακτα παρεμπύπτοντα πότε ἀποφασίζονται παρὰ τῶν πταισματοδικείων Ποιν. 400. Παρὰ τῶν κακουργισδικῶν Ποιν. 420. 428. Τοῦ ἐπιστηρίζονται τὰ κύρια Ποιν. 429. Παρεμπύπτοντα ἔχοντα ἐπιβρῆσιν εἰς τὸν καταλογισμὸν Ποιν. 430. Ταῦτα γίνονται ἰσχυροὶ καὶ παραδίδονται εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν ἐνόρκων Ποιν. 431. τικαὶ ἐρωτήσεις Ποιν. 441.

Νοσοῦντα Π. Ν. 574 ἔ. παραχώρησις ἀνευ προειδοποιήσεως ἢ ζεύξεις εἰς ὄχηματα ζῶων πυρορμένων ἢ διαπίστευσις εἰς παῖδας Π. Ν. 611. Πύρσις ἢ ἐξαγρίωσις ζῶων Π. Ν. 612. Ἀπόλυσις ζῶων νὰ τρέχωσιν εἰς δημοσίους δρόμους Π. Ν. 613. Τίθασσευτῶν ἢ οἰκοσίων ὑποκειμένων εἰς κακοήθην ἰδιώματα παρκελήσεις φυλάξεως ἀπὸ τοῦ νὰ βλάψωσι Π. Ν. 614. 615. 616. Ποῖα θανατώνονται Π. Ν. 616. 617.

περιπλανωμένων. Θανάτωσις Π. Ν. 693 καὶ ὕποσ. σφράγισις Π. Ν. 596 καὶ ὕποσ.

λοπία καὶ ζφοκτονία Π. Ν. 693 ὕποσ.

ροφία. Ἔδε Τροφή.

Η

ν προσβολή. Ἔδε προσβολή.

πρὸς τοῦ τηλεγράφου συστάσεως δικαίωμα καὶ αἱ ἐνεκα βλάβης αὐτοῦ ἐπιδιδέχεται ποινὰ κτλ. 651 ὕποσ.

δαποί δὲν παραδίδονται Ποιν. 3. Πότε φυλακίζονται ἐπὶ πλημμελήματι Ποιν. 207. 208.

α θεωρεῖται ἴση πρὸς 24 ὥρας ἐπὶ τῶν προκαίρων ποινῶν Π. Ν. 16. Ἀπὸ τίνος ὥρας ἀρχεται ἡ ἡμέρα καὶ πότε λήγει Ποιν. 170 ὕποσ. ῖα Σύγχυσις ἡσυχίας κινήσεως Π. Ν. 552 ἔ. Ἠσυχίας ἐκκλησιαστικῆς Π. Ν. 551.

Θ

τηφόρος πληγή. Ἔδε Πληγή.

τος (ποινή) Π. Ν. 4. Προξενούμενος ἀπὸ αἰκίας Π. Ν. 307. 308. 309. 310. Εἰς συμπλοκὴν πολλῶν Π. Ν. 311. 312. 316. Θάνατος μὴ μνησόμενος εἰς τὴν ἀρχὴν Π. Ν. 644. Ὁ θάνατος τοῦ κατηγορουμένου παύει τὴν ποινικὴν διαδικασίαν Ποιν. 5 (1). Ἀναίρει τὴν ποινὴν Ποιν. 548. Ἐκτέλεισις τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου Π. Ν. 18. Κανονισμοὶ περὶ ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου σ. 352 ὕποσ.

ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

- Θεατρικαὶ παραστάσεις** γινόμεναι παρὰ τὰς διατάξεις Π. Ν. 535.
Θησαυρωρυχία. Ἀπάτη διὰ θησαυρωρυχίας Π. Ν. 399 (3).
Θόρυβος ἐκταράττων τὴν κοινὴν ἡσυχίαν Π. Ν. 533.
Θόρυβος καὶ ἀντίστασις εἰς τὸπον ὅπου ἐπιχειροῦσιν ἐπίσημόν τινα πράξιν ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι Ποιν. 181. 182. Ἀνακριταὶ Ποιν. 189. Ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τῶν πταισματοδικῶν Ποιν. 330. Τῶν πλημμελειοδικῶν Ποιν. 367. 368. Ὑπὸ δικηγόρου ἢ κλητῆρος Ποιν. 370. Τῶν Κακουργιοδικῶν Ποιν. 417. Τοῦ Ἀρείου Πάγου Ποιν. 491.
Θρασυτής κατὰ τῆς ἀρχῆς Π. Ν. 167. 168.
Θρησκεία. Πρόκλησις ὑπὸ τὸ πρόσχημα αὐτῆς εἰς παραβίασιν τῶν Νόμων καὶ Διαταγμάτων Π. Ν. 149. Ἐκφρασις ἀρχῶν ἀντιβιβνουσῶν εἰς τὰς βίσεις τῆς θρησκείας Π. Ν. 152. 196. Διέγερσις μίσους κατὰ θρησκείας Ποιν. 197. Ἀρεσιώτης προσπαθῶν νὰ διαδώσῃ τὰς θρησκευτικὰς τοῦ δόξας πῶς τιμωρεῖται Π. Ν. 198. Πῶς ἐ ἀπατῶν διὰ θρησκευτικῶν μέσων Π. Ν. 399.

I

- Ἰατρικὰ ἀπηγορευμένα ἢ ἀδύνατα,** πωλούμενα Π. Ν. 562. Πωλούμενα ἢ κατασκευαζόμενα ἀνευ διαταγῆς ἀνεγνωρισμένων ἱατρῶν Π. Ν. 563. Ὅστις πωλεῖ ἱατρικά, πανακαίας καὶ λ. ἀνευ ἀδείας Π. Ν. 564. Νόθευσις ἱατρικῶν Π. Ν. 672.
Ἰατροῦ ἔργον ὅστις ἀντιποιεῖται Π. Ν. 231. Ἰατροὶ μὴ ἀναγγέλλων εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ ἐλλείμματα τῶν φαρμακοπωλῶν Π. Ν. 565. Ἐξετάσεις καὶ ἀδεια πρὸς ἐξάσκησιν ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος σ. 520 ὅπου.
Ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις Ποιν. 83 ἔ. 382 ἔ. 346. 448. ἔ.
Ἰεροκλήρυξ διεγείρων ἢ ὑποβάλλων θρησκευτικὸν μῖσος Π. Ν. 197.
Ἰερουσύλια Π. Ν. 374.
Ἰμάτια ἀνθρώπων ἀποθινόντων ἐκ λοιμώδους νόσου ἀποκρυπτόμενα Π. Ν. 572.
Ἰκπασία προξενούσα βλάβην εἰς ἀνθρώπους ἢ ξένην ἰδιοκτησίαν Π. Ν. 610 ἔ.

K

- Καθαίρεσις κληρικῶν** Ποιν. 44.
Καθαριότης παραμειλουμένη Π. Ν. 577 ἔ.
Καθιδρυτής ἑταιρίης Π. Ν. 212. Τίνας ἐξομοιοῦνται πρὸς καθιδρυτὰς Π. Ν. 217.
Καθοσιώσεως ἔγκλημα Π. Ν. 123. Πρόκλησις εἰς ἔγκλημα καθοσιώσεως Π. Ν. 129.
Κακοδικεῖα Ποιν. 65 ἔ. Ἀρμοδιότης Ποιν. 66.
Κακούργημα ποῖα πράξις καλεῖται Π. Ν. 2. Εἰς τὴν πράξιν αὐτοῦ ἀπαιτεῖται δολίς προαίρεσις Π. Ν. 38. Τίς ἡ ἀρμοδιότης ἐπὶ κακούρημάτων πραττομένων ἐν ἀλλοδαπῇ Ποιν. 30. Ποῖον προανακρίνουσι Ἐρετίζα Ποιν. 42. Ποῖος ὀφείλει τὴν ἀνακρίνωσιν των Ποιν. 149.
Κάλυψις ἐγγράφων τῶν δικαιωμάτων τῆς ἐπικρατείας Π. Ν. 132.

ῥαδια ὑποδρύχια. ᾿Αδικήματα κατὰ τῆς ἀσφαλείας αὐτῶν σ. 687 ὑποσ.

νισμὸς ἀρμεδιότητος Ποιν. 46 ἔ. ᾿Εκτελέσεως τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου σ. 352 ὑποσ. Τοῦ τρόπου τῆς ἐκκαλίσεως καὶ πληρωμῆς τῶν μαρτυρικῶν δικαιωμάτων σ. 871 ὑποσ.

᾿Αδίκημα εἰς θάνατον τι συνεπίτρεται Π. Ν. 5. Κατὰ γυναῖκα ἐγκύου Ποιν. 6. Εἰς δεσμὴ διὰ βίου τί ἐπιτρέται Π. Ν. 7. 9. 10. Εἰς πρόσκαιρα Ποιν. 8. 25. 27. Εἰς εἰρκτὴν Π. Ν. 11. 25. 27. Εἰς φυλάκισιν Π. Ν. 12. Εἰς ἐγκληματικὴν ἐν γένει Π. Ν. 21. 23. 33. 35. Εἰς ἐπανορθωτικὴν Π. Ν. 22. 34. 35. Εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἢ ἀπόδοσιν πῶς ἐκτελεῖται Ποιν. 31. 32. Δημοσίων ὑπαλλήλων Π. Ν. 24. Τίνας ἡμέρας δὲν ἐκτελεῖται καταδίκη Π. Ν. 19.

᾿Αδίκων μαρτυρὸς μὴ ἐμφανιζομένου Ποιν. 196. ᾿Αναίρεσις τῆς καταδίκης ταύτης Ποιν. 197.

᾿Αδικασομένοι διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν ἐνέχονται ἀλληλεγγύως Π. Ν. 30. ἑδικοί. Οἱ ἐπὶ πταίσματι πότε ἐκκαλοῦσι τὴν ἀπόρσιν Ποιν. 353. 354. Τί γίνεται ἢ περιουσία τῶν ἐρήμην καταδικασθέντων φυγοδίκων καὶ ἀπόντων Ποιν. 467. 469. Συλληθῆεις δ' κατ' ἐρήμην καταδικασθεὶς πῶς δικάζεται Ποιν. 470. ᾿Αθωωθέντος ἢ μετριασθείσης τῆς ποινῆς τί γίνεται ἢ περιουσία τοῦ Ποιν. 471. 472. Τί ὑποφέρουσιν οἱ καταδίκαι πλὴν τῆς ποινῆς Ποιν. 530. Εἰς τί ὑποχρεοῦνται Ποιν. 535. Τροπὴ αὐτῶν Ποιν. 536.

᾿Αδιώξεις. Ὅποιοι πράξεις καταδύκονται κατ' εἰσαγγελίαν τοῦ παρόντος Π. Ν. 148. 192. 317. 322. 333. 343. 359. 426. 446. 689. 692. Κατ' αἴτησιν τῆς Κυβερνήσεως Π. Ν. 444. Γινεμένης καταδιώξεως διακακώρημα ἢ πλημμέλημα, ἂν καταδικασθῇ διὰ πταίσμα, τί γίνεται Π. Ν. 518. Ἡ καταδιώξις γίνεται διὰ κατηγορίας Ποιν. 20. Ὑπὸ ἀρχῆς πῶς Ποιν. 21. Κατ' ἐγκλησιν Ποιν. 22. Κατ' ἀπόρσιν συλλόγου δι' ὄδριν Ποιν. 22. Κατὰ δημοσίων ὑπαλλήλων πῶς γίνεται Ποιν. 28. Ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ αὐτεπαγγέλτως πότε Ποιν. 184. Κατὰ πρότασιν ἢ παραγγελίαν τοῦ εἰσαγγελέως Ποιν. 185. 186. Πᾶσι ἐνεκα ἀποφάσεως δικαστικοῦ συμβουλίου Ποιν. 253.

ἀκράτησις προσώπων Π. Ν. 322. 323. 325. 326. ᾿Αποπεπλανημένων παίδων, παραρρόνων καὶ λ. ὑπόπτων καὶ λ. Π. Ν. 329. Χρημάτων, πραγμάτων ἐγγράφων καὶ λ. διαπιστευθέντων. Ἰδε λέξιν ᾿Υπεξαίρεσις.

ἄλογισμός ἀθεμίτου πράξεως εἰς τὸν αἵτιον Π. Ν. 81. Εἰς παῖδας Ποιν. 82. ᾿Αγνωσμένου τοῦ νόμου Π. Ν. 91. Νομιζομένης μὲν ἡμετέρας ἀλλ' ἀθεμίτου οὕσης ἐνεκα τῶν ἀγνώστων εἰς τὸν πράττοντα περιστάσεων Π. Ν. 92. ᾿Αξιοποίνου πράξεως τῆς ὅποιας τὸ βάρος ἀξάνουσιν ἄγνωστοι εἰς τὸν πράξαντα περιστάσεις Ποιν. 93. Πράξεως ἐπισυρούσης τὴν ποινὴν τῆς ἀμελείας, ὥς ἐπιχειρηθείσης ἀνευ τῆς προσκεκούσης προνοίας Π. Ν. 94. ᾿Η δόξα δὲν ἀποκλείει τὸν καταλογισμὸν Π. Ν. 95. Πράξεων μὴ καταλογιζομένων ἐνεκα βίαις Π. Ν. 96. Πράξεων ἐνεκα ἐντολῆς Π. Ν. 97. ᾿Ενεκα σιωπηλῆς ἢ ῥητῆς ἀδείας Ποιν. 98. ᾿Επὶ πταισμάτων Π. Ν. 511. ᾿Ενεκα νεότητος Π. Ν. 512. ᾿Εν ἀλλεΐφαι λογικῆς ἀνεργείας Π. Ν. 513. ᾿Ενεκα ἀγνοίας καὶ ἀπάτης

- Π. Ν. 514. Πράξεων πραττεμένων από κωφούς και άλάλους Π. Ν. 515. Ένεκα αθέλεις δοθείσης Π. Ν. 516. Ζητήματα καταλογισμού Ποιν. 430. Έξέδων ποινικών. Διατ. Έκκ. 14 έ.
- Καταμήνυσις** ψευδής Π. Ν. 334.
- Καταπίσεις** από μέρους δημοσίων υπαλλήλων Π. Ν. 461. 462.
- Κατασκευή νομισματοσημάτων**. Π. Ν. 240. Πλαστών σφραγίδων και σημάτων Π. Ν. 263.
- Κατασκοπεία**. Έξυπηρέτησις του έλθρου διά κατασκοπείας Π. Ν. 123 (9). Πρόκλησις προς τοϋτο Π. Ν. 129.
- Κατάσχσεις** ύποπτων πραγμάτων, έγγράφων και λ. πώς Ποιν. 172. Ποϋ τίθενται τὰ κατασχθέντα Ποιν. 174. Μετ' αϋτήν τί θραίεται Ποιν. 176. Παρανόμων έγγράφων Ποιν. 177. Παράτασις ή παύσις τής κατασχέσεως ποτε άποφασίζεταί Ποιν. 178. Ποτε άκουϋται Ποιν. 180. Παρα τοϋ άνακρητοϋ Ποιν. 189. Παραγγελία κατασχέσεως Ποιν. 201. 202. Πώς ζητείται από τον ιδιωτήν κατηγορον Ποιν. 297. Παραδίσις κατασχθέντων Π. Ν. 154, 171. Έμπόδισις παράνομος κατασχέσεως Π. Ν. 170. Διάρκεια εν ποινικαίς δίκαις κατασχέσεως ζώνων ή φαρτών Π. Δ. 34. 35.
- Κατασχετήριον** εκδίδεται κατ' άπόντων φυγάδων. Πώς συντάσσεται Ποιν. 221. Παρά τίνος εκδίδεται Ποιν. 222.
- Κατάχρησις** του δικαιώματος του διατάττειν ή ζητείν ένοπλον δύναμιν Π. Ν. 128. Πρόκλησις εις τοϋτο Π. Ν. 129. Του όνόματος του Βισιλιως 138 (3). Τής έξουσίας της άρχής Π. Ν. 468. 469 και λ. Δηλητηρίων Π. Ν. 558. Ιατρικών Π. Ν. 562. (Ίδε και Δηλητηρία, Ιατρικά, Τύπος).
- Κατηγορία**. Δι' αϋτής γίνεται ή καταδίωξις Ποιν. 20. Πότε την σχεδιάζει ή Εισαγγελίσις των Πλημμελειοδικών Ποιν. 264. Τί περιέχει Ποιν. 265. Αϋτή επιθεωρείται από τίνος Ποιν. 266. Πότε φέρεται αϋτη εις τὸ συμβούλιον των έρετών Ποιν. 267. Ποτε κοινοποιείται εις τον κατηγορούμενον Ποιν. 272. Ηώς παραδίδεται Ποιν. 274. 275. Τί περιέχει και ποϋ παραδίδεται ή ιδιωτική Ποιν. 284. Εις ποίον επιτρέπεται Ποιν. 290. Ίδιωτική κατηγορία παρά τοίς π τ α ι σ μ α τ ο δ ί κ α ι ς Ποιν. 292. 293. Π λ η μ μ ε λ ι ο δ ί κ α ι ς Ποιν. 294 και λ. Κ α κ ο υ ρ γ ι ο δ ί κ α ι ς Ποιν. 300. Άνάκλησις αϋτης Ποιν. 301. Ποτε άναστέλλεται ή κατά ύδρεως Ποιν. 313. Ποτε εισάγεται εις τὸ άκροατήριον τοιαϋτη Ποιν. 314. Άπεθλλομένη κατ' έρήμην Ποιν. 342. Τίς την άναγει Ποιν. 343. Άπαγγέλλεται εν τῷ άκροατηρίῳ των Πλημμελειοδικών όπὸ του Εισαγγελέως Ποιν. 371. 377. Άναπύσσεται εν τῷ άκροατηρίῳ Ποιν. 394. Έπὶ κακουργήμασι ποίος άποφασίζει περί του πραγματικού αϋτης μέρους Ποιν. 420. Όποία διώκεται παρά του Εισαγγελέως ενώπιον των Συνόδων Ποιν. 421. Άπαγγέλλεται παρά του Εισαγγελέως των Κακουργιοδικών Ποιν. 423. Μετά την περί άποδείξεως διαδικασίαν παρά τίνος άναπύσσεται Ποιν. 426. Ποτε παραπέμπεται προς επανειλημμένην συζήτησιν Ποιν. 444.
- Κατηγοροί**. Αημόσις τίνος Ποιν. 21. Ποτε δύνανται νά ζητήσωσι και άλλην έγγραφον διαδικασίαν Ποιν. 343. Ίδὲ τας παρατῶ-

μνοί της κατηγορίας πῶς ζημιούνται Ποιν. 24. Ἐμφανίζονται αὐτοπροσώπως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν συζήτησιν Ποιν. 25. Ὁποῖον μέρος λαμβάνουσιν εἰς τὴν διαδικασίαν τῶν δικαστικῶν συμβουλίων Ποιν. 248—250. Πότε δίδουσιν ἐγγράφισιν Ποιν. 283. Ὑπογράφουσι τὴν περὶ ἐγγυοδοσίας ἔκθεσιν Ποιν. 288. Τίς δύναται νὰ ᾖ κατ' ἑαυτὸν Ποιν. 290. Διορίζουσιν ἀντίκλητον Ποιν. 291. Ἐπὶ πταίσματι ἐν προανακρίσει κλήτευσσι κατηγορουμένου Ποιν. 292, 293. Διὰ πλημμελήματα κλήτευσσι Ποιν. 294—298. Ἐπὶ κακουργήματι Ποιν. 300. Δικαιώματά των, πότε συγχωρεῖται ἡ ἀνάκλησις τῆς κατηγορίας των Ποιν. 301. Πότε εἶναι ἀπαράδεκτοι αἱ προτάσεις των Ποιν. 305. Ποῖον μέρος λαμβάνουν προανακρινόμενης συκοφαντίας καὶ ἐνυβρίσεως Ποιν. 307, 308. Ἐπὶ νοθείαις ἐγγράφισιν Ποιν. 316—324. Δικαιώματα καὶ καθήκοντά των ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν Πταισματοδικῶν Ποιν. 331, 332, 337. Μὴ ἐμφανιζομένων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τί Ποιν. 342. Πῶς διευθύνουσιν ἐρωτήσεις πρὸς τὸν κατηγορουμένον καὶ μάρτυρας Ποιν. 388, 389. Πότε ὑποβάλλουσιν τὰς περὶ ποινῆς προτάσεις των Ποιν. 397. Δικαιώματα καὶ καθήκοντά των ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν Πλημμελειοδικῶν Ποιν. 401. Ἐν τῷ τῶν Κακουργιοδικῶν Ποιν. 413, 418, 426, 449. Πότε ζητοῦσι τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου τούτου Ποιν. 457. Δικαιώματα καὶ καθήκοντά των κατὰ φυλακίων ἐπὶ πλημμελήματι Ποιν. 460. Ἐπὶ κακουργήματι Ποιν. 473, 474. Δικαιώματα καὶ καθήκοντά των ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου Ποιν. 481, 482. (Ἴδε καὶ Διὰ δικαιο).

γορουμένοι πότε ἐμφανίζονται αὐτοπροσώπως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ πότε συγχωρεῖται εἰς αὐτοὺς νὰ παρίσταται διὰ συνηγόρου Ποιν. 25. Ποῦ ἀνακρίνονται καὶ δικάζονται Ποιν. 29. Ἀθωωθέντες ζητοῦσι τὰς ἀποζημιώσεις των Ποιν. 80. Ὑπὲρ αὐτῶν πότε θεωρεῖται ἡ γνώμη τῶν πραγματογνωμόνων Ποιν. 105. Δὲν ἐξετάζονται διὰ παραπειστικῶν ἐρωτήσεων Ποιν. 127. Πῶς ἐξετάζονται τυγόντες κωφοὶ ἢ ἀλαλοὶ Ποιν. 129, 130, 131. Ἐν τῇ προανακρίσει ἐπὶ πταίσματι πῶς κλητεύονται Ποιν. 138, 144, 146. Στρατιωτικοὶ τυγόντες πῶς Ποιν. 148. Πότε καλοῦνται ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐπὶ πλημ. καὶ κακουργήματων Ποιν. 161, 162, 163, 164. Πότε τοῖς κοινοποιεῖνται τὰ ἐγγράφα Ποιν. 165. Πότε προτείνουσι νέους μάρτυρας Ποιν. 166. Πότε ζητοῦν τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης Ποιν. 167. Παράτασις ἢ παύσις τῆς κατεσχέσεως τῶν ἐγγράφων τοῦ κατηγορουμένου καὶ λ. Ποιν. 176. Πότε καλεῖται καὶ ἀπὸ ποῖον δ. κατηγορούμενος Ποιν. 190—197. Πότε φυλακίζονται Ποιν. 207, 208. Πότε ἐκδίδεται κατ' αὐτῶν ἔνταλμα συλλήψεως Ποιν. 209—211, 214—220. Συλληθέντες ἡ ἐμφανισθέντες ἐντὸς πόσεως ἐξετάζεται Ποιν. 212. Πῶς ἀπολυταί ποσωνρινῶς τῆς φυλακῆς Ποιν. 236, 237, 240, 241. Πότε ἐκ νέου φυλακίζεται καὶ τοι δὲ ἐγγυησεως ἀπολυθεὶς Ποιν. 145. Ἀπαιτεῖται ἡ ἀκρόασις τοῦ διὰ νὰ ἐκδόσθαι βούλευμα τὸ Δικαστικὸν συμβούλιον Ποιν. 240. Μετὰ τὸ βούλευμα πότε ἀπολυταί Ποιν. 252. Πότε παύει ἡ ἀνακρίσις Ποιν. 253. Ἄλλαι συνέπειαι τοῦ βουλεύματος Ποιν. 254—259. Πότε ἐγγεγίρειται εἰς τὸν κατηγορουμένον τὸ βούλευμα τῶν ἀφαιτῶν καὶ ἡ κατηγορία Ποιν. 272, 273. Μεταγωγὴ τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸν τόπον θπου

ἐδρεύει· τὸ κακούργιοδικὸν Ποιν. 277. Πῶς καλεῖται ἐπὶ ἰδιωτικῇ κατηγορίᾳ ἐπὶ πταισμ. Ποιν. 293—299. Ἐπὶ πλημμελημάτων Ποιν. 294—99. Ἐπὶ κακούργημάτων Ποιν. 300. Πρεσβυτέρους ἐπὶ προσώφῳς φητῶν πράξεων Ποιν. 309. 311. 312. 313. Πρεσβυτέρους ἐπὶ νοθεύσεως ἐγγράφων Ποιν. 310. Μὴ ἐμφανιζόμενος εἰς τὸ ἀκρατήριον τῶν Πταιματοδικῶν Ποιν. 336. Καταδικασθέντος ἢ ἀφωθέντος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου τί ἐπεται Ποιν. 346. Πότε ζητεῖ τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τῶν Πλημμελειοδικῶν Ποιν. 379. Καὶ κατ' αἰτησὶν τοῦ ἀποχωρίζονται εἰ μάρτυρες Ποιν. 383. Δικαιώματα τοῦ κατηγορουμένου ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τῶν Πλημμελειοδικῶν Ποιν. 386. 390. 393. 394. Πότε καταδικάζεται ἐρημν Ποιν. 403. Ἀφορῶντα τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ τοῦ ἀκρατηρίου τῶν κακούργιοδικῶν Ποιν. 413. 423. 426. 430. 432. Μετὰ τὴν ἐισυμφορίαν τῶν ἐνόρκων Ποιν. 446. 447. 449. 450. 454. 455. Πότε αἰτεῖ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποστάσεως Ποιν. 457 καὶ λ. Διαδικασία κατὰ κατηγορουμένων φυγεδικῶν Ποιν. 460—464. Ἐπαναλαμβάνομένης τῆς ἀνακρίσεως τί ἀφορᾷ τοῦς κατηγορουμένους Ποιν. 502. 503.

Κακούργιοδικεῖον. Τίνες κατηγοροῖσιν αὐτεπαγγέλτως εἰς αὐτὸ Ποιν. 21. ἀρμοδιότης αὐτοῦ Ποιν. 29. Δικάζουσι καὶ τὰ κακούργηματα τῶν ὑπαλλήλων Ποιν. 42. Πῶς ἐξετάζονται εἰς αὐτὸ εἰ Γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατείας, σιρτάρχοι, εἰσαγγελεῖς, νυμάρχαι, πρέσβεις καὶ λ. ὡς μάρτυρες Ποιν. 120. Συνθεσις τοῦ Δικαστηρίου τούτου Ποιν. 409. Ποῦ ἐδρεύει Ποιν. 410. Πότε ἀρχεῖται τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ποιν. 411. Ἦτε Σύνοδοι — Ἐνόρκοι.

Κατοικία. Παράδοσις τῶν περὶ αὐτῆς διατάξεων Π. Ν. 651 ε.

Κατωκτιζόμενον κτίριον. Π. Ν. 380.

Κηδεύα ἀνευ ἀποδείξεως ληξιάρχου Π. Ν. 490.

Κηδεμών πότε διορίζεται εἰς τὴν περιουσίαν τῶν καταδικῶν Π. Ν. 28. 26. (Ἦδε καὶ Ἐπίτροπος).

Κιββηλθεῖα Π. Ν. 234—236. Κατοικεὺν κιββηλου σφραγιστοῦ χάριτι ο. 307 ὑπερ. (Ἦδε καὶ Νόμισμα).

Κιββηλῶν νομισμάτων παραμύθωσις Π. Ν. 244. Ἀντελλαγὴ ἢ ἐξιδούσι Π. Ν. 243. 246.

Κίνδυνος. Κίνδυνος ὑπάρχοντος ὅστις πράξει ἔγκλημα Π. Ν. 96. Κίνδυνος πρεβενόμενος διὰ νοσημάτων ἐπισκοπητικῶν εἰς ζῶα Π. Ν. 574 ε.

Κλεῖδες πλαστοί Π. Ν. 384.

Κληρικοί Πλημμελήματα κληρικῶν ὡς πρὸς τὴν διμεσίαν ὑπηρεσίαν αὐτῶν Π. Ν. 496—499. Κληρικοὶ μεμπόμενοι νόμους ἢ κυβερνητικὰς πράξεις ἢ τὴν κυβερνήσιν Ποιν. 496. Ἦγοντες σχέσιν καὶ ἀνταποκρίσιν μὴ ξένας δυνάμεις ἢ ἀρχάς Ποιν. 497. Ὑπερηλθόντες τὴν ἀρμοδιότητά των Ποιν. 498. Εκτελοῦντες γαμεύς ἢ κηδεύας πρὶν ἐκτελεσθῆναι τὰ παρὰ τῶν νόμων διατασσόμενα Ποιν. 499. Ἐπισκόπων (Ἦδε) ζουσα δικαιοδοσία Ποιν. 36 Ὑπαγωγὴ τῶν λοιπῶν ἐκ τοῦ κληροῦ εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια Ποιν. 44. Δὲν ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες περὶ τῶν γνωστῶν αὐτοῖς εἰς ἐξεμολογήσεως Ποιν. 113 (1). Ἐκτελέουσιν ποιν. ἀποφάσεων κατὰ κληρικῶν Ποιν. 44.

νομίας τίνες εἶναι ἀνάκαιοι Π. Ν. 281.

εις ἡ διά πταίσματα μαρτύρων δὲν γίνεται ἐγγράφως ἐν τῇ
 εἰς ἡ προανακρίσει Ποιν. 138. Γίνεται ἐγγράφως αὐτῶν τε καὶ
 τῶν κατηγορουμένων ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ εὐσεῖς τῆς ὑπεθέσεως Ποιν.
 144. Ποτε γίνεται Ποιν. 145. Τί περιέχει τὸ κλητήριον θέσπισμα
 καὶ ἀπὸ τίνα ἐκδίδεται Ποιν. 145. Πῶς παραδίδεται Ποιν. 146. Πῶς
 κλητεύονται οἱ στρατιωτικοὶ Ποιν. 147. Ποτε δ' εἰσαγγελεὺς καλεῖ
 ἐπὶ πταίσματι ἢ πληγόμελῃ ματι ἀμέσως εἰς τὸ ἀκρατήριον Ποιν.
 161. Τί περιέχει τὸ κλητήριον θέσπισμα Ποιν. 162. Πῶς παραδίδε-
 ται πρὸς τὸν κατηγορουμένον καὶ τοῦ μάρτυρος Ποιν. 163. Κλήσεις
 ἀνακριτοῦ πῶς γίνεται, πῶς καὶ ποτε παραδίδεται Ποιν. 190, 191.
 Κλητεύσεις στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν Ποιν. 192. Κατὰ τίνος ἐκδίδε-
 ται κλητήριον ἐπίκριμα Ποιν. 193, 212. Τί περιέχει καὶ πῶς ἐκτε-
 λεῖται Ποιν. 194. Κλήσεις εἰς ἰδιωτικὴν κατηγορίαν
 πῶς γίνεται καὶ λ. Ποιν. 292, 293, 295, 299. Κλητήριον ἐπίκριμα
 κατὰ φυγοδίκων ἢ ἀπόντων ἐπὶ πληγόμελῃ ματι Ποιν.
 460. Περιέχον καὶ προθεσμίαν Ποιν. 461. Ἐπὶ κακούργηματι Ποιν.
 463. Κλητεύσεις ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀρείου Πάγου Ποιν. 488.
 Τί ἀπαιτεῖται διὰ νά ἔχῃ κύρος ἡ κλήσις τοῦ Ἀρείου Πάγου Ποιν. 489.
 ἤρως διατελοῦσιν ὑπὸ τας διαταγὰς τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλ-
 λήλων Ποιν. 19. Πῶς παραδίδουσι τὰς κλήσεις εἰς τοὺς μάρτυρας καὶ
 κατηγορουμένους ἐπὶ πταίσματων Ποιν. 146. Θεωροῦντες ἐν τῷ ἀκρα-
 τηρίῳ πῶς τιμωροῦνται Ποιν. 370. Ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ πῶς καλεῖται
 τοὺς μάρτυρας Ποιν. 377. Ἀντιποιήσεις ἔργων κλητήρος Π. Ν. 231.
 Κλητῶρων δικαιώματα Π. Δ. 51 ε.

τῆριον. Ἐπίκριμα Ποιν. 193 ε. 460 ε. θέσπισμα Ποιν. 162. Τοῦ
 ἰδιώτου κατηγοροῦ Ποιν. 293, 299.

πῇ ποτε εἶναι τετελεσμένη Π. Ν. 371. Ὡς κλοπὴ θεωρεῖται ἢ γινε-
 μένη ὑφαίρεσις ἐκ τῆς ἀμερίστου κληρονομίας Π. Ν. 372. Ἡ νεκρο-
 συλία Π. Ν. 372. Ποτε καὶ πῶς τιμωρεῖται Π. Ν. 373, 374, 376.
 Κλοπὴ μὴ τιμωρουμένη Π. Ν. 378. Πραχθεῖσα ὑπὸ πολλῶν Ποιν.
 379. Τιμωρουμένη ὡς πταίσμα Π. Ν. 693.

πικαίας ποσότητος βάσις Ποιν. 379.

πραγία μὲ ἕνας δυνάμεις Π. Ν. 123 (3).

λυθιστοῦ ἔργων ἀντιποιήσεις Π. Ν. 231. Χρεωκοπία κολλυθιστοῦ
 Π. Ν. 406.

τησις (ποινῇ) Ποιν. 4. Ὅρος ποινῆς Π. Ν. 14. Στρατευμάτων μετὰ
 τὴν περὶ διαλύσεως τῶν διαταγῶν Π. Ν. 127. (2).

τος ἐκταράττων τὴν κοινὴν ἡσυχίαν Π. Ν. 333.

σια κατωκημένα τίνα θεωροῦνται Π. Ν. 380.

οὶ πῶς ἐξετάζονται Ποιν. 129, 130. Αἱ πράξεις τῶν πῶς καταλογί-
 ζονται Π. Ν. 88. Ἐπὶ πταισμάτων Π. Ν. 515.

Λ

ρεμπορίου τιμωρία σελ. 635 ὑπερ.

Απειρητόμος Π. Ν. 5 Ποιν. 544.

Αρχεῖα παίζοντες Π. Ν. 684—686.

Αησχολογία βιβλία. Παραμελησις τῆς συντάξεως ἢ τῆς ἀπαιτουμένης προσοχῆς περὶ τὴν σύνταξιν αὐτῶν Π. Ν. 362.

Αηστεία Π. Ν. 363—367. Αἰσται βροσανόντες, θανατώσαντες ἢ καταστήσαντες αὐτοὺς ἀγνωρίστους Π. Ν. 364, 366. Αἰκισάντες Π. Ν. 366. Καταδίωξις αὐτῆς Π. Ν. 363 ὅπου, σελ. 589 ἔ. Ἐκδικασίς τοῦ ἀδικήματος τῆς αἰσταιας ὡς πρὸς τοὺς συνεργούς σελ. 594 ὅπου. Ἄμοιβή ἐπὶ καταδίωξί τῆς αἰσταιας συμμοριῶν σελ. 588 ὅπου.

Αἰσθάνει. Παραχώρησις λιθαρίων ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν μείζονος τῆς ἀπαιτουμένης περιφέρειας. σ. 693 ὅπου.

Αἰθογραφία. Ἰδε Τυπογραφία.

Αἰπομαρτύριον Ποιν. 198, 197. Ἐπὶ πταισματοδικῶν Ποιν. 334.

Ἐπὶ πλημμελειοδικῶν καὶ κακούργοδικῶν Ποιν. 380 ἔ. 382 ὅπου.

Αἰμοκαθαρτήρια παραδιδόμενα Π. Ν. 318 ἔ. 570 ἔ.

Αἰμώδους νόσου διαδόσις ἐκ προθέσεως Π. Ν. 319. Ἐξ ἀμελείας Π. Ν. 320.

Αογική ἐνέργεια ἐλλείπουσα ἐν τῷ πράττειν πταίσματα Π. Ν. 513.

Αυτοίς. Ὅστις λούεται ἐκτὸς τῶν πρὸς τὸ τέλος τοῦτο ὀρισμένων τόπων Π. Ν. 591.

Αύτης διάδοσις εἰς ὧν Π. Ν. 427, 428.

Αυσίκληθρα ἐργαλεῖα ὅστις συναλλάσσει Π. Ν. 668 ἔ.

M

Μαγεία Ἰδε Γοητεία.

Μαῖα. Ἀντιποιήσις ἔργων μαίας Π. Ν. 231. Μαῖαι συναίτιοι ἀμβλώσεως Π. Ν. 304. Δικαιώματα μαῖων δι' ἐπίσκεψιν διαταχθεῖσαν ἐξ ἐπαγγέλματος Π. Δ. 16.

Μαρτυρίας ἔρηνος Π. Ν. 267.

Μάρτυρες. Πότε γίνεται παρόντων αὐτῶν προανάκρισις Ποιν. 72. Παρ' αὐτῶν ὑπογράφεται ἡ προανακριτικὴ ἔκθεσις Ποιν. 73. Ἡλικία τοιούτων μαρτύρων Ποιν. 73. Ἐν ταῖς δημοσίαις συνεδριάσεσι παρίστανται καὶ νέοι παρὰ τοὺς προεξετασθέντας Ποιν. 76. Καθεὶς ὀρεῖται νὰ μαρτυρῇ ἐπὶ δικαστηρίου καθ' ὅσον ἀντελάβετο διὰ τῶν αἰσθησέων τοῦ Ποιν. 112. Τίνες ἐξαιροῦνται τούτου Ποιν. 112—113. Τίνες ἐξετάζονται εἰς τὴν προανάκρισιν μόνον πρὸς διασάφην Ποιν. 114. Τίνες οὕτε εἰς αὐτὴν Ποιν. 115. Οἱ βασιλοπαῖδες πῶς Ποιν. 116. Πῶς ἐξετάζονται οὗτοι εἰς τὸ ἀκροατήριον Ποιν. 217. Γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατείας, στρατάρχαι, νομάρχαι, πρέσβεις καὶ λ. πῶς ἐν προανακρίσει ἐξετάζονται Ποιν. 118, 119. Πῶς ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει Ποιν. 120. Πότε ἀναγιγνώσκονται αἱ μαρτυρίαι τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ Ποιν. 120. Οἱ ἐξεταζόμενοι εἰς τὸ ἀκροατήριον ὀρκίζονται ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου Ποιν. 121. Πῶς οἱ πρεσβύοντες ἄλλην ὀρκισκίαν Ποιν. 121. Τίνες ἐξετάζονται ἀνωμοτὶ εἰς τὸ ἀκροατήριον Ποιν. 122. Καὶ πότε ὁ ἕρκος τῶν δὲν ἀκυροῖ τὴν διαδικασίαν Ποιν. 122. Ἐν τῇ προανακρίσει ὑπόσχονται τὴν

ἀλθῆιαν διὰ χειραφίας Ποιν. 123. Τίνες ἀπαλλάττονται αὐτῆς Ποιν. 123. Πότε εἰς τὴν προανάκρισιν συγχωρεῖται ὁ ἄρκος Ποιν. 114. Ἡ μαρτυρία αὐτῇ ἀναγινώσκεται εἰς τὸ ἀκροατήριον Ποιν. 124. Τί ἐρωτᾶται πρὶν μαρτυρῆσαι Ποιν. 125. Πῶς ἐξετάζεται Ποιν. 126. Μαρτυρία γινώμενη διὰ παραπειστικῶν ἐρωτήσεων ἐκλαμβάνεται ὡς μὴδὲν Ποιν. 127. Ἀποζημίωσις αὐτῶν Ποιν. 128. Κωφεῖ, ἀλαλοῖ καὶ μὴ γινώσκοντες τὴν Ἑλληνικὴν πῶς ἐξετάζονται Ποιν. 129, 130. Μάρτυς δὲν γίνεταί ἐρμηνεύς Ποιν. 131. Εἰς Πταισματοδικεῖον κλητεύονται διὰ ζωσῆς καὶ μὴ ὑπακούοντες ἄγονται βιαίως Ποιν. 138. Πῶς τοῖς παραδίδεται ἡ κλήσις Ποιν. 146. Παρουσιάζονται καὶ ἀντικλήτοι εἰς τὸ ἀκροατήριον Ποιν. 148. Εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον καὶ Κακούργιοδικεῖον πῶς κλητεύονται Ποιν. 162, 163, 274. Μάρτυρες ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ ἀκροατήριον Ποιν. 166, 175, 276. Κλητευθέντες παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ μὴ ἐμφανιζόμενοι καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ δικαιολογήσῃσι τὴν μὴ ἐμφάνισίν των ἢ ἀρνούμενοι τὴν μαρτυρίαν των πῶς τιμωροῦνται Ποιν. 195. Πότε ἀναίρεται ἡ καταδίκη των Ποιν. 196. Τὴν ἐξέτασίν των παραγγέλλει ὁ ἀνακριτὴς πότε εἰς ἄλλον Ποιν. 201, 202. Παρακαμπουμένη δίκης ἐπὶ ἰδιωτικῆς κατηγορίας εἰς Πταισματοδικεῖον ἢ Πλημμελειοδικεῖον, πῶς καλοῦνται οἱ μάρτυρες Ποιν. 299. Ἐξετάζονται ἐπὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς κατὰ τὴν προδικασίαν ἀπόντες τοῦ πολιτικῶς ἐκκρίνοντος Ποιν. 303. Οἱ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν ὑβριστικῶν λόγων μάρτυρες ἐπιμαλεῖα τίνος καλοῦνται Ποιν. 314. Περὶ ἥδικης διαγωγῆς Ποιν. 315. Κλητευθέντες παρὰ τοῖς πταισματοδίκαις καὶ μὴ ἐμφανιζόμενοι Ποιν. 334, 335. Ἀρνούμενης τῆς δίκης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ λαμβάνουσι τὰς ἔδρας των Ποιν. 374. Πῶς ἐξετάζονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν Πλημμελειοδικῶν, πῶς τοῖς διευθύνει ἐρωτήσεις καὶ πῶς τιμωροῦνται διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισίν των Ποιν. 378—392. Κατάλογος αὐτῶν ἀπὸ τίνος παραδίδεται καὶ πότε εἰς τὸν ἐγκλωμένον δικαζόμενον παρὰ τῶν κακούργιοδικῶν Ποιν. 413. Πῶς τιμωρεῖται ὁ μεθύσθεος ἐπὶ κακούργησιν Π. Ν. 89. Πῶς τιμωρεῖται ὁ μεθύων, ἐν ᾧ ἀσχλεῖται περὶ ἐργασίας, εἰς ἃς πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων ἀπαιτεῖται ἰδιαιτέρως προσοχὴ Π. Ν. 632. Ὁσες φόρων Π. Ν. 404 καὶ ὑπερ. 632. Ὁσες ἀνεμίτου ἐταιρίας Π. Ν. 218. Ὁσίων κλοπῇ Π. Ν. 376. (2). Ὁσὲς γυφτισμοὶ τῆς περιουσίας ἀπόντες ἀνικληθέντες καὶ μὴ ἐμφανισθέντες Π. Ν. 827 (4). Ὁσὲς ἐκλογὴ κατηγορουμένου πότε Ποιν. 277. Ὁσὲς ἐκλογὴς πειστηρίων ἐγγράφων πότε 277. Ὁσὲς ἐκλογὴ τοῦ ὀνόματος τῆς Γενεᾶς Π. Ν. 334. Τῆς ὕψους τῶν νομισμάτων Π. Ν. 244. Ποινῆς Π. Ν. 309, 310. Ὁσες νόσου λοιμώδους ἐκ προθέσεως Π. Ν. 319. Ἐξ ὀλιγωρίας, ἀπροσεξίας καὶ λ. Π. Ν. 320. Ὁσὲς ἐκλογὴς ὁρμητῶν Π. Ν. 429, 431. Τῶν ὁρίων τῆς ἐπικρατείας Π. Ν. 132 (2). Ὁσὲς ἐκλογὴς. Ὑποδίκων Π. Δ. 2 ἐ. Ἐγγράφων δικ. γραφείων Π. Δ. 89 ἐ.

- Μεταλλεία.** Παράβασις τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ μεταλλεῦν μεταλλεῖα. σ. 713 ὅπου.
- Μετανάστευσις** εἰς ξένα κράτη ἄνευ ἀδείας Π. Ν. 527, 528.
- Μετακύπωσις Συγγραμμάτων, Μουσικῶν συνθέσεων, Ὑπογεγραμμένων καὶ λ. ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγραφέως** Π. Ν. 432, 433.
- Μέτρον ποινῆς** Π. Ν. 108 ἔ. 517 ἔ.
- Μέτρων ψευδῶν καὶ λ. χρήσις** Π. Ν. 670.
- Μήν.** Ἐπὶ προσκαίρων μηνῶν ὁ μὲν ὑπολογίζεται ἐξισούμενος πρὸς 30 ἡμέραι. Π. Ν. 16.
- Μηνύσεις πλημμελημάτων ἢ κακουρημάτων** ἐφείλονται ἀπὸ πᾶσαν ἀρχὴν Ποιν. 142. Ἐπὶ ἰδιώτης Ποιν. 150. Πρὸς τίνα γίνονται καὶ πῶς Ποιν. 152. Γινόμενης πρεφορικῶς τῆς μηνύσεως, συντάσσεται ἔκθεσις Ποιν. 153. Γινόμενης ἐγγράφως συντάσσεται ἔκθεσις Ποιν. 154. Πότε πέμπεται ἡ μήνυσις πρὸς τὸν εἰσαγγελεῖα Ποιν. 155. Μηνύσεις πρᾶξεων ἐσχάτης προδοσίας Π. Ν. 130. (Ἰδε καὶ Ἀγγελία).
- Μηχανορραφία** ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ κινηθῇ πολεμία πρᾶξις κατὰ τῆς ἐπικρατείας Π. Ν. 123 (5). Πρόκλησις εἰς τοῦτο Π. Ν. 129.
- Μιάσματος ζῶων διάδοσις** Π. Ν. 427, 428.
- Μισθοῦ ἀποδοχὴ ξένης δυνάμεως** Π. Ν. 529.
- Μοιχεία** Π. Ν. 286.
- Μόλυνσις** φρεάτων, δεξαμενῶν, πηγῶν καὶ λ. Π. Ν. 577.
- Μολυντικῶν νόσων διάδοσις** Π. Ν. 318 ἔ. 370.
- Μονομαχία** Π. Ν. 208 ἔ.
- Μυστικότης** Ἰδε Ἐχεμυθία.

N

- Ναυταπάτη.** Π. Ν. 364 ὅπου.
- Ναυτικοὶ καὶ ὑπάλληλοι τῆς Ναυτικῆς ὑπηρεσίας** ἔχουσιν ἰδιάζουσαν δικαιοδοσίαν Ποιν. 36. Πότε δικάζονται εἰς τὰ Ναυτοδικεῖα καὶ πότε εἰς τὰ ποινικὰ δικαστήρια Ποιν. 39.
- Ναυτοδικῶν ἀρμοδιότης** Ποιν. 39.
- Νεκρὸς.** Ὅστις ἐχέται νεκρὸν εἰς θέαν, ἀναβάλλει τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ ἢ βάπτει εἰς ἄλλον παρά τὸν προσδιορισμένον τόπον Π. Ν. 573. Ὑπαίρεσις, κατὰχρησις καὶ λ. νεκρῶν Π. Ν. 645. Ἀποσκευὴ νεκροῦ πτωματος, τέρας καὶ λ. ἢ ἀνατομία αὐτοῦ ἄνευ ἀδείας Π. Ν. 646. 647. Ψευδὲς ἀγγελία περὶ τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου τινὸς Π. Ν. 648.
- Νεκροθάπτης** γινόμενος ὄργανον παραβάσεως τῶν περὶ ἐνταφιασμῷ κανονισμῶν Π. Ν. 573.
- Νεκροσυλία** Π. Ν. 372.
- Νεκροτυκία** εἰς ἀποκρύψως Π. Ν. 298.
- Νεκροφανὴς ἀνατεμνόμενος ἢ ἐνταφιαζόμενος** πρῶτα Π. Ν. 302 (2). Ἄλλα πταίσματα πρὸς νεκροφανεῖς Π. Ν. 645—649.
- Νεκροφία** ὅστις ἀνατέμνει ἢ βάπτει νεκροῦς ἄνευ νεκροφίας προηγουμένης Π. Ν. 646.
- Νόθευσις ἐγγράφων, προανάκρισις περὶ αὐτῆς** Ποιν. 316 καὶ λ. Τὸ νανοθευμένον ἐγγράφον ἀπὸ ποῖον μνησχεῖται Ποιν. 316. Ἀναβάλλει τὴν

πολιτικὴν δίκην Ποιν. 317. Μέσα ἀπειδείῃς τῆς νεότητος Ποιν. 318. Διὰ τίνος προσάγονται τὰ πρὸς συμπαροβολὴν ἔγγραφα Ποιν. 319. Προσβαλλομένου ἐγγράφου ὡς πλαστοῦ γίνεται διασκέψις παρὰ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου Ποιν. 320. Πῶς τιμωρεῖται νέβουσιν ἔγγραφων ἢ ἀποδεικτικῶν δικαιωμάτων ἢ ἀξιώσεων τῆς ἐπικρατείας Π. Ν. 132 3). Ὑπερδελτίου ἀρχαιοεπισκευῆς Π. Ν. 191. Νομισμάτων Ποιν. 235. Δημοσίων ἐγγράφων Π. Ν. 248. 249. Ὑδιωτικῶν Π. Ν. 286 1. Χρήσις νεοβουλευμένων ἐγγράφων Π. Ν. 238. Δημοσίων σφραγίδων καὶ σημαντῶν Π. Ν. 261 1. Τρεσῶν καὶ λατρικῶν Π. Ν. 292. Μέτρων καὶ σταθμῶν Π. Ν. 399 5). Ἀργυρίου, χρυσοῦ, τιμαλῶν ὠθῶν καὶ λ. Π. Ν. 399 6). Λογαριασμῶν ἢ βιβλίων ὑπὸ δημοσίῳ ὑπαλλήλῳ Π. Ν. 484. Τρεσφικῶν καὶ λατρικῶν Π. Ν. 672.

ἄρχης ἔχει ἰδιωτεύσαν δικαιοδοσίαν Ποιν. 36. Πῶς ἐξετάζεται ὡς μάρτυς Ποιν. 118. 119. Μονογραφεῖ τὸ βιβλίον τῶν ἐπιστολῶν τῶν φυλακῶν τῶν ποινικῶν Ποιν. 553. Ἔχει τὴν ἐπιτηδεύσιν τῆς ποινικῆς φυλακῆς Ποιν. 557. Συντάσσει ἐδελτίαι περὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς διακοσμήσεως Ποιν. 558. Πότε καὶ πῶς τιμωρεῖ τοὺς ἐν φυλακῇ καταδικασμένους Ποιν. 560. Στέλλεται πρὸς αὐτὸν ἐκθέσις περὶ τῶν ἐλλείψεων καὶ λ. τῶν φυλακῶν καὶ λ. Ποιν. 563. ("Ἰδε καὶ Ἐπαρχος).

ἡμῶντος ἡγεμονικοῦ ἀντιπαραστάς Π. Ν. 226.

σμο-α. Ὅστις παραχαράττει μὴ ἀπαγορευθέντα νομίσματα Π. Ν. 234. Ὅστις ἀλλοιώνει τοιαῦτα διὰ διατρυπήσεως καὶ περιτοπῆς ἢ ἄλλως Π. Ν. 235. Ὅστις παραποιεῖ ἢ κλεβηλεύει ἀπαγορευμένα Νομίσματα Π. Ν. 236. Ἰδιαιτέρα ἐπιθεωρητικὴ περίπτωσις Π. Ν. 237. Ἀπόπειρα κλεβηλείας Π. Ν. 238. Τίς ὡς παραχαράκτης θεωρεῖται Π. Ν. 240. Δημοσίως κλεβηλίων Π. Ν. 243. Μεταβολὴ τῆς ὕψους τῶν νομισμάτων Π. Ν. 244. Συνεννόησις μετὰ παραχαράκτου καὶ ἐξουδεύσεως νομισμάτων κλεβηλίων καὶ ἀπαγορευθέντων Π. Ν. 245. 246. Ἐπιγυρώσεις ἢ ἐπαργύρωσις ἀνευ σκοποῦ ἀπάτης ἢ κατασκευῆς πορπῶν μὲ σήμα νομίσματος ἢ χαρτοπαικτικῶν συμβόλων μὴ διακρινομένων ἀπὸ τὰ νομίσματα Π. Ν. 676. Ὅστις δὲν δεχεται τὰ παρὰ τῆς κυβερνήσεως τεταγμένα νομίσματα Π. Ν. 678.

ος. Κατὰ τὸν ἐγγῶριον νόμον τιμωροῦνται οἱ ξένοι Ποιν. 2. Νέμεν ἄγνοια Π. Ν. 91. 514. Ἀσυγχώρητος δημοσίευσσις Π. Ν. 550. Πότε δ ποινικὸς ἄρχεται τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ καὶ λ. Π. Ν. 705 1.

ος ἐφυλακτικῶν ὅταν ἀναστῇ εἰς οἶκον τινός, δ κύριος αὐτοῦ δεῖται νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀρχὴν Π. Ν. 567. Παραμέλησις τῶν προφυλακτικῶν μέσων κατὰ λοιμωδῶν νοσημάτων ἐπισκηπτοῦνται εἰς ἀνθρώπους Π. Ν. 570 1. Εἰς Ζῶα Π. Ν. 574 1. ("Ἰδε καὶ Μετὰ δόσεις.

Ξ

δοχεῖον. Κλοπὴ ἐν αὐτῷ Π. Ν. 376. Ὑπεξαίρεσις Π. Ν. 391.

δόχος μὴ προτρέπων τοὺς ξενίζομενους νὰ εὐκαιρώσωσιν ἢ νὰ προσέχωσι τὰ δῦλα τῶν Π. Ν. 619 5). Μὴ φωτίζων ἐπαλθούσης τῆς νυκτὸς τὴν διόδον τῆς οἰκίας του Π. Ν. 629. Καταχρώμενος τὸ

ἐπάγγελμά του εἰς προαγωγήν Π. Ν. 660. Πράγων ἢ ὑποβάλλων ἀπηρευομένην τυχρὰ παιγνίδια Π. Ν. 681.

Ξένοι. Πότε καὶ πῶς τιμωροῦνται ἐν τῇ ἡμοδαπῇ Ποιν. 2.- Πῶς παραδίδονται εἰς ξένας ἀρχάς Ποιν. 4. Ξένοι κατηγοροῦντες πότε ὀφείλουσιν ἐγγυῆσιν Ποιν. 283. Πότε ἀπελαμβάνονται Π. Ν. 37.

Ὁδηγίαν. Ὁδηγίας καὶ βοηθείας εἰς ξένα πλοῖα, ἐπὶ κινδυνωδῶν τόπων παραμέλησις Π. Ν. 590.

Ὁδηγός συστάσεως ἀξιοποίνου πράξεως ἐν γένει Π. Ν. 60 ἔ. συναθροίσεως κατὰ τῆς ἀρχῆς Π. Ν. 168. Στάσεως Π. Ν. 177. ληστῶν Π. Ν. 365.

Ὁδός. Κατὰ δημοσίαν ὁδὸν κλοπὴ Π. Ν. 374. Ἀγορὰ τῶν διὰ τὴν ἀγορὰν κοιλιζομένων τροφίμων, καθ' ὅδον Π. Ν. 385.

Οἰκιοποιήσις ξένων τέκνων. Π. Ν. 639.

Οἰκογενειακῆς τάξεως προσβολή. Π. Ν. 453 ἔ.

Οἰκοδομή Ἐπιχειρήσις οἰκοδομῆς ἄνευ σχεδίου Π. Ν. 598. Κατεργασία ἢ χρῆσις κακῆς ὕλης πρὸς οἰκοδομήν Π. Ν. 600. Ἐπιχειρήσις οἰκοδομῆς ἐπικινδύνου πρὸς τὸν σκοπὸν Ποιν. 602. Περσούσης ἐντὸς τοῦ ἔτους πῶς τιμωρεῖται ὁ εἰς τὸν διεπιστεύθη Π. Ν. 603. Ἰδιοκτῆτης καὶ ἐπιστάτης καταπεσούσης οἰκοδομῆς, συνεργήσαντες εἰς τὴν πτώσιν ἢ παραλείψαντες τι Π. Ν. 604. Παραμέλησις εἰς τὴν ἀναγκαίαν ἐξασφάλισιν οἰκοδομῆς Π. Ν. 605. Οἰκοδομικαὶ διατάξεις ὡς πρὸς τὸ πῦρ παραβινοῦμαι Π. Ν. 606. Μὴ ἐπιδιόρθωσις παρὰ τοῦ κυρίου τῆς οἰκοδομῆς τῶν ἐλλειμμάτων αὐτῆς Π. Ν. 608.

Οἶνων αποδίδας ἢ εἰσαγωγή εἰς τὴν ἡμεδαπὴν σελ. 641 ὑποσ.

Ὅμοδίκου ἀντιποιήσις Π. Ν. 230.

Ὅμολογία τοῦ κατηγορουμένου πότε ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν Ποιν. 111. Ἢ ἐπὶ συζητήσεως ἔχουσα ἐπιβρῶν εἰς τὸν καταλογισμὸν Ποιν. 430.

Ὁνειρομαντεία πρὸς ἀπάτην Π. Ν. 399 (3).

Ὁνόματος τῆς γενεᾶς μεσβολή Π. Ν. 534.

Ὅπλα πυρεθλὰ διαπιστευόμενα εἰς ἀπείρους ἢ μεταχειριζόμενα ἀλογίστως ἢ φυλαττόμενα γεμισμένα εἰς ἀναρμόδιον τόπον Π. Ν. 619.

Ὅπλων ἀπηρευομένων κατασκευή ἢ προμήθεια ἄνευ τῆς πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐλδοποίησεως Π. Ν. 620. Ὅπλων καὶ πυρίτιδος ἐμπορίον ἄνευ ἀδείας Π. Ν. 621. Ὅπλοφορία ἄνευ ἀδείας Ποιν. 622. Αὐτοδύλα στήνόμενα παρὰ τὰς διατάξεις Π. Ν. 630.

Ὅπλα κινούμενα κατὰ τῆς πατρίδος καὶ τοῦ συμμάχου αὐτῆς Π. Ν. 123 (7). Πολιτῶν κατὰ πολιτῶν Ποιν. 124 (1). Τί ἐννοεῖ τις μὲ τὴν λέξιν ὅπλα Π. Ν. 126. Πρόκλησις εἰς ἐπλοισιν κατὰ τῆς πατρίδος Ποιν. 129. Χορήγησις ὅπλων εἰς φυλακισμένους Π. Ν. 186.

Ὅπλοφορίας ἀπαγορεύσις Π. Ν. 622 καὶ ὑποσ. Κανονοφορία πλοίων σ. 707 ὑποσ.

Ὅριων μετὰθεσις Π. Ν. 132 (2).

Ὅρκος. Μενοντικῶν ἢ ἄλλων αἵρεσιωτικῶν Π. Ν. 269. Ὅρκου ἄρνησις Π. Ν. 267.

ας δημοσίου υπαλλήλου ή υπηρετου άνευ τής περί καταχωρίσεως έν τή 'Ερ. τής κυβερνήσεως πιστοποιήσεω: σελ. 696 ύποτ.
 ωτικόν δικαστήριον πώς συντίθεται Ποιν. 412. Πώς άπαρτίζεται Ποιν. 415. 'Αρμοδιότης αὐτοῦ Ποιν. 420. Διαδικασία Ποιν. 422.
 σήμων μετακινήσις Π. Ν. 429, 430, 431.
 ρμα διαπιστευόμενον εἰς παῖδας ή άπείρους ανθρώπους Π. Ν. 611.

Π

δες στηνόμειναι παρά τās διατάξεις Π. Ν. 630.
 νεια τυχερά άπληγορευμένα Π. Ν. 683.
 νιοχάρτων καθαρά εισαγωγή σελ. 641 ύποτ.
 δες. Πότε καταλογίζεται εἰς αὐτοῦς ή άθέμιτος; πρῶτις Π. Ν. 82, 83.
 Τίς ποινή επιβάλλεται αὐτοῖς Π. Ν. 84. 'Υπέρ τὰ 14 ἔτη τής ηλικίας ἔχοντες καί μη ὄντες κύριοι τής χρήσεως τοῦ λογικοῦ Π. Ν. 86. Πώς τιμωροῦνται οἱ πρό τής συμπληρώσεως τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους διαπράξαντες πταίσμα. Π. Ν. 312. Εὐθόνη τῶν γονέων καί επιτρόπων τῶν παιδῶν ἐκ τῶν πράξεων αὐτῶν Π. Ν. 501.
 δοκτονία Π. Ν. 294—296. Προκαταλήψεις Π. Ν. 642.
 εβαινόντων τοὺς τύπους περί μεταφορᾶς δημοτικῶν καρπῶν ἐκ τῶν παραδουαβίων λιμένων τιμωρία σελ. 545 ύποτ.
 εβαισις. Πότε ή παράβασις τοῦ νόμου θεωρεῖται ὡς τελεία Π. Ν. 46.
 Παραβάσεις τῶν καθηκόντων τής υπηρεσίας τῶν δημοσίων υπαλλήλων μη αναφερόμεναι ῥητῶς ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ Ποιν. 487. 'Εξ άμελείας, άκηρίας ή κουφότητος Π. Ν. 488. Τῶν δημοσίων υπηρετῶν Π. Ν. 489. Τῶν συνηγῶρων Π. Ν. 490. Τῶν καθηκόντων τής υπηρεσίας ἐπὶ τής διαχειρίσεως δημοτικῶν υπαλλήλων Ποιν. 492. Γενικοὶ δρι-
 σμοὶ Π. Ν. 493—495. Παραβάσεις τῶν ἔρων ὑπὸ τοὺς ὁποῖους συγ-
 χωρεῖται ή εἰσδοξς τῶν παιδῶν εἰς ξένα διδασκτικά καταστήματα Π. Ν. 530. Τῶν περί ζωοτροφῶν διατάξεων Ποιν. 581 καί λ. ('18ε καί Τροφῆ). Τῶν διατάξεων τῶν ἀφορωσῶν εἰς τήν διακατοχὴν ποριτίδος Π. Ν. 595. Τῶν ιδιαιτέρων διατάξεων ὡς πρὸς τοὺς ξένους καί ὀδοι-
 πόρους Π. Ν. 650 καί λ. ὡς πρὸς τήν κατοικίαν καί τοὺς ἐνοικοῦν-
 τας Π. Ν. 654. 'Ὡς πρὸς τὰ σχολεῖα Ποιν. 656. 'Ὡς πρὸς τοὺς ὀπη-
 ρέτας Π. Ν. 657. Τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων υπαλλήλων καί λ.
 '18ε 'Υπάλληλοι, 'Εναρξίς, 'Εξακολούθησις, 'Απέκδυσις, 'Εχεμυθία, Δωροδοκία, Καταπίσις, 'Αποσιώπησις τής ἰδίας συμμετοχῆς, Συμμέθεξις εἰς πράγματα μη συμβιβάζόμενα μετὰ τὰ ἔργα τής δημοσίας υπηρεσίας, Κατάχρησις τής ἐξουσίας, 'Υπέρβασις τῶν καθηκόντων, 'Αρνησις υπηρεσίας, 'Απιστία.
 εβαισις τῶν περί φυλακίσεως καί συλλήψεως διατάξεων Ποιν. 235.
 εβαισις τοῦ τύπου. Κατάσεσις τῶν ἀντιτύπων ἐπὶ παραβάσεως τῶν περί καταγρήσεως τοῦ τύπου καί βιβλιομετρίας ἔρων τοῦ νόμου κτλ. Ποιν. 137, 177 & 277 l.
 εβαισις. 'Οστις προκαλεῖ εἰς παραβάσιν τῶν νόμων καί διαταγμά-
 των Π. Ν. 149. Παραβάσις τῶν παρά τής ἀρχῆς ἐπιτεθειμένων σφρα-

- γίδων Π. Ν. 134—137. Τῆς φυλάκης Π. Ν. 181 (1). Τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως Π. Ν. 188. Λοιμοκαταστηρίων Π. Ν. 318. Ξείνων ἀποδότητων Π. Ν. 443—447. Τοῦ δικαιώματος τῆς ἀλυσίας Π. Ν. 448. Τῶν παρὶ τῆς ἀρχῆς ὁρισθέντων κατὰ τῶν εἰς ἀνθρώπους ἐπισκηπτέντων λοιμωδῶν νοσημάτων Π. Ν. 570. Εἰς ζῶα Π. Ν. 574 ἔ. Τῶν ὄρων τῆς συναλλαγῆς κατὰ τὴν ἀγοράν Π. Ν. 674. Ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν σκευῶν λανθασμένων κατὰ τὸ σῆμα Π. Ν. 677.
- Παραγγελία.** Καταδίωξις κατὰ παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως Ποιν. 185. 186. Διαδικασία Ποιν. 187. Οἱ ἀνακριταὶ εἰς τίνας δύνανται νὰ παραγγείλῃσι τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων, τὴν κατ' οἶκον ἐρευναν, τὴν κατάσχασιν καὶ λ. Ποιν. 201, 202.
- Παραγραφή.** Ἐξαλείφει τὸ ἀξίοποιον Π. Ν. 119. Προθεμία παραγραφῆς Π. Ν. 120. Πότε ἄρχεται Π. Ν. 121, 122. Τῶν κακοσυρτημάτων καὶ πλημμελημάτων τοῦ τύπου Π. Ν. 353. Αὕτη παύει τὴν ποινικὴν διαδικασίαν Ποιν. 5 (3). Πολιτικῆς ἀγωγῆς κρίνεται κατὰ τὸ πολιτικὸν δίκαιον Ποιν. 10. Ἐπὶ προανάκρισιν διακόπτεται τὴν παραγραφὴν Ποιν. 307. Πότε παραγράφονται αἱ ἀνεκτέλεστοι ποινικαὶ ἀποφάσεις Ποιν. 349. Παραγραφεῖσσι τί διατηροῦσι Ποιν. 350. Αἱ πολιτικαὶ ἐνοχαὶ ἀπαγγελλοῦνται εἰς τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν πότε παραγράφονται Ποιν. 351.
- Παράδοσις** πόλεων, φρουρίων καὶ ἄλλων θέσεων εἰς ἐχθροῦς Π. Ν. 123 (8). Σχεδίων ἢ διαγραμμάτων εἰς τὸν ἐχθρὸν Π. Ν. 123 (12). Πρόκλησις εἰς τοῦτο Π. Ν. 129. Ἐγγράφων καὶ λ. εἰς ἐξωτερικὴν δύναμιν Π. Ν. 132 (4).
- Παράθεσις** ἐν τῇ ἀπόφασιν τῶν ἄρθρων τοῦ νόμου Ποιν. 263 (1), 360 (5), 407 (10), 458 (18).
- Παραίτησις** πολιτικῆς ἀγωγῆς δὲν ἐμποδίζει τὴν ποινικὴν δίκην Ποιν. 11. Ποινικῆς τί ἐπιφέρει εἰς τὸν παραιτοῦντα Ποιν. 24. Ὁ πολιτικὸς ἀνάγων δύναται πάντοτε νὰ παραιτήσῃ τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν μὲ ζημίαν τῶν ἐξόδων Ποιν. 306.
- Παρακαταθικῶν** δικαστικῶν ὑπεξαίρεσις Π. Ν. 389 ἔ.
- Παρακίνησις** εἰς πρᾶξιν ἐν γένει ἀξίοποιον Π. Ν. 56.
- Παραμύλησις** τῶν περὶ ἐνοσηλισμοῦ κανονισμῶν Π. Ν. 567 ἔ. Τῶν προφυλακτικῶν μέσων κατὰ λοιμωδῶν νοσημάτων, ἐπισκηπτέντων εἰς ἀνθρώπους Π. Ν. 570 ἔ. Τῆς δημοσίας καθαριότητος Π. Ν. 577. Τῶν περὶ ἀποφυγῆς τῶν ἐκ τοῦ ὕδατος προσγινομένων ζημιῶν καὶ λ. κανονισμῶν Π. Ν. 588. Τῆς ἀνυψώσεως καὶ διατηρήσεως ὁδηγητικῶν σημείων εἰς πλώϊμα ὕδατα Π. Ν. 590. Τῆς βοηθείας εἰς δημοσίαν ἀνάγκην Π. Ν. 634. Τῆς λυτρώσεως ἀπὸ κίνδυνον ζωῆς Π. Ν. 635. Τῆς βρελλομένης ἐφορίας ἢ βοηθείας Π. Ν. 636 ἔ. Τῆς μνηύσεως γεννήσεως καὶ θανάτου Π. Ν. 644. Τῆς βοηθείας εἰς ἰγγύους ἢ τικτούσας Π. Ν. 644.
- Παράνομος** κατακράτησις Π. Ν. 322 ἔ. Ποιν. 554, 561 ἔ.
- Παραπέεστικαὶ** ἐρωτήσεις Ποιν. 127.
- Παραπομπή.** Λόγοι παραπομπῆς ἀπὸ δικαστήριον εἰς δικαστήριον Ποιν. 60. Ἐξαίρεσις Ποιν. 61. Ποῖος ἀποφασιζαὶ περὶ αὐτῆς Ποιν. 63. Διαδικασία προκείμενης παραπομπῆς Ποιν. 64. Πότε παραπέμπεται φυλά-

- κισμένος ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα Ποιν. 159. Φυλακισ-
μένου εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἕνεκα θορύβου καὶ ἀντιστάσεως
Ποιν. 182. Ἡ εἰς πταισματοδικεῖον τοῦ κατηγορουμένου διὰ πλημ-
μέλημα ἢ κακούργημα παραπομπὴ ἐπιφέρει τὴν ἀπόλυσιν τῆς φυλα-
κῆς Ποιν. 259. Κατηγορουμένου ἐπὶ κακούργηματι εἰς ἐπανεילהμέ-
νην συζήτησιν Ποιν. 444.
- Παρασῆμων ἀντιποίησης Π. Ν. 228.
- Παρασιώπησις ἐγκλημάτων ἐσχάτως προδεδίχας Π. Ν. 130.
- Παράφρονες. Δὲν τιμωροῦνται Π. Ν. 86. Ἀπαγορεύσις τῶν παραφρόνων
αὐτεπαγγέλτως γινόμενῃ καὶ ἔξοδα πρὸς τοῦτο. Π. Δ. 81 ἔ. Παρα-
μέλησις ἐποπτείας παραφρόνων ἐπικινδύνων Π. Ν. 631.
- Παραφύλας ἑταιρία Π. Ν. 223 ἔ.
- Παραχάραξις νομισμάτων καὶ ἀπαγορευθέντων ἐντὸς τοῦ Βασιλείου Π.
Ν. 234. Ἴδε καὶ Νομίσματα.
- Παραχάραξις. Ἐργαλεῖα εἰς παραχάραξιν Π. Ν. 238—243. Ἐχων τού-
των γινώσκων Π. Ν. 242.
- Παραχώρησις ἰδίων τέκνων Π. Ν. 358.
- Παρίγκλισις ἐκ τῆς διαδικασίας. Ποιν. 360. 407 (§ τελ.). 458 (§ τελ.).
- Πάροδος Ἴδε Ἐλυτρον.
- Πάρεδροι δημοκριτοὶ Ἴδε Δημαρχοί.
- Παρειπίπτοντα ζητήματα ἀπορροίζονται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς κυ-
ρίας δίκης Ποιν. 400. 420.
- Πλαστογραφία Ἴδε Νόθευσις.
- Πατρικῶν δικαίων τίνες ἀποστεροῦνται Π. Ν. 281.
- Πειθαρχικῆς ποινῆς ἐπιβολὴ εἰς δημοσίους ὑπαλλήλους ἐπὶ παραβάσει
καθηκόντων ἐνυπαρχόντων ἐν τῇ φύσει τῆς ὀφρσείας ἢ παραμελήσε-
καθηκόντων ἐξ ἀμελείας Π. Ν. 487—488.
- Πειρατεία Π. Ν. 364 ὅπος.
- Πειστήρια. Ἀποστέλλονται πρὸς τὸν γουματιά Ποιν. 277
- Περαιτέρω ἀνάκρισις Ποιν. 251 (3). 254.
- Περίαψις τοῦ Βασιλικοῦ νόμου εἰς ἐπιχειρήσεις ἢ καταστήματα Π. Ν. 233.
- Περικάλυμμα φερόμενον παρὰ τὴν διαγεγραμμένην τάξιν. Π. Ν. 556.
- Περικοπή νομισμάτων Π. Ν. 235.
- Περιστάσεις ἐπιθετικτικαί. Ἡ ὑποτροπὴ Π. Ν. 111.
- Περιούβρισις Ἴδε Ὑβρις.
- Περιφρακτος ἡ αὐλὴ πότι λέγεται Π. Ν. 381.
- Περιφρόνησις πρὸς τὸν Βασιλέα Π. Ν. 139. Πρὸς τὴν κυβέρνησιν Π.
Ν. 158. (ἀντικατασταθέντα διὰ τῶν ἀρθ. 3 καὶ 20 τοῦ περὶ ἐξουσί-
σεως νόμου, ὃν ζητεῖ ἐν σελ. 461 καὶ ἐπ. ὅπος.).
- Περυλαίου λαθραία εἰσαγωγή σελ. 641 ὅπος.
- Πίναξ διαστημάτων Π. Δ. 68.
- Πιστοποιητικὰ ἀσθενείας ψευδῆ. Ποιν. 200.
- Πλαστῶν διαδητηρίων, πιστοποιητικῶν, ἀρέσεων καὶ λ. σύνταξις Π. Ν.
249. Ὀνομάτων καὶ μαρτύρων Π. Ν. 250. Δημόσιοι ὑπάλληλοι ἐκδι-
δοντες εἰς πλαστὸν ὄνομα διαδητηρίων καὶ λ. Π. Ν. 252. Χρῆσις
αὐτῶν Π. Ν. 254—258. Δι' αὐτῶν ἀπάτη Π. Ν. 399.
- Πλαστονομία Π. Ν. 250. Μάρτυρες αὐτῆς Π. Ν. 280.

- Πλαστογραφία** Π. Ν. 237. Ἐγγράφων δημοσίων Π. Ν. 248 Πλαστογραφίαν καὶ λ. Π. Ν. 249. Γινόμενη ἀπὸ δημοσίους ὑπαλλήλων Π. Ν. 251. Ἰδιωτικῶν ἐγγράφων Π. Ν. 251 ἐ. Πιστωτικῶν γραμμάτων Π. Ν. 239 ἐ. Ὡς πλαστογραφία θεωρεῖται καὶ ἡ εἰσβολὴ ἐγγράφων Π. Ν. 324. (Ἰδε καὶ Νόθευσις).
- Πλαστογράφος**. Διεγερθείσης ὑποψίας κατὰ τινος ὡς πλαστογράφου δι' αὐτοῦ τῆς ἐν ἀκροατηρίᾳ συζητήσεως τί πράττεται Ποιν. 369.
- Πλειστηριασμός** ἐμποδιζόμενος Π. Ν. 436.
- Πληγὴ θανατηφόρος** πότε νομίζεται Π. Ν. 287. 316. Γινόμενη ἐκ σφοδρῶς πολλῶν Π. Ν. 311. 312. 316. (Ἰδε καὶ αἰκία).
- Πλημμελήματα** τί εἶναι Π. Ν. 2. Ποινὴ αὐτοῦ Π. Ν. 4. Ἀπαιτεῖται λίστα προκρίσεως ἢ ἀμέλεια Π. Ν. 38. Ἐπὶ τίνων πλημμελημάτων κατηγορούμενοι διορίζουσι συνήγορον ἢ ἀντίκλητον Ποιν. 25. Ποῦ μωροῦνται· τὰ ἐν ἀλλοδαπῇ πραχθέντα πλημμελήματα Ποιν. 30. Τῶν στρατιωτικῶν, τῶν ναυτικῶν, Νομαρχῶν καὶ λ. ποῖον δικαστήριον κἀκεῖ καὶ ἀνακρίνει Ποιν. 41. Παρὰ τίνος μὴνύονται Ποιν. 4. Συνεπὴ Ποιν. 33.
- Πλημμελειοδικεῖον**. Τίς κατηγορεῖ ἐνώπιόν του αὐτεπαγγέλτως Ποιν. 21. Ἀρμοδιότης αὐτοῦ Ποιν. 29. 32. 33. Δικάζει καὶ ἀνακρίνει πταίσματα ποίων ὑπαλλήλων Ποιν. 40. Ἀποφασίζει τὰς ἐξαιρέσεις τῶν Εἰρηνοδικῶν Ποιν. 53. Τῶν Πλημμελειοδικῶν Ποιν. 55. Ποῦ προανάκρισιν χρησιμεύει πεπερατωμένην Ποιν. 206. Πότε διατάσσεται ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου δι' ἐγγυήσεως Ποιν. 237. Διαδικασία περὶ ἐγγυοδοσίας Ποιν. 240. Ἰδιωτικὴ κατηγορία ἐνώπιόν του Ποιν. 294. Δικάζει τὰς ἐκκλητὰς ὑποθέσεις τῶν Πταισματοδικῶν Ποιν. 372. Ἀρμοδιότης αὐτοῦ καὶ δίκη Ποιν. 373 ἐ. Διαδικασία αὐτοῦ καὶ φυγοδίκων καὶ ἀπόντων Ποιν. 460 ἐ.
- Πλημμελημάτων** τοῦ τύπου διαδικασίᾳ Ποιν. 161 ὅπου.
- Πλημμύρα** ἐκ προμελέτης Π. Ν. 419. Ἐξ ἀμελείας Π. Ν. 420. Παρὰ μέλητις προφυλακτικῶν μέτρων εἰς ἀποτροπὴν πλημμύρας Π. Ν. 51.
- Πλοίαρχου** καθήκοντα ὁριζόμενα ἐπὶ ποιναῖς. Ν. ΒΡΚ περὶ τελῶν ἀγροβολίας ἐν σελ. 642 ὅπου. Διατ. περὶ ἀστ. τῆς Ἐμπ. ναυτιλίας ἀρθ. 63 ἐν σελ. 636 ὅπου., ἀρθ. 82 ἐν σελ. 486 ὅπου., ἀρθ. 25 καὶ ἐν σελ. 720 ὅπου. καὶ ἀρθ. 97 καὶ ἐ. ἐν σελ. 774 ὅπου. Διατ. τῆς Ἐμπ. ναυτιλίας ἀρθ. 23 ἐν σελ. 720 ὅπου., ἀρθ. 4 καὶ ἐ. ἐν σελ. 767 ὅπου., ἀρθ. 15 ἐν σελ. 487 ὅπου.
- Πλοῖα** κακῆς ποιότητος μεταχειριζόμενα εἰς θαλασσοπλοῖαν, φορτωμένων βαρέως ἢ παραδιδόμενα εἰς ἀνθρώπους ἀπείρους Π. Ν. 590. Σύμπτωξις εἰς τὴν παράνομον ἀναγνώρισιν ξένου πλοίου ὡς ἐλληνικοῦ Ποιν. 790 ὅπου.
- Πλοῦς** εἰς τόπους ἀπηρευμένους Π. Ν. 590.
- Ποιμανιοβοσκῆς** ἀπαγόρευσις σ. 815 καὶ ἐπ. ὅπου.
- Ποινὴ**. Εἰς ποίας ἐν γένει πράξεις ἐπιβάλλεται Π. Ν. 1. Ποινὰ ἐγκληματικὴ καὶ ἐπανορθωτικὴ καὶ ἀστυνομικὴ Π. Ν. 2. 4. Ὅρος τῆς ποινῆς δεσφ. προκαίρων Π. Ν. 8. Εἰρκῆς Π. Ν. 11. Φυλακίσεως Π. Ν. 12. Χρηματικῆς Π. Ν. 13. Κρατήσεως Π. Ν. 14. Προστήμιου Π. Ν. 14. Ἀρχαῖα

Π. Ν. 17. Ἐκτελεῖται Π. Ν. 18, 19. Τέλος ποινῶν Ποιν. 348 ε.
Π. Ν. 17. Ἐπακολουθήματα ποινῶν Π. Ν. 21, 22, 23 καὶ ὅπου.
Δι' ἀμείλιαν Π. Ν. 44. Μέτρον ποινῆς διὰ τὴν ἀμείλιαν Π. Ν. 44.
Ἐπιβάλλεται πλήρης Π. Ν. 46. Ἐλαφρότερα Π. Ν. 47. Ἀποπαίσις
Π. Ν. 48, 49, 50. Ἐλάττωσις τοῦ θροῦ αὐτῆς δὲν συγχωρεῖται Π. Ν.
50, 511. Πλήρης ἐπιβάλλεται Π. Ν. 56, 57, 58, 66. Διὰ τὴν ἐπι-
βληθῇ τὴν ἀπατεῖται Π. Ν. 81. Ποῖα ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς παῖδας Π.
Ν. 84. Εἰς τοὺς μὴ κυρίους τῆς χρήσεως τοῦ λογικοῦ Π. Ν. 86. Πότε
ἐπιβάλλεται μικρότερα Π. Ν. 87. Μέτρον ποινῆς ἐν γένει Π. Ν. 108.
Ἐπιβάλλεται ἐντὸς τῶν ὅρων τῆς Π. Ν. 108 (1). Ποῖα ἐπιβάλλεται
ὅταν ὁ νόμος προσδιορίζῃ δύο ποινάς Π. Ν. 108 (2). Ἡ ποινὴ δὲν
μεταβάλλεται Π. Ν. 108 (3). Προκειμένων ποινῶν διὰ διαφορὰς πρά-
ξεως ποῖα ἐπιβάλλεται Π. Ν. 109, 110, 112. Ἀκυρωμένη ἡ ἐξαλει-
σμένη Π. Ν. 113, 114. Μεταβάλλεται ἐπὶ πταισμάτων Π. Ν. 509,
510. ("Ἰδε καὶ Ἐπιμέτρησις").

Ποινὴ ἀκυρότατος. Ἡ διαδικασία ἀκυροῦται, ὅταν ἡ μαρτυρία τοῦ βασιλό-
παιδος δὲν ἀναγνωσθῇ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ Ποιν. 116, 510. Ὁμοίως ἡ
τῶν γραμματέων τῆς ἐπικρατείας, στραταρχῶν διπλωματικῶν πρακτό-
ρων κτλ. Ποιν. 120. Ὁμοίως ἡ τῶν ἐν προανακρίσει ἐνδίκῃς ἐξετα-
σθέντων μαρτύρων Ποιν. 124. Ὅταν οἱ ἐρμηνεῖς ᾖναι ἀπὸ τοῦς
ἐξαλειφόμενοι Ποιν. 131. Ὅταν δὲν φυλαχθῶσιν οἱ τύποι οἱ πρὸς
κλήτευσιν τοῦ κατηγορουμένου ἢ μαρτύρων ἐπὶ πλημμελήματι ἢ
κακουργήματι, ἢ δὲ δίκῃ γίνῃ κατ' ἐρμῆαν διαμαρτυρουμένου τοῦ κα-
τηγορουμένου Ποιν. 164, 338. Ὅταν συλληφθέντος ἢ ἐμφανισθέντος
τοῦ φυγοδίκου δὲν ἀναγνωσθῶσιν ἐν τῷ ἀκροατήριῳ αἱ μαρτυρίαι
Ποιν. 470.

Ποινῆς τέλος Ποιν. 348 ε.

Ποινικῆς δικονομίας ἀντικείμενον Ποιν. 1. Ἰδε καὶ Διαδικασία
Πόλεμος ἐμφύλιος Π. Ν. 125. Πρόκλησις εἰς τοῦτο Π. Ν. 129.

Πολιτικὴ ἀγωγή. Ἰδε Ἐγωγή.

Πολιτικῆς τάξεως προσβολή. Π. Ν. 354.

Πολιτογράφησις εἰς ξένην ἐπικράτειαν Π. Ν. 527 (3).

Πολυπραγμοσύνη ἀπερρήτων Π. Ν. 133.

Πορεία. Ἰδε Ἐλῦτρον.

Πραγματὰ γινώμονες. Πότε διορίζονται Ποιν. 98. Ἀπὸ ποῶν Ποιν. 99.

Ἀπὸ ποῶν ἐξαλειφονται καὶ διὰ τί Ποιν. 100. Ὁρίζονται Ποιν. 101.

Χρῆς αὐτῶν Ποιν. 102. Ἡ γνωμοδότησις των πρέπει νὰ ᾖναι ἡτις-
λογημένη Ποιν. 103. Διαφωνούντων ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τί γίνε-
ται Ποιν. 104. Πότε νικᾷ ἡ πλειοψηφία. Πότε προστίθενται καὶ ἄλ-
λοι Ποιν. 105. Ἀναπληροῦσι τὴν ἀδύνατον γνωμοδοτήσιν των Ποιν.

106. Πότε διορίζεται ἐπικριτὴς των. Πότε ἡ γνωμοδότησις των ἔχει
ἰσχὺν ἀποδείξεως Ποιν. 107. Πότε ἐπιχειροῦσιν ἀπ' αὐτῶν τὰς ἐργα-
σίας των Ποιν. 108. Ὑπογράφουν τὴν ἐκθεσὶν των Ποιν. 108, 109. Πότε
ἡ ἐκθεσίς των ἀναγιγνώσκεται εἰς τὸ ἀκροατήριον Ποιν. 110. Ἀπολυ-
μοδόντες Ποιν. 128. Ἐπὶ πλημμελήματι ἢ κακουργήματι πῶς Ποιν.

175. Ζημίαι προεγινόμενα ἐνεκα αὐτῶν Π. Ν. 440. Ὁ πραγματογνώ-
μων ἀμείλων τὴν ἐξέτασιν περὶ τῆς κατασκευῆς οἰκοδομῆς. Ποιν. 604.

(ΔΙΚ. ΝΟΜΟΙ ΤΟΜ. Β'.)

Πρακτικά συνεδριάσεων. *18α Συνεδριάσεις.

Πράξεις. Εἰς ποίους δὲν καταλογίζεται Π. Ν. 82, 86, 92. Πότε τιμω-
ρεῖται ὡς ἐξ ἀμελείας Π. Ν. 94. Ποία δὲν καταλογίζεται 96, 106.
Μετὰ μέθης πότε καταλογίζεται πλήρης καὶ πότε εἰς κατώτερον βαθ-
μὸν Π. Ν. 89. Πότε καταλογίζεται ἐπ' ἔσον ἔκτετο εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ
πράξαντος Π. Ν. 93.

Πράξεις ἐπ' αὐτοφώρῳ πότε ὑπάρχει Ποιν. 168. Συλλαμβάνεται ὁ λη-
φθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ ἀνευ ἐντάλματος συλλήψεως. ὡς καὶ ὑπὸ παν-
τὸς πολίτου Ποιν. 209. Ἐκδίδει κατ' αὐτοῦ ἐντάλμα πᾶς ἀνακριτι-
κὸς ὑπάλληλος Ποιν. 210. Ὡς αὐτὸς ἀνακρίνει τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ
πράξιν ἀνευ προσκλήσεως τοῦ Εἰσαγγελέως Ποιν. 157. Ἐπὶ πλημμε-
λημάτων καὶ κακούργημάτων φυλακίζει αὐτὸν Ποιν. 189. Ἐπίσης
ἐπὶ πταισμάτων τιμωρουμένων διὰ κρατήσεως Ποιν. 140.

Πρόσβαις καὶ λοιποὶ πράκτορες πῶς ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες Ποιν. 118, 119.

Προαγωγεία Π. Ν. 660.

Προκρίσεις δελία ἐπὶ κακούργημάτων καὶ πλημμελημάτων Π. Ν. 38.

*Ἐπὶ πταισμάτων Π. Ν. 302.

Προανάκρισις. Σκοπὸς αὐτῆς Ποιν. 69. Τί γίνεται κατ' αὐτὴν Ποιν. 70.
Τόπος καὶ χρόνος αὐτῆς Ποιν. 71. Γίνεται ἐγγράφως, οὐχὶ καὶ δημοσίως,
ἀλλ' ἐπὶ παρουσίᾳ ἄλλου Ποιν. 72. Ἀπὸ ποίου ὑπογράφεται ἡ περὶ αὐ-
τῆς ἔκθεσις Ποιν. 73. Ἐλλειψίς τύπων Ποιν. 74. Πότε ἀποπεραι-
νεται Ποιν. 78. Συλλογὴ ἀποδείξεων κατὰ τὴν προανάκρισιν Ποιν.
93, 134, 175—177. Πότε καὶ ὑπὸ τίνος ἡ προανάκρισις κηρύσσεται
πεπερατωμένη Ποιν. 206. Προανάκρισις κατὰ τὰς δι' ἐγκλήσεως κατα-
δικαστέας πράξεις ἐπὶ κακούργημάτων καὶ πλημμελημά-
των Ποιν. 278—281. Ἐπὶ πταισμάτων Ποιν. 282. Ἐπὶ ἰδιωτι-
κῶν κατηγοριῶν Ποιν. 283—301. Ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς προφορι-
κῆς ἡ ἐγγράφως διαδομένης προσάψεως ῥητῶν πράξεων Ποιν. 307—
315. Ἐπὶ νοθεύσεως ἐγγράφων Ποιν. 316—321. Πότε ὁ δημόσιος
κατήγορος δύνάται νὰ ζητήσῃ καὶ ἄλλην ἐγγραφὴν προανάκρισιν Ποιν.
343. (*18α καὶ Ἀνάκρισις, Ἀνακριτὴς, Ὑπάλληλος ἐπὶ τῆς
ἀνακρίσεως).

Προδικασίαι. Ἐπὶ πταισμάτων Ποιν. 135 ἔ. Ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ
κακούργημάτων Ποιν. 69 ἔ. 149 ἔ. (*18α καὶ Προανάκρισις).

Προδικαστικὸν ζήτημα Ποιν. 8, 12.

Προδοσία. Ἐσχάτη Π. Ν. 123 καὶ ὑποσ. Ἀπορρήτου διαπραγματεύσεως
ἡ πολεμικῆς ἐπιχειρήσεως Π. Ν. 123 (10). Σχεδίων, διαγραφῶν φρε-
ρίων καὶ λ. Ποιν. 123 (12). Πρόκλησις εἰς τοῦτο Π. Ν. 129. Δημο-
σίων ἐγγράφων ἡ ἀπορρήτων εἰς ἐξωτερικὴν δύναμιν Π. Ν. 132 (4).
Πότε ἐξαιρεῖται τῆς ποινῆς Π. Ν. 131. Ἰδιωτικῶν ἀπορρήτων Π. Ν.
446, 447.

Πρόεδροι. Ἐν γένει. Αἰτίαι ἐξαιρέσεως αὐτῶν Ποιν. 81, 82, 83. Ἀγω-
γαὶ κατ' αὐτῶν Ποιν. 85. Ὑπογράφουσι τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριά-
σεων Ποιν. 88. Προκειμένης φυλακιστέως τίνος διαρκείας τῆς συνε-
δριάσεως ὑπογράφουσι τὸ περὶ τοῦτου ἐντάλμα Ποιν. 210. Διευθύνου-
ν ἐρωτήσεις πρὸς τοὺς κατηγορουμένους καὶ μάρτυρας ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ
Ποιν. 388, 389. Τῶν ἐφεταίων Ἀπαρτίζουν τὸ δικαστήριον τοῦτο

Ποιν. 41. Δικαζομένων ποίων υπαλλήλων εκπληροῦσι τὰ ἔργα τοῦ ἀνακριτοῦ Ποιν. 43. Αἱ κατ' αὐτῶν ἀγωγαὶ περὶ ἐκδικάζονται Ποιν. 66. Προσδιορίζουσιν ἡμέραν καθ' ἣν ἄρχεται ἡ συνεδρίασις τῶν κακουργιοδικῶν Ποιν. 411. Τῶν πλημμελειοδικῶν προσδιορίζουσι τὰ ἔξοδα τῆς χρονοτριβῆς καὶ λ. τῶν μαρτύρων καὶ λ. Ποιν. 128. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐν γένει Ποιν. 364. 368. Ὡς πρὸς τὴν δικαστικὴν ἀστυνομίαν Ποιν. 366—370. Πρὸς τὴν ἐναρξιν τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον Ποιν. 374—376. Εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων Ποιν. 378. 383. 384. 388. 392. Εἰς ἄλλας ἀποδείξεις 393. Συνάγουσι τὰς ψήφους Ποιν. 396. Τῶν Συνέδρων. Πότε διερίζουσι συνήγορον εἰς τὴν κατηγορουμένον Ποιν. 26. 273. Εἰς αὐτὸν ἐγγεγριζέται πότε ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων Ποιν. 414. Ἀπαρτίζουσι τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν Ποιν. 415. Ἐξαιρῶνται Ποιν. 416. Δικαιώματα καὶ καθήκοντά των ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ Ποιν. 417. Εἰς τὴν διαδικασίαν Ποιν. 423. 424. 427. 431. 434. Μετὰ τὴν ἐτοιμηγορίαν τῶν ἐνόρκων Ποιν. 440. 442. 443. Πότε διατάττουσι τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀνωθέντος Ποιν. 447. Καταδικασθέντος τοῦ κατηγορουμένου διατάττουσι τὴν ἀπαγγελίαν ποίας ἀπολογίας Ποιν. 450. Μετὰ τὴν περὶ τοῦ δικαίου ἀπόφασιν τί ὀφείλουσι Ποιν. 483 (79—91) 484. 485. Εἰς τὰς κατὰ φυγοδικῶν ἀγωγὰς Ποιν. 470. Τῶν ἐνόρκων. Πρὸς αὐτοὺς παραδίδεται ἡ σημειώσις τῶν ζητημάτων καὶ λ. Ποιν. 431. Ἄλλα καθήκοντα αὐτῶν Ποιν. 435. 437. 438. 440. 441.

Προεσπαγωγικὴ ἀνάκρισις πότε καὶ πῶς Ποιν. 136 καὶ λ.
 Προθεσμία. Πότε ἐπεκτείνεται Ποιν. 163. Πενθήμερος πρὸς ἀναίρεσιν Ποιν. 339. 406. 437. Πενθήμερος πρὸς ἔρεσιν Ποιν. 355.
 Προϋπάρχοντες ἐταίρις Π. Ν. 212. Τίνες ἐξομοιοῦνται μὲ αὐτοὺς Π. Ν. 217. Τῶν ἐνόρκων. Ἰδὲ Πρὸεδροι.
 Πρόκλησις. Εἰς ἐγκλήματα ἐσχάτης προδοσίας Π. Ν. 129. 134. Ξένης δυνάμεως εἰς μεσελάθειν Π. Ν. 134 (1). Ξένων ὑπηκόων εἰς ἀποστασίαν Π. Ν. 147. Εἰς παραβάσιν τῶν διαταγμάτων καὶ νόμων Π. Ν. 149. Εἰς ἀπειθεῖαν εἰς τοὺς νόμους Π. Ν. 151. Εἰς ἀπειθεῖαν κατὰ τῆς ἀρχῆς Π. Ν. 168. Εἰς στάσιν Π. Ν. 179. Εἰς διαφωνίαν, καταβρόνχον ἢ ἐχθροπάθειαν μεταξὺ πολιτῶν Π. Ν. 204.
 Πρόκλησις σκοποῦ ὑπεξαίρεσως Π. Ν. 386. 387.
 Προμήθευσις εἰς ἐχθροῦς ἀνδρῶν, πολεμικοῦν καὶ λ. Ποιν 123 (8). Πρόκλησις εἰς τοῦτο Π. Ν. 129.
 Προμηθευταὶ τοῦ στρατοῦ Π. Ν. 441—444.
 Πρόξενος. Πῶς μαρτυροῦσι Ποιν. 118 ἔ. Κράτορις αὐτῶν Ποιν. 208. Δι- κάζουσιν ἀνεκκλητίως τὰ πταίσματα σ. 187 ὑποσ. Τίνες αὐτῶν δικάζουσι πλημμελήματα σελ. 213 ὑποσ.
 Προπεμπτήριον Ποιν. 237.
 Προσβολή. Κατὰ τοῦ Συντάγματος Π. Ν. 150 (ἀντικατασταθὲν διὰ τοῦ ἀρθ. 15 τοῦ περὶ ἐξουσίας νόμου). Τῶν ἡθῶν Π. Ν. 272 καὶ λ. 658 καὶ λ. Κατὰ τῆς τιμῆς. Ὑψύτης εἰσαγγελία Π. Ν. 334. Συκοφαντία Π. Ν. 335. Ὑψύδρις τῆς τιμῆς Π. Ν. 336. 690 καὶ λ. Πότε δὲν τιμωρεῖται ἡ προσβολή Π. Ν. 340. Ἀπόδειξις προτεινομένη ἀπὸ τὸν ὀδριστην περὶ τῆς ἀληθείας Π. Ν. 340. 692. (Ἀντικατεστή-

- σαν τὰ ἄρθ. ταῦτα διὰ τῶν σχετικῶν ἄρθ. τοῦ περὶ ἐκθερίσεως νόμου ἐν ἴδε σελ. 464 ὑποσ.). Τῆς τάξεως τοῦ πολίτου Π. Ν. 334. Τῆς οἰκογενειακῆς τάξεως Π. Ν. 335. ἔ. Ἀφορώσα τὸν γάμον Π. Ν. 339. 361
- Προσδιορισμὸς** τῆς κλαπιμαίας ποσότητος πρὸς ἐπιβολὴν τῆς νομίμου ποινῆς Π. Ν. 379.
- Προσκαίρου ἀνικανότητος** τοῦ ὑπηρετεῖν ἔροι Π. Ν. 24. Στερήσεως δικαιομάτων Π. Ν. 23.
- Προσδύμισις** εἰς τόπους ἀπηγορευμένους Π. Ν. 390.
- Προσταγὴ** εἰς ἐκτελέσειν ἀξιοποίνου πράξεως εὐθύνει τὸν δόντα αὐτήν, τιμωρούμενον ὡς αὐτουργὸν Π. Ν. 56. Τιμωρούμενον ὡς ἀποπαισθέντα εἰάν δι' ἐκτελέσειν Π. Ν. 48. Πότε καθιστᾷ τὸν ἐκτελέσαντα ἀξιοποιεῖν πρᾶξιν ἀτιμώρητον Π. Ν. 97.
- Πρόστιμον** (ποινὴ) Ποιν. 4. Ὅρος τῆς ποινῆς Π. Ν. 15. Πειθαρχικὸν πρόστιμον πότε ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλους Ποιν. 74. Εἰς τοὺς γραμματεῖς καὶ δικαστὰς διὰ τὴν μὴ σύνταξιν τῶν πρακτικῶν καὶ τὴν μὴ ὑπογραφήν αὐτῶν ἢ τῶν ἀποφάσεων Ποιν. 88. διὰ φυλάκισιν Ποιν. 223. Εἰς τὸν αἰτούντα ἀναίρεσιν πότε Ποιν. 487. 492. 494. Ἐξαιρέσεις Ποιν. 494 ἐνεκὰ ἀσυγγνώστου παραδρομῆς Ποιν. 499. Εἰσπραξις προστίμου Π. Δ. 86 ἔ.
- Προσωπεῖον** Ἰδε Περὶ κἀλυσμα.
- Προσωπικῆς ἐλευθερίας προσβολή** Π. Ν. 321 ἔ.
- Προσωρινή** παύσις ἀνακρίσεως Ποιν. 251 (2). 253.
- Πρότασις** Ἰδε Παραγγελία.
- Προτίμησις** ἀποζημιώσεως ἢ χρηματικῆς ποινῆς Π. Ν. 31. Προανακρίσεως εἰάν πολλοὶ ἀρμόδιοι ἐπελάβοντο τῆς ἀνακρίσεως Ποιν. 31. 158
- Προφητεία**. Διάδοσις προφητειῶν Π. Ν. 179. Προφητεία πρὸς ἀπάντη Π. Ν. 399 (3).
- Πρωτοδικεῖον** δικάζει τὰς κατὰ κλητῶρων, γραμματέων τῶν πταισματοδικῶν καὶ ἄλλων ὑπηρετῶν ἀγωγὰς Ποιν. 66. Ὅποιον μέρος λαμβάνει εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀνακρίσεως Ποιν. 305 (Ἰδε καὶ Πλημμελειοδικεῖον).
- Πταῖσμα** τί εἶναι Π. Ν. 2. 300. 301. Ὅρος ποινῆς Π. Ν. 12. Ἐπὶ τῶν πταισμάτων δ' ἀκατηγορούμενος παρίσταται εἰς τὸ ἀκριβοῦς διὰ συνηγόρου Ποιν. 25. Τὰ πταίσματα τῶν γραμματέων τῆς ἐπικρατείας, στρατηγῶν καὶ λ. ποῦ δικάζονται Ποιν. 40. Τίνες ἐνεργεῖν πρὸς βελτίωσιν τῶν πταισμάτων Ποιν. 135 ἔ.
- Πταισματοδικεῖν**. Τίνες ἀκατηγοροῦσιν αὐτεπαγγέλτως ἐνώπιόν των Ποιν. 21. Προκειμένης ἐξαιρέσεως αὐτῶν τί γίνεται Ποιν. 35. Ἀποφαίζουσιν τὸ πῶς τῶν ἐξέδων τῶν μαρτύρων καὶ λ. πότε Ποιν. 128. Σύνοψις τοῦ δικαστηρίου τούτου Ποιν. 330. Ἀρμεδιότης του Ποιν. 338. Διαδικασία κατὰ τὴν ἀνακοπὴν τῶν κατὰ τῶν μαρτύρων καὶ ἀκατηγορουμένων, μὴ ἔμφανισθέντων, ἀποφάσεων Ποιν. 336. 341. Τοῦ ἴδιου τοῦ κατηγοροῦ καὶ πολιτικῶς ἐνάγοντος Ποιν. 342. 343. Κατ' ἀντιμωλίαν Ποιν. 344. 345. Ἀποφάσεις τοῦ Πταισματοδικείου Ποιν. 346—349. Εὐταξία τοῦ δικαστηρίου τούτου Ποιν. 350. Ἐκτελέσεις ἀποφάσεων του Ποιν. 351. Ἐφείας αὐτῶν Ποιν. 352. 353. 358. Ἀναίρεσις Ποιν. 352. 359—362 (Ἰδε καὶ Εἰρηνοδίκης).

- Πτώσεις πετρῶν ἢ ἄλλων ἀνηρημένων πραγμάτων Π. Ν. 624. 625.
 Πῦρ. Χρήσις αὐτοῦ ἀπερίσκεπτος ἢ μετ' ἀμελείας Π. Ν. 592. Κατὰ τοὺς
 ἀγρούς καὶ τὰ δάση Π. Ν. 593. Εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὰ ξενοδοχεῖα
 Π. Ν. 593. "Ἰδε καὶ Ἑ μ π ρ η σ μ ε ς.
 Πυρίτιδος κατασκευὴ καὶ διατήρησις Π. Ν. 593 618 ε. "Ἰδε καὶ σ π λ α.
 Πυροβόλῃσις εἰς τόπους ὅπου εὐκόλως δύναται νὰ συμβῇ δυστύχημα Π.
 Ν. 618.
 Πυροβόλον ὄπλον. "Ἰδε Ὁ π λ α.
 Πώλησις ψευδοῦς χρυσοῦ ἢ ἀργύρου ἢ τιμαλκῶν λίθων ἀντὶ γνησίων Π.
 Ν. 399 (1).

Ρ

- Ῥῆξις δημοσίας σφραγίδος Π. Ν. 133. 136. Φυλακῆς Ποιν. 181 (1).
 Σφραγίδος πρὸς κλοπὴν Π. Ν. 374. Ῥῆξις οἰκίας ἑξωτερικῇ Ποιν.
 382. Ἑσωτερικῇ Π. Ν. 383. Σφραγίδος πρὸς ὑπεξαίρεσιν Π. Ν. 389.
 Ξένων ἐπιστολῶν Π. Ν. 443..
 Ῥίψις ἀκαθαρσιῶν εἰς ἀνθρώπους, καὶ εἰς ἄλλοτριον κτίριον, ἀγρὸν περι-
 φρακτὸν καὶ λ. Π. Ν. 580. Πραγμάτων εἰς τὰς παρῶν ἢ τὸ ἐλυ-
 τρον τῆς θαλάσσης, δυναμένων νὰ προσβάλλωσι τὰ πλοῖα Π. Ν. 589.
 Πετρῶν εἰς κατοικοῦμενα ἢ συγκαζόμενα μερῇ Π. Ν. 623.
 Ῥωποπώλησις βιβλίων Π. Ν. 536.

Σ

- Σαρδελλῶν ἄγρευσις κατὰ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἀνευ ἀδείας κτλ. σελ.
 634 ὅπου.
 Σήμεντρον δημόσιον νοθεύμενον Π. Ν. 261 καὶ λ. Μὴ παραδιδόμενον
 εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ μὴ φυλαττόμενον ἐναντίον τῆς ὑπεξαγωγῆς ἢ κατα-
 χρήσεως Π. Ν. 679. Κατασκευαζόμενον κατὰ παραγγελίαν ἀγνώστων
 ἀνθρώπων Π. Ν. 680.
 Σήματα Προστασίᾳ τῶν βιομηχανικῶν καὶ ἐμπορικῶν σημάτων σελ. 792
 ὅπου.
 Σημεῖα.. Διακριτικὰ ξένων δυνάμεων ὅστις ἀποδέχεται Π. Ν. 829. Εἰδο-
 ποιητικὰ εἰς πλῶμα ὕδατα παραμελούμενα ἢ μὴ διατηρούμενα Π. Ν.
 590. Ἀμελούμενα νὰ ταῦσιν ἀπὸ ἀρχιτέκτονας Π. Ν. 599.
 Σημετομαντεία πρὸς ἀπάτην Π. Ν. 399 (3).
 Σιδηροδρόμοι. Ἀδικήματα κατὰ τῆς ἀσφαλείας αὐτῶν. σελ. 653 ὅπου.
 καὶ σελ. 654 ὅπου.
 Σίτος. Παράβασις τῶν τῆς ἐμπορίας τοῦ σίτου καὶ τροφίμων διατάξεων Π. Ν.
 584. Ἐμπόδισις εἰς προσκύβειν σίτου καὶ τροφίμων εἰς τὰς ἀγοράς ἢ
 αὔξησις τῆς τιμῆς των Π. Ν. 585. Μὴ προμήθεισις τούτων τῶν εἰδῶν
 παρὰ τῶν ἔχοντων εἰς ἐπιτηδεύματος τὸ δικαίωμα νὰ πωλῶσι τοιαῦτα
 ἢ πώλησις εἰς ἀντίρρῳν τῆς προσδιορισθείσης τιμῆς Π. Ν. 586.
 Ἐάν ἐκ τούτου προκύψῃ δημοσία ταραχὴ Π. Ν. 587.
 Σιτοδεία. Πταίσματα ἀπορώντα εἰς τὴν σιτοδείαν Π. Ν. 584 ε.
 Σικανδαλοποιοὶ Π. Ν. 204.

Σκευή χρυσά ἢ ἀργυρά μὴ ἔχοντα τὴν κεκανονισμένην ἀξίαν ἢ μὴ σσημομένα Π. Ν. 675. Κατασκευὴ σκευῶν μὴ σχῆμα νομισμάτων Π. Ν. 676.

Σκοπὸς πότε ἀποδίδεται εἰς τὸ ἀποτέλεσμα Π. Ν. 40. Πότε δὲν ἐξετάζεται Π. Ν. 41.

Σκοπούμενον ἀποτέλεσμα Π. Ν. 45.

Σπερμολογία Π. Ν. 203.

Σταθμῶν ψευδῶν χρῆσις Π. Ν. 670 ε.

Στάσις κατὰ τοῦ βασιλέως Π. Ν. 123 (1). Κατὰ τινος μέλους τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας Π. Ν. 123 (2). Κατὰ τοῦ Συντάγματος Ποιν. 123 (2). Κατὰ τῆς βασιλικῆς κοριότητος Π. Ν. 123 (3, 4). Πρόκλησις εἰς τοῦτο Ποιν. 129. Διέγερσις εἰς στάσιν Π. Ν. 166. Τί εἶναι στάσις Π. Ν. 172. Στασιασται διαλυόμενοι ἐπὶ τῇ διαταγῇ τῆς ἀρχῆς πῶς τιμωροῦνται Π. Ν. 173. Ἐπιμένοντες πῶς Π. Ν. 174. Ἐκτελούντες βίαιοπραγίας πῶς 175. Στάσεως ἀρχηγοὶ καὶ συναίτιοι Π. Ν. 176. 177. Στάσις κατὰ δημοτικῶν συμβουλίων κτλ. Π. Ν. 192.

Στολὴν δημοσίου ὑπαλλήλου δοτις φέρει παρνόμως Π. Ν. 228. 229.

Στρατάρχαι πῶς ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες Ποιν. 318. 319.

Στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι ἔχουσι ἰδιόζουσαν δικαιοδοσίαν Ποιν. 36. Πότε δικάζονται ἀπὸ τὰ στρατοδικεῖα Ποιν. 37. Πότε ἀπὸ τὰ τακτικά ποινικά Ποιν. 37. Πῶς κλητεύονται Ποιν. 147.

Στρατιωτῶν ἀποπλάνησις Π. Ν. 123. 129—131.

Στρατοδικεῖα. Ποῖα παραπτώματα, πταίσματα, κακουργήματα καὶ ἄλλα δικάζονται εἰς αὐτὰ Ποιν. 37.

Στρατολογία ἀνεο ἀδείας Π. Ν. 127 (1) 131. Πρόκλησις εἰς τοῦτο Π. Ν. 129. Πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ξένης δυνάμεως Π. Ν. 136.

Συγγενεῖς. Πότε δὲν τιμωροῦνται ὡς συνεργοὶ κατὰ τὸ ἀρθ. 74 τοῦ Ποιν. νόμου. Π. Ν. 76. 130.

Συγγενής. Ὁ μὴ τοιοῦτος ἐπιχειρῶν δικαστικὰς πράξεις Π. Ν. 230.

Σύγγραμμα περιοδικὸν πολεὺν θεωρεῖται Π. Ν. 518 (ἴδε καὶ Ἐφημερίδα).

Συγγραφεὺς διαγείροντες ἢ ὑποβάλλοντες θρησκευτικὸν μῦθον Π. Ν. 197.

Συγκρατοειδικοσμένοι εἰς τί ἐνέχονται ἀλληλεγγύως Ποιν. 30.

Σύγχυσις. Τῇ ἐκκλησιαστικῇ εἰρήνῃ Π. Ν. 551. Τῇ κοινῇ ἡσυχίᾳ δι' ἐπικαλέσεως ψευδοῦς βοηθείας καὶ μεταχειρίσεως κωδόνων καὶ ἄλλων Π. Ν. 552. Δι' ὑπερβολικῶν κρότων καὶ θορύβων Π. Ν. 553. Ἐκκαλεῖται νοκτὸς εἰς δημοσίους οἴκους καὶ λ. Π. Ν. 554. Δι' ἀθυριῶν καὶ ἄλλων θεατρικῶν παραστάσεων παρὰ τὰς διατάξεις γινομένων Π. Ν. 555. Διὰ περικαλομμάτων καὶ προσωπείων Π. Ν. 556. ἴδε καὶ Διὰ τὰς αἰτίας.

Σύγχυσις τοῦ νοῦ ἀνάτιος ἐπιφέρει ἀτιμωρησίαν Π. Ν. 86 (4). Προμνηστικὴ μελετημένη τί ἐπιφέρει Π. Ν. 89. Ἐπαίτιος τί Π. Ν. 90. 513.

Συζητήσεις γίνονται καὶ περὶ συνενόχων καὶ συναίτιων Ποιν. 32. Ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γίνεται δημοσίως Ποιν. 77 ε. Πότε ὄχι Ποιν. 78. Τῆς κυρίως ὑπεθέσεως δὲν ἀναβάλλεται διὰ τὴν αἴτησιν τῆς ἀνατρέσεως τοῦ βουλευμένου τοῦ περὶ μυστικῆς συζητήσεως Ποιν. 78. Ἀποπαρωθείσιν τὰ ἔγγραφα παραδίδονται εἰς τὴν γραμματεῖα Ποιν. 90. Πότε καὶ πότε συνεδρίασις γίνεται μυστικῇ Ποιν. 248. Εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν Πλημμε-

- μειλιδικῶν Ποιν. 378—393. 399—402. 404. Ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τῶν Κακουργιδικῶν 424. 443. Τοῦ Ἀρείου Πάγου Ποιν. 490. 492. Συμφωνία. Προανάκρισις περὶ τὴν ἀπόδειξιν αὐτῆς Ποιν. 307. Ἴδε καὶ Προβολὴ ἢ κατὰ τῆς τιμῆς.
- Πλημψίς. Ὅρα Ἐνταλμα καὶ Πράξις ἐπ' αὐτοφώρῳ.
- Συμβολαιογράφου ἀντιποίησης Π. Ν. 230. Συμβολαιογράφοι ἐκδίδοντες ἔγγραφα πρὸς ξένους τοὺς ὁποίους δὲν γινώσκουσι Π. Ν. 263.
- Συμβόλαιον. Ἀπατηλὸν Π. Ν. 397. Τοκογλυφικὸν Π. Ν. 433. Ἐπιζήμιον μετὰ τῶν ὑπὸ ἐξουσίαν ἑτέρου διατελούντων Π. Ν. 437. 438.
- Πρωτοδικικῶν. Σύνθεσις αὐτῶν Ποιν. 247. Διαδικασία Ποιν. 248. 249. Ἀρμεδιότητα ἐν γένει Ποιν. 250 ἔ. "Ἦτοι κατ' αἴτησιν τίνος ἀποφασίζουσιν Ποιν. 250. Δικαιώματα αὐτῶν Ποιν. 251. Ἀποφαίνονται διὰ δὲν ὑπάρχει ἀσχυρὰ πρὸς κατηγορίαν Ποιν. 252. Πότε παύσονται προσωρινῶς τὴν ἀνάκρισιν Ποιν. 253. Διατάττουσι καὶ περαιτέρω ἀνάκρισιν Ποιν. 254. Ἐνεκὰ ἀπουσίας τοῦ κατηγορουμένου. Ἀποφασίζουσι πότε τὴν διατήρησιν τῆς περὶ κατασχέσεως διαταγῆς Ποιν. 255. Πότε πέμπουσι τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Κακουργιδικεῖον Ποιν. 256. Εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον Ποιν. 257. Εἰς ἄλλο ἀρμόδιον ἢ τὸ Πρωτοδικεῖον Ποιν. 258. Πότε ἀπολύουσι τὸν κατηγορουμένον Ποιν. 259. Ἀνακοπὴ τῶν βουλευμάτων αὐτῶν Ποιν. 260 ἔ. Ἀναίρεσις αὐτῶν Ποιν. 263. Πότε ἀποφασίζουσιν ἐπὶ ἰδιωτικῶν κατηγοριῶν περὶ τῆς κατασχέσεως ὑπόπτων πραγμάτων καὶ λ. Ποιν. 297. 298. Τιμωροῦσι τὰς παραβάσεις τῶν διατάξεων τῶν περὶ φυλακῶν Ποιν. 339. Ἐφετερίων. Σύνθεσις αὐτῶν καὶ διαδικασία Ποιν. 262. 268. Πότε ἐκχωροῦσι τὰ βουλευματα τοῦ Συμβουλίου τῶν Πρωτοδικῶν Ποιν. 272.
- Συμβάσεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων εἰς πράγματα μὴ συμβιβαζόμενα μετὰ τὰ ἔργα τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας Π. Ν. 464—466.
- Συμμορία. Ὅρισμός αὐτῆς Π. Ν. 66. Συνέταιροι αὐτῆς πῶς τιμωροῦνται Π. Ν. 66—69. Πότε μένουσιν ἀτιμώρητοι Π. Ν. 70. Ἀρχηγοὶ ἐνοπλοῦ συμμορίας Π. Ν. 123 (2) 131. Συμμορία ληστῶν Π. Ν. 365. Κλεπτῶν Π. Ν. 374 (6). Ἀπατεῶνων καὶ ἀγροτῶν Π. Ν. 399 (4).
- Συμπλοκή Π. Ν. 311. 312.
- Συμφωνία. Ἴδε Συμβόλαιον. Εἰς ἐκτελέσειν κακουργ. ἢ πλημμελ. Π. Ν. 57. 58. Χειροτέχνων καὶ ἐργατῶν περὶ πάσης τῆς βιομηχανίας τῶν Π. Ν. 167.
- Συνάθροισις στρατευμάτων παρὰ διαταγὴν Π. Ν. 127. Πρόκλησις εἰς τοῦτο Π. Ν. 429.
- Συνάξιται ἀξιοποῖνον ἐν γένει πράξεως Π. Ν. 60. Τιμωρία αὐτῶν δι' ἀποπειρὰν Π. Ν. 61—63. Πότε μένουσιν ἀτιμώρητοι Π. Ν. 64. 65. Στάσις Π. Ν. 176. Ἀκολουθεῖσι τὴν ἀρμεδιότητα τοῦ πρωταίτιου Ποιν. 32. 43. Δικάζονται καὶ ἀπόντες τοῦ αὐτοφώρου Ποιν. 474.
- Συναλλαγή ὑπόπτων πραγμάτων καὶ λυσικλιθεῶν ἐργασιῶν Π. Ν. 668 καὶ λ. Παραβάσεις τῶν ὅρων τῆς συναλλαγῆς κατὰ τὴν ἀγοράν Π. Ν. 674. Ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν σκευῶν ἐσφαλμένων κατὰ τὸ σῆμα Π. Ν. 677.
- Συναρτῆ πλημμελήματα ποῖα θεωροῦνται Ποιν. 34. Δικαιοδοσία αὐτῶν Ποιν. 33.

- Σύνδεσμος μετά ξένων ἐναντίον τοῦ Βασιλείου Π. Ν. 423 (1). Πρόκλησις εἰς τοῦτο Π. Ν. 429.
- Συνδρομὴ εἰς ἀξιοποιεῖν πράξιν Π. Ν. 56 (2). 73—76. Ἀπόπειρα συνδρομῆς Π. Ν. 78. 79. Ὑποσχεθεῖσα καὶ μὴ δοθεῖσα Π. Ν. 80. Εἰς τὸν ἐχθρὸν Π. Ν. 423 (8) 429—431.
- Συνεδριάσεων πρακτικῇ. Συντάσσονται ὅπῃ τοῦ Γραμματέως κτλ. Ποιν. 80. Παρὰ τινῶν ὑπογράφονται καὶ ἐντὶς πόσου Ποιν. 88. Φυλάσσονται παρὰ τοῦ γραμματέως. Ἀντίγραφα αὐτῶν δίδονται εἰς τοὺς διαδίκους Ποιν. 90. Ῥάπτονται κατὰ μῆνα εἰς βιβλίον ὁμοῦ μὲ τὰ πρωτότυπα τῶν ἀποφάσεων Ποιν. 91. Τὰ τῶν κακοουργηδικῶν Ποιν. 423.
- Συνέδριοι (δικαστήριον Συνέδριον). Τίς δικάζει τὰς κατ' αὐτοῦ ἀγωγὰς Ποιν. 66. Πῶς συντίθεται Ποιν. 419. Ἀρμοδιότης τῆς Ποιν. 419. Τίς δικάζει Ποιν. 420. Τί καταδικάζεται ἐνώπιόν του Ποιν. 421. Ἀποφατίζει τὰς κατὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν ζητημάτων παρατηρήσεις τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ διδίκων Ποιν. 428. Πότε παραπέμπουσι τὴν κατηγορίαν εἰς ἄλλους ἐνόρκους Ποιν. 444. Δικάζουσι τὰς περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσεις τοῦ ἀθωωθέντος Ποιν. 448. Ἐφαρμόζουσι τὴν ποινὴν Ποιν. 451. Πότε προτείνουσι χάριν Ποιν. 456. Δικάζουσι τοὺς ἐπὶ κακοεργήματι κατηγορουμένους φυγοδίκους χωρὶς τὴν σύμπραξιν τῶν ἐνόρκων Ποιν. 464.
- Συνένοχος ἴδε Συναίτιος. Συνένοχοι ἀκολουθοῦσι τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ πρωταίτιου Ποιν. 22. 45. Εἰς τί καὶ πότε ἀνέχονται ἀλληλεγγύως Π. Ν. 30.
- Συνέλευσις νόμιμος διαταραχθεμένη Π. Ν. 202.
- Συνεννόησις μὲ ξένας δυνάμεις ἐναντίον τοῦ βασιλείου Π. Ν. 423 (8). πρόκλησις εἰς τοῦτο Π. Ν. 429.
- Συνεργοὶ ἀξιοποιεῖν πράξεως Π. Ν. 72 — 74. Πότε δὲν τιμωροῦνται Π. Ν. 75. 76. Ὅστις προκληθεὶς ὡς συνεργὸς καὶ λ. Π. Ν. 77. Ἐπί πταισμάτων Ποιν. 304.
- Συνέτακτοι συμμετέχοντες πῶς τιμωροῦνται Π. Ν. 66. Μὴ συνεργήσαντες Π. Ν. 68. Πότε δὲν τιμωροῦνται Π. Ν. 70. Ἐταίριων Π. Ν. 218.
- Συνήγοροι. Πότε ἐπὶ πταισμάτων καὶ πλημμελημάτων παρίστανται ἐντὶ τῶν κατηγορουμένων Ποιν. 25. Πότε διορίζονται ἀπὸ τὸν πρέδρον Ποιν. 26. 423. Πότε δὲν ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες Ποιν. 415. Δὲν γίνονται ἐρμηνεῖς Ποιν. 431. Εἰς αὐτοὺς κοινοποιεῦνται τὰ ἔγγραφα Ποιν. 103. 273. Ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καταλαμβάνουσι τὰς ἰδρας τῶν Ποιν. 374. Ὑποβάλλουσι παρατηρήσεις περὶ τῆς ἐφαρμοστῆς ποινῆς Ποιν. 397. Ἀπαγγέλλουσι τὴν ἀπολογίαν τοῦ κατηγορουμένου Ποιν. 430. Εἰς τὸν ἀπόντα δὲν δίδεται συνήγορος Ποιν. 465. Πῶς τιμωρεῖται ὁστις μὴ ὢν τοιοῦτος ἐπιχειρεῖ δικαστικὰς πράξεις Π. Ν. 230. Παραβάσεις συνηγῶρων Π. Ν. 490 καὶ λ. Ἰδε καὶ Ὑπὸ ἀλλήλων.
- Σύνδοχος. Τὰ μέλη αὐτῆς καὶ οἱ παρ' αὐτῇ ἔχουν ἰδιόζουσαν δικαιοδοσίαν Ποιν. 36.
- Συνοίκησις μετὰ γυναικὸς μὴ ὑπάρχοντος γάμου Π. Ν. 658.
- Συντέλεσις εἰς ἀσέλγειαν Π. Ν. 660.
- Συνωμοσία κατὰ τοῦ βασιλέως Π. Ν. 423 (1). Κατὰ τινες τῶν μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας Π. Ν. 423 (2). Κατὰ τοῦ Συντάγματος

- Π. Ν. 123 (2). Κατὰ τῆς βασιλικῆς κυριότητος Π. Ν. 123 (3) (4).
 Ὁρισμὸς συνωμοσίας Ποιν. 124. Πρόκλησις εἰς τοῦτο Π. Ν. 129.
 Συρροή ἀξιοποίνων πράξεων Π. Ν. 45. 55. 109 ἔ.
 Συστάσις Π. Ν. 57. Ἀπόπειρα συστάσεως Π. Ν. 61. Ἀγγαλία τοῦ συ-
 στασιώτου ὅτι ἀρίσταται αὐτῆς Ποιν. 63. Δι' ἀπειθειαν, περιφρόνησιν,
 ἢ δυσσεβέειαν κατὰ τῆς ἀρχῆς Π. Ν. 168.
 Συστροφὴ φυλακισμένων Ποιν. 168.
 Σφετερισμός ἀρχηγίας Ποιν. 127. Πρόκλησις εἰς τοῦτο Π. Ν. 129. Ἴδε
 Ἰδιοποιήσις.
 Σφραγίς. Ἴδε Σήμαντρον.
 Σχέσις ἀθέμιτος πρὸς τὸ ἐξωτερικόν, μὲ ἐχθροῦς τῆς πατρίδος Π. Ν. 520
 ἔ. Ἀναγνώρισις ξένης κυριαρχίας Π. Ν. 525. Σχέσις μὲ ξένας δημο-
 σίας ἀρχῆς Π. Ν. 526. καὶ λ. Ἀποδογὴ μισθοῦ καὶ ἄλλων διακριτι-
 κῶν σημείων παρὰ ξένης δυνάμεως Π. Ν. 529.
 Σχολεῖα. Παράβασις τῶν περὶ αὐτῶν διατάξεων Π. Ν. 656 καὶ ὕποσ.
 Σωματεμπορία πῶς τιμωρεῖται κτλ. σ. 324 ὕποσ.

Τ

- Τάγμα. Ὅστις παρὰ νόμῳ ἀντιποιεῖται Π. Ν. 226. Ἴδε καὶ Σημεῖον.
 Ταμίαις. Δὲν δύναται νὰ διατάξῃ ἀναστολὴν καταδικαστικῶν μέτρων σελ.
 497 ὕποσ. Ὁρεῖται νὰ ἐκδώσῃ τάποδεικτικά παραλαβῆς εἰσπρακτέων
 σελ. 692 ὕποσ.
 Ταραχὴ δημοσία προξενουμένη ἔνεκα πταίσματος τροφιμοκαπήλων Π.
 Ν. 387.
 Ταυτότης τοῦ φυλακισθέντος βεβαιωτέα Ποιν. 225. Βεβαιωτέα ἡ ταύ-
 τότης τοῦ ἐπὶ ζῶντος καὶ δῆθεν φανευθέντος πρὸς ἐπανάληψιν τῆς δια-
 δικασίας Ποιν. 305.
 Ταχυδρομικὰ ἔξοδα Π. Δ. 80 καὶ ὕποσ.
 Ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία. Ἀπάτη πρὸς τὸ Δημόσιον ἐν αὐτῇ σελ. 634
 ὕποσ. καὶ σελ. 696 ὕποσ.
 Τεθνηκότες καὶ νεκροφανεῖς. Ἴδε Νεκρός.
 Τεκμήριον. Τί ἐστὶ Ποιν. 31. 158.
 Τεκτονικὰ ἀντικείμενα καταπίπτοντα Π. Ν. 609.
 Τέλεσις ἀξιοποίνων πράξεων Π. Ν. 46 ἔ.
 Τελῶν φαικῶν ἢ ἀκυροβολίας μὴ ἀπόστισις σελ. 642 ὕποσ.
 Τερατοκτονία Π. Ν. 299.
 Τηλεγράφου φθορά σελ. 651 ὕποσ.
 Τιμῆς προσβολαί Π. Ν. 690 ἔ.
 Τιμωρίαι Γραμματέως πλὴν προστίμου πότε Ποιν. 91. Ἐνόρκων Ποιν. 434.
 Τιτθός. Ἴδε Γυνή.
 Τίτλου ὅστις παρὰ νόμῳ ἀντιποιεῖται Π. Ν. 228.
 Τοκετός ἀποκαλυπτόμενος Π. Ν. 296.
 Τόκισις δημοσίων χρημάτων Π. Ν. 485.
 Τοκογλυφία Π. Ν. 434. Συμβόλαια τοκογλυφικὰ Π. Ν. 435.
 Τραῦμα. Ἴδε Αἰκία.

Τρίβουλοι στηνέμενοι παρὰ τὰς διατάξεις Π. Ν. 630.

Τρόμος προξενούμενος εἰς ἐγκύους ἢ τικτούσας Π. Ν. 640. Διαδιδόμενος καθ' ὁλόκληρον τὴν χώραν δι' ἐμπρηστικῶν σημείων ἢ ἄλλως, ἐπὶ σκοπῷ ἐκβιάσεως Π. Ν. 370.

Τρόφιμα. Ἀφαίσεις αὐτῶν ἀπὸ τὴν ἐποπτεῖαν ἢ ἐξέτασιν, ἢ πώλησιν εἰς ἄλλον χρόνον καὶ τόπον παρὰ τὸν διατεταγμένον Ποιν. 581. Παρασκευὴ τροφίμων ἐξ ὕλων καὶ τρόπου ἐπιβλαβῶν εἰς τὴν υγιείαν, καὶ μεταχειρίσεις αὐτῶν κατὰ τρόπον ἀνάχαρτον καὶ λ. Π. Ν. 582 583. Νόθευσις τροφίμων Π. Ν. 672. *Ἴδε Σ Ἰ τ ο ς.

Τροφιμοκάπηλοι ἀγοράζοντες καθ' ὅδον τὰ διὰ τὴν ἀγοράν διορισμένα τρόφιμα Π. Ν. 585 καὶ ἑ.

Τροφός. *Ἴδε Γ υ ν ῆ.

Τυμβωρυχία Π. Ν. 648.

Τύπος. Νόμος περὶ ἐξυβρίσεων καὶ περὶ τύπου σ. 461 ὅπου. Πῶς ἐνεργεῖται ἢ περὶ καταχρῆσεως τοῦ τύπου ἀνάκρισις Ποιν. 137. *Ἴδε καὶ Ἐλευθεροτυπία.

Τύπος τοῦ θρκου τῶν αἰρεσιωτῶν ἴδε *Ο ρ κ ο ς.

Τυπογράφος μετερχόμενος ἀνευ ἀδείας Π. Ν. 535. Χρὴς τυπογράφου καὶ λιθογράφου καὶ ποῖναι διὰ τὴν μὴ τήρησιν αὐτῶν Π. Ν. 538—540.

Τυποκλοπία. *Ἴδε Μ ε τ α τ ὕ π ω σ ι ς.

Τυχηνρά παιγνίδια ἀπαγορευμένα ὅστις μετέρχεται Π. Ν. 683. Οἱ ὕποβίλλοντες τὰ τοιαῦτα Π. Ν. 683.

Υ

*Υβρις. Προανάκρισις ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς ὕβρεως. Ποιν. 308. Μάρτυρες ὕβριζουμένοι ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ Ποιν. 387. *Υβρις κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ βασιλέως. Νόμου περὶ ἐξυβρίσεως (ἐν ζήτησι ὑπὸ τὸ κεφάλαιον δεύτερον Ποιν. νόμου σελ. 461) 1 ἑ. Κατὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ. 5. Κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν σημείων τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς. 6. Κατὰ τοῦ διαδόχου 7. Κατὰ τοῦ διέποντος τὴν βασιλείαν 8. Κατὰ τῶν μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας 9. Κατὰ ξένων ἡγεμόνων ἢ διπλωματικῶν πρακτόρων καὶ λ. 10 ἑ. Κατὰ διαταγῶν τῆς κυβερνήσεως 14. Κατὰ τοῦ πολιτεύματος 15. Κατὰ τῆς θρησκείας 17 ἑ. Κατὰ δηλοποιήσεων καὶ ἄλλων ἐγγράφων τῶν ἀρχῶν 19. Κατὰ τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπειλομένης τιμῆς 20 ἑ. Κατὰ τῶν σημείων τῆς ἀξίας τῶν ἀρχῶν 25. Κατὰ τῶν Νομαρχιακῶν, ἐπαρχιακῶν, δημοτικῶν συμβουλίων καὶ ἀρχαιρεσιακῶν συνελεύσεων Ποιν. Νόμου 192. Ἱεροκλήκων καὶ συγγραφέων πρὸς πρόκλησιν θρησκευτικοῦ μίσους 197. Κατὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπηρετῶν Ποιν. 199. Κατὰ τῆς τιμῆς τοῦ πολίτου. Νόμου περὶ ἐξυβρίσεων 29 ἑ. Ποιν. Νόμου 690 ἑ. Πότε δ' ὕβριζων δὲν τιμωρεῖται Νόμου περὶ ἐξυβρίσεως 32. *Υβρεως ἀνταπίδοσις 33. Ποιν. Νόμου 691. *Ἴδε Π ρ ο σ ο λ ῆ, ἀ π ὁ δ ε ι ξ ι ς.

*Υγειονομικοῦ νόμου ποινικαὶ διατάξεις σ. 735 ὅπου.

*Υγειονομικῶν ὑπαλλήλων ἀνεκритικά καθήκοντα σ. 736 ὅπου.

*Υδάτινον σημεῖον. Κατασκευὴ ἀνευ ἀδείας χάρτου μὲ ὑδάτινον σημεῖον σ. 524 ὅπου.

Υδροφοβία. Κίνδυνος ἐξ αὐτῆς Π. Ν. 631.

Υπάλληλοι δικαστικοί. Ἰδὲ Δικαστικοί.

Υπάλληλοι Διοικητικοί. Δὲν ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες διὰ μυστικὴν τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας των Ποιν. 115. Παριστάμενοι εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον πρὸς ἀναίρεσιν δὲν ὑπόκεινται εἰς πρόστιμον Ποιν. 494. Πότε καταδικάζονται Ποιν. 499.

Υπάλληλοι ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως. Ἡ ἐπιτήρησις πάντων ἀνήκει εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα των Ἑφετών Ποιν. 15. Ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ Εἰσαγγελέως των Πρωτοδικῶν διατελοῦσι, καὶ στέλλουσι πρὸς αὐτὸν κατάλογον των μηνυθέντων πταισμάτων καὶ ἔκθεσιν τῆς καταστάσεως τῆς περὶ τὰ πταίσματα δικαιοσύνης Ποιν. 16. Τίνες εἰ προανακρίνοντες Ποιν. 17. Ὑπὸ τὰς διαταγὰς των διατελοῦσιν εἰ κλητῆρες Ποιν. 19. Κατηγοροῦσιν αὐτεπαγγέλτως ἐνώπιον των Πταισματοδικεῶν Ποιν. 21. Ἀρμόδιοι πρὸς ἀνακρίσιν τίνες Ποιν. 29. Μεταξὺ πολλῶν ἀρμοδίων τίνες προτιμῶνται Ποιν. 31. Ἀμειβαλλομένης τῆς ἀρμοδιότητος των ὁ Ἄρειος Πάγος ἀποφασίζει Ποιν. 46. Ἐν τοσούτῳ ἀναβάλλουσι τὰς ἐργασίας των Ποιν. 48. Ἄλλως τιμωροῦνται Ποιν. 49. Ἀγωγὰι κατ' αὐτῶν Ποιν. 63. Προανακρίνουσιν ἐγγράφως ἐπὶ ποινῇ των ὀριζομένων προσώπων Ποιν. 72. Ὑπογράφουσι τὰς περὶ τῆς ἀνακρίσεως ἐκθέσεις Ποιν. 73. Ἄλλως τιμωροῦνται Ποιν. 74. Προτείνουσιν τὴν μυστικὴν συζητησὶν πότε Ποιν. 78. Αὐτοψία αὐτῶν Ποιν. 96. Πότε διορίζουν πραγματογνώμονας καὶ λ. Ποιν. 99. 101. 102. 107. 108. 109. Εἰς αὐτοὺς ἀνζητήσουν πέμπεται ἡ μαρτυρία των Γραμματέων τῆς Ἐπικρατείας, Πρέσβειον καὶ λ. Ποιν. 119 καὶ πότε ἐξετάζονται παρ' αὐτῶν Ποιν. 119. Προσδιορίζουσι τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως των πραγματογνώμων καὶ μαρτύρων Ποιν. 128. Ἀποφασίζουσι περὶ τῆς ἐξαιρέσεως των ἑρμηνέων πότε Ποιν. 132. Ἐνεργοῦν τὰ πρὸς βεβαίωσιν των πταισμάτων εἴτε αὐτεπαγγέλτως, εἴτε κατὰ μήνυσιν ἢ ἐγκλησιν Ποιν. 135. 136. 137. 139. 140. Καλοῦσιν ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικεῖου καὶ ἀνεῦ ἐγγράφου προανακρίσεως, πότε Ποιν. 143. Πότε ὑπόσχωνται ἀμοιβὴν πρὸς ἀνακάλυψιν ἀξιοποιοῦν τινὸς πράξεως Ποιν. 151. Συντάσσουσιν ἔκθεσιν περὶ μηνύσεως Ποιν. 153. Μονογραφεῖσι τὴν ἐγγραφὸν Ποιν. 154. Διευθύνουσιν τὰς μηνύσεις πρὸς τὸν Εἰσαγγελεῖα Ποιν. 155. Προεισαγωγικαὶ ἐργασίαι αὐτῶν Ποιν. 156—160. Πότε ἔχουσιν τὸ δικαίωμα τῆς φυλακίσεως Ποιν. 159. 209. Ὁ φυλακισθεὶς τέρεται ἐνώπιόν των καὶ λ. Ποιν. 225. Πότε παραγγέλλεται πρὸς ἀνακρίσιν κατὰ βούλευμα Ποιν. 271. Ὑπογράφουσιν πότε τὴν περὶ ἐγγυήσεως τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ ἔκθεσιν Ποιν. 288. Κάμνουσιν συνεπτικὴν προανακρίσιν κατ' ἰδιωτικὴν πρόσκλησιν Ποιν. 292. 294. Συνοπογράφουσιν τὴν ἰδιωτικὴν κλῆσιν Ποιν. 293. Κατ' αἵτησιν ἰδιωτικὴν πότε διατάττουσιν τὴν κατάσχασιν ἐγγράφου καὶ λ. Ποιν. 297. 298. Ἐχουσιν δικαίωμα κατηγορίας ἐνώπιον πταισματοδικεῖου Ποιν. 331. 343. Ἐπιμελεῖται αὐτὸν ἐκτελεῖται ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ πταισματοδικεῖου Ποιν. 351. Ἐχουσιν τὸ δικαίωμα τῆς Ἐρείσεως Ποιν. 354. 356. Ἐλευθεροῦσι τοὺς ἀδίκως φυλακισθέντας καὶ μὴ ἐν τῇ ἀρμοδίᾳ φυλακῇ καὶ λ. Ποιν. 361. Ὅποιον μέρος λαμβάνουσι προκατεμένης ἀποκαταστάσεως Ποιν. 366.

Ἑπαλληλοὶ στρατιωτικοί. Ἴδε Στ ρ α τ ι ω τ ι κ οί.

Ἑπαλληλοὶ δημόσιοι καταδικαζόμενοι: τί ἐστὶ ὑπερέρουσι Π. Ν. 24. Πληρώνοντες αὐθαίρετως αὐτοὶ ἐαυτοὺς Π. Ν. 206. Εἰσαγόμενοι εἰς ἐταιρίαν ἀποβάλλονται Π. Ν. 220. Ἑπαρπηδῶντες τὰ ἔρια τῆς ἀρχῆς των Ποιν. 230. Ἐκδίδοντες πλαστὰ ἢ νανοθευμένα ἔγγραφα Π. Ν. 231. Ἐκδίδοντες εἰς πλαστὸν ὄνομα διαβατήριον καὶ λ. Π. Ν. 232. Μεταβάλλοντες διὰ προσθήκης, παραλείψεως καὶ λ. ἐπίσημα ἔγγραφα Π. Ν. 233. Προβάλλοντες τὰ ἔρη Π. Ν. 272. Συντελοῦντες εἰς διωγμίαν Π. Ν. 285. Ἐὰν παραμελοῦντες δὲν ἐξετάσωσι παραγῆμα τὰς περὶ κατακρατήσεως προσώπων μηνύσεις Π. Ν. 324. Μὴ ἀπολύοντες ἐντὸς 24 ὥρων φυλακισμένον ἀθῶον ἢ μετὰ χορηγηθεῖσαν ἰγγύησιν καὶ λ. Π. Ν. 327. Συλλαμβάνοντες ἢ φυλακίζοντες ἄνευ νομίμου ἐντάλματος Π. Ν. 328. Προβάλλοντες τὴν τιμὴν ἀλλήλων Π. Ν. 339. Αἰχίῳχοι ἀμελοῦντες τὰ χρέη των Π. Ν. 362. Προπαθούντες δι' ἀπειλῶν δυνάμει τῆς δημοσίας ἐξουσίας των νὰ περιποιήσωσιν εἰς ἐαυτοὺς ὄφελος Π. Ν. 369. Κατακρατοῦντες χρήματα, ἔγγραφα καὶ λ. ἐμπιστευθέντα εἰς χεῖράς των Π. Ν. 394, 395. Μετακινούντες ὄρησιν Π. Ν. 431. Ἀρχόμενοι τῶν ἐργασιῶν των πρὶν ὀρκισθῶσι Π. Ν. 449. Ἐξακολουθοῦντες νὰ ἐκτελῶσι τὰ δημόσια ἔργα των ἀπὸ πύθωσιν ἢ μετατεθῶσι Π. Ν. 450. Παρατείνοντες κατὰ κοινὴν σύσκεψιν ἐπὶ σκοπῇ τοῦ νὰ ἐμποδίσωσιν ἢ διακλύσωσι τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης καὶ λ. Π. Ν. 451. Κοινοποιούντες πράξεις ἢ ἔγγραφα ἐμπιστευμένα εἰς αὐτοὺς χάριν τοῦ δημοσίου ἐπαγγέλματος των καὶ λ. Π. Ν. 452 — 453. Δωροδοκούμενοι Π. Ν. 456 — 459. Καταπιέζοντες ἰδιώτην Π. Ν. 461, 462. Εἰσπράττοντες παρὰ νόμῳ φόρους, ἐράνους καὶ λ. Π. Ν. 462. Ἀποσιωπῶντες τὰς αἰτίας τῆς ἐξαιρέσεως των Π. Ν. 463. Συμμετέχοντες εἰς πλαστοτηρίας, ἐμπορίον καὶ λ. Π. Ν. 464 — 466. Ἑποβάλλοντες ἀθῶον εἰς ἐγκληματικὴν διαδικασίαν Π. Ν. 467. Παραλείποντες ἐξέτασιν ἀνήκουσαν εἰς αὐτοὺς, ἢ ἀπολύοντες τῆς ἐξετάσεως καὶ λ. Π. Ν. 468. Εἰσαγόμενοι εἰς οἰκίαν ἰδιώτου παρὰ νόμῳ Π. Ν. 469. Ἀνοίγοντες ἐπιστολὰς ἀλλοτρίας Π. Ν. 470. Ἐξεταστικοὶ Δικασταί, ἀναβάλλοντες πλέον των 24 ὥρων τὴν πρώτην ἀκρόασιν τοῦ ἐγκαλουμένου Π. Ν. 471. Αἰχίζοντες τοὺς ἐξεταζομένους μάρτυρας καὶ λ. Π. Ν. 472. Κ λ ἡ τ ο ρ ε ς καὶ ἔ φ ο ρ οί φυλακῶν αἰχίζοντες καὶ ὀδρίζοντες φυλακισμένους Π. Ν. 473. Παραβαίνοντες τὰ ἔρια τῶν καθηκόντων των καὶ λ. Π. Ν. 474. Ἐκτελοῦντες ποινὰς αὐθαίρετως Π. Ν. 475. Δ ι κ α σ τ α ί, ἔ ξ ε τ α σ τ ι κ οί ὑπάλληλοι, Εἰ σ α γ γ ε λ εῖ ς ἀντιποιοῦμενοι νομοθετικὴν ἐξουσίαν Π. Ν. 476, 478. Ἐπαμβαίνοντες εἰς ἀλλοτρίαν ἀρμοδιότητα Π. Ν. 476, 477. Ἐκδίδοντες διαταγὴν καταδιώξεως κατὰ δημοσίου ὑπαλλήλου ἄνευ ἀδείας τῆς κυβερνήσεως Π. Ν. 478. Δ ι ο ι κ η τ ι κ οί ὑπάλληλοι ἐπαμβαίνοντες εἰς Δικαστικά Π. Ν. 479. Ἑ π ἄ λ λ ἡ λ οί ἀρνούμενοι εἰς τοὺς αἰτοῦντας τὴν ἀπαιτούμενην ἐνέργειαν τῶν καθηκόντων των Π. Ν. 480, 481. Ἀπιστοῦντες ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν τῶν δημοσίων χρημάτων Π. Ν. 482. Μὴ κρατοῦντες τὰ πρὸς ἐπιθεώρησιν των προσδωκέν βιβλία ἢ κρατοῦντες αὐτὰ ἀτάκτως Π. Ν. 483. Κρύπτοντες διὰ νοθεί-

σεως τῶν λογαριασμῶν χρήματα καὶ λ. ἢ ἐμφανίζοντες ψευδῆ ἀποδεικτικά καὶ λ. Π. Ν. 484. Τοκίζοντες δημόσια χρήματα Π. Ν. 485. Δανειζόμενοι ἐκ ταμείων μὴ διοικουμένων παρ' αὐτῶν Π. Ν. 486. Παραβαίνοντες τὰ καθήκοντά των μὴ πράξεις ἢ παραλείψεις μὴ ἀναγερομένης εἰς τὸν ποινικὸν νόμον Π. Ν. 487. Παραβαίνοντες ἐξ ἀμελείας, ὀκνηρίας ἢ κουσήτης Π. Ν. 488. καὶ λ. Συνηγοροὶ συνεννοούμενοι μετὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ πελάτου των Π. Ν. 490. Κατακρατοῦντες ὅσα διὰ τὸν πελάτην των ἔλαβον Π. Ν. 491. Κακουργούντες ἢ πλημμελοῦντες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των Π. Ν. 494. Ὑπερβαίνοντες τὰ καθήκοντά των καὶ ἐμβαίνοντες εἰς ἔργα ἄλλων Π. Ν. 476—479. 498. Γενικοὶ ὄρισμοι Π. Ν. 493. καὶ λ. Δημοτικοὶ ὑπάλληλοι παραβαίνοντες τὰ καθήκοντά των ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως Π. Ν. 492. Ὑπερβαίνοντες εἰς διωρισμένους εἰς διατήρησιν ἀστυνομικῶν διατάξεων καὶ γινόμενοι αὐτοὶ αὐτοὶ παραβάται τῶν διατάξεων Π. Ν. 703. 704. Ἀρχαὶ δεχόμεναι πρὸς ὅρισιν ὑπάλληλον, αὐτὸν δὲν ἐπιστοποιήσῃ ἢ καταχωρίσῃ τοῦ σχετικοῦ Διατ. ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως σελ. 696 ὑποσ. Ὑπάλληλος ταχυδρομικός, ἀποστείλας γράμματα κτλ. κατὰ παράβαν τοῦ νόμου σελ. 696 ὑποσ. Ἰδε καὶ Ἀντιποιήσεις.

Ὑπεξαίρεσις. Ὅρισμός αὐτῆς Π. Ν. 385. Πότε ἐκλαμβάνεται ὁ σκοπὸς τῆς στερήσεως ὡς ἀποδεδειγμένος Π. Ν. 386. Πότε καὶ πῶς τιμωρεῖται Π. Ν. 387—390. Ἐπιβαρυντικά αὐτῆς Ποιν. 391. Ἐγγράφου Ποιν. 392. Ἐκ μέρους δημοσίων ὑπαλλήλων Ποιν. 394. 395. Ἐπιστολῶν ὑπὸ ἐπιστάτου ταχυδρομείου Ποιν. 470. Ἐπὶ πταισμάτων Π. Ν. 693.

Ὑπερβάσεις ἐν γένει Π. Ν. 59. Ἀμόντης Π. Ν. 300. 310. Τῶν καθυκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων Π. Ν. 476—479. Τῆς προσδιορίσεως εἰς τὰ τρέφιμα διατιμύσεως Π. Ν. 386. Ἰδε Ἀντιποιήσεις καὶ Σφετερισμός.

Ὑπερηθνησίς των ὄριων τῆς ἀρχῆς Π. Ν. 230.

Ὑπερητάς. Παράβας περὶ ὑπηρετῶν διατάξεων Π. Ν. 637.

Ὑπηρέτας δημόσιοι. Ἰδε Ὑπάλληλοι.

Ὑπηρέτας δικαστικοί. Ἰδε Δικαστικοὶ ὑπάλληλοι.

Ὑπόβαλφεις ἀσελγείας Π. Ν. 660.

Ὑπόπτων πραγμάτων συναλλαγὴ Π. Ν. 668 ε.

Ὑποστήριξις ἀξιοποίνου ἐν γένει πράξεως Π. Ν. 56 (3). Εἰσβολῆς ξένων στρατευμάτων εἰς τὸ βασίλειον Π. Ν. 123 (8). Εἰς ἀποφυγὴν τῆς ὑποχρέσεως τοῦ ὑπηρετεῖν δι' ὀπλων Π. Ν. 135.

Ὑποτροπή ἐν γένει Π. Ν. 111. 112. Πότε δὲν εἶναι ἐπιβαρυντικὴ Π. Ν. 119.

Ὑπόσχεσις συνδρομῆς εἰς ἀξιοποίνους πράξεις ἐν γένει καὶ μὴ δοθείσης Π. Ν. 80.

Ὑφαίρεσις ἢ ἀπαλλοτριώσις κατασχθέντων ἢ μεσεγγυηθέντων πραγμάτων Π. Ν. 372. Μεταξὺ συζύγων, γονέων καὶ τέκνων ἀδελφῶν καὶ λ.

Ὑλὸ οἰκετῶν εἰς φαγώσιμα καὶ λ. Π. Ν. 377.

Φ

Φανέρωσις ἐγγράφων ἀποβλήτων, διαγραφῶν φρουρίων καὶ λ. Π. Ν. 138.

Φαρμακεία ἀνθρώπων Π. Ν. 289. Φυλάτων, δεξαμενῶν, πηγῶν καὶ λ. Π. Ν. 290. Ἐξ ἀπεριστοφίας ἢ ἀμελείας Π. Ν. 291. Λειμῶνων, λιμνῶν καὶ λ. ἐπὶ σκοπῇ φθοράς Π. Ν. 427. 428. Ἐγνωσμένη καὶ μὴ βοηθούμενη Π. Ν. 538.

Φαρμακείων σύστασις σελ. 520 ὅπου.

Φαρμακοπῶλαι κατασκευάζοντες καὶ πωλοῦντες ἱατρικὰ ἄνευ διαταγῆς ἱατροῦ Π. Ν. 563. Μετερχόμενοι τὸ ἐπάγγελμα τῶν ἄνευ ἀδείας Π. Ν. 564. Μεταχειριζόμενοι ἐπιστάταις ἢ βοηθοὺς ἀνικάνους εἰς τὸ ἔργον τῶν Π. Ν. 566.

Φήμας ψευδεῖς διαδίδων Π. Ν. 179. Περί κυβερνητικῶν μέτρων Π. Ν. 203.

Φθορὰ ξένης ιδιοκτησίας ἐκ προθέσεως Π. Ν. 421—423. Ἐγγράφων Π. Ν. 424. Ἐπιδαρυντικαὶ αἰτίαι Π. Ν. 425. Ἐξ ἀπροσεξίας ἢ ἀμελείας Π. Ν. 428. Πότε τιμωρεῖται ὡς πταίσμα Π. Ν. 693, 698, 696. Νόμος περὶ φθαρῶν τηλεγράφου σελ. 631.

Φλυκταίνων Νόσος ἀναφανέσας. Ἴδε Εὐλογία, Νόσος.

Φόνος. Ἐκ προμελέτης Π. Ν. 288. Ἐξ ὁρμῆς Π. Ν. 293. Τέκνων Π. Ν. 294. Τεράτων Π. Ν. 299. Ἐξ ἀπροσεξίας, ἀνεπιτηδεύτητος καὶ λ. Π. Ν. 300. Ἐξ ὑπερβίσεως τῶν ἔρων τῆς ἀμύνης Π. Ν. 301. Τίς θεωρεῖται ὡς φόνος ἐξ ἀμελείας Π. Ν. 302. Ἐν συμπλοκῇ φόνος Π. Ν. 311, 312. Εἰς κατὰστασιν ἀμύνης Π. Ν. 687. Ἴδε καὶ Ἀναίρεσις.

Φόρος ἐπιβαλλόμενος ἀπὸ ἵταιρίαν Π. Ν. 225. Δολία μειώσεις δημοσίων φόρων Π. Ν. 403. Ἀπάτη περὶ τὴν βεβαίωσιν τῶν ἐπὶ τῶν ζῶων καὶ μελισσῶν φόρων Π. Ν. 403 ὅπου. Παράλειψις καθηκόντων δημάρχου καὶ κτηνοτρόφων ἢ μελισσοτρόφων Π. Ν. 403 ὅπου. Παράλειψις δολώσεως ἢ ἐλλιπὲς δόλωσις τῶν ἀροτριώντων κτηνῶν Π. Ν. σ. 632 ὅπου. Ἐπιβολὴ φόρων ὑπὸ δημοσίων ὑπαλλήλων Π. Ν. 461, 462.

Φρενοκομεῖα. Τιμωρία διευθυντῶν φρενοκομείων παραβινόντων τὰ καθήκοντα αὐτῶν σελ. 673 ὅπου.

Φυγόδικοι. Διαδικασία κατ' αὐτῶν Ποιν. 460 ἔ. Ἡ ἀπουσία τινῶν ἐξ αὐτῶν δὲν ἐμποδίζει τὴν ὡς πρὸς τοὺς παρόντας δίκην. Ποιν. 469, 474 ὅπου.

Φυλακὰ ἐποδίκων Ποιν. 207. ἔ. 230 ἔ. Ποινικὰ Ποιν. 582 ἔ. Διατ. 31 Δεκ. 1836 περὶ σωφρονιστικῆς φυλακῆς κτλ. σ. 357 ὅπου. Νόμος ἰδιαίτερος περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν σελ. 366 ὅπου. Νόμος περὶ τοῦ Ἐφηβίου ἡδύρω σελ. 376 ὅπου. Ἀπόλυσις τινὸς ἐκ τῆς φυλακῆς Π. Ν. 181. Μὴ βίαν ἢ ῥῆξιν Π. Ν. 181 (1). Διὰ δωροδοκίας Π. Ν. 181 ἔ.

Φυλακισζόμενοι πότε βιάζονται. Ποιν. 224. Ἀπὸ τίνα ὁ φυλακισζόμενος ἐρωτᾶται καὶ ἀπολύεται διὰ τὴν ἑλλειψίν τοῦ ἀπαιτουμένου τύπου εἰς τὸ ἔνταλμα Ποιν. 225. Τὰ παρ' αὐτῷ εὐρεθέντα ὑποπτα πράγματα παραδίδονται εἰς τὸν Εἰσαγγελέα Ποιν. 226. Ποῦ ἐπιτηροῦνται Ποιν. 227. Πότε ἀπολύονται Ποιν. 212, 259. Ἡ ἀνακοπὴ τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν Πρωτοδικῶν ἀναβάλλει τὴν ἀπόλυσιν Ποιν. 261. Ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου εἰσάγονται ἄνευ διαμῶν Ποιν. 374. Ἀτακτοῦντες πῶς καὶ παρὰ τίνος τιμωροῦνται Ποιν. 560. Εἰς φυλακὴν μὴ τὴν δέουσα καὶ μὴ δέοντος ἀπολύονται Ποιν. 561.

Φυλάκισις (ποινή) Π. Ν. 4. Ὅρος ποινῆς Π. Ν. 12. Ἐπὶ πταίσματων πότε γίνεται Ποιν. 140. 141. Ἐπὶ πλημμελημάτων ἢ κακουργγημάτων παρὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων Ποιν. 139. Τοῦ θεωροῦντος ἢ ἀντικειμένου εἰς αὐτοῦ Ποιν. 181. 182. Πότε φυλακίζονται οἱ ὑπόδικοι ἐπὶ κακουργγήματι Ποιν. 207. Πότε ἐπὶ πλημμελήματι Ποιν. 208. Πότε δὲν γίνεται φυλάκισις χωρὶς ἐντάλμα συλλήψεως καὶ πότε γίνεται Ποιν. 209. Δὲν γίνεται φυλάκισις ὑπὸ ἀνακριτοῦ ἀνευ προηγουμένης ἀκροάσεως τοῦ Εἰσαγγελέως Ποιν. 213. Περιεχόμενον τοῦ περὶ φυλάκισως ἐντάλματος Ποιν. 214. 215. Κατὰ τίνας καὶ πότε δὲν ἐκτελεῖται φυλάκισις Ποιν. 223. Παράδοσις τῶν περὶ φυλάκισως διατάξεων Ποιν. 235. Ὁ κατηγορούμενος φυλακίζεται μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν παράδοσιν τῆς κατηγορίας Ποιν. 277. Φυλακισμένων ἐλευθέρωσις. Ἰδε Ἐλευθέρωσις φυλακισμένων. Φυλακισμένων συνάθροισις Π. Ν. 168.

X

Χάρις ἡ μετρίσις τῆς ποινῆς πότε προτείνεται παρὰ τῶν Συνέδρων Ποιν. 456. Ἡ βασιλικὴ χάρις ἀναίρει τὴν ποινὴν Ποιν. 548. Χαρτοσήμου κιθάρου κατασκευὴ σελ. 324 ὅπου. Χειραφία. Πότε δίδεται ἢ διὰ χειραφίας ὑπόσχασις Ποιν. 123. Ψευδὴς διὰ χειραφίας ὑπόσχεσις Π. Ν. 270 καὶ ὅπου. Χειρουργοῦ ἔργων ἀντιποίησης Π. Ν. 231. Δικαιώματα χειρουργοῦ δι' ἐπίσκεψιν διαταχθεῖσαν ἐξ ἐπαγγέλματος Π. Δ. 13. Χημικὰ πειράματα ἀπαιτοῦντα προσοχὴν Π. Ν. 593. Χημικῶν πυρῶν τῶν διακριτικῶν σημείων παραποίησης καὶ πώλησις σελ. 523 ὅπου. Χορήγησις ὀπλῶν εἰς φυλακισμένους Π. Ν. 186. Χρεωκοπία δολία ἢ ἀπλή ἐμπόρων τραπεζιτῶν ἢ ἐργοστασιάρχων Π. Ν. 405. Κολυβισιῶν καὶ ἐμπορομασιῶν Π. Ν. 406. Χρημάτων δημοσίων τόκοις Π. Ν. 485. Ἰδε Χρῆσις. Χρηματικὴ παρακαταθήκη πότε καὶ ἀπὸ ποῖον αἰτοῦντα ἀναίρεισιν γίνεται Ποιν. 485 Ἀπὸ ποῖον ὄχι Ποιν. 486. Πότε ἀποδίδεται Ποιν. 496. Χρηματικὴ ποινὴ Π. Ν. 4. Ὅρος τῆς ποινῆς Π. Ν. 13. Χρῆσις. Ὀνομάτων καὶ συμβόλων βεβαίων ἀνευ ἀδείας Π. Ν. 233. Πλαστῶν ἐγγράφων Π. Ν. 254. Πλαστῶν διαβατηρίων πρὸς ἀπάτην Π. Ν. 399 (1). Δημοσίων χρημάτων ἢ πραγμάτων Π. Ν. 485. Πυρὸς χρῆσις ἀπρόσεκτος Π. Ν. 592. Ψευδῶν μέτρων καὶ σταθμῶν Π. Ν. 670 ε. Χρονολογία ποινῆς Π. Ν. 16. Χρυσὴ σκεύη μὴ ἔχοντα τὴν κακωνισμένην ἀξίαν, ἢ μὴ σεσημασμένα Π. Ν. 675. Χρυσοποιεῖα. Ἀπάτη διὰ Χρυσοποιίας Π. Ν. 399 (3). Χύσις πραγμάτων καὶ λ. Ἰδε Ῥίψις. Χωρισμός ποινικῆς δίκης Ποιν. 32 καὶ σελ. 394 ὅπου. Χωροφύλακες. Καλοῦνται ὑπὸ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων Ποιν. 19 καὶ ὅπου.

Χωροφυλακῆς ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ ὡς ἀνακριτικοὶ ὑπάλλη-
λοι Ποιν. 17. 187.

Χωρομετρία ἀθέμιτος Π. Ν. 519.

Ψ

Ψευδὴς διὰ χειρὸς ὑπόσχεσις Π. Ν. 270 καὶ ὑποσ.

Ψευδῶν φημῶν διάδοσις Π. Ν. 179. Περὶ κυβερνητικῶν μέτρων Π. Ν.
203. Πρὸς κερδοσκογικὴν πώλησιν καὶ λ. Π. Ν. 407.

Ψευδομαρτυρία. Πῶς τιμωρεῖται Π. Ν. 265 ἔ. Ψευδομάρτυς ἀνακαλυ-
πτόμενος διαρκούσης τῆς δημοσίας συζητήσεως ἐν τῷ ἀκρατησίῳ τῶν
Πλημμελειοδικῶν τί γίνεται Ποιν. 369.

Ψευδορκία ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου Π. Ν. 265. Εἰς πολιτικὰς
διαφοράς Π. Ν. 266. Διὰ δωροδοκίας Π. Ν. 268.

Ψήφοδελτίου ἀρχαιρεσιακοῦ νόθευσις, ἀπόκρυψις, μεταλλαγὴ Π. Ν. 191.

Ψῆφος. Διὰ τῆς πλειοψηφίας γίνονται τὰ βουλευόμενα τῶν Δικαστικῶν
Συμβουλίων Ποιν. 249. Διὰ τῆς πλειοψηφίας διαγιγνώσκεται ἡ ἀπό-
φασις Ποιν. 393. Πῶς γίνεται ἡ ψηφοφορία τῶν Πλημμελειοδικῶν
Ποιν. 396. Τῶν ἐνόρκων Ποιν. 437. Διὰ πόσων ψήφων ἡ ἐτυμηνγορία
τῶν ἐνόρκων Ποιν. 439.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐν σελίδι 144 ἐκ παραδρομῆς παρελείφθησαν αἱ λέξεις **Β' Διαδικασία**, αἵτινες ἔπρεπε νὰ τεθῶσι μετὰ τὸ ἄρθρον 247 καὶ τὴν ὑπ' αὐτὸ σημείωσιν ἄνωθεν τοῦ ἁρθρου 248 ὡς ἐπιγραφή.

Ἐν σελίδι 456 στίχῳ 2 ὑποσημειώσεως παρελείφθη ὁ τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν ὑποσημείωσιν ἄρθρου τοῦ Διατ. τῆς 15 Δεκ. 1886 ἀριθμὸς 52.

Ἄλλα τινὰ δευτερεύοντα σφάλματα περὶ τὴν στίξιν, τὸν τονισμὸν ἢ τὴν ἐναλλαγὴν τινῶν στοιχείων, οἷον εὐαρεστήθη ἀντὶ εὐηρεστήθη κτλ., αἴκοθεν ἐννοούμενα, ἐθεωρήθη περιττὸν νὰ σημειωθῶσι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Андрей Петрович Бородин

ДЛЯ ВОДИ КАЧЕСТВЕННЫЙ АНАЛИЗ

ΑΠΟΤΥΠΩΣΗ ΚΕΥΤΡΙΚΗ ΣΤΗ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΒΕΡΟΛΙΝΑ

